00109825

BOMBAY BRANCH
OF THE
ROYAL ASIATIC SOCIETY.
TOWN HALL, BOMBAY.

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 22 February, 2020

ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΟΚΤΩ,
HERODIANI
HISTORIARVM LIBRI OCTO,

E RECENSIONE

HENRICI STEPHANI,

CVM 100825

VARIETATE LECTIONIS

TRIVM CODICVM MSS.,

NOVA BERGLERI VERSIONE,

NOTIS VARIORVM

ET

INDICIBVS VERBORVM AC RERVM,

CVRANTE

THEOPHILO GVILIELMO IRMISCH,

ART. MAG. LIPS. GYMNASII PLAVIANI RECTORE.

LIPSIAE,

SVMTIBVS E. B. SCHWICKERTI,

CIƆIƆCCLXXXIX.

00109825

VIRO SVMMO,

CHRISTOPHORO HIEREMIAE

ROSTIO,

A. M. LIPS. RECTORI GYMNASII BVDISSENSIS

LONGE CELEBERRIMO.

GRAECEQVE AC LATINE

DOCTISSIMO,

PRAECEPTORI QVONDAM SVO.

EDITOR.

Q-C-34-38

Νῦν μὲν δή ποτ', ἀκούω τηλοῦ, Ῥῶϛε, βοήσεις,
Ἔργον ϛεῤῥὰ σκότους δέσματα ῥῆξε μακροῦ!
Ῥῆξε, καὶ ἐς κόλπον τὸν σαυτοῦ σπέρξε, νεογνὸς
Ηὗτέ τις ἐξ ὠοῦ μητέρα ἐς ὄρνις ἐήν.
Δέξο, κρίνων, ὅν ἔφησθα πάλαι, μῶν γνήσιος εἰμί.
Τῶν γὰρ σῶν πάντως εὔχεται εἶναι ἀνήρ.

Tandem aliquando ergo, Roſti, clamare videris,
Arcta tenebrarum vincula rupit opus.
Rupit, ſubque Tuum gremium properavit, ut ovo
Excluſa ad matrem cortis avis iuvenis.
Prende, probans, quondam quem dixti, verus an is ſim
Namque Tui prorſus glorior eſſe gregis.

PRAEFATIO.

LECTORI GRAECARVM LITTERARVM STVDIOSO.

Praefaturus Tomo huic Herodiani primo, ex illis, quae olim in Commentariis Deſſavicis de inſtituto ac conſilio editionis meae pluribus dedi, excerpo tantum quaedam, additis aliis, ut cognoſcatur, quae in lucem prodit editio, quidque in ea egerimus, et denique, quo dirigi mentes ac iudicia horum, qui operam meam recenſere inſtituant aliisque annunciare, velimus.

Igitur, cum ab initio moliti eſſemus editionem ampliorem, quae contineret Notas non modo Virorum Doctorum editorumque priorum plenas et omnes, ſed etiam libellos quosdam ſingulares, loca noſtri ſcriptoris aliquot explicantes vel illuſtrantes: tamen, ſuadentibus tum virorum nonnullorum, doctrina celebrium, vocibus, tum bibliopolarum rationibus, tum iuvenum, Graecitatis amantium, commodis, ab eo conſilio, longiorique velut itinere, revocari nos ſivimus ita, ut, praeter plane reiectos libellos iſtos ſingulares, primo Excurſus ad loca quaedam aut breviores redderemus, aut prorſus dimitteremus, deinde ſaltem Notas Boecleri et Oxonienſis editionis partim omitteremus omnino, partim contractiores daremus, tandem, quae Scheidius, ſuo tempore Graece non indoctus, attuliſſet in Indice Boeclerianae editionis, parcius attingeremus, et modo quatenus ille aut disceſſiſſet a Politiano (quem plerumque ſequitur, etiam in locis difficilibus et male intellectis,) et Berglero, aut huic poſteriori ad vertendum dux fuiſſet aliquis, aut repugnaſſet Stephani coniecturis, aut habuiſſet aliquid ad loca Noſtri explicanda vel illuſtranda, raro denique, ubi in iis, quae non ſatis accurate ille dediſſet, nobis ad meliora praecipienda oblatam occaſionem putaremus.

Deinde a ſubſtrato textu Graeco, quem habet Henrici Stephani editio anni 1581 formaeque quaternae, non diſceſſi,

niſi interdum in ratione interpungendi, it. in parentheſis ſignis omittendis, vel in ſcripturae modo, velut in voculis iungendis πὲϱ, γὲ et τὲ, item in accentibus, aliisve rebus leviculis, vel denique, ubi in verbis ac lectione conſtituenda emendatio eſſet neceſſaria, certa atque perſpicua.

Cumque, praeter hanc Stephani editionem, adhibuiſſem veteres fere omnes, quae prodierant ante, quam ad edendum tractandumque ſcriptorem hunc accedebam, Aldinas binas, ſummi moduli unam, et alteram octonis editam, Baſileenſes quatuor, formulae cum octavae, tum duodecimae, porro Friderici Sylburgii illam, quae habetur in tertio Tomo Romanae hiſtoriae ſcriptorum minorum, ac, praeter Lovanienſem, quoque Ingolſtadienſes duas, item Lugdunenſem, tum Parei duplicem, Boecleri binas, Oxonienſes totidem, Patavinam et Edinburgenſem; de quibus omnibus alibi plura dicentur; nondum a me coëmta editione illa, quae Baſileae anno 1782 octonis prodiit: ex his, quas tenebam, editionibus appoſui in Varietate Lectionis non diverſitatem in diſtinguendo omnem, ſed modo praecipuam, et quae ſenſum faceret alium, ac de vitiis operarum etiam modo quaedam inſignia, et tandem, ſi quae lectiones ibi comparerent in vocabulis aliae.

Sed contigit praeterea, ut nanciſcerer ad textum Graecum conſtituendum et adiuvandum Codices manu ſcriptos tres. Primus eſt *Bavarus*, ex urbe Monachio miſſus Ratisbonam ad Martinum V. Cl., tum ibi, ſed nunc Lipſiae ad ſcholam Nicolai Rectorem, egregie prorſus de litteris merentem, qui, cum Stephani editione illa ſuperiori Codicem ſumma diligentia conferens, inde praebuit Excerpta pleniſſima. Alterius *Veneti* e bibliotheca St. Marci quoddam ſpecimen, publici iuris factum a Theupolo, deſcriptum mecum communicavit beatus Erneſti, theologus apud Lipſicos nuper eximius. Quod ſpecimen cum eſſet brevius: eius verior auctor Zanetti, bibliothecae iſti tum praefectus et vivus adhuc, a me adductus eſt mercede haud parva, ut abſolveret a ſe coeptam operam, atque Herodianum totum ad eandem Stephani editionem compararet, idque per operam benevolam Lochmanni, Profeſſo-

ris Coburgi Clariſſimi ac Doctiſſimi, cui hic propterea gratias iam praemitto, alias et acturus olim in Codicum noſtrorum hiſtoria. Poſtremo Varietatem Lectionum tertii Codicis *Vindobonenſis*, ab Illuſtri Locella collati ad editionem duodecimae formae, quae typis expreſſa eſt Halae Saxonum impenſis orphanotrophei anno 1759, publicavit Strothus, litteris nuper ereptus maturius, in bibliothecae philologicae volumine primo, ſed per pauciora adhuc, quam e Veneto data ſunt, Excerpta.

Horum librorum varietatem ac novitatem in locis quibusdam Graeci textus nolui ego quidem proponere et quaſi effundere nudam deſertamque, ſed maxime ſuper Codicibus tribus iudicium feci in Notis, probabiles per cauſas oſtendendo, unde lectio iſtorum orta, et plerumque nihil ab iis afferri aliud, quam gloſſas, quae, quanquam interdum blandientes ſpecie, ut Strothum adeo decipiant occupentque, tamen reiici debent, et interdum adeo ſunt manifeſtae, ut de manu librariorum operaque aliena dubitari prorſus nequeat, ac fides illorum Mss. et auctoritas inſigniter minuatur atque debilitetur. Quae quidem opera in explorandis inveſtigandisque Mss. noſtrorum lectionibus multum laboris et temporis abſumſit, et ſimul operis editionem tardavit progreſſusque citiores intractando ſcriptore atque abſolvendo inhibuit. Sed ita diſſerens, volui non tantum efficere, ut iuſtum de noſtris Codd. ſtatueretur ab aliis pretium, (quod et longius faciemus aliquando in ſingulari ſuper illis Mss. diſputatione,) ſed etiam illud conſequi, ut tirones haberent exemplum loci alicuius tuendi defendendique. Omnino ab huius ſaeculi more abimus, qui nimis eſt pronus ad corrigendum, et ad temere excipienda, quae Mss. ſuppeditant, legemque ſanximus nobis hanc praecipuam, ut locum adiuvaremus prius ac potius interpretando, quam emendando.

Ad quam verecundiam et modeſtiam interpretis ac critici editorisque cupimus tum reſpicere maxime hos, qui cenſores ſe editionis atque operae noſtrae conſtituant, tum iuventutem fingere et adſuefacere, ne, properantes iudicium, probent aut improbent lectiones novas vulgatasve ac veteres.

Etſi contra etiam vulgatam lectionem interdum removimus, ſuſcepta ſtatim in textum alia, quam praebebant vel Codices, vel coniecturae Commentatorum, facientes idem eadem cum diligentia et per cauſas idoneas, v. c. 1, 6, 19. ad vulgatum ἀρχόντων, interdum adeo contra Mss., ſi neceſſe erat; ad quam ipſam operam attentos volumus tum cenſores editionis huius, tum iuvenes, ut et hinc ſumant exemplum ac praecepta loci cuiusdam emendandi.

Sed fuit tamen etiam, ubi lectionem veterem relinqueremus intactam, nec ſtatim tolleremus, quia multiplex erat ac varia emendatio atque coniectura, dubiaque adeo et ambigua optio; quod tertium iidem cenſores ſpectabunt cum tironibus, ut momenta cauſasque in partem utramque perpendant, et ad iudicandum acuant ingenia.

Quibus Notis *criticis*, multo illis plurimis, (ubi et diligenter oſtendimus, quae vocales, ſyllabae, aut voces adeo totae, confuſae vel eſſent vel putarentur, et unde, facturi proinde olim peculiarem indicem in hanc partem criticam et confuſionem, ad exemplum v. c. Alberti in Gloſſar. N. T.) ſubinde accedere debuerunt *philologicae*, ad verba, ſingula formulasque dicendi valiturae, nec modo ad ſenſum ac notionem, ſed quoque ad univerſam Herodiani Graecitatem, quae quippe ducta eſt non minus ex aliis Graecis optimae notae atque aetatis, (nominatim Xenophonte, Demoſthene et Thucydide, quem in primis imitatur *Noſter*, conſervata etiam obſcuritate, praeſertim per orationes inſperſas,) quam e ſcriptoribus ſerioris temporis deterioriſque conditionis, atque adeo e Latinitate, et e forma Romanae civitatis, cuius res ſcribebat, quae fecit, ut vocabula quaedam, olim iam uſurpata, tamen notionem acciperent aliam, ut βασιλεὺς, ἀρχὴ, rel.

Atque haec quidem laboris noſtri pars, conſumta in inveſtiganda reperiendaque noſtri ſcriptoris Graecitate ſive privorum verborum, ſive iunctorum, unde hauſta eſſet, longe fuit et moleſtiſſima et in cauſa praecipua, ut in ſcriptore hoc tractando non citius longiusve progrederer, cum ſaepius Indices aliorum ſcriptorum inſpiciendi eſſent et conſulendi, at

ſaepius fruſtra tamen. Unde, quae Noſtro *peculiaria*, aut modo *ad analogiam* ſcripta, dixi per Notas, ſi quis forſan alibi meminerit atque inveniat, veniam is dare volet non incuriae noſtrae, ſed Indicum paupertati, gratiam idem a me initurus, ſi e ſuis copiis penuriam expleat meam, et, quod mihi non licuit, ſe doceat inveniſſe, in primis ex Ariſtophane. Cum enim ab initio uſus eſſem e bibliotheca Koerneri, Theologi quondam et Ephori Lipſiae Celeberrimi atque Doctiſſimi, editione Kuſteri: deinde repetito libro, non potui, ubi cuperem, Indicem hunc amplius conſulere.

Sed redeo ad laborem operamque indagandae Graecitatis Herodianae, quae utique videbatur neceſſaria. Nam in Demoſthene quidem, Xenophonte alioque veteris temporis auctore Graeco, editoribus raro incidit neceſſitas dubitandi inquirendique de bonitate orationis, ſed iam credimus ac ſcimus, verba et phraſes habere recte; quod ſecus eſt in Herodiano, quem in partibus imitatorem optimorum Graecorum agnoverunt Viri Docti, ſed nemo adhuc voluit ſubire moleſtiam hanc, ut in ſingulis locis et prope verbis inquireret, quid probum eſſet vetuſtumve, quidque minus, et unde ſingula fluerent, ceu fonte quodam, et in quo veluti fundo nata; quo in genere et videor vidiſſe quaedam ac reperiſſe, ab aliis nondum animadverſa atque deprehenſa; quae et ipſa notabunt et obſervabunt operae meae editionisque iudices atque animadverſores.

Quam inveſtigandi miſeriam mihi imponens ipſe, cum non parva temporis iactura, ubi inter quaerendum reperi de verbis, quoad vel notiones vel rectiones, quae nondum eſſent in Stephani Theſauro aut aliis in libris, ea non mihi ſoli ſervare volui, ſed ſimul in Notis attuli, grata fore arbitratus aliis, vel ad locupletandum Stephani Theſaurum, vel in uſus aliorum, novum poſtea Graeci ſermonis Lexicon parantium.

Quanquam per eandem quaerendi operam etiam licuit interdum deprehendere, Indices non tenere omnia loca, quae a nobis aliisve animadverſa eſſent atque laudata; unde tum catalogum dedimus et elenchum vocum, Lexicis ignotarum,

tum aliter non raro auximus Indices, nominatim Demoſthenis, qui maxime a nobis legendus fuit in uſum Noſtri, (etiam Suidas, ut locis apparebit ſuis.) Verum, ubi ſic diximus, addendum quid eſſe Indici alicui, id non fecimus reprehendendi cauſa, (quoniam in moleſta Indicis cuiusdam conficiendi opera, quaedam facile poſſunt elabi vel diligentiſſimo animadverſori, aut etiam omitti quaedam certo quo conſilio,) ſed potius ut accurationem noſtram approbaremus, et auctoribus Indicum, adhuc viventibus, vel aliis faciliorem ſuppeditaremus ſupplendi occaſionem; quod et maxime cupio valere, cum indicavi, me non reperiſſe quaedam apud Vigerum, quem Zeunii V. C. opera diligentiaque, quantumvis eximia, tamen non ita augeri ob cauſas aliquas potuiſſe ſcio, ut ipſe Vir Doctiſſimus volebat. Ita que ſatis, confido, liberavi me ab animo nocendi carpendique, et voluntate inimicitias cum aliis mihi conflandi atque contrahendi, libentiſſime ſuum cuique tribuens honorem, et in diligentiſſimis utiliſſimisque Indicibus facile principes agnoſcens illos Mori, Fiſcheri Lipſ. et Zeunii, V. V. Cl. Cl.

Interdum et philologicarum Notarum adhibitum eſt a me genus illud, quod pertinet ad *vertendi* artificium *ſeveritatem* que, ubi docemus, quae verſio in vocibus ſingulis aut phraſibus, in tropis conſervandis minusve, in totoque orationis habitu et ambitu, ſerie atque ordine periodi et membrorum, ſit vel liberior, vel diligentior propiorque Graeco textui, qualis interpretatio plerumque eſt Bergleri, (ſedulo illa a nobis diiudicata etiam ab aliis partibus, nec ſemper probata,) ut contra ſolutior et aberrans a via Politiani, quem tamen in iudicanda conſtituendaque lectione Graeca haud raro oportuit reſpici et in conſilium vocari, quoniam ille interdum eſt loco Codicis alicuius, et alium, praeter noſtros Codices, habuiſſe videtur, quanquam in partibus cum aliquo Codicum noſtrorum conſpirans atque conveniens. Unde et verſio eius, ut in Sylburgii editione eſt cum Stephani Memmiique animadverſionibus atque emendationibus, repeti debet recudique ad finem textus Graeci totiusque operis Herodiani, cum et alii per Notas eam ſubinde ſpectent atque caſtigent.

Utroque autem in Notarum genere hoc ſaepenumero dedimus canones ac regulas ad iudicandum, intelligendum et vertendum pertinentes, quibus tirones maxime utantur etiam in aliis locis atque ſcriptoribus, etiam Latinis, quorum ſermonem ſaepe comparare debuimus et reſpicere, propter tum Verſionem Bergleri, tum Noſtri ſcribendi genus, ad Latinam analogiam ſaepius delectum.

Sed quae Notae ad grammatiſticen ac vulgaris grammaticae regulas cauſasque pertinent, ut cum quaeritur de rectione certarum partium, v. c. de πλεῖςος et τὶς cum genitivo, it. verborum cum certo caſu aliquo, aut de ellipſibus et omiſſis vocabulis quibusdam, (quo in genere ſaepe licuit locupletari Lamberti Boſii librum, etiam Lindneri,) aut de ratione ac genere accentuum, (quos in noſtra editione retinuimus multis gravibusque de cauſis,) huius igitur generis Notae, quas liceat appellare *grammaticas*, deprehendentur in opere noſtro ſane etiam, cum pertineant ad iuſtam Graecitatis notitiam, et quae cauſas reddere queat v. gr. conſtructionis, tolerandae illae propter tirones a provectioribus, qui prudentes propterea nec offendentur, ubi ad latus aliorum Grammaticorum, qui eximie intelliguntur et vocantur, Batavorum, Anglorum, Germanorum, incedere videant Poſſelii Calligraphiam (ubi tamen reperi ſubinde, quibus careret Stephani Theſaurus ipſe,) et Syntaxin, (qui quidem libellus diu meruit, ut auctior ederetur,) ut nec, ſi videant, conferri a nobis Gesneri Theſaurum linguae Latinae ad vel Herodiani vel Bergleri Latinitatem, etiam eo conſilio, ut huius poſterioris appareat interpretandi diligentia et prudentia, qui plerumque delegerit Latina vocabula, quae a Gesnero proferuntur e Gloſſariis vetuſtis cum Graecis vocibus illis ipſis, a ſcriptore noſtro adhibitis; unde fides interpreti Berglero accedit. Sed ubi in Gesn. Theſauro ad Lat. Bergleri erant Graeca aut nulla aut alia: de eo tacuimus, vel, ſi monuimus, certa de cauſa id factum eſt, vel denique, ſi inter contrahendum et corrigendum remanſit quid, olim inde productum, cum elapſum eſſet tollendi propoſito, id deinde tamen in Corrigendis delevimus, ut p. 543. l. 21. ſq. p. 569. l. pen. 576. i. etc.

Quod vero per ſingulas fere voces comparavimus Stephani Theſaurum Graecae linguae, et praeterea ſubinde aliorum virorum, ut Hoogeveeni ad Vigerum, ut Schwarzii e Lexico Novi Teſt., interpretationes: cum res haec riſum debuerit olim irato cuidam per ephemerides Erfurtenſium litterarias cenſori; quanquam idem et alia noſtra ſtupuit potius, quam reprehendit, mentem noſtram rationemque ne aſſecutus quidem; fecimus id non temere, nec ut lectores obrueremus verſionibus, ac iuvenes in primis perturbaremus, incertosque redderemus et dubios. Nam, etſi purgare noluimus inſtitutum noſtrum exemplo illorum, qui ad Sacrum Codicem plurium Commentatorum ſententias atque interpretationes collegerunt; quia Herodianae res non ſunt tanti: tamen, cum ſemel noſceremus illas aliorum explicationes, noluimus iis tacendis incurrere in ſuſpicionem vel negligentiae vel ignorantiae, idque hoc magis, quod ſunt, qui cupiant cognoſcere, quomodo et alii loca intellexerint quaedam atque interpretati ſint; et ſaepenumero in variis exponendi loc ſententiis iudicium fecimus, ſubinde caſtigantes et rectiora docentes. Verum in conferendo Stephani nominatim Theſauro alia etiam cauſa fuit haec, quod ille interdum alias ibi lectiones, quam in editione ſua, ſequeretur, alias item interpretationes adhiberet, quam in Notis aut in margine ad Politiani Verſionem; qualia tranſire vel neſcire mihi religio fuit, libenter aliis concedenti ſuum morem ac ſenſum. Caeterum, cum ab initio laboris Herodiani e bibliotheca beati Longolii Rectoris Curiae Celeberrimi, editione huius Stephaniani Theſauri uſi eſſemus plena: poſt mortem iſtius debuimus contenti eſſe alia, Tomo primo imperfecta, et modo ad p. 1822 producta; deficientibus paginis usque ad 1867, ut aliquis ad calcem ibi notarat; nec adeo potuimus deinde iterum comparare, quae e prima illa quondam in noſtro Indice excerpſeramus; et ſi quid forte in Notis non tetigimus, quod aliquis ſua in editione theſauri illius reperiat: cauſam attulimus hic ne tribuat incuriae; ſicut Scotti Supplementa eiusdem Steph Theſ. plane non licuit comparari.

Notae vero *hiſtoricae* a nobis venerunt paucae, quoniam ab aliis res, in facto poſitae, quatenus Herodianus narrat aliter, quam Dio aut alii, iam fuerunt fere compoſitae. Tamen, ſi quid in eam partem noſſemus, attulimus, aliorumque monita adhibuimus, in primis illa e Notis ad Dionem Caſſium.

Sed hiſtoricam partem maxime iuvimus lumine iſto, quod petit a *chronologia*, addentes propterea in margine capitum narrationumque partibus ſingulis annos tum urbis Romanae, tum Chriſti nati, idque partim ex hiſtoria Anglorum, quam Illuſtris Heynius quarto volumine edidit, partim vero ex editione tum Herodiani Patavina, tum Reimariana Dionis, quoniam res, a Noſtro tractatae, non omnes ſimul in his laudatis libris reperiebantur, ſed quaedam neglectae ac ſilentio praeteritae, nominatim ab Anglis, ut ſubinde per Notas monui. In quo cum operae interdum non poſuiſſent veros numeros, ut in Commodo a cap. 8. inde ad c. 11.: errorem hunc, tardius a me animadverſum, in calce ſimul emendandum indicavi, coactus quidem per librorum hic penuriam contentus eſſe praeſentibus iſtis praeſidiis, ſed gratiam habiturus, ſi qui in hanc chronologicam rationem meliora ſubminiſtrent.

Similiter, quia cum Fabricius Reimarusque ad Dionem, tum Leisnerus et Strothus ad Herodianum ipſum *numos* ſubinde comparaverant, quibus vel confirmarentur vel illuſtrarentur res, a Noſtro commemoratae, horum ſecutus exemplum, adieci, quae ex hoc genere excerpſeram quondam (praeter aliquem librum, cuius titulus mihi periit in Adverſariis, ubi inde ſcripſeram numiſmatica, unde in Notis addidi: *neſcio, unde*,) ex Oiſelii theſauro ſelectorum numiſmatum antiquorum, item e ſimilibus operibus Spanhemii, Banduri ac Landi, e Begerique theſauro Brandenb., unde et gemmas laudavi quasdam, et id ipſum aut ſtatim in Notis ſub textu, aut in Addendis, ſi quid tardius cognitum eſſet. Sed in his olim excerpendis cum brevius verſatus eſſem, et deinde libros non amplius habuiſſem ipſos: univerſe tantum in Notis ſubinde dicere debui, v. c. hunc vel illum numum ap. Begerum referri ad certum aliquem Noſtri locum; quod per ſe ſane

non ſufficiens, tamen excuſabitur neceſſitate, et ſciendi avidos adiget ad libros ipſos inſpiciendos.

Cumque res, pertinentes ad *Romanas* maxime *Antiquitates* omnis generis, in Noſtri hiſtorico opere ſaepenumero attingerentur: etiam huic proſpexi parti ſic, ut Curiam profectus vicinam in urbem, ad Longolium, tum adhuc viventem, ſedensque ibi per dies aliquot, e Theſauro Graeviano exſignarem, quae ad intelligenda Noſtri loca quaedam aut viderentur prodeſſe, aut in collectis ibi virorum doctorum opuſculis monita eſſent atque ſuppeditata, hac eadem de cauſa diligenter conſulens et inſpiciens, quae ipſe domi habebam meae, alia opera, ut Lipſii, maxime e Tomo tertio.

Omnino ad recte intelligendum explicandumque Herodianum, quoniam id non procedebat ſine iuſta librorum copia et lectione multa, nec tempori peperci nec ſumtui, neceſſarios libros tum aliis ex urbibus conquirens, tum vero etiam coëmens in bibliothecam vel meam vel Gymnaſii urbici. Sed cum in hoc rei domeſticae contemtu quodam tamen et ratio habenda eſſet vitae reliquae meorumque: ſi quos alii libros non me tenere ac laudare videant, in primis Criticos et Philologicos recentiſſimi temporis, ab his facile veniam arbitror huius parſimoniae atque inopiae me impetraturum, et, ſi quid ignoratum praeteritumque moneant alii, libenter additurum, profiteor.

Pergo ad Notas aliorum, quae in editione noſtra conſpiciuntur, hoc fere deinceps ordine, 1) Stephani, ex margine aut calce, 2) Sylburgii, ex commentario aut indice, 3) Boecleri, 4) Oxonienſis editoris, 5) Leisneri, 6) Reiskii, 7) Strothi et 8) Gedikii, quibus ipſis interdum mea inſerui quaedam, uncis diſtincta, ubi neceſſe videretur, aut brevitatis cauſa. Ac Stephani quidem Sylburgiique ſumtae ſunt ex editionibus illorum, ſimiliterque Boecleri et Oxonienſium, quarum poſteriores, cum fere hauſtae eſſent e Boeclero, tanto magis potui omittere partim, ut et Boecleri has, quae vel Stephani Sylburgiive coniecturas repeterent ſine criſi ulla, (ob quam cauſam et multa Scheidiani Indicis oppreſſi,) vel argumenta tractarent, quae *politica* vocant, nec tamen ſcriptori

noſtro multum proſunt, vel denique pertinerent contra Stephanum in reprehenſa Politiani Verſione, tum maxime, ubi Boecleri refutatio erat inanis, Politiani autem apertus error. Sed Leisneri Notas tenui triplices, *quasdam* in Programmate ſuper Herodiano et Bergleriana Verſione, (quod propterea ſeparatim fuit praemittendum,) *quasdam* porro e peculiaribus Voluminibus in ſingulos noſtri hiſtorici libros, *quasdam* denique in editione Oxonienſi ſecunda, qua per vitam uſus erat Leisnerus, ad marginem aut aliis locis exſignatas, quarum e tertio genere partem interdum dedimus ſimul in Notis noſtris; etiam illas, quas Leisnerus allineret margini Berglerianae Verſionis, aut beatus Erneſti margini editionis, quam Parei nominamus ſecundam. Reiskii autem Notas habui ab Ipſo, dum vivebat, excerptas ab uxore Iſtius doctiſſima ex adverſariis mariti, qui et dono ſimul miſerat binas editiones Baſileenſes; unde in memoriam nomen Ipſius referunt in Varietate Lectionis. Strothi praeterea Notas ſum nactus duplices, paucas quidem e Chreſtomathia eius Graeca ad loca quaedam, e Noſtro excerpta, ſed omnes illas ex libellis, quos per occaſiones ſcholaſticas in Herodianum ſcriptos, dum in vivis erat, ipſe mecum communicavit, praeter Programma in librum octavum, quod demum poſt Strothi mortem accepi benevola opera Strauſſii, apud Ricobacenſes in vicinia noſtra nuper Sacrorum Antiſtitis Litteratiſſimi, cui gratias ex merito dicendas mors interveniens praeripuit. Gedikii denique, Viri Summi ac Berolini de re ſcholaſtica eximie meriti, ſunt et ipſae Notae duplicis generis, partim e Stoſchii V. C. Muſeo Critico Vol. 2. Faſc. 1. p. 216. ſqq., partim per litteras mihi benigniſſime traditae.

Bergleri autem Notae, quas ſeparatim hic commemorare teneor, etſi ſunt rarae, tamen commendantur tum linguae Graecae peritia inſigni, tum maxime facilitate ac veritate emendationum, ad quas ſaepe etiam ducit eiusdem Verſio tunc, ubi in Notis tacuit, nec Notae futurae ſignum punctorum trium (∴) intra Verſionem poſuit, quo poſito interdum, tamen morte praeventus eſt, quo minus ipſam ſubiiceret Notam, quam ſortem alii dolebunt nobiscum, qui, poſt Leisneri

coniecturas quasdam ad Berglerianam Verſionem, debuimus ſubinde ipſi divinare ac reperire, quid ille emendaret; ſicut et in quibusdam locis, ubi ſcriba Bergleri (qui ipſe modo aliquot paginas manu ſcripſerat ſua) omiſiſſet quaedam, coacti ſumus explere lacunas vel e Politiano, vel per interpretationem noſtram. Sed de hac Bergleri Verſione, poſt Leisneri quaedam in Programmate, tamen ſpicilegium nobis relictum erit, alibi proferendum.

Et hae quidem Notae ſub textu Graeco et Varietate Lectionis ponuntur, ſuper quibus iudicamus quidem ſimul in noſtris Notis ingenue, at, qua par eſt modeſtia atque lenitate, remota omni acerbitate et inhumanitate; quo ipſo exemplum praebere voluimus iuvenibus, ne, abrepti quorundam criticorum ira aeſtuque ad iudicia de ſententiis aliorum iniquiora ac duriora, apud viros honeſtos, prudentes lenesque incurrerent in iuſta odia, famam opinionemque de ſe malam, et damna fortunae futurae.

Erunt etiam in Notis noſtris interpoſita, quae ſuper certis ſcriptoris noſtri locis collecta miſerunt viri nonnulli, vel ad emendandum, vel ad intelligendum illuſtrandumque; quo nomine hic laudamus benevolentiam Mori, Theologi apud Lipſienſes egregii, ibidemque Beckii, Viri Clariſſimi, quem paulo poſt nominamus pluribus, item Zanetti quaedam et Kappii V. Cl., olim in Gymnaſio Curiae, nunc Baruthi ſacras profanasque litteras cum laude ſumma profitentis, qui per Excerpta e Bocharti Hierozoico aliisque libris bene de nobis meruit nec ſine gratia.

Sed aliae Notae ſequentur olim poſt textum, nec modo illae Voëti in librum Herodiani primum, quae et dudum ſeparatim prodierunt forma duodecima, verum etiam aliae, ut, quas benevole miſit Meſſerſchmidt, V. Cl., Rector ſcholae Vitebergenſis, litteratura univerſa perquam nobilitatus.

Quod in aliud tempus et Tomum ultimum differo cenſum iudiciumque editionum et Codicum: non id fit temere aut pigre, aut ſine exemplo, ſed duabus maxime de cauſis, primo, ut interea, dum finitur totum opus, impetrem editiones, quibus adhuc careo, 1) Iuntinam quidem anni 1517,

octonis excuſam, 2) Stephani illam eiusdem figurae, ſed anni 1568, quae habetur in iſtius Volumine 2 Romanorum hiſtoricorum, denique 3) Boecleri primam, anni 1644, itidem octonis vulgatam, non, quo ad textum Graecum conſtituendum iis magnopere opus ſit, ſed ut ne quid deeſſe mihi videatur ad cenſum faciendum, in quo ipſo ut recte verſari queam, accedit cauſa altera, cur nunc quidem dimittam hanc operam, ut e plane pertractatis Codicibus demum definiri poſſit colligique pretium iſtorum, quia Bavarus quidem una cum Veneto ſatis comparatus eſt mihi atque perſpectus, non item dum Vindobonenſis, ſerius hic ad me delatus, nunc que maxime in manibus et oculis mihi.

Reliquos operis Tomos, (quos duo tantum, praeter hunc, cogito forma hac octavo maiori, libenter facturus, ubi duobus modo defungi liceat,) quoad divina per ſuſtentatam animi corporisque alacritatem adiuverit benevolentia, deinceps dabo, quoad res a me pendet, ſine multo temporis intervallo, curatos illos quidem eadem cum diligentia, ſed tamen etiam ſimul conſervato brevitatis propoſito, quod hoc magis tenere potero, quia, poſt compoſitos profligatosque iam *quinque* libros, non ita ſingulis in verbis ac iunctis reliquorum librorum, fere redeuntibus, haerendum erit atque deſudandum.

Poſcit iam res et animus, ut hic quoque producam, qui profuerunt nobis in Herodiano opere variis rationibus, reliquos viros. In his primo loco ponendus eſt et collaudandus Leisneri beati, Graece quondam Latineque Doctiſſimi Viri, heres ac filius, hic Plaviae degens, inſpiciendis rebus acciſis cauſisque agendis vacans reip. cum eximia laude, ac litterarum veterum apprime intelligens, cuius quippe voluntate benigniſſima contigerunt nobis non modo Patris in Herodianum Notata, ſed etiam editiones aliquot cum libris aliis, in operam noſtram neceſſariis, cui ob haec omnia, quae beneficiorum non vulgarium loco reponimus, perpetui temporis mentem ſervabimus ad officia ſumma omnia devinctam.

Poſt hunc debeo gratias agoque plurimas duobus Viris Celeberrimis ac Doctiſſimis, Lipſicaeque cum urbis, tum academiae ornamentis ſplendidis, Martino quidem Rectori, quem ſaepe commemoro, ſed ſemper cum honore praecipuo, deinde Beckio, Graecarum litterarum Profeſſori intelligentiſſimo, ſed et mihi amiciſſimo inde a multis annis, quorum uterque operam quidem dedit, ut bibliopolae ſuſciperent ſumtus editionis futurae, ſed tantum Beckio contigit, ut redemtorem operis nanciſceretur, quem Suickertum, in ſuo genere iam celeberrimum atque egregium, hic ſtatim laudare non obliviſcar ob bene inſtitutum opus, quod nec a forma externa diſpliciturum eſt lectoribus et emtoribus, ſed et ſeſe approbaturum ita, quod in una plagula tot res accipiant, nec parſimoniam et paucitatem dolere cogantur ac queri, conſpicuam illam alias in charta quantumvis longa. In quo ſi qui ſint, qui ab elementorum brevitate formularumque typographicarum tenuitate oculorum aciei timeant: ii paulo iniquius redemtoris conſilium honeſtum contemnunt, aliorumque emtorum emolumentum maius, ac libri pretium vilius non cogitant, nec, alios etiam eſſe libros, quos emtos poſſideant, eadem ratione editos, cumque laude ac lucro divenditos, nec in hoc genere curari poſſe ac reſpici ſingulos quosque viros aut pueros, quibus providentes, ſpatiumque lucraturi, etiam contracta nomina propria virorum ac librorum, praemiſſo Indice compendiorum in ſcribendo, explicuimus. Caeterum, quoniam longinquitas locorum fecit, ut ipſe corrigere plagulas ſingulas ante, quam prela ſubirent ultima, ab initio nequire viderer: neceſſe fuit, ut ante calcem Gr. Tomi huius ſubiicerem *Corrigenda* et *Addenda*, quibus monerem lectores, ſi quid inter edendum non recte caderet. Quod tamen pertinet maxime ad *quinque* plagulas *primas*. Cum enim a ſexta inde corrigendi moleſtiam ſimul ipſe ſuſcepiſſem, poſt emendationem primam, Lipſiae inſtitutam, miſſis huc Plaviam plagulis: rariora deinde vitia ac pauca ſemper pro mole voluminis rerumque ſpiſſa copia, offendentur typographica; quo nomine etiam praedicanda hic Suickerti eius-

dem liberalitas, cum magnifice contemſerit ſumtus, faciendos illos in plagularum ſingularum miſſus; ut tamen ab hac integritate ac puritate cum redemtori accedat novus honor, tum editioni commendatio maior.

Sed redeo, unde paululum digreſſus ſum. Etenim praeterea laudandi ſunt hi etiam, qui iuverunt ſuppeditandis libris aliis. In quo genere ac beneficio reverenter habeo ac nomino tum Illum, qui praeeſt Splendidiſſimi Senatus Lipſici ornatiſſimae inſtructiſſimaeque bibliothecae, e qua Bergleri nova Herodiani Verſione, inde a Leisneri morte, utor, ſuo tempore reddenda recte, ſummisque cum gratiis, tum Hos, qui curant bibliothecam ſcholae cathedralis, quae Cizae floret, Viros genere, munere meritisque Eximios, unde, per officia benevola cum beati Strauſſii, ſupra memorati, tum Milckii, V. Cl., Rectoris ibi Doctiſſimi, in manibus eſt meis editio Herodiani Aldina maior cum Sylburgiana; quibus libris cum non ſine fructu et ipſe utar, et publica litteratorum commoda multum adiuventur: habebunt beneficii huius auctores, unde gratiſſimum a me expectent animum, et vero etiam ſe non poeniteat benevolentiae, ita magnifice declaratae.

Quo eodem in genere proferimus tres ſimul, Tromlerum cum Scheelio et Nackium, quorum duo priores, ambo oratores diſerti, ambo antiſtites ſacrorum graviſſimi, iſte apud Schneebergenſes, hic Camentii in Luſatis, ambo coniunctiſſimi mecum, iſte affinitatis, hic collegii quondam, nunc amicitiae vinculo, ſed tertius apud Oeſhicenſes in vicinia noſtra non tantum artis muſicae peritia interiore clarus, verum et rei litterariae, ac de ſchola ibi per longum tempus bene meritus, qui igitur usque ad hunc diem mutuo concedentes ſinguli ſingulos libros. Eutropii cum Graeca Metaphraſi et Zoſimi editionem Cellarianam primus, alter Henrici Stephani Theſaurum, ſed tertius Suiceri Theſaurum, tantam a me inierunt gratiam, ut huius benignitatis memoriam cum ipſo Eorum cultu atque amore per omnem vitam ſim conſervaturus.

Debeo praeterea et Ioglero, apud Luneburgenſes in Academia regia, quae Equitibus patet, doctori antea omnium litterarum copia inſtructiſſimo, et per totum orbem litterarium clariſſimo, debeo igitur et huic, cuius ſenectutem, etiam noſtro cum dolore, oculorum valetudo non ita mollem reddit, ut cupimus, debeo igitur huic quoque gratias hic palam, quod editionum Herodiani apparatum cumulatiſſime auxit, ut olim agnoſcetur, ubi in hunc locum fuerit ventum.

Caeterum, ut in tractando ſcriptore noſtro hunc maximum ducimus percepimusque fructum, quod Graecitatis tum ſitim (quam debemus diſciplinae divinae Roſtii, quem hic quoque in extrema praefatione tenemur appellare cum ſummo cultu) ſedavimus plene, tum notitiam quotidie auximus atque ampliavimus, etiam ad commodum noſtrae diſciplinae alumnorum, quibus in explicatione ſcriptorum priſcorum impertire licuit aliquid e Graecis litteris, ad Herodianum tractatis: ita ſine fiducia nimia ac vana praeſcimus ac pollicemur, fore, ut alii e labore noſtro capiant emolumentum aliquod atque incrementum cognitionis litterarum Graecarum

Qui ſi parva quaedam et tenuia inſperſiſſe videamur: reſpeximus ſane tirones, ſed et monſtrare voluimus, quid magiſtri ſubinde in tractandis ſcriptoribus animadvertere ac docere poſſint, cum nec ſine his minutis et levibus, quae videantur, quibus parari queat iuſta et ſubtilis linguarum notitia, aut conſtare interpretatio ſevera. Sed iſta minuta ſuperantur, ut ſpero, multitudine maiorum atque graviorum.

Ego vero ubi nactus fuero iudices rerum non ſolum idoneos et peritos, ſed quoque patientes laboris cogitandi que cum in locis, a me defenſis ac ſuſtentatis, tum in verbis et phraſibus ſubtilius expoſitis verſisque, tum vero etiam, ubi iudicium fit de diverſitate interpungendi per editiones atque Codices, aut in ordine ac ſerie orationis periodique demonſtranda: facile approbaturus videor cauſam meam,

nec tam formido culpam properationis, levitatis atque incuriae, (ad quae nec in aliis rebus factum me a natura ſciunt, qui me norunt,) quam praeſentio ſeveritatis, diligentiae ſubtilitatisque nimiae iudicium, totum crimen hoc, quod hodie eſt apud quosdam in accuratiore ſcriptoris editione atque expoſitione, habiturus verius pro laude, nec in maximo momento illas nonnullorum voces, qui animadverſionum Notarumque copia et prolixitate gravantur, nec reputant alia multo maioris molis opera, nec quam in libris aeſtimandis non ita quaeratur de magnitudine ac multitudine, ut de bonitate atque gravitate, idemque acquieturus in conſcientia tum recti conſilii, tum utilitatis redundaturae e labore ad eos, qui diſcendi fuerint cupidi, nec ad legendum acceſſerint occupati pravis opinionibus, tum fruiturus iſto ſaltem teſtimonio iudicum non corruptorum et cupidorum, qui fateantur agnoſcantque, opere in noſtro critices ac philologiae non tam adverſarium, quam codicem quendam, inveniri, et qui videant, laborem hunc noſtrum immenſum, tot annorum, tam ingratum, ſterilem inanemque, ut vix ſumtus in libros conquiſitos et coëmtos reddat, aut, ut quidam ſolebat dicere, ne *copiales* quidem, chartam, liquorem et calamos, ſi non ſit leniendus aliquo plauſu et compenſandus, nec tamen iniquitate partiumque ſtudio contaminari oportere atque deprimi.

Minorem Herodiani editionem, ſcholarumque uſibus magis accommodatam, cum Graeco textu novo e vel Codicibus noſtris aliisque, vel emendationibus, per Notas prolatis, parabo poſtea demum, ubi et aliorum, qui nunc intelligendi iudicandique laudem ac facultatem habent, collegero ſententias, libenter ad veriora et meliora obſecuturus atque ceſſurus, qui ſenſum hunc animumque videor vel eo prodidiſſe, quod ante textum Gr. Tomi huius non tantum errata operarum quam diligentiſſime notata dederim, ſed etiam ex iis, quae olim ſcripta eſſent, nonnulla magis perſpicue pleniusve, ut ad 1, 6, 12. ſuper καὶ γὰρ αὐτοὶ, item alia retractarim, ut ad 1, 13, 10. e. ſuper Verſ. v. λείπεσθαι e Diod.

Sic, quoniam ita fert mentis humanae ratio, ut interdum acutius videat et cogitet dilucidius, ſed per illud temporis ſpatium, quo plagulas ſingulas, huc miſſas, percurri oportuit, quanquam fere quinque horis in eas conſumtis, non tamen, propter denſitatem rerum ac multitudinem, omnia diutius potuerunt perpendi. Quam quidem profeſſionem ut aequi iudices nolent in crimen negligentiae convertere atque detorquere, ſic ego hic finiens neceſſariam duxi, ut aliis plane de animo conſtaret meo et pateret, mea me non ita diligere, ut iis pertinaciter contraque aliorum monita, ſi recta ſint, inhaeſurus ſim atque immoriturus, ſicut contra, qui operis noſtri futuri ſunt cenſores, ſimul reſpicient iſta *Addenda* et *Corrigenda*, ut ſuper ſingulis locis plena ſententia dicatur et integra. Scripſi Plaviae Variſcorum Iunio menſe A. C. N. CIƆIƆCCLXXXVIII.

INDEX
COMPENDIORVM SCRIBENDI,

quae adhibentur ad indicanda nomina tum editionum et Codicum Mſs. in Varietate Lectionis, tum in Notis librorum laudatorum, item ad exprimendos terminos technicos, ad grammaticam pertinentes.

ed. editio.
ed. l. editio laudata
edd. editiones.
A. 1. } Aldina editio, formae maximae (in fol.) et octavae.
A. 2. }
B. ſ. *Bs.* 1. } Baſilienſis editio
B. ſ. *Bs.* 2. }
B. ſ. *Bs.* 1. et 2. *L.* Baſil. edit. Leisneri
B. ſ. *Bs.* 1. et 2. *R.* Baſil. edit. Reiskii
Bc. 1. et 2. Boecleri edit.
Ed. Edinburgenſis edit.
In. ſ. *Ing.* Ingolſtadienſis edit. ſ. Ingolſtadienſes editiones
In. ſ. *Ing.* 1. et 2. Ingolſtadienſes editt.
Lo. ſ. *Lov.* Lovanienſis edit.
Lu. ſ. *Lug.* ſ. Lugd. Lugdunenſis edit.
Ox. ſ. *Oxon.* Oxonienſis edit. ſ. Oxonienſes editiones
Ox. 1. et 2. Oxonienſes editt.
Par. Parei editio
Par. 1. et 2. Parei editiones
Pat. Patavina editio
Sb. Sylburgii editio
Stp. Stephani editio

II.

Cod. Codex
Codd. Codices
Ms. manu ſcriptus liber
Mss. manu ſcripti libri
M. ſ. *Ms. Ba.* manu ſcr. Bavarus
M. ſ. *Ms. Ve.* manu ſcr. Venetus
M. ſ. *Ms. Vi.* manu ſcr. Vindobonenſis
M. ſ. *Ms. Bg.* manu ſcr. Bergleri Verſio
Excp. Excerpta e Mſs.
Exc. Excurſus
Loc. Locella
Mart. Martini
P. ſ. *Pol.* Politianus ſ. Politiani Verſio
P. ſ. *Pol.* ed. Antw. Politiani Verſio, edita Antwerpiae
V. ſ. *Vet. lex.* ſ. *Lex.* vetuſta Lexica.

III.

abl. ablativus
abſtr. abſtractum
acc. accentus ſ. accuſativus
act. activum ſ. active, ſ. activae formae
add. adde, addendus, addendum,
adi. adiectivum
adv. adverbium ſ. adverbialiter
analog. analogia
anteced. antecedens
antep. antepenultimus
ap. apud
art. ſ. *artic.* articulus
cf. confer ſ. conferatur
comm. communis
comp. comparativus gradus ſ. compoſitum
compoſſ. compoſita, plural.
concr. concretum
conf. ſ. *confuſ.* confuſio
coni. coniugatio, ſ. coniunctio, ſ. coniunctivus
conſequ. ſ. *conſq.* conſequens
dat. dativus
dem. ſ. *demonſtr.* demonſtrativum pronomen
dupl. duplex
e. ſ. *extr.* extremus

ellipt. acc. ellipticus accuſativus, oppreſſa praepoſitione κατὰ,
expl. ſ. *explic.* explicat ſ. explicatur ſ. explicatio
fem. femininum
f. ſ. *for.* ſ. *fort.* forte ſ. fortaſſis ſ. fine
gen. genitivus
gramm. grammaticus, grammatica
Gr. Graecus
  cum Gr. n. cum Graeco noſtro
  cum Gr. al. cum Graeco alio
  ſine Gr. ſine Graeco
Grr. Graeca
  cum Grr. al. cum Graecis aliis
  ſine Grr. ſine Graecis
h. ſ. *hiſt.* hiſtoria, ſ. hiſtoricus
h. hymnus
h. l. hoc loco, hunc locum
i. ſ. *in.* ſ. *init.* initio
impr. improprius ſ. improprie
ind. index
indd. indices
int. ſ. *intp.* interpretatur, ſ. interpretatio, ſ. interpres
intp. interpretes
l. ſ. *leg.* lege ſ. legendum, ſ. linea
lect. lectio
m. ſ. *marg.* margo
m. Ox. Margo editionis Ox.
m. P. Margo Politiani Verſionis
m. ſ. *med.* medius, medium
maſc. maſculinum
met. metaphora, ſ. metaphorice
n. ſ. *neutr.* neutrum
nom. nomen
nomin. ſ. *nominat.* nominativus
opp. opponitur ſ. oppoſitum
opt. optativus
p. ſ. *pag.* pagina
p. ſ. *pen.* penultima
p. pro
partic. particula
particip. participium
paſſ. paſſivum, ſ. paſſive
perſ. perſona ſ. perſonalis
plur. pluralis
poſ. poſitivus
poſter. poſterior
poſtr. poſtremus
pr. principio ſ. prior ſ. praecedens
prior. prioribus etc.
pron. pronomen
propr. proprium ſ. proprie
rec. recens
recipr. reciprocus
ſeq. ſ. *ſq.* ſequens, it. ſequitur
ſeqq. ſ. *ſqq.* ſequentes ſ. ſequentia
ſimpl. ſimplex
ſing. ſingularis
ſub. ſubaudi ſ. ſubintellige
ſubi. ſubiunctivus
ſubſt. ſubſtantivum
ſup. ſ. *ſuperl.* ſuperlativus
ſup. ſupinum
ſyn. ſ. *ſynon.* ſynonymum, ſ. ſynonymia, ſ. ſynonymicus
ſync. ſ. *ſyncop.* ſyncope
ſynecd. ſynecdoche ſ. ſynecdochice
v. verbum, it. vide ſ. videatur
v. ſ. *vs.* verſus ex poëta
v. l. vetus Lexicon ſ. vetera Lexica
v. L. ſ. *Var. L.* varia lectio ſ. varietas lectionis
v. N. vide Notam
Vern. Vernaculus,
Verſ. ſ. *Vs.* verſio
vet. vetus
vett. veteres
voc. ſ. *vocab.* vocabulum
vocabb. vocabula
Vol. ſ. *V.* volumen
vulg. vulgatum
vulg. lect. vulgata lectio
utr. uterque etc.

IV.

Abr. ad Aeſch. Abreſch. Animadv. ad Aeſchylum
Abr. Dl. T. ſ. *Dil. Th.* Abreſch. Dilucidatt. Thucydid.
Abr. L. Ar. Abreſch. Lectiones Ariſtaenet.
Adv. Adverſaria Gatakeri etc.
Ae. ſ. *Aeſch. Fi.* Fiſcheri Aeſchines Socrat.
Ael. V. h. Aeliani Var. hiſt.
Aeſ. Fa. Aeſopi Fab.
Aeſ. Fa. Hſ. Aeſopi Fab. Heuſingeri edit.
Aeſch. Or. Aeſchines orator, edit. Reisk.

Aeſch. Or. ep. S. ſ. *Samm.* Aeſchinis oratoris epiſtolae edit. Sammet.
Aeſch. Prom. ſ. *Pr. V.* Aeſchyli Prometheus vinctus
Aeſch. Th. ſ. *S. c. Th.* Aeſchyli Septem contra Thebas
Ai. Soph. Aiax Sophoclis
Al. ab Al. Alexander ab Alexandro
Alb. Gl. N. T. Alberti Gloſſar. Nov. Teſt.
Alc. Eur. Alceſtes Eurip.
Alc. ep. Alciphronis epiſtolae, ed. Bergler.
Almelov. Faſt. Almeloveen Faſtorum Rom. Conſularium libri duo, ed. Amſt.
Alſtorphius in diſſert. de lectis et lecticis veterum.
Amm. M. Ammianus Marcellinus, edit. Erneſti
Amm. ſ. *Ammon.* Ammonius de different. voc., edit. Valcken.
Anim. ſ. *An.* Animadverſiones
Ann. ſ. *Annot.* Annotationes
Ant. Gat. Antoninus edit. Gataker.
Ant. Gr. ſ. *Rom.* Antiquitates Graecae et Roman.
Ant. Ind. Rs. Antiphontis Index Reisk.
Apin. L. ſ. *Lex.* Apini Grammaticaliſches Lexicon
Ar. ſ. *Ariſt. Kuſt.* Ariſtophanes Kuſteri
Ariſt. L. Abr. Ariſtaenet. Lect. v. Abr.
Ariſtt. ſ. *Ariſtot.* Ariſtoteles.
Arn. An. Gr. D'Arnaud Animadv. Gr.
Auct. ſ. *A.* Auctarium Dilucidatt. Thucyd. Abreſch.
Auct. ſ. *A.* Auctor, ſ. Auctores
Aur. V. Aurelius Victor
B. ſ. *b. Ern.* beatus Erneſti
Bach. Xen. Bachii Xenoph.
Bandur. Banduri numismata imperatorum
Barn. Eur. Barneſii Euripides
Barth. Adv. Barthii Adverſaria
Baſ. L. Lexicon Gr., Baſileae editum, idque duplex, anno 1557, ſed plenius 1572.
Bauer. ſ. *Bau. Phil.* Baueri philologia Thucyd. Paul. etc.
Beck. Eur. H. Beckii Euripid. Hippol. etc.
Beger. ſ. *Beg.* theſaurus Brandenburg.
Berk. Berkelii editio Stephani Byzant.
Bg. Lat. Bergleri Latinum
Biſ. ad Ariſt. Biſetus Schol. Ariſtophan.
Boch. geogr. it. *hier.* Bocharti geographia et hierozoic. ed. Francof. 1675.
Boern. Boerneri diſſert. de Saturnalibus
Braun. de veſt. ſac. H. Braunius de veſtitu ſacerdot. Hebr.
Bud. C. Budaei Commentar. Graec. l. edit. 1556.
Buleng. Bulenger. de imperio Rom. it. de venatione circi.
Call. Calligraphia Poſſelii, it. Callimachus
Cam. Camerarius ad Sophocl. it. horae ſubceſivae etc.
Cap. ſ. *Capit.* Capitolinus in ſcriptoribus hiſtor. Auguſtae
Car. Stp. Dict. Caroli Stephani Dictionarium hiſtoricum, geogr., poëtic.
Carpz. Par. St. Carpzovii Paradoxon Stoicor.
Carpz. Hieron. Dial. Carpzovii D. Hieronymi duo dialogi ed. Altenb. 1772. 12.
Caſ. N. Caſauboni Notae
Caſ. Athen. ſ. *Ath.* Caſaub. Athenaeus
Caſ. Ex. Bar. Caſauboni Exercitatt. Baron.
Caſ. Dion. v. *Dion.*
Cell. n. o. a. Cellarii notitia orbis antiqui, edit. Schwarz.
Char. Chariton, v. D'Orv.
Chr. Gr. Chreſtomathia Graeca Gesneri, Harleſii, Strothi
Cl. Cic. Clavis Ciceron. Erneſti
Claud. Claudianus
Corn. N. Cornelius Nepos edit. Staveren
Corſ. diſſ. ag. Corſini diſſertatt. agoniſt.

Cort. Cortius ad Salluſt. it. ad Ciceron. epiſt.
Cup. Obſ. Cuperi Obſervatt. edit. Lipſienſ.
Cyr. Cyropaedia Xenoph. Mori et Zeunii
D'Arn. An. D'Arnaud Animadv. etc.
Dem. Ind. Demoſthenis Index Reisk.
Dem. ſ. *Demetr. Phal.* Demetrius Phalereus περὶ ἑρμηνείας in edit. Fiſcher. rhetor. ſelect.
Dev. Devarius, ed. Reusmann.
Di. Diana, ut *Call. h. Di.* Callim. hymn. in Dian.
Di. H. S. v. *Dion. H.*
Diatr. p. H. Valckenar. Diatribe poſt Hippolyt. Eurip.
Din. Ind. Dinarchi Index Reisk. Orator.
Diod. S. Diodorus Sicul. ed. Weſſeling.
Diog. L. Diogenes Laërtius ed. Menagii etc.
Dion. Caſ. Dionis Caſſii ed. Reimari
Dion. H. Dionyſius Halicarn.
Dion. H. Rs. Dionyſius Halicarn. ed. Reisk.
Dion. H. S. ſ. *Sb.* Dionyſius Halicarn. ed. Sylburg.
D'Orv. Ch. D'Orvill. Charit.
D'Orv. Van. Cr. D'Orvill. Vannus Critic.
Dreſ. ſ. *Drs. de V. med.* Dreſigii libellus de verbis mediis ed. Fiſcheri
Duk. Dukerus, ed. Thucyd. etc.
Ebert. phyſ. per epiſt. ſ. Eberti Naturlehre für die Jugend.
Epict. H. Epictetus Heynii
Ern. Call. ſ. *Hom.* Erneſti Callim. ſ. Homer.
Ern. In. Erneſti Initia ſolidioris doctrinae
Ern. L. Erneſti Lexicon Graec.
Eur. Euripides
Euſt. ad Hom. Euſtathius
Eutr. M. ſ. *Met.* Eutropii metaphraſis Graeca ed. Cellar.
Ev. F. v. *Fd.*
F. ſ. *Fa. Aeſ.* Fab. Aeſop.
Fabr. ad S. Emp. Fabricius ad Sext. Empir.
Fabr. ad Dion. C. Fabricius ad Dionem Caſſ.
Fabr. bibl. Ant. Fabricius bibliographia antiquaria ed. Schaffshauſen.
Fabr. bibl. Gr. Fabricius bibliotheca Graeca
Fd. Iſ. Ev. Findeiſen. Iſocratis Evagoras
Fi. ſ. *Fiſch.* Fiſcheri Platon. Palaeph. etc.
Fi. ſ. *Fiſch. ad Well.* Fiſcheri Animadverſ. ad Welleri grammat. Graec.
Fl. ſ. *Flacc.* Philo in Flaccum
Foeſ. O. ſ. *Oec.* Foeſii Oecon.
Full. Fulleri miſcellan.
Gat. ad A. ſ. *Ant.* Gataker. ad Antonin. ed. in fol.
Gat. Adv. M. P. Gataker. Adverſaria Miſc. Poſthum.
Gem. Pl. Gemiſtus Pletho ed. Reichard.
Geop. Geoponic. ed. Niclas.
G. ſ. *Gs.* Gesneri v. c. Th. Theſaurus Lat. Lingu. etc.
Gier. Gierig ad Ovid. Metam.
Gl. L. ſ. *Gr. L.* Gloſſar. Lat. ſ. Graeco-Lat.
Gloſſ. Ern. Erneſti de uſu Gloſſariorum
Gottl. Men. it. *Pl.* ſ. *ad Pl. Ph.* Gottleber Platon. Menexen. it. Phaedon.
Grab. ſ. *Graben. de Protect.* Grabeneri de nomine ac origine protectorum libellus ed. Dresdae 1751. 4.
Gr. Th. ſ. *Graev.* Graevii Theſaurus
Graev. L. H. Graevii Lection. Heſiod.
Graff. Diſſert. Graffii Diſſertatio de miſſilibus, edita Lipſ. 1734. 4.
Greg. de d. ſ. *dial.* Gregorius de dialectis, ed. Koenii
Grut. L. Gruteri Lampas
Gs. Chr. Gr. v. *Chr.*
Harl. Chr. P. Harleſii Chreſtom. poëtica
Harl. p. C. Harleſii ed. orat. Demoſth. pro Corona
Harp. Harpocratio
Hdb. v. *Hindb.*

Hel. Heliodori Aethiopica ed. Schmidii Lipſ.
Hell. Mor. Xenoph. Hellen. ed. Mori
Hemſt. Hemſterhus. v. *ad Lucian.*
Hen. ſ. *Henel.* Otium Vratislav.
Herm. Hermogenes περὶ ἰδεῶν ed. Sturmii
Herodi. Herodianus hiſtoricus
Herodi. Gr. Herodianus Grammaticus poſt Moerid.
Herodt. ſ. *Herdt.* Herodotus, ed. Weſſeling.
Heſ. ſ. *Heſd.* Heſiodus
Heſ. ſ. *Heſy.* Heſychius
Heum. Heumann. ad Plutarch. de puerorum educat.
Heuſ. v. *Hſ.*
Heyn. Heynii Epictet. etc.
Hindb. Hindenburg. ad Xenoph. Memor. Socr.
Hm. v. *Heum.*
Hoog. ad Vig. Hoogeveen ad Vigerum
Hoog. Op. Hoogeveen Doctrina particularum Gr. l. edit. Batava.
Hom. Homerus
Hor. T. ſ. *Turſ.* Horatius Turſellin.
Horr. M. Cr. Horrei Miſcell. Critic.
Hſ. Heuſingeri v. c. Fab. Aeſop. it. Plutarch de pueror. educ.
Hſth. v. *Hemſt.*
Hſy. Heſychius
Ian. L. ſ. *Lex.* Iani Philologiſches Lexicon.
Ienſ. L. L. Ienſii Lectiones Lucian.
Ind. M. Index Mori, v. c. Xen. Hell.
Iohnſ. Iohnſon. ed. Sophoclis
Ioſ. ſ. *Ioſeph.* Ioſephus ed. Havercamp.
Iſ. Gs. Iſagoge Geſneri in erudit. univerſ.
Iſ. ſ. *Iſocr.* Iſocratis orationes, edit. Wolf.
Iſ. Mor. ſ. *Iſ. Pan. Mor.* Iſocratis orat. paneg. ed. Mori
Iſ. Ev. Iſocratis Evagoras, v. *Fd.*
Iuſt. Ind. Iuſtini hiſtorici Index
K. Ariſt. v. *Kuſt.*
Klauſ. Dactyl. Klauſing Verſuch einer mytholog. Dactyliothek rel.
Koen. Koenius v. *Greg.*
Krb. Decr. Krebſii Decreta Roman. pro Iud. it. Athen. etc.
Krb. L. Krebſii Lexicon Nov. Teſt.
Krb. Pl. ſ. *Plut.* Plutarchus de audiendis poëtis.
Krg. ſ. *Krig.* Krigel Plutarch. de diſcrim. adul. et am.
Krt. ſ. *Kretſchm.* Kretſchmar Chreſtom. Gr., ubi et Iſocrat. orationes tres primae.
Kuſt. Ar. Kuſteri Ariſtophan.
Kuſt. ad Suid. Kuſteri
Kuſt. de V. med. Kuſteri libell. de Verb. med. ed. Fiſcher. it. Wollii
Kypk. Kypke Obſerv. in Nov. T.
L. Boſ. Ell. Lamb. Boſii Ellipſ. Gr.
L. Boſ. Obſ. Lamb. Boſii Obſerv. in Nov. T.
L. Grut. Lampas Gruteri
Land. Landi numismata ſelectiora
L. ſ. *Lex. Baſ.* Lexicon Graec. v. *Baſ.*
L. Ern. Lexicon Erneſti Graec.
L. myth. Schw. ſ. *Schwab.* Hederichs mythologiſches Lexicon, editum a Schwabe.
L. N. T. Lexicon ſ. Lexica Nov. Teſt., Schwarzii, Fiſcheri et Krebſii
Lampr. ſ. *Lamprid.* Lampridius, in ſcriptoribus hiſt. Aug.
Lat. Latine, it. Latinitas
Lat. Bg. cf. *Bg.*
Latt. Latina
Lect. Lectiones, v. c. Graevii Lection. Heſiod. etc.
Leisn. Leisnerus
Leisn. in m. Ox. Leisnerus in margine Oxonienſis edit.
Leisn. in Progr. Leisnerus in programmate de Herodiano
Lib. ep. Libanii epiſtolae
Lib. de V. med. Libelli de Verbis mediis Kuſteri et Dreſigii, ed. Fiſcher. et Wollii
Lindn. Lindner libellus Vernaculus de Ellipſibus Lat.
Loesn. Loesneri Obſ. ad Nov. Teſt. e Philone it. Ind. Callim.
Long. Longinus, ed. Mori

Luc. Evangel. Lucas in Nov. Teſt. it. Lucianus.
Luc. Rz. Lucianus ed. Reitzii
Lyc. ſ. *Lyco.* ſ. *Lycophr.* Lycophron
Lyc. Ind. Lycurgus Reisk. Orat. Index
Lyſ. Lyſias Orat. Reisk. it. Lyſiſtrat. Ariſtoph.
March. Gr. Marchica Grammatica Graeca, quae prodiit ſic inſcripta, Vollſtändigere Griech. Gramm., nach der Lehr-Ordnung der Lat. Markiſchen Gramm. rel. Berolin. 1730.
Markl. Markland ad Maximum Tyrium etc.
Mauſ. ad Plut. Mauſſacus ad Plutarch. de fluv.
M. Iſ. Mori Iſocrates.
M. S. ſ. *Mem. S.* Xenophontis Memorab. Socr.
Men. ad Diog. L. Menagius ad Diogen. Laërt.
Men. Vs. Menantis Verſio Herodiani Vernacula
Met. ſ. *Metaphr.* Metaphraſis
Met. ſ. *Metaphr. Eutr.* Eutropii Graeca, ed. Cellar.
Met. R. Metaphr. Ruaei ad Terent. ſ. Virgil. etc.
M. O., *M. O. A.*, *Miſc. O. A.* } Miſcellan. Obſervatt. Amſtelod.
Moer. Moeris Atticiſta ed. Pierſoni
Monteſ. Montefalconius (Montfaucon) antiquitates edit. Vernac.
Mor. Iſ. Mori Iſocr. Paneg.
Mor. Long. Mori Longinus
Mor. Xen. Mori Xenoph., ut Ἀναβ. ſ. Ἀνβ.
Munth. Munthe Obſervatt. ad Nov. Teſt. e Diod. Sic.
Muſ. Muſaei carmen de Leandro etc.
N. Nota
N. T. Novum Teſtam.
Neap. Neapolis in Notis ad Ovid.
N. ſ. *Nic. Full.* v. *Full.*
Nicol. Tract. de phyllob. Nicolai Tractatus de phyllobolia etc.
Nieup. Ant. Rom. Nieupoort ritus Rom. edit. 13. Berolin. 1767.
Niz. Nizolii Lexicon Ciceron.
Oiſel. Oiſelius in theſauro ſelectorum numismatum antiq. Amſtel. 1677.
On. ſ. *Onoſ.* Onoſander ed. Schwebelii
Or. Rs. Oratores Graeci Reisk.
Or. Eur. Oreſtes Euripidis
Orph. Orphei poëm. ed. Gesneri ſ. Hambergeri
Oud. Oudendorp. v. c. Iul. Caeſar.
Pal. ſ. *Palaeph. Fi.* cf. *Fi.*
Palm. Ex. Palmerii Exercitatt. in Graec. Auct.
Paul. L. Em. ſ. *Paul. Leop. Em.* Pauli Leopardi Emendationes apud Gruterum in Lampade
P. Fab. Petrus Faber ſemeſtrium libri
Per. ad Ael. Perizon. ad Aeliani Var. hiſt.
Per. de Pr. ſ. *Praet.* Perizon. de Praetorio
Peuceri Commentarius differentium ap. Gr. vocum rel.
Ph. ſ. *Phoen. Eur.* Phoeniſſae Eurip.
Ph. ſ. *Phaed.* Phaedo Platonis
Phil. Wernsd. Phila ed. Wernsdorfii
Phil. in Fl. ſ. *Flacc.* Philo in Flaccum
Phil. ſ. *Philol. Bau.* cf. *Bauer.*
Phoc. ſ. *Phocyl.* Phocylidis Carmina, edit. Schier.
Pierſ. Ver. Pierſoni Veriſimilia
Pl. ſ. *Plat.* Plato
Pl. Ap. S. Platonis Apolog. ed. Fiſcher.
Pl. Ph. Platonis Phaedo
Pl. Ar. Pluto Ariſtophan.
Plin. ep. ſ. *pan.* Plinii epiſt. ſ. panegyr.
Plin. h. n. Plinii hiſtor. natur.
Plut. Hſ. Plutarch. Heuſinger. de puer. educ.
Plut. Krb. Plutarch. Krebſii de audiend. poët.
Plut. Krg. Plutarch. Krigelii de diſcrim. adul. etc.
Plut. Wyttb. Plutarch. Wyttenbach. de ſera numinis vindicta
Pol. Xen. Z. Politica Xenoph. ed. Zeunii
Polb. Ind. Polybii Index ed. Erneſti

Polb. Rs. ad Polyb. Reiſkii Animadv.
Poll. Pollucis Onomaſticon
Poſſ. Call. Poſſelii Calligraphia
Poſſ. Synt. Poſſelii Syntaxis
Pric. Pricaeus ad Nov. Teſt. etc.
Progr. L. Programma Leisn. cf. *Leisn.*
Prol. Proluſio Fiſcher. etc.
R. ad Gem. Pl. Reichard ad Gemiſt. Pl. cf. *Gem.*
R. ſ. Rs. ſ. Reisk. (Reiskius) ad Polb. cf. *Polb.*
R. ſ. Rs. ſ. Reisk. (Reiskius) An. ad Gr. A. Animadv. ad Graec. Auctor.
R. ſ. Rs. ſ. Reisk. (Reiskius) Or. Oratores Gr.
R. Par. Ruaei paraphraſis Virgil. etc.
R. ſ. Rz. Reitzii Lucian.
Raph. Raphelii Annotationes philolog. in N. T.
Read. Reading. ed. Euſebii
rh. ſ. rhet. ſel rhetores ſelecti ed. Fiſcheri
Rhod. ſ. Rhodg. L. A. Rhodigini Lectiones Antiqu.
Ricciol. Riccioli proſodia reformata Lat.
Röv. Röver ed. Muſaei de Leandro etc.
Roſ. Ant. Roſini Antiq. Rom. ed. Trai. ad Rhen. 1701.
Rs. ſ. Rsm. Dev. Reusmanni Devarius
Rut. It. Rutilii Itinerarium
S. Aeſch. ep. v. *Samm.*
Sall. C. Salluſtii bellum Catil. et
Sall. Iug. Iug.
Salm. Salmaſius
Samm. Sammet ed. epiſtolarum Aeſchinis oratoris
Sb. Sylburg.
Sch. ſ. Sch. Ind. Scheidii Index Herodiani, it. pro Schol. ubi v.
Sch. Ms. v. *Schott.*
Schell. Scheller de ſtylo etc.
Schell. L. Scheller Lexic. Lat.
Schm. Schmid ed. Heliodori
Schol. Scholia ſ. Scholiaſtes
Schott. Ms. Schotti Codex Ms.
Schott. lib. Schotti Lipſienſis libellus ſingularis de vita et conſtitutionibus Pertinacis
Schurzfl. Schurzfleiſch ad Longinum
Schw. L. N. T. Schwarz Lex. ſ. Commentarii Nov. T.
Schw. On. ſ. ad On. Schwebelii Onoſander
Seb. Seber. v. *Theogn.*
Seld. Seldeni ſyntagm. de diis Syris.
Sil. Silius Italicus
Soph. Sophocles
Sp. ſ. Spanh. Spanhemius ad Callim. etc.
Sp. ſ. Spanh. de u. et pr. n. Spanhem. de uſu et praeſt. numism.
Spec. Specimen v. c. Annotat. Critic. D'Arnaud
Spec. Specimen *Strodt.* Strodtmanni ad Ammon.
Stp. Th. Henr. Stephani Theſaurus Gr. l.
Stp. ad m. P. Stephani margo ſ. marginalis verſio ad Politiani verſionem
Str. Strothus
Strodtm. Strodtmann ſpecimina ad Ammon.
Suic. Th. ſ. Suic. Suiceri Theſaurus
Suid. Suidas ed. Kuſteri.
Sy. Xen. v. *Xen.*
Sy. Poſſ. v. *Poſſ.*
Tac. Tacitus
Tac. an. Taciti annales
Tayl. Taylor.
Ter. Terentius
Tert. Tertullianus
T. L. Pl. Timaei Lex. Plat. ed. Ruhnk.
Th. Stp. ſ. G. v. *Stp. et Gs.*
Th. ſ. Thi. Xenoph. Thiemii ed.
Th. Vs. Xenoph. Thiemii Verſio
Th. M. ſ. Thom. M. Thomas Mag. ed. Bernardi
The. ſ. Theophr. Ch. Theophraſti characteres
The. Caſ. Theophraſti ed. Caſaub.
The. ſ. Theo. Fi. Theophraſti ed. Fiſch.
Th. ſ. Thuc. Thucydides ed. Duker.
Theogn. Theognidis carmen, ex edit. Seberi, cum Commentar. Gr. ſ. ſcholiis Gr. Camerarii

Tim. L. Pl. v. *T.*
Tittm. Tittmanni de veſtigiis Gnoſticor. rel.
Trill. O. Cr. Trilleri Obſerv. Critic.
Turn. Adv. Turnebi Adverſaria
Upt. ed. Uptoni edit. Dionyſ. Halicarn. rhetor. ſ. περὶ συνθεσ. ὀνομ.
V. med. v. *lib.*
Valck. Valckenaer.
Van. Cr. v. *D'Orv.*
Vern. Vernaculi Interpretes Herodiani
Vern. rec. Vernaculus recens Interpres Herodiani
Vern. vet. Vernaculus vetus Interpres Herodiani
Vig. Vigerus de idiotismis Gr. l. ed. Zeunii
Vop. Prob. Vopiſcus in Probo, inter ſcriptores hiſtoriae Auguſtae T. 2. edit. Lugd. Batav.
Voſſ. theol. gent. Voſſii theologia gentilis.
W. ed. Wolf. edit. v. *Iſ.*
W. de V. med. Wolle de verbis med.
Wernsd. Ph. v. *Phil.*
Weſſ. ſ. *Weſſel.* Weſſeling. Diod. S. etc.
Wſt. ſ. *Weſt.* Weſterhof. ad Terent.
Woll. de v. m. v. *W.*
Wyttb. Pl. v. *Plut.*
X. ſ. *Xen.* Xenoph.
X. ſ. *Xen. Bach. Z.* Xenoph. Bachii editio, a Zeun. repetita.
X. ſ. *Xen. Hdb.* vid.
X. ſ. *Xen. M. S.* Xenoph. Memor. Socr.
X. ſ. *Xen. Mor.* vid.
X. ſ. *Xen. Pol.* vid.
X. ſ. *Xen. Sy.* Xenoph. Sympoſ.
X. ſ. *Xen. Z.* Xenoph. Zeunii
X. ſ. *Xiph. S.* Xiphilinus, edit. Sylburgii
Z. *Vig.* / Z. *Ind.* / Z. *Xen.* } Zeunii
Zoſ. Zoſimus, ed. Cellarii

DE HERODIANO HERODIANIQVE VERSIONE BERGLERIANA PROLVSIO SCHOLASTICA ORATIVNCVLIS V IN SCHOLA THOMANA A. D. X. APRILIS A. C. CIƆIƆCCLXI RECITANDIS PRAEMISSA A IO. FRIDERICO LEISNERO.

Qui de rerum ſcriptoribus iudicare conantur, nunc eorum dicendi artem, nunc rerum, quae traduntur, varietatem et magnitudinem, nunc denique fidem ſcriptorum ipſam ſibi apud animum proponunt. Herodianum etiam ab illis magni fieri facile animadvertas, qui his omnibus ſimul praeſtantiam hiſtorici metiendam ducunt. Nam nec eloquentiae caret laudibus, et, quae fuerit romani imperii per ſexaginta annorum ſpatium fortuna, ſub multis peſſimis, paucis bonis, principibus exponit: teſtimoniis autem eius fidem auctoritatemque illi ipſi adiungunt, quos in credulitatis ne ſuſpicionem quidem vocare audeas. Quidni ei fidem adiungant, qui tradit viſa ſibi et audita, nonnulla item experiendo cognita, utpote in publicis officiis principalibusque verſato: cui quaedam verum tradendi neceſſitas fuit impoſita, utpote eo tempore ſuam hiſtoriam vulganti, quum ea, quae literis tradiderat, lectorum ſenſibus adhuc memoriaeque inhaererent: qui denique libertatis retinendae ita eſt amans, ut in laudando reprehendendoque nihil neque gratiae neque odio dandum putet. *Sileo reliqua*, quae ei fidi hiſtorici laudem facile adſtruant, mores hominis, genus orationis aequabiliter fere profluens, moderationem in recte ac ſecus factis vel laudandis vel vituperandis, diligentiam denique certa ab incertis diſtinguendi, cuius diligentiae expreſſa veſtigia paſſim apud eum extant. Quum ſe in publicis principalibusque miniſteriis verſatum dicit, magnopere vellem, indicaſſet, quali munere, utrum aulico an militari, et ſub quibus imperatoribus, fuerit functus; nam ſub omnibus ſuae aetatis functum, rebus tam frequenter tantoque opere commutatis, vix putem; ut, momentis in omnem partem penſitatis, iudicium coniiciendo ferri poſſit, plusne ſit ei fidei habendum, quum res domi, quam quum res foris, geſtas, quum res Commodi, aut Severi, quam quum aliorum, narrat. Interim, ſi quis tendat, ei minus fidendum in his eſſe, quae de Commodo tradit, quam quae de reliquis imperatoribus, eam ipſam ob cauſſam, quod ſe publicis muneribus admiſſum dicit, quum poſt diſceſſum Commodi minimum

XLVI annis vixerit, credibile autem non ſit, eum valde iuuenem admitti illis coepiſſe; ei haud gravatim aſſenſerim.

Diximus, eum ſexaginta annorum res geſtas perſequutum: in quo Herodianum et pro nobis eſſe, et contra nos, obſerves; pro nobis, quia ipſe in praefatione diſertis verbis de ſexaginta annis teſtatur, hiſtoriaque eius reapſe tot ſpatium annorum complectitur: contra nos, quia II, 15. §. 13. ſibi ait eſſe propoſitum, ſeptuaginta annorum res, ſub diverſis principibus geſtas, in unum corpus redactas, literarum mandare monumentis. Quid ergo eſt? An pugnare ſecum ſibique ipſi contrarium Herodianum dicemus? Diceremus forte, niſi intelligeremus, poſſe utique fieri, ut propoſitum alicui ſit, ſeptuaginta annorum hiſtoriam contexere, poſtea autem eveniat aliquid, quod mutare cogat propoſitum, imponatque ſcriptori neceſſitatem abrumpendi orationem etiam ante, quam pervenire, quo tendebat, poſſet. Forte nec eorum coniectura aberrat a vero, qui dixerint, alteri Herodiani loco eſſe medicam manum admovendam, et pro ἑβδομήκοντα ſubſtituendum ἑξήκοντα. Quando enim haec vocabula non literis, ſed arithmeticorum ſignis, exprimuntur, facile poſſe alterum cum altero, qua demendo aliquid, qua addendo, permutari. Quas autem res temporis tam longi prodiderit, ſub finem libri ſecundi indicat: quo loco tacitum ſe praeteriturum negat, ſi quid modo mentione dignum memoriaque videatur. Quum dico, eum res mentione dignas prodidiſſe, nolim veterum hiſtoricorum diligentiam ad huius aetatis ſcriptorum quorundam normam exigi, quorum diligentia ſaepius ſane nimia eſt, quippe quibus religio eſt, omittere principum, quorum res narrant, coniuges liberosque peraeque omnes, etſi dici de illis nihil poſſit, quod poſteritatis interſit diſcere. Ad hanc diligentiam, ſi modo diligentia nominanda eſt, profecto non accedit Herodianus, qui tibi neutiquam ſatisfecerit, Commodi fratres cunctos cunctasque ſorores cognoſcere cupienti. Duas Septimii Severi filias ne nominat quidem. Tacet de Iulia Paula, Elagabali, de Salluſtia Barbia Orbiana, Alexandri Severi uxore, de aliis compluribus. Non tamen tegit ſilentio eas imperatorum uxores, quae vel aliquod momentum in bene aut male adminiſtranda rep. facerent, vel quae non poſſent omitti, quin ſimul omitteretur aliquid, unde intelligas, quibus ex cauſſis res fuerint ortae, quibus conſiliis geſtae, quibus auxiliis adiutae, quo denique ordine a primis initiis ad finem progreſſae. Quum enim Herodiani hiſtoria habeat τὸ πραγματικὸν, hoc eſt, quum proſpere et ſecus facta cum cauſis copulet, non potuit non earum mulierum iniicere mentionem, propter quarum vel virtutes vel vitia res romana nunc labi coepit, nunc ſurgere. Lucillam itaque Fadillamque, duas Commodi ſorores, nominat. Altera enim ſeditioſis molitionibus fratris ſaevitiam exaſperavit: altera patefacto Cleandri ſcelere eundem periculo liberavit. Ne de Marcia quidem, Commodi concubina, loqui ſuperſedet, cuius conſiliis clandeſtinis inſidiisque cognitis cognoſcere liceat, quid tyranno tandem exitium attulerit. De Iulia, praeterquam quod alia nonnulla, etiam hoc tradit, quod lectorem doceat, quidnam Severum ad ſpem imperii erexerit, quid Caracallae Getaeque conſilia de dividundo imperio diſturbarit. In rebus denique Maeſae, Soaemidisque et Mammaeae, multus eſt, quia in vita Elagabali et Alexandri nec pauca, nec parui momenti, occurrunt, quorum cauſſas non potes ignorare, ut primum mulierculárum iſtarum ortum, ingenium, vitamque et mores cognoviſti.

Sunt alia, eaque graviora, quae nonnulli omiſſa ab Herodiano inique ferunt. Quo pertinet famoſa illa conſtitutio de civitate cum omnibus orbis romani ingenuis communicanda; item conſtitutio de hereditatium decima, loco viceſimae, pendenda. Pertinent eodem aliqui et iuris ſcientia et munerum amplitudine celebres viri, Herennius Modeſtinus, praeceptor Maximini iunioris: Iulius Paulus, Severi et Caracallae conſiliarius, et poſtea ſub Alexandro praefectus praetorio: Ulpianus ſub Septimio Severo ſcriniorum magiſter, ſub Alexandro praefectus praetorio: praecipue vero Aemilius Papinianus, libellorum magiſter ſub Severo, poſt praefectus praetorio, tutorque relictus Caracallae et Getae, ſed crudeliter interfectus a Caracalla, quum rogatus, ut in ſenatu fraternae caedis excuſationem ſuſciperet, libere magnoque animo reſpondiſſet, non tam facile parricidium excuſari poſſe, quam fieri: novumque parricidium committi ab eo, qui accuſaret innocenter occiſum. Tanti viri ut ne mentio quidem fieret, qui factum eſſe dicemus? Caedes eius publice facta non potuit non unicuique innoteſcere. Caedes iſta immanitatem tyranni prodit. Atque hanc demonſtrare Herodiano propoſitum erat. An hoc ſilentium invidiae et malignitati hiſtorici tribuemus, ſequuti Balduinum et Everh. Ottonem in Papiniano p. 611.

Malignitatis in Papinianum non poſſe accuſari Herodianum videmus, quin ſimul eiusdem in plures alios, quos aeque ac Papinianum omiſit, accuſetur. Si plane nobis cognitum eſſet, quonam in genere vitae, quonam munere in publico, verſatus Herodianus fuerit, id forſan facilitatis aliquid nobis adferret, ſimul ad eum excuſandum, ſimul ad cauſſas harum omiſſionum detegendas. Nunc earum ut gratiam ei faciamus, ideo inclinat animus, quia eum hoc conſilio ad conſcribendam hiſtoriam acceſſiſſe videmus, ut principum romanorum res geſtas, non ut vitam fataque doctorum virorum, recenſeret: ut res geſtas ipſas non ſingulas religioſe et ſcrupuloſa quadam diligentia explanaret, ſed ut praecipuarum delectum faceret, hasque ipſas nunc uberius et fuſius explicaret, nunc breviter ſtrictimque attingeret. Crudelitatem, quam in Papiniano Caracalla exercuit, videri queat utique tetigiſſe, quando interemtos ſcribit fuiſſe, ſenatorii ordinis quicunque aut nobilitate aut opibus excellerent, et quidem minima quaque de cauſſa, vel plane nulla, IV, 6. 5. Quum dicit ſenatorii ordinis viros interemtos, forte non excludendum duxit praefectum praetorio, huiusque ſimiles, etſi me non fugit, praefectis praetorio ſenatoriam dignitatem ab Alexandro Severo demum additam fuiſſe, teſte Lampridio in Alexandro C. XXI.

Iam neſcio, an etiam his occurrere curem, qui ab Herodiano multa praetermiſſa aegre ferunt, a Commodo, ab Elagabalo, a Caracalla flagitioſe, impure, inceſteque facta, cuius generis non pauca apud Suetonium, Hiſtoriaeque Auguſtae ſcriptores, leguntur. Nam quibus pudor et virtus cordi eſt, hi ſibi magis placere Herodiani dictitabunt verecundum ſilentium, quam aliorum ſcriptorum impudentem loquacitatem. Temperant ſibi boni hiſtorici ab exponendis hiſtoriis, quae peccare doceant, ſatis gnari, magiſtram vitae eſſe oportere hiſtoriam, non corruptricem. Sunt eadem mente, qua fuiſſe Demoſthenes videtur, qui impudicas Philippi ſaltationes deſcribere non ſuſtinet. Olynth. II. p. 7. Quid Demoſthenem dico? Sentiunt idem, quod Apoſtolus, qui

inſtinctu divino afflatuque concitatus talia flagitia ne nominanda quidem decernit.

An ſtatuemus, boni hiſtorici eſſe, ſpurce obſceneque factis non modo cogitando immorari, verum etiam ſtilo perſequi et narrare ea, quae nemini obiici ne ab inimico quidem poſſint verecundo? Quis igitur non laudandum potius Herodianum, quam vituperandum, ducat, quod talia aut prorſus praetermittit, aut, ſi praetermittere non poteſt, brevitatem adhibet, et verba occultandae turpitudini apta: vt, quum fuiſſe narrat, qui praetereuntem Iulianum maledictis inſectarentur, et *turpes ei ambiguasque voluptates* exprobrarent. II, 7. Inceſtum Iuliae cum Caracalla concubitum aut ignoravit, aut non credidit, aut, ſi credidit, non eſſe ſuae verecundiae exiſtimavit, tam nefandum facinus ad memoriam poſteritatemque prodere. Non eſt religioni narrare hoc facinus Aelio Lampridio in Antonino Caracalla c. X., non Aurelio Victori de Caeſaribus c. XXXI., non Euſebio denique et Eutropio. Quibus aliqui ut fidem derogent, obſervant, ab hiſce ſcriptoribus omnibus male ac perperam Iuliam dici Caracallae novercam, quum fuerit mater. Quo ipſo mihi Caracallae ſcelus non tam refellere videntur et coarguere, quam augere. Quis neſcit, rebus vere factis culpa narrantium ſubinde admiſceri quaedam a vero aliena? Aliis hic placuit argumento uti inficiali, ducto illo a ſcriptorum eiusdem aetatis ſilentio, ac praeſertim Herodiani. Quo loco non repetam id, quod iam dixi, nempe non id conſilii Herodiano fuiſſe in tradenda ſui temporis hiſtoria, ut multum in recenſendis principum impuris flagitiis verſaretur: illud unum urgeo, non videri Herodianum inceſtum iſtum prorſus omiſiſſe, ſed leviter tranſiiſſe tantummodo et perſtrinxiſſe. Quanta dicacitas in Caracallam fuerit Alexandrinorum, nunc ei fraternam caedem, nunc ineptum Achillis Alexandrique imitandi ſtudium, exprobrantium, nunc matrem eius Iocaſtam appellantium, Herodianus IV, 9. narrat. Cur quaeſo Alexandrini Iuliam Iocaſtam appellarunt? Iocaſta, inquis, duo filios in concordiam reducere non potuit Eteoclem et Polynicen. Aeque infelix Iulia in reconciliando Caracalla cum Geta. Concedo, dicacibus et ſcommatum ſtudioſis ſatis eſſe ad comparandam Iuliam cum Iocaſta potuiſſe, quod neutra conglutinare filiorum concordiam potuerit: ſed unumquemque tamen mihi etiam hoc daturum confido, Alexandrinorum dicterium multo acrius et ad exaſperandum animum ſuapte natura ſaevum multo accommodatius fuiſſe, ſi Iulia non modo ob fruſtra tentatam filiorum reconciliationem, verum ob inceſtos etiam amores Iocaſta appellata exiſtimaretur. Hanc Iocaſtam, ut norunt omnes, Oedipus filius duxit uxorem. Si hoc ſenſu Iuliam Iocaſtam dictam ſumis, tum vero intelliges, cur hoc dicterium usque adeo pupugerit tyrannum, eiusque iras ſtimulaverit, ut convocatam in campum univerſam Alexandrinorum iuventutem, exercituque circumdatam, ex improviſo, horribili ſtrage contrucidaret. Nam aſperae facetiae, ubi multum ex vero traxere, acrem ſui memoriam relinquunt, ut ait Tacitus A. XV, 68. Cui Herodianus conſentit ipſe IV, 9. 4.

Interim licet iſta, licet iſtis ſimilia multa, ab Herodiano omiſſa concedamus, neminem tamen fore credimus, qui iure queri poſſit, ab eius hiſtoria eam abeſſe iucunditatem, quae a rerum dicendarum copia, varietate et novitate, naſci ſolet. Quot quaeſo oppida, quot regiones, quot itinera deſcribit? Quot quamque diverſas imperiorum ſucceſſiones

memorat, quam varios caſus eventusque bellorum cum civilium, tum externorum, quot gentes excitas ſedibus ſuis, quot mala publica tam romanorum, quam barbarorum, quot denique vitas principum et tyrannorum, adeo novas et inauditas, ut exempla iis ſimilia, aliis temporibus vel nulla, vel certe pauca, reperiantur. Quam prudens eſt in obſervanda imperii romani forma, huius temporis fere propria, eaque democratiae militari, quam monarchiae, ſimiliore: quam accuratus in patefaciendis democratiae huiusce militaris initiis et progreſſu, item in malis inde natis, et in remediis modo proſpere, modo parum proſpere, adhibitis? Et quum in gratiam graecorum ſuorum potiſſimum romanorum imperatorum hiſtoriam ſcribat, quam apte interdum ab inſtituto ſuo digreditur, deſcribendisque romanorum ritibus et moribus, qui exteris poterant eſſe incogniti, mentem cogitationemque intendit?

Quam autem dicendi artem tot rebus geſtis tamque variis adhibuerit, intelligere licebit, ſi conſideres, quanta verborum locutionumque varietate res natura ſua ſaepe ſimillimas diſtinxerit. Verba ei facienda ſunt ſemel iterumque de peſtilentia, de fame, de vi aeſtus et vehementia frigoris: multo vero frequentius de ſeditionibus, de bellis, de urbibus obſeſſis, de malis denique purpuratorum, quibus principes regendos ſe permittunt, artibus. Id quod quoties ei faciendum eſt, tam vario verborum ornatu idemtidem orationem ſuam expolit, tam diverſos, eosque ſuaves, graeci ſermonis colores ei illinit, ut, res tot ſimiles tam diverſis modis variari poſſe, utique mirere. Sive igitur rerum ipſarum varietate ſive verborum delectere, non poterit te non Herodiani lectio perfundere voluptate. Nihil dico de tropis et figuris, commode ab eo uſurpatis, nihil de virtute illa orationis, qua res verbis tanquam coloribus ita depinguntur, ut ſubiectae lectorum oculis videantur. Mitto ſermonis puritatem Atticam, a qua raro recedit: mitto periodorum concinnitatem, verborum ordinem, iuncturam et numerum, ſententiarum gravitatem, et reliqua denique omnia, quae hoc habere creduntur, ut hiſtoriae aliquid ſuavitatis concilient. Haec omnia, inquam, mitto. Libet paucula duntaxat acute graviterque, ſine ullo tamen fuco, dicta attingere. Cui non ſuave eſt legere, Aquileienſes omni genere machinarum a Maximino oppugnatos tam fortiter reſtitiſſe, ut videretur tandem στρατὸς δοκῶν πολιορκεῖν αὐτὸς πολιορκεῖσθαι VIII, 5, 13. hoc eſt, ut obſidio videretur in obſidentes verſa. Quum I, 4, 20. luctum ex obitu Marci Antonini narrat, omnes ait nuntium de imperatoris morte multis lacrimis excepiſſe, eumque omnes velut una voce, alios parentem probum, alios bonum imperatorem, quosdam fortiſſimum ducem, nonnullos etiam continentem moderatumque principem vocitaſſe. Poſt addit, neque ſane quemquam falſum habitum fuiſſe. Dubites iſta legens, an ulli unquam principum oratio funebris habita fuerit, aut haberi poſſit, cum mortuo honorificentior, tum ad gratam memoriae eius benevolentiaeque conſervationem, ſimulque ad imitationem commendandam, aptior. Quam gravis eſt vox Pompeiani I, 6, 14. Ἐκεῖ τε Ῥώμη, ὅπου βασιλεύς. Ecce tibi paucula verba, ſed aptiſſima ad magnam illam mutationem indicandam, quam imperium romanum ab eo tempore ſubiit, quum libertas expirare coepit, poteſtasque populi et ſenatus circumſcribi, totaque res ab unius voluntate principis pendere. Olim Roma fuerat, ubi romanus populus, ubi Martius campus, ubi equeſter ordo, ubi roſtra, ovilia, ſenatus, curia. Nunc incredibili

rerum converſione facta haec omnia ibi ſunt, ubi imperator eſt, etſi ſit ad ripas Iſtri, etſi ſit apud barbaras gentes, longo locorum intervallo ab urbe remotas, quarum nec nomen paullo ante auditum fuerat, nec fama Romam pervenerat. Camilli apud Liv. V, 54. opinio fuerat, virtutem Romanorum tranſire alio poſſe, Fortunam certe urbis Romae transferri non poſſe. Haec Fortuna nec tempore Camilli Veios, nec Caeſaris Troiam, aut Alexandriam, traduci videbatur poſſe: nunc in unum imperatorem traducta putatur. Quam verum ergo eſt, omnino remp. romanam omnemque eius auctoritatem ab Auguſti dominatu intercidiſſe, et in quandam regni formam tranſiiſſe, imperatoresque romanos tanta poteſtate romanum imperium rexiſſe, quanta reges ſolent, quibus infinita nullisque limitibus circumſcripta poteſtas eſt, quacunque tandem ratione hanc tantam poteſtatem in ſe traduxerint, ſive libertate labefactata per vim, ſive per legem regiam, quam nonnulli comminiſcuntur, ſive denique per poteſtates populares ſenatoriasque ſubinde ſumtas, et per temporum vices repetitas. Ut vis, ut gravitas, vocis a Pompeiano uſurpatae melius ſentiatur, age, comparemus eam cum ſimilibus, quae aliorum ex ore exierunt, vocibus, quaeque in magna ſimilitudine diſſimilitudinis aliquid habere reperientur. Apud Alciphronem II, 4. Glycera ad Menandrum ſcribit, *ibi Athenas eſſe, ubi Menander eſt.* Habes vocem amicae amicum impenſe colentis, eiusque eruditionem elegantiamque admirantis! Martial. X, 20. ad Manium: Si tibi mens eadem, ſi noſtri mutua cura eſt, In quocunque loco Roma duobus erit. Habes vocem hominis in concordia et fide ſinceri amici ſibi placentis, et in ea omnia ponentis! Brutus ad Ciceron. ep. XVI. *mihi eſſe iudicabo Romam*, inquit, *ubicunque liberum eſſe licebit.* Habes vocem amantis remp. et libertatem! Hoc loco denique Pompeianus ad Commodum Romae deſiderio captum, *ibi Roma*, inquit, *ubi imperator.* En tibi vocem unius dominatui omnia ſubiicientis! Similiter dicta leguntur apud Cic. Phil. II, 44. apud Vellei. II, 62. apud Lucan. V, 27. denique apud Martial. XII, 21. Videor mihi hoc conſecutus, ut facile pateat, ut quisque rectiſſime iudicat, ita libentiſſime Photio ſubſcripturum, qui Herodianum ſcribit ἐν πάσαις ταῖς κατὰ τὴν ἱστορίαν ἀρεταῖς οὐ πολλῶν εἶναι δεύτερον.

Tam excellenti hiſtorico non contigit interpres latinus, qui more plerorumque eorum, qui graecos ſcriptores interpretati ſunt, verbis inhaereret, nec ab auctoris veſtigiis iuſto liberius recederet. Quum enim duo ſint interpretationum ſeu verſionum genera, quorum in altero qui ſe exercent, hi ita verbum verbo reddere curant, ut, quantum linguarum diverſitas patitur, pene verborum verſuumque ordinem ac numerum obſervent; qui alterum tentant, hi ſententiam alio ſermone liberius exponunt, et nunc quaedam mutando, nunc quaedam addendo, copioſiusque et dilucidius, quae dicta ab aliis ſunt, explicando, evagantur. Iam ſi conſideres, utri generi ſit verſio Herodiani annumeranda, quam Angeli Politiani induſtriae debemus: eam certe non eſſe primi generis reperias: Sitne generis ſecundi, pene dubites. Politianus enim etſi ſe Herodianum in latinum ſermonem vertendum ſuſcepiſſe dicit, ſeduloque curaſſe, ut omnia ex fide reſponderent; tamen fugiendo omnem peregrinitatem, fugiendo graeculas figuras, vocumque moroſitatem, et quaſi anxietatem, ut ipſe loquitur, conſectandoque latinae dictionis caſtitatem, perſpicuitatem et munditiem, effecit, ut in-

terpretatio eius paraphraſis dici vix queat, nedum metaphraſis poſſit. Certe IO. HENR. BOECLERVS, vir doctiſſimus, tertium verſionum genus maluit ſeu excogitare, ſeu confingere et comminiſci, idque Politiano ſingulare et proprium dicere, quam Herodiani interpretationem latinam inter translationes vel primi vel ſecundi generis referre. Nec difficile dictu eſt, cur Boeclerus ita ſenſerit. Vidit nempe, unam Politiano curam fuiſſe, ſi latina elegantia poſſet etiam in verſione cum graeca Herodiani venuſtate certare, atque, ut hic ſuccederet conatus, multa utique mutaſſe, nunc graeciſmos in latiniſmos convertendo, nunc verba pro ſubſtantivis, ſubſtantiva pro verbis, nunc alias orationis partes pro aliis ponendo, nunc prius dicta poſteriore, poſterius dicta priore, loco collocando, nunc denique unam periodum in plures diſſolvendo, plures vice verſa in unam conflando. Sed quum has mutationes, hisque ſimiles, facere per paraphraſeos leges interpreti liceat, praeſertim ei, qui elegantiae ſermonis illius, in quem aliquid transfert, velit conſulere, modo ſenſum argumentumque auctoris, quem transferendum ſuſcipit, exprimat; per nos licebit etiam latinam Herodiani interpretationem, quam Politiani ingenium peperit, paraphraſeos numero ac loco habere. Politianus ſcilicet voluit in utroque interpretandi genere, quid poſſet, experiri. Itaque in Epicteti Enchiridio, in duobus Idylliis Moſchi, in hymno Callimachi, qui inſcribitur lavacrum Palladis, addo in Theophraſti characteribus ethicis illud vertendi genus tentavit, quod ad verbum omnia exprimit: in Herodiano autem interpretando a graeco fere longius recedit, elegantiae et latinitatis potiſſimum ſtudioſus.

Iam utra vertendi ratio maxime ſit probanda, facile intelliget, qui conſiderabit, triplicem eſſe eorum, qui ad legendos graecos accedunt, differentiam: alios eſſe graece doctiſſimos, hisque nulla verſione opus eſſe: alios graecarum literarum quidem expertes eſſe, ſed magis de rebus graeco ſermone traditis, quam de ſermone ipſo, laborare, hosque utracunque verſione poſſe eſſe contentos: alios denique eo ſpectare, ut, quae ſit ſingulorum verborum ſingularumque partium orationis vis et poteſtas, quae ſermonis graeci indoles, cognoſcant, hisque eas demum verſiones maxime prodeſſe, in quibus, ut docet Petr. Nannius ad Hor. A. P. 133. et *indoles* ſit, et *fides*, et *religio*: *indoles*, hoc eſt, tropi, figurae, adfectus moresque expreſſi: *fides*, quae reddat ſententiae ſententiam, nihilque nec addat, nec demat: denique *religio*, quae circa verba verbis reddenda verſetur. Quam religionem quum ab interprete requiro, nolim quisquam exiſtimet, mihi probari *ſervile illud, et interlineari ſimile, interpretandi genus, quod facilius ad pueros corrumpendos, quam ad ſublevandos iuvandosque, pertinere* iudicat, decus illud Germaniae, I. M. GESNERVS in Epiſtola ad IO. FRED. REITZIVM Luciani operibus praemiſſa. Eſt enim linguarum tanta diſſimilitudo, ut in quolibet nonnulla occurrant, quae ad verbum vix liceat exprimere, niſi obſcuram, invenuſtam, putidamque reddere orationem velis. Qui ita ad verbum graecos auctores interpretes latini exprimunt, ut hoc vitium caveant, eos doctiſſimorum virorum iudicio maxime video probari. Probat hoc interpretandi genus is, quem modo laudavi, Gesnerus l. c.: probat P. BVRMANNVS ſecundus, qui, praeterquam quod nomen magni illius P. BVRMANNI habet, etiam ingenium illius virtutemque nobis reddit, in praefatione lectu digniſſima ad Ariſtophanis Comoedias:

probat denique STEPH. BERGLERVS in praefatione ad Homeri Iliad. pag. 11. ſqq., qui etſi illud genus, uti uſu facilius, ita factu operoſius, facto periculo, deprehendit, ut ipſemet fatetur: tamen et in Alciphronis epiſtolis vertendis, et in Comoediis Ariſtophanis, in emendandis verſionibus Homeri, et in aliis feliciter tentavit. Tentavit vero idem in Herodiano interpretando, cuius novam verſionem, veſtigiis auctoris preſſo pede propius inſiſtentem, magisque ſtudioſae iuventuti, quam maturioribus ingeniis, accommodatam ſe ſuſcepiſſe et abſolviſſe, dum Lipſiae ageret, ſcribit Berglerus in epiſtola ad Fabricium edita a Reimaro poſt vitam Fabricii pag. 222. ſq. Quorundam doctorum virorum favor quo magis reſpondet ingenio Bergleri et meritis, tanto eorum maior eſt dolor, verſionem iſtam prelum non ſubiiſſe. FRID. OTTO MENKENIVS, in vita Politiani p. 158. eam diu latitaſſe in b. parentis ſui bibliotheca ſcribit, ſeque neſcire, an in dignas ſatis tanto munere manus pervenerit, optandumque eſſe commodi publici cauſſa, ut cum nova, ſi quis eam meditetur, Herodiani editione lucem aliquando videat publicam. Quae eadem repetit in praefatione ad Ariſtophanem P. BVRMANNVS ſecundus. Tantum ſui fecit expectationem illa interpretatio Bergleriana! Hic nihil attinet dicere, me aut illam ipſam verſionem Bergleri, quae fuerat in bibliotheca Menkeniana, aut certe exemplum illius et ἀντίγραφον ante annos fere triginta vidiſſe in quadam viri docti Lipſienſis bibliotheca, aliquanto poſt apud Dreſigium V. C., qui Herodianum ſe aliquando edendum ſuſcepturum mihi affirmabat. Illud ſilere non debeo, mihi tandem tam felici eſſe licuiſſe, ut copia huius verſionis daretur. Communicavit eam mecum ex Bibliotheca Ampliſſimi ſenatus Lipſienſis Vir Illuſtris, IO. IAC. MASCOVIVS, quem ſemper aliquid agere, ſemper aliquid meditari, quod publice proſit, quod rem literariam iuvet, qua adhortando, qua conſilium impertiendo, qua denique conatus aliorum re atque opera iuvando, neque ab hoc bene de literis merendi ſtudio vel negotiorum multitudine, vel valetudinis infirmitate, avocari, teſtes ſunt ii omnes, quibus adire eum, perfruique eius ſermone, pleno comitatis et doctrinae, contingit.

In quas manus iſta verſio ex bibliotheca Menkenii pervenerit, non ſatis ſcio: ſed ut nunc in tanto munere indignas perveniſſe videatur, non committam. Si indignae manus ſunt eius, qui eam abſcondit, nec publicam rem facit, mihi propoſitum eſt, eam orbi literato diutius non invidere: ſin vero eius, qui pretium quantum ei ſtatuendum ſit, non intelligit, ego cavebo, ne, quae Berglerianae interpretationis dotes ſint, ignorare videar.

Mihi eam examinanti tria potiſſimum oblata ſunt, quae commendabilem eam faciant. Prima commendatio proficiſcitur ab ea interpretandi religione, quae verbum verbo reddere, quantum ſermonis indoles patitur, curat. Qua religione Berglerus effecit, ut ex hac interpretatione graecae conſtructionis ratio, et ſingularum vocum vis multo facilius et melius etiam a tirone cognoſci poſſit, quam ex illa Politiani. Altera commendatio ei accedit a fide, quae ſententiam ſententiae reddit, nec tribuit verbis alienas a loco ſignificationes, nec omittit quicquam, nec addit. Supereſt tertia commendatio, quam habitura eſt haec interpretatio a conatu ſtudioque emendandi textum graecum et quidem iis in locis, quorum corruptio eſt indubitata. Berglerus quidem lectorem interpretationis ſuae vix quater aut quinquies admonet,

ſe aliquid in textu graeco mutaſſe, aut mutandum putaſſe; ex ipſa tamen interpretatione non aegre colligas, eum quam ſaepiſſime mendas de textu exemiſſe, et quam plurimis locis manum medicam ante admoviſſe, quam ad ea interpretanda accederet. Nunc per ſingula eundo, exemplis in medium allatis, fidem his laudibus faciamus, quas in Berglerianam interpretationem contulimus.

Diximus Bergleri verſionem hoc habere, ut, quae ſit graecae conſtructionis ratio, et ſingularum vocum poteſtas, planius declaret. Ex innumeris exemplis, quae huic rei documento ſint, pauca deligamus.

1. Libro I. c. II. §. 9. Πρός τε τοὺς τὰ ἀρκτῷα τῆς γῆς, ἔθνη βάρβαρα, κατοικοῦντας etc. Politianus vertit: *adverſus barbaras nationes ſeptentrioni ſubiectas.* . Recte ſine dubio. Berglerus vero: *adverſus eos, qui ſeptentrionales terrae partes incolunt, barbaros.* Aeque recte, ſed ad rationem conſtructionis pervidendam accommodatius. Patet ex hac interpretatione, τοὺς τὰ ἀρκτῷα τῆς γῆς ſc. μέρη κατοικοῦντας vocari per ἐπεξήγησιν, ἔθνη βάρβαρα. Tanaquil Faber ſi ita conſideraſſet hunc locum, temperaſſet ſibi haud dubie, quin emendaret, legeretque: ἀρκτῷα ἤθη βαρβάρους, ut ἤθη ſint *ſedes* et *patrii lares.* Mutat quidem Faber paullo poſt mentem, negatque vocem ἔθνη mutandam, quia graece dicatur populus aliquis habitare gentem. Sed vereor, ut vel hac explicatione ſibi quisquam ſatisfactum putet. Nam apud Herodianum non dicuntur barbarae gentes habitari: dicuntur ſeptentrionales terrae partes habitari, iique, a quibus habitentur, eſſe barbari. Nec locus Arriani ex initio l. IV. Ἀναβ. quicquam viro docto prodeſt, ſi recte capiatur. Sed id quidem nunc non agimus.

2. Ὑπηρετούσης ἐξουσίας I, 4, 13. Politian. *in maxima licentia*: Bergler. *ſubſerviente licentia.* Quid ſit ὑπηρετεῖν, Politianus non docet: docet Berglerus. Licentia dicitur eleganter ſubſervire ſeu obſecundare cupiditatibus, id eſt, hoc praeſtare, ut explere cupiditates poſſis.

3. Παρηγγέλθη τε δὴ πᾶσιν ἐλθεῖν εἰς τὸ εἰωθὸς πεδίον αὐτοὺς ὑποδέχεσθαι I, 5, 3. Politian. *Edictum itaque omnibus, ut in campum de more adeſſent frequentes.* Berglerus: *denuntiatumque eſt, ut adeſſent in campum ipſos excipere ſolitum.* Etiam hunc locum emendandum Faber cenſuit, et pro αὐτοὺς legendum αὐτὴν, quaſi intelligeretur ἐπίδοσις. Fabri hanc emendationem probat editor Oxonienſis. Mihi plane improbatur. Verſio Bergleri, cur ſit improbanda, clare oſtendit.

4. Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα etc. I, 5, 5. *Communem eſſe mihi vobiscum huius moerorem calamitatis* etc. Bergler. *Communem eſſe mihi vobiscum ſuper praeſentibus malis dolorem.* Fac tironem aeſtuare, non intelligentem, quid ſibi velint verba ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν: aeſtum hunc non explicabit verſio Politiani. Καταλαμβάνειν hic eſt ἔρχεσθαι vel παραγίνεσθαι. Sic Herodian. I, 12, 16. I, 15, 5. Ergo ἡ ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδὼν eſt moeror ex eo, quod accidit, moeror ex praeſentibus malis, ut recte Berglerus.

5. Ὡς ἐπὶ πολὺ κειμένων τῶν πτωμάτων, δι' αὐτὸ τοῦτο, ἐπὶ σχολῆς πάντας ἀριθμῆσαι, καὶ μηδὲν ἰδεῖν περιττὸν ἀκόντιον I, 15, 13. Politian. *ita ſuo ordine iacentibus corporibus, ut numerari facillime ſingula poſſent, nullo ſcilicet ſupervacuo incidente telo.* Bergler. *ita ut, diu iacentibus cadaveribus eo fine, per otium omnes ea numerarent, nec ul-*

lum viderent ſuperfluum iaculum. Ex qua interpretatione licet intelligere, quid ſit ἐπὶ πολὺ, quid δι' αὐτὸ τοῦτο, quid ἐπὶ σχολῆς.

6. Νέου μὲν γὰρ ἔτους τῆς ἐπιούσης ἔμελλεν ἡμέρας. I, 16, 2. Politian. *Id futurum erat anno ineunte.* Bergler. *Novi autem anni ſecunda die erat deſiturus.* Hinc facile intelligas, quid ſit τῆς ἐπιούσης ἡμέρας.

7. Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι I, 16, 7. Politian. *Summi magiſtratus.* Stephanus mavult *eponymi magiſtratus*, addita explicatione: ſunt autem eponymi magiſtratus conſules. Sed utroque melius Berglerus: *magiſtratus, quorum nominibus annus ſignatus.* Sunt enim eponymi magiſtratus generatim ii, a quibus anni numerantur, et in faſtis notantur, hoc eſt, apud Athenienſes princeps archon, apud Romanos conſules ordinarii. v. Weſſeling. Obſ. II, 25. p. 255.

8. Τοιαύτης εὐμοιρίας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον II, 5, 1. *Quum in hac morum vitaeque modeſtia ageret.* Ita Politianus. Sed Berglerus: *Tali autem felicitate temporis ac decore tenente vitam humanam*, id eſt, quum genus humanum, quum homines tunc viventes hac felicitate, hac morum probitate, uterentur. Politianus dubium te relinquit, quorſum τὸ βίον ſit referendum, utrum ad Pertinacem, an ad homines Pertinacis aetate viventes. Elegantiam graecae locutionis explicat Caſaubonus ad Athenaeum XV, 5. Latini eodem ſenſu ponunt vitam humanam. v. Hemſterhuſ. ad Lucian. Dial. pag. 70. ſq.

Propter haec, et his ſimilia longe plurima, non auſim Politianum accuſare, quaſi Herodianum non intellexerit. Liberiorem tantum interpretem egiſſe in his interpretandis dixerim, et a verbis paullo longius diſceſſiſſe. Nunc veniamus ad ea, quae recte interpretatur Berglerus: ſecus, ut videtur, Politianus: cuius generis iam multa notavit in Politiano H. STEPHANVS, ut notum eſt, adverſarium propterea nactus Boeclerum, aliosque, qui Politiani patrocinium ſuſciperent. Ea cuncta iam non repetam. Quaedam ſive obſervata a Stephano, ſive non obſervata, proponam, in quibus interpretandis utrum Politianus an Berglerus fuerit felicior, graece docti lectoris iudicio relinquam. Oſtendam tripliciter Politianum videri peccaſſe, nunc alienas a loco ſignificationes graecis vocabulis tribuendo, nunc aliquid omittendo, nunc denique aliquid de ſuo addendo. Ut ab ultimo incipiam, conſideremus locum ex IV, 4, 7. Γέτας μὲν δὴ τρωθεὶς καιρίως προσχέας τὸ αἷμα τοῖς τῆς μητρὸς στήθεσι, μετήλλαξε τὸν βίον. Polit. *Quare irrupto fratris cubiculo nihil eum tale expectantem ſupra matris pectus multo undantem ſanguine ſaevus obtruncat.* In quo loco interpretando aliquid de ſuo addidiſſe Politianum nemo negabit, et quidem ea verba *irrupto fratris cubiculo.* Nihil hic de latinitate vocabuli *irruptus* dico: illud unum moneo, condonandum hoc additamentum videri Politiano poſſe, ſi caedes illa, quam hiſtoricus deſcribit, in fratris cubiculo facta eſſet. Nunc quum Dio 77, pag. 1289. reclamet, qui diſerte Getam in matris cubiculo necatum prodit, quis erit tam facilis, ut hoc contra fidem hiſtoriae additum Politiano remittendum putet. v. Fabric. ad locum Dionis. Rectius itaque Berglerus: *Ac Geta quidem vulneratus letaliter, effuſo ſanguine ad matris pectus deceſſit e vita.* Sed in hac culpa raro eſſe Politianus videtur, frequentius in illa, qua aliquid omittitur.

1. Ἀφειδῶς a Politiano I, 8, 17. non vertitur, a Berglero autem *citra delectum.* Proprie: ita ut nemini parceret.

2. Γυμνωθὲν ὤφθη τὸ τῆς Παλλάδος ἄγαλμα I, 14, 7. Berglerus: *detectum apparuit Palladium.* Illud γυμνωθὲν non expreſſit Politianus.

3. Οὐκ ἀναμείνας ὁ Ἀρτάβανος ὑπήντετο αὐτῷ IV, 11, 4. Politianus verba οὐκ ἀναμείνας non vertit. Berglerus: *Haud ſe continens Artabanus occurrit ei.* vel: nec mora: Artabanus obviam ei proceſſit.

4. Ἵνα δὴ μὴ πάντα τὸν ϛρατὸν σκύλῃ IV, 13, 8. Quae verba Berglerus recte vertit: *ne ſcilicet totum exercitum vexaret.* Politianus plane non vertit, cui vis verbi videtur incognita fuiſſe. Nam aut plane non vertit, ut h. l., aut male vertit, ut VII, 3, 10. ubi illud cum verbo σκυλᾶν vel συλᾶν videtur confundere, ut Stephanus in praefatione ad Herodianum monet. Non tamen ſilentio praetermiſerim, ipſum Salmaſium de M. V. c. 17. p. 788. verbo σκύλλειν notionem verbi σκυλᾶν, hoc eſt, raptandi ſpoliandique tribuere.

5. Εἰ γὰρ ἐκ τοῦ κρείττονος ὑπέρτεροι ἐδόκουν γεγεννῆσθαι οἱ βάρβαροι VI, 6, 11. Politianus: *Nam quamvis bello ſuperiores fuiſſe barbari viderentur.* Illud ἐκ τοῦ κρείττονος aut vertere neglexit, aut ad comparativi vim augendam pertinere putavit: quomodo Scheidius accepit, vertendo *potiore ex parte,* vel *longe.* Rectius Berglerus: *quamvis enim divinitus ſuperiores viderentur fuiſſe barbari.* Τὸ κρεῖττον eſt Numen, Fortuna et eius vis. Κρείττονες ſunt Dii. v. Aelian. V. H. III, 1. Adde Brodaeum Miſcell. V, 30. Dorville ad Chariton. pag. 265.

Ac de his ſatis: ſequitur, ut etiam exempla adferam, quae documento ſint, ſenſum verborum ſaepenumero rectius a Berglero, quam a Politiano, eſſe expreſſum.

1. Φέρων τέ με πολλάκις νήπιον ὄντα ταῖς ὑμετέραις ἐνεχείριζε πίϛεσι I, 5, 9. Politianus: *quin infantem me ſaepe in ulnis geſtans vobis dabat in manus, quaſique veſtrae commendabat fidei.* Ecce tibi νήπιον, qui ſe meminerit, a patre aliorum fidei commendatum, immo qui ſe meminerit, a patre in ulnis geſtatum! Numquid igitur in poſterum ridebimus, ſi quis narret aliquem, qui ſe in gremio matris ſedentem mammam illius appetiſſe meminerit? Sed ut concedamus, interdum pueros iam grandiuſculos, ac fere βούπαιδας a patribus in ulnis geſtari, τὸ φέρειν hic non videtur idem eſſe, quod *in ulnis geſtare.* Cautior hic Berglerus, qui vertit: *tradensque me ſaepe infantem adhuc veſtrae commendavit fidei.* Quid ſi dicerem, participium hoc φέρων adnecti etiam hic, ut ſaepe alias, ornatus magis quam ſignificationis cauſſa, verbo, quod commendandi poteſtatem habet, eique promtae voluntatis, adde etiam conſuetudinis, vim addere, ut docent Hemſterhuſ. ad Lucian. I, 349. et Dorville ad Chariton. p. 520.?

2. Τὴν προϋπάρχουσαν φήμην I, 14, 12. Politianus vertit: *famam rerum.* Rectius Berglerus: *praecedens omen.* Φήμη hic non eſt fama, ſed omen et praeſagium. Dicitur quidem plerumque φήμη de omine ex verbis, ſed et de omine ex rebus.

3. Περὶ τῆς συνεδρίας χαλεπῶς ἀπωδύρετο I, 8, 10. Politianus: *graviſſime de accepta iniuria conqueſta.* Nimis generaliter. Berglerus: *de ſtatione graviter conqueſta.* Quo loco monet, *illud* συνεδρίας *fruſtra ſolicitari a Stephano: ceteros non recte intelligere.* Scilicet Berglerus hoc vocabulum capere videtur de ſtationibus, quae in urbe fere unicuique generi hominum certae et ſolennes erant, quaeque loca publica erant, in quae, quibus vacabat, convenire ſolebant vel

confabulandi vel deſidendi cauſſa temporisque fallendi. De quibus Briſſon. Select. Antiq. II, 2. et Torrent. ad Sueton. Ner. 37. De qua tamen explicatione mihi pronuntiandum videtur: amplius.

4. Ποιεῖται τὴν ἔξοδον I, 9, 22. Politianus: *ad reditum ſe comparat.* Berglerus: *profectionem inſtituit.* Recte. Vt ποιεῖσθαι λόγους eſt *loqui*, ποιεῖσθαι ἁρπαγὴν *rapere*, ποιεῖσθαι ὁδοιπορίαν *iter facere*, quae locutiones omnes apud Herodianum ſunt obviae: ita ποιεῖσθαι ἔξοδον eſt *exire* ſc. provincia.

5. Ἡμεῖς δὲ, τὸ σὸν γένος ὅσον οὐδέπω ἀπολλούμεθα I, 13, 3. Politianus: *nos autem ſanguis tuus propemodum occidimus.* Berglerus melius: *nos autem ſanguis tuus iam iam peribimus.* Sic vertendum docet Bergler. ad Alciphr. III, 30. I, 10. et Dorvillius ad Chariton. p. 658.

6. Τὰ δὲ χρήματα μὴ μελλήσειν, ἀλλ' οἴκοθεν ἤδη μεταπέμψεσθαι II, 6, 16. Politianus; *neque in dando moram futuram: nam domi eam pecuniam aſſervari.* Bergler. *nec moram in pecunia futuram: ſed domo eam afferri curaturum.* An hic lapſum Politianum dicam, non ſatis ſcio: at lapſus eſt ſine dubio in interpretando verbo μεταπέμπεσθαι c. VII. §. 10. τούς τε τῶν στρατιωτῶν ἐξέχοντας οἴκαδε μεταπεμπόμενος, ubi Polit.: *milites, qui plurimum haberent auctoritatis, diverſos alium alio tempore domum dimittebat.* Nam μεταπέμπεσθαι non *eſt domum dimittere*, ſed *domum arceſſere.* Recte Berglerus: *ex militibus eminentiores domum arceſſens.*

7. Αὐτῷ δὲ ἄλλως ἑστῶτι II, 9, 7. *proximeque adſtanti*: vertit Politianus, quaſi ἄλλως eſſet *proxime.* Berglerus: *ſibi autem ſic forte adſtanti.*

8. De Elagabalo, quum duxiſſet Veſtalem, V, 6, 3. ait Herodianus: Ἐπιστείλας τῇ συγκλήτῳ καὶ παραμυθησάμενος ἀσέβημά τε καὶ ἁμάρτημα τηλικοῦτον φήσας, ἀνθρώπινόν τι πεπονθέναι πάθος· ἔρωτι γὰρ τῆς κόρης ἑαλωκέναι. Politianus: *ita moeſtum tanto flagitio ac piaculo ſenatum per epiſtolam conſolatus, humanum eſſe id peccatum: captum ſe illius eſſe amore.* Berglerus: *ac per epiſtolam ſignificans ſenatui excuſavit hanc impietatem, et delictum tam magnum dictitans, humanum quiddam ſe eſſe paſſum: amore enim puellae captum.* Παραμυθεῖσθαι ἀσέβημα non eſt *conſolari aliquem moeſtum aliquo flagitio*, ut putavit Politianus, ſed *excuſare impietatem*, ut Berglerus, hoc eſt, *verbis elevare impietatem, delictique magnitudinem lenitate orationis mollire.* Sacrilegus nempe imperator hic fecit, quod Ariſtoph. Plut. 159. vocat ὀνόμασι περιπέττειν τὴν μοχθηρίαν, de quo more improborum Gronovius de P. V. III, 14. pag. 230. Ita παραμυθήσασθαι ponitur Ariſtoph. Veſp. 115. Hinc παραμυθία eſt figura orationis, molliens, quod aſperius dici poteſt, de qua rhetores. Sic explicat παραμυθήσασθαι χρησμὸν apud Xenoph. Epheſ. pag. 9. vir doctus in Obſ. Miſcell. Vol. III. p. 413.

9. Ἐπιστὰς δὲ αὐτῷ τὰς ἐσθῆτας τῶν μηρῶν καθέλκοντι ἀπεστραμμένῳ, παίει ξιφιδίῳ IV, 13, 11. Politianus: *accurrit illico, averſumque et ſubligacula ſibi deducentem pugione traiicit.* Berglerus: *Superveniensque ipſi veſtes a femoribus detrahenti, averſum ferit gladio.* Lege Caſaubonum ad Sueton. Aug. 87. et intelliges, utra interpretatio ſit praeferenda.

10. Καὶ οὓς μὲν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέπεμψε, τινὰς δὲ ἐπὶ προφάσει διοικήσεως ἀπεσείσατο VII, 1, 7. Politianus: *partim Romam dimiſit, partim administrationem rerum cauſſatus, officio privavit.* Berglerus: *partim*

Romam ablegavit, partim ſub praetextu rerum adminiſtrandarum a ſe dimovit. Rectius. Nam ἀπεσείσατο eſt *a ſe dimovit*, quomodo vertendum etiam eſt IV, 5, 13. ubi Politianus vertere ſuperſedit.

11. Εἰς ὕπνον τε καθελκόμενος ὑπὸ καμάτων πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνεπαύσατο I, 17, 20. Politianus: *atque in ſomnum prolapſus, quum id ex labore accidiſſe opinaretur, quieti ſe tradidit.* Haec interpretatio Commodum et dormientem facit, et non dormientem. Dicit enim Commodum in ſomnum prolapſum feciſſe id, quod eſt vigilantis, hoc eſt, iudicaſſe et opinatum eſſe. Melius Berglerus: *Somnoque gravatus ex laſſitudine id ſibi accidere ratus, requievit*, id eſt, quum urgeretur ſomno, ex laſſitudine etc.

Venio ad ea, quae Berglero ſimul rectae interpretationis, ſimul emendationis, laudem adſerant. Is quidem quater, aut quinquies ad ſummum, admonuit lectorem, ſuam eſſe nunc hic, nunc illic, notabilem in graecis emendationem: quomodo tamen, quae corrupta in graecis ſunt, emendanda putaret, nunquam admonuit. Interim eius verſio ſic comparata eſt, ut facile ex ea coniicias, quomodo locus aliquis ex ſententia Bergleri ſit emendandus.

1. Τὴν δὲ τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἄγουσι τῷ τῆς Ἰταλίας ἔθει I, 16, 5. Politian. *Dein vero initium anni more ſuo concelebrant.* Haec explicatio ſatis declarat, Politianum legiſſe ἔθει. At quum apud Herodianum ſtatim ſequatur: διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ ἵδρυται τὸ ἄγαλμα; quomodo quaeſo te expedies, ubi quaeſitum a te fuerit, quorſum referendum ſit illud αὐτοῦ; Expedire te nullo negotio poteris, ubi pro ἔθει legas Θεῷ. Ita legit Berglerus. Vertit enim: *anni autem initium ſacrum agitant Italiae Deo.* Et hanc emendationem ego quidem veriſſimam putem.

2. Πείθειν τε ἐπεχείρει, μὴ ἐνθουσιασμένως, καὶ τότε ἐν σώφρονι καὶ σεμνῷ σχήματι etc. II, 5, 8. Politianus magis, quae ſcribere potuiſſet auctor, quam quae revera ſcripſit, in interpretatione exprimit: *a foediſſimo illo tumultu abſterret, non attonitus periculo, ſed habitum oris gravem moderatumque retinens.* Berglerus ita; *et perſuadere inceptabat, ne furerent, manens tunc etiam in modeſto et honeſto ſtatu.* Quid multa! Apparet, Berglerum ita putaſſe hunc locum emendandum: μὴ ἐνθουσιάσαι, μένων καὶ τότε etc.

3. Τὰ μὲν οὖν πολλὰ εἰς τὸ ἐνθὲν αὐτὸς συγγράψας ἐν τῷ καθ' αὑτὸν βίῳ II, 9, 5. Politian. *Quorum pleraque ipſe in libris de vita ſua conſcripſit.* Politianus illa verba εἰς τὸ ἐνθὲν non exprimit. Et quis exprimat tam vitiata? Berglerus ita: *pleraque quidem per hiſtoriam tradita ipſe conſcripſit in ſua vita.* Legit ergo ἱστορηθέντα pro εἰς τὸ ἐνθέν.

4. Εἰ δὲ τήν τε Ἰλλυρικὴν δύναμιν ἅμα χειροτονήσασαν μάθοιεν, τό τε ἡμέτερον ὄνομα πύθοιεν II, 10, 16. Polit. *Quodſi ab Illyrico exercitu ducem creatum cognoverint, ſimulque noſtrum nomen inaudierint.* Bergler. *Sed ſi Illyricam manum nos elegiſſe cognoverint, noſtrumque nomen audierint.* Legit Politianus ἡγεμόνα: Berglerus ἡμᾶς pro ἅμα.

5. Τούς τε ἐλέφαντας πάντας, οὓς εἰς πομπὴν ὑπηρετῶν ἐπὶ νώτων φέρειν ἐπειρᾶτο παιδεύειν II, 11, 18. Polit. *Si quidem elephantos quoque, quos ad pompam inſtitutos habebat, inſuefacere conabatur ſeſſorem pati.* Habes ſententiam, cui graeca non reſpondent. Sed ea corrupta ſunt. Emendat Berglerus: τούς τε ἐλέφαντας πάντας, τοὺς εἰς πομ-

πὴν, πύργους ἐπὶ νώτων φέρειν ἐπειρᾶτο παιδεύειν. Vertit enim: *elephantoſque omnes pompae inſervientes turres in dorſo ferre conabatur docere.* Placet ſibi in hac emendatione. Addit enim: *inſignis hic mea in graecis emendatio.*

6. Πᾶν ὤφθη III, 10, 11. Berglerus vertit: *et patefacta eſt munitio.* Legit ergo: καὶ ἀνεῴχθη ſcil. τὸ ἔρυμα. Monet etiam hic: neceſſaria et notabilis hic mea emendatio in graecis.

7. Ἅπασι γὰρ ἤθελε τοὺς παῖδας τῆς ἐν Ῥώμῃ διαίτης χρηστῆς ἀπολαύειν III, 13, 3. Politianus illud ἅπασι pro παντάπασι accipit. Berglerus autem legit: ἀπάσης. Vertit: *omnem enim volebat liberos in urbe vitae honeſtatem guſtare.*

Atque haec ſunt exempla emendationum, quae Bergleri ingenio videntur deberi. Ab eodem quam plurima alia Herodiani ita transferuntur, ut appareat, eum modo probare et ſequi emendationes Stephani, Sylburgii, Fabri, aliorum; modo non probare, nec ſequi. Ut hoc utar, locum II, 11, 16. καὶ τοῦτο μετὰ τῆς ἄλλης εὐδαιμονίας παρασχούσης τῆς φύσεως Ἰταλιώταις, ἔρυμα ἄῤῥηκτόν τε καὶ αὐτῶν προβεβλῆσθαι ἀπὸ τῆς ἀρκτῴας θαλάσσης ἐπὶ τὴν μεσημβρίαν βλέπουσαν διῆκον, ita vertit Berglerus: *id etiam cum cetera felicitate indulgente natura Italis, ut munimentum inexpugnabile ipſis obiectum ſit a ſeptentrionali mari ad id, quod meridiem ſpectat.* Ex qua interpretatione quid aliud patet, niſi a Berglero probari Kuhnii coniecturam ad Aelian. V. H. IX, 16. qui verborum ordinem male turbatum ita reſtituendum putat: αὐτῶν προβεβλῆσθαι ἄῤῥηκτόν τε καὶ ἀπὸ κ. τ. λ..

Hactenus de dotibus verſionis Berglerianae. Satis ſcio, ſi quis, quale pretium ſit rei ſtatuendum, videt, eum et bona, quae rei inſint, noſſe, et mala. Itaque animus erat quaedam de iſta verſione addere, quae a reprehenſione negligentiae minime abfutura eſſe cogitando praeſentio. Ut alias maculas praeteream, quas parum cavisse Bergleriana cura et diligentia videatur, haec verſio multo plura, quae ſunt in graeco, omittit, quam ut ei ultimam limam addidiſſe auctor videri queat. Sed de ea re alio tempore erit dicendi locus.

Corrigenda et Addenda

per ſingulas plagulas deinceps a nobis propoſita, ut eſſet tum quaerendi voluntas maior, tum occaſio inveniendi facilior, quam in aliorum ſerie continua.

A. p. 2. l. 2. lege al., — l. 34. N. 26. Bud. — p. 4. l. 42. Hoog. l. l. — Z. l. l. — l. ult. Stp. l. l. ſed l. pen. m. P. — p. 5. l. 21. *ἀριθμοῦμενος* — l. 24. v. v. — p. 6. l. 7. poſt *ſubſt.* fac uncum (ap. — p. 7. l. 2. adde comma poſt *ὡς*, et poſt *καὶ* 2. numerum novae §. — l. 22. leg. (in m. P.) — p. 8. l. 25. pro *τῶν* leg. *αὐτῶν* — l. 39. N. 11. minutum numerum undecimum — p. 10. l. 28. Sb. 1, 1. l. 27. — ſed l. 30. leg. l. l. 234, — p. 11. l. 14. C. i. e Thuc. — p. 13. l. 30. adde comma poſt *rel.*, — l. 37. *ἢ* — l. 43. fac lineolas binas alienorum verborum poſt *habet* „*μετ'* — et ib. pro *ab* leg. ap. — p. 14. l. 39. fac punctum poſt *ἐν.* — p. 15. l. 2. leg. cum iota ſubſcripto *ὀλίγῳ* — l. 13. leg. modo p. 61. m., cf. — p. 16. l. 36. adde comma poſt Verſ., — l. 38. leg. Iſocr. Ev. Latinis litteris — l. 39. Vern. Men.

B. p. 17. l. 26. ſq. leg. cum lineolis iterum „pro — melius" — l. 27. leg. l. 31. — l. 29. poſt *Luc.* adde ib. — l. 30. lege ſic cum commatibus: Lat., pro mutari, infra, — p. 18. l. 11. minutis elementis *principatum* — l. 38. *ad* ſ. alia — p. 20. l. 7. cum lineolis illis poſt *πον.*" — l. 24. in *τ.* 3, — p. 22. l. 24. fac punctum poſt *lectio.* — l. 44. pro *ita* leg. iſta — l. 45. dele comma poſt *φθορ.* — p. 24. l. 4. leg. *μήδ'* cum accentu — l. 21. cum lineolis poſt Sch." — l. 25. ambigitur — p. 25. l. 31. poſt *quibus* adde: vertiſſem, — p. 26. l. 2. *ἡ* Pω- 8. tranſlato numero §. novae in hunc verſum e priori — l. 38. pro *ut* leg. et — p. 28. l. ult. inverte uncum poſt 23.) — p. 30. l. 40. leg. vero — p. 31. l. 4. leg. *δ'* v 11. cum numero — l. 30. una voce *ὥσπερ* — l. 39. Lat. Bg. — p. 32. l. 9. Schol. Thuc. — l. 27. cum lineolis *horum*"

C. p. 33. l. 14. comma pone poſt *utramque*, — l. 18. Iſocr. Ev. — l. 19. poſt Cyr. Z. adde: it. Iſ. Ev. v. *γεγν.* et *ἀπὸ*, ubi add. 13. p. 37. i., pro quo mox l. 14. per variationem *ἐξ* - *γεν.* — l. 33. poſt *feminis* adde haec: Caeterum Oiſel. p. 342. Nr. „Nummus Fauſtinae cum Inſcr. *Temp.* Felic. *Fauſtina* cum liberis ſuis. — Herodi. l. 1. in princip. *τῷ βασ. λ.* *imperatori* Marco *filiae* quidem *complures*, duo *vero mares nati ſunt.*" — p. 34. l. 6. poſt *parentheſis* adde per uncos: a (*Βηρ.* — *αὐτῷ*) — p. 35. l. 3. leg. e more Ms. Ba. brevi littera: *κόμοδον* — l. 10. poſt *exarantium* adde: Apud Beger. p. 679. in numis Commodi duo ſunt cum Gr. nomine per unum *μ*, et quoque cum Lat. per duplex *m.* — l. 11. leg. Bg. e P. — l. 29. ſq. bis uncos ſic appones „*ἀλλ. ἐπ.* — *μεγάλης*" — l. 38. pro *At* leg. Ac — p. 36. l. 37. modo comma ſit poſt *πάσης*, — l. 40. pro *μετ'* leg. *μεγ* — p. 37. l. 5. leg. uſu — p. 38. l. 22. leg. longo elemento p. I. i. e. pro Iud. — l. 24. pro *eius* repone Atteius — p. 39. l. 14. merum comma fiat poſt *τ. ὑ.*, — l. 35. poſt *noſtrum* inſere haec: *γενομένην*, ſi cum *ἐχ.* regas, aut — l. 42. poſt *formulis* dele punctum — p. 40. l. 2. leg. 158. — l. 28. adde lineolas „puellae — l. 34. leg. duxerim — p. 42. l. 12. leg. Rz. ad — l. 29. poſtilla — et mox In ſubſt. *γ.* — p. 43. l. 4. leg. Ms. Bg. et ed. B. — l. 6. pro *ὠ.* leg. *ἰδ.* — l. 21. pro 88. leg. 18. — l. 32. praeceptoribus — l. 44. dele comma poſt Bg. — p. 44. l. 43. leg. *ſuperaret* — p. 45. l. 18. aliis litteris *ſed* — p. 48. l. 4. fac puncta in apice poſt *λόγοις·* et *γνώσεσι·*

D. p. 49. l. 5. leg. maximo elemento *Facere* — l. 25. comma poſt *oratione*, — l. 41. Dev. una voce. — p. 50. l. 41. pro lineolis duabus unum comma poſt *ἐνεγκοῦσα*, — et ſic quoque p. 51. l. 17. poſt *formarent*, — p. 45. l. 14. pro *act.* leg. acc. — l. 18. aliquid — 55. l. 5. pro *ſic* leg. ſit — l. 10. R. Or. — l. 14. poſt *verbi* add. privi — l. 39. poſt 36. fac lineolas duas" — l. 48. leg. 490. — et mox in abl. *eâdem* — p. 56. l. 1. fac punctum in apice poſt *συγγέγραπται·* —

l. 23. dele comma poſt συγγ. — l. 40. leg. Hdb. — p. 57. l. 9. poſt *ſimile* adde pron. — l. 46. leg. 7. p. — p. 58. l. 7. λαμβάνειν· cogita ει ſupra εν ſcriptum — l. 27. ἐν Π. — l. 31. De v. δ. i. e. διατριβ. — l. 33. Ind. v. Παίων — l. 43. in fine N. add. „et Hom. Ἰλ. β′, 848. — p. 59. l. 9. ut P. videtur — p. 60. l. 10. ἔχειν l. 1. — l. ult. 10, 4. — p. 61. l. 11. G. Th. — l. 40. τὸ μειρ. de mare — p. 62. l. 5. nimiam. — et mox fac punctum poſt *feſellit*. — l. 19. leg. 502. — l. ult. v. *diſc*. — p. 63. l. 8. leg. Th. 1. — l. 10. maiuſculis numeris V. II. i. e. Volum. ſecundo — l. 13. pro *quod* leg. quoad — l. 25. χρηστὸν καὶ πιστὸν ἦθος — l. 28. fac comma poſt b. m., — l. 29. leg. ſine Vs. — l. 44. Amm. M. — l. 46. fac punctum poſt *labi*. — p. 64. l. 1. ἡδονὰς — l. 7. τὰ — l. 17. pro *de* leg. ac — l. 25. dele punctum poſt δὴ — l. 38. poſt ὥσπερ, adde καθάπερ, —

E. p. 65. l. 2. leg. Bs. 2. — l. 38. leg. 86. v. 17. — l. pen. pone lineolas poſt *multiſcius*“ it. p. 66. l. 37. poſt Bg.„ — p. 67. l. 45. fac comma tantum poſt *mutari*, it. p. 68. l. 24. poſt *magna*, — l. 26. leg. ſolenne — p. 69. l. 5. leg. pro numero 13. litteram Lat. B. — l. 16. maiuſculis numeris II, 16. — l. 28. poſt ζητοῦντες add. captantes — l. 38. dele punctum poſt αὐτὸν — l. 40. leg. cum iota βίᾳ — l. 44. cum v. ἑταιρ. — p. 70. l. 12. leg. l. 1. -- l. 33. Ἑ. ν. litteram Gr. *ni* -- l. antep. fac punctum poſt ἀδ. -- p. 71. l. 12. fac commata poſt οἰκεῖον, et mox poſt γνήσιος, it. l. 39. poſt *eigene*, -- p. 72. l. 13. προεληλύθασιν -- p. 73. l. 4. N. §. i. -- l. 16. pro numero 13. leg. iterum litteram B. — l. 45. Lat. in -- p. 74. l. 6. dele comma poſt *intelligit* — l. antep. leg. *albo* -- p. 75. l. 8. leg. litteram ſibilantem Lat. maximam (S. 428, -- l. 17. poſt Stp. Th. adde: Lat. Bg., ap. G. Th. „ -- p. 76. l. 34. maiuſculis litteris V. L. -- l. 42. ὑπόγυιος -- l. ult. δεῖ -- p. 77. l. 33. facto commate poſt μητρῷος, adde ſic: cuius parentheſin recte deſeruit Bg., quia nec in pr. Ἀντ. nec in ſq. Δομετ. praedicata per uncos ſeparata ſunt, et hic pro iſtis particip. modo variatur per ſyn. pron. relat. et verbum finiti temporis. — p. 78. l. 4. B. 1. R. -- l. 18. fige uncum (accentu -- p. 97. l. 14. τοιαῦτα -- l. 19. add. uncos poſt *effingo*“ -- l. 27. G. Th. -- p. 80. pen. leg. fuit, quam §.

F. p. 83. l. 30. lege per uncos (et hinc Bg.) — p. 85. l. 24. in fin. N. add. haec: Caeterum hinc Suic. Th. v. νεότης Nr. 2. „iuventus res eſt contemtui expoſita. Herodi. ὑπ. — ἀ. metuebat, *ne* aetatem *eius* contemnentes, *inſidias ei ſtruerent*. — p. 90. l. ult. pro *tum* leg. tunc — p. 95. l. 31. poſt *ſubſt*. add. haec: cf. Suid. et in plur. τὰ ἀνθρ. Loesn. Obſ. Dem. Aeſch. ep. S. Xen. Pol. Z. et Luc.

G. p. 98. l. 23. τὶ — l. 44. punctum poſt ἀμ. — p. 99. l. 31. Noſtri ἀμ. — l. 38. v. Lat. — p. 100. l. 9. cognatio: quibus — l. 44. transpone verſus duos ſic: aeque late patentia *merken* ſ. *erkennen*; non me reperiente Gr. cum inf., niſi ap. Poſſ. Synt. p. 201. i. ſemel — l. ult. cf. Cl. — p. 103. l. 17. valet, ut — p. 112. l. 44. poſt *pen.*, adde: et Phil. de opif. m. p. 2. F. i. προσεδεῖτο χρόνων μήκους, temporis *ſpatio*,

I. p. 135. l. 21. poſt *notione* lege ſic: cf. de act. phyſice Rs. Or. V. 8. And. Dem. Dion. H. S. T. 2. Luc. ubi et 1, 507. i. cum adv. ὀπίσω αὖθις, quae et ipſa pro ſimpl. faciant, dum huc ſine Vs. ſpectatur ad Thom. M. p. 52. N. 6. cf. in rem — p. 137. l. 35. in fine N. adde: Caeterum huc forte refertur ap. Beg. 2. 682. Commodi numus primus, *fides exercitus*, ubi imperator ſtans in ſuggeſtu, ante quem tres milites. — p. 139. l. 30. tranſpone voces ſic: atque adeo poſt ſubſt. neutr. pronomen maſc. — p. 142. l. 20. pone merum comma poſt *conſtructus*,

K. p. 149. l. pen. ſq. §. — p. 151. l. 34. Commodus aut Marcus eſſe — p. 159. l. pen. leg. ſic: (ſic plane, pro recto nomine in N. pr. Bc. Nicetas

Choniates, quem et ad Lampr. T. 1. p. 692. laudat Caſ. N. 4. cf. Salm. ib. ad T. 2. p. 303. N. 2. p. 325. N. 3.) Hiſt.

L. p. 161. l. 14. pone comma poſt *vicinitatem*, it. p. 164. l. 7. poſt *reddens*, — p. 170. l. 35. et cap. — p. 176. l. 2. πεπειραμένων."

M. p. 178. l. 39. pron. Ind. Ael. — p. 180. l. 10. Herodot. l. 1. — l. 33. τοσοῦτον — p. 182. l. 14. praeter quod, ap. Kypk. tantum — p. 184. l. 24. *aſſecla* — p. 189. l. 6. repetendum —

N. p. 203. l. 34. pro unco fac modo comma poſt 420., — p. 206. l. 15. leg. ſic deinceps: ut de Bg. ratione eſt Lat. *etiam* ſimpliciter, h. e. praeter te, ſimul ipſi, i. nos, quo tendunt — l. 18. leg. ſic: ad Bg. modum praeterea eſſe poteſt. *etiam* ipſi *adeo*, ſ. *etiam* nos *adeo*, noſtrum *auch* wir *ſogar*, dum αὐτὸς — p. 207. l. 22. Hſ. cf. Thuc. — l. 25. it. Heſ.

O. p. 209. l. 15. aliunde, ex analogia tantum a Noſtro conflatam, cf. Rs. Or. V. 8. And. ἐ. πλ. χρόνον. — l. ult. cum unco *privant*) — p. 217. l. 31. addidit — p. 218. l. 42. ταμιεῖον — p. 220. l. 26. ἀρχοθνων —

P. p. 225. l. 40. merum comma poſt *ſolitudine*, — p. 226. l. 36. Zoſ. ubi eſt cum praep. — p. 232. l. 25. fit — l. ult. in fine N. adde: Caeterum ap. Beg. 2, 682. ad numos Commodi 3 - 7. cum tropaeo de Germanis haec reperi, huc pertinentia. „Commodus Germanos ſe deviciſſe iactat, quod patrem ad bellum Germ. comitatus, eoque mortuo triumphans Romam regreſſus eſſet. Etiam haec in ſpeciem. Conſtat enim, Pacem a Germanis eum pecunia redemiſſe." — p. 233. l. 41. poſt διαγγ.) adde haec: Per hoc caput 7. ſervavi ex Anglis ap. Heyn. H. 4, 1012. m. et e N. Leisn. ad p. 262. in ſummis paginis numeros annorum, quanquam Chronologia edit. Pat. rebus, hoc cap. narratis, praefixit A. V. C. 934. CHR. N. 181. — p. 236. l. ult. ita verba fecit, — p. 238. l. 39. pro *retinet et* leg. retinuit —

Q. p. 245. l. 16. debebant voces aliis litteris alterne ſic expreſſae eſſe: *nam* genus *quidem*, ſ. quoad *genus* quidem, *quod* ei *erat* a *patre* ſ. *a* parte *patris* — l. 46. ap. Vig. etiam, praeter L. Boſ. l. l. — p. 247. l. 9. in fine N. adde: De Fauſtina numi ſunt ap. Beg. 2, 669. ubi illa cum ſceptro, ut βασίλισσα, et animam eius aquila fert in coelum, tum p. 675. ubi cum liberis, de quibus et ib. agitur e Noſtro et Lamprid. — p. 248. l. 33. adde comma poſt *carentibus*, — p. 250. l. ult. inf. θεᾶσθαι — p. 252. l. 8. pone ſemicolon poſt *fuit*; — p. 253. l. 4. merum ſit comma poſt *paucos*, — l. 45. dat. ſ. abl. — p. 256. l. 27. *Flavos*

R. p. 257. l. 10. punctum poſt dat. perſ. — l. ult. alia — p. 260. l. 15. in fine N. adde: Caeterum neſcio, an huc pertineat ap. Beg. 2, 679. tertium numisma Commodi caput radiatum, inſcript. *Imp.* Commod. *Aug.*, in altera parte templum, inſcript. *Sec. Aug.*, cum praeterea olim haec quoque adſcripſerim „p. 680. propter ſanitatem recuperatam inſidiasque vitatas" quae referantur quoque ad 1, 10, 16. e. — p. 265. Ab hac pag. usque ad p. 328. per totum c. 8. numeri annorum in ſumma pag. debebant eſſe A. V. C. 938. CHR. N. 185. — p. 265. l. 44. τιμ. — p. 267. l. 19. συμβούλοις — p. 268. l. p. ἂν — p. 270. l. 10. punctum ſit poſt προστατεῖν. —

S. p. 273. l. 40. poſt 200. i. adde 347. et l. 42. poſt 71. m. adde 162. et l. 44. poſt Aeſch. adde: it. Barn. Eur. — p. 277. l. 12. leg. Stp. Th. ad v. σχολ. — p. 285. l. 35. fine — p. 286. l. 11. in fine N. adde: Huius Lucillae plures numi ſunt ap. Beg. 2, 678.

T. p. 290. l. 33. merum comma fiat poſt *inſignia*, — p. 295. l. 36. poſt *reperi* adde haec per uncos: (ſed modo Criſpinae huius numos ap. Beg. 2, 683. ſed, neſcio, unde „Criſpina Auguſta") — p. 299. l. 25. poſt *ſyn.* adde: ap. Ioſeph. 2, 280. m. ὑπόπειραν αὐτῶν τῆς γν. λαβεῖν, it.

V. p. 308. l. 43. ὑφ' -- l. ult. ὑπὸ -- p. 310. l. 1. recte -- p. 311. l. 13. inverte uncum ſic: Mor.) -- p. 313. l. 37. poſt *fine N.* adde" it. Call. Sb. et Thuc. ſed nominatim cum dat. perſ. de perſ., extra notionem tamen hoſtilem, Fab. Ae. 66, 1. (ubi et cum adv. 83, 2.) et alio ſenſu Abr. l. l. p. 350. i. it. Geop. it. Orph. ἐλϑ. ἐπ' λ. ut cum eodem dat. de re tropice Poſſ. Call. ſed ſimul ſequente inf. Dion. H. l. l. et Dem.

X. p. 322. l. 42. perſ., melius -- p. 323. l. 36. poſt 6. e., adde haec per uncos: („κωλύσας καὶ ταπεινώσας τὰς ἐνίων ὑπεροχὰς — Xiph. aptius κολούσας —. Sic ap. Herodi. —") -- p. 328. Ab hac pag. usque ad p. 379. per totum c. 9. annorum numeri in paginis ſummis ſunto A. V. C. 939. CHR. N. 168. -- p. 334. l. 39. adde uncum poſt *Eum.* (18.

Aa. p. 369. l. 35. leg. γ', 374. -- p. 372. l. 2. τὶ -- p. 376. l. 21. ὅμως -- p. 380. usque ad 464 per duo capp. 10. et 11. fiant anni A. V. C. 940. CHR. N. 187. -- p. 381. l. 39. leg. coll. -- p. 384. l. 1. fiat punctum in apice poſt ἐλήστευεν·

Bb. p. 386. l. 22. ſq. leg. ſic tantum: Herodi." quod tantum hic facit P., quocum Bg. -- p. 398. l. 6. ut -- l. 21. in v. σ.

Cc. p. 402. l. 8. ſubiecto -- l. 42. leg. ſine uncis minutis πομπὴ -- p. 404. l. 20. in fine N. adde: Caeterum neſcio, an Noſter innuat ſimul illa πομπεῖα, vaſa ſacra, in pompis oſtendi et circumferri ſolita, ut phialas, malluvia, turibula, de quibus v. ad Moer. p. 332. et Thom. M. p. 729. — p. 405. l. 35. Tum, e conſtr. -- p. 406. l. 32. redditam -- l. ult. adde poſt *Bg.* haec: cf. Phil. de opif. m. p. 1. B. μυϑικοῖς πλάσμασι τὴν ἀληϑ. ἐπικρύψαντες -- p. 407. l. 13. dat. ſ. abl. -- p. 410. l. 18. fac punctum poſt ἑαυτ. — p. 413. l. 44. leg. 761, -- l. 46. leg. 884.

Dd. p. 418. l. 29. in fine N. adde: De re cf. e numo ſupra ad 1, 7, 9. e. αἰγλ. cui adiungo e Beg. 2, 679. ubi eſt ſecundus numus Αυρηλ. Κομοδος, in poſtica επι στρα (ἐπὶ στρατηγίας) πων περγ — „Secundum numiſma Pergami percuſſum eſt, ſub Praetore Pollione; (unde pro illo antea πων legerim πολ.) Aeſculapius, (qui eſt in poſtica) notiſſimum Pergamenorum numen, procul dubio pro ſalute Commodi vigilat." -- p. 429. l. 6. facit -- p. 426. l. 3. Πεσην. -- p. 419. l. 18. leg. 1, 825.

Ee. p. 433. l. 43. in N. -- l. 46. fac punctum poſt *Suicer.* -- p. 435. l. 27. a deo -- p. 436. l. ult. προσερῶ -- p. 448. l. 46. in fine N. adde: cf. Fi Pal. 48, 2. ἦδον ϑείᾳ δυν.

Ff. p. 451. l. 43. conſtruatur -- p. 455. l. 34. cum privo v. ſolenni — p. 459. l. 21. ſed iſtos gen. cum Bg. -- p. 461. l. 3. dele comma poſt Πεσσινουντίας -- p. 463. l. 28. in fine N. adde: cf. Dion. H. S. T. 1, 56, 15. καὶ περὶ μὲν τῶν Τρωϊκῶν ἱερῶν τοσαῦτα εἰρήσϑω, *et* de *ſacris* (quidem) Troianis *haec* dicta *ſufficiant* -- l. 42. uti —

Gg. p. 470. l. 5. dele *cf.* ſecundum -- p. 475. l. 3. pone comma merum poſt *repertam*, -- p. 477. l. 10. idem dele poſt *Sch.* -- p. 479. l. 39. facto commate poſt *diverſis*, adde per uncos: (cf. Gier. ad Ovid. Met. 10, 567.) unde —

Hh. p. 484. l. ult. comma pone poſt *particip.*, -- p. 492. l. 1. fac punctum in apice poſt ἐπιϑυμίαν·

Ii. p. 500. l. 21. peroſi -- l. 37. ἀκρατήτῳ -- p. 501. l. pen. ſumtum — p. 503. l. 32. poſt *pendente*; adde „quanquam reperi poſtea diſerte cum dat. rei ſ. loci tantum ap. Sb. Ind. e *Zoſ.* 6, 13, 3.

Kk. p. 520. l. 46. ſq. leg. ſic: Stp. Th. in v. act. 3, 1613. B. εἰς φ. τρέπειν, ſed in paſſ. 1615. —

Ll. p. 529. l. 4. adde uncum ante (quae -- l. 19. leg. minutis litteris 11, 50. ſ. XI, 50. -- p. 534. l. 2. ὅ, τι -- p. 542. l. 32. poſt *L. Boſ. Ell.*, adde

haec: non item p. 140. e. ad ſyn. *παραδιδ.* dum Krb. Obſ. p. 65. m. et in L. N. T. Nr. 6. id ait eſſe „*tradere* ad ſupplicium“ cum plena haec repererim, in N. T. 2. Cor. 4, 11. *εἰς θάνατον παραδιδ.* ib. ap. Sb. Ind. ex Eutr. Met. 1, 16, 3. *τοὺς δέκα τιμωρίᾳ παραδιδόντες*, et ap. Dion. H. S. T. 1. 473, 38. *θεράποντα ἴδιον ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου* (quod eſt in N. T. illud Luc. 24, 20. *παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρῖμα θανάτου*, noſtratium *Todesſtrafe*) *παραδιδοὺς τοῖς ὁμοδούλοις ἄγειν*, ſervum *conſervis* tradiderat *ducendum* ad *ſupplicium*, quo de loco ob inf. adiunctum cf. infra ad 5, 8, 17., hic illi noſtro Gr. reſpondente -- p. 543. l. 1. intra Gr. et Lat. textum adde numerum §. ſeptimum 7. -- l. 21. dele haec: *al.* Grr. in v. *mox* et -- l. 22. facto commate poſt *caedes*,“ adde ſic: dum hic ſcribitur ad analog. in *αἰτ.* cum gen. rei, cf. L. N. T. cum Kypk. T. 2. Plut. Krg. Ael. V. h. Xen. Mem. S. Thuc. Rs. Or. V. 6. et Dem. cui add. 297, 2. 314, 24. 298, 21. 27. pro quo l. 23. *αἰτίαν*, 97, 14. etc. Iſ. Pan. Mor. p. 17. i. 19. i. 21. e.

Mm. p. 552. l. 40. Facto commate poſt *reperta*, adde: ſed ap. Thuc. p. 107. e. pro textus *ξυνῄεσαν*, *conveniebant*, V. L. *ξυνίεσαν*, unde coniicias, modo vocales iſtas confundi, ut infra. -- p. 554. l. 38. Retracto, quod in uncis poſui (capto), cum nulla ſit ibi Var. L. nec *ληφθ.* ſed vulg. ib. a tropo ex ſtadio, proprie *relictus* a tergo, deinde in univerſum ſuperatus ſ. victus, ut ib. in certamine de cantu, i. q. *ἀπολειπ.* ſupra ap. Noſtr. 1, 2, 4. e. -- p. 558. l. 45. in fine N. adde: cf. ſyn. plenum cum opp. ap. Theogn. v. 201. *αὐτίκα μὲν* — *ἐς δὲ τελευτὴν λ.*

Nn. p. 563. l. 19. in fine N. adde: et noſtra Gr. ſic prorſus ap. Geop. 10, 4, 7. ſi *ita* dicere *liceat*, per liberam Vs. et cum V. L. *εἴπῃ* -- p. 568. l. ult. poſt *ne*, adde: (cf. N. T. Gal. 4, 11. ubi talem acc. aliter expediunt Eraſm. rel. et L. Krb. v. *φοβ.*) p. 569. l. pen. ſic leg.: cauſa“ ferente G. Th. in Bg.“— p. 571. l. 12. Gs. Chr. -- p. 576. l. 12. leg. ſic: propoſitum; nihil tenente G. Th., quam 1095, -- l. 39. poſt 48. adde: et per plur. ap. Phil. de opif. m. p. 26. E. i. *τὴν τῶν σωμάτων ἡδ.* corporum *volupt.*

Oo. p. 581. l. 13. leg. ſic: mitigare; cum v. *habere* tenente G. Th. nec Bg. nec St. -- p. 582. l. 45. poſt *loco*, adde: cf. ap. Phil. de opif. m. p. 1. C. e. *ἀξίως ἀν.* *laudare*, it. Exc. e. ad 1, 4, 17. e. ut quoque —

Pp. p. 596. l. pen. poſt *ponuntur*, adde per uncos: (cf. Xen. Cyr. et infra 5, 6, 20.

Qq. p. 623. l. 6. facto commate poſt *ratione*, adde: cf. inf. *κελ.* cum alio inf. per intervallum ap. Herdt. p. 44. i. -- l. 24. pro *uti* leg. ut —

Rr. p. 637. l. 23. dele comma poſt *denunciavit* —

Ss. p. 652. l. 11. commate facto poſt *copiam*, adde: ſed illud fortaſſis, ſi priora *Ἰνδ. καὶ Αἰθ.* intelligas de Aſia et oriente et orientalibus Aethiopibus, ut tres Noſter poſuerit terrarum regiones plagasque, e ſolenni diviſione limitum Rom. imperii, qua de v. 2, 2, 19. ad *τοὺς ἐπὶ τοῖς ὄρ. λ.* -- p. 654. l. 12. poſt *legendum*, adde per uncos (et ſic ſtatim profert Z. ad Xen. *Ἀνβ.* 1, 5, 2. in N. ubi in textu quoque *στρουθοὶ αἱ μεγάλαι* -- *καὶ δορκάδες*, ut ib. 5, 3, 19. copulantur *δορκάδες καὶ ἔλαφοι* alio ordine, quam ſupra ap. Noſtr. §. 6.)

Tt. p. 667. l. 10. adde comma poſt ſyn., -- rurſus id dele p. 670. l. 31. poſt Lat.

Uu. p. 674. l. 5. primo leg. *εἰώθασι* ſed deinde *εἰώθασι* -- p. 675. l. pen. leg. cf. -- 117. -- p. 676. l. 38. cum artic., *ἡ* -- p. 679. l. 14. in fine N. adde: In rem forte pertinet huc ap. Beg. 3, 60. Obſ. et Coniect. in Num. quaedam „Ianus in Italiam veniens navi.“ -- p. 680. l. 41. *übergetragen* -- p. 682. l. 44. Lat. „ante ſ. -- p. 685. l. 38. poſt *Luc.* adde: et ap. Beg. 2, 526. in nummo Iani caput duplex, dextrorſum et ſiniſtrorſum ſe vertente facie,

ir. 3, 81. Iani caput ἡμιτομ. ſed ap. Land. p. 1. et 3. ad Ianus bifrons diſerte citatur Herodi.

Xx. p. 689. l. 31. fiat punctum poſt *praetexta.* -- p. 690. l. 33. fac comma poſt *incommodum*, -- p. 692. l. antep. leg. cf. Sp. ad Call. Iov. v. 32. et Cup. -- p. 694. l. 36. leg. poſt *copula*, per uncos: (cf. Cic. Or. p. S. R. Am. c. 10. quam -- *qua* -- in *qua* --) -- p. 702. l. 1. pone comma poſt ἀπειρῶντο, -- p. 703. l. ult. ſol.

Yy. p. 705. l. 20. *ſcriptos* -- p. 706. l. 21. adde comma poſt *Iulianus*, — p. 712. l. 17. idem comma deletum poſt *notationem* pone poſt *notionem*, — p. 713. l. 40. in fine N. adde: Sed hic Ms. δὲ forſan etiam in alienum venit locum, cum, in marg. ſtans, pertinuiſſet ad pr. δῇ, quae duo variant ſaepe -- p. 715. l. 19. poſt *Call.* adde: ubi et v. Loesn. cum -- p. 718. l. 13. facto commate poſt *iterum*, adde: cf. 1, 4, 8. 1, 8, 11. etc., quia iam praecedit fut. in μελλ. τεθν., quanquam alibi aor. pro fut. valet, cf. 1, 6, 15. etc., et occurrit ſimul cum fut., cf. ib. §. 21. etc.

Zz. p. 721. l. 4. poſt *rel.* adde: v. N. -- p. 722. l. 36. poſt N. 55. adde: cum Ind. v. οὐ, ad -- p. 724. l. 15. in fronte leg. ἔτι -- p. 727. l. 29. loco *pronominis* leg. participii --

Aaa. p. 738. l. 15. ἔχεσθαι -- p. 741. l. pen. ſq. enim *vero* -- ſit, et noſtr. -- p. 742. l. 12. ſemicolon fac poſt ſubſt.; -- l. 27. divide ſic potius red- iens -- p. 746. l. 9. Ind. Hom. Ἰλ. --

Bbb. p. 754. l. 45. v. c. de ſono --

Ddd. p. 791. l. 29. pauperem -- p. 797. l. 31. poſt *confunduntur*, adde „cf. ad Herdt. p. 324. N. 94.

Eee. p. 803. l. 31. poſt *itidem* add. „in γνωμ. variet -- p. 804. l. 36. leg. 14., plane -- p. 805. l. 12. τούτων ἤ -- p. 809. l. 18. poſt 1, 1, 9. add. „et Kühn. Spicil. p. 67. m.

Fff. p. 818. l. 29. ἀποπνέων -- p. 819. l. ult. Σικελιώταις ſine Iota ſubſcr. -- p. 822. l. 6. πάροιθε -- p. 826. l. 36. poſt *Verſprechungen* adde „(cf. Corn. N. 1, 7, 1. ſq. nonnullas *vi* expugnavit, -- cum *oratione* reconciliare non poſſet,) -- p. 831. l. ult. poſt αἰσθ. adde „it. 3, 9, 14. -- p. 832. l. 34. leg. 2, 10, 16. -- l. 43. in fine poſt οἷς εὐδ. adde „ſ. ἐφ' οἷς εὐδ.

Ggg. p. 833. l. 8. poſt χρόνῳ, adde „cf. 3, 6, 8. -- p. 834. l. 15. leg. 2, 10, 3. -- p. 837. l. 44. turbatio, (unde -- p. 841. l. 45, poſt 770. add. „it. Graev. L. Heſ. p. 5. vs. 19. e.

Hhh. p. 864. l. ult. *que* --

Kkk. p. 884. l. 42. poſt περιβ., adde: cauſa -- p. 887. l. 39. Eſchenbach. -- p. 895. l. 40. leg. 1263, 26. 49. p. ſq. l. 13. -- ib. l. 41. adde uncum poſt pendeat,)

Lll. p. 900. l. 5. σιωπᾷν -- p. 902. in N. ad v. 258. ſuggerit -- p. 904. vs. 26. media -- p. 907. l. 2. Senatusconſulto -- ib. l. 18. Iulianus -- p. 908. l. 8. dele uncum ante (*quorum* --

b Praef. p. XVII. l. 14. octava — p. XXIII. l. 12. Baſileenſis — p. XXVI. l. 3. et 5. Fabricii bibl. — p. XXVII. l. 4. Hemſterhus. v. gr. ad Luc. — ib. columm. 2. l. 13. Kuſteri Notae — p. XXIX. col. 2. *Spec. Strodt.* Specimen Str.

Ἡρωδιανοῦ τῆς μετὰ Μάρκον βασιλείας ἱςοριῶν [a] βιβλία ὀκτώ. Βιβλίον πρῶτον.

Προοίμιον [b].

Οἱ πλεῖςοι τῶν περὶ συγκομιδὴν ἱςορίας ἀσχοληθέντων,

Herodiani de imperio poſt Marcum Liber primus.

Prooemium.

Plerique eorum, qui circa compoſitionem hiſtoriae occu-

a) Ms. Ba. Ἡρωδιανοῦ ἱςοριῶν πρώτη, ſed A. cum B. 1. Ἡρ. τ. μ. M. βασιλείας, β. πρ., at B. 2. Par. Ox. Pat. Ed. Ἡρ. τ. μ. M. βασ. ἱςοριῶν β. πρ., ſed, ut dedimus, Stp. Lu. In. Bc., verum Sb. incluſum uncis „[ἱςοριῶν]“ v. N. b) Vox haec non comparet in A. B. 1. et Bc., ſed in Mss. etiam, cum Excp. taceant. Latina quidem abſuit in Bc. et Pol. ed. Antw., it. Ms. Bg., ubi tamen adiecimus.

ἱςοριῶν) Incluſum *ἱς*. cum Petrina edit. (B. 2.) agnoſcit etiam Stephanea: ſed ab Ald. et Walder. (B. 1.) genitivus ille abeſt, et rectius, meo quidem iudicio, ut *βασιλείας* hic ſit i. q. *βασιλικῆς ἱςορίας*, hiſtoriae *auguſtae*. Caeterum inſcriptionis formam, et Gr. et Lat., probant, quae auctor paulo poſt de ſe ſcribit. *Sylb.* Aldus tam in principio, quam in fine ſingulorum librorum ita titulum concepit, Ἡρ. τ. μ. M. βασ. β. πρ., quem alii ſecuti ſunt: alii addiderunt Ἡρ. τ. μ. M. βασ. ἱςορ., praeeunte ipſo Aldo in operis titulo. Ipſe Herodi. in praef. (§. 4.) *ἐγὼ δ' ἱςορίαν ἤθροισα ἐς συγγραφὴν* et 2, 15, 12. *ἐμοὶ δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν ἑβδομήκοντα πράξεις πολλῶν βασιλέων συνάξαντι γράψαι.* Unde vix colligas, quem titulum ipſe auctor ſuo libro praemiſerit. Photius citat Ἡρωδιανοῦ ἱςορικοὺς λόγους. Similem varietatem in titulo operis obſervat Iac. Gronov. ap. Arrian. in praef. init. et Hudſonus ap. Thuc. *Leisn.* (Operis totius in fronte paginae primae titulus eſt A. 1. Lov. et Par. Ἡρ. τ. μ. M. βασ. ἱς. β. ὀκτώ, ſed Ἡρ. ἱς. βιβλ. ή in rel. edd., praeter Pat., quae habet in prima pag. Ἡρ. ἱςορικοὶ λόγοι ὀκτώ, e Phot., (cuius inſcriptione utitur quoque Fabric. bibl. Gr. L. 5. c. 38. V. 9. p. 406. n. 99., ut Bg. partim eſt e Pol.) ſed pag. ſq. inſuper Ἡρ. τ. μ. M. βασ. ἱς. β. ὀκτώ. Quid ipſe dederit Noſter, ſane non liquet, cum et Ms. variet, ubi deſit ſubſt. ἡ βίβλος, cf. L. Boſ. Ell. p. 48., et omnino conſtet, paucos librorum titulos auctoribus deberi, ſed librariis atque grammaticis pleroſque. A. 2. quidem brevitas proxime accedit ad Ms. Sed Sb. videtur reſpexiſſe ad 1, 2, 10. *ἃ δὲ μετὰ τὴν Μάρκου τελευτὴν - εἶδον*, λ., cui addas ex 2, 1, 1. *ὡς ἐν τῷ πρώτῳ συντάγματι τῆς ἱςορίας δεδήλωται*, λ. Quod vero idem Sb. expoſuit de gen. *βασ.*, id cum incertum eſt, an tituli auctor, quisquis eſſet, ſic intellexerit, tum uſus loquendi non videtur ferre, per quem *βασ.* potius eſt h. l. aut modus imperii adminiſtrati, aut imperatores, per abſtractum pro concreto. *Irm.*) Prooemium Herodiani conferri et cum aliorum hiſtoricorum exordiis poteſt, et cum exordio Fl. Ioſephi. In eodem quaedam deſumta ex Thucydideo prooemio, quaedam etiam cum Salluſtiano aliqua ex parte congruunt. Taxari autem videntur cum alii, tum Herodotus, Theopompus, Timaeus, de quibus tamen multa hic agere, non eſt noſtri inſtituti, qui tantum genuinae lectionis curam nunc

ἐνίων τὲ [c], *πάλαι γεγονότων*, pati fuere, quorundamque

c) Mss. tres ἔργων τε, v. N., et in Ms. Ba. τε hic ſine accentu, ſed deinceps cum eodem, ut nos ſolemus, et hic quoque habent A. al. 1. non illae tamen conſtanter.

ſuſcepimus. *Sylb.* L. 1. c. 1. continet prooemium, in quo de hiſtoricae veritatis turbamentis agit, ſuumque conſilium exponit, et argumentum commendat, more ſcilicet plerisque hiſtoriarum ſcriptoribus recepto, cf. Tac. 1. A. 1. et 1 H. 1. praeſertim Ioſeph. prooem. in Ant. Iud. it. Dion. H. 1., qui recte obſervat (ib. init.) τοὺς εἰωθότας ἀποδίδοσθαι τοῖς προοιμίοις τῶν ἱϛοριῶν λόγους, *rationes, in prooemiis hiſtoriarum reddi ſolitas*, pertinere partim ad argumenti, partim ad ſcriptoris commendationem, Thuc. 1. Procop. prooem., ubi eleganter ait, πρέπειν, ῥητορικῇ μὲν δεινότητα, ποιητικῇ δὲ μυθοποιΐαν, ξυγγραφῇ (δ᾽) ἀλήθειαν, *rhetoricae* (immo *oratoriae*) *quidem gravitatem, poëticae fictionem, at hiſtoriae ſ. hiſtoriarum ſcriptioni veritatem convenire*, Niceph. Greg. I. 1., ubi concio Andronici ſuper hoc argumento, Cantacuzen. init. tertii. *Boecl.*

Loca ſcriptorum illorum, quos habuimus, cum Livii aliorumque, ſub textu ſtatim adiecimus.

οἱ πλεῖϛοι τῶν) Pro libero P. reddit Bg. adi., ſecus ac 1, 6, 24., hic e marg. Stp., qui aliunde in Th. ſeverius per *plurimi*, cf. L. N. T., G. Th. „*plerique*, οἱ πλ.“ et L. Ern. „πλεῖϛοι, *plurimi*, Philox. *plerique*“ ſed Sch. πλ. „αὐτῶν, *plerique* ipſorum“ innuens rectionem cum gen., repetitam a Poſſ. Synt. p. 45. Nr. 4. e vi partitivorum, ſed ab aliis e ſuperlativo aut ellipſi praep. ἀπὸ ſ. ἐκ, cf. L. Boſ. p. 493. i., tacens p. 472. e., it. de ſupplemento ſubſt. ἄνθρωποι ſ. ἄνδρες.

συγκομιδὴν) Sic paulo poſt (§. 4.) ἱϛορίαν ἤθροισα ἐς συγγραφήν. *Steph.* σ. ἱϛ. dicit, quam dicunt eadem metaphora συναγωγὴν ἱϛ. alii, σύνταξιν ἱϛορικὴν Dion. H. Proprie σ. rerum phyſica, v. g. collectio frugum et meſſis, ut v. συγκομίζειν Xen. M. S. 2, 9, 4. v. Waſſ. ad Thuc. 3, 15. (e.) *Leisn.*

Dion. locus eſt ed. Sb. T. 2. 126, 20., cuius et alius T. 1. 41, 12, ἀναγραφὴ ἱϛορική, ſine tropo, per quem non amplius notaram Noſtri ſubſt., obvium phyſice etiam infra, cf. Suid., ubi reſpicitur Thuc. I, 1., Dion. H. T. 1. 255, 8. Zoſ. 1, 18, 6. Ind. Geop., Weſſ. ad Diod. S. T. 1. p. 12. N. Bud. C., ubi et noſter locus ſine Verſ., ſub „σ. *collectio*“ unde Stp. Th. ſub „σ. ἱϛοριῶν, rerum *geſtarum* in *unum* volumen *collectio*“ prae quo breuius reddit Bg., ut prae P. fidelius, quanquam non ſevere per tropum alium, pro Stp. et Sch. „hiſtoriae *collect.*“ ſed cavens fortaſſis noſtra *Sammlung* et *Zuſammentragung*, aliter fere dicta, quam *Verfertigung* et *Abfaſſung*, quae reſpexerit, aut etiam ſenſum universe. Caeterum in L. N. T. Krb. p. 633. i. v. συγκομίζ., cum ſubſt. σ. in re funebri ex Herodi. profertur, error eſt forte in nomine, pro Herodoto, e compendio *Herod.*, cum ap. Noſtrum non ſit eo ſenſu, ut nihil in Ind. Herodt.

ἀσχοληθέντων) Bg., ut v. conſtructionem referret totam, dedit Lat. cum pr. *circa*, (ignorata a G. Th., cf. tamen Ind. Am. Marc. Ern.) praeeunte Stp. Th. 3, 1185. A. m. 1208. e. aliunde, cf. Ind. Luc. Diod. S. et Abr. L. Ar. p. 163. c. (ap. Dem. ſine Ind. ſyn. phraſis 143, p. Θηβαίων ἀσχόλων γενομένων, ubi mox opp. ἀμελούντων,) verbo eiusdem ſenſus ordiente Diod. S. τοῖς τὰς κοινὰς ἱϛορίας πραγματευσαμένοις, quod ib. 1, 4. i. cum περὶ quoque, ſed Ioſ. Ant. Iud. prooem. i. τοῖς τὰς ἱϛορίας συγγράφειν

μνήμην ἀνανεώσασθαι σπουδασάντων, παιδείας κλέος αἰ- | olim geſtorum, memoriam renovare ſtuduere, dum eruditio-

βουλομένοις, quae ſunt Noſtri extra tropum, ut mox ſequitur hic ſyn. *σπουδάζειν*. Sch. „*ἀσχ*. *occupatorum* hiſtoriis *ſcribendis*.“

ἐνίων) Theupolus p. 187. teſtatur in Cod. Ms. bibl. D. Marci legi *ἔργων*. Quae lectio non diſplicet. Herodi. in hac ipſa praef. §. 4. (e.) *ἔργων γενομένων* et 7, 7, 8. *ἔργα πολέμου ἐγίνετο*. Si *ἐνίων* vera eſt lectio: loquitur de hiſtoricis, qui non omnia narrare, eſſe ſuum ducunt, ſed ea tantum, quae ſunt alicuius momenti, cf. Luc. T. 2. p. 8. l. 25. it. p. 35. l. 44. *Leisn.* Num *ἔργων*? *Reisk.* In edd. male legitur *ἐνίων*. Nam ſi Herodianus dicere voluiſſet, *nonnullarum rerum memoriam renovare*: ſcripſiſſet ſane *τινῶν*, quod magis aptum fuiſſet. Immo alias plane non utitur voce *ἔνιοι*. Quare ſine omni dubio Codicis Ven. lectio *ἔργων* pro vera iudicanda atque in textum recipienda eſt. Ita quoque Pol. legiſſe videtur. Accedit, quod ipſe Herodi. paulo inferius dicit, ſe ſcripſiſſe *ἱστορίαν μεγάλων ἔργων ὑπὸ νεαρᾷ μνήμῃ γεγονότων*, quod ad haec verba referri videtur. *Stroth.*

Ut a poſtremo incipiam, quo et uſus eſt Leisn., ſed ille ſervans *γενομένων*, nec iſtos gen. copulans cum *ἱστορ*. ſuperiori, quo de ibi: hoc argumentum, a parallelo, qui videatur, loco ductum, me non movet, cum elegantes ſcriptores ſoleant orationem commutare. Quaeritur, an lectio vulg. ſit vitioſa quoad vel ſententiam, vel ipſum vocabulum. Ac ſenſum non incommodum Leisn. demonſtravit. Sed vox *ἐνίων* dupliciter reprehenſa eſt, primo, quod potius eſſe deberet *τινῶν*, cui tamen Noſtri vox eſt ſyn., ut Schol. Dem. *ἐνίους* explicat per *τινὰς* V. 10. p. 19. ad 29, 17. et Xen. ſibi ſubſtituit utr. Mem. S. 1, 4, 1. (cf. Suid. Heſ. cum N., Ind. Xen. Cyr. et Diod. S. 1, 17. l. 18. p. ſq. l. 62. 74.) deinde quod non amplius ap. Noſtrum reperiretur, propter qualia *ἅπαξ λεγόμενα* vero nemo tentarit ſcriptorem; ſicut dubitatio a P. hic non eſt firma ſatis, cum eius conſenſus non ſit manifeſtus in liberiore Verſ. Tum etſi *ἐνίων* et *ἔργων* ſunt ſimilia valde per litteras maiuſculas, quibus Codd. fere ſcripti, ut facilis fuerit lapſus: tamen noſtrorum Mss. fides eſt ſuſpecta, et Gloſſator aliquis, quem iſti Codd. experti ſunt, vel ex ipſo illo Noſtri altero loco, vel per ſe potuit ad *ἐνίων* ſupplere *ἔργων* in marg., unde in textum veniret, remota lectione vetuſta, ut aliquoties deinde habebimus. Quare, quanquam ad partes Strothi et ad corrigendum inclinant quoque Ephemerides, niſi et alii Codd. acceſſerint, iique minus ſuſpecti, nondum moverim lectionem antiquam, cum eandem et alii editores tolerarint, et ipſe Bg. aperte expreſſerit ſine ulla per Notam dubitatione; ſicut Stp. ad marg. P. in *et* rerum *quarundam*, olim *geſtarum*, quoque *ἔργων* refert, ſed haud dubie modo ad ſenſum, cum in Notis tacuerit, in Th. v. *γιν*. non afferens Bg. Lat., quo de cf. ad §. 10. e.

μνήμην ἀν.) Formulam non aliunde habui, ut Stp. Th. 2, 1031. C. ad aliam Gr. profert modo e Quintil. Lat. Bg., quam G. Th. ignorat, ſed ut noſtrates quoque uſurpent, quae, tropo remoto, hic eſt, res veteres iterum memorare et narrare in memoriamque reducere aliis, qui iam tenent, aut narrando facere, ut ignari adhuc easdem cognoſcant et in memoriam accipiant, quod utr. forte reſpicitur §. 4., ducente Bg. e P., it. in v. *σπ*., ubi quoque Stp. Th. aliunde per Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n.

διον μνώμενοι [d], ὅπως μὴ [e], nis gloriam aeternam ambiunt,

d) μνομ. A. 2. ſolenni vitio. e) Ms. Ve. ὡς ἂν ſed Vi. ὡς ἂν μὴ ſic ſine diſtinctione quadam ſimul in utr. Excp., verum Ba. ὡς ἂν, μὴ σιωπήσαντες λαθ., cum pravo commate poſt ἂν, ut infra iterum, ſed in edd. poſt σιωπ. comma tantum, v. c. A., ut poſt μὴ ſimul Stp. et al., v. N.

παιδείας) Tenet Stp. Th. in v. μν. ſola Noſtri loca alia, quibus aliquem e Plut. addens Bud. C., hinc vertit „*gloriae* et *famae* eruditionis *cupidi*“ ſoluto tropo, quem retinuit Bg. ſeverius, ubi G. Th. „cupere, expetere“ non vero cum Bg. ſubſt., ut in ſyn. tantum *laudem - appetere*, et praeterea *affectare* famam *eruditionis* e Quintil., quo Pol. et Noſter reſpexerit; cum Bg. reſtituente etiam Sch. adi. (per Lat. aliud *ſempiternus*, ap. G. Th. tamen etiam cum Gr. n.) a P. omiſſum, quod et alii proſaici uſurpant, cf. Ind. Thuc. Dem. Xen. Z. Bach. et Cyr., Fiſch. Aeſch. Diod. S. et Luc. Ad ſententiam, praeter Ioſeph. ad §. 3., pertinet Iuſtin. praef. i. *quum* multi - *res Romanas* in *hiſtoriam* contuliſſent: *ſive* aemulatione *gloriae* rel., et Polb. Exc. Leg. prooem. T. 2. p. 512. i., repetita illa T. 3. p. 1. in argumento de virt. et vit., παιδείας ἐρασταὶ γεγονότες, σπουδαιότερόν τινα συνεγράψαντο, - τοῦτο δὲ καὶ εὔκλειαν ἀείμνηστον ἐκ τῶν ἐντυγχανόντων καρπώσασθαι μνώμενοι.

ὅπως) Recte diſtinguitur poſt μὴ, quia fertur ad λαθ., non ad σιωπ. *Steph.* Recte eſſe videtur in edd., male contra in Cod. ὡς ἂν λ. niſi forte legendum ſit ὡς οὐκ ἂν, aut certe ὡς ἂν μὴ, unde facile enaſci potuit lectio recepta. *Stroth.* Cod. Vind. ὡς ἂν μὴ λ. Sic etiam legendum conieceram in Specim. I. Anim. in Herodi. *Idem.*

Prima res de diſtinctione ſic habet, ut perſpicuitatis cauſa ſtent commata poſt μ. et σιωπ., quae omiſerunt editores quidam, nolentes ſolitarium particip. ſic dirimere, quod tamen rurſus alii fecere, quia reſolvi particip. per particulam poſſet, ut cum Stp. ad m. P. fecit Bg.; unde exiſtit enunciatio quaedam ſingularis, quam vulgo commate ſeiungimus ab utroque latere. Sed altera res Cod. Ve. eſt e brevitate excerpentis, qui ὡς ἂν retulit ad unum ὅπως, omiſſo μὴ, quod Martini quidem diligentia dudum, ſed nunc etiam Locellae ſimul praebuit. Iam, cum ὅπως μὴ eadem ſint ad ſenſum, pertinente ἂν modo ad verbum adiunctum: quaeritur, utra lectio ex altera nata ſit et quare. Heſ. quidem haec 2, 1598. i. ὥς κεν, ὅπως ἂν, et mox ὥς κεν τὶς, ὅπως ἄν τις, videantur favere Strotho, qui e Mss. ὡς ἂν μὴ putat oriri potuiſſe ὅπ. μ. vulg. Ac per litterarum affinitatem poſſis ſtatuere in partem utr.: at equidem exiſtimo, Gloſſatorem offenſum eſſe lectione vulg., quod ὅπ. hic ſtaret aut ſine ἂν, aut cum optat., id que aor. Et ὅπ. μὴ cum opt. non tenent quidem Hoog. in Op. p. 853. e. ſqq. et Z. ad Vig. p. 423. b. c. Nr. 9., ſed tamen Bud. C. 1339, 15. ſqq. et Stp. Th. 3, 656. E. De ὅπ. vero ſine μὴ cum opt. v. Hoog. 1. 1. p. 836. m. Nr. 7. et Z. l. 1. p. 422. b. m. Nr. c), qui uterque ne affert quidem illud Mss. ὧν ἂν μὴ, quod tamen cum coniunctivo habet Bud. l. l. 1336, 28. ſqq. et hinc Stp. Th. 4, 803. G. e. Si vero Gloſſator in mente habuit ὅπως cum fut., quaſi praeterea nullum ei adderetur aliud tempus: lapſus eſt, v. Vig. p. 421., ut ὅπ. μὴ cum aor., maxime ſecundo, ſuſtentavit Dawes. M. Crit. p. 228. m. Forte et minus ambiguum ὡς viſum Gloſſatori, quam ὅπ., quod cum μὴ per unum *ne*, non duplex Lat. *ut ne* ſ. *ut non*, Bg. reddit e Stp. m. p., pro μὴ ſimplici, ſecundum libertatem quorundam, ut Bud. et Stp. l. 1.,

σιωπήσαντες, λάθοιεν [f], εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον ἀριθμούμενοι, τῆς μὲν ἀληθείας ἐν ταῖς

ne, ſi tacuiſſent, laterent promiſcuae multitudini annumerandi, veritatis in enarrationi-

f) Hic nullibi comma fuit, v. N.

non item Hoog., cuius ſeveritatem et nos probamus, et partim Sch. in ἐπ. „μὴ, *qua* ratione *non*, (quod ambiguum et obſcurum Ms. Gloſſator vitare voluerit,) ſ. *ut non*, ſ. *ne*, (cf. Ind. Xen. Z. Cyr., ſed in) σιωπ. ſi *ſiluiſſent*, ſ. nihil ſcripſiſſent" quam in notionem nihil ap. Th. Stp., et Gs. in Lat. Bg., ſed in Sch. (utrinque cum Gr. n.) „*ſilent*-Muſae *Varronis*, i. nihil ſcribit, nihil edit Varro" cf. Ind. Iuſt. „tacere *de* aliqua *re*, pro nihil ſcribere" ut et hic Noſtri ſit peculiare quid et Lat., niſi huc trahas Luc. 2, 51. l. 92. σιωπήσας αὐτὰ λ., tacendo *illa*, bene ſic per gerund., quo hic adhibito et cogitato in Gr., non opus ſit iſtis commatibus.

λάθοιεν) Si λαθ. cum ἀρ. non iungas: intelligendum erit, *ne*, *ſi* tacuiſſent, *laterent*, i. e. ignobiles et obſcuri eſſent, *quippe* qui *in* vulgo *numerarentur*, i. aliqui e vulgo haberentur. Alioqui dictum erit λαθ. ἀρ., ut infra Commodo quidam dicit, λήσεις ἀπολόμενος. Sed (ibi) ἀπολούμενος male in aliis ed. legitur. *Steph.* In Graeco ambiguitas quaedam eſt. Ego accipio, ut λάθε βιώσας. *Bergl.* i. e. ita vive, ut incognitus, ut in obſcuro maneas. Ergo λάθε ἀριθμόν τινος εἰς τ. π. ὁμ. ita *te* ſine *annumerari* vulgo, ut incognitus *maneas*. Hoc ergo dicit auctor, *ne*, ſi *vitam* ſilentio *tranſegiſſent*, (Sall. b. C. I, 1. ubi Cort. ed. *tranſire*, quae utr. formula par eſt privis Noſtri et Latt. antea v. V., et de ſtylo et ſcriptis accipi licet, ſed et latius, atque adeo de actionibus et vita, cf. ib. Cort.) *fama* ſua *in* magna *hominum* turba *in* obſcuro *maneret*, (Liv. praef. i.) Ambiguitatem in Gr. eſſe, Bg. monet, quia λαθ. ἀρ. poteſt accipi, ut λήσεις ἀπολομ. infra 1, 9, 10. *te* nec *opinantem* exitium *opprimet*. Sed ſic Herodi. non videtur id accipi voluiſſe. Caeterum ὁ πολὺς ὅμιλος ſunt *vulgus ignobile*, φορτικώτατοι homines, abiecti et ſordidi, i. q. alias πολλοὶ ſ. οἱ πολλοὶ, e. g. Luc. in Nigr. c. 4. (1, 42. l. 47.) Diod. S. 1, 21. (1, 24. l. 77.) Zoſ. 1, 5. e. *Leisn.*

Ap. Zoſ. l. l. nihil reperi, ſed v. ad Noſtrum 4, 2, 15. e., ut ad comparandum, praeter illa loca, ad N. Leisn. a nobis indicata, quoque Cic. p. S. Roſc. A. c. 32. i. *verum ego forſitan*, propter *multitudinem* patronorum, in grege *annumerer*, ad quae Hottom. „ut ſim unus e multis" cf. ib. Menard. et Exc. ad h. l., quem reddimus: *ut ne*, ſi *tacuiſſent*, laterent, *et* in *magna* turba *numerarentur*, tacente Sb. Ind. cum P., non item Sch. „λ. eſſent *absque* nominis *celebritate*, εἰς-*inter* numerum, πολ. promiſcuam *turbam*, ἀρ. qui *cum* vulgo *cenſentur*" in extr. partim e Stp. ad m. P.

τῆς μ. ἀλ.) Ipſe tamen Herodi. huius vitii, quod reprehendit, reus eſſe videtur. Nam affingit Commodo orationem, quae melior eſt, quam ut ab eo eſſe poſſit. *Leisn.*

De orationibus, quas alibi conſiderabimus forte, hic non agitur, ſed de veritate in narrando, ἐν ταῖς ἀφηγ., quae Noſter prudenter adiicit, ſ. de fide hiſtorica, cuius in Noſtro patrocinium ipſe Leisn. in Progr. ſuſcepit. Similes quidem aliorum querelas deinde audiemus; non tenente Stp. Th. ſubſt. ἀλ. cum pr. ἐν, ut nec G. Th., at Niz., ubi et, ut in

ἀφηγήσεσιν ὠλιγώρησαν, οὐχ ἥκιϛα g) δὲ ἐπεμελήθησαν | bus ſecuri, non in minimis habuerunt curam dictionis et di-

g) In Ms. Ba. poſt ὠλ. eſt colon, et οὐχ ἥκ. non ſeparatim ſcripta. *Mart.* De poſteriori v. N., ſed in edd. poſt ὠλ. punctum in B. 1. cum B. 2. R.

Luc. Ind. L. N. T. et G. Th., eſt cum gen., quae formula noſtrae par eſt, ut praep. cum ſubſt. faciat periphraſin gen., ac ſevere poſſit ſtatui ellipſis particip. v. ſubſt., ἀληθ. τῆς οὔσης ἐν ταῖς ἀφ., quod ſubſt. ap. Stp. Th. ſine auctore) reperimus tantum ap. Luc. cum gen. (τῶν - πραχθέντων ἀφ., *eorum, quae* geſta ſunt, *enarratio*, cum Bg., ap. G. Th. cum ἐξήγησις, ſed per ſimpl. Lat., ut Stp., etiam L. Ern.) et ap. Hermog. π. ἰδ. ed. Sturm. p. 158. e. bis, p. 160. i. ſemel et p. 196. e. ter, ubi diſerte, ut hic, ἐν ταῖς ἀφ., opprimente P. hanc partem, non item Sch. „*narrationibus* hiſtoricis" cf. in notionem, ignoratam a Stp. et L. Ern., quae phyſica nominetur, pro ductu, adminiſtratione, exſecutione, it. imperio, ap. Ioſeph. T. 1. p. 254. m. et T. 2. p. 79. ſ. 4. e., ubi et ſimiliter ἀφήγημα T. 2. p. 514. pen., ad quam notionem venire Stp. potuit per haec Th. 1, 1425. F. e. „ἀφηγοῦμαι, pro (ſimpl.) ἡγοῦμαι, duco, ſum dux."

ὠλιγώρησαν) Mutatam a Bg. textus Gr. formam hactenus, ut, relativis μὲν et δὲ ſublatis, v. ὠλ. tranſiret in adi., quaſi pro particip. poſitum, excuſabit forte indoles Lat. ſermonis, cui iſtarum μὲν et δὲ frequentatio non eſt ita familiaris, ac Noſtro cum Gr. aliis, iisque optimis, ſeverius agente *Stp.* in m. P. at notationem in v. ὀλ. premente forſan Bg., cf. Suid. 2, 678. m. (ex Harpocr. p. 261. e.) ὀλιγωρεῖν, - τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν, ἤτοι φροντίδα, et paulo ante ὀλιγωρήσας, ἀμελήσας, qui *neglexit*, unde mox Noſter opponit ἐπεμελ., cf. Ind. Dem., cui add. 41, 3. 133, 16. et 23., pro quo l. 18. duo alia ſyn., et phraſis par ὀλιγώρως ἔχειν 106, 11. 149, 24., non nota Ind., ſed ex parte Stp. Th. 4, 797. A. e., qui deinde D. v. noſtrum non profert e N. T., cf. Lexx. it. Alb. Gl. N. T. p. 123. et ad Heſ.

οὐχ ἥκ.) In Ms. erat fortaſſe οὐχήκιϛα ſic ſimul, e more librariorum quorundam, omnis generis partes orationis copulantium, cf. Praef. ad Thuc. ed. Duk. ad p. 303. ſqq. D'Orv. Ch. p. 49. Weſſ. ad Herodt. 6, 33. i. Fiſch. ad Well. p. 39. et Stp. Th. 2, 1529. C. e., in quo genere Cod. Ba. non conſtans eſt; ad negantes particulas prope accedente Bg., e Stp. m. P. fere, pro ſeverioribus *non minimum* et *non minime*, quae deinde etiam pro contrario et aiente *maxime* valent, cf. G. Th. et Stp. Suid. 2, 744. m. et 50. m., ubi οὐχ ἥκ., ἀντὶ τοῦ πάνυ, μάλιϛα, *maxime*, malim ſic interiecto commate, ſine quo tamen relinquuntur et ap. Moer. p. 182. cf. 281. Tim. L. p. 95. 145. cum N., Heſ. 2, 811. m. 824. i. Schol. Thuc. Schw. ad Onoſ. p. 65. N. 2. Ind. Z. Xen. Cyr. et Mem. S., ſed ſine Ind. ap. Dem. v. c. 18, 3. 311, 8. 602, 22. 765, 21., et Sch. ſine οὐχ „adv. ſuperl. *minime*, nequaquam" tacens tamen cum Stp. Th. cauſam, unde ſit adv., quale ſit neutr. plur. adi., aſſumta pr. κατὰ, ubi deinde etiam ellipſis eſt ſubſt. μέρη, unde: *non* ſecundum *minimas partes*, et liberius: *non* ex *minima parte*, i. maxima ex p., maxime; ſilentibus L. Boſ. et G. Th. cum Lindn. de Lat. illo *non minimum*, ubi ſuppleveris ſimiliter *ſecundum* ſ. *ad*, et *fruſtum* ſ. *negotium*.

δὲ ἐπεμ.) Negligit Herodi. apoſtrophum, ut 7, 1, 21. (δὲ ἦν) et 7, 11, 6. (ἀνὴρ ἀπὸ ὑπ.) qua de neglectione v. ad Luc. 1, 719. *Leisn.*

φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας [h]), ſertae elocutionis, ſic freti, ut ſi θαῤῥοῦντες, ὡς [i] εἴ τι καὶ [k] quid etiam fabuloſum dicant,

h) Hic punctum in Stp. al. et Bc., quarum poſtr. inde novus numerus §. eſt, adhuc mihi ſervatus, ſed olim tollendus, cum in ſerie eadem ſit melius comma, ſumtum nobis ex A., pro colo al. i) Noſtrum hic comma, quod deinde facimus ſine monito, ut et dividimus τὶ a pr. voce, repertum vicinius εἴτι in Stp. et al. k) In B. 1. καὶ deeſt. Male. καὶ h. l. valet *etiam*, ut 1, 3, 6. (m.) et centies. *Leisn.* in m. A, 2. et adhuc ſemel in Vol. aliquo, cum mihi καὶ ubique repertum ſit.

Ibi N. 19. diſputatur de apoſtropho in praepoſitionibus, qualia, ut in Noſtri illo poſtr. loco, ſunt alia in noſtro Ind. v. ἀπὸ, ſed ib., ut et in v. δὲ, alia in contrariam partem, it. in rel. praepp., de quibus cf. ad Thuc. p. 169. N. 15. 668. a. m. ad p. 143., qua ipſa pag. v. N. 61. it. p. 21. N. 17. et Fiſch. ad Well. p. 40. m., variante in utr. genere deinceps Noſtro, et Dem. ipſo, e quo obſervata quaedam habemus in eandem inconſtantiam, non hic proferenda, ubi Bg. illud *in minimis*, (ignoratum G. Th.) ſed adiutum abl. ſubſt. *partibus* ſ. *rebus* ſ. *negotiis*, efficiat totius ſenſum hunc, curam orationis non pro re minima ac levi reputarunt, ſed pro maxima aliqua, i. orationem maxime curarunt, ſpectarunt, tractarunt, pro quibus ſevere daturus eram, *ſed* non minimum *curarunt* rel., nobis: *aber* nicht *wenig*, ſ. *vorzüglich* geſorgt *für* rel.

φράσεως) Stp. εὐφ. *vocalitatem* vertit (in m. p.) quomodo ipſe Fabius τὴν εὐφ. expreſſit 1, 5, 4. Per *vocalitatem* autem intellige eam verborum virtutem, quae efficit, vt verba bene ſonent. Quo circa εὐφ. non male dixeris orationem numeroſam, verbaque lecta, et ipſa ſonoritate ſua ad aures demulcendas apta, non vero *ſonitum* ipſum, quem talia verba, rite pronunciata, excitare poſſunt, ut Creſollius accepit in Theatr. vet. Rhet. 3, 27. p. m. 353. ſq. *Leisn.*

Idem Stp. Th. 4, 303. G. e. modo ſic in εὐφ. „Herodi. de numeroſa oratione uſurpavit" ſine loco haud dubie huc reſpiciens, ubi Sch. „*vocum* in ſcribendo *ſuavis compoſitionis*" nobis reddentibus utr. φρ. τ. κ. εὐφ. *dictionem* et *bonum ſonum*, ſ. amoenitatem ſoni, *Ausdruck* und *Wohlklang*, vel libere et per hendiad. *elocutionem ſonoram*, ſuavem, pulcram, ſ. dicendi et orationis ſuavitatem, v. Exc., nec monentibus amplius nobis, Bg. reddere τὲ ante καὶ (vel vicinum, vel remotius) aut minus, ut h. l.

θαῤῥοῦντες) Bg., praeter libere additum adv. modi, particip. reddit melius, quam P., et prorſus, ut ſuaſerat Stp. Th. 1, 1505. C., ad m. P. non bene diſſolvens periodum Noſtri, ubi particip. reſolvas per particulam cauſalem: *dum*, quia, *confidebant*, certo credebant, perſuaſum ſibi *habebant*; Noſtro ponente, quod Stp. ignorat, v. θαῤῥ., ſequente ὡς, peculiari quidem ratione, ſed per analogiam tamen, quia verba ex affectuum claſſe, inprimis ſyn. πιστεύειν et πεποιθέναι, hanc particulam, pro ὅτι, patiuntur, quo reſpexit Sch. per Lat. *quod*, faciens cum P. partim in „λεγ. *proderent* quid *falſi*" in quo v. referas huc Stp. Th. 2, 613. A. m. „λέγω, cum acc. rei aptius interdum reddi commemoro et narro" cum hic ſermo ſit de hiſtoricis, de quibus, quanquam G. Th. tacente, dicitur et Lat. Bg., cf. Ind. Corn. N. et Sall. Cat. 8, 5., qui locus prope claſſicus, ubi mox pro eo *narrare*. Caeterum peccat Bg. in conſecu-

μυθῶδες λέγοιεν, τὸ μὲν ἡδὺ τῆς ἀκροάσεως αὐτοὶ καρπώ-	iucunditate quidem ex auſculta-tione hominum ipſi fruantur,

tione temporum in λεγ. et ſqq., per praeſ., pro impf., poſt perf., quo coepit, negligens in hanc partem et poſtea.

τὸ μ. ἡδὺ) Sch. cum P. „neutr. pro ſubſt.“ quod genus, Noſtro familiare, non amplius inde proferimus, notum illud etiam Stp. Th., ſed ſine auctore, quem praeterea habeo Luc., v. Ind.

τῆς ἀκροάσ.) Solebant in coetu hominum recitare, quae ſcripſiſſent. *Bergl.* Id probat exemplum Noniani ap. Plin. ep. 1, 13, (3.) De hiſtoricorum recitationibus v. Foerſter. Anim. ad Polb. p. 63. Ἀκρόασις eſt *auditio*, audiendi actio. Videtur hic tamen poni non tam pro eo, quod auditur, quam pro eo, quod audiri poteſt, pro eo, quod legitur, recitatur, narratur, pro recitatione et narratione; et τὸ ἡδ. τ. ἀ. - καρπ. eſt *ſuavitate* narrationis *fruantur*, h. e. laudem propter ſuavitatem orationis conſequantur. *Leisn.*

Sic et Sch. „ἀκρ. *recitationis* ſ. *narrationis* (hoc e P.) quae auditur“ quorum prius Lat. etiam Stp. Th. 1, 295. G. e. tenet aliunde cum L. Ern., quo et Bg. in N. ſpectat, me quidem reddente hunc locum: *voluptate* aurium *fruantur*, vel libere *delectationem* audientium *obtineant*, ſ. aures, auditores, oblectent; quia hic ἀκρ. videtur dici Lat. *auditus*, audiendi ſenſus atque inſtrumentum, ſ. auris et aures in plur., ut ap. Thuc., quem Noſter aemulatur, 1, 21. ὡς λογογράφοι ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον τῇ ἀκροάσει, ἢ ἀληθέστερον, ut *auditorum* aures *capiant*, immo *iucundiora* auditu, *quam vera*, ſ. iucundius auribus, quam vere, it. 1, 22. ἐς μὲν ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες τῶν (quod pron. Noſter omittebat ante) ἀτερπέστερον φανεῖται, *verum mea ſcripta, quia nullae in iis extant fabulae*, lectoribus *fortaſſe minus iucunda videbuntur*, immo *igitur* ad *aures quidem* ſ. *auribus forſan* illorum *inopia* fabuloſi *iniucundior* videbitur, *erit*, ſ. mea ſcripta, cum nihil fabuloſi habeant, fortaſſis iniucundiora *videbuntur*, ſ. *erunt*; quem locum poſtr. bis laudat Dion. H. ed. Sb. 2, 25, 7. et 139, 38., et ipſe vocab. hoc ſic uſurpans 8, 30. 10, 33. 45. 20, 16. 25, 28., cui ſubſtituit alibi τὴν ἀκοὴν, aut τὰς ἀκοὰς, v. c. 14, 11. 23, 16. it. τοὺς ἀκούοντας 190, 3. 175, 23. 28. it. τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροωμένων 129, 36. et τὴν διάνοιαν τῶν ἀκρ. ib. I. 41., bis autem τὴν αἴσθησιν 11, 15. 13, 41., ubi et l. p. adi. αἰσθητὸς de aurium ſenſu; ut et ed. Upt. τὴν ἀκρόασ. reddebat non modo *audientiam* p. 64. m. 196. i., ſed etiam *aures* p. 80. e. 82. e. 158. m. et 192. m. in Thuc. loco priori *auribus captandis*; et Stp. quoque in m. P. noſtrae expoſitioni favere videtur; cf. de ἀκρ. Foeſ. Oec. Epict. H. p. 134. N. II. Krb. Pl., pro auditorio Krg. Pl., pro coetu hominum audientium ſ. auditoribus Inttp. ad Cic. ad Att. 15, 17. cum Cl. Ern., et Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. quidem, ſed non pro ſimpl. auditione, qua de Gr. vocabulum Bg. cepiſſe in Verſ., arguit libere aſſumtus gen. *hominum*, qui cavebat, ut ne ſumeretur de ſcriptoribus ipſis, ſed de aliis; ad quam rationem vertas quoque *voluptatem* audiendi *obtineant*, i. hoc, ut alii homines cum voluptate et libenter eos auſcultent inter recitandum; qui ſenſus oritur et in Leisn. et noſtra Verſ.; ſicut liberum eſt, an quis praeterea reddat *voluptate* lectorum *fruantur*, capiens τὴν ἀκρ. cum Verſ. ad Thuc. ſupra, ut vv. *audire* ap. Gr. et Lat. ſumuntur pro legere, ſi ſermo eſt de ſcriptis libris que; cf. de v. καρπ. phyſice, aut tropice, ut hic, pro conſequi, praeter Stp.

σονται [1], τὸ δ' ἀκριβὲς τῆς quam autem accurate verum

1) Hic in Ms. Ba. eſt colon. *Mart.* ut punctum in B. 2. R. et Lov.

Th. aliunde, Valck. Eur. Hipp. p. 318. Ind. Bud. C., cui add. 55, 5., Ael. V. h. et Z. Xen., et Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. Sed Sch. in „ἀ. *ipſi, ſie ſelber*“ innuens, opinor, pron. hic non vacare, ſed dici cum tacita quadam oppoſitione, quae plena erat, addito vel hic ἄλλων poſt τῆς ἀκρ., (quo et Bg. redit *hom.*) vel in ſq. membro ἄλλοις ſ. ὑπ' ἄλλων, etſi pron. ſaepe adiungitur verbis, ut abeſſe poſſit. Caeterum colorem totius periodi duxerit Noſter e Xen. Symp. 8, 25. (ſine Indd.) οὐ γὰρ, ὅπως πλείονος ἄξιος γένηται, ἐπιμελεῖται, ἀλλ' ὅπως αὐτὸς ὅτι πλεῖστα ὡραῖα καρπώσηται. τὸ δ' ἀκρ.) Fortaſſe τὸ δ' οὐκ ἀκρ. *Steph.* quam autem *exacte* ſingula *examinaſſent*, non *inquiſitum iri.* Sed aliter etiam poſſe verba legi videntur, ut notavi, (ad m. P.) *Idem.* Mallet Stp. τὸ δ' οὐκ ἀκρ. Sed bene ſe habet lectio, ſive memineris, τὸ ἐλέγχειν ſaepe ſignificare i. q. τὸ ἀνακρίνειν, ſive acceperis, curam et ſtudium inquirendi veri, quatenus adhibuerit hiſtoricus, in rebus tam longinquis non poſſe usque ad ἔλεγχον diſcerni aut reprehenſioni exponi. *Boecl.* Stephani emendatione non opus, ſi cum Bg. ἐλέγχειν accipias pro inquirere ſ. examinare, ſ. diligenti examine inſtituto cognoſcere aliquid. Videtur ἐλέγχειν eſſe generatim manifeſtare et patefacere, quod oſtendit Wolf. Cur. phil. in ep. ad Eph. 5, 13. p. 127. et ad Io. 3, 20. p. 819. Manifeſtantur autem nunc vera, nunc falſa. Itaque nunc eſt demonſtrare, nunc convincere et redarguere. Iam vero multa nec demonſtrari, nec refelli, nec in univerſum in lucem proferri poſſunt, niſi examinata et diligenter expenſa. Itaque ponitur per metalepſin pro inquirere et examinare, ut ap. Ariſt. Ἐκκλ. v. 483. Sic ἔλεγχος ſaepe examen ap. Luc. et Philoſtr. et forte ap. Ariſt. Βατρ. v. 798., haud dubie autem Λυσ. v. 485. Plato Ap. S. (ed. Fiſch. c. 30. i. p. 69.) eos dicit διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου, in quorum vitam inquiritur. Si vero ἐλέγχειν pro φανεροῦν ſumas: tum emendationi Stp. locus, et noſtra verba ita ſunt interpretanda, *quam* parum *accurate* verum *examinatum ſit*, non *deprehendatur.* Scilicet elegantia orationis verborum que lenocinia hoc habent, ut quaſi oculos praeſtringant, ne, quam parum accurate aliquid vero conveniat, videas. Huiusmodi verborum praeſtigias non rhetores modo habent, ſed etiam hiſtorici aucupantur, v. Facciol. ad rhet. p. 48. ſq. et Creſoll. 1, 2. p. 78. ſq. *Leiſn.* Confirmatur vulgata lectio a libro Ven., pro qua Stp. malebat τὸ δ' οὐκ ἀκρ. At ἐλέγχειν ſaepiſſime valet detegere, aperire, deprehendere, oſtendere, manifeſtum reddere. Priori ſenſu adeſt ap. Eur. Alc. v. 15., poſteriori vero ap. Ael. V. h. 12, 14. Plerumque tamen ea eſt huius v. vis, ut alteri inde erroris, aut maleficii, aut turpitudinis, ut ap. Luc. Herm. c. 34., qui locus huc pertinet, aut mendacii quaedam macula oriatur; quo ſenſu cuncta apte cohaerent. *Stroth.*

Stp., immemor tum legis, quae iubet, quod adſit, ſervare, dum ſervari commoda explicatione liceat, videtur hic a P. Verſ., ut ap. Plat. a Ficini, adductus, ut tentaret lectionem vet., ſuſtentatam ab libris omnibus, et edd., et Mss. ſaltem tacite, cum in Excp. nullibi quid eſſet, ipſe tamen ad P. m. proludens Berglero ad veram huius loci intelligentiam atque interpretationem, qua v. ἐλ. ſumatur pro inquirere, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 493. m. Ern. ad Call. 1, 162. v. 88. Suid. 2, 51. e. Heſ. 1, 1620. N. 20. Ind. Z. Xen. Cyr. et Leiſn. infra 3, 12, 10. 4, 13, 3., quoad

ἐξετάσεως οὐκ ἐλεγχθήσεται[m]. εἰσὶ δ'[n]), οἳ πρὸς ἔχθραν ἢ μῖσος τυράννων, κο-

examinatum ſit, non inquiratur. 3. Sunt etiam, qui per inimicitiam aut odium tyrannorum,

m) Ms. Ba. ἐλεχθ. ſine γ, vitio recurrente infra 3, 12, 11. m. 4, 13, 3. m. nec inſolito, cf. D'Orv. Ch. p. 150. i. i) δὲ B. 1., haud dubie operarum lapſu.

id h. l. fit mente ac cogitando, ut alias corpore, tanquam ore et oculis; unde dr. pro ſciſcitari, cf. Stp. Th. 1, 1175. B. c. Neque offendar, quod ita bis occurrat v. *inquirendi*, in ἐλ. et ἐξετ., quod vitaturi Stp. et Bg., potius ſemel uſurparunt ſuum Lat. *examinare*, ad ſenſum par illi tamen; ſicut Noſter potuit ſane pro ἐξ. uti διηγήσεως nomine aliove: at vulg. eſt plenius ac fortius, nec habet modo ſimplicem narrandi vim, verum ſimul etiam narrantis officium et virtutem praecipuam, quae eſt in diligentia et accuratione veri inquirendi reperiendique; a qua cura alieni quidam hiſtoriae ſcriptores, ſuaeque ſibi negligentiae huius conſcii, auditores ac lectores rebus tenent aliis occupantque, maxime dicendi genere pulcro, ſic que confidunt, fore, ut propter orationis venuſtatem iam ſatis placeant, utque in ipſis legendis et audiendis non inquiratur diligentia et cura haec, qua indagarint res ipſas earumque veritatem ante, quam ad ſcribendum accederent. Quae ſententia videtur plana, ut illud perſpicuum, τὸ ἀκ. τ. ἐξ. eſſe i. q. ἡ ἀκρίβεια τῆς ἐξ. ſ. ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις, quae Bg., e Stp. m. P., in aliam traducit formam et enunciationem ſingularem, deſerente P. etiam Sch. in „ἀ. *certitudo accurata* inquiſitionis, ἐξ. *inquiſitionis* accurata *veritas*, ἐλ. refelletur" aliunde tenente Stp. Th. „ἀκριβὲς, p. ἀκρίβεια" ſed me comparante §. ſq. μετὰ πάσης ἀληθοῦς ἀκριβείας, et in ſententiam Ioſ. bell. i. prooem. 2, 47. ſ. 1., ubi et τὸ δὲ ἀκρ. τῆς ἱστορίας, *exacta* hiſtoriae *fides*, p. 48. ſ. 4. i. p. ſq. ſ. 5., ubi quoque τὸ τῆς ἱστορίας ἀληθὲς, hiſtoriae veritas, it. Thuc. 1, 22. (cum Dion. H. Sb. 1, 1. 1. 27. 4, 3. 5, 35. 42. et p. 6. i.) tum 1, 20. c. ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας, *ipſa* veritatis *inveſtigatio*, ad quae Stp. appoſite e Dion. H. l. I. 234, 34. τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀληθείας, *perquirendae* veritati *hiſtoricae*, qui gen. oppreſſus a Noſtro, ut ib. l. 21. τὸ ῥᾴθυμον αὐτοῦ περὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν χρόνων ἐλέγχειν, eius *in* temporum *exquiſitione* redarguenda *indiligentia*; ut ſubſt. ἐξ. de hiſtoricis rebus videatur ſolenne.

εἰσὶ) Bg. δὲ per τὲ, in continuatione, pro praeterea ſ. porro, in quo ſeverior P. „alii *vero*" tamen ſimul liberior in εἰσὶ cum pron., ut Lat. *ſunt*, *qui* valet i. q. aliqui, cui in oppoſitione reſpondet P. *alii*; pro ſevero *ſunt* vero, *qui*, aut illo ad Luc. 3, 349. l. 4. εἰσὶ δ', οἳ λ., ſunt autem, *qui* rel.

πρὸς ἔχθρ.) quia odio habent tyrannos et adulantur regibus, ut πρὸς hic cauſam notet ac Lat. *propter*, ut ſit *propter inimicitiam* aut *odium* erga *tyrannos* etc., cf. de πρ. hoc ſenſu Aeſch. Prom. V. v. 208. ibique Stanl. *Leisn.*

Praeter Exc. ad πρ. et τυρ., Bg. cum Sch. in ſubſt. ἔ. et μ. retinet gen., etiam Lat. uſurpatum, ubi Leisn. intelligenter adhibet praep., ut pateat, gen., in regimine poſitum, non eſſe ſubiecti, ſed obiecti, ut hic, ſed alibi alius modi, qui e contextu diiudicatur, unde et pendet praep., tum aſſumenda, cf. Per. ad Ael. V. h. 2, 25. Tayl. ad Lyſ. Or, Rs. V. 5. p. 239. N. 24. Weſſ. ad Diod. S. 1, 616. b. N. 27. it. 2, 177. b.

λακείαν τὲ ἢ τιμὴν βασιλέων ᵒ πόλεώς τε ᵖ καὶ ἰδιωτῶν, εὐτελῆ καὶ μικρὰ ἔργα ᵠ, λόγων

adulationem item aut venerationem, regum civitatisque et privatorum hominum viles et

o) Hic in edd. omnibus comma fuit, v. N. p) In Ms. Ba. πόλεώς τε, ἰδιωτῶν εὐτ., ut abſit καὶ et comma poſt ἰδ. *Mart.* In Ms. Vi. καὶ deeſt. *Lac.* De καὶ v. N.. Poſt τὲ comma etiam afferunt A. hic et ſemper poſtea ante καὶ, poſt ἰδ. autem nullum, ſed demum poſt εὐτ. in A. B. 1. L. et B. 2., tum poſt ἰδ. et εὐτ. nullum in B. 1. R. et Ox., denique comma modo poſt ἰδ. in Stp. cum rel., v. N. q) Mss. tres ἔργα λόγων, ἀρετῶν δόξῃ παρέδοσαν, λ., ſed in edd. poſt ἔργ. et ἀρ. comma, at poſt παρ. nullibi, v. N.

N. 90. Abr. Dil. Th. p. 119. m. Rsk. An. ad Gr. ſcr. V. 1. Caſſ. D. p. 14. m. cum Ind. p. 171. m. v. εὐν. et V. 4. p. 519. m. Krb. Decr. R. p. I. p. 270. m. cum L. N. T. p. 128. e. v. βλασφ. it. ad N. T. Munth. p. 215. m. it. Loesn. p. 176., ſed Stp. Th. 2, 948. C. i. e. Thuc. ſine Ind., tum Suid. 2, 566. e. μῖσος, ἔχθρα, odium, *inimicitia*, et I, 930. i. ἔχθος, ἔχθρα, μῖσος, inimicitia, *odium*, cf. p. pr. i. et e. it. Heſ. 1, 1561. m. N. 20.; ut hic copulentur ſyn. per copiam, quanquam per ſe diverſa pacto quodam, quatenus μ. et odium, eſt dolor ex vitiis et malefactis aliorum univerſe, ſed ἐ. et inimicitia, dolor ex iniuria, nobis illata, ſimul cum ſtudio ulciſcendi: (G. Th. „*od.* μῖσος, (hoc accentu,) ἔχθος, λ. ira inveterata, - *inim.* ἔχθος, ἔχθρα, λ. ira, ulciſcendi tempus obſervans") iſta duo ſubſt. copulante Noſtro per ſuam propriam, opinor, rationem, et ſequentes acc. κολ. regente adhuc a pr. praep. πρ., quamuis interiecto nom. τυρ., cf. 1, 4, 11., ſed Stp. Th. κολ. afferente tantum cum praep. πρὸς τὸν Δημήτριον, et illud Dem. per ſyn. dat., Ind. „κολακεία, i. e. πρὸς κολακείαν, aut ἐκ κολακείας" nec cum gen., ut hic, quocum habetur et ap. Luc. 3, 513. l. 12. κολακίᾳ τοῦ πλήθους, adulatione *plebis*, qua de ſcriptura per ſimpl. vocalem nihil ap. Stp., ſed in L. Ern., cf. D'Orv. Ch. p. 405. i. et Suid. 2, 338. m. it. 201. e. Heſ. 1, 1754. e. θωπ., ut G. Th. in Lat. Bg. cum Gr. n., ſed „*aſſentatio*, κολακία, adulatio" at nihil etiam Stp. Th. in v. τιμ. cum gen. perſ. hoc quidem ſenſu, reddente Bg. τὲ de ſuo.

πόλεως) Rectius cum P. legemus πόλεων, plur. numero, quod notavit etiam Schottus. *Sylb.* Diſplicet merito Berglero ea emendatio. *Leisn.*

De emendatione Sb., quae in P. libertate nimia non habet fundamentum ſatis firmum, ut et de interpunctione huius loci, v. Exc. Hic καὶ, omiſſum in Ms., requirat, ut et τὲ tollatur, unde aſyndeton exiſtat, quod nemo deſideret, quanquam illud alioqui et extra uſum rhetoricum occurrens. Depravatam lect. illius Ms. arguunt tacite Mss. reliqui et diſerte P., ſaltem unam exprimens copulativam, in qua duplici ſeverior hic Bg., e P. reddens per adi. et ſubſt. ἰδ., quo de v. Exc., ſed Sch. „πολ. *reip.*, opp. ἰδ. Al. πόλεων, (ſine criſi,) ἰδ., *privatam vitam agens*, — opp. principes et civitates" ſed in μικρ. cum Bg.

ἔργα) Rectiſſime ſeſe habet haec editorum lectio, quam non ſolum aliter diſtinguit, ſed voces quoque nonnullas mutat Cod. Ven. Sed quaenam ſunt μικρὰ ἔργα λόγων? Senſu plane carent haec verba. Quare ſi mutato opus, ac gen. ἀρ. pro vera lectione habendus, cumque δόξῃ coniungendus eſſet: hoc aliter fieri non poſſet, niſi pro λόγων legeres λόγῳ. Deinde quoque aor. 1. παρέδωκαν praeferendum puto alteri

ἀρετῇ, δόξῃ παρέδωκαν, τῆς ἀληθείας μείζονι. ἐγὼ δ' [r]) ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος ἄγνωστόν τε καὶ

parvas res virtute orationis cum ſpecie, veritatem ſuperante,
4. tradiderint. Ego vero hiſtoriam non ab aliis acceptam

r) B. 1. δὲ et mox παρὰ v. § 1. e. et 3.

lectioni, quoniam in antecedentibus hoc tempore uſus eſt Herodi.; nihil vero iſta temporum permutatione librariis ſolennius fuit. *Stroth.*

Etiam deinceps Mss. noſtri ſaepe variant in temporibus, etiam in his, quae hic habemus, forte a litterarum ſimilitudine. Sed cauſa illa, quare hic vulg. tempus aor. prae impf. Mss. valeat, non videtur ſufficere, cum hic ſit nova plane enunciatio et §., ubi diverſa tempora ſaepe adhibentur, ſicut vel in eadem periodo ac §. Equidem pro vulg. tempore potius aliquid quaererem in conſecutione temporum, qua de v. Exc. Alia res eſt de Mss. nova et diſtinctione et lectione, quam utramque ut ſemper putavi depravatam, ſicut multa Codd. iſtorum, ita de interpunctione quidem res ad diiudicandum eſt facillima, quia comma, poſt λόγ. poſitum, ut ἔργα λόγ. iungantur, plane nullam edit ſententiam, ut recte etiam Str. cenſet; ſicut omnino commatibus poſt ἔργ. et ἀρ. prorſus carere poſſis, quae et Bg. omiſit in ſua, unde ſumſimus comma poſt παρ., ut μειζ. adi. pro particip. quodam tractaremus; praeter Lat. P., tenente Sch. in „ἀρ. eloquentia" cf. Exc.

δόξῃ π.) Phraſis rara, quae ſonat, *in opinionem*, vero *maiorem*, adduxerunt. *Steph.* ſed Sch. in „π. *tradiderunt* gloriae *opera*" v. Exc.

ἀποδεξ.) Leg. aut ὑποδ. aut παραδεξ. *Reisk.* v. Exc.

ἄγνωστον) Addendus eſt locus, qui fine l. 2. legitur, (2, 15, 12.) huic prorſum parallelus, ἐμοὶ — οἶδα. *Cognitiſſimas* (e P.) *ſibi res* vocat, quippe *partim viſas ſibi auditasque, partim experiendo compertas, cum in publicis et principalibus miniſteriis verſaretur*, ſicut amplius explicat 1, 2, 10. *Boecl.*

Qui videtur v. ἀγν. intellexiſſe de ſolo Herodi. ſcriptore; quod quanquam hactenus procedit, quia ponitur hic abſolute et ſine quo caſu, poteſt que uſu venire, ut, qui ſcribere hiſtorias et res ſuſtinet, easdem tamen ignoret ipſe, cf. Exc. ad §. pr. e Tac. Agr.: tamen nec eſt neceſſe, ut ad Herodi. unum referamus, nec etiam commodum ob alia. Equidem maxime de lectoribus cepi, de quibus mox iniicitur mentio, et affine putavi ſtatim ſequenti ἀμαρτ., illisque ὑπὸ νε. — μν. opponi. De Herodiano intellectum ipſo, videtur tautologiam facere inanem cum pr. ἐγὼ — ἀποδ., de noſtra quidem illorum interpretatione. Rem ſic concipio, ut Noſter parare ſibi fidem ap. alios voluerit, haec profeſſus, ſe ſcripſiſſe res, aliis quoque non ignotas, quas adeo ipſi etiam explorare poſſent atque diiudicare. Eſt hoc in artibus, quibus et oratores uti ſolent, atque in parte oratoriae illius *communicationis*, qua re indicatur fiducia in iis, quae ſis prolaturus, fitque ſimul attentus, qui audit legitve, cf. Ern. rhet. §. 358. Sed illud P. ad ἀμ. *teſtibus* egentem *hiſtoriam*, (quod refert et L. N. T. Schw.) deſeruit Bg., ut ambiguum, etiamſi credas, P. ipſum recte intellexiſſe et pro Bg., cum quis decipi poſſit eo, extra contextum reperiens, quaſi ſit, *opus habentem*, cum Noſter velit, ſe non ab aliis accepiſſe res, quarum nulli alii, praeter

ἀμάρτυρον [s], ὑπὸ νεαρᾷ δὲ τῇ τῶν ἐντευξομένων μνήμῃ, μετὰ πάσης ἀληθοῦς ἀκρι-

ignotam que et carentem teſtibus, verum ex recenti eorum, qui ad haec accedent, memoria,

s) In Ms. Ba. hic colon, at mox μνήμῃ μετὰ π. ἀκριβείας, ἤθρ., quod comma poſt μν. deeſt quoque in Ox. Par. 2. et Ed., ut poſt ἀκρ. ubique, v. N.

ſe, conſcii ſint ac teſtes, ſed ſe tradere, de quibus et alii, ſuo tempore viventes et legentes haec, teſtari queant, quippe quae et ipſi norint, viderint, audierint, in recentique memoria adhuc habeant; ducente Bg. ſuum forte e Stp. ad m., ap. quem et recte vertitur in Th., quanquam aliunde, cf. Ind. Dem., cuius locus eſt potius 378, 6., et de ſyn. ἀμαρτύρητος (ap. Stp. Th. 4, 371. H. App. modo e Suid.) Eur. Herc. F. v. 290., ut in rem Luc. 2, 39. i. 43. l. 72. ſqq. 71. l. 28. et 73. l. 62.

ὑπὸ ν. — μν.) *in* recenti *mem.*, (ut Sch. in praep. et μν.) ſc. οὔσαν. En cauſam, cur Herodi. non potuerit non verum ſcribere! Fac enim, falſa ſcripſiſſe: tum omnes, qui tum vivebant, ei mendacia exprobraturi fuiſſent. *Leisn.* Dele ὑπὸ et lege νεαρὰν δ' ἐν τῇ τῶν λ. *Reisk.*

Violenta haec Rsk. iterum, nec neceſſaria, v. Exc., ut Leisn. firmant, quae a nobis dicta ſunt in N. pr. Sed Bg., ut videtur, propius accedere voluit ad v. ἐντυγχάνεσθαι notationem et vim propriam, dum non ſecutus eſt Stp. Th. 3, 1445. C. e., vertentem plane cum P. *eorum, qui legent*, qua ratione, ſine tropo, vicinius eſt Sch. „*lecturorum* librum" quo particip., etſi tacente G. Th., utuntur Lat. pro ſubſt. *lectorum*; ut in Bg. ſane opus fuit ſupplemento illo *ad haec*, ſed in Gr. tantum repetendum pron. αὐτῇ, e pr. ſubſt. ἱστορ., quo et Sch. reſpexit ante per ſubſt. ſuum Lat. adiunctum, tenente Stp. Th. non diſſimilem formulam Lat. ad locum ex Dioſc. „τοὺς ἐντευξομένους τοῖς ὑπομνήμασι, — *qui* in *hoſce* commentarios *incident*" cf. Heſ. 1, 1264. i. ſine N., nec coll. Suid. 1, 758. i.

μετὰ π.) Ms. omiſſum ἀληθοῦς, forte ob ſq. vocem ſimilis initii, agnoſcunt tum Mss. rel. tacentibus Excp., tum P. in his „*ſumma* vel *fide*, vel *diligentia*" recte ille quidem pro ſubſt. accipiens neutrum iſtud adi., quanquam (ignorante Stp. Th.) hic abſque articulo poſitum, quocum, variandi cauſa, erat §. 2. duplex aliud neutrum, ſed, praeter formulam per pr. μετὰ in ſyn. abl. nudum mutatam, (ubi Bg. hic ſeverus, non item poſtea ſemper, ut et in ſimili Lat. ad ἀλ., cf. G. Th. 986, 14. ſqq. et Ind. Flor., quo variatur cum §. pr. τῆς ἀληθείας,) libertatem potius nimiam adhibens, quam lectionem aliam, πάσης ἢ ἀληθοῦς, ἢ ἀκριβείας, vel ἀληθοῦς τε καὶ ἀκρ., (ut τε καὶ paulo ante in ἄγνωσ. τε κ. ἀμ. per *aut — aut* verterat,) vel ἀληθ. ἢ ἀκρ., it. ἀλ. καὶ ἀκρ., (quod καὶ alibi quoque per ἢ exprimit, utque in primo prius ἢ exciderit ob ſq. α litteram,) vel denique ἀλ. ἀκριβείας τ' ἤθροισα, quaſi et hoc τ' vicinitas peremerit; variante rurſus Noſtro pro §. 2. τὸ ἀκριβ. per legitimum ſubſt. hic, ubi Stp. Th. 1, 304. e. ſine auctore habet μετ' ἀκριβείας πράττειν, et (ſyn.) ab Ariſtot. δι' ἀκριβείας λέγειν, cum *exacta* quadam *diligentia*, exquiſite" in extr. per ſyn. rationem ex adv., ut Sch. „μ. cum gen. deſignans adv. qualitatis, μ. ἀ. *diligentia*, h. e. diligenter, (non vertens in) f. ſ. gen. ἀληθοῦς, (ſed in ἀκρ.) ἀλ. induſtria cum veritatis ſtudio coniuncta." At in marg. Ms. Bg., quo verſu incipiebat *ſumma* etc., erant puncta tria

βείας ἤθροισα ἐς συγγραφὴν [t], οὐκ ἀτερπῆ τὴν γνῶσιν καὶ τοῖς ὕστερον ἔσεσθαι προσδοκή-

ſumma cum veri religione collegi ad conſcribendum: non iniucundam cognitionem etiam

t) In Ms. Ba. hic deſideratur comma, eſt contra poſt γνωσ. *Mart.* Poſt συγγ. deeſt quoque in B. 2. L. et Par., ut poſt γνωσ. ubique, ſed in Ms. Bg. poſt συγγ. erant, quae dedi.

haec ∴, ut in aliis locis, ubi ſub Verſ. ſequebatur Nota, quae hic nulla comparebat, tamen futura illa forte ſuper ἀληϑ., eſſe id neutrum pro ſubſt., nec fem. adi., quod forte Sch. voluit per compendia ſua, *fem. ſing. gen.*, cum et ib. neutrum ſeparatim ſequeretur, quaſi cum ſubſt. ἀκρ. cohaereret, nec eſſet potius gen. per ſe, et adeo duplex hic gen. nominum, ſeſe regentium; ubi de Bg. Verſ. eſt cura et diligentia veri videndi, reperiendi et inquirendi, atque adeo i. q. §. 2. m. τὸ ἀκρ. τῆς ἐξετ. cf. Bg. ap. G. Th., bene per *diligentia* explicatum, (pro cura ſ. accuratione,) ubi „ἐπιμέλεια, — ἀκρίβεια, ſtudium, cura" (cf. Heſ. I, 202. m.) ſed non profertur *veri* aut *cura* aut *diligentia*, et ne vulgare quidem *veri ſtudium*, at modo gen. *veri* cum aliis ſubſt., cf. Ind. Tac., ut peculiare hic quid Noſtri deprehendam, ubi nos dixerimus per ſubſt. cum praep., *mit aller* Sorgfalt *für* die *Wahrheit*, ſ. *mit der gröſsten* etc. quod accedit ad Bg. e P. in adi. πᾶς, quo de ſenſu nihil Stp. Th., ſed Ind. Z. Xen. Cyr., it. R. ad Luc. 2, 420. N. 79., Rsk. Ind. Dem. et ad Polb. p. 107. e., ubi et ſimiliter σύμπας, ut ἅπας ap. Herodt., v. Weſſ. p. 228. N. 71. et ad Diod. S. T. 2. p. 534. N. 20., ſed L. Ern. „11) in N. T. pro ſummus, maximus" quo de tacent L. N. T., ut G. Th. de Lat. *omnis* eodem ſenſu.

ἤθροισα) Sch. in v. „ἐς. ἠϑρ. λ., congeſſi *hiſtoriam* in *librum*, ἐς — *in* ſcriptum *colligere*" deſertus a Bg. e P. in notione ſubſt. συγγ., non tenente Stp. Th. v. ἀϑρ. act. ſenſu tropico, quo hic eſt partim de hiſtoria, at in σ. ſimile quid e Pauſ. ſine Verſ., ἡ μὲν οὖν πόλις — μέγα οὐδὲν ἐς σ. παρεχομένη, cf. Bud. C. Poſſ. Call. Foeſ. Oec. v. ξυγγρ., ib. Ind. Thuc. cum Schol., ſed v. συγγρ. Ind. Sb. aliunde, R. Or. V. 4. 6. 8. And. et Dem., it. Ael. V. h. Geop. et Vig. cum Schurzfl. ad Longin. p. 48. m.

οὐκ ἀτ.) i. e. κατὰ τὴν γν., non *iniucundam* cognitu. *Leisn.* Ita adi. οὐκ ἀτ. referatur non ad ſq. τὴν γν., ſed ad pr. aliquod ſubſt., ad συγγρ. propius, de Sch. ratione in N. pr. acceptum, *coëgi* in *ſcriptum*, librum, *non* iniucundum *cognitu*, vel ad ſuperius ἱστορίαν §. 1., *hiſtoriam*, non iniuc. *cognitu*; quomodo et ceperit, quicunque in Ms. Ba. poſt γν. interpunxit; unde etiam ſqq. gen. ἔργων λ. pendeant a pr. ἱστορ., ut Strothum ad §. 1. in v. ἐν regere meminimus. Mihi videtur potius, copulari iſtos gen. cum γν. vicino, et cum hoc ſimul οὐκ ἀτ. adi., non extrinſecus aſſumta pr. κατὰ, quod et ſequitur Bg. cum P., unde et Stp. Th. 3, 1416. i. v. ἀτ., quod e Thuc. non ſevere attulit, v. Ind., poſito hic adi. primum exquiſite ante artic. et ſubſt., ut alibi, pro alio ſitu vulgarique ratione ſine artic., (cf. ad Luc. 3, 420. N. 48.) deinde cum neg. alia, pro uno aiente, *iucundam cognitionem*, ad variandum, cf. Ern. rhet. §. 380. e., ut Luc. 1, 5. l. 43. παιδίαν τινὰ οὐκ ἀτερπῆ, (alio ordine in adi.) *ludum quendam* non *iniucundum*, ſed G. Th. in ſubſt. et adi. cum Grr. n. modo „Cic. *minime* nobis *iucundus* labor."

σας ᵘ ἔργων μεγάλων τὲ καὶ πολλῶν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ γε-

poſteris fore ſperans rerum magnarum et multarum exiguo

u) Hic comma deeſt modo in B. 1., v. N.

τοῖς ὑϛ.) Stp. Th. 3, 1759. G. „aſciſcit ſibi hoc adv. etiam articulum, — οἱ ὕϛ., *poſteri*, ut ap. Herodi. in l. 1. οὐκ — προσδ.“ cum Verſ. P., nihil dicens de ellipſi in hac formula, quae duplex, ut deſit primo particip. alicuius v. ad artic. τοῖς, v. c. ἐσομένοις ſ. γενησομένοις, Lat. *poſt* futuris, *naſcituris*, quo de nihil ap. L. Boſ. Ell. p. 409. e. 419. ſqq., ut Ind. Dem. neſcit hoc plenum 724, 9. ἐπὶ τοῖς ὕϛ. γενησομένοις λ. et 742, 5. ἐπὶ τοῖς ὕ. γενομένοις ἀδικήμασι, de re adeo, ut ap. Char. pro τὴν ταλαιπωρίαν τῶν ὕϛ. D'Orv. p. 206. m. ad v. 26. corrigit τὴν ὕϛ., monens tamen et de οἱ ὕϛ., it. de ſyn. οἱ ἔπειτα, quod nec ipſum tenet L. Boſ., ſed oppoſitum οἱ πρότερον etc. p. 61. m. I., cf. de perſ., ut hic, Luc. 2, 902. l. 72. cum Bg. et Sch., ſed p. 55. pen. *poſteritati* cum P. Altera ellipſis ſtatuatur ad ὕϛ., ubi deficiat ſubſt. καιρὸν ſ. χρόνον, ſimul cum praep. quadam, κατὰ, εἰς rel., ut in Lat. *in poſterum* ſupplemus *tempus*; quae reſpondent deinde adverbiis et Lat. *poſtea* etc. In ſq. v. utr. Bg. e P., ſed Sch. „ἐσ. futurum eſſe“ quo explicatur Bg. in G. Th. cum Gr. n., it. in altero Bg., quod ſet ap. Stp. Th. aliunde, ubi „πρ. cum fut. *confido*, (non neceſſario,) — pro *arbitror*, de re praeterita, — pro *reor*, de praeſenti“ quae Lat. tamen ſyn., et potius monendum, quanquam cum omni adhibeatur tempore, dubitare tamen de praeterito Thom. M. p. 167. i., cf. p. 747. i. et cum aor. 2. ap. Dem. 196, 9., ut cum fut. 70, 14. 71, 3. 11., ſed abſolute 293, 10. 16. ſine Ind., ubi locus memorabilis non explicatur, ἐλπίδα — προσδοκᾶσθαι, quod paſſ. cum ἐλπ. ſit *ſpem ſperari*, ut πόλεμον πολεμεῖν, pro ſpem foveri, concipi; ſicut h. l. aeque pro *putare* valere poteſt, et omnino vicinius mihi videtur Lat. *exſpectare*, ap. G. Th. quoque cum Gr. n., et in particip. noſtro aor. Lat. *ratus* ad notionem praeteriti aptius, cum et praeceſſerit perf. ἤθροισα, et Bg. ſuum praeſ. pro perf. capere potuerit, cf. L. N. T. Fiſch. et Krb. cum Obſ. M. Amſt. Nov. T. 6. p. 499., ſed Fab. Aeſ. 15, 3. pro Lat. *cogitare* ſ. *velle*, ut nobis *denken* ſ. *gedenken*.

ἔργων μ.) Hiſtorici fere ſolent eorum magnitudinem praedicare, quae deſcribunt, quos ideo notat Liv. 31, 1. i. *Leisn.*

Nec ibi quid vituperationis equidem video, nec in genere univerſo, ſi vere dicant, cum attentiores legentium animos ea profeſſione reddant hiſtorici, ut audientium oratores, cf. Liv. praef. i. et Dion. H. praef. tot., maxime 1, 24. et ult. 2, 10, 17. ſqq. 3, 43. 4, i. 5, 4. 6, 17., Bg. hic reddente ἔργα e P., quam notionem tenet Stp. Th. 1, 1227. A. m. ſine auctore „μέγα ἔργον, res *magna*“ tacens in adi. μ., hic pro magni momenti; qualia §. ſq. breviter recenſet Noſter, reſpiciens forte ſimul ad §. 3. oppoſ. εὐτ. καὶ μικρὰ ἔργα. Sed in rel. Bg. a P. diſcedit, cuius Lat. in particip. γεν. ap. G. Th. 803, 78. „*geritur*, i. fit, peragitur“ cf. Ind. Corn. N. Liv. Ern. et Amm. M., ut de ἐν, pro intra, de tempore ſ. cum ſubſt. *temporis*, Stp. Th. 1, 1200. G. aliunde, L. N. T. Schw. p. 475. b. e. Krb. p. 221. e. Nr. 11), Vig. p. 588. i. Nr. 10. cum N., quae praep. a Bg. opprimitur, cum et Lat. habeant, v. Hor. Turſ. p. 413. et Cort. Sall. Iug. 28, 2. p. 543. a. m., ſicut ſilet Stp. Th. v. χρ. et ὀλ. 2, 1270. maxime E. e. G. e., nec plenam Noſtri formulam hanc aſſe-

νομένων. εἰ γοῦν τις παραβάλοι πάντα τὸν [x] ἀπὸ τοῦ Σεβαςοῦ χρόνον, ἐξ οὗ περ [y]

tempore geſtarum. Si enim quis comparaverit omne ab Auguſto tempus, ex quo Ro-

x) Bas. 1. ὑπὸ *Leisn.* ad marg. A. et alibi iterum, addens „haud dubie vitio operarum“ quod tamen mihi non deprehenſum, ſed potius, τὸν artic. omiſſum eſſe in Par. utr. cum Ox. In ſq. Σεβ. per magnam litteram hic edd. conſentiunt, ſed mox ῥωμ. brevi ſic habent A. et al., qua de inconſtantia in nom. propriis non amplius monemus. y) Una hic voce οὗπερ omnes edd. tenent, quam περ particulam nos divellimus, v. Exc.

runt ad L. Boſ. Ell. p. 382. e. in manca „ἐν ὀλίγῳ, *exiguo*, tempore.“ Denique P. in his, *ſperans*, *haud iniucundam fore* (*etiam* opprimens, ſecus ac Bg.) poſteritati *earum* rerum *notitiam*, quae *multae* ſane *atque* magnae — *acciderunt*, diſtinxit non poſt προσδ., ſed poſt ἔργ., adhibita Lat. exquiſita ratione, per quam a ſubſt. ſeparantur adi., coniecta in ſeq. membrum, et poſt pron. relativ. poſita demum, quod hic venit e particip. γεν. reſoluto, pro *rerum magnarum* et *multarum*, quae *acciderunt*; ubi ille tamen libere adv. *ſane* adiecit, et Bg. alia eademque ſeveriori uſus eſt ratione, qui nec ipſe poſt προσδ. comma poſuit, ſed poſt πολλ., non diſerte quidem in Ms. ſuo, ſed ut tamen facile appareret, ſic eum voluiſſe, atque etiam Leisn. notaret in Verſ. Bg. ibi comma; pendente re exinde, quod in Codd. ab initio nulla fuit diſtinctio, ſed ſeries una; rem me interea liberam relinquente, ſed olim fortaſſis poſt πολλ. interpuncturo.

γοῦν) Bg. e P., quoad notionem, ſed Sch. utr. Lat. ponit, ut G. Th. in Bg. ſolum γὰρ, quo ſenſu de noſtra particula v. Ind. Z. Xen. Cyr. Bud. C. 1270, 14. hincque Stp. Th., Dev. p. 97. i. Vig. p. 476. Nr. 10. cum N. et Hoog. Op. p. 233. m. Nr. 2. it. 236. i. Nr. 8., unde mireris, Rsk. ad Polb. p. 199. i. pro γοῦν malle Cod. γὰρ, quod merum gloſſema eſt, tum ſine Ind. ap. Dem. 159, 19., ſed forte alio, quam hic, ſenſu, ut et alio eſt in Thuc. Ind., qui pendet univerſe a notatione et compoſitione ex γὲ et οὖν, quarum particularum alterutra vertitur pro contextu, et modo *certe*, modo *igitur*, quibus notionibus accedit illa cauſalis, per uſum loquendi potius, quam e notatione.

παραβάλοι) Manca quodammodo eſt oratio, pro pleniori v. c. cum eo tempore, quod mihi tractandum ſumſi. *Reisk.*

Aliud Memmii ſupplementum v. ad P. Verſ. tenente nihil e Noſtro Stp. Th. in v. παρ., quod hoc ſenſu (ap. G. Th. etiam in Bg. Nr. 4.) ap. Ael. V. h. Iſocr. ἐν. e c. 7. i. εἰ μὲν οὖν παραβάλοιμεν, Xen. Mem. S., cf. L. N. T. Suid. et Heſ. cum N. Sed adi. π. hic cum Vern. Men. ſane ceperis, pro totus, cf. Stp. Th. 3, 49. Heſ. et G. Th. in Bg. e P. per eundem ſenſum, ſicut in τὸν ἀ. — χρ. formula e praep. intra artic. et ſubſt. ſumetur ellipſis alicuius particip., ὄντα, γενόμενον, διαγενόμενον, διεληλυθότα, tacentibus L. Boſ. et Stp. Th. 4, 642. ſqq. it. G. Th. in praep. Bg., qui h. l. formulam ſervat, cognitam et Lat., addentibus interdum illud adv. *inde*; quo tendit et Sch. hoc in χρ. cum prava illa pr. „ὑπὸ τ. Σ., tempus *ab* Aug. *usque*, — Σεβ. *auguſtus*, Imp. Rom. titulus, — et (hic) nom. propr. Imp. Rom. 2. Octaviani“ cf. Bud. C. Stp. Th. et ad Dion. C. T. 1. p. 711. et Luc. 2, 288. a.

ἐξ οὗ π.) Ita Dio de Auguſti principatu l. 52. i. ἐκ δὲ τούτου μοναρχεῖσθαι

ἡ Ῥωμαίων δυναστεία μετέπεσεν manorum potentia recidit ad

αὖθις ἀκριβῶς ἤρξαντο, *ex* hoc *Romani* prorſum *ſub* vnius *imperio* (iterum) *coeperunt eſſe*, qui locus cf. cum l. 50. i., add. N. Vellei. ad 2, 86, 1. *Boecl.*

Ibi nihil, huc profuturum, ſed viciniora ad Noſtrum ap. alios, Tac. h. 1, 1. i. poſtquam — *omnem* poteſtatem *ad* vnum *conferri*, pacis *interfuit*, Flor. 4, 3, 5. *ad* Octav. *ſumma* rerum *rediit*, et §. 7. *imperium* Romanum *iam* ad *Caeſares* transferente *fortuna*, it. Tac. h. 1, 25. m. *ſuſcepere duo manipulares* imperium *populi* Rom. *transferendum*, et ann. 1, 6. e. *ne* Tiberius *vim* principatus *reſolueret*, cuncta *ad* ſenatum *vocando*, cf. ſq. *ſi* vni *reddatur*, c. 9. e. et 11. m., vnde deligi poteſt formula ad libere reddenda Noſtri haec, quae improprie dicuntur; retinente Stp. Th. 3, 319. i. v. μ. hinc P. *deuolui*, quod, tropo remoto, habet ſimplicem notionem veniendi ſ. accipiendi, de quo tacet G. Th., cf. Cl. Cic. et Ind. Amm. M., vt de ſenſu nihil dicit Stp., dum ipſe ib. p. 318. e. verbum cum Bg. reddit e P. in aliis Noſtri locis, quod in iſta veniendi notione ſimpl. conueniat cum 2, 11, 9. i. Si v. Gr. et Lat. Bg. ſeuerius capiatur: praepoſitiones edant illud Lat. adv. *retro* ſ. *iterum*, et iſtud ſupra e Dion. αὖθις, cf. G. Th. cum ἀναπίπτω, vt in mentem veniat regum populi Rom. priſcorum; vnde ſit, *Romanum* imperium *rediit*, translatum eſt *iterum* ad *vnum*. Alioqui reddetur *tranſiit* ſ. *venit* ad *vnum*, cum ſaepe praep. valeat nihil, in primis alia ſimul adiuncta, cumque Bg. Lat. quoque ſtet pro ſimpl., (quanquam G. Th. non ita diſerte exponente,) ductum forſan e Sch. in „εἰς, *in* aliud *recidere*, mutari" quam poſtr. notionem, (arreptam hic a Vern. vet.) v. ap. Stp. Th. l. l. C. i. e Bud. C. 745, 17., repetitam fortaſſis a L. Ern. in Nr. 3. pro dilabor, mutor in peius ſ. melius, manifeſtam illam e Luc. 3, 31. l. 51. ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς ὄρνεον — μετέπεσεν, *ut* ex *muliere* in *auem* aliqua *mutata ſit*, vbi Schol. μεταβληθεῖσα, quo ipſo Gr. explicabat Bud. l. l., ſed Luc. p. 89. l. 57. *in* volucres *abiiſſe*, quo de Lat. pro mutari infra, ſicut, cum ſupra noſtrum Gr. interpretati ſumus per Lat. *redire*, id ipſum pro mutari accipitur, cf. G. Th. 104, 88. ſq.

ἡ Ῥ. δυν.) Hic δ. de libera rep., at mox eadem vox §. 6. et 11. de ſpatio temporis, quo ſinguli imperatores gubernacula imperii tenuere. *Leisn.*

Nempe δ. omnino eſt Lat. *poteſtas* ſ. *potentia*, quae latiſſime patet, ad omnes homines, omnesque reip. et imperii formas, per notationem valens i. q. δύναμις, ſed h. l. ἡ Ῥ. δ. i. q. §. 8. ἡ Ῥ. ἀρχή, quod, cum Lat. *imperio*, aeque latum eſt, cf. Suid. 1, 632. c., non coll. ad Heſ. 1, 1041. i., it. Ind. Thuc. et Dem., cuius locus extr. eſt 1467, 12., nec habet 1396, 21. αἱ διὰ τῶν ὀλίγων δυναστεῖαι, quibus opp. l. pen. αἱ δημοκρατίαι, quod i. q. ap. Stp. e Thuc. 3, 62. m. δυναστεία ὀλίγων ἀνδρῶν, vbi praec. ὀλιγαρχία et ſq. δημοκρατία, vt ap. Dem. copulantur τυραννίδων καὶ δυναστειῶν 132, 19. τῶν βασιλειῶν καὶ πασῶν τῶν δυν. 156, 3. ἀρχῆς καὶ δυναστείας 247, 10. cf. 1370, 12. et Polb. T. 1. p. 2. ſ. 2. i. it. p. 3. m. et paulo inferius, it. T. 2. p. 102. i., vbi componitur cum ἀρχῇ, vt ap. Noſtrum §. 6., reddente hic Bg. e P., non ſatis accurate, ſi diſcrimen eſt inter *potentiam* et *poteſtatem*, v. Ern. ad Tac. h. 1, 1. i., non memoratum a G. Th., vbi illa Lat. cum Grr. al. ſed cum noſtro v. *potentatus*, quod et ap. Stp., vt ap. Tac. ann., praeter illum ſupra laud. locum ex 1, 6. e.,

εἰς μοναρχίαν, οὐκ ἂν [z] εὕροι	vnius dominatum, non repe-
ἐν ἔτεσι περί που [a] διακοσίοις	riet annis circiter ducentis vſ-
μέχρι [b] τῶν Μάρκου καιρῶν	que ad Marci tempora, aut

z) In Ms. Ba. hic iterum comma, vt §. 1. m. a) περίπ. vna voce in B. 2. tantum, vt poſt διακ. comma in edd., it. poſt καιρ., vbi et in Ms. Bg., ſed vt tum quoque poſt εὕροι comma ponendum fuiſſet. b) Ms. Vi. μέχρις τ. Sic ſolet fere ſemper ſcribere librarius noſter, etiam ſequente conſona, eodemque modo οὕτως pro οὕτω. *Loc.* v. N.

quoque 1, 13. i. *potentia* principatus *diuiſa* in — *conſulem* et *praetorii praefectum*, quae proſint noſtro loco, vbi cum δ. coniungitur etiam μον., quem principatum leniori vocabulo dixere, cum *principis* nomen Auguſto placuiſſet, loco *domini* inuidioſi, cf. ib. 1, 1. m., tenente Stp. Th. aliunde ſimiles periphraſes in μ., cum ſeuero *monarchia*, ap. G. Th. ſine Gr. „vnius principatus" e ſolo Tertull., vnde vitarit Bg., fere e P., (cf. Iſocr. ed. W. 21, 41. Suid. et Heſ.) hic vt potentia ad aliquem recidat, i. redeat ſ. veniat, tropo remoto, cum datur aut iterum datur, ſed, de Sch. ratione, in v. μ. pro mutari, debeat δ. ſumi anguſtiori ſenſu, pro modo ac forma reip., imperii poteſtatisque adminiſtrandae atque vſurpandae; ſicut ſubſt. μον. abſtractum etiam pro concreto ſumi poterit, quo reſpexi in N. pr.

οὐκ ἂν) Optatiuum, ab aliis redditum per Lat. coniunctiuum temporis praeſ. aut impf., exprimit hic Bg. e P. per fut. indicat., ſed priorem εἰ παραβάλοι (vbi P. adhibet coniunct. praeſ.) forte per fut. exactum, vt hic Sch. „*repererit* exempla in hiſtoriis" in quo fut. eſt illud incerti et infiniti ap. Vern. vet., *wenn man* durchgehen *ſollte*: ſo *würde* man *finden*; vt optatiuus Gr. adiuuetur illis v. v. *debere* ſ. *velle*, quae vulgo adhibentur etiam in particula ἂν, a Bg. hic non reddita, ſed in pr. εἰ παραβ. a Noſtro oppreſſa, vt ſaepe, cf. Hoog. Op. p. 93. m. Nr. 8. „aor. opt. et ſubi. pro fut. indic. poſitus — ἐμπέσοι, *incidet*" Vig. p. 196. m. Nr. 9. cum N. 86. p. 471. b. m. Nr. 5. cum Ind. Xen. Cyr., ſed ſine Ind. ap. Dem. 772, 12. ὧν οὐκ ἂν εὕροι τὶς, λ. it. 726, 18. 724, 22. tum Luc. 1, 579. l. 93. ποῦ δὲ τὴν φιλοσοφίαν εὕροι τὶς ἄν; *vbi vero philoſophiam* inueniat *aliquis?* ſed 2, 240. l. 72. εἴ τι ἐ. ἐπισφαλὲς, *ſi quid* inueniret *audax*.

ἐν ἔτ.) Sch. in ſubſt. „intra *annos* (cf. §. pr. e. et de περ. π. infra 7, 5, 3.) deſertus a Bg. ad μ. Lat. *ad*; quod, quamuis blandiens, non eſt tamen verum; ſed hoc ap. G. Th. „*a Romulo* vsque *Auguſtum*, Flor. Neſcio, an veterum quisquam dixerit ſimile illi" ſine praep. quidem *ad* S. alia, quam Bg. adeo addiderit, cf. Stp. Th., vbi et plenum μ. πρὸς e Bud. C. 1362, 25. (quod et in Luc. Ind.) ſed tacetur ſyn. ἐς — μ. ap. Call. Di. v. 11., it. v. καιρ. cum gen. perſ., quod frequens ap. Lat. Sed Ms. μέχρις non tetigit Stp., nec affine ἄχρις, nec L. Ern. et N. T. nec eſt quid in rem ad Thuc., v. Ind. Var. L., ad Thom. M. p. 135. ſq. Moer. p. 34. cum Herodi. p. 451. m., qui ſcripturam cum ſibilante tribuunt vulgaribus Graecis aut Ionibus, nec ad Suid. 1, 405. e. ſq. 2, 547. i. nec Heſ. 1, 664. i., nec per Indd. v. μ. Herodt. Thuc. cum Bauer. Or., Xen. Mor. et Z., Diod. S. Polb. Ael. V. h. Plut. Hſ., Charit. Rs. Or. V. 4. 7. Iſ. et Dem. it. Fiſch. Aeſch. et v. ἀχρ. Theophr., it. v. vtr. Dion. H. S. T. 1., Luc. Palaeph. Fab. Aeſ., Call. et Phocyll., nec per Obſ. Vig. p. 408. ſq. Dev.

οὔτε βασιλειῶν οὕτως ἐπαλλή-λους [c] διαδοχὰς, οὔτε πολέ-

imperiorum tam crebras ſucceſſiones, aut bellorum ciui-

c) B. 2. ἐπ' ἀλλ. ſic diuidunt, quo de alibi.

p. 82. ſq. L. Boſ. Ell. p. 379. i. 382. i. 535. m., ad Luc. 2, 520. b. N. 14. p. 772. a. N. 56. Abr. ad Aeſch. 1, 549. m. et Dil. Thuc. p. 60. 274. 804. it. N. T. Kypk. 2, 142. e. ſq. et Loesn. p. 174. e., ſed modo in Krb. p. 173. m. „ap. Ioſeph. — ηὔχετο μέχρις τῆς λ." quod ſine Var. L. eſt T. 1. p. 515. l. 6., cui addere potui tantum e Call. Fragm. 209. φωκείων μέχρις κὲ μένῃ λ., ob metrum forſan, vt ſine Ind. ap. Dem. ἄχρι 109, 11.

βασιλειῶν) Plur. ne nouit quidem Stp. Th., nec ſing. alio ſenſu, quam „regnum, regia poteſtas" quam poſtr. notionem L. Ern. non repetit, reddente hic Bg. e P. bene accommodateque ad rem et hiſtoriam Rom., vbi, ſicut βασιλεὺς pro imperatore, ita affine βασιλεία pro imperatoris Rom. poteſtate ſ. regimine dr., etiam adeo pro imperatoribus ipſis, cf. ſupra ad titulum.

οὕτως ἐπ. δ.) Subaudi, *quam acciderunt intra breue illud temporis ſpatium*, quo hiſtoriam ſuam Herodianus concluſit. *Reisk.*

Secundum ea, quae diſputauit ad Polb. p. 188. m. ſqq., vt doceret, in partibus orationis, comparationem continentibus, ita ſimpliciter poſitis, alteram comparationis partem et ad rem praeſentem accommodationem mente premi, lectoribusque ſupplendam relinqui; quod fieri in adi., v. c. τοιοῦτος, τοσοῦτος, tum in adv. p. 192. i., in quibus eſt quoque οὕτω, noſtro affine; vt de οὕτως ſimilia v. ap. Abr. Dil. Th. p. 77. i., quam rem nos in Ind. nominauimus *tacitam relationem*, e Lat. in memoria tenentes tale quid e Cic. p. S. R. Am. c. 26. i. non *ſic* nudos *in flumen deiicere*, ſc. vt fieri ſolet; cf. de *tam* ſyn. Bg., e P., Hor. Turſ. p. 1025. m. Nr. 1. et de *adeo* G. Th. 97, 61. it. de *tantum* ad Virg. Aen. 5, 21., noſcente Stp. Th. aliunde ſeuerius Lat. *ita*, ap. G. Th. cum Gr. n., it. ad adi. ἐπ. Lat. Bg., (Sch., praeter P., etiam *frequentes*,) ſed in ſubſt. δ. ne ſemel quidem ad Noſtrum reſpiciente, vbi G. Th. cum Gr. n. et cum gen. rerum ſimili. Sed ſubita imperii velut conuerſio et mutatio facta eſt haec, vt intra annos fere LX ſibi ſuccedant XI aut XII imperatores, Commodo quidem, XIII annorum imperium tenenti e Noſtro 1, 17, 26., ſed XII ex aliis, Pertinax, non plenorum menſium duorum 2, 4, 11., ſed ſecundum alios paulo vlterius, Iulianus, cuius imperii tempus, Noſtro non definitum 2, 12, 12., aliis eſt duorum menſium, cum Nigro, nec ipſo tempus id finitum habente ap. Noſtrum 3, 4, 15., nec ap. alios, Seuerus, XVIII annos imperans 3, 15, 7. 4, 1, 1. 4, 4, 18. e., aliis XVII modo, cum Albino, in hanc partem ignoto, Caracalla VI annos 4, 13, 19., ſecundum alios nonnihil vltra, cum Geta fratre ſine annis, Macrinus, vnum annum 5, 3, 1., de aliis amplius adhuc, Heliogabalus VI annos 5, 8, 19., verum ex aliis tres tantum, aut ſupra, Alexander XIV annos 6, 1, 15. 6, 9, 13. et 7, 1, 1., aliis autem XIII modo, Maximinus, per annos ſemel non deſignatus 8, 5, 26., ſed tamen 7, 4, 2. per tres annos, vt aliis, cum Gordianis, patre ac filio, temporis infiniti 7, 9, 22., ſed breuiſſimi ap. alios, Maximus et Balbinus, ſimiliter Noſtro ad annos non memorati, ſed aliis vnius anni, et quod excurrit.

μων ἐμφυλίων τὲ καὶ ξένων τύχας ποικίλας, ἐθνῶν τε κι- νήσεις καὶ πόλεων ἁλώσεις,

lium atque externorum caſus varios, gentiumque motus et vrbium expugnationes, tam in

πολ. ἐμφ.) E P. ἐμφ. Bg. reddit, non *inteſtinus*, cf. Mauſſac. ad Plut. de fluv. p. 293. e. it. Stp. Th. aliunde, qui, tacens v. πολ., tamen 2, 1116. G. e. „ξένοι vt reddi poteſt *externi* in locis pr., ſic etiam, quum dr. ξένοι πόλεμοι, quibus opp. ἐμφύλιοι, vt in iſto Herodi. loco, οὔτε - ποικ., ſine Verſ. alia, cf. Exc.

τύχ. ποικ.) Cum ποικ. ſubaudi οὕτω ex pr. (Mox) fortaſſe ἁλώσεις τοσαύτας, quod ſubaudiatur et cum φθορὰς, at τοσούτους cum σεισμούς. *Steph.* Ad ποικ. ex pr. οὕτω repete, et poſt ἁλ. ſubaudi τοσαύτας, at poſt σεισμ. intellige τοσούτους. *Leisn.*

Qui ſane ſic Stephano melius ſtatuit leniusque. In primo quidem οὕτω repetendo ἀπὸ κοινοῦ non eſt difficultas; nec dubito, quin et ap. alios ſint loca ſimilia, quanquam mihi non notata, vbi οὕτω, praemiſſum iam cum adi. quodam, deinde in aliis ſqq. adi. omittatur. Sed altera forma, cum οὕτω ponitur cum ſubſt. ita, vt in eo ſimul lateat adi. aliquod debeatque ſubintelligi, vel cum adi. ſic, vt adv. extrinſecus ſit aſſumendum, tractata iam eſt Abr. Dil. Th. p. 167. i. 220. e. 426. e. it. Auct. p. 265. m., e qua ratione in οὕτω pr., relato illo ſimul ad ſqq. ſubſt., intelligemus adi. ſimilis notionis, atque adeo e genere comparatiuo ſ. intenſiuo τοσοῦτος, quod et in ποικ. adi. contineri poteſt; de quibus generibus omnibus nihil ap. L. Boſ. Ell., vt nihil ap. Stp. Th. hinc in v. ποικ. (Bg. e P. ap. G. Th. cum Gr. n.) et in T. 3, 1450. ſq. modo „fortuna, caſus ſ. euentus fortuitus, ſ. proſper, ſ. aduerſus — Herodi. l. 3. (3, 7, 4. m.) ἡ ἀπόβασις καὶ ἡ τύχη τοῦ πολέμου" e P., quibuscum conuenit G. Th. in v. *fort.* cum Gr. n., vt ſint h. l. πολ. τ. res, quae eueniunt in bello, cum bello coniunctae, cuius generis videntur mox ſubiici quaedam, ſecundae, aduerſae, victoribus et victis, quae fortuito fiunt, vt non praeſciantur ab hominibus, nec earum cauſae ſemper, niſi communis illa in dei voluntate ac prouidentia, nec pendeant ab hominum voluntate, arbitrio, regimine; quae hic ποικίλαι vocantur vel a numero et multitudine, vel a diuerſitate, magnitudine aut paruitate, vel denique ab effectu et ſenſu, quoad ſunt illae ſecundae ac bonae, aut aduerſae et malae, cf. Lat. *belli* iſtam *fortunam*, tacente G. Th., explicatam a Cort. Sall. Cat. 57, 5. p. 367. a. e., vt aduerſam nominatim ib. 51, 9. p. 302. a. e., cf. Suid. 3, 521. e. et Luc. 1, 714. l. 45. διὰ ποικίλας τινὰς τύχας, per *quandam* fortunae *varietatem*, neſciente me, qui cum Noſtro alius dixerit Gr. πολέμου ſ. πολέμων τύχας, nec, an e Lat. fluxerit. De ſq. ἐθν. κιν. v. Exc.

πόλ. ἁλ.) Ap. Noſtrum expugnata quidem diſerte narratur tantum vna vrbs Byzantium 3, 6, 18. ſq., cf. 3, 1, 10. 3, 2, 1., ſed aliae vrbes modo oppugnatae, Atrae 3, 9, 6. ſqq. et 12., Aquileia 8, 2, 6. ſqq. 8, 4, 17. ſqq. 8, 5. ſqq., quorſum forte pertinent etiam, quae memorantur 3, 2, 17. ſqq., it. quas Noſter dicit direptas et incenſas 1, 10, 4. 3, 3, 5. ſq., quas deinde Seuerus reſtaurauit 3, 6, 20., cf. de Lugduno 3, 7, 5. e. 16., de Cteſiphonte 3, 9, 18. ſq., de aliis 4, 11, 11. m. 7, 2, 6. ſqq. et de Carthagine aliisque 7, 9, 23. ſqq. Per tot bella huius temporis ſi quae vrbium aliae oppugnationes atque occupationes contigerunt; vt eſt

τῶν τε ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἐν πολλοῖς βαρβάροις [d], γῆς τε

noſtra ditione, quam apud pleroſque barbaros, terraeque

d) Βαρβ. ſic grandi elemento in B. I. R., et ſic quoque deinceps, tum hic in A. al. comma, quod rectum dedimus cum Ms. Bg., pro colo Stp. et rel.

veroſimile: Noſter non tanti putauerit eas commemorari. An ap. alios ſcriptores talium rerum quid allatum eſſet, inquirendi ac congerendi tempus non fuit. Stp. Th. modo in ἁλ. Lat. Bg. (e Sch.) habet, nec loca Thuc., v. Ind. Tolerem hic quoque notionem pro deuaſtatione, cf. Heſ. 1, 256. e. ἅλωσιν, — πόρθησιν.

ἐν τ. ἡμ.) Sub. γῇ. *Oxon.* quod et Sb. Ind. ex h. l. ſupplet, vt Sch. „ſubaudi γῇ, *noſtrate* regione“ pro quo et procedit χώρᾳ, aeque in talibus adi. fem. oppreſſum, v. L. Boſ. Ell. p. 63. e. 358. cum Krb. Decr. Rom. p. 32., et in Lat., v. c. *in ſicco*, Loesn. Obſ. p. 51. m., *ex hoſtico*, Plin. Pan. 29, 3., cf. G. Th., it. 61, 3. *in edito*, et §. 7. m. *in proximo*, ſc. ſolo, agro, loco, cf. Lindn. Vern. ſuper Lat. Ell. p. 85. e. 131. m., in Noſtri adi. non tenentibus ſimilem ellipſin Lat. et Vern., vnde ſubſt. ſtatim explet Men. et Bg., cuius Lat. ad ſubſt. non agnoſcit G. Th. de terra ſ. regione, ſed modo de poteſtate atque imperio, cf. Dem. ſine Ind. plane ſic ἐν τ. ἡμ. 629, 21. 631, 9. 11. 634, 15., at plene Noſter per ſyn. formulam ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γῇ 2, 11, 16., quibus augendus L. Boſ. l. l., tum Heſ. 1, 1630. i. ἡμεδαπῆς γῆς, ἡμετέρας γ., ſine N.

ἐν πολ. β.) Deſerto P., reddit Bg. perite praep. aliter, ad ſenſum, quam in pr., vt ſaepe eadem praep. in vicinia cum diuerſis ſubſt. diuerſo modo intelligi debet ac reddi, v. exempla in Ind. noſtro per ſingulas praep., vt ἐν pro Lat. Bg. vſurpatur non tantum iſtis modis ap. Stp. Th. 1, 1200. D. m., ſed etiam aliis, vt cum nom. locorum, quo de alibi, et hic cum nom. perſ. ac populorum, vbi quoque valet Lat. *inter*, cf. L. N. T., nominatim Krb. p. 221. Nr. 5. 10. Indd. Fiſch. Th. Aeſch. et Pal., it. Iſ. Ev. et Z. Xen. Cyr. Bach. Mem. S., vbi diſerte quoque ἐν β. cum Bg., it. in Ael. V. h., at Verſ. ad textus οὐδὲ ἐν β. καλῶ, *ne* in *Barbaris* quidem *decora*, ſeuerius, e Lat. que vſu etiam, vt *in Batauis*, cf. G. Th. 1021, 76. 1028, 89. ſqq. Hor. Turſ. p. 419. Nr. 27., opprimente P. adi. πολλ., ſed Bg. ſine neceſſitate ibi liberiore, cf. Ind. Fiſch. Pal. cum Ael. V. h. et Stp. Th. 3, 480. i., qui 1, 720. D. e., poſt notationem, modo ſic „caeterum βάρβαροι opp. Graecis“ cum de eo vocabulo non liceat vniverſe dici, ſed ſemper e contextu, vt, cum opp. Graecis, ſint, quicunque non Graeci natione, v. Krb. Obſ. p. 268. i., et, cum ſermo, vt hic, de Romanis, qui non ſunt Romani, idque ſine vlla contumelia, cf. Krb. l. l. et Indd. Corn. N. Flor. et Liv. Ern., it. G. Th., vt h. l. de bellis externis intelligas Britannos, Germanos, Parthos ac Perſas, v. Exc. ad 1, 1, 5. m., verum ex his tamen non certo definire auſim, qui potiſſimum innuantur, quorumque vrbes expugnatae ſint. De Atrenis et Parthis forte quid colligatur ex 3, 9., maxime §. 6. ſqq. et 18. ſq. it. 4, 11, 11., de Perſis ex 6, 5, 17. et de Germ. ex 7, 2, 6. ſqu. De Britannorum vrbibus nihil ap. Noſtrum 3, 14. ſq., vt nec de Romanorum, niſi quae ad πολ. ἁλ. ante protuli.

γῆς τ. σ.) Frequentes admodum hoc tempore fuerunt terrae motus, ita quidem, vt multis in locis homines, quaſi portentum eos exiſtimantes, haud mediocriter perturbarentur; vt patet ex verbis, in ep. Anto-

σεισμοὺς καὶ ἀέρων φθορὰς [e], motus et aëris corruptiones,

e) Al. φθορὰς *Leisn.* ad m. A. 2., quae cum 1. habuit φορὰς, ſed poſt φθ. in Bc. colon, quo et tendunt Ms. Bg. duo puncta, pro quibus ibi ſtatuimus comma rectius.

nini ad commune Aſiae obuiis, περὶ δὲ τῶν σεισμῶν τῶν γεγονότων, οὐκ ἄτοπον ὑμᾶς ὑπομνῆσαι ἀθυμοῦντας μὲν, ὅταν περ ὦσι. — ὑμεῖς δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον τῶν τε θεῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀμελεῖτε. Quanquam enim vix genuina haberi poſſit haec epiſtola: ſatis tamen antiqua eſt, quippe quae iam extat ap. Euſ. H. eccl. l. 4. c. 13. ac in hac quidem parte a vero non aliena. Idem enim teſtantur Dio atque alii huius temporis ſcriptores. *Stroth.*

Quos conſulere non licuit nunc, praeter Aur. Vict. in epit. 16, 5. *terrae* motus *non ſine* interitu *ciuitatum* —, lues *crebrae*, rel. et de Caeſ. 16, 13., Noſtro ſemel tantum 1, 14, 4. i. memorante aliquem terrae motum, vbi iterum cum σ. eſt gen. γῆς, mox variandi cauſa omiſſus, cuius generis poſterioris modo ſunt loca ap. Stp. Th. Suid. 3, 305. m. Heſ. 2, 1165. e. Dem. 899, 2. et Diod. S. T. 1. p. 518. l. 83, cf. Loesn. Obſ. p. 54. e. it. Thuc. 3, 89. p. 222. l. 10. 12. 23. 25., ſed 3, 87. p. 221. l. 87. σεισμοὶ τῆς γ., cum artic., ſine diſcrimine, quorum vtrumque genus et ap. Lat. ſolenne, et a Sch. recte comparatum „σ. — et addito γῆς“ cum Bg. e P.

ἀέρ. φθορὰς) Ald. habet ἀ. φορὰς, quaſi ſermo eſſet de ventis vehementibus et immoderata tempeſtate. Sed ἀ. φθορὰς haud dubie vera lectio, ἀ. φθοραὶ ſunt vapores auraeque vitiatae, quas veteres in cauſis peſtilentiae ponebant, v. c. Diod. S. 5, 83. (immo 82. T. 1. p. 398. l. 64. λοιμικὴ κατάστασις ἐπεῖχε τὰς πόλεις διὰ τὴν τοῦ ἀέρος φθοράν.) Amm. Marc. 19, 4. (m. p. 164. m. auras *aquasque vitiatas.*) *Leisn.* Paulo inſolentior mihi videtur haec locutio: recte tamen vertit P. *peſtilentias.* Varii generis morbi his temporibus per orbem Rom. graſſati ſunt, quorum paſſim mentionem facit Herodi., vt infra c. 12., maxime vero per XV annos inde a Decio vsque ad Gallienum, quo regnante Alexandriae praeſertim morbi vis maxime inualuit, vt teſtatur Dionyſ. M. in ep. paſch. ap. Euſ. H. E. 7, 22. At de eo Herodi. h. l. non loqui videtur, quanquam eum haec tempora attigiſſe, ex poſtremis l. 2. verbis concludi poteſt. *Stroth.*

Lectionem Aldd. ſtatuerim eſſe merum operarum errorem, non, quod adiunctum ἀέρ. id φορὰς vocabulum non ferat, (quanquam de ventis eam formulam non memini, quos tamen in aëris motu vulgo ponimus,) ſed quia ventorum vehementium mentio non videatur ſatis digna hiſtorico noſtro, qui nec poſtea de iis monet; cum contra in peſte maius ſit momentum et damnum ad res humanas hominumque interitum; vnde et alii hiſtorici eius mala grauiter pingunt, Thuc. et Liv., quos, vt in aliis, Noſter ſecutus, 1, 12, 1. — 6. ſui temporis peſtilentiam deſcribit. Variant autem ita ſubſt. etiam alias, v. Diod. S. T. 2. p. 192. l. 22. et D'Orv. Ch. p. 305. m. Denique vſus loquendi firmat φθορ., cum ἀέρ., vt patet e Diod. in Leisn. N., ap. quem et 1, 508. l. 25, de prima Attica peſte, εἰς νόσους ἔπιπτον, ἕλκοντες ἀέρα διεφθαρμένον, et de alia p. 518. l. 51. διαφθείρειν τὸν ἀέρα, cf. Heſ. 2, 495. m., hunc locum proferente Stp. Th. 1, 129. e. cum Bg. e P. et exemplo alio plur. ἀέρων, quem numerum amat Noſter etiam in aliis ſubſt. pro ſing., qui et in

τυράννων τὲ καὶ βασιλέων βίους παραδόξους, πρότερον ἢ σπα-

tyrannorum item et regum vitas mirabiles, antea aut raro

Diod. loco erat, vbi praeterea ib. l. 76. ἀέρων κράσει, *ſalubri* aëris *temperie*, vt Sch. in „ἀ. *aëris halituum corruptiones*, h. e. peſtilentias" quod P. ſolum ponit in φϑ. Caeterum ap. Noſtrum cum hic morbus peſtilens narratur vnus modo, quo dixi loco, tum non alius quis morbus, niſi Marci 1, 3, 1. 1, 4, 15. ſq., exercitus Seueriani 3, 9, 11., ipſiusque Seueri 2, 15, 7. m. 3, 11, 1. m. 3, 14, 4. e. 3, 15, 1. 3., Caracallae 4, 8, 8. e, eiusque liberti §. 11. e., Alexandri et exercitus eius 6, 6, 1. ſqq. et Maximiniani exercitus 8, 5, 18. e.

τυρ. τ. κ. β.) Vtramque vocem refer ad Romanos imperatores, quorum alii tyranni, vt Commodus et Elagabalus, alii βασιλεῖς dicuntur more Graecorum, qui et imperatores ipſos βασιλεῖς, et imperium Rom. βασιλείαν vocare ſolent, v. Spanh. de Pr. et V. N. p. 686. Hinc κοινωνὸς βασιλείας de conſorte imperii ap. Noſtrum 1, 8, 6., cf. Wolf. ad Theoph. p. 49. Inde Rom. imperatores poëtis ſunt ἄνακτες, v. c. Dion. Perieg. 355. *Leisn.*

Ibi Euſt. explicat τῶν αὐτοκρατόρων, cf. noſtra ante §. m. ad βασιλειῶν et Exc. ad 1, 1, 3. vbi et placuit βασιλεῖς interpretari imperatores bonos, quod neceſſarium eſt, ſi cum Leisn. tyranni malo ſenſu capiantur, quibus et annumerandi Caracalla et Maximinus, cf. de diſcrimine vtrorumque Per. ad Ael. V. h. 2, 20. p. 118. N. 9. et Dion. H. ed. Rsk. V. 2. p. 824. i. 828. l. 2. 1023. l. 6. ſqq.

βίους π.) Stp. Th. 1, 1035. F. e. „π. *admirabilis*, it. *incredibilis* ex conſequente redditur, — et παράδοξοι βίοι τυρ. κ. β. Herodi." ſic modo huc reſpiciens, nec per Lat. Bg. (ap. G. Th. Nr. 2, cum Gr. n.) cui reſpondet noſtrum *wunderbar*, non in bonam partem, pro admiratione digno, ſed in deteriorem, pro eo, quod quis miretur tanquam incognitum, nouum, inſolitum, tanquam raro eueniens, contra opinionem ac cogitationem, vt cauſam et modum ignoret, inquirat, vix credat et ſibi perſuadeat, tale quid eſſe fierique poſſe, et h. l. in primis tam malas vitas. In quo conuenit Lat. *mirus*, quo et Gr. noſtrum vertitur, v. c. Ind. Theophr. Fiſch., in quo v. e. G. Th. „pro nouo, — gradum indicat ſingulariter magnum „in vtramque partem, et h. l. valde malus, vt v. c. in Commodo fuit magna et inſolita peruerſitas, vt mireris ac neſcias, qui euenerit ea in filio tanti tamque egregii patris, et tam praeclara vſo inſtitutione, cf. L. N. T. Munth. p. 145. e. Loesn. p. 104. m. Cup. Obſ. 1, 4. p. 25. e. D'Orv. Ch. p. 206. i. Carpz. Par. St. p. 173. m. Indd. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. Dem., cui add. 184, 21. Heſ. Suid. π., ἀπροσδόκητον, ϑαυμαστὸν, *inopinatum*, inſperatum, *mirabile*.

πρότερον) Sch. „neutr. pro adu., prius, *antea*" innuens ſic ellipſes praep. κατὰ et ſubſt. μέρος τοῦ χρόνου, de quibus tacent L. Boſ. Ell. Stp. Th. L. Ern. et N. T. Fiſch., non item Schw. et Krb., quorum Lat. *prius* ſeuerius, ap. G. Th. cum Gr. n., (nec tamen de ſimili ellipſi *quoad* et *tempus*, vt nec ap. Lindn.) it. *ante*, et Bg., vbi et προτοῦ, quod diuiſum in πρὸ τοῦ, i. e. πρὸ τούτου, ſc. χρόνου, referat illud Bg., diuulſum in *ante ea*, cf. Stp. Th. 3, 556. e., qui in ſq. σπ. cum Bg., (ex Sch., ap. G. Th. cum Gr. n.) ſine auctoritate, quam modo habui ex Alciphr. cf. 1, 3, 4. i. N. Leisn., vt σπάνιον, pro adu., ignoratum a Stp., nec contra Thom. M. p. 803. prolatum, v. Ind. Ael. V. h. et Dion. H. S. T. 2.

νίως [f], ἢ μήθ' ὅλως [g] μνημονευθέντας [h]. ὧν οἱ μὲν [i] ἐπιμηκέστερον [k] ἔσχον τὴν ἀρχὴν,

aut omnino non memora-
6. tas, quorum alii longius
habuerunt imperium, alii bre-

f) Comma hic fuit in Ms. Ba. et ed. A. al. g) Bc. 2. ſola μηδ' v. Exc. h) Par. et B. 1. μνημονευθέντα. *Leisn.* ad m. A. 2. et alibi, ſed mihi modo in B. 2. notatum, vt poſt μν. in Lu. al. colon, quod et procedit aeque, ac comma Ms. Bg., v. N. i) Comma hic et mox poſt δὲ in Ms. Ba. cum A. k) In Ms. Ba. ſic plane eſt. *Mart.* etiam in edd. omnibus et Mss. rel., tacentibus Excp., v. N. Mox poſt δυν. colon in Stp. et al., quo et Ms. Bg. reſpexerint duo puncta, a nobis potius in vnum ſtatim mutata.

μνημονευθέντας) B. 1. μνημονευθέντα, vt neutrum genus iungatur pluribus ſimul maſculinis, ſimul femininis. *Leisn.*

Hanc formam exquiſitam, ſ. ſyneſin ſ. ſyntheſin, qua poſt ſubſt. diuerſi ſexus ſubiicitur neutro e genere pars orationis aliqua, v. Abr. Dil. Th. p. 58. m. et in Lat. Cort. ad Sall. C. 57, 5. et Exc. p. 929. b. e. it. ad ep. Cic. 7, 19, 4., hic quidem ſuſpectam faciunt Baſ. illae ſolae, vt pro mero typorum errore habeam, cum et alibi confuſae ſint finitiones ας et α, cf. ad Luc. 1, 382. l. 95. et p. 761. l. 31. V. L. a) et h), et P. quoque, quantumuis liber per hanc regionem, modo ad proximum acc. β. retulerit hoc v. μν., cuius hoc paſſ. tempus et particip. non eſt ap. Stp., ſed Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) it. Sch. „commemoratas vit." cf. Ind. Dem., cui add. 58, 2. 343, 26. 761, 1. 304, 20. De diſtinctione poſt hoc v., pendet omnis res ab artic. ſ. pron. relat., ante quod ſolent ponere comma, qui ſeueri ſunt, ſed punctum, vbi periodus et §. noua incipit, quod quando faciat id pron., de hoc fere ambiguitur, non item de illo, eius pron. vſum eſſe frequentem in oratione ſecum copulanda, vt veluti vnum corpus fiat e multis membris, ponique vel pro ſimpl. aliquo pron. demonſtrat., *is* ſ. *hic*, vel cum copula qualicunque ſimul, v. c. et hic, ſed hic, nam hic, igitur hic, cf. Ern. rhet. §. 302. et Schell. de ſtylo p. 289. 312. m. Nr. 5. 459. 772. e., quo in poſtr. genere punctum ſane requiritur, quod qui h. l. inſtituebant, an eo reſpexerint, neſcio. Quidquid placeat: iſtud neceſſe eſt, vt ὧν non referatur ad propius βίους, ſed ad remotiora τυρ. τ. κ. β., quae et ipſa fuerit cauſa, quare punctum hic quibusdam potius viſum.

ἐπιμηκέσ.) Scribo ἐπιμηκεστέραν. *Steph.* ἐπιμηκέστερον cum Schotto vel adverbialiter accipiendum pro *diutius*, vel in fem. ἐπιμηκεστέραν transformandum. *Sylb.* Scribo cum Stp. ἐπιμηκεστέραν. *Oxon.* ἐπιμηκέστερον aut adu. accipiendum, pro κατ' ἐπ. χρόνον, (ſ. μέρος χρόνου,) aut ἐπιμ. in femin. ſcribendum Stp. et Sb. ſtatuunt. Recte. Etſi enim compoſita et deriuata in ος generis ſunt communis; id tamen non valet de comparatiuis eorum et ſuperlatiuis. Itaque ad legem Grammaticam ſcribit Noſter 3, 15, (1.) νέσος ἐπιμηκεστέρα et 7, 8, (24.) σχολαιτέραν τὴν ὁδοιπορίαν, it. Xen. Mem. S. 2, 1, 22. (m. λευκοτέραν) et ib. 27. (e. ἐντιμοτέραν.) Nihilo minus ap. Thuc. 5, 110. (p. 373. l. 95. ſine V. L.) ἀπορώτερος ἡ λῆψις et ap. Diod. S. 12, 67. (T. 1. p. 525. l. 74.) ἀξιολογώτερον δύναμιν, niſi ibi cum Docto Viro ſcribas ἀξιόλογον, v. Obſ. M. V. 3. p. 303. *Leisn.*

Ap. Diod. quidem poſitiuus ille ſane eſt in V. L., ſed e gloſſa, quod et iſtius adi. poſitiuus magis frequentatur, et in vniuerſum pro poſitiuo interdum ponitur comparatiuus. Sed quanquam vel Thuc. locus ſatis

οἱ δὲ πρόσκαιρον τὴν δυναστείαν. 7. vis temporis. Sunt etiam, εἰσὶ δ', οἳ, μέχρι προσηγορίας qui appellationem et honorem καὶ τιμῆς ἐφημέρου μόνης ad diem tantum conſecuti,

loquitur pro communi ſexu comparatiuorum: tamen in Exc. alia in hanc rem dedimus exempla, hic quidem vt, cum Mss. quoque tueantur lectionem vulg., videamus, quid ſit ἐπιμηκέστερον, adi. an adu. Pro adi. agnoſcit P. etiam cum R. ad Luc. 2, 428. N. 57., vbi, cum dixiſſet de adi. talibus in ος communis generis in poſitiuo, pergit „quin et comparatiuo gradu ἐπιμ. ἀρχὴν inueni ap. Herodi. 1. p. 2., quod Stp. tamen ſuſpectum" pro quo adi. forte et Bg. cepit, quanquam in Lat. eius aliquis adu. quoque reperiat. Enimuero, quo minus pro adu. capiam, impedit illa, quae ſic oritur, inconſtantia orationis atque conſtructionis, per quam vnum v. ἔσχον habeat primo adu. cum acc. ἐπιμ. τ. ἀρχ., deinde, in tam breui interuallo et enunciatione, ſimul nudum acc. πρ. τ. δυν. Eo praeterea adu. ſumto, violatur concinnitas Noſtri, quae, ſi ἐπ. adi. ſtatuitur, ſalua eſt et haec, vt ſubſt. quodque teneat adi. ſuum, ſed ſic, vt v. ἔσχ. ſtet medium, nec in fine enunciationis poſt δυν., idque propterea, credo, ne concinnitas nimis appareat. Quare cum genus illud comparatiui commune, atque adeo hic femininum, ſatis ſit confectum: propter illam conſtantiam et concinnitatem equidem maneo in hoc, vt ἐπιμηκέστερον pro adi. ſeruetur; in quo (praeter illam iterum exquiſitam rationem in adi. poſito ante artic. et ſubſt.) animaduertamus et copulatos diuerſos adiectiuorum gradus, comparat. cum poſit., verum hic tamen cum ſubſt. dupl., (quo de genere ſimul dicemus, vbi inferius habebimus diuerſos gradus adi. cum ſubſt. vno eodemque,) vtque hic comparat. poſſit valere aut vi ſua, aut pro poſit., vt diſerte P. accepit, dux idem Bg. ad opprimendum non modo μὲν et δὲ, ſed et vnum de ſubſt. Gr., praeterea vero ſeuerior, quam Bg., in adi. vtr., dum in πρ. tenuit eundem cum Gr. caſum, a Bg. mutatum in gen. ſyn., quae ratio per ſe procedit, habetque hoc, vt ſubſt. iungatur cum adi., ſed ſimul cum adi. et ſubſt. in gen.; pro quibus, Noſtri copiam non aſpernatus, quod et Vernacula aſſequatur lingua, *quorum* alii *quidem* longius *habuerunt* imperium, *alii* vero *breuis* temporis *regimen*, principatum, dominatum; vſurus idem Lat. *temporarius*, vt propiori, etiam ap. G. Th. cum Gr. n., vt δυν. hic accipio pro ſyn. pr. ἀρχ., cf. §. pr. i., Sch. in „ἐπ. diutius *regere*, (phraſin Gr. reſoluente bene in v. priuum, ad ſenſum, retontam in) ἐσχ. obtinuerunt *imperium*" e P. partim, vti Sb. Ind. v. ἐπ. reddit eodem Lat., quo in N. ante, inclinans adeo in adu., ne noſcente quidem Stp. Th. gradum hunc adi. comparat., (cf. Ind. Luc. Geop. et Gs. Chr. Gr., vbi Lat. *longus*, atque adeo pro ſimpl. cum Bg.) et tantum in δυν. tenente formulam eandem ex Iſocr. τοὺς τὰς δυν. ἔχοντας, ſed πρ. „temporarius, ad tempus durans „modo e N. T. et Naz., quo de cf. ad Thom. M. p. 728. N. 8. et Luc. 3, 513. i. ſine Ind. Mox in εἰσ. δ' Bg. cum P., vt §. 3. i.

ἐφημέρου μ.) Caue haec declamatorie et ita dicta eſſe putes, quaſi haec eorum vis eſſet, (vt P. verterat,) nonnulli *autem* vixdum *inito* honore, *imperatoresque duntaxat* appellati, *eodem* illo, *quo* ſuſceperant *die*, imperium *amiſerunt*. Nam ex Herodi. ipſo ſatis intelligitur, ex omnibus imperatoribus, de quorum vita exponit, nullum fuiſſe, quin certe ali-

ἐλθόντες, εὐθέως κατελύθησαν. μερισθεῖσα γὰρ ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ ἐν ἔτεσιν ἑξήκοντα εἰς πλείους δυναστείας[l], ἢ[m] ὁ

8\. ſtatim euerſi ſunt. Nam cum participes ſui habuerit Romanum imperium annis ſexaginta plurium principatus,

l) Ms. Ba. et Vi. εἰς πλ. δυνάστας λ. v. N. m) Ms. Ba. ἢ ὁ χρ. mendoſe.

quot menſibus regnarit, veluti Iulianum, Albinum, Nigrum. ἐφ. τιμὴ non eſt *diei* vnius *honor*, ſed τ. ὀλιγοχρόνιος, τ. πρόσκαιρος. De v. it. ἐφημέριος v. Intrp. Thuc. 2, 53. Hom. Od. δ, 223. Eur. Phoen. 561. Auct. l. de mundo III. ἐφημέρων ζώων, *animalium* breuis *vitae*, Plut. de aud. p. c. 4. (m. p. 24. m. Krb. ed. 1.) Ael. V. h. 8, 11. Per. ad eundem 14, 6. et Dio 38, 27. p. 171. l. 74. Hinc ipſi homines interdum dr. ἐφήμεροι et ἐφημέριοι, non alia de cauſa, quam quod vita eorum eſt breuis, v. Ariſt. Nub. 223. Pind. Pyth. 8. ἐπ. ἑ. (v. 135. ἐπάμεροι.) Caeterum neſcio, an Berglerum melius cepiſſe dicam. Illa enim verba *ad diem tantum* ita poſſunt accipi, vt ſignificent, ad breue tempus tantum. *Leisn.*

Sch. „μ. *vix* appellati *imperatores*, (e P. partim, ſed) πρ. *ſimulac* appellati eſſent *imper.* — τιμ. qui *vno* tantum *die* honore *functi ſunt*, — ἐφ. *vnum diem* durante *honore*, — ἐλ. quum *perueniſſent* ad *ſolam* appellationem *imperatoris*" v. Exc.

εὐθ. κατ.) Verterim *ſtatim* ſublati *de* medio *ſunt*. Thuc. 1, 18. μετὰ τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν, *tyrannis* ſublatis. *Leisn.* v. Exc.

μερισθ.) i. e. breuiſſimum fuit plurimorum imperatorum inde ab Antonino vsque ad Maximinum imperium; quo factum eſt, vt intra hos ſexaginta annos tot imperatores exiſterent, quum alias duo aut certe tres illud annorum ſpatium imperio implere potuiſſent. *Stroth.*

Sch. „μ. *imperium* diuiſum *in* plures *principatus*" ſed in v. ἔτ., ut §. 5. m. Noſtra v. paulo poſt.

ἑξήκ.) De h. l., comparato cum alio 2, 15, 12., vbi Noſter dicit, ſe tradere ἐτῶν ἑβδομήκοντα πράξεις λ., v. Leisn. Progr. Mihi, cum ad hanc rem diiudicandam deeſſent libri, ad temporum rationem pertinentes, hoc ſolum conſtitit, litteras ξ et ο, quibus numeri iſti expreſſi videntur, confuſas eſſe potuiſſe, ſi fingas, ό ſic cum virgula, vt alibi, ſcriptum fuiſſe, ſicut variant iſti numeri et confunduntur alibi, v. Caſ. ad Polb. T. 1. p. 782. m. et Fiſch. Plat. Ap. S. p. 40. N. 11., vt ἑβδομ. aliter, v. eundem ad Theophr. p. 6. b., hic quidem et infra vulgatos numeros tenente P.

δυναστείας) Cum Mss. δυνάστας conuenire videtur P., et per ſe librarii lapſus in extr. finibus incidiſſe fingi poteſt, ſed vt aeque, praeter P. libertatem et Mss. fidem paruam, pro vulg. eſſe poſſunt non modo conſenſus Ms. Ve., et Bg. Verſ., ſed etiam hoc, quod alibi abſtracta ponuntur pro concretis, nec tantum Lat. ſyn. *dominatus*, pro domino ſ. principe, v. Tac. ann. 13, 1. i., cf. Ind. Ern., it. *principatus*, ib. 1, 5. e., nobisque *Regierungen*, pro *Regenten*, ſed etiam Gr. noſtrum, vt ap. Dem. 145, 13. εἰς τοσαῦτα μέρη καὶ τοσαύτας δυναστείας διῃρημένων τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, quae abſtracta expreſſerat vss. pr. per concreta Ἀργεῖοι, Θηβαῖοι λ., cf. p. pr. l. 26. εἰς δύο ταῦτα διῄρητο τὰ τῶν Ἑλλήνων, Λακεδαιμονίους καὶ ὑμᾶς, in qua vulg. lect. etiam eſt exquiſitius quid ab illo ipſo tropo et abſtracto, quod probabilius per gloſſam eſt mutatum

χρόνος ἀπήτει, πολλὰ καὶ ποικίλα ἤνεγκε καὶ θαύματος ἄξια.	quam tempus exigebat: multa et varia protulit atque admira-

in concretum, quam contra; etſi alterum quoque in vſu eſt, vt ap. Dion. H. S. T. 1. p. 2. l. 39. ἡ Μακεδονικὴ δυναστεία — διασπασθεῖσα — εἰς πολλοὺς ἡγεμόνας. Quare cum lectio vulg. ſententiam edat eandem, neque videatur orta e noua Mss., ſed haec potius e vetuſta, vt e difficiliori facilior: manebimus in edd., maxime, quod et alibi Mss. noſtri exquiſita tentant, quanquam contra interdum vel eadem relinquentes, vel pro vulgaribus exquiſitiora praebentes. Hic ἡ Ῥ. ἀ. melius a Bg., quam P., redditur, cf. §. 5., eſtque perinde, ſiue capiatur pro poteſtas ſ. dignitas, ſ. etiam terrae; vt quae cadunt omnia in adiunctum δυν., nihil tenente Stp. Th. de v. paſſ. cum pr. εἰς, pro *inter*, vt Lat. *in*, v. Tac. Ind., ſed Bg. liberius abeunte, forte quod tota formula, ſeuere conuerſa, ambigua videretur, cum *diuiſum* Rom. imper. *in* plures *principatus* poſſet etiam hoc ſignificare, vt principes ſ. imperatores plures diuiſerint inter ſe terras Rom.; quanquam ambiguitatem non nihil tollit adiectum illud *intra* ſexag. *annos*; vbi ſane potius eſt ſenſus, Rom. imperium habuiſſe plures dominos, principes, imperatores, ſ. Rom. imperium partitos eſſe quaſi inter ſe plures dominos etc.

ἣ ὁ χρ. ἀπ.) In hac formula, omnibus linguis communi, alias eſt quaedam neceſſitatis notio, tropoque remoto *tempus* dr. *quid exigere* ſ. poſtulare, rel., cum ſignificamus, tempore aliquo fieri quid vel debere, vel expedire: verum hic videtur eſſe pro eo, quod intra aliquod tempus fieri ſolet, ſ. quod ordinarie, communiter et plerumque fit, vt ſit ſenſus, intra ſexag. annos et tam breue temporis interuallum plures fuiſſe imperatores, quam alias eſſe ſoleant, quam plerumque ſint, et communiter fieri ſoleat. Forte tamen et vulgaris notio ſic procedit, intra tempus iſtud imperaſſe plures, quam deberent, deceret, par eſſet, plures, quam breui ita temporis interuallo conueniret; quae non ſemper accipiuntur neceſſitate illa philoſophica, ſed populari quadam, quae eſt in eo etiam, quod fieri ſolet, quod fit vt plurimum, ordinarie ac communiter; nihil tale habente Stp. Th., ſed modo Bg. Lat., praeter quod L. Ern. etiam ponit Lat. *poſtulo*, vt pro ſimpl. ſumatur, vt noſtrum *erfordern*, inclinante Z. ad Vig. p. 566. b. c. ad emphaſin, quaſi ἀπὸ in compoſ. „8) augeat, — ἀπαιτ. — crebro —" cf. Ind. Dem. Ael. V. h. Luc. Fiſch. Th. et Pal. „petere, flagitare" Suid. 1, 250. e., G. Th. 497, 25. „*exig.*, quocunque modo petere" nec de *temp.*, nec in v. *poſtul.* et *requir.*, ſed in v. *flagit.*, 680, 22. et v. *poſtulo*, cum Gr. n., 978, 22. cf. l. 14. ſqq., ſed ſine explic.

πολλ. κ. π.) Formulam, qua poſt adi. πολ. ſequitur aliud adi., interiecta καὶ, Bg. hic plene exprimit, ſed alibi καὶ omiſſa, forte redundare putans, quod recte refellit Abr. Dil. Th. p. 358. m., vbi καὶ vertit per καὶ ταῦτα, Lat. *eaque*, ſ. *et ea*, cf. p. 836. m. et Auct. p. 327. e., vbi cenſet, πολλὰ interdum in tali cauſa reddendum *difficilia* et *grauia*; quod raro procedat, nec tum, cum diſerte ſeq. χαλεπὰ ſ. δεινὰ, caet., cf. infra ap. Noſtrum 1, 10, 2., vt potior ſit ratio illa in κ., pro κ. ταῦτα, probata etiam in Verſ. Thuc. 3, 82. p. 217. l. 32. contra Stp. in V. L. p.), quanquam et ſeuera ab aliis, cf. Ael. V. h. 2, 25. i., negligente formulam Stp. Th. in κ. et πολ., quae frequens etiam ap. Dem. ſine Ind., vno ſq. adi. 170, 3. 172, 10. 253, 15. 255, 24. 261, 21. it. 13, 23. 58, 8. 257,

οὕτω [n] γὰρ οἱ μὲν τὴν ἡλικίαν 9. tione digna. Hoc enim

n) Mss. tres τούτων γὰρ λ., v. N.

13. 258, 27. 343, 18. 352, 2. 569, 14. 17., ſed ſq. duplici adi., vt h. l., 38, 26. 130, 9. 168, pen. 320, 22., it. ſq. triplici adi. 35, 9; it. cum alio ante adi. ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια παθὼν 514, 8., cf. de καὶ pro κ. ταῦτα Fiſch. Aeſch. Ind. it. Z. Xen. Cyr. et Bach., it. ad Vig. p. 509. Nr. 10. c. Dem. 1247, 14. et infra 1, 11, 6. e., it. Lat. *et* ſimiliter Hor. Turſ. p. 283. Nr. 25. Tum in ἡ ἀ. — πολ. ἦν. formula, infra etiam 1, 2, 7. redeunte, ſi tropus tollitur, ſenſus exiſtit, in Rom. ciuitate ſ. terris, ſ. ſub imperatoribus, it. ab imperatoribus, intra annos illos facta eſſe ſ. eueniſſe multa etc., quo et tendit P. et Sch. „ἦν. *Rom.* imperium *res* admir. *dignas* tulit *multas*, h. e. exortae ſunt e Rom. imperio“ ſeuerior, pro Bg. Lat. comp., (ap. G. Th. cum Gr. al., nec de re per ſimile quid) quod tamen i. q. ſimplex; vt contra Gr., pro compoſ. Bg. ſ. producere, Stp. Th. 4, 81. D. e Noſtro 4, 2, 16. profert modo, (vbi tamen phyſice dr.) ſed ib. A. m. vicinius quid ex Ariſt., at in ſubſt. ϑ. cum Lat. Bg. (e P.) aliunde; vt tamen eo ſenſu, et pro animi illa affectione, videatur iam eſſe ap. Thuc. 8, 14. p. 514. l. 98. et Ael. V. h. 2, 10. i., cf. Heſ. Tum Stp. Th. ad neutr. v. ἄξ. non ſupplet ſubſt. aliquod, πράγματα ſ. χρήματα, (quanquam in Verſ. 1, 475. F. e. exprimens,) ſed P. et aliunde L. Boſ. Ell. p. 287. e.

οὕτω) Melius Cod. Ven. τούτων γ. οἱ: ſed non ſatis conſtat, vtrum particula μὲν ibi non legatur, quae abeſſe non poteſt. *Stroth.*

Per breuitatem excerpentis, cf. §. 1. m. ad ὅπ. μὴ, omiſſa μὲν, vt a P. per libertatem, recte contra a Bg. ſeruatur, quanquam alio loco, e Lat. ratione et penuria articulorum. Sed ipſa noua τούτων lectio congruit cum Mss. pr. δυνάστας, e quo concreto orta fuerit per Gloſſatoris ingenium, nec tamen eadem abhorrens a vulg. δυναστείας, quo in abſtracto latent ſimul concreta et perſonae; et per ſyneſin, vbi oratio refertur non ad τὴν σύνταξιν, ſed ad τὸ νοούμενον ſ. σημαινόμενον, hic pronominis demonſtr., eiusque maſcul., pertinere poteſt ad ſubſt. δυν. fem., cuius generis affinia exempla modo tenui, cf. ad Luc. 2, 133. N. 97. e. 146. N. 43. τὸ ξίφος —, ὁ δὲ, et ad Hom. Ὀδ. μ. 75. νεφέλη —, τὸ μὲν λ., in quibus ſimiliter alia ſubſt. reſpiciuntur mente, quanquam rei, non perſonae, vt h. l., vbi praeterea forma τούτων οἱ μὲν — οἱ δὲ ex illa ſimili 2, 2, 17. ὧν οἱ μ. — οἱ δὲ Gloſſatori ducta fuerit, cum et ibi adiunctum ſit πρεσβύτεροι, aut ex §. 6. ſupra. Nam, vt pro gloſſemate nouitatem habeam, faciunt duo, primum, quod nondum ſatis intelligo, quomodo e τούτων oriri potuerit vulg. οὕτω, cum in fine ſane ν omiſſum ob ſq. γ ſimile queat eſſe, ſed in fronte τ acceſſerit nulla de cauſa probabili, vel, ſi tamen α maiuſculum dicas ſimilius, nimis multa ſic fingi debeant. Deinde vulg. οὕτω difficilius eſt nec minus rectum; ſiue copuletur cum pr. μεγ. ἀ. eo ſenſu, quo Bg. libere expreſſit, per ſyn. formulam abl., cui par adu. Gr. et Lat. *ita*, etc., modum ſ. ſtatum continens; ſiue referatur ad proxima illa et varia, quae per illud tempus euenere; qua ratione ſemper procedet vel pro *ſic*, et noſtro *ſo*, in exemplis ſubiiciendis, vel in notione illatiua alia, pro igitur, proinde, hinc, quo de nihil ap. Stp. Th., ſed Abr. Dil. Th. p. 77., vt Lat. *ita*, p. itaque, v. Ind. Tac. Hor. Turſ. p. 467. i. et G. Th. 430, 68. v. *ſic*, vbi Bg. ſine Gr. v. *pact.* e. „eo modo“ (cf. Niz. et Don. ad Ter. Andr. 1, 1, 23.(cui par Sch. „hunc

πρεσβύτεροι τῇ ἐμπειρίᾳ ° τῶν pacto aetate quidem prouectio-

o) Mſs. tres διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πρ. v. N.

in modum, ſic" vt nondum tentanda ſit lectio vulg., cum nec P. in nouas partes decernat.

οἱ μὲν) Cauſas diuerſae Rom. imperii fortunae repetit a diuerſa aetate imperatorum. De ſenectutis prudentia quaedam collegit Pric. ad Apul. Mil. V. p. 283. Cauſam, cur ſenectus prudentia excellat, inquirit Ariſtot. Probl. ſ. 30. n. 5. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „Cic. de ſen. c. 6." vbi ſane quaedam ſunt de ſenibus et iuuenibus huc pertinentia, vt alibi alia, cf. ad adi. πρ. cum acc. rei, oppreſſa κατὰ, ſimile ap. Dem. ſine Ind. 586, 1. τὴν ἡλ. — νεώτατοι, quem acc. non bene tentat Tayl. ad Lyc. Or. R. V. 4. p. 166. N. 76. hoc genere vt augeatur L. Boſ. Ell. p. 512. e. it. Stp. Th. 1, 1451. G. e. 3, 545, C. e., vbi tantum „Aeſch. πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις, aetate *maiores*" R. Or. V. 3. p. 210. e., qui eſt abl. ſyn. Bg. e P., vbi et 231. e. τὴν ὄψιν λαμπρὸς, 314. m. καθαρὸς τὰς χεῖρας et 316. m. τὰ σώματα οὕτω διακειμένους, καὶ τὴν ψυχὴν οὕτω σώφρονας, adiecto hic ſubſt. ἡλ., in notione vniuerſa, magis ex libertate, quam ob ambiguitatem et aliam vim adi. πρ. tropicamque, cf. Stp. l. l., ſed ad Heſ. 2, 1018. i. non coll. Suid. 3, 171. m.

τῇ ἐμπειρ.) Cod. perperam, διὰ τὴν ἐμπ. Datiuum potius amat Herodi. *Stroth.* In hac quidem formula et ſubſt. ἐμπ. ſemel modo vſurpat Noſter adhuc dat. ſ. abl. potius 7, 9, 7. e., ſed Mſs. formam quater 6, 8, 4. 9. 7, 1, 14. 7, 2, 11. Ergo defendet numerus? Immo mera gloſſa eſt, ducta illa vel e locis monſtratis, vel e ſapientia librarii, volentis adiuuare lectorum intelligentiam, ex arte reſoluendo abl. per praep. aliquam, non tenente Stp. Th. totam formulam, ſed Zoſ. 4, 42, 5. πρ. ἐ. προέχειν τῶν ἄλλων, *vſu* rerum *praeſtare caeteris*, ſine artic. τῶν, vt ap. Noſtrum 8, 8, 8. e., ſine diſcrimine hic adiecto, vt ap. Luc. 1, 710. l. 53. ἐ. τῶν πρ., rerum *peritia*, vbi alter artic. deſit, a Noſtro expreſſus, cf. Ind. Thuc. et Geop., abſolute, ſed cum caſu aliquo in Dem., vbi et per periphraſin „τὴν ἐκ τῶν πρ. γιγνομένην ἐμπ." pro textus ipſius ἐκ τ. πράξεων, Bg. prae P. diligentius ſeruante ſubſt. in τ. ἐμπ., ſed libere tamen duo ſubſt. adhibente pro Gr. vno, magis ex vſu, opinor, Lat., quam quod diſpliceret *experientiae* ſolum, cf. G. Th. cum Gr. n., et Niz., quod vnum ſufficiebat, aut iſtud Gs. ante, quod et ap. Sch. „*rerum* negotiorumque *peritia*" et forte reſpondens Gr. exactius, ab eoque factum, et aliis vſurpatum Intp., cf. Suid. Ind. Thuc. et Ael. V. h., duplicante contra P. cum Sch. alterum ſubſt. πρ., ad notionem forte definiendam magis aut liberam relinquendam, cum, vt Lat. *res*, dicatur vel vniuerſe de iis, quae fiunt et geruntur ab hominibus et inter homines, vel peculiari ratione de rebus publ. ac reip. negotiis, omnibusque, quae pace ſ. bello aguntur, cf. Stp. Th. 3, 529. e. Caſ. ad Polb. T. 1. p. 472. m. et Rsk. p. 4. Ind. Dem. p. 621. i., cf. 309, 9. Thuc. ex 3, 28. i. cum Schol., Cr. Cic. et G. Th. v. res Nr. 4., vbi et „*exper.* — prudentia, experiendo collecta" ſed in *perit.* et *vſus* nihil, quod iuuet, et Ind. Corn. N. „vſu — *praeſtans*, i. experientia" cf. Cort. ad Sall. Cat. 7, 4. et Exc. p. 398. b. m., vt ſenſus videatur, ſeniores bene et vixiſſe et imperaſſe, quia, melius id eſſe et vtilius ad iucundiorem vitam feliciusque et tutius imperium, cognoſcerent e notitia rerum humanarum et hiſtoria, vel ex ad-

πραγμάτων ἐπιμελέστερον ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ὑπηκόων ἦρξαν p, οἱ δὲ κομιδῇ νέοι q, ῥαθυμότερον βιώσαντες, πολλὰ ἐκαι-

res vſu et experientia rerum diligentius ſibi et ſubiectis praefuerunt: qui autem admodum eſſent adoleſcentuli, diſſolutius

p) Al. ἦξαν *Leisn.* B. 2. et Par. 1. mendoſe, et hic, pro puncto rel., colon in Stp. et al., quo et tendat Ms. Bg., nobis placente potius commate, quia pr. οὕτω videbatur ad omnia ſqq., vſque ad ἐκαιν., pertinere; vnde et §. nouae numerum ed. Bc. poſt ἦρξ. ſuſtulimus. q) In Ms. Ba. κομηδῆνέοι bina vocabula ſunt temere coniuncta. *Mart.* de ſerie vet. Codd. vna, cum vitioſo η medio, at extr. ſine Iota ſubſcr., vt in Stp. et al., quo de, vt et de ῥαθ. omnium ſic ſine Iota, v. Exc.

miniſtratione negotiorum publ. ipſa, quae recta et iuſta, vt animum explet ſolida laetitia e conſcientia rectorum conſiliorum factorumque, ita, tutum praeſtando, laetum et glorioſum imperium, facit, vt porro bene viuas atque imperes.

ἐπιμελ.) Non poterat Noſter breuius omnem bonorum complecti principum laudem bonique imperii formam; quae breuitas, quaſi loquax et ampla tamen, hic eſt in eo, quod ingenioſe (ex Iſocr. forſan ad Nicocl. 9, 1. ed. Kretſchmar.) v. ἦρξ. adhibuit dupl. ſenſu, proprio quidem, cum τῶν ὑπ. conſtructum, ſed tropico, ad ἑαυτ. ſimul relatum; in quo miror Bg. Lat. inſolens et poëticum magis v. *praeeſſe*, pro planiori et vſitatiori aut P. *ſe regere*, aut etiam *ſibi imperare*, quibus formulis vſus Cic. ep. ad diu. 4, 14. i. et Qu. Tuſc. 2, 20. e., vbi et quodammodo explicantur, ſed accommodate magis ad praeſentem ibi rem de dolore moderando ſedandoque; cum hic per tropum *regere* dicantur *ſe*, qui non modo in poteſtate habent animum, i. cogitationes, cupiditates et motus eius ſ. affectus, ſed et corpus cum membris, oculos, aures, manus, linguam, et actiones externas, vt recta ſint omnia in ſe et legibus conſentanea, quod quis facere diligenter et omni modo poteſt tum pro ſe, tum, qui imperat, etiam ad commodum ciuium felicitatemque, et diligentius, maiori ſtudio et modo, quam alii imperantes ante ſe; cuius generis viros Noſter cogitare hic et deinde pro exemplo et imagine proponere potuit, praeter Marcum, paucos admodum, ex iis, qui Romae erant, Pertinacem 2, 2, 8. ſqq. 2, 3, 4. 2, 4. 2, 10, 7. 2, 13, 12. it. partim Seuerum 2, 14, 6. ſqq. 3, 8, 14. ſqq. 3, 10, 3. e. 3, 11, 15. 3, 13, 1. ſqq. 3, 14, 4. e. ſqq. 3, 15, 1. 5. et Maximum cum Balbino 7, 10, 7. 8, 8, 1. 19., ſed ex his, qui extra vrbem degebant, modo Gordianum patrem 7, 5, 12. 7, 6, 7. ſq., quorum de ſenectute habui haec, Pertinacem Noſtro eſſe vniuerſe ſenem 2, 1, 8. 10. 20. 2, 2, 16, 2, 5, 9. 16, ap. alios vere dici annorum LXVIII ſ. LXIX, it. Seuerum ap. Noſtrum tradi modo ſenem 3, 11, 15. 3, 14, 4. e. 3, 15, 1., et 7. tantum, quoad annos imperii, ſed ab aliis LXV annorum, et quod excurrit, v. Exc. ad 2, 9, 2., tum Max. cum Balb. iterum ſimpliciter vocari ſenes 7, 10, 6. 8, 8, 19, nec ab aliis certius definiri, ſed Gord. illum deſcribi fere octogenarium 7, 1, 3. et deinde ſenem ſ. valde ſenem ib. §. 8. 18. 7, 7, 9. 7, 9, 9. 20., contra ab aliis prouectiorem aetate, cf. de imperio ſui, formulisque Gr. ac Lat., Gai. ad Ant. p. 19. a. A. e. ſqq. 26. b. F. Plin. Pan. 56, 3., tenente Stp. Th. ἐπιμ. ſine auctore, at plane non οἱ ὑπηκ.

νοτόμησαν [r]. διό περ [ſ] εἰκότως ἐν ἡλικίαις τὲ καὶ ἐξουσίαις διαφόροις οὐχ ὅμοια [t] γέγονε τὰ ἐπιτηδεύματα. ὡς δ' [v]

10. viuentes multa noua moliti ſunt. Quapropter merito in aetate ac licentia diſpari diſparia extiterunt ſtudia.

r) Lu. ἐκαινοτόμισαν vitio ſolenni. ſ) Vna Stp. ſic nobiſcum diuidere videtur, cf. ad §. 5. i. t) Ms. Ba. οὐχ ὅμ. ita vicine iterum, cf. §. pr. m., ſed hic etiam A. v) δὲ B. 1., cf. §. 4.

in plur. et ſic abſolute poſitum, (cf. tamen Thuc. 482, 28.) tum 2, 322. G. ad κομ. νέοι eadem Lat. Bg., haud dubie e P. ad 1, 2, 2. aut 5, 8, 20., quippe qui h. l. aliter vertit; vt tamen iſta Lat. ſubſt. ſint ſyn., et diminutiuum Bg. i. q. primitiuum, aetasque eorum latiſſime patens, et vltra XXX annos, etiam ad eos, qui vxores habuere, cf. 1, 2, 3. G. Th. et Exc. ſuper aetate Commodi, Caracallae et Heliogabali; qui h. l. innuuntur; libertatem P. deſerente etiam Sch. in, „ῥᾳθ. *ſocordius* quum *vixiſſent*, β. *vita* acta *negligentius*, (quod ap. G. Th. habet Gr. ἀμελῶς, bene reſpondens noſtro pr. ἐπιμελ.) ἐκαιν. *deſignarunt* multa *noua*“ recte omiſſo etiam illius adu. *ſcilicet*.

διό περ) Pro liberrimis P. et remotiori Sch. *vnde*, vicinius eſt Bg., quo mutatur tantum numerus pron. et ordo praep., cum ſit pro δι' ὃ, reddente me περ, iterum neglectum, vt 1, 1, 5. *propter* quod *quidem*, cf. Hoog. Op. p. 1044. N. 9. ſq., ſed in Bg. ad ſq. εἰκ. (forſan e Sch. „iure, *merito*, vt par eſt“) Stp. Th. 1, 1117. E. m. Obſ. M. Anſt. V. 5. T. 2. p. 233. Ind. Fi. Aeſch., Luc. in N. ex 3, 382. l. 71. *veriſimiliter*, et Ael. V. h. 13, 32. *probabiliter*, cf. ib. 3, 1. 3, 9. et G. Th. in Bg. cum Gr. n., quod aeque reddetur per Lat. *ſane*, (nobis *daher nun freylich*,) habens cum vi aſſeuerandi etiam aliam connectendi et colligendi e pr. (referendo διὸ non ad proximum πολ. ἐκαιν., ſed ad ſuperiora ἐπιμ. ἦρξ. et ῥᾳθ. β.) vt, quae res deinde proferuntur, e prioribus nexae putentur, conſentaneae cum iis, probabiles, credibiles; ſicut noſtrum adu. Gr. par eſt tum formulae ὡς ſ. ὥς περ εἰκὸς, (quo ſpectat Sch., cf. Heſ. 1, 1104. e. per εὐλόγως, et ib. paulo ſuperius εἰκὸς, it. Suid. 2, 22. m.) tum voculis δὴ et δῆθεν, quod ap. Heſ. 1, 925. i. ὡς δῆλον.

ἐξουσίαις) Hoc non videtur nunc eſſe noſtrum *Macht*, (quo reſpexit Sch. „*poteſtatibus* differentibus“ cum eandem poteſtatem, non circumſcriptam puta, habuerint imperatores tum iuuenes, tum ſenes, cf. 1, 3, 3. 6, 1, 11., niſi quod aliqui adoleſcentes obnoxii eſſent aliis, vt Commodus miniſtris Perenni ac Cleandro 1, 8, 2. ſq 1, 12, 8. ſqq., aut matri Alexander, 5, 8. 20. e. 6, 1, 2. 10. 18. ſqq., maxime §. 23. ſq. 6, 5, 18. ſq.) ſed Lat. Dg. e P., idque in malam partem, pro libertate, voluntate audaciaque faciendi, quidquid libeat, (quomodo et noſtratium *Freyheit* capitur,) vt ſit h. l., in diuerſa aetate, quam habuerint, et in diuerſa libertate, quam ſumſerint ſibi in cogitando, agendo viuendoque, cum ſenes ea vſi moderate ac recte, ſed ſecus iuuenes, veroſimile fuiſſe, vt exiſterent diuerſa *ſtudia*, i. non tam propenſiones animi, cupiditates, motus, quam agendi rationes, viuendi genera, actiones, inſtituta; cf. de ἐξ. in partem deteriorem Stp. Th. 1, 1133. D. ſq. Bud. C. 1462, 36. Ind. Dem. cum Tayl. R. Or. V. 9. p. 434. i. et de ἐπιτ. (vbi e duobus P. modo vnum deligit Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ſed Sch. „*ſtudium*,

ἕκαστα τούτων πέπρακται [x],	11. Quomodo autem ſingula
κατὰ χρόνους καὶ δυναστείας	geſta ſint, ſecundum tempora
διηγήσομαι [y].	et principatus enarrabo.

x) Mss. ἐκ. τ. γέγονε, κατὰ λ., v. N. Poſt πεπρ. autem nullum comma, ſed demum poſt δυν. in A. al., ſed in Sb. comma vtrinque, v. N. y) In Ms. Ba. hic non eſt noua ſectio. *Mart.* nec in A. cum B. 1., qua de re non monemus deinceps.

inſtitutum") Stp. Th. Foeſ. Oec. Ind. Xen. 'Αναβ. Mem. S. et Cyr., Polb. Dem. it. Heſ. et Suid., qui cum Schol. Th. 119, 11. cf. 89, 68, P. deferente etiam Sch. in „γεγ. facta ſunt, *fuerunt*" quod ſignificat quoque Bg. aut *orta ſunt*, quam notionem agnoſcit Stp. Th. 1, 826. B., non item G. Th. in v. *exſiſtere* et *extare*, ſed Ind. Corn. N. Liu. Ern. et Iuſt. Sed in adi. vtr. (vbi Sch. „δ. diuerſis, *variis*, aetatibus, ὁμ. *paria*") admiſit Bg., e P. fere, polyptoton, vbi Graeca ap. G. Th. ἄνισος et ἀνόμοιος arctius tenent negatiuam, a Noſtro ſeparatim poſitam, per ingenium, copiam et variationem, vt luſus ne appareret, qui, vt in Bg., ſic in Gr. manifeſtus erat, repetito ἀδιάφορα, pro quo adeo delegit Noſter ſyn. οὐχ ὁμ., fortaſſis e Cic. Cat. 2, 5. vt *eius* diuerſa *ſtudia* in *diſſimili* ratione *perſpicere poſſitis.*

πέπρακται) Rectius ſic legitur in edd., pro quo exhibet C. Ven. γέγονε. Illud πεπρ. iterum adeſt c. 2. *Stroth.*

Praeter 1, 2, 9. i., etiam 3, 7, 18., vt γεγ. 8, 8, 9. e., et vtr. ap. Dem., v. Ind. Sed hic mera gloſſa eſt Mss. lectio e §. pr. et marg., vbi quis notarat, quid paulo ante adeſſet et tanquam ſyn.; quo ſane variat Noſter, retinente Bg. Lat. e P., (cf. Stp. Th. 3, 525. B. m. et §. 4. e. γεν.) et cum eo etiam omittente pron. τουτ., non item Sch. „ἑκ. ſingula *horum*, ſicut ſine illo quoque Dem. 1257, 2. ἐξ ἀρχῆς δ' ὡς ἕκαστα πέπρακται, διηγήσομαι πρὸς ὑμᾶς, proceditque vel ſic ſenſus. Verum, vbi placuerat Noſtro: non liberum erat Interpreti, an vellet reddere, cf. ἑκ. cum gen., praeter Stp. Th. 1, 1163. A. m., etiam Xen. M. Socr. 1, 1, 15. m. et e. it. Poſſ. ſynt. p. 43. e., ad Gr. ὡς liberius reddente Bg., fere e P., ſeuerum contra referente Sch. Lat. *ut*, forte deriuatum inde, mutatis cum tempore elementis.

κ. χρον.) Formulam hanc, niſi e Thuc. ſine Ind., non tenet Stp. Th. 4, 643. D. e., vbi tamen adhibetur alio ſenſu, quam hoc hiſtorico, quo et ap. Zoſ. 3, 2, 9. ſyn. εἰρήσεται καὶ ἡμῖν συντόμως ἕκαστα κατὰ τοὺς οἰκείους καιρούς, *a* nobis *quoque* ſingula — *ſuis* temporibus *exponentur*, pro quo abl. ſyn. ſeuerius Bg. per praep., cuius Lat. ad v. διηγ., ignoratum a Stp. Th., adhibet Gs. ſimiliter ad Luc. 1, 387. l. 66. p. 537. l. 41. p. 775. l. 38., ſed p. 274. l. 13. *narrabo*, quo in ſimpl. et Gs. Th. habet Gr. n., vt, vim tribuens praep., dicas augere et valere pro plene ſ. accurate, quaſi narrare per omnia, deinceps, totum, vt noſtrum *erzählen*, (ortum fortaſſis ex *herzählen*, i. *nach einander*,) cf. Z. ad Vig. p. 572. a. e. N. 84. e., liberius agente P. per regionem hanc, in primis in δυν., cf. §. 8., ſed trahente, vt Bg., ad v. διηγ. illa κατ. χρ. κ. δυν., vt forte Sb., quanquam in dupl. commate, dum ad ſenſum tandem redit eundem, ſi ad pr. v. πεπρ. referantur.

Τῷ βασιλεύοντι Μάρκῳ θυγατέρες μὲν ἐγένοντο πλείους[z], ἄῤῥενες δὲ δύο. τῶν δὲ ἀῤῥένων τούτων[a] ὁ μὲν ἕτερος κομιδῇ[b]

Imperatori Marco filiae quidem natae fuerunt plures, ma-
2. res autem duo. Marium autem iſtorum alter admodum

z) Ms. Ba. πλείους· ἀῤ. λ. a) In Ms. Ba. hic comma, quod contra poſt ἑτ. nullum eſt. *Mart.* vt in B. 1. et al., v. N. b) Hic ſine iota modo in Stp. Sb. In., cf. 1, 1, 9.

τῷ βασ. Μ.) Bg. e P. participium in ſubſt. mutat, quod genus, Noſtro cum aliis familiare, non amplius per Notas tangimus, in Ind. v. *particip.* dantes reliqua, vt in Exc., quae ad Marcum eiusque familiam pertinent.

ἐγένοντο) Liberum eſt, vtrum reddas hoc v. per *fuerunt*, (quod deinde, iunctum cum dat. perſ., valet i. q. Lat. *habere*,) an cum Bg., cui conuenit ad ſenſum P. liberius, vim vtramque ſed, vano cum diſcrimine, afferente Suida 1, 482. m., at ignorante Stp. Th. v. cum dat. perſ., et ſine cauſa dubitante 1, 825. D. i. de Iſocr. ὧν ἐγὼ τυγχάνω γεγονὼς, vbi cum gen. perſ., vt ap. Xen. Cyr. 1, 2, 1., ſicut ſyn. γεννᾶσθαι ap. Iſocr. εὐ. F. p. 11. l. 4., ſed p. 281. l. 4. W., qui cum Guar. non bene reddit, vbi ellipſis ſumetur praep., ἀπὸ, ἐκ ſ. ὑπὸ, cf. Xen. Ind. Cyr. Z. et Ioſeph. T. 1. p. 9. i. γίνονται δὲ αὐτοῖς παῖδες ἄῤῥενες δύο, *nati* ſunt *autem* eis *filii* mares *duo*, qui locus cum aliis his Dem. 1028, 3. et 20. it. Xen. M. Socr. 1, 5, 2. i. ed. Thiem. V. 4. p. 52. i. liberos *mares*, eſt in iis, vbi ἀῤῥ. cum alio ſubſt. valet pro adi., (cf. Eur. Phoen. v. 55. παῖδας — ἄρσενας, quae ſcriptura in N. veteris Atticae dialecti cenſetur, vt noſtra per ῤῥ recentioris, contra Moer. p. 26., cf. N. et Greg. p. 67. i. cum N. Koen. 14.) ſicut h. l., abſolute poſitum, pro ſubſt. eſt, qua duplici ratione, a Stp. Th. non obſeruata, occurrit in N. T., cf. L. Fiſch., vt abſoluta frequenter ap. Luc., v. Ind., ſed Sch. „mares *filii*“ (fere cum Verſ. ante ad locum Ioſeph., ſumto ſubſt. *mar.* e P. pro adi., opinor, quomodo eſt ap. G. Th., cum Gr. n., quanquam ibi nihil diſerte de ſubſt. ſ. adi.) qui debuit potius reddere cum Verſ. ad Xen. l. l., cf. Plin. ep. 1, 10, 8., vbi deinde *mares*, pro ſubſt. per appoſitionem iunctum, mutari licet in adi. *maſculinus*, vel in formulam gen. *liberi* maſculini *ſexus*, Vernaculae rationi commodiſſimam; quae et valent in Gr. noſtro cum ſubſt. παῖς aut alio, vt L. Boſ. Ell. p. 63. i. ἄρσενος καὶ θήλεος γόνου ex Herodt. 3, 66. p. 230. l. 41, vbi proprie ἄπαιδα δὲ τὸ παράπαν ἐόντα ἔρσενος κ. θ. γ., *nulla* prorſus *prole* ſuſcepta *virili* feminea *ve*, quo adi. et ipſo reddetur, ſed ſeuere ibi, *cumque* prorſus *ſine* liberis *eſſet* virilis *aut* feminei *ſexus*, ſ. *maribus* et *feminis*.

κομ. νέος) Si vera ſunt, quae in Exc. de Veri aetate *ſeptem* modo *annorum* proferuntur: hic illa formula multo anguſtius ſumitur, quam c. pr. §. 9., vbi de adoleſcentibus adhibita, vt h. l. de puero, vbi Sch. cum Bg. e P. fere, ſed ἑτ. „τουτ., *horum*, duorum, *alter*“ innuens rectionem pron. cum gen., quam, tacente Stp. Th. in hac quidem notione, non item in alia 1, 1288. B. e., repetit a partitione Poſſ. Synt. p. 45. i. Nr. 4., cauſam in Lat. Bg. non prodentibus Hor. Turſ. p. 122. i. Nr. 13. et G. Th. 270, 34. 40., at afferentibus quoque, *alter* ex *Coſſ.*, cum praep., quam et in Gr. pro cauſa gen. habeas per ellipſin, cf. L. Boſ. p. 472. e.

νέος τὸν βίον μετήλλαξε [c]. Βηρίσσιμος [d] δ' ἦν [e] ὄνομα αὐτῷ. τὸν δὲ περιόντα, Κόμ-

adoleſcentulus vitam commutauit cum morte. Veriſſimus autem ei erat nomen: ſuperſti-

c) Ms. Vi. μετήλλαξεν λ. Iſtud ν ἐφελκ. plane ſine cauſa inueni adiunctum perſaepe: ſed ſemel tantum de eo monuiſſe ſufficiat. *Loc.* v. N. d) Vbi ( ) ap. Stp. ſunt: ibi in Ms. Ba. cola ſtant. *Mart.* Signa parentheſis tantum in Stp. Sb. Lu. et In., quibus hic facile caremus cum Ms. Bg., ſed colon ante Βηρ. in iisdem, at poſt αὐτ. nihil, vt in fine parentheſis plerumque deinceps, qua de interpunctione non amplius monemus. e) Ms. Vi. δὲ ἦν λ. Apoſtrophum vt plurimum ponit librarius, vbi in edd. non adhibetur, et contra, quod non ſemper adſcripſi. *Loc.* Plenum δὲ hic etiam in Ms. Ba. et B. I., cf. I, I, II. i.

in ἀπὸ, tacens p. 492. m. in ἐκ, quae iſti Lat. praep. magis reſpondet; vtrinque vt comma Ms. et edd. poſt τουτ. alienum agnoſcatur, cum gen. arcte cohaereat cum ἐτ., ab eoque pendeat.

τ. β. μετ.) De ν ἐφ., ſeq. conſona, v. alibi, ducente Bg. plena ſua fortaſſis e Stp. Th. I, 355. D. „μ. τ. β. dicunt, vt Lat. *vitam* cum morte *commutare*, pro mori, (vt hic Sch., aliorſum abeunte P.) relinquentes tamen ſubaudienda illa *cum morte*“, quae nihilo ſecius Bg. expreſſit, forte quod nec ipſi, vt nec mihi, exemplum notum, vbi in Lat. deeſſent iſta, cum, quod G. Th. v. e. affert, ſit diſſimile, Gr. omittentibus non tantum σὺν τῷ θανάτῳ, ſed etiam interdum acc. τ. β., cf. Stp. l. l. Bud. C. 628, 41. 849, 20. ſqq. Ind. Aeſch. Fiſch. et Dion. Caſ. cum L. Boſ. Ell. p. 51. m. Suid. I, 582. i., quem locum Stp. Th. in v. διήλλαξεν ignorabat, cf. tamen Harpocrat. et L. Boſ. l. l., tenentibus et noſtratibus *das Leben* mit *dem* Tode *verwechſeln*, ſ. *das zeitliche* mit *dem ewigen.*

Βηρίσσ.) De nomine hoc v. Exc., tenente Stp. Th. v. ὀν. nihil e Noſtri tot locis, ſed ne formulas quidem, quas Gr. ὀν., vt Lat. vocabulum, cum proprio nom. parit, quarum, praeter allatas in Ind., hic modo afferemus illas, pertinentes ad caſum, quo ſtat nom. proprium tum, cum adeſt ſ. abeſt v. ſubſt. ἦν cum nom. ὀν. et dat. perſ. aliquo. Hic comparet eius nom. proprii nominatiuus Βηρ., vt alibi infra et ap. Dem. 666, pen. 885, 9. 1052, 9. Ael. V. h. I, 32. i. Aeſch. Fiſch. I, 10. m. et Ind. Pal. v. ὀν. it. Luc. I, 558. i. et p. 748. l. II. Δίων αὐτῷ τοὔνομα, Dioni *nomen* eſt (*ipſi*), exquiſite conuerſum, cum Sch. in ὄν. „nomen *ei* fuit *Veriſſimo*“ e P. partim, vt, qui alter eſt caſus, nom. proprium teneat datiuum, vt ap. Dem. 1083, 12. ᾗ ὄνομα Κλειτομάχῃ, it. Call. Del. v. 36., qua de formula v. Fiſch. ad Pal. 20, 2. et de vtr. ad 21, 2., non memorata tertia ratione, vbi nom. proprium effertur per gen., cuius generis exemplum nec mihi notatum, etſi ap. Lat. fuiſſe traditur in Grammat. lib. vulgaribus, quo de vniuerſo genere nihil G. Th. v. *nom.*, niſi 456, 43. ſq. de dat. nom. proprii, cuius caſus accommodatur ad dat. pronominis, a v. ſubſt. pendentem; vt illa N. T. ratio Luc. I, 63. Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὀν. αὐτοῦ affinis quidem eſt et ſyn., ſed conſtructionis tamen alius, cum nom. proprium pendet a v. ſubſt., quod ante et poſt ſe nominatiuum habet, ſed deinde pron. perſonae non ſtat in dat., verum in gen., qui regitur a ſubſt. ὀν., proprieque hoc ordine, τὸ ὀν. αὐτοῦ ἐστιν Ἰωάννης.

τὸν δὲ περ.) De v. περ., a P. neglecto, v. I, 5, 6. Sed Mss. in ſcripturam proprii nominis Ind. Sb. „duplici μμ etiam C. Pal. 636, 25. (e Zoſ.

μοδον [f] καλούμενον, ὁ πατὴρ μετὰ τῆς ἄλλης [g] ἐπιμελείας

tem autem, Commodum nomine, pater reliqua adhibita di-

f) Ms. Vi. Κόμοδόν τε καλ., ſed Ms. Ba. modo Κόμοδον, vno μ etiam, vt deinde ſemper, poſt πατ. idem negligens comma cum B. 1. al., v. N. g) Ms. Ba. μ. τῆς πάσης ἐπ., ſed Ox. cum Ed. μετὰ πολλῆς ἐπ. e Stp., v. N.

1, 7, 3. i.) Caeteris in locis idem Pal. Κόμοδον vno μ ſcriptum habet, itidemque Faſti Gr. p. 38. Eutr. Met. (8, 7, 2. m.) nec non et Zon. (v. alibi,) ac Suid. (2, 343. m.) quaſi Graecam habeat originem." Sed cum et Graeci in aliis vocabulis duplex μμ vſurpent: res forte melius repetetur e more librariorum, duplices olim fere ſimplici littera exarantium. Tum Bg. e B. particip. καλ. commutat cum affini ſubſt., ad ſenſum bene, quanquam et Lat. tenent formam Gr. participii, v. G. Th., *Paegnium* vocitatus *eſt*, et Bg. proprie alius dicendi modus eſt per abl. ὀνόματι, quo de infra. Diſplicuerint hic Berglero caſus iidem, a Gr. conſtructione Latine orituri, accuſatiui illi, v. c. *Commodum vocatum*, pro qua ratione ſeuera, vbi eſt appoſitio, reſoluetur particip. per pron., *qui eſt vocatus*, vt et facimus in ipſa illa appoſitione, cf. Schell. Gramm. Lat. p. 293. m. Quam rationem non perceperit Ms. Vi. librarius, inſerens, vt Ms. Ba. alias, τὲ in participp. ſimul duobus; niſi et reſpexerit ſimilem Noſtri formulam alibi in v. καλ. cum τὲ hoc ipſo, ſ. cum δὲ affini, quorum τὲ etſi per ſe excidere potuit ob ſq. κα ſyllabam ſimilem, tamen cum Mss. rel. hic nihil P. prodit.

μ. τ. ἀλλ. ἐπ.) Fort. μετὰ μεγάλης ἐπ., licet frequentius ſit μετὰ πολλῆς ἐπ. *Steph.* Pro μετὰ τῆς ἄλλης alibi dicitur μετὰ πάσης, vt idem Schottus adnotauit. Magiſtrorum nomina Lamprid. exprimit init. Commodi (c. 1. m. T. 1. p. 472.) *Sylb.* reliqua *adhib. diligentia*, hoc eſt μ. τ. ἄλλης. Nam eam curam, quae Veriſſimo debebatur, Commodo iam impendit. Fruſtra ergo hic alia obtrudunt Stp. μ. μεγ. aut μ. πολ., Schott. et Sb. μ. πάσης. *Bergl.* Scheid. in Ind. (v. ἀλλ.) ἀλλ. ἐπ. *alia*, h. e. magna, *dilig.*, vt non opus ſit correctione Stp. in μεγάλης. Τὸ ἄλλο interdum, vbi ſcil. ſeries orationis poſcit, exponi poteſt per καλόν, v. D'Orv. Ch. p. 402. (m. ad p. 71. v. 17.) Quidni et exponamus per ἀγαθὸν, vbi itidem contextus patitur? Vt h. l. ſit, cum egregia, cum laudabili dilig. *Leisn.* F. μετὰ πολλῆς ἐπ. *Reisk.*

Vanae ſunt emendationes et lectiones aliae, ſi oſtendi poteſt, vulgatam edere ſententiam bonam. Tum interpretatio et notio adi. ἀλλ. quaeri debet non modo, quam contextus vtcunque patiatur, ſed et quae facillima ſit ac nixa linguarum analogia et vſu ſcriptorum aliorum. At Leisn. quidem ratio mihi videtur longius petita: ſed Scheid., ſiue P. potius, non illa firmata vel cauſa, vel exemplo, ſic adiuuetur, quod ἄλλος dr. interdum pro πᾶς, v. Rsk. An. ad Gr. Auct. V. 1. ad Caſſ. D. p. 25. m. l. 26. et V. 4. p. 116. e. cum Z. Ind. Xen. Cyr., et hoc πᾶς, vt Lat. *omnis*, pro magnus et ſummus, cf. ſupra; quo redeunt etiam Schotti ac Sb. cogitata, dum, vt credo, non tam corrigunt, quam comparant Noſtri locum aliquem, etſi non diſerte nominatum, cum ſane ap. Noſtrum ſaepe ſit μετὰ πάσης cum aliquo ſubſt., e quibus maxime huc pertinet 6, 8, 5. μετὰ πάσης ἐπιμελείας diſertum; vnde tamen nihil conficitur, cum ambigatur, an μ. πασ. tum ibi, tum alias, ſit i. q. μ. τ. ἄλλης, nec ſequatur neceſſario, vt Noſter hic etiam, vt ibi, ſcripſerit; quo

ἀνεθρέψατο [h], *πάντοθεν τοὺς* ligentia educauit, vndique gen-

h) Ms. Ba. ἐθρέψατο, tamen ἂν adhuc ſupra ſcriptum eſt a manu prima, et pro ſq. commate fit colon. *Mart.* In commate hic omnes edd. conſentiunt, v. N.

forte reſpiciens Ms. Ba. Gloſſator, nec ipſe ad tentandam lect. vulg. auctor eſſe poteſt. Iam Stp. coniectura prima tacite iterum eſt ducta e P., qui habuerit in ſuo Cod. lectionem Ms. Ba., vt alibi, cum ita ſaltem intelligas cauſam, vnde verterit *magna*, quia πᾶς ſic dici monſtravimus. Sed vulgatam non modo Mss. reliqui tuentur, verum et Bg., vnus eandem recte interpretatus, vt ἀλ. ſit h. l. *reliquus*; quod nititur primo analogia Lat. voc. *alius*, Gr. prorſus reſpondentis, eoque ſenſu noti, v. G. Th. 252, 38. ſqq. cum Ind. Ern. Tac. et Liv., deinde etiam vſu loquendi Gr., h. e. exemplis locisque ſcriptorum Gr. aliis, ſic ἀλ. adhibentium quoque, cf. Stp. Th. 1, 341. E. e. Foeſ. Oec. p. 20. m. Rs. Or. V. 3. p. 192. N. 19. Ind. Xen. Cyr. Z. it. Hom. Οδ. β΄. 239. Praeterea tota formula μ. τ. ἀλλ. cum ſubſt. quodam reperitur alibi, tum ap. Noſtrum ipſum 2, 11, 16. μ. τ. ἄλλης εὐδαιμονίας, vbi et P. *reliquus*, tum ap. alios, in primis eos, quos Noſter in deliciis habet, aliasque imitatur etiam, vt Dem. 1044, 21. μ. τ. ἄλλης οὐσίας et Thuc. 3, 5. m. μετ᾽ ἄλλης παρασκευῆς, *cum* reliquo *apparatu*, modo ſine art. τῆς, absque diſcrimine; cui formulae per gen. cum praep. ſimilis eſt haec ſyn. in dat. ſine praep. ap. Thuc. 2, 100. i. τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ, *reliquo* belli *apparatu*, 2, 97. e. τῇ ἀλ. εὐδαιμονίᾳ, *caeterarum* rerum *copia*, et 2, 94. e. τῇ ἀλ. ἐπιμελείᾳ, aliis *accuratae* cuſtodiae *generibus*, quae ap. Suid. 1, 58. i. l. 6. de Adriano ſeuerius redditur, *caetera diligentia*; ſeruante vulg. etiam Sebero ad Poll. 1, 2. N. 12., ſed Bg. ſtabiliente eandem, vt videtur, ex hiſtoria eoque, quod Marcus eam curam, quam in Veriſſimo alias et ante adhibuiſſet educando, nunc etiam Commodo impenderit; pro quo dicturus eram, Marcum curaſſe, vt Commodus educaretur ea diligentia, quam et in aliis rebus ac caeteris omnibus adhiberet, ſ. pro ſolita ſua diligentia et cura in aliis caeterisque rebus; qui ſenſus eſt noſtrae formulae Gr., ſi quis eam longius eloquatur; vt in iſtam Marci curam diligentiamque in aliis quoque rebus teſtimonia extant tum Dion. Caſ. T. 2. p. 1181. l. 19. in cauſis recognoſcendis et iure dicundo, it. l. 23. et p. 1173. l. 46. ſqq. in aliis, tum Capit. in Marco c. 10. T. 1. p. 330. i. et c. 11. m. p. 332. Ita emendationes ſunt inutiles, ſed etiam duriores atque audaciores, cum a litteris lectionis vulg. abhorreant, praeter illam πάσης; quae in maiuſculis elementis ἄλλης referat. In Stp. maior eſſet veriſimilitudo, ſi adeſſet μετ ἄλλης, vt ap. Thuc. ſupra; vnde μετὰ μεγάλης fingeres, quaſi μετα aut μετ᾽ interiiſſet ob ſimilitudinem. Mirum eſt, nemini in mentem veniſſe ὅλης, pro ἄλλης, ad litteras propioris, et habentis etiam ſpeciem inde, quod λλ et λ, vt duplices cum ſimplicibus, confunduntur in Mss., diſerteque ἄλλος et ὅλος alibi variat, v. c. v. Fiſch. Plat. Phil. p. 203. N. 9. Sic ſaltem aliquid fingebatur commodius, vt a Tayl. ad Aeſch. l. l., quanquam nihil hic opus eſt correctione, ſed tantum interpretatione, quam inſtituit Bg. porro in pr. μετὰ ſic, vt eam mutaret in particip. Lat. *adhibita*, paulo quidem liberius, ſed ad ſenſum perinde tamen, per legem, qua participia poni poſſunt pro praep. cum ſubſt., vt *ex* amore *virtutis* mutes cum *adductus* amore *virtutis*, cf. Schell. de ſtylo p. 344. m. 388. e. 455. e. et Apin. Lex. Gramm. diſerte p. 25. b. m.

ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἐπὶ λόγοις δοκι- tium in litteris probatiſſimos

„*adhibitus* vſurpatur loco praep. *cum*" afferente G. Th. formulam ſine lege atque explic. 101, 76. 79. p. ſq. l. 8., ſed in v. *dilig.* et *ſtudium* nihil de formula per pr. *cum*, at in ſyn., cum Gr. n., 1321, 24. ſq. „cum *cura* Sall. — Tacito ſimiliter in frequenti vſus eſt" cuius Ind. tacet, vt ad Sall. Iug. 66, 1. *cum* magna *cura* Cort., qui ad Cat. 51, 38. *cum* ſummo *ſtudio* in N. modo comparat *cum cura* e Liv. et Tac., ſed ad Cat. 59. e. *cum* magna *gloria* „*cum* abundat" et ad Iug. 54. i. *cum cura*, comparato *magna* cum *cura*, addit, „id aliis dici *accurate*" ſ. *curate* et *curioſe*, it. p. 1010. i. ad *cum cura* affert modo „Vell. *neque* dicendus *ſine cura*" quod *non ſine* eſt i. q. *cum*, cf. Ind. Corn. N. v. *ſine* et *cura*, ſed Ind. Iuſt. v. *cum*, et Flor. „cum *fide*, h. e. ſumma fide, (immo tantum pro adv.) fideliter, rel." Liv. v. *cum* m. „cum *cura*, p. diligenter, caet., (it. Amm. M.) cum *exitio*, i. exitialiter" recte, quod praep. cum ſubſt. par eſt adv., vt et nudo abl. ſubſt., qua ratione ſyn. hic P. vſus, hincque Sch. „ἐπ. *diligentia* educare *filium*" qui tamen bene modó per vnum ſubſt. cum Bg., pro duobus P., in pr. μ. noſtrum locum non iterum vertens, tamen tacite per adv. explicans, cum ſubiecerit illi 1, 1, 4. m. μετὰ πάσης ἀκριβείας, e quo et ipſo Ms. auctor hauſerit, vbi Bg. ſeuerior, it. 6, 8, 5. i., quanquam et adv. adhibens, cf. 1, 9, 6. e., hic vt reddiderim *mit ſeiner übrigen Sorgfalt*, quod pron. addimus, ſaepe in ſubſt. Gr. et Lat. oppreſſum.

ἀνεθρεψ.) Ambiguas lect. tales in Ms. et infra accipiemus, vt et ſimplicia, pro compoſitis data, et contra, quae ſemper de gloſſa nobis ſuſpicionem commouent, vt Stp. Th. „ἀν. i. q. ſimpl. τρ. alo, — educo, ſ. alendo et nutriendo facio, vt augeſcat, et in maiorem molem aſſurgat, ſi vim praepoſitionis exprimere velimus" cuius tamen potius nulla vis eſt hic, vt in aliis v. v., cf. med., quo Stp. caret, in Luc. Ind. et L. N. T., vt paſſ. Ind. Geop., vbi Verſ. *enutrire*, quod, vt Bg. e P., ap. G. Th. cum ſimpl. „τρέφω, — nutrire, ſ. potius nutriendo augere et prouehere, et quaſi in altum et ad ſtaturam iuſtam ducere, (quorſum tendant et noſtra *aufziehen* et *auferziehen*.) — Sed etiam per alios educant parentes, et educat, quicunque curat paruos, vt adoleſcant" quomodo et h. l. Vern. vet. *lieſs — erziehen*, i. curare et ſinere ſibi educare, pro vi verborum med., in quibus libelli Kuſt. et rel. noſtrum non tangunt, rem ipſam confirmante Dion. Caſ. 2, 1200. l. 20. ſq. τὸν υἱὸν καὶ θρέψας καὶ παιδεύσας, ὡς οἷόν τε ἦν ἄριστα, vbi diſerte ſimplex, pro Noſtri compoſ., et Lampr. in Comm. c. 1. T. 1. 472. m. *mortuo* fratre, *Commodum* Marcus *et* ſuis *praeceptis*, et *etiam* magnorum *atque* optimorum *virorum* erudire *conatus eſt*.

παντοθ.) P. plane opprimente τ. ἐθν., Bg. copulat ſtatim cum adv. παντ., vt Lat. formula exiſtat, quae aduerbio loci addit illum gen., quomodo tamen, opinor, non dicunt Gr., ſed per gen. quoque, v. c. πάντοθεν ἐθνῶν, vt ὅπου γῆς, ſenſu quidem in Bg. ratione nihil perdente, cum idem ſit ſeuerius hoc, *vndique* doctiſſimos *in* gentibus *arceſſens*, ſ. inter gentes ſ. ap. gentes alias et externas, quae adi. ſimul cogites in ſubſt. ἐθν., ſi ſumatur, vt vulgo; quanquam et hic peculiari ſumetur ſenſu, de prouinciis quidem Rom., vbi non opus iſtis adi., quomodo ἐν τ. ἐθν. manifeſto eſt 3, 10, 2.; vbi tamen ex hiſtoria docendum, an m[illegible] illi et docti e prouinc. R. arceſſiti; in quam rem modo poſſum

μωτάτους[i] ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν, ὅπως[k], συνόντες ἀεὶ, παιδεύοιεν αὐτῷ	conditionibus haud contemnendis euocans, vt perpetua conſuetudine erudirent ipſi fi-

i) In Ms. Ba. hic comma, (vt in B. 1.) et mox poſt καλ. colon. k) In Ms. Ba. hic comma, ſed contra poſt ἀεὶ nullum. *Mart.* Poſt ἀεὶ comma modo in A. Stp. rel., ſed nullum vtrinque in al.

commemorare Graeciam, e qua diſerte magiſtrum Commodi aliquem narrat Lampr. p. 472. e., vt ipſius Marci plures Capit. p. 290. e. cf. Heyn. Hiſt. T. 4. p. 989. m., tum ap. Capit. p. 271. e. ibique N. 4. inter Marci doctores etiam aliquem Chalcide, Syriae ex vrbe, accitum, quo de tamen v. Salm. p 295. N. 1. et Caſ. N. 2., e quibus terris adeo et filio pater magiſtros quaeſierit, cf. de adv. Stp. Th. ex Hom. 'Οδ. ξ', 270., Heſ. ſine N., Ind. Xen. Cyr. Z. Dem. 219, 25., vbi Rs. V. 10. p. 450. Codd. πανταχόθεν gloſſema eſt.

ἐπὶ λ.) Sb Ind. v. λ. formulam ἐ. λ. aliunde interpretatus „in dicendo et litteris" ſubiicit ſine Verſ. noſtrum locum, vbi videtur ſubſt. λ. ſumſiſſe dupliciter, proprio ſenſu atque improp., quo poſtr. tantum Bg. cepit, vt et P. per ſyn. cum Stp. Th. 2, 624. C. e. „*οἱ ἐ. λ. εὐδόκιμοι*, ex Herodi., homines *inſigni* doctrina *praediti*" e Bud. C. 238, 45. cf. l. 37. et p. pr. l. 42. it. 241, 29. ſqq., quo ſenſu et λόγος in ſing. dicitur, Stp. ignorante, v. ad N. T. Munth. p. 265. m. Loesn. p. 164. Krb. Decr. R. p. 1. p. 290. m. Obſ. M. Amſt. V. 2. p. 152. et Vig. p. 101. ſq., vt ap. Lampr. in Comm. p. 472. e., praeter *litteratorem* Graecum, Oneſicritum, etiam *orator* ei eius Sanctus fuit; vnde Sb. defendatur, in adi. δ. reddente Bg. forte e Stp. Th. 1, 1031. E. e. aliunde, deſerto P., cuius *clari* aliud Gr. eſt infra 6, 1, 8. τοῖς ἐ. λ. εὐδοκιμωτάτοις, ad quem locum pertinebant proprie illa Stp., tenente G. Th. ſubſt. Bg. ſine Gr. 107, 58. „pro ſcientiis et diſciplinis, — *probatus*, δεδοκιμασμένος, (ſine explic.) — *probo*, δοκιμάζω, εὐδοκέω, rel." Suid. 1, 614. i. δοκιμώτατοι τῶν πόλεων, *omnium* vrbium *laudatiſſimae* et *praeſtantiſſimae*, cf. Heſ., vnde ſe tueatur P., quem partim repetit Sch. in „δ. *claros* doctrina *viros* ap. *nationes*," in λ. omittens ſuppletum ab eo non male ſubſt. ἄνδρας.

ἐπὶ συντ.) *non* contemnendis *cond.* Praep. ἐπὶ, cum tertio caſu iuncta, ad conditiones pactorum declarandas adhibetur. Sic Rom. 8, 21. ſic Gr. ἐφ' οἷς, quibus *conditionibus*, v. Blackw. Crit. ſ. p. 316. *Leisn.*

Obſeruationem hanc melius conſtituimus in Exc., etiam quaedam Sch. „ἐ. cum dat. ad deſcriptionem inſtrumenti ſ. cauſae, ἐ. λ. doctrina, — σ. praemiis. Sic μισθοῖς 1, 3, 5. (male ad vnam referentis notionem haec loca, et, poſt P. in) συντ. *conditionibus* non *aſpernandis* (e Sb. Ind.) *accire* aliquem" pro quo Lat. ad v. καλ. e P., vicinius eſt Bg., ignotum Stp. Th., ap. G. Th. tantum „extra vocare" ſed Cl. Cic. „*euocare* dr. aliquem magiſtratus —, cum eum iubet ad ſe venire" cf. Ind. Corn. N. it. Caeſ. b. G. 4, 20, 4. *euocatis ad ſe* vndique *mercatoribus*, quae *ad ſe* et h. l. ſuppleas, cf. Capit. in Anton. P. c. 10. i. T. 1. p. 271. e. *quum* Apollonium, *quem* Chalcide *acciuerat*, ad *Tiberianam* domum — *vocaſſet*, quod ſimpl. et hic ſufficiebat.

συνοντ.) Multa hic Bg. libertas, ſed illa inſeruiens perſpicuitati, mutato particip. in ſubſt. et adv. in adi. affine, excuſabitur cum agnita cauſa mutatae orationis, ſi quis experiatur ſeueriorem Verſ., v. c. *praeſentes*

τὸν υἱόν. τάς τε θυγατέρας, ἐν ὥρᾳ γενομένας, ἐξέδοτο

3. lium. Filias etiam maturas nuptum dedit viris ſenato-

ci *ſemper*, ſ. cum Sch. *verſantes cum* eo *ſemper*, vbi exprimendum pron. moleſtum ſit, cum mox redeat, ob hanc cauſam oppreſſum in hoc v., vt alibi, cf. Xen. M. Socr. 1, 4, 1. e. 1, 6, 3. e. Ind. Ael. V. h. cum Luc. 2, 877. i. 3, 24. l. 79., quanquam, cum Noſtro licuerit opprimere pron., etiam interpreti ſeuero licebit per illud *praeſentes ſemper*, quod et noſtrates imitabuntur, *damit ſie*, ſtets *gegenwärtig*, rel., in toto h. l. aliud agente P., cf. Stp. Th. cum Ind. Dem. et Thuc.

αὐτῷ) Sch. „α. *ipſi* ſ. *ſibi* „dux Bg. forte in expreſſo leni pron. ſpiritu, qui eſt Herodiani, narrantis haec, et iudicium ſuum velut interponentis, cum alioqui, ob ſuperiora ἀνεθρ. et καλ., ad Marcum relata, αὑτῷ per aſperum quoque valeat; vt tamen, quia nulla hic V. L. eſt, potior ſit lenis, et pron. copuletur vel cum ſubſt. τ. υ.; ſumto dat. pro gen., quo de infra, vel, de Bg. ratione, cum v. π., vbi erit dat. commodi ſ. ſimplicis obiecti eiusque, cuius in gratiam, quo auctore ſ. volente, aliquid fit, cf. ad Luc. 1, 168. N. 53. it. 2, 268. N. 70. et p. 572. N. 97. Ael. V. h. 2, 20. i. 7, 8. i. Thuc. 3, 98. i. it. Vig. p. 160. e. Nr. 2. cum N., Fiſch. ad Well. p. 170. m. Bg. ad Alc. p. 107. e., it. ad Xen. M. Socr. 3, 1, 5. i. 3, 6, 2. i. et Oec. 3, 16., Hſ. ad Aeſ. Fa. 82, 3., ignorante Stp. Th. rectionem hanc v. et Lat. Bg. in act., ap. G. Th. cum Gr. n.

τάς τε θ.) Pro τὲ P. δὲ legit. *Sylb.* non ſatis certo, cum reddiderit *porro*, quod aeque τὲ vulg. exprimere poteſt, vt ille per ſyn. *praeterea* τὲ vertit 1, 1, 5. e. it. 1, 14, 2. i. cum Bg., qui et ipſe h. liberior, etſi ad ſenſum dans quoque copulam aliquam, ignoratam Stp. Th. In rem de collocatis a Marco filiabus cf. Exc. ad §. 1.

ἐν ὥρ. γ.) ἐν ὥρᾳ, ſc. γάμων, *quum primum* nubendo *maturuiſſent*, vt Apul. Mil. p. 153. *Leisn.* Sed ad hunc Noſtri locum ap. L. Boſ. Ell. p. 60. m. ſuppletur γάμου, conuerſum „filias, *quae* nubiles *erant*“ pro quo malim, *quae* aetate nubili *erant*, ſ. *aetate*, annis, *nubiles*, vt ad Schol. Theocr. ibi, αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, poſſum addere ex Ind. Geop. παρθένος, ὥρ. ἔχουσα γάμου, virgo *nubilis*, Dem. 402, 1. ἡλικίαν ἔχουσαι γάμου, it. Alc. ep. 3, 41. p. 364. i. καὶ ἡ παρθένος δὲ ἡ παῖς ἣν ἔχομεν ἐν ὥ. γάμου, *et virgo autem filia*, *quam* habemus *nubilem*, vbi deeſt particip. noſtrum, γενομένη, ſi cum prr. ſubſt., commate poſt παῖς et ἐχ. facto, cf. Gat. ad Ant. p. 31. b. C. et Ienſ. ad Luc. 1, 656. b. e., vbi „hic ἀκμὴ eſt *maturum* nubendo *tempus*, quod et ὥρα γάμου appellatur. — Iſtiusmodi nubilis virgo Gr. quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit Dion. H. 1.“ Sb. T. 1. p. 62. l. 21., vt plur. γάμων gen. exempla, praeter vnum ap. L. Boſ. l. l., ſunt alia ap. Suid. 2, 759. m. ὥρα γάμων, ἡ ἀκμή, καιρὸς γάμων, *aetas*, nuptiis *apta*, Heſ. 2, 1593. m. cum N. et ad Moer. p. 426., vt de Lat. formulis. Stp. Th. 4, 792. C. m., qui p. 787. G. ſq. modo „ὥρα ἡλικίας, flore *aetatis*“ quod anguſtius non huc valet, eſtque ὥρα ſimul cum iſtis gen. γαμ. vel ſimpl. tempus, aetas coniugii, vt Suid., vel aetas, coniugio et nuptiis apta et matura, tempus legitimum ſ. conſuetum ineundis nuptiis matrimoniisque, cf. Palmer. Ex. in A. Gr. p. 811. m. Gat. l. l. Ind. Xen. M. Socr. et Bach. it. Zeun. ad Theocr. An. p. 11. m. et ad Vig. p. 159. b. e., vbi et huius loci meminit, Suid. 2, 759. e., quanquam forte et Stp. Th. 4, 787. B. ſqq. eam notionem agnoſcit, vbi proprie illam pro tem-

ἀνδράσι τῆς συγκλήτου βουλῆς rii ordinis optimis, non eo,

pore generaliter tractat, qua de v. Bud. C. 236, 51. L. N.T. Vig. p. 15?. e. Nr. 11. Ind. R. Or. V. 4. 7. And. Ariſt. Kuſt., Aeſ. Fab. Hſ. Call. h. Ap. v. 87. Theogn. v. 724. Heſ. 2, 1593. i.; praeeunte iam in noſtram rem Hom. 'Οδ. ό, 126. δῶρόν τοι — τοῦτο δίδωμι — ἐς γάμου ὥρην, *in nuptiarum tempus*, ſed in Plat. illo ad Vig. p. 159. N. 32. „ἤδη δ' εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κόρης, iam *ad* nubilem *aetatem* prouecta *puella*" cum alio gen., aeque ſubintelligendo in ſuperioribus, ac γάμου et γάμων, ſicut nulla plane ellipſi opus videtur, ſi ὥ. ſumatur pro aetate adulta et matura, quae deinde eſt illa aetas, nubendo apta, cf. Stp. Th. 4, 792. C. e. 787. G. et Z. ad Vig. l. l., quae ratio in primis commoda noſtratibus h. l., *da ſie* bey *reiferm* Alter *waren*, ſ. *zu* einem *reif*. Alter *gelanget*, gekommen *waren*, quo Bg. reſpexerit, ſed liberior, pro *quum* aetate matura *eſſent*, ſ. *in* aetate *matura* conſtitutae, *verſatae*, cf. Stp. Th. 1, 825. e. „γενόμενος cum ἐν interdum vertitur *conſtitutus*" ſine loco aliquo, at per *verſatus* ap. Bg. §. 10. e., vt pro *veniens* alibi, faciente Sch. cum R. partim in „ἐν cum v. ſubſt. adhibetur variis qualitatibus animi ſ. corporis deſcribendis, vt εἶναι ſ. γενέσθαι ἐν ὥρᾳ, *adoleſcere*" cf. 1, 8, 17. m.

ἐξεδ.) Hoc med. ap. Dem. 1036, 8. de patre ſimiliter, pro quo 1028, pen. ſimpl. δίδωσι, it. p. ſq. l. 22. ἐνεγγύα, cf. D'Orv. Ch. p. 245. m. et Abr. Dil. Th. p. 314. e., vbi de femina, quae ſe ipſa deſponſat, vt paſſ. de patre rurſus ap. Dem. 1369, vlt., praec. l. 21. iterum δίδωσι, ſed de fratre 1014, 5., et act. ſine Ind. 835, 17. 842, 13. 1009, 27. 1010, 4. 1118, 5. 12., vbi ſq. adeo γυναῖκα ἔχειν, omiſſo ſc. ὥστε, it. Z. Ind. Xen. Cyr., ignorante med. et paſſ. Stp. Th., vbi „pro loco, i. do nuptui" cui phraſi ſimilis Bg., pro vno Lat. *elocare* Ind. Dem., quoad praep. Gr. viciniore, quanquam ap. G. Th. non de filiabus, at in illo P. cum Ind. Fiſch. Theophr. puellae *collocari* dr., cum nubunt, — alii *collocatam*, i. nuptui datam" vt Ind. Dion. Caſ. adeo „nuptum collocare" at ap. G. Th. cum adiunctis ſyn. *nuptui* et *in matrimonium*; in quibus omnibus v., ſiue priuis, ſiue iunctis, tamen nihil ineſt, quam dare vxorem, quae notio et in Gr. ἐκδιδόναι, pro tradere, a qua poteſtate potius, quam ab illa, pro locare, (noſtratium *ausſtatten*, e Lat. *elocare*,) tropum ego quidem dixerim; cumque nec Lat. illud *tradere*, nec aliud *edere*, quod plane noſtrum Gr. exprimit, in hac cauſa ſit in vſu, ſed compoſitum pro ſimpl. ponatur ſaepe: non verear noſtrum reddere per ſolum Lat. *dare*, ſolenne etiam in hoc genere, vt noſtrum *geben* et *vergeben*. Caeterum ap. Suid. 1, 746. i. ἐξέδοτο, ἐξέδωκε, edidit, *tradidit*, gloſſa ſolitaria, et quaſi collocanda filia, neſcio cui et an Noſtro; vt de Leiſn. ad m. Ox. „Val. ad Harpocr. p. 347." paginis diſcrepantibus cum ed. mea, nihil proferre licuit.

ἀνδράσ.) Aemulatus hoc nomine veteres. Cic. de off. 2. Apud veteres in eligendis maritis non genus et pulcritudo tantum, ſed et virtus ſpectabatur, v. Pric. ad Apul. p. 396. *Leiſn.*

In Cic. reſpicitur, credo, c. 20. e. *Themiſtocles — cum conſuleretur*, vtrum *bono* viro *pauperi*, an *minus* probato *diuiti* filiam *collocaret*, rel., ſed in rem ipſam cf. Capit. in Marco c. 20. e. p. 365. *filiam ſuam* — grandaeuo *equitis Rom.* filio *Claudio Pompeiano* dedit, *genere* Antiochenſi, *nec* ſatis *nobili*, rel., vt ἀρ. hic, qui Cic. ante *bonus*, moraliter, h. e. honeſtiſſimus, virtuti deditiſſimus, laudanturque iſti ἀρ. h. l. vniuerſe,

ἀρίστοις [m], οὐ τοὺς γένους μακραῖς διαδοχαῖς εὐπατρίδας [n], οὐδὲ [o] τοὺς πλούτου περιβολαῖς | qui longa generis ſerie patricii, nec qui opum affluentia ſplendidi, ſed qui modeſti moribus

m) Ms. Ba. hic colon, vt punctum in A. cum B. 1., pro quibus comma rel. rectius, cohaerente extr. θελ. cum ἐξεδ. arctius. n) Ms. Ba. colon hic et mox poſt λαμπρ. o) οὐ δὲ ſic diuiſum in A. cum B. 1., quo de poſt tacemus, niſi vbi neceſſe eſt monere.

ſed mox per explic. et per partes in κοσμ. τ. τρ. et σωφρ. τ. β., e P. reddente Bg., it. in σ. β., quo de v. Exc., at ſeuerius in ἀνδρ. cum gen., pro P., aſſumente pr. ἐκ, vt facimus in τὶς, ſimilis rectionis et ſyn., cf. L. Boſ. Ell. p. 329. i. 488. e.

διαδοχ.) Bg. e P. non tantum alius ordo eſt, ſed et numerus in δ., cuius Latino augendus Stp. Th., in m. ad P. praelucens, ſed ſubſt. γεν. non diſerte afferens, quo ſenſu hic eſt, vt Lat., de perſ., pertinentibus ad familiam, et nominatim h. l. in partem anteriorem, de maioribus, vbi et ſit aliquod abſtractum pro concreto, cf. Exc. de εὐπ., a P. oppreſſo.

τ. πλ. περ.) L. 3. ſingulari vtitur πλ. περιβολή. *Steph.* 3, 11, 2., vt ſine gen. πλ. 1, 6, 8., vbi et in ſing., pro quo eſt pluralis h. l. ſine diſcrimine, vtcunque ſeruatus a P. „qui *opes* nimias *oſtentarent*" reſolutis, puto, duobus ſubſt. in adi. et ſubſt.; huc reſpiciente Bud. C. 648, 7. „οὔτε τοῦ γεν. μ. δ. ε. οὔτε ταῖς πλ. π. λ." memoriter, nec vertente ſimul adi. λ., ſed ſubſt. περ. dubitanter „*cultum* et *geſtamen*, — niſi pro *copia* accipiamus" vnde Stp. Th. 1, 696. i. repetit, etiam per alia Gr. illa „vt ſignificet *opulento amictu* ſ. *geſtaminibus ſumtuoſis*, ſed in Comm. pro *copia*, — quam poſter. interpr. malim" ſequente Sch. in περ. Sb. Ind. „*opum* copiis *claros*" pro quo, ambiguo in ſubſt. copulatis fere ſyn., facilius eſt Bg., intelligentis diuitias magnas, ſ. facultates et fortunas, (cf. G. Th. cum Gr. n. in *op.*, quo ſenſu et P. *nimius* ceperit, tacente G. Th., non item Cort. ad Plin. ep.) idque recte, cum veſtes ſumtuoſae, i. diuites, auro argentoque diſtinctae, multos ſumtus, multam pecuniam requirentes et oſtentantes, ab h. l. ſint alienae, vbi de matrimoniis agitur, in quibus ineundis quanquam olim fuerint, vt ſemper, qui cultu tali aucuparentur deciperentque feminas, patres, matres, tamen hic, de rhetorum et philoſophorum diſciplina, (cf. Ern. init. eth. c. 7. §. 193. c. 12. §. 201. ſqq. it. rhet. §. 268. ſq.) ſpectantur potius tria haec, genus, diuitiae et virtus, quorum et Noſter meminit in pr. et ſqq., prorſus nobiſcum duo ſubſt. in adi. cum ſubſt. reſoluente Sch. in „λ. *ſplendidos* amplis *diuitiis*" quod adi. Lat. Bg. non eſt ap. G. Th. cum Gr. n., ſed Sb. ſupra, vt et hoc tantum ib. cum abl. ſubſt., reſoluendo illo per praep. aliquam, v. c. ob ſ. per, it. quoad; hic vt capiam Bg. pro conſpicui, inſignes, notabiles prae aliis ob diuitias; quo et redit P. particip., pro adi. poſitum, et tandem etiam Sb., pro celebres et nobilitati propterea, quia eas oſtentant vbique, et eae in iſtis conſpiciuntur, cf., praeter Ind., ap. Dem. de perſ. abſolute 414, 13., cum adv. 174, vlt. et cum praep. 331, 19. ἕκαστος ἐν τάξει — λαμπρὸς ἱπποτρόφος, ſed, vt hic, cum abl. 149, vlt. τῇ μὲν κατὰ τὴν ἀγορὰν εὐετηρίᾳ λαμπροὶ, et ap. Luc. 3, 501. l. 23. de Dem. λαμπρὸς — τῷ μεγέθει, magnitudine *ſplendidus*. Denique ad aſſumtum a Bg. in accuſſ. adi. participium ὄν-

λαμπροὺς, κοσμίους δὲ τὸν τρόπον καὶ σώφρονας τὸν βίον, γαμβροὺς αὐτῷ p) γενέσθαι θέλων. ταῦτα γὰρ μόνα ψυχῆς ἴδια καὶ

et vitae ſobriae eſſent, generos ſibi fieri cupiens. Haec enim ſola animi propria, quae-
4. ve auferri non poſſent,

p) In Ms. Ba. eſt quidem αὐτῷ etiam: ſed forte debeat eſſe αὑτῷ. *Mart.* Hoc per aſperum eſt in B. 1. R. al. v. N.

τας, reſolutum per pron. et verſum per praeter. tempus, praeiuerat partim P.

κοσμ.) Sic iungit κοσμίως καὶ σωφρόνως Noſter 5, 8, 3. et Luc. 2, 813. (l. 93.) κόσμιον ἄνδρα κ. σώφρονα, (virum *honeſtum* et *ſobrium.*) It. 1 Tim. 3, 6. Κόσμιος eſt homo probatis et compoſitis moribus, v. Elsn. ad l. c. et Re. ad Luc. l. l. *Leisn.*

Sch. in „σ. ſynecd. (i. omiſſa pr. κατὰ) modeſtos *vita*" in β., praeter P. repetita, comparans 6, 1, 3. βίῳ σωφρονεστάτους, non male, quia abl. ibi par eſt noſtro acc. elliptico, vt alibi praepoſitioni cum ſubſt., cf. Exc.

αὐτῷ) Praeter edd. illas quasdam, ἁ. per aſperum ſequuntur quoque hic Latt. Intrp., ob v. θελ., quod indicat, ipſum agere Marcum, non autem Noſtrum narrare; vt tamen vulg. lenem excuſent haec, primo analogia Lat., vbi pron. demonſtr. etiam interdum pro recipr. *ſui* ponitur in ſimilibus v. v., cf. Hor. Turſ. p. 444. Nr. 6. et G. Th. 1223, 52., deinde quod alii editores et critici nihil in talibus mutant, ſed, quae repererint, intacta relinquunt, v. ad Luc. 1, 46. l. 34. it. p. 523. l. 31., denique quia alii obſeruarunt, αὐτὸς ſic loco iſtius reciproci ſaepe poſitum, cf. Vig. p. 162. m. Nr. 6. D'Orv. Ch. p. 483. e., ad Luc. 2, 44. N. 97. it. p. 74. N. 90., vbi tamen venia datur, ſi quis pro loci neceſſitate corrigat, quae venia fere iterum adimitur p. 81. N. 82., tum Pal. Fiſch. et Schw. ad Onoſ. p. 52. N. 4., vbi adeo Atticum dr. περὶ αὐτὸν p. αὑτὸν, vt in hoc genere poſt illa expreſſuri ſimus ed. Stp. In γ. h. l. notio manifeſta, v. Heſ., quod ad Noſtri vocab. poëtica pertineat ſecundum Thom. M. p. 177., ad quae in N. tantum Liban. profertur, vt a Stp. Th. e proſaicis modo Herodr., cuius Ind. tacet, non item Luc., praeeunte Sch. in v. γεν. Bg., ſed in „θ. putans" P. illa ſpectante, *ſibi generos* deligendos *putabat*, quae non modo ſunt liberiora, ſed ne recta quidem, cum illa formula Lat., vt ſimiles, *deligendum* cenſeo, *videtur*, potius ad intelligentiam pertineant, accipiendis illis v. pro iudicare, nec pro velle.

ταῦτα) Haec quodammodo ipſe Antoninus expreſſit 5, 33. Itaque recte, hoc poſito, argumentatur Martial. (5, 42, 8.) *Extra fortunam eſt, quidquid donatur amicis. Quas dederis, ſolas ſemper habebis opes.* Ap. inferos Diogenes interrogat Alexandrum lacrimantem, τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε, μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τύχης; ap. Luc. 1, 393. (l. 64.) cf. plura in hanc ſententiam ap. Voſſ. Inſt. Or. 1. p. 59. ſq. *Leisn.*

Antonini forte ſunt ibi, ὅσα — ἐκτὸς ὅρων τοῦ κρεαδίου καὶ τοῦ πνευματίου, ταῦτα μεμνῆσθαι μήτε σὰ ὄντα, μήτε ἐπὶ σοί, ad quae v. Gat. copiam. Idem Leisn. in m. Ox. „Cic. Phil. 4, 5." extr. *alia* omnia *incerta ſunt, caduca, mobilia*: virtus *eſt vna altiſſimis defixa radicibus,*

ἀναφαίρετα ἡγεῖτο κτήματα. ἀρετῆς δὲ πάσης ἔμελεν[q] αὐτῷ[r]: λόγων τε ἀρχαιότητος ἦν ἐρα-

ducebat bona. Omnis virtus ei curae cordique erat, litterarumque antiquitatis adeo

q) ἔμελλεν A. 2. cum B. 1., v. N. r) Hic comma in Mſ. Bg. B. 1. Bc. 2.

quae nunquam vlla vi labefactari poteſt, nunquam demoueri loco. Sch. partim e P. in „ὡ. propria *bona* hominis virtutes, ἀν. *poſſeſſiones* ſtabiles, *quae* auferri *non poſſunt*, ἡγ. putabat“ v. Exc.

ἀρ. δὲ) E P. δὲ omiſit Bg., in reddendo per phraſin ἐμ. vſus duplici ſubſt., quorum alterutrum ſufficiebat, vt *cordi erat* ad Plut. Hſ. c. 17. e. et Ern. Call. Di. v. 2., aut *curae erat*, cf. Stp. Th. 2, 858. e. Barn. Eur. Bacch. v. 450. Ern. Call. Di. v. 137. it. Del. v. 90. et Ind. Ael. V. h., vbi tamen et priuo redditur *curare* cum Gſ. ad Luc., quod et ſeuerius, vt quoque *ſtudere*; quanquam Bg., addito ſecundo ſubſt., videtur ſenſum voluiſſe adiuuare, cum Lat. *cordi eſſe*, quanquam interdum per *curae eſſe* reddi licet, v. G. Th. 1244, 22., tamen melius, vt ib. l. 26., explicetur per *amare*, proprieque in animo eſſe, mente, cogitatione, et hinc etiam in amore; nec in Gr. et Lat. *virtutem* nominatim *curare* eſt aliud, quam amare, obſeruare, exercere, quod poſtr. hic liberius eſt P., cf. Suid. 2, 524. m. 528. i. 527. m. ſqq., non coll. ad Heſ. 2, 564. i., vt nec ad 1, 1192. m. N. 24. haec Suid. 1, 723. i., tum Schol. Soph. Antig. v. 1340. Dem. Ind., cui add. 526, 3. 665, 1. 725, 88. 937, 18., ad Luc. 1, 425. N. 78. Bud. C. 1492, 4., vt de V. L. per vitium ſolenne, praeter Hom. 'Oδ. ε. 6., v. ad Luc. 1, 448. 2, 40. l. 31. Fiſch. ad Plat. Phaed. p. 80. N. 8. Schw. ad Onoſ. p. 33. N. 10. et ad Heſ. 2, 568. N. 18., ad quam cauendam confuſionem forte pertinuit cura diſtinguendorum iſtorum v. v. ap. Grammat. vet., v. c. Suid. l. l.

πασ. ἐμ.) Leiſn. ad m. Ox. „v. Iul. Poll. in dedic.“ quem non licuit inſpicere. Recens Vern. *omne* genus *virtutis*, vt πᾶς ſaepe, v. Obſ. M. Amſt. V. 10. p. 356., it. Bg. et P. ſyn., ſicut ſing. valet i. q. plur., omnes, quotquot ſunt, virtutes, cf. G. Th. in Bg. v. i. et de re ipſa Exc. ad §. 1.

λογ. τ. ἀρχ.) De ſtudiis Marci et praeceptionibus magnifica Capit. in M. 2. ſq. Xiph. fine M. Suid. v. Μαρκ. aliique. *Boecl.*

Ipſe etiam Antoninus per totum lib. 1., cf. Exc. ad §. 1. et de λογ. §. 2. e., vbi Bg. e P., et λ. ἀρχ. litterae antiquae, antiquis temporibus et viris cultae, maxime Graecis, vt ἀρχ. intelligatur non de omni antiquitate, ſed de certa eius tantum aliqua parte, nec cum Vern. vet. de ſolis philoſophiae ſtudiis, multo minus cum Vern. rec. de antiquitatibus, forte e Sch. „Ἑλλ. Graecorum *antiquitates*“ tenente Stp. Th. v. ἀρχ. ſine auctoritate, quae nec mihi quaerenti ſe obtulit, vt forte ſit in Noſtri peculiaribus, eque Lat., vbi ſecundum G. Th. *multae* antiquitatis *peritus*, it. *antiquitatis* omnis *peritiſſimus*, et adeo ap. Quint. *antiquitatis admirator*, quo Lat. hic exprimi potuit ἐρ., ſed et ſeuero Cic. *amator*, pro quo Bg., particip. ſyn., fere e P., vt et ſuppletum adv. οὕτως ante ὡς, quod ſic nude et pro duplici Bg. *adeo vt* ſaepe in omnibus linguis, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. et Mc. Soc., poſt Stp. Th. 4, 804. i.

ϛῆς[s], ὡς μηδενὸς μήτε Ῥωμαίων, μήτε[t] Ἑλλήνων ἀπολείπεσθαι. δηλοῖ δὲ, ὅσα καὶ εἰς ἡμᾶς

erat amans, vt nemini Romanorum Graecorumque eſſet ſecundus. 5. Argumento

s) Ms. Ba. colon hic. t) Ms. Ba. μὴ δὲ ἑλλ. v. N.

μηδενὸς μήτε — μήτε) Ms. *μὴ δὲ* habet neg. non modo diuiſam, de more vet., ſed etiam cum alia littera; vnde copulentur *μήτε — μηδὲ*, librarii vel lapſu, vel ingenio ex aliorum vſu, cf. Hoog. Op. p. 754. Nr. 10., et affine contra *μηδὲ — μήτε* p. 751. Nr. 6. ſq., quo de connubio negatiuarum nihil Stp. Th., at de diuiſa neg. 2, 911. F. „ſcriptum inuenitur etiam *μὴ δὲ*, idque plerisque in locis" ſcil. Mss. et edd. primarum, inde ductarum, cf. §. 3. m., Hemſt. Ar. Pl. p. 23. a. i. 169. a. i. et Ind. Luc. ad V. L. et Thuc. cum Praef. ad p. 256, 36., etiam cum diſcrimine interdum, quo de infra, vt de *μηδ.* cum gen. ad 1, 13, 4. m., Bg. retinente P. in neg. duabus per vnam modo copulam aientem exprimendis.

ἀπολειπ.) Vt *a* nemine *neque* Graeco, *neque* Romano *relinqueretur*, i. ſuperaretur. V. *relinquere* eodem ſenſu Hor. A. P. 417. (mihi *turpe* relinqui *eſt*,) Sen. ep. 109. *niſi* properamus: *relinquimur*. Proprie *λείπεσθαι* et *ἀπολ.* dr. athletae, qui in ſtadio vincuntur. Transfertur deinde vox et ad alios quoscunque, qui inferiores diſcedunt, v. Euſt. ad Hom. f. 1314. ap. Fabr. Agon. 3, 19. p. 304. In primis autem *τὸ λείπεσθαι* eſt curſorum, (quos alii praecurrunt et relinquunt pone ſe,) Fab. l. l. p. 305., vt de errantibus in vertenda hac v. cf. Per. ad Ael. V. h. 1, 23. et infra ad 2, 3, 4. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „Ariſtot. Quaeſt. p. 12. 110. et O. M. V. 4. p. 784." et de eodem v. ad 1, 3, 10. e., cf. Bud. C. 1059, 35. Stp. Th. 2, 665. e. Krb. Obſ. ad N. T. p. 394., Vig. p. 346. Ind. Dem Iſocr. Pan. et Ev., it. alio ſenſu de athleta quoque Fiſch. Aeſch., Suid. 1, 279. m. Harpocr. p. 53. e. Heſ. 1, 469. m. *ἀπολείπεται*, *ἀπομένει*, i. *remanet*,, nobis *er* bleibt *zurück*, vt in N. laudata N. T. loca quaedam poſtulant potius noſtrum *übrig bleiben* ſ. *ſeyn*, cf. Lexx. Sed tropus v. a Leisn. melius ab init. explicatus eſt per Lat. *ſuperari*, quam deinde per tropicam quoque formulam *inferiorem diſcedere*; quod et valet de aliorum Verſſ., it. de Bg. e P. formula, quae ap. G. Th. 360, 54. ſqq. tantum e poëtis et ſine explic., vbi haud dubie eſt i. q. deterior, vt h. l. impar doctrina, et totum, *vt* nemini *neque* Romanorum, *neque* Gr. *relinqueretur*, (ſevere redditum, praeter *μηδεν.* alio caſu,) vt a nemine ſuperaretur doctrina, nemo eum ſuperaret doctrina, nemo doctior eſſet eo, cf. de gen. cum hoc v. 1, 3, 10. e., vt ad Bg. Lat., infra 1, 17, 27. m. quoque adhibitum in Gr. *οὐδενὸς ἥττων*, meminerimus propriae formulae ap. Herodt. 1, 23. Ἀρίονα, ἐόντα κιθαρῳδὸν τῶν τότε ἐόντων οὐδενὸς δεύτερον, Arionem, *qui* erat *citharoedorum* ſui *ſaeculi* nulli *ſecundus*; quae adiuncta et h. l. ſuppleas, *ſui ſaeculi* ſ. *ea aetate*, ſ. *eius* aetatis *nemo* eum *ſuperabat*, potius, quam Politiana, ne elogium hoc videatur nimium Noſtri, cuius locus effugit Anglos, non item Heynium hiſt. T. 4. p. 1010. e., moderatius agente Aur. Vict. ep. 16, 11. philoſophiae *ſtudens*; litterarumque Graecarum *peritiſſimus*.

δηλοῖ) In omnibus Bg. e P. ſine cauſa, *δηλ.* per phraſin, *ἠλθ.* per compoſ. et omiſſis *δὲ* et *καὶ*, quorum primam formulam, G. Th. non expli-

ἦλθεν[u], ἢ λεχθέντα πρὸς αὐτοῦ, ſunt, quae ad nos peruene-

u) Comma hoc in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss., v. N.

catam, capimus pro argumentum eſſe et arguere, et cum Sch. „ea *decla-rant*“ innuente aliquam caſus ellipſin, quae h. l. tamen eſt duplex, omiſſo bis pron. demonſtr. neutr., at diuerſi numeri, v. c. τοῦτο δὲ δηλοῖ ταῦτα, quorum primum ſuppleuere Vern., ſed pro ſecundo P. ſubſtituit *permulta*, πάμπολλα, quod nimium eſt contraque legem Grammaticorum, ante pron. rel., quale hic eſt ὅσα (vt Bg. e P.) iubentium expleri tantum pron. dem., cf. Dem. ſine Ind. δηλοῖς δὲ καὶ ἐξ ὧν ζῇς λ. de perſ. quidem, ſed de re, vt hic, 84, 27. 293, 21. 402, 19., nihil tale tenente Stp. Th., nec in ſq. formulam, vbi Sch. cum Bg. in v. ἐρχ., ſed in „εἰς — ad *aliquorum* (noſtra) tempora *venire*“ nec G. Th., niſi 842, 93. „*peruenit* ad *me* haec *res*, i. reſciui, dictum eſt mihi“ cf. Corn. N. Ind., ſed h. l. innotuerunt nobis, ſeruata ſunt nobis, ſcimus ſ. legimus nos nunc. Sed in δὲ Vern. vet. per τὲ non male quidem, nec tamen neceſſario, cum et δὲ ſaepe ſimpliciter orationem continuet, vt noſtrum *aber*, et Lat. *autem* ſ. *ſed*, cf. G. Th. v. vtr. Hor. Turſ. p. 166. e. Ind. Corn. N., Cort. ad Sall. Cat. 43, 2. et Iug. 42, 3. cum diſertis his „ſed ſaepe continuatiua, vt Gr. δὲ“ quod alioqui et h. l. pro γὰρ valeat; in καὶ Sch. reddente *etiam*, quod verum eſt vniuerſe, ſed vt tranſpoſitum videri queat, in altero membro ſtans, quanquam proprie pertineat ad prius membrum et v., pro δηλ. δὲ καὶ, vt ap. Dem. ante, cf. 1, 9, 1. et Bauer. Philol. Paul. p. 285. m., vel ſuo ſeruetur loco, quod mihi potius eſt et ſine difficultate, ſi referas non ad pr. pron. ὅσ., ſed ad ſq. εἰς ἡμ., proprieque per quandam in dicendo breuitatem, pro plenis, quae, praeter reliquos, etiam ad nos venere, ſ. quae non ſolum in manus et aures tum viuentium hominum venerunt, ſed etiam ad nos; aliis ſuper καὶ poſt pron. diſſidentibus, dum vertunt nobiscum, cf. Koen. ad Gr. p. 45. N. 57. Stp. ad Thuc. p. 437. N. 51. b. (qui tamen inconſtans ib. p. 160. N. 41. a.) Abr. Dil. p. 359. m., qui tamen dicit redundare p. pr. e., nihil definiens p. 423. m., ſed p. 18. m. ſqq. rurſus reddit, vt a Dev. p. 180. m. in eo pleonaſmus ſtatuitur, ſed in N. diſputatur in vtr. partem, et ad Luc. 2, 875. N. 60. nihil definitur, ſed 3, 246. N. 7. redundare cenſetur, cf. Bud. C. 550, 19. 1290, 16. Vig. p. 506. i., Nr. 6. Bg. ad Alc. p. 83. e. Bauer. Phil. P. p. 208. m. et Ind. Polb. Ern., pro vi quadam eius pugnante etiam Hoog. Op. p. 544. m. Nr. 8. ſq. 548. m. Nr. 4. ſqq. it. Z. ad Vig. p. 509. i., vnde credas, Latinos Intrp. hic fuiſſe in iis, qui καὶ in ea cauſa otioſum putarent.

ἢ λεχθ.) Scripta ab Anton. ſunt τῶν εἰς ἑαυτὸν βιβλία ιβ', quae Suid. in Μαρκ. (2, 501. m.) τοῦ ἰδίου βίου διαγωγὴν vocare videtur, (cf. ib. N. Kuſt.) Niceph. 3, 31. h. eccl. memorat etiam βιβλίον παιδείας, dicatum filio M. Commodo, πάσης κοσμικῆς ἐμπειρίας καὶ παιδείας μεστόν. Ipſe Anton. 1, 6. *dialogorum* meminit, quos puer, ſuaſore Diogneto, ſcripſerit. Inde *dialogiſta* dr. ap. Vulc. Gallic. in Auid. Caſſ. c. 3. Libris ex his, quem primum nominauimus, ſolus ſupereſt. *Leisn.*

Cf. in hanc rem Gat. ad Ant. l. l. p. 5. a. D. m. Fabr. Bibl. Gr. V. 4. p. 22. e. p. ſq. N. e) et p. 32. it. noſtrum Exc. ad §. 1. Tum πρὸς intra duo v. v. λ. et γρ., cum ad vtr. pertineat, vbi in notione Bg. e P. aut Sb. Ind., cf. cum v. paſſ., vt hic, vel cum act., it. cum gen. perſ., vt h. l., aut cum gen. rei, p. ὑπὸ ſ. ἀπὸ, Stp. Th. 3, 568. G. i. „in ſoluta

ἢ γραφέντα. παρεῖχε δὲ καὶ τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν[x] ἐπιεικῆ runt, vel dicta ab ipſo, vel ſcripta. Praebebat autem et

x) Ms. Ba. hic comma, ſed mox poſt βασ. colon, quod et in Ox.

oratione quoque, ſed rarius" Gat. ad Ant. 2, 15. p. 54. b. A. e., praeter Noſtri locum, e proſaicis nullum, niſi Cl. Strom., ſed Vig. p. 639 m. „ſaepiſſime" quinque exempla ferens ſine auctoribus, quales damus Dion. H. S. Ind. T. 1., Luc., cf. 2, 777. N. 58. p. 812. N. 88. p. 890. N. 44. it. 3, 507. N. 42., praeter Ind. loca, cum Bg. ex 1, 196. l. 20. p. 239. l. 48. it. 2, 486. l. 44. p. 748. l. 89. cum Gs., vt et 2, 890. l. 44., qui tamen aliter in locis eiusdem ſenſus 1, 109. l. 80. et 3, 184. l. 21., tum Fab. A. Hſ., Xen. Bach. Fiſch. Pal. et Aeſch., cuius et alia duo loca ſic capio, cf. eundem ad Well. p. 390. e., vbi et hic Noſtri locus, Dion. Caſ. et Exc. ad 1, 1, 1. m. e Luc., it. Heſ. 2, 1042. m. πρ. αὐτοῦ, παρ' αὐτοῦ, quod tamen et e poëta ſit, vt p. ſq. i. ex Hom., in cuius loco ſimili 'Οδ. ζ', 207., a Stp. Th. l. l. diſceptato, Schol. ὑπὸ, hic vt non improbem mutatam e verbis in ſubſt. orationem in noſtrate ſermone, *dieſes* zeigen *die Reden* und *Schriften* deſſelben, *welche* auch *auf* uns *gekommen ſind*, ſ. *dieſes zeiget*, was *von* ſeinen *Reden u. Schr.* rel., vt durioribus ap. nos ſeueris particip., *was* von ihm *geredet* oder *geſchrieben*, auch *auf uns gek. iſt*; ſicut liberum relinquo de diſtinctione, an comma poſt ἦλθ. omittas, vbi cohaerent ὅσ. — ἦλθ. λ. ἢ γρ. per exquiſitionem rationem, vt participia, quemadmodum alias ſubſt. aut adi., ponantur poſt pron. relativ., ante id locanda ſeuere, pro δηλ. δὲ ἢ λ. π. ἀ. ἢ γρ., ὅσ. κ. εἰς ἡμ. ἦλθ., cum in Stp. ratione, et poſt ἦλθ. ſumto commate, copulentur quoque δηλ. δὲ ἢ λ. π. ἀ. ἢ γρ., ſed interiecto membro ὅσ. κ. εἰς ἡμ. ἦλθ., quod in pr. ſtat in extremo.

παρεῖχε — ἑαυτ.) Pro medio παρείχετο, quae forma per act. cum pron. recipr. frequens Noſtro, tum in noſtro v. cum adiuncto adi., cf. Bud. C. 406, 41. Stp. Th. 1, 1349. D. e. (cuius loca e Xen. Cyr. non ſunt in Ind., vbi modo cum inf., cui add. 1, 2, 9. et 13.) Kypk. 2, 380. i. Dem. μέτριον παρ. ἑ. 442, 10. alio ordine, quam hic, cf. 109, 7. 466, 18. 556, 19. 575, 27. 684, 14. (qui et 300, 15. σώφρονας παρέσχεσθε ὑμᾶς αὐτοὺς, med. cum pron. illo ſimul,) tum et in aliis v. v., praeter Ind. noſtrum v. ἑαυτὸν, cf. ad Diod. S. 1, 378. N. 64. it. T. 2. p. 292. N. 2. it. Woll. de v. med. p. 61. N. et 339. m., vbi Lat. *ſe exhibere* vicinius eſt, quam Bg. et P., ſed omnia, tropo remoto, pro *eſſe* lenem *erga aliquem*, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. 985, 40. 52, in v. *praeſt.*, etiam cum Gr. n., 1029, 56., in *exhib.* 495, 44., et in v. *ger.* 803, 57. „*ſe* ita *geſſit*, i. ſe ita habuit" reſpiciens ad noſtrum *ſich verhalten*, quod et ipſum maxime vicinum noſtro Gr., ſaepe quippe pro tenere poſito, dum Bg. deſerit P. caſum tertium, in praep. mutatum, ſine cauſa, cf. G. Th. 985, 42., ap. quem in Bg. ſq. *ſubiect.* non eſt Gr. n., nec in hoc Bg. Lat. ap. Stp. Th. 1, 561. e., vbi recte „ἀρχομένους eſſe, qui alio nomine ὑπήκοοι" pro quo 1, 1, 9. m. Noſter hic variat; liberius P. ſubſtituente πᾶσιν, pro quo Sch. in v. παρειχ. „ſubditis" quod, a Stp. l. l. improbatum, ſumſerat e Sb. Ind. aliunde, cf. Ind. Dem. v. e. Xen. 'Αγβ. Mor. cum N., Cyr. Z. et M. Socr. 2, 1, 10. i., vbi extr. ſyn. οἱ κρατούμενοι, Iſocr. Ev. „οἱ ἀ. *ciues*" vt Gs. ad Luc. 1, 722. l. 81., quod Lat. in proſa quidem maxime probatur, (vt Bg. in poëtis ſolenne, vt

καὶ μέτριον βασιλέα, τούς τε [y] προσιόντας δεξιούμενος, κωλύων τὲ τοὺς περὶ αὐτὸν δο-

erga ſubiectos ſe clementem et moderatum principem, adeuntes benigne excipiens, et inter-

y) Lu. ὥς τε πρ. v. N.

Virg. in illo, *parcere ſubiectis* rel.) praeter iſtud *parentes* Ind. Thuc., recte hic Vern. dantibus *die Unterthanen*, cum non liceat propius ad Gr. accedere.

ἐπιεικ. κ. μ.) Duo iſta ἐπιεικὴς κ. μετρ. ſaepe iuncta reperias. Alc. 3, 50. (e. p. 390. m.) πρὸς ἡμᾶς — ἐπιεικὴς κ. μετρ. τὸν τρόπον, mitibus *et* commodis *moribus* vtens, (e Bg., vt et ſq. l.) 3, 53. (e. p. 400. i.) ἐπιεικής τις κ. μ. λ. bonus *homo* et *commod.* Vnde apparet, in his τὸ μέτριος eſſe i. q. πρᾶος. Vnde Ael. V. h. 13, 2. coniungit iſta duo πρᾶος ἦν κ. ἐπιεικ. *Leisn.*

Cf. Exc., non tenente Stp. Th. Lat. Bg. e P. ad Βασ., frequens v. c. ap. Plin. Pan. pro imperatore Rom., cf. 1, 1, 5., ſed et vniuerſe pro domino terrae, nobis *Fürſt* ſ. *Regent.*

τούς τε πρ.) Inter conſilia parandae beneuolentiae eſt facilitas aditus, alloquii conſuetudo, reſpondendi comitas, v. Lipſ. mon. pol. 2, 7. Hac nonnulli vtuntur ex inſtituto naturae, i. e. ex aequanimitate et ciuilitate indolis, ſicut hic de Marco praedicatur, nonnulli ſimulatione naturae hac in re defectum ſupplent. Peſſima eorum eſt facilitas, qui ex hypotheſi tyrannica inſidioſe ciuiles ſunt, v. quid Iuſtiniano tribuat Procop. in Arc. hiſt. p. 59. *Boecl.*

Praeter Exc., hic V. L. Lugd. minus fuerit editoris ingenium, quam operarum error, non ille infelix, quod ὡς cum particip. ſtat pro Lat. *vt*, vtpote, quippe; quod patitur contextus per ſe.

κωλύων) Liberius agente P., ad ſenſum Bg. bene, cum κωλ. ſit impedire quouis modo, et factis, et verbis, quo minus quid fiat, reddentibus ſic et L. N. T. Schw. et Fiſch., ſed per ſyn. *diſſuadere* Krb., vt Ern. per *vetare* cum Stp. Th. 2, 528. D. e. aliunde, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 14., praeced. ἀπαγορεύειν, et G. Th. v. *prohibere* cum Gr. n. „impedire vetando rel.“

τοὺς περὶ) Hi ſunt ſatellites, inſigne regium. Satellitium illud a corpore regio non diſcedebat, quod eleganter deſcribit Coripp. 3. v. Barth. ad Stat. 2. Theb. 385. p. 482. *Leisn.*

Pro αὐτ., in quo leni hic edd. non variant, Latt. Intpp. videntur αὑτ. per aſperum legiſſe, aut ex indole Lat. ſermonis vertiſſe, cf. §. 3. e., vt Sch. in „π. — αὐτ. qui *circa* ſe *erant*“ recte ſuppleto particip. v. ſubſt. ὄντας et per impf. reddito, dum Bg. e P. formulam ſic tractabat, vt praep. cum pron. fieret pronomen merum in gen., τοὺς αὑτοῦ δορ., quod deinde in Lat. per adi. expreſſit eodem caſu cum ſubſt., vbi Sch. „ſtipator, praetorianus, cuſtos corporis“ quod extr. partim e P., quem et Bg. deſeruit, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Suid., non coll. ad Heſ., qui homines deinde a Noſtro varie nominantur, cf. 5, 4, 16. m. 2, 12, 9. i. 1, 4, 10. m. et Ind. v. δορυφορεῖν, πραιτωριανοὶ et ϛρατιώτης, ad Dion. C. T. 1. p. 702. l. 57. p. 709. e. Stp. Th. Suic. Th. Indd. Xen. Mor. et Z. it. Periz. de Praet. p. 123. ſq. 142. 245. p. ſq. m. 494. 604. i., vbi et vſus eſt hoc loco Noſtri, ap. quem et ſemel occurrunt de rege

ρυφόρους, ἀποσοβεῖν τοὺς ἐντυγχάνοντας[z]. μόνος τὲ βασιλέων φιλοσοφίαν[a] οὐ λόγοις,

dicens ſuis ſatellitibus, abige-
6. re accedentes. Solusque
regum ſuum ſapientiae ſtu-

z) Colon hic in Stp. et al. a) Ms. Ba. φιλοσοφίαν, οὐ λόγοις —— γνώσεσι λ.

Parthorum 4, 11, 9. e., vt Heſ. δορυφοροῦντες, προβαδίζοντες, huc proſit, cum δορυφοροῦντες ſint i, q. δορυφόροι, et προβ. i. q. 3, 11, 5. οἱ προϊόντες τινὸς, Lat. *anteambulones*, qui h. l., comitantes imperatorem, in publicum prodeuntem e palatio, prohibiti ſint, ne homines remouerent, ſi qui ſtarent in via, ſpectaturi imperatorem, aut omnino obuiam occurrerent, cf. 3, 11, 5. et Plin. Pan. 23, 2., non vero, ſi qui in aulam et ad imperatorem, ibi praeſentem, accedere vellent, cum hoc poſtr. iam aliquo pacto inſit in pr. τοὺς πρ. δεξ., videaturque Noſter in Marco laudare duo genera lenitatis ac benignitatis, vnum, quod domi declarauit, alterum, quod egreſſus palatio in via, quorum illud ad paucos pertineret, hoc vero ad plures, ad vniuerſum populum, in primis ad plebeculae turbam, nec Bg. bene expreſſerit τ. ἐντ., niſi adiuues ſupplemento, v. c. in via ſ. in publico; quibus et opus in Sch. v. „ἀπ. *probibere* aditu *compellaturos*" praeter praeſ., per fut. redditum, v. ἐντ. ſumto pro alloqui, quo de, vt et de Bg. ſ. pro conuenire, v. Stp. Th. 3, 1444. B. e. ſq. Ind. Rs. Or. V. 8. Din. et Dem. Ael. V. h. Luc. Fiſch. Theophr. et Plut. Krg., ſed, quo ſenſu nos hic accipimus, de iis, qui in publico ſunt obuii, et ap. Noſtrum vſurpatur tantum deinceps, v. Stp. l. l. 1443. G. m., Ind. Luc. cum 1, 59. l. 53. et Dem. 922, 9. 1407, 19., et h. l. ſupplentes caſus tertii pron. αὐτοῖς, noſtrum locum adiuuantes ſimili de Pertinace, qui et ipſe ſatellites vetuit 2, 4, 2. μήτε παίειν τινὰ τῶν παριόντων, et Xen. Cyr. 2, 4, 23. εἴ τισιν ἐντυγχάνοιεν —, ἀποσοβοῦντες, quo de cf. Stp. Th. Plut. Krg. §. 271. Ariſt. Equ. v. 60. cum Schol., Heſ. cum N., Suid., ad quem Kuſt. 1, 294. N. 1. errat in tropico v. vſu, cf. ad Thom. M. p. 101. Moer. p. 341. Luc. 2, 506. N. 47. et 3, 250. N. 74.

μόνος) Sch. „vnus, — cum gen." quam rectionem Stp. Th. aliunde memorat, ſed ſine cauſa, at G. Th. in Bg. „more ſuperlatiuorum genitiuum regit, ſed etiam cum pr. *ex* iungitur" qualem et hic ſuppleas, cf. L. Boſ. Ell. 473. m. 492. e. Poſſ. Synt. p. 41. e. Ind. Luc. et Ael. V. h. alia notione, cf. Stp. Th. 2, 966. B. ad Soph. Ai. v. 511., in βασ. P. deſerente Bg., ſed retenta forte notione pro imperatore Rom., cf. 1, 10, 15. et G. Th. 127, 20. ſqq., ſed vt Marci laus exiſtat maior, ſi ſolus id fecit ex omnibus, qui regnum tenerent vnquam in ciuitate Romana aut externa; quo de nec contendam, nec purgem, ſi ita late ceperit βασ. vulgarique notione, Noſtrum, niſi hactenus, vt forte ſuum μον. ſumſerit improprie, vtque adv. μόνως infra, pro maxime ſ. praecipue.

φιλοσ.) h. e. ſe eſſe philoſophum, non diſſerendo aut diſputando, ſed ſancte et ſobrie viuendo, probauit. Non modo fuit philoſopha ſententia, ſed et, quae ſentiret, quae diceret, agendo confirmauit. Totius eius vitae ratio in publicis priuatisque negotiis cum Stoicae ſeueritate doctrinae conſenſit. Non ſolum eam philoſophiam exercuit, quae in contemplandis rebus verſatur, ſed et quae ad actionem tranſit. Philoſophiam, quae aliis otii eſt ac deſidiae, in forum et in remp. et in ipſam aciem paene deduxit. Talis ergo fuit philoſophus, qualem Seneca

οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δ' [b] ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι [c] ἐπιστώσατο. πολύ τε πλῆθος

dium non verbis, nec decreto-
rum notitia, ſed gravitate mo-
7. rum et ſobria vita probavit.

b) δὲ B. 1., cf. §. 2. c) Ms. Ba. σώφρονι βίῳ ἐπιστ., v. N.

delineat ep. 20. facere docet philoſophia, non dicere, et hoc exigit, vt ad legem ſuam quiſque vivat, ne orationi vita diſſentiat, ut ipſa inter ſe vita unius ſine actionum diſſenſione coloris ſit. φιλοσοφία ergo hic propriam habet ſignif. et eſt ſtudium ſapientiae. Sed πιστώσασθαι eſt rem confirmare, certam minimeque dubiam reddere, rei fidem facere. Hinc ἐπιστώθη in paſſ. eſt ἐπείσθη, ἐπληροφορήθη, fides ei facta eſt, certus factus eſt. Sic explica 2 Tim. 3, 14. *Leisn.*

In rem ipſam deque Marco v. Exc. ad §. 1., ſed ad ſententiam comparandam Luc. 3, 66. i. ἔργοις — τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο, *firmarunt*, Xen. Ageſ. 11, 10. et Dion. H. S. T. 1. 685, 20., ſed de v. πιστ. ad Leisn. cf. Suic. Th. p. 743. m. Heſ. 1, 1392. i. cum N. et L. N. T., ut de med. Heſ. 2, 966. i. Stp. Th. 3, 146. A. e., ubi e Bud. C. 159, 37. ſqq. noſtra reddita „philoſophiam — ſe colere prae ſe tulit, fidemque fecit, ſ. philoſophiae ſtudii fidem fecit" qua extr. formula reddunt v. etiam ad Luc. 3, 33. l. 7. et Ind. Ael. V. h., ſed v. privo cum Bg. Ind. Dion. H. S. T. 2., ubi eſt, ut hic, cum acc. rei, cf. Dion. Caſ. et Stp. Th. l. l. D. i., qui φ. reddit aliunde, vt Bg. e P., ſed et „amor ſapientiae" quomodo capio Bg., tribuente Noſtro infra etiam Marco φιλοσοφίαν 4, 5, 13., cui forte hinc datus ab aliis titulus ille vulgaris *philoſophi*, addente Bg. de ſuo pron., ſed faciente cum P. in λογ., vbi et procedit dictis, ſermonibus, oratione hic oppoſitis λ. animi ſenſibus et propenſionibus, it. actionibus, factis ac vitae, ut alibi ἔργῳ, ἔργοις, πράγμασι, rel., cf., praeter Ind. noſtrum, quoque Dem. 268, 11. Bg. ad Alc. p. 36. m. Duk. ad Thuc. p. 139. N. 10. Krb. ad Plut. p. 109. e. Kypk. T. 2. p. 332., ſed v. δογμ., ap. philoſophos, ut hic, pro decreto ſ. placito, productum a Stp. Th. tantum e Plut., cf. Fabr. ad S. Emp. p. 200. Luc. 1, 556. l. 3. it. 2, 820. l. 99. Suid. Heſ. cum N., ut in aſtrologia D'Orv. Ch. p. 757. m., in theologia L. N. T. cum Suic. Th., aliorum omnium docentium, medicorum item, Schw. L. N. T., etiam aliorum extra ſcholas, privatorum Luc. 1, 61. l. 92. cum Loesn. ad N. T. p. 95. e., ut de magiſtratuum infra, ap. G. Th. cum Grr. n. hic et ſq. ſubſt. Bg. e P., non bene deſerto plur., quanquam Noſter ponere potuit ad orationem commutandam ob ſqq. ſingg., non reperiente me ap. rel. Graecos plur. γν. ea notione, ſed de decretis et edictis regum, populi, iudicum, v. Ind. Luc. Rs. Or. V. 4. 8. p. 655. m. coll. V. 4. p. 234. l. 7. it. Dem., vt δὲ poſt οὐ, in media poſitum enunciatione ac membro, pro ἀλλὰ in fronte, Stp. Th. 1, 913. m. e Bud. C. 1298, 5. ſeqq. De v. p. 101. e. Hoog. Op. p. 245. e. cum Ind. Fab. Aeſ. Hſ.

βίῳ σ.) Ms. ordo alius, tranſpoſito adi., infra recurrens, hic ab ingenio eſt librarii, ut hoc membrum ſit priori ſimilius, cum Noſter variet et Mss. rel. cum P. maneant in vulg. ordine, non item Bg., cf. Exc.

πολύ τε) Quorum nomina partim referuntur a Lamprid. Conſtituerat autem Marcus etiam Athenis omnis generis auctores, ad communem utilitatem, teſte Xiph. Factum etiam eſt, ut multi, favoris ap. impera-

ἀνδρῶν σοφῶν ἤνεγκεν [d] ἡ τῶν ἐκείνου καιρῶν φορά. Φιλεῖ γάρ πως ἀεὶ τὸ ὑπή-

Magnumque numerum virorum ſapientum tulit illius tem-
8. porum proventus. Solent

d) Ms. Vi. ἤνεγκε τῶν ἐκ. κ. ἡ φορὰ. Similes verborum traiectiones non raro occurrunt, ſed aliquoties inſuper habui, de hac varietate monere. *Loc.* Etiam Ms. Ba. hic conſentit in novitate, e quo talia diligentiſſime Martinus dedit, v. N. Sed accentus idem in φορὰ. hic in edd. A al., ante punctum quidem non reclinatus, quo de poſtea non amplius monetur.

torem obtinendi cauſa ſimularent ſtudia ſapientiae. *Boecl.* Quinam philoſophi hi ſunt? Forte Arrianus, Athenaeus, Vlpianus Tyrius, Maſurius Ictus, Cynulcus Cynicus, Galenus medicus, Daphnus Epheſius, Rufinus Nicaeus, etc. v. Obſ. Hal. T. 7. Obſ. 13. §. 2. ſqq. *Leisn.*

De Bc. rebus v. ad Capit. in Marc. c. 23. e. p. 380. b. N. 1. Caſ., vt ab Anglis ap. Heyn. Hiſt. T. 4. p. 1011. e. et in N. producuntur non modo philoſophi, ſed docti etiam aliarum artium; quo ſenſu latiori capi licet hic Gr. σοφ., etiam Bg. Lat. e P. et ex Stp. Th. aliunde, ap. G. Th. cum Gr. n., ſed non ad ſententiam noſtram, in v. πλ. Bg. bene quidem diſcedente a P., non item a Verſ. vulg., quanquam et alii ſic reddunt, v. c. Stp. Th. 3, 379. A. m., cum, quando adi. πολὺ cum Gr. ſubſt. πλ. componitur, modo aliud Lat. adi. deligendum ſyn., ut *magna multitudo*, quod et noſtrates habent, *eine* groſse *Menge*, it. *abundans mult.* ap. Liv. 2, 47. i., cf. ad 3, 4, 2. quo de nihil ap. Stp. Th., ſed tota formula, Noſtro familiaris, quoque ap. Luc. 1, 559. l. 47. πολύ τι πλ. *multi*, at p. 709. pen. ἐν πολλῷ πλ. *in* magna *concione*, ſed πολὺς, pro magnus, Stp. Th. 3, 480. G. modo phyſice de re, et tropice de perſ., cum latius multo pateat, v. Ind. Ael. V. h. et noſtrum. Caeterum ap. Creſol. theatr. rhet. p. 3. e. cum Vs. P. affertur πολὺ τὸ πληθ. λ. memoriter.

ἤνεγκεν) Mss. forma dicendi alia, praepoſito gen. et ἡ articulo ad φ. ſuum ſubſt. propius locato, alibi Noſtro etiam uſurpata, librario debetur ob vim manifeſtam, non ſolum in traiecto artic., ſed etiam in ν ἐφελκ. ademto; quales formularum mutationes infra in Mss. redeunt, ſtante hic pro vulg. etiam Ms. Ve., cf. in rem Aur. V. de Caeſ. 16, 11. *tantum* illo *imperante* floruere *artes bonae*, ut *illam* gloriam *etiam* temporum *putem*, ſed in v. ἠν. ſupra 1, 1, 8. e., hic Bg. ſeveriore, cf. Virg. Aen. 11, 285. Cic. Qu. Tuſc. 1, 42. m. ſ. 101. i. et Plin. ep. 1, 13, 1. magnum *proventum* poëtarum *annus* hic *attulit*, quod ignorat G. Th. in v., ſed in „fero, φέρω, ἐνέγκω, — *aetas* parentum, *peior* avis, *tulit* nos *nequiores*, Hor. i. progenuit" ubi et pro themate ſecundum Gr., de noſtra ratione, ut diverſa v. v. ſiant, et duplex adeo, alterum ἐνέγκω, alterum contractum ἐνεγκέω ſ. ἐνεγκάω, cf. Suid. 1, 740. e. 2, 62. e., non coll. ad Heſ. 1, 1226. m. 1639. e. it. L. Ern. v. ἐνεγκοῦσα „vulgaribus libellis Grammaticis facientibus cum Stp. Th. T. 4. Ind. p. 870. A. e., vt Sch. ſub φέρω" aor. 1. vel 2. (hinc, cum P. *efferre*, in quo Lat., ad Suid. l. l. in Gr. n. adhibito, ap. G. Th. nihil ſimile, quam „*efferre* dr. *ager*, i. producere,) φορ. proventus *temporum*, — κ. *eius* aetatis *proventus*" v. Exc.

φιλεῖ) Ad gnomen de principum ſtudiis faciunt haec, a Schotto adnotata, Claud. *Regis ad exemplum totus componitur orbis*, Cic. 3. de leg. (c. 14. i.) *Licet videre, ſi velis replicare memoriam* temporum, *quales-*

κοον [e] ζήλῳ τῆς τοῦ ἄρχοντος γνώμης βιοῦν. ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα καὶ σώφρονα, στρατηγικὴν ἢ πολιτικὴν ἀρετὴν ἔχοντα, πρός τε τοὺς τὰ ἀρκτῷα

enim plerumque ſubiecti ad ae-
9. mulandum principis ſenten-
tiam vitam componere. Quae-
cunque equidem eius extite-
runt facta fortia et moderata,
imperatoriam aut civilem vir-

e) Comma hic in Ms. Ba. cum edd. A. al.

cunque ſummi *civitatis* (viri) fuerint, *talem* civitatem *fuiſſe*, Martial. (8, 55, 5.) Sint *Maecenates*: non *deerunt*, Flacce, *Marones*, et Solin. c. 2. Auguſti tempore multos claros atque eloquentes fuiſſe viros, prodit. *Sylb.*

Claud. proprie haec ſunt de IV Conſ. Hon. v. 299. ſqq. — *componitur* orbis *Regis* ad *exemplum*, nec *ſic inflectere ſenſus Humanos* edicta *valent*, *ut* vita *regentis*, quae adhibet quoque Gs. ad Plin. Pan. 45, 6. ſententiam, cui modo addamus Iſocr. ad Nic. 9, 6. ed. Kretſchm. et Liv. 1, 21. i. *quum* ipſi *ſe* homines *in* regis, *velut* unici *exempli*, mores *formarent* „tractaturi hanc §. in Exc. cum quibusdam Sch.“ ὑπ. *ſubditum* genus *hominum*, ſ. *ſubditi*, (et poſt P.) qualis rex, talis grex, φ. *amat*, ſolet, — π. part. encl., eadem cum πω, et tum fere uſurpari ſolita, cum ſq. dictio, incipiens a vocali, *quodammodo*, aliquomodo, — γν. animi *aemulatione*, (quaſi voluiſſet addere *vivere*) ζ. γ. τινὸς β., imitari *vitam* alicuius.“

ὅσα μ.) Praeter Exc. ſuper μ. οὖν, hic formulam ὅσα ἐκ. πεπρ. ἀνδρ. ſeruauit Bg., quoad adi. duo, quae et hic credas pronomini ὅσ. poſtpoſita, reſolvente Stp. in m. ad P. dativum perſ. cum paſſ. per praep., ex arte quidem, nec tamen neceſſario, cum et Lat. habeant, cf. Schell. de ſtylo p. 593. i., religioſior forte in hanc partem, ad cuius haec „poëtae ita ſolent loqui“ addidiſſem ſaltem *et hiſtorici*, ut h. l. vertiſſem, *quaecunque* illi *geſta* ſunt *fortia* etc., cum P. iterum reſolvente Bg. §. hac extr. et 3, 7, 18. e., ſed retinente ipſo 1, 3, 9. i., et contra 6, 9, 2. m. in ſua Verſ. exprimente Gr. formulam noſtram pro ſyn. εὐεργεσίας κατατεθείσης πρὸς αὐτοῦ, ubi praep. illa eſt pro ὑπὸ, qua ſolet reſolvi ille dat., cf. Fiſch. ad Well. p. 318. e. it. Rz. ad Luc. 2, 607. N. 21. et p. 879. N. 66. e., ubi et noſter locus producitur, ut v. πεπρ. cum eodem caſu v. ap. Dem. 26, 4. 62, 13. 176, 17. 244, 26. 297, 20., ubi P. ratio vicinior eſt ad Gr., cum modo adi. mutet in adv., ſed Bg. plura, aſſumtoque verbo Lat. alio, verbum Gr. in affine ſubſt. et dativum in gen., pendentem ab iſto ſubſt., ſervatis tamen ſic Gr. utr. adi., quorum ἀνδρ. refertur ad ſq. στρ., et σωφρ. ad ſq. πολ., ſi non cum Bg. accipias σωφρ., ſed pro Lat. *ſapientia*, et de Marci ſapientibus in rep. inſtitutis; P. ſequente Bg. per ſyn., ut Sch. partim „*modeſte* res *geſtae*“ non male ſuppleto ſubſt. ἔργα ſ. πράγματα.

ἔχοντα) Nove dictum. Vetuſtiores dixiſſent στρατηγικῆς ἢ πολιτικῆς ἀρετῆς ἐχόμενα. *Reisk.* Immo ſatis antiquum ac probum v. ἐχ. de re cum acc. rei, pro habere ſecum ſ. in ſe, continere, atque adeo pro comp. κατέχειν, quo ſenſu interdum regit ſimul dat. perſ., ubi ſolent commodius ad Lat. linguam explicare per παρέχειν et per Latt. praebere, af-

τῆς γῆς ἔθνη [f] βάρβαρα κατοικοῦντας, πρός τε τοὺς

tutem prae ſe ferentia, tam adverſus eos, qui ſeptentrionales

f) Sic cum Mss. et edd. omnes, praeter Ing. τ. γῆς μέρη βαρβάρους κατοικ., et ſub ἀρκτ. penultima nullibi Iota, v. N.

ferre, creare, facere, cum Lat. non dicant ſic ſuum *habere*, ſed noſtrates vicinius, v. c. *es* hat *für* mich *etwas* trauriges, *angenehmes*, illum dat. modo in praep. reſolventes, cf. Kypk. 2, 450. e. Ind. R. Or. V. 7. Ant. p. 911. i. et Dem. p. 394. e. Nr. 8. ſq. Luc. 2, 178. l. 29. et p. 803. i. cum Ind., Bauer. Phil. Thuc. p. 248. i. ad Thuc. p. 135. l. 50. Schol. et Abr. Diſ. p. 246. e. Stp. Th. 1, 1316. A. e. it. ad Thuc. p. 323. l. 87. Schol. cum Duk. Verſ. Abr. Auct. p. 273. i. L. Ern. v. Nr. 15. et Schw. N. T p. 622. a. Nr. 3., in qua dicendi ratione, ubi abeſt ille dat. perſ., licet etiam verti per Lat. *declarare*, indicare, *prodere*, rel., quibuſcum hic convenit Bg. phraſis; quae notio, cum priori coniuncta, ſaepe eſt aptiſſima ad locum intelligendum, maximeque Vernaculis reddendum; ubi et procedat Lat. ſyn. *teſtari*; cf. Foeſ. Oec. p. 157. a. i. Ind. Fiſch. Aeſch. et Dem. l. l., cui add. 142, 28. 143, 21. 229, 8. 319, 8. 367, 8. 27 378, 10. 1485, 21., retinente bene Sch. „habentia *virtutem*" etſi G. Th. non explicat per Lat. noſtra ſupra, ſed ſemel modo per *afferre* 862, 7., ubi Bg. formula 636, 38. ſqq. it. in praep. 984, 10. ſqq. ſine exemplo de re, quale tamen mox in ſyn. *prae* ſe *gerere*, quae valent i. q. privum v. oſtendere et rel. ſupra, cf. ib. v. *praefero* 1003, 32. Cort. ep. Cic. 2, 1, 1. Ind. Iuſt. et Schell. de ſtylo p. 326. Nr. 38. et p. 352. e. Nr. 2. b., longius abeunte P. in hac regione, dum Sch. ad „ſτρ. foris *geſtam* imperatoriam *virtutem*, opp. *domi* geſtam *ap. cives*" debuit potius adhibere Lat. aliud, v. c. *declaratam* ſ. *exercitam*; reddente me *was* von *deſſen* Geſchicklichkeit *in* Kriegs *und* Staatsſachen *zeuget*, ſ. *als Held* und *Staatsmann* ſ. *Regent*, ſumto ſubſt. ἀρ. univerſe, de omni perfectione ac praeſtantia cum intelligentiae, tum animi voluntatisque.

πρός τε) *tam* aduerſus *eos*, qui *ſeptentrionales* terrae *partes* incolunt, *quam* eos, *qui* ſub *oriente* degunt, *barbaros*, — ut videlicet legatur τὰ ἀρκτῶα τῆς γῆς μέρη βαρβάρους κατοικ. Sed Pol. illas res geſtas ab his ſeparat, quaſi legeretur καὶ ὅσα πρός τε τοὺς τὰ ἀρκτ. *Steph.* (ad marg. P., qui ſane per ſua „qualemque porro *ſe* geſſerit *adverſus* barbaras *nationes*" non animadvertit, πρός τε — πρός τε pendere a pr. v. πεπρ., et illa ſτρατ. — ἐχ. eſſe quaſi in parentheſi. *Irm.*) Scio equidem, poſſe corruptum videri hunc locum. Quis enim putet, aiunt, recte dici, *illi habitant* gentes *barbaras*, τοὺς κατοικ. ἔθνη βάρβαρα. Itaque ſuſpicetur aliquis ἀρκτῶα ἤθη βαρβάρους, barbaros, *qui* ſeptentrionales *orbis* partes *habitabant*. Nam τὰ ἤθη ſedes ac patrios lares ſignificant. Exempla paſſim ap. Herodt. Ael. etc. Sed in re clara iis afferendis abſtinere ſatius eſt. Tamen ſcio, nil eſſe mutandum circa voc. ἔθνη, cui aſteriſcum praefixit Steph. Nam Graece dr. *populus aliquis* habitare *gentem*. Arrian. in 4 ἀναβ. ſic ſcribit plane et diſerte, οἱ δὴ τὸ μέγιστον ἔθνος Σκυθικὸν ἐποικοῦσιν. *T. Fab.* Apparet, ni fallor, e Bg. Verſ., eum legiſſe, aut legendum putaſſe τὰ ἀρκτῷα τῆς γῆς μέρη. Sic Herodi. 4, 7, 2. τὰ ἀρκτ. τῆς ἀρχῆς μέρη. Fabri emendatio Berglerianae poſtponenda, etſi verum eſt, τὰ ἤθη ſedes ac patr. lares notare. Mox idem Faber putat, nihil eſſe mutandum. Nam, Graece, inquit, dr. *populus aliquis*

ὑπὸ g τοῖς ἀνατολαῖς ποιου- terrae partes incolunt, barba-

g) Ms. Ba. τοὺς ἀπὸ τῶν ταῖς ἀνατολαῖς μερῶν ποιουμ., M. Ve. τοὺς ἐπὶ ταῖς ἀν. ποιουμ., ſed M. Vi. modo ἀπὸ pro ὑπὸ affert, v. N.

habitare *gentem.* Itaque, quemadmodum nomina multarum gentium pro regionibus, quas illae gentes incolunt, paſſim ponuntur, ut docet Burm. ad Ouid. Met. 4, 668. ad Vell. 2, 15. et 40. et Obſ. Miſc. V. 1. p. 96. ita generale nomen, quo *gentes* Graece vocantur, ſc. τὰ ἔθνη, videntur Fabro dici pro ſedibus gentium et regionibus. Sic igitur Faber. Nec mihi videtur quicquam eſſe mutandum, ſed ob aliam rationem. Τὸ ἔθνη βάρβαρα adiicitur per appoſitionem. Verto igitur, *adverſus* eos, *qui* incolunt *ſeptentrionales* terrae *partes*, qui *ſunt* gentes *barbarae*. Τὰ ἀρκτῷα τ. γῆς, omiſſa voce μέρη, ſunt ſeptentrionales terrae partes. *Leisn.* (quem cf. in Progr.) ἔθνη βάρβαρα dele, ut ſenſum turbantia. Eſt ſcholium. *Reisk.*

„Sb. Ind. v. ἔθν. „γῆς ἔθνη βάρβαρα κατοικοῦντας, pro μέρη" obſcurum, utrum pro ἔθνη correxerit μέρη cum Stp., an ἔθνη modo pro μέρη acceperit, qui ſaltem non ſimul probavit Stp. alterum βαρβάρους, pro vulg. βάρβαρα, ut tamen ſubito Ing. fecerunt. De Bg. aeque incerta res videtur, qui e Stp. ad m. P. nihil mutavit, niſi quod *barbaros* alio poneret loco et vicinius ad Gr. ordinem, remotos a Stp. ad extrema. Nam, quod in Bg. comparet quoque vocab. *partes*: in eo poteſt recepiſſe Stp. μέρη, ſed et libere id ſuppleviſſe ſubſt. ad adi. τὰ ἀρκτ., ut facit alibi, cf. 1, 1, 5. e. v. ἡμεδ., et ἔθνη βάρβαρα ſervaſſe, breviter ad ſenſumque per *barbaros* convertens. Sic Sch. modo haec praebuit in pr. πρ. „ἐχθροὺς, adverſus *hoſtes*, — ἀρκτ. τ. γῆς, ſeptentrionales *terras*" quem ſuſpicor τὰ τ. γῆς exquiſite cepiſſe pro τὴν γῆν, et τὰ ἀ. τ. γῆς pro τὴν ἀρκτῴαν γῆν, in quibus tamen aſſumſerit ſubſt. μέρη, ut τὰ articulus neutr. generis haberet, quo referretur. Iam, ſi quid tentandum hic eſſet: ſufficeret, cum Fabro pro ἔθνη ſubſtituere ἤθη, ſumtum de ſedibus, locis, terris, in quibus quis verſari ſolet, v. Exc. ad 1, 2, 6., quia duo iſta et alibi confunduntur, cf. Koen. ad Greg. p. 236. N. 96., ubi affertur valde blandiens locus Eur. Hel. v. 280. ἔπειτα πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς εἰς βάρβαρ' ἤθη, deinde *eduxerunt* me *dii* ex *patria*, et *collocarunt* inter *homines*, qui *mores* habent *barbaros*, pro breviori, *deinde* patria e terra *dii* me *collocarunt* in *barbara*, peregrina, *loca*; vbi adeo occurrit cum ſubſt. ἤθη ipſum adi. βαρβ., ut ap. Noſtrum de Fabri coniectura; qua tamen ne opus quidem, ſi vulg. interpretemur, ſicut alibi, de provinciis, ut et in Arriani loco forte capiendum; unde ſit, *adverſus* eos, *qui* ſeptentrionales *terrae*, orbis, imperii Romani, *provincias* barbaras *incolunt*; ubi primo gen. τ. γῆς conſiſtet ſimul cum ſubſt. ἔθν., ut ap. Lat. copulantur *terrae loca*, deinde τῆς γῆς notio erit aut latior, ut vulgo, aut anguſtior, vt τῆς οἰκουμένης, pro certa tantum terrae parte, atque adeo terra et orbe imperii Rom., denique intelligentur Romanorum provinciae, ad ſeptentrionem ſitae, Germania et Britannia, quarum cum incolis bellum geſſiſſe Marcum fortiter ac feliciter, vel e Capit. conſtat, cum Germanis quidem T. 1. p. 321. e. 339. i. 343. ſqq., ubi Marcomanni diſerte vocantur *barbari*, p. 352. 355. m. 365. m. 369. e. 372. e. p. ſq. e. 384. 387. et 394. e., ſed cum Britannis p. 321. e. et 372., ſicut Noſtro mox memorati οἱ ὑπὸ ταῖς ἀν. λ., *orien-*

μένους τὸν βίον, πολλοῖς [h] ros, quam qui ſub oriente ſole

h) Ms. Ba. πολλοῖς τε καὶ σ. v. N.

tales, videntur eſſe Parthi ap. Capit. p. 321. e. 325. 339., it. Syri p. 336. m. 372. et 392. Cumque dicitur a nobis Marcus bellum intuliſſe provinciis Romanorum barbaris: id ſic intelligimus, quod Germania et Britannia ex parte tantum ſubiectae tum fuerunt Romanorum ditioni, et hanc Romanorum partem vicini barbari, nondum ſubacti, ſaepe infeſtarunt, contra quos adeo Marcus belligerarit, cf. 1, 3, 12. ſq. 3, 14, 1. ſqq. it. Exc. ad 1, 1, 5. et ad Capit. p. 321. N. 7. Caſ. Sic quidem interpretando tantum ſuccurrerim huic loco; in v. κατοικ. tenente aliunde Stp. Th. cum L. Ern., praeter ſimpl. Lat. *habitare*, etiam Bg. cum altero *inhabitare*, quae compp. ap. G. Th. per ſimpl. illud explicata, ubi et noſtrum Gr. comp., cuius praep., ut illa Lat. *in*, regat adiunctum act., reſpondente forte noſtro *bewohnen*, ſed me ſuper Iota in ἀρκτ. nihil regulae tenente, ſed variantes tantum in eo editores cum Stp. Th. ipſo, cum retinuerit L. Ern., non item Heſ. 1, 538. e., ſed iterum Suid. 1, 331. e. ἀρκτῷος, ὁ ἀνατολικὸς, miro gloſſemate, quod et Verſ. ſervavit, nec Kuſt. aut Toup. caſtigarunt, cum videatur excidiſſe aliquod, v. c. ᾧ ἀντίκειται, *cui opponitur*, ſ. ᾧ ἐναντιοῦται, ſ. οὗ τοὐναντίον, niſi fuerit, καὶ ἀρκτῷος, ὡς ὁ ἀνατολικὸς, ut exciderit modo ὡς ob pr. ſimilem ſyllabam.

τοὺς ὑπὸ) Cod. perperam ἐπὶ ταῖς ἀν. *Stroth.* Haec mutatio praepoſitionis in eodem Ms. Ve. redit 2, 9, 17., ut Var. eadem alibi, v. Luc. Ind. N. v. ἐπὶ et Fiſch. Plat. Ap. 5. p. 57. N. 3., hic ut ſit librarii lapſus aut gloſſa, cum per ſe utr. recte habeat, quanquam neutra in voce tenente Stp. Th. exempla regionum talium, quales hic ſunt et alibi, ſed modo locorum univerſe, et Noſtro in talibus non ἐπὶ, ſed ὑπὸ adhibente; ut, ſi quis ſubtiliter verſetur, diſcrimen aliquod reperire poterit, quaſi ἐπὶ τ. ἀν. ſit in oriente, quoad ἀν. ſumitur de terrae regione ac parte, ſed ὑπὸ τ. ἀν. ſub oriente, quoad ἀν. de coeli plaga et parte valet; quanquam, ſi ἐπὶ pro παρὰ accipias, et totum ἐπὶ τ. ἀ. ad orientem, cum ὑπὸ conueniet; ut Sb. Ind. ὑ. „ταῖς ἀν. ſub *oriente*, i. in oriente" et 3, 7, 16. e. ἤγειραν τρόπαια, τὸ μὲν ἐν ἀνατολῇ, τὸ δ' ὑπ' ἄρκτῳ, ſibi ſubſtituuntur ἐν et ὑ., quae praep. et pro ἐν ſaepe ponitur, ut Lat. *ſub* pro *in* ſimpliciter, ſine illa ſubtilitate phyſica; unde lectio Ms. Ve. manet gloſſema apertius. Sed illa Ms. Ba., ut nunc habet, corrupta videtur, et aliquando fuiſſe in marg. ὑπὸ τῶν τῆς ἀνατολῆς μερῶν, aut ἐπὶ τῶν τῆς ἀν. μερῶν, quia ἀπὸ, quod ille Ms. tenet, cum ὑπὸ et ἐπὶ etiam alias variat confunditurque, ut in Ms. Vi. hic accidit, vulgatam in reliquis tenente, cf. Fiſch. l. l., nec facit ſenſum in vicinia illorum ποιουμ. τ. β., contra, ſubſtitutis ὑπὸ aut ἐπὶ, tenes ſententiam, ſed et gloſſam manifeſtam iterum, in qua αἱ ἀνατολαὶ explicantur per τὰ τῆς ἀνατολῆς μέρη, quod procedit, quanquam non eſt neceſſarium, ut vides in Bg., qui e P. de coeli plaga intellexerit, et *orientem ſolem* de loco coeli, ubi ſol oritur; quo ſenſu iſtam Lat. formulam ſaepe licet accipere, cum abſolute ponitur, etſi aliter quoque, cum aliquid eſt adiunctum, ut ap. Cic. Somn. Sc. c. 6. e. in *reliquis* orientis *aut* obeuntis *ſolis* ultimis, *aut* aquilonis *auſtrive partibus*; hic e P. ſervante Bg. additum ſubſt. ἡλίου, qui gen. alias cum ἀνατολὴ et δυσμὴ ſolet adeſſe ac ſuppleri, v. Stp. Th. 3, 1366. F. i. et 4, 788. i. L. Boſ. Ell. p. 133. i. et L. N. T. Schw. p. 104. b. i.

καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγ- agunt vitam, ea ſunt a multis et

385. N. 1., ap. quos et alia ſunt exempla plur., quem pro ſing. ſimpliciter accipiunt bene Stp. l. l. F. e. et L. N. T. Krb. p. 182. e., arguтante in cauſa eius Schw. l. l., et Stp. Th. non ita bene, ac L. N. T., verſante in conſtituenda notione, quae ſic phyſice et proprie Lat. *exortus* ſ. *ortus*, v. c. ſolis, et primo quidem de oriendi actu ſ. tempore, deinde, ut Lat. iſta, de loco, ubi ſol exoritur, eoque duplici, vel in coelo, vel in terra, ſed porro improprie id, quod eſt in L. N. T. et Stp. Th.

ποιουμ. τ. β.) Dicitur potius *δίαιταν ποιεῖσθαι. Steph.* forte tum immemor loci in Th. 1, 735. F. e. ex Aeſch. A. Or. V. 3. p. 637. l. 89. *ἐὰν ἐπερωτῶσιν ὑμᾶς οἱ νεώτεροι, πρὸς ποῖον παράδειγμα χρὴ αὐτοὺς τὸν βίον ποιεῖσθαι*, ubi, moraliter ſumtum, reddi poterit *vitam inſtituere*, ſ. cum Stp. *vitam* fingere, *formare*, ſed et ſimpl. *vivere*, de ſolenni ratione, qua v. med. ποιεῖσθαι cum acc. rei facit periphraſin verbi in act. eius, quod in ſubſt. adiuncto latet, ut in βίον continetur v. βιοῦν, unde Dreſ. de V. med. p. 417. e. noſtrum locum explicat diſerte „βιῶσαι, *vivere*" et Sch. in β. „π. degere" eodem ſenſu, in v. π. faciens cum P., quem recte Bg. deſerit, cuius Lat. formula bene delecta eſt, cum a Gr. tantum abhorreat in act., ſi *agere* ſumitur pro facere, non vero ab alio tropo, pro pellere, movere, promovere, qui eſt in ſyn. *vitam* tranſigere, *traducere* ſ. *ducere*, non exponente G. Th. 218, 76., niſi 213, 66., „agere *aevum*, i. vivere" ſed quae, quod meminerim, fere modo capitur phyſice, ut h. l. Noſtri Gr., quae adeo late patet, ut in ea cogites univerſum illud *vivere*, quod ſub ſe comprehendit deinde formas illas duas vitae, ſ. phyſicae, ſ. moralis; ſicut nihil eſt vitii in ſubſt. τ. β. cum v. ποιεῖσθαι, cum definiri nequeat, quo uſus quis ſubſtantivo faciat cum v. illo Gr. formulam, ut in qua cautio non eſt in ſubſt., ſed in verbo, ut, ad exemplum bonae Graecitatis, ne ſit act., ſed med., cui legi ſatisfecit Noſter. In ſubſt. quidem nullum eſt diſcrimen, numerus nullus, lex nulla; nec recte Rsk. dubitabat de νίκην ποιεῖσθαι, pro νικᾷν, ad And. Or. V. 4. p. 97. e. et Ind. V. 8. p. 514. v. π. e., cf. in formulam univerſam Ind. Xen. Cyr. Z. v. e. Bud. C. 413, 42. Stp. Th. 3, 425. C. m. Vig. p. 278. cum N., Krb. Decr. R. p. I. p. 269. ſq. 288. e. Kypk. 1, 42. e. 154. m. et 2, 77. m., non ſevere talia medii v. exempla comparans cum act. N. T., lib. de V. med. Kuſt. 1, 32. 58. ſqq., ubi ſ. 62. legem ſcribit forte anguſtiorem, Dreſ. p. 391. e. ſqq., ubi p. 426. m. „ζωὴν ποιεῖσθαι, i. ζῆν vivere" ex Herodt. 8, 105. p. 668. l. 66. *ἅτε ποιεύμενος ἐκ τουτέων τὴν ζόην*, *ut* qui *ex* hac *re* vitam *toleraret*, ubi in N. affertur „diverſiore in re ποιεύμενον ἀπὸ τούτων τὴν ζόην 2, 36., qui locus eſt claſſicus, ubi p. 120. l. 97. ſqq. illa phraſis et hae aliae inter ſe componuntur, Αἰγυπτίοισι — ἡ δίαιτά ἐστι, — ἀπὸ πυρέων — ὦλλοι ζώουσι, ut omnes ſint i. q. unum Lat. privum v. *vivere*, ſed diverſo ſenſu, quanquam uno tantum phyſico, et quidem Αἰγ. ἡ δ. ἐστι pro inter feras vivere, i. verſari, ſed reliquae duae pro vitam ſuſtinere, i. victum et vivendi praeſidia ſibi parare. In quo et patet, δίαιταν ſane diverſam eſſe quodammodo a ζωῇ et a noſtro ſyn. βίῳ, pro loco vivendi ſumtam, ut tamen interdum ſignificet idem cum iisdem, cf. Thuc. 1, 6. i. 7, 69. p. 400. l. 53. ſicut ex Herodt. ſyn. π. τὴν ζ. et Aeſch. formula eadem ethici ſenſus analogiam habet Noſtri haec phyſicae notionis, per quam formulam variatur hic aliqua ratione pro pr. privo v. κατοικ.

γέγραπται [i]. ἃ δὲ μετὰ τὴν Μάρκου τελευτὴν παρὰ πάντα τὸν ἐμαυτοῦ βίον εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, ἔςι δ' ὧν [k] καὶ πείρᾳ μετέσχον, ἐν βασιλικαῖς ἢ δημοσίαις ὑπηρεσίαις γενόμενος, ταῦτα συνέγραψα.

ſapientibus viris conſcripta; quae vero poſt Marci obitum per omnem meam vitam vidi et audivi, nonnulla etiam, quorum experimento particeps fui, in principalibus et publicis officiis verſatus, ea ipſe conſcripſi.

i) Pro puncto hic al., ſervavimus colon Stp. et rel., ut ἃ δὲ ad pr. ὅσα μὲν magis aperte referretur; quorſum et Ms. Bg. diſtinctio pertineat. k) Mss. Ba. et Vi. ἔςι δὲ ὧν λ., pleno δὲ cum B. 1., cf. §. 2. i., ſed ἐςὶ hoc accentu in B. 1. cum Ox., (cf. Fiſch. ad Well. p. 101. m.) et poſt δ' nullibi comma, v. Exc.

πολλοῖς) Ms. idem deinceps τὲ ante καὶ proximum inſerit, ut τὲ καὶ, Lat. *que et*, nihil ſit, quam ſimpl. καὶ et copulativum, cum in vulg. lectione illud καὶ, ut 1, 1, 8. m., eſſe poſſit explicativum, pro *idque* ſ. *et quidem*, quod diſerte hic Vern. vetus ſequitur, ut P., *ea* ſunt *multorum* doctiſſimorumque hominum *comprehenſa monimentis*, a Ms. abhorrentia, ſimiliter tamen accipias, cum, tacentibus G. Th. Hor. Turſ. et Indd., (niſi quod Ern. Liv. et Tac. ei *que* tribuunt explicandi vim aliquam aliter,) in loco hoc Lex. Apin. Gramm. „*filium* habeo *eumque unicum*" manifeſto ſic valeat; ex eodem P. explente Bg. pron. ταῦτα, ad pr. ὅσα referendum, (ut §. ſq. ἃ et ταῦτα apparent,) ſed ſine neceſſitate, cum et ſolitarium pron. relativ. ſine demonſtrat. Lat. habeant: ad σοφ. §. 7. favente nobis P. hic, ubi Bg. ad v. συγγ., retinet dat. perſ., cf. §. i., ſed Stp. Th. ignorat paſſ., etiam Noſtri ſenſu hiſtorico, v. 1, 1, 4. et Ind. Luc.

μετὰ τ.) cf. dicta ad titulum huius operis. *Steph.* qui in Th. aliunde non tacet de abſoluta in ſubſt. τελ. forma et ellipſi gen. βίου ſ. ζωῆς, (qua de nihil ap. L. Boſ.) ſed caret Lat. Bg., (e P., ap. G. Th. cum Gr. n.), non item L. Ern. et N. T. Schw. et Krb., cf. Ind. Dem. Luc. Fiſch. Aeſch. et Pal., ubi *mors*, ut Sch. hic, qui in „ἐμ. mei *ipſius*" ubi omiſſum a P. pron. mutat perite Bg. in unum affine ἐμὸν et gen. in acc. eundem cum ſubſt., v. Poſſ. Synt. p. 15. m. R. 9. et p. 206. m., ſed ſine cauſa, quae fuerit haec, quod omnia, poſita intra artic. et ſubſt., poſſunt accipere naturam adiectivorum, ut alias fit in adv., formulam aliter explicante Stp. Th. 1, 1076. i., cf. Ind. Hſ. Plut. et Fab. Aeſ. et ſimilia παρὰ π. τὸν β. ap. Ael. V. h. 11, 9. i. cum 14, 10. N. 3. it. Dem. 228, 24. π. π. τὸν χρόνον cum Ind., ubi et liberius illud hic Vern. vet. „*durante* toto *tempore* rel." cf. Bud. C. 330, 22. Stp. Th. 3, 37. F. m. Rz. ad Luc. 2, 929. N. 89. Abr. Dil. Th. p. 379. i. Fiſch. ad Well. p. 396. i. Hdl. ad Xen. p. 53. m. et Z. ad Vig. p. 625. N. 22. et ad ſqq. Exc., ubi Sch. in ἐς. „δ' ὧν, ſunt *autem* nonnulla, *quorum* particeps *factus ſum*, (in artic.) ἔστιν ὧν, *quorundam*" in καὶ, pro *etiam*, hunc quoque ſubiiciens locum.

ταῦτα σ.) Hic debebat operis praefatio claudi. *Reisk.* Duo haec priora capita complectuntur quaſi prooemium totius operis. *Stroth.*

Praefationem quidem ſentiat quivis: at, qui primi olim operis Herod. inſtituerunt diviſionem in partes minores, videntur capita duo

Γηραιὸν ὄντα Μάρκον, καὶ μὴ μόνον ὑφ᾽ ἡλικίας, ἀλλὰ	Senem iam Marcum, et non ſolum aetate, ſed laboribus

haec ſeiunxiſſe propterea, quod in ſecundo quaedam Marci hiſtoria deprehenderetur, non illa proprie ad Noſtri conſilium pertinens, quam adeo ſegregatam voluerunt a praef., quae propria eſt capiti primo. Hic Noſter iterum fidem ap. legentes ſibi conciliare ſtudet, cf. c. pr. §. 4. et 11. it. 2, 15, 13. ſq., additum a P. adv. *nunc* deſerente Bg., qui contra liberior in ſuppleto pron. *ipſe*, haud dubie pro ego, nec quo legere voluerit ταῦτα αὐτὸς συνεγρ., quaſi excideret αὐτὸς ob ſimile, ſed potius perſpicuitatis cauſa, utque magis apparerent oppoſita §. pr. e. πολλοῖς σ. et ταῦτα ἐγὼ σ., ut tamen in oppoſitis non ſint ſemper ſeveri ſcriptores, aliquam interdum opprimentes partem, ut in pr. πολλοῖς oppreſſum ἄλλοις, de Lat. *ipſe* illo ſenſu cum v. primae perſ., ut pro rel. caſibus cum aliis perſſ., nihil tenente G. Th., ſed, quod eodem redit, pro ego ipſe, v. i., Hor. Turſ. p. 444. i. Nr. 5. Ind. Liv. Ern. Cort. ad Sall. Cat. 58, 4. p. 369. a. e.

γηραιὸν) E P. ſervat Bg. libere adv. temporis, et particip. ὄ. opprimit, aut de Lat. ratione ac penuria, aut cum aliis, redundare id putantibus, et exquiſite tantum ad ſubſt. ſ. adi. adiici, cf. Ind. Fiſch. Theophr. et Pal. v. e. it. Z. ad Vig. p. 234. a. i., vertentibus tamen aliis et reſolventibus ex arte, v. Ind. Hſ. Plut. et Fab. Aeſ. et ſemel ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 708. i., non item in rel. Ind. locis, quod reſolutum hic, *Marcum*, qui *ſenex erat*, ſ. *cum* ſenex *eſſet*, oſtendit apertius praeſens in Gr. pro impf. ſ. perſ., cf. Abr. Dil. Th. p. 415. e. 531. i. et ad Luc. 3, 403. N. 42., in γηρ. breviori Stp. Th., cf. Suid. 1, 480. e., in cuius ῥήσει eſt illud P. adv., γηραιὸς — ὢν ἤδη, ap. G. Th. cum Gr. n. „quot annis opus ſit ad hoc, ut aliquis *ſenex* dicatur, non facile eſt dicere" Anglis ap. Heyn. H. T. 4. p. 1010. i. tenentibus haec „*er ſtarb entweder zu* Sirmium, *ietzt* Sirmich, *in Sclavonien*, *oder zu* Vindobona, *ietzt* Wien *in Oeſterreich*, — *nachdem er* LVIII *Jahre*, X *Mon.*, XXII *Tage*, *gelebt*" ſed Capit. in Marc. T. 1. p. 358. i. c. 18. *octavo decimo* anni imperii ſui, *ſexageſimo* et *primo* vitae, *diem ultimum clauſit*, et Aur. Vict. de Caeſ. 16, 15. *anno imperii* octavo decimoque, aevi *validior*, Vendobonae *interiit*, *maximo gemitu mortalium omnium*, ſed in Epit. 16, 15. *vitae anno* quinquageſimo *nono* ap. *Vindobonam* morbo *conſumtus eſt*.

μὴ μ. — ἀλ. καμ.) Lege ἀλλὰ καὶ καμάτ. *Reisk.* Etſi poteſt ſane videri ob ſq. ſimilem κα ſyllabam excidiſſe καὶ, quod et per ſuum *etiam* Bg. addit: tamen nec P. id exprimit, nec opus eſt medicina, ac ne ſupplemento quidem, cum linguae utr. notum ſit ἀλλὰ, pro ἀλλὰ καὶ, et *ſed*, pro ſed etiam, poſt negativas, et poſt μὴ ſ. οὐ μον., cf. Dem. 156, 16. Iſocr. Ev. Wolf. 277, 10. 280, 4. p. ſq. l. 9. Hdb. ad Xen. p. 40. e. et Z. ad Vig. p. 506. a., it. poſt οὐχ ὅπως ſ. ſimile Bud. C. 1267, 9. L. Boſ. Ell. p. 561. e., it. poſt οὐ ſimplex Dev. p. 5., cf. Stp. Th. 1, 334. F. m. 336. A. m., qui et ipſe comparat Lat. *ſed*, quo de, tacente G. Th., cf. Hor. Turſ. p. 291. Nr. 9. e. 1093. i. Nr. 3., coll. N., it. Cort. ad Sall. Cat. 18, 9. p. 120. a. m. Burm. ad Suet. Caeſ. c. 14. e. p. 34. a. m. cum Ind. Ern. Liv. et Amm. M. v. *non*.

ὑφ᾽ ἡλ.) *Laborum* et *curarum* magnitudinem in cauſis morbi fuiſſe, ait. De *laboribus* ſatis conſtat. *Curas* intendit filii iam tum degenerantis pravitas, ſicut Capit. 27. ſq. (p. 396. ſq. et 400.) refert, et Dio in Exc.

καμάτοις τὲ καὶ Φροντίσι τε-τρυχωμένον, διατρίβοντά τε ἐν [l] Παίοσι, νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει [m]. ἐπεὶ δὲ	etiam ac curis afflictum, in Pannoniis commorantem morbus gravis occupat. Cum 2. autem ſibi ſpem ad ſalu-

l) Bc. 2. ἐκ mendoſe, tum παίοσι A. B. 1. L. Pat., Παίωσι Lu., παιόσι B. 2. et hinc Παιόσι Ox. et Ed. cum Par. 2., ſed rel. edd. nobiscum. m) In Ms. Ba. κατ' ἐ λάμβάνἐ'ν· ita ſcriptum quidem, ſed veram lect. ſuppeditare videtur, nimirum κατελάμβανεν, quod tempus et ſeq. conſtructio poſtulare videtur. *Mart.* v. N.

Peir. omnia Commodi flagitia praevidiſſe, putat, καί μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο ὁ Μάρκος σαφῶς προγνῶναι. Quare et auxit morbum inedia, (Capit. p. 399. i.) mortemque optavit pariter et accivit. Xiph. peremtum a medicis in Commodi gratiam, auctor eſt. *Boecl.* cf. Exc.

τετρυχωμ.) Obſerva variationem conſtructionis. Primo cum τετρ. coniungit praep. cum gen. ὑφ' ἡλ., mox dat. καμ. λ., de qua verborum duplici rectione v. Cort. ad Sall. Cat. 52, 2. In Gloſſ. *carpitur*, τρύχεται, δρέπεται, κακοπαθεῖ. Auctor Sapientiae 14, 15. ἀώρῳ πένθει τρυχόμενος πατὴρ λ. Ap. Ariſt. Pac. v. 989. ita aliqui Pacem alloquuntur, ἡμῖν, οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη τρία καὶ δέκ' ἔτη, i. e. *qui* tui *deſiderio* iam *tres* decemve annos *conficimur*. Biſ. ibi τρ., κακοπαθοῦμεν, καταπονούμεθα, ταλαιπωρούμεθα. De ſignif. vocis ἡλ. v. Wolf. ad Liban. ep. 4. p. 8. *Leisn.*

Ad Comici locum Verſ. Vulg. videtur rectior „*tres* atque *decem*" pro tredecim. cf. Exc.

διατριβ.) Copulam τὲ Latt. Intpp. negligunt in participp. pluribus, ut neſciam, an Bg. putarit, P. τὲ non habuiſſe in ſuo textu, ac potuiſſe ortum eſſe e pr. τα ſyllaba. Si abeſſet: ſane vel ſic ſeries conſtaret, et totum δ. ἐν π. membrum quaſi in parentheſi foret, tumque reſolvendum per Lat. particulam *dum* cum P. Eſt et, ubi τὲ et γὲ confunduntur, quod γὲ reſtringendi ſenſu, pro Lat. *quidem*, uterque Lat. Intp. fere omittunt, et uſum habet quoque poſt particip. v. ad Vig. p. 475. b. N. 99. e. Tamen et vulg. τὲ ſenſu ſuo me quidem non offendit. De v. c. v. 1, 11, 15. e., et Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „ſimul morari" ſed et ſimpl., cf. Niz., ut Sb. Ind. v. Παίων „in *Pannonia*" ad ſententiam, cum in Gr. ſint populi, pro terra eorum, quod et Lat. habent, hinc a Bg. ſevere expreſſum e P., qui et dux in nomine propr., quod duplex eſt, Noſtro Παίονες, aliis Παιόνιοι, ut et terrae Παιονία et Παννονία; cf. vel Cell. Not. orb. 1, 437., ap. G. Th. „*Paeonia*, Παιονία, regio, — a qua *Paeones* populi, (ſine Gr. et e poëtis tantum, cf. tamen Liv. 42, 51. m., unde ſervaſſem *in Paeonibus*,) — *Pannonia*, Παννονία, regio ingens, quae Hungariae hodiernae utcunque reſpondet, — *Pannonius*" iterum ſine Gr. et modo e poëtis, ſed Sch. „Παίων, *Pannonius*, — Παιονία, *Pannonia*, regio Europae, cuius hodie pars Hungaria" cf. Suid. 3, 68. m.

καταλ.) Subito opprimit. Sic 1 Theſſ. 5, 4. Conſidera loca Herodi., ubi ponitur abſolute 7, 2, 18. 1, 12, 16. 1, 15, 5. 6, 4, 3. 1, 17, 22. 1, 5, 5. *Leisn.*

Quem cf. in Progr. it. ad 2, 3, 5. et Exc., reddente Sch. cum Bg., ubi Ms. lectio, ambigua iterum, praeſ. ſimul et impf., oriri potuit ex

αὐτῷ [n] τὰς πρὸς σωτηρίαν [o] tem male comparatam ſuſpi-

n) Ms. Ba. αὐτῷ per lenem cum A. al. v. N. o) Ms. Vi. σωτηρίας v. N.

ultimo ι elemento, cum ν confuſo, cf. ad Thuc. p. 301. b. N. 10. e. cum Abr. Dil. p. 473. i., ut videtur favere tempori impf., qui tamen et libere egerit; ut vulg. praeſens in hiſtorico aeque valet, et in primis in §§. et periodis diverſis; de morbi quidem genere nihil me tenente, niſi quod Salm. ad Capit. in M. c. 28. p. 399. b. N. 6. ad *filium-ſtatim* dimiſit, *ne* in *eum* morbus *tranſiret* „peſte igitur videtur abſumtus Marcus, — etſi non id aperte tradant auctores, et Dio ſcribat etiam, non vi morbi, quo tunc laborabat, extinctum eſſe, ſed opera et ope medicorum, τῷ Κομόδῳ χαριζομένων“ unde Bc. duxit ſupra ad ὑφ' ἡλ.

ἐπεὶ) *Cum* ſuſpicaretur, *ſpem* ſibi *ſalutis* male *habere*; cum putaret, ſibi nullam ſpem ſalutis eſſe. Inſolens locutio. Perinde eſt, ac ſi quis diceret, quum putaret, ſe putare. Nam ὑποπτεύειν eſt opinari et ἐλπὶς eſt opinio. Si auctor dixiſſet, ἐπεὶ δὲ αὐτῷ τὰ πρὸς σωτηρίαν φαύλως ἔχειν ὑπώπτευεν, inſolentia loquendi nemo offenderetur. Nunc aut δεῖν poſt ἐχ. ſupplendum exponendumque, *quum* ſibi *de* ſalute *eſſe* deſperandum *opinaretur*, (ut in marg. Ms. Bg. iterum, et ſimul „ſibi ſpem ſalutis eſſe abiiciendam“) aut legendum ἐπεὶ δὲ ἰατρῷ τὰς πρ. λ. *Leisn.*

Praeter Exc., ad ἐπεὶ pertinentem, hic primo de ſpiritu pron. valent alibi dicta, aſperum reddente Bg. clarius, quam P. oblique in „ſalutem *ſuam*“ et Sch. noſtrum locum ſubiiciente ſine Verſ. poſt „ἑαυτῷ. *ſibi.*“ Cum in caeteris, praeter Ms. Vi., quo de poſt, nihil nec P., nec libri novent; locum interpretando ſic iuverim, ut ſenſus ſit, quum intelligeret, ſpes ad ſalutem ſibi eſſe tenues, habere ſe ſpem ſalutis exiguam; ubi cum ſubſt. ἐλπ. conſiſtere videtur v. ὑπ., quod et alibi copulatur cum affinibus adiunctis, ut ap. Thuc. 6, 83. e. ἀποφαίνομεν δὲ ἐξ ὧν — ὑμεῖς μάλιστα ἐπὶ τὸ φοβερώτερον ὑπονοεῖτε, εἰδότες τοὺς περιδεῶς ὑποπτεύοντάς τι λ., *demonſtramus* autem *haec* ipſa *ex* iis, *quae* vos *ipſi* potiſſimum *cum* vehementiore *metu* ſuſpicamini, *quia compertum habemus, eos*, qui *cum* vehementi *metu* aliquid *ſuſpicantur*, rel.; in quibus adiunctis, ſ. adv. ἐπὶ τ. φ. et περιδ., cum inſit eadem, quae in v. utr. ὑπον. et ὑποπτ., cogitatio quaedam mali, propria illa metui: verborum notio ex illo contextu debet conſtitui, atque adeo minui et anguſtior fieri, ut ſint nihil, quam ſimpl. cogitare, opinari, ſibi repraeſentare et fingere; ut noſtro in loco, ob adiectum affine ἐλπ. et φαυλ. ἔχειν, non licet v. ὑπ. capere pro male cogitare et opinari, ſed univerſe pro illis ante poſitis; quae notio, quanquam tacente Stp. Th. cum L. Ern., conficitur per analogiam primo Gr. v. ὑπονοεῖν et ὑπολαμβάνειν, quae ſumuntur pro ſimpl. νοεῖν, et pro Lat. *opinari*, arbitrari, *intelligere*, cf. Heſ. 2, 1474. m. p. pr. m. it. 1472. m. Suid. 3, 557. i. et paulo poſt ὑπολ. it. p. 536. e. Stp. Th. 4, 148. e. cum L. Ern., (quod et, Stp. Th. ignorante, habet „ὑποψία, ſuſpicio, *opinio*“) deinde Lat. v. *ſuſpicari*, quod ap. Niz. „opinari, putare“ non item ap. G. Th., quanquam cum Gr. n. (et in ſubſt. „ap. Cic. *ſuſpicio* ſimpliciter opinionem ſignificat“ et deinde „pro coniectura ſimpliciter“) tum ſyn. Cl. Cic. „*ſuſpicere*, cogitare“ porro per illam v. noſtri ὑπ. notionem, cum ponitur pro Lat. *obſervare* et *animadvertere*, quamvis phyſice ac de oculis, ap. Call. Del. v. 62. φρουροὶ Γαῖαν ὑποπτεύοντες, *qui* terram *circumſpicerent*, ubi v. N. Ern. et Ind. Loesn., redundante ſic praep., ut in aliis v., et manente tantum no-

ἐλπίδας φαύλως ἔχειν ὑπώ- caretur, videretque filium

tione hac, ut ſit i. q. ὄπτεσθαι, a quo et derivatum, denique per auctoritatem, cum habeat Verſ. ad Ael. V. h. 3, 20. p. 256. m. ὑπώπτευε γὰρ, αὐτὸν μαλακίζεσθαι, exiſtimabat *enim, eum infirma uti valetudine*; ad quam notionem ſimpl. reſpicit quoque P. *ſentire*, vel proprie acceptum et de corpore, ut Marcus e viribus corporis, etiam animi, valde minutis, collegerit parvam ſalutis ſpem, vel improprie ac de mente, pro intelligere, iudicare, exiſtimare, cogitare, qua de vi utr. cf. G. Th. et Sch. de Stylo p. 328. i. Sed in rel. Latt. Intrp. ſunt liberiores, tenente haec Stp. Th. 4, 50. D. „ap. Herodi. dicuntur etiam ἐλπίδες φ. ἔχειν l. l. (ex h. l.) ubi fortaſſe reddere poſſumus, *quum tenuem* ſ. *exiguam ſibi* ſpem *ſalutis* ſupereſſe *ſuſpicaretur*, (qui ita ſententiam utcunque aſſequitur, ſilens hinc v. ἐλπ. et 1, 1316. E. ſqq. v. ἔχ. cum adv., ubi modo p. ſq. D. m.) ſed et *res* dr. ἔχειν εὖ ſ. καλῶς et κακῶς, quae *bene* ſe *habet* ſ. *male*“ quod et ipſum bene ſe habet, ut tamen ne ſic quidem apertum ſit, quid h. l. ſignificetur, cum ἐλπίδες dr. φ. ἔχειν, ſi vel maxime Stp. κακῶς ſubſtituas. Res ac ſenſus pendet a formula v. ἔχ. cum adv., quae reſolvitur per v. ſubſt. εἶναι et adi. affine, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. v. m., ut h. l. fiat, ἐπεὶ ὑπώπτευε, τὰς ἐλπίδας — φαύλας εἶναι, quo de adi. φ. cum ſubſt. ἐλπ. bene Stp. Th. 4, 49. B. e. „ap. Herodi. φαύλας ἐλπίδας poſſumus reddere *tenues ſpes*, ſ. per ſing. *tenuem ſpem*, aut certe *exiguam*“ ſine loco reſpiciens ad 2, 8, 6. ſ. 2, 10, 13., cuius ſing. etiam Bg. hic ſequitur ſine neceſſitate, cum et Lat. ſubſt. in plur. uſurpetur per caſus quosdam, maxime acc.; ut in adi. ſimiliter noſtrates, v. c. *es iſt* ſchlechte *Hoffnung*, pro non magna ſ. parva, non multa, incerta, infirma. Tum dat. pron. αὐτῷ cum v. illo ſubſtituto εἶναι mutari poteſt ſic, ut dicimus, *nobis* eſſe *ſpem*, pro nos habere ſpem; cuius dat. perſ. cum v. ἔχ. et adv. exemplum videtur eſſe ap. Stp. Th. 1, 1317. F. „ἔχει μοι ἀπόρως τόδε, ap. Eur., pro ἄπορόν μοι ἐστὶ τόδε“ ubi adeo reſolvit plane nobiscum; cui add. Iſocr. Ev. 288, 35. Find. p. 22. l. 3. et Ind. Luc. v. ἔχ. p. 178. i., nihil ferente G. Th. in v. *hab.*, ſed in adv. 632, 80. ſine explic. e Ter. habent *bene* tibi *principia*, Phorm. 2, 3, 82., ubi N. tacent, nec feliciter ed. Delph. metaphr. „haec initia feliciter ſuccedunt tibi“ pro principia, quae in hac re facis ſ. feciſti, bona ſunt; ſicut licet dat. pron. mutare cum pron. alio poſſeſſ., ad ſubſt. relato, v. c. *quum* intelligeret, *ſuas* ſpes *ſalutis* eſſe *tenues*; quod accedit ad Gr. aliud, τὰς αὐτοῦ ἐλπίδας, pro quo non opus eſt accipere vulg. αὐτῷ τὰς ἐλπ., cum per demonſtrata dat. α. cum v. ἔχ. bene habeat. Praeterea exquiſite Noſter dedit ſubſt. ἐλπ. cum praep. pro gen. τὰς τῆς σωτηρίας ἐλπίδας, ut Ind. Polb. Ern. „ἐλπὶς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, pro τῆς ἐλευθερίας“ quo forte pertinet Ms. Vi., ubi aliquis in marg. per gloſſam poſuerat gen. illum, quod alius non intelligens, recepto gen., etiam πρὸς ſervavit; quanquam et lapſus inciderit in ν et ς, ut alibi, et h. l. etiam a ſq. ας finitione; Stp. Th. neſciente exemplum ſubſt. ἐλπ. cum praep. aliqua, (cf. tamen cum ἀπὸ, εἰς et ἐπὶ Ind. Luc. v. e. it. R. Or. V. 8. And. p. 487. m.) ſed tenente ἐλπ. cum nudo gen. σωτηρ. aliunde 3, 1221. H., cf. L. N. T. Schw. p. 466. e. Dem. 1198, 3. 1322, 4. Luc. 2, 185. l. 33., ut ap. G. Th. v. *ſpes* ſimiliter nihil cum praep., cf. tamen cum *in* et acc. rei ſ. perſ. Ind. Ern. Tac. ex Ann. 1, 33. m. et Liv. ex 35, 26. e., it. ap. Caeſ. b. G. 2, 10, 3. cum *de*, qua praep. Schw. L. l. l. reſolvebat gen.

πτευεν, ἑώρα τὲ τὸν παῖδα τῆς μειρακίων ἡλικίας ἀρχόμενον ἐπιβαίνειν p· δεδιὼς, μὴ νεότης q ἀκμάζουσα καὶ ἐν ὀρφανίᾳ ἐξουσίαν αὐτοκρά-

adoleſcentium aetatem incipere ingredi: anxius agebat, 3. ne adoleſcentia, in flore conſtituta, atque in orbitate poteſtatem imperatoriam ac

p) Ms. Ba. ἐπιβαίνειν, δεδιὼς μὴ λ., quod comma et in edd., praeter colon Stp. al., at Bc. 2. poſt δεδ. comma tenuit, nobis dudum probatum, v. N.
q) Hic comma tantum in Ms. Bg.

vulgarem „ſpes *ſalutis*, i. de ſalute" ſevere hic ſervatum a Bg., qui liberior in v. ἐχ., act. mutato in paſſ., et per particip. ſolum, ſine inf. v. ſubſt., nihil ſimile habente H. Th., nec formulam exponente 1072, 73. ſqq., hic ut *ſpes* comparata *eſſe* dicatur pro ſimpl. eſſe, ſ. habere, ſ. ſe habere, cf. totam dicendi Gr. rationem v. ἐχ. cum adv. φ. de re, ſine Ind., ap. Dem. 26, 17. 21. 36, 15. 40, 12., ubi l. 16. pro eo κακῶς, 111, 21. et pen. 131, 5. 151, 12. et pen., at cum dat. perſ. et rei ſimul 132, 2. ἆρ᾽ οὖν διὰ ταῦτ᾽ ἐκείνῳ φ. ἔχει τὰ πράγματα, ἢ τῇ πόλει καλῶς; ſed ſine caſu Iſocr. Pan. Mor. p. 6. l. 3. W. 60, 39. At Sch. in πρ. ,,σ. *ſalutem* recuperandi *ſpes*, (ad ſenſum, et vel ſic per phraſin rediens ad gen. quendam in gerund.) φ. ἔχουσιν ἐλπίδες π. σ. *male* habet *ſpes* ad *ſal.* (fere cum Stp. Th.) ἐχ. cum adv. — φ. τ. ἐλπ., deſperare, (quod procedit, ſi formula adhibetur de perſ., non item in noſtro contextu de re cum v. ὑπ., ubi) *ſuſpicabatur.*"

ἑώρα) In v. ἐπιβ., tropico ſenſu, de aetate, Stp. Th. reddit aliunde etiam cum Bg., quo de nihil ap. G. Th., ſicut frequentius tum eſt P. *inire*, quod utr., tropo remoto, nihil fuerit, quam incipere; ut adeo tota ſententia ſit, cum videret, filium incipere adoleſcentiam, quia v. ἀρχ. med. cum inf. alius v., ut Lat. *incipere*, rel., facit modo periphraſin verbi in tempore finito eius, quod adiunctum eſt in inf., cf. L. N. T. Schw. et Krb. Loesn. p. 42. e. 70. Abr. Dil. Th. p. 614. m. Z. Ind. Xen. Cyr. Dem. 202, pen. et G. Th. 1114, 56. quod *iter* incipiam *ingredi*? cf. 1, 4, 8., pendente gen. ἡλ. a v. ἐπ. pro acc., in v. motus, ſed Stp. Th. in v. μειρ. cum Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Grr. al. et μεῖραξ, ſed cum Gr. n. in *adoleſcentulus*,) aliunde monente quidem, non habere diminutivi notionem ſed nihil definiente in ſpatium, quo de cf. Poll. 2, 4. ἀπὸ τεσσαρεσκαιδεκάτου ἕως εἰκοστοῦ πρώτου, (cum Bg., ſed 2, 19. *iuvenis*, ſed *adoleſcentulus* Ind. Aeſch. etiam, it. ad Luc. 1, 231. l. 34. etc. *puer* ib. p. 191. l. 23.) ſed ap. Caſ. Exerc. Bar. 1. p. 113. ſq. natus annos XV, XVIII et ultra XXV, (cf. 1, 1, 9. ut de ipſa Commodi nunc aetate 1, 5, 1.) Heſ. 2, 560. m. Thom. M. p. 604. Moer. p. 261. Ammon. p. 93., quorum e decretis Noſter Attice neutr. τὸ μειρ. de mari dixit.

δεδιὼς) Sch. in hoc v. fere cum P., niſi quod omittit eius adv., cf. Exc., ſed in „ἀκμ. *adoleſcentia*, in *fervore* aetatis *conſtituta*."

ἐξουσίαν) Licentia quidvis agendi in maxima fortuna quidem minima debet eſſe, ut Caeſar ap. Sall. Cat. 53. (51, 13.) dixit: vere tamen immodica plerumque evadit, in iuvene praeſertim. Hinc moriturus Marcus nil magis timet filio adoleſcenti, quam ἐξ. αὐτ. κ. ἀκ., h. e. licen-

τοϱα καὶ ἀκώλυτον προσλαβοῦσα [r], μαθημάτων μὲν καλῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων

liberam inſuper adepta, diſciplinam quidem et ſtudia honeſta detrectaret, ebrietati

r) Ms. Ba. colon.

tiam nimium. Nec augurium patris ſceleratiſſimus Commodus fefellit. — A §. 3. — 7. Herodianus ita cogitantem facit Marcum, quaſi praeſagiiſſet non ſolum ſceleratam filii vitam generatim, ſed et in ſpecie illius vinolentiam, crudelitatem in cives, conſtuprationem ſororum, ridiculam imitationem Herculis, ſororum caedem, etc. Scilicet ſimilis Dionyſio (§. 5.) novarum voluptatum inventores praemiis afficienti, Commodus, qui ſceleratiſſimos quosque, qui ſibi voluptati eſſent, ditavit, ſimilis Alexandri ſucceſſoribus (§. 6.) propterea, quod violentiſſimus et crudeliſſimus in cives, etiam in conſanguineos, fuit, ſimilis Ptolemaeo Philadelpho (§. 6. m.) ob conſtupratas ſorores, ſimilis Antigono, (§. 7.) Liberum Patrem repraeſentanti, quia Commodus modo Mercurium, modo Herculem et habitu repraeſentare voluit et moribus. *Leisn.*

An Marcus ipſe cogitarit iſta omnia, nec finxerit Noſter probabiliter, ambigi poteſt. De ditatis a Comm. voluptatum miniſtris aut cariſſimis v. Lampr. in Comm. c. 10. T. 1. p. 501., de crudelitate eiusdem in cives ib. c. 1. p. 474. c. 3. e. p. 482. c. 8. i. p. 495. i., ſed in conſanguineos c. 5. p. 489. i., ubi et de ſororibus conſtupratis, ut de Mercurio nihil, at de Hercule c. 8. p. 495. e. c. 11. e. p. 508. m. c. 17. e. p. 522. 524. i. Tum Sch. in ἐξ. „αὐτ. κ. ἀκ. λαμβάνειν, *licentiam* ſummam *accipere*, (e P. fere in adi. tantum uno, ſed omiſſo illius pron.) — αὐτ. adiective, α. ἐξ. imperatoriam *poteſtatem*, ſ. quae *ſumma* eſt *licentia*, — ἀκ. *a nemine* cohibitam *licentiam*" v. Exc.

προσλαβοῦσα) Sic una voce hic ſine Var. L. repertum v., a Bg. tamen, ſeparata praepoſitione mutataque in adv., redditur cum aliis, qui et per ſyn. adv. Lat. *praeterea* vertunt, πρὸς explicantes per ἐπὶ, ſ. per formulam πρὸς τούτοις, cf. Heſ. 2, 1040. m., ap. quem deinceps ſemper πρὸς verbis adhaeret, ut et ap. Suid. 3, 194. m. προσαλισκ. cf. Schol. Ariſt. Ach. v. 701. it. ſq. et p. 199. m. 204. Bud. C. 86, 36. 1388, 42. Dev. p. 327. m. cum N. 54. Vig. p. 643. i. Abr. ad Aeſch. 1, 429. e., qui vult dividi, ad Luc. 1, 801. N. 79. Kypk. 2, 269. i. Ind. Dem. v. πρὸς e. Nr. 9. et Stp. Th. 3, 572. F. m. 574. e. Sed Sch. in „πρ. *adoleſcentia*, adepta *licentiam*" dux Bg. in Lat., quod Stp. Th. ignorat, cf. ad §. 13. ὀρ. ἐπ. ſimilem phraſin e Luc.

μαθημάτων) Inttp. Lat. recte viderunt, adi. κ., poſitum intra duo ſubſt., pertinere ad utr., diverſi quanquam in eo collocando, quod e Lat. ratione ſane liberum erat, utrum poſtponeretur, an praemitteretur cum P., qui ad μαθ. ſeverior in numero ſervato, quem plur. Stp. Th. aliunde profert, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. et ſimile quid Plat. Symp. p. 180. e. ἀπὸ τῶν καλῶν ἐπιτηδ. ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα λ., hic ut καλὰ μ. ſint fere i. q. σώφρονα μ. 5, 7, 9., quae ib. in pr. πάσῃ παιδείᾳ, et i. q. hic §. ſq. τὰ παιδείας καλὰ, Cic. de Off. 1, 42. *doctrina* rerum *honeſtarum*, it. *bonarum* rerum *diſciplinae*, artes et ſcientiae liberales, honeſtae, homini libero ac liberali decorae atque etiam utiles, quo ſenſu utr., ut Lat. *bonus*, Gr. καλὸς etiam Stp. Th. agnoſcit, at G. Th. v. *dioc.* tantum in ſing.

ἀφηνιάσῃ, μέθαις δὲ καὶ autem et crapulae dederet
κραιπάλαις ἐπιδῷ ἑαυτήν. ſe. Facillime enim ado-
ῥᾶϛα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ, 4. leſcentium animi, ad vo-

ἀφηνιάσῃ) Propr. honeſtas diſciplinas, ut equus frenum, reiiceret. *Steph.* ne *reiiceret*, ut ſolent equi duri oris frena excutere *Oxon.* Ἀφηνιάζειν fere eodem modo uſurpatur, quo ἀπαυχενίζειν, i. e. contumaciter reluctari, ap. Phil. de Mundo (p. 896. E. e. cf. Bud. C. 667, 43, et Stp. Th. 7, 608. D. m.) Euſt. ad Hom. Ἰλ. π. p. 1093. l. 42. et Schult. ad Prov. 4, 15. 7, 25. *Leisn.*

Qui et ad m. Ox. „O. M. V. 11. p. 127. et Valeſ. ad Harpocr. in εὐην. p. 81.“ cf. Stp. Th., qui in exemplis cum rei gen., pendente a praep., 1, 1470. D. m. affert et locum noſtrum, ſic redditum „bonarum artium ſtudiorumque quaſi frenos excutiat“ e P., quod reliqua, ut varie Gs. ad Luc. 1, 278. l. 88. aſpernari *habenas*, ubi de equis propr., cf. Schol., ſed 2, 815. l. 35. habenas *excutere*, ubi impropr., cf. Ind. Ael. V. h. Suid. 1, 395. m. et Heſ. 1, 642. i., mihi ut videatur eſſe, excuſſis frenis ſe ſeparare, abire, relinquere aliquem ſ. aliquid, et hinc ſimpl. deſciſcere, deficere, relinquere, ſed tropice aſpernari, contemnere, averſari, (ut Lat. Bg. ap. G. Th. explicatur,) negligere, non amplius curare, tractare et amare; prima notione etiam aliis v. v. ſeparandi regentibus gen., cf. Poſſ. Synt. p. 93. m. Mox ad μεθ. λ. Bg. per numerum alium in utr. ſubſt. e P., cf. Exc.

ῥᾶϛα) Supra 1, 1, 9. οἱ δὲ κομιδῇ νέοι, ῥαθυμότερον βιώσαντες, πολλὰ ἐκαινοτόμησαν. De vitiis adoleſcentiae multi multa Alciphr. 3, 52. (p. 396. i.) φύεται — σπανίως καὶ ἐν παισὶ τὸ χρηϛὸν ἦθος καὶ ὑγιές. Eleganter deſcribit *lubricum aetatis*, ut vocat Plin. ep. 3, 3, (4.) Lact. 1, 20. v. Cort. ad Sall. Cat. 14, 5. *Leisn.*

Ibi a Cort. et noſter excitatur locus, ſed ſine Gr., p. 98. b. m. abeunte P. ad copiam liberam, ſed ſub Lat. eius et Bg. ſine Vs. huc ſpectante Stp. Th. 4, 894. e. cum libero ἐξολισθαίνουσι, quo in tropo, a pedum lapſu et offenſione ducto, cum transfertur ad res alias, ſicut hic ad voluptates, nihil eſt, quam deditum eſſe, amare res ſuaves gratasque ſenſibus atque animo, ſ. ſenſus motusque animi gratos ac iucundos, qua vi utr. ἡδοναὶ capiuntur et alibi; tenentibus et noſtris tropicum ſimile *verfallen* auf, *in*, cf. de Gr. (quod et hic pro ſimpl.) cum pr. εἰς ap. Long. Mor. p. 18. l. 4. cum Bg., pro quo paulo poſt ἐποκέλλειν εἰς λ., ut ap. Noſtrum alibi ἐξοκέλλειν εἰς λ., v. ſimilium troporum alia v. v. ap. Ruhnk. ad Xen. Mem. S. 1, 2, 22. p. 219. e., ad quem locum etiam Noſtri haec comparat Hdb. p. 14. m., Suid. 1, 778. m. 774. e., partim ex Ariſt. Eccl. v. 286., ubi v. Biſ. et cum acc. rei iterum ib. Equ. v. 489., non ut in Kuſt. Ind., tum Heſ. 1, 1301. i. N. 1. it. 2, 886. e., qui et ipſe compoſita ſimplicibus explicat; quomodo et ſuum Bg. ceperit, etſi ap. G. Th. „auget ſignificationem ſimplicis v. (ſine explicat., huc profutura, ut ſine ulla in Cl. Cic. Ind. Corn. N. Liv. Tac. et Ammon. M., et Niz. modo „*prolabor*, delabor, evagor“) *delabor*, κατολισθαίνω, καταπίπτω, deorſum labi — metaph. — in *vitium*“ ſine expl., ſed Niz. cum „labor, — deflecto“ et Cl. Cic. cum „inclino in —“ Bg. ad ἡδ. mutante numerum forte, ut vitaretur ambiguitas et ὁμοιοτέλευτον a particip. plur. *voluptates prolabentes.* Sed Sch. dux partim Bg. in „καλ. *honeſtatibus*

εἰς ἡδονάς ἐξολισθαίνουσαι, ἀπὸ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύονται ſ. οἷα δὴ ἄν-

luptatem prolabentes, a diſciplinae honeſtate traducuntur. 5. Nimirum vt hominem mul-

ſ) Ms. Ba. μετεχεύονται, οἷα δὴ λ., praeter verbum depravatum, comma habens cum A. al.

diſciplinae, h. e. honeſta diſciplina" ſic e P. reſolutis ſubſt. duobus in ſubſt. et adi., cum per variationem τα π. καλὰ ſint pro ἡ παιδεία καλὴ, et i. q. §. pr. μαϑ. κ., cf. de παιδ. pro diſciplinis, artibus, doctrina, et harum rerum ſtudiis ad Dion. C. 2, 939. l. 32. Diod. S. 2, 551. N. 51. Ind. Ael. V. h. et Stp. Th. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ut de neutr. καλ. Z. Ind. Xen. Cyr., praeeunte Sch. in „μετ. *animae* iuvenum *traducuntur* averſae *ab* honeſtis *diſciplinis*" ut Stp. Th. 2, 1572. B. m. ſub Lat. eodem tenet locum hunc ſine Vs. alia, cf. act. phyſice Ind. Geop., ſed tropice etiam Dion. H. S. T. 2., ut ad Heſ. 2, 588. N. 26. et Suid. 2, 544. m., tropo remoto, ut ſit h. l. in paſſ. doctrinam odiſſe, aſpernari, rel., quae §. pr. ad ἀφην., et, per tropum alium conſuetum magis, abduci, abstrahi; ſtante hic iterum compoſ. pro ſimpl., de Noſtro ex arte rhetorum (cf. Ern. rh. §. 321. e.) verſante in uſu metaphorarum, ubi ſubiecto, per proprium vocabulum expreſſo, αἱ τῶν ν. ψ., tribuuntur diverſae metaphorae, a variisque rebus ductae, ἐξολ. et μετοχ., ubi facile comparationem adiuves, ſi voluptates fingas aquam, fluvium, torrentem rapidum, in quem lapſa iuventus abripiatur et alio abducatur; rem ipſam nimis docente experientia, quam facile adoleſcentes per voluptates avocentur a litterarum ſtudiis.

οἷα) F. οἷα δὲ λ. ſ. καὶ, οἷα δὴ λ. ſ. καὶ μὴν καὶ οἱ. δὴ. λ. *Steph.* Aut οἷα eſt cauſalis, et exponendum, *eum* utpote *virum doctum*, maxime *terrebat*, aut οἷα μάλιστα eſt pro ὡς μάλιστα. — οἷα δὴ valet hic utpote ſ. quippe, v. Vig. p. 96. *Leisn.* Malim καὶ, οἷα δὴ λ. *Reisk.*

Hoc Stp. medium cum tertio violentum eſt, cum Vig. p. 121. e. Zeunio explicante ſimiliter οἷα δὴ per *utpote* ex Hoog. Op. p. 1272. i. Nr. 7., ubi deinde Nr. 10. etiam per ſimpl. *ut* redditur, etiam in Vs. Barn., ut ap. Schol. per ὥσπερ, it. ὅσον et ὡς, ut Hoog. l. l. p. 1271. Nr. 4. ſolum οἷα per *ut*; plane non producente Stp. Th. οἷα δὴ, ſed modo 3, 454. D. „οἷα, utpote, — (et 1, 966. D.) δὴ eſt expletiva cum οἷος et adv. οἷον" e Bud. C. 1293, 10. ſed L. Ern. v. e. „οἷα, οἷά γε, οἷα δὴ, utpote, quippe" me non negligente δὴ, nec οἷα δὴ modo per illud Lat. alterutrum reddente, cum ſit merum οἷα, ſed vertente δὴ ſeparatim, ut nec Heſ. 2, 721. i. enecat, οἷα, ὥσπερ, — οἷα δὴ, ἅτε δὴ, ὥσπερ δὴ, quanquam ſic nec interpretatur; pendente re omni ac verſione a loco, quem οἷα δὴ habeat, ut, ſi ſtat poſt comma et in media periodo, liceat reddi *utpote ſcilicet*, ſ. *ut ſcilicet*, ſ. *tanquam ſcilicet*, ſicut in Plat. οἷα δὴ θεός, *ut* ſcilicet *Deus*, ſ. dividendo *ut* deus *ſcilicet*, cum noſtratibus, *als* Gott *nämlich*; in quo de δὴ, pro ſcilicet ſ. nempe, nemo ambigit, ut ad Plat. Ph. p. 150. i. τοιαῦτα ἄττα εἶπεν, οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, diſerte Fiſch. p. ſq. b. e. exponit, quanquam ibi οἷα, (cf. Z. Ind. Xen. Cyr. v. δὴ) etiam proprie ſumi poteſt pro pron. *qualia* ſ. *quae*, e pr. εἶπεν repetendo inf. εἰπεῖν, talia *quaedam* dixit, *qualia* ſcilicet *dicere* ſolent *mulieres*, cum et τοιαῦτα, ad οἷα relativum, praecedat, quo ſine vulgo οἷα

ὄρα πολυΐστορα [t], μάλιστα tiſcium, maxime perturbabat

t) Nullum comma hic in Bs. 1. al., v. N.

capimus pro adv., ubi proprie ellipſis eſt pr. κατὰ, ut ſit καθ' οἷα, quod deinde valet pro adv., e lege praepoſitionis cum nomine quocunque, ut καθ' ἃ, ſ. καθὰ, it. καθάπερ, ab Heſ. opportune comparatum antea, cf. L. Boſ. Ell. p. 513. in ſyn. „ἃ, — καθ' ἃ, λ." Iam porro οἷα δὴ poſt punctum et ab init. enunciationis periodique novae, ut hic, ſimiliter Bg. cepit in ſuo, ordinem modo invertens, pro *ut nimirum*, forte quod Latt. elegantiores illud adv. cum rel. ſyn., *ſcilicet* et *nempe*, libentius in fronte ponunt, quam in media oratione cum more Vern. linguae, idque tum, ubi praecedentia explicare ſolent ac demonſtrare, nec illa ſemper proxima, ſed et interdum paulo remotiora; quo ſenſu δὴ cum Bg. ſumtum referas non ad ſententiam explicandam atque demonſtrandam §. pr., ſed ad illud §. 3. i. δεδιὼς λ. remotius. Enimvero cum δὴ, ut alibi docebimus, ſaepe ponatur pro Lat. *igitur*, in primis poſt punctum et ab init. periodorum atque enunciationum, idque etiam poſt parentheſin, aut poſt interiecta, in reditu ad rem priorem et propoſitam, ut ipſum illud Lat. *igitur:* equidem δὴ h. l. ſic accipio, reddoque οἷα δὴ *ut igitur*, vel, de Bg. ordine, *igitur ut.* Scilicet Noſter, poſt ſententiam §. pr., a ſe inſperſam de more bonorum ſcriptorum atque hiſtoricorum, qui ubique cauſas rerum adiungunt, lectorem nunc revocat ad ſuperius δεδιὼς, et ad ipſum Marcum, quo de et de cuius ſolicitudine dicere coeperat. Sive igitur ſic nobiscum, ſive cum Bg. δὴ ſumatur: cum interpretando locus hic iuvari queat, quid opus eſt correctionibus? Quarum Stp. prima οἷα δὲ lenior quidem eſt caeteris, habens ſpeciem aliquam inde, quod δὲ et δὴ ſaepe confuſa aut ſunt, aut certe creduntur, ſed non eſt neceſſaria, quia δὴ vulg. edit ſenſum commodum aliquem. Debuit vero Stp. explicare, quomodo δὲ ſuum hic caperet. Si ſumebat, ut Lat. *ſed*, non ſenſu proprio, quo adverſatur, ſed in nova re qualicunque, ut continuet orationem: quanquam per ſe procedebat, tamen, invitis libris, non licebat tentare. Sin capiebat, ut idem Lat. *ſed*, in reditu ad ſuperiora: cum δὴ vulg. idem ſignificaret, vel ſic emendatio erat inanis. At Stp. videtur ad ſuam coniecturam veniſſe, ut alias, per P. hic *inſuper*, quod ceperit pro praeterea, porro, etiam; quo ſenſu δὲ ſane adhibetur alias, nec eſt ab h. l. alienum; ut tamen ad emendandum non ſufficiat auctoritas ſolius P., libere verſantis tum alibi, tum hic, οἷα oppreſſo; ſicut Stp. omnino inconſtans eſt, volens contra alibi δὴ pro δὲ, v. ad Char. p. 461. ſ. p. 459. m. ad p. 86. 17. D'Orv., qui et ipſe inter οἷα δὲ et οἷα δὴ non videtur ſtatuere diſcrimen, quia δὲ pro δὴ Attice poſſit accipi, quo de infra 1, 9, 14. Hic Sch. „δὴ, coniungitur et cum aliis particulis, οἷα δὴ, *inſuper*, (male e P.) utpote, *veluti*, οἱ. δὴ, veluti, *tanquam.*"

πολυΐστορα) multarum rerum peritum, ſ. multarum hiſtoriarum peritum, ſ. multum in hiſtoria verſatum. *Steph.* in m. P., ſed in Th. 1, 1113. E. e. modo „*multiſcius*, multiplici doctrina praeditus. Hoc cognomento fuit ornatus quidam Alexander, teſte Plin." ſine auctoritate adeo, quam nec ego reperi de perſ. quidem, ſed de re ap. Orph. h. 6, 12., cf. ſuper illo Stp. cognomine Fabr. B. Gr. loca V. 14. Ind. v. Alex. Corn. et G. Th. cum Gr. n. „*polyhiſtor*, — multiſcius, et Suet. Gramm. c. 20. *Corn.* Alexandrum, *Gramm.* Graecum, *quem*, propter *antiquitatis* noti-

ἐτάραττε μνήμη τῶν ἐν νεότητι ipſum memoria eorum, qui *βασιλείαν παραλαβόντων* [u], in adoleſcentia imperium ſuſce-

u) Comma hoc in B. 2. L. al., colon in Stp. rel. et punctum in A. al.

tiam, *Polyhiſtorem* multi, *quidam* Hiſtoriam *vocabant*; quam ob cauſam et hic Noſter Marcum ita nominarit, ut qui λόγων ἀρχαιότητος ἦν ἐραστὴς 1, 2, 4., vel etiam propter hiſtoriae notitiam, cum et §§. ſqq. pertineant ad hiſtorica facta; ut tamen in re ambigua ſufficiat Bg. ſeverum, et ampliſſimae cum Gr. notionis, ut ſit valde peritus hiſtoriarum non modo, ſed et aliarum rerum philoſophicarumque, in primis morum et animorum humanorum atque iuvenilium, quos aperuit Noſter §. 3. ſq., ubi πολὺ per adv. illud *valde* cum adi. Lat. procedet, ſed et liberius hoc per adi. et ſubſt., *vir* multae *ſcientiae*, multarum litterarum, maxime ad noſtratium morem, *ihn nun*, als *einen* Mann *von* vieler *Wiſſenſchaft*, beunruhigte *vorzüglich*, rel., ſed Sch. „*virum*, multarum *rerum* cognitione *praeditum*" dum Bg. e P. ſervat Lat. ad ἄνδρ., poſt v. ἐταρ. demum ſupplens pron. *ipſum*, credo, e ratione Vernacula, quae, membro aliquo praemiſſo, quale illud Gr. οἱ. ἀ. π., deinde pronomen demonſtr. ſubiicit verbo; quae formula an Latinorum quoque ſit, non memini, ſed hoc, alteram rationem, qua ante uſus ſum, ut pron. tale, v. c. *ihn*, collocarem in fronte, eſſe et ipſam noſtratibus frequentem, et ſeveriorem, cum e dialectica ſubtilitate enunciatio tota debuerit haec eſſe, ἡ δὴ μνήμη τῶν — παραλ. μαλ. ἐτάραττεν αὐτὸν, οἷα ἄνδρα πολ., quae ſi convertitur: adhibito pron. iſto, exiſtit alia haec, αὐτὸν δὴ, οἱ. ἀ. πολ., μαλ. ἐτ., ſed, oppreſſo rurſus pron., Noſtri illud, οἱ. δὴ ἀ. πολ. λ., cum δὴ in proſa quidem non occupet locum primum; e quibus et pendet huius loci diſtinctio. Nam Bg. debuit comma poſt πολ. aſſumere, ob pron. demum poſt ἐταρ. adiectum; ut pariter comma poſt πολ. valebit, ubi αὐτὸν vel abſens, vel praeſens finxeris, cum οἱ. ἀ. πολ. membrum ſit peculiare, quanquam mancum, oppreſſo particip. ὄντα. Denique prae P. in v. ταρ. Bg. melius verſatur, etſi per comp. pro ſimpl. ſine neceſſitate, cf. §. 12., aliunde adhibente Stp. Th. iſta Latt., etiam in notionem hanc 3, 1244. e., ut *res* aliqua *turbare* dicatur *aliquem*, cum animum eius perturbat, i. reddit triſtem, ſolicitum, non tranquillum, et implet curis, cogitationibus triſtibus, triſtitia, metu futuri; pro quo haud dubie Noſter ad variandum uſurpat §. 8. ἐλύπει, cf. Dem. 15, 13. (quod et Stp. l. l. norat) τοῦτο δὴ πρῶτον αὐτὸν ταράττει, ſeq. quaſi explicat., καὶ πολλὴν ἀθυμίαν αὐτῷ παρέχει, ſed G. Th. in Bg. διαταράττω, valde turbo" et i. q. ſimpl., ut Bg. ceperit ob adiectum adv., cf. Niz. „*pert.*, turbo" Cl. Cic. cum Ind. Cort. Sall.

βασιλ. παραλ.) Stp. Th. 2, 578. E. „παραλαμβάνειν ἀρχὴν, accipere *imperium*, pro ſuccedere imperio, ſ. cum aliis huiusmodi acc., frequens eſt ap. hiſtoricos" ſubiecto tantum uno loco Noſtri 7, 1, 2., neque ex alio ſcriptore, cf. N. T. Ebr. 12, 28. βασ. ἀσάλευτον παραλ., ubi v. Intrp., nominatim L. Boſ. p. 236., qui ait „παρ. frequenter Graecis eſſe accipere a maioribus, ut liberi a parentibus relicta bona accipiunt" L. N. T., quorum Schw. locum Plat. ſimiliter explicat, Abr. Dil. Th. p. 691. Munth. p. 454. e. Bud. C. 785, 44. et Ind. Fiſch. Pal., ubi et in malam partem, de iis, qui imperium occupant violento modo, ut ap. Iſocr. Ev. Ind., cuius locus e p. 19. l. 15. inſignis, παρὰ τῶν προγόνων τὴν ἀρχὴν —

τοῦτο μὲν [x] Διονυσίου τοῦ piſſent: cum Dionyſii Siciliae

x) Nihil hic in B. 1. B. 2. L. et Pat., pro commate rel.; etiam poſt δὲ, v. N.

παραλαβεῖν λ., ubi diſertum π. τῶν πρ., quod alii in ipſo v. iam contineri volunt, cui par in pr. τῶν — τὰς πατρικὰς βασιλείας παραλαβόντων, per aliud iterum adiunctum; ut π. in tali contextu nihil ſit, quam Lat. *accipere*, pro adipiſci, ſ. conſequi, aut interdum i. q. ſimpl. capere et capeſſere, cf. Ind. Thuc. et Dem., quo et ſpectet Bg., cuius formulam G. Th. 678, 66. affert ſine explic., quam comparo cum illis, *laborem*, negotium, *ſuſcipere*, quae ſunt proprie pro in ſe recipere, cf. Ind. Iuſt., ut ad Sall. Iug. 14, 12. laborem *ſuſcipere* Cort. p. 477. a. m. bene comparat Caeſ. b. G. 3, 14, 1. fruſtra *tantum* laborem *capi*; unde Bg. iterum comp. uſurpet pro ſimpl., cf. G. Th. v. *capeſſere*" fere i. q. capere, — *ſolennia regni*, i. imperium ſolenni ritu ſuſcipere" Cort. Sall. Cat. 52, 5. e. 5, 6., ſumendo hic vocab. βασ. amplo ſenſu, ob ſqq. reges, non imperatores, tropoque, cum regum iuvenum memoria dr. perturbare animum Marci, ſ. cogitatio eorum, quam memoria ſuggerebat, reſolvendo in haec, ut Marcus fieret triſtis, quoties recordaretur ac cogitaret reges iſtos iuvenes, tam male agentes, quia metuebat, ne filius eos imitaretur; quae cauſa hic ſupplenda eſt, et demum §. 11. leviter attingitur.

τοῦτο) Sch. poſt liberiora P. „hinc *quidem* —, illinc *autem*, ſ. *ex* parte *hac*, — *ex* parte *illa*, (ſed in δὲ) *partim* — *partim*. Sic Dem. aliique Gr. loquuntur, cf. et Hebr. 10, 33." ad quem locum v. Inttp., L. N. T. Schw. p. 1334. a. e. Kypk. 2, 400. e. Munth. p. 441. e., cuius e Diod. S. eſt 2, 536. l. 22., Stp. Th. 4, 121. C. it. 2, 1557. E. e., qui comparat τὸ μὲν —, τὸ δὲ e Bud. C. 1356, e., ut Dev. p. 349., ad quem v. p. 350. N. 3., Vig. p. 12. Nr. 16. cum N. Hoog., qui reddit *tum* —, *tum*, ut Stp. l. l. et fere hic Bg., it. ad Luc. 1, 67. N. 67. et 3, 623. N. 41., tum, quoad ellipſin, L. Boſ. p. 200. e. „deeſt μέρος cum κατὰ, — ut ſit κατὰ τοῦτο μὲν μέρος —, κατὰ τοῦτο δὲ μέρος" ſine exemplo, Mor. ad Iſocr. Pan. p. 16. N. d., cf. Ind. Luc. v. οὗτ. i., Iſocr. 3. ad Nic. p. 44. l. 33. 37. 43., ubi τοῦτο μὲν —, τοῦτο δὲ —, ἔτι δὲ, ad quem locum W. in Annot. p. 278. l. 16. modo „obſerventur particulae connectentes orationem, (unde in Vs. *et* — *et* — *etiam*, ſed Pan. 64, 32. 40. *ſive* — *ſive*, et Annot. p. 310. l. 18.) obſerva particulas haſce, diviſioni ſervientes, longius a ſe invicem diſtractas" ap. Dem. ſine Ind. 113, 11. 17. 781, 23. 25. 1414, 23. 27. p. ſq. l. 6. 9., tum τοῦτο μὲν, ſq. εἶτα 903, 3., ut interdum τοῦτο μὲν, non ſq. aliqua relativa, v. ad Herodt. p. 315. N. 85. et 521. N. 23. e. et forte ſic quoque ap. Thuc. p. 146. l. 82., cf. Abr. Dil. p. 256. m., denique Heſ. 2, 1404. e. τοῦτο μὲν, ποτὲ μὲν, ſine N., quod eſt illud quorundam Lat. *modo*, cf. Stp. Th. 2, 1511. G. e.

Διονυσ.) Conſiderat hic Marcus licentiae principalis illecebras, quibus plerique in deteriora abripiuntur. Id Curtio eſt 3, 2, 18. *licentia* regni *mutari*. Tac. acuta dictione, *vi* dominationis *convelli* et *mutari*, extulit Ann. 6, 46, 3. De Dionyſio v. Plut. in Dione et Diod. S. 16, (5.) Iuſt. 21, 2, 1. *Boecl.*

Sch. in Διον. et Σικ. „*Dion.* Siculus *tyrannus*, ſumme intemperans" etiam tantum infinite, v. Exc.

Σικελιώτου τυράννου [y], ὃς ἀπὸ τῆς ἄγαν [z] ἀκρασίας καινὰς [a] ἡδονὰς ἐπὶ μεγίϛοις μισθοῖς

tyranni, qui prae nimia intemperantia novas voluptates propoſita maxima mercede

y) Ms. Ba. punctum hic cum Ing. 2. z) In Ms. Vi. ἄγαν deeſt. *Loc.* etiam in rel. Mss., v. N. a) Ms. Ba. καινὰς ἡδ. etiam habet. *Mart.* Nec in Excp. rel. Mss. notatum quid, ut ibi etiam adi. καιν. eſſet, quo carent tamen edd. A. B. Par. Ox. et Par., v. N.

ἀπὸ) Hyphen, v. 1, 8, 4. Adv. pro adi., v. Rz. ad Luc. pro lapſu p. 737. Ael. V. h. 13, 15. *Leisn.* Crederes forte legendum eſſe ὑπὸ; ſed omnia ſana videntur. Utitur ſic Herodi. praep. l. 2. c. 3. Vox ἄγαν abeſt a Cod. Ven. Male. Nam licet ſalvo fere ſenſu abeſſe poſſit, dum cuilibet ἀκρασίᾳ iam ineſt τὸ ἄγαν, tamen patet, ſequentem vocem, ab eadem littera incipientem, decepiſſe librarium, ita, ut excideret ἄγαν. *Stroth.*

Primo in rem Leisn., ap. Luc. 1, 737. N. 28. laudatur cum Ael. etiam hic locus ſine Vs., ubi Sch. in praep. tantum cum Bg. adi., ſed in „ἄγ. adv. *ſupra modum*, cum art. et nom. *nimius*, immodicus, ἡ ἄγ. ἀκρ. *ſumma*, nimia *intemp.*" cf. Exc., qui et ad 2, 1, 3. praebet exempla utriusque pr. ὑπὸ et ἀπὸ, de cauſa, ſine diſcrimine, ut ap. Ael. l. l. ὑπὸ τῆς ἄγ. μανίας, *prae* nimia *ſtoliditate.* Super Ms. autem rectum eſt Strothi iudicium, cum rel. Mss. tenente adv. etiam P., quanquam oblique, *cuius* tanta *fuit* intemperantia *victus*, mutato adv. in adi., ſed hoc praeterea liberius in pron. ex genere augendi, quod demum conſit ex adi. *magna* ſyn. illi Bg., cf. §. 3. m.

καινὰς) Ex vet. addidi καινάς. *Steph.* Illud *vet.* nimis vagum eſt, ſed Stp. ſolenni, qui forte iterum ſapuit e P., ap. quem cum Mss. noſtris comparet id adi., prope neceſſarium ad ſententiam, ſaltem hominis intemperantiam augens, qui non contentus fuerit rebus iucundis prioribus, iisdem, quotidianis, ſed opus habuerit aliis ſemper, nondum ante perceptis, inſolitis, recens repertis, quae ſunt καιναὶ ἡδοναὶ, quorſum pertinet Luc. 2, 861. l. 32. ſqq., ubi dr. Dionyſius coquos ad Ariſtippum quotidie miſiſſe, ut ab eo diſcerent nova ciborum ac deliciarum ingenia, cf. Cic. Tuſc. 5, 20. ſ. c. 7. e. Xerxes — *praemium* propoſuit *ei*, qui *inveniſſet* novam *voluptatem*, et ad ſententiam ſimile quid per periphraſin infra 3, 13, 14. ſq. ἀεί τι καινὸν ἐξευρίσκοντες, δι᾽ οὗ εὐφρανοῦσι λ., it. Phil. in Flacc. p. 755. C. e. ὁ καινῶν ἀδικημάτων εὑρετὴς, it. 758. F. m. 760. i. p. ſq. F. e. 766. E. i. 756. F. m.

ἐπὶ) cf. 1, 2, 2. e., ubi P., ut hic Bg., qui eiusdem plur. deſerit, ut Vs. Ariſt. Ran. v. 370. et Gs. ad Luc. 2, 402. l. 5., cf. de ἐ. μισθῷ 1, 86. N. 99. et ἐ. μ. μεγάλῳ 3, 44. l. 88. it. Dem. 668, 13., ap. quem et ſyn. μισθοῦ 399, 3., et ap. alios μισθῷ ſolum, v. Fiſch. Ind. Pal. et Luc. 2, 73. l. 80., qua de ellipſi nihil L. Boſ. p. 509. e., ſed ap. Stp. Th. 1, 1212. C. e. hinc ſine Vs. et aliunde per Bg. particip., ut ad Vig. p. 601. N. 69. i. noſtra redduntur fere cum P. „cuius *tanta* fuit *intemperantia*, ut *nova* luxuriae *inſtrumenta*, maximis *praemiis* poſitis, *venaretur*" ut partim Sch. in μισθ. „*ſummis* praem. *ſectari.*"

ἐθηρᾶτο [b]. τοῦτο δὲ αἱ τῶν 6. captabat: tum Alexandri

b) Hic comma in Ms. Ba. cum B. 2. L., ſed punctum in A. etc., v. N.

ἐθηρᾶτο) Eur. in Aeol. v. 13. p. 444. (ed. Barn. P. 2.) τρυφῇ γέ τοι ἄλλων ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν, (quippe) luxu *incitati* ciborum *nova* inventa *ſectamur*, Plut. Symp. 1, 4. p. 622. 13. ὁ μὲν οὖν τῶν Ἀσσυρίων βασιλεὺς ἆθλον ὑπὸ κήρυκος κατήγγειλε τῷ καινὴν ἡδονὴν ἐξευρόντι, Athen. 12. p. 545. D. καὶ δῶρα παρὰ τοῖς Πέρσαις προκεῖσθαι λέγεται τοῖς δυναμένοις ἐξευρίσκειν καινὴν ἡδονήν. καὶ μάλα ὀρθῶς. ταχὺ γὰρ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐμπίπλαται τῶν χρονιζουσῶν ἡδονῶν, κἂν ὦσι σφόδρα διηκριβωμέναι, v. Abr. ad Ariſt. p. 142. (m. in Add.) Val. Max. 9, 1, 3. Xerxes — *eo usque* luxuria *gaudebat*, ut *edicto* praemium *ei* proponeret, *qui* novum *voluptatis* genus *reperiſſet*. Gravitas Romanorum eos poena dignos iudicabat, qui novis guloſae libidinis inventis inclareſcere ſtuderent, ut patet ex Sempron. Ruſi exemplo in Burm. Anthol. 2, 126. p. 305. *Leisn.*

Cuius haec collecta loca ad καιν. ἡδ. et ipſa lectionem vulg. firmabunt ab uſu loquendi, qui praeterea in m. Ox. „Fabri Sem. 11, 16. p. 270.“ quem non potui inſpicere, praeeunte Sch. in „θηρ. *capt.*, ſectabatur *voluptates*“ quod Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „ſtudioſe capere et capere conari“ et cum phraſi Bg. e Plin. ep. 8, 8, 7., ubi in ed. Gs. et Cort. ſine Var. L. *capias voluptatem*, ſed Niz. „*capto*, aucupor, conſector, peto“ et Cl. Cic. modo per „quaero, aucupor“ ſine emphaſi adeo illa Gs., cum et alibi Bg. frequentativa adhibeat pro primitivis et ſimpl., quo ſenſu occurrit vel ap. G. Th. 748, 85. propter adiunctum adv. *magnopere*, cf. Ind. Liv. Ern. Suet. Iuſt. Plin. Gs., ſed cum emphaſi iterum Ind. Flor., h. l. velle frui, cf. de Gr. Stp. Th. aliunde cum Bg., Bud. C., Weſſ. ad Diod. S. 20, 63. N. 3. it. Ind. et Dem. Xen. M. S. Cyr. Mor. et Z. Pol. cum Luc. et Suid. 2, 195. e. θηρώμενοι, ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες, *quaerentes*, et Hſ. 1, 1713. i. ſine N. 1. ſervaturo me propius Lat., ap. G. Th. cum Gr. n. „*venari*, — per transl. pro artificio quodam et ſolertia quaerere“ ſed et ſimpliciter, quanquam ib. non eſt cum ſubſt. Bg.

τοῦτο δὲ) Conſtans ſibi atque conſentanea orationis conſecutio ſuadebat ſic verba ſtruere, τοῦτο δὲ τῶν Ἀλ. διαδόχων, ſc. ἡ μνήμη αὐτὸν ἐτάραττεν, ὧν περιβόητοί εἰσιν αἱ εἰς τ. ὑπ. λ. *Reisk.*

Et ſic ſane P. orationem conformavit, ut tamen ob pr. ſubſt. μνήμη requiratur potius hic quoque gen. τῶν ὕβρεών τε καὶ βιῶν τῶν Ἀλεξ. διαδόχων εἰς τ. ὑπ., ubi plures gen. continui, et pr. εἰς a ſuis ſubſt. remotior, quae vicinior in alio ordine hoc, τοῦτο δὲ (ἐτάραττεν αὐτὸν ἡ μνήμη) τῶν τῶν Ἀλ. διαδ. εἰς τ. ὑπ. ὕβρεών τε κ. βιῶν, ubi concurrebant iidem artic. τῶν τῶν λ., ut ap. Ariſt. Eud. 2, 8. p. 265. D. m. βίᾳ — ἀφέλκει αὐτὸν ἀπὸ τῶν τῶν ἡδέων ἐπιθυμιῶν, niſi quod τῶν ἐπιθ. non ita multis divellebantur interiectis, ut ap. Noſtrum, qui, quacunque tandem de cauſa, ſeriem deſerens ſeveram, haec ſua non conſtruxit cum ſubſt. μνήμη, ſed cum ἐταρ. ſic, opinor, ut αἱ — ὕβρ. τ. κ. β. in plur. poneret, repetens e ſing. iſto pluralem ἐτάραττον, quem tranſitum a numero uno ad alium, ſ. hanc numerorum dicas enallagen, non equidem culparim, etſi non in promtu habens tale quod exemplum; faciente Sch. per haec cum P. aut Bg., nominatim in „β. *viol.* erga *ſubditos*“ pro qua praep. procedit et ſevera *in*, cf. G. Th. v. *contum.* et de Gr. praep. hoc ſenſu, praeter Stp. Th. pauperem, L. N. T., nominatim Krb. p. 197. m.

Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ὑπηκόους ὕβρεις τὲ καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυναν c, Πτολεμαῖος μὲν, καὶ μέχρις ἀδελφῆς ἰδίας d

ſucceſſorum erga ſubiectos contumeliae et violentiae, quibus illius imperium dehoneſtarunt, Ptolemaeus quidem, etiam usque ad amores ſororis ſuae

c) Comma hoc in Ms. Ba. et Bg. cum ed. Pat., melius, quam punctum rel. edd. ob nominativos Πτ. et Ἀντ., adhuc a v. κατ. pendentes; unde et numerum novae §. hinc ad pr. tranſtulimus poſt v. ἰδὴς. d) Mss. tres ἀδ. γνησίας ἐρ., v. N.

Nr. 8. et 11., Ind. Ael. V. h. b. m. Fiſch. Pal., Hſ. Fab. A., Thuc. v. ἐς et ad Schol., Abr. ad Aeſch. 1, 290. m., tum Stp. Th. 3, 1714. D. e. „ἡ εἰς ſ. πρός τινα ὕβρις, pro ὕ. ἡ εἴς τινα γενομένη. Herodi. l. l. αἱ— κατ., (cum P., ſed G. m.) αἱ τῶν Ἀ. — β., *contumelioſa* et *violenta* dominatio" ut Sch. in ὕβ. „*contumelioſe* et *violenter* geſta *imperia*" ſed ut de ellipſi Stp. participii dubites, an neceſſaria ſit, cum et alia ſubſt. retineant praep. ſuorum verb., qualem rectionem in ſubſt. β. cum Stp. Th. ignorabam tamen.

δι' ὧν) In pr. δ. Sch. modo Lat. *per* praemittebat noſtro loco ſine Vs. alia, ubi Bg. pro ea in ſyn. abl., quam rectionem ſolam in v. κατησχ. novit Stp. Th., nec Lat. Bg., quo vertunt etiam L. Ern. et N. T. Krb. cum Gs. ad Luc., cf. Ind. Dem. et 479, ult. 482, 10. 763, 26. 1416, 27., de pr. κ. in compoſ. pro *de* ſ. *con* nihil ut dicatur ad Vig. p. 618. e., ut in L. Ern. modo phyſice *de*, pro deorſum, at „δ) retinere ſignif. ſimplicis, ut καταθνήσκω, morior" i. e. redundare, ut iisdem Lat. compoſitis ſimplex reddit Stp. Th. „αἰσχ. *dehoneſto*, rel." ſuggerente Bg. noſtratibus facile illud *entebren*, ubi, tropo remoto, alterius imperium, i. imperandi modum, dehoneſtare dicuntur, qui poſt alterum ſucceſſores turpius imperant et ſe gerunt, infamiamque ſibi contrahunt, et aliorum de ſe iudicium ac ſermonem iniquum.

Πτολεμ.) Hic eſt ille Ptol., qui ab inceſto ſororis Arſinoës amore, quem Aegyptiorum mos non damnabat, *Philadelphus* dictus eſt, Pauſ. Att. (1, 7.) Iuſt. 17, 2, 7. Dicit autem hic Herod., ſ. Marcus, tale matrimonium eſſe παρά τ. τ. Μ. κ. Ἑ. v. Diod. S. l. 1, (27. i.) νομοθετῆσαι δέ φασι τοὺς Αἰγυπτίους παρὰ τὸ κοινὸν ἔθος τῶν ἀνθρώπων γαμεῖν ἀδελφὰς λ. *Boecl.*

Praeter Iuſt. locum l., cf. 24, 2, 2., ut de cognominis alia cauſa ſecundum alios, per ironiam, a fratribus interemtis duobus, Heyn. H. 3, 884., Noſtri haec adhibente Fabr. ad S. Emp. p. 178. N. t. ſqq., ubi de coniugio tali, ap. Rom. et Gr. illicito, non item ap. Perſas, et inter eos potiſſimum ap. Magos, et praeterea ap. Aegypt., de quibus cf. Weſſ. ad Diod. l. l.

μέχρις) F. μέχρι τοῦ τῆς ἰδίας ἀδ. ἐρ. *Steph.* Quomodo Noſter cum ſcribere ſane poſſet, noluit tamen, quia res et ſine articulis procedebat, etiamque hoc ſuo verborum ordine. Mirum, non et iſtos gen. duplices fuiſſe moleſtos.

ἀδ. ἰδ.) Cod. ἀδ γνησίας. Haud facile definiri poſſe videtur, utra ex his verior ſit lectio. Tamen, ſi dicendum eſt, quod ſentio, receptam lect. praeferendam puto, quoniam neminem facile γνησ. explicatum

ἔρωτος προχωρήσας, παρά τε progreſſus, contra Macedo-

iviſſe per ἰδ., ſed contra potius exiſtimo. Alterutram enim lect. ingenio librarii deberi, dubio caret. *Stroth.*

Mss. lectio eſt gloſſa ex eo genere, cum magis ſolenne vocab. minus frequenti ſubſtituitur, ut de propinquis et genere γνήσιος potius ſrequentatum oſtendunt Indd., v. c. Luc. 1, 127. l. 91. παίδων γνησίων, cf. N., Ael. V. h. 13, 24. p. 890. m., ubi oppon. νόθος, ut ap. Ariſt. Av. v. 1649., it. Dem., cui add. 1082, 6. υἱὸς γν., ut contra ἴδιος eodem ſenſu, ignotum Stp. Th., equidem, praeter N. T. Rom. 8, 32., tantum cognovi in L. Schw. p. 687. N., et ap. Fiſch. Pal. 31, 5. ἰδίας θυγατρὸς, cf. Loesn. p. 132. et Krb. p. 140. m., quorſum pertinent Heſ. 2, 20. ἴδιον, οἰκεῖον et p. 723. e., ſed noſtram in rem 1, 842. m. γνήσιος — ἴδιος, οἰκεῖος, e quo contra Strothum pateat, tamen eſſe, qui γν. explicet per ἴδιος, idque propterea, quod ſunt ſyn., quanquam aliqua ratione per ſe diverſa, cum in γν. ſpectetur proprie natura, ſed in ἰδ. poſſeſſio, ius, dominium, hominesque dr. γν., qui veram aliquam naturam, in aliquo rerum genere quaeſitam, habent, ſed ἰδ., qui non ſunt alius iuris atque poteſtatis, ſed ad aliquem ſolum pertinent; qui generis poſterioris homines cum fere ſint etiam veri ac legitimi: hinc ἰδ. univerſe pro γν. dr., liberum P. deſerente etiam Sch. „propriae *ſororis*, — ἐρ. *amoris* impudici" quod e contextu procedit, cf. Z. Ind. Xen. Cyr., tacente in notionem illam Stp. Th., ſed cum Gr. n. bene G. Th. in ſubſt. Bg. 306, 89. „mediae ſignificationis eſt, prout res, quae amatur, aut finis, aut modus etc."

ἐρ. προχωρ.) Stp. Th. 4, 679. F. m. „προχωρήσας ἔρωτος v. l. afferunt ex Herodi. pro *implicatus amoribus*, et quidem, tanquam Pol. ita interpretante. Sed ego Pol. illis verbis alia, quam illa interpretari voluiſſe ſuſpicor, quippe quae manifeſtum ſit eam ſignificationem non admittere. Ut omittam, ne hanc quidem conſtructionem verbi προχ. ferri poſſe, niſi cum aliqua adiectione, veluti, ſi ita dicatur, εἰς τοῦτο προχ. ἔρωτος, ſ. εἰς τοσοῦτον πρ. ἐρ., et tunc reddendum fuerit non ſimpl. *implicatus amoribus*, ſed *adeo* implicatus *amor.* Ego tamen alia potius interpretatione uterer." Quae dum ille ſcribebat: non habuit in mente ac manibus ipſum Noſtri locum hunc, viſurus alias, hic non eſſe ſimpl. ἐρ. προχ., ſed cum illa ſua adiectione aliqua, atque adeo cum μέχρις, ut de P. dubitari nequit, quin libere hic reddiderit, etiam cum Bg. in ἐρ. numero mutato, non item a Sch. in „μ. intenſionis — *usque* ad *amorem* etiam *ſororis*" formulam tenentibus quoque noſtratibus, *der* auch *bis* zur *Liebe* gegen *ſeine*, ſeine *eigene* Schweſter *gieng*, quae ſine tropo ſit, etiam adeo ſororem amans, amore complexus; ut notio exceſſus, magnitudinis, gravitatis et vitii ineſſe videatur in v. πρ. cum καὶ μεχρ. maxime in καὶ, quod, ut Lat. Bg., pro etiam adeo, habet vim intendendi ſ. augendi, ſed alibi in εἰς τοῦτο ſ. εἰς τοσοῦτον cum eodem v., et in Lat. *eo*; utque iſti v. πρ. ſubſtitui liceat unum de his Lat., eſſe, uti, adhibere, habere, exercere, et, cum de re uſurpatur, v. c. *ira* proceſſit *eo*, valeat i. q. ira fuit tanta, ſed, cum de perſ., v. c. *eo* inſaniae *progreditur*, i. q. adeo eſt inſanus, ſ. tanta utitur inſania; nimium tenente P., dum in ſuis „*eo* turpitudinis *prolapſus* eſt, *ut* — etiam *ſororiis* amoribus *implicaretur*" praeter illud *etiam*, adiecit aliam diſertam formulam *turpitudinis*, quae iam inerat in illa Lat. particula *etiam*; recte vero edicente

τοὺς Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων num et Graecorum leges,

Find. Ind. Iſ. Ev. v. ἐρχ. „εἰς τοσοῦτο μεγαλοφροσύνης ἦλθεν, i. q. οὕτω μέγα ἐφρόνησε. Nam ἔρχεσθαι, ſq. particula εἰς et acc. nominis, ponitur fere ita, ut ſit i. q. verbum, unde nomen, particulae εἰς iunctum, petitum eſt" atque adeo h. l. ſyn. πρ. μ. ἐρ. i. q. ἐρᾶν, cum in v. compoſ. et eius praep. nihil ſit ſignificationis, pro eoque Noſter deinde §. 9. manifeſto uſurpet ſimpl. χωρεῖν μέχρι λ., quod et ipſum eſt in Fab. Aeſ. 38, 6., tenente Stp. Th. l. l. p. 678. F. e. πρ. cum μεχ. modo e Noſtro 1, 15, 16., quod cum ſq. §. πρ. εἰς τοσοῦτον λ. non male comparat, ut p. 670. A. e. tantum profert ἡ εὔνοια εἰς τοῦτο ἐχώρησε, cf. ſyn. Dem. μέχρι τοῦ προβήσεται τὰ πράγματα; 1434, 5. εἰς τοῦτο προβεβήκαμεν ἔχθρας 163, 2. οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος 42, 25. ἐφ᾽ ὅσον φρονήματος — προελήλυθε 557, 24. εἰς τοῦτο ἀναισθησίας προεληλύθησαν 616, 25. 757, 6. εἰς τοσοῦτον ἀναισθησίας προήκουσιν 1233, 26., pro quo ſimpl. εἰς τοῦτο τόλμης ἥκουσιν 164, 15. 214, pen. etc. εἰς τοῦτο ἀφῖχθε μωρίας 124, 24. 160, 7. etc. εἰς τοῦθ᾽ ὕβρεως ἐλήλυθεν 51, 1. 159, 13. etc., porro de rebus, τὰ πραγμ. εἰς τοῦτο προήκοντα, ὥστε λ. 28, 5. εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ παρόντα πραγμ. 29, 17. εἰς τοῦθ᾽ ἥκει τὰ πραγμ. αἰσχύνης 53, 25., cf. R. Or. V. 4. p. 1160. i. v. προβαιν. it. Ind. Ael. V. h. v. προερχ. et Xen. Bach., ſed G. Th. in Bg. 1103, 100. „progreſſus *eo*, i. pervenit, decidit" ſed ſine explic. in ſyn. *proced.* 1079, 22. it. v. *eo* 371, 46., tacens in v. *huc* et *venire*, cf. Cort. ad Sall. Iug. 1, 5. p. 412. b. e. Ind. Flor. et Iuſt., ubi „eo *usque* deſperationis *Spartanos* adduxit, *ut* — pro in tantam deſperationem" ut Stp. Th. 3, 499. e. „Ariſt. εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, *eousque* inſaniae *deveniſti*; pro quo dicere etiam queas εἰς τοσαύτην μανίαν" ſ. potius εἰς τοσαύτας μανίας, in plur., e Nub. v. 830., ut ſolemus ſane et alias gen. ſubſt. poſt pron. aliquod reſolvere in caſum eundem, v. c. *hoc rei*, pro haec res; in quo forte ſubeſt ellipſis ſubſt. Lat. *genus*, ut in Gr. illis γένος, μέρος, μέτρον, μέγεθος, ὕψος, cf. L. Boſ. p. 208. ſq., niſi facias cum Poſſ. Synt. p. 26. e., ſumente, per Atticiſmum, adi. neutr. pro ſubſt. poni.

παρά τε) Briſſon. in l. de iure connub. Herodiani loco huic opponit locum Dion. e l. 42., in quo Ptol. et Cleopatra ex teſtamento patris συνοικῆσαι ἀλλήλοις κατὰ τῶν Αἰγυπτίων τὰ πάτρια καὶ βασιλεύειν iubentur; quaſi videlicet Herodianus aut ignorantia, aut incogitantia, ſ. oblivione hic ſit lapſus. Sed nihil hic fortaſſe aut lapſus eſt, aut diſcrepantiae, cum Herodianus hoc contra Maced. et Gr. leges admiſſum ſcribat, Dio autem ex Aegyptiorum conſuetudine factum referat. Alii enim aliis populis mores ſunt et leges, v. Pauſ. Att. 6, 30. et Ant. Muret. V. L. 7, 1. *Sylb.* Haec (Herodiani) tamen omnino vera non ſunt, niſi diſtinctius rem perpendamus. Contrarium enim colligi videtur e Corn. N. praef. *Neque enim*, inquit ille, *Cimoni fuit turpe*, Athenienſium *ſummo viro*, ſororem *germanam* habere *in matrimonio*. Quod ut cum Herodiano conſentiat: ſororem ibi intelligit ὁμοπάτριον duntaxat, non vero, ut ſit hic loci, ὁμομητρίαν. Quam coniecturam ſatis confirmat Ariſt. Schol. in Nub. Παρὰ Ἀθηναίοις, inquit, ἔξεστι γαμεῖν τὰς ἐκ τῶν πατέρων ἀδελφάς. *Oxon.* Fecit quidem hoc nomine Ptolemaeus contra Maced. et Gr. quodammodo leges, at non contra conſuetudinem Aegyptiorum, in quorum mores ſe iis imperaturus non inconſulte formabat. Expendit moralitatem huiusmodi coniugiorum Witſ. Aegypt. p. 77. *Leisn.*

νόμους, Ἀντίγονος δὲ, Διόνυσον πάντα μιμούμενος, καὶ | Antigonus autem, Bacchum per omnia imitans, atque he-

De Aegyptiorum quidem more non ſane hic quaeritur, quo de ante ad Bc. N. 5. i., ſed de Macedonum atque Gr., de quibus v. Leisn. lib. ſingularis de fratrum cum ſororibus ap. Gr. coniugio, ubi et de loco Corn. N., ad quem v. et Intp., ubi Staver. etiam noſtrum locum adhibet ſine Gr. „Herodianus l. 1. c. 3. dicit, Ptolemaeum Philadelphum contra Maced. et Gr. leges ſororem ſuam duxiſſe“ ut Leisn. praeterea in m. Ox. „Minuc. Fel. p. 324.“ forte reſpiciens 31, 2. ed. Cell. p. 118. *ius eſt* ap. *Perſas* miſceri *cum* matribus; *Aegyptiis et Athenis* cum *ſororibus* legitima *connubia*; tenente Stp. Th. formulam cum Bg. tantum e Plut. 2, 1022. E. e. it. 3, 38. D., cf. Ind. Dem. v. π. p. 556. e. Nr. 4. Luc. v. utr. Abr. Dil. Th. p. 365. m.

Ἀντιγ.) v. N. ad Vell. 2, 82, 4. *Boecl.* De Antonio hoc tradunt Athen. 4, 12, p. 148. C. et Plut. in Anton. p. 927. C. et 944. A., de Caio Caligula idem Athen. l. l., cf. Phil. Leg. ad Cai. p. 1003. 13. Itaque in hac re pro Antigono male citari videtur Athenaeus a Bc. ad Vell. l. l. Freinsh. ad Curt. 9, 10, 24. ex Schott. Obſ. Hum. 3, 3. qui p. 225. eos enumerat, qui Liberum, *Herculem*, *Apollinem*, *Dianam*, fuerint imitati. Inter eos, qui Dionyſum imitari voluere, ponit Antigonum. Sed ad ſolius Herodiani teſtimonium ea in re provocat, non ad Athenaeum. Diodorus S. 20, (53. T. 2. p. 445. l. 28.) diadema ſibi Antigonum impoſuiſſe dicit, de Bacchi habitu tacet. De hac inſania deos ſub eorum habitu et ſpecie aemulandi v. Burm. ad Petr. c. 41. p. 248. Mithridatem fuiſſe Bacchi imitatorem, docet Cic. p. Flac. c. 25. (e., ubi v. N.) Et hic videtur, ventri et epulis deditus, per luxuriam Bacchi nomen et ſimul habitum, vites, hederas et ſimilia induiſſe. *Leisn.*

Ap. Vell. l. l. *bellum patriae inferre conſtituit, cum ante,* novum *ſe* Liberum Patrem *appellari*, iuſſiſſet, *cum* redimitus *hedera*, corona *que* velatus *aurea*, et *thyrſum* tenens, *cothurnis* que *ſuccinctus*, curru, velut Liber Pater, *vectus* eſſet *Alexandriae*, Antonius, ut ap. Phil. l. l. p. m. 776. F. ἔςι δὲ ὅτε κιττῷ καὶ θύρσῳ καὶ νεβρίσιν εἰς Διόνυσον ἠσκεῖτο λ. et p. ſq. E. e. ἐμιμήσω Διόνυσον λ. Spanh. de Pr. et U. N. T. 1. p. 438. m. „eodem Bacchi hederati cultu inſignitus etiam legitur ap. Herodi. Antigonus, quem egregie illuſtrat numus huius primi Aſiae inter Alexandri ſucceſſores regis Mediceus, in quo caput eius barbatum ac hedera revinctum viſitur. Similem huius Antigoni numum hic damus e cimeliis — Reginae Gallorum gazae, etc.“ quae ſatis, opinor, defendunt Noſtrum, undecunque ſua de Antigono habeat.

πάντα) pro ἐς πάντα, adverbialiter; quanquam hoc mallem, aut denique Διονύσου πάντα. *Reisk.*

Supplenda modo eſt illa pr. ἐς ſ. εἰς, qua de ellipſi nihil L. Boſ. p. 479. ſqq., ſed Fiſch. Praef. ad Well. ed. noviſſ. p. 12. i., vel etiam κατὰ, qua de v. L. Boſ. l. l. p. 512. e. 515. e., ut Noſter in ſyn. adi. opprimit aliquam praep. 4, 2, 3. εἰκόνα, πάντα ὁμοίαν τῷ λ., ſicut Latin. *os* ſimilis *deo*, i. quoad, Virg. Aen. 1, 589., cf. Stp. Th. 2, 938. H. i. ex Ariſt. Nub. v. 1432. τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ, gallos *imitare* per *omnia*, cum Bg., pro quo Sch. „π. ſynecd. *ſecundum* omnia, (quod redit ad illud noſtrum κατὰ,) μ. π. αὐτὸν, repraeſentans *eum* in *omnibus*“ quod eſt e Sb. Ind. ex h. l., ad Vernac. rationem accommodatius, cf.

κισσὸν μὲν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ [e] ἀντὶ καυσίας καὶ δια- | deram quidem circumdans capiti pro cauſia et diademate

e) Ms. Ba. comma hic, nec tamen ſimul mox poſt δὲ ante ἀντὶ aliquod.

Verſ. ad Ariſt. Plut. v. 306. τὴν Κίρκην — μιμήσομαι πάντα τρόπον, omnibus *modis*, nec ſic male per Lat. abl. nudum, niſi quod liberius per plur., pro ſing. *omni modo*, ubi nemo non ſubintelligit, pr. κατὰ, interdum diſerte additam, cf. Polb. T. 1. p. 435. l. 5., quali pleno loco caret L. Boſ. Ell. p. 513., ap. quem p. 515. e. „π., pro κατὰ π., *in* omnibus *rebus*" recte in Lat. expleto ſubſt. πράγματα, quae hic eſt altera ellipſis, cf. ib. 284. i., niſi et ſuppleas illud Ariſt. ſubſt. τρόπον.

κισσὸν) Leisn. in m. Ox. „Anacr. 26, 5." ubi poëta de ſe, κισσοστεφὴς κεῖμαι, hic Vern. vet. reddente ad ſenſum *coronam hederaceam*, ſed Bg. e P. ſevere, quia ſic intelligunt Gr. ac Lat. de frondibus iſtius plantae quibusdam, in orbem et coronae ſpeciem complicatis, cf. Heſ. 2, 268. et Stp. Th. 4, 1225. E. „κισσοφορέω, hederam gero, hederae frondem geſto, — ut Antigonus ap. Herodi. τὸν Δ. π. μιμούμενος, κισσὸν μ. περιετίθει — καυσίας, θύρσον δὲ ἀ. σ. ἔφερε" ſic libere, Antigonum et ipſe retinens cum Hſ. ad Plut. p. 55. i. „notum eſt, Bacchi eiusque cultui deditorum geſtamen thyrſum, ſ. hederam fuiſſe. — Quod ad hederae geſtationem attinet, Antigonum etiam κιττοφοροῦντα habes ap. Herodi. 1, 3, 7." cf. ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. e Plin. *Alexander* Bacchi *imitator* rel., in v. περ. (ubi Bg. e P. cum Gr. n. ap. G. Th.) non tenente Stp. Th. exemplum noſtrum aut ſimile, ubi phyſice de perſ. cum rei acc. et dat., ſ. dat. loci, cf. L. N. T., ubi et cum dat. perſ., ut alibi cum acc. perſ., v. Ind. Ael. V. h. Luc. Fab. Aeſ., ſed tropice ap. Foeſ. Oec. Plut. Krg. §. 146. et Xen. Pol. Z., forte et hic caſu ſubſt. pendente a praep. in v., ut diſſolvas, hederam ponens circa caput, pro quo unum v. *circumponens* ſeverum cum dat. ſimili uſus ferebat, v. G. Th., ut et ſaltem affine *imponens*, cf. ib. 1010, 45. 47.

καυσίας) καυσίαν Iul. Poll. πῖλον Μακεδονικὸν appellat, derivatum a καίω, *uro*, eo, quod aeſtum ſolis arceat. *Oxon.* (ad cuius m. Leisn. „Vorſt. ad Val. M. p. 224." quem non licuit comparare.) καυσία eſt pileus Macedonicus, ita dictus, quod aeſtum ſolis arceat, v. Poll. Διάδημα differt a tiara. Tiara in capite geſtabatur: diadema vero praetendebatur fronti tantum. Erat diadema faſcia quaedam, non tam toti comendo capiti, quam cingendae regiae fronti deſtinata. Probat Cerda ex Sen. in Thyeſte, qui diadema dixit *regiae* frontis *notam*, et iterum *donat* diadema *fronti*, it. e Plut. in Coriol. Stat. 2. Th. *Accipe* et *hoc* regimen *dextrae*, frontis *que* ſuperbae *Vincula*. Loquitur de ſceptro et diademate. Huius faſciae color ut plurimum fuit albus. Lipſ. ad Tac. Ann. 6, (37. N. 2.) v. Claud. IV. Conſ. Hon. (v. 192.) *ventura poteſtas Claruit Aſcanio, ſubita cum luce comarum Innocuus flagraret apex, Phrygioque volutus Vertice, fatalis redimiret tempora candor. At tua coeleſtes illuſtrant omnia flammae.* Ubi *flammis* iſte *candor* tribuitur, ut ſignatius ad modum diadematis deſcribantur. Nihilo minus ap. Perſas et Aſſyrios color iſte candidus variabat. Curt. 6, (6, 4. purpureum *diadema* diſtinctum *alba*.) Haec faſcia odoribus fragrans et unguento delibuta ap. Perſas, Athen. 1, 3. Hinc explica Eſther. 14, 16. 2, 17. Val. M. 7, 2. Plut. in Mithrid. *Leisn.* Cauſia erat inſigne capitis ap. Macedonas; quare

διαδήματος Μακεδονικοῦ, θύρσον Macedonico, thyrſum autem
δὲ ἀντὶ σκήπτρου φέρων. ἔτι 8. pro ſceptro geſtans. Ad-
δὲ καὶ μᾶλλον αὐτὸν ἐλύπει[f] huc autem magis eum ſolici-

f) Ms. Ba. comma hic, quaſi ante relata μὴ — ἀλλὰ, cf. 1, 2, 6.

quoque infra l. 4. c. 8. (§. 5.) de Ant. Caracalla, Alexandrum imitante, dicitur, ὅτι καυσίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἔφερεν. Nominis ratio iam ſatis ſignificare videtur, Macedonas ea ad arcendum aeſtum uſos fuiſſe. Xiph. (5. 428, 37.) κράνος ὠμοβόειον appellat. Caeterum de ea habentur verba Antipatri Theſſal. καυσίη ἦν τὸ πάροιθε Μακεδόσιν εὔκολον ὅπλον, καὶ σκέπας ἐν νεφετῷ. *Stroth.*

Locum Polluc., quem et Sch. mancum protulerat, damus in Exc. totum, ſed hic modo ſimile quid e Phil. in Flacc. p. 751. E. βύβλον μὲν εὐρύναντες ἀντὶ διαδήματος ἐπιτιθέασιν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, χαμαιστρώτῳ δὲ τὸ ἄλλο σῶμα περιβάλλουσιν ἀντὶ χλαμύδος, ἀντὶ δὲ σκήπτρου βραχύ τι παπύρου τμῆμά τις ἀναδίδωσιν. Mox Sch. „θ. *thyrſ.*, h. e. haſtulam, veſtitam frondibus pampineis, more Bacchi“ etiam hedera, cf. Fiſch. ad Anacr. 6, 6. p. 19. N. 6., in v. φ. ignorante Stp. Th. „frequ. crebro ſ. conſuetudine gerere“ etiam ſimpl., ut Niz. per „fero, porto.“

ἔτι) Hic comparativus, praecedente ſuperlativo, plus ſignificat. Praecedit enim §. 5. μάλιστα ἐταρ. *Leisn.*

Ibi μάλιστα poteſt accipi pro praecipue, in primis, praeſertim, cf. Stp. Th. 2, 776. E. i. Sb. Ind. ex 5, 3, 15. et ib. P., ut Lat. *maxime* capitur, v. G. Th. 174, 76. Niz. et Ind. Corn. N., ut ſit, turbabant eum cum alia, tum in primis memoria etc., aut pro valde, cf. Heſ. 2, 533. i. μ., λίαν, πάνυ, πλέον, σφόδρα, μᾶλλον, in quibus Latt. cum ſit mera poſitivi notio: bene hic ſequetur et opponetur μᾶλλον comparativi; quod ipſum eſt quidem interdum pro μάλιστα, in quo propterea erat ante ap. Heſ., qui et contra diſerte p. 534. i. μᾶλλον, — μάλιστα, cf. Ind. Dem. et Polb. Ern. et ad hunc Rsk. p. 109. e., unde et, ut μάλιστα, Lat. *potiſſimum* vertitur ap. Thuc. p. 181. l. 88. Verum h. l. id non procedit ob adiectum ἔτι, quod in comparativis ſemper adhibetur, ut Lat. *adhuc*, cf. inverſo ordine Dem. 31, 26. μ. ἔτι, ſed 1403, 3. 1406, 27. καὶ μ., quam particulam, pro *etiam*, Bg. iterum perimit, aliis rectius ſervantibus, v. c. ap. Hſ. Plut. 14, 8. et Luc. 1, 217. l. 71., ubi Gs. invertit ordinem, *magis etiam*; hic me reddituro, *adhuc vero* etiam *magis*, ſ. *ſed etiam* adhuc *magis*, nec tamen repugnante, ſi quis ἔτι non cum μαλ. copulet, ſed per ſe capiat, ut ἐτ. δὲ κ. ſecum cohaereant, pro *praeterea* vero *etiam*, ſ. *ſed* praeterea *etiam*; ubi μαλ. fuerit ſolum iſtud Lat. *adhuc magis*, Stp. Th. 1, 1291. C., ubi in ἐ. valde fluctuaſſet, addente „dr. ἔτι δὲ, pro *quin etiam*, ſ. *inſuper*. — At ex Plut. affertur ἐ. δὲ μᾶλλον, pro *ſed* magis *etiam*“ quae qualia ſint, vel ex h. l. Noſtri pateat. Quid enim tum illo καὶ addito facias? Redundabit, ſcilicet, quod et de ἔτι ſtatuunt, cf. L. Ern. Suid. 1, 878. e. it. Heſ. ſine N., ut Sch. „ἐ. *adhuc*, — ſaepe poſt ſe habet δὲ καὶ, *praeterea*, inſuper, *item*“ in μ. cum Bg., ſed in κ. ad *etiam* referens noſtrum locum ſine Vs., tum in v. λ. Stp. Th. ignorat Lat. Bg. e P., ap. G. Th. „inquietare et curam iniicere“ cf. §. 5. i. ad ἐταρ.

τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυους[g] ἔχοντα τὴν μνήμην[h], | tabant ea, quorum non antiqua, ſed recens memoria:

g) ὑπόγυιον B. 1. L. et Pat., v. N. h) Comma hoc in B. 1. et al., pro puncto A. rel., at Stp. et al. colo, quo et reſpicit Ms. Bg., v. N.

τὰ μ.) Vel deeſt, vel relictum fuit ſubaudiendum particip. γενόμενα ſ. γεγονότα, ſ. συμβάντα, ſ. aliud huiusmodi. *Steph.*

Sane tantum ellipſis ſtatuenda eſt participii alicuius, cum πρ. π. non cum ſq. phraſi conſiſtere queant, etſi Bg. illuc accommodet, mutando Gr. duas formulas in adi. ſic, ut ad τὰ πρ. π. mente aſſumſiſſe videatur part. ὄντα, ſed tamen nec hoc expreſſerit, nec alterum part. ἐχ., res ut facilis ſit ſubaudientibus ſubſt. τὰ πράγματα et part. γενόμενα ſ. γιν., quod v. et alibi incedit cum πρ. π., cf. Luc. 1, 110. l. 88. et 2, 518. l. 79. *non* ita *pridem*, ſed cum v. alio 1, 268. l. 14. *non* ita *diu*; ignorante Stp. Th. formulam, ubi Sch. in praep. „iam *pridem*, (in adi.) recentia facta" fere cum P., cf. de ellipſi v. γιν., non tamen in Noſtri formula, L. Boſ. p. 409. e., et de alia ſimul ſubſt. χρόνου ad adi. π. p. 277. 378. m., ubi „πρὸ π. multo *ante*" ſine auctore, ut redditur quoque ad Suid. 3, 193. i. ſine explic. et χρήσει, ſed Sb. Ind. v. πρ. hinc *pridem*, cf. plenum πρ. π. τοῦ χρόνου, ſine Vs. ap. Abr. Dil. Th. p. 278. e. 833. i., totam hanc partem negantem negligente P., nobis, *nicht* lang *zuvor*, ſ. *vor* nicht *vieler* ſ. *langer Zeit*, ſumto adi. πολ., ut Lat. *multus*, pro longus, de tempore; ut in Lat. ſevera ſunt *non* multo *ante*, ſc. tempore, quanquam in ordine a Gr. diſcedentia; nihil tenentibus G. Th. et Hor. Turſ. p. 527. e., ad quem modo p. 141. in N. ſuppletur noſtrum illud ſubſt., ut Ind. Corn. N. in adi. „neque *ita* multo *poſt*, (quod Lat. *ita*, exprimens Vern. vet. iſtud *gar*, ſ. noſtrum *eben*, non ſevere in noſtra formula a Gs. ad Luc. additum erat,) — *poſt* non *multo*" ad quam rationem et hic dicas, *ante* non *multo*, ſ. *non* ante *multo*, cf. Ind. Liv. Ern. v. *ante* et Hor. Turſ. p. 142. m., ut noſtrates per ſimilem ellipſin habent, *vor kurzem*, ſc. *Raume* ſ. *Theile* der *Zeit*, de Gr. μὴ πρ. π. μέρους τοῦ χρόνου.

ὑπόγυον) Sch. „ὑπόγυιον, ex γυῖον, membrum, — *habentia memoriam* q. d. *ſub* manibus *verſantem*, h. e. recentia exempla, (haec extr. e P., ut iterum in ἐχ. poſt) *hab.* memoriam *recentem*" cf. Exc., ſed hic modo de Var. L. cum Iota, v. Luc. 2, 402. l. 97., ubi pro textus ὑπογυίου v. L. „ὑπογύου, male" et contra Diod. S. 2, 263. l. 3. ὑπογύων V. L. „ὑπογυίων, quod frequentius" quo cum Iota iterum, ſine V. L., ib. p. 391. l. 30. et ap. Long. Mor., tum ſcriptura duplici (quae utraque recta) ap. Heſ. 1, 458. N. 14. 1299. N. 15. it. 2, 1468. m. et e., ſed ſine Iota ap. Suid. 1, 780. m. 3, 553. m. Ind. Dem. et Dion. Caſ., it. Thom. M. p. 872., ſed ap. Moer. p. 377. iterum cum Iota, ubi et in N. 2. depravatum ὑπόγηον, ut ap. Ariſtaen. p. 68. N. 10. ὑπόγειον, cf. Foeſ. Oec. p. 384. a. i., L. Ern. et Stp. Th. 1, 880. e. ὑπόγυιος, p. ſq. i. „pro quo et ὑπόγυος ſcribitur, omiſſo Iota" poſt quae A. e. noſter locus ſubiicitur cum ὑπόγυιον, adeoque aliter, quam hic in ed., ut rurſus Sb. Ind. primo ὑπόγυιος, deinde tamen in noſtro loco ὑπόγυον, cum V. L. eadem aliunde, quae diverſitas eſt e primitivo γυῖον, pro quo et γῦον occurrit, cf. Stp. Th. et Foeſ. Oec. p. 89. a. m., ut in Dem. Ind. omnia loca habentur per υ ſimpl., ſed in textu ipſo per υι tria 161, ult. 1391, 20. 1415, 5., ubi quaedam etiam, ut h. l., oppoſita, εἰ δὲ δεῖ μὴ παλαιὰ λέγοντας διατρίβειν, ἔχοντας

τά τε Νέρωνι πεπραγμένα [i], ὃς ἐχώρησε μέχρι μητρῴου φόνου, παρεῖχέ τε [k] τοῖς δήμοις ἑαυτὸν καταγέλαστον θέα-

9. quae Neroni patrata, qui proceſſit usque ad maternam caedem, praebuitque populo ſe ipſum ridiculum ſpectacu-

i) Ms. Ba. colon, ut punctum in Bc. 2., ſed parentheſis ſigna ab ὃς — θέαμα in Stp. rel., v. N. k) Ms. Ba. π. τὲ ſic accentu non reclinato, ut deinde ſaepe, nec tamen conſtanter.

ὑπογυιοτέροις παραδείγμασι χρῆσθαι, it. ap. Iſocr. Ev. e. 300, 45. γεγονὼς — τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ Διὸς, τὸ δ' ὑπογυιώτατον ἐξ ἀνδρὸς, cf. et in Plataic. 440, 26.

τά τε Νέρ.) Hoc τὲ refertur ad ſq. §. τὲ vel ob eandem conſtructionem et ſimile particip. τετολμ., quae utr. a pr. v. ἐλύπει pendent; unde poſt μνημ. et θεαμ. modo comma locum obtinet, nec bene a Bc. numerus novae §. hic nonae inductus eſt, nec ſq. decimae, nec Bg. commode τὲ primum oppreſſit, melius redditurus utr. τὲ — τὲ per *tum — tum*, ſ. *et — et*, ſubintellecto in τὲ primo Lat. *ſcilicet* et Gr. δὴ, oſtendente P. aliquam ſaltem relationem in *ut — ut* particula adhibenda eadem, qui tamen hic et ſq. §. non cum Bg. ſervavit (nec Sch. „π. res geſtae Neronis") conſtructionem illam Νερ. πεπρ. cum dat. perſ. in v. paſſ., cf. 1, 2, 9. i. et e., at Stp. Th. Lat. Bg. tenet modo per affine 3, 525. B. e. „πεπραγμένον, de caede *perpetrata*" ut Gr. dicatur in malam partem et pro male agere, delinquere, peccare, at G. Th. in Bg. modo per *perficere*, et paſſ. per *confici*, ſed „*perpetrare*, — perficere, et plerumque in malam partem ſumitur."

ὃς ἐχωρ.) Hic locus adhibetur ad Vig. p. 409. N. 97. a. i. ſic converſus „qui *progreſſus* eſt *eo* impietatis, *ut* matrem *occiderit*" atque adeo χωρ. μεχ. cum notione diſertae *impietatis*, ſervatis ſimul particulis *eo*, *ut*, per ſe iam augentibus, cf. §. 6. m., ut per compoſ. Lat. Bg. etiam Sch. „*proc.* usque *ad* maternam *caedem*, μεχρ. *usque ad* caedem *matris*" per ſyn. formulam duorum ſubſt., deligente Bg. ſuum v. comp. forte propterea, quod ſimpl. *cedere* in tali contextu non eſt ſolenne, quanquam valens i. q. ire et venire, quorum alterutri hic locum dediſſem, cf. §. 6. m., edente Stp. Th. aliunde etiam cum Iota μητρῷος.

παρεῖχε) Proprie videtur uti v. θέαμα, et reſpicere Neronis infames in ſcena hiſtrionum more induti ſaltationes, et foedum ſtudium, cithara ludicrum in modum canere Tac. Ann. 14, 14. Iuv. Sat. 8, 223. ſq. Suet. Ner. 21. et 40. Huc pertinet Zonarae locus ex Ann. 2. ap. H. C. Hennin. ad Iuv. l. l. p. 961. Haec et alia flagitia, ea etiam, quae ridendum Neronem populo dabant, Neroni Subrius Flavius paucis obiicit Tac. Ann. 15, 67. (m.) *odiſſe te coepi*, poſtquam *parricida* matris *et* uxoris, *auriga* et *hiſtrio* et *incendiarius* extitiſti. *Leisn.*

E Suet. locis rel. c. 20. 22. ſqq. illud etiam apparet, Neronem talia oſtentaſſe non modo Romae, ſed et extra urbem, Neapoli, in Achaia et Olympiae; unde dubites, an recte hic Bg. e P. pro plur. τοῖς δημ. adhibuerit ſing.; quanquam per ſe procedit, ut ap. Dem. 490, 1. pro τῶν δημ. mox eſt τοῦ δ., cf. 489, 22. 1316, 12. 21., tametſi ibi quoque ambigi poteſt, ut et de Noſtri 1, 11, 15., cum liceat cogitare cives diverſarum urbium. Ex phraſi παρ. ἑ. θ. κ. (dare ſe conſpiciendum ita, ut

μα [l], τά τε Δομετιανῷ τετολμημένα [m], τῆς ἐσχάτης ὠμό-

10. lum: tum quae Domitiano auſa, ab extrema crudelitate

l) Comma hoc in Ms. Ba. cum B. 1. L. al., pro puncto aut colo al., ſed nihil in Stp. rel. m) In Ms. Ba. hic comma deeſt. *Mart.* etiam in B. 2. R.

riſus aliis commoveatur, ſ. conſpici cum riſu aliorum) non reperias ap. Stp. Th. v. θεαμ. de perſ., ſed v. c. ap. Xen. Cyr. Z. et Luc. 1, 110. l. 88. et 188. l. 61., ut Lat. Bg. ſic ap. Plin. Pan. 33, 3., dum Vern. lingua in hac formula aſſumit ad ſubſt. θ. particulam ὡς, pro Lat. *tanquam*, v. c. *er zeigte* ſich *dem Volke*, ſ. *ſtellte* ſich *den* Unterthanen *dar*, als *ein* lächerliches *Schauſpiel*, in adi. ſ. verbali κ. tenente Stp. Th. Bg. aliunde, cf. Ind. Dem., cui add. 149, ult. et Luc., ut L. Ern. *deriſus* add. *deridendus*; cum verbalia eiusmodi habeant notionem non modo praeteriti, a quo ducta ſunt, ſed et participii illius fut., quod deinde reſolvi poteſt vel aliquo v., ut *debet*, decet, *licet*, vel adi. *dignus*; unde Stp. illa; at Gs. ad Luc. 2, 11. l. 99. *ridendus*, per ſimpl., pro aliorum compoſ. aliquo ex pr. *de* ſ. *in*, ut κατὰ ſit i. q. contra, v. ad Vig. p. 619. a. i. et L. Ern., ubi *irridere*, ap. G. Th. cum Gr. al., ſed „*derideo*, καταγελῶ, — *deridiculus*, καταγελαστὸς, accentu hoc, at) *ridiculus*, — καταγέλαστος, quidquid vel dignum eſt, quod rideatur, vel re ipſa et actu, ut aiunt, ridetur“ cf. Suid. 2, 252. i.

τά τε Δομ.) Pro §. pr. πεπρ. hic variatur per τολμᾶν, cf. Stp. Th. 3, 1585. B. ſqq. L. N. T. Krb. et Ind. Ael. V. h. „ὅσα αὐτῷ τετόλμηται, *quaecunque* ab *illo* perpetrata *eſſent*, (Verſ. ad 1, 34. p. 66. i. quae *ab* illo *audacius* erant *patrata*,) τολμηθέντα, auſa *impia*“ Vs. ex 13, 2. p. 853. m. haec *facinora*, mox ſq. ὅσα ἔδρασεν, quae *perpetrarat*, ſed Sch. „Δομ. *Domitianum Tito fratri inſidiari non deſiiſſe*, ſcribit Suet. in Tit.“ c. 2. e., quo Noſter non reſpexerit, ſed potius ad iſtius crudelitatem reliquam, ut adiuncta hic monſtrant, cf. ib. in Dom. c. 9. ſqq. et maxime c. 10. m. *complures* ſenatores — *interemit*, — caeteros *leviſſima* quemque *de cauſa*, it. Plin. Pan. ſubinde et 48, 3. ſqq. 52, 6. e.

τῆς ἐσχατ.) i. e. ab ultima crudelitate nihil procul linquentia. Ita 1, 2, 4. ὡς μηδ. ἀπολειπ., *ut* a *nemine* procul *relinqueretur*, i. e. ut omnibus par eſſet, cf. ad 2, 3, 4. *Leiſn.* Loquendi forma, Herodiano admodum familiaris. Sic ſupra c. 2. dixerat ὡς μ. ἀπ. cf. l. 7. c. 6. *Stroth.*

Qui locus 7, 6, 2. de Carthagine, ἡ πόλις ἐκείνη — μόνης Ῥώμης ἀπολείπεται, ut et ille 1, 2, 4. e., proprie huc non pertinet, ut in quibus v. in paſſ. adhibetur, aptiora monſtrante Ind., ut tamen ad ſenſum, tropo remoto, act. et paſſ. conveniant, nominatimque res, ut hic, dicatur ἀπολείπειν τινὸς, quae ab altera diſtat, abeſt, remota eſt, et id phyſice quidem, ſed improprie ac moraliter, quae non accedit ad eius magnitudinem, quae ab ea ſuperatur, et contra h. l. *Domitiani auſa* dicantur τῆς ἐσχ. ὠ. οὐδ. ἀπολείπειν, quae non ſ. nullo modo differant a ſumma crudelitate, paria ſint ſummae crudelitati, a ſumma crudel. quaſi non ſuperentur; cum illud οὐδὲν intelligas aut pro ſimpl. οὐ, quo de alibi, aut pro κατ' οὐδὲν, ſc. πρᾶγμα ſ. μέρος, i. nulla re, nulla ex parte, nullo modo, ſ. plane non; qua de ellipſi dupl., praep. et ſubſt., nihil L. Boſ. p. 194. ſqq. 283. ſqq. et 510. e. ſqq., at de ἐσχ. tropice, ſicut Lat. Bg. et Leiſn., pro maximus et ſummus, Stp. Th. aliunde, Suid. 1, 874. e. Heſ. 1, 1474. ſq. Foeſ. Oec. p. 150. a. m., ad Thom. M. p. 372.

τητος οὐδὲν ἀπολείποντα. τοι- 11. nihil diſtantia. Talia αύτας δὴ τυραννίδος εἰκόνας nempe tyrannidis imagines ſibi ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τὲ καὶ repraeſentans, in metu et ſpe

Ind. Luc. et ap. Dem., ſine Ind., 159, 15. 342, 3. 119, 10., cf. Rs. Ind. v. ἀπολ. i. b), ubi praep. regat gen. adiunctum, tacente id Srp. Th., qui ne habet quidem act. cum gen. rei, de re quidem, niſi 2, 665. B. m. ſq. ex Iſocr., nec per Lat. Bg., nec Bud. C. 1060, 20. ſqq., qui tamen bene comparat ἀποδέω, Noſtro uſurpatum ſimili et ſenſu et rectione; in ſuo Bg. ſeparante praep. a v., de Lat. ratione uſitatiori, quanquam et cum ſolo abl. occurrit ap. G. Th.

τοιαύτας) ſibi repraeſentans, ſ. ſibi ante oculos ponens, quaſi dicas animo figurans. *Steph.* qui in Th. e Bud. C. 1056, 21. (v. ὑποτυποῦμαι, animo verſo et imaginor. Herodi. (ex h. l. ſine Vs. alia.) Ponitur et pro repraeſento, et ſpeciem rei informo, ut ὑποτυπῶ. Idem τοιαῦτα — τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι, huiusmodi deliciarum ſpeciem animo eius informantes „ex 1, 6, 6., cf. 1052, 49. 1111, 35.) omnia repetit, ſed alio tantum ordine, quem et L. Ern. fere ſequitur" ὑπ, informo, delineo, 2) oculis ſubiicio, repraeſento. Med. ſpeciem rei vel alteri propono, vel animo verſo et effingo, ſc. ego ipſe mihi, pro ſignif. med., quae hic valet, ſervata et a Bg. e Stp. ad m. P., hic ut, ob diſerte adiunctum ſubſt. εἰκ., debeat omitti illud Lat. *ſpeciem*, quod Bud. et Ern. addebant, remaneatque ſimplex tantum notio, pro ſibi formare, fingere, facere, et, tropo remoto, totum ſit, *tyrannidis*, ſ. tyrannorum (abſtracto pro concreto ſumto cum Vern. utr.) *imagines* (i., extra tropum, genera et exempla,) in mente habere, reputare, cogitare; quod philoſophi recentiores dixerunt *ſibi repraeſentare* et *imaginari*, non praeſtem, an et Bg., qui forte ad veterem Lat. reſpexit, v. G. T., ubi c. *veſtis illa* Caeſaris, *ſanguine* madens, *ita* repraeſentavit *imaginem* ſceleris, *ut* rel., non tamen de perſ. cum pron. *ſibi*, nec per Ind. Cic. ep. Cort. Iul. C. Oud. et Liv. Ern., ſed Plin. Gs., ubi tamen V. L. ſine pron. iſto, cf. Niz. et Cl. Cic. it. Suic. Th. p. 1399. e Chryſ. καθάπερ ἐπὶ τῶν ζωγράφων, ἐνετυπωσάμην εἰκόνα σοὶ τῆς ἀρετῆς, *pictorum more* imaginem *tibi* virtutis *impreſſi*, pro quo ib. Theophyl. ὥσπερ ζωγράφος, ἔγραψά σοι καὶ ὑπετυπωσάμην εἰκόνα καὶ ἀρχέτυπον, *pictoris* inſtar, *depinxi* atque *expreſſi* tibi *imaginem* et *primigeniam formam*, ſed in Ind. Dion. H. Sb. T. 1. ſuſpectum, cf. ed. Rsk. V. 1. p. 211. l. 13., denique paſſ. Ind. Polb. Ern., ſed ap. G. Th. „*informo*, ὑποτυπόω" etiam cum ſubſt. *effigiem*, ut hoc v. non plane contemſerim, δὴ capiens cum P., ut §. 5., ſecus ac Bg.

ἐδεδίει) Unde hic plusqpf. et imperf. copulantur? Forte hic δεδιέναι et ἐλπίζειν ſunt λέξεις ἰσοδυναμοῦσαι per σχῆμα παραλλήλου παρέλκον, v. Vechn. Hellen. p. 510. Alias Herodi. τὸ ἐλπίζειν generice ſumit pro opinari et fere pro timere, ut 8, 1, 15. (ἐλπίζοντες, τὰς ἄκρας κατειλῆφθαι,) quo loco (§. ſq.) etiam eodem fere ſenſu coniungit haec duo v. v., alterum in plusqpf., alterum in impf., ἤλπιζον καὶ ἐδεδοίκεσαν εἰκότα, ut ſit δέδοικα fere tale verbum, quale Lat. *memini*, novi, *odi*. Suid. (1, 717. e.) in ἐλπίσας Attice dici notat de cuiusque eventus expectatione. Sic Herod. Erat. 109. ἣν μὲν νῦν μὴ συμβάλομεν, ἔλπομαί τινα στάσιν μεγάλην ἐμπεσοῦσαν, cf. Oppi. Hal. 1, 88. Hom. Ιλ. ν, in. (v. 8.) et Tenn. ad Front. Strat. 1, 4, 4. p. 36. Sic ap. Lat. *ſperare* ponitur, de quo Quintil. 8, 2, (3.)

ἤλπιζεν. οὐ μετρίως δ' αὐτὸν 12. erat. Non mediocriter

Cic. ad div. (5, 1. e.) Virg. Aen. 1, 547. et alibi. Servius: *ſperare* eſt futurum opinari, timere. (Unde haec Servii, neſcio. Ad l. l. v. 543. *at* ſperate *deos* etc. Servius „abuſive, timete, ut alibi Aen. 4, 419." v. ib. ed. Heyn.) cf. Voſſ. I. Or. P. 2. l. 4. p. 222. ſq. it. Schott. Obſ. H. 2, 36. p. 82. — Vel h. l. timebat, et, quid futurum eſſet, cogitabat, v. Cort. ad Sall. Cat. 20, 12. (p. 139. e.) Herodi. 2, 1, 16. ἔχειν δι' ἐλπίδος eſt, futurum praeſentire, praeſagire. Nam ſermo ibi de caede. Sic praeſumtio futuri mali dr. ab eodem (ib. §. ſq.) πονηρὰ ἐλπίς. *Leisn.*

Qui de noſtro loco v. etiam ad 8, 1, 16., e cuius propoſitis quaeſtionibus prima, pertinens ad tempora verborum diverſa inter ſe copulata, non habet difficultatem, ſed altera de ſenſu eſt verborum, utrum ſynonymice ſtent, an proprie ac diverſa notione; quorum poſterius amplexi ſunt Intp. Lat. et Vern. cum Sch. in ἐλπ., qui in „ἐδ. plusq. ſignif. imperf. *metuebat*" quod tempus Stp. Th. habet ſine auctore, nec locum, ubi copuletur cum ἐλπ., cuius notiones 1, 1198. C. ſq. ſcit modo has, pro exiſtimare, expectare, timere et ſuſpicari, ubi loca ſunt e Soph. Ai. v. 810. et Virg. Aen. 4, 419. E propria quidem vi, pro Bg. formulis per v. ſubſt. cum affini nomine et praep., valebant etiam priva v. v., *timebat* et *ſperabat*, nobis *ſo fürchtete* und *hoffte* er *zugleich*, qua adiuncta Lat. *ſimul* particula perſpicuitati conſulatur; ut tamen non tenuerim ſimillimum noſtro aliquem aliunde locum tali in contextu iunctorum ſecum verborum iſtorum, quanquam alio ap. Luc. 2, 383. l. 35., cf. l. 39. et p. 215. l. 67. et 70., ſed proximum illi Pol. hunc Liv. 8, 13. e. *tot* populos *inter* ſpem *metum* que *ſuſpenſos* animi *habetis*. Contra, tanquam ſynonyma, per copiam elegantem coniuncta iſta v. v., non videntur ita accipienda, ut alterutrum redundet, verum ut rem eandem oſtendant a diverſis partibus, ſitque ἐδ. *metuebat*, ſed ἤλπ. *ſuſpicabatur*, expectabat nil boni, cogitabat mala, triſtia expectabat et cogitabat, nobis *er fürchtete* und *erwartete* nichts *gutes*, ſ. *war* in *Furcht* und *traurigen Gedanken*, ſ. *war* voller *Furcht* und *trauriger Vorſtellung*, ſ. *Furcht* und *Sorgen*; quorum neutrum prorſus idem eſt, ſed alterum altero definitur ac declaratur, alterum altero magis eſt perſpicuum, copulatis inſuper, in Gr. et Lat. *metuebat* et *ſperabat*, verbo et vulgari et exquiſito, it. proprio et improprio, ut in Noſtri illo 8, 1, 16., ubi ἤλπιζον plane non poſſis proprie accipere. Quae quidem explicatio etiam cum fide hiſtorica magis convenit, cum nec Noſter aliquid dixerit in ſuperioribus de bona ſpe, quam Marcus de Commodo haberet, ſed timentem ſolicitumque §. 3. demonſtrarit Marcum, et Capit. tradiderit quoque talia, unde Marco potius eſſet timendum, quam ſperandum de filio c. 27. e. p. 394. 396. ſq. et c. 28. e. p. 400., niſi pro ſpe bona quaeras quid ex his p. 399. m. *quum ab eo quaereretur*, *cui filium commendaret*: *ille reſpondit*, *vobis*, ſi *dignus* fuerit, *et diis immortalibus*; ad quae tamen iam Caſ. N. 4. ſuaſit „legendum eſſe potius Herodianum, cuius narratio conſtans et gravis plus fidei mereatur, quam iſti ex diverſis ſcriptoribus conſuti centunculi." Caeterum de Bg. Lat. *ſpes* ambiguum eſt, utrum proprie ceperit, an improprie, cf. Exc.

οὐ μετρ.) Haec negligente P. cum καὶ, ſed δὲ reddente *praeterea*, cf. §. 5. i., ſeverior hic Bg. per omnia fuit §. 5. i. et §. 8., cumque Sch. in adv., (qui et in v. „ἐτ. Germani *terrebant* eum *non med.*") et Stp. Th.

ἐτάραττον καὶ οἱ Γερμανοὶ autem ipſum turbabant et γειτνιῶντες [n], οὓς οὐδέπω [o] Germani vicini, quos non- πάντας ἐκεχείρωτο [p], ἀλλὰ dum omnes ſubegerat, ſed

n) Colon Ms. Ba., cf. §. 9. i. o) A. οὐ δέ πω ſic diviſum. p) Colon Ms. Ba., ut punctum A. al.

aliunde 2, 907. B. e., ubi tamen et in pr. „ſummopere, maximopere" ad ſenſum quidem recte, (cum negativa, iuncta adverbio e genere minuendi, faciat contrariam ſententiam aientemque,) ſed nimium in gradu, cum in μ. tantum ſit poſitivus, pro Lat. *magnopere* ſ. *valde*; niſi Stp. fuit in iis, qui in tali neg. emphaſin quaerunt, cf. 1, 2, 2, e. οὐκ εὐκαταφρον., nobiscum ſtante Heſ. 2, 815. m. οὐ μ., μεγάλως, ſine N., ſed G. Ph. tenente formulam ſine explic., cf. de Gr., alio ſenſu, opinor, et moraliter, pro non moderate, non decenter, Dem. 117, 1. coll. l. 6. 231, 4. 318, 24. 534, 10., ſed, quo hic, in N. T., quo forte Heſ. reſpexit, ubi cum Bg. quoque Vatabl. et L. Schw. cum Fiſch., ſed Krb. „non parum" quod h. l. Vern. vet. *nicht wenig*; e noſtra Verſ. ante variante Noſtro cum §. 5. μάλιστα, cf. §. 8. i.

οἱ Γερμ. γ.) Intelligitur Germaniae gens, quae vicina erat. *Steph.* Non mediocriter *illum* terrebant *Germani* etiam *vicini*. Sunt, qui M. Antoninum Sirmii eſſe exſtinctum ſcribant, ſi quid credendum Fabr. B. Gr. 4, 23. p. 21. aut Wollio in vita Ant. p. 160. Exſtinctum Sirmii ſcribit Tert. in Apol. c. 25., ſed Euſ. in Chr. mortuum eſſe in Pannonia teſtatur. At uterque Victor auctor eſt, eum deceſſiſſe Vendobonae. Pro Vict. utr. hic locus Herodiani eſt. Nam Vendobona veteri Germaniae vicina, minime autem Sirmium. Haec urbs Pannoniae inferioris longe maiori intervallo a Germaniae veteris finibus ſeiuncta, quam ut poſſit ei *vicina* dici. *Leisn.*

Stp. res pertinet ad P. ambiguum „*Germaniae* vicina *gens*" quod Intp. [illegible]xit, credo, ſic, *Germaniae* gens *vicina*, i. Germani, qui habitabant in vicinia: quanquam poteſt ſane et intelligi, gens, quae vicina eſt Germaniae; quod cadit in populos alios aeque, non in ipſos Germanos, Romanorum terris vicinos; vitante ambiguitatem illam Bg. ſeveritate in Γερμ., ſed reddente cum Sch., partim e P., particip. γ. per adi., ut Heſ. 1, 809. i. γ., πλησιόχωροι, tenente Stp. Th. v. tantum e Noſtro aliunde et Luc. ex 2, 64. l. 38., cf. Ind. et Dem. Sed Leisn. diſputabat recte, ſecundum Geographiam et locorum ſitum, quem oſtendunt tabulae Koeler. XX et ap. Cell. Not. O. A. T. 1. p. 437., ubi reperias Vindobonam quidem ad Danubium ſupra, ſed Sirmium multo inferius, qua parte idem fluvius miſcetur cum Tibiſco ac Savo. Tamen ſupra ap. Noſtrum §. 1. e. dicebatur, Μάρκον, — διατρίβοντα ἐν Παίοσι νόσος — καταλαμβάνειν, ubi ad §. i. γηρ. ex Anglis protulimus oppidum utr., quod cum Pannoniae regionis eſſet, huic autem Germania vicina ab una parte: neque Noſter repugnare ſibi videbatur nobis, neque hinc pro Vindobona certi quid ſtatui, cf. ad Capit. in Marco p. 358. a. N. 1. Caſ.

ἐκεχείρωτο) Hic Sch. cum Bg. tantum alio ordine *ſub. omn.*, praemittens „ſignif. active" ut plusq. paſſ. ponatur pro med., quo de genere cf. Bud. C. 406, 45. ad Luc. 2, 98. N. 50. 149. N. 24. 310. N. 8., ubi et perf. κεχείρηται eodem ſenſu, cf. Munth. p. 274. m., ſicut h. l. augmen-

F

τοὺς μὲν[q] πειθοῖ ἐς συμμαχίαν προσηγάγετο, τῶν δὲ[r] καὶ κρα- | partim ſuadendo in ſocietatem adſciverat, partim armis

q) In Ms. Ba. hic eſt comma. *Mart.* ut in A. r) Ms. Ba. τοὺς δὲ, κρατήσας ἦν λ. Forte Ms. τοὺς δὲ pendet a προσηγ., et debuit deinde eſſe κρατήσας ſolum, vel κρατήσας ὧν λ. *Mart.* Novitatem etiam Mss. rel. habent, ſed ſine commate poſt δὲ, v. N.

tum eſt duplex legitime, ſed ſimplex infra 7, 8, 23. οὓς τοῖς ὅπλοις κεχείρωτο, ἢ πείσας ἐς φιλίαν καὶ συμμαχίαν ἐπῆκτο, ubi Bg. adhibet P. Lat. huius loci *ſubiecerat*, cui addendo pron. *ſibi*, aſſequaris vim med., deſertam a Bg. cum aliis aliunde, v. Bud. C. 433, 5. Stp. Th. 4, 459. E. et Sb. Ind., ubi ad alterum Noſtri locum adhibetur Lat. *ſubiugare*, quod eſt h. l. Vern. vet. *unter das Ioch bringen*, ſed recentiorum *unteriochen*, neque hoc, neque alio noſtrate aut Lat. (cum nec ſeverum *mancipare* ap. G. Th. ita late pateat) accedente ad Gr., quod h. l. generali notione ſumendum, pro redigere in poteſtatem ſuam, ſuaeque ditionis facere et ſibi conciliare, quia ſequuntur modi duo, amicus et violentus, cf. Abr. Dil. Th. p. 616. m. Heſ. 2, 1547. e. Suid. 2, 305. e. Ind. Thuc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Polb. Ern. Ael. V. h. Luc. Xen. Cyr. et Bach., ſed ſine Ind. Dem. 153, 24. et Bg. ap. G. Th. „ſub ſuam poteſtatem agere, cogere" cf. Cort. ad Sall. Cat. 10, 1. et Ind. Liv. Ern. ex 30, 9. 1. *ipſe cum robore* exercitus *urbes* circa — *partim* ſpe, *partim* metu, *partim* vi *ſubegit*, bene adeo delectum, cum latiſſime pateat.

τοὺς μὲν) ſq. τῶν δὲ Bg. ex parte cum P. *partim — alios*, quae erat conſecutio non ſolius Sall. inconſtantis, cf. Cort. ad Cat. 2, 1. 61, 8. et Iug. 83, 3., ſed et Cic., cf. Cl., G. Th. v. *partim* e. Hor. Turſ. p. 687. ſqq. cum Ind. Corn. N., omittente Bg. μὲν et δὲ cum aliis, cf. 1, 1, 6. Stp. Th. 2, 1151. C. et Vig. p. 3. N. 4., tenentibus Lat. pron. *hic* et *ille*, ſed et eadem bis, *hic—hic*, ſ. *ille—ille*, cf. Hor. Turſ. p. 340. m. ſqq. 390. e. Praef. ad Thuc. Duk. ad p. 124., ad Luc. 1, 539. N. 66. et Ind. Ael. V. h. v. ὁ i., praeter quam rationem eſt et altera, cum artic. poſtpoſitivus ad ſe refertur, quo de alibi, et tertia, quae componit artic. utr., v. Ienſ. L. Luc. p. 406. m. ad Ael. V. h. 6, 1. p. 442. N. 10. it. 13, 46. p. 926. N. 6. et ad Vig. p. 25. b., ubi et tangitur quarta, cum articulis reſpondent ſyn. pron. quaedam, ut τινὲς, ἄλλοι, ἕτεροι, vel ne haec quidem, ſed quaecunque alia vocab., ut πολλοὶ, etiam nomina propria, v. c. populorum, cf. ib. p. 3. b. m. et c., unde quintam et ſextam conſtituas, cf. Hom. Ὀδ. γ', 421. 423. 425. 427. ὁ μὲν — εἷς δ' — εἷς δ' αὖ — οἱ δ' ἄλλοι. In ſq. Sch. „πειθῷ, dat. πειθοῖ (a P. omiſſus) προσάγειν (ſic, non med.) εἴς τι, *vi* perſuadendi *adſciſcere* in aliquid, ut ſponte id faciant, opp. vi armorum, — ἐς, in *ſoc.*, amicitiam *adiungere*" cf. Exc.

τῶν δὲ) Rectius, quam in Cod. τοὺς δὲ κρ., licet κρατεῖν ita quoque accuſativo iunctum inveniatur. Porro καὶ excidit ob ſq. κρατ., quod ab eadem litera incipit. Caeterum de Quadis, Marcomannis, Hermunduris, Suevis aliisque loqui videtur Herodi., de quibus v. Capit. et Xiph. *Stroth.*

Ab extremis ut initium fiat: cf. Xiph. 366, 20., ſed Cap. in M. c. 21. e. p. 370. Gat. ad Ant. 1, 17. e. p. 34. b. D. et Heyn. H. 4, 1009. e. Tum recte iudicatum de καὶ, quod, pro *etiam* iterum omiſſum ab Inttp. Lat., non item a Sch., poſt δὲ in formula illa diſtributiva articulorum

τήσας ἦν τοῖς ὅπλοις. ἦσαν δέ 13. vicerat. Erant etiam non τινες, οἱ διαδράντες [f] πρὸς τὸ nulli, qui elapſi in praeſens

f) In Ms. Ba deeſt οἱ διαδρ. et deinceps eſt πρὸς τε τὸ παρ. *Mart.* In Excp. Ms. Vi. modo ſic „πρὸς τὸ — πρός τε το“ atque adeo tantum alio accentu, et in edd. poſt διαδρ. comma aliquod, vel nullum, v. N.

adiicitur tum ap. Noſtrum 7, 11, 7. m., tum ap. alios, cf. Exc. ad hunc locum e Diod. et ad Vig. p. 4. a., noſtris Mss. perimentibus id καὶ deinceps ſaepe poſt δὲ et τὲ, eodem ſenſu aut alio, et alibi quoque dantibus verbo caſum alium, qui h. l., quanquam cum v. κρ. conſiſtens, v. Exc., tamen et ſcribae lapſus ſit in finitionibus ων et ους, variantibus infra etiam, et in litteris ω et ου, it. ν et ς, ſaepe confuſis. In Martini autem ratione, cum bene habeant poſteriora, tamen non intelligo prius, quomodo τοὺς δὲ pendeat a pr. v. προσηγ., ut ſenſus exiſtat commodus, cum lectio vulg. ſit commendabilior a concinnitate membrorumque aequalitate, reſpondentibus ſibi τοὺς μὲν — τῶν δὲ, ante verba ſua poſitis, it. dat. πειθοῖ — τοῖς ὅπλ., quod ſubſt. hic cum artic. effertur, ſed 1, 6, 24. ſine eo ac diſcrimine ὅπλ. ἐχειρώσαντο, cf. Dem. ὃν κρατήσαντας τοῖς ὅπλ. 98, 1. 290, 25., qui et eodem ſenſu κρατεῖν τῷ πολέμῳ 145, 1. 387, 7. 19., ut πολέμῳ χειρώσασθαι Dion. H. S. T. 1. 113, 8., non tenente Stp. Th. formulam noſtram, ſed in v. Lat. Bg. tamen, ap. G. Th. cum Gr. n., ubi tantum 1026, 19. „bello *vincere* Lucan“ cf. Caeſ. b. G. 1, 34. e. 1, 45. e., quod eſt illud Gr. ante, par ad ſenſum, cum *arma* ponantur pro bello, v. G. Th. 453, 64. ſqq. et p. ſq. l. 32. ſqq. it. Ind. Tac., ſicut non modo *armis* reperitur cum v. aliquo ſyn., cf. Ind. Flor. et Iuſt., ſed etiam cum Bg. v., cf. Ind. Corn. N. *armis* „alicuius *vinci*, i. potentia, robore bellico“ ex veris numeris 2, 4, 5. e., retinente Sch. e P. duo ſubſt. in ὅπλ., ſed in „ἦν cum particip. aor. ſignificat plusq.“ cf. Exc.

ἦσαν) F. ἦσαν δὲ καί τινες λ. *Reisk.* quomodo ſane Noſter ſcribit in tranſitu ad alia, ſed et ſine καὶ, cf. 2, 14, 9. i., nihil iuvante P. et hinc Bg. *etiam*, cum uterque δὲ, pro τὲ acceptum, ſic reddant alibi, in τιν. Bg. retinente P. ſyn., cf. Stp. Th. 3, 1548. A.

οἱ διαδρ.) Ms. Ba. lectio duplex eſt, in omiſſis οἱ διαδρ., deinde in τὲ poſt πρ. addito, ſtulta illa, et forte ſic orta, ut, cum aliquis iſta omiſiſſet, alius, videns, ſeriem non conſtare ſine copula, τὲ adderet, ſed ut, quare omiſſa ſint illa, non dixerim, nec appareat cauſa, niſi exciderint ob pr. τινὲς, ſimile verbo δ. in extremis, aut librarius non componere potuerit διαδρ. cum ἀναχ., quae etiam male habuerunt P., qui in illo τὲ non faveat Codici, ſi repures, a P. particip. διαδρ. reſolutum eſſe in tempus finitum, et formulam ἦσ. τ. οἱ mutatam in privum pron. τινὲς, cf. 1, 1, 3. et 7., libere praeterea addito pron. αὐτῶν, quod τινὲς αὐτῶν per ſyn. τινὲς ἐξ αὐτῶν explicavit, praeclare ſenſum dante Bg. in recte verſo v. διαδρᾶν, quod h. l. non ſtare, non expectare hoſtem et impetum, non congredi velle cum Rom. exercitu, aut non manere ſuis in ſedibus, eas relinquere, Lat. *diffugere*, aufugere, *effugere*, it. ſimpl. *fugere*, cf. Stp. Th. aliunde pauperem, Suid. 1, 552. m. Heſ. 1, 941. m. e. 980. i. Thom. M. p. 229., cuius diſcrimen, quanquam a Stp. Th. 1, 1051. F. repetitum, non eſt perpetuum; ponente noſtrum Sch. ſub „διαδράω, quum effugiſſent“ (quo Lat. explicatur Bg. ap. G. Th.) at nobis dantibus in Ind. ſta-

παρὸν ἀνακεχωρήκεσαν [t] δέει receſſerant metu praeſentiae

t) Comma hic in edd., praeter B. 1. et Ms. Bg.

tim ſub διαδράναι, cum L. Ern. „ab inuſitato διαδίδρημι, pro quo uſitatum διαδιδράσκω" a quo quae ducuntur manifeſto, nos etiam ſeparavimus, aliis miſcentibus, ut Ind. Luc. ſub διαδιδράσκω habetur 2, 123. l. 75. διαδράναι, *aufugere*, ubi bene comparatur 1, 625. l. 98. διαφυγεῖν, ut 2, 911. l. 3. *effugere*, ſq. mox ἐκφεύγειν, add. 1, 775. l. 19. *fugere*, Thuc. 503, 66. διαδιδράσκοντες, fuga *elapſi*, ubi praeced. διέφυγον, ap. Dion. H. S. T. 1. διαδρᾶναι, hoc accentu, *evadere*, ut Polb. Ern. ſub διατρέχω, ubi in textu διαδραίη T. 2. p. 121. i., cf. Ariſt. Kuſt. ſub διαδιδράσκω, — διαδεδρακότας, *tergum* dare *hoſtibus*, ad ditandos etiam libellos Grammat. Tum πρ. τὸ π. quorſum referatur, ad pr., an ad ſq. v., perinde eſt ad ſenſum; ut tamen potius trahatur ad ſq. cum P., e quo Bg. exprimit proprie illud aliud Dem. εἰς τὸ π., ut Stp. Th. quoque in πρ. 2, 572. e. ſine auctore, ſed 1, 1134. G. i. „quum dicunt εἰς ſ. πρὸς τ. π., non poteſt ſubaudiri ſubſt. χρόνος, (nec tamen allato alio ſubſt.) — ex tempore, it. ex praeſenti rerum conditione" cf. Thuc. ſine Ind. 2, 59. m. ob *praeſentem* rerum *ſtatum*, 3, 40. e., ſed 2, 6. i. πρὸς τὰ παρόντα, pro *praeſenti* rerum *ſtatu*; in quibus ſuppleas potius πρᾶγμα ſ. πράγματα, Lat. *in* rem *praeſentem*, ſ. ob ſ. ſecundum; ut contra, cum de tempore, quod proprie dicitur, valet, ut in loco Iſocr. ap. Stp. et h. l., ſupplebimus cum L. N. T. Krb. in v. p. 483. m. „π. τ. π., ſc. μέρος τοῦ χρόνου, *ad* praeſens *tempus*" ſed Fiſch. modo „ad *praeſens*" cf. Herodt. p. 10. l. 92. cum Bg., pro quo p. 45. l. 29. ἐν τῷ παρεόντι χρόνῳ, hoc *tempore*, et per ellipſin ſubſt. rurſus ἐν τῷ παρόντι Luc. 1, 750. l. 40. it. 857. l. 29. it. 227. l. 37. cf. Ind. Xen. Cyr. Z. v. ἐν in. et Thuc. 2, 41. i. 2, 63. m. etc. ſed 6, 82. m. tunc *temporis*, ut 1, 95. e. ἐν τῷ τότε παρόντι, cf. Abr. Dil. p. 99. i. et ἐν τῷ παρόντι νῦν Ind. Xen. Cyr. Z. v. π., tacente prorſus in hanc partem L. Boſ. Ell., ſed G. Th. tenente Bg. formulam modo in praep. 1026, 5. ſqq., non item alteram illam *ad praeſens*, qua de cf. Ind. Amm. M. Ern. „i. q. in praeſenti" Suet. Burm. v. *ad* et Corn. N. cum explic. Ern. ante et „Tac. in *praeſens*" ſine Ind., in quibus eſt ſimilis ellipſis ſubſt., expreſſi in Iuſt. Ind. „*ad* praeſ. *tempus*, pro iam, — in *praeſenti*, quod itidem eſt pro tunc temporis."

ἀνακεχ.) Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., praeter Ind. Xen. Cyr. Z., tenuit etiam aliunde Stp. Th., cuius locus e Dem. ſine Ind. eſt 123, 19., cf. Thuc. Ind., negligente P. hic, ubi, ut et 7, 2, 6. et 10. de iiſdem Germanis ſignificat, receſſiſſe in terras ſuas interiores, et maxime in ſylvas, tum ibi commodius pugnaturos, tum ſalutis cauſa, ut tutius laterent: ut ἀναχ. dr. proprie de iis, qui ſecedunt ſecuritatis et incolumitatis ergo, cf. Loesn. p. 4. i. et de Germanorum iſto more etiam Caeſ. b. G. 6, 10, 4. ſq. 6, 29, 1. 6, 31, 2. 6, 34, 1. 4. 6. et 6, 43, 5., in ſq. non tenente Stp. Th. ſubſt. δ. cum gen., cf. Ind. Thuc. et Ael. V. h., qui, ut Lat. *metus* et *timor*, (ap. G. Th. cum Gr. n.) reſolvitur per praep. aliquam, prae, de, erga; ut dat. ſ. potius abl. par eſt illi formulae 7, 5, 9. ὑπὸ δέους, opprimente P. pron., non item Sch. „τ. tanti *princ.* —, ut non opus ſit cum Stp. 2, 9, 14. putare, P. legiſſe τοσ." quae et hic valent contra ed. Edb., ſi qua correctio incidit, nec potius operarum error, variantibus iſtis voc. infra etiam, reddente Bg. per ſyn. formulam, cum Stp. Th. aliunde, qui et ſeverum tenet *talis*, pro tan-

τῆς παρουσίας τοιούτου[u] βασιλέως. ὑπώπτευεν οὖν, μὴ, τῆς ἡλικίας τοῦ μειρακίου καταφρονήσαντες[x], ἐπιθῶνται αὐτῷ. ἐρᾷ γὰρ[y] τὸ βάρβαρον

eiusmodi principis. Vereba-
14. tur itaque, ne, aetate adoleſcentis deſpecta eum ag-
15. grederentur. Solent enim

u) τοσούτου Edb., v. N. x) In Ms. Ba. hic deſideratur comma. *Mart.* ut in Ox. cum Par. 2. y) In Ms. Ba. ἐρᾷ δὲ τὸ λ. et poſt βαρβ. comma eſt. *Mart.* De nova lect., quae habetur et in Ms. Vi., v. N., ſed comma iſtud quoque in B. 2. al.

tus, et in laude poſitum, h. l. pro tam fortis, cf. G. Th. cum Gr. n., etiam in Bg., Cort. Cic. ep. 3, 13, 5. Ind. Corn. N. et infra 1, 17, 13., it. de Gr. Ind. Ael. V. h., Fiſch. Pal., Iſ. Ev. Fd. et Xen. Cyr. Z.

ὑπωπτ.) Bene hic Bg. aliter, quam §. 2., cum ſequatur μὴ, pro timere, neſciente rectionem hanc Stp. Th., cf. Xen. Cyr. Z. ex 5, 2, 9., ut Vern. hic quoque, *er beſorgte*, ſed in P. cf. G. Th. 274, 41. „*dubitat* dicere? i. timet?“ ubi tamen et ſit pro vereri et noſtratium *ein* Bedenken *tragen*, cf. Ind. Corn. N. Flor. et Iuſt., non tenente G. Th. ſeverum *ſuſpicabatur — ne*, etſi forte procedens et ipſum, ſed me capiente ſubſt. ſq. ἡλ. cum adiuncto τοῦ μειρ. non tam univerſe cum Bg. e P., quam praecipuo ſenſu, de aetate tenera et parva, habente Stp. Th. aliunde in v. κ. etiam Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. n. De re, quum Marcus mortuus eſt, traditur Commodus natus fuiſſe annos XVIII, menſes VI et dies XVIII, cf. Dio C. 2, 1203. cum N., quod et prodeſt ad notionem τοῦ μειρ., qua de v. §. 2.

ἐπιθ. α.) arma in eum ſumerent, ſ. eum invaderent. P. vertit (arma *reſumerent*,) quaſi legerit πάλιν ἐπιθ. *Steph.*

Poteſt ille et ad ſenſum qualemcunque modo reddidiſſe, ut libere reddidit adv. *mox*, prudentius verſante Bg. in v. med., pro aliquem bello invadere, (cf. G. Th. 207, 76. et planius Ind. Corn. N.) nobis *angreifen*, ſ. *anfallen*, quam notionem hoſtilis aggreſſionis tenet cum hoc dat. perſ., tum in eodem rei, quo de infra, v. Bud. C. 710, 22. Stp. Th. aliunde, L. N. T., (quorum Schw. ſtatuit ellipſin ſubſt., v. c. χεῖρα, tacente L. Boſ.) Kypk. 2, 92. Krb. p. 234. m. Loesn. p. 216. m. Indd. Ael. V. h., Fiſch. omnes, it. Xen., ap. Dem. ſine Ind. 140, 5. 188, 18., Heſ. 1, 1319. e. cum N. et Suid. 1, 792. i., Sch. „reſum. *arma* adverſus *eum*“ innuente forte conſtructionem, quam facit praep. in caſu adiuncto, per enallagen, credo, dat. pro acc., ſed Bud. C. 1329, 8. hoc loco ſine Vs. utente ad rationem conſecutionis temporis, ut opinor, quo de alibi.

ἐρᾷ) Hoc non videtur *barbarorum* eſſe proprium. Etiam alii, quos inter barbaros ne ipſe quidem Herodi. numeraverit, temporibus ſerviunt, et ex ancipiti mutatione rerum pendent. κινεῖσθαι ἐπὶ ἀφ. etiam ſapientes ſolent, at non ἐ. ταῖς τυχ. Nihilo minus in rebus humanis nihil tam leve eſt, quod non magnum interdum rei momentum faciat, cf. Liv. 27, 9. i. et 45. i. Forte κινεῖσθαι eſt ſeditionem excitare, deſciſcere, i. e., ut cum Tac. loquar Ann. 14, 23. m., barbari eſſe infidi ſolent ad occaſiones, ſ. barbari ſolent in tempore deficere. Crediderim,

καὶ ἐπὶ ταῖς τυχούσαις ἀφορ- barbari quibusvis de cauſis fa-

eandem rem barbaris a Liv. exprobrari 28, 17. i. *fedus ea tempeſtate regi cum Carthagin. erat, quod haud gravius ei ſanctiusque, quam* vulgo *barbaris*, quibus *ex* fortuna *pendet* fides. *Leisn.*

De re quidem, acquieſco Noſtri auctoritate, univerſe pronunciatum intelligens cum adiunctione quadam, extrinſecus aſſumendo adv. aliquod, in primis, maxime, praecipue,, et capiens artic. τὸ pro pron. demonſtr. τοῦτο, et pro ἐκεῖνο, ad ſuperiora relato, ut innuantur Germani, qui §. 12. nominati ſunt, et alibi etiam a Noſtro eminenter *barbari*, qui quam difficulter victi ſint a Romanis, et quam ſaepe ab his per opportunas occaſiones iterum defecerint, v. Tac. de mor. G. c. 37., reddente Sch. in „ἐ. αὐτὸς, *mos* eſt *illi*, (e P. partim, ſed in) τ. β. *barbara* natio" innuente ellipſin ſubſt. ἔθνος ſ. γένος, qua de nihil ap. L. Boſ., niſi in affini βαρβαρικὸν p. 105. m., qualem etiam in Lat. ſtatuas, ſuppleto ſubſt. *populi*, tacente G. Th., cf. 1, 2, 8., proferente Stp. Th. ſine auctore „τὸ β. pro barbaris" et de perſſ. tantum, ubi abſtractum pro concreto, cum dicatur quoque de re et animi affectione barbara ſ. fera, pro βαρβαρότης, ap. Eur. Hec. v. 1129., cf. Schol., ut idem Stp. Th. v. ἐρᾷν tropico hoc ſenſu ignorat, tenens modo 1, 1225. C. e. pro cupere ſ. appetere, quo de v. Bud. C. 1202, 21. Valck. Eur. Ph. p. 201. b. Abr. ad Aeſch. 1, 300., cuius e Soph. eſt Philoct. v. 660., Ind. Ariſt. K., Heſ. 1, 1414. m. Suid. 1, 849. i. 2, 67. m., pro ſolere, ut hic, nec me reperiente, nec aliud exemplum, praeter hoc Noſtri, afferente Gat. ad Ant. 10, 21. p. 303. b. D. m., ut tamen iuvent notionem iſtam tum analogia, ſicut Sb. Ind. ex h. l. „ἐρᾷ, ut φιλεῖ, *ſolet*" tum illa ipſa vis, pro cupere, et propria, pro amare, quod in iis, quae amamus et appetimus, fere coniuncta eſt conſuetudo quaedam, cf. Exc. ad 1, 2, 8., ut cum φιλεῖ ibi Noſter hic modo variarit.

καὶ) Hoc Bg. iterum negligit, quod ad notionem pro *etiam*, ſ. etiam adeo et *vel* refert quoque Sch., qua de notione intenſiva nihil eſt ap. Stp. Th. 2, 7. E. ſqq. et Bud. C. 1298, 41., ſed ad Dev. p. 178. b. N. 4[illegible] ad Vig. p. 508. m. et Hoog. Op. p. 543. i. Nr. 3. ſq. et 549. e. Nr. 7., it. Ind. Xen. Cyr. Z., quo et P. tendat *quamlibet*, pro quamvis ſ. etſi; uſuro me iſto affini *vel*, cum de ſevero *et* hoc ſenſu nihil obſervarim, Sch. in pr. ἐπὶ „ἀφ. *occaſionibus*, (referente hunc locum ad notionem praep., ubi) deſcribitur caſus cauſae" cf. 1, 2, 2. m., in quo Bg. ſeverior, v. N. ſq., at in τυχ. (ubi *P. levibus*) ſententiam modo tenet, non verſionem. Scilicet τυχὼν, propr. obvius, de perſſ. et rebus reddi ſolet ac poteſt per Lat. pron. *quilibet* et *quivis*, pro omnis, quae deinde, pro contextu, amplius definiri poſſunt atque explicari, et, de rebus quidem, per magnus ſ. parvus, ut h. l. αἱ τ. ἀφ. ſunt parvae, leves, non ſatis iuſtae, idoneae, dignae cauſae ſ. occaſiones, (dicturis forte noſtratibus *in*, bey *vorkommenden*, aufſtoſsenden *Gelegenheiten*,) cf. Stp. Th. 3, 1440. G. e aliunde, L. Ern. et N. T. Krb. cum Schw. p. 1340. b. m. 1344. e. Ind. Ael. V. h. ex 6, 12. e. Luc. Xen. Mem. S., Polb., Hſ. Plut., Long. Mor., R. Or. V. 4. 8. Lyc. et Dem., tum Vig. p. 355. i. cum N. et 296., ad Luc. 1, 588. N. 30. 2, 358. N. 80. it. p. 771. N. 21., Hſ. ad Plut. p. 87. e. R. Or. V. 9. p. 255. i. V. 10. p. 503. e. Harl. Dem. p. C. p. 309., Mor. ad Long. p. 51. Loesn. ad N. T. p. 219. i., tum ap. Dem., ſine Ind., 807, 5. 154, 12. μικρὰ πρόφασις καὶ τὸ τυχὸν πταῖσμα, ubi copulan-

μαῖς ῥᾶϛα κινεῖσθαι [z]. cile impelli.

z) Ms. Vi. κινούμενες. Credo equidem cum Strotho, latere hic κινούμενον. Nam bis terve male poſuit librarius noſter ες pro ον in fine vocum. *Loc.* Ms. Ve. ῥᾶϛα κινούμενος, ſed Ms. Ba. ῥᾶϛα κινούμενον λ., v. N.

tur ſyn., ſed ſine ſubſt. 289, 17. 634, 8. 288, 17. 374, 14., et cum gen. aliquo τὸν τυχόνϑ' ὑμῶν λ. 516, 20. 566, 5. et τῷ τυχόντι τῶν πολιτῶν 328, 14., ut ap. Diod. S. 1, 359. l. 50. οἱ τυχόντες τῶν ἰδιωτῶν, *quilibet* e *vulgo*, pro *quilibet civium*; ut nec omnino probo, cum ſolum ὁ τυχὼν redditur *quilibet* e *vulgo*, cf. Ind. Luc. et ad Thuc. p. 648. a. e. ad p. 316, 8., pro quo forte rectius *unus* e *vulgo* ſ. *populo*, v. Vig. p. 296. Nr. 17. Tum ſubſt. ἀφ. P. exprimit duplici ſubſt., ut alii aliis, v. Foeſ. Oec. p. 70. b. m. Ind. Polb., Pric. ad 1 Tim. 5, 14. Suic. Th. p. 604. e. Munth. p. 360. e., forte e L. Schw., tum Heyn. Epict. p. 119. e., qui tamen p. 121. i. 181. i. tantum reddit uno *occaſiones*, ut alii, v. Kypk. 2, 170. e. L. N. T. Krb. et Fiſch. et huius Ind. Theophr., ſed *anſa* Dion. H. S. T. 1., hic ut ſufficiat alterutrum, occaſio ſ. cauſa, cf. Gs. ad Luc., Bud. C. 1004. e., Stp. Th. aliunde, L. Ern., it. Ind. R. Or. V. 6. 7. lſ. et Dem., Xen. Mem. S. et Bach., it. Gat. ad Ant. 9, 1. p. 262. b. D. m., Caſ. ad Athen. 2, 175. et ad Theophr. p. 129. e., ed. Fiſch. p. 44. i., Fabr. ad S. Emp. p. 196. N. g., Hdb. ad Xen. p. 104. e. Suid. 1, 397. m. Heſ. 1, 647. i. cum N. Kuſt., cuius ſi vera ſunt: forte non audiendus Abr. Dil. Th. p. 649. m., hauriente Noſtro in uſu huius ſubſt. maxime e Dem., ap. quem eſt ſolum 451, 4., ſed cum adi. μικρὰν ἀφ. 48, 6., it. πλείϛας 128, 27., cum adiuncto ἀφορμὴν — καὶ τοὔνομα 171, 22. τὰς ἀφ. ταύτας καὶ τὰς προφάσεις 279, 25., it. cum gen. ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν λ. 16, 1., it. cum praep. πολὺ γὰρ πλείους ἀφ. εἰς τὸ λ. 24, 18. ἀφ. πρὸς τὴν λ. 156, 20. ἀφ. ἐπὶ τὰ λ. 37, 21. 546, 18.

ῥ. κιν.) Inepte Cod. Ve. ῥ. κινούμενος, niſi lateat κινούμενον, quod eleganter dictum foret, atque vera lectio eſſe videtur. Notus eſt hic participiorum uſus vel tironibus; quare exemplis non opus erit. Neque quenquam librariorum participium pro infinitivo ſubſtituiſſe puto, cum altera lectio ſit multo facilior. *Stroth.*

Codd. Ve. et Vi. vitium ſane vel ſine Cod. Ba. detegi poteſt, oſtenditque Var. L. ea, quod ad §. 12. e. τῶν dicebam, ν et ς confundi, ut et factum 1, 5, 2. m. v. δωρης. An vero lectio Ms. Ba. vera ſit, equidem non auſim affirmare, cum primo Mss. noſtri de correctionibus ſint ſuſpecti, etiam in bonam partem, exquiſita ut ſubſtituantur vulgaribus, deinde participium ortum eſſe potuerit e compendio in ſyllabis extremis, denique, quod Strothus pro certo ſumſit, v. ἐρᾶν habere poſt ſe participium, mihi non innotuerit eius rectionis exemplum, quale nec Strothus produxit, nec in ſyn. φιλεῖν, in primis in notione huius loci, pro ſolere. Unum illud memini, v. ἀγαπᾶν, pro contentum eſſe, etiam adſciſcere participium pro inf., v. Poſſ. Synt. p. 200. e. Sic capio illud Ael. V. h. 13, 41. p. 916. εἶτα οὐκ ἀγαπᾷς, — μετὰ Φωκίωνος ἀποθνήσκων; non *ergo* amas *cum* Ph. *mortem oppetere?* ſed Ind. „non facis hoc libenter?“ pro *at* non *contentus es*, cum Ph. *mori?* at non ſatis eſt tibi, quod cum Ph. moreris? at nonne libenter cum Ph. moreris? at nonne et tu libenter moreris, cum Phocioni moriendum ſit? In quo Lat. adv. ſane latet ſimul verbum et notio delectandi ſe, laetandi, cupiendi ac deſiderandi; unde ad ſenſum recte Ind. per illud adv. vertit; cumque v.

Κυμαίνουσαν οὖν [a] ἔχων το- | Fluctuantem igitur habens

a) Mſ. Ba. κυμαίνουσαν μὲν οὖν λ., v. N.

ἐρᾷν, ut ἀγαπᾷν, interdum ſit i. q. cupere, cf. N. ad §. 1.: ut reliqua affectuum verba, poteſt regere particip. loco inf., qui et in Ael. loco variat, recte reiectus, ut gloſſema; qua criſi non nocemus nobis ipſi, h. l. tuentes inf. contra Mſſ. particip., cum res ſit alia, et notio verborum diverſa; hacque aliqua analogia nondum contenti, requirimus uſum et auctoritatem ſcriptorum aliorum. Tum in v. κιν. Stp. Th. 2, 214. e. hinc reddit e P. cum Bg., comparans 4, 8, 18. ἐπὶ τοῖς βραχυτάτοις ῥᾷστα κινουμένῳ, (e quo ipſo loco Gloſſator Mſ. participium duxerit,) referensque ad κινῶ „metaph. pro moveo, commoveo, permoveo" ſed Sb. Ind. e Xiph. „κινηθέντες, motu facto rebellantes" et Dion. Caſ. „paſſ. tumultuor, ἡ Ἰβηρία, καίπερ εἰρηνεύσασα, ἐκινήθη" tum Abr. Dil. Th. p. 445. m. „Ariſtid. ἐκινήθησαν οἱ Λίβυες, ubi Schol. explicat ἀπέστησαν" et Schol. Thuc. p. 102. l. 80. ad ἥ τε ἄλλη Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, ξυνιουσῶν τῶν πρώτων πόλεων, et tota reliqua Graecia animis erat erecta, quod primae civitates concurrerent, habet ſic, οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, οἱ μηδετέροις βοηθοὶ, ἐκεκίνηντο, καὶ οὐχ ἡσύχαζον. Nempe κινεῖσθαι in paſſ., quod et pro med. accipias, potiſſimum duas habet ſignificationes, primo phyſicam, qua dr. de corporibus, cum locum mutant priorem, nec manent in quiete ac ſede, quam tenuere prius; unde uſurpatur de hominibus, v. c. οἴκοθεν κινεῖσθαι, a domo moveri, ſe movere, i. venire, it. de feris, cum e luſtris moventur, excitantur, coguntur ſurgere, prodeunt et currunt, it. de aliis rebus. Deinde vero etiam adhibetur improprie de animo, qui dr. moveri ſ. commoveri, cum non manet idem, qui fuit, cum in eo fit, quod ante non fiebat, cum ſentit aliquid, cum exiſtunt in eo, (maximeque parte eius altera, quam voluntatem vulgo vocamus,) cupiditates et perturbationes, quae non patiuntur, ut ſibi par ſit ac tranquillius. Hoc ſenſu utr. opponitur ἡσυχάζειν et ἡσυχίαν ἔχειν ſ. ἄγειν, cf., praeter laudatos, Foeſ. Oec. p. 205. e. Ind. Thuc. cum Schol., Luc., Fiſch. Pal., Dem. Xen. Cyr. Z. et Abr. l. l. it. p. 156. e. 825. m. et Auct. p. 269. m. Heyn. Epict. p. 7. Cum igitur κινεῖσθαι dr., ut hic, ſenſu velut hoſtili: metaphora ducta eſſe poteſt ab alterutra vi illa, ut homines dr. moveri tum, cum in animo eorum excitantur ſenſus et affectus ingrati, ira, dolor, indignatio, quae impellunt faciuntque, ut homines arma capiant contra aliquem, bellum gerant et deficiant ab aliquo, vel cum, e domibus ſuis ac ſedibus abeuntes, alio concurrunt, ad arma, ad vexilla, ad ducem, in terrasque alienas, ut bellum inferant et ab alicuius imperio deſciſcant. E N. T. huc comparaverim Act. 21, 30. ἐκινήθη ἡ πόλις ὅλη, καὶ ἐγένετο συνδρομὴ τοῦ λαοῦ, Lexicis verſum, non item explicatum, niſi Schw. forte, ubi haud dubie eſt de animo civium, impleri ira, etc., ob adiunctum συνδρ., quanquam hoc admittit quoque illud, abire e domibus; ſicut iſtud Schol. Thuc. eſt etiam ap. Suid. 2, 543. m. v. μετεωρ. e., cum Vs., Graeci *bellum* iam *ſpectabant*, et paulo ante „τὰς πόλεις μετεώρους, — πρὸς ἀπόστασιν οὔσας, urbes, *defectionem* iam *ſpectantes*" quod eſt proprie, *propinquae* cum eſſent *defectioni*, i. de ea cogitarent, in eam inclinarent, eam clam molirentur; noſtro in loco ſenſum exhibente Vern. utr. per phraſes remotiores, pro vicinioribus *erreget werden*, ſich *erregen* ſ. *bewegen*, ſ. *eine* Bewegung *machen*, ſ. *in* Bewegung *gerathen* ſ. *geſetzt werden*, it. liberioribus *ſich* empören, *auflehnen*; in

σαύταις φροντίσι τὴν ψυχὴν, tantis curis animum, convo-

Lat. *movere* nihil iuvantibus Ind., ſed G. Th., cum Gr. n. „— ſignificat etiam, in mente efficere mutationem, — *moveri*, ire, ferre“ 344, 93., ſed in Stp. Lat. *commovere* Cl. Cic. „c. *ſe* dr., qui aliquid moliuntur“ cf. Ind. Corn. N., et Amm. M. „*ex* commotione *priſtina* ſaevientem *plebem*, de ſeditione“ ſed in Bg. ap. G. Th. modo per incitare, nec per locum, ubi quis abſolute *impelli* dicatur, pro impelli ad tumultum, ſeditionem, bellum, (quae ſunt eum v. alias, v. Ind. Iuſt.) neque ib. aut per Indd. abſolute, cum tropice de animo et affectibus dr., ſed ſemper cum adiuncto, v. c. *impelli* in *ſpem*, ad *iram*; ut equidem potius uſurus eſſem hic Lat. *commoveri*, cf. ap. Phil. in Flacc. p. 749. D. e. ὅταν ἄρχων ἀπογνῷ τὸ δύνασθαι κρατεῖν, ἀνάγκη, τοὺς ὑπηκόους εὐθὺς ἀφηνιάζειν, καὶ μάλιστα τοὺς ἐκ μικρῶν καὶ τῶν τυχόντων πεφυκότας ἀνερεθίζεσθαι· ἐν οἷς τὸ Αἰγυπτικὸν τὰ πρωτεῖα φέρεται, διὰ βραχυτάτου σπινθῆρος εἰωθὸς ἐκφυσᾷν στάσεις μεγάλας, *cum* magiſtratus *impos* regendi *fit*, neceſſum eſt, *contumaces* reddi *ſubditos*, praeſertim, *qui* ſunt *natura* irritabiles, (*qui* a *parvis* et *quibusvis* rebus *ſolent* irritari,) *quo in genere* primas *ferunt* Aegyptii, *e* minima *ſcintilla* ſueti *magnas* ſeditiones *accendere*; quorum verborum praepoſitiones poſſunt noſtrae ἐπὶ ſubſtitui, ut Bg. ſuam cepérit pro ex ſ. ob, cf. Stp. Th. 1, 1211. F. e. „ἐπὶ, propter, — ἐ. μεγάλαις αἰτίαις, *magnis* de *cauſis*, i. e. magnas ob cauſas“ Vig. p. 603. m. Nr. 14. Abr. ad Aeſch. 1, 148. e. et Fiſch. ad Well. p. 385. e., qua notione convenit bene cum ſubſt. ἀφ. e Lat. Bg., ut prae Sch. *occaſionibus* vicinius eſt illud Tac. in N. Leiſn. *ad occaſiones*; quod tamen et ipſum ſit i. q. ob, cf. Ind. Iuſt. v. e. it. Corr. ad Sall. Iug. 19, 8., vel i. q. apud ſ. in, ut h. l. Vern. vet. *bey*, cf. Hor. Turſ. p. 46. Poſtremo adv. ῥ., a P. oppreſſum, Bg. libere dedit, ut alibi, gradu alio, ſed Sch. ſevere.

Κυμαίνουσ.) Verbo *fluctuare* etiam ap. La[t.] locus eſt, ubi de dubio et incerto curisque anxio animo verba faciunt. Virg. Aen. 8, 19. *cuncta videns* magno *curarum* fluctuat *aeſtu*, Apul. Mil. IV. *cum in* iſto *cogitationum* ſalo *fluctuarem*, id. de deo Socr. *motu cordis* et *ſalo* mentis *ad* omnes *cogitationum* aeſtus *fluctuare*, v. Pric. p. 183. *Leisn.*

Primo Ms. Ba. μὲν inſertum, forte ex aliis Noſtri locis, ubi μὲν οὖν ſimul eſt, quod h. l. ſit pro ſimpl. οὖν, quia nihil ſq., quod ad μὲν referatur, fortaſſis ab ingenio librarii, cum taceant Mss. rel. et P., quanquam hic cum Bg. ſolet μὲν tum opprimere, ut h. l. per ſe excidere potuit ob pr. σαν ſimilem ſyllabam. In v. κυμ. Stp. Th. noſtrum locum ſine Vs. alia ponit ſub „metaph.“ cum Lat. Bg. et *aeſtuare* et Virg. illo Leisne, nihil explicans, ut nec Bud. C. 470, 30., niſi quod Luc. 1, 306. i. ἡμῖν προσέταξε, μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν, dicit eſſe l. 40. „ἀντὶ τοῦ ταράττειν“ ubi Gs., *nobis*, ventis, Iupiter *praecepit*, ne *fluctibus* agitaremus *mare*, qui locus non erat in Ind., ſed alius ex 2, 404. l. 40., ubi, ſicut ap. Lyc. v. 1018., ponitur active, pro movere, commovere, concitare, ſ. fluctus excitare, ut ib. v. 696., ubi tamen et valere poteſt paſſive, pro concitatum eſſe, concitari, agitari, quomodo capietur et hoc Noſtri loco, cui ſimillimus Muſ. v. 332. ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος, αὐτοῦ, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς Ἵστατο κυμαίνουσα πολυκλαύτοισι μερίμναις, *illa autem, morante adhuc* (eo, Leandro,) *vigilibus oculis* ſtabat, *fluctuans* luctuoſis *curis*; ubi quoque cum abl. rei; nihil huc profuturis Suid. 2, 395. i. et Heſ. 2, 375. m., ubi N. laudat Miſc. Obſ. N., unde, cum in manibus

συγκαλέσας[b] τοὺς φίλους, ὅσοι catis amicis, et quotquot ade-

b) Ms. Ba. συγκαλέσας τὲ τοὺς φ., etiam Ms. Vi., ſed τε ſine accentu, v. N.

erant, nihil notavi, ignarus adeo nunc, an ibi memoratus cum loco Orph. h. 21, 2. etiam noſter, ubi *animus* dicetur *fluctuare* curis *tam magnis* ſ. *tam multis*, cum in mente fuerint multae variaeque rerum triſtium cogitationes, ſed in voluntate triſtitia magna et multiplex e rebus variis, cum mens et cogitatio modo huc, modo illuc tracta, nec in una re defixa, ſed varias res viderit ac cogitarit, nec in voluntate fuerit ſenſus unus et conſtans, ſed diverſus, tropoque remoto, cum Marcus habuerit animum valde inquietum, plenumque ſolicitudinibus; quem tropum et noſtrates ſervent, *gleichſam* bewegt, *erregt*, ſ. *wie* von Woogen *bewegt*, ſ. *hin und her getrieben*, cf. G. Th. in Bg., cum Gr. n. „interdum commodius paſſive capitur, pro fluctibus agitari et iactari, — marinorum fluctuum ritu, huc atque illuc ventorum impetu commoveri" deferente P. etiam Sch. „κ. *animam* fluctuantem *curis*" ſed tota Noſtri formula pertinente ad eius poëtica, et tenente in v. ἐχ. cum acc. rei ac particip. ſ. adi. fortaſſis aliquid coloris Lat., cf. G. Th. v. *hab.* 855, 43. ſqq. „— animum *quietum*" it. v. *animus* 350, 100. ſqq., ubi et formula eſt alio ſenſu morali, quem novit Stp. Th. v. ψυχ. 4, 750. D. E. e. G. e., cf. Ind. Dem. et Luc. v. ἐχ. Denique particip. hic eſt ante ſubſt. cum artic. κυμ. — τὴν ψ. exquiſite, ut alias adi., cui par eſt, qua de re poſtea monemus tantum in Ind.

συγκαλ.) Purpurati et aulici et conſiliarii, qui hic φίλοι vocantur, etiam Lat. *amici* dr. Tac. Ann. 2, 12. e. Val. Flacc. 3, 205. Iuv. Sat. 4, 75. Nep. 18, 2, 4. 21, 3, 1. et 1, 3, 2. v. ib. Ind. Boſ. et quos hic laudat, et Freinsh. ad Curt. 3, 3, 14. *Leisn.*

Add. G. Th. ibique laudatos, et de Gr. Miſc. Obſ. Nov. T. 3. p. 74. it. Krb. Decr. R. p. I. p. 16. m. ut ap. Ioſeph. T. 1. p. 443. ſ. 2. i. σ. τ. πατρῴους φ., *conv.* paternis *amicis*, cum Bg. per aliam paſſ. particip. formam, ſed Sch. „cum *convocari* iuſſiſſet *amicos*" e P. partim, per v. auxiliare, cf. Suid. 3, 389. i., non coll. ad Heſ. 2, 1286. e. Tum a Mss. inſertum τὲ, ut ſaepe deinde, maxime in pluribus particip., ut hic, periodi rationem mutat, ut apodoſis fiat in particip. κουφ., praemiſſo ἐπειδὴ — συνῆλθον membro; niſi dicas, τὲ Mss. referri ad ſq. καὶ ſic, ut τὲ redundet; cum in lectione vulg. apodoſis fieri debeat ſtatim poſt ψυχ., ut in protaſi ſit unum modo membrum, ſed plura in apodoſi, cuius principalis enunciatio ſit illa ultima τοι. λογ. ἤρξατο, reliquae vero ſecundariae, varias res ac περιστάσεις complexae. In quo licebit deprehendere duo haec, primum, illam καὶ copulam cohaerere cum inferiori κουφ., alterum vero, enunciationem iſtam, ἐπειδὴ — συνῆλθον, poni pro genitivis conſequ., πάντων συνελθόντων, more etiam Lat., maxime Livii, participiis abl. conſequ. ſimiliter interſerentis aliquam enunciationem per particulas quasdam, *poſtquam*, ſ. *quum*, etc.; unde ſane hic reliqua participp. concurrant ſine copula aliqua, cf. Vig. p. 339. b. m. Nr. 17. it. Ind. Z. Xen. Pol. et Cyr. v. *aſyndeton*, qualis copula nec comparet ap. P., qui libere periodum diſſolvit, mutato etiam enunciationum ordine.

ὅσοι) Ad v. παρησ. intelligemus adv. ἐκεῖ, ibi, extra Romam, in caſtris ſ. urbe, ubi Marcus aegrotus fuit ac mortuus; non me reperiente diſerte, quinam fuerint iſti συγγενεῖς, cum Capit. memoret ſolos amicos, cum praeſentes, in M. c. 27. e. p. 396. c. 28. m. p. 399. i., tamen ut

τὲ παρῆσαν τῶν συγγενῶν, καὶ, τὸν παῖδα παραςησάμενος, ἐπειδὴ πάντες συνῆλθον, ἡσυχῆ [c] τοῦ σκίμποδος κουφίσας

rant propinquorum, filio in eorum conſpectu conſtituto, poſtquam omnes conveniſſent, paululum e grabato ſublevans

c) Sine Iota ſubſcr. ἡσ. in Stp. al., v. N.

unum ex illis nominare queam Pompeianum, cf. 1, 6, 11. 20. et plur. συγγ. valeat de uno tantum; ibi Stp. Th. nihil ferente e Noſtro, nec Lat. Bg. e P., ut nec L. Ern., at N. T. Krb.; ut et ap. G. Th. eſt Gr. n. modo in v. *cognatus*, quod iſti tenent omnes, ut magis reſpondens Gr., cum Bg. reddente et Sch., qui partim ex eodem P. in „ὅσ. *quotquot*, qui, *quicunque*" tacens de rectione cum gen., qui eſt vel a notione partitionis, cf. Poſſ. Synt. p. 45. i., vel ab ellipſi pr. ἐκ etc., qua de nihil ap. L. Boſ. et G. Th., ſed Ind. Fiſch. Aeſch. exempla genitivi, poſt ὅσ. ſtantis, ſed contra praemiſſi Fab. Aeſ. ex 121, 3. et Plut. Hſ. ex 4, 5. e. it. Poſſ. Call. p. 652. e.

παραςησ.) Sch. „π. med. cum *conſtituiſſet* in *eorum* conſpectum *filium*" partim e P., unde plenius per ordinem modo alium Bg., ſed per omnia Stp. Th. 1, 1777. F. e., revocans hunc locum ad notionem in act. et med. „pro in medium producere, etc." pro quo melius ad vim med. prope ſe ſiſtere, ſ. ſibi adſtare iubere, nobis *neben ſich ſtellen* ſ. *ſtehen heiſsen* ſ. *laſſen*, ut h. l. propius ſe ad lectulum, ubi decumbebat, cf. Dion. H. Rs. V. 2. p. 865. l. 9., ad Vig. p. 269. b. m. cum Ind. Rs. Or. V. 7. Iſ., e cuius p. 207. l. 3. producitur ib. cum dat. perſ. diſerto τόνδ' ἂν αὑτῷ παρέςατο, unde manet in med. ſimplex notio, prope ſiſtere, ſ. iubere et ſinere ſtare; recte quidem ib. edicente Vig. „in med. ſic ſumi tam in iudicio, quam extra judicium" ſed ad genus poſtr. nullo loco ſubiecto, qualis, praeter noſtrum et illum Dion., etiam eſt ib. in Ind. Sb. T. 1., Ael. V. h., Polb. Luc., ubi et ſenſu forenſi ex 3, 33. l. 8. cum N., it. R. Or. V. 4. 6. 8. Din. et Dem., cui add. 575, 11. 860, 17., ſed exime de med. illa Ind. V. 7. Ant., cf. negligenter verſa ap. Dion. H. Rs. V. 2. p. 822. l. 9. et Sb. 270, 20., tum Heſ. 2, 870. m., π., μετακαλεσάμενος, ſine N. nec coll. Suid. 3, 39. i. π., παραλαβὼν, ἑλὼν, καταςρεψάμενος, *qui* in *poteſtatem* ſuam *redegit*, qui *cepit*, qui *ſubegit*, ſic ad notiones extremas de hoſtibus, qua de alibi, non bene referente Vs. etiam primum interpretamentum, quod pertineat potius ad notionem noſtram et univerſam, cum frequens ſit παραλαμβάνειν τινὰ pro ſecum aliquem ſumere, ut comitem et ſocium ac quovis modo, v. L. N. T., Kypk. 1, 159. et Abr. Dil. Th. p. 679. i. Mox πάντες eſt ſenſu reſtrictivo, omnes, quibus opus erat ad rem praeſentem, quibusque licebat ei rei intereſſe.

ἡσυχῇ λ.) Hic habitus loqui incipientium paſſim ap. ſcriptores obvius, e. g. Hom. Ἰλ. κ', 80. ſqq. (ὀρθωθεὶς — ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, Ἀτρείδην προσέειπε, Neſtor, quo de v. 74. τὸν δ' εὗρεν — Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ,) v. plura ap. Pric. ad Apul. Mil. 2. p. 110. ſq. In ſcimpodio Spanh. ad Ariſt. Nub. v. 253. putat veteres ſediſſe, non cubuiſſe. Ex h. l. autem videtur patere, eos etiam in eo procubuiſſe ſ. iacuiſſe, v. Chiment. de hon. Biſell. p. 135. Alſtorph. de lectis p. 258. Ipſe vero Marcus περὶ ἑ. εἰς ἑ. 1, 6. ſe Diogneto debere dicit, καὶ τὸ σκίμποδος καὶ δορᾶς ἐπιθυμῆσαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα, τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς ἐχόμενα, *quod* pro *ſtratis* grabatulum *et* pelles *expetiſſet*, caetera *que*, *quae pertinent ad Graecanicam*

ἑαυτὸν, τοιούτων λόγων ἤρξα- ſe ipſum huiusmodi orationem

inſtitutionem, ad quem loc. v. Gat. et Salm. ad Cap. (in M. c. 2. e. p. 293. N. 4. ad *quum ſtuderet* in *pallio*, et *humi* cubaret, *vix autem, matre agente*, inſtrato *pellibus* lectulo *accubaret.*) Caeterum *ſcimpodium*, (quo voc. uſus inter Lat. Gell. 19, 10.) eſt lectus humilis et parvus, grabatulus, *lit de répos*, *canapé*, v. Schol. Ariſt. Nub. l. l. (Vs. *lecto diſcubitorio*) et v. 633. (τὸν ἀσκάντην, *grabatum.*) Lectulorum eiusmodi formas v. ap. Ant. Boſ. in Roma ſubterr. p. 83. 91. et 101. *Leisn.* σκίμπους erat humilis lectus ſ. grabatum, *eine* Ruhe — *Bettſtelle*, (Vern. vet. *ein Rubebette*, aliis *ein Faulbette*,) aegrotis maxime, et in xenodochiis hoſpitibus deſtinatum, ut patet ex Themiſt. et Euſ. h. eccl. l. 6. c. 40., ubi in itinere Dionyſius ac comites eius ἐπὶ τῶν ἀστρώτων σκιμπόδων κατακείμενοι erant. Meminit horum quoque Liban. in or. de vita ſua, οἴκοι τὲ ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπὶ δὲ τοῦ σκίμπ. ἐν τῷ διδασκαλείῳ. *Stroth.*

Leisn. ad m. Ox. „Ariſtaen. p. 6.“ ed. Pav. med. σειόμενον ἡσυχῆ, *agitatae* modico *flamine*, immo *leniter*, ſed ed. Abr. p. 3. e. ἡσ. ſine iota; Bg. reddente per omnia e P., ſed Sch. in „κ. quum *ſublevaſſet* ſe *paul.* e *grabb.*“ cf. Exc.

τοιουτ. λ.) Cygnea haec Marci cantio valde iucunda et memorabilis intervenit hiſtoriae. Annotarunt et alii ſimiles principum morientium conciones poſtremasque de imperio curas. Ap. Xen. 8 Cyr. (8, 7, 3.) legimus Cyri orationem ad filios, ap. Theophyl. Simoc. hiſt. Mauric. l. 1. c. 1. Tiberii imperatoris, ap. Io. Cantac. Andronici imp. 2, 14. Leonis imp. moribundi orationem, a Conſtantino, ut putatur, filio verſibus politicis contextam, edidit nobis in Not. ad Conſtant. Porphyr. 1. de them. Bon. Vulcanius. Quae magis obviae ſunt, annotatione non indigent. *Boecl.*

Formula τ. λ. ἤρξ. capi poſſit ſic, ut Marcus orationem inceperit quidem, ſed non abſolverit, forte plura additurus, quia §. 15. ſcribitur, τοσαῦτα εἰπόντα τὸν Μάρκον ἐπιπεσοῦσα λειποθυμία κατεσίγασεν. Alioqui ſumetur pro ſimpl. ἔλεξε τοιαῦτα, ut ἀρχ. ſit iterum in periphraſi, cf. 1, 3, 2. e. et L. N. T. Krb., quo reſpexerit P. cum Sch. in λ., qui in „ἤρξ. *incepit* ſermonem *habere*“ ſeverius verſante Bg., dum nec hoc act., nec ſyn. *coepit*, ſed deponens illud adhibuit, reſpondens Gr. medio, cf. Phil. p. 668. B. e. λ. ἤ. τοιῶνδε, ſic exorſa *eſt*, Xen. Cyr. Z. Ind., ed. Th. p. 541. β', e. ἐκάλεσε τοὺς παῖδας —. ἐκάλεσε δὲ καὶ τοὺς φίλους —. παρόντων δὲ πάντων, ἤρχετο τοιοῦδε λόγου, *huiusmodi* orationem *exorſus eſt*, ſed p. 56. β', i. huiusmodi *verbis* alloqui *coepit*, p. 130. i. hoc *uti* ſermone *coepit*, p. 171. m. ἤρξατο λόγου τοιοῦδε, ſic *orſus eſt*, ſed p. 179. i. plane cum Bg., ut p. 368. e. ἤρχετο λ. τ. *hui.* orationem *eſt orſus*, pro quibus p. 92. m. συγκαλέσας πάντας, — ἔλεξε τοιάδε, *omnibus* convocatis, *hui.* orationem *habuit*, cum P. hic, tum 'Αν β. 2, 2, 2. i. Th. V. 2. p. 84. convocatis — *huiusmodi* quaedam *locutus eſt*, at per alias formulas Thuc. p. 60. l. 55. 144, 18. 25, 63. etc. 57, 27. et 271, 55. τοιούτους λογ. εἶπεν, *hui.* verba *fecit*, it. Dion. H. Rs. V. 2. p. 654. e. λόγον διεξῆλθε τοιοῦτον, *talem* habuit *orationem*, p. 1173. l. 12. τοιούτοις ἐχρήσατο λογ., *in hunc modum* verba *fecit*, V. 3. 1512, 16. τοιούτους διέθετο λ., *hanc* habuit *orat.*, it. Ioſeph. T. 1. p. 50. m. ποιήσασθαι τ. λ., *huiusmodi* verba *feciſſe*, p. 219. m. ſ. 7. e. ἤρξαντο πρὸς αὐτοὺς λέγειν, hui. *ad* illos *verba* facere *coeperunt*, ſed p. 399. m. ſ. 8. i. ἤρξατο λέγειν, dicere *exorſa eſt*, p. 417. m. ſ. 2. i.

το[d]. „Ἄχθεσθαι[e] μὲν ὑμᾶς[f] 2. orſus eſt. *Dolere quidem* „ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον, *vos, cum ita videtis me affectum,*

d) In Ms. Ba. hic non eſt ſectio nova, ſed poſt ἤρξ. colon. *Mart.* Orationem ſq. ſeparant edd. omnes alio verſu, praeter Bc. et Pat., ſed non eadem diſtinctione, ut A. et al. cum inſcriptione inſuper: Δημηγορία τȣ βασιλέως Μάρκου. e) Ms. Ba. ἄχεσθαι λ., v. N. f) Poſt ὑμ. et διακ. comma in B. 2. al., ſed tantum poſt διακ. in Stp. et rel., et utrinque nullum in A. cum B. 1., v. N.

dicere *orſa eſt*, p. 452. i. *orſus eſt* dicere *in haec verba*; in quibus Intp. ſubſt. λόγοι varie expreſſerunt, ſed quidam cum Bg. libere in ſing., nihil proferente Stp. Th. e Noſtro, ſed tantum 2, 621. D. „Xen. Hell. 4. ἤρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαζος. καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος, inchoavit *ſermonem*“ ed. Th. V. 3. p. 199. i. *ita* loqui *coepit*, ſed ut Stp. Vs. potior ſit praebeatque aliam, quam ante, formulae notionem, qua adhibetur de eo, qui prior altero dicit, et initium facit colloquii, cf. Xen. Cyr. Th. p. 144. e. ἤρχετο τοῦ λ., *dicendi* principium *fecit*, et p. 282. m. it. Stp. Th. 1, 557. D. „Hom. Od. ὀ, (166. exordiebatur *ſermonem*,) et aliis locis, ἤρχετο μύθων, quod alibi ἤρχε μ.“ qua de forma per act. cf. Stp. p. 553. F. m. ex Ὀδ. γ', 417. ſermones *exordiebatur*, ſed Ἰλ κ', 203. loqui *coepit*; quibus comparatis, etiam in hoc v. ponatur med. pro act. De Bg. e P. in τοιουτ. cf. 1, 5, 4. e. it. 1, 17, 13.

ἄχθ. μ.) Poſt μὲν hic non ſequitur δὲ, v. Ael. V. h. 4, 10. *Leisn.* in m. Ox. Sic ſane μὲν alibi quoque ſolitarium ponitur, idque ſimiliter ab init. orationis, ut Sch. „μ. non ſequente δὲ, in primis initio orationis“ ubi vulgo putatur redundare, cf. Stp. Th. 2, 1616. C. ſq. Vig. p. 515. e. 520. N. 75. et Ind. Xen. Cyr. Z., D'Orv. Ch. p. 560. e. Abr. ad Aeſch. 1, 246. m. et Dil. Th. p. 591. Fiſch. ad Theophr. p. 126. a. e. Harl. Chr. p. C. Ind. Hdb. ad Xen. p. 11. e. Kypk. 2, 1. et Krb. L. N. T. v. e. An vero hic ita ſtet, ut diſerte cenſetur ad Luc. 3, 92. N. 9., de eo adhuc ambigi queat, cum §. 5. ἐμοὶ δὲ ſequatur, nec ſit inſolens, iſtas particulas relativas e longo demum intervallo ſibi reſpondere. E Noſtro quidem aptiora fuerint loca 2, 1, 16. et 4, 8, 16., ubi v. Rsk., ſed ap. Ael. l. l. p. 352. poſt ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ſane δὲ non ſequitur, verum alia ratio eſt, cum ibi μὲν poſt pron., ut γὲ et Lat. *quidem*, non redundet, ſed reſtringat, ſitque Lat. *certe* ſ. *ſaltem*, ſ. *quod attinet ad*, quem eius μὲν uſum nominat περιγραφικὸν Hoog. in Op. p. 665. Nr. 22., ubi tamen eidem eadem in cauſa tribuit uſum βεβαιωτικὸν, vertens „ἐμοὶ μ., mihi *quidem*, h. e. mihi profecto“ quae melius a Z. non ſunt repetita ad Vig. p. 515. ſq., etſi iam ad Luc. *l. l.* eodem inclinabatur, et in Ael. V. h. Ind. „μ. pro adſeverationis nota ponitur“ cf. G. Th. p. 39. i. „*quid.* — interdum non ſequitur particula diſtinguens“ et Ind. Liv. Ern. Altera res in Ms. lectione videtur librarii vitium, cum ἄχεσθαι, quo ſenſu habet Stp. Th. et Heſ. 1, 658. i., ſit ab h. l. alienum, et ἀχεῖσθαι, ab ἀχέω, i. q. noſtrum, non repererim, ſed modo act., cf. Suid. 1, 402. m. cum Stp. Th., qui 1, 616. E. ſqq. noſtrum aliunde recte interpretatur „paſſ. Lat. *gravor* — metaph. gravate fero, rel.“ non tamen cum Bg. e P., unde partim Sch. „*dolere*, ſ. *angi* ſuper aliqua re“ cf. Suid. 1, 404. i. ſq., non coll. ad Heſ. 1, 659. i. et e., Ind. Luc. et Xen. Z., Thuc. Dem., cui add. 97, 21. 145, 24. cum dat. perſ., ſed abſolute 98, 2.

ἐφ' οἷς) F. οὕτω διακείμενον. Eſt autem ἐφ' οἷς ὁρ. με i. q. ἐπὶ τῷ ὁρᾷν με

„θαυμαςὸν οὐδέν g. Φύσει τὲ 3. *mirum non eſt.* *Nam et na-*

g) Ms. Ba. οὐδὲν φύσει δὲ γὰρ λ., v. N.

Steph. Sed huius coniecturae nil ap. me fidei eſt, primum, quia eo confugere nihil neceſſe eſt. Dein illa locutio inſolentior eſt paulo; et haud ſcio, an ap. probum ſcriptorem reperiatur ἐφ' οἷς ὀρ. με pro ἐπὶ τῷ ὀρ. με. Nempe haud vidit Stp., ſic brevitatis cauſa locutum eſſe Herodi., ut infra quinque, ſex, ſeptem locis locutus eſt. Nam ἄχθομαι ἐφ' — διακ. poſitum eſt pro ἄχθομαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς λ. Sic, ut dicebam modo, inferius paulo (§. 6.) ſcripſit, ἐκ γὰρ ὧν αὐτὸς διάκειμαι λ., pro ἐξ ἐκείνων γὰρ, ἐν οἷς διάκειμαι λ. *T. Fab.* Bene habere hunc locum, docet alter §. 6. Ut enim ibi dictio ἐκ γ. ὧν ἀ. δ. πρὸς ὑμᾶς idem vult, atque ἐκ γὰρ τούτων, ἃ διάκειμαι, i. e. ἐκ τῆς ἐμῆς πρὸς ὑμᾶς διανοίας, ita hic quoque ἐφ' — διακ. idem eſt, atque ἐπὶ τούτοις, ἃ διακείμενον ὀρ. με. Suffice in locum vocabuli διακεῖσθαι, mente ſaltim, vocabulum πάσχειν, et erunt omnia plana. *Reisk.*

Sch. in „δ. in ſtatu morbi deſperati verſantem, (in art.) in *quibus* (in praep.) *ſuper ea, quae*“ cf. Exc. Hic de diſtinctione, ſaltem poſt διακ. requiritur comma, ſed poſt ὑμ. et ante praep. in tali oratione contracta editores hodie variant, ut comma ponant, vel minus, ubi nos Stp. rationem non mutavimus.

θαυμας.) In hoc adi. affert Stp. Th. tantum plenam formulam cum v. ἐςὶ, hic oppreſſo, ut alibi, v. Fiſch. ad Well. p. 339. m. D'Orv. Ch. p. 49. i. 520. i. Abr. ad Aeſch. 1, 451. Dil. Th. p. 746. et L. Ariſt. p. 114., ad Luc. 3, 541. N. 66. Ind. Ael. V. h. L. N. T. Krb. p. 194. e. Vig. p. 231. Nr. 3. ſq. cum N., ubi ſimile οὐδ. θ. e Theogn. v. 25., capiente Bg. pron. οὐδ. pro ſimpl. neg. οὐ, cf., ut et de ſyn. μηδὲν, Bud. C. 1317, 30. Stp. Th. 1, 1159. B. et 4, 1563. D., ad Orph. p. 282. e., ad Dev. p. 281. N. 32. 288. N. 52. Ind. Plut. Hſ. Xen. Cyr. Z., Thuc. et ad N. v. οὐδ., Fiſch. Aeſch. et v. μηδ., et in hoc Ael. V. h., cf. Heſ. 2, 804. i., non coll. Suid. 2, 729. i. (ex Ariſt. Ran. v. 437.) 728. e. p. ſq. i. (e Schol. Ariſt. Nub. v. 538.) 729. e. 731. m. e Schol. Ariſt. Plut. v. 884., cf. in affini ap. Eur. Iph. in T. v. 1220. P. 2. p. 100. θαυμάσῃς μηθὲν, nihil *mireris*, ſevere, cum et ſic Lat. habeant, pro non, cf. G. Th. 438, 55. ſqq., ubi tamen non eſt cum adi. *mirum* 294, 2. ſq., ſed modo *nec* ſ. *non*, et P. *minime* e Cic. 293, 102., auſuro me illud, ut ſimili ellipſi v. ſubſt. ponam *non mirum*, alio quanquam ordine, quam in Gr.

φύσει) In Ms. Ba. lectione primo comparet ſeries una, de more veterum Codd., cum poſt οὐδ. nihil ſit diſtinctionis, deinde poteſt vitium eſſe ſcribae, τὲ et δὲ confuſis ſaepe ac variantibus, ſed et Gloſſatoris opera, neſcientis, quid hic velit τὲ, etiam a P. neglectum, ſed a Bg. ſevere ſervatum, qui, bene γὰρ praeponens, τὲ refert ad ſq. τὲ §. proximae, ut duplex appareat cauſa, ad pr. enunciationem firmandam ſubiecta; iſtud τὲ γὰρ uſurpantibus et aliis, Xen. Mem. S., ſeq. καὶ 1, 1, 10. 1, 2, 54. m. 1, 6, 13. m., ſed ſq. τὲ iterum 2, 1, 9. et longiori intervallo 1, 1, 14., it. Dem., ſq. καὶ 1050, 7. b. 1418, 4., at ſq. τὲ 461, 22. 25. 933, 20. 24. 1093, 5. ſq., it. abſolute 1096, 13., niſi l. 18. referatur ἀλλὰ μὴν, qui locus adiuvet Xen. Mem. S. 1, 1, 3., ubi §. prox. ἀλλ' ſeq., poſſuntque τὲ — ἀλλὰ ad ſe relata eſſe, ut τὲ — δὲ, quo de alibi; ſed Ind. Plut. Hſ. in τὲ e. „παρέλκει 5, 3.“ in τὲ γὰρ — καὶ, ubi et Vs. negligit; tum Iſ. Ev. „τὲ γὰρ, *etenim*“ cum W. 283, 41., qui in Ann. 590,

„γὰρ τὸ ἀνθρώπινον [h] ἐλεεινὸν *tura homines miſericordes ſunt*
„ἐν ταῖς τῶν ὁμοφύλων συμ- *in propinquorum calamitatibus,*

h) In Ms. Ba. τὸ ανίνον ſic per compendium eſt, et poſt ἐλ. comma. *Mart.* Compendium quidem illud an in eodem adi. ſit ap. alios, qui talia collecta dederunt, neſcio, non item ſimile in ſubſt. affini ανος, pro ἄνθρωπος, v. Fiſch. ad Well. p. 91. e. cum Alb. Gloſſ. N. T. p. 1., ſed comma idem in B. 2. al.

12. in hanc rem tacet cum Stp. Th. et Hoog. in Op., non item Z. Ind. Xen. Pol., cf. p. 190. N. §. 3., ut ap. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 20. tolerarim τὰ γὰρ ſq. ἔπειτα. Tum, P. tacente ad φ., Sch. „natura *homines* humanis caſibus *ingemiſcunt*“ cum Bg. per ſeverum Lat. abl., cui par adv. *naturaliter*, it. ſyn. formula *naturali modo*, quae h. l. valent, convenienter hominum naturae, animo, ſenſibus, motibus, ſecundum naturalem, innatam, inſitam, ſolitam animi inſtitutionem, ſenſum, inclinationem, cum homines nati ſint cum ſenſu miſeriae alienae, cf. Ind. Ael. V. h. Stp. Th. 4, 277. D. L. N. T. Schw. p. 1401. a. i. b. e., ad Dion. Caſ. 1, 78. l. 13., ſed pro adv. valde Abr. L. Ariſt. p. 64. e., pro re vera et plane Fabr. ad S. Emp. p. 9. N. 1., cf. L. N. T. Krb. Ind. Luc. Thuc. Dem., cui add. 15, 16. 57, 7. etc. it. Xen. Ἑλλ. Th. V. 3. p. 92. m.

τὸ ἀνθρ.) Sch. „*humanitas*, humanum *genus*“ reſpiciens in extr. ad ellipſin ſubſt., cf. L. Boſ. p. 63. i. „deeſt τὸ γένος in τὸ ἀνθρώπινον, hum. *genus*“ ſine exemplo, converſum ſic et a Sb. Ind. cum ſimili loco e Xiph. 222, 8., ubi non bene Vs. *hominum natura* et *conditio*, ut ap. Stp. Th. 1, 455. F. e. modo „τὸ ἀ. pro eo, quod eſt conditio humanae naturae, ſ. res humanae“ e Plat. et Thuc., ubi ſane dr. de re ſ. abſtracto, ut de perſ. et concreto ap. Xiph. l. l. et hic ap. Noſtrum, ubi Bg. ſtatim ſic exprimit ad ſenſum neceſſarioque, cum Lat. ignorent parem ellipſin, cf. Ind. Dion. Caſ., ubi eodem ſenſu τὸ ἀνθρώπειον, quo adi. non eſt deterius noſtrum, v. Thom. M. p. 74. N. 1. et Moer. p. 26., ubi p. ſq. m. N. 4. e. ſimile Herodt. 1, 86. p. 44. l. 89. λέγων — ἐς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, *de* omni *hominum* genere *locutus*, redditum per ſyn. formulam duorum ſubſt. Sed Sch. porro „ἐλ. *ad* miſericordiam *proclive* eſt *hum.* genus *in hum. caſibus*“ praeter recte expletum ἐστὶ, ſenſum adi. dans longius, quam Bg. cum Sb. Ind., quod, hic dictum active, de animo et affectu, et eo, qui miſeriam alterius ac mala ſentit doletque propterea, non alibi ſic cognovi, ſed paſſive, pro miſerabilis, miſerandus, miſeratione ſ. miſericordia dignus, cf. Stp. Th. L. Ern. et N. T. Heſ. Suid., Ind. Luc. Ariſt. Kuſt., R. Or. V. 8. Din. Dem. et V. 6., ubi e V. 5. p. 812. e. ἐν μὲν τοῖς ἰδίοις ἀδικούμενοι δακρύουσι καὶ ἐλεεινοί εἰσι, ad ſpeciem quid ſimile, ob adi. cum pr. ἐν etiam, quae et h. l. pro noſtratium *bey*, per loquendi quandam brevitatem, pro cum adſunt ſ. incidunt calamitates, cum alii verſantur in calamitatibus; ut Lat. Bg. ap. G. Th. etiam activae tantum notionis, pro eo „qui ex alicuius calamitate dolorem animo ſuſcipit“ cuius Graeca alia partim non ſunt ap. Heſ. et Suid., partim per explicat., non profuturam huc; ut, niſi aliis ſimilia innotuerint loca, hanc adi. notionem in Noſtri peculiaribus poſuerim.

ὁμοφ.) Ad hanc voc. Leisn. in m. Ox. „O. M. V. 4. p. 449.“ quem locum non potui conſulere, nec, cum in manibus erant, hinc obſervavi quid, diſcedente hic Sch. a P. „eiusdem *gentis* ſ. *nationis* hominum“ et ab utr. Bg., qui forte ſumit non de iis, qui genere ac ſanguine ſeſe attin-

„Φοραῖς [i], τά τε δεινὰ, ὑπ'
„ὄψιν πεσόντα, οἶκτον προκα-
„λεῖται [k] μείζονα. ἐμοὶ δέ τι

4. *et mala oculis ſubiecta miſerationem provocant maiorem.* 5. *In me autem etiam aliquid*

i) Hic punctum in A. al., colon in Stp. et rel., ſed comma in B. 1. cum Ms. Bg., v. N. k) Ms. Ba. προσκαλ. v. N.

gunt, ſ. de affinibus et cognatis, ſed de iis, qui alio modo ſibi ſunt ſimiles, vicini coniunctique, cf. G. Th., et, ut Lat. *proximi*, de iis, qui ſunt ſimilis nobiscum naturae eiusdemque conditionis, qui ſunt homines, ut nos, ſocii generis humani, nobis *unſre Nächſten*, et bene Vern. vet. *Nebenmenſchen*, ut et recent. *des andern*, Lat. *alii*, pro homines alii ſ. reliqui, praeter nos; quo et tendat P. libere obliquum, *humanis* caſib. *ingemiſcere*; qua de notione latiori v. Stp. Th. aliunde, Foeſ. Oec. p. 275. a. m., Ind. Dem. Diod. S. Xen. Cyr., non me improbante, cum in pr. §. 1. m. memoret Noſter praeſentes non modo propinquos ſanguine ac genere, filium Marci Commodum et συγγενεῖς, ſed et φίλους, quibus tamen etiam conveniat notio illa de iis, qui ſunt eiusdem civitatis et imperii, cives ſ. concives; ut in συμφ. cogitamus e contextu i. q. ſq. τὰ δ., et adeo vocabulum in malam partem, cf. Suid. et Heſ. cum 2, 1297. N. 8., ad Luc. 2, 624. N. 98. ſq. Abr. ad Aeſch. 1, 316. e. cum Stp. Th. aliunde, ſine P., at cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. „de infortunio et caſu adverſo" quibus aequalia noſtratium *Ereigniſſe*, ſ. *Zufälle* et *Unfälle*, quo hic utar. Quoad diſtinctionem poſt συμφ., res pendet hinc, utrum φύσει referatur tantum ad §. 3., an ſimul ad §. 4., quorum prius Bg. videtur ſequi, dum φ. in ſua Vs. poſt *et* particulam demum exprimit, cum de Noſtri ordine, in fronte ſtans, ad utr. trahi liceat; ad quam rationem nobiscum comma placebit, ut colon iis, qui φ. modo enunciationi pr. adſtringunt; unde numerus novae §. fluxerit, nobis adhuc relictus ad τά τε λ., ſed olim forte alio removendus. In ſqq. Sch., deſerto etiam P. „δ. mala, *calamitas*, (bene ſic cum Bg. ad pr. συμφ., ut tantum variationem innuat,) ὑ. *ſub* oculos *cadentia*, πεσ. mala, quae in oculos incurrunt" recte in v. aor. per praeſ. reddens, cf. Exc., ut de τὰ δ., quae Stp. Th. ne ſemel quidem attulit, Ind. Dem. Thuc. If. Ev., Xen. Bach., Αυβ. et Cyr. Z. cum Fiſch. Aeſch. et Pal. it. Abr. Dil. Th. p. 323. i.

προκαλ.) Pro hoc legitur et προσκ., qua voce ſimiliter utitur auctor 6, 9, 5. *Leisn.* qui et in m. A. utr. „B. 1. προσκ." quod mihi non repertum, ſed in ſolo Ms. Ba., de ſolenni varietate in pr. πρὸ et πρὸς, cf. Abr. Dil. Th. p. 314. 736. e. Beck. Spec. ad Eur. Hipp. p. 11. e. Ind. Dion. Caſ. it. Luc. Var. L., ſed etiam infra in Ms. Ba. ipſo, ſic, ut, ubi in textu πρὸ, ille habeat πρὸς, et contra πρὸ loco πρὸς, et ſic quoque in loco Noſtri parallelo, a Leisn. prolato; ut vel ſic propter inconſtantiam talem nulla ſit Cod. iſtius fides; qui ſi ibi vulg. προσκ. ſervaſſet: putaret quis, cum illo loco hunc noſtrum comparatum in marg., occaſionem fuiſſe hic ad varietatem; quanquam et gloſſema poteſt ſubeſſe. In univerſum προκαλ. et προσκ. ſaepiſſime variant, ſed ſic, ut ſenſu eo, quo eſt provocare in partem utr., in foro et extra, ſi in textu ſit προκ., ſervari ſoleat, contra προσκ. aut in prius mutetur, aut vituperetur, cf. ad Thuc. p. 342. N. 3., ad Luc. 1, 220. N. 68. 2, 619. l. 54. V. L. κ., ad

„καὶ πλέον ὑπάρχειν παρ' *amplius extare a vobis arbi-*

Diod. S. 1, 52. N. 74. 2, 336. N. 95., R. Or. V. 6. Ind. p. 881. m. V. 9. p. 262. m. V. 10. p. 508. e. Harl. Dem. p. Cor. p. 340 e., Sb. ad Dion. H. 2, 109. l. 9. N. et Ind., Schw. ad Onoſ. p. 26. N. 5. Stp. Th. 2, 28. D. L. Ern. et Ind. Polb. cum Xen. Mor. Ἑλλ. Tum, ut med. προκ. eo ſenſu frequentiſſimum eſt, v. ad Thuc. p. 340. N. 14. Ind. R. Or. V. 6. 7. Iſ. et Dem., Ariſt. Kuſt. Dion. H. S. Xen. Cyr. Z. Luc. Ael. V. h. ex 1, 24. e. cum N. 9. et L. N. T. Krb., ſic reperi nominatim ap. Diod. S. 2, 344. l. 3. αὕτη — προσκαλέσατο τῶν ὁρώντων τοὺς μὲν εἰς ἔλεον, τοὺς δ' εἰς ὑπερβολὴν ἐπαίνων, *illa* — ita, *ut* ſpectatorum *alios* ad *miſerationem*, alios *ad* incredibilem *ſui* laudem *commoveret*, quo loco adiuvetur Xen. Cyr. 1, 4, 4. m., cf. Z. Ind. et Suid. 3, 184. e. cum Heſ. 2, 1032. i., ſed ad v. προσκ. modo deprehendi Phil. p. 750. e. τὸν Φλάκκον εἰς τὸν αὐτὸν ἐνάγοντες καὶ προσκαλούμενοι φθόνον, *Flaccum* incitando *ad* eandem *invidiam*, Luc. 3, 411. l. 77. ἀπειλοῦσι προσκαλέσασθαι ἐπὶ τὸν ἀναδασμὸν, *ad* diviſionem *ſe* provocaturos *minantes*, ſine V. L. et N., et R. Or. V. 3. p. 167. e. τὸ μειράκειον εἰς τὴν φιλίαν ταύτην προσκαλεσάμενος, ubi nihil V. L. et in N. modo Vs. „in *illam* pellexit *amicitiam*“ quae vereor, ut ſatis tueantur formulam Noſtri 6, 9, 5. προσκαλούμενος πάντας εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον, ubi, praeter Ms. Ba., variat quoque ed. Lugd., ut Sb. Ind., hic tenens vulg., habet προσκ., ſed προκ. in v. οἰκτ., ubi Stp. Th. 2, 1234. E. e. in altero Noſtri προσκ. ſervat, ſed ſine alio exemplo ſimili, quale nec eſt p. 29. C. ſqq. v. προσκ., ubi ne locus quidem Noſtri exhibetur ille alter, ut nec hic noſter p. 27. D. ſqq. v. προκ., nec ſimilis, ut nec in lib. de V. med. ed. F. p. 441.; ut tutiſſimum ſit, manere hic in vulg. ubi Populares nec Gr. textum, nec P. ſequuntur, cum nec noſtrates habeant eundem tropum, ſed modo ſimiles *ablocken* ſ. *entlocken*, ſ. *erwecken* et *erregen*, ſitque Lat. Bg. extra tropum nihil, quam excitare, commovere, movere, ap. G. Th. cum „παρακαλέω, προκαλίζω“ ſine loco in Bg. rationem, qualis tamen in Iuſt. Ind. ex his numeris veris 18, 6, 12. impuberes, *quae* aetas *etiam* hoſtium *miſericordiam* provocat, *aris admovebant*, rel., quod Lat., reſpondens Gr. vulg. exacte, teneat analogiam quandam, ut vel hinc ſalvum ſit vulg., oſtenſum item a P., unde Bg. et Sch. adeo, in „προσκαλεῖται ταῦτα οἱ.“ una cum altero Noſtri loco, idque in Bc. ed. utr. Ind.

ἐμοὶ) Sed, me aliquid etiam amplius a vobis habere, exiſtimo. *Steph.* Sed ego amplius quiddam a vobis expecto. *Memm.* Potius, a vobis plus expecto. *Leisn.* Pro δέ τι malet fortaſſe aliquis δ' ἔτι. Sed τὶ et retineri, et cum πλέον coniungi debere, dictat ipſa ſententia. *Sylb.*

De emendatione hic forte nemo cogitet, ſed potius de ſenſu, quem iſti ſane melius expreſſerunt, quam P., ſed ſeveritate victi omnes a Bg., omnia Gr. reddente, praeter dat. pron. ἐμ., commutatum cum praep. aliqua e Cic. p. Planc. c. 1. m., *cuius* non *exſtet* in *me* ſuum *meritum*, qui tamen et ipſe ad Att. 2, 4. m., non ut eſt in G. Th. v. 546, 92. *curabo*, *ut* huius *peregrinationis* aliquod *tibi* opus *exſtet*, cum dat. perſ. adeo, ut ſervari a Bg. potuerit in formula, ubi v. ὑπ. de re, cum dat. perſ., optime, credo, intelligetur, ſi Lat. reddatur aliquo paſſ., fieri, declarari, tribui, praeſtari, ſ. etiam act. contingere, obtingere, evenire, v. c. *mihi* vero *aliquid* etiam *amplius* declarari *a* vobis *arbitror*, nobis, *daſs mir* von *euch* werde *auch* noch *etwas* mehr *erwieſen*, erzeiget *werden*,

„ὑμῶν [1] οἴομαι. ἐκ γὰρ ὧν 6. tror. *Pro meo enim af-*

1) ἡμῶν B. 1. R. vitio ſolenni.

it. *mihi* — obtingere *a vobis*, de noſtratium ratione, *daſs* ich *von* euch *erlangen*, erhalten *werde* rel., quanquam hoc eſt proprie Lat. *me vero* quid *et* amplius *conſequi*, impetrare *a* vobis *arbitror*; formulam non intelligente P. cum Vern., ſed Sch. in „ὑπ. *habere* me *a* vobis *plus*" ſynonymice, ab ὑπ. cum dat., pro εἶναι cum dat., reddente fere cum Stp. ante, ap. quem reperi totam Th. 1, 556. B. e. in hoc „ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμὴν, *divinitus* delatum *honorem*, (qui et ipſe adeo v. reddit per paſſ. Lat., ut, praeter Luc. 2, 824. i., cf. Exc. ad 1, 4, 12. m., idem ſine praep. habet B. m) ὑπάρχει σοὶ ταῦτα, *haec* tibi *obtingunt* et *obveniunt*" iterum per Lat. act. noſtrum ſupra, it. C. i., et ſimul cum inf. A. i., e Bud. C. 180, 26. ſqq., ubi l. 51. Ariſtidi tribuitur illud noſtro ap. Stp. ſimillimum, non repetitum a Vig. p. 298. m., cf. Ind. R. Or. V. 4. p. 1199. i. V. 8. And. p. 525. m. et cum pr. εἰς V. 7. Ant. p. 945. e. Dem. p. 758. e. Nr. 2., Luc. ex 1, 676. l. 45. ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς — μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς τύχης, cui *primum* hoc *contigerit*, quod *multis* vix *a* fortuna *obtingat*; ubi poſtr. v. eſt ſyn., a Gs. praeclare expreſſum; quibus tertium addi poteſt v. affine τυγχάνειν, et ipſum habens eandem praep., cf. Stp. Th. 3, 1442. C. i. et Dem. Ind. v. e. Quod vero Bg. καὶ dedit alio loco, quaſi eſſet transpoſitum: id non videtur hic opus. Tum τὶ πλ. eodem ordine iterum 2, 3, 20., ſed alio ac pron. praepoſito πλ. τὶ ap. Thuc. p. 105. l. 70., qui et alibi πλέον, pro πλεῖον, v. Ind. et Dem., cui add. 459, 9. 488, 19., reſpiciente Noſtro ad §. 2., ut Marcus expectarit amplius quid, quam dolorem et miſerationem illam communem atque inanem, etiam officium, commodum maius ac ſingulare; ut non dicam, an Noſter ſpectarit formulas πλέον εἶναι et πλέον ἔχειν, quarum certe prior eundem dat. perſ. habet, it. πλ. γίνεσθαι, cf. Diod. S. 2, 530. N. 10. Kuſt. ad Ariſt. Plut. v. 531. D'Orv. Ch. p. 98. m. Valck. Eur. Hipp. Diatr. p. 150. i. Mor. ad Iſ. Pan. p. 4. N. c), in quibus πλ. fere pro ſubſt. fructus, commodum, utilitas, proprieque magis praeſtantia; ut tamen h. l. ſufficiat illud *aliquid amplius*, i. res maior, praeſtantior, melior, utilior, cf. L. N. T. Krb. v. πλείων e. Caeterum, quod ſupra in Vs. ὑπ. praeſ. per fut. expreſſi, non propterea malo ὑπάρξειν, quaſi confuſis litteris, ſed perſpicuitatem ſpecto maiorem in fut., pro quo ſaepe praeſ. eſt, nominatim cum noſtro v. οἴεσθαι, ut et perf. et fut., cf. Thom. M. p. 167. e.

ἐκ γὰρ) Illuſtrat phraſin et explicat Rz. ad Luc. h. acc. c. 17. T. 2. p. 812. ſqq. *Leisn.* ſed tantum διακεῖσθαι πρός τινα „*affectum eſſe* erga *aliquem*" nec hinc, nec ſimul cum ἐξ ὧν, quo de v. §. 2., noſtra ſic reddente Bud. C. 1346, i. „etenim, ut ipſe eram erga vos animo bene cupiente, ita par erat, ut a vobis quoque vices expectarem benevolentiae" qui ἐξ ὧν reſolvit in comparandi particulas, ὡς γὰρ α. δ. πρ. ὑμᾶς, οὕτως ἀμ. λ., ut Bg. e P. fere reddit quidem praep. per ſyn. Lat., ſed non artic. ſ. pron., et contra pron. perſ. α. mutat cum poſſeſſ. et v. δ. cum ſubſt. affini, cum ſane hic non poſſit ſevere agi, ſed ſaltem aliquid ſervari, v. c. *pro* eo *enim*, *ut* ſ. *quam* ipſe *affectus ſum* in *vos*, ſ. animatus ſum, ſ. ex eo enim modo, quo ego aff. ſum erga vos, ſ. ex animo enim, quo affectus ſum, ſ. quem habeo rel., nobis *nach* der Geſinnung, *die* ich *gegen* euch *hege* ſ. *habe*; cf. G. Th. v. *affect.* 190, 13. ſqq.

„αὐτὸς διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς,	*fectu erga vos mutuam benevo-*
„ἀμοιβαίαν εὔνοιαν εἰκότως ἤλ-	*lentiam merito ſpero. Nunc*
„πικα. νῦν δὲ καιρὸς εὔκαιρος 7.	*autem tempus opportunum,*

et 34., quod et Sch. „*affect. ſum* erga *vos*“ et aliunde Stp. Th. 2, 163. G., ubi reiicit formulam „*hoc* affectu *praeditus ſum*“ ut non Lat., non obſequente Bg., cuius ſubſt. ſane ap. bonos ſcriptores non ſic abſolute ponitur, ſed cum adiuncto gen., v. c. *animi* ſ. *mentis*, aut certe alio ſenſu et potius pro amore, cf. G. Th., ubi nec cum praep., quae tamen ſe tueatur ex ſyn., amor erga ſ. in aliquem, pro quo et Bg. ceperit ipſe, cum formula Gr. h. l. ſit, bene ſentire, iudicare, cogitare de iis, bene iis velle ac cupere, eos amare et curare atque facere, quae ſint amoris et benevolentiae; unde mox ſequuntur per explicat. εὔνοια — τιμὴ et σπουδὴ, non exponente G. Th. formulam noſtram primam, ſed ferente „*animatus*, διακείμενος“ quod cum pr. *erga* ſ. *circa* v. in Ind. Corn. N. et Iuſt., ut pron. αὐτὸς cum verbis eiusdem perſ. aut redundat, cf. Fiſch. Ind. Pal., aut potius hic videtur relatum ad ὑμᾶς et oppoſitum, eſtque pro ἐγὼ ſ. αὐτὸς ἐγὼ, ut Sch. „ἀ. in 1 perſ. *ego ipſe*“ ut Lat. *ipſe*, cf. 1, 2, 10. e. ad ταῦτα, Bach. ad Xen. Oec. 7, 8. Hdb. p. 80. e. et Luc. 3, 385. N. 16., ad quem 1, 827. a. N. 54., allato etiam hoc Noſtri loco, traditur „πρὸς cum acc. ſignificare *adfectum* eſſe *erga* ſ. *adverſus* aliquem“ quod nimium eſt, cum hic diſerte adiiciatur v. διακεῖσθαι, quod nihil valet, ſi per ſe iam id ſignificat πρὸς, quod ſufficiebat eſſe i. q. erga ſ. adverſus, quo de nihil Stp. Th., ſed L. Ern. et N. T., Vig. p. 645. i. et Ind. Xen. Cyr. Z., quo ſenſu dicunt Lat. etiam vicinum *ad*, cf. Cl. Cic. et Hor. Turſ. p. 40. i., at non in formulis, quibus hic utimur, ubi potius adhibetur Lat. *in*, Gr. εἰς, cui tamen πρὸς interdum par eſt.

ἀμοιβ.) Hoc adi. mihi repertum ap. nullum veteris aetatis ſcriptorem, nec hinc tenet Stp. Th. et modo ſine auctoribus et e Dion. Areop. et Nonno cum Lat. Bg. e P., cf. ad Dion. H. Sb. 2. 156, 19. Suid. 1, 145. 15. et Schol. Ariſt. Plut. v. 178. ed. Hemſt. p. 55. l. 4. διὰ σίτου ἀποπομπῆς ἀμοιβαῖον αἰτοῦντες, ubi neutr. pro ſubſt. capias et pro Noſtri ἀμ. εὐν., ſuppleto etiam pron. τὶ, *mutuam* quam *gratiam et benevol.*, ſed adv. ἀμοιβαίως, ap. Stp. tantum e Bud. C. 337, 43., v. in Luc. Ind., tacente Stp. plane e Noſtro in ſubſt. εὐν., ubi Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. n. Sic ſq. adv. εἰκ. qui Graecorum dixerit cum v. ἐλπ., non habeo, ut nec, qui Bg. Lat. *merito* cum v. *ſperare*, quocum reperi potius *recte* ap. Ter. Heaut. 1, 1, 107. et Ad. 3, 1, 2., quod ſit noſtratium *mit* gutem *Grunde*, cui oppon. *temere*, i. ſine cauſa, quod et ipſum adiungitur illi v. Lat., cf. G. Th. 521, 19., ut h. l. εἰκ. fuerit *non temere*, i. ex cauſis quibusdam bonis, iuſtis, idoneis, adeoque certo ac plane ſ. probabiliter, cf. 1, 1, 10. i.

ἤλπικα) Recte P. vertit *ſpero*. Nam praeſentis temp. ſignificationem huic praeterito dare ſolet Herodi., ut, qui dicit, ſe ſpem concepiſſe, hoc praeterito ſpem tamen praeſentem ſignificat. *Steph.*

Etiam Leisn. in m. Ox. „recte *ſpero*. Sic δέδοικα Ariſt. Plut. v. 354.“ ut Sch. „ἤ. P. *ſpero*; quod ex uſu huius ſcriptoris laudant Stp. et Sb. Sic 1, 5, 10.“ cf. 1, 3, 11. e. De cauſa, ſi Stp. in ſuis extremis addidiſſet adv. aliquod, v. c. *ſpem tamen* praeſentem *adhuc* ſ. *etiam adhuc*: lectoribus forte in mentem revocaſſet illam aor. Gr. vim, qua habet actionem prae-

„ἐμοί τε, αἰσθέσθαι m, μὴ μά- *ut et ego ſentiam, non fruſtra*

m) Hic comma in Ms. Ba. *Mart.* Per totam §. cum in edd. variet diſtinctio: per partes modo praecipuas praebebitur, ut poſt τὲ nos fecimus comma, nullibi repertum, it. nullum poſt αἰσθ. in Stp. al. v. N.

teritam non modo, ſed et adhuc durantem, ſ. tempus duplex, praeter. et praeſ., ut v. c. ἐθαύμασα, *miratus* ſum *ante*, et *etiam* adhuc *miror*, cf. Ern. Xen. Mem. S. ed. vet. 1, 4, 2. c., quae quidem vis duplex tributa eſſe etiam poteſt perfecto, quod ei atque aor. intercederet quaedam cognatio; quibus vero philoſopha haec ratio diſpliceat, ii tenebunt ſimpliciter hoc, perfectum pro praeſ. uſurpari.

καιρ. εὐκ.) Sic infra καιρὸν εὐκ. ἔχοντες, alibi vero καιρὸν ἐπιτήδειον dicit. *Steph.* qui et in Th. 2, 12. B. e. „ap. Herodi. ſaepe καιρὸς εὐκ. tempus *opport.*, ſ. ut alii, *hora* opportuna" it. Abr. L. Ariſt. p. 17. e. „καιρὸν εὐκ. aliquoties habes in Herodi., unde quoque laudant Lexx. et ap. Noſtrum ep. 2. v. 23." p. 6. m. ubi καιρὸν ε. εὑρεῦσαι, ed. Pav. p. 14. m. *occaſionem* commodam *nactae*, ſed ap. Noſtr. ter modo κ. εὐκ., et adi. εὐκ. cum ſubſt. κ. non praeterea reperi, cf. Exc., ubi et de luſu in his iunctis, qui in Lat. Bg. cum Sch. perit, nec omnino in Lat. et Vern. poteſt exprimi, niſi forte vicinius per *hora tempeſtiva*, cum non dicatur *tempus tempeſtivum*, quod adi. ap. G. Th. cum Gr. n., ut „*occaſio*, καιρὸς, — tempus actionis opportunum, Gr. εὐκαιρία" quod unum Noſter periphraſi elocutus fuerit, ponente Bg. poſt εὐκ. comma neceſſario, quia expreſſit ſqq. inf. per ſyn. formulam ex particula *ut*, fere cum P., unde et bene τὲ — τὲ, non aeque recte collocans pron. ἐμοὶ poſt ſuum *ut*, quia credat aliquis, eum legiſſe ἐμὲ in acc., cum dat. ἐμοί τε et ὑμῖν τε potius cohaereant vel cum adi. εὐκ., cf. Exc., vel cum v. ſubſt. ἐστὶ oppreſſo, quod cum ſubſt. καιρ. alibi diſerte 1, 9, 8. 3, 11, 10., ubi etiam poſt id ſubſt. iterum ſunt inf., ut poſt Lat. *tempus*, cf. Ind. Ern. Liv. et Amm. M., quos adeo Bg. hic poterat ſervare, ut conſtantiam in altero ὑμῖν τε, ubi, cum coepiſſet per *et ego*, reſpondebat potius *et vos*, ac vel ſine *ut* repetito; quanquam per ſe etiam ap. Lat. ad ſe referuntur *et — que*, v. G. Th. v. *et* 415, 96. et Hor. Turſ. p. 279. *Nr.* 12. Equidem poſt ἐμοί τε comma poſui, (quanquam et ibi poterat abeſſe,) ut magis appareret, non illa pertinere ad ſq. αἰσθ., verſurus idem, *nunc* autem *tempus* opportunum *eſt* et *mihi*, ut *ſentiam* —, et *vobis*, ut *referatis* rel., in quibus datt. nihil difficultatis eſt noſtratibus, per praep. eos adiuvantibus, *nun aber iſt es* bequeme *Zeit* und *Gelegenheit*, ſo *wohl* für *mich* etc. Ad ſq. v. αἰσθ ſeverum eſt Bg., cumque Gr. aeque late patens, ad ſenſum et internum et externum, de mente, pro cognoſcere et intelligere, de corpore autem, ut auribus oculisque percipere voluerit Marcus, quid facerent pollicerenturque amici pro filio; ſicut priori ſenſu, de animo, pertineat ſimul ad Marci ſenſum ac notitiam rerum humanarum poſt mortem, quo de etiam §. 14. m. it. c. ſq. §. 20. e., tenente Sch., praeter libera P., etiam *experiri*, profuturum noſtratibus, qui tamen habemus aeque late pa... *merken* i. *erkennen*; non me reperiente Gr. cum inf., niſi ap. Poſſ. Syntentia p. 201. i. ſemel e Plut., cf. eiusdem Call., Stp. Th. Ind. Luc. Ael. V. h. Xen. Thuc. Dem., cui add. 126, 12. 22. 241, 10. 271, 15. coll. 21., Abr. ad Aeſch. 1, 64. et Dil. p. 392. e., ſed G. Th. cum Gr. n. „ſenſu percipere" nec diſerte, quoad mentem, ſed tamen per loca ſubiecta, ſ. Cl. Cic. Ind. Corr. Sall. et ep. Cic. it. ſupra 1, 3, 2. ὑπωπτ.

„την πρὸς [n] ὑμᾶς τοσούτου *vobis tamdiu honorem et ſtu-*
„χρόνου τιμήν τε καὶ σπουδὴν *dium me detuliſſe, vosque ut*

n) Mss. tres εἰς ὑμ., v. N.

πρὸς ὑμ.) Verior haec lectio videtur, quam Cod. εἰς ὑμ., licet haec, ſi grammaticam ſpectes, melior ſit. *Stroth.*

Mss. alia praep. eſt e gloſſa, quae comparat loca alia aliorum, vel Noſtri, qui v. κατ. bis etiam cum εἰς habet, quae nota ſunt Stp. Th. 3, 1501. E., non item exemplum cum πρὸς, quam praep., ut et παρὰ, it. aliam rectionem v. ap. Bud. C. 712, 35. Vig. p. 293. Nr. 14. Weſſ. ad Diod. S. 1, 247. N. 47. D'Orv. Ch. p. 409. R. Or. V. 3. p. 432. N. 73. ſq. et V. 5. p. 84. N. 67. Kypk. 2, 126. Krb. p. 256. m. Loesn. p. 232. e. Kuſt. de V. med. p. 60. m. L. N. T., nominatim Schw. p. 756. e. 1414. ſq. Ind. R. Or. V. 4. 6. 7. ll. et Ant. it. Dem. Xen. 'Ανβ. Mor. cum Cyr. Z. Diod. S. et Luc., quibus in locis varie redditur; ut tamen tropus videatur ductus a rebus, v. c. pecuniis, quae *deponuntur* ap. *aliquem*, ubi bene πρὸς convenit, ut etiam, cum εἰς ei v. additur, quae ſaepe pro illa ponitur, ut Lat. *ad* pro apud, qui et ipſi tropum habent, ut ap. D'Orv. Ch. p. 438. m. e Vop. *tantum ſibi* ap. *milites* amoris *locavit*; ut ſervare pro P. potuerit Bg., forte et hic capiens paſſ. pro med. cum Bud. l. l., ubi „κατατίθεμαι τιμὴν ἢ σπουδὴν —, *colloco* et *defero* honorem ſ. ſtudium in aliquo ornando, (ſubiecto Noſtri loco memoriter,) νῦν οὖν καιρ. εὔκαιρος ἐμοὶ αἰσθέσθαι, μὴ μ. π. ὑμ. κατ. σπουδὴν" quo ſenſu med. Kuſt. l. l. reddit *ſibi deponere*, ut Vop. ante, quaſi in uſum ſuum ac commodum, cf. D'Orv. l. l., hic, ob adiunctum μὴ μάτην, ſimpliciter accipiendum, et, *honorem* ac *curam* ap. aliquem *deponere*, tropo remoto, pro alicui iſta tribuere, praeſtare, declarare, i. aliquem honorare ſ. colere et curare, amare, benefacere; nobis etiam tropum imitaturis, bey euch *gleichſam* niedergelegt, *euch* gleichſam *anvertrauet habe*; Sch. in „πρὸς — ap. *aliquem* honorem *deponere*, (at in v. κ.) paſſ. praet. *depoſitum eſſe* ap. *vos* ſtudium *non fruſtra*" ſic de verbo κ. haeſitante, nec temere, cum ſane hic liceat ſupplere aut ὑπ' ἐμοῦ in paſſ., aut cum Bg. ἐμὲ in med., per contextum, et quod forma paſſ. capitur alibi pro med., cf. 1, 3, 1:., in Lat. adv. faciente Bg. cum P., ap. G. Th. cum Gr. n. „ſine ullo rei effectu" h. l. cum Niz. inutiliter, ſine grato veſtro animo et amore mutuo, cf. Stp. Th. aliunde, nec e N. T., v. Lexx., Ind. Ael. V. h. Luc. Dion. Caſ. Xen. Bach. et Cyr. Z. cum Suid.

τοσ. χρ.) Primum ſubſt. τιμ., hic active et de ſuperiore erga inferiores valens, pertinet eo, ut Marcus cognorit, cogitarit, magni fecerit, verbis laudarit, factis, praemiis et reip. muneribus compenſarit aliorum dotes animi egregias et virtutes, prudentiam, ſapientiam, fidem, integritatem, obſequium operasque utiles, ſed alterum σπουδ. ambiguum eſt, ut Lat. Bg. e P., et vel cura, opera, labor pro aliorum commodis et felicitate, vel amor, favor, benevolentia, (ſyn. pr. §. εὐνοίας,) voluntas iuvandi, bene faciendi et merendi de aliis, cf. G. Th., cum Gr. n., Stp. Th. aliunde, Foeſ. Oec. p. 350. a. m. Kypk. 2, 258. m. et Krb. Decr. Ath. p. H. p. 434. m. Tum formula gen. τοσ. χρ. et ipſa eſt ambigua, cum poſſit gen. eſſe regiminis, pendens a ſqq. ſubſt., pro Lat. *tam longi temporis honor* et *amor*, ut alias v. c. *perpetui* temporis *amor*, vel, quod tandem redit eodem, poſſit per ſe capi et trahi ad v. ſq. κατ., tan

109825

„κατατεθεῖσθαι [o], ὑμῖν τε [p], *referatis gratiam*, *oſtendendo*,
„ἀποδοῦναι χάριν, δείξασιν, *eorum*;. *quae accepiſtis*, *non*

o) Pro colo Ox. et al., rectius comma in rel., cum ſqq. pendeant adhuc a pr. καιρός ἐστι. p) Ms. Ba. ὑμῖν τὲ ἀπ., primo τὲ cum accentu, ut alibi, ſecus ac 1, 2, 9. e., deinde nullum comma poſt τὲ, ut in edd. quibusdam.

quam adv., cum Bg. e P., dum Stp. Th. fert modo in adi. 3, 498. e. ſyn. quarti caſus τοσοῦτον χρ cum Lat. eodem, cf. Fiſch. Ind. Pal., ſed in ſubſt. 4, 641. e. affine „πολλοῦ χρ. *a* longo *tempore*; cui loquendi generi adhibetur interdum pr. διὰ, ut δ. π. χρ.“ quae praep. proprie in talibus formulis deeſt, cf. L. Boſ. Ell. p. 475., it. ἐκ, quae cum Stp. illis Lat. convenit; quanquam et ſeverum Lat. habent, *ex* infinito *tempore*, cf. G. Th. v. *temp.* 739, 11., at in aliis abl. nudum, ut in illo Gs. ad Bg. „tanto tempore“ quo hic forte uſurus eram; ubi demum, aſſumta illa praep., fit adv., ut alias per praep. et nomen.

ἀποδ. χ.) Formulam, a Bg. e P. ſumtam, affert Stp. Th. 1, 991. G. e. 4, 349. E. m. e Xen. et Iſocr., quibus add. Dem., praeter Ind., 267, 19. 299, 9. 478, 14. et Thuc. 3, 63. e. p. 207. l. 53., pro quo l. 48. et 52. ἀντιδιδόναι, cum Bg.; improbante Stp. l. l., non item p. 350. E. plane, Lat. *gratiam reddere*, quod tamen reperias ap. G. Th. in v. 102, 80. et in ſubſt. 834, 33., cui paria *retribuere* et *rependere*, ut Gr. ſubſt. par Lat. *gratia*, primo res grata, iucunda, venuſta, ſ. ſuavitas et venuſtas, quae ſit conſpicua in re ſ. perſ., deinde beneficium, quatenus res grata tribuitur, ut, quatenus percipitur, ſenſus gratus, voluptas, laetitia ex re bona, ſ. gratus animus, et, quatenus res grata redditur, etiam benevolentia, favor, amicitia, cf. Stp. Th. L. Ern. et N. T., Ind. Plut. Krg., Fab. Aeſ. Hſ., Ael. V. h. Xen. Cyr. Z., tum Mor. Iſ. Pan. p. 44. N. h), Krb. Decr. Ath. p. H. p. 432. et ad N. T. p. 117. m. Kypk. 2, 238. 298. e. Munth. p. 336. m. Loesn. p. 106. e. it. Heſ. 2, 1543. m. Suid. 3, 657. i. et Schol. Soph. ad El. v. 823., ut χάριν ἀποδ. poſſit eſſe, rem gratam reddere et contra dare ac facere, ſ. beneficium reddere, ſ. benevolentiam reddere et contra declarare, et (quum haec ſint animi grati) teſtificari gratum animum, gratum eſſe, grati animi officia parteſque implere, nobis forte *Dank* erwiedern, *abſtatten*, cf. Hoog. ad Vig. p. 151. N. 18., reddens, *referre* ſ. *agere gratias*, qui plur. eſt proprie eius ἀποδ. χάριτας, quod et ap. Noſtrum et alibi, cf. ad Thom. M. p. 912. p. ſq. N. 12. et Moer. p. 414., e quibus patet, illum acc. χάριτα, qui vulgaris putatur, nec Atticis diſplicuiſſe, quos Noſter in altera hic forma χάριν ſequitur, cf. ap. G. Th. 113, 81. „gratiam *referre* eſt reddere beneficium“ et 834, 42.

δείξασιν) Bg. ratio in hoc particip. reddendo per gerund., ob mutatum caſum et inf. in pr. ὑμῖν λ., ducta eſt e P. quodammodo, conveniens ad ſenſum cum his, ſi reſolvitur vel per particulam *dum*, vel per *et* copulam: tenente Stp. Th. aliunde notionem tropicam hanc, cum Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) non item rectionem cum ὅτι, quam v. in Ind. Ael. V. h., ut in Dem. cum ſyn. ὡς, quomodo alibi ap. Noſtrum.

ὅτι ὑπ.) Pro ὅτι ὑπ. ſcribo ὅτιπερ. *Steph.* Nihil mendi habet vulgata lectio, ſed tantum brachylogia quadam Attica figurata eſt, ut in illo Plat. μάχεται πρὸ ὧν ἂν τέκῃ, et iſto Ariſtot. ἀντικαταλλαττόμενός τι ἀνθ' οὗ προΐεται. Simplex enim ſtructura et ſententia eſt, ὅτι οὐκ ἀμν. ὑπὲρ τούτων,

„ὅτι ὑπὲρ ὧν ἐτύχετε q, οὐκ *immemores vos eſſe. Videtis,*
„ἀμνημονεῖτε. ὁρᾶτε δή μοι τὸν 8. *hunc filium meum, quem*

q) Hic comma in Ms. Ba. requiritur. *Mart.* ut in B. 1.

ὧν ἐτυχ. Sic paulo ante (§. 2.) ἄχθεσθαι ἐφ' οἷς ὀρ. μ. δ., pro ἐπὶ τούτοις, ἃ διακ. μ. ὁρ., itemque rurſum §. 6. Caeterum ὑπ. pro περὶ alibi quoque uſurpari, tum alii oſtendunt Indd. noſtri, tum Dionyſ. *Sylb.*

Formam contractam, qua de v. ad §. 2., recte intellexit Sb., cuius de ὑπ. pro περὶ per ſe verum eſt, cf. ad Luc. 3, 74. N. 9., ſed ut hic maxime quaeratur de ὑπ. cum v. ἀμν., quod Stp. Th. habet modo cum gen. rei „e Thuc. 3. ὧν οὐκ εἰκὸς ἀμνημονεῖν, (c. 54. e. *quarum* rerum *memoriam* vos *deponere* non *decet*, pro *quorum* non *fas eſt* immemores *eſſe*, ap. Poſſ. Call. p. 582. i. „*quae* nos *non* decet *oblivisci*“ et abſolute) e Luc. in Tim. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες „ſine Ind. 1, 165. l. 38. nos *autem* plane *ingrati* haberemur, *niſi* memores *eſſemus*, pro *nos* vero *ingrati* ſimus, *ſi* ſimus *immemores*, cf. Thuc. 5, 18. e. R. Or. V. 3. p. 94. ult. 614. l. 27. Xen. Symp. 8, 1. e. Ind. „oblivisci, ſilentio praeterire“ per aliam adeo notionem, quam hic, ubi modo de animo valet; ut ibi de ore, tum per lect. dubiam R. Or. V. 4. p. 151. l. 3., ſed cum gen. rei etiam ap. Thuc. 3, 40. e. et Dem. 320, 24. ὧν οὐκ ἠμνημόνησε, cum negat., ut h. l. (cf. Poſſ. Call. p. 429. m.) it. ſimul cum acc. perſ. aut rei, v. Ind. „ingratus, immemor eſſe“ cum gen. perſ. R. Or. V. 5. p. 886. i. et Ael. V. h. 6, 4. e. it. Poſſ. Synt. p. 102. i., denique cum praep. R. Or. V. 7. p. 65. ult. περὶ τῆς — γαμηλίας μὴ ἀμνημονεῖτε, unde, adhibita Sb. obſervatione, Noſtri uſus cum ὑπ. excuſatur, ſed magis tamen ex affini μνησθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ap. Dem. 232, 8., ad quem v. N. V. 9. p. 192. i. et V. 11. p. 554. i., cf. Suid. 1, 141. i. Heſ. 1, 280. m. D'Orv. Ch. p. 679. e. (ut de adi. affini R. Or. V. 7. Ant. p. 875. et Muſ. v. 322.) vertente Bg. e P. in v. utr. Cum praecedat ἀποδ. χαρ., quod eſſe diximus ad ſenſum i. q. gratum eſſe, gratum ſe praeſtare ac declarare: hic οὐκ ἀμν., quod per ſe quoque ſic reddi poteſt cum Rsk. ante in Dem. Ind., tamen potius proprie capio, non immemorem eſſe, i. recordari, in mente tenere, nec pro ſyn., ut interdum Lat. *gratum* eſſe *memoremque* copulantur.

ὧν ἐτυχ.) Subaudi καλῶν καὶ ἡδέων παρ' ἐμοῦ. *Reisk.* Aliquid et Vern. ſupplent, ut Sch. in v. „quae beneficia accepiſtis“ proprie ut neutrum plur. ὧν pertineat ad pr. duo ſubſt. fem. τιμ. et στ., per ſyneſin quandam, etiam a Latt. Inttp. ſervatam, pro eius honoris et amoris, quem accepiſtis a me; quod ultimum ſupplementum Rsk. per ſe et e contextu intelligitur; reddente Bg. e P. v. ἐτ., non item ſic Stp. Th. aliunde, ſed ſyn. aliis 3, 1441. D. ſqq., ut aſſequi, conſequi, adipiſci et potiri, quae ap. G. Th. de honore et amore reperias, ut de honore etiam Bg. 50, 41. et 912, 52., quod et ſufficiat noſtratibus, aut *genieſsen*.

ὁρᾶτε) Accipio illud ὁρ. pro imperativo, non indicativo, ut P. et Bg. (it. Sch.) et verto, *intuemini quaeſo* etc. Nam haec vis particulae δή. Paulo poſt §. ſq. γεν. δὴ οὖν λ. *eſte* igitur *quaeſo* etc. Hanc vim videtur τὸ δὴ habere 1) in interrogationibus, 2) ante (vel poſt) imperativum, 3) ante coniunctivum. *Leisn.*

Res in verbo quidem eſt ambigua, et forte etiam manebit, diſcrepantibus quoque Vern., quale quid, praeter Xen. Cyr. Z. 4, 5, 46., eſt

„υἱὸν[r], ὃν αὐτοὶ ἀνεθρέψασθε[ſ], *ipſimet educaſtis*, *iam ado-*
„ἄρτι[t] τῆς μειρακίων ἡλικίας *leſcentium aetatem ingredi*, *et*

r) In Ms. Ba. hic iterum comma deſideratur. *Mart.* ſ) In Ms. Ba. ἀνεθρέψατε, et comma ſequens pariter deeſt. *Mart.* v. N., ut in B. I. ἀνεθρέψασθαι, quae infinitivi terminatio cum altera σθε et infra variat. t) In Ms. Ba. deeſt ἄρτι. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

et ap. Thuc. 7, 77. i. ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ, ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, *vos* enim *ipſi* iam *videtis*, ut *morbo* ſim *affectus*, ſed Rz. ad Luc. 2, 813. N. 88. „videte — *in quem* ſtatum *a* morbo *redactus ſim*" tacente Stp. Th., non tamen rectionem cum particip. 2, 1417. B. e. Quod deinde cenſetur de δὴ cum imperat., habere vim obſecrandi ſ. incitandi, verum id eſt in plerisque locis, cf. Graev. L. Heſ. p. 2. m. Vig. p. 485. Nr. 9. cum N. Z. ad p. ſq. e., ad Dev. p. 108. N. 28. Hoog. Op. p. 282. Nr. 2. ſq. Atque ut δὴ libenter ſtat poſt imperat., v. Stp. Th. 1, 965. F. e. Ern. ad Hom. 'Οδ. ε', 508. Fiſch. ad Plat. Ph. p. 62, b. N. 1.: ita licet tum etiam reddi per Lat. *igitur*, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Nr. 6), quocunque tandem modo placeat illud ὁρ. accipere; quanquam mihi quidem potior Bg. ratio per indicat. praeſ. temporis videtur, et Marcus hac §. monſtrare filium ſuum, qui ſit, in qua conditione et in quo periculo propter adoleſcentiam atque imperitiam; quo declarato et quaſi picto, melius §. ſq. adiungitur imperativus modus, quo leniter monet hortaturque Marcus, ut propter illam iſtius conditionem ambiguam et periculoſam ei ſint patres atque adiutores; reddente Sch. „δὴ ſane, *nimirum*" e P. omiſſum a Bg., qui et cepit non modo artic. τὸν pro pron. demonſtr., ſed etiam dat. pron. μοὶ exquiſite, pro gen. μοῦ τὸν υἱ., ſ. τὸν υἱ. μου, quod pron. perſ. ſolemus mutare in poſſeſſ. eiusdem caſus, τὸν υἱ. ἐμὸν, quod et facimus, ſi dat. illum pron. trahimus ad pr. v. ὁρ., qua in cauſa et rectione is dat. quibusdam redundat; unde forte a P. omiſſus, cf. 1, 2, 2. e. αὐτῷ λ.

ἀνεθρεψ.) Ms. lectio poteſt eſſe vitium ſcribae, vel gloſſa, ut docuerit, med. pro act. ſtare, quae ſapientia poſt ſaepe redit; tenente Stp. Th. hoc act. ſine exemplo, quod v. in Ind. Xen. Cyr. et Geop., it. ap. Intp. Cic. ad Att. 6, 1. i. e Plat. et Ariſt. Ran. v. 975. ſine Ind., ſed med. ſ. paſſ. ap. Foeſ. O. p. 34. b. m., alio tamen ſenſu, quam 1, 2, 2. m. et hic, ubi, de imperatoris patrisque affinibus et amicis adhibitum, pertinet non tam ad nutritionem, quam ad inſtitutionem per occaſiones, et ad conſilia ac monita fidelia; reddente Sch. „α. vos *ipſi*" cf. §. 6.; ſed Bg. e P. ap. G. Th. v. *ipſe* 1223, 70. „ipſe *egomet* ſolvi *argentum*, maiorem quandam vim habet, quam *ego ipſe*, (quae vis docenda erat clarius, ut iterum adimitur in v.) *met*, ſyllaba, ornatus cauſa adiungitur, rel." tacentibus Hor. Turſ. et Lex. Apin., ſed Niz. non explicante.

ἄρτι) Illud ἄρτι perperam abeſt a Ven. *Stroth.* Omiſſum adv., ut iam aliud 1, 3, 5. e. ἄγαν, hic forte ob pr. σθε ſimile, vel de gloſſa per comparationem cum 1, 3, 2. e., quocum Noſter variarit in ſimpl. ἐπιβ., pro ἄρχομ. ἐπιβ. ibi; niſi iſtud ἀρχ. explicetur et reſpiciatur hic per adv., quod et P. fulcit ſuo *nunc*, e quo etiam vertit Stp. Th. 1, 549. E. m. ſqq., ſed quoque cum Bg., at Sb. Ind. „*iam nunc*" (cui Sch. addit „*modo*") neſcio, an pro privo Bg., cf. Cl. Cic. Schell. de ſtylo p. 50. i., Weſt. ad Ter. Andr. 1, 1, 144., obſcurius exponentem, G. Th. 492,

„ἐπιβαίνοντα, καὶ δεόμενον [u] *indigere tanquam in tempeſta-*
„ὥσπερ ἐν χειμῶνι καὶ ζάλῃ, *te et ſalo gubernatoribus, ne*

u) In Ms. Ba. hic comma deeſt, ut poſt ζ. etiam. *Mart.* Utrinque etiam in edd. quibusdam comma deeſt, ut in Ms. Bg., ſed ut ſeverius comparatio ab utr. latere muniatur commate.

82. ſqq. in P., at in Bg. cum Gr. al., tum „*modo*, ἀρτίως, tempus ſignif. praeſens, ſ. mox praeteritum, ſ. nondum praeter., ſ. ſtatim futurum" quorum ſecundum hic cogitaverit Vern. vet. per *kaum*, Lat. *vix*, non explicatum ab Hor. Turſ. p. 1097. e., ſed non ſatis a G. Th. et Don. ad Ter. Hec. 3, 1, 17., quod, adhibitum de tempore, interdum dr. pro. paulo ante et ante breve tempus, quorum prius et ap. Stp. erat in v. noſtro, quo de cf. Suid. Heſ. Tim. Gl. p. 37. Moer. p. 68. Thom. M. p. 112. cum L. N. T., quae cum Bg., ut et ad Luc. 3, 553. N. 12. e. Pric. et Grot. ad Matth. 9, 18. et ad Vig. p. 376. m. Z., qui et bene mutavit notionum ordinem, ſervatum in L. Ern. e Stp., ut ſenſus ſit h. l., videtis, filium nondum diu eſſe adoleſcentem, ſed inde a pauco tempore.

ὥσπερ) indigentem *quaſi* in *ſalo* et *fluctu* vitae *gubernatoribus.* Liv. 24, 8. (m.) *quilibet nautarum vectorumque tranquillo mari gubernare poteſt. Ubi ſaeva orta tempeſtas eſt, ac turbato mari rapitur vento navis: tum viro et gubernatore opus eſt. Non tranquillo navigamus*, navigant adoleſcentes, *ſed iam aliquot procellis ſubmerſi paene ſumus*, ſed multis procellis facile ſubmerguntur. *Itaque, quis ad gubernacula ſedeat, ſumma cura providendum ac praecavendum eſt.* Hic *fluctus* ſ. χειμὼν denotat pericula, quibus aliquis in iuventute expoſitus eſt. Metaph. χειμ. notat etiam calamitatem, v. Ariſt. Ran. v. 364. et Spanh. ad h. l. Alias *veri* potius aſſimilatur iuventus, quam *hiemi*: ſed prouti vel florem aetatis ipſum, vel vehementiam affectuum huius aetatis reſpicias, poteris eam aeque hiemi, ac veri ſimilem dicere. *Leisn.*

Praeter Exc., Sch. in „κυβ. gubernaturis *navem*, ſ. mores hominum" ſed Bg. e P, per ſubſt., qua mutatione perit externa futuri temp. ſpecies, non tamen et notio. Omnino Noſter futuri temp. participium, cum aut ſine artic., *ponit* dupliciter, ut valeat primo ſua vi futurum, ſed deinde ut ſtet pro alio tempore, aut in id ſaltem reſolvi queat, atque adeo per impf. aut praeſ., quando haec aut affinia tempora praecedunt, ut 3, 1, 10. προὔπεμψέ τε καὶ ϛρατιὰν προκαταληψομένην τὸ Βυζάντιον, *praemiſit* exercitum, *qui* occuparet *Byz.*, it. 5, 4, 20. m. πέμπει τοὺς διώξοντας λ.; *mittit*, qui *perſequantur*; ubi tamen et reſolvas per particul. Lat. *ut* cauſalem. Praeterea futurum ap. Noſtrum uſurpatur ita, ut ſit pro ſimpl. praeſ. tempore; quod ſit ipſum duobus modis, primum, ut hic, ubi ſolitarium adeſt fut., ſed deinde, ut alibi, ubi fut. copulatur cum praeſ. aut aor., qui et ipſe, ut fut. quoque, pro praeſ. eſt interdum, cf. §. 5. et 1, 3, 11. e.; ut iſta tempora tria, praeſ., aor. et fut., pro uno liceat habere atque eodem, et Var. L. hic aor. pro fut. per ſe tolerare. Iam in ſubſt. eſt tempus infinitum, et v. c. *gubernator* complectitur eum, qui ante gubernavit, et qui gubernat nunc aut poſtea et aliquando; quo Bg. ratio ſalva eſt. Caeterum et hic proprie ſuppleas pron. perſ. αὐτὸν, indigentem *iis*, qui *ſint gubernaturi*, gubernent *eum*; ubi v. utr., Gr. ac Lat., proprie phyſiceque de navi uſurpatum, deinde de aliis rebus et corporibus, ut equis, moraliter hic de perſ. eſt, ſua-

„τῶν κυβερνησόντων[x], μή ποι[y]
„φερόμενος ὑπ'[z] ἀτελοῦς τῆς

quo actus prae imperfecta offi-
ciorum peritia, ad malas artes

x) Ox. κυβερνησάντων, non tam per ſe vitioſe, ſed quia eſt e Par. mendoſa nulliusque fidei, v. N. y) Ms. Ba. μή που φ., v. N. z) ὑπὸ Pat.

dendo, monendo, conſulendo ad aliquid adducere, atque efficere, ut quis quid faciat, vel minus; unde explicatio mox ſq. §. 9. et 14., cf. G. Th. cum Gr. n., Stp. Th. et Ind. Dem., ſed Geop. alio ſenſu tropico.

μή π. φ.) Ms. μή που eſt de ſolenni varietate, cf. Z. ad Xen. Cyr. 2, 4. 17. e. 5, 1, 11. e. D'Orv. Ch. p. 119. m. et Ern. Call. p. 168. v. 117., ubi, quod dr., in ποὶ et πῇ nihil diſcriminis definiri poſſe, niſi hoc, Atticis crebriorem eſſe per οι formam, id forte valet etiam de ποῖ et ποῦ, it. ποὶ et ποὺ, quorum ποῦ ac ποῖ motum in locum ſignificat, (v. Abr. ad Aeſch. 1, 151. m. et Loesn. p. 115. m.) ut Noſtri vulg., et Lat. *quorſum* ſ. *quo*, etiam extra interrogationem, ut h. l., ubi Sch. „ne *aliquo*" peremtum a P., quod iſto ſenſu referendum ad inferiora εἰς φ. ἐπ., ut adv. loci concurrat cum ſubſt. e notione ſimplici rei ſ. ſubiecti, ubi tamen cogites tibi aliquem locum, ut accedat propius ad exempla G. Th. „*aliquo*, adv. ποῖ, ad ſ. in locum, Ter. Ad. 3, 3, 5. *credo* abductum *in* ganeum *aliquo*, pro in aliquod ganeum, ib. 5, 2, 11. in *angulum* aliquo *abeam*" ad quae N. tacent, et modo Met. Delph. „in lupanar quoddam, — *in* ang. *aliquem*" cum Gs., ubi adv. loci poſtponitur ſubſt., hic praemiſſum, quale quid non aliunde noram, ſed modo in affinibus *quoad* et *eo*, cf. G. Th. v. e. 371, 96. ſqq. et Hom. Ὀδ. δ', 302. ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο, *in* veſtibulo *domus* illic *cubarunt*, et v. 312. ſq. δεῦρ' ἤγαγε — Ἐς Λακεδαίμονα, *huc* duxit ad *Lacedaemona*; ut ſic forte non opus ſit, quod olim placebat mihi, ποὶ h. l. credere i. q. πὼς ſ. πῶ, pro Lat. *forte* ſ. *fortaſſe*, cum πῇ et ποῖ affinia ponantur pro πῶς, v. Thom. M. p. 652. v. ὅποι, Bud. C. 1353, 14. Dev. p. 317. et Ind. Dem. v. ποῦ, it. πῇ pro πῶς, cf. Hoog. Op. p. 1056. ſq., tum Heſ. 2, 1585. m. ὧδέ ποι, ὧδέ πως, Lat. *ſic fere* ſ. *quodammodo*, ut ποὶ redditur Stp. Th. 2, 1507. B. e. et L. Ern., in qua notione ſimul ineſt altera pro *fortaſſe*, quomodo ποὺ diſerte vertunt Bud. C. 1300, 36. Stp. Th. 2, 1507. E. e. Hoog. l. l. p. 1085. ſqq. Z. ad Vig. p. 433. b. m. Nr. 2) et μή που, ne *fortaſſe* Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. v. π., it. *ne forte* ſ. *an forte* Fab. Aeſ. Hſ. v. μ. e., ut ib v. εἴ „που, ſi *forte*" unde, ut ποὺ et ποὶ ſunt ſyn., ita et μή που et μή ποι, nobis *damit* nicht *etwa*; e quibus ſaltem hoc apparet, Ms. lectionem nondum eſſe amplectendam, cum et habeat ſenſum eundem, et ſit facilior, gloſſaeque adeo ſimilior. Tum Sch. „φ. *ablatus* rerum *imperitia*" fere e P., etiam ſic cum φ. copulans adiuncta in pr. ὑ., quam partem Bg. ceperit per ſe, ſed ſine magno ad ſententiam diſcrimine, ſeverum Lat. in particip. commutans cum ſyn., pro impulſus, incitatus, adductus, ſ. abreptus, qua notione Gr. et Lat. *ferri* ſumitur, ſed Gr., ut volunt, cum vi et impetu, et de vento proprie, a quo navis in mari fertur; quam in rem bene delectum ſit a Noſtro, cuius tota ſimilitudo repetita e mari et re navali, cf. Stp. Th. 4, 82. F. e. aliunde, Ind. H. Epict., D'Orv. Ch. p. 273. e. Loesn. p. 238. m. et L. N. T. Krb. p. 713. Nr. 3., poſt Bg. ad Alc. p. 39. e., ubi ſimilis noſtro locus, εἰσὶ δὲ οἱ, παραδόντες ἑαυτοὺς ἅπαξ τῷ πελάγει, ὑπ' ἀμηχανίας τῇ τύχῃ τοὺς οἴακας ἐπιτρέψαντες φέρεσθαι, et p. 40. i. ἄλλους δὲ, εἰς τὸ — πέλαγος ῥύμῃ

„τῶν δεόντων ἐμπειρίας [a], εἰς „φαῦλα ἐπιτηδεύματα προσ- „αῤῥαχθῇ [b]. γένεσθε [c] δὴ οὖν

allidatur. Eſte igitur vos illi 9. *pro me uno parentes mul-*

a) Comma hoc omnium edd., atque etiam Mss., tacentibus Excp., interea reliquimus, v. N. b) Ms. Ba. προσαραχθῇ, quod Stp. malebat. *Mart.* Hoc habuere ſolae Bc. e Stp. monito, ut vulg. ſine Iota ſubſcr. A. al., tum ſemicolon (;) ſ. potius punctum interrog. A. cum B. 2., v. N. c) B. 1. γένεσθαι mendoſe, cf. §. pr. i.

φερομένους, ἐποκέλλειν λ. alios, *in pelago* cum *impetu* actos, *impingere*, ubi Bg. ſimiliter reddit, ſed diſerte eſt cum ῥύμῃ, ut non per ſe in v. inſit, ſicut cum ſyn. ap. Aeſ. Fab. 30, 1. i. θύννος διωκόμενος ὑπὸ δελφῖνος, καὶ πολλῷ τῷ ῥοίζῳ φερόμενος, Ind. „*dum* fertur *impetu*“ cf. 120, 1. m. et 110, 2. m. ἐπεὶ — ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα (mari iam innatantia) ἐγγυτέρω ἐγένετο, ubi iterum cum diſerto ὑ. ἀν., et cum pr. ὑπὸ, quale exemplum Stp. Th. l. l. neſcit.

ἀτελ.) Adi. hoc, a P. neglectum, ſed verſum a Sch. cum Bg., qua notione hic eſt, pro οὐ τέλειος, mancus, non plenus, parvus, reperi modo ap. Plut. Hſ. 4, 3. e. ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως ἐλλιπὲς, ἡ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν ἀτελὲς, ſc. τὶ χρῆμά ἐστι, *diſciplina*, *ſi a natura deſtituatur*, *mutila eſt*, *exercitatio*, *cui et natura et diſciplina deeſt*, *imperfecta eſt*, pro *diſciplina* vero *ſine* natura *mutila eſt*, ſed *exercitatio* absque utroque *imperfecta*, ubi pr. eſt ſyn., copulatum cum altero etiam ap. Plut. Krg. §. 6., unde Heſ. 1, 598. i. ἀτελεῖς, ἐλλιπεῖς, cf. Stp. Th. e Luc. 1, 228. l. 67. et 3, 467. l. 76., it. Thom. M. p. 119. cum Ind. Geop., ſed, quo ſenſu Stp. caret, pro fine carens et perpetuus, Fiſch. Aeſch. Ind. et p. 134. a. i., reddente Sch. „ἐμπ. peritia *imperfecta* rerum *neceſſariarum*, δ. *rerum*, quae *fieri* oportet, *peritia*“ ubi e P. ſupplet ſubſt. πραγμάτων, cf. L. Boſ. Ell. p. 289. e., ſed ſine exemplo, ut Bg. melius in δ., quam P., cf. Exc., ſed in ſq. ἐπ. cum eodem aliter, ac 1, 3, 3. e. it. 1, 1, 10., ſed per ſyn. exquiſitum, quocum adi. φ. poteſt explicari vel cum Bg. e P., pro inhoneſtus ſ. vitioſus, vel, e principe notione, pro levis, vilis, parvus, non magni pretii, ut ſint hic ſtudia rerum levium, actiones principe indignae, non magnae et publicae utilitatis, cf. Thom. M. p. 889. Moer. p. 385. Heſ. Suid. Ind. Fiſch. Aeſch. Xen. Cyr. Z. et Dem., ſed G. Th. „*ars*, agendi rationem, exercitatione, ſ. praeceptis firmatam, (aut univerſam,) notat. — τῶν μέσων eſt“ cf. Cort. ep. Cic. 5, 16, 5. et ad Sall. Cat. 2, 4. p. 14. a. m. „*artes* ſunt mores, ſtudia, et modo virtutes, modo vitia“ et Ind. Flor. „pro inſtitutis, moribus, — genere et modo vivendi.“

προσαρρ.) Scribo προσαρραχθῇ. *Steph.* Sch. in ἐπιτ. per unum ῥ et in v. „προσαράττω, ex ἀράττω, pulſo. Paſſ. προσαραχθῇ — ita enim ſcribi mavult Stp., quod et formatio Grammat. requirit“ cf. Exc. Hic punctum illud interrog. edd. quarundam ferat quidem pr. ὁρᾶτε, pro indicat. acceptum, ſed non aeque, opinor, Marci dicentis conditio, qui, aegrotans nunc, debiliorem habuerit animum nec commotum, cui interrogatio illa potius convenit, nec tantum ſpiritum, ut per longiorem periodum, e natura interrogationis, intenderit illum et quaſi ſuſpenderit ad extremam periodi vocem πρ.

δὴ) Bg. e P. in δὴ οὖν per privum Lat. *igitur*, cf. Exc. ad 1, 2, 9., ut

„αὐτῷ ὑμεῖς ἀνθ' ἑνὸς ἐμοῦ [d]
„πατέρες πολλοὶ, περιέποντές
„τε καὶ τὰ ἄριστα συμβουλεύον-

ti excolendo et optima ſuadendo. Neque enim pecuniae

d) Ms. Ba. ὑμ. ἀνθ' ἑνὸς πατ. Deeſt itaque ἐμοῦ, quod et deeſſe poteſt. *Mart.* v. N.

de Leisn. ad δὴ ſupra §. pr. i. Mox in Ms. poteſt pron. ἐμοῦ omiſſum eſſe vitio ſcribae, ob pr. vocem, ab eodem elemento incipientem; ut ſane per ſe idem pron. deeſſe poteſt. Sed cum Mss. rel. agnoſcit etiam P., unde Bg. ſervat, et, per legem elegantiae, v. Ern. rhet. §. 301., in opponendo et diſtinguendo, quia ἐμοῦ refertur ad pr. ὑμεῖς, ut πολλοὶ ad ἑνὸς, requiritur idem, ſaltem non eſt tentandum; ut et Vern. vet. ſtuduit retinere, *daſs* er, *Statt* meiner, *als* eines *einzigen*, viele *Väter* an *euch* finden *möge*, aſſumens ὡς, pro tanquam, cum moleſta ſint noſtratibus adi. duo illa in vicinia, niſi adi. ἑν. mutetur in adv. *unice* ſ. *ſolum*, ut *Statt* meiner *allein*, cf. Dem. 142, 4. ὥσπερ ἑνὸς ἡμῶν ἑκάστου εἷς τίς ἐστι γονεὺς, οὕτω συμπάσης τῆς πόλεως κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺς πένητας ἡγεῖσθαι, et 1451, 21. μᾶλλον ἂν ἡγησάμην ἕνα ὄντα ἐμαυτὸν ἀγνοεῖν τὰ κράτιστα, ἢ πάντας ὑμᾶς.

πατερ.) Ut hic patres dicuntur ob educationem: ita Menelaus et Agamemnon Atrei filii dicuntur, quia, Pliſthene, eorum patre, defuncto, educationis curam geſſerat (Atreus, Pliſthenis frater,) v. Liber. de S. Am. ep. theol. p. 299. *Leisn.*

Stp. Th. plane tacuit de hoc ſenſu ſubſt. πατ. tropico, cum *pater* dr., qui agit, quae pater verus propriusque, et patris animum habet ac declarat, ne memor quidem locorum N. T. in hanc notionem, v. Lexx., in primis Krb. p. 492. e. Nr. 4. „qui adfectu paterno praeditus eſt, 1 Cor. 4, 15. (ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ,) ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατ." et G. Th. 724, 102. „gerere *patrem*, pro paterno affectu eſſe. — Sic *induere* patrem *mente*, pro ſumere animum et affectum patris," a quo omnis cura et actio, patribus ſimilis ac conveniens, pendet, ſed Sch. „*parentes* bonae educationis et conſilii" in Lat. quidem cum Bg. e P., ſed, quoad ſenſum et ſupplementum cum Leisn. fere, ſed vel ſic anguſtior; Noſtro ipſo ſubiiciente mox explicationem paulo latiorem et duplicis generis officiique.

περιέπ.) περιέπειν τινὰ, curam alicuius habere. Sic 5, 1, 14. et Xen. Mem. S. 2, 9, 9. *Leisn.*

Cf. Exc., ſed Sch. „adoleſcentem *excolentes*, (e P. partim, quem Bg. preſſius ſequitur, non ſupplens pron. omiſſum αὐτὸν, quod ille innuit iſto ſubſt. addito, ſed diſerte ponit in) e *ſuggerentes* ei *optima*" ut adeo bis h. l. pron. opprimatur, idque diverſi caſus; vertente Bg. in συμβ. forſan e Stp. Th. 1, 772. C. m. aliunde, ubi nec cum acc. rei, (quem tamen et Lat. norunt, v. c. Cic. ad Att. 11, 14.) nec cum τὰ ἀρ., pro quo 1, 6, 1. τὰ βέλτιστα συμβ. et noſtrum τὰ ἀρ. cum ſyn. 2, 2, 13. συμβ. — τὰ ἀρ. καὶ σωτήρια, cf. Thuc. 4, 74. m. βουλεύσειν τῇ πόλει τὰ ἀρ., *optima conſilia* reip. *daturos*, ut Dem. 108, 21. ὁ μὲν εἶπεν ὡς οἴοντε τὰ ἀρ., praebente G. Th. nihil, ſed Cort. ad Sall. Iug. 85, 33. „*optima*, pro utiliſſima" in quo adi. ſuppleveris ſubſt. *negotia*, ut in Gr. πράγματα, tacente L. Boſ. Ell., ſed Lindn. p. 49. m. et Ind. inclinante ad *con-*

„τες. οὔτε γὰρ χρημάτων „πλῆθος οὐδὲν αὔταρκες[e] πρὸς „τυραννίδος ἀκρασίαν, οὔτε

10. *vis ulla ſufficit tyrannidis incontinentiae, neque ſatelli-*

e) αὐταρκὲς hoc alio accentu in B. 2. L. al. v. N.

ſilia; ad quam ellipſin redeas etiam, ſi adi. neutr. plur. exponas per ellipſin pr. κατὰ (iterum ſilente L. Boſ.) pro adv. *optime*, quod et Lat. habent in v. ſevero *conſulere*, v. G. Th., quo utitur, una cum Bg., etiam Ind. Z. Xen. Cyr.

οὔτε χρημ.) Sch. „πλ. multitudo *pecuniae*“ ſed in χρ. cum Bg. e P., per numerum in uno alium, et in altero exquiſite, ſed tropo ſat noto, cf. G. Th. 1050, 43. „*vis*, πλῆθος, multitudo et copiae“ in v. *pec.* cum Gr. n. plur., non male Vern. vet. ſolvente ſubſt. duo in adi. cum ſubſt., *groſse Schätze*. Tum οὐδὲν, etſi pro ſimpl. οὐ poteſt iterum accipi, ut §. 2. e. (ubi et de ἐςὶ, iterum hic oppreſſo,) tamen h. l. cum Bg. per pron. reddiderim, non negligens id cum P., proboque, cum idem pron. neg. cum particulis eiusdem notionis, οὔτε — οὐδὲν — οὔτε, (cf. 1, 2, 4. e., ubi pron. idem praecedit, hic medium,) non dedit ſevere, *neque* — nulla — *neque*, ob ambiguitatem in *neque nulla*, (quod fuiſſet pro aiente *ulla* ſ. aliqua,) ſed per neg. et affirmativam, nobis, *denn* weder *irgend* eine *Menge* von *Geld* ſ. *Schätzen*, ubi *non ulla* ſ. *nulla* infinitum eſt pro que ſuperlat., nec maxima pecuniae multitudo, ſ., in contracto illo Vern. vet. modo, nec ſummae divitiae.

αὔταρκες) Accentu hoc e regulis Grammat. (Well. p. 91. i. ſ. 67. m.) ap. Stp. Th. eſt aliunde, etiam in eius e Luc. 1, 675. i., ſed τὸ αὐταρκὲς, altero edd. accentu, rurſus ap. Anton. Phil. 1, 16. p. 24. m. et in N. Gac. b. B. m., ut cum pr. πρὸς etiam aliunde ap. Stp., in quibus Thuc. 2, 51. i. de peſte illa, σῶμα αὔταρκες ὂν οὐδὲν διεφάνη πρὸς αὐτὸ, *nullum* corpus *tanti* mali *violentiae* reſiſtere *potuit*, ubi cum Bg. (et partim Sch. „quod *ſufficit* ad aliquid“ deſerto P.) mutatur rectio Gr. et formula in ſyn. dat.; pro quibus malim phraſin, in qua adi. retinetur, *ſufficientem*, parem, *eſſe*, h. l. i. q. ſq. ἱκανὸς, quocum et inf. regit, cf. Ind. Xen. Cyr. et Polb. Ern., it. Heſ. 1, 621. e. k., ἱκανὸς, ſed 2, 35. m. ἱκανὴν, ἀρκοῦσαν, et mox ἱκανὸν, διαρκὲς, cf. p. 963. e. 1276. m. ἐξαρκὴς, unde fortaſſis ille accentus alius in noſtro adi.

ἀκρασ.) Mallem ἀσφάλειαν. Nam ἀκρασία non bene convenit ſequentibus. Marcus enim docere vult, quomodo princeps tutus vivere poſſit, ἀκινδύνως. Ad hanc vero rem non ſufficere oſtendit nec pecuniam, nec ſatellitum agmina. *Gedik.*

Cuius argumentum, e contextu ductum, adiuvare poſſis altero hoc a litterarum ſimilitudine quadam, unde κρ et σφ, it. σ et λ, tum ι et ει confuſa; ut tamen non tutum ſit tentare quid hic contra libros omnes et P. ipſum, perſtantes in lectione vulg., quam ſic tuear atque explicem, ut τυρ. cum Vern. ſumatur de concreto ac perſ., et ſubſt. utr. pro adi. cum ſubſt., intemperanti ſ. profuſo tyranno, in malam partem, vel etiam univerſe regi, principi, ut mox ſequatur τὸν ἀρχ. per variationem; qui cum ſit impotens ſui, cupiditatum, gulae, ventrisque, ac profundat vel maximas divitias, ab iis nihil praeſidii habet ad ſe tuendum, quia, intemperanter ante iam abſumtae, tum, cum uſus earum ſit ad

„δορυφόρων φρουρὰ ἱκανὴ ῥύε- *tum cuſtodia idonea tuendo*

periculum depellendum, non amplius adſunt et adhiberi poſſunt. In quo ſane lectores expectabant potius hanc a Noſtro ſententiam, pecunias nullas tyrannidi ac tyranno ſufficere et prodeſſe ad ſecuritatem et ſe tuendum defendendumque; quod et Vern. vet. exprimit, et Severus infra filiis adhibet 3, 13, 9. ſqq. Verum Noſter videtur decipere lectorum expectationem, alio converſa mente ac ſententia, modum potius innuens, quo nihil ſufficiant tyrannis opes pecuniariae, cum per intemperantiam inaniter abſumantur et pereant; eſtque in hoc etiam genus elegantiae, cf. Ern. rhet. §. 300., quod pro ſolo concreto perſonae, aut h. l. abſtracto τυραννίδος, adiungit aliquid, cauſam ſ. modum continens, lectorisque cogitationi ſubiiciens; unde pecuniae nulla multitudo ſufficere alicuius intemperantiae dicitur, cum pecunia non eſt ita magna, quin ab aliquo conſumatur per intemperantiam, ex intemperantia, ſ. intemperanter; quae omnes ſunt formulae cauſae ſ. modi. In qua exponendi loci ratione manent hic et ſq. membro diverſae quodammodo enunciationes, quarum una exprimitur oblique ac tecte et per modum cauſamve, ſed altera ſimpliciter, directe et plane; ut in Gedikii coniectura ſunt enunciationes ſyn., non tamen illae per ſe abſurdae, ſed rem eandem per copiam proponentes. Ad ſententiam autem vulgarem, nullas pecunias tueri tyrannum ac principem, modo proferimus Sall. Iug. 10, 4. non *exercitus*, neque *theſauri* praeſidia *regni ſunt*, verum *amici*, quos *neque* armis *cogere*, neque *auro* parare *queas*. Officio *et* fide *pariuntur*; ad quae Cort. „ab Xen. l. 8. locum eſſe expreſſum, notavit *Manutius*. Noſtrum aemulatur Herodi." hinc ſine Gr., in *Manut.* errans, pro Abramo, qui ad Cic. Phil. 2, 44. i. *nullum eſt* iſtuc — *praeſidium*. Caritate *et* benevolentia *civium* ſeptum *oportet eſſe*, non *armis*, e Xen. tantum Latina comparat, quorum Graeca ſunt Cyr. 8, 7, 3. ed. Th. V. 1. p. 545. i., ſed Z. 8, 7, 13. cf. Iſocr. Or. ad Nic. 6, 3. ed. Kretſchmar.

δορυφ. φρ.) Bg. reddit φρ. ſeverius, quam P., ſed aeque ambigue, de perſ., an re, ubi ſit cuſtodiendi actus ſ. ſtudium et cura; quam poſtr. notionem habet Stp. Th. 2, 1500. C. m. ſine exemplo, ut priorem „pro ipſis militibus praeſidiariis et cuſtodibus" aliunde tantum, cum gen. perſ. ſimili τὴν Σπαρτιατῶν φρ., ut G. Th. paedagogorum *cuſtodia*, e Quint., relatum a Gs. ad notionem non perſ., ſed rei, quae et h. l. potior ob adiunctum gen. δορ. nominis appellativi, in quo et ipſo iam eſt notio *cuſtodum*, quod ſecus in Stp. Σπαρτ. nominis proprii gen., cf. Aeſch. Or. R. V. 3. p. 30. εὖ δ' ἴστε, — ὅτι τὰ μὲν τῶν δημοκρατουμένων σώματα καὶ τὴν πολιτείαν οἱ νόμοι σώζουσι, τὰ δὲ τῶν τυράννων καὶ τῶν ὀλιγαρχιῶν ἀπιστία καὶ ἡ μετὰ τῶν ὅπλων φρουρὰ, per periphraſin e praep., pro gen concreti, vel pro adi., *armatorum*, militum *cuſtodiam*, ſ. *armatam cuſtodiam*, ubi ad v. σωζ. ſuppleas haec, ſcil. ad tempus aliquod; pro quo Noſter dicit, quid requiratur ad tempus omne et diuturnius; unde mox ἀρχῆς μῆκος, et ſenſus h. l., vim armorum ſatellitumque tutelam et vigilantiam tueri quidem imperantem ad tempus aliquod; ſed non ſufficere in omne tempus, neque eum perpetuo tutum praeſtare, dum vel ipſi cuſtodes ſunt perfidi, et, quem ſervare debebant, eum necant, ut Pertinacem Praetoriani, vel ſaltem non poſſunt ubique arcere ac cavere inſidias, ſicas, venena, cf. Plin. Pan. c. 49. i., ſumendo hic ſubſt. δορ. non ſenſu angu-

„σθαι τὸν ἄρχοντα, εἰ μὴ προϋπ- *principi, niſi prius adſit ſub-*
„άρχοι[f] ἡ τῶν ὑπηκόων εὔνοια. *iectorum benevolentia.* *Potiſ-*

f) Ms. Vi. προυπάρχει λ., v. N.

ſtiori, de ſatellitio Praetorio imperatoris Rom., ſed latiori, de quibusvis principum ſatellitibus, cf. 1, 2, 5. e., reddente Sch. in „*ix. poteſt* tueri“ fere cum P., per privum v. δύναται, quo redeas, aſſumto, quod iterum oppreſſum, v. ἐστὶ, cf. G. Th. 960, 40. „*idonei*, i. e. qui poſſunt“ cuius adi. inf. mutat Bg. in ſyn. dat. participii ſ. gerund., ut Stp. Th. aliunde rurſus in aliam formulam per praep. cum particip., unde hic dicas, *idonea* ad *tuendum principem*, quae non modo propior ingenio noſtratis linguae, ſed et par illi Bg., vulgo reſolvendae in iſtam Stp., qui in v. med. ῥ. (ubi Bg. e P., „ſervare, defendere“) cum acc. perſ., poſt exempla e poët., (quibus add. Call. L. P. v. 112. et Ind. Orph.) unum modo tenet e proſ. aliunde, cf. L. N. T. et Ind. Ael. V. h., cum acc. rei R. Or. V. 8. Lyc., cum praep. ſimul Dion. H. S. T. 1. et Diod. S., cum acc. perſ. et praep. Krb. ad N. T. p. 99. et Ind. Fiſch. Pal., ſed ſimul cum gen. rei Loesn. p. 93. e. Foeſ. O. p. 335. b. m. Ind. Ael. V. h. et Fab. Aeſ. Hſ. cum Ariſt. Lyſ. v. 342., ubi v. Schol. et Suid. 3, 271. m., contra quae fruſtra diſtinguit Ammon. p. 123., cf. Heſ. 2, 1126. e. p. ſq. e. 1, 1445. e. 1448. e. 1450. Nr. 27. ſqq. p. ſq. i. et Nr. 3. 10. 13. it. 2, 1129. e. Nr. 8., et ad ἀρχ. Bg. e P. 1, 2, 8.

προϋπαρχ.) Legebam προσυπάρχοι, *accedat*, adiungatur. T. *Fab.* Sic et ego malim. *Reisk.*

Leisn. in m. Ox. „F. προσυπάρχοι, *accedat*“ innuens per compendium illud et litteram ſimpl. praefixam aut *forte* ſuamque coniecturam, aut potius, ob Lat. idem ſubiectum, *Fabri* nomen ac rem, quae per ſe non eſt improbabilis a litteris et uſu, cum πρὸ et πρὸς ſaepe confundantur, ut tamen, nihil definiente P., aliudque agente hic, cum Ms. Vi. quoque rel. Mss. tacite conſentiant in vulg. lectione, quam et Bg. tolerat cum Sch. „ante *exiſtat*“ illam praep., a v. ſeparatam, reddentes per adv., qui ſenſus eſt commodus, principem non ſatis tueri poſſe ſatellites, niſi prius reliqui cives faveant ſimul, nec vitae inſidientur, cf. Stp. Th. aliunde, L. N. T. Ind. Dem. Diod. S. et Fiſch. Aeſch. ex 2, 37. p. 31. i., ubi deinde ſubſtituitur πρότερον ὑπάρξαι, ut quoque interpretatur Bud. C. 183, 44. p. ſq. l. 8., ſed et „i. q. ὑπάρχειν“ quaſi praep. redundet, et ſit modo h. l. *adſit*; ubi adiuves per ſuppletum adv. *ſimul* ſ. *praeterea*; ut ne ſic quidem opus ſit alia lectione, quam vulg., de cuius ſcriptura in Ms. ſine punctis nihil habui, ut eius modus alius, indicat. pro optat., haud dubie eſt e confuſis ε et ο ſ. οι et ει, ut infra, cum poſt εἰ μὴ rectus ſit per ſe modus uterque, in quam rem nihil diſerte eſt, ſed tantum per exempla ap. Hoog. Op. et Vig. it. L. N. T., at tamen ap. Stp. Th.

ἡ τῶν ὑπ.) Non cumulabo hic, quae magno numero philoſophantur et inculcant prudentes, quorum in his locis campus eſt. Scite et ad Marci noſtri ſententiam appoſite Dion ad Dionyſ. Sic. iuniorem ap. Plut. in Dion. τοὺς ἀδαμαντίνους δεσμοὺς οὐχ, ὥσπερ ὁ πατὴρ ἔλεγεν αὐτοῦ, φόβον καὶ βίαν καὶ νεῶν πλῆθος εἶναι καὶ βαρβάρων μυρίανδρον φυλακὴν, (Noſtri prius φρουρὰ,) εὔνοιαν δὲ καὶ προθυμίαν καὶ χάριν ἐγγενομένην ὑπ' ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης, *adamantina* illa *vincula* non *eſſe* metum *et* vim *et* navium

„μάλιϛα δὲ ἐκεῖνοι εἰς ἀρχῆς 11. *ſimum vero illi in imperio*
„μῆκος ἀκινδύνως ἤλασαν, ὅσοι *longe ſine periculo provehun-*

multitudinem et *decem millium* barbarorum *cuſtodiam*, ſicut *pater eius dixerit*, qui iactaverat, ſe adamantinis vinculis firmitatem ſuae potentiae vinxiſſe, *ſed* benevolentiam, *ſtudium*, favorem, *ex* virtute *et* iuſtitia *hominibus impreſſum.* Quare et poſtea, cum perculſus a Dione eſſet Dionyſius, plerique ſcriptores cum nota memorabilis exemplj obſervant, *nullum* eſſe *imperium* tutum, *niſi* benevolentia *munitum*, ut plurium ſententiam unius Corn. N. verbis nunc efferamus ex Dion. 5, 3. Proxime ad ipſam formam ſententiae Herodi congruit illud Claud. Pan. in Conſ. Hon. (de IV Conſ. Hon. v. 281.) Non *ſic* excubiae, *non* circumſtantia *tela* (pila), *Quam* tutatur *amor.* Ap. Sen. in Theb., memorabili dialogo, diſceptatur id argumentum inter Polynicen et Iocaſtam, quorum ille *metum*, ex hypotheſi tyrannica, haec *benevolentiam*, accommodato ad formam iuſti imperii ſermone, extollit. *Boecl.* Sall. Cat. 9, (5.) *in pace remp. curabant*, quod *beneficiis*, quam *metu*, imperium *agitabant*, etc. cf. Ter. Ad. 1, 1, 32. ap. Sall. ep. 2. de rep. ord. c. 4. (§. 1.) et quid Iocaſta dicat ap. Sen. Theb. et Cort. ad loca Sall. it. Cic. Phil. 1, 14. et 2, 44. *Leisn.*

Finimus cum Iocaſta ap. Sen. Th. Act. 4. v. 113. *Qui* vult *amari*, languida *regnet* manu. *Inviſa* nunquam *imperia* retinentur *diu*. Noſtri ſententiam libere efferente Sch. fere per ſingulas voces, nec e P., qui, liberrimus in rel., etiam periphraſi utitur ad ὑπηκ., ap. Sch. ubique per *ſubditorum*, cf. 1, 1, 9.

ἤλασαν) provehuntur ſ. provehi ſolent. *Leisn.* vertens recte aor. per praeſ., tum univerſe, ut Bg., tum per auxiliare v. Lat. *ſolere*, quod et in aliis tempp. procedit, ut impf., perf. et fut., cf. Graev. L. Heſ. p. 24. ad eumque Krb. ἐργ. v. 497. Ern. Xen. Mem. S. 1, 4, 2. e. 2, 4, 7. Bach. Oec. 1, 23. 5, 18. e. Fiſch. Aeſch. p. 117. b. N. 74. Vig. p. 204. Nr. 11. ſq. Abr. ad Aeſch. 2, 106. e. Per. ad Ael. V. h. 1, 4. e. cum Ind. v. *aor.* tum v. ἐλαύνειν, pro neutro et paſſ. cum Bg. redditum, Ind. Dion. Caſ., ſed per alia Latt. ap. Bud. C. 1240, 42. Stp. Th. aliunde et L. Ern. Nr. 23., ubi et additur *pervenire*, ut diſerte Sch. in v. „pervenerunt *ad* diuturnitatem *imperii*“ cui et ipſi tropico addas et alia, hic commoda, ut adipiſci ſ. conſequi, nobis *zu* einer *langen* Regierung *gelangen*; cum et hic duo ſubſt. ſint pro adi. cum ſubſt., ad diuturnum imperium; tropum recte intelligente P. in *diu imperare*, ſed non ſevere in Verſ. ipſam ingerente, quanquam et Bg. ſeveritatem ſummam deſerit, (delecta formula et rectione alia, ubi ſumitur praep. cum alio caſu et ſubſt. ſecundum mutatur in adv.) quae maior fuerit in hoc, *ad imperii* longinquitatem *provehuntur*, quo in v. G. Th. „metaph. adhibetur, ut *progredi*, — longius *in* amicitia *provecti*, (e Bg. rectione,) — procedere, (ut Sch. in εἰς „ad aliquid *procedere*,) provehi *ad* optatos *exitus*“ ut hic toleres Lat. paſſ. et compoſ., cum vix ad Gr. tropum accedas alio act. et ſimpl., cf. de ſubſt. μ. Dem. Ind. et 131, 15. τῷ μήκει τοῦ πολέμου, it. 158, pen., ut de adv. ἀκ. (ubi Bg., deſerto P., per formulam ſyn. e praep. cum ſubſt., ut Sch.) Ind. Thuc. et Dem., cui add. 154, 26. 473, 5. et R. Or. V. 5. p. 107. N. 34., abeunte P. a Gr. per additum adv. „*demum* — diu *tuto* que *imperant*“ et quoque per adiunctam copulam, ob duo adv. concurrentia, ſed praeterea δὲ pro γὰρ exprimente in *quippe*, ſed ut hic etiam procedat vulgari ſenſu cum Bg., relatum ad οὕτε §. pr., e quo Bg. in ſqq.

„μὴ φόβον ἐξ ὠμότητος, πόθον *tur, qui non metum ex crude-*

ubi ad φ. ſuppleas vel gen. pron. *αὐτῶν*, *metum ſui*, (a Noſtro forte omiſſum ob ſq. eundem et magis ibi neceſſarium,) vel ſyn. formulam per praep., v. c. *metum* erga *ſe*, cf. ap. Dem. 341, ult. τῷ καθ' ἑαυτὸν φόβῳ, aut cum praep. alia, ut ἀπὸ, (quam ſolam Stp. Th. novit,) Ind. Diod. S. et Xen. Cyr. et Bach. Z., it. ἐπὶ Phil. Flacc. p. 749. A. m. 756. ult., it. παρὰ Luc. 1, 116. l. 54., περὶ Polb. Ind. Ern. cum Rs. p. 436. e., it. πρὸς Ind. Dem., cf. ib. 204, 18. et ſupra 1, 3, 11. e. 13. e. cum Rs. ad Polb. p. 400. m. et de ſq. ἐξ ὠμ. Exc.

πόθον) Ut ποθ. hic vertit P. *amorem:* ſic infra (1, 7, 5.) ἐπόθουν *amabant* de Commodo. Utrobique autem ab illo diſſentio. Sed idem (h. l.) legit ἐκ τῆς αὐτ. χρης., in quo illi aſſentior. *Steph.*

Qui tamen in Th. 3, 422. e. „ποθέω, — *amo*, ſicut πόθος pro *amor*" aliunde, A. m. noſtrum locum ſine Vs. ſubiiciens notioni pro *deſiderium*, nec deinde afferens alium pro *amor*, niſi de deo illo et Cupidine, dum contra L. Ern. recte tenet in v. utr. alteram vim quoque, cf. de verbo Per. ad Ael. V. h. 3, 42. p. 311. N. 8. cum Ind., Muſ. Verſ. Röv. v. 201. 233., ſed de ſubſt. Ind. Ariſt. Kuſt., Ern. Hom. v. ὑγρὸς, Plut. Krg., Muſ. ed. l., Orph. λιθ. 11, 95., ut ap. Lycophr. v. 110. et 156. de amore illicito ac venere, v. Schol., it. Heſ. 2, 988. m. ποθεινή, ἀγαπητή, et e. πόθημα, ἀγάπη, ſed vulgari ſenſu, de deſiderio tum rei, tum perſ. abſentis in univerſum, Gs. Chr. et Suid. 3, 137. m. ex Ariſt. Plut. v. 1128., vel etiam mortui, Lycophr. v. 67., quo modo hic ceperit Stp., ſed nec Bg. cepit, nec capi patitur contextus, primo, quia oppon. φόβος, quocum non deſiderium, ſed amor componitur ex uſu perpetuo, ubi ſermo eſt de officio aut animo erga aliquem, etiam in N. T., deinde, quia h. l. agitur de imperatoribus neque abſentibus, neque mortuis, ſed de iis, qui ad imperium longius provecti ſunt, ad quam rem atque diuturnitatem imperii non ſane prodeſt civium deſiderium, ſed amor et benevolentia, quae non modo principum vitae non nocent, ſed et cavent ac provident; omninoque ποθ. hic eſt i. q. §. pr. e. εὔνοια per variationem, neque adeo perpetuum diſcrimen Ammon. p. 59. inter ἔρως et πόθος, it. ἐρᾷν et ποθεῖν, quanquam per ſe verum; fluctuante Sch in „π. *amorem* ſ. *deſiderium* inſtillare *animis*, αὐτῶν, ipſorum, *eorum*" quod pron. Bg. e P. negligit, melius per aſperum edendum, ob v. ἐνεϛ., contra addente P. aliud pron. ad τῶν ἀρχ. (per quod variatur cum τῶν ὑπηκ. §. pr., cf. 1, 2, 5.) de cuius lectione nova e Stp. indicio v. Exc. Hic Sch. in ἐνεϛ. inſtillarunt *animis* illorum *amorem*" per perſ., ſed ſupra per praeſ. cum Bg. e P., noſcente Stp. Th. tantum paſſ. improprie cum dat. perſ. ex Hom. 'Οδ. β', 271. (Cl. Vs. cum Bg.) et ex Herodt. 9, 3. ſine Ind. p. 692. l. 29. οἱ δεινὸς ἐνέϛακτο ἵμερος, melius a Stp. converſum, quam in Vs. ad latus, ubi Weſſ. profert noſtro ſimillimum ex Oppi. πόθος τὶς ἐνέϛακται φρεσὶ θηρῶν, ut phyſice eſt in Geop. Ind., it. ap. Ariſt. Veſp. v. 700., ſed ap. Luc. 2, 545. l. 13. in Var. L. ἐνϛάξωμεν e gloſſa pro ἐνϛαλάξωμεν rariori, (quod ap. Stp. Th. eſt ſine auctore,) tum Heſ. 1, 1233. m. cum N., ad Hom. l. l. pertinens, ut noſtrum eſt i. q. 6, 4, 4. πόθον ἑαυτοῦ τῷ πλήθει ἐμπεποιήκει, tropoque remoto, excitare amorem, metum in animis, et efficere, ut amor, timor, exiſtat in civium animis, ſed ut proprie de φοβ. non uſurpetur, ut nec Lat. de metu ap. G. Th. cum Gr. n. „per translationem in animum immittere (veluti) et leniter infundere" procedens

„δὲ τῆς αὐτῶν[g] χρηστότητος[h]	*litate, ſed amorem ex bo-*
„ταῖς τῶν ἀρχομένων ψυχαῖς	*nitate, ſubiectorum animis in-*
„ἐνέσταξαν. οὐ γὰρ οἱ ἐξ	12. *ſtillant. Non enim qui*
„ἀνάγκης[i] δουλεύοντες, ἀλλ᾽, οἱ	*neceſſitate ſerviunt, ſed qui*

g) αὐτ. per lenem Ms. Ba. cum A. al., v. N. h) Comma hic in A. al. cum Ms. Bg. i) Ms. Ba. ἐξανάγκης quaſi adverbialiter. *Mart.* v. 1, 1, 1. e. οὐχ ἥκ. et N.

tamen, quia tum ſaepe duobus ſubſt. adiungitur verbum, uni eorum modo per ſe conveniens, tum h. l. utrumque ſubſt. eſt e claſſe affectuum, et, ſi de uno affectu, amore quidem, valeat tropus, aeque valere poteſt de altero et timore.

οἱ ἐξ ἀν. δουλ.) Xen. Mem. S. 1, 2, 10. (ἐγὼ δ᾽ οἶμαι, τοὺς φρόνησιν ἀσκοῦντας — ἥκιστα γίγνεσθαι βιαίους, εἰδότας, ὅτι) τῇ μὲν βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι καὶ κίνδυνοι, διὰ δὲ τοῦ πείθειν ἀκινδύνως τὲ καὶ μετὰ φιλίας ταῦτα (ταυτὰ) γίγνεται. οἱ μὲν γὰρ βιασθέντες ὡς ἀφαιρεθέντες μισοῦσιν, οἱ δὲ πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι φιλοῦσιν. *Leisn.*

Liberum P. deſerit quoque Sch., formulam praep. cum ſubſt. ἐξ ἀν., reddens per adv. „*neceſſario*, coacte“ ſed ap. Suid. 3, 687. e. χρηστὸς ἐξ ἀγάπης, ἀλλ᾽ οὐκ ἐξ ἀν., ex *amore*, non *neceſſitate* bonus *erat*, ubi neſcias, utrum vertatur cum Bg. per nudum abl., an is abl. pendeat a pr. *ex* adhuc, ſuum caſum regente, quamvis interiecta negativa; ut tamen haec ſevera Vs. non ſit ap. G. Th., ſed, praeter Sch. et Bg., etiam abl. ille cum particip. aliquo, *neceſſitate coactus*, adſtrictus, *impulſus*; noſtratibus tenentibus omnes iſtas rationes, et praeterea aliam compoſitam ex abl. cum adi., *nothwendiger Weiſe*, cf. v. ἐκ Bud. C. 1011, 36. Stp. Th. aliunde 1, 1161. E. m., Ind. Dion. H. S. T. 1. „ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, *neceſſario*“ (quibus addas Lat. *modo*, et Gr. τρόπου, etc., ut Vernac. poſtremum illud accipias; de quibus ellipſibus nihil Lindn. L. Boſ. et G. Th., ubi tantum „*neceſſario*, ὑπ᾽ ἀνάγκης, i. coactim“) Iſ. Pan. Mor. et Ev., Xen. Z. Cyr. et Bach., etiam v. ἐξ, Plut. Hſ., Fiſch. Theophr. et ad Well. p. 357. i. Vig. p. 579. ſq., ubi et alia vertendi genera, ſed liberiora, Suid. 1, 701. i. ἐκ προνοίας, — ἑκουσίως, 707. m. 759. e. 776. i. ἐξ ἐναντίας, ἐπίρρημα, 768. e. 780. m., ſed 761. i. ἐξ ἀναγκαίας τύχης, οἷον (*hoc eſt*, e more ſcholiaſtarum,) ἀναγκαστῷ μόρῳ, per ſyn. dat. ſ. abl. nudum, e Soph. El. v. 48., ubi Schol. per ſyn. adv. βιαίως, etc., qua in ratione, cum formula illa per adv. reddi poteſt, in Ms. hic ſcribitur quidem una voce ſimul, de ſerie Codd. eadem omnium, ſed, ſi verum quaeras, aeque male, ac ſi quis ſimul ſcribat edatve ſq. ap. Noſtrum μεταπειθοῦς, quod Sch. ſubiicit in pr. μ. ſine Vs. legi ad 1, 1, 4. m. μετὰ πασ. λ., ſed reddit per ambages cum P. in π., quo de v. 1, 3, 12. e., non obſequente Bg. voluntati Stp., qui in Th. negat vertendum per Lat. Bg. 3, 134. G. i. „πειθώ, obedientia, *obſequela*. — At *obſequium* latius patere videtur, quam πειθώ“ in quo ille nimius eſt et inconſtans, cum verterit quoque *obſequela*, quod i. q. Bg. ut tota formula μ. π. non aliunde mihi cognita eſt, ſumenda, ſicut πειθοῖ 1, 3, 12., activa notione, de imperantibus, qui verbis, rationibus uſi, aliis aliquid ſuadent; quanquam paſſive videtur cepiſſe Vern. vet. *aus* freyem *Triebe*, et ipſe Bg., cuius Lat. vix adhibiturus eram ob vicinum *obtemperant*; Noſtro, concinnita-

„μετὰ πειθοῦς ὑπακούοντες,	*obſequio obtemperant*, *ſu-*
„ἀνύποπτοι[k], καὶ ἔξω κολα-	*ſpecti non ſunt*, *atque citra*
„κείας προσποιήτου δρῶντές τε	*adulationem aſſectatam et age-*
„καὶ πάσχοντες διατελοῦσιν[l],	*re et pati ſolent*, *nunquam-*

k) Ms. Ba. ἀνύποπτα, et antecedens comma ib. deſideratur. *Mart.* Ms. Vi. ἀνύποπτα. Mendas huiusmodi manifeſtas notavi quidem et deinceps, ſed rarius. Certe ex ipſo depravationis modo, ſive is conſuetus ſit librario, ſive a ſcriptionis compendio oriatur, vel a barbara pronunciatione, non nunquam iuvante analogia, in aliis dubiis locis vera lectio coniici poteſt. *Loc.* Novitatem et Ms. Ve. habet, ut poſt ὑπακ. comma deeſt in B. 1., ſed poſt ἀνυπ. punctum eſt in A. cum B. 2. R., ſed nihil in Lu., v. N. l) Ms. Ba. διατελοῦσι· καὶ οὐδέποτε λ., ſed Mss. rel. καὶ οὐδέποτε λ., at in edd. poſt διατ. punctum habuere A. cum B. 2. R., colon Stp. et rel., ſed comma Bss. rel. et al., quod cum Ms. Bg. nos quoque ſecuti ſumus in eadem orationis conſtructione, tum οὐ δέ ποτε A. 2., ſed οὐδέποτε A. 1. al., verum nobiscum Stp. et rel., v. N.

tis ſtudio, cumulante v. v. δουλ. et ὑπ., cum alterutrum ſufficeret, et utrumque capiente eadem notione, ut tamen quis putet, cum delectu cuique ſubſt. ſuum appoſitum eſſe verbum, quia δουλ. fere dr. in malam partem, ac de iis, qui duram habent conditionem, cum vi, inviti, neceſſario agunt parentque, et, ut Tac. loquitur, *in* modum *ſervorum* alicui *obediunt*, ut Lat. Bg., e P. bene ſervatum, pro quorum altero tamen poſuiſſem potius illud Tac. *obedire*, ut magis reſpondens Gr. noſtro, quocum ap. G. Th. „Feſtus *obedio*, obaudio" qui Gs. non edicit, an Latini in ſuo *obtemperare*, (ib. etiam cum Gr. n.) lenius quid ac mitius cogitarint, quam in pr. *obedire*, ut fuerit cum voluntate, libenter promteque agere, interpretatus modo „morem gerere" et afferens copulata, — *ut* obtemperent *obediant* que *magiſtratibus*, — ut *eius ſemper voluntatibus* cives *aſſenſerint*, ſocii *obtemperarint*, hoſtes *obedierint*; qui poſtr. locus monſtret illud diſcrimen, ut prior tantum ſyn. duo, e tropo diverſo; ſicut ap. Dem. 132, 14. μήτε δουλ. ἄλλῳ ſubſtituitur l. 17. ἑτέρῳ ὑπακ., pro manifeſto ſyn. (cf. 84, 25. ſine Ind. v. δ.) Et in ὑπ. nihil per ſe ineſſe, quam ſimpl. notionem *parendi*, arguunt adiuncta haec ap. Noſtr. 3, 12, 15. e. ὡς ἂν — ἑκόντες τε καὶ ἄκοντες — ὑπακούοιεν, cf. Horr. Miſc. Cr. p. 141., Z. ad Vig. 653. a. m. Nr. 7. e. et Ind. Xen. Cyr. et Bach. cum Stp. Th., e Dem. ditiore, quam Ind. Rs.

ἀνύποπτοι) C. Ven. male ἀνύποπτα. *Stroth.* potius e lapſu ſcribae in οι et α, per ſimilitudinem, (quo Loc. in V. L. reſpexit,) quam Gloſſatoris ex opera, ponentis neutr. plur. pro adv., quomodo adi. vulgatum maſc. generis ceperit, ut ſaepe ponitur, in primis ap. poëtas, ut contra adv., ubi adiectivum commodius ſit ad ſenſum et verſionem, cf. ad Luc. 3, 35. N. 49. et p. 82. N. 15. it. Bach. ad Xen. Oec. 4, 14. et Fiſch. ad Well. p. 303. e. 352. i., quod adv. per ſe fert contextus, tum ſq. ἔξω κολ., (quae formula per praep. cum ſubſt. par eſt adv.) tum illud, ſi ἀνυπ. ad ſq. διατελ. ſimul trahatur; ſequente lectionem vulg. cum P. quoque Bg., qui et ſubintellecto expreſſoque v. ſubſt. εἰσὶ, vulgatum adi. refert ad priora, non ad ſqq., ſed Sch., deſerto P., „ἔξω — extra *aſſentationem*, κολ. aſſentatione *ſimulata*, πρ. ſimulatrice *aſſent.* διατ. permanent *a* ſuſpicione *vacui*" cf. Exc.

διατελ.) Malim διὰ τέλους, οὐδέποτε una voce κ. λ. *Reisk.* οὐδέ ποτε, ne-

„οὐδέ ποτε ἀφηνιάζουσιν, ἢν μὴ	que imperia detrectant, niſi
„βίᾳ καὶ [m] ὕβρει ἐπὶ τούτῳ [n]	vi et contumelia eo adacti

m) Ms. Ve. et Vi. *βίᾳ κᾂν ὕβ.* v. N. n) Ms. Ba. *ἐπὶ τοῦτο*, quod Stp. malebat, et poſt *ἀχθ.* ibi eſt colon. *Mart.* quod colon etiam eſt in ed. Ing. cum Pat., ut vitioſum comma in B. 1. et nihil in Stp., v. N.

que *unquam*, recte disiuncte. *Steph.* Rectius vero C. Ven. addit *καὶ* ante *οὐδέ π. Stroth.*

Cum Rsk. quidem non ſecabimus, ſi pes ille verbi ſervari poteſt, ut docebit Exc. Sed Mss. additum *καὶ*, pro mera copula, procedit, ſi *οὐδέποτε* pro ſimpl. Lat. *nunquam* capiatur, cum Stp. Th. 2, 1512. A. e. „*οὔποτε*, haud unquam, *nunquam*, pro quo frequentius *οὐδέποτε* et *μηδέποτε*" e Xen., quem non licuit conſulere, an et ibi eſſet editum una voce, ut duabus ex Heſ. *ἔργ.* v. 638. ſ. 640., ubi dividunt quoque ed. Cler. et Krb., non item Heinſ. an. 1603., quarum ed. verſiones tamen omnes reddunt per *nunquam*, ut L. N. T., ſed L. Ern. voce una „*nunquam*, neque *unquam*" quae alio dediſſem ordine, cum proprie et per notationem ſignificet *neque unquam*, ſed deinde *nunquam*, quia *οὐδὲ*, ut Lat. *neque* et *nec*, pro ſimpl. neg. *οὐ* et *non* adhibetur; unde eſt i. q. illud *οὔποτε*, Lat. *non unquam*, ex eoque contractum *nunquam*, aut ex *nec* ſ. *neque unquam*; quod et veteres Grammatici ſtatuere videntur, v. c. Heſ. 2, 817. m. *οὔπω ποτὲ, οὐδέ ποτε*, ubi N. ex „Hom. — *οὐ πώποτε*, Schol. *οὐδέ ποτε*" ubi videas, *οὐ* et *οὐδὲ* ſibi ſubſtitui. Cumque adeo per ſe una voce aut duplici ſcribatur eodem ſenſu: tamen commodum ſit et facilius ad intelligendum, ſi poſtea docti viri conveniant in hoc, ut una voce pro *nunquam*, ſed duabus pro *neque unquam* ſcribant edantque; cum illa adhuc libertas ſ. negligentia in ſcribendo non tantum Rsk. ante deceperit ad corrigendum, ſed et auctores noſtrorum Mss., quorum unus habuit in ſuo *οὐδέποτε* una voce, de ſerie omnium eadem vetuſta, intelligens pro *nunquam*; quo ſenſu cum laboraret orationis ſeries inter vicina eiusdem modi temporisque verba: addita eſt ab eo *καὶ* copula. Ex altera parte, quod *καὶ* in Mss. rel. eſt ſimul cum *οὐδέ ποτε* diviſo, id arguit, horum ſcribas vel ſic pro *nunquam* accepiſſe, et diſcrimen illud ignoraſſe. Cum autem Codd. iſti ſuſpecti ſint: etiam hic cum Stp. leviſſima ratione ſanare loci ſenſum ac ſeriem dividenda voce placuit; quod et Bg. fecerit, e P. ſervans ſyn., ſed Sch. una voce editum reddit tamen „neque *unquam*" cf. Exc.

ἀφην.) imperium *detrectant*, (fere cum Bg. e P.) Placet ſibi in hoc v. Herodi. Utitur eo 1, 3, 3. (e., ubi v. N.) 2, 4, 5. 5, 3, 14. (immo 5, 2, 14. et 3, 13, 14.) Philo de Flacco *οἱ δὲ*, percuſſores Flacci, *πρὸς βίαν ἕλκον ἀφηνιάζοντα*, *renitentem*, *καὶ κεκραγότα καὶ διαπαλαίοντα. Leisn.*

Phil. l. l. p. 767. B. Vs. clamantem *reluctantem* que *trahunt*, omiſſo, opinor, *ἀφ.* ob ſq. *διαπ.*, cf. ib. p. 748. B. m. *τοῖς ἀφηνιάζουσιν*, *contumacibus*, et p. ſq. D. e., cf. ſupra 1, 3, 15. *κιν.*

βίᾳ) In C. Ven. facili librarii errore ſcriptum eſt *κᾂν ὕβ.* pro *καὶ ὕ. Stroth.* Poteſt ſane, ut alibi, *ν* et *ι* confuſum eſſe, ex *κᾂν* vetere ſcriptura ſine Iota, quod deinde alius librarius demum addiderit; quanquam tacentibus Indd. de iſtis vocibus duabus confuſis variantibusque; nec crediderim, librarium in mente habuiſſe loca, ubi ſimilis conſtructio duplex unius verbi ſimul cum dat. ſ. abl. et nudo et praepoſitione ali-

„ἀχθῶσι. χαλεπὸν δὲ°, μετεῆ- 13. *fuerint. Difficile eſt autem,*

o) Comma hoc erat modo in Ms. Bg., recte, poſt oppreſſum v. ἐϛὶ, ſequente inf. cum acc.

qua munito, ut infra 2, 10, 9. 17. e. 3, 14, 19., ad quam rationem ἐν ὕβρει fuerit pro σὺν ὕ., etiam extra Hebraismum, ut v. c. ἐν σπουδῇ et ἐν δίκῃ proprie eſt *cum ſtudio*, cum *iuſtitia*, deinde, ut vulgo reddimus, pro adv., e formula illa, qua praep. cum ſubſt. facit adv., it. ἐν ῥυθμῷ, Ind. Xen. 'Ανβ. Mor. „ad *numerum*" vertas etiam *cum numero*, et ἐν ἠρεμαίῳ βαδίσματι Fiſch. Pal. „ſuſpenſo *gradu*" nobis eſt *mit* leiſem *Schritte*; quomodo verteris et in aliis talibus, cf. Exc. ad 1, 2, 6., et de β. cum ὕβ. 1, 3, 6., quocum variatur hic, praeter caſum, etiam in ordine ac numero, ut cum εἰ μὴ §. 10., liberiorem P. deferente etiam Sch. in ὕβ. „κ. β. ἐ. τ. ἄγεσθαι, contum. *et* vi *ad* hoc *perduci.*"

ἐ. τούτῳ ἀ.) Lego ἐ. τοῦτο, videlicet τὸ ἀφηνιάζειν. *Niſi*, inquit, *violentia et* iniuria *ad* hoc *adducantur.* Nimirum patientia, ſaepius laeſa, in furorem tandem converſa. *Steph.* Melius quidem fuiſſet ἐ. τοῦτο, uti Stp. emendare voluit: tamen non neceſſaria eſt huius viri emendatio. Sic legitur ad hunc modum ap. Theophr. Char. 16, (3. ubi v. Fi.) ἐλθεῖν ἐπὶ λέχει, et ap. Ael. V. h. 1, 30. ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ. *Stroth.*

Eadem varietas dat. et acc. poſt pr. ἐπὶ aut aliam cum verbis, motum in locum ſignificantibus, deprehenſa eſt ſaepe aliis in libris, v. Ern. Xen. Mem. S. 1, 7, 1. 3, 2, 3. e., ubi Stp. ſimiliter tentabat, Graev. L. Heſ. p. 40. v. 361. Hemſt. Ariſt. Pl. v. 1009. Rz. ad Luc. 3, 859. a. m. 270. l. 96. Mor. ad Iſ. Pan. p. 53. N. g., ubi cenſetur, dativum nonniſi caſuum confuſione defendi poſſe, et p. 112. N. o). Verum in talibus v. v. caſum illum utr. valere, etiam gen., ut nihil novandum ſit critico et editori in hoc genere, per praecepta et exempla e ſcriptoribus, praeter iam laudatos, videas etiam ap. Stp. Th. 1, 1210. D. m. ſqq., ubi Euſt. ad Hom. vocat antiptoſin, L. N. T. Schw. p. 526. N. ex Apollod., Indd. Dion. H. S. T. utr. Plut. Hſ. Xen. Ern. Mem. S. Bach. in N., Mor. 'Ανβ. v. e. cum Z. Cyr., Fiſch. Theophr. v. cum dat. e., tum ad Well. p. 382. e. 384. e. Per. ad Ael. V. h. 3, 37. p. 294. N. 2. D'Orv. Ch. p. 172. v. 7. Abr. ad Aeſch. 1, 68. 594. 645. e. 2, 157. e. it. Dil. Th. p. 197. e. 397. ſqq. 473. 554. e. et L. Ariſt. p. 97. e. Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 3, 5. e. Hdb. p. 26. m. 48. e. Bach. Oec. 20, 18. m. Krb. Decr. R. p. I. p. 25. e., ut et in v. v., ex ἐπὶ compoſitis, Duk. ad Thuc. p. 272. N. 87. Abr. ad Aeſch. 1, 646. Valck. Eur. Ph. v. 292. et Hipp. p. 224. 2. D. ſq., ut ap. Noſtrum iterum 2, 9, 7. 6, 7, 16. it. ap. Iſ. Pan. Mor. c. 25. e. p. 64. e. προσαγαγέσθαι τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τῷ διαναυμαχεῖν, ut mireris Stp. inconſtantiam, qui, in Th. l. l. ab Euſt. admonitus de iſta antiptoſi, tamen poſtea in ſcriptoribus ipſis ſubinde loca eiusmodi tentet; reddente Sch. in ἐ. „τ. ad *hanc* rem *agi*, (dum innuit ellipſin ſubſt. πράγματι, qua de nihil ap. L. Boſ., in) ἀχθ. *perducantur*, commoveantur" quo poſtr. Lat. exponit tropum tropico forte faciliori, quale ſit quoque aliud hoc Lat. *impellere* quo reſpexerit Bg., ap. G. Th. „*adegit*, impulit, coëgit, — *adactus*, impulſus" tenentibus et noſtratibus vicinius ſuum *bringen zu*, ſ. *dazu*, cf. Stp. Th. aliunde 1, 60. C. m. L. N. T. Ind. Dem. cum Plut. Hſ., ſed in eadem Var. L. ap. Luc. 1, 327. l. 12., ignorante Stp. Th. Lat. Bg., qui, quanquam mutans praep. cum adi. ſ. pron. in ſyn. adv., (ap. G. Th. ſine Gr. „ad id, in illud") tamen ſimul in v. reſtituerit ademtam praep.

„σαί τε καὶ ὅρον ἐπιθεῖναι ἐπι- *modum et fines ponere cupi-*

χαλεπὸν) Hinc illi omnes, quorum in alterius manu vita poſita eſt, ſaepius illud cogitant, quid poſſit is, cuius in ditione et poteſtate ſunt, quam quid debeat facere, Cic. p. Quinct. c. 2. *Leisn.*

Comparaſſem potius Sall. Iug. 85, 9. *illis* difficile eſt, *in* poteſtatibus *temperare*, ubi expreſſum v. ſubſt. cum Bg. (e P.) qui ad v. μετρ. videtur e ſq. aſſumſiſſe caſum et ſubſt. ἐπιθυμίας, quem acc. habet ſane v. μ. phyſica notione, non mihi praeterea repertum tropice ac moraliter, pro P. *moderari ſibi*, ſ. cupiditates ſuas regere, continere, opprimere, ſed frequentius, et a Noſtro etiam infra adhibitum, μετριάζειν, cuius aor. μετριάσαι quis in vulg. lectione inveniat per η et ια confuſum; quo modo tamen nondum correxerim, cum e Noſtri peculiaribus eſſe poſſit, ductum e Lat. illo *Sall.* aut e P., cuius act. ſaltem ap. G. Th. „*modero*, μετρέω, — Gloſſ. — modum ponere“ non tamen ſic tropice et aeque cum dat. perſ. ac pron. *ſibi*, at e „Sall. Cat. 51, (36.) — *quis* illi *finem* ſtatuet, *aut* quis *moderabit*“ cum Var. L. *moderabitur*, quod et Cort. edidit; ubi ſaltem videas quoque copulatum, etſi alio ordine, *finem ſtatuere*, quod hic ap. Noſtrum eſt poſtpoſitum in ὅρον ἐπιθεῖναι, tenente hic Vern. vet. illam Bg. hendiadyn in inf. *Maſs* und *Ziel ſetzen*, mutato v. primo in ſubſt. affine, et ſic una facta phraſi per verbum cum duobus ſubſt.; ubi Gr. formula et ipſa poteſt favere vulgato v. privo μ., ſi ſumatur ea formula pro illius explicatione, quae ſolet a Noſtro poni poſt verbum exquiſitius atque difficilius, hic quidem addita per tropicam formulam, at illam tamen ad intelligendum planam; quanquam per me capias utrumque per ſe, ut per copiam iungantur v. privum et phraſis, et duo ſyn., (cum *cupiditatibus* ponere *fines*, terminos, limites, ducta metaph. ab agris, nihil ſit, quam cupiditatibus imperare et moderari, et i. q. pr. μ.) ſed e tropo diverſo, quatenus in μ. proprie cogitamus menſuram et modum, quem teneas, ut cupiditates ne fiant maiores ac vehementiores, ſed in ὁρ. ἐπ. res eadem ab alia declaratur parte hac, qua cupiditates, veluti perſonam indutae, agunt et progrediuntur ad certam quaſi metam et terminum, quem homines, lex, virtus ponunt; ut de Lat. rectione v. *moderari* cum dat. rei, v. c. *irae*, ap. Hor. et G. Th., credam, Noſtrum poſuiſſe v. μετρ. cum ſimili dat. ἐπιθυμίαις, e ratione, quam dixi, Bg., mutantis hic praeterea in ὁρ. numerum, et in ἐπ. deſerentis compoſ., ſecus ac Sch., partim e P. libero „ὁρ. concupiſcentiis *terminum*, quaſi frenos, *imponere*“ quanquam et noſtrates habent modo per ſimplex, quo Bg. reſpexerit, ut ſaepe, *Gränzen*, Schranken, *ſetzen*; fingente ſibi P. tropum, alienum a Gr. textu, qui ferat alium adhuc, quo ὅρος eſt regula et norma; ut ſit *cupiditatibus* imponere *normam* ſ. legem praeſcribere, ductum a magiſtratibus; ſicut de lege v. ἐπιτ. alibi, cf. Stp. Th. 3, 1496. D. e. ſq., et Ind. Dem. p. 544. i. „ὅρον τοῦτον τεθείκατε τῇ βουλῇ, regulam, normam, praeſcriptum“ et copulata ὅρος et κανὼν ap. Dion. H. S. T. 2., cf. Stp. Th. 2, 1465. B. m. cum Ind. Dem., et vicina noſtro Luc. 1, 126. l. 76. μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, qui *moderationem* adhibeant (*in* hac *re*,) 2, 144. l. 87. ὅταν αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων, cum *cupiditates* animi *ab* imperio *nanciſcuntur* inſuper *potentiam*: modum *nullum* iniuriarum *faciunt*, et ad Sall. Cat. 11, 8. *ne illi corruptis moribus* victoriae *temperarent*, Cort. „temperare

„θυμίαις p, ὑπηρετούσης ἐξου-
„σίας. τοιαῦτα δὲ q συμβου-

ditatibus ſubſerviente licen-
14. tia. Talia ſuadentes ei,

p) In Ms. Ba. comma hic deſideratur. *Mart.* ut in B. 1. cum Pat., v. N.
q) Ms. Ba. δὴ v. N.

victoriae, i. q. moderari, modum imponere illi, ut ne inſolenter illa utaris. Sic extulit Liv. 41. *modum* imponere *ſecundis rebus* rel." qui locus, etiam ap. G. Th. v. *ſerenitas* per numeros depravatus, habetur 42, 62. i., non item in Ind. Ern., ubi tamen in v. *impon.* et *modus* duo alia 21, 24. m. 31, 38. m., quem poſtr. tenet quoque G. Th. v. *impon.* 1010, 88. cum alio ex 4, 24. m., etiam alio e Plin. ep., ad quam formulam adeo Noſter ſimul ſpectarit, cum et Stp. Th. l. l. v. ὅρ. per Lat. *modus* exponat; quibuscum conferam etiam Lat. *ponere* finem, *modum*, ap. G. Th. in v. ſine explic.

ἐπιθυμ.) Poteſt etiam, transpoſita diſtinctione, ἐπιθυμ. coniungi cum ſqq., hoc ſenſu, *difficile autem* eſt, *modum* fines*que* ponere, *ubi* poteſtas *cupiditatibus* miniſtrat. *Sylb.*

Cum poſt ἐπιθεῖναι nihil ſit diſtinctionis ubique, nec in Ms. Bg.: ſane poſſit aliquis cum Sb. ibi interpungere, et putare, ſaltem auctorem Ms. Ba. ita voluiſſe, ut ἐπιθυμ. cum ſqq. cohaereret, cum omiſerit comma poſt id ſubſt. Tamen nihil certi eſt; omninoque ſic interdum ponuntur a Noſtro partes quaedam orationis in medio, ut liberum ſit neſciasque, quo trahas, ad pr., an poſteriora. Sed mihi poſt ἐπιθυμ. comma videtur potius, non modo propter ſimilem locum 6, 1, 11., ubi ὑπηρ. — ἐξουσ. quoque ſtat abſolute, ſed etiam, quia priora μετρ. et ὅρ. ἐπιθ., ſic nude poſita ac ſine caſu, duriora ſunt meo quidem ſenſu; quemadmodum et P. ἐπιθυμ. ad pr. retulit; e quo ſubſt. commode repetas pron. αὐταῖς ad ὑπηρ., quo de v. Exc., ubi Stp. Th. non tenet Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ſed Sch. „*miniſtrante* ſ. *obſecundante* licentia" cum P. ἐξ. reddente Leisn. in Progr. et Bg., ſecus ac Sb., cf. 1, 3, 3., ut tamen res tandem eodem redeat, ac, reſolvendo particip. per particulam Sb. aut ſyn. *ſi*, ſententia ſit, difficile eſſe, moderari ſuis cupiditatibus, ſi potentia ſit miniſtra ad eam rem et adiutrix, et per potentiam tibi poſſis comparare, quae velis, propter quam nemo repugnat, ſed quivis gratificatur, cf. Exc. ad §. pr. ex Aeſch. Socr.; pro qua ſententia brevior erat ac nuda illa ap. Sall. in N. pr. i., et haec, difficile eſſe, cupiditates continere in magna potentia; quam Noſter illuſtravit, metaphora adhibenda, ut ἐξουσία, facta perſona, agat, miniſtret, adiuvet cum ſervis et miniſtris; quo remoto tropo, relinquitur hoc, ut *potentia*, quam reges, imperatores, habent, facultatem copiamque faciat cupiditatum explendarum, et, ex altera expoſitione, ut *licentia*, h. e. libertas, quae in agendo vivendoque ſumitur, opinio illa, cum credas, te eſſe liberum, ſupra leges omnes, tibi licere quidvis, faciat, ut cupiditatibus indulgeas, tuque ipſe, propter illam libertatem, quam tibi ſumis et conceſſam putas, facias, quae lubet; cf., praeter Luc. locum, ad ὅρ. pr. N. prolatum, etiam Diod. S. T. 1. p. 81. i. οὐδεὶς γὰρ ἐπὶ πλεῖον κακίας προβαίνει δυνάςης, ἐὰν μὴ τοὺς ὑπηρετήσοντας ἔχῃ ταῖς ἐπιθυμίαις, *nullus enim princeps* ad *nimium* improbitatis *procedit*, niſi *praeſto ſint*, qui *cupiditatibus* eius *ſubſerviant*.

τοιαῦτα) qualia haec ſunt, quae ego nunc diſputo de noxiis *licentiae*

„λεύοντες αὐτῷ, καὶ, ὧν ἀκούει *et illorum, quae coram au-*

effrenis. *Reisk.* ſupplens totam enunciationem de more ſuo, cf. 1, 1, 5. m. ad οὕτως, reſpiciente Marco ſe ac ſua inde a §. 10., et utentibus Gr. Lat. que Bg. pron. hoc, cum vel eadem, nec alia volunt intelligi, vel tantum ſimilia, quae, niſi in verbis, tamen in ſententia conveniant cum iis, quae dicta ſunt et praecedunt; unde interdum copulantur *haec* et *talia*, v. Ind. Tac. Ern. et Luc. 2, 928. l. 49. ταῦτα δὲ καὶ τοιαῦτα φήσει, haec *autem* atque *his* ſimilia *dicet*, ſed Ind. Xen. Cyr. Z. „haec *et* alia *huiusmodi*“ tacente Stp. et G. Th.; ſicut procedit, ut alibi, τοιαῦτα pro ταῦτα ſ. ἐκεῖνα, ad priora relatum, quia h. l. ſolitarium eſt et ſine ταῦτα illo.

δὲ) Ms. Ba. deinceps etiam hoc δὲ mutat in δὴ, pro Lat. *igitur*; quae varietas et in aliis eſt libris, v. Ind. Thuc. cum Luc. ad Var. L. it. Fiſch. Plat. Symp. p. 141. N. 2., ut ſunt, qui δὲ in δὴ corrigant, ad Thuc. p. 96. l. 27. Luc. 3, 123. N. 49. et Fiſch. Plat. Apol. S. p. 62. N. 1., ubi ſane poſt imperat. ſolennius δὴ, cf. ſupra §. 8., nec litterae, in primis maiuſculae, utriusque vocis ſunt diverſae ſatis, ut non ſecum eſſe confuſae poſſint, et denique ap. Noſtrum δὴ frequentiſſimum poſt pron., quale hic et τοιαυτ., ut tamen propterea h. l. nihil moveam, ſed δὴ pro gloſſa habeam, quae vel alia Noſtri loca comparaverit, vel ſenſum docuerit; ſicut alii Codd. pro δὲ praebent οὖν, ſimili gloſſemate, v. Abr. Dil. Th. p. 40. m. et Fiſch. Pal. p. 105. N. f. e., ſed δὲ, ſenſu illativo, pro Lat. *igitur*, etc., cf. in L. Ern. et N. T., Kypk. 2, 450. m. Munth. p. 33. i. Bauer. Phil. p. 155. i. et Ind. Xen. Cyr. Z., forte et, ubi δὲ pro δὴ valere dr. ſine Verſ., Greg. de dial. §. 30. e. 34. i. cum N., Schol. Thuc. p. 539. l. 91. 659. e. ad p. 86. l. 17. Abr. ad Aeſch. 1, 231. m. 386. i. et Dil. Th. p. 780. m. cum Ern. Hom. Ind. ad N., tacente de δὲ hoc ſenſu Hoog. Op., etiam dubitante, an pro δὴ in univerſum aliaque notione ſumatur, p. 253. m. ſqq., cf. Bud. C. 1300, 38. Stp. Th. 1, 913. D. m. Dev. p. 100. m. et Vig. p. 527. Nr. 25. ſq., reliquis Intp. hic aut negligentibus hanc particulam, ut Bg., qui et ſic facit alibi, aut clam oſtendentibus, ut P. in ſuo *quodſi*, reſoluto particip. in particulam *ſi*, et δὲ in pron. relat. implicato, cf. 1, 9, 11. e. 2, 5, 11., aut denique reddentibus, ut Vern. rec. per *demnach*, atque adeo cum Ms. notione illativa, quae et procedit in clauſula priorum, et cum ſuperiora accommodamus ad rem praeſentem, eorumque uſum declaramus ac definimus; quanquam hic δὲ quoque, ut Lat. *ſed*, poteſt eſſe in continuatione et tranſitu ad alia, cf. 1, 2, 5., ut de Bg. in v. σ. hoc cap. §. 9. e., deſerto P. liberrimo.

ὧν) Contractam orationem bene hic Bg. explicat, cf. §. 2., partim e P., inde etiam reddens particip. π. per ſyn. praep., aut potius adv., quale eſt *coram*, ſine caſu poſitum, cf. G. Th., ſignificans ſane *praeſens*, quod, ut ſeverius, ſervaturus eram; ut a Bg. etiam e P. v. ὑπ. converſum, non ſimpliciter, ut alibi a P. ipſo, v. c. 1, 6, 3. 2, 4, 3., ſed cum vi aliqua praep., eaque per adv. ſeparatim expreſſa, quo Lat. adv. eodem vertitur ſimul e Noſtri aliquo loco in Dreſ. l. de V. med. p. 484. e. it. aliunde in L. N. T. Schw., ſed per *quotidie* ad Ael. V. h. 8, 15. p. 557. i., ubi Ind. non reddit, ſed ex 4, 17. p. 365. ſimpliciter, ubi Vs. *admonere*, cf. Stp. Th. L. Ern. et Fab. Aeſ. Hſ., varie reddente Gs. ad Luc. 1, 482. l. 57. εὖγε ὑπέμνησας, *bene* vero *ſubmonuiſti*, ſed eadem

„παρὼν [r], ὑπομιμνήσκοντες, „ὑμῖν τε [s] αὐτοῖς καὶ πᾶσιν ἄρι„στον ἀποδείξετε βασιλέα [t], τῇ „τε ἐμῇ μνήμῃ χαριεῖσθε [u] τὰ

dit, identidem admonentes, vobis et omnibus optimum reddetis principem, meaeque memoriae gratiſſimum facietis,

r) Ms. Ba. παρ' ὧν ὑπ. vitioſe ſeparans particip., forte ab initio ex diviſo παρ ὧν, ut in Pat., unde deinde ſpiritus acceſſerint utrinque, ut mendoſe quoque παρῶν in B. 1. et ἀπομ. in Bc. 1., tum poſt καὶ et παρ. nullibi erant commata. ſ) In Ms. Ba. ὑμῖν τὲ, caeterum poſt πασ. ibi comma eſt. *Mart.* De τὲ v. §. 7., ſed poſt πασ. comma etiam in A. al. t) In Ms. Ba. hic colon eſt. *Mart.* ut punctum in A. et B. 2. R. u) B. 1. χαριεῖσθαι — δυνήσεσθαι v. §. 9. i.

p. 224. l. 94. *recte* ſane *admonuiſti*, quod et Ind. repetit, ſed p. 21. l. 48. ὑπέμνησεν, *ſubmonefecit*, quod non extat in G. Th., at „*ſubmoneo*, ὑπαναμιμνήσκω, latenter ſ. leniter monere, — *admoneo*, ἀναμιμνήσκω, — *commoneo*, ὑπομιμνήσκω, monere pluribus ſ. diligenter" ad quam vim redeat et Z. ad Vig. p. 653. a. e. de ὑπὸ in comp. „vis augendi eidem eſt tributa, ut ὑποσπείρειν γέλωτα, *ſubinde* riſum *interponere*, Ael. V. h. 2, 13." p. 99. ſq., ubi Vſ. et Ind. aliter, ſed G. Th. „*ſubinde*, συχνῶς, frequenter ſ. identidem, h. e. crebro, ſed tamen cum quodam intervallo. — *identidem*, ἑκάστοτε, (quod eſt Lat. illud antea ad Ael.) ὡσαύτως, frequenter, cum quodam intervallo" ut tamen et h. l. compoſ. pro privo v. eſſe queat, redundante praep., cuius de poteſtate in compoſ. cf. L. Ern. Abr. ad Aeſch. T. utr. et L. Ariſt. cum Plut. Hſ. p. 164. e. Thuc. Add. p. 666. b. i. ad p. 45. et Ind. in N.

ὑμῖν) Alterum pron. αὐτ. omittit Bg. e P., non item Sch. „vobis *ipſis*" et Vern. utr. *euch ſelbſt*, quod cum aliis linguis et Lat. habet, credo, per emphaſin, h. e. notionem et cogitationem, qua aliquid magis declaretur definiaturque, in primis in diſtinguendo et opponendo, ut hic cum πᾶσιν comparatur; quo de pron. αὐτ. cum pron. perſ. v. Abr. ad Aeſch. 1, 414. m. et Dil. Th. p. 361. m. 403. m. 714. m. Ind. Thuc. Ael. V. h. v. e. cum Fiſch. Aeſch. ſed G. Th. v. *ipſe* 1223, 63. Flor. Ind. et Hor. Turſ. p. 443. e. agnitam emphaſin non clarius exponunt.

ἀποδείξ.) E P. hoc v. bene Bg. reddit tropico ſenſu, pro facere, cf. Bud. C. 960, 38. Stp. Th. 1, 927. B. ſq. aliunde, L. Ern. et N. T. Schw. cum Krb. maxime, Ind. Kuſt. Ariſt. Polb. Ern., Xen. Bach. cum Cyr. Mor. et Z., ad Luc. 1, 460. N. 93. p. 565. N. 66. Schol. Ariſt. Ran. v. 1043. Xen. Mem. S. 1, 6, 3. e., tum in paſſ. Xen. 'Ανβ. Mor. cum Ind. Dem. (ubi et aliter 161, 2., pro quo p. pr. l. 28. ἀποφαίνειν,) in med. D'Orv. Ch. p. 467. i., ſed act. forte Dem. 53, 21., ut hic, ubi cum dat. perſ. reddatur cum Vern. rec. *verſchaffen*, vel per praep., *ihn* für *euch ſelbſt* und *alle* andre, *übrige* Unterthanen *zu* dem *beſten* Kaiſer *machen*, ſ. *bilden*, ſ. *aus ihm* für *euch* etc., cum et h. l. πᾶσιν reſtrictive intelligatur, de civibus modo Rom., cf. ſimile quid de πάντα in L. N. T. Krb. v. e., ut de Lat. Gron. ad Liv. 9, 8. cum Ind. Ern.; ut de Gr. πᾶς pro omnes reliqui 1, 8, 15.

τῇ τ. ἐμ. μν.) Elegantia ſunt in hanc ſententiam verba in orat. Tib. Aug. ad Mauric. ſucceſſorem antea (ad §. 1. c.) laudata, σὺ δέ μοι, Μαυρίκιε, κάλλιστον ἡμῖν ἐπιτάφιον τὴν σὴν βασιλείαν πεποίησο. κόσμει τὸν ἐμὸν τάφον ταῖς σαῖς ἀρεταῖς, μήτε τὰς τῶν πεπιστευκότων καταισχύνων ἐλπίδας,

„μέγιςα x), οὕτω τὲ μόνως ἀΐδιον „αὐτὴν ποιῆσαι δυνήσεσθε y).“ Τοσαῦτα εἰπόντα τὸν Μάρκον 15.

hocque ſolo modo eam aeternam efficere poteritis. Tantum locuto Marco ſuperve-

x) Hic colon in Stp. rel., punctum in A. al., ſed comma in rel. cum Ms. Bg. rectius, ob ſeriem orationis conſtructionemque eandem, in primis in τὲ — τὲ relatis. y) In Ms. Ba. hic non eſt nova linea. *Mart.* nec in edd. omnibus, ſed in Stp. rel.

μήτε τὰς σὰς ἀγνωμονῶν ἀρετὰς, τήν τε τῆς ψυχῆς ϑεραπεύων εὐγένειαν, *tu vero, Maurici, pulcerrimum nobis epitaphium imperium tuum fac efficias. Exorna meum tumulum tuis virtutibus, ut nec eorum ſpes, qui ſe tibi permiſerunt, fruſtreris, neque, tuarum virtutum immemor, ab ingenita nobilitate animi degeneres.* Quippe *in principe, qui fato conceſſit, una itemque certiſſima divinitatis fides eſt bonus ſucceſſor*, ut illud Plin. ex Pan. c. 11. (§. 3.) huc accommodemus. *Boecl.*

Ad m. Ms. Bg. *gratiſſ. fac.* Leisn. „conſuletis“ ſed Sch. in „μεγ. abſolute, *maxima* gratificari *alicui*“ v. Exc., ut in ſqq. Bg. e P. ratio non tantum pro adv. οὕτ. habet ſyn. formulam abl., v. 1, 1, 9. i., verum et hoc, ut alterum adv. μον. mutetur in adi. affine, caſui accommodatum formulae reliquae, a G. Th. non explicatae v. *mod.* 307, 46., ſed tamen ut oſtenderet, eſſe ſyn., v. *hic* 896, 3. „*hac re*, pro ſic, ſ. hoc modo“ cf. Exc.

ποιῆσαι) Leisn. in m. Ox. „Kuſt. p. 94.“ quem locum in Kuſt. l. de V. med. ed. W. p. 89. m. et F. p. 66. e. ipſe notaram „ποιεῖν μνήμην αἰώνιον, memoriam *alicuius* immortalem *reddere*, qua phraſi uſus eſt Herodi. 1, 4, 15.“ memoriter, ob αἰων., pro ἀϊδ., quod ſervat Dreſ. l. l. p. 398. m. „μν. ποιεῖν — cum act. ſignificat *famam comparare*. Herodi. 1, 4, 15. οὕτ. τὲ μ. ἀϊδ. αὐτὴν, μνήμην, ποιῆσαι δ., *quam* ſcil. memoriam *immortalem hac una ratione* poteritis *efficere*, (quae repetuntur p. 517. i. ſic,) Herodi. 1, 4, 15. ὅ. τὲ μ. ἀϊδ. μνήμην π. δ., memoriam *immort.* h. *una rat. p. eff.*“ ut recte uſurpatus ſit Noſtri locus ad vim med. diſcrimenque ab act., quod hic Marcus cum Noſtro adhibet, dum eſt ſermo de eo, quod amici faciunt non ſibi ipſi, ſed alteri ac Marco. Verum illud dubito, an Dreſ. recte noſtram formulam reddiderit *famam comparare*; quod vix ſine dat. perſ. aliquo procedit; unde melius ib. e P. cum Bg., quanquam ſimpl. *facere* potuit ſufficere.

τοσαῦτα) *Non plura* locutum *Marcum* etc. At P. vertit, quaſi eſſet τοιαῦτα. *Steph.*

P. in his „*talia* dicentem *Marcum*“ modo liberius reddidit, et ut ipſe Stp. Th. 3, 499. E. i. cenſuit „τοσοῦτον pro *id* accipi poteſt, (et F. i. et e.) τοσαῦτ᾽ εἰπὼν, haec *locutus*, ſ. quae locutus,“ ut hoc pron. conveniat cum §. pr. i. τοιαῦτα, pro ſimpl. poſitum pron. demonſtr. ταῦτα, quoad priora reſpicit, ut Vern. vet. *dieſs*, pro quo ſeverius habemus *ſo viel*, in ſimili cauſa et fine dictorum, exacte, etiam in numero, reſpondens illi Bg., qui et hic ad Vern. linguam deſcenderit, cum ſimili ſenſu poſt aliorum orationes ignorent G. Th. Hor. Turſ. et Indd., praeter Ruae. Virg. v. c. Aen. 10, 256. 877. et 12, 885. tantum *effatus*; ut Gr. noſtrum habui modo in fine narrationis ex Ael. V. h. 13, 1. e. cum Bg., etiam Ind., cf. infra ad 1, 11, 14. i., ſed ap. Xen. Cyr. ταῦτ᾽ εἰπὼν, it.

ἐπιπεσοῦσα λειποθυμία κατε- niens animi defectio vocem σίγασεν[z]. ὑπὸ δὲ ἀσθενείας[a] 16. inhibuit. Prae infirmita-

z) Comma hic in B. 2. L., ſed cum Ms. Bg. punctum in A. et al. a) Ma. Ba. ἀσθενίας τὲ καὶ ἀθ., ſed Ms. Vi. ἀσθενείας τε καὶ ἀθ., ut poſt hoc ἀθ. nullum comma modo in B. 1. al., v. N.

ταῦτα εἰπών, et εἰπὼν ταῦτα, it. ὁ μὲν τοιαῦτα ἔλεξεν, ed. Th. V. 1. p. 42. i. 85. i. 114. e. 202. i. 218. m. 294. i. etc., ſed Sch. „*τ. talia* cum *dixiſſet*, ſ. ut Stp. *huc* usque *locutum*" quae unde habeat, neſcio.

ἐπιπεσ.) Sch. in v. h. „*incidens* animi *deliquium*, λ. *an. deliquium* repente *ſuperveniens*" quod adv. retinuit e P. breviori, in v. hic Lat. cum Bg. faciens, quo de cf. 1, 9, 20. m. ad ἐπις., pro Vern. utr. *überfallen* ut habeant noſtrates *befallen* ſimili tropo de morbo, et Lat. illud *incidere* etiam, v. G. Th. 1043, 34. ſq., ſed forte alio ſenſu, pro accidere ſ. evenire, it. oriri, nec pro invadere; ut Bg. alio Lat. uti maluerit, incertum, utrum pro ſimpl. advenire, an cum Sch., quae ſecundaria notio non eſt per ſe in v. Gr., cum ei alibi adiungatur diſerte adv. eius poteſtatis αἰφνιδίως, cf. Ind. noſtrum, ubi et cum dat. perſ., hic oppreſſo, pro ἐπιπ. αὐτῷ, qui pendeat e praep. in v., per antiptoſin iterum, pro acc., cf. 1, 17, 20., tenente Stp. Th. tantum e Thuc., ſine Ind., de peſte 2, 48. 3, 87., non item, de aliis rebus, ut ap. Ael. V. h. σεισμὸς τῇ πόλει, (ubi Ind. quoque „notat *improviſum* malum") cf. ap. Herodt. 8, 38., ut de λειπ. Foeſ. O., Suid. cum Lat. Sch. (ap. G. Th. cum Gr. n., ſed ſine auctoritate idonea, ut per periphraſin potius reddiderit Bg.) Stp. Th. 1, 1604. F. m. 2, 362. i. 4, 756. i. cum Sch. et Bg. aliunde, (cui add. v. λειποθυμεῖν ex Ind. Fiſch. Pal. et Geop., et ſyn. λειποψυχία Diod. S.) hic populariter Vern. *Ohnmacht*, hominis conditio, qua eum videatur animus quaſi deſerere, i. vis mentis et cogitandi, rerumque omnium conſcientia, ſed et ſenſus corporis ſ. vis ſentiendi, ad tempus, et ſimul invadat corpus languor, torpor, debilitas; unde mox per explicationem ſequuntur duae veluti partes iſtius, ἀσθ. et ἀθυμ., quae ſic ſumta, ut h. l., phyſice, non moraliter, aliunde ignota mihi, nec hinc Stp. Th. tradita, nec verſa a P. et Vern., ſed, quam a Sch. „*languoris* ſ. deliquii animi, (qui ἀσθ. „languor morbi") melius a Bg., pro debilitate et tarditate in cogitando ac volendo, et abſentia virium ad cogitandum et volendum, nobis *Betäubung* ſ. *Sinnloſsigkeit*, et utr. breviter *Schwachheit* des *Leibes* und *der Seele.* Tum in v. κατεσ. ap. Stp. Th. noſter locus ſine Vs., nec cum Bg. formula, cf. proprie de perſ. ap. Ael. V. h. et Luc. 2, 656. l. 48., (ubi pro κατασιώπησον αὐτοὺς eſt Var. L. κατασίγησεν, mendoſe, pro κατασίγασον, e gloſſemate, pro quo l. 55. τῇ χειρὶ σημαίνειν καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾶν,) Suid. 2, 266. i. v. κατασ., cum ῥήσει forte e Ioſeph., cf. Kypk. 2, 102. e., ſed h. l. de re ac morbo improprie, pro cogere ſilere et facere, ut loqui deſinas.

ὑπὸ δὲ) Paulo aliter haec et fortaſſe verius a Capit. narrari, Schottus adnotat. *Sylb.*

Forte in M. c. 28. e. p. 399. e. *dimiſſo filio, caput operuit, quaſi volens dormire, ſed* nocte *animam efflavit.* Mss. τὲ, ante vicinum καὶ additum, v. 1, 2, 9. e., hic forte ortum, quod aliquis ad δὲ, poſt ὑπὸ in marg. notaſſet τὲ, explicandi cauſa, ſed hoc non capiens alius, in textum alieno reciperet loco; ut Ms. ἀσθ. per ι ſimplex eſt e varietate ſolenni, cf. D'Orv. Ch. p. 404. e. 524. m. et Fiſch. ad Well. p. 104. e.,

καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτίαζεν. οἶκτος δὲ πάντας ἐλάμβανε 17. τοὺς παρόντας, ὡς μηδὲ[b] κα-

te autem et animi languore recidebat ſupinus.¦ Miſeratio vero omnes occupabat, qui ade-

b) Ms. Ba. μὴ δὲ cum A. al., cf. 1, 2, 4. e.

hic forte e ſq. ſubſt. ἀθυμ., quae ſcriptura tamen in noſtro quidem ſubſt. ib. non affertur, nec in L. Ern. et Stp. Th., ubi modo 3, 778. F. m. Ionicum ἀσθενίη et 3, 1765. G. i. e P. v. ὑπτ. ſub phraſi ſimili huic Sb. Ind. „ſupinus recumbebat“ ſed in phyſica notione ſolum hinc, qua habui modo ex R. Or. V. 4., cf. Suid. ſine ῥήσει, Bud. C. 886, 38., et Gr. n. ap. G. Th. in Latt. Stp. privis v. v., ubi tantum in v. Bg. „*rec.* — retro ſ. iterum cadere. — Prop. *recidit* in *que* ſuos *menſa* ſupina *pedes*“ ſine explic., cum P. omittente Bg. adv. α. (non item Sch. „*iterum*, rurſus“) forte quod in pr. *re* Lat. iam ineſſet; ut tamen Latinis, e *re* compoſitis, ſolum Gr. v. ſine adv. noſtro reddant Stp., ad Suid. et L. Ern.
οἶκτος) Bg. melius, quam P., nec tamen prorſus ſevere, cum et Lat. habeant ſimpl. *capere*, et Bg. ſit potius illud Noſtri 4, 3, 21. πάντας δὲ οἴκτου καταλαβόντος, ut tamen, tropo remoto, valeant idem et in animo excitari, oriri, ſentiri; Noſtri formulam, de indicio Abr. Dil. Th. Auct. p. 312. e., uſurpante iam Herodt. 1, 165. e. ὑπὲρ ἡμίσεας τῶν ἀστῶν ἔλαβε πόθος τε καὶ οἶκτος τῆς πόλιος, *plus quam* dimidiam *illorum* (civium) partem *deſiderium* cepit *et* miſeratio *urbis*, pro quo οἶκτος εἰσήει Dion. H. S. T. 1. 427, 37. miſeratio *ſubiit*, cf. Valck. Eur. Ph. p. 464., ſed Hom. Ὀδ. β', 81. et ω', 437. per v. affine οἶκτος δ' ἕλε λαὸν, *commiſeratio* cepit *populum*, ut de aliis affectibus et rebus noſtrum v. cum acc. perſ. cf. Thuc. 2, 92. i. Luc. 3, 670. l. 109. L. N. T. Schw. p. 830. N. et Krb. p. 363. m. Nr. 6. Ind. Dem. cum Fiſch. Theophr. et Stp. Th. 2, 554. D. ſqq. „ἔλαβέ με δέος, *cepit* me *metus*, inceſſit, i. animum meum“ bene ſic reſolvens acc. illum perſ. in animum alicuius perſ., oblitus tamen alterius formulae, qua noſtra convertitur tota, ut perſona et aliquis dicatur λαμβάνειν οἶκτον, qua de cf. Abr. l. l. et Phil. in Flacc. p. 758. E. m. 760. E. i., cui finitima et quaſi dux eſt illa Or. R. V. 8. Ind. Din. p. 631. m. „λ. ad ſe admittere, μηδεμίαν δέησιν καὶ ἔλεον εἰς ἑαυτὸν, nullum commiſerationi locum dare, neque precibus“ proprie Lat. *in ſe* recipere, *ſuſcipere*, ſ. *ad ſe* accipere, *excipere*, e qua prior, v. c. Phil. l. l. λαβὼν οἶκτον ἡμῶν, miſertus *noſtri*, orta fuerit, omiſſis εἰς ἑαυτὸν, quae adeo ſuppleas; tenente G. Th. in v. Bg. 546, 59. ſine explic. Caeſ. b. G. 1, 39, 1. tantus *ſubito* timor *omnem* exercitum *occupavit*, it. 1. 46. *occupari — miſeratione*, it. 743, 68. *admiratio* cepit *eum*, cf. 745, 6. 24. 92. pen. et p. ſq. l. 52. miſericordia *captus*, cf. Ind. Corn. N. cum Iuſt. et Cort. Sall., ſed Tac. Ern. „*cepit* ea *ſpecies*, ſc. animum, animo obvenit“ et Cl. Cic. „capere *miſericordiam*, i. misereri.“ Caeterum, ut ante cum ſubſt. οἰκτ. erat aliquis gen.: ſic et h. l. ſuppleveris gen. perſ. pron. αὐτοῦ, adiuvandum per praep., v. c. in, erga eum; in πάντ. τοὺς παρ. P. adhibente orationem contractam, dum e particip. reſoluto retinet pron. relat., ſed adi. παντ. mutat in Lat. *cunque*, voculam infinitae notionis; ut G. Th. 1311, 74. „univerſalitatem inducit, ut *quicunque*, (quod ſuo loco diſerte interpretatur per) omnis, qui“ e P. ſervante Bg. tantum ad παρ. impf. pro praeſ. e contextu.
ὡς μ. κατ.) Ms. κατ. αὐτῶν τινὰς tranſpoſiti caſus pron. utriusque vi-

ταςχόντας τινὰς αὐτῶν [c] εἰς οἰμωγὴν ἀναβοῆσαι. ὁ μὲν
18.
οὖν, νυκτός τε καὶ ἡμέρας

rant, ut neque continere ſe valentes quidam eorum cum eiulatu exclamarent. Ille qui-

c) Ms. Bá. αὐτῶν τινὰς εἰς λ., v. N.

dentur eſſe e gloſſa, qua rectio adiuvatur, ut v. κατ. non ſtet abſolute, ſubaudiendo pron. αὐτῶν ſ. αὐτοὺς, ſed habeat gen. perſ. αὐτῶν, haud dubie pro αὐτ. per aſperum, e legitima ratione in v., agendi vim tenente; ſed ut iſta Ms. lectio primo non ſit ita elegans, ut vulgata, quae laevior, deinde, ſi quis v. nolit abſolutum, reperiat vel in vulg. illum caſum, referens mente αὐτῶν ad v. κατ., et capiens pro αὐτῶν, de ſolenni varietate; tacente P., ſed Bg. regente vulg. αὐτ. non ad v. κατ., ſed ad vicinum pron. τιν., praeterea ad v. κατ. exprimente ſuppletum caſum verbi alterutrum perſ. αὐτῶν ſ. αὐτοὺς, denique adiuvante v. Gr. per Lat. *valere*, pro poſſe, ut Vern. vet., unde Gr. particip. in inf. mutandum erat, ut μ. haud dubie, cum ſolum ſtet, ſumtum pro ne quidem, cum Sch., qui ſine Vs. in „τιν. cum gen. (quem caſum, hic a Bg. ſevere conſervatum, a partitione repetit Poſſ. Synt. p. 43. e., ſed alii ab ellipſi pr. ἐκ, rel., quo de infra, tacentibus G. Th. et Hor. Turſ. p. 896. Nr. 4., ſed tenentibus *quidam* cum pr. *de* et *ex*, quod et ap. Gr., ſed in) ἀναβ. *cobibitos* ſ. *cobibentes* ſe *exclamare*" cum Bg. ſupplens caſum illum aliquem pron. recipr., et hoc cum act. mutans in paſſ., ut Leisn. ad m. Ms. Bg. reſolvit inf. in particulam neg. „ut *neque* temperare *ſibi* poſſent, *quin* lamentantes *exclamarent*" cf. v. κ. abſolute, ut hic, poſitum ap. Luc. 2, 619. l. 57. ὡς εἶδεν οὐ κατέχοντα, cum *videret*, me *non iam continere*, ſed ap. Stp. Th. 1, 1345. A. e. ſub Bg. Lat. cum acc. rei „Thuc. l. 1. (1, 130. p. 84. l. 81. ſine Ind.) κατέχειν τὴν διάνοιαν οὐκ ἠδύνατο. — Sed Herodianus non ſolum κατέχειν ἑαυτὸν, verum etiam κ. ἑαυτοῦ dicit, pro ſe continere, ſibi temperare" ſine ullo loco Noſtri, ap. quem ſane ſic haberi, docet Ind., ut praeterea cum acc. perſ. pron. ap. Luc. 2, 312. l. 52. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, tunc *enim* ne *continere* quidem *ſe* poſſunt *prae* gaudio *homines*, etiam cum neg., noſtrae ſyn., ad ſenſum ſtatim a Gs. converſa, denique cum gen. rei, pendente fortaſſis e praep. in v., ap. Suid. 2, 266. m. καὶ οὐ κατασχὼν τῆς χαρᾶς, cum *autem* gaudium *continere* non *poſſem*, iterum aſſumto v. Bg. auxiliari, quod nec ſumme neceſſarium, nec commodum tunc, ubi diſerte, ut ſupra ap. Thuc., ἠδύνατο adiunctum, ut contra, ubi abſolute ponitur, nec addito, ut ap. Luc. et Suid. ante, affectus genere, ſemper e contextu definiendum, quo de animi motu valeat, ut h. l. *ſe* non *continere* eſt, dolorem ſuum non continere et opprimere, ut P. recte intellexit, non item recte in Vs. intulit ſtatim; formulam Bg. tenente G. Th. cum Gr. n. ſine explic.

εἰς οἰμ.) Pro μέχρις εἰς οἰμ., niſi ita ſcripſit. *Steph.* Neque corrigendum eſſe, neque ſic intelligendum, (quanquam ſic et intellexerit Sch. in „εἰς, *ad* usque *eiulatum*") ſed cum Bg., docebit Exc., ut de Bg. in ſq. μὲν οὖν cf. 1, 2, 9., non e P., tamen in ὁ, pro οὗτος ſ. αὐτὸς, ubi Sch. „ſaepe cum participiis et coniunctionibus μὲν et δὲ, et ſignif. *ille quidem*, — at *ille*" quorum illud de *participp.* eſt anguſtius, pro cum *verbis* univerſe, cf. Z. ad Vig. p. 10. i. et Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. v. e. Fiſch. Aeſch. et Pal. cum L. N. T. Krb. p. 425. e.

ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο[d], dem, cum noctem et diem ſu-

d) In Ms. Ba. hic colon eſt. *Mart.* ſolenne ei ante participia, ut punctum in Par. et Bc. multo ſtultius.

ἐπιβ. μ.) Subaudi χρόνον. *Reisk.* monens, opinor, ne quis v. ἐπ. putet, propter praep. ſuam, adſciſcere gen. adiunctum, ſed in eo deeſſe ſubſt. χρόνον, quod procedit; quanquam tacente de hac ellipſi L. Boſ.; ut tamen cauſa et peti poſſit hinc, quod Gr. habent triplicem temporis caſum, gen., dat. et acc., cf. §. 7. m. τοσ. χρ. et Poſſ. Synt. p. 108. e. ſqq., qui p. 110. e. recte exemplum affert, ubi etiam gen., nec modo reliqui caſus duo, in duratione ſ. continuo tempore adhibeatur, quale et hoc Noſtri eſt; e quibus caſibus ut, qui placet ſcriptoribus, adiungitur alicui verbo: ſic h. l. Noſter cum v. ἐπ. dedit ſecundum, aliorumne exemplo, ignoro; ut ex Ind. Dion. Caſ. ad v. noſtrum modo notaram, exempla ibi eſſe alia, et ap. Stp. Th. pauciſſima haec ſub Lat. Bg. et „ultra vivo, ſuperſtes ſum, Plat. αἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ, (cum dat. quidem igitur, ſed incertum, rei, an perſ., libro abſente,) et ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιβιώσει" qui locus, ibi ſine auctore, eſt ap. Luc. 1, 629. e. *ſuperſtes* tibi *erit* annis *quadraginta*; ubi, (ut et 2, 154. l. 54.) praeter dat. perſ., etiam caſus temporis quartus, qui ſolus cum v. habetur, (praeter Ind. Ioſeph.) ib. p. 631. l. 7. ἐπιβιοὺς πέντε μόνας ἡμέρας, ſi *vel* quinque *ipſos* dies *vivere* adhuc *licuiſſet*, 2, 532. l. 70. ὁ μὲν οὖν Χαρίξεινος, πέντε μόνας ἡμ. ἐπιβιοὺς, ἀπέθανεν, ac *Charixenus* quidem, *quinque* ſolis *diebus* ſuperſtes, *moritur*, qui locus noſtro ſimilis, niſi quod proprio v. ἀπεθ. tropicum v. ἀνεπαυσ., et quarto caſui temporis ſubſtituitur hic ſecundus, tum abſolute 1, 623. e., ſed ap. Dem. 1280, 27. ὑπὲρ ὧν ὁ πατὴρ πλέον, ἢ πεντεκαίδεκα ἔτη φράξας ἐπεβίω, δικάζονται, dubius eſt caſus quartus, pertineatne ad v. noſtrum, an ad φρ., qui caſus tamen cum v. reperitur in locis rel. Ind., e quibus eminet hic 1033, 15. ἐπιβιοῦντος μετὰ ταῦτα τοῦ Πολυεύκτου πλεῖον, ἢ πένθ' ἡμέρας, propter adv. μ. τ. ſimul additum, ut alia praep. ap. Thuc. 5, 26. e. ἐπεβίων δὲ διὰ παντὸς αὐτοῦ, (τοῦ πολέμου,) αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ, λ. *quamdiu* autem *hoc* (bellum) *duravit*, *ego* ſenſibus *integris* perpetuo *vixi*; ob quae adiuncta reddiderim v. potius Lat. *adhuc vivere*, (in adv. mutata pr. ἐπὶ, cuius vis hic eſt proprie Lat. *inſuper*,) ut Vern. utr. noſtro loco, ubi libere P. addidit adv. *duntaxat*, pro Gr. μόνον, quale quid antea ap. Luc. in μόνας ἡμέρας, e P. ſervante Bg. v. Lat., (ap. G. Th. ſequioris aevi,) ſed me reddente illa Thuc. ſic, *ſuperſtes fui* ſ. *adhuc* vixi *autem* per *omne*, totum, *illud* bellum, *valens ſenſibus*, facultate ſentiendi, cognoſcendi, iudicandi, *propter aetatem*, ſc. optimam, in qua adhuc eram, cf. Schol. et Abr. Dil. p. 515. m., ſeu melius, *propter* iuventutem *meam*, quia adhuc iuvenis eram; quo ſenſu ἡλικ. v. ad Luc. 2, 154. N. 4. et p. 920. N. 75. Ind. Fiſch. Ind., et de Lat. *aetas* eadem notione Cl. Cic. et G. Th. 178, 98. Caeterum Bg. e P. retinuit caſum temporis quartum, pro quo Gs. ad Luc. l. l. aeque recte ſextum adhibuit, in quibus caſibus Gr. aſſumenda eſt praep., in gen. quidem διὰ, cf. §. 7. m., ſed in acc. eadem, aut ἀνὰ et κατὰ, ut ἐν in dat.

ἀνεπαυσ.) Tropum verbi Gr. ſevere Bg. expreſſit, quanquam ſine optima Lat. ap. G. Th. cum Gr. n. „frequenter i. q. dormire, — metaph. pro mori. *Nunciavi*, *quod* S. Pelagius — *requieviſſet*, Euſtoch. in Vita

πόθον τὲ [e] τοῖς καθ' αὑτὸν [f] pervixiſſet unum, requievit, ſic,

e) B. 2. ποτ'' τὲ, quod compendium eſt ποτὲν, ab h. l. alienum. f) Ms. Ba. κατ' αὐτ. λ., v. N.

Pelag." hoc ſolo ſubiecto loco, qualem nullus Ind. bonae Lat. praeterea praebuit, ſed dub adhuc, a Gs. praeterita, Cort. Sall. in aliam notionem; hic ut ſimile ſit noſtrum *entſchlafen*, cui proximum Vern. rec. *ſanft einſchlafen*, quae in Gr. cadunt pro dormire, quae notio ducta eſt ab illa pro quieſcere, unde pendet etiam alia pro ceſſare ab aliqua re, deſiſtere, deſinere, in qua hic a Noſtro in med. ponitur abſolute, ut alibi cum gen. βίου, qui et in h. l. ſupplebitur; tacente L. Boſ. de hac ellipſi; ut ſit ſevere, quieſcere a vita, i. deſiſtere et deſciſcere a vita, quam poſtr. formulam habent Lat., et ſic deſinere vivere, linquere, finire vitam, atque adeo mori; quae notio et rectio eſt quoque in aliis huius v. formulis, cum in act., tum in med., cf. Stp. Th. 3, 106. G. ſq. Ind. Dem. (cui add. in med. 783, 7.) et Luc. 1, 668. l. 70., it. cum pr. ἐκ, praeter unum Stp. exemplum, Abr. Dil. Th. p. 627. m., et, quoad de mortuo dr., Stp. l. l. p. 107. B. breviſſime „ἀναπαύεσθαι, mori, Herodi. (ex h. l. ſine Vs.) Sic uſurpatur et a Theodorito, (ſine loco.) Dr. et ἀν. τοῦ βίου, (ſine auctoritate.) Itidem ſuum *quieſcere* de morte dicunt Lat., ut Ovid. (Am. 2, 9, 42.) *Stulte, quid eſt ſomnus, gelidae niſi mortis imago?* Longa *quieſcendi* tempora *fata dabunt*" qui locus, a Gr. formula alienus, pertinet potius ad mortuos, quatenus a laboribus quieſcunt et liberati ſunt, et a moleſtiis calamitatibusque huius vitae, cf. ad N. T. Apoc. 14, 13. ἵνα ἀναπαύσονται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν, Lexx. Intp. et L. Boſ. Ell. p. 491. i., ut e Lat. Sall. Cat. 4, 1. *ubi animus* ex *multis* miſeriis *atque* periculis *requievit*, ad quae Cort. „poſt miſerias et pericula" cum procedat et Lat. pr. *a*, proprio ſenſu, ut Gr. ἐκ ſaepe pro ἀπὸ, nec me reperiente, ubi v. ἀν. ponatur cum gen. βίου, ſed abſolute, ut ap. Ael. V. h. 4, 7. i. οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μηδὲ τότε ἀναπαύονται, *malis ſane ne* mors *quidem prodeſt*, quoniam *neque* tunc *quieſcunt*, it. ap. Callim. epigr. 14, 1. ἦ ῥ' ὑπό σοι Χαρίδας ἀναπαύεται; *anne* cubat *ſub* te *Charidas?* quaerente poëta e tumulo, ſub quo cadavera iacent et quieſcunt, quod et hodie habemus in ſtelis ac cippis, *hier ruhet* rel., ſed reddente Noſtri locum Schw. L. N. T. p. 97. N. „*ille* igitur *cum* diem *et* noctem *unam* reliquiſſet, *expiravit*" cf. lib. de V. med. ed. F. p. 18. m. aliunde cum Bg., it. p. 167. m., non tamen eo ſenſu, quo hic eſt, pro mori, at ed. W. p. 102. m. Nr. 74." med. ἀν. — de mortuo quoque κατ' εὐφημισμὸν dr. ἀνεπ. ap. Herodi. 1, 4, 18. nec non 3, 15, 7. Idem auctor τοῦ βίου addit 3, 15, 7 (immo 5.) et 7, 9, 21. (de Gordiano ſene, qui ἐν βρόχῳ) τ. β. ἀνάπαυσιν ἀνεπ., deceſſit, *expiravit*" quo ſupplemento ſubſt. ἀν., a Woll. uncis incluſo, facile careas, memor regulae vulgaris Gramm., qua verba deſinendi adſciſcunt gen., cf. Poſſ. Synt. p. 80. e., tum Sb. Ind. v. cum gen. β. bis e Noſtro reddit *mori*; ut ad Ind. Vig. cum eodem Lat. p. 604. i. modo reperi locum e Noſtro 3, 15, 7., ſed in L. Ern. „4) morior, excedo e vita" haud dubie ad ſenſum modo, nec ut ſimul ſignificaretur tropi in verbo cauſa et fons quidam, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

πόθον) Tacuit Stp. hic, ſecus ac §. 11. e., quomodo caperet π., ubi, cum de mortuo ſermo ſit, capio cum Intp. Lat., i. e. de cupiditate

ἀνθρώποις ἐγκαταλιπὼν g ut deſiderium eius aetatis homi-

g) Ms. Ba. ἀπολιπὼν, ἀρετῆς τε ἀϊδ., ſed Ms. Vi. modo ἀρετῆς τε ἀϊδ., v. N.

perſonae recuperandae cum dolore ob iacturam eius; in quo ſubſt. iterum opprimitur pron. αὐτοῦ, *ſui*, (cf. Sch. ad ſq. v. ἐγκ.) ob mox magis neceſſarium idem pron., qua de ellipſi nihil ap. L. Boſ. p. 101. ſqq. et per Indd. Gr. et Lat., libere addente P. adi. aliquod.

τοῖς κ. ἁ.) Ms. lectionem, facile ortam e litteris Codd. maiuſculis, hic refert etiam P., e quo miror Bg. ſervaſſe eandem in v. ἐγκ. agendi, requirente potius aſperatam, quam et Sch. monſtrarat in „τ. ſuae *aetatis*" et illi ambo adhibuerant ad 1, 3, 2. i., ſed Bg. quoque 1, 8, 16. e. 1, 17, 26. e., ubi contra P. per lenem, ut hic Bg., quanquam ibi ſimiliter in Gr. eſt aſper, ut Ms. forma eſt 5, 3, 13. Ad Luc. 2, 374. N. 1. e Noſtro laudatur modo 1, 17, 26. ſine Vs., quae pendet *inde*, ut *pr.* κατὰ ſumatur in notione temporis, et cum adi. ſuo, *quale et hic eſt* pron., intra artic. et ſubſt. faciat periphraſin adi. et *ſubſt.* e *notione* temporis eadem, et Latine quidem aut genitivi, aut abl., ut ſint οἱ καθ' αὐτὸν ἄνθρωποι *ſuae* aetatis *homines*, ſ. *ſui* temporis *homines*, ſ. *ſua* aetate *homines*, it. οἱ κατ' αὐτὸν ἄνθρ. *eius* aetatis *hom.*, ſ. *ea* aetate *hom.*; cui ſimilis formula καθ' ἡμᾶς ap. Noſtrum et Diod. S. T. 1. p. 95. l. 52. καὶ καθ' ἡμ. δέ τινες, noſtra *quoque* memoria *quidam*, ſed Ind. in κ. „*quidam* noſtrae *aetatis*" ubi non modo deeſt artic., ſed et pro ſubſt. videas pron. ſ. adi. τιν., quae adeo iſtam Vs. non mutant, ut nec alia, v. e. praemiſſum ſubſt., ut Luc. 3, 68. l. 42. Ἱππίου τουτουὶ τοῦ καθ' ἡμ. *Hippiae huius*, qui *noſtra* aetate *fuit*; ubi Gs. ſupplevit particip. ὄντος, (reſolutum deinde per pron.; pro quo et hic ap. Noſtrum ſumas οὖσι, ut diſerte Vig. p. 2. Nr. 3. „οἱ κ. ἡμ., ſubauditur ὄντες, *noſtri* temporis *homines*") ſed Ind. Luc. in κ. „qui *noſtra* aetate *vixit*" explevit ζῶντος, ſicut et ſubintelligetur γενομένου ſ. γεγονότος, (quibus de ellipſibus nihil ap. L. Boſ. p. 419. ſq. 430. ſq.) ſed, ubi diſerte tale quod particip. adeſt, ut ap. Luc. 2, 879. l. 59. ἀδικήματα τοιαῦτα — οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα κ. ἡμ. Gs. cum Ind. in κ., *ſcelera talia* non *noſtra* modo *aetate* patrata *ab* illis *novimus*: ibi abſque ſubſt. formula pendet a ſolo v. γεγ. Sed p. 374. l. 1. ὁ κ. ἡμ. βίος, noſtrum *ſaeculum*, et N. 1. e Noſtro 1, 14, 7. „οἱ κ. ἡμ. ἄνθρωποι, homines *noſtri*" redditur pr. κατὰ cum pron. tantum per pron. poſſeſſ.; quod hactenus concedo, quod et in aliis formulis eadem praep. extra temporis notionem cum ſubſt. poſt artic. eſt in mera periphraſi adi., ſicut et tum, ubi iam adeſt diſertum ſubſt. temporis, ut ap. Diod. S. T. 1. p. 14. l. 7. ἐν τοῖς κ. ἡμ. ἔτι χρόνοις, *noſtra* quoque *aetate*, pro ſeveriori, *noſtris* adhuc *temporibus*. Sed ap. Luc. 2, 887. l. 92. ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, *qui* vicerit, *ille* praeſtantiſſimus *inter* ſuos *videtur*, ſine ſubſt. aliquo perſ. iterum, a Gs. ſumitur pr. κ. extra notionem temporis, quae tamen et ibi valuerit, *qui* vicerit, *ille* optimus *eſſe* videtur *omnium* ſui *temporis*; cf. pro Gs. ratione Z. Ind. Xen. Cyr. in κ. b. m., ubi p. pr. 2) i. de noſtra ratione, it. Fiſch. ad Well. p. 371. m. Hoog. ad Vig. p. 618. a. m., ſed p. 6. Nr. 5. „τὰ καθ' ἡμᾶς, *res* noſtri *temporis*" et Z. Ind. l. l. „τὰ καθ' αὐτὸν, h. e. τὰ αὐτοῦ, *ſua*, — τὰ καθ' ἡμ., h. e. τὰ ἡμέτερα, res *noſtrae*" quo in neutr. artic. ſane deeſt ſubſt. πράγματα ſ. χρήματα et particip. ὄντα, γεγονότα, etc., cf. Z. ad Vig. p. 23. b. m. et L. Boſ. Ell. p. 289. e., tum noſtrae formulae exempla ap. Dem. ſine Ind. 1414, 24. 325, 16.

ἀρετῆς ἀΐδιον μνήμην εἰς τὸν nibus reliquerit, et virtutis ae-

561, ult., ubi textus „οἱ κατ' ἐκεῖνον [τὸν χρόνον] ὑμέτεροι πρόγονοι“ e gloſſa habet illa incluſa uncis, cum κ. ἐκ. potius pertineat ad perſ., de qua ib. ſermo, et ad Alcibiadem, cf. V. 11. p. 988. e., noſtrates ubi dicunt e Lat. ratione, *den Menſchen* ſeiner *Zeit*, ſ. *ſeines Zeitalters*; in quibus omnibus formula ſumitur lato ſenſu et de tempore univerſo, ſed anguſtius ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 14. e., ubi Cyrus τοὺς κατ' ἐμὲ πάντας intelligit *aequales* aetate *annorum*, qui in pr. τοῖς ἡλικιώταις §. 10. e. nobis *von* gleichem *Lebensalter* ſ. *Alter*.

ἐγκαταλ.) Ms. aliud v. compoſitum haud dubie gloſſema eſt, cum primo nulla adſit ſuſpicio confuſarum per litterarum ſimilitudinem praepoſitionum, quod eſt fere ubique clariſſimum gloſſae indicium, in verbis quidem compoſ., ut et illud, quod deinde oritur ex utr. lect. ſententia eadem, cum dicatur utr. v. de mortuis, pro relinquere, cf. de ἀπ. Stp. 2, 664. E. m., etiam per eandem conſtructionem, ib. e Suid. 1, 253. i., cui add. Ael. V. h. 8, 16. e. 2, 23. 3, 25. e. δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον καὶ φήμην ἀγαθὴν δι' αἰῶνος, *perpetuam* ſibi *gloriam* et *nomen* optimum *in* ſempiternum *reliquerunt*, cf. 10, 13. e., et Ind. Diod. S., e quorum comparatione Ms. auctor hauſerit; ut tamen noſtrum v., quo de cf. Exc., videatur aptius priori ſubſt. ποθ., cui Noſter cum aliis ſcriptoribus ſolet adiungere verbum, ex pr. ἐν compoſitum, ut ἐμποιεῖν et ἐνστάζειν, cf. §. 11., reſolvente Bg. participium e P. per particulas illas modi, quod hic et licuit fieri per *et* copulam, it. cum Sch. „quum *reliquiſſet* magnum *ſui* deſiderium *hominibus*.“

ἀρετῆς) Scribo καὶ ἀρετ. *Steph.* Certe particula τὲ, quae praecedebat, illud requirere videtur. *Stroth.*

Iſtud pr. τὲ, in πόθον τὲ, ſaltem copulam poſt ἐγκ. aliquam requirit, quanquam non neceſſario illam Stp., in qua ſuſcipienda ei hic nemo editorum obnoxius fuit. Neſcio, an quis ſuſtentet aſyndeton, mutando τὲ iſtud in γὲ, Lat. *quidem*, quae ſaepe confuſa ſunt. Mihi ſemper poſt ἀρετ. deeſſe viſa eſt quaedam copula, vel propria, vel adverſativa; quarum utra deſit exciderit que, ac reddi adeo Noſtro debeat, id vero reperiendum eſt aut per Mss., aut per P., aut per ingenium, ſed non illud violentum. Igitur primo Stp. καὶ inſeri, quod et Bg. probaverit, mihi eſt audacius, cum non appareat per litteras, quomodo exciderit. Tum P. „*poſteris* vero *etiam* virtutis *memoriam reliquerit ſempiternam*“ me quondam ducebant ad ἀρετῆς δ' ἔτι ἀϊδ. λ., aut ſaltem ἀρετῆς δ' ἀϊδ., quod δ exideret ob ſimilem ſq. α litteram, maxime in Codd. maiuſculam, cum iſtud P. *etiam* poſſet libere acceſſiſſe. Nunc vero Mss. ἀρετῆς τε ἀϊδ. non diſplicet, cum τὲ elapſum eſſe potuerit ob αι ſq. haud diſſimile; ut tamen pro eo cogitarim aliquando τ', illi pr. δ' ſimile, et in his lectionibus, quae omnes procedunt, difficilis mihi ſit optio, πόθον τὲ — ἀρετῆς τε, ſ. πόθον τὲ — ἀρετῆς τ', ſ. πόθον τὲ — ἀρετῆς δ', quarum poſtrema in τὲ — δὲ ad ſe relatis Noſtro non eſt ignota. De lege critica, quum reliquae debeantur ingenio, valebit illa Mss., aut P. poſterior, cumque hic reddat interdum liberius, illa Mss. potius tamen, olim a me forte recipienda; faciente Vern. vet. cum Bg., ſed rec. cum P., e cuius *poſteris* praeterea aliquando eliciebam τοῖς εἰς τ. ἐσ. αἰ., quod i. q. Noſtri alibi τοῖς ὕστερον et τοῖς εἰς ὕστερον, quorum ille τοῖς artic. expelleretur facile ab εἰς ſimili, ſed ſuſceptus redderet clariorem oppoſitionem, con-

ἐσόμενον αἰῶνα. τελευτήσαντος δὲ Μάρκου, ἐπειδὴ διεφοί-

19. ternam memoriam in futurum aevum. Mortuo autem

cinnitatemque maiorem, relatis ad ſe τοῖς κ. αὐτ. ἀνθρ. et τοῖς εἰς τ. ἐσ. αἰ., *hominibus* ſuae *aetatis* et *futuri aevi*, ſ. *iis*, qui *fnturo* tempore *erunt* ſ. *vivent*, ſubintellecto particip. γενησομένοις, ζησομένοις, etc. Et quanquam de concinnitate non ubique laborandum: tamen hic aliqua expectatur quodammodo, cum Noſter verſetur in encomio Marci, quod talem ornatum habet fere, cumque ſic certe intelligas, unde P. venerit ad ſuum *poſteris*; quae concinnitas nec noſtratibus diſplicitura, *und* hinterlieſs *bey* den Menſchen *ſeines* Zeitalters *Sehnſucht* nach *ihm*, ſich, *und*, aber, *immer währendes* Andenken *ſeiner* Tugend *bey* denen *in* der *folgenden*, zukünftigen *Zeit*; tenente me, praeter Dem. 295, 2. τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, (quod et in N. T.) etiam ex Ael. V. h. 13, 37. e. ἦν τοῦτο τῆς δημαγωγίας αὐτοῦ ὑπόμνημα, καὶ τοῖς εἰς τὸν μετὰ ταῦτα αἰῶνα μέλλουσιν ἄρχειν δίδαγμα, fuit *ea* popularitatis *eius* monumentum, *et* in *poſterum* tempus *regnantibus* (regnaturis) *documentum*, et, praeter huius in N. pr. δόξαν — ἀθάνατον ἀπέλιπον — δι' αἰῶνος, quoque ap. Lyc. R. Or. V. 4. p. 140. l. 8. ὁ δὲ νῦν ἐνεστηκὼς ἀγὼν — οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἀλλὰ — κατὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀείμνηστον καταλείψει τοῖς ἐπιγινομένοις τὴν κρίσιν, in quibus locis non modo comparet cum ſyn. adiunctis δι' αἰῶνος et κατὰ παντὸς τ. αἰ. affine adi. ἀθάνατον et ἀείμνηστον, ut in noſtro loco ἀΐδιον cum εἰς τὸν ἐσ. αἰ., ſed et pro mea coniectura τοῖς ἐπιγιν. et multo magis blandiens τοῖς εἰς τὸν μ. ταῦτα αἰ. λ., cui formulae e praep. intra art. et ſubſt., ſ. adv. intra eadem, par eſt prorſus participium ſ. adi. τὸν ἐσομ. Noſtri, qui hic repetit adi. ἀΐδ., paulo ante §. 14. e. uſurpatum, forte ut quaſi reſpondeat Marco, ſpemque eius impletam oſtendat; ne proferente quidem Stp. Th. particip. ἐσομ., praeter 4, 965. C. m., nec me aliunde habente totam Noſtri formulam τὸν ἐσ. αἰ., quod ſubſt. valde ſevere Bg. reddit cum Stp. Th. aliunde et Ind. Xen. Cyr. Z., a quo Lat. id haud dubie factum, cf. G. Th. cum Gr. n., ubi Sch. „*in* aevum *poſterum*, (ſimul cum P. illo, quod ille ſuis his oſtendit quaſi, quomodo ortum ſit, ſed aliter, quam nos ſupra, at in) ἐσ. futurum *ſaeculum* in hoc mundo" quo adiuncto, non ſatis illo Lat., pro *in* his *terris*, non male diſtinguit formulam Noſtri ab illa N. T., v. Lexx. v. αἰ., quorum Krb. p. 25. e. habet ſyn., „ἐν τῷ αἰ. τῷ ἐρχομένῳ, *in* mundo *venturo*, h. e. futuro, (it. p. ſq. i. per v. compoſ. pro ſimpl.) ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις" ut Schw. p. 37. e. „τοῖς μεταγενεστέροις εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα, poſteris *in* omnem *aeternitatem*" e Diod. S., quod Ind. prodit per numeros pravos, ubi tamen aliud ſupplementum videas, quam noſtrum ſupra, cf. Iſocr. Pan. Mor. c. 23. e. τῆς δ' ἀρετῆς ἀθάνατον τὴν μνήμην κατέλιπον, et c. 50. e. τῆς ἐκείνων ἀρετῆς μνήμην εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον καταλιπεῖν.

τελευτησ.) Variante hic Noſtro cum §. pr. ἀνεπ., cf. 1, 8, 7., libertatem P. et brevitatem reiicit etiam Sch., cum Bg. reddens, etiam in ſq. formula, ubi equidem non aliunde tenui v. δ. cum ſubſt. φ., et Sb. Ind. aliunde adhibet quoque Bg. Lat., ſed Stp. Th. in φ. tantum unum e Noſtro locum, ſed nullum cum v. δ., ubi 4, 747. e. „divagor, pervagor, ſ. pervado, i. e. percrebreſco. Herodi. 7, (7, 1.) — et alibi ſaepe ἐπ. δ. ἡ φ. (e noſtro loco ſine numeris et Vſ., tum e Plut. cum praep. et adv. ταχὺ δὲ τοῦ ἔργου λόγος μείζων δ. εἰς Ῥώμην, cf. Sb. Ind. et iterum e Plut.) ταῦτα ἐγκέκρατοι τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς

τησεν ἡ Φήμη, πᾶν τε [h] τὸ παρὸν ϛρατιωτικὸν καὶ τὸ δημῶδες πλῆθος ὁμοίως πένθει

Marco, poſtquam ea fama percrebuiſſet, quaeve aderat militaris et plebeia multitudo pari-

h) Ms. Ba. πᾶν τὲ λ. cf. §. 14. m.

φιλοσοφίας, vagantur *per*, ſ. crebra ſunt in „qui gen. rei, non aliunde mihi cognitus cum v., pendeat ab eius praep., cf. abſolute ap. Ael. V. h. cum libera Vs., etiam in Ind., ut iterum cum praep. eadem ap. Luc. 3, 429. e. cum Bg., et ſimul cum adv. alio 2, 217. e. *αὗται αἱ δέλτοι — διαφοιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν — ἐποίησαν*, *hae* tabulae *facile* hunc *ſermonem* per *univerſam* Bithyniam *diſtulere*, pro *fecere*, ut *hic* ſermo — *pervagaretur*; tenente G. Th. formulam Bg. in v. poſt explic. per *divulgari*, ſed et Stp. illud vicinius *pervadere* de rumore; habentibus noſtratibus, e vetuſta tamen potius linguae ratione, iſta propinqua *ausgehen* et *auskommen*, ſed Bg. hic de ſuo exprimente artic. per pron.

πᾶν τε) Hoc τὲ, a Bg. per Lat. *ve* etiam alibi redditum, an hic, ſequente *et* copula procedat, neſcio, tacentibus G. Th., Hor. Turſ. et Indd. Lat., ut particip. παρ., a P. oppreſſum, ille videtur retuliſſe ſimul ad ſq. membrum τὸ δημ. πλ., non ad ſolum τὸ ϛρ., ad quod proprie pertinet pro et rectione et ordine Noſtri, cum alioqui eſſe debuerit πᾶν τε τὸ ϛρ. καὶ τὸ δημ. πλ. παρὸν, quanquam et alias verbum interiectum eſt medium, quod pertinet ad utr. ſubſt.; quod h. l. fiat, etiam repetito τὸ artic. Ubi ad τὸ ϛρ. refertur tantum: Noſter reſtringit ad exercitum, qui cum Marco erat in Pannonia, cf. 1, 3, 1. e., ſicut et τὸ δημ. πλ. forte intelligit anguſte et de populo ac civibus eius regionis locique, ubi Marcus mortuus; ut melius diſtinguamus reliquos Romanos §. ſq. Copulat vero et alibi πᾶς ὁ δῆμος καὶ τὸ ϛρ. 2, 2, 23. e., it. τὸ ϛρ. πᾶν καὶ τὸ συνειλεγμένον πλῆθος 2, 8, 9., quod ſubſt. ibi, ut hic Bg. facit, trahi poteſt ad τὸ ϛρ., in altero loco abſolute ſtans, ubi ſupplent tunc τάγμα, ut Stp. Th. 3, 1077. A. m., ſed diſerte πλῆθος aliunde L. Boſ. Ell. p. 263. e., ubi et e Dion. τὸ δημοτικὸν πλῆθος, ſyn. noſtro, quod i. q. ſimpl. ὁ δῆμος in altero loco, (ut ſtatim P. reddit, ſed Sch. „popularis *multitudo*“) a Stp. Th. 1, 976. E. m. ſine Vs. hinc tantum allatum, nec a me repertum alibi, nec ſimile quid in G. Th. et Indd. Lat., niſi Amm. M., *convocatis* armatis *ſimul* atque *plebeiis*, cf. ad Luc. 1, 248. N. 16. a. i. „τὸ ϛρ. pro militibus ſ. exercitu ap. Thuc. Diod. (quorum Indd. ſilent tamen) Pauſ. Herodi. ſatis familiare, ut τὸ ἱππικὸν λ.“ ubi Sch. „neutr. pro ſubſt. *militum copiae*, opp. δῆμος, *plebs*“ ad ſenſum quidem hoc loco ſubiecto.

ὁμοίως) Leisn. ad m. Ms. Bg. „peraeque, uno tenore“ quorum prius ap. G. Th. „admodum iuſte, (accipientem *per*, ut in aliis, pro valde, ſed pro redundante in additis) aeque, aequaliter, — (in ſubſt.) *quinque* conſulatus *eodem* tenore *geſti*, i. eodem modo“ ſed, P. tacente, Sch. „ſimiliter“ et ſimul cum Bg., quod G. Th. „κατὰ ταὐτὰ, ſimul, et eodem tempore, eodem modo, — ἐπίσης, ex aequo, aequaliter, — ὁμοίως, ſimiliter, (in quo, cum Gr. n., cui exacte reſpondet, contra habet Bg. et) eodem modo“ ut adeo h. l. ſit vel aeque vehementer, nobis *gleich ſehr*, gl. *ſtark*, ſi referatur ad ſq. π. κ., vel, ſi ad pr. perſſ., exercitum et populum, pro ſimul, de ſocietate in agendo et lugendo; ut doluerint

κατείχετο· οὐδέ τις ἦν ἀνθρώ- ter luctu diſtinebatur: ne-

utrique illi ſimul; quaſi reſpexerit Noſter Lat. *pariter* cum duabus copulativis — *que — que*, ſ. *et — et*, ſ. *et — que*, cf. Hor. Turſ. p. 685. m. Nr. 4. ſq., tacente G. Th., ſed ut hic inverſo ſit ordine τὲ — καὶ — ὁμ., malimque propterea priorem notionem de modo graduque doloris aequali; ſicut omnino Gr. adv. non eſt facillimum ad vertendum loco cuique accommodate ac perſpicue; ut tamen Latina ſufficiant ap. Stp. Th. et L. Ern. auctius, cf. L. N. T. Schw. Ind. Dem. (cui add. 160, 10. 145, 1. et infra,) Thuc. Xen. Cyr. Z. cum Luc., ut Exc. ad 1, 4, 17. e. de ſubſt. πενθ., ubi Bg. e P., h. l. animi dolor, ſenſus ingratus internus, ob adiunctum v. κ., cuius act. cum eodem ſubſt. etiam eſt 2, 6, 1., ut alibi cum aliis animi motibus, quod ap. Stp. Th. 1, 1344. E. et H. in act. cum Lat. *teneo* et *occupo* tantum, et de uno affectu hoc „ut Lat. dr. *metus* aliquem *tenere*, et *aliquis* teneri *metu*, ita et Gr. κατέχει τινὰ φόβος, — et δέει κατέχεσθαι" ubi Lat. eius *occupari*, (ut hic Sch. partim e P. „occupabatur *luctu*") et *teneri*, comparata inter ſe, ut antecedens et conſequens, de affectu aliquo nihil ſint, quam aut ſuſcipere in animo et ſentire, aut, in primis quoad v. *teneri*, diu et ad tempus aliquod, et ut vix inde liberes te, eumque opprimas difficulter, tarde, nunquam, et adeo h. l. πένθει κατέχεσθαι dolore affici diuturno, dolorem ſentire aliquamdiu, vel ſimpl. dolore affici, dolorem ſentire, dolere; ad quod poſtr. potius inclino equidem, ut Lat. *tenet me*, quod par eſt paſſ. *teneor*, ſimpl. redditur, v. c. Ind. Iuſt. „*tenet me* miſeratio *alterius*, h. e. miſereor ipſius" et Cort. Cic. ep. 5, 13, 6. ſpe *ulla* (te) *teneri* „aliquid ſperare poſſe" ad Sall. Cat. 58, 18. de lect. magis laborans, quam de ſenſu, comparans tamen Lat. *invadere* et *inceſſere*, quae i. q. Stp. *occupare*, et ad 51, 3. *ſi* lubido *poſſidet*" occupavit, tenet animum" quo in v. poſtr. cf. G. Th. 747, 86. 749, 35., ſed in Bg. non de affectu, (nec mihi per Indd. reperto,) niſi 220, 16. „Cic. p. Planc. 79. diſtineri *occupationibus* et *dolore*" ſine explic., ubi proprie „*diſtineor* tamen *et* divellor *dolore*, et *in cauſa diſpari* offendi *te* a me, *doleo*, N. tacentibus, nec illuc profuturo Niz., nec huc Ind. Amm. M. At G. Th. in „*diſtentus*, i. occupatus, curis diſtractus" quod tamen ſubſt. eſt diſerte ap. Plin. Pan. 68, 2. 86, 2. e., cum Bg. v., in quo v. etiam Ind. Corn. N. it. in v. *vexare*, ubi et cf. G. Th., ut *diſtineri* ſit i. q. huc, illuc teneri, i. trahi, et in partes resque diverſas, ac de mente i. q. cogitare modo hoc, modo aliud, ſed de animo et affectu i. q. §. 1. κυμαιν., et *diſtineri* adeo *dolore* vel turbari, inquietari, angi, cruciari diverſo ac multo dolore, vel ſimpl., ut G. Th. in ſyn. *detinere* cum Gr. n., nec tamen de affectu, (ut nec per Indd.) „occupare — Virg. per (ſimplex) verbum *teneo* idem dixit" ut et capio h. l. pro ſimpl. noſtrum Gr., quod cum Lat. *detineri* v. in L. N. T. Krb., cf. rel. et Ind. Dion. Caſ. cum Abr. Dil. Th. p. 460. m. et Heſ. Theog. v. 700.

οὐδέ τις) Deſerto P., reddit Bg. pron. τὶς cum neg. hac, ut cum ſyn. μηδὲ alibi, quod, de noſtratium ratione, vertimus per *et nullus* ſ. *et nemo*, tacente G. Th., ſed Hor. Turſ. p. 914. m. et p. ſq. m. argutante in *quisquam*, quod eſt vel ſimpl. aliquis ſ. ullus, vel aliquis, quicunque ſit, ſ. unus quilibet, ut G. Th., et adeo *non quisquam* i. q. non ullus ſ. nullus et nemo, vel cum illa notione ſecundaria, ut particula illa *quam* valeat pro Lat. *cunque*. Tum Hor. T. p. 916. m. „*quisquam* cum

πων τῶν [i] ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, ὃς ἀδακρυτὶ τοιαύτην

que quisquam erat hominum ſub Romano imperio, qui ſine

i) In Ms. Vi. τῶν deeſt. *Loc.* etiam in Ms. Ba., v. N.

gen.“ ſine cauſa, ut et ap. G. Th., quae patet, ſi ſumitur pro indefin. *quis* ſ. *aliquis*, ut in Gr. τὶς, quo de ſupra.

τῶν ὑπὸ) In Mss. artic. omiſſus magis eſt e lapſu librarii, ob pr. ſimilem πων ſyllabam, cum in Ms. Ve. tacite adhuc ſalvus ſit, quam ex ingenio Gloſſatoris, etiam alibi tentantis articulum, qui Lat. quidem abeſſe poteſt, ſed in Gr. paene ſtat neceſſario et exquiſite poſt ſubſt., idque oppreſſo aliquo particip., ut ὄντων, et in primis, cum ſequitur praep. quaedam cum ſuo caſu, cf. Vig. p. 2. Nr. 2. cum N., Indd. Fiſch. Th. Aeſch. Pal. et Ael. V. h. v. ὁ e., ubi tamen articulo videtur tribui emphaſis, quae nulla eſt, at melius ſuppletur part. γενόμενος, et h. l. procedens, cf. L. N. T. Krb. p. 424. e. 426. i. Nr. 8., ubi „articulus facit elegantem periphraſin (ſubſt.) per ellipſin verbi ſubſt.“ ſi quidem non adſit iam ſubſt.; ut οἱ ὑ. τ. Ῥ. ἀρχ. fuerint *Romani cives*, niſi iam praemiſſum ſubſt. ἀνθρωπ.; quanquam totum ἀνθρ. τῶν — ἀρχ. in periphraſi libere ſumas, pro *Romanorum civium*; ut Fiſch. ad Well. p. 399. m. de ὑπὸ „ſaepe inſervit periphraſi, ut οἱ ὑ. τ. Ῥ. ἀ. Romanis *parentes*“ ex hoc ipſo loco, quae interpretatio admittit a Noſtro adiunctum ſubſt. ἀνθρ., etiam ſuppletum part. ὄντες, unde habeas, *homines*, qui *ſub* Romanorum, *Romano* imperio *ſunt* ſ. *erant*, pro quo toto deinde dicas, *qui* Romanis *parent* ſ. *parebant*, et hinc cum Fiſch., ut Sch. in „ὁ cum praep. τῶν — ἀ. *eorum*, qui *ſubiecti* erant *imperio*, (ſed in praep.) ſub *imperio*, h. e. ſubditus“ quod eſt particip., aeque ac Fiſch., ut et Bg. alibi *ſubiectus*, monentia illa, ut credat aliquis, hic Noſtrum per formulam variare pro ſuperioribus τῶν ὑπηκόων et ἀρχομένων, liberius hic verſante P., praeter additum adv., ſed tamen accepto ſubſt. ἀ. etiam cum Bg. pro poteſtate, quod malim, quam Vern. de terris, quibus tamen convenit pr. ὑπὸ, pro ἐν, poſita h. l. cum caſu quarto, pro tertio, non per lapſum librarii in ν et Iota ſubſcripto, ſed exquiſite, quanquam per caſuum aliquam enallagen, ut in notione loci ſ. rei, ubi quies eſt, cf. Stp. Th. 3, 1757. C. m. Ind. R. Or. V. 4. p. 1201. e. τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀνθρώπων, hoc ſubſt. non praemiſſo, ut hic, ſed poſtpoſito, Ael. V. h. Fiſch. Th. Aeſch. et Pal., ubi et „μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὄντα, neminem ſuorum *civium*“ plene cum particip., ut in N. T. Io. 1, 49., cf. L. eius N. T. cum Schw. it. Zoſ. 3, 3, 1. 4, 20, 10. 4, 46, 4. 4, 31, 2. 4, 9, 2., et in uſum criticum de variantibus poſt ὑπὸ caſibus ad Thuc. p. 71. l. 15. et N. 11. Fiſch. Plat. Ap. p. 41. b. N. 1. p. 55. a. N. 3. et Find. Iſ. Ev. p. 28. N. 22. a. e.

ἀδακρ.) Hoc adv. Noſtri laudatur ad Vig. p. 361. N. 33., converſum cum Bg., etiam ap. Stp. Th. ſemel modo ex Iſocr., it. ad Luc., ſed Sch. „absque *lacr.*“ modo per aliam praep. ſyn., abeunte iterum P., cf. Suid. (ad cuius p. pr. ἄδακρυς πόλεμος v. Diod. S. T. 2. p. 59. l. 92.) ſed e P. in rel. Bg., ubi pron. τ. iterum pro affini ταύτην, ſ. pro tam triſtem, ſed ἀγγ. etiam ap. G. Th. in Bg., pro re, quae nunciatur, ſed v. δεχ., tropico ſenſu, pro audire, (quo hic Vern. utuntur, pro ſeveriori *vernehmen*,) ſ. cognoſcere, cum, tropo remoto, *aliquis* dicatur *nuncium* excipere, *accipere*, dum res venit ad eius notitiam, ei innoteſcit, nuncia-

ἀγγελίαν ἐδέχετο. πάντες δ', ὥσπερ ἐκ μιᾶς φωνῆς, οἱ μὲν πατέρα χρηστὸν [k], οἱ δ' ἀγα-

21. lacrymis eiusmodi nuncium exciperet: omnesque eum velut una voce, alii parentem

k) Ubi in Stp. poſt χρ. — βασ. — στρατ. commata ſaltem ſunt, Ms. Ba. cola habet. *Mart.* de more ſuo, ſed non hic probabili in membris orationis imperfectae, et ad v. ἀνεκ. ſuſpenſae.

tur, narratur ore, ſcriptis, litteris; cf. de nuncio Lat. *accip.* et *percipere* ap. G. Th. in ſubſt. 496, 60., ubi mox per *audire* exponitur, et Bg. 464, 80. cum Gr. al. ἐκδεχ. compoſ., cf. v. ἀγγ. Ind. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. et Stp. Th., qui nec in v. profert quid ſimile, nec haec, nobis ſola reperta, R. Or. Lyſ. V. 6. p. 776. m. ἡ βουλὴ ἡ βουλεύουσα, — ὅταν εἰς ἀπορίαν καταστῇ, ἀναγκάζεται εἰσαγγελίας δέχεσθαι, quod ſit Lat. *accipere*, pro *annehmen*, oblatum quiddam uſurpare nec repudiare, unde in Vs. p. 458. m. *admittere*, vel, ad ſummum, audire ſ. auſcultare, pro *anhören*, et N. T. 2 Cor. 11, 4. εὐαγγέλιον ἕτερον, ὃ οὐκ ἐδέξασθε, L. Schw. *diſcere*; quod ſit i. q. audire ac cognoſcere, ſed quoque probare, approbare aſſenſu, credere, cf. p. 319. in N., ut illa N. T. ἐπιστολὰς et γράμματα δέχεσθαι videntur potius pertinere ad phyſicam v. notionem, cf. L. Krb., ſed Sch. „*exceperit* nuncium" cum Bg. quoque per coniunctivum, e Lat. conſecutione temporum, poſt v. ſubſt. cum pron., qualem Gr. non obſervant ubique, cf. alibi et Aur. Vict. in epit. 16, 16. de *eius* morte *nuncio* Romam pervecto, *confuſa luctu publico urbe*, *ſenatus in curia veſte tetra amictus*, lacrymans *convenit*, rel.

ἐκ μ. φ.) Sch. „ἐκ — *ex* una *voce*, h. e. una voce, (quod poſtr. et in φ. una cum) uno *ore*, (cf. Exc., ſed in) π. patrem *bonum*" ubi Bg. e P., ut et in παντ. δ', pro τὲ, it. in expleto pron. perſ. αὐτὸν, qui alter acc. in v. ἀνεκ. ſane non bene a Noſtro oppreſſus, (in primis, cum §. pr. de re narretur, at §. 19. i. modo praecedat Marci perſona,) nec tamen ſine exemplo, cf. Exc. In ſqq. adi. χρ. et ἀγ., (ubi Bg. e P.) nulla hic fuerit differentia, ut forte nec alibi, ſed modo ſyn. copia et variatio, cf. Suid. 3, 685. e. χρ., ὁ ἀγαθὸς, *bonus*, quo Lat. uno L. N. T. Schw. reddit Noſtri Gr. utr., ſed iisdem Lat. Bg. alterutrum Stp. Th. 4, 597. A. E. e. F. m. 1, 10. B. e. cum L. Ern., quod reliquis Stp. notionibus in χρ., pro mitis, clemens, benignus, addit in ἀγ. Nr. 9. benevolus; quae omnia cadunt in patres familias et civitatis, ſed tenentur una omnia bonitate; cf. N. ſq., nobis hic ſufficiente *gut* et *gütig*.

οἱ μὲν πατ. χρ.) Capit. c. 18. (i. T. 1. p. 358.) *cum igitur in* amore *omnium imperaſſet*, atque *ab* aliis *modo* frater, *modo* pater, *modo* filius, *ut cuiusque aetas ſinebat*, *et* diceretur *et amaretur: octavodecimo anno imperii ſui*, (*ſexageſimo et primo vitae*,) *diem ultimum* clauſit. *Boecl.* Has principis laudes omnes comprehendit illud brevius Iuliani epitaphium, ex Hom. Ἰλ. γ', 179. deſumtum, ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. Quinam autem has laudes mereantur, exponit Socr. ap. Xen. M. 3, 2, 1—4. *Leisn.*

Quem et cf. in Progr. In Socr. ibi §. 2. e. boni principis definitione ἀγαθὸς fuerit ea notione, quae eſt, cum *monetam bonam* intelligimus nominamusque, pro verus et legitimus, it. perfectus, qui habeat in ſe ac faciat omnia, quae habere et facere debet pro notione, nomi-

ϑὸν βασιλέα, γενναῖον δὲ ἕτεροι ςρατηγὸν, οἱ δὲ σώφρονα καὶ κόσμιον ἄρχοντα ἀνεκάλουν [l]· καὶ οὐδεὶς ἐψεύδετο.

probum, alii bonum imperatorem, fortem alii ducem, alii ſobrium et moderatum principem vocitabant, et nemo mentiebatur.

Ὀλίγων δὲ διελθουσῶν ἡμε-

Paucis autem elapſis diebus,

l) Comma hic in B. 1. cum Ms. Bg., ſed punctum in rel. edd.

ne, officio, lege, cf. ib. §. 3. et G. Th. v. *probus*, it. Hom. Ὀδ. β', 47. 234. cum N. In ſq. v. ἀνεκ. Bg. e P. frequentativum haud dubie pro primitivo, ap. G. Th. ſine explic., ſed Niz. per *vocor*, ut Stp. Th. „pro ſimpl. καλεῖν" dubitanter tamen in uno loco ſubiecto Thuc. p. 4. l. 61., ubi bene Vs. *nominare*, et paulo ante l. 59. ἀνόμασεν, et l. 62. εἴρηκε, it. Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. *adpellare*, it. Cyr. cum Vs. Th. V. 1. p. 174., quo utr. loco etiam oppreſſum pron. αὐτὸν, ſuper poſteriore loco autem argutatur Stp. Th. e Bud. C. 368. e., ut ſit „ἀν. *alta* voce *vocare*" quod et repetitum in L. Ern., ut contra e praep. aliam vim elicit R. Or. Ind. V. 6., quaſi ſit „ἀν. λ. ſaepius ingeminantes, commemorantes" quae fuerit illa vis Bg. frequentativi, nec improbata Z. Ind. Xen. Cyr. „ſubinde appellare" qui et ad Vig. p. 559. a. e. Nr. 2. tribuit praep. ἀνὰ in compoſ. „repetitionem actionis" ſed mecum Schw. L. N. T. ex h. l. etiam modo reddit per ſimpl. *vocabant*, cf. Exc., ubi et ἀποκαλεῖν in ſimili cauſa et notione, cf. in rem et laudis partes extremas Marci 1, 2, 5. m. 9. et Exc. ad 1, 2, 1., ut ſuper σωφρ. et κοσμ. ib. §. 3. e.

καὶ οὐδ.) *Dederunt ei* quidem nonnulli *vitio*, quod *et* fictus *fuiſſet*, nec *tam* ſimplex, *quam* videretur, *aut quam vel Pius, vel Verus fuiſſet*, Capit. c. 29. (p. 402.) Unde infra ap. Noſtrum Antonino φιλοσοφίαν καὶ ἐπιείκειαν προσποιούμενος, philoſophiae *ſimulator* et *manſuetudinis* Marcus dicitur 4, 5, (13.) Sed refellit invidiam eius rumoris Xiph., qui, oſtenſa aequalitate officii et virtutis per omnes vitae partes, addit denique, οὕτως ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸς ἀνὴρ ἦν, καὶ οὐδὲν προσποιητὸν εἶχεν, itaque *ergo* revera *vir bonus* fuit, *neque* fictum *quidquam* aut *ſimulatum* habuit. *Boecl.*

Xiph. ſunt S. 373, 21., quae et partim ap. Suid. v. Ἀντων. e., cf. de re ad Noſtri l. l. infra et 1, 2, 6., ut de v. ψευδ. notione Bg. et Lat., (ap. G.) Th. cum Gr. n. et „falſum dicere" ut noſtris *redete unwahr*,) praeter Stp. Th. 4, 713., etiam lib. de V. med. p. 574. m. ed. Fi., Noſtro variante per καὶ οὐδ. cum οὐδέ τις §. pr. i.

διελθουσ.) P. deſerit etiam Sch. „*praeteritis* ſ. *interiectis* dieb." quae Noſtri formula eſt alio ordine ap. Ael. V. h. 12, 1. p. 723. i. τριῶν δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, tribus *vero* diebus *elapſis*, ut ſimilis ordine Noſtri ap. Zoſ. 5, 32, 4. τετάρτης δὲ μόνης ἡμέρας διελθούσης, *ubi dies* duntaxat *praeteriiſſet*, ut v. δ. de tempore alio ſaepe ap. Dem., praeter Ind., 25, 14. 18. 58, 10. 483, 12. etc., cf. Ind. Thuc. Xen. Mem. S. cum Lat. illo ad Zoſ., it. Ael. V. h. Fiſch. Pal. L. Boſ. Ell. p. 82. i. 88. i. ex Herodt. ſine Ind. bis, quibus add. ex 2, 152. p. 179. l. 26. cum Lat. Sch. ſecundo; tacente Stp. Th. plane in hunc v. uſum, ubi pr. διὰ habet vim ſuam pro Lat. *trans* ſ. *per*, cf. Z. ad Vig. p. 571. a. m. Nr. 1., ut ſeverum ſit Stp. et L. Ern. *tranſire*, it. Sch. primum, ut Bg. ap. G. Th. modo cum Gr.

ϱῶν, ἐν ὅσαις περὶ τὴν κηδείαν τοῦ πατρὸς τὸν υἱὸν ἀπησχόλουν, ἔδοξε τοῖς φίλοις προσαγαγεῖν τὸ μειράκιον εἰς m

in quibus circa curandum funus patris filium occupatum tenebant, viſum eſt amicis, adducere adoleſcentem ad exerci-

m) *ἐς* Ms. Ba., v. N. Mox poſt *στ.* colon in Stp. al. et Bc. 1., cuius novae §. numerus, adhuc toleratus, olim removebitur.

ſimilis praep. „διεκπίπτω, effugere" nec de tempore productum, (ut nec per Indd. Lat.) nec in ſubſt. Bg., ubi tantum Sch. *interi.* et 159, 20. *lapſis* paucis *diebus*, quo in v. non explicatur, nec illud 4, 53. tempora *labuntur*, quod noſtrum *verflieſſen* et *verlaufen*, et aliud Lat. *effluere*, (ubi cf. G. Th. et v. *dies*,) qui hic habemus ſimiliter *vergeben*.

ἐν ὅσαις) Iterum libero P. hic, reddit cum Sch. in *ὅσ.* Bg., (quae notio pro mero pron. hic manifeſta,) ſed in v. *ἀπ.* cum pr. περὶ, ut 1, 1, 1. i., pro cuius ſimpl. per compoſ. variatur hic, ubi Sch. in „κηδ. in funere paterno celebrando filium diſtinere" cf. Stp. Th. Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. cum Heſ. et Suid., quod h. l., ut ταφὴ et ταφιασμὸς, de univerſa cura funeris ſ. funerandi ſepeliendique corporis; ut retinuerim *in* funere *patris* ſ. *ſepultura*, quae ſubſt. mutavit Bg. fere cum Sch. in Lat. ſyn. formulam per particip., nec tamen plene, *in* ſepeliendo *patre*, ſ. *circa* ſepeliendum *patrem*, cum ſervarit gen., ſecus ac Sch. in „ἀπ. diſtinebant filium funere patris, ſ. negotium faceſſebant filio, funerando patre" quae, ut Sb. Ind. „occupare in" redeunt ad Bg. phraſin in paſſ. cum alio v. Lat., pro dare alicui quid negotii, ſ. aliquid, quod agat, cogitet, curet; ac facere, ut quis quid agat; tenente Stp. tantum Noſtri locum alius notionis, ſed paſſ. cum eadem praep. e Luc. ſine Ind., ubi aliud exemplum pro Lat. *impedire*, quam poteſtatem Stp. ſine auctore protulit.

ἔδοξε) Hoc v. (ubi Bg. e P.) cum dat. perſ., ſequente inf., habet Stp. Th. cum Bg. aliunde ſine auctore, cf. tamen Ind. Thuc. Xen. Cyr. Z. v. e. Dem. 1173, 15. et L. N. T., in quo non caveris Lat. paſſ., niſi libere adhibito ſyn. *placuit*, cf. G. Th. „*videtur*, pro placet, cum inf. (902, 28.) *placet*, — pro videtur, cum de ſenatoriis, aut philoſophorum adeo ſententiis ſermo eſt" etiam aliorum quorumcunque deliberantium atque decernentium, v. Ind. Iuſt. et Corn. N., it. hunc cum Tac. v. *vid.*, ut ſit utr. i. q. putare, conſtituere animo, ſed et verbis proponere, ſuadere tanquam utile ac neceſſarium, etc.

προσαγ.) Aut προαγ. lege aut πρὸς τὸ στ. *Reisk.* Neutrum eſt neceſſarium. Cum eadem praep. εἰς, quanquam in med., habetur v. iterum ap. Noſtr., nec ap. alios, quod repererim, niſi ap. Aeſ. Fab. 131, 2. e. ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν, ſed alio ſenſu, opinor, ſc. *pro* victima, *loco* victimae, ſ. pro inf. et particip. *ad mactandum*, ſ. victimae *cauſa*, quo Ind. v. εἰς tendit obſcure, ſed ap. alios ſane potius cum pr. ἐπὶ aut πρὸς per Indd., pro qua poſteriore tamen h. l. εἰς poſita videtur, ut alibi, quocunque modo accipias τὸ στ., pro loco et caſtris, ut Vern. rec., aut, cum rel. Intrp., pro hominibus eius loci; quorum prius melius fuerit ob mox ſq. τοῖς στ., ne bis dicatur idem in tanta vicinia; ut ſunt alia quoque v. v., e πρὸς compoſita, quae cum εἰς ſimul conſtruuntur, ut alia praep. ſit in v., alia ad latus, cuius generis locum non tenet Stp.

τὸ ϛρατόπεδον, ὡς [n] διαλεχθείη τὲ τοῖς ϛρατιώταις, καὶ, χρήματα δωρησάμενον [o], ὡς ἔθος

2. tum, ut et alloqueretur milites, et pecunias largitus, ut mos eſt imperio ſuccedentibus,

n) Ms. Vi. ὡς ἂν δ., omiſſo τε. *Loc.* ut Ms. Ba. ὡς ἂν, διαλ. τοῖς ϛρ., ſed Ms. Ve. ὡς ἂν δ. τὲ τοῖς λ., v. N. o) Ms. Ba. δορησάμενος. Quae ſequuntur () ſigna ab ὡς — διαδεχ. plane deſunt in Cod. Ms., neque etiam cola ibi ſunt, ut alias. *Mart.* In Ms. Vi. erat δωρησάμενος, v. N., ut ſigna parentheſis modo in Stp. rel.

Th. in v., quod vulg. P. cum Mss. et edd. tuetur; ut audaciſſimum ſit, tentare locum; ſicut Ms. lectio ducta eſt ex aliis Noſtri locis, ubi v. eſt cum ἐς, ex marg. veniens in textum; quae mutatio illarum praep. deinceps redit, ſed et in contrariam partem et εἰς pro ἐς, cuius cauſa alia cogitari poterit praeterea in confuſione litterarum ab ſimilitudine ſ. compendio ſcribendi, ſive etiam in ſapientia Gloſſatoris, ἐς magis Atticum putantis, cf. Greg. de dial. p. 32. §. 32. cum N. et ad Thom. M. p. 370., ut de variante ἐς cum εἰς Ind. Luc. in V. L.

τὸ μειράκ.) Anno aetatis XIX Dio. *Leisn.* Erat Commodus XIX annos natus, quum ad imperium accederet, ut Dio ap. Xiph. teſtatur. *Stroth.*

Cf. Xiph. S. 374, 22. et Exc. ad 1, 1, 9. 1, 3, 3, i. it. ad textum 1, 3, 2. e. 14., ſed Angli ap. Heyn. Hiſt. 4, 1012. m. non ſatis finite, *als er* nicht *viel* mehr, *als* XIX *Iahre*, *alt war.*

ὡς διαλ.) Codex non male addit ἂν poſt ὡς. *Stroth.* In ἂν addito, etiam cum commate, eandem rem v. 1, 1, 1. m., hic praeterea delentibus Mss. duobus τὲ ante καὶ remotius, ut deinceps aliquoties, intruſo contra eodem 1, 4, 16., quod h. l. cum Ms. Ve. tuetur etiam P., hincque Bg., ut forte exciderit ibi ob vicinitatem utrinque non diſſimilem, ut ἂν acceſſerit, ne bis ὡς ſequeretur idem; in v. δ. non habente Stp. Th. Lat. Bg., neque de imperatore, ad milites verba faciente, tamen notionem 2, 618. B. m., quo hic locus referatur „δ. (in med.) orationem publice habeo, ex Iſocr. ap. Bud.“ C. 347, 19. ſqq., ubi tamen alia rectio eum pr. περὶ αὐτῶν, nihil huc quoque afferentibus lib. de V. med., ſed G. Th. „*alloqui* milites *oratione* Curt. 3, 10, 4.“ ſed et ſine abl. iſto Suet. Galb. c. 18. e., it. ſine ullo caſu Tac. Agr. c. 35. i., recte reddente Vern. ver. *anreden*, ſed Sch., cum Bg. e P. „aor. 1. paſſ. opt.“ bene per ſe, ſed hic pro med.

δωρησάμ.) Praeter Ms. Ba. in δορησάμενος vitium in fronte, e ſolenni litterarum illarum confuſione, a Ms. Vi. correctum, alius participii ſexus faciat figuram illam κατὰ τὴν διάνοιαν, ſ. κατὰ τὸ σημαινόμενον et σιωπώμενον, cum in τὸ μειρακ., ad quod vulg. neutr. δωρ. reſpicit, latenter cogitatur αὐτὸς pron. ſexus maſc., relatum ad pr. τὸν υἱὸν, aut ad extrinſecus aſſumendum nomen proprium ὁ Κόμμοδος, quam et generis enallagen, etiam ſyneſin, dicunt, atque adeo figuram Atticam, cf. Greg. de dial. §. 27. p. 29., hic ut coëat neutrum ſubſt. cum particip. maſcul., qua de forma non habui, qui ſcriberent, ſed tamen affinia, v. Abr. L. Ariſt. p. 213. e. ad Thuc. p. 127. N. 53. p. 152. N. 21., et per plural. p. 158. ſq. N. 85. it. ad Luc. 2, 132. e. 488. N. 15. p. 595. N. 84. e. Si Noſter dedit illud Mss. genus: poſtea aliquis, eius figurae immemor, textum mutavit. Sin neutrum a Noſtro eſt: Gloſſator, ut alibi, exquiſitius quid induxit; quanquam et lapſus librarii in ς et ν iterum in

ἐστὶ τοῖς βασιλείαν διαδεχομένοις, μεγαλόφρονι ἐπιδόσει οἰκειώσηται τὸ στράτευμα. παρηγγέλθη τὲ δὴ p πᾶσιν,

magnifico donativo conciliaret ſibi exercitum; denun-
3. ciatumque eſt omnibus,
ut adeſſent in campum, ipſos

p) Ms. Ba. παρηγγέλθη τὲ πασ. v. N.

ciderit. E P. nihil definias, quo ſeverius Bg. participium Gr. reddit, ubi deeſt pron. perſ. αὐτοῖς, quem dat. perſ. cum acc. rei *Stp. Th.* protulit ſemel modo e Xen., nec tamen cum Lat. Bg., quod cum ſevero *donare* tenet Ind. Xen. Cyr. Z. et G. Th. cum Gr. n. et per „abunde donare" etiam ſimpliciter, cf. ib. 32, 41. et Exc. ad ſq.

ὡς ἔθ.) v. Annot. 5. ad c. 2. l. 1. Ann. Tac. *Boecl.* Ut Suet. refert in Claud. c. 10. (e.) Claudius *primus* Caeſarum *fidem* militis *etiam* praemio *pigneratus eſt*, v. Intpp. ad Tac. H. 1, 18. *Leisn.*

Formulam ὡς ἔθ., ubi Sch. partim cum Bg. e P. (libero illo in adv. commutato cum pron. relat.) „*mos* eſt *aliquibus*, ſolent" ignoratam a Stp. Th., v. in Luc. Ind. et N. T. Ebr. 10, 25., ubi et ſyn. κατὰ τὸ ἔθος, cf. Lexx., ut ſq. formulam in v. διαδεχ. Stp. tantum ex altero Noſtri loco profert ſine Vs. e Bud. C. 786, 24., ubi per Lat. Bg. et *excipere* v. noſtrum eſt cum aliis ſyn. acc. rei, ſed cum Noſtri ſubſt. β. in lib. de V. med. Dreſ. Fiſch. p. 547. i. ſuſcipere *imperium*, et *in* regnum *ſuccedere*, ad L. Boſ. Ell. p. 46. e. ſine Vs. ex Herodt. 1, 26. p. 12. l. 74. ἐξεδέξατο, V. L. διεδ. e gloſſa, τὴν βασιληίην, ſucceſſit *imperio*, quod cum illo *excipere* Ind. Ael. V. h. e 3, 26. i. et Xen. Cyr. Z. ſeverius, quam *ſuſcipere*, cf. Kypk. 2, 39. m. Krb. Decr. A. p. I. p. 64. m., ubi et cum praep. „διεδέξατο τὴν βασ. παρ' αὐτοῦ ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ſucceſſit *ei* in *regno* filius *eius*" ubi malim, *accepit* regnum *ab* eo *filius ipſius*, et eſt fere i. q. ſimpl. δεχ., cf. 1, 3, 5. m., non tenente G. Th. formulam Bg., ſed tamen rectionem in v. cum Gr. n. 624, 32. honori *alicuius*, pro quo vicinius Ind. Iuſt., *in* cuius *locum* filia *eius* regno *ſuccedit*; P. deferente etiam Sch. in „β. in *imperio* alteri *ſuccedere*, δ. ſuccedentibus *alteri* in *regno*."

μεγαλ. ἐπ.) Sic infra §. 27. μεγαλόφροσι δωρεαῖς χρημάτων οἰκειωσάμενος, ubi v. Annot. *Steph.*

Cuius haec pertineant maxime ad v. οἰκ., cum in Th. 2, 1233. D. e. eadem Noſtri loca cum aliis comparet, cf. Exc., reddente Sch. partim e P. in „ἐπ. largitione *magnifica* animum *alicuius* ſibi *adiungere*, στρ. militum *animos.*"

τὲ δὴ) In omiſſo a Ms. δὴ poteſt lapſus eſſe librarii ob vicinitatem utramque, aut Gloſſatoris opera, neſcientis, quid ſibi velit hic δὴ, quo de v. Exc., ut et de P.; opprimente Bg. non modo δὴ, ut alibi, ſed et adi. πασ., ſecus ac P., (unde et ſtatim reſtituimus,) at ſervante τὲ, quod quia alias orationem cum pr. nectit arctius: poteſt Bg. et hanc §. cum pr. per ſuum ſemicolon ita copulaſſe, tamen et alibi ante τὲ tolerans punctum, quod hic quoque praeſtat, non tantum ob δὴ, ſic in fronte novae enunciationis ſolenne, verum etiam, quia ad ἐδοξ. usque, quo παρ. τὲ reſpicit, nimis multa ſunt interiecta.

ἐλθεῖν εἰς τὸ εἰωθὸς πεδίον ſolitum excipere. Progreſ-

ἐλθεῖν λ.) Pro *αὐτοὺς* neceſſario reponendum *αὐτήν*. Intelligit enim *τὴν ἐπίδοσιν*. *Fab.* Intelligendum eſt *πάντας*, ſc. *ϛρατιώτας*. Verte, omnibus denunciatum eſt, ut in locum venirent, qui eos ſoleret capere, ſ. in quo ſolerent congregari, v. Buleng. de Imp. Rom. 2, 2. p. 176. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Faber hoc ad Gun. Male. Intelligit *πάντας*.“ Contra F. etiam diſputat Hoog. ad Vig. p. 482. N. 6. a., ubi, praeter caetera, ſic legimus. „Sed nihil omnino mutandum; et manifeſtus patebit error, ſi modo verborum ſtructura inſtituatur, quae haec eſt, *ἐλθεῖν εἰς τὸ πεδίον εἰωθὸς ὑποδ. αὐτοὺς*, verbatim, *ut* venirent *in* campum, *ſolitum* recipere *eos*, ſ. in quem convenire ſolebant. *αὐτοὺς* itaque referendum eſt ad pr. *πᾶσιν*. Nihil planius.“ Omnis turba in h. l. veniſſe duabus e cauſis videtur, primum e conſtructione verborum turbata, et locato ſubſt. *πεδ.* non ante, ſed poſt particip. *εἰωθ.*, cuius ſitus ratio hic non eſt ab orationis laevitate, quae maior ſit, ſi *πεδ.* poſt artic. *τὸ* ſtatim colloces, ſed a libertate ac voluntate ſcribentis; ut tamen rectio verborum impeditá potuerit facile reperiri, quam recte Hoog. indicavit, etiam Bg. in Vs. Sed praeterea obſtitit maxime pron. *αὐτοὺς*, quia hic abſolute ſtabat, nullo praemiſſo in vicinia ſubſt. maſcul. ſexus, ad quod referretur, quam difficultatem non tollas plane, cum Hoog. referens *αὐτ.* ad pr. *πασ.*, (quanquam hoc non prorſus reiiciendum, cf. 1, 14, 9. m.) ſed multo minus, ſupplens cum Leisn., quia illud ſubſt. *τοῖς ϛρατ.* adfuit §. pr. remotius, et contra vicinius adeſt *τὸ ϛράτευμα* aliud ſubſt., idque alius ſexus et neutrius, quocum *αὐτοὺς* non congruit, ut nec *πᾶσιν* numero; in quo poſtremo ut eſt ſyneſis numeri, aliis ſyntheſis potius, veniens hic e ſubſt. illo collectivo: ſic ad illud *τὸ ϛρ.* pertinet *αὐτοὺς* primo per ſyneſin generis, qua de aliquid ad §. pr. i., ſed ut hic ſit alia eius forma haec, quod poſt ſubſt. collectivum ponitur pron. demonſtr. alius ſexus, atque adeo poſt maſc. ſubſt. pronomen neutr.; quo de genere univerſo, (ad quod et pertinent, loco pronominis hic, numeri plurales aliarum orationis partium, ut participiorum,) v. Greg. de dial. §. 27. p. 29., ad Thuc. p. 5. N. 53. e. ad Diod. S. T. 2. p. 69. N. 33. p. 341. N. 43. T. 1. p. 133. N. 34. p. 333. N. 33. e. ad Luc. 2, 488. N. 15. p. 595. N. 84. T. 3. p. 75. N. 19. D'Orv. Ch. p. 353. e. Krb. ad N. T. p. 410. m. Hdb. ad Xen. p. 72. m.; ſicut hic etiam adhibeas aliam iſtius ſyneſis rationem, qua *αὐτοὺς* ad *τὸ ϛρ.* refertur ita, ut in illo ſubſt. cogitemus aliud *τοὺς ϛρατιώτας* ſyn. et ſexus diverſi, quo de v. ad Thuc. p. 127. N. 53. ad Luc. 3, 75. N. 19. Ern. ad Hom. 'Οδ. γ', 184. Z. Ind. Xen. Cyr. v. *ſyneſis*, Koen. ad Greg. l. l. Abr. Dil. Th. p. 662. e. cum Auct. p. 382. m. Hdb. ad Xen. p. 25. m. 31. e. et ad L. Boſ. Ell. Leisn. Praef. fere extr. plag. C. b. e., quae fuerint remedia huic loco leniſſima, et tantum ab interpretandi arte legibusque repetita; ubi Bg. in v. *ἐλθ.* e P. per ſyn., cf. G. Th. Nr. 5. ſine Gr., ſed in v. *ὑπ.*, a P. omiſſo, Sch. „med. vel de campo, *ſolito* recipere *eos*, vel de novo Imperatore, volente *benevole* excipere *eos*“ quae extr. expoſitio non tam dubitationem habet contra notionem v. *ὑπ.* illam, (quam a Stp. Th. poſitam ſine auctore 1, 958. e. „excip. familiariter“ L. Ern. non repetit, at L. N. T. Fiſch. „ſuſcipio — humaniter, amanter“ cum alibi talia adv. diſerte addantur, v. Ind. Ael. V. h.) quam repugnat generi neutr. particip. *εἰωθ.*, quod

αὐτοὺς ὑποδέχεσθαι. προελ- 4. ſus autem Commodus, et

non convenit cum perſ., ſed cum re; ut potior eſt v. ὑπ. vis phyſica, qua Stp. Th. cum Lat. Bg. et illis pr. tenet quidem de perſſ., non item de re, et loco nominatim, qui tropice *aliquem* dr. *ſuſcipere* etc., etiam *accipere*, ut nobis *aufnehmen*, cum quis in locum venit; ut ſit hic, tropo remoto, ut venirent in campum, quorſum alias venire ſolerent; cf. Ael. V. h. 8, 7. p. 539. i. ὁ ἀνδρὼν ὁ ὑποδεχόμενος — αὐτοὺς, *locus convivii*, quo *recipiebantur*, Ind. „conclave, *quod* excipiebat *eos*" ut Gs. ad Luc. 2, 136. l. 12., ſed *ſuſcipere* p. 924. l. 57. it. Iuv. Sat. 8, 88., pro quo Noſter ſine tropo 6, 3, 4. συνελθεῖν πάντας ἐς τὸ σύνηθες πεδίον, ut Dion. H. Rs. V. 2. p. 840. l. 3. ἐκέλευσεν, ἅπαντας ἥκειν εἰς τὸ πεδίον, ἔνθα σύνηθες ἦν αὐτοῖς ἀρχαιρεσιάζειν, cf. p. 873. l. 5., ſed Zoſ. 5, 24, 8. εἰς τὸν εἰωθότα δέχεσθαι τὴν γερουσίαν οἶκον, *in* domum, *in* qua *ſenatus* haberi *ſolebat*, per ſimpl., pro compoſ. Noſtri; qui ſi dediſſet eundem ordinem, remoto πεδ. ad extrema, εἰς τὸ εἰωθὸς αὐτοὺς ὑποδέχεσθαι πεδ., et oratio laevior erat, et nemo fortaſſis hic haeſitaturus. Venit mihi aliquando in mentem, putare, πεδ. per gloſſam acceſſiſſe e marg., cum et Plato ſic abſolute diceret in Phaed. Fiſch. p. 149. m. παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις, ἥκειν — εἰς τὸ εἰωθὸς, ubi ſane e pr. intelligas δεσμωτήριον, (quo auxeris L. Boſ. Ell. p. 81. i.) ſed et οἴκημα, it. χωρίον, cf. ib. p. 261. i. 388. e. ſqq.

πεδίον) P. non ſine ambiguitate quadam, *ut in* campum — *adeſſent*. Quid enim intelligas per *campum?* An campum Martium? At Commodus hoc tempore eſt ad Iſtrum. Itaque verte, *ut in* locum *venirent*, qui *eos* ſoleret *capere*, ſ. in quo ſolerent congregari. Interim mihi credibile eſt, P. eodem modo hunc locum intellexiſſe, ſed ambiguitate hac in errorem lectores incautos inducere potuiſſe. Bulengerum certe induxit l. l. *Leisn.*

Si ſumitur, id vocabuli ab Herodi. ipſo eſſe: vix aliter in Vs. exprimi poteſt ſevere, quam cum Bg. e P., cuius auctoritas demonſtrat, eum habuiſſe πεδ. in ſuo exemplo; quod tamen non impedit, quo minus id ſubſt. a Gloſſatore venerit, cum diu ante noſtri Codd. potuerint eſſe interpolati. Tamen illa eſt modo coniectura; et ambiguitas tota cadit in lectores, non adſuetos reſpicere orationis contextum, qui hic clamat, de militibus ſermonem eſſe, ac de Commodo, extra Romam urbem verſato; ad quam cum fuerit ante Caſtra Praetoria campus, in quo interdum convenirent milites, et ſimul etiam e populo ac plebe quidam, cf. Per. de Praet. p. 267. e. 424. 438.: talis etiam campus in Pannonia hic cogitari poſſet, niſi §. ſq. diſerte diceretur, βήματος αὐτῷ εἰς ὕψος ἀρθέντος ἐν μέσῳ τῷ ϛρατοπέδῳ, unde patet, potius intra caſtra, quam extra, fuiſſe campum, quicunque eſſet; quanquam debuit certus eſſe ac peculiaris notusque, propter adiunctum iſtud εἰωθὸς, etiam intra tabernacula, certe intra vallum, poſt quod iam eſt μέσον τὸ ϛρατόπεδον, ſenſu populari nec mathematico; etſi fortaſſis fuit propius et circa Praetorium in caſtris, circa quod ſatis amplum ſpatium, cf. Lipſ. de mil. Rom. 5, 2. Op. T. 3. p. 215. ſq., ubi et diſerte „ecce Allocutio — circa Praetorium — ipſum facta."

προελθ.) Non abſurda quidem eſt Ms. lectio, et ſaepe πρὸ et πρὸς variant cum vitio etiam in v. ἐλθ., v. ad Polb. T. 1. p. 905. m. R. Or. V. 3. p. 513. N. 82. p. 575. N. 8. et ap. Luc. 2, 615. l. 21. V. L. h., cumque

θὼν [q] δὲ ὁ Κόμμοδος, τάς τε βασιλείους [r] θυσίας ἐπετέλει,

imperatoria ſacrificia celebrabat, et, cum tribunal ipſi in

q) Ms. Ba. προσελθὼν δὲ ὁ Κομοδ., v. N., ut de nomine proprio 1, 2, 2. m., quod tamen hic per litteram maiusculam. r) Ms. Ba. βασιλείας θυσ., v. N.

praecipiatur ad Polb. l. l. „pro ſenſu (cuiusque loci) a lectore (et critico) diſcernenda haec eſſe:“ tamen hic ſenſus non ſufficit ſolus, qui et aliquis hic eſt in Ms. lect., dum per ſe dici poteſt Commodus acceſſiſſe ad caſtra et locum indictum, quod et diſerte exprimit Vern. vet., *machte ſich* Kommodus *herbey*, ſed h. l. de lege criticorum alia ſtabitur in vulg., ob numerum librorum pluriumque ſententias, cum, praeter Mss. rel. ac edd. vet., quoque P., quaſi inſtar Codicis, teneat, et vulg. lectio praebeat ſenſum commodum, quia προελθεῖν dicuntur cum alii, tum imperatores ac reges nominatim, quando e domo, aula locoque, ubi habitant ac verſantur, prodeunt in publicum, cf. Stp. Th. 1, 1272. e. et ad Luc. 1, 32. e., ubi et de iis, qui in concionem prodeunt, ad orationem habendam, cum formulis προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, et ἀναβὰς ἐπὶ τ. β. καὶ προελθὼν, ubi ὕςερον πρότερον, pro Noſtri recto ordine, προελθὼν — καὶ βημ. ἀρθ. — ἀνελθὼν ἐπ' αὐτὸ, ap. quem et, (quod praeterea pro vulg. eſt,) perpetuo v. προελθ. adhibetur de imperatoribus ſic in ſimili cauſa, in primis 6, 9, 4. προελθὼν ἐς τὸ πεδίον λ., quod loci vocabulum hic commode ſuppleas, vel modo pron. cum praep. ἐς αὐτὸ, e pr. πεδίον, quem ad modum Ms. lectio per gloſſam ſit e marg. per comparationem loci 7, 8, 5. m., cf. 1, 2, 5. e. 1, 7, 9. m. de Lat. Bg., it. de P., qui h. l. iterum δὲ per δὴ reddit.

τάς τε β. θ.) De ſacris, ſub initio ſuſcepti imperii factis, varie loquitur Herodi., de Severo 2, 14, 4. et §. 10. *Leisn.* Novus quisque imperator primum Iovis, deinde reliquorum deorum templa adire, eosque ſalutare ac iis ſacrificare ſolebat, priusquam domum imperatoriam ingrederetur. Narrat hoc de Pertinace noſter infra et de Severo. Idem paſſim de aliis affert. *Stroth.*

Leisn. locus poſtr. eſt ambiguus: ſed e ſerie imperatorum et librorum ap. Noſtrum haec reperiuntur, de Commodo 1, 7, 12. ὡς δ' εἰς τὴν Ῥώμην εἰσήλασεν, εἴς τε τοῦ Διὸς τὸ τέμενος, καὶ τοὺς ἄλλους νεὼς ἀνελθὼν, de Pertinace 2, 3, 25. e. εἰς τὸν τοῦ Διὸς νεὼν καὶ τὰ λοιπὰ ἱερὰ πεμφθεὶς, τάς τε ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας, de Iuliano 2, 6, 18. θύσας — τὰς νενομισμένας καὶ βασιλείους ἐν τῷ ςρατοπέδῳ θυσίας, de Severo 2, 14, 4. ἀνελθὼν εἰς τὸ τοῦ Διὸς τέμενος, καὶ θύσας, ἔν τε τοῖς λοιποῖς ἱεροῖς νόμῳ βασιλικῷ καλλιερήσας, et de filiis eius 4, 1, 8. ἐπιτελέσαντες τὰς νενομ. ἱερουργίας ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς εἰσόδοις, ſed de reliquorum imperatorum ſacris ſimilibus nihil poſtea, quorum de loco, ubi fecerint ea, duo patent, reliquos feciſſe vel in templis intra Romam, vel extra in templo caſtrenſi, quo de alibi: verum, ubi Commodus fecerit, hic in Pannonia degens, utrum in urbe, an in caſtris, non liquet, ſed ex iſtis locis iſtud etiam, hic v. ἐπ. eſſe i. q. ſimpl. ibi, tenente id cum ſubſt. θυσίαν e Plut. etiam Stp. Th. 3, 1383. C. e., ſub Lat. Bg., et 1, 1620. B., praeter θυσίαν ποιεῖσθαι ſ. ποιεῖν, Lat. *facere ſacrificium*, pro quo Plato dicat θῦσαι θυσίαν „ſic Herodi. l. 2. θυσίας τελέσας, et ap. Luc. θυσίαι τῷ θεῷ ἐπετελοῦντο“ ſine Ind., ubi in v. θυσ. tamen alius eſt locus v. in paſſ.,

καὶ, βήματος αὐτῷ εἰς ὕψος ἀρθέντος ἐν μέσῳ τῷ στρατοπέ-

mediis caſtris erectum fuiſſet, conſcenſo eo, circa

cf. Dreſ. de V. med. p. 279. m. ex aliis Noſtri locis, in quibus unus e P. per *ſacra facere*, Diod. S. T. 2. p. 151. l. 47. ſacrificium *inſtituens*, Munth. p. 438. m. ſacrificia *facere*, ut Luc. 3, 452. l. 11., ſed ἐπ. eodem ſenſu abſolute Ind. Ael. V. h. „ſc. ἑορτὴν ſ. θυσίαν" cf. L. Boſ. Ell. p. 150. m. et L. N. T. Krb. p. 253. e. In adi. autem Ms. non tam eſt lapſus librarii in α et ου, quam gloſſema, quo adi. ſexus mutatur, et communis quidem cum ſubſt. fem. in femininum, ut deinceps aliquoties, cf. Exc. ad 1, 1, 6., ignorante Stp. Th. adi. hoc cum ſubſt. θυσ., ſed Bg. cum Vern. vet. ducente id a ſubſt. βασιλεὺς, pro eo, quod eſt imperatoris, imperatori convenit, quod imperator facit; quanquam et derives a ſubſt. βασιλεία, pro eo, quod ad imperium pertinet, imperii cauſa fit, ad imperium auſpicandum, feliciter ſuſcipiendum atque adminiſtrandum; unde ſupra τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας, cf. 2, 3, 25. e.

βηματ.) Sch. „β. tribunali *erecto*, ὑψ. tribunal *erigi*, ſ. *in* altum *erigi*" partim e P., ut Bg., et nominatim ad ſubſt. β. in Lat. veteris rationis, ap. G. Th. cum Gr. n. „erat *tribunal* — et imperatoris in caſtris, quod ceſpiticium fieri ſolebat. — Caſtrenſe *tribunal* ſuggeſtus editior, ex ceſpite conſtructus" in quo ſella curuli poſita imperator aut ius dicebat, aut exercitum alloquebatur" Sb. Ind. *ſuggeſtum*, quod ap. G. Th. etiam cum Gr. n., cf. eiusdem Chr. Gr. Ind. Bud. C. 122, 6. Stp. Th., Ind. Dem., (cui add. 11, 12. 285, 15.) Fiſch. Aeſch. Krb. ad N. T. p. 216. m. R. Or. V. 8. p. 597. e. Heyn. ad Virg. Aen. 5, 44. Dion. H. R. V. 2. p. 1129. cum Heſ., nobis *Bühne*, fortaſſis e Gr. v. βαίνειν, unde ſubſt. noſtrum Sch. cum L. Ern. et N. T. rectius derivat, quam aliunde Bud. l. l. Apud Spanh. de Pr. et u. n. 2, 628. i. tres ſunt numi, ubi in uno inſcript. *Adlocutio*, ſed in rel. *Adlocutio Auguſti*, et tribunal quadratum, in quo ſtat imperator cum uno ſ. duobus aliis, et in terra milites armati cum ſignis, ſed ib. nulla ſella, nec gradus. In ſq. dat. αὐτῷ, quem dat. in uſum hic dicemus, unus Bg. ſeverus cum Vern. vet. *für ihn*, (per praep. recte explicato,) ſed formulum εἰς ὕψ. αἰρ. omnes Intpp. hic privo v. eloquuntur, ubi pro *aufrichten*, habemus et *errichten*, de quibus valent G. Th. „*erigo*, regere in ſublime. Praep. enim eam vim habet, quam in *eminere*, etc. (ubi habet,) *e* praep. hic etiam altitudinis notionem verbo addit" ut Gr. εἰς ὕψ. in Latt. iſtis iam contineatur, ſed tamen in quibusdam ſimile quod adiunctum reperiatur, v. c. *tolluntur* in *altum*, it. *editus* in *altum*, et adeo *cacumen editum* in *altitudinem*, ad quam formam et hic ſeverius reddas, *ſuggeſtu*, tribunali *in* altitudinem *edito*; afferente Stp. Th. 3, 1769. G. m. formulam tantum tropico ſenſu, ſed 1, 209. i. „αἴρομαι, tollor, attollor, — erigor. — Luc. ἀρθεὶς — εἰς ὕψ. λ., ubi notandum eſt, εἰς ὕψ. additum, quum ἀρθ. per ſe ſignificare poſſet *alte ſublatus* ſ. *in altum*" 1, 20. l. 33. *in* altum *evectus*; ut ap. Noſtr. 2, 10, 2. e. in ſimili cauſa illud εἰς ὕψ. ſane abeſt, βημ. αὐτῷ ἀρθέντος λ., cf. plene iterum εἰς ὕ. αἰρ., quanquam tropice, ap. Luc. Ind. v. αἰρ. i. et Aeſ. Fab. Hſ. pro eoque adi. aliquod ſyn., μετέωρον αἴρεσθαι Plut. Hſ. it. poëticum ap. Eur. Hec. v. 499. μετάρσιον πλευρὰν ἔπαιρε, et ὑψηλὸν αἴρειν, cf. R. Or. V. 4. p. 949. e. V. 8. p. 464. m. 526. m., et εἰς ὕψ. cum alio v. Diod. S.

δω, ἀνελθὼν ἐπ᾽ αὐτὸ, καὶ περιστησάμενος τοὺς πατρῴους φίλους [f], (πολλοὶ [t] δὲ καὶ λό-

que ſe conſtitutos habens paternos amicos, multi autem et eruditi erant cum

f) φιλ. deeſt in Par. *Leisn.* in marg. A. 2., quae cum rel. edd. φ. habet, praeter B. 2., unde Par. 1. duxit id vitii. t) Quae incluſa () ſunt verba, nonniſi commatibus in Ms. Ba. diſtinguuntur. *Mart.* Ob aliam verborum rectionem toleravimus hic ſigna parentheſis, quae ſunt per edd., praeter A. cum B. 1. et Ms. Bg.

ἀνελθ.) In v. hoc ap. Stp. Th. 1, 1267. e. „invenitur etiam ἀνελθὼν ἐπιβήματος, *quum* tribunal *conſcendiſſet*" ſic mendoſe, pro ἐπὶ βημ., e Noſtro 6, 3, 4., cf. L. Ern., ubi et ſimpl. Lat. *ſcando*, it. L. N. T., ubi etiam cum εἰς, ut ap. Noſtr. alibi, et R. Or. V. 8. Ind. Din., cum ἐκ ap. Hom. Ὀδ. ζ', 167., cf. v. 163., ſed abſolute Orph. λιθ. 18, 64., *adſcendentem*, ubi valeat illa Stp. notio pro *ſurſum ſcandere*, a L. Ern. non repetita, cum adv. ap. Ariſt. Av. v. 1561., etiam Orph. l. l. 15, 97., ubi pro *redire*, cf. Stp. Th. modo ex Heſ. 1, 368. Abr. ad Aeſch. 1, 196. i. et Dil. Th. p. 475. e., etiam L. N. T. Schw. ſine loco, ſed Ind. Luc. e loco primo, et G. Th. in Bg. e P. „auget et velut complet ſimpl. *ſcando*, (e notatione, ſed et per uſum i. q. ſimpl. et *adſcendo*, ut Niz. bene, ubi cum Gr. n. etiam,) ad aliquid ſcandere" habetque utr. etiam ſecum pr. *ad* et *in*, cf. Ind. Amm. M. cum Iul. Caeſ.

περιστησ.) Bg. melius, quam P., expreſſa med. notione, tamen ut iterum induceret formam paſſ. cum v. auxiliari, ad noſtratium rationem, *um* ſich *her* ſtehen *haben*, ſed Sch. „quum *circa* ſe *ſtitiſſet*" cf. 1, 4, 1. m. παραστησ., a quo noſtrum v. propter praep. differt tantum in modo notionis, cum ſit, iubere quem circa ſe ſtare, ab utroque latere, a dextra et ſiniſtra, et a tergo, ut circulus fiat a circumſtantibus, intra quem ſtet aliquis velut medius; quo de ſenſu in med. nihil in lib. de V. med. Fiſch. p. 384. e. ſqq. ad Thom. M. p. 708. et Luc. 3, 566. N. 98., nec ap. Stp. Th. 1, 1783., niſi C. m. e Bud. C. 590, 4. cum praep. eadem „φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, cuſtodes ſibi apponere et corpori circumdare" pro *circa corpus* ſibi *locare*, ſibi ſtare iubere, ſ. circa corpus ſuum, ſed Ael. V. h. 3, 19. p. 255. i. ἐπέθετο τῷ Πλάτωνι Ἀριστοτέλης, χορόν τινα τῶν ὁμιλητῶν ἑαυτοῦ περιστησάμενος, *aggreſſus eſt Platonem* Ariſtoteles, *circumdans* cum *ſuorum* diſcipulorum *caterva*, Ind. „*circumdans* ipſi *coetum ſuorum diſc.*" immo *iubens* ſ. *poſtquam iuſſiſſet* catervam *ſuorum* diſc. *conſiſtere* circa *ſe*, non *circa eum*, Platonem, tum Hemſt. ad Ariſt. Plut. p. 333. a. m. „dicuntur plures περιίστασθαί τινα ſ. περί τινα, aut unus etiam, quanquam rarius, περ. τὸν ὄχλον, multitudinem hominum circa ſe colligere" quae videntur reſpicere Theophr. Char. 6, 3. i. τῶν περιϊσταμένων τοὺς ὄχλους καὶ προσκαλούντων, ubi v. Vs. Caſ. et N. it. Ind. Fiſch., pro *iubere* circa *ſe* ſtare *turbam*, et Xen. Cyr. 7, 5, 16. i. τῇ δ᾽ ὑστεραίᾳ ὁ μὲν Κῦρος παρῆν εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον. — ὁ οὖν Κ. περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν, Th. V. 4. p. 444. *Cyrus igitur*, Perſis, *haſtas* geſtantibus, *ambitu* magno *circum* ſe *collocatis*, pro quo malim, *igitur* Cyrus, *cum* iuſſiſſet *circa* ſe *ſtare* haſtatorum *Perſarum* coronam *magnam*, notabili loco, ob acc. adiunctum rei ſ. modi ac formae, cf. Ind. Mor., ſed Z. de alio alius notionis, quo forte reſpicit Heſ. 2, 926. i., cf. L. N. T. Schw.

γιοι παρῆσαν αὐτῷ,) ἔλεξε ipſo, dixit huiuscemodi quae-
τοιάδε. [u] Κοινὴν εἶναί μοι 5. dam. *Communem eſſe*

u) In Ms. Ba. hic non eſt nova ſectio, ſed punctum. *Mart.* In edd. res eſt fere eadem cum 1, 4, 2.

τοὺς πατρ. φ.) In adi. Noſter ſequitur primo Atticismum in contracta forma, pro πατρώϊος, unde et toleramus cum aliis Iota ſubſcr., cf. Greg. de dial. §. 99. p. 75., quo de nihil Stp. Th., ſed tamen aliquid ſuper vario uſu ac diſſenſu in adi. noſtro et πατρικὸς, it. πάτριος, cf. Praef. ad Thuc. p. 551. 49. it. ad eundem p. 510. N. 50. e. Luc. 3, 561. N. 76. Diod. S. 1, 241. N. 81. R. Or. V. 4. p. 46. N. 60. p. 165. N. 73. Krb. Decr. R. p. I. p. 218. e., cumque de perſſ., nominatim de φίλοις, quidam Grammatici ſtatuerent πατρικὸς dicendum, ut Suid. 3, 60. e. et Ammon. p. 111. i.: Noſter contra acceſſit ad partes aliorum, ut Thom. M. p. 695., quibus πατρῷος de iisdem placuit, cf. Heſ. 2, 894. i.

πολλοὶ) P. liberior in δὲ, parentheſis indice, potuit tamen monere *Bg.* de ſeveriori Vs. in v. παρ. aderant *ipſi*, ubi divellit praep. iterum, in animo habens ſyn. συνῆσαν, cf. 1, 2, 2. e., recedens idem tum a P. rectius in gradu adi. λογ. tum in ſenſu a Sb. Ind. „clari, ſpectati" quo poſtr. Lat. non alibi Gr. noſtr. vidi converſum, ubi G. Th., cum alio, habet εὐδόκιμος, quod in L. Ern. redditur *laudatus*; ut Sb. poſtr. poſſit eſſe i. q. eius primum, pro celebres ſ. nobiles, ut λογ. vertunt ap. Dion. H. S. T. 1. 291, 13. Stp. Th. 2, 642. B. m. et L. Ern., forte pro λόγου ἄξιος, a λόγος adeo, qua eſt ſermo, oratio, narratio; a qua notione ducatur χαρακτὴρ rhetorum λόγιος, (v. rhet. ſel. ed. Fiſch. p. 26. e., pro magnificus; quia magna et praeſtantia ſolent memorari, narrari, oratione celebrari,) item aliae poteſtates hae, cum λόγιος eſt diſertus, dicendi ſcribendique peritus, it. fatidicus ſ. vates; ut ab alia vi λόγου et λόγων, pro hiſtoria et litteris, eſt pro peritus hiſtoriae antiquitatisque, et pro ſimpl. doctus et ſyn. illo Bg., quocum et h. l. capio, cf. Stp. Th. Bud. C. 246, 12. L. Ern. et N. T., it. ad Herodt. p. 1. N. 8. 104. N. 51. et Gron. N. p. 88. m., ad Diod. S. 1, 116. N. 35. Luc. 1, 709. N. 37. Heyn. ad Epict. p. 168. e., Krb. ad N. T. p. 235. m. Loesn. p. 217. e. Munth. p. 265. Kypk. 2, 94. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Polb. Ern., ubi per ſuperlat. P. hic, Thom. M. p. 579. Moer. p. 249. et Heſ. 2, 493. m. cum N. 8., variante fortaſſis Noſtro pro σοφοὶ 1, 2, 7.

ἔλ. τ.) De clauſula hac ante orationem alterius cf. 1, 4, 1. e., ubi Bg. ſimilis Vs. in alia quamvis Gr. formula, quacum hic variat Noſter, cui pron. τοιάδε commune cum Thuc., v. p. 382. N. 14., ubi Vs. per ſimpl. *haec*, pro *haec fere*, ſ. melius *haecce*; ut G. Th. „*ce*, ſyllabica adiectio eſt, ſimilis Gr. δε, (idem tamen) *hicce*, οὑτοσὶ, eſt i. q. hic, (non curata illa particula, quae cum Gr. magis definit, nobis *dieſer da* ſ. *dieſer hier*, ſed in v.) *fere*, — Cic. *ſcripſit* igitur *his* fere *verbis*, — indicat, ſe non adnumerare verba" atque adeo, ſententiam dictorum ab aliquo exprimi, non verba omnino ipſa, eadem atque omnia ſubiici; quomodo P. ceperit ſuam particulam, illi ſyn. „*ad hunc* ferme *modum*" nobis *ungefähr* ſ. *etwa*, et i. q. Lat. *prope* ſ. propemodum; quo ſenſu infinito et dr. Bg. pron. *quaedam*; ut neſcias, utro Lat. expreſſerit Gr. δὲ, niſi, per *ce* reddens δὲ, ſua pron. duo cepit pro uno talia ſ. haec; quia *quaedam* huius *modi* ſunt proprie i. q. quaedam haec, et ſevere alia Gr. ταῦτά τινα,

„πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς κατα- *mihi vobiſcum ſuper praeſen-*

ubi dein[illegible] tamen redeamus ad *quaedam* in notione illa infinita; quo pron. ſi contra Bg. δὲ eloquitur: illud *ce* redundanter poſuit, ut G. Th. „*huiusmodi*, τοιοῦτος, — *huiuscemodi*, idem" tacente etiam Cort. ad Sall. Cat. 15, 1. 20, 1., ſed Ern. ad Xen. Mem. S. init. ad τοιάδε „neque δε plane abundat, *huiuscemodi*" et Bach. Oec. init. „τ. haecce, *huiuscemodi*" ut alii δὲ non curant, Stp. Th. 3, 455. D. „τοιόσδε, talis, eiusmodi, f. τοιάδε, n. τοιόδε" Ind. Aeſ. Fab. Hſ. „τοιόσδε, adi. cum partic. encl., *talis*" Fiſch. Theophr. τοιός δε, talis, *is*" et ſic diviſum in textu 17, 1. i., ſed duobus locis rel. τοιοσδε, ſic ſimul et uno tantum accentu, ut alio in eiusdem Ind. Aeſch. „τοιόσδε, talis, hic" it. 2, 24. i. τοιῷδε, 2, 29. i. τοιάδε, it. 2, 40. et τοιόνδε 3, 5. i., ut in Pal. eiusdem textu et Ind. τοιοσδε et τοιόνδε, cf. Stp. Th. l. l. E. e. „in vulg. Lex. ſcribitur τοῖόσδε et τοῖοἶδε, ac τοῖαἶδε, nec non τοῖάνδε, quod fieri non poſſet, etiamſi caetera illa ferre quis vellet. Sed Bud. quoque alteram ſcripturam ſequitur" forte in C. 1355, 4., ſua illa ratione uſo Fiſch. etiam in L. N. T., ſed Schw. cum Krb. „τοιόσδε, *talis*, ex τοῖος et δε" quae derivatio non procedit, cum τοῖος non poſſit progignere ſubiectum τοιᾶσδε, ſed potius τοίασδε, ſ. τοῖασδε, ſi τοῖος habet in fem. τοῖα, non τοία, quod contra L. Ern. quoque tenet; ſicut ex τοιόσδε tantum oriri poſſunt illa τοιῷδε, τοιάνδε, τοιαίδε, τοιάδε, me quidem, vel contra Vig. p. 670. ſq., ſumente duo adi. pro themate cum L. Ern., τοῖος et τοιός, unde et diverſi valent accentus illi antea in rel. caſibus, ſic, ut ſuadeam, ne poſtea edatur δὲ vicinius iſtis pron., ſed ſeparatim, ut hodie facimus etiam in aliis enclit., deferentes illam Codd. vetuſtam ſcribendi rationem, e ſerie omnium una, ne circumflexus veniat in locum ineptum; quod Stp. tacite reſpiciebat ſupra, cuius edita in hoc quidem genere deinceps retinemus per reperta, olim adhibituri ſeveritatem; ſequente Sch. partim P. „ἐλ. *orationem* habuit *ad* hunc *modum*, τοῖος, *talis*. Hinc τοιόσδε, idem. τοιάδε ἐλ. ita [illegible] *in* hunc *mod.* verba *fecit*" qui illi δὲ nec in his, nec in δὲ adverſ. (ubi ſimul ponit, ut alii Ind., v. c. Z. Xen. Bach.) aliquam vim tribuit, ut forte nec Hoog. Op. p. 262. Nr. 32. ſq., cf. Heſ. 2, 1397. e. τοῖα, το[illegible]αῦτα, τοιάδε, ut δὲ enclit. plane non comparet in Stp. Th. et L. Ern., ſed [illegible]ne N. ap. Vig. p. 526. Nr. 22.

Κοιν[illegible]) Eſt egregia haec oratio, et ad benevolentiam pariter auctoritatemqu[illegible] conciliandam valde opportuna. Nam, quod de caſtrenſi contubernio et commilitio civiliter diſſerit, efficaciſſimum ſane erat εἰς τὸ οἰκειώσασθαι τὸ ϛράτευμα, ut Noſter loquitur, (§. 2. e.) Ita Caligula, quod eſſet in caſtris inter milites educatus, plurimum *per hanc nutrimentorum conſuetudinem amore et gratia valuit* ap. eos, Suet. Cal. 9. et 13. Quod autem de ſucceſſionis dignitate et maieſtate tam ſplendide loquitur, argumentis a nativitatis nobilitate, ab imperii maieſtate et parentis divinitate, graviter petitis, in eo μεγαληγορεῖ τῆς βασιλικῆς μεγαλοφροσύνης ἐπάξια, quem characterem principum orationibus Simocatta deſignat. *Boecl.*

Adi. κοινὸς cum pr. πρὸς, Lat. *inter* ſ. Bg. *cum*, e P. et Sch. („cum aliquo commune habere, εἶν. habere me") praeter G. Th., ſemel modo Stp. Th. 2, 295. A. e. ex Anthol. prolatum, v. ap. Ael. V. h. 10, 15. p. 667. e. cum Abr. Dil. Th. p. 708. e., ut de πρὸς iſta notione Bud. C. 1385, 34. Vig. p. 645. Nr. 12. m. p. ſq. N. 77. e. Fiſch. ad Well. p. 392. e.

„λαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδέν *tibus malis dolorem, et non*

Stp. Th. 3, 573. C. m. ſqq. L. Ern. et N. T. Schw. cum Krb. p. 61. e. Nr. 9. p. ſq. Nr. 15., Ind. R. Or. V. 4. p. 1163. e. Dem. p. 651. i. Nr. 3. ſq. Fiſch. Th. Ae. et Pal. cum Ael. V. h. Luc. i., Fab. Aeſ. Hſ., in cuius Ind. Plut. ſub Lat. *adverſus* etiam aliquot loca eo pertinent; in ſubſt. ἀλγ. Stp. Th. tenente tantum abſolute e Plut. et Xen., qui locus eſt in Ind. Mem. S., cf. Herodt. Fiſch. Aeſch. Dion. H. S. T. 1. et Geop., it. cum gen. rei Plut. Hſ. cum Fiſch. Pal., ſed nullibi, ut hic, cum pr. ἐπὶ, quae tamen habeat analogiam, quia ſubſt. ſequuntur rectionem et praep. ſuorum v. v., cf. Heſ. Suid. ἀλγηδόνες, λῦπαι, *dolores*, e quo Stp. laudat ἄλγησις, quod mox ibi ſq. ex Ariſt. Theſm. v. 154., ut de ἄλγημα cf. Foeſ. Oec. cum Ind. Luc., ſed ſuper τοῖς κατ. Leisn. in Progr. et ad 1, 15, 5., quae, hic ſine ſubſt. aliquo poſita, (ut τὰ κατειληφότα 1, 14, 11.) Stp. Th. 2, 571. F. m. profert modo ex Herodt. ſine Ind., quibus illud Noſtri 1, 12, 16. τὸ κατειληφὸς πάθος proſit tum ad ellipſin ſubſt. πάθη, (quanquam et procedit ſuppletum ſubſt. πράγματα, tacente de utr. L. Boſ. Ell.) tum ad notionem, cum v. κατ. utrinque debeas accipere cum Stp. l. l. pro „accidere, contingere, evenire"; et τὰ καταλαβόντα, *ea*, quae *acciderunt* ſ. evenerunt, late per ſe patentia, h. l. ſane mors Marci et calamitas quaedam, inde ad filium civesque redundans, et hic porro e contextu in malam partem, ut ſtatim exprimit P., quanquam non ſevere, cum alias addatur ſubſt. eius notionis, v. c., praeter πάθος, etiam συμφορὰ, ubi ſingula ſingulis reddenda et particip. reſolvendum ex arte; ut Bg. dux fuit Sch. in v. „ſuper *praeſentibus* malis *doleo*" ubi forte extrinſecus aſſumtum ſubſt., quia et Sb. Ind. illud τὸ κατειληφὸς πάθος reddit „praeſens *calamitas*" quae notio fuerit e Gr. pro venire ſ. advenire, redeatque eodem, cum, quae venerunt, eadem adſint ſ. praeſentia ſint, evenerint atque acciderint; ad Luc. 1, 827. N. 54. e., ubi proprie de πρὸς, pro cum, ſermo, reddente Rz. noſtrum locum „*communem* eſſe *mihi* vobiscum *ſuper* his *calamitatibus* moerorem, et vos *non* minus, *quam* me, *graviter ferre*" ubi, niſi quod numerus plural. Gr. ſervatur, cum P. particip. redditur per merum ſubſt. malae notionis, et praeterea artic. per pron. demonſtr., hic ante particip. iterum. καὶ μ.) Bg. μ. τι manifeſto ſic reddit, ut μηδ. accipiat pro ſimpl. μὴ, cf. 1, 4, 2. e., ſed τὶ (cf. Exc. ad 1, 2, 8.) putet redundare cum Rz. in N. pr., qui tamen id τὶ poſt negat. recte tuetur ad Luc. 3, 665. e., ubi eſt Lat. *plane* ſ. *prorſus*, et μ. τι nihil *prorſus*, ſed μ. τι ἧττον *plane* non *minus*, nobis *gar* nicht *weniger*, als *ich*, ſ. *im* geringſten *nicht* rel., cum proprie ellipſis ſit pr. κατὰ, cenſente Sb. Ind. v. τὶ" eſſe pleonaſticum poſt πολὺ, μηδὲν, πάνυ, (ſed v. μηδ., laudato cum aliis Noſtri etiam h. l., addente,) in quibus fortaſſe rectius diviſe ſcripſeris μηδ' ἕν τι λ." qua de ſcriptura cf. Praef. ad Thuc. ad p. 106. Hemſt. Ariſt. Plut. p. 23. et Luc. 1, 545. N. 76. e. p. 569. e., qua ſenſus quidem nihil patitur, ſed e ſeveritatis lege tamen non uti liceat contra libros ac Codd., vertente Sch. in μ. „τι, *nihil*, τὶ, nihil *quidquam* 1, 9, 19. 3, 1, 2. ſed 1, 5, 5. Stp. putat redundare τὶ, minus recte, mea opinione, (quae Stp. potius reperiuntur ad 1, 9, 19. i., tum in ἧτ.) nihil *minus*, non aliter, *quam* ego" ubi recte ſolvitur ἧτ. cum gen. in ἢ ἐμὲ, cf. Stp. Th. 1, 1477. B., quae Noſter diſtraxit, non poſito pron. ὑμ. ſtatim poſt καὶ, tum laeviorem ob orationem, ne bis hiatus eſſet in καὶ ὑμ. et τὶ ἧτ., tum per ele-

„τι ἧττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν, *minus vobis, quam mihi, ae-*
„ἐμαυτὸν ἀκριβῶς πέπεικα. *gre eſſe, plane perſuaſus ſum.*
„οὐδὲ γὰρ περιόντος μοὶ τοῦ 6. *Neque enim, ſuperſtite mihi*

gantiam, quae ad ſe relata pron. ὑμ. ἐμ. ſibique oppoſita libenter copulat vicino ſitu; ſicut per horum pron. ordinem Noſtri vitatus ἐμοῦ ὑμ. hiatus, ſed per totam hanc §. ſuaviſſima laevitas obſervata, cf. Dem 771, 9. ἕκαςον ὑμῶν — τὰ δίκαια εἰδέναι — οὐδὲν ἧτ. ἐμοῦ, it. 1035, 10. 268, 24. 749, pen. 1032, 12. 347, 24. 218. i., mutante Bg. in ſq. v. δυσφ. conſtructionem Gr. ſine neceſſitate; et deſerente etiam affinitatem Lat., quam Rz. in N. pr. ſervat, etiam Sch. „aegre *fero*, indignor“ ut Stp. Th. aliunde, cf. Bud. C. 485, e. 498, 21. Foeſ. Oec. p. 107. a. i. Ind. Luc. Diod. S. Ael. V. h. Fab. Aeſ. Hſ. it. ap. Ariſt. Ran. v. 953. et Thesm. v. 79., ubi v. Schol., it. Heſ. cum 2, 1013. i., Thom. M. p. 731. N. 6. Moer. p. 327. Suid. 3, 162. i., quorum ex interpretatione et comparatione cum v. ποτνιᾶσθαι, pro μετ' οἰμωγῆς παρακαλεῖν, hic forte noſtrum v. intelligas de dolore externo, pro lugere, nobis *beklagen* ſ. *beweinen*, quia in pr. iam mentio facta illius ἀλγ., qui ſit dolor ac moeror animi et internus; quanquam capientibus utr. de una animi triſtitia non exiſtit tautologia inanis, cum prior formula, *mecum doletis*, ſit infinita, ſed poſterior, *aequali modo* ſ. *aeque* vehementer *doletis*, atque *ego*, habeat adiunctum aliquod a gradu ſ. menſura; etſi Noſter, ſi noluiſſet copiam ſequi, quae tamen orationi propria eſt, atque etiam triſti animo ac gravi iactura vulnerato, poterat uno defungi verbo, *doletis* mecum, idque *pari modo*; ſicut in Gr. v. deeſſe queat e pr. ἐπὶ τούτοις, quacum praep. et alibi ponitur, cf. Ind. Diod. S. cum Fab. Aeſ. Hſ.

ἐμ. ἀκρ. π.) P. formulam compoſitam deſerit Bg., interpretatus act. cum pron. perſ. per ſyn. paſſ. ad ſenſum, pro ſeveris, *mihi* plane *perſuadeo*, pro praeſ. ſumendo perf., quod forte Bg. ſervare voluerit, at Sb. Ind. in v. „*certo* mihi *perſuadeo*“ quod adv. non reperi cum Lat. Bg., cui potius datur illud Bg. et *prorſus*; reddente Stp. Th. 3, 127. E. m. „accuſativo ἐμαυτὸν πείθω, — mihi *perſuadeo*, ſ. perſuaſus ſum, ſ. perſuaſum mihi eſt“ quibus addas P. *perſuaſum habeo*, aeque liberius; quorum medium Bg. proprie eſt Gr. πέπεισμαι, reſolvendum deinde in Noſtri ἐμ. πέπεικα, cum adv. noſtro formulas illas non tenente Stp. nec Indd., ubi tamen Noſtri ἐμ. πεπ. ap. Ael. V. h., bene converſa, ſed ap. Thuc. cum P., ut ſine Ind. ex Dem. v. ap. Valck. Eur. Hipp. v. 1062., ubi cum v. πειθ. iungitur πάντως, ſed σφόδρα ap. Soph. Ai. v. 150. et βεβαίως ap. Luc., cf. Plut. Hſ. ὅπως ἕκαςος αὐτὸς ἑαυτὸν πέπεικεν, ubi Vs. libere, ſed Ind. bene; ut tamen Noſtri adv. cum v. πειθ. defenderim ex analogia et aliis v. v., ad animum pertinentibus, eiusque facultatem utr., v. c. cum id adv. additur ad v. εἰδέναι, cf. Stp. Th. Ind. Dem. (add. 28, 11. 45, 3. 57, 22. 99, 28. etc. it. 60, ult.) R. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 2. Xen. Z. Cyr. et Bach. cum Fiſch. Aeſch., ubi, ut et in L. N. T., modo ſimile 1 Theſſ. 5, 2., cui εἰδέναι reſpondet ad ſententiam ἑαυτὸν πείθειν, ut diſerte Ind. Thuc. Or. Bauer. „πείθω ἐμαυτὸν, ſcio“ tum Ind. Dion. Caſ. „ἀκρ. omnino, penitus, — ἐπίςευον αὐτῷ“ cui v. et ipſi par Noſtri formula, nec ap. Vig. p. 367. memorata.

οὐδὲ γ.) Bg. e P., non reddente Sch., nec praecipiente quid de negat. illa ante γὰρ cauſalem, ubi eadem res, quae in Lat., cf. Hor. Turſ.

„πατρὸς, πλεονεκτεῖν ὑμῶν *patre, praerogativam habere*

p. 564. i. „nec *enim* et *neque enim* — pro non enim“ i. e. pro ſimpl. negat., G. Th. v. *neque* 428, 70. et Schell. de ſtylo p. 291. e. ut Hoog. Op. p. 988. e. Nr. 26. ſine praecepto vertit „οὐδὲ γ., non *enim*“ quo et tendat Stp. Th. 2, 1537. E. e., qui in ſq. formula, (ubi Sch. cum Bg. alio tantum ordine, *p. ſup. m.*, quoad pron., ſeverius, quam P., ſed ex eodem, quoad Lat. in v.) 1, 1135. F. i. per idem Lat. e ſolo Noſtri alio loco, τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος, abſolute tantum, nec ſimul, ut hic, cum dat. perſ., cf. modo utr. R. Or. Ind. V. 4. 6. 7. Iſ. Dem. v. e., Thuc. Dion. H. S. T. 1. Luc. Ael. V. h. 4, 27. i. τοῦ πατρὸς αὐτοῦ περ., ſuperſtite *adhuc* ipſius *patre*, addito libere adv. ἔτι, quod, ut infra ap. Noſtrum, additur ib. 10, 15. i. et Zoſ. 3, 4, 7., cf. Thom. M. p. 308. i. περίεστιν — καὶ ἀντὶ τοῦ ζῇ, Suid. 3, 87. i. cum p. pr. m. Heſ. 2, 925. m. cum N. 8. it. p. pr. m., quod proſit ad p. 923. e. it. 941. m. cum N., cf. ad Bg. Ind. Liv. Suet. Corn. N. et Iuſt., at de ſevero Lat. *ſupereſſe* cum eodem dat. Tac. Iuſt. et Corn. N., eodemque ſenſu, pro vivere, adhuc eſſe in vivis ſ. in vita.

πλεονεκτ.) *Neque enim* ego — *ſuperiorem* me *vobis* unquam *geſſi*. Ita non male P. vertit. Poſſis et hoc modo, *neque enim* — vobis *praeferri*, meliori conditione, *quam vos*, eſſe *volui*. πλεονεκτεῖν τινος, ſe cui praeferre, ſe aliquo ſuperiorem gerere. Hoc v. eodem modo accipiendum eſt ap. Plut. in Apophth. Lac. f. 224. E., ubi peſſime vertit Xyl. per *fraudem facere*. Ita πλεονεξία accipienda eſt 1 Theſſ. 2, 5., ubi male redditur *avaritia*. πλεονεξία etiam vocatur ap. Gr., quum quis in pugna utitur meliori conditione. Xen. Cyr. 1., ubi μετὰ πλεονεξίας ἀγωνίζεσθαι πρός τινα, mit *Vortheil* gegen *einen fechten*, v. Voſſ. ad Caeſ. b. G. 3, 17. Caeterum, qualem ſe fuiſſe, ſuperſtite patre, Commodus h. l. gloriatur, talis Pertinax fuit, Imperator etiam factus, nempe μέτριος et ἰσότιμος 2, 4, 18. *Leisn.*

A P. diſcedit Bg. per non optimam Lat., pro *praecipuum quod* habere *prae vobis volui*; comparante me v. hoc privum cum formula πλέον ἔχειν tum univerſe, tum maxime, quum habet gen. perſ., a πλέον pendentem, ubi πλεονεκτεῖν τινος eſt i. q. πλέον ἔχειν, ἢ ἄλλος τὶς, cf. Bud. C. 1203. e. Stp. Th., qui 1, 1325. D. e. noſtrum locum e P. profert, et componuntur etiam ap. Thuc. p. 274. l. 45. ſq., cf. Xen. 'Ανβ. Mor., et ap. Thuc. p. 467. l. 78. τὶ πλέον — σχήσοντες non modo in Vs. ſimiliter, *ſe fore* meliore *conditione*, ſed etiam a Schol. explicatur πλεονεκτήσοντες, ut πλέον ἔχειν etiam dr. de hoſte, v. Ind. Dion. H. S. T. 1. et Xen. Cyr. Z. 1, 6, 26., etiam in malam partem, cf. Abr. Dil. Th. p. 45. m., ſed de noſtro v. ad N. T. locum Inttp. et Lexx. it. L. Ern. cum Suic. Th. Ind. Xen. Cyr. et Bach. Dion. Caſ. Suid. 3, 128. m. et v. πλεονεξία ſecundum, a Sch. in „ἠξ. petebam, *putabam*“ diſcedentibus partim Leisn. et Bg., cf. de principe vi huius v., pro dignari, ſ. dignum putare, L. Ern. et N. T. Ind. Gs. Chr. Gr. cum R. Or. V. 7. Iſ., de univerſis pluribusque ſimul notionibus Bud. C. 191, 40. 193. Stp. Th. Ind. Thuc. Xen. Cyr. Z. Dion. H. S. T. 1. Ael. V. h. Iſocr. Mor. Plut. Hſ. et Krg., pro poſtulare Plut. Hſ. p. 133. e. Toup. ep. crit. poſt Em. ad Suid. p. 28. e., pro velle, quanquam dubitanter, Stp. Th. 1, 481. i. Lexx. laud. et Indd. quosdam, tum Fiſch. Theophr. et Xen. Bach. Z., ſed Mem. S. 2, 1, 28. m. per locum claſſicum, ob comparata et ſyn. βούλει, ἐθέλεις, ἐπιθυμεῖς,

„ἠξίουν. ἐκεῖνος γὰρ πάντας „ἡμᾶς[x] ὡς ἕνα ἠγάπα. ἔχαιρεν „οὖν μᾶλλον[y] συστρατιώτην με, „ἢ υἱὸν, καλῶν. τὴν μὲν γὰρ[z] „προσηγορίαν ἡγεῖτο Φύσεως, „τὴν δ' ἀρετῆς[a] κοινωνίαν.

7. *prae vobis poſtulavi. Ille enim*
8. *omnes nos ut unum diligebat. Libentius itaque commilitonem me, quam filium, vocabat. Hanc enim appellationem exiſtimabat naturae, illam vero virtutis com-*

x) ὑμᾶς Ms. Ba. et Vi. cum edd. B. 1. al., v. N., ut poſt ἡμ. comma in A. cum B., quod procedit, ut et aliud poſt ἕνα, ubi tamen nullibi erat. y) In Ms. Ba. hic comma cum edd. Bs. L. utr., ſed mox poſt καλ. colon in Stp. al., nobis ante cauſalem particulam ſemper ſtatuentibus punctum. z) In Ms. Ba. hic comma abeſt. *Mart.* quod ibi erat in Stp. al., contra erat mox poſt πρ. in A. 1. al., v. N. a) Ms. Ba. τῆς δ' ἀρετῆς κ., quod eſt haud dubie falſum. *Mart.* v. N., ut in edd. mendoſa τὴν δ' B. 1., unde τήνδ' una voce B. 2., ut poſt δ' comma in Stp. al.

rel., Krb. ad N. T. p. 230. m. Loesn. p. 208. Kypk. 2, 148., Gs. ad Luc. ſaepe, qui et ſemel per *ſolere* 2, 385. l. 82., cf. Abr. Dil. Th. p. 713. m. D'Orv. Ch. p. 706. e. Ariſt. Plut. v. 932. 1081. 1085. 1178. Iſocr. Pan. Mor. p. 21. e. 41. i. 48. §. 18. e. p. 56. e. 90. i., ut p. 16. e. pro putare componitur cum νομίζειν, cf. Ariſt. l. l. v. 271., ſed v. 259. ambigue, pro velle, an poſtulare, ut ap. Dem. 164, 23. pro velle, an putare, quod nec ab h. l. alienum, cf. Suid. 1, 239. m., cuius 2, 64. m. poteſt referri ad aliquam ſuperiorum notionum, vel cum Gs. illa pro ſolere ad iſtam L. Ern. pro ſtatuere ſ. inſtituere. Senſus hic, nolui plus eſſe, nec maior meliorque vobis; et dolemus pariter, quia pares fuimus.

πάντ. ἡμ.) Mss. cum edd. ὑμ. poteſt eſſe a librarii lapſu, ut alibi duo pron. iſta variant et confuſa ſunt, ſed et e marg. venerit in textum, e §. 12. notatum, exprimente P. utrinque ἡμ. cum Vern. et Bg., quod hic ſuadet §. ſq., ubi Commodus ſe diſerte complectitur; unde et h. l. cogitari debet, *me* et *vos omnes*, i. *nos omnes*, ita amavit, quaſi eſſemus tantum *una perſona*; et ſuadet quoque ſeries, *nolui* plus eſſe, quam vos, quia nec pater plus me aeſtimavit, verum aeque nos, me et vos, amavit, et me pro commilitone veſtro habuit potius, *quam pro filio*. Patet etiam e §. 20. τὴν τοῦ κοινοῦ πατρὸς μνήμην, communis *patris*, i. mei ac veſtri, i. noſtri. In v. ἀγ. Bg. Lat., e P., habet aliunde Stp. Th., at G. Th. cum ſolo Gr. n.

ἔχαιρεν) *Commilitones* blande appellati milites ab imperatoribus, cuius rei multa in hiſtoria Rom. exempla proſtant, ut Caeſaris, Suet. 67., Auguſti ib. 25., Piſonis Tac. H. 1, 29., Othonis ib. 37., Agricolae ib. 33. in vita, adeo, ut Marcus Commodum ſaepius commilitonem in exercitus gratiam, quam filium, appellarit, Herodi. 1, 5. et Anton. Caracalla ſe commilitonem, quam principem, a militibus dici maluerit, vel ſimulaverit malle, idem 4, 7. (11.) Haec Cell. ad Curt. 9, 2, 28. *Leisn.*

Igitur, inde ſ. propterea igitur, quia vos milites amavit et vitam militarem, cf. Exc., etiam ad ſ. §., (ubi ad v. ἠγ. Bg. e P. non ita ſevere, ut 1, 2, 4. i.) etiam ad §. 9. φερ., quo de Leisn. in Progr.

„Φέρων τέ με πολλάκις [b], νή-
„πιον ὄντα, ταῖς ὑμετέραις ἐν-
„εχείρισε πίςεσι. διό περ καὶ
„ῥᾶςα πάσης εὐνοίας μεθέξειν

9. munionem. Tradensque me
ſaepe infantem adhuc veſtrae
10. commendavit fidei. Qua-
propter etiam facillime omnem

b) Mss. tres πολλάκις ἔτι νηπ., v. N.

πολλάκις) Cod. addit ἔτι. Plenior ita quidem fit locutio: at tamen ἔτι, quod commode intelligi poteſt atque intelligi debet, a librario additum puto. *Stroth.*

Adv. illud Mss. hic non P. refert, et tamen Bg., ut 1, 1, 4. m. *libere* P. addebat, ſed Mss. deinde aliquoties addunt, quorum auctor id e marg. duxit per comparationem locorum, ubi cum *formula* νηπ. ὄντα incedit, cf. Ind. Plut. Hſ. v. εἰμὶ cum Ael. V. h., forte et cavens, eo intruſo, ne πολλ. ad ὄντα traheretur. Debere autem intelligi, equidem non dixerim, cum ſenſus vel ſine eo conſtet, cumque in eadem formula interdum abſit, v. c. N. T. 1 Cor. 13, 11.

ταῖς ὑμ.) Obſerva plur. πις. hac notione. Ap. rhetoras πίςεις ſunt probationes, v. Quintil. *Leisn.* Inſt. Or. 5, 10, 8. Numeri plur. cauſam hic facile reperias in oratione, ad plures habita, ſed mutati a Bg. e P. in penuria Lat., qui Bg. in v. ἐνεχ. partim e Sch. „*in* manum *dedit* infantem, *fidei* alicuius *commendatum*“ cf. Exc.

καὶ ῥ.) Vocem hanc utr., a P. omiſſam, recte Bg. ſervat, ubi liberum ſit, adv. iüngere cum v. proximo μεθ., aut cum remoto ἠλπ., h. l. ſine argumentis et rebus aliis, donis, precibus, pollicitationibus, ſed maxime ſine aliis cauſis, et iam propterea, quod pater iſta fecit, ſi copuletur cum v. ἠλπ., ut ap. Dem. 276, 17. ῥᾷον ἤλπιζε, Thuc. p. 283. l. 96. ῥαδίως (ſic ſine Iota ſubſcr.) ἤλπιζον, facile *ſperabant*, ſed ambigue ap. Diod. S. T. 1. p. 634. l. 17. ἤλπιζε ῥαδίως κρατήσειν τῆς ἐπιβολῆς, *propoſitum* ſibi *facile* ſucceſſurum *arbitrabatur*, quae Vs. iungit cum ſq. v. κρ., cf. Lat. aeque ambigue ſtans ap. Corn. N. 1, 3, 2. et Liv. 2, 35. e., liberum in ſqq. P. deſerente quoque Sch. in „πρός — ab *aliquo* participem *fieri* rei alicuius“ ſed in rel. cum Bg., niſi quod non aſſumit extra ſimul acc. pron. perſ., quo ſenſu, ut ſit non de pluribus communiter, ſed de uno tantum, et pro ſimpl. conſequi, adipiſci, accipere, Lat. quidem *participem fieri* ſ. *eſſe*, it. *participare* cum Gr. n. tenet G. Th., ſed Stp. Th. 1, 1348. D. m. dubitanter „ap. Dem. exponitur etiam *non conſequi*, (ſine Ind. 1367, 17. ubi vero et vulgari notione de pluribus valere poteſt, cum tamen eodem tendant haec porro ib. F. e.) μ. alicubi *compos ſum*, μετέχουσα λογισμοῦ ψυχή, compos et particeps“ adeptus, *praeditus* ratione animus; ad quam ſimpl. notionem referas etiam, de re quidem Diod. S. 1, 9. l. 32., ubi ſyn. additur τυγχάνειν, ſed de perſ. Luc. 1, 663. l. 39., ubi ſeq. iterum ἐπιτυγχάνειν, quod Gs. *potiri*, it. 3, 626. l. 81. τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκώς, quis *fuerit* ita *diſertus*, pro *quis* tantam *eloquentiam* adeptus ſit, *poſſideat*, it. R. Or. V. 3. p. 509. l. 12. et Dem. 1418, 18., ubi l. ult. τοῖς ἔχουσιν, cf. p. ſq. l. 5. 1414, 14. 27., ut pr. μετὰ nec hic vim habeat, ut nec in aliis v. v., inde compoſitis, aut certe non illam ſocietatis, v. μεταλαβεῖν et μετεῖναι Ind. Epict. H. et Fiſch. Aeſch. it. μεταποιεῖσθαι, ſimiliter de artibus ſcientiiſque uſurpatum, ut noſtrum ap. Fiſch. Plat. Pol. p. 164. e., ſicut, e vulgari ſenſu, hic Com-

„πρὸς ὑμῶν ἤλπικα[c], τῶν μὲν *benevolentiam me conſecuturum*
„πρεσβυτέρων[d] τροφεῖά μοι *a vobis ſpero, ſenioribus ut*

c) Hoc comma placuit nobis cum Ox. al. et Ms. Bg., pro colo Stp. rel. et puncto al., v. N. d) In Ms. Ba. hic eſt comma, ac poſt ὀφ. itidem nonniſi comma. *Mart.* Prius comma eſt quoque in A., ſed poſt ὀφ. comma in Bs. 1. al., pro puncto A. et Pat., ſed colo Stp. rel., v. N.

modus ſperet, fore, ut exercitus et militum benevolentiam conſequatur cum patre, ſ. aeque et ſimiliter, ac pater.

τῶν μὲν πρ.) Pol. *quum pro* alumno *me* natu *maiores* habere *debeant.* Recte, ſi ſenſum ſpectes. Recte etiam Bg.; ex quo ſimul patet, τροφεῖα hic eſſe non praemium, ab alumno pro educatione nutritio datum, ſed officia, alumno debita. Ergo τροφεῖον 1) officium, quod pro educatione debemus nutritiis, 2) officium, quod nutritius debet alumno. Eadem vis vocis eſſe videtur ap. Aeſchyl. in Sept. c. Th. v. 483. et Eur. Ion. v. 852. *Leisn.* τροφ. μοι, qui in locum patris ſucceſſerim, eiusque perſonam repraeſentem, qui pater meus vos ſeniores, veluti pater liberos, aluit. Quapropter hanc mihi debetis mercedem nutritionis, ut me diligatis. *Reisk.*

Iſtis Leisn. locis utitur etiam Valck. ad Eur. Ph. p. 18. a. e., ſed notione vulgari, qua et capiunt ibi Aeſch. Schol. β', τὰ ὀφειλόμενα τοῖς τροφεῦσι γέρα, et Barn. ad Eur. „τροφεῖα, — κοινὴν τῆς τροφῆς ἕνεκα. Hom. vocat θρέπτρα et θρεπτήρια" nec mihi alia illa Bg. et Leisn. reperta eſt per Indd., ſed tantum de praemiis, officiis et gratiis pro nutritione et educatione, praeſtita illa aut a parentibus, ut Dion. H. S. T. 1. 721, 14., aut ab aliis hominibus, ut Diod. S. T. 2. 552, 93. *nutrimenta*, cf. Eur. Ph. l. l. b. i., tum ab urbe Dion. H. l. l. 348, 16. it. a patria R. Or. Ind. V. 6. et 8. Lyc., ſemel vero cum gen. diſerto τῆς παιδεύσεως Luc. 3, 491. l. 15. *iſta* educationis *nutritionis* que *praemia*, nec alia ap. Stp. Th. L. Ern. Suid. 3, 509. m., fere cum Schol. Aeſch., nec per analogiam alia procedat, cum ſimilis formationis ſubſt., ut ἰατρεῖον, διδασκαλεῖον, κηρυκεῖον, πρεσβεῖον, πορεῖον, non aliter dicantur, niſi ſic, ut ſint ea, quae accipit aliquis, v. c. medicus, non, quae ipſe dat aliis. Unde hic τρ. non ſunt, quae nutritius dat et facit alumno, ſed quae accipit ab alumno; debetque Commodus eſſe nutritor, et ſenes milites eſſe debent alumni. Sed quomodo Commodus iuvenis ſenum nutritor poſſit eſſe ac dici? Non quidem, ut imperator novus et huius temporis; qua ratione iis nondum aliquid praeſtiterat, quod rependerent amore. An igitur, tanquam regni ſocius et patris? Verum ſic Commodus etiam tironibus et iuvenibus militum aliquid tribuerat, pro quo grati eſſe benevolique deberent. Hinc non Commodus erit ille nutritor, ſed potius Marcus, a quo ſeniores quidem inde a multo tempore, ſed recens conſcripti milites tantum a paucis aliquot annis, ſtipendia et alia beneficia acceperant, ob quae utrique obſtricti eſſent ad gratiam et benevolentiam ipſi Marco, et cum vivebat, et poſt mortem, ubi pietatem illam ſolvere aliter non poterant, niſi amore atque benevolentia in filium, eius nunc ſucceſſorem; cui dum faciebant id: ſimul in patrem grati videbantur, eique mercedem priſtinae nutritionis beneficentiaeque exſolvere. Ut adeo ſenſus hic ſit, quem Rsk. dedit, vos ſeniores debetis mihi benevolentiam patris mortui cauſa, ut gratum ſic animum oſtendatis propter eius

„ταῦτα ὀφειλόντων. τοὺς δ'
„ἡλικιώτας [e] εἰκότως ἂν καὶ

11. *alumno mihi officia haec debentibus. Ipſos autem aequales*

e) Comma hic in A. Stp. et al. v. N.

priſtina beneficia, et quia ego ſum tanti benefactoris veſtri ſucceſſor et filius. Ita conſtabit, opinor, non modo ſeries orationis, ſed et notio vulgaris in τϱ., ubi Sch. partim cum P. et Bg. „quum *pro* alumno *me* habere *debeant*, ſ. quum *haec*, ut *alumno*, officia *debeant*. Alias notat praemium, quod alumnus ſuo nutritio pro educatione debet, — ὀφ. debentibus *mihi* praemia *nutritionis*." Eſt praeterea elegantia hic duplex, una in privo vocab., quod Noſter Atticorum τϱοφ. adhibet pro θϱεπτήϱια vulgaris Graecitatis, ſi fides habenda Valckenario l. l. a. m., (quanquam Grammatici promiſcue ponunt, Suid. 2, 205. i. θϱέπτϱα, τϱοφεῖα, et Heſ. 1, 1729. e., pro quo Eur. Iph. in A. v. 1230. periphraſi utitur, πάτεϱ, πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τϱοφάς; pater, *reddens* tibi *gratiam* laborioſae *nutricationis?*) altera in verbis iunctis et tota orationis forma, cum Noſter potuerit dicere τῶν μ. πϱ. ὡς τϱοφεῖα ταύτην ὀφ., ſc. τὴν εὔνοιαν, tanquam *nutritia*, ſ. mercedem nutritionis; pro quo pronomen ſtatim relatum eſt ad τϱ. ſubſt. proximum, omiſſa partic. ὡς, quam omnes Intep. expreſſerunt, quanquam aliam in partem oratione converſa, et delecto concreto pro abſtracto; quae res deducat aliquem eo, ut credat, Bg. cum P. legiſſe τϱοφεῖ ἐμοὶ, ſ. τϱοφῷ ἐμοὶ, ut quoque Leisn. in m. Ox. „ſ. τϱοφεῖ" ſed non ſimul ἐμοὶ corrigens, quod tamen in vulg. lect. lateat, ε in α facile mutato, et ad pr. ſubſt. tracto, in primis a ſerie Codd. una; quanquam de τϱοφεὺς, pro alumno, nihil reperi, ſed de τϱοφὸς Stp. Th. ex Heſ. 2, 1426. m. τϱοφοὶ, ἀντὶ τοῦ θϱέμματα, ubi tamen nihil N. iuvat, ſed L. Ern. „τϱοφὸς, *alumna*, ſ. *alumnus*, θϱέμμα." Unde P. habuerit illud τϱοφῷ ἐμοὶ, aut τϱοφῶι μοι, Iota poſtſcripto de vetuſto more, (unde vulg. facile ortum,) aut τϱοφίμῳ μοὶ, quibuscum ταῦτα conſiſtit, ut in vulg. cum pr. εὐν., quia poſt ſubſt. maſc. ſ. fem. ſexus ſtat ſaepe neutrum, et hic plur. poſt ſing., cf. 1, 1, 5. e. et ibi laud. Abr. Diſ. Th. p. 58. m., qui plur. deinde pro ſing. capietur, ut ſit, *ſenioribus* id *debentibus* mihi, *ut* ſuo *alumno*; ſed ut P. quoque libere ſenſum dare potuerit qualemcunque, cum Mss. hic taceant, et lectio vulg. difficilior ſit et exquiſitior quam pro librarii ingenio; ducente Bg. partim e Stp. m. ad P., e quorum ſententia Commodus ſe nominat *alumnum* ſeniorum *militum* non proprie, quaſi nutritus ſit ab iis educatusque, ſed improprie, ut inter eos et in caſtris cum patre ſaepe verſatus ſit et adoleverit, cf. 1, 4, 8. i. et Suet. in N. Bc. ad §. 5., it. G. Th. 266, 86. „*alumnus* et *commilito* ſuorum *militum* vocatur Alexander, quod adultus eſſet inter illos; ut Caligula Tac. A. 1, 44. i. *legionum* dr. *alumnus*" ubi et quaerit, *alumnus* an dicatur active, pro eo, qui nutrit; quo ſenſu ſi forte Lat. Intp. ceperunt: a noſtra expoſitione non diſcedunt; cf. de τϱόφιμος ſenſu utr. Ind. Xen. Hell. Mor.

τοὺς δ' ἡλ.) Hic variat Noſter; cumque §. 8. i. συστϱ. dixiſſet: nunc tantum ſimplici utitur pro compoſ. συνηλικιώτας, quam vocem, ignoratam a Stp. Th., non item a L. Ern. „coaetaneus, *aequalis*" veteres quidam Grammatici repudiant, Herodi. p. 475. et Thom. M. p. 208., quanquam fruſtra, v. N. ib., recte noſtrum interpretante Stp. Th. aliunde, praeter Lat. compoſ. *coaevus*, etiam cum Sch. hic per Lat. illa L.

„συμφοιτητὰς τῶν ἐν ὅπλοις *merito etiam condiſcipulos ar-*

Ern., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Luc. Dion. Caſ. R. Or. V. 4., ubi ἡλ. ἐμὸς καὶ συνέφηβος, ſimpl. adeo cum compoſ. ſimul, V. 6. 8. Lyc. et Dem., cui add. 1247, 14. 18., cumque ἡλικία, unde noſtrum vocab. derivatur, ſit univerſae notionis, de omni ſumtum aetate: ἡλικιώτης qui ſit, ſemper e contextu definiendum eſt; unde Ind. Ael. V. h. „aequales *aetate*, de ſenibus" ſed h. l., ubi Commodus loquitur adoleſcentulus, ἡλ. ſunt *aequales aetate* de adoleſcentibus, quique eandem habent adoleſcentiam, cf. Heſ. ſine N. 1, 1624. m., ſed Suid. 2, 54. m. ἡλ., τῆς αὐτῆς μετεσχηκὼς ἡλικίας. — Ἰσιδώρῳ — ἡλ., ἔτη ιή γεγονώς, *aequalis* — Iſidoro —, *annos* XVIII *natus*, quae aetas parum abeſt ab illa Commodi, cf. §. 1. e., iſto Lat. ſimpl. uſis hic quoque Inttp., cum Stp. compoſita non eſſent ſatis Lat., addentibus iisdem libere pron. αὐτοὺς, ut ſufficiat h. l. noſtratium *Zeitgenoſſen*, pro periphraſi Vern., quorum vetus ſeriem orationis adiuvare ſtuduit, expletis quibusdam, ſentiens ille, hic eſſe anantapodoton, cum Noſter ſane debuerit aequales Commodi non ſic nude ponere, ſed dicere, v. c. etiam hos debere ei benevolentiam, et quare eam deberent, idque debuerit fieri eadem conſtructione, qua ante, per gen. conſeq., in hunc fere modum, τῶν μὲν πρ. τρ. μ. τ. ὀφ., τῶν δ' ἡλικιωτῶν μοι ταῦτα ὀφειλόντων, ὡς ὄντων συμφοιτητῶν ἐμοὶ τῶν ἐν ὅπλοις ἔργων, *cum* ſeniores *quidem* mihi *id* debeant, *ut* nutritori *quodammodo* ſuo, *ſed* aequales *etiam*, ut *qui* ſint *condiſcipuli* mihi *in* rebus *bellicis*; quae ad Vern. vet. mentem redeunt; ut, ſi quis ad corrigendum inclinet, poteſt e vulg lect. hanc exprimere aliam, τῶν δ' ἡλικιωτῶν, οὓς εἰκ. λ., *cum ſeniores quidem id mihi debeant* —, ſed (*et*) aequales, *quos* rel., quaſi finitiones ους et ων ſint confuſae, et οὓς perierit a pr. ας ſimili; ut tamen et P. maneat in vulg. hic; ubi Noſter de induſtria forte deſeruit vulgarem orationis ſeriem, et de *aequalibus* ita ſimpliciter dixit, quia iam in pr. τρ. aliqua ad amandum cauſa latebat, ad aequales ſimul pertinens, ut qui et ipſi, quanquam ad breve tempus, adhuc nutriti eſſent a Marco, tum quia alia, non minor cauſa amandi erat in illa commilitonum ac condiſcipulorum compellatione et neceſſitudine, qua illi ſubito occupantur, eoque fortius irretiuntur. De diſtinctione, poſt ἡλπ. tantum comma eſt ponendum, quia ſqq. genitivi conſeq. arcte cum pr. cohaerens, a P. bene per cauſalem particulam reſoluti, ſed poſt ὀφ. punctum, ut in nova plane re ac rectione, cf. 1, 3, 5. ſq. in μὲν et δὲ ſimiliter; ut poſt ἡλ. comma non fecimus, quod is accuſ. commode referri poteſt ad ſq. v. ἀποκ., nec opus eſt ſtatuere accuſ. abſolutos cum Vern. vet. et iis, qui ibi diſtinxerunt. Sed numerum novae §. rectius locavi.

συμφοιτ.) Rurſus variat Noſter, poſt ſimpl. ἡλ. adhibens compoſ. σ., ſuper quo nihil ap. veteres Grammat., ſed ap. Stp. Th. aliunde cum Lat. Bg., e P., cf. Ind. Dem. Abr. Dil. Th. p. 92. e. R. Or. V. 4. Plut. Hſ. et D'Orv. Ch. p. 67. l. 22. Vs. p. 79. l. 17. *ſodalis*, et p. 382. m., ſed ut Noſter, ſecus ac iſti, rexerit cum gen. rei, quem Lat. Inttp. imitati ſine exemplo ap. G. Th., (pro quo noſtrates potius adhibeant praep., *Mitſchüler* in *der Sache*,) ubi nec Rsk. illud *ſodalis* cum iſto gen., ſed *ſocius*, v. c. *belli*; cui par Bg., e P., *armorum*, cf. ib. 454, 32. et p. pr. l. 84., pro quo malim *condiſcipulos* bellicorum *ſtudiorum*, negotiorum, *operum*, nobis *Kriegskünſte*, Kriegsdienſte, *Kriegsgeſchäfte*, cum Gr. formula, e praep. cum ſubſt. intra artic. et ſubſt. aliud, faciat peri-

„ἔργων ἀποκαλοίην f. πάντας 12. morum appellaverim. O-
„γὰρ ἡμᾶς g ὡς ἕνα ὁ πατὴρ mnes enim nos ut unum pater

f) Ms. Ba. ἀποκαλοίμην, ſed Ms. Vi. ἀποκαλοῖμεν, v. N. g) ὑμᾶς edd. omnes, etiam Mss., tacentibus Excp., v. N., et poſt ὑμ. comma in B. 2. L., cf. §. 7.

phraſin adiectivi, pro τῶν πολεμικῶν ἔργων, quod diſerte eſt ap. Noſtrum alibi, vertique (ut noſtrum hic quoque) poteſt *bellicarum rerum*, nobis *Kriegsſachen*; in noſtra formula ut deſit proprie aliquod particip., v. c. τῶν ἐν ὅπλ. γινομένων ἔργ., operum, *quae in armis*, ſub armis, cum armis, *fiunt*, cum homines ſunt induti armis, quae a militibus fiunt, adeoque operum militarium, it. rerum militarium, it., alio numero, rei militaris, it. operum, quae in bello fiunt, hincque operum bellicorum, ut ab initio; nihil tale proferente Stp. Th., cf. tamen Luc. 2, 906. l. 83. τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις, iſta *diſciplina* in *armis*, l. 89. τὸν ἀγῶνα — τὸν ἐν ὅ., illud *in* armis *certamen*, p. 913. l. 75. ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν ὅ. exercitatione *vera*, quae *fit* ſub *armis*, ſuppleto illo particip. noſtro, et ἐν nobiscum expoſito, p. 914. l. 17. τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅ., armatorum *gymnaſium*, formula mutata cum ſyn. gen. ſubſt., it. Ind. Dem. v. ὅπ. „ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων ϛρατηγός, praetor *militaris*“ per adi., tum R. Or. V. 4. in ἐν, — τῆς ἐν τοῖς ποτοῖς ἐπιδεξιότητος, etc., Plut. Hſ. ib. „eleganter haec praep. cum ſuo caſu pro gen. ponitur, e. g. περὶ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ διαθέσεως, h. e. περὶ τῆς διαθ. τῆς ψυχῆς“ quod et ipſum rectum, factumque etiam ante a Gs. ad Luc., cum ἐν et praep. alia quaevis cum ſubſt. intra artic. et ſubſt. aliud ſit non modo pro adi., quod ſupra monitum, ſed etiam interdum pro ſubſt., quod deinde, praeſente ſubſt. alio, ſtat in gen., unde e Noſtri formula oritur τῶν τῶν ὅπλων ἔργων, noſtris ſupra Vern. ſimilis, Lat. *belli operum*, ut Sch. in „ἔργ. *rerum* geſtarum *belli*“ qui et ipſe ſuppleverit particip. ſuperius.

ἀποκαλ.) Ms. Vi. lectio videtur potius vitium e Ms. Ba., confuſis ε et η, quam pluralis ille perſonarum magnarum, cum de pluribus loquuntur per ſpeciem, quanquam de ſe unis re vera; ut Ms. Ba. lectio poteſt eſſe lapſus in finitionibus; ac med. pro act., ut deinceps aliquoties, habet quidem analogiam aliorum, e καλεῖν compoſitorum, ſed mihi non eſt repertum, niſi in Ind. Polb. Ern. loco dubio, ut nec act., quo ſenſu eſt hic, niſi R. Or. V. 4. 8. And. Dem. Plut. et Aeſ. Fab. Hſ. cum Xen. Mem. S. „pro καλέω“ ut h. l., cf. Stp. Th. aliunde cum Lat. Bg., qui a Sch. *appellarem* tempore (cf. 1, 1, 5. i.) e P. diſcedit, tenax ſui Lat. in adv., hic i. q. recte, vere, ſine errore ac mendacio, nec ἂν reddens, ubi Sch. „coniunct. ut plurimum potentialis, interdum et expletiva. Poſtponitur variis vocibus, — εἰκ. ἂν“ non recte ſitum poſt *voces* ſpectans in hac particula, quae tantum ad verba, ſive praeced., ſive ſeqq., pertinet, nec ad rel. partes orationis, quas ille *voces* appellabat, ut hic adv.

πάντ. γ. ὑμᾶς) Hanc omnium edd. ac Codd. adeo lectionem tamen ſuſtinui mutare ob cauſas easdem ad §. 7. cum Latt. Intrp., repetente Noſtro eandem ſententiam, quia maxime blanditur, ſed variante in v. ἐφ., et, ſecus ac P., quoque Bg. per Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ſine diſcrimine tamen hic, quale nec in Grr. v. v., cf. Stp. Th. 1, 4. i. Mox πασ. ἀρ. intelligas, ut de ipſo Marco 1, 2, 4., communem omnium

„ἐφίλει τὲ, καὶ πᾶσαν ἀρετὴν „ἐπαίδευεν. ἔδωκε δὲ μετ' „ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλέα ἡ τύχη, „οὐκ ἐπείσακτον, ὥσπερ οἱ πρὸ

13. *amabat, et omnem virtutem docebat. Dedit autem poſt illum me principem fortuna, non adſcititium, neque, ut qui ante*

virtutem, vel etiam bellicam militumque, cf. §. 8., vere quidem Commodo hic patrem laudante de ſe, ſic ad omnem virtutem educato atque inſtituto, v. 1, 2, 2., quod et de militibus credibile, cf. ad Capit. p. 388. N. 5. Caſ. alia quanquam in cauſa de Marco „cum ad virtutum amorem et ſapientiae ſtudium omnes hortaretur, et exemplo ſuo ſtimularet" ut adeo omnem milites virtutem ille docuerit tum praeceptis monitisque, tum exemplo, cf. Exc. ad 1, 2, 1., ſpectante alio P. in ἐπ. „*curabat* eos *inſtituendos* virtutum *ſtudio*" quod et ipſum verum ſit, ut vulgares milites docuerit per alios et duces, non tamen hic neceſſarium.

ἔδωκε) Additum a P. pron. *ὑμῖν* recte Bg. deſerit, etſi in ſimili loco 2, 2, 18. placuit Noſtro exprimere; nihil tenente ſimile Stp. Th., ſed locum Noſtri utr. proferente L. N. T. Schw. in v. p. 351. N. e P., cum ſimilibus e Latt., non dante G. Th. formulam Bg., ubi, tropo remoto, inſunt haec, aliquem imperatorem conſtituere, facere, eſſe ſinere ſ. iubere, idque de τ., pro providentia divina et deo ipſo, cf. Gat. ad Ant. 1, 17. e. p. 34. b. i. Suid. 3, 522. m. et ad Luc. 1, 58. N. 41., ut nobis ſufficiat *die Schickung*, quod et ipſum uſurpamus pro dei decreto, conſilio, voluntate, qua quid mittit, permittit, facit, fieri ſinit.

οὐκ ἐπείσ.) Quid ſit ἐπ., diſce ex Eur. Ion. v. 590. (*οὐκ ἐπείσακτον γένος*, nec *aliunde* adductum *genus*, ſq. *πατρὸς ἐπακτοῦ*, *patre* inquilino *natus.*) ἐπ. eſt alienus, peregrinus, extraneus. Heſ. (v. poſt,) Dem. *ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα*, *frumento* peregrino *utimur*, (Ind. „aliunde importato.") Ap. Schol. Ariſt. ad Plut. v. 271. *τὸ ἐπείσακτον τῆς κόμης* eſt *ἡ προσθετὴ κόμη*. Hinc *feminae συνείσακτοι*, feminae, nulla quidem cognatione viris coniunctae, quas interim viri tanquam ſocias adſciſcunt, et ſatis familiariter cum illis agunt. Intp. vocant *introductas* et *adſcititias feminas*. Hinc Chryſoſt. duae oratt., una *πρὸς τοὺς ἔχοντας παρθένους συνεισάκτους*, altera ad feminas *τὰς ἐχούσας ἄνδρας συνεισάκτους*, cf. Hieron. in ep. ad Euſt. et 4 lex Honor. in Cod. Theod. de Epiſc. et Cler. Nov. 133. c. 29. Ruffino *extraneae*; v. Henel Ot. Wrat. c. 33. p. 260. *Leisn.*

Heſ. ſunt 1, 1322. m., ubi in N. comparantur *γυναῖκες ἐπείσακτοι* et *συνείσακτοι*, cf. Suic. Th. Heſ. 1, 1382. i. cum N., non coll. Suid. 1, 798. i. (cum Lat. Bg. e P.) qui et Schol. Ariſt. l. l. excerpſit 2, 275. i.. ſed 3, 591. m. φεν. ſecundum eo tantum reſpicit, ut Stp. Th. 1, 74. C. m. ſq. ſub Bg. Lat. „Herodi. l. 1. *ἐπείσακτον* et *πρόσκτητον* pro eodem uſurpaſſe videtur, *ἐδ. — πρὸ ἐμοῦ πρ. σεμνυνόμενοι ἀ.*" qua de eius lect. alia poſt: hic vero quod comparat πρ., plane id deinde non tenet, ſed L. Ern. „*πρ. adquiſitus*" nec mihi praeterea repertum, ſed, quo de alibi, v. *προσκτᾶσθαι*, quod Stp. Th. comparat cum *ἐπικτᾶσθαι*, ubi et „*ἐπίκτητος*, aſcititius, adventitius" per quam analogiam ſane πρ. poſſit eſſe ſyn. cum ἐπείσ., quod phyſica poteſtate etiam ap. Noſtrum eſt, ut et in Ind. Dion. Caſ.; Poll. 9, 21. e. et ſq. it. ad 21. N. 4. Ms. *ἐπίσακτος*, cf. Heſ. l. l., ſed tropice, ut hic, ap. Lycophr. v. 60. Ioſ. Ant. l. 8, 7, 5. T. 1. p. 441.

„ἐμοῦ, προσκτήτῳ [h] σεμνυνό-
„μενον [i] ἀρχῇ ἀλλὰ μόνος τὲ

me fuere, acquiſito glorian-
14. *tem imperio: ſed ſolus*

h) Ms. Vi. προσκτήκτῳ mendoſe. i) Ms. Ba. οἱ πρὸ ἐμοῦ πρ. σεμνυνόμενοι ἀρχῇ· ut adeo participium non ad Commodum, ſed ad imperatores ſuperiores pertineat; unde et comma poſt ἐμοῦ deſideratur. *Mart.* Mss. Ve. et Vi. etiam σεμνυνόμενοι habent, ſed Ms. Ve. ſolus comma poſt ἐμοῦ et punctum poſt ἀρχ., pro quo in edd. omnibus comma fit, ſed in Ms. Bg. illa duo puncta, reſpondentia iſti Ms. Ba. colo, quod et ipſi interea delegimus, ut in nova conſtructione, quanquam in relatis ad ſe οὐκ et ἀλλὰ, olim fortaſſe punctum daturi, ut membra ſqq. duo, per τὲ — καὶ copulata, et ad ſe relata, magis cohaereant, v. N.

I. 9. Diod. S. T. 1. p. 186, 47. 487, 3. Luc. 3, 509. l. 7. Plut. de diſcr. ad. §. 325., cf. Ind. Krg., de rebus, ſed, ut noſtro loco, de perſ. forte ap. Polb. Ern. 4, 20. T. 1. p. 461. m. cum Bg. Lat., ſed alio Ind., hic ut ſit imperator non peregrinus, non externus, non ex alia domo, terra, alioque populo petitus, ſed ex imperatoria familia; comparante me illud Eur. ἐπακτὸς, cf. Suid. Heſ. cum N. et Stp. Th., cuius e *Soph.* eſt Ai. v. 1313., ubi *Schol.* diſerte per noſtrum exponit, in quo adeo alterutra praep. redundat, ſed ad ἐπεισάγειν Ind. R. Or. V. 4. *Polb.* Ern., Luc. Ind. in N., ut de med. Longin. 11, 1. e., ad quem proſit Suid. 1, 818. m. ἐπικλυσ., et de ἐπεισαγωγὴ Krb. ad N. T. p. 378. c.

προσκτήτῳ) Deeſſe puto οὐδὲ ſ. καὶ ante προσκτ. *Steph.* quem ad primam coniecturam iterum ducere potuit P., (unde Sch. in πρ. „Pol. legit, quaſi adſcriptum eſſet οὐδὲ“) diſerte *neque* inſerens ea in regione, ut tamen nemo editorum probarit Stp., nec ipſe Bg., qui potius inſerit negat. ſtatim ante ὥσπ. Quanquam poſt ἐπεισ. aut poſt ἐμοῦ excidere οὐδ᾽ potuit, ob ον et ου ſyllabas ſimiles: tamen nondum eſt ſumma neceſſitas eius negat. intrudendae, cum ſolenne ſit, poſt vocab. exquiſitum, nec ſatis vulgatum addere expoſitionem, idque interdum interiecta quadam copula, (vel negante, vel alia, qualis et ἢ, quae et ipſa alterutro loco per ſe potuit excidiſſe,) ſed interdum ſine ulla copula, quod hic ſtatuo, aſſumta appoſitione, reſolutoque particip. σεμν. per pron. relat., quod et ipſum explicandi ſenſu adhibetur; ſervante Bg. e P. Lat. ad πρ., quae h. l. dignitas ſ. poteſtas imperatoris accepta fortuito, artibus quibuscunque, dolo, vi, bello, electione, non autem neceſſario nec iure hereditario.

σεμνυν.) Ven. σεμνυνόμενοι. Vix dici poteſt, utra lectio verior ſit: receptam tamen praeferendam puto, tum quia orationis gravitas maior exiſtit, cum illud σεμνύνεσθαι ad ipſum Commodum refertur, in eo gloriam quaerentem, quod ſe non iactet acquiſito tantum imperio, tum quia participium praeſentis temporis ad vivum et loquentem Commodum potius pertinet, quam ad dudum defunctos imperatores. Eandem lectionem ſecutus eſt etiam Pol. *Stroth.*

Sch. in Lat. „*iactitantem* ſe *imperio*“ deſerit P., quem Bg. ſequitur, etiam in vulg. lect., quam credo ſuſpectam fuiſſe alicui librario propter interiectum plur., ὥσπ. οἱ π. ἐ., cui ſane melius conveniebat idem plur. σεμνυνόμενοι, ap. Stp. Th. adeo ſupra allatus, (etiam ſine commate poſt ἐμοῦ,) memoriter haud dubie, aut e vet. Lex., ſicut in Mss. poteſt interveniſſe lapſus iterum in ν et ι. Et quanquam plur. σ. eſt ad ſeriem

„ὑμῖν ἐγὼ ἐν τοῖς βασιλείοις „ἀπεκυήθην[k]· καὶ μὴ πειρα- | *ego vobis in aula natus ſum; et non expertum me*

k) In Ms. Ba. poſt ἀπεκ. ſaltem comma eſt. *Mart.* ſed in Ms. Ve. ἐπεκυήθην· pro quo colo, etiam in edd. rel., punctum habent A. al., ſed comma B. 1., v. N.

facilior: tamen ſing. vulgatus habet orationem laeviorem a nullo hiatu, et ſuaviorem a ſono non ſimili in οι et η ſequentis vocis, cohaerens idem bene cum pr. ἐπεισ., ſi in parentheſi ſumas illa ὥσπ. οἱ π. ἐ., in primis, cum ea habeant plane nullam rectionem cum pr., quae flagitabant acc., ὥσπερ τοὺς π. ἐ., qui acc. et in Lat. ſupplendus, *ut eos, qui ante me fuerunt*, ubi Sch. in „ὁ cum praep. — *anteceſſores* mei" ſed in πρ. cum P., unde Bg. quoque ſupplet particip. aliquod, ὄντες, γεγονότες, γενόμενοι, γινόμενοι, quale omittitur in hac formula etiam ab aliis, ut Plut. Krg. §. 232. εὖ γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ὑμῶν, immo ἡμῶν, cf. Plut. Hſ. 3, 1., ubi cf. Ind. v. ὁ Nr. 5., quanquam alias illud ὑμῶν adhibetur, pro contextu, ut in N. T. Matth. 5, 12., v. L. Krb. v. πρὸ i., cf. e Diod. S. 1, 75. l. 27. ſupra 1, 4, 11. m. ad ποθ., ut contra infra 1, 17, 26. m. τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων βασιλέων, addito particip., quod hic Noſter oppreſſerit de induſtria ob proximum aliud σεμν., (a me non ſuſtentandum per illam cauſam, quia eſt in praeſ. tempore, cum hoc ſaepe ponatur pro perf.) h. l. in med. et in malam partem, pro efferre ſe, ſuperbire, arrogantem eſſe ob aliquid, et magnum quid putare ſeque ipſum propterea cum contemtu aliorum, maxime civium, cf. abſolute ſ. cum pr. ἐν, it. ἐπὶ Bud. C. 1127, 3. Stp. Th. cum Bg. Lat. aliunde, L. N. T. Schw. Ind. R. Or. V. 4 Dem. (cui add. 312, 18. 313, 20.) Iſ. Ev., Ael. V. h. Epict. H. Fab. Aeſ. Hſ. Diod. S. (cui add. 2, 28. l. 91.) Gs. Chr., cum dat. rei ſolo, ut hic, Xen. Bach. Z. cum Dem. 262, 12. 313, 7., in quo forte ellipſis eſt alicuius praep. de ſupra adiunctis, Suid. 3, 299. m. *Heſ.* 2, 1170. i. cum N. et Ind. Kuſt. Ariſt. De re ipſa, cum arroganter hic et ſqq. Commodus iactat genus ſuum et nativitatem, quam inaniter, non tangam, cf. 5, 1, 11. ſq., ubi ipſe cum ſua nobilitate ridetur. Sed hoc potius quaeratur forte, quos proprie nominatimque principes ante ſe contemſerit h. l. prae ſe. Equidem neſcio ſane, in quos conveniat hoc, quod dicit, gloriatos eſſe ac ſuperbiiſſe dignitate imperatoris peregrina, nec per hereditatem accepta. Illud modo memini, qui non nati imperatores Rom. ante eum fuerint, et imperium tenuerint, non a patre imperatore ſibi traditum. Nam patrem, imperatoria in dignitate verſatum, inde ab Auguſto ſecuti ſunt tantum Titus et Domitianus, cf. Heyn. Hiſt. 4, 1012. m., quanquam illi iam antea nati, quam Veſpaſianus pater imperator factus eſſet; ut magna ſit Commodi in hoc contemtu impudentia atque impietas, patrem adeo ipſum, Antoninum item Pium et Traianum ſimul carpentis ac deridentis, quos et ipſos conſtat imperium adeptos πρόσκτητον, et modo per adoptionem.

ἀπεκ.) Peſſime Cod. ἐπεκ. *Stroth.* Etiam alibi pr. ἀπὸ et ἐπὶ variant ac permiſcentur, v. Ind. Herodt. v. ἀ. e. Fiſch. ad Well. p. 355. m. Krb. Decr. Ath. p. *H.* p. 324. m., et interdum ſine diſcrimine, ut difficilis optio ſit ac cenſura, v. Fiſch. Plat. Phaed. p. 57. N. 3., hic tamen ut fuerit librarii lapſus, cum et rel. Mss. teneant vulg., et pro eo non reperierim ἐπικ., ſed tantum ſuo ſenſu, v. Stp. Th. Bud. C. 474, 17. et

„θέντα μὲ ἰδιωτικῶν σπαργά-
„νων, ἅμα τῷ τῆς γαστρὸς *privata cunabula, ſimul ac*

Foeſ. Oec. p. 140. a. m., ubi legi vult ἐπικ. pro ἀπ., cuius act. eſt ap. Bud. l. l. l. 31. Stp. Th. L. N. T. Ind. Dion. H. S. T. 1. Ael. V. h. et Luc., ubi improprie, ſed paſſ. ap. Stp. aliunde et Suid. 1, 278. m. ἀποκυηθὲν, τεχθὲν, partu *in* lucem *editum*, fere ut Vern. vet. et Sch. „natus ſum, *in* lucem *hanc* editus *ſum* ex utero materno, (partim e P. cum Bg.) μ. ſolus, *unus*“ quod extr. e P., hic liberiore in ἀλ. et cum Bg. in ordine pronominum, iunctorum iterum e diverſo genere, ut §. 5. m., quorum dat. perſ., commodi ille, ſimilis eſt iſti in ſacris litteris Eſ. 9, 6. et Luc. 2, 11. *nobis* — vobis — *natus eſt*. In ſq. Sch. „ſubſtantive τὰ β., regia, palatium imperat.“ deferens P., unde Bg. (ap. G. Th. „— βασίλειον, — ad ipſa palatia — refertur“) ap. Noſtrum ſane imperatoris Rom. aula et palatium, ſed ap. alios ſcriptores, ut et ſing. τὸ β., proprie regum, v. Bud. C. 175, 23. Per. de Praet. p. 260. m. Palm. Ex. in Auc. Gr. p. 365. i. Valck. Eur. Ph. p. 618. a. N. 89. cum Ind., it. Ariſt. Ach. v. 80. Ind. Diod. S. ex 1, 55, 80. (add. 215, 4.) Ael. V. h. Luc. it. Iſ. Pan. Mor. ex 25. i. 40. e. (add. 41. p. 110. i.) Ind. Eutr. Metaphr., ubi redditur *palatium*, ut Sb. Ind. τὸ β., una cum Sch. *regia*, cf. Indd. Xen. Ἀνβ. et Cyr., variantibus, cum proprie adi. ſit, viris doctis in ſupplendo ſubſt., δῶμα ſ. δώματα, it. οἴκημα ſ. οἰκήματα, cf. Stp. Th. cum L. N. T. Loesn. p. 110. m. L. Boſ. Ell. p. 23. m. 98. e. Ind. Fiſch. Aeſch., ubi cum gen. perſ. et ſine artic. etiam, (cf. Ind. Luc.) Plut. Krg. e §. 60. de Dionyſ. Syrac., et Heſ. 1, 328. cum N. 14., tum de plur. pro ſing. Fiſch. de Vit. L. N. T. Prol. 6. p. 5. e., at de cenſura Grammat. Thom. M. p. 145.

πειραθ.) Alciphr. 2, 3. (p. 224. m. e Vs. Bg.) πειράσεται ἀγαθῶν, experietur *bona*. Ap. Ariſtaen. 1, 10. (p. 23. l. 8.) fruſtra Merc. πειραθῆναι tentat, (legi volens πειρασθ.) v. D'Orv. Ch. p. 403. (i.) Sic Herodi. habet ſemper κεκλεισμένον 2, 1, 13. et alibi; (v. Ind.) Sed ſcriptores amant etiam κεκλειμ., eliſa σ littera ſibilante, v. D'Orv. ib. *Leisn.*

Ap. Alc. mox ſq. πειραθῆναι, ad Ariſt. non mutatum in Abr. L. p. 44. i., ubi p. 100. l. 9. in textu πειρασθεῖσα ſine ulla V. L. et N., et tamen in Lect. p. 289. m. πειραθ., tum p. 18. i. ex Heliod. ἀποπειραθῆς, ſed ex Ach. Tat. ἀποπειρασθῆναι, cf. ad Thuc. p. 411. N. 99., quorum prior ſine ς forma ſemper in v. πειρ. ap. Noſtr., ut et ap. Dem. et Luc., faciente Sch. in v. cum Bg., it. in σπ., cf. Exc.

ἅμα) De hoc cum inf., praemiſſo artic. dat., v. Vig. p. 370. i. Stp. Th., ad Luc. 2, 853. N. 36. Ind. Polb. Ern. cum L. Boſ. Ell. p. 537. e., (ubi non male pr. σὺν ſupplent, ut, quando eſt cum dat. ſubſt.) ſed cum nudo inf. Ind. Fiſch. Theophr., ſed forte alio ſenſu, pro ſimpl. temporis adv., v. c. una, ſ. eodem tempore, ſ. ſimul, cf. Hom. Ὀδ. δ', 123., cum h. l. ſit coniunctio temporis, pro ἐπειδὴ τάχιστα, cuius per Lat. *quum primum* ſ. *ut primum* redditur quoque ap. Stp. et Vig. l. l., cui par P., it. Bg. cum Sch., cf. Suid. 1, 129. e. cum exemplo, ἅ. τῷ γενέσθαι, *ſimul ac* naſcuntur *homines*, quae eſt Noſtri formula ad ſenſum et extra tropum, ut Sch. „γ. *ex* alvo *prodire*, (cum Bg. e P.) naſci“ ut variet modo Noſter pro pr. v. privo ἀπεκ. per phraſin, tenente Stp. Th. nihil, quam rectionem v. πρ. cum gen., a praep. pendente, et in γ. modo notionem, pro utero, non item hoc Lat. ipſum nec Bg. e P., cf. tamen L. Ern. et N. T. cum Diod. S. 1, 278, 19. Luc. 1, 228. i. 221. l. 64. 274. i. 693. i.

„προελθεῖν, ἡ βασίλειος ὑπε- *ex alvo prodii, imperatoria*

Call. Del. v. 189. Muſ. v. 139., qui locus ſimilis eſt illi N. T. Luc. 11, 27., ut noſtro hic Luc. 3, 644. v. 2. de podagra, ἣν — Μέγαιρ' ἐριννὺς γαστρὸς ἐξεγείνατο, quam *Megaera* Erinnys *utero* fudit *ſuo*, et in L. N. T. Schw. p. 271. N. e Theogn. v. 300. οὐδ' ἦν ἐκ γ. — μιᾶς γεγόνει, *neque ſi* ex *eodem* utero *natus*, tum Call. Del. v. 215. ἔξιθι κόλπου, exi *utero*; tenentibus noſtratibus ſimile *aus* Mutterleibe *kommen*, ſed G. Th. modo 280. i. e Lucr. „ex *alvo* matris *natura* profudit *in* oras *luminis*" qui gen. perſ., etiam in Vern. pr. conſpicuus, Gr. μητρὸς, hic ſit oppreſſus; tacente de ellipſi hac L. Boſ., meque imitaturo, *ſobald* ich *aus* Mutterl. *getreten*, ſ. *hervor* gegangen *bin*.

ἡ βασ.) Alludit ad morem, quem Nic. Choniat. l. 5. imperii Man. Comn. tangit, τῆς δὲ δεσποίνης πρὸς τὸ τεκεῖν ἐλθούσης, ᾠκονομήθη μὲν ἡ πορφύρα καὶ ηὐτρεπίσθη πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῆς γεννήσεως. ὡς δὲ κατέπειγον αἱ ὀδύναι, καὶ ἐντὸς τῆς πορφύρας ἡ δέσποινα ἦν, παρῆν καὶ ὁ βασιλεὺς, λ. *cum autem Imperatrix* partui *propinqua* eſſet, *depromta* et *adornata* eſt *purpura* ad *partum* ſuſcipiendum: *doloribus vero urgentibus*, ea *in* purpura *collocata*, adeſt *et Imperator*. Ad illud, quod praeceſſit in Herodi., cum ſe μὴ πειρ. ἰδ. σπ., *privatis* intactum (e P.) *incunabulis* Commodus iactat, congruit Themiſt. locus Or. 6. pr. πρῶτος γὰρ δὴ τέως τῆς εὐδαίμονος οἰκίας ἐσπαργανώθης ἐν ἀλουργίδι, καὶ νίκη μέν σε ὑπεδέξατο ἐκ τῶν ὠδύνων, νίκη δὲ εὐθὺς τιθηνεῖται, primus *enim* tu *quidem* familiae *auguſtae* in *cunis* purpura *involutus*, et *victoria* tibi *obſtetrix* et *nutrix* ſimul *fuit*, interprete G. Remo. Hinc πορφυρογεννήτης et πορφυρογέννητος, *in* purpura *genitus*, patre ſc. iam imperatore, v. Meurſ. Gloſſ. G. B. *Boec.* v. Buleng. de imp. R. 2, 8. Claud. in III C. Hon. v. 14. ſq. Ardua *privatos* neſcit *fortuna* penates; *Et* regnum *cum* luce *dedit* cognata *poteſtas*. Excepit *Tyrio* venerabile *pignus* in *oſtro*, et in IV. C. Hon. v. 121. ſqq. *Hoc nobilis ortu* Naſceris, *aequaeva cum maieſtate* creatus, *Nulla* que *privatae* paſſus *contagia* ſortis. *Omnibus acceptis* ultro *te* regia *ſolum* Protulit, *et* patrio *felix* adoleſcis *in* oſtro, *Membra* que *veſtitu* nunquam *temerata* profano *In ſacros cecidere* ſinus. *Leisn.*

Quorum poëtae illa *neſcit* et *paſſus* confirmant dicta in Exc. ad v. πειρ., ut de re ac nomine πορφυρογ. cf. Cup. Obſ. 4, 1. i., unde huc pertinent. „Translato Conſtantinopolin imperio, πορφυρογεννήτου imperatoribus nonnullis cognomen dari coepit. — Uter autem hoc nomen primus tulerit, incertum eſt, (Conſtantinus Leonis ſapientis filius, an Conſtantinus Copronymus, filiusque eius Leo ac nepos Conſtantinus.) Ut ut ſit: ſi Zonarae ſententia vera, ſplendidum illud nomen iure merito omnium imperatorum primus Commodus uſurpare potuit. Reliqui enim ante ipſum omnes patribus *privatis*, i. e. non imperatoribus, nati ſunt. Primus ille in regno et purpura eſt ſuſceptus. Hoc eſt, quod ſe tam magnifice effert ap. Herodi. l. 1." cum Gr. noſtris e P., tum Per. de Praet. p. 710. i. „poſteriores inter reliqua ſuae maieſtatis inſignia habuerunt — et *purpuram*, unde eorum filii, ipſis iam Principibus nati, *Porphyrogeniti* dicebantur" ſed Io. Chriſtoph. Becmann. in Notitia dignitat. p. 55. m. „πορφυρογεννήτης originem habet non a purpura, ſ. purpureo veſtimento, ſed ἀπὸ τῆς Πορφύρας, loco, ubi Auguſtae pariebant. Ita Nic. Acominat. (ſic plane) Hiſt. V. it. Anna Comn. Alex. l. VI." non uſus Noſtri loco, quo forte tota explicatio haec refellatur, cf. N. ſq.

„δέξατο[l] πορφυρίς[m]. ὁμοῦ δέ ſuſcepit purpura; ſimul-
„με εἶδεν ἥλιος ἄνθρωπον καὶ que me vidit ſol hominem et

l) Mss. Ve. et Vi. ἐδέξατο, ſed ὑποδεξ. Ox. 2., v. N. m) Ms. Ba. πορφύρ^α i. e. πορφύρα. *Mart.* et ſic diſerte πορφύρα in Mss. rel., v. N.

ὑπεδ. π.) Non contemnenda eſt Cod. lectio paulo obſcurior ἐδέξ. πορφύρα. Alteram faciliorem eſſe ſtatim patet. Mos erat, imperatorum infantes purpura induere; unde *porphyrogennetae* dicebantur. *Stroth.*

Equidem in his Mss. nihil agnoſco, niſi gloſſemata, quorum prius ſimpl. v. pro compoſ., ut alibi, v. §. 3., ſed de poſter. ſubſt. ſyn. Stp. Th. „π. purpurea *veſtis*, ubi ſubaudiri poteſt ἐσθής. — Sic et πορφύρα uſurpatur; ac ſicut πορφύρα βασίλειος dicit Herodi. *l.* 1., ſic idem eodem libro ἡ βασ. ὑπ. πορφυρὶς, *imperatoria* purpura *ſuſcepit*, Commodum videlicet, in lucem editum" in primo errans, cum non hoc libro πορφύρα βασ. occurrat, ſed alibi, ut πορφυρὶς ap. alios, v. D'Orv. Ch. p. 248. e. Ind. Xen. Bach. et Cyr. Z., ubi „ſtola *purpurea*" Polb. Ern. Ael. V. h. et Luc., ut de ellipſi ſubſt. Stp. v. L. *Boſ.* p. 124. m. it. Poll., cf. Arn. An. Crit. p. 235. m., pro quo ſupra ἀλουργὶς Themiſt.; ut intelligam pallii genus, purpura infecti, quod, pro aetatula infantis, recens nati, fortaſſe brevius fuit, quam in imperatoribus iuſtae aetatis, quanquam vel in his non longiſſimum cogitabitur, ſed quale hodie in principibus et magiſtratu academico, cf. 5, 4, 13., ubi χλαμύδιον, etſi in illa diminutivi forma non argutandum; et per tropum purpurea veſtis, ſ. etiam adeo pannus talis et ſtragula ſ. faſcia dr. excepiſſe Commodum fere ut §. 3. e., dum in eo veſtimento eſt collocatus, ſ. eo involutus; ubi ad v. ὑπ. Bg. Lat., e P., haud dubie pro accipere ſ. excipere, (nihil tale tenente G. Th., ſed Gr. n. tamen,) cum nec Gr. pr. ὑπὸ, nec Lat. *ſub*, proprie hic valere queat, ſed aut pro *ad*, ex, *in* ſe, veluti in dorſum et ſuperficiem, aut redundare debeat iterum; quo pertinet Mss. res per gloſſam; ut in Ox. ſine augmento operarum modo vitium eſt, cf. Caſp. Barth. Adv. l. 23. c. 2. p. 1174. „purpuram imperatorium Romanis inſigne docet Herodi. l. 1. et l. 6., adeo quidem, ut et in acie purpureo paludamento uterentur" principes et duces belli imperatores, ut infra videbimus.

ὁμοῦ) Praeter Bg. e P. δὲ per τὲ iterum, et ad ὁμ. Lat. ex eodem, (ubi Sch. addit et cum Stp. Th. aliunde „eodem tempore") de formula, cum ſol videre *aliquid* dr., ignorabam, an agerent Miſc. Obſ. Nov. Amſt. 3, 22. et Harles. in lib. de *oculo* ſimul ex h. l., nihil tenente Stp. Th., nec me, niſi Luc. 1, 245. l. 75. Thuc. p. 167. l. 97. et Call. Di. v. 249. it. Eur. Hec. v. 636. Ἑλένας, τὰν καλλίσταν ὁ χρυσοφαὴς ἅλιος αὐγάζει, Lat. v. c. Plaut. Stich. 1, 2, 53. *meliorem* neque *tu* reperies, *neque* ſol *videt*, tacente G. Th., ut, tropo remoto, *ſol* aliquem *videat*, qui ipſe ſolem videt, ſolis lucem, cf. Luc. 3, 231. l. 61. p. 629. l. 85., qui verſatur ſub ſole ac coelo, qui eſt in terra, in vita, qui natus eſt, et totum h. l. i. q. ſimulque homo natus ſum et imperator, ſ. ſimul ac natus ſum, ut homo: etiam imperator fui, ut Sch. in „ἡλ. ſol *vid.* me *hom.*, h. e. ex alvo prodii, (recte comparans pr. τῆς γ. πρ., pro qua formula et hic variet Noſter per aliam tropicam,) α. *hominem* recens natum, β. *regem* natum „ad quod poſtr. ſubſt. Leisn. in calce Ing. „nota hic β. poſitum pro

„βασιλέα. εἰκότως ἂν [n] οὖν,
„ταῦτα λογιζόμενοι, στέργοιτε
„οὐ δοθέντα ὑμῖν, ἀλλὰ γεν-

16. *principem. Merito igitur, haec reputantes, diligere po- teritis non datum vobis, ſed*

n) In Ms. Vi. ἂν deeſt. *Loc.* etiam in Ms. Ba. cum edd. A. Bs. et Pat. v. N.

βασιλέως υἱὸν“ ut G. Th. v. *rex* 126, 83. „quin etiam liberi et affines (dicuntur *reges*,) quo tempore nullam adhuc partem habent imperii“ ſed tamen ſpem eius et ius, dignitatem, honores, quae omnia iis vindicant et nomen illud, et L. Ern. „βασιλεῖς, regia domus“ cf. color quidam ap. Xen. Cyr. Z. 7, 2, 24. τὸν πρῶτον βασιλεύσαντα ἅμα τε βασιλέα καὶ ἐλεύθερον γενέσθαι.

εἰκ. ἂν) Hoc ἂν, a Stp. inductum ſine N. ulla, ſuſtentatumque a Ms. Ve. tacite, in optat. ſaepe omittitur, v. L. Boſ. Ell. p. 544. Hoog. Op. p. 90. ſqq. Vig. p. 196. Nr. 9. e. 421. b. e. p. ſq. b. m. c), 424. e. 427. e. Dev. p. 50. i., at h. l. excidere in Mss. potuit ob vicinitatem, a Bg. quidem redditum ſenſu δυνητικῷ et per Lat. v. *poſſe*, ut ſolet ab aliis cum optat., v. Dev. p. 47. e. Vig. p. 465. Nr. 8. 470. b. m. 2) a), Hoog. Op. p. 70. Nr. 8., quem optat. hic P. exprimit per imperativum, aeque recte, ad ſenſum quidem, cf. Dev. p. 50. i. cum N. 36., Vig. p. 465. N. 80. 471. N. a. e. Hoog. Op. p. 73. Nr. 5., ut et licet eloqui futuro, et hic eius perſ. ſecunda, cf. Vig. p. 465. Nr. 8. Hoog. Op. p. 93. Nr. 8., it. per Lat. v. *debere*, cf. ib. p. 76. et ad Vig. p. 471. N. b. m. 4), ut omnino interdum eſt aut dubium, aut liberum, quomodo ἂν explices, cf. Hoog. Op. p. 87. ſqq. et Dev. p. 50. m., Graecique ſuo optat., ut Lat. coniunct., videntur uti per humanitatem, modeſtiam et indulgentiam, ut non videare facere coactus, ſed libere ac ſponte; quanquam per ſe aliquid fiat iure ac merito; unde hic adiunctum adv. εἰκ., quo ſenſu dictum ad §. 11.; hic ut per fut. reddiderim, *billig alſo*, *wenn ihr dieſes bedenket*, werdet *ihr* mich *lieben*, ſ. *lieben wollen*, addito ſic με pron. perſ. cum Vern., quo ſine tamen procedit etiam; in ſq. v. λογ. vim med. negligente Bg., ſecus ac P. *cum animis* veſtris *rep.*, (omiſſo hoc pron. contra a Sch.) pro breviori *vobiscum*, ut med. vim per pron. cum praep. in hoc v. ſolent exprimere, v. Stp. Th. L. Ern. et N. T. Schw. cum lib. de V. med. p. 48. Nr. 37. m. 322. e., ſimpliciter id aliis quoque vertentibus, cf. L. N. T. rel., it. ad Luc. 1, 248. l. 29. Gs., qui tamen ib. et ſevere 268, 21. ταῦτα λογιζομένῳ μοὶ, *iſta* mecum *perpendens*, cf. Ind. Fab. Aeſ. Hſ. Thuc. Xen. Cyr. Z. Diod. S. Dem. 68, 10. Suid. 2, 454. λογίζω, σκέπτομαι, conſidero, *reputo*, (quo act. carent Lexx. et Indd. mei,) Heſ. 2, 493. et cum pr. εἰς ſ. πρὸς R. Or. V. 4. Xen Cyr. Mor. et Fiſch. Theophr., ſed Sch. in „στεργ. *ametis* principem *i. um*“ deſerto etiam P., quae Lat. nudae notionis aliunde affert Stp. h. h., cf. Soph. Ai. v. 212. 1058. Ind. R. Or. V. 4. Xen. Pol. Cyr. (ubi eſt i. q. pr. φιλεῖσθαι,) Bach. Z. Char. 96, 21. cum μᾶλλον, v. D'Orv. p. 499. m. Fab. Aeſ. Hſ. Epict. H. c. 3. p. 16. bis, Diod. S. 1, 331, 67. p. ſq. l. 92., ut L. Ern. „σ. amo“ ſic ſtatim, ne commemorata quidem notione, quam propriam volunt, de parentibus ac liberis, quam tamen poſt Stp. afferunt Hoer. ad Soph. l. l. Ind. Plut. Hſ., Bach. Xen. cum Dem., ſed Heſ. 2, 1264. e. στέργει, φιλεῖ, ἀγαπᾷ, cf. p. ſq. i., ut Noſter variet modo cum §. 12. φιλ. et §. 7. ἀγ., ſed ad ſq. ſententiam forte in animo habuerit

„νηθέντα αὐτοκράτορα. ὁ μὲν 17. *natum imperatorem. Nam*
„γαρ πατὴρ, εἰς οὐρανὸν ° *pater quidem, in coelum ſub-*

o) Ms. Ba. et Vi. εἰς τὸν οὐρ., v. N.

illud Cic. p. Mil. c. 4. m. *eſt* haec *non* ſcripta, *ſed* nata *lex*, ubi, per brevitatem aliquam in dicendo, intelligitur imperator non datus a ſenatu, populo aut exercitu, extra familiam, ex privato loco, populoque ac ſolo peregrino, et a nemine, niſi a fortuna §. 13., providentia et patre; ut variatur iterum in ſubſt. αὐτ. pro §. pr. βασ., et in v. γενν. cum §§. prr. ἀπεκ. et τῆς γ. πρ., cf. de ὑμῖν §. 14. i.

ὁ μ. γ.) Particulam γὰρ, a Vern. hic neglectam, ut ab aliis ſubinde, redundare eam putantibus, (v. Bud. C. 1309, 12. L. Ern. Ind. Dion. H. S. T. 1. Ariſt. Kuſt. Vig. p. 479. Nr. 4. e. R. Or. V. 3. p. 211. N. 15. et dudum Schol. Aeſch. et Thuc., cf. Abr. Dil. p. 36. m.) hic tamen cum Latt. Inttp. propria vi capias in hanc ſententiam ac ſeriem, *cum* enim pater mortuus ſit, in coelumque evectus: iam ad me venit imperium et cura eius rerumque publ. hereditatis iure, et ad me, qui iam per nativitatem vobis ſum *imperator*; quae, periodo a me comprehenſa, Noſter elocutus eſt per enunciationes ſingulares, per μὲν et δὲ copulatas; utque γὰρ a Latt. Inttp. non male in fronte locatur: ita ὁ. μ. π. et ἡμ. δὲ ſeſe reſpiciunt, nec γὰρ pertinet ad μὲν, ſed per ſe ſtat, cf. Exc. ad 1, 2, 9. i.; ut tamen praeterea γὰρ h. l. explicari poſſit Lat. *ſcilicet* ſ. *nempe*, cum priora exponit et confirmat, v. L. Ern. et N. T. Schw. cum Fiſch. Ind. Ern. Hom. in N., Ariſt. Kuſt., Fiſch. Aeſch. Xen. Cyr. Z., Rsk. Dem. et ad Or. V. 3. p. 208. N. 6. 325. N. 37. Mor. Iſ. Pan. p. 43. N. c., Rsm. ad Dev. p. 92. N. 72. e. Abr. Dil. Th. p. 36. e. 682. m. Krb. ad N. T. p. 2. m. Hoog. Op. p. 187. m., aut Lat. *igitur*, pro Gr. οὖν, v. L. N. T. Ind. Ael. V. h. Ariſt. Kuſt., R. Or. V. 6. et Dem. it. ad Polb. p. 313. m., Abr. Dil. Th. p. 427. i., ad N. T. Krb. p. 73. i. Kypk. 1, 138. Bauer. Phil. P. p. 158. Hoog. Op. p. 187. m. 194. ſqq., quo ſenſu ὁ. μ. γ. i. q. ὁ. μ. οὖν, in tranſitu ad aliam rem, quam notionem γὰρ et habet pro δὲ, Lat. *ſed*, dubitantibus de ea Stp. ad Schol. Thuc. p. 594. b. e. et Hoog. Op. p. 203. ſqq., non item aliis, cf. L. N. T. Ind. Ael. V. h., Ariſt. Kuſt., Ern. Hom. in N., Fiſch. Aeſch. cum Dem., it. Graev. L. Heſ. p. 101. m. v. 420. Abr. ad Aeſch. 1, 311. e. 2, 106., ad Luc. 2, 439. N. 23. 703. N. 17. Bauer. Phil. P. p. 157. e. Dev. p. 91. m. p. ſq. N. 72. Kypk. l. l. it. Rsk. ad Polb. l. l. cum Krb. Decr. Ath. p. H. p. 353. m., quae notiones ſunt et omnes fere in Lat. *enim* et *nam*, cf. G. Th. Hor. Turſ. p. 257. ſq. 533. et Cl. Cic.

εἰς οὐρ.) Mss. adiunctus artic. a Gloſſatore eſt, hic immemori, ap. Noſtr. ſemper ſic ſine artic. eſſe, ut quoque ap. Luc. bis, v. Ind., ubi tamen et altera forma Mss., v. c. 1, 151. l. 59. ἐς τὸν οὐρ. ἀναπτήσομαι, de Mercurio, *in coelum* denuo *volabo*, cum ipſo adeo v. noſtro, cf. Stp. Th., cuius e Luc. ſine Ind. eſt 1, 213. l. 98. *evolaſti*, ut vertitur etiam Ind. Fab. Aeſ. Hſ., phyſice etiam, ſed tropice ap. Char. 8, 2. e. p. 131. l. 11. Vs. p. 153. l. 6. ſubvolare *in coelum*, ad quae D'Orv. p. 665. m. alia exempla cum εἰς τὸν οὐρ., ſed v. in med. cf. Ind. Ariſt. Kuſt. cum Herodt. in v. ἀνάπτομαι, qui locus eſt contra Stp., cuius e Soph. habes in Ai. v. 702., ubi Schol. ined. ὁ δεύτερος ἀόριστος τῶν ἐνεργητικῶν (immo τοῦ ἐνεργητικοῦ) ἔπτην, — καὶ λαμβάνεται ἐπὶ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ, ut noſtrum compoſ

„ἀναπτὰς, ὀπαδὸς p ἤδη καὶ
„σύνεδρός ἐστι θεῶν· ἡμῖν δὲ χρὴ
„μέλειν τῶν ἐν ἀνθρώποις, καὶ

vectus, conſors iam et confeſſor
18. *eſt deorum: nos autem opor-*
tet curare humana, et res orbis

p) ὀπ. per aſperum A. B. Par. 1. et Pat., v. N.

per paſſ. reddit Bg. e P., ſed forte etiam, ut tempus praeter. aſſequatur, quale in particip. non habet v. ſeverum *evolare*; unde reſolvit Sch. in „οὐρ. quum *in* coelum *evolaſſet*, (ſed in v.) ἀνίπταμαι — *ſurſum* volans, *evectus* per mortem *in coel.*" in themate faciens cum Stp. Th., ubi tamen et ἀναπτάω et ἀνάπτημι, forte rectius, etſi quoque L. Ern. repetit „ἀνίπταμαι et ἀνάπτημι, ſurſum *volo*" hanc vim pr. ἀνὰ ſequentibus etiam P. et Bg., cf. Z. ad Vig. p. 559. a. m. Nr. 1., ſed G. Th. in Bg. tenente modo rectionem „ſurſum vehere, — *in* altitudinem" it. in *ſubvol.* et *evol.*, ubi tamen de animis et manibus Cic. Somn. c. 3. i. *qui* ex *corporum* vinculis *evolarunt*, et Tuſc. Qu. 1, 17. e. in *coeleſtem* locum *ſubvolare*, ut P. ſimile Claud. Ep. Carm. Paſch. v. 18. de Chriſto, *mox* aetherias *evectus* in *auras*; noſtratibus hic tropum non tenentibus, ſed *hinauf* in *den* Himmel *kommen*, ſ. *ſich ſchwingen* ſ. *erheben*.

ὀπαδ.) v. D'Arnaud de diis Paredr. paſſim et p. 6. 14. de ὀπ. p. 203. Hunc locum tangit et explicat p. 206. Quanto veriſimilius pariter et modeſtius fuit, pios et bene meritos poſt mortem non συνθρόνους τοῦ θεοῦ facere, ſed συμπολίτας τῶν ἁγίων καὶ οἰκείους τοῦ θεοῦ Eph. 2, 19. Porphyr. de abſt. 4, 10., ubi libitinarius pro mortuo orationem habet ad deos, *et me accipite*, inquit, *et* diis *contubernalem* futurum *tradite*, προσδέξασθέ με καὶ παράδοτε τοῖς ἀϊδίοις θεοῖς σύνοικον, v. Irhof. p. 191. *Leisn.*

Nihil horum cum inſpicere licuiſſet: manſimus in his, Sch. „ὀπ. deorum *conſors*, ſ. *aſſecla* et *confeſſor*" quod poſtr. repetit in rel. cum Bg. e P., ſed medium e Sb. Ind., ubi et per aſperum aliunde, ut ad Cic. Att. 4, 6. m. *ergo erimus* ὀπαδοὶ, *qui* ταγοὶ *eſſe noluimus*, Victor. bis eandem ſcripturam adhibuit, ſed Ern. Cl. Ind. Gr. „ὀπαδοὶ, aſſeclae *aliorum* in *militia*" quo leni praeterea ubique deprehendimus, v. Exc.

τῶν ἐν ἀ.) In hac formula, ut et ſq. τὰ ἐ. γ., articulus requirit ſupplendum aliquod ſubſt., ut praep. aliquod particip., tanquam τῶν ἐν ἀ. ὄντων πραγμάτων, ut in his ἐν eſt pro Lat. *inter*, ſ. *apud*, et τὰ ἐν ἀ. proprie, *res*, *quae* ſunt *et* fiunt *inter*, ap. *homines*, quod deinde, e lege formulae vertendae, v. §. 11. e., res humanae, negotia humana; unde denique per ellipſin oritur adi. Bg., prae P. ſeverius, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. v. ἐν e., „τὰ ἐν ἀ., h. e. τὰ ἀνθρώπινα" ap. Ael. V. h. 14, 32. e. τοῦτο τῶν ἐν ἀ. ἐστὶν αἴσχιστον, *id* turpiſſimum *inter* hom. *eſt*, immo *hoc* rerum, *actionum* humanarum *eſt turp.*, quo tendit Ind. v. ὁ. m. „τὰ ἐν ἀ. res *humanae*" ſed ἐν ἀ., ſimpl. pro *inter hom.*, v. Theogn. Ind., ut poëticum ap. Eur. Hec. v. 491. πάντα τἀν βροτοῖς, ubi Schol. τὰ ἀνθρώπεια, ſed Sch. in „μελ. curare, *quae* ſunt *hominum*, διοικ. τ. ἐ. γ. *gubernare* res *hum.* γ. *terreſtria*, (in τῶν) ἐν ἀ. rerum *hum.* (in praep. τὰ ἐν ἀ. cum Bg. et in) ἐ. cum art. facit adi. — *terrena*" cum P. adiungit ſubſt. πραγμ., quod et noſtratibus neceſſarium, in primo *die* menſchlichen *Geſchäfte*, ſ. *die* Geſch. *unter* den *Menſchen*, et in altero *die Sachen* auf *Erden*, ſ. Vern. *die* irdiſchen *Dinge*; membrum utr. miſcente P., unde Bg. modo

„τὰ ἐπὶ γῆς διοικεῖν. κατορθοῦν
„δὲ αὐτὰ καὶ βεβαιοῦν q, ὑμέτε-
„ρον ἔργον, εἰ τά τε τοῦ πολέμου
„λείψανα μετὰ πάσης ἀν-

19. *terrarum adminiſtrare. Ut autem bene gerantur et ſtabilian-tur, veſtrae operae eſt, ſi et belli reliquias ſumma fortitu-*

q) Hic in Ms. Ba. comma deſideratur. *Mart.* etiam in B. I.

retinet ad γῆς liberam periphraſin, ſupplens hic ſubſt. πράγματα, ſed formulam aliter, ac in pr. membro, reddens non per adi. merum, ſed per duo ſubſt. in regimine, pro τὰ τῆς γ., in quem gen. reſolvas et pr. membrum, τὰ ἀνθρώπων, ut Sch. fecit, et ipſe Noſter 4, 12, 5., cui par quoque τὰ ἀνθρώπεια 5, 7, 3., quod eſt Bg. et illi Zeun. affine et ſyn., ut hic utrumque idem, ac per copiam variationemque copulatum, ſed ut τὰ ἐν ἀ. reſpiciant pr. θεῶν, et τὰ ἐ. γ. pr. εἰς οὐρ., ſicut ſunt v. v. ſyn. μελ. et διοικ. per eandem varietatem et copiam; tacente Stp. Th. ubique, ac nemine forte haeſitaturo in conſtructione, ut v. χρ. cum dat. perſ., ſicut Sch. e P., regat „χρ. ἡμ., incumbit *nobis*“ quo de caſu verbi Gr. nihil cognovi, cf. Poſſ. Synt.; quanquam Lat. *decet* dr. cum utr., acc. et dat., cum ἡμ. (ubi recte Sch. „de una perſ.“ pro ἐμοὶ, quo de hic conſtat ex oppoſ. ſq. ὑμετ., ut ne capiatur, ut §. 12. et 7.) melius regatur ad v. μελ., ex ordine ſevero, χρὴ δὲ, μέλειν ἡμῖν τῶν λ., a Noſtro praemiſ-ſum, opinor, ut magis appareret oppoſitum relatumque ad ὁ. μ. πατ., unde nec decipiat quem ſeveritas Bg. in ſervato Gr. ordine, quaſi voluerit legere aliter, cum iſtius Lat. *oport.* requirat acc., nec noſtrates aliter queant reddere, quam quaſi ſit ἡμᾶς δὲ χρ. λ., in v. Bg. non tenente G. Th. illud ſyn. Niz. „*admin.*, procuro“ cf. Cort. Cic. ep. 15, 5, 1. et ad Sall. Iug. 29, 1. it. Ind. Corn. N. v. *curare*.

κατορθ.) P. libertatem deſerit quoque Sch. in κ. „τινὰ, cum *felici* ſucceſſu *componere* aliqua, β. τινὰ, *ſtabilire* res aliquas regni,“ ut Stp. Th. 2, 1442. i. „κ. feliciter conficio, ad felicem exitum rem aliquam perduco, — Herodi. l. 1.“ hinc ſine Vs. alia, ubi ſane poteſt pr. κατὰ valere in partem bonam et pro Lat. *bene* ſ. *feliciter*, quo et Bg. ſpectat; ut ſit, ea, quae mihi in imperio ſunt curanda vobiſcum et per vos, quae a me praeſcribuntur et imperantur, debetis vos exſequi rite, decenter, ſtrenue, promte, ſed debetis etiam facere, ut ea ne ſint irrita, nec impediantur; nobis *glücklich ausführen* und *unterſtützen* ſ. *befördern*; quanquam procedit et ſimpl. notio, qua de alibi, pro perficere et exſequi, cuius alterum v. βεβ. aliquod velut ſyn., cum imperata ſtabiliantur, firma et rata reddantur, dum fiunt et obſervantur; tenente Stp. Th. nihil in hoc v., quam Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ſed Bg. praeterea ſumente formulam ſyn. per *ut* particulam pro inf., qui pendet a ſq. ὑμ. ἔργ., ubi Sch. in ſubſt., praeter libera P. „veſtri muneris eſt“ ſimiliter et ſupplet v. ſubſt., et caſum mutat, poſito gen. pro nominativo, cum ſevera Latina, *veſtrum* eſt *opus* ſ. *negotium*, aut, aſſumto pron. demonſtr., quod proprie hic deeſt, *hoc* eſt *veſtrum opus* ſ. *negotium*, magis e Vern. ratione forte dicantur, *das iſt* euer *Geſchäfte*, eure *Sache*, ut Gr. ἔργ. pro Lat *res* ſit, cf. §. 11. e., ſicut poterit quoque explicari *cura*, it. cum Sch. munus ſ. officium, quomodo valent Lat. *opus* et *negotium* etiam, cf. G. Th. 420, 45. 606, 62., ſed de Gr. formula tota aut noſtra aut affini Bud. C. 237, 26. 375, 9. Stp. Th. 1, 1227. E. e. Ind. Xen. Cyr. Z. Valck-

„δρείας ἀπαλείψοιτε[r], καὶ τὴν *dine deleveritis, et Romanum*

r) Ms. Ba. ἀπολήψετε, quod quidem neſcio an alteri anteferendum eſſet, ſi temporum ratio conſtaret. *Mart.* Conſentiunt in novitate Mss. rel., v. N., ſed in edd. nil, niſi vitia, v. c. ἀπαλείψοι τε B. 1.

Eur. Ph. p. 165. a. Vig. p. 86. Nr. 11. m., ubi inf. ſequitur, hic praemiſſus, et cenſetur „elegantius ſine v. ἐστὶν uſurpari" ut tamen et cum eo v. ſit ap. Aeſch. R. Or. V. 4. p. 1059. e. Iſ. Pan. Mor. p. 70. c. Dem. 1417, 26., ut ſine eodem 1443, 6., quod ſupplet Schol. Ariſt. Lyſ. v. 381., ubi eſt ſine inf., ut cum gen. pron. demonſtr. αὐτῶν, aut alius perſ. in Ind. Thuc. Xen. Bach. Dem. 202, 7. 297, 19., quocum caſu interdum alia in ſententia dr., v. Fiſch. Ind. Aeſch., Beck. ad Eur. Hipp. p. 12. m. v. 911. Hoog. ad Vig. l. l. Dem. 25, 26., ubi intra v. δεῖ et δεῖν non ſit *officium*, ſed negotium, i. cura; ſicut cum inf., (ut Lat. *opus eſt*,) ſumetur interdum pro Lat. *neceſſe eſt*, v. Soph. Ai. v. 11. cum Schol. et Wyttb. ad Plut. p. 11. i., it. pro Lat. *decet*, cf. Hoog. l. l., (in quo tamen latet illud Lat. *officium eſt*,) it. pro Lat. *difficile eſt*, cf. Stp. Th. I. l. G. c. Ind. Xen. Mem. S. et Cyr. Z., Fiſch. Theophr. Dem. 200, 24., (pro quo l. 22. χαλεπὸν εὑρεῖν,) Suid. 1, 851. i., et Ind. Ael. V. h. ἔ. ἐστὶ cum dat. perſ. et inf. pro moris ſ. mos eſt, cf. Hoog. l. l., in qua diverſa formulae notione ſenſus reperietur e contextu et adiuncto, ut h. l., ubi adeſt pron. perſ. ὑμ., ut alibi ἡμέτερον, ἐμὸν, σὸν, cum ſubſt. ἔργ. in eodem caſu ac genere; quae declarant, ἔργ. eſſe pro Latt. illis, quae ab initio propoſita; ut omnino ἔργον ἡμέτερον εἶναι, ſ. noſtrum opus negotiumque eſſe dicetur, quod nobis eſt faciendum, curandum, impoſitum, tributum, proprium, ac proinde quod neceſſe, decens ac ſolitum et in more; quae eſt ſeries et quaſi genealogia notionum in formula noſtra, quatenus ſubſt. ἔργ. ſimpliciter accipitur; a quo, cum eſt pro re atque opere gravi, difficili et moleſtiori, adeoque pro difficultate, (per emphaſin, et adiuncta notione ſecundaria, qualis et in Lat. *labor*, negotium, *opus*,) ſane pro difficile eſſe uſurpamus.

ἀπαλειψ.) Male in Cod. exſtat ἀπολήψετε, cuius permutationis, ex itaciſmo ortae, exemplorum omnia plena ſunt. *Stroth.*

Martini quidem dubitatio contra Mss., ducta a temporum diverſitate, per enallagen illam temporum ſ. potius modorum removeri queat; etſi eſt mihi maior ſuſpicio de lapſu librarii, non tantum ob itacismum iſtum, ſed etiam, quod crebro confunduntur α et ο, ac denique de Gloſſatoris opera a ſenſu, cum λειψ. τοῦ π. ἀπολαμβάνειν debeat eſſe *belli* reliquias *intercipere*, intercludere, impedire, tollere, finire, quod et lectio vulg. ſignificat, ſed ſimul cum tropo alio, qui aptior eſt illi ſubſt. λειψ., cum ἀπαλείφειν, ut et longe frequentius ἐξαλείφειν, recte explicante Stp. Th. aliunde, ſit proprie quaſi *deungere*, et hinc phyſice ſpongia ſ. ſtylo abſtergere, delere, obliterare, ſed tropice in univerſum tollere, removere, rel., quanquam ille non affert exemplum phyſicae notionis, qualia ſunt in Ind. R. Or. V. 4. et Dem., (cui add. 391, 6.) Dion. Caſ. et Sb., cf. ad Thom. M. p. 211. Gl. Tim. R. p. 60. Heſ. 1, 940. m. διαγρ. Suid. 1, 566. c. διασηθ., praeter quos nec v. reperi, nec alibi totam Noſtri formulam, nec ſimile quid ap. Stp. in πολ. et λειψ., quod v. in Ind. Orph. et Luc., reddente Bg. cum P., ſed tenente G. Th. in v. *obliterare* Gr. n. et illud ἐξαλ., at hoc ſolum in v. *delere*,

„Ῥωμαίων ἀρχὴν μέχρις Ὠκεα- *imperium usque ad Oceanum*

ubi ſine explic. eſt formula ſyn. *bellum delere*, (cf. Cic. de amic. c. 3. m. cum Corn. N. 7, 8, 6. e., ubi Boſ. in N. exponit *conficere*,) ſed in v. *bell.* 599, 29. „reliquiae *belli*, quidquid poſt bellum peractum ſupereſt et non totum periit, Sil. 15, 541. *miſeras* quaerentem *exurere* belli *reliquias*" ubi ſit, fortunas et urbes, quae adhuc reliquae ſunt, incendio vaſtare et abſumere, aliter, quam hic, ubi eſt, ipſum bellum, quod adhuc reliquum eſt, i. e. hoſtiles impetus, incurſiones, rapinas, rel., opprimere ac finire, it. hoſtes, qui nondum victi, adhuc vincere, eosque aut necare, aut ſibi ſubiicere, aut fugare et repellere in ſedes ſuas, aut facere, ut quieſcant et a bello deſiſtant; quo ſenſu Iuſt. 22, 8, 6. dum *belli* reliquiae *peraguntur*, ubi male Scheff. „nimis mihi inſolens haec locutio videtur. Mallem *belli* reliqua *perag.*" quod ſane etiam dr. (et ſyn. eſt noſtris ſubſt. duobus, pro adi. et ſubſt.) per ellipſin ſubſt. *negotia*, et pro bellum reliquum, ſ. reliqua belli pars, (nobis, manſuris in tropo, *den* Reſt *des* Krieges *tilgen*, ſ. *vertilgen*,) cf. Ind. Liv. Ern., (ubi 26, 1. m. V. L. *reliquias* contra, pro textus *reliqua* belli *perficere*, e gloſſa,) it. 9, 29. i. Iuſt. 22, 8, 15., ubi Scheff. nihil movet, G. Th. v. *reliq.*, ſine Gr. et explic., 140, 53. e Vell. P. 2, 17. i., et ipſe Capit. in Marco c. 28. p. 397. *quum aegrotare coepiſſet*, *filium advocavit*, *atque ab eo primum petiit*, ut *belli* reliquias *non* contemneret, *ne videretur remp. prodere*, rel., ad ſq. μ. π. ἀνδρ. nihil praebente G. Th., nec ſeverum *cum* ſumma *fortitudine* ſ. *virtute*, nec illud Bg. per abl. nudum, quod propius, quam adv. P., quo reſpicit Sch. in praep., ſine Vs., per legem ad 1, 1, 4. m.

τὴν Ῥωμ.) *Oceanus* h. l. ſine dubio Oc. ſeptentrionalis, quem et Tac. in Germ. c. 1. ſimpliciter *Oceanum* vocavit. Hic dr. et *Germaniae ſinus* c. 37. (i., ubi tamen V. L. *ſitum*) ab eodem Tac. et *Suevicum mare* c. 45. et *Germanicum mare* et *Codanus ſinus* Plin. 4, 13. *Germanicus Oc.* Ptolem. 2, 11. *Venedicus ſinus* eidem l. 8. Quum vetuſtiſſimis Rom. Grque ſcriptoribus hic Oc. plane ignotus eſſet: factum eſt, ut nomine *Oceani* mare Atlanticum fere deſignaretur. — Hoc patet etiam ex Herodi. 1, 6, 16. καὶ τὴν ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ ἀρχὴν Ὠκεανῷ ὁρίσαντι. Caeterum hic Commodus multo modeſtior reliquis Rom. ſcriptoribus. Fatetur enim his verbis, nondum eſſe totum orbem Romanorum, ut multi per adulationem ſcripſere, e. g. Rutil. 1, 55. Ariſtid. Or. in Rom. Petron. *Orbem iam totum victor Romanus habebat*, *Qua mare*, *qua tellus*, *qua ſidus currit utrumque*, v. Intrp. ad Rut. l. l. *Leisn.*

De re ac finibus ſ. limitibus imperii Romani v. Exc., ut 1, 1, 8. τὴν Ῥ. ἀ., quam capias hic de poteſtate (*Herrſchaft*,) aut finibus et terris cum P., praeter cuius Lat. ad v. πρ., habet Sch. „*produxeritis*, ſ. *extenderitis* terminos imperii *ad* Oc. *usque*" at Stp. nihil ſimile, ſed Ind. Thuc. „προαγαγεῖν τὴν πόλιν, remp. *amplificare*" cum Vs. ad latus, it. Dem. p. 627. e. Nr. 2) „*producere*, ut maceriam, ulterius in viam publ." quod Lat. ſeverum quidem, at non ita ſolenne, quam rel. Lat. Intrp., cf. G. Th. v. *promovere* 1114, 92. et v. *imper.* 1000, e. it. *proferre* Nr. 4. cum Ind. Iuſt. et Plin. Pan. 54, 4. m., tropum noſtratibus non tenentibus, niſi forte in *hinaus* ſ. *vorrücken*, pro ſolenni *erweitern.*

„νοῦ προαγάγοιτε[ſ]. ὑμῖν τε[t] „γὰρ ταῦτα δόξαν οἴσει[u] καὶ „τὴν τοῦ κοινοῦ πατρὸς μνήμην „χάρισιν ἀξίαις οὕτως ἀμεί- „ψεσθε[x]· ὃν ἐπακούειν τὲ[y] τῶν „λεγομένων, καὶ τὰ πραττόμε-

20. *protuleritis. Tum vobis enim ea res gloriam feret, tum communis parentis memoriae gratiam hoc pacto dignam re-*
21. *feretis, quem et exaudire, quae dicuntur, et, quae gerun-*

ſ) Ms. Vi. προσαγ. Crebro ſolet noſter, ſive in compoſitis, ſive etiam ſimplicem praep. πρὸ naſute mutare in πρὸς, et vice verſa, quod non ſemper adnotavi. Subinde tamen recte, ut videbitur, differt Cod. ab edd. *Loc.* Hic quidem vitium eſt manifeſtum. t) Ms. Ba. ὑμῖν τὲ cf. 1, 4, 14. m. 19. m., ſed ὑμῖν τι B. 2. cum Lov. mendoſe. u) Comma hic in Stp. al., et tacite in Mss., ſed in Ms. Bg. clare, ut punctum in A. cum B. 2., pro quo colon dedimus, ut in re continua, ſed tamen alia conſtructione. x) Bs. 1. ἀμείψεσθαι — ἡγεῖσθαι, cf. 1, 4, 14. e., ſed hic Stp. et rel. colon, pro al. puncto aut commate, quod in Vs. Bg. dedimus pro nihilo, cf. 1, 1, 5. e. y) Ms. Ba. ἐπακούειν τῶν λεγ. v. N.

ὑμῖν) P. effingente periodum, ut haec §. cum pr. arctius coëat, Bg. inde ſervat modo Latt. ad τὲ — καὶ, cf. 1, 4, 3., liberius reddens pron. ταῦτα per ſyn. formulam, cum *ea res*, proprie pro ſing. pron. *id*, ſed deinde etiam pro plur. *ea* dici queat, ut promiſcue ταῦτα et τοῦτο ap. Grr. uſurpantur; quanquam per ſe plur. non de una tantum re valet, niſi quoad et ipſa eſt multarum partium; cf. Schell. de ſtylo p. 580. m. cum Cort. ad Cic. ep. 1, 8, 2. et ad Sall. Cat. 40, 4. Iug. 41, 1. 84, 3., in ſq. traducente P. orationem alio, ubi Sch. „δ. gloriam *ferent* haec *vobis*, οἰσ. afferent *haec gl. vob.*" habente et noſtrate lingua tropum in *bringen*, pro parare, conciliare, ſed Stp. Th. cum Lat. illo Sch. utr. aliunde 4, 81. E., cf. Ind. Hom. Ern. v. κλέος, Dem. v. δοξ. et Thuc. v. φερ. it. Ael. V. h. „*affert*, gignit" et Iſ. Pan. Mor. p. 127. i., quae per tropum de re dicuntur, cum ex ea oriuntur alicui gloria, ſermo bonus ac laus, cum quis gloriam, rel., ſibi acquirit, cum alii talia cuidam tribuunt, de aliquo bene ſentiunt ac loquuntur.

τὴν τοῦ κ.) Praeter dicta ad §. 7. et Exc. ad 1, 4, 14. e., hic addendum de conſtructione v. ἀμ., quod med. cum rei dat. et acc., ignorante Stp. Th., v. ap. Xen. Mem. S. 4, 3, 15. e. μοὶ δοκεῖ τὰς τῶν θεῶν εὐεργεσίας οὐδ' ἂν εἷς ποτε ἀνθρώπων ἀξίαις χάρισιν ἀμείβεσθαι, ed. Th. V. 4. p. 231. *nemo mihi hominum beneficia div.* gratiis *rependere* meritis *videatur*, pro quo Bg. ſeverior in adi. ἀξ., Ind. Thuc., ſed cum acc. perſ. Diod. S. 1, 389, 22. ἀμ. ταῖς προσηκούσαις χ. τοὺς εὐποιήσαντας, *quam decet*, gratiam *referre*, immo *convenientes gratias* referre *beneficis*, ſ. *benefactoribus*, 2, 223, 6. τούτους ταῖς πρεπούσαις χ. ἠμ., *meritam* (decentem) *bis* gratiam *retulit*, quae ſunt ſyn. noſtro adi. ἀξ., cf. ib. 263, 17. *remunerabantur*, Dion. H. S. T. 1. 47, 24. *penſabimus*, Luc. 3, 231. l. 83. *rependere*, ubi i. q. pr. ἀπονέμειν χάριν, gratiam *referre*, ut Noſter hic modo variat cum ἀποδοῦναι χάριν 1, 4, 7., cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Dem. Ael. V. h. Fiſch. Pal., Fab. Aeſ. Hſ., Gs. Chr. et Abr. Dil. Th., ut de Bg., praeter ordinem alium, 1, 1, 9. in οὕτ., a P. omiſſo.

ὃν ἐπακ.) Haec ne de diis quidem omnibus ſemper credebantur, v. Obſ. Miſc. T. 1. p. 1. p. 5. Haec igitur documento ſunt, gentiles He-

„να ἐφορᾷν[z] ἡγεῖσθε. εὐδαιμο- „νοίημεν δ' ἂν[a], τὰ δέοντα πράτ-

22. *tur, intueri exiſtimate. Felices autem nos, quae opor-*

z) ἐφορᾷν ſic ſine Iota ſubſcr. A. cum B. 2. R., v. N. a) Hic noſtrum eſt comma, v. N.

rodiani tempore rectius, quam olim, ſenſiſſe de deo, ſed male, quae dei propria ſunt, accommodaſſe ad imperatores divos. *Leisn.*

Cuius diſputata pertinent ad Noſtri dogmata ſuper rebus div., quo de alibi, faciente hic Sch. cum Bg. in reſoluto particip., at in Lat. ad v. v. cum eodem e P., qui libere mutat pron. ὃν in καὶ αὐτὸν, cf. 1, 1, 5. e., (hinc forte τὲ omittens, cum Ms. ante καὶ, intervallo ſequens, v. §. 2. i.) quae ratio reſolvendi cum imperativo ἡγ., a Latt. Intp. recte expreſſo, ſane commodior et magis perſpicua eſt ad noſtratium morem, *und* glaubet, *daſs* er *ſo* wohl *höret* —, als *ſiehet*; vertente Sb. Ind. hinc v. ἐπ. per ſimpl. Lat. *audire*, cf. Gs. ad Luc. 3, 56. l. 11. Harl. Chr. P. p. 105. v. 95., et iam Stp. Th. diſerte „pro ſimpl. ἀκ. *audio*“ qui commode affert deinde Hom. nobiliſſimum, ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, ut habet memoriter ex 'Ιλ. γ', 277. et 'Οδ. λ', 108. (Cl. Vs. *adſpicis — audis,* — et — *videt — audit,*) quo Noſter reſpexerit, etſi mutato caſu, qui gen. pendeat a praep., cf. L. N. T. cum ind. Luc., Orph., ubi h. 60, 8. ſimilis Hom. imitatio de Nemeſi, πάντ' ἐσορᾷς, καὶ π. ἐπ., cuncta *tueris*, cuncta *audis*, Heſ. Muſ. Acl. V. h. R. Or. V. 4. et Dem. ἐπακούοντες τῶν λεγομ., ſed abſolute Fab. Aeſ. Hſ., ut non pro ſimpl. in L. Ern. et Vig. p. 610. b. e. Nr. 16. „attente *audire*“ ut praep. augeat, cui repugnat adv. diſerte adiunctum ap. Luc. 3, 400. l. 83. οἰνοχόος ὀξὺ δεδορκέτω, — καὶ ἐπ' ὀξύτερον ἐπακουέτω, *pincerna* acutum *cernito*, et *acutius* etiam *audito*, G. Th. in Lat. Bg. „perfecte, nec ſine difficultate plerumque audire“ ſed et ſimpliciter, ut Niz. „*exaud.*, audio.“ Sed in ἐφ. Bg. recte omittit adiunctum illud P. *praeſentem*, quale quid et in Bg. ap. G. Th. „videre et *cominus* inſpicere“ ſed bene iterum pro ſimpl. Niz. „video, tueor, adſpicio“ it. Stp. Th., poſt Bg. aliunde „Hom. 'Οδ. μ', (323. de ſole iterum, Cl. Vs. — *inſpicit* — *audit*,) ſed et ſimpl. pro videre et cernere“ ſine exemplo, cf. Bud. C. 464, 20. Orph. h. 68, 15. de Eumenidis, libere in Vs., pro *ſpectatis* ſ. *obſervatis*, Theogn. v. 1234. *adſpiciunt*, it. Char. p. 99. l. 7. de ſole, Rsk. Vs. p. 115. l. 16., ſed Xen. Oec. 4, 6. e. Th. V. 4. p. 293. *inſpicit*, ut Ind. Z., (cum Bach., ubi et *viſere*,) qui in Cyr. et *conſpicere*, ut Fab. Aeſ. Hſ. *ſuſpicere*, cf. Dem., (cuius locus aliquis videtur reſpicere Orph. h. 61, 1. ſqq.) et e Zoſ. v. Exc. ad 1, 4, 9. e., ſed Ind. Luc. male, cum in textu ſit ἀφορ., denique tropice Krb. ad N. T. p. 98. i., ut de Bg. ad v. πρατ. alibi, (pro quo ſervarim, *quae aguntur*, cum Lat. magis opponantur *dici* et *agi*,) ſed ad v. ἡγ. §. 8. e., deſerto P., ubi etiam Sch. ſine Vs. ſtatuit imperativum, qui in oratore fortior ſit; etſi non omnino repugno de praeſ. et Indicativo modo, ubi pron. ὃν reſolvetur per cauſalem, *quia* eum rel., cf. 1, 1, 5. e. ac de dubio tali modo 1, 4, 8. i., ut ad ἐφ. de Iota ſubſcr. in inf. habeo haec, in edd. etiam deinceps per Noſtrum variari, et ipſos Grammat. in hoc genere diffidere, cf. ad Luc. 1, 778. b. N. 23. 2, 929. b. e. N. 93. Vig. p. 216. i. et Fiſch. ad Well. p. 31. m.

εὐδαιμ.) Neglectum a P. τὰ δ. reſolvit Bg., cf. 1, 4, 8. e., ut Sch. per ſyn. „honeſta, bona, quae gerere decet, agere, πρ. *agentes*, quae decet“

„τουτες ὑπὸ τοιούτῳ μάρτυρι. tet, *facientes ſub tali teſte.*

dum Bg. illi ἂν nullam iterum vim tribuit, et ipſe retinens particip. poſt v. εὐδ. (ubi Sch. ſine Vs. ſub „feliciter ago"), quod cum P. mutat in adi. cum pron. perſ., (deſerto iſtius gradu ſuperlat.) ſ. potius in formulam ellipticam, oppreſſo v. ſubſt., pro *nos* felices *ſimus*, tenente Stp. Th. tantum ſimile hoc 1, 897. B. i. e Xen. Oec. (tacentibus Indd.) „ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐδαιμονεῖς, virtuti tuae fortuna coniuncta eſt" pro qua Cic. interpretatione liberrima, praemiſſum ibi particip. potius reſolves per conditionalem, *ſi* enim *honeſtus* es: *felix es*, ut et h. l., *felices* autem *ſimus*, ſi *facimus*, aut per fut., cf. §. 16., *felices* erimus, *ſi facimus*, it. per fut. exactum, *felices* fuerimus, *ſi* rel., aut per impf. coniunct., *felices* eſſemus, *ſi* rel., per quod et alii ἂν cum optat. reddunt, cf. Dev. p. 49. e. cum Hoog. Op. p. 66. i. 71. e. p. ſq. i. etc. et noſtrum v. cum particip. ap. Eur. El. *v.* 1291. πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου, Εὐδαιμονήσεις, τῶνδ' ἀπαλλαχθεὶς πόνων, *fatalem* enim *caedis* ſortem *cum* expleveris: *felix* eris, *bis* liberatus *laboribus*, ubi, propter iam praec. *cum*, ſyn. illi *ſi*, reſolverim particip. per *poſtquam* aut *dum* modi ſ. cauſae, Luc. 1, 139. l. 40. ὥστε — τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι, εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας, *ut*, ſi *potiri te licuerit*, beatos *ſe* exiſtiment, *ſin* minus, *vitam* ſibi *abiudicent*, ubi participio, a Gs. nobiscum reſoluto, ſubſtituitur enunciatio ipſa conditionalis, ut N. T. illud Act. 15, 29. ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς, εὖ πράξετε, quidquid contra dicat Kypk. 2, 76. m., ſimiliter capimus cum aliis, v. L. Fiſch. v. πρ. et Krb., huiusque Obſ. p. 229. m., et dudum Pric., qui non modo v. εὐδ. cum particip. e Plat. affert, ſed et alteram rationem cum diſerta particula εἰ ex Ariſtoph., cui add. Fiſch. Aeſch. 3, 12. i. Eur. Or. v. 1172. ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν, *eſſemus* enim *felices*, ſi *unum* poſſemus *adipiſci*, optat. adeo per impf. converſo, ut adi. εὐδαίμων quoque cum εἰ ap. Plut. Hſ. 4, 6. εὐδαίμων — καὶ θεοφιλὴς, εἴ τῳ ταῦτα θεῶν τις ἀπέδωκεν, *beatus* diis *que* carus *eſt*, cui *deus aliquis iſta tribuit*, ubi εἴ τῳ, ſi *cui*, per ſyn. pron. relat. redditur, quod et ipſum eſt cum v. noſtro ap. Luc. 1, 611. l. 48. ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι, εὐδαιμονήσουσιν, etiam in adi. ap. Heſ. ἔργ. v. 826. et Theogn. v. 1007., quocum et ὅτι ap. Call. ep. 63, 1., quo ſenſu et P. hic ceperit ſuum *qui*, pro quia nos; ſequente Vern. rec., ſed vet. nobiscum faciente, cf. de v. noſtro Ind. Luc. Fiſch. Aeſch., Ariſt. Kuſt. cum Heſ. 1, 1493., quo utaris ad N. T. ſuperius, ut in N. 9. „Cyr. L. εὖ γνοίην, καλῶς ἐπιγνώσομαι" optat. per fut. etiam explicatur, ſed phraſis ſyn. noſtro v. ap. Theogn. v. 653. εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισι, cum ſyn. adiuncto, ut ante ap. Plut., et εὐτυχέστερος cum θεοφιλέστατος ap. Iſ. Ev. e. W. ed. 297, 8., ſicut Lat. copulantur *felix* et *beatus* ſ. *fortunatus*, cf. G. Th. v. *fel.* 626, 9., qui in v. *teſt.* 770, 6. modo, *nullum* teſte *me* fiat *nefas*, per abl. nudum, cf. tamen cum praep. etiam ap. Claud. de laud. Stil. 2, 124. ſub *teſte* benigno *vivitur*, it. Iuv. Sat. 15, 26., ignorante Stp. Th. hunc locum cum affini 7, 10, 6. et ſimilibus Call. Di. v. 176. *ſub*, ſed Luc. 1, 836. l. 6. ὑ. νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, conciliatore — *ſponſae* ipſo *rege*, et 2, 204. l. 89. ὑ. γεωργῷ τῷ θεῷ, *agrum noſtrum* colente *deo*, per ſyn. particip., at Sch. cum Bg. in μ., et in „ὑ. ſub *teſte*, h. e. teſte eo" quod ſit i. q. quia is eſt teſtis nobis, ſ. quia cum habemus teſtem; quo P. reſpexit: ſed ut

„καὶ τὰ μὲν πρότερον ὑμῖν ἀν-
„δρείως κατορθωθέντα [b] εἰς
„τὴν ἐκείνου σοφίαν τὲ καὶ στρα-

23. *Equidem, quae prius a vobis fortiter geſta ſunt, ad illius ſapientiam et impe-*

b) Hic comma ſine neceſſitate fuit in edd. omnibus, et tacite etiam in Mss.

proprie ὑπὸ cum rei caſu adhibeatur in exprimenda propinquitate locorum ac temporum, aliarumque rerum, cf. Exc. ad 1, 1, 4. et Ern. ad Call. Di. v. 239., et cum caſu perſ., ut hic, de propinquitate ac praeſentia alicuius perſ., ubi poteſt ad ſenſum exprimi per Lat. particulam *coram*, ut diſerte facit ex h. l. Fiſch. ad Well. p. 398. m., vel per ſyn. particip. *praeſente*, ſ. per ſyn. formulam ſubſt. cum praep., *in praeſentia*, it. ſub oculis et ſub adſpectu, quod fere ſequitur *Vern. vet.*, reſpiciente Noſtro ad pr. §. ἐπακ. et ἐφορ., cum ſit teſtis, *qui aliquid* ſcit, vidit, audivit, et videt auditque; et id de homine; ut contra de deo teſte, praeter notitiam rerum, intelligimus adiunctam ei voluntatem iuvandi aut nocendi, praemiisque afficiendi aut poenis; unde et τοιοῦτος eum ſubſt. μαρτ., univerſe tam magnus ac praeſtans, de homine quidem eſt pro intelligens ac verus, ſed de deo non tantum tam ſciens et omniſcius, ſed et tam bonus et benignus, ut ap. Claud. ſupra adiunctum; ſenſusque totius, erimus felices, ſi fecerimus officium quiſque ſuum, quia facimus illud ſub oculis et conſcientia tam benigni numinis, quod nos et in terris amavit ante, et nunc in coelo amabit propter neceſſitudinem nobiſcum priſtinam.

καὶ τὰ μ.) Sch. modo in adv. ἀνδρ. cum Bg., qui per Lat. *equidem* reddit aut καὶ μὲν aut μὲν ſolum, ſumens ſuum pro *et quidem* ſ. pro ſimpl. *quidem*, cf. G. Th. et Schell. de ſtylo p. 193. m., P. abeunte a paſſ., et v. κ. ſumente in ſenſu vulgari, et propterea copulam intrudente, dum contra verſatur Bg. in dat. cum paſſ., ut 1, 2, 9. e., capiens v. ſimpliciter pro gerere ſ. facere, nec modo propter adiunctum hic adv., ſed et ex uſu aliorum, quanquam non vetuſtorum, ſcriptorum, cf. Ind. Dion. Caſ. „1) rem bene gerere in bello, 2) generatim, perficere" (tacente hanc notionem Stp. Th. et L. Ern.) it. Zoſ. 2, 31, 5. διετέλεσε πόλεμον οὐδένα κατορθωκὼς, nec *iam* bellum *ullum* amplius *gerebat*, proprie, perſeveravit *bellum* nullum *gerere*, ſ. *deinde* bellum nullum *unquam* ſ. *amplius geſſit*, cum et ſequatur, ἐπελθόντων δὲ Θαϊφάλων, — οὐ μόνον οὐκ ἀντετάξατο τούτοις, ἀλλὰ καὶ — ἀγαπητῶς ἀποδρὰς διεσώθη, e cap. ſq. i. μείνας δὲ ἀπόλεμος λ., ut hic ap. Noſtrum mox ſq. ſyn. προθύμως ἐπιδείξασθαι, cf. §. 19. i.

σοφ.) Ad laudes Marci binas reſpicit Noſter, de quibus 1, 4, 21. γενναῖον — στρατηγὸν — πατέρα χρηστὸν, — ἀγαθὸν βασιλέα, — σώφρονα καὶ κόσμιον ἄρχοντα et 1, 2, 9. i. ὅσα — ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα καὶ σώφρονα, στρατηγικὴν ἢ πολιτικὴν ἀρετὴν ἔχοντα, ſi σοφίαν h. l. ſumas pro peritia adminiſtrandorum domi negotiorum publicorum, ut varietur cum illo πολιτικὴν ἀρετὴν, et cum iſtis σώφρονα et κόσμιον λ., ſi pro ſapientia in reliqua vivendi ratione. Tamen, quoniam pr. τὰ πρ. ὑμ. ἀνδρ. κ. pertinent ad ſolos milites, poſſis etiam σοφ. intelligere peritiam militarem, ſ. Cic. p. leg. Man. c. 10. m. *ſcientiam* rei *militaris* in univerſum, nobis *Kriegswiſſenſchaft*, cum eo ſenſu etiam Lat. *ſapientia* uſurpetur, v. Ind. Ern. Amm. M. et Tac., nihil in hanc notionem tenente Stp. Th., qui

,τηγίαν τὴν ἀναφορὰν ἔχει c rium militare referuntur:
„ὅσα δ' ἂν σὺν ἐμοὶ, βασιλεῖ 24. quaecunque autem mecum,

c) Ms. Ba. ἔχει, quod rectius eſſe mihi quidem videtur. *Mart.* vere, cum inf. ἔχειν ſit in Stp. cum Ox. Par. 2. et Ed. modo vitium operarum, a nobis dudum remotum ob ſeriem orationis et edd. rel. conſenſum.

in ϛϱ., praeter notionem pro imperatorio munere, exercitusque praefectura, ſ. munere ac dignitate ducis exercitus, (cf. Ind. R. Or. V. 4. et Dem., Xen. Cyr. Z. Ariſt. Kuſt. Ael. V. h. Luc. Diod. S. 2, 23, 87. 28, 88. et Suid. 3, 380. e.) „pro peritia τοῦ ϛϱατηγεῖν accipi poteſt in loco Luc." ſine Ind. 1, 735. i., ubi Gs. reddit cum Bg. per ſubſt. et adi., fere ut Ind. Xen. Cyr. Z. (cui add. 1, 6, 14.) ad ſenſum cum P., unde partim Sch. „*gubernationem*, quae ducis bellici eſt" et nititur ſcientia et arte exercitus in primis ducendi, regendi, locandi, quam Stp. cogitabat et ego h. l. quoque commodam duco, qua de v. pulcram Socratis diſputationem ap. Xen. Mem. 3, 1., ubi §. 5. ſq. τὴν ϛϱατηγίαν διδάσκειν, (pro quo Cyr. 1, 6, 14. ϛϱατηγίαν διδάσκειν, ſine artic.) Ind. Z. „ars imperatoria" (unde dixerim *Feldherrenkunſt*,) ad Diod. S. 2, 57. N. a. e. 30. e. ſq. 36. l. 79. p. 46. l. 54. cum Ind. Dion. H. S. T. 1., ſicut non impedio, ſi quis noſtra per hendiad. explicet *ſapientem* eius *ductum*, nobis *Anführung*; in hac regione particulam *ſcilicet* libere intrudente P., e quo partim formulam ſq. Sch. in „ἐχ. *tribuitur* illi" per privum v. reddit, cui par Lat. *adſcribi*, hic Vern., quorum vetus, *habt ihr* mehrentheils — *zuzuſchreiben*, adiuncto adv. *maiorem partem*, ſ. maiori ex parte, Noſtri univerſe pronunciatum mollire voluit; cum ſane imperatoribus in bello pugnisque non omnia tribui queant, ſed aliquid etiam exercitui ac militibus; qualia poëtarum oratorumque in univerſum pronunciata ſane non debemus nimis amplecti, ac ſubtiliter capere, ſed fere cum adiunctione quadam; ſicut hic quoque ſuppleveris alias eiusdem generis particulas, v. g. aliquo pacto, in primis, ſimul; quemadmodum nec illud male fit a Vern., quod in formula noſtra aſſumunt v. auxiliare, Lat. *debere*; cum et uſus ferat, ut, quae verba ſimpliciter ponuntur et indicativo modo, ea egeant auxilio iſtorum, quae adhibentur in coniunctivo reſolvendo, ut, praeter pr. *debere*, etiam *velle*, it. *poſſe*; unde h. l. pro adſcribi, referri debent, ſ. adſcribenda, referenda ſunt; quo v. privo Bg. hic utitur forte ex Sb. Ind. hinc, ut ſine auctore Stp. Th. 4, 92. C. e. „ἀν. ἔχει πρὸς τοῦτο, *refertur* ad *hoc*, ad hoc pertinet ſ. ſpectat" Heyn. Epict. p. 118. e. ſq. „ἀν. ἔχει εἰς, pro ἀναφέρεται εἰς, ſpectat, pertinet ad" ſed in textu p. 121. i. cum Bg., ubi et aliud formulae exemplum affertur; quale et ap. Stp. l. l. e Bud. C. 555. i., ubi l. 5. aliud, non praeterea mihi repertum, ſed ſubſt. ἀν. ſenſu phyſico in Ind. Geop., at cum v. v. aliis in Ind. Polb. Ern. Plut. Krg. et Gs. Chr. eodem ſenſu tropico, pro *relatione*, quem e ſcholis philoſophorum populares duxerint ſcriptores, ut et e cathedris noſtris vulgo dicunt *eine* Beziehung *haben*, et *ſich* beziehen *auf*, de re quidem, cum de perſ. aliter poſtremum uſurpetur, ſed in Bg. G. Th. cum Gr. ἀναφέρω 112, 93. „*ad* Antipatrum *refertur*, i. ei adſcribitur" in quo univerſa lex ineſt haec, ut v. ἐχ. cum ſubſt. aliquo ſit in periphraſi verbi propinqui, in ſubſt. latentis.

ὅσα) Variat Noſter primo hic pro pr. §. participii cum artic. enuncia-

„νέῳ, προθύμως ἐπιδείξησθε [d], imperatore iuvene, alacriter fe-
„τούτων τὴν δόξαν πίϛεώς τε ceritis, iſtorum gloriam, fi-
„ἀγαθῆς καὶ ἀνδρείας ἀποί- deique bonae et fortitudinis

d) ἐπιδείξησθαι — ἀποίσεσθαι B. 1., cf. §. 20. ſq.

tione per ſyn. aliam e verbi tempore finito cum pron. relat., dum Bg. ad ὅς., ut 1, 2, 9. i., ubi tamen non ſimul aderat ἂν, quod quia cum pron. iſto per Lat. *cunque* reddere ſolent, incertum ſit, utrum ille ſimiliter hic fecerit, an neglexerit, ubi e P. cum Bg. etiam Vern. vet. in adi. νέῳ, de aetate, ſed Vern. rec. de ſucceſſione, pro novus, *mit mir*, als *eurem* neuen *Kaiſer*, non male aſſumto ὡς, rationem Bg. (quae potior ob §. ſq., aliaque de cauſa, v. N. ad ſq. τούτων) ſequente etiam Spanh. de Pr. et u. n. 2, 374. e. „inde factum, ut cum *aetatis* intuitu, tum ad aliquod cum Marco parente adhuc ſuperſtite diſcrimen, *Auguſtus Iun.* ſ. *Iunior*, dictus legatur idem (Commodus) in ſingulari numo, — quomodo ſe ipſum Commodus ap. Herodi. 1. c. 11. in concione ad milites poſt parentis obitum vocat, σὺν ἐ. β. ν., *mecum* imperatore *Iuniore*" pro quo nunc poſt obitum parentis, cum comparatio et comparativus gradus non amplius valeat, recte poſitivum gradum premit Bg. Deinde vero Noſter variat maxime cum §. pr. ἀνδρ. κατορθ. per ſyn. formulam act. in πρ. ἐπιδ., quia adv. πρ. de militibus eſt i. q animoſe, noſtrum *muthig*, i. cum animo, voluntate, cupiditateque pugnandi; in quo cenſetur pars fortitudinis militaris, ut et in hoc, ſi quis ſine metu, dolore atque aegritudine pericula ſubeat, ſed contra hilariter et laeto lubentique animo; quod ſignificat etiam adv. Gr. et Bg.; ut pro pr. ἀνδρείως, totam univerſamque virtutem continente, hic in πρ. pars eius ponatur; quod pertinet ad artem variandae orationis ac commutandae, ut pars pro toto, ſ. forma pro genere, adhibeatur, et contra, qua de ratione utr. nihil eſt in Ern. rhet. §. 378. ſqq., nec ap. Schell. de ſtylo p. 297. ſqq., niſi p. 368. e. Nr. 9., cf. G. Th. „*alacer*, φαιδρὸς, πρόθυμος, γενναῖος, (quod proprie eſt Lat. *fortis*, ut γενναίως, *fortiter*, v. L. Ern.) *alacriter*, φαιδρῶς, — *alacre*, προθύμως, pro alacriter" Heſ. 2, 1030. m. ad noſtrum adv. πρ., ἱλαρῶς, ubi Sch. reddit cum P. et ſimul cum Bg., cuius Lat. habet et Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. et Bach., cum Ariſt. Kuſt. L. N. T. et Dem. 10, 26. 11, 20. etc. it. 182, 3. Diod. S. 2, 15, 94. cum Bg., cf. 24, 33. Tum v. ἐπιδ. med. aperte Bg. e P. reddit per ſyn. cum illo Lat. ad pr. κατορθ., quo ſenſu compares primo per analogiam Gr. cum ἀποδείκνυσθαι, v. 1, 4, 14., deinde, ne quis confuſa putet, (cf. Fiſch. Plat. Ap. 5. p. 57. N. 3.) deſcendas ad auctoritatem, ut diſerte Bach. Xen. Ind. „ἐπιδείκνυμι, *facio*" ex Oec. 10, 1. bis, quae tamen loca ſunt ambigua, ut vulgari notione converſa tum in ed. Th., tum ab Ind. Z., ſed Xen. Ἀγβ. Mor. Ind. „ἐπέδειξεν, *effecit*" e rep. Lac. 1, 2. e., ubi ſic quoque Vs. Th. V. 2. p. 526., ſed et Z. Ind. „facere, *reddere*" unde et ad med. haec vis traducatur, cuius generis locus, praeter Noſtri hunc, fuerit Luc. 3, 316. l. 54. οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε; nonne *magnifica* tum *quoque* opera *edidiſti?* pro *non* magnas res *feciſti* et *tunc?* ſq. ἐκείνης τῆς πράξεως, it. Xen. Ageſ. 1, 37. i. πῶς οὐκ ἀξιεπαίνου βασιλέως καὶ τοῦτ' ἔργον ἐπεδείξατο; ad quem et Ind. Z. „*regis* facinus *edo*" per idem cum Gs. v. Lat., quod eſt par illi *facere*, etſi G. Th.

„σεσθε· [e] τό τε [f] ἐν ἡμῖν νέον
„σεμνότητος πληρώσετε τῇ τῶν
„ὑμετέρων ἔργων ἀνδραγαθίᾳ· [g]

25. *auferetis; quodque in nobis iuvenile eſt, ſupplebitis rebus ſtrenue gerendis;*

e) Hic, pro al. edd. commate, aut puncto, ut Stp., potius colon Ox. 1. cum Ms. Bg. eſt, in eadem per fut. ſerie. f) τό,τε ſic commate interpoſito edd. omnes hic, et tacite Mss., ſed §. ſq. ſolae B. 1. et Ox. 2. nobiscum ſine commate et diviſum, quo intervallo ſatis cavemus, ut cum adv. τότε ne confundatur cum Vern. vet. §. utr., non amplius de varietate hac edd. monentes. g) Hic punctum in Stp. et al., ſed colon nobiscum et Ms. Bg., v. N.

ſormulam non ita exponit 307, 95. p. ſq. l. 38. 72., qui tamen et ipſe p. pr. l. 60. per *agit* explicat; utente loco Luc. iſto D'Orv. ad Ch. p. 595. i., ubi comparat Herodoti μεγάλα ποιεῖσθαι, et paulo poſt μέγα τὶ κατορθῶσαι, prorſus in rem noſtram; tacentibus Stp. Th. et L. Ern. hanc pro ſimpl. *facere* notionem, quae tamen, ut tertium argumentum pro ea accedat, idque philoſophum, e principe elicitur facile, cum, quae *oſtenduntur*, indicantur, produntur in vulgus et publicum, fiant etiam et gerantur, ut, qui *declarantur*, v. c. reges, et nominantur, quoque fiunt plerumque deinde; et, quod quarto veniat loco per analogiam Lat., quanquam G. Th. non eo ſenſu protulit v. *declarare*, tamen id fecit de *oſtendere* v. e., etſi ex auctoribus ſequioris aetatis, qui e Gr. hauſerint, v. Lamprid. T. 1. p. 474. a. N. 1. Salm. (non Caſ.) et Capit. T. 2. p. 30. N. 2., pro quibus adhibuerim Lat. *deſignare*, ap. G. Th. cum Gr. ἀποδεικνύειν et acc. rei iſta notione per meliores auctoritates. Caeterum hic Bg. e P. aor. coniunctivum reddit per fut. exactum, cum et in ſq. habeant Gr. ipſum fut., cf. §. 22., ut de ſq. membro Exc., ubi libertatem P. etiam Sch. deſerit, faciens cum Bg. in ἀγ., ſed in δοξ. „τινῶν ἀπ., *gloriam* ex aliquibus *referre*, ἀπ. *reportabitis* glor. *horum*."

τό τε ἐν) Bg. non habet rationem vocis σεμν. Hic Politianum praetulerim Berglero. Senſus omnino hic, auctoritatem mihi addetis, qua, utpote iuvenis, careo, virtute veſtra. Virtus miniſtrorum ſaepe principibus conciliat auctoritatem, quae ipſis vel ob iuventutem eorum, vel alia de cauſa deeſt. *Leisn.*

De miniſtris quidem principum non hic ſermo eſt, ſed de militibus et exercitu. Tum non dixerim, ſcribae culpa, an Bg. ipſius deſit caſus ad Gr. σεμν., qui ſi in Ms. Bg. ab initio extitit, fuerit abl., quem Lat. *ſupplere* habet, ut Liv. *remigio* naves *ſupplevit*, cf. G. Th., et, pro reliqua Bg ſeveritate, non tam P. *auctoritate*, quam *gravitate*, quanquam ſunt ad ſenſum eadem, h. e. opinio de alterius praeſtantia et magnitudine, nominatim de ſapientia, honeſtate, potentia et fortitudine, hincque orta reverentia ac timor, cumque videmur tanti, ut nemo audeat nos laedere, bello aggredi et laceſſere; quod et nos cum Vern. vet. *Anſehen* dicimus. Sed forte Bg. ipſe de induſtria, cum ſe hinc expedire aliter nequiret, caſum illum omiſit; quod et prodat eius Lat. *ſupplebitis*, non ſatis bene hic adhibitum, ut in Exc. apparebit, dum Sch. tenet in praep. „τὸ ἐν ἡμ. *noſtrum* (ſine aliquo ſubſt., quod pron. de una perſ. valet iterum, cf. §. 18., ſed in) πλ. *conciliabitis* auctoritatem *iuvenili* aetati *rebus* ſtrenue *geſtis*" addito adi. ad Lat. P., mutat iſtius poſtrema, v. Exc.

„τό τε βάρβαρον[h], ἐν ἀρχῇ νέας 26. *tum barbara gens, initio no-*
„ἡγεμονίας κωλυθὲν[i], οὔτε εἰς *vi principatus repreſſa, neque*
„τὸ παρὸν καταθαρσήσει, τῆς *in praeſens praeconfidentem ſe*

h) Ms. Ba. et Vi. τὸ βάρβαρον δὲ ἐν λ. v. N. i) Ms. Ba. κολασθὲν, quod equidem alteri anteferrem. *Mart.* offerunt idem et Mss. rel., v. N.

τό τε βαρβ.) In lect. Mss. primo commune eſt hoc, quod τὲ mutatur in δὲ, ut alibi, in primis in §. et ſententia nova, qualis hic cum nova conſtructione in verborum aliis perſonis, tranſitu facto a ſecunda ad tertiam, ſed proprium hic eſt illud δὲ ſimul loco motum ſuo, quod iam ipſum Gloſſatoris operam arguit, cum a vulg. ordine *nimis* diſcedat lectio, haud dubie orta e marg., ubi quis pro τὲ poſuerat δὲ, ut melius in nova re perſonarumque mutatione; quod δὲ recipiens alter, alio poſuit loco; niſi et hoc fingas, τὲ aliquando ob pr. τὸ ſimile excidiſſe, et propter ſeriem δὲ ab aliquo adiectum eſſe, per ſe quidem conſiſtens cum pr. τὲ, ut τὲ — δὲ ad ſeſe referantur, ſed ut tamen vulg. τὲ — τὲ tueantur Ms. Ve. et P., unde Bg. in ἐν ἀ. opprimit praep., quae eſt potius altera ratio 1, 10, 11. (cf. G. Th. 1122, 16. 21.) etiam ap. Sch. in ἀ., qui in praep. „ab *initio*, (tertiam affert ſyn. Gr. ἀπ' ἀρχῆς, ſed) ἡγ. principatus *novi*, de imperio Rom.“ partim cum Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, h. l. pro imperio civili ſ. in cives, cf. Ind. Xen. Pol. Z., nobis *Regiment* ſ. *Regierung*, variante Noſtro pro βασιλεία §. 2., it. ἀρχὴ §. 19. e. (cf. 1, 4, 20. etc.) et quia hoc ipſum vocabulum hic alio ſenſu poſuerat iam. Caeterum Bg. ad τὲ Lat. *tum*, pro copulativa et *porro*, vix uſurus eram hic, ne cui in mentem veniret *tum*, pro conſecutiva et temporis *tunc*, et in Gr. alia τότε lectio cum Vern. vet.

κωλυθ.) Melior videtur Codicis lectio κολασθὲν ob id, quod ſequitur δέει τῶν πεπ. Nam κωλύειν iuſto lenius, neque δέος efficere videtur, quod melius in κολάζειν conveniret. Caeterum Herodiano ſolennis loquendi forma eſt τὸ βαρβ. pro οἱ βάρβαροι, quae quoque ſupra in fine c. 3. ac infra in fine c. 6. occurrit. *Stroth.*

In τὸ βαρβ. Bg. e P., ut partim Sch. in v. „κωλ. *repreſſa* barbarorum *natio*“ quo in v. ſane lapſus incidere librarii potuit, ut in affinibus ſubſt. κόλασις et κώλυσις ap. Dion. H. S. T. 1. 719, 8., ut tamen in lect. vulg., etiam P. cognita forte, ſenſus inſit aut idem, aut commodus, cum κολάζειν ſumatur pro coërcere, cohibere, reprimere, (v. Stp. Th. L. Ern. Ind. Mem. S. v. κολαστήρ. et Kypk. 2, 450.) aeque ac vulg. κωλ. cf. Stp. Th. L. Ern. et N. T. Schw., ut Lat. Bg. ap. G. Th. „retro premere conantem progredi ſ. erumpere“ quod in hoſtibus etiam fit cladibus noxisque inferendis, noſtro *zurück treiben.* Sin κολαζ. dicas eſſe punire ſ. caſtigare, noſtrum *züchtigen*, ſimiliter de hoſtibus valens, pro malis afficere propter iniurias atque irruptiones: id ſane per ſe non eſt vulg. κωλ., ſed tamen per adiunctum. Per Indd. quidem neutrum v. ſic de hoſtibus comparuit, potuitque Mss. lectio a Gloſſatore eſſe ad ſenſum iuvandum. Stp. Th. 2, 529. B. „κωλ. inhibeo, *reprimo*, Herodi. (3, 11, 6. e.) ubi exponi etiam poſſet κολάζειν ſ. κολούειν“ quo de ſuo loco.

καταθαρσ.) Cum P. conſentiens Bg. in formula εἰς τ. π., diſcedit ab eodem in v. κατ., ubi Stp. Th. ſub aliis phraſibus e P. hinc, ut et Lex. Baſ., quod monet de rectione cum „gen., ut κατατολμῶ, (a praep. pendente, cui et tribuit) *contrarietatem*“ ut alii, cf. Fab. Aeſ. Hſ., ubi

„ἡλικίας καταφρονῆσαν, τά τε *praebebit, aetatem noſtram aſper-*

monetur de hac forma Attica, pro vulg. per ρρ, Weſſ. ad Diod. S. 2, 28. l. et N. 22., ubi τῆς τῶν Σπαρτιατῶν δυνάμεως pro copiis militaribus et exercitu capias, et adeo v. cum gen. perſ., qualis caſus et ibi affertur, it. gen. rei, qui etiam ap. Noſtr. 6, 3, 10. τῶν ὑμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, καὶ τῆς Ῥωμαίων δόξης καταφρονήσας, ſed Luc. 2, 243. l. 47. καταθαῤῥοῦντες τῷ σίχῳ, ἠμέλουν λ., *fiducia* verſiculi, *negligentius agebant*, per ſubſt. ſyn. abl. nudum converſo particip., pro Lat. *confiſi* ſ. *freti*, ubi v. in bonam partem et cum dat. rei, et ipſo pendente a praep., ut rurſus cum dat. perſ., ſed acc. rei ap. Zoſ. 4, 51. 2. τούτῳ γὰρ πάντα ὁ βασιλεὺς κατεθάῤῥει, τῶν ἄλλων ὀλιγωρῶν, huic *enim* princeps *omnia* credere, *nec* reliquos *magni aeſtimare*, immo *omnia credebat*, concredebat, *reliquos* parum *curans* ſ. aeſtimans, *alios*, aliorum *negligens*, iterum in partem meliorem, pro Lat. *committere*; qua notione non habet G. Th. Lat. *fidere* ac *confidere*, ſed tamen noſtra lingua *vertrauen* et *anvertrauen*, it. *betrauen*, peculiare hoc titulis principum virorum; ut ibi §. pr. diſerte, τῶν τὰς ἀρχὰς ἐπιτετραμμένων, *ex iis autem*, quibus *erant* commiſſi *magiſtratus*; tenente G. Th. non Bg., ſed ſine Gr. „*praefidens*, — valde fidens" ap. Niz. modo per *confidens* explicatum, ut neſcias, quam vim ſuo tribuerit Bg., aliis quoque in Gr. praep. aliquid quaerentibus, ut L. Ern. „κ. in compoſ. notat — γ) valde, ſ. intendit ſignificationem" et Z. ad Vig. p. 619. b. m. „6) augendi vim habet, κατελπίζειν, omnino *ſperare*, — καταπιςεύειν ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι, *confidere*, Polyb." ex Ind. Ern., forte pro ſimpl. ſumentis, cum omiſerit adv. augendi aliquod, ut Z. ipſe; hic ut ſit v. noſtrum in deteriorem partem adhibitum, et aut, pro ſimpl., audacter facere, audacem eſſe, animum et ſpiritus ſumere atque oſtendere, aut, cum vi illa intendendi, nimis audacem eſſe, (nobis *Muth* ſ. *Kühnheit* genug *haben*,) contra *nos*, ſuppleto pron. ἡμῶν, e pr. §. caſu alio ἡμῖν, aut ad redeundum in terras noſtras, ad bellum repetendum, ad iterum laceſſendum, per Vs. hanc, *barbara* gens *illa* (Germanorum etc. cf. 1, 3, 15., articulo pro pron. et hic ſumto,) *in* initio *novi* principatus *repreſſa*, repulſa cum clade ac iactura, *neque* in *praeſens* audax *erit*, rel., etiam Bg. e P. ad ſe relata οὔτε — τὲ ſervante.

τῆς ἡλικ.) Deeſt, vel relictum eſt ſubaudiendum ἡμετέρας. *Steph.* Relative dictum. Refertur enim ad gen. illos νέας ἡγ., atque idem eſt, ac ſi demonſtrative dixiſſet, τῆσδε τῆς ἡλ. ſ. τῆς ἡμετέρας ἡλ. *Sylb.* Longe melius Sylb. *Boecl.* Facile me adduxit Stp., ut cum eo excidiſſe ἡμετέρας vel ante, vel poſt ἡλικ. crederem, quod ob litterarum ſimilitudinem facile fieri potuit. *Stroth.*

A P. (unde et Bg. pron. retinet,) venit Stp., ut alias, ad emendationem aut ſupplementum, quod ſane tutius, cum et Mss. taceant, et alibi Noſter opprimat pron. poſſeſſ., etiam proxime in pr. νέας ἡγ., ubi id quoque ſupplet Vern. rec., ignorante Stp. Th. neutrum hoc participii, (in quo hic eſt cauſae notio, prodita etiam a P. per liberum abl. ſubſt. ſyn.) it. Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. ſimile illud 1 Tim. 4, 12. et ſupra 1, 4, 18. l. ad ἐπιβ.

τά τε) Pro his alius ſcriptor dixiſſet forte, „et futuro tempore verebitur nos bello iterum aggredi, ex recordatione eorum, quae olim experta eſt incommoda in bello, nobiſcum geſto" ſed Noſter brevius, *futura* formidabit, *mala* ſcil. et incommoda, e bello novo ſibi eventura; ſubintellecto ſubſt. πράγματα, futuras *res*, quae deinde definiuntur

„μέλλοντα φοβήσεται, δέει τῶν „πεπειραμένων.“ [k] Τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν, καὶ μεγαλόφροσι [l] δωρεαῖς χρημάτων	27. *nata et futura formidabit, metu experientia cognitorum.* Haec Commodus locutus, cum magnificis elargitioni-

k) In Ms. Ba. poſt πεπ. non clauditur verſus. *Mart.* quo de poſtea non amplius monemus. b) Ms. Ba. μεγαλφόν δωρ. χρ. (ρς) quod lego μεγαλοφρόνων δ. χ. tum propter accentum, tum propter abbreviaturam. *Mart.* Ms. Vi. μεγαλοφρόνοις δωρ. χ. v. N.

ex orationis ſerie, ut h. l. in partem malam; aut ſupplendo etiam *hic* Gr. illa μέρη τοῦ χρόνου ſ. καιροῦ, ut L. N. T. Krb. p. 386. e. „εἰς τὸ μέλλον, pro ἐν τῷ μέλλοντι μέρει τοῦ χρόνου, in *futurum*“ ut in Lat. hoc et Bg. cadet quoque ſupplementum utriusque ſubſt., *tempus* et *tempora*, it. *negotium* et *negotia*; tacentibus, ut de Gr. utr. Stp. Th., ita de ellipſi L. Boſ. Lindn. G. Th. Ind. Corn. N., Tac. et Suet., ſed de re potius formulam utr. me reperiente ap. alios, cf. Ind. Xen. Pol. Z. τὰ μ. cum Bg., it. Dem. τὸ μ. ſine Vs., cui add. 506, ult., et τὰ μ. 292, 5. 293, 26. 506, 10., ſed in periphraſi ſolenni cum inf. 294, 27. εἰ γὰρ ἦν ἅπασι πρόδηλα τὰ μ. γενήσεσθαι, quod v. et ſuppleri licet in abſoluto illo ſing. ac plur., eſtque iterum ap. Thuc. ſimul, v. Ind. v. μ., ubi τὰ μ. redduntur *res futurae*, cf. L. N. T. Schw. p. 888. N., libertatem P. hic et in ſq. deferente etiam Sch. „φ. metuet *futura*, — paſſ. πεπ. *tentatorum*, ſ. *experientia* cognitorum *metu*“ e Sb. Ind., ut Bg. forte „τὰ π., *experientia* nobis *cognita*“ ubi expleas aeque iſtud πραγμάτων iterum, ac συμφορῶν, δεινῶν, κακῶν, et in v. φ. cum dat. δ. agnoſcas non modo luſum verborum, cf. Exc. ad 1, 4, 7. i., ſed et gratam negligentiam; pro quo ſane popularius erat illud ſupra Lat. expreſſum, μνήμῃ τῶν π., ſed ut leniatur res aliquo pacto, ſi δέει, ut φόβος et ἐλπὶς alibi, ſumas univerſe, pro cogitatione; quo et pr. μνήμῃ redit; non cognito mihi ſimili quo, quanquam v. πειρ. paſſ. forma ac notione, cf. Stp. Th. Ind. Thuc. Ael. V. h. Luc. et Abr. L. Ariſt. p. 289. m., ſed tamen de perſſ. tantum, nec de rebus, ut hic, ubi et valeant Latt. paſſ. viciniora Gr., quam Sch., ad quae Noſter reſpexerit, *metu* expertorum, *compertorum*, i. metu eorum, quae ſunt experta iis, idque in malam partem, nobis *aus Furcht* vor *dem*, was *empfunden*, erlitten *worden*; in quo particip. ſupplebitur non modo cum Sb. dat. pron. perſ. αὐτοῖς ſ. αὑτοῖς, ſolennis in paſſ., ſed quoque adv. aliquod temporis, ἤδη, πάλαι, πρότερον, quale quid et a P. hic aſſutum.

τοσαῦτα) Bg. e P. hic aliter, quam 1, 4, 15., pro ſimpl. ταῦτα, cf. ib. cum Ind. Xen. Cyr. Z., ad Luc. 3, 355. N. 7. Suid. 3, 489. m., cuius locus eſt e Soph. Ai. v. 441., ubi Schol. eadem habet, cf. v. 791., ubi τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ', Iohnſ. *talia* dixit *vates*, Scal. *haec*, ut iterum v. 842., at Proſ. Vs. *tantum*, ut Iohnſ. etiam v. 759., qui eſt Suidae locus alter.

μεγαλοφρ.) Sic ſupra §. 2. (e., ubi v. Exc.) μεγαλόφρονι ἐπιδόσει, pro *magnifica*, quaſi videlicet haec magnificentia a magnanimitate proficiſcatur, aut eius ſit comes. *Steph.* Thuc. 2, 40. (122, 1.) οὐ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες κτώμεθα τοὺς φίλους, cf. Ovid. A. A. 3, 653. ſq. *munera*, cre-

οἰκειωσάμενος τὸ ϛϱατιωτικὸν, bus adiunxiſſet ſibi animos

de *mihi* placant *homines* rel. Huius liberalitatis Commodi memoria in numo ap. Choul. de relig. Rom. p. 27. *Leisn.*

Lectio Ms. Ba., de Martini ſententia, adi. μεγαλοφϱόνων cum ſubſt. χϱημ. copulans, per ſe procedit, pro largis ſ. multis pecuniis, ſed dubito, an ſimul cum altero ſubſt. δωϱ., pro *donis* ſ. *muneribus* largae *pecuniae*, quale quid modo memini in noſtrate lingua, *ein* Geſchenk *von* vielem *Gelde*, non vero in Lat. et Gr., ubi nil reperi, niſi adi. aliquod e copiae genere cum ſubſt. δωϱ., ut deinde cognoſcetur; nec unquam ap. Noſtr. adi. μ. cum ſubſt. χϱημ. aut ſimilis notionis occurrit. Quod autem Ms. Vi. praebet, videtur prodere idem Ms. Ba. compendium, quod aliquis expedierit, ſed contra uſum loquendi, qui non fert adi. tale ſecundae declin., ſed tertiae, quod repererim. E Noſtri 8, 7, 19. νομὰς χϱημάτων μεγαλοφϱόνως αὐτοῖς ἐπαγγείλας forte in Ms. Ba. lectione latet iſtud adv., confuſis facile, ut alibi, ως et οις ſ. ω et οι, ut tamen nihil praeſtem ob adiunctum v. οἰκ., quod cum iſto adv. non ſatis bene convenit; ut nec e P. aliquid decerni licet. In vulg. lect., quam Ms. Ve. cum edd. tuetur, bona eſt ſententia; ubi mireris, Bg. non reddidiſſe ſeverius, *magnificis* ſ. *magnis* donis *pecuniae*, cuius ſubſt. ne Latinitatem quidem idoneam habet, v. G. Th., pro quo licuit *magnis* erogationibus *pecuniarum*, ex parte Cic., cf. ib., deſerente P. etiam Sch., praeterquam in v. οἰκ. formula „δωϱ. *donis* magnificis *ſibi* adiungere *aliquem*, χϱ. *pecuniae* largis *don.* animos *ſibi* fidos *facere*, οἰκ. quum *fidos ſibi feciſſet an.* eorum *pecunia*" quo de v. cf. ad 1, 5, 2. e., ubi et tetigimus δωϱ. χϱημάτων, hic abſolvendo addentes, δωϱ. cum gen. iſto aut alio non eſſe ap. Stp. Th., ſed per Indd. abſolute R. Or. V. 4. 6. 7. Dem. Iſ. Pan. Mor. (cui add. p. 20. e. 23. m.) Ael. V. h. Diod. S. et Polb. Ern., tum per notiones exquiſitiores, pro gratia Thuc. cum Heſych., pro ludis, ut Lat. *munus*, Rsk. ad Polb., tum in malam partem Abr. ad Aeſch. T. 1., ſed rurſus vulgari notione cum pr. παϱὰ Dem. (cui add. 461, 22. 462, 3. 595, 6.) cum gen. perſ., et quidem auctoris Soph. Ai. v. 1051. cum L. N. T., it. obiecti R. Or. V. 6. 7. Iſ. et Dem., ubi unus eſt locus cum gen. rei, ſed ſpecie tantum externa, cum in textu ipſo 264, 17. poſt δωϱ. recte comma edatur, ut ambiguus Diod. S. 2, 112, 35., cf. Weſſ., recte δωϱεὰν tuentem, qualis locus iam ap. Stp. Th. 1, 1002. G. e., ſed R. Or. V. 8. p. 483. i. „δωϱεὰς εἰς χϱήματα, am *Gelde*, μεγάλας" e V. 4. p. 86. e. εἰς χϱ. μ. δ., qui locus Ind. V. 8. p. 528. v. χϱ. repetitus vertitur „*Geſchenke* an *Gelde*" ſed Ind. v. εἰς p. 484. e. per Grr. modo, nec animadverſa illa praep. notione, niſi quod ib. „ἄτιμοι εἰς τὰ χϱήματα, quoad *fortunas*, et εἰς τὸ σῶμα, *ratione* perſonae *ſuae*" unde δωϱεαὶ εἰς χϱ. *munera* per *pecuniam*, quoad *pecuniam*, per periphraſin et formulam ex praep. cum ſubſt. valere poſſunt et reddi aut Noſtri illo gen. δωϱ. χϱημάτων, aut adiectivo *munera pecuniaria*, quorum tamen ap. G. Th. nihil, nec in v. *donum*. Equidem ſuſpicor, Noſtrum hic ad orationem variandam ita per ambages elocutum eſſe Lat. *donativum* et Gr. ἐπίδοσιν §. 2. e., cum haec huius loci cum illius definitione, ib. praebita, conveniant, in eiusque notione inſit tum δωϱεὰ, tum χϱημάτων, ut de militibus e contextu patet, cf. Suid. 1, 623. m., et ad penuriam Stp. Th. de δωϱεὰν, pro adv., L. N. T. cum Ind. R. Or. V. 6. 8. And. Dem. Dion. H. S. T. 1.

εἰς τὴν βασίλειον ἐπανῆλθεν αὐλήν.	militum, in aulam reverſus eſt.
Ὀλίγου μὲν οὖν τινος [m]	Equidem ad breve tem-

m) Stp. Sb. Lugd. et Bc. οὖν τινὸς, unde Ed. τίνος mendoſe, cf. Poſſ. Synt. p. 346. i., quo de accentu non amplius monemus.

εἰς τὴν β.) De v. ἐπ. cf. 1, 6, 16. m., ubi Bg. e P., ut et in ſubſt., ubi Stp. Th. 1, 624 D. „αὐλὴ ap. Homeri poſteros *aula*, domus regia, ſ. regia, ſine adiectione, domus principis. Herodianum obſervavi non αὐλὴν ſimpl., ſed βασίλειον αὐλὴν paſſim dicere“ v. Ind., ubi et ſyn. formula e gen. perſ. εἰς τὴν τοῦ βασιλέως α., quo loco et aliis intelligitur imperatoris aula et ſedes, quae fuit Romae, ſed hic, quae extra Romam, ut ſit omnino domus ubique terrarum, ubi imperator habitat, etiam ad tempus modo aliquod; variante Noſtro pro §. 14. τοῖς βασιλείοις, quod adi *imperatoriam* e P. non ſevere Bg. omittit, cf. Luc. 2, 7. l. 5. ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς, *in* aulas *regias*, et cum ſyn. adi. Eutr. Met. 9, 2, 3. Βαλβῖνος μὲν καὶ Πουπίηνος ἐν ταῖς αὐλαῖς ἀνῃρέθησαν ταῖς βασιλικαῖς, (pro quibus Noſter in eadem re 8, 8, 6. m. 13. e. τὰ βασίλεια, ſed §. 15., ut hic,) at α. ſine epitheto Fiſch. Aeſch. 3, 19. m. p. 44. e. ἐν ᾧ βασίλεια Πλούτωνος οὐχ ἧττω τῆς τοῦ Διὸς αὐλῆς, utr. ſubſt. copulato, ut ſyn., et noſtro ſubſt. poſito cum gen. perſ., ut ap. Hom. Ὀδ. δ', 74. Ζηνὸς – αὐλὴ, Vs. Cl. *Iovis aula*, ſed in N. *Iovis palatium*, cf. Ind. Luc. et Ioſeph., ubi et de domo Abrahami, ut pro villa Ind. Dion. H. S. T. 1., ſed ſenſu antiquo Orph. Ariſt. Kuſt. et Dem., in univerſum autem Stp. Th. L. Ern. cum N. T., in primis Krb., quem et v. ad Heſ. ἐργ. v. 730. ſ. 732. cum Graev. L. ad h. l., poſt Caſ. ad Ath. 2, 335. Per. ad Ael. V. h. 3, 4. p. 205. N. 3. et 8, 7. p. 538. N. 5., Cam. ad Soph. p. 221. i. Ern. ad Hom. Ἰλ. ώ, 161. Ὀδ. ύ, 355. et Cl. ad Ὀδ. χ', 376. N. ad Heſ. it. Suid. 1, 379. e., quo loco uſus et Valeſ. ad Harpocr. p. 59. a. e., ſed Suid. ib. καὶ αὐλὴ ἡ τοῦ βασιλέως οἰκία, domus *regia*, tum de cauſis notionis pro domo Stp. Th. Graev. ad Call. Di. v. 87. Krb. ad Heſ. et L. N. T.

ὀλιγ.) In hoc adi. Sch. „breui tempore“ per ſyn. abl., cui par formula e praep. illa P. cum Bg., qui ex eodem opprimit pron. τιν., forte de ratione horum, qui putant redundare τὶς poſt et ante adi., cf. Bud. C. 77, 14. Stp. Th. 3, 1547. B., L. Ern., ubi adeo dr. „eleganter redundare“ ut Ind. Ariſt. Kuſt. „ap. Atticos aliquando redundare“ Vig. p. 147. Nr. 11., ad Luc. 1, 2. N. 8. 744. N. 9., nominatim vero poſt adi. e notione numeri ſ. multitudinis Ind. Thuc. Lat. v. *pleonaſm.* et ad eundem p. 516. N. 30. 569. N. 28. cum Abr. Dil. p. 343. e. it. Fab. Aeſ. Hſ., quos contra vim tribuunt aliquam iſti pron. Ael. V. h. Fiſch. Aeſch., Z. ad Vig. p. 148. N. a. m. et Ind. Xen. Cyr. „τὶς additum adiectivis, in primis multitudinem ſignificantibus, habet vim augendi, — ὀλίγοι τινὲς, perpauci“ i. valde pauci, et ſic iterum ib. ad 1, 4, 27. p. 77. b. e. ex Xen. Ἀνβ., ubi et ſic in Vs. Th., it. Iſ. Ev. „τ. habet vim augendi, — ὀλ. τινὲς, perpauci, admodum pauci“ quod poſtr. repetitur ib. v. ὀλ., quae vis tamen adimitur in Thuc. Ind. l. l. et in Add. p. 670. b. m. p. 266. „τὶς cum ὀλίγος ſaepiſſime ex ſupervacuo ponitur ab Atticis“ ſubiectis locis tribus, ubi τὶς eſt ante id adi., ut ἄνδρες τέ τινες ἀπέθανον αὐτῶν ὀλίγοι, quem ſitum utr. et Lat. habent in ſuo, cf. G. Th. 249, 19.

χρόνου πάντα ἐπράττετο τῇ pus omnia gerebantur conſilio
γνώμῃ τῶν πατρῴων φίλων [n], paternorum amicorum, qui

n) Ms. Ba. φίλων· οἱ λ. Ita et colon eſt ib. mox poſt συμβ. *Mart.* Prius colon erat etiam in Ox.

ſqq. „*tres* aliqui *aut quatuor*, (quo loco utuntur ad Thuc. p. 569. N. 28.) *aliqua* quinque *folia*, — eximant *unum* aliquem *diem*“ in quibus, ut et reliquis cum adi. numeralibus non profecto obtinet illa augendi vis, ſed ſimplex illa noſtratium vocum *etliche*, einige, *ein*, quam et in noſtro adi. ὀλ. ſtatuo, ut Vern. rec. *eine* kurze *Zeit*, qui et habemus *einige* wenige *Zeit*; rem ſic me cogitante, ut copulentur duo adi., quorum τὶς teneat notionem univerſam, ſed ὀλ. magis definitam, unde Vern. vet. „einige, *wiewohl* kurze, *Zeit*“ pro qua Lat. *etſi* etc. reſtringendi ſ. excipiendi particula ſumas etiam Lat. *ſed*, eiusdem notionis, *aliquo*, ſed *brevi*, *tempore*, aut illa definientia magis Lat., *aliquo*, et *quidem* brevi, *tempore*; e qua notione proprie praemitti debet τὶς, ut ante vidimus, quod deinde negligentia quaedam ac libertas in ſcribendo poſtpoſuit; quod et cadit in ultimum exemplum G. Th., ubi *aliquem* cogitabimus *diem* univerſe, ſed *unum* pro[illegible]icum, ſ. tantum unum, non plures, cum exceptione adeo aliqua, quae et ipſa definit magis; nihil de ſyn. Lat. *quidam* et *aliquot* cum adi. aliquo tali praebentibus Indd. et G. Th., ſed fluctuante Hor. Turſ. p. 88. i. et p. ſq. m. de *aliquis* cum *certus*, etc. it. de *quidam* cum eodem aliisque adi. p. 895. e. 898. e. et p. ſq. m., quanquam magis inclinat in emphaſin, v. p. 88. m. Nr. 6. ſq. 898. m. cum Ind. Corn. N., ſed G. Th. in eodem 38, 81. ſqq. cum Schell. de ſtylo p. 56. i., (quem et cf. in Lex. v. *aliquis* g.) ſq., ſicut e P. „*igitur* breve *ſane* ad *tempus*“ pro vi pron. nihil duxerim, cum ille aut libere addiderit adv., cf. 1, 1, 4. e. alibique, aut in eo reſpexerit ad Gr. μὲν, ut G. Th. in illo v. i. comparat Lat. *quidem*; in ſqq. etiam abeunte P., unde Bg. iterum in v. ἐπρ., (ubi Stp. Th. ignorat rectionem cum rei dat. ſ. abl., quae analogiam ſaltem Lat. habet,) dum Sch. in γν. „τινὸς, *auctoritate*, ſ. iuxta mentem alicuius“ bene quidem in abl. per praep. reſoluto, in primis ad noſtratium rationem, a Vern. hic quoque adhibitam, ſed ut in Gr. γν., hic pro Lat. *ſententia*, recte Bg. dederit popularius, cf. 1, 2, 8. cum Ind. Xen. Pol. Z., ubi et alio ſenſu γνώμῃ cum ποιεῖν τι, ſyn. noſtro v. πρ.

τῶν π. φιλ.) Inter hos fuit Pompeianus, Lucillae ſororis maritus §. 11. et Pertinax 2, 1, 10. Dicendum autem erat πατρίων, ſi Grammaticos audias, ſ. potius πατρικῶν, v. Ammon. et Inttp. ad Luc. 3, 561. ſq. *Leisn.*

Ibi p. 562. N. 76. e. noſter locus etiam affertur, cf. 1, 5, 4. e. Mox pro P. liberis, Sch. in παν. „ἀ. παρῆσαν, (ſic in ed. Bc. utr. Ind. per affine v., cf. 1, 5, 4. e.) *amici* aſſidui, *toto die* ei *aderant*, συν. erant *cum* ipſo *toto die*“ vincente et hunc Bg. ſeveritate per propius Lat. in adi. π., quod pro adv. ponitur, ut Lat. alia, *nocturnus* et *pernox*, Gr. παννύχιος, noſtro ſimile, quoad compoſitionem, in quibus e πᾶν conflatis valet libera Vs. Sch., per adi. et ſubſt. in abl., vel cum praep. *per* totum *diem*, (quam poſtr. formulam, parem illi pr. abl. nudo et adv., reſpicit et G. Th. cum Gr. n. „*perdius*, qui per diem (totum) aliquid agit, (ſ. eſt alicubi et cum aliquo,) ut *pernox*, qui per noctem (*totam*, quod rectius

οἱ πανημέριοι συνῆσαν αὐτῷ, τὰ βέλτιϛα συμβουλεύοντες, καὶ τοσοῦτον ἐνδιδόντες χρόνον [o],	perdii erant cum ipſo, optima conſilia ſuggerentes, ac tantum indulgentes temporis,

o) Comma hoc in Ms. Ba., ut in edd. quibusdam, non item in Stp. etc.

ſimul exprimit in) *pernox*, παννύχιος, totam noctem durans" ſic afferens adeo tertium vertendi modum, per ſimpl. acc. *temporis*, ubi proprie ellipſis eſt prioris praep., ut noſtrum reddas etiam *totum diem*; quos omnes modos adhibent Stp. Th. ſub Lat. Bg. in Hom. Ἰλ. τ', 168. et Cl. Vs., it. in Heſ. ἀσπ. v. 396. Vs. et Ind., poſt quae Stp. „utitur et Herodot. l. l. οἱ π. σ. ἀ. Polluci (1, 64.) eſt πανημέριον ſ. πανήμερον τὸ δι' ὅλης ἡμέρας πραττόμενον" ubi Poll. per praep. quoque reſolvit, et ap. Stp. eſt iterum depravatum Noſtri nomen, etiam in Lex. Baſ., ubi et „Hom. Ὀδ. ό, 184. (Cl. V. toto *die*) i. e. διὰ πάσης ἡμ. ſ. δι' ὅλης ἡμ." cf. Ind. Ern. it. Orph. et Gs. ad hunc Arg. v. 1005., Call. Luc., praeter quem in nullo proſaico noſtrum reperi, Heſ. 2, 851. m. Fiſch. Praef. ad Well. Gr. ed. noviſſ. p. 11. m. et Palm. Ex. in A. Gr. p. 479. m. „*per* totam *diem*, ſine ulla noctis parte intelligi debet, (die populariter ſumto nec mathematice, ſed ib. Ind.) π. πλοῦς, diurna *navigatio*" per ſimpl., ſine πᾶν, aut hoc comprehenſo iam in Lat. iſto, cf. infra 1, 17, 13. παννυχ.

τὰ β. συμβ.) P. deſerit etiam Sch. in β. „*optima* conſ. *dare*" cum Bg. per phraſin, ubi, v. Lat. aſſumto alio, Gr. v. mutatur in ſubſt. affine, cui adi. Gr. accommodatum eodem caſu, hic variante Noſtro cum 1, 4, 9. per ſyn. adi., ſed cum §. 14. ib. ſine pron. caſu αὐτῷ, quia hic iam expreſſus erat in membro priori, e quo repetendus, cf. totum ap. Dem. 136, 3. τὸν τὰ β. — συμβουλεύσαντα, ſine Ind., cui add. 108, 4. 8. 26. 110, 18.

τοσοῦτον) Ad τοσ. ſubaudi μόνον. *Reisk.* idem monens ad Polb. p. 329. m. cum in aliis, tum in τοῦτο, ſed in noſtro adi. ſimiliter Abr. ad Aeſch. 2, 23. i. „τοσοῦτο eſt τοσ. μόνον" quomodo capias et τοσαύτην infra 6, 4. 11., qua de ellipſi nihil ap. L. Boſ. p. 559., ut hic diſerte etiam Vern. rec., *nur* ſo *viele Zeit*, cf. Abr. Dil. Th. p. 661. m., ut Bg. ratio, partim e P., in adi. cum gen., etiam ad Luc. 1, 204. ult. a Gs. adhibita, proprie alia Gr. eſt, v. c. ap. Ael. V. h. 12, 44. p. 800. i. τοῦ χρ. τοσοῦτον, tantum *temporis*, ubi ſuppleas μέρος ſ. διάϛημα, tacente L. Boſ. Ell. in utr. hoc ſubſt., ut de Lat. *ſpatium* ſ. *intervallum* explendo ad Bg. etiam Lindn. Hor. Turſ. et G. Th., qui ne habent quidem Bg. formulam, ſed rectionem modo Hor. p. 1048. i. et Gs. v. *tant.* 718, e. p. ſq. i. et l. 33. it. v. *temp.* 739, 45., cf. de noſtra formula L. N. T. cum Ind. Ael. V. h.

ἐνδιδοντ.) Alciphr. 3, 3. de foeneratore οὐδὲ εἰς ὥραν ἐνδιδούς. *Leisn.* p. 280. i., ubi Bg. Vs. *neque* in horam *concedens*, ſc. ταῦτα, ſortem et uſuram, ſed ut hic potius quaeratur, quis v. ἐνδ. uſurparit cum ſubſt. χρ., quod non deprehendi, nec ap. Stp. Th. (ubi nec Lat. Bg.) ſed 1, 995. e. modo contrariam formulam tropicam „ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, *ſi* tempus *dederit* ſ. *permiſerit*" et aliam cum acc. rei Ind. Thuc. Dem. Xen. Mor. Ἑλλ. et Cyr. it. Z., ubi pro ſimpl. δοῦναι, quod et ib. noſtro v. ſubſtituitur, Ariſt. Kuſt. Dion. Caſ. Abr. Auct. Dil. Th. p. 297. e. Tim. L. R. p. 74. N. 23., ut alio ſenſu Z. Xen. Bach. et Suid. 1, 739. m. ἐνδώσειν, ὁρίσαι,

ὅσον ἐνόμιζον αὐτάρκη. πρὸς σώφρονα τοῦ σώματος ἐπιμέλειάν P. παρεισδύντες δέ τινες | quantum putabant ſufficiens ad ſobriam corporis curam. 2. Sed, cum irrepſiſſent non

p) In Ms. Ba. hic punctum eſt. *Mart.* quod et nos ſelegimus cum edd. quibusdam et Ms. Bg., pro colo Stp. etc., e μὲν et δὲ, opinor, his §. §. inter ſe relatis, cf. 1, 2, 9. ſq.

προστάξαι, *definire*, praeſcribere, *imperare*, καιρὸν δὲ τῆς διαβάσεως καὶ τόπον αὐτὸς ἐνδώσειν ἔφη, traiectus *vero* tempus *et* locum *ſe* ipſis *praeſcripturum* eſſe *dixit*, quod eſt noſtrum *angeben*, i. indicare, definire, et ſimpl. Lat. *dare*, pro conſtituere, v. G. Th. 239, 35., ſed h. l. *dare*, pro concedere, permittere, nobis *verſtatten* et *vergönnen*, it. *geben*; Sch. faciente in ἐνδ. „χρ. πρός τι, indulgentes *tempus* ad aliquid" fere cum Bg., ut aliunde Bud. C. 1229, i., quo in Lat. ſaltem ſervatur praep. Gr., ubi G. Th., praeter Gr. n. „συγχωρέω, χαρίζομαι, — donare, concedere, permittere" et dare ſimpl., unde et L. Ern. reddit *praebere*, quod eſt idem cum *dare*, monens in pr. ἐν nihil de vi in compoſ., quam Z. ad Vig. p. 593. b. m. Nr. 7. nec in noſtro v. praeterit, ſed alio in loco ac contextu, qui hic requirit ſupplementum aliquod, v. c. extra ſocietatem et inſtitutionem ſuam, (quod latet in pr. οἱ π. σ. ξ.,) aut etiam aliud, e. g. ad alias res, praeter cogitationes et deliberationes de imperio et rebus publ., quod eſt ſimul in pr. τὰ β. σ.

ὅσ. ἐνομ. αὐτ.) ſc. εἶναι, cf. 1, 5, 19., P. deſerente tum Bg., nominatim in Lat. ad v. ἐνομ., (quod et ap. G. Th.) tum Sch., qui cum Bg. in αὐτ., ſed in „σωφρ. *moderatam* curam *corporis*" hic de re, pro non nimius, ſed iuſtus, legitimus, decens, conſentaneus non tantum valetudini ſervandae, viribus corporis firmandis animoque reficiendo, ſed etiam dignitati perſonae atque imperio, ut ne graviores curae ac res negligerentur prae cura ea corporis; quomodo iterum Sch. reddit cum Bg. in ἐπ., ſed in „σωμ. *corporis* valetudini *tuendae* cura *moderata*" fere cum P. liberius, tenente Stp. Th. tantum in ἐπ. „σώματος e Gal. *curatio* corporis" qui ſenſus eſt medicus, (qualis et in v. ἐπιμελεῖσθαι, pro θεραπεύειν ſ. ſanare, cf. ad Luc. 3, 368. N. 74.) ut h. l. popularis, dum curatur, ut corpus ſanum ſit ac firmum robuſtumque per honeſtas ac liberales exercitationes atque oblectationes; quam corporis curam cum inde a Socrate ap. Xen. Mem. 3, 12. commendaſſent philoſophi omnes, nunc Commodi amici ſapientem volebant moderatamque, parvo tantum ad eam conceſſo tempore, forte quod iam tunc in Commodo emineret ſtudium nimium oblectationum, ab imperatoris perſona alienarum.

παρεισδ.) *quidam*, qui *irrepſerant*. Sic hoc v. utitur Apoſtolus ep. Iud. v. 4. παρεισέδυσαν — τινὲς λ. *Leisn.*

Ibi utitur h. l. etiam Pric. poſt tria Plut., quorum unus habet act. cum εἰς τὴν πόλιν, de re improprieque, ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ζῆλος παρεισέδυ λ., ſed duo med., ſimiliter tropice ac de re, ſed abſolute, ut reperitur phyſice cum praep. ap. Luc. 3, 96. l. 96., ubi muſca ἐλέφαντα λυπεῖ, ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, *elephantem dolore* afficit, *intra* rugas *illius* dum *repit*, tum de perſ. in act. ap. Ioſeph., v. Kypk. 2, 453. i., et ap. Call. ep. 46, 5. *ſubrepens*, it. de re Geop. *ſubire*, quibus ditandi Bud. C. 212, 41. et Stp. Th., qui non tenet med., ſed act. tantum hinc ſine

των ἐπὶ τῆς αὐλῆς οἰκετῶν, δια- nulli ex aulico famulitio: cor-

Vs., ubi abſolute ponitur, nec tamen phyſice, (quaſi deſit εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν, ob mox ſq. τινὲς τῶν ἐπὶ τ. αὐλ. οἰκ., qui adeo iam in aula erant,) ſed tropice, pro, quum quidam ex aulae famulis ſeſe inſinuaſſent in familiaritatem et animum eius, i. amorem eius et benevolentiam adepti eſſent, cf. Krb. ad N. T. p. 409. e., reddente Sch. „*quum* irrepſiſſent *paulatim* corruptores iuventutis, cf. Iud. v. 4." ubi, ſecus ac Bg. et Leisn., retinet P. adv., cui ſyn. illud Krb. l. l. „*ſenſim* ſeſe *inſinuabant*, (praemiſſo etiam) clam *irrepſerunt*" qualem notionem ſecundariam neſcio an Bg. cogitarit in ſuo, ap. G. Th. „παρεισπίπτω, εἰσδύομαι, παρεισέρχομαι, latenter, more reptilium, ingredi" cum adv. *clam* et v. Bg. fere omnibus Intp. ad N. T. exponentibus noſtrum v., non item omnibus L. N. T., quorum Fiſch. *ſubirrepſerunt*, ignotum G. Th., ut Schw. etiam modo per *ſubrepere*; praeter quod ap. Kypk., tantum *irrepere*, ut in L. Ern., ſicut ap. Bud. C. Stp. Th. et Lex. Baſ. per alia Lat. ſine aliquo adv.; illam tropicam formulam, quae eſt in Krb. „fallo introeundo et me inſinuando" e Bud. et Stp. ductam, recte removente L. Ern., cum in v. *fallere* nihil ſit, quam adv. illud clam ſ. ſubdole, callide, qualia videas et a G. Th. adhibita in explicatis v. *obrepere* et *ſubrep.*, et in Cl. Cic. v. *irrep.*, unde h. l. famuli paraverint ſibi amorem Commodi *clam*, i. ut ipſe non id ſentiret, aut amici eius non animadverterent, quum famuli non id prae ſe ferrent, aut *callide*, arte aliqua uſi, ſimulando, blandiendo, ad gratiam voluntatemque agendo ac loquendo; quales artes a Noſtro deinde narrantur; me putante contra, verbum hic eſſe i. q. εἰσδύναι improprio ſenſu, ut Lat. *irrepere* et *inſinuare*, pro amorem alterius ſibi parare ac conſequi, ſed pr. παρὰ nec neceſſario, nec ſemper vim aliquam habere, cum 1) diſerte cum eo v. ſit adv. iſtius notionis ſecundariae, ut ap. Kypk. l. l. e Diog. L. λαθραίως παρεισδὺς εἰς τὴν πατρίδα, quod recte vertit „*in patriam* clanculum *ingreſſus*" cum ed. Menag. et adeo per ſimpl. 2) alia ſint v. v., ſimiliter compoſita, ubi eadem pr. παρὰ nec reddatur, nec quid ſignificare putetur, ut in L. Ern. v. παρεισάγω, παρεισβάλλω, παρεισέρχομαι, et Loesn. p. 252. m. „pro *intrare* ſimpliciter παρεισελθεῖν uſurpatur" ad quem locum N. T. pertinent Suidae 3, 48. e., cf. de pr. παρὰ, pro clam, (quae notio non obvia in Lexx., niſi in v. v. quibusdam, inde compoſitis, ut L. Ern. v. παρακούω,) ſeparatim agentem Z. ad Vig. p. 632. b. e. Nr. 12. cum Ind. Dem. v. παραδηλοῦν et παραδῦναι, ubi „irrepere, clam, callide inſinuare" quae notio poſtr. adv. pendeat ab illa, cum παρὰ in compoſ. valet depravationem et peccatum, v. L. Ern. et Z. l. l. p. 631. b. Nr. 2), p. ſq. Nr. 3).

τινες τῶν) i. quidam aulicorum. Gr. etiam dr. ὁ ἐπὶ τῇ αὐλῇ οἰκέτης. Sic ὁ ἐπὶ τοῦ ὀρύγματος, ap. Lyc. adv. Leocr. §. 237. p. 197. (R. Or. V. 8. p. 672. carnifex,) ὁ ἐ. τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως, cubicularius Act. 12, 20. v. et Act. 8, 27. (et L. N. T., nominatim Krb. v. ἐπὶ Nr. 11.) it. Ach. Tat. 6. p. 391. ὁ ἐ. τῶν δεσμῶν. *Leisn.*

Sch. „ἐπὶ officii ſ. dignitatis, οἱ ἐ τ. α. aulici" male ſine οἰκ., ſed peius h. l. per notionem iſtam, ubi modo eſt ſimplicis loci. In rel. Bg. e P., ſupplendo iterum particip. ὄντων, *quidam* famulorum, *in* aula *verſantium*, ſ. quidam famulorum, qui in aula erant, vivebant, habitabant, hinc quidam aulae famulorum, quidam aulicorum famulorum, quos

φθείρειν ἐπειρῶντο νέον ἦθος rumpere conabantur teneram

quidem (non vero amicos imperatoris §. pr., forte et ipſos Lat. *aulicos* appellandos, nobis *Hofleute,*) hic intelligo, res domi viliores, veſtes, cubicula, rel curantes, (qui, cum ſaepius eſſent ap. imperatorem, interdum et ſoli, facultatem ſane habuerunt idoneam ad animum eius corrumpendum,) cum is uſus τοῦ οἰκέτης ſit ap. Noſtr perpetuus, nec alter, pro amico regio, aliunde mihi notus; quanquam ſcio, eſſe interdum honeſtius leniorisque conditionis nomen ac latius, quam ſervi et δούλου, cf. Stp. Th., qui et iam habet Suid. 2, 663. m., non coll. ad Heſ. 2, 724. i. 726. i., Ind. Xen. Cyr. Z., par ut ſit Lat. *domeſticus,* v. G. Th., ap. quem ſine Gr. „famulit. — *aulicum* Spart. appellat famulos omnes Imperatoris" a cuius conſiliariis infra §. 22. clare diſtinguuntur οἱ περὶ αὐτὸν θεράποντες, qui idem cum noſtris, per variationem; ut et Suid. noſtrum οἰκ. explicabat l. l., cf. Heſ. 1, 1699. m. θέραψ. θεράπων, οἰκέτης, δοῦλος, ſed L. N. T. Schw. p. 528. N. 1. ex h. l. „irrepſerunt *autem* ſervi *aliqui*, aulae *praepoſiti*" nec recte vertens, nec recte comparans ad locum N. T., ut et dubitari poteſt, quod ad L. Boſ. Ell. p. 92. e. cenſetur „in οἰκέτης ſaepe δοῦλος ſubaudiri" cum per ſe ſit ſubſt.

διαφθειρ.) Sch. in „νε. iuvenilem *indolem*" adi. hoc ducens e ſubſt. P., *iuvenis* imperatoris *indolem*, quod aliquem deducat eo, ut putet, illum habuiſſe potius νέου, in gen., ad βασ. relatum; niſi memor ſit libertatis iſtius Intp., qui forte neſcivit, quomodo conciliaret νέον cum ἦθ, quomodo eadem res impedivit Vern., ut ſimpl redderent, *den* jungen *Herrn*, cum tamen haberemus ſimiliter *das* zarte *Gemüth* ſ. *Herz*, quod eſſe ἦθ., dictum in Exc. ad 1, 2, 6., ut adi. νέος cum Bg. Lat. etiam ap. Stp. Th. 2, 1028. G. e. aliunde, nihil ſimile afferentem ib. aut in ἦθ., quale quid tamen Ind. R. Or. V. 6. p. 849. i. τοὺς ἔτι νέους καὶ νέαις ταῖς διανοίαις χρωμένους, ed. Marb. Lyſ. p. 380. e. *iuvenibus* et *iuvenili* animo *obſecundantibus*; hac de vi v. χρ. tacente Rsk. Ind., qua nec opus, cum aeque procedat vulgari ſenſu, pro habere; ut tamen et h. l. reddas, *iuvenilem* animum *imperatoris*, i. non tam rudem, ignarum et rerum uſu carentem, quam credulum et cereum, flexilem, mollem in omnes partes ac formas, it. proclivem ad vitia resque ſuaves, quae et deinceps memorantur; quibus in animum Commodo revocandis pingendisque cupiditatem ei commovebant, ut a rebus ſeriis, gravioribus et moleſtioribus avocaretur ad voluptates et vitia; quod hic dr. *animum* eius *corrumpere*, i. depravare, vitioſum reddere, malis implere et cogitationibus, ſententiis, iudiciis, et cupiditatibus motibusque; ut G. Th. „teneriore — *animo*, i. molliori, — anni *teneri*, i. pueriles, (quod par illi pr. *iuvenilis*, nec tamen cum ſubſt. Bg., quod ibi non eſt diſerte pro animo, ut nec per Indd., pro quo tamen ſaepe ponitur, et hic a Bg. haud dubie, ſed) *corrumpo*, φθείρω, διαφθ.. — totum rumpere, vitiare" quae vis Latinae praep. et in Gr. per ſe cadit, pro totum, plene perdere ac pravum reddere, ſed h. l. redundat, cf. 1, 4, 12. m. διατ., in primis ob 1, 8, 5. e., ſicut et Lat. illud pro ſimpl. depravare ponitur, ſufficiens in Gr. noſtro vertendo, quanquam ex alia praep. compoſitum, cum Lat. propius *diſperdere*, ab ipſo Bg. in Gr. noſtro 1, 17, 8. e. adhibitum, non ſic de animo uſurpetur, quanquam eodem ferens et ad notionem ſimpl., (cf. G. Th.) ut diſerte Thom. M. p. 230. ſqq. διέφθορεν, ἀντὶ τοῦ ἔφθειρε, cf. Ind. Z. Xen. Cyr. et Bach. cum ſyn. ψυχήν.

βασιλέως q, ὅσοι τὲ κόλακες indolem imperatoris, quotquot

q) Hic in Ms. Ba. colon, ut punctum in edd. A. et B., v. N.

ὅσοι) Uno hi verbo *paraſiti* dr. ab hoc ipſo etiam 2, 6, 10. τὸ τῶν παρασίτων πλῆθος, de iis, quos circa ſe habebat Iulianus. *Steph.* Aliis dr. οἱ ἀμφὶ τὴν τράπεζαν, et τραπέζης φίλοι, et ſic potius dicendi ſunt. *Stroth.*

Stp. Th. 3, 118. F. i. „Philoſtr. κόλακα καὶ παράσιτον, καὶ μάγειρον, καὶ τοὺς ἐκ τῆς τραπέζης. At Herodi. l. 1. ὅσ. — τρ. (e P., ut Bg.) Cic. dicit, *omnium* menſarum *aſſecla.* (2, 312. C.) ap. Plut. ſunt αὐλικοὶ κόλακες, aſſentatores *aulici.* — Veteres autem poëtae τοὺς παρασίτους vocabant κόλακας" qui recte ib. τρ. tropice capit, pro cibo ac potu, in menſa poſitis, epulis, coena, cf. Suic. Th. L. Ern. et N, T., Ind. Polb. Ern., Xen. Κ. Cyr. et Bach., Ael. V. h., Plut. Krg., Rsk. ad Auct. Gr. V. 1. et ib. Diod. S. p. 89. m., reddente Sch. in „τρ. menſae *adulatores*, (ſed in κ. poſt P.) Tales Phocyl. v. 88. vocat τραπεζοκόρους" v. 86. ed. Schier. μηδὲ τρ. κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους, *neque* menſipetas *adulatores* fac *ſodales*, mutante etiam Bg. formulam Gr. iterum in ſyn. ex adi. et ſubſt., ſed in adi. non optimae Lat. eo ſenſu, quo Lat. tamen utuntur et in Hom. Ἰλ. ψ', 173. τραπεζῆες κύνες, menſarii *canes*, ſed χ', 69. τραπεζῆας πυλαωροὺς, *menſae* aſſeclas *ianitores*, quae Lat. ſunt prioris explicatio, cf. Gat. Adv. Miſc. Poſth. p. 876. e. Heſ. 2, 1407. i. cum N. 4. „Hom. Ὀδ. ρ', 309. (ſine Ind. Ern.) τρ. κύνες, (Cl. menſales *canes*,) Schol. οἱ περὶ τὰς τραπέζας ὄντες" mox ib. τραπεζεύς; παράσιτος λ. it. 1, 1397. i. ἐπιτραπεζίδιος, ὁ παράσιτος, cum N. 2. „menſarum *aſſecta*, — Belg. *een* tafel-*broeder*" nobis *ein Tafelbruder*, quo tamen hic non utar, Suid. 3, 497. i. et 1, 757. m., unde forte ap. Gat. l. l. pro ἐντραπεζέται leg. ἐντραπεζῖται, quod ſaltem analogiam cum τραπεζίτης habet, tum Ind. Plut. Krg. „τραπεζεὺς, ſectator coenae" ſed Gs. Chr. „menſae *aſſecla*, ab Hom. ſumtum, qui *canis* nomen (adi. ſ. epitheton) fecit" quod forte et Noſtro in mente fuit in formula ſua, (non ſic alibi tota reperta mihi,) furtum tamen tegenti arte aliqua, dum pro τραπεζεὺς ſumſit affine ſubſt. τράπεζα, et, pro iſtius caſu recto, obliquum τραπέζης, cumque τραπεζῆες, pro τραπεζεῖς, ſubſt. ibi pro adi. ſit, ut in Lat. v. c. *canis venator*: videas, Noſtri κολ. τρ. convenire, ac per ſyn. formulam mutari poſſe in κολ. τραπεζεῖς ſ. τραπεζῆες, et, quia vocab. κολ. eſſet univerſum, ſignificans interdum ſimpl. adulatorem, addito ſubſt. τρ. Noſtrum voluiſſe ſenſum illius magis definire, et forte ſimul innuiſſe eius notionem pro paraſita; unde, opinor, tum ſalva erit dicendi ratio Noſtri, tum nemini veniet in mentem correctionis in κολ. τραπεζεῖς, cum, etſi lapſu in η et ει facili, lectio vulg. ad ſententiam conveniat tamen. A Luc. quidem 1, 120. l. 6. componuntur, ut ſupra ap. Philoſtr. παρασίτοις καὶ κόλαξι — παραδοθησόμενος, *paraſitis*, aſſentatoribus — *obiiciendus.* Nobis ſuffecerint hic *Schmarotzer*, ſ. nova quodammodo *Tiſchſchmeichler* et *Tafelſchmeichler*, i. aſſentatores coenae cauſa, et qui propterea aſſentantur, ut ad coenam vocentur, aſſentando et adulando menſam coenamque petunt; ferente G. Th. in Bg. *adul.* Gr. n., ſed in adi. modo τραπεζίτης. De diſtinctione, P. iterum diſſolvit Noſtri periodum ac ſeriem, poſt βασ. inſtituens novam rem, puncto aſſumto, et *quippe*, pro nam, praemiſſo; ut Bg quoque videtur novare quid, dum τὲ poſt ὅσοι omittit, referens ille id forte non ad pr. τινὲς τῶν — οἰκ., ſed ad ſq. καὶ, ubi τὲ

τραπέζης, καὶ τὸ εὔδαιμον menſarii adulatores erant, et

redundare ſane poteſt, quia τὲ — καὶ ponitur pro uno καὶ, unde Bg. ſumſerit modo unum ſubiectum, unos illos ſervos, ante ſ. poſt ὅσοι intelligens voculam *nempe*, quaſi famuli iſti, ut genus aliquod, per ſeqq. tantum definiantur magis et per ſpecies aliquot. Mihi quidem ab illis famulis diverſi videntur, qui hoc membro pinguntur, et ὅσοι τὲ, ut 1, 4, 1. m., adhiberi iterum in re alia et nova, ſeries ut ſit tota haec, ut Noſter illa διαφθ. — βασ., quae ſunt proprie copula et praedicatum, poſuerit in medio, utrinque autem ſubiecta, pro, *ſed* corrumpere *conabantur*, ſ. corrumpebant *tenerum* animum *imperatoris* quidam *inſinuantes* ſe *aulicorum* famulorum, *qui* que *menſarii* adulatores *erant*, quod v. ſubſt. ἦσαν, hic oppreſſum, Bg. ſtatim explevit, copulans ita impf. cum ſq. praeſ. μετρ., ut in Gr. iunguntur ſqq. particip. temporis praeſ. cum pr. impf. ἐπειρ.

τὸ εὐδ.) Obſervat A. Schottus Obſ. h. 3, 12., Herodianum Demoſthenis valde ſtudioſum fuiſſe, et inter alia etiam hunc locum adducit, in quo ſit eum imitatus. Nam Dem. in orat. illa, adeo a Cic. celebrata, π. στεφ. ita loqui, τὴν εὐδαιμονίαν τῇ γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετρεῖν. Talibus ſcil. hominibus iam ante deditus Commodus, nunc ad conſuetudinem redit, v. Lampr. Comm. 1. et 2. *et patris* miniſteria *ſeniora* ſubmovit, *amicos* ſenes *abiecit*, ut paulo poſt ſequitur, ταῖς ὑποθήκαις καὶ συμβουλίαις αὐτῶν χαίρειν εἰπών, *valere iuſſis admonitionibus eorum et conſiliis*, Xiph. Comm. pr. *Boecl.* Haec phraſis, a multis uſurpata, a Dem. ſumta videtur Schotto Obſ. h. 3, 12. p. 142. Nam Dem. π. σ. (R. Or. V. 1. p. 324. l. 24. τῇ γ. μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχ. τὴν εὐδ. Sic Ach. Tat. 1. τῇ γ. μετρεῖν τὴν ἡδονήν. Aliter hanc phraſin effert Alciphr. 2, 4. p. 258. (e.) ἐν τινὶ πράγματι (ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι) τὴν εὐδαιμ. κατατίθεσθαι, (Bg. V. *ut qui* in *me* et *comoediis* felicitatem *ponas.*) Hi ſunt, qui ſe ſomno, et conviviis, et delectationi natos arbitrantur, non laudi atque gloriae, ut Cic. p. Sext. c. 66. ait. *Leisn.* Falſam eſſe Cod. lectionem γάστριον iam ex loco Dem. Or. p. Cor. a Schotto allato patet. Certe imitatus eſt Herodi. illum, iisdem verbis dicentem τὴν εὐδ. τῇ γ. κ. τ. αἰσχ. μετρεῖν. *Stroth.*

Codd. lectio, quorum illa Ms. Bz. vetuſtam ſeriem oſtendit iterum omnium unam, merum eſt ſcribae vitium, e prioris vocab. ον ſyllaba, quae adhuc in mente haerebat, manu ſcribente vel invito atque inſcio domino, qualia quotidie ſcribentibus eveniunt, quam rem, veluti ſacram aliquam, ſtultitia ſevera ac fidelis reliquorum librariorum conſervavit. Et quanquam eſt vocab. tale γάστριον, (v. Heſ. 1, 804. i., ſuſpectum illud Stp. Th., nec L. Ern. memoratum,) ac ſenſum habet aliquem forte *felicitas guloſa*, i. felicitas ventris gulaeque, edendi ac bibendi, ſ. in his quaeſita: tamen hic orationis ſeries et conſtructio non id fert, cum τὸ εὐδ. unum ſubſt. hic non habeat locum, quia καὶ τοῖς αἰσχ. ſolitarium tunc ſtet, ac καὶ, pro *etiam*, ſ. etiam adeo, non ſenſum edat, ſed contra requiratur adhuc alius dat., et adeo γαστρὶ, qui caſus et firmatur loco Dem., quem Noſter imitatus eſt cum arte iterum, ut primo alium verborum ordinem inſtitueret, deinde ſubſt. τὴν εὐδ. commutaret cum ſyn. neutr. adi., quod, ignotum Stp. Th., uſurpat Thuc. p. 125. l. 87., ubi Schol. ἡ εὐδαιμονία, tum Luc. 1, 460. l. 96. et 54. l. 67. καὶ πορφύρᾳ καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδ., purpura *que* et *potentia* felicitatem *metitur*,

γαστρὶ [r] καὶ τοῖς αἰσχίστοις qui felicitatem ventre ac ob-

r) τὸ εὐδαιμονγάστριον ſic eſt in Ms. Ba. *Mart.* ſed in Ms. Ve. τὸ εὔδαιμον γάστριον diviſa, ut in Excp. Ms. Vi. γάστριον modo, v. N.

ubi N. profert locum Dem., noſtrum et alia ſimilia, ac ſimul cum v. noſtro μ., quod pro aeſtimare, diiudicare, exiſtimare tenet Stp. Th. 2, 902. F. e. aliunde et e Dem. l. l., addens „ut Cic. *omnia, quae ad beatam* vitam *pertineant*, (quae eſt modo periphraſis ſubſt. *beatitatem* ſ. *felicitatem*) ventre *metiri*“ cf. Bud. C. 358, 38. L. Ern. et N. T. Rs. ad Polb. p. 160. m. Abr. L. Ariſt. p. 97. i., Poll. 6, 191. τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖ κέρδει et 3, 112. — μετρῶν χρήμασι, imitantibus et noſtratibus tropum in *meſſen*, abmeſſen *nach* rel., cf. ſine tropo Xen. Mem. S. 1, 6, 10. ἔοικας — τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι, ubi ſubſt. τὸ εὐδ. et τὴν εὐδ. ceperim non tam philoſophorum more, cf. Suid. 1, 883. e. it. p. ſq., quam pro fine bonorum, ſummo bono, maxima voluptate ac ſuavitate; reddente Sch. „γαστ. *ventre*, voluptate gulae, *felicitatem* metiri“ quo Lat. *gulae*, it. ſevero Bg (e P.) reddit aliunde Stp. Th. 1, 818. C. e., non tamen interpretatus, quid ita improprie γαστ. ſignificaret, quod, cum κοιλία ſumtum proprie, vel de ventre ac parte corporis inferiori, vel de ventriculo, cf. ib. et Ind. Xen. Cyr. *Z.*, ut de ventriculi cupiditate, v. Ern. Call. Cer. v. 89., ſignificat deinde vel res, cibum et potum, quae in partes illas corporis deſcendunt, vel cupiditatem edendi bibendique, vel voluptatem e cibo ac potu, perceptam iſtis partibus cum gula et palato, v. Fiſch. de vit. L. N. T. Prol. 12. p. 7. ſq. Ind. Ern. Hom. et Xen. cum Cyr. Mor. et Z., Ael. V. h. Plut. Hſ. et Luc., e quo et illud huc pertinet 3, 233. l. 26. μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι, menſuram *felicitatis* (non *voluptatis*) in *ventris* voluptatibus *collocent*, cf. Ovid. Met. 15, 173. ne *pietas* ſit *victa* cupidine *ventris*, ubi noſtrates, ex conſuetudine Verſ. N. T. Phil. 3, 19. it. ſcriptorum Lat., ferunt ſeverum vocab.; Noſtro hic quoque per periphraſin innuente, quos Gr. uno v. appellant γαστέρας. cf. L. N. T. Ind. Heſi. Xen. Z. Bach. Heſy. Cup. Obſ. 3, 10. i., ſ. γαστριδούλους, v. Munth. Ind., it. γαστριμάργους, cf. Stp. Th. Ind. Fiſch. Aeſch. cum Suid. et Heſ. Sed gravior eſt res in τοῖς αἰσχ., ubi, tacente Stp. Th., ſubintelliguntur ſubſt. πράγματα ſ. ἔργα, ut diſerte R. Or. V. 8. Ind. And., it. ſimul cum τὰ κάλλιστα V. 4. p. 950. m., ut ſint, de vulgari notione, res turpiſſimae, turpiſſima facinora, ut Dem. locus aliquis redditur a Kuſt. ad Heſ. 1, 1200. N. 21., quae univerſa notio hic non ſatis commoda videtur, (quia Noſter tum dicturus erat καὶ τοῖς αἰσχροῖς ἄλλοις, aut ſaltem καὶ τοῖς αἰσχίστοις ἄλλοις,) ſed potior Bg. vis atque interpretatio, partim e P. ducta, ut τὰ αἰσχ. anguſtiori ſenſu ſint res ac voluptates obſcenae venereaeque, ſermones, ioci, geſtus obſceni et illiberales, utque tangantur h. l., qui 1, 13, 16. e. dr. γελωτοποιοὶ καὶ τῶν αἰσχίστων ὑποκριταί, i. hiſtriones ac mimi. De impuritate quidem et hominibus impuris in univerſum Dem. illud ſupra accepit Kypk. 2, 318. m. „eiusmodi homines, voluptatibus mancipati, dicuntur — *felicitatem* ex *ventre* et *rebus* turpiſſimis *metientes*“ ſubiecto etiam e Dion. H. S. T. 1. 332, 11. οὓς — ὁρῶσι τῇ γαστρὶ (hic cum attic. ſine diſcrimine) καὶ ταῖς αἰσχίσταις ἐζηκότας ἡδοναῖς, qui *ventri* et *turpiſſimis* volupt. *vixerunt*; in quibus locis, ubi γαστὴρ praecedat, ſubiectas deinde voluptates cupiditatesque non intelligi univerſas, ſed praecipue illas impuras, ſatis effeciſſe videtur Kypk.

μετρoῦσιν, ὑπομιμνήσκοντες [f] 3. ſcenis metiuntur, admonen-

f) Ms. Ba. ὑπεμίμνησκον, quod Stp. rectius putabat. *Mart.* Sic et in Mss. rel. cum edd. Ing., v. N.

per loca, ibi prolata antea, quorum et eſt Luc. 3, 675. l. 3., ut de hiſtrionum mimorumque obſcenitate v. Carpz. Parad. St. p. 155. Stp. Th. 2, 941. B. i. ex Ovid. Triſt. 2, 497. *quid? ſi* ſcripſiſſem *mimos*, obſcena *iocantes*, et v. 515. *ſcribere ſi fas* eſt *imitantes* turpia *mimos*; ubi *turpia* et *obſcena* inter ſe permutantur, ut et alibi *turpis* et *obſcena* fames, v. Ind. Flor. Utque Noſter l. l. diſerte dixit, in aula Commodi invaluiſſe hos homines, quod et de Heliogab. 5, 7, 14. memorat: ſic quoque de Commodi turpi voluptate habet 1, 13, 15., ſed multo plura Lampr. p. 473. 478. e. 480. e. *appellatus eſt a* mimis *quaſi obſtupratus*, 487. 489. e. 501. ſq. 504. Hic interea cum Noſtro ut dicturus univerſe ſim in noſtrate lingua *die* ſchändlichſten *Sachen*: ſic e mea ratione quatuor Commodi corruptelae exiſtent, famuli, tum adulatores menſarii, ſuam illi cuticulam bene in menſa curantes, domino ac regi tantum ſermonibus blandis noxii, porro guloſi, voraces, potores, denique laſcivi, obſceni, impudici, qualis et ipſe Commodus, Lampr. l. l. p. 500. i. *etiam* puer *et* guloſus *et* impudicus *fuit.* Adoleſcens *omne genus infamavit hominum, quod erat ſecum, et ab omnibus eſt infamatus*; quanquam et haec iniri poteſt ratio, ut duo tantum ponantur genera corruptelarum ſumma, primum famulorum, alterum paraſitorum, qui deinde duplicis et ipſi fuerint formae, inſervientes gulae, et obſcenis rebus dictisque eximii; in quo comparari poſſunt ad 1, 13, 16. m. dicta de paraſitis pro ridiculorum genere, qui etiam e turpibus rebus captare riſum ſolent; ut poteſt in Gr. ſubſt. παρασ. haec notio fuiſſe; quanquam Lat. G. Th. modo ſic profert „*paraſitus*, παράσιτος, ἐπιτραπεζίδιος, qui aliorum menſas et cibaria ſequitur, quique ad voluntatem eius, in cuius contubernio ſit, omnia loquitur et facit, nihil repugnans, cibi et ventris gratia“ quod Lat. *omnia* etiam ad obſcena vagari poteſt.

ὑπομιμν.) Rectius ὑπεμίμνησκον, ut in vet. *Steph.* Perperam in Cod. legitur ὑπεμίμνησκον. Tota enim oratio pendet ab illo διαφθείρειν ἐπειρῶντο. *Stroth.*

In Mss. noſtris recurrit poſtea quoque mutatio particip. in tempus finitum, plerumque in pluribus particip., qualis cauſa hic eſt, ubi ſi fingas, olim ὑπεμιμνήσκοντο in med. fuiſſe: de more Mss. noſtrorum act. ὑπεμίμνησκον ſit gloſſema, mutans med. in act., ex illo το med. formae facile τες orto, ut τε alibi; unde lectio nova cohaereat cum pr. ὅσοι τὲ et ἐπειρῶντο, ſicut et quis, ad corrigendum inclinatior, propius veniat ad veſtigia lectionis vulg. per ὑπεμίμνησκόν τε, diviſis vocibus, quae coaluerint e ſerie Codd. una, accedente ς littera forte ab aliquo librario, qui reperiſſet ſimul ſcripta ὑπεμιμνησκοντε, quod ita ineptum inferioribus nominativis participp. apparet per lectionem vulg., quam deſeruit et P., dux ille fortaſſis iterum Stp. ad corrigendum. Cum Mss. noſtri de manu infida ſuſpecti ſint: videtur manendum in vulg. lect., cuius rectionem Stroth. recte demonſtravit, cum et Bg. manſerit in eadem, et libertas reliqua in hac regione fidem adimat P., e quo v. reddit Sch. partim „*admonentes* illum *deliciarum*“ non quidem adv. iſtius e vi ſecundaria retinens, ut nec Bg. hic, cf. 1, 4, 14. i., at e Gr. ſervans particip., et ſine criſi repetens coniecturam Stp., qui, in Th. brevior, non niſi

αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς [t], tes eum urbis deliciarum, tum

t) Ms. Ba. hic colon, ut iterum mox poſt δινγ.

ex Hom. habet conſtructionem cum acc. perſ. et gen. rei, qualis iterum ap. Luc. 1, 736. l. 98. et Ind. Fab. Aeſ. Hſ., ubi tamen Var. L. per acc. rei, cf. cum gen. perſ. Ind. Diod. S., cum dupl. acc. et rei et perſ. Dem. cum Xen. Cyr. Z., ſed med. ſemel modo ap. Stp. Th., non item paſſ., quod cum praep. et adv. ap. Ael. V. h. 8, 15. p. 557. i. in nobili illo de Philippi modeſtia, δεῖν αὐτὸν ὑπομιμνήσκεσθαι ὑπό τινος τῶν παίδων ἕωθεν, ὅτι ἄνθρωπός ἐστιν, *a quodam* ex *ſervis* quotidie *hoc* ſibi *mane* in *memoriam* revocari, *quod* eſſet *homo*, vel idem paſſ. in ſenſu med., in primis in aor. 1., Ind. ib., Luc. et Fab. Aeſ. Hſ., (quae proſint ad N. T.) R. Or. V. 4. 7. Iſ. et Ant. 8. And. Dem. Thuc. Theophr. Fiſch.

τῆς ἐν Ῥ. τρ.) Formula eſt eadem cum illa §. pr. i. 1, 5, 11. e. it. 25., niſi quod hic cum praep. eſt nomen loci proprium, qualia exempla praebent Indd. ad ſuperiorem locum v. ἐν, ubi plerumque procedit ratio vertendi illa, quae mutat praep. cum ſubſt. in adi., ut Sch. in τρ. „ἐν Ῥ., deliciis *Romanis*" quo tamen vix h. l. utar propter ambiguitatem, cum latius id Lat. adi. ſumi queat de orbe imperioque Romanorum toto, nec anguſte de Roma urbe; unde fortaſſis Bg. e P. alteram delegit rationem per ſubſt. duo in regimine, ut tamen ſubſtitueret nomini proprio aliud nomen appellativum: ubi ſeverior equidem fuiſſem per *Romae deliciarum*; prae qua Lat. ſermonis paupertate in talibus urbium nominibus felicior eſt noſter, rationem Gr. aſſecuturus alio ordine, dum poſtponat alteri ſubſt. praepoſitionem cum ſubſt., *die Annehmlichkeiten* in *Rom*; tenente ſubſt. τρ. Stp. Th. 1, 1594. F. e. pro deliciis, i. mollitie, luxu et delicata vita, ſed H. i. „pro ipſis deliciis, (i. delicatis et ſuavibus rebus,) quae ad vitam illam pertinent" ex h. l. ſine Vs., hanc notionem non repetente L. Ern., ſed modo primam, quae et h. l. ſufficiat pro vita ſuavi, nobis *das Wolleben*; ut tamen Stephano favere videatur analogia tum Lat. in vocab. Bg., (quod per ſe dr. de animi, corporis ac ſenſuum ſuavitate, ſed deinde etiam de grata re ſ. perſ.) tum Gr. in voce ἡδονή, qua de ſupra; ut per Lat. *voluptas* etiam noſtrum Gr. τρ. reddit Gs. ad Luc. 1, 551. l. 3. it. 2, 807. l. 60., quanquam alibi ab ea diſtinguitur diſerte ib. 2, 421. l. 13., ut contra copulatur cum ſyn. ἡδυπαθείᾳ ap. Plut. Hſ. 9, 6., quod vocab. et ipſum tamen a L. Ern. *vita voluptaria* redditur, ut noſtrum Gr. per Lat. Bg. alibi, etiam per *luxum* et *luxuriam*, v. Ind. Plut. laud. it. Krg. Ael. V. h. Luc. cum L. N. T., ſicut de rebus iucundis capi poterit commode iterum ap. Luc. 1, 337. l. 6. (ubi Gs. *luxuria*,) Diod. S. 1, 129. l. 76. (ubi eſt cum πλοῦτος, it. ap. Iſ. Ev. e.) Eur. Cycl. v. 584., e quo poëta laudantur alia ad Moer. p. 407., qui male cenſet, χλιδή, Ἀττικῶς, τρυφὴ Ἕλληνες, cf. N. et Thom. M. p. 915. m., ut patet omnino latius, ad venerem etiam veſtitumque, v. ad Ael. V. h. p. 574. N. 3. et ad Philam p. 62. e., etiam ad victum utriusque generis, et res univerſas, unde ſuaviter affici poteſt animus et corpus, cf. Heſ. et Suid., ut ap. Noſtr. certe ſuavitatum talium quaedam partes mox ſequuntur, cf. ad externam ſpeciem ſimile N. T. 2 Petr. 2, 13. ἡδονὴν ἡγούμενοι τὴν ἐν ἡμέρᾳ τρυφήν, in L. Fiſch. et Krb. recte converſum „voluptatem *putantes* quotidianum *luxum*" ubi ἡδονή i. q. ſupra τὸ εὔδαιμον, ſumma voluptas et unica.

θεάματά τε καὶ ἀκούσματα quae viſu ac auditu iucunda ibi τερπνὰ διηγούμενοι, τήν τε eſſent, enarrantes, tum co-

θεαμ.) A P. diſcedit ad v. διηγ., praeter Bg., cf. 1, 1, 11., etiam Sch. „*recenſentes*, θ. iucundos ſcenicos ludos, ἀκ. auditu *viſu* que *iucundum*, praeſertim in ludis ſcenicis" Bg. e P. inſerente adv. loci ἐκεῖ, quod reſpicit pr. ἐν Ῥώμῃ, unde proprie reperendum erat pron. cum praep. ἐν αὐτῇ, cui par illud adv., utrinque ut requiratur particip. aliquod, v. c. ὄντα, quod et reſolutum ap. Bg. videas, e P., ſed ut iſtorum Inttp. rationem quoque hinc arceſſas, quod ſubſt. duo periphraſi per pron. relat. cum v. ſubſt. et per ſupinum verbi, in ſubſt. latentis, exprimant, ubi tamen procedebant forte Lat. priva *ſpectacula* et *auditiones*, ut Stp. Th. 1, 486. D. i. „ἀκ. τερπνὰ, auditiones *delectabiles*" ſine auctore, forte ex h. l., it. ap. Plut. Hſ. 9, 28. ἀκούσμασιν ἢ θεάμασιν, ſive *auditionibus*, ſive *ſpectaculis*; quanquam tenente G. Th. tantum „*auditio*, ἀκρόασις, ἀκρόαμα, actus audiendi" qui tamen et ipſe ap. Luc. 3, 604. l. 62. τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ᾄσεσον, *mirabilem* illam *auditiunculam* mihi *occine*, et in Chr. Gr Ind. „ἀκ. *auditio*, ut acroama" quo poſtr. Lat. et hic quis utatur, ut ap. Ael. V. h. 2, 13. p. 101. e. ἄκουσμα ἔδοξεν ἥδιστον αἵδε αἱ Νεφέλαι, *hae* itaque *Nebulae* viſae *illis* acroama *ſuaviſſimum*; quibus in locis ἀκ. ſumitur de re ſimiliter, ut hic, it. alterum θ., quae copulantur eodem ſenſu ap. Xen. Mem. S. 2, 1, 31. et cum adi. iterum ἥδιστος, quem locum Ern. Cl. Cic. Ind. Gr. L. v. ἀκ. etiam de re adhibet, explicans" quidquid ad aures ſuaviter deliniendas aut oblectandas comparatum eſt" quod procedit, ubi ἀκ. ſolum ſtat, non item, ubi cum adi. Noſtri aut ſyn. illo eſt Ael. et Xen., quod et cum ἀκρόαμα ap. Xen. Hier. 1, 14., ubi opp. quoque θ., cf. ib. Bach. Ern. Exc. 8. ad Suet. Aug. c. 65. Hdb. ad Xen. p. 70. i. et Ind. Plut. Hſ. v. ἀκ. noſtro, quod ſenſu univerſo, de omni re, quae auditur, fama, rumore, ſtrepitu v. Ind. Fiſch. Aeſch. Xen. Pol. Z., ap. Luc. 1, 91. e. 2, 710. l. 43. Dion. H. S. T. 1. 470, 46. 654, 23. 635, 26. Heſ. 1, 198. e. ἀκ., φήμη, ſine N., at Ael. V. h. 4, 15. p. 359. ἀκ. πεπαιδευμένα, *doctis* ſermonibus *audiendis*, ubi i. q. ἀκροάσεις alias, ſed de perſ. ap. Noſtr. 4, 6, 4. e. et Luc. 3, 2. l. 8., ad quem forte reſpicit Caſ. ad Suet. Aug. c. 74. e., ut de bonitate vocab. Moer. p. 67. et Thom. M. p. 29., ut ἀκρόαμα cum θ. infra ap. Noſtr., ſed de re R. Or. V. 3. 634, 5. V. 4. p. 953. e., at de perſ. Ioſeph. T. 1. p. 924. fere e., cf. Stp. Th., ſed θ. de re quoque ap. Luc. 1, 437. l. 52., cf. p. 325. l. 58.

τήν τε τ.) Pro P. duobus ſubſt. in δαψ. utitur Bg. tantum uno, ſed illo ne Lat. quidem ſecundum G. Th., ut ap. Stp. Th. modo „δ. copia, abundantia, (ſubiecto tantum h. l., ſic verſo,) *rerum* omnium *copiam* atque *abundantiam*" fere cum P., quem referunt Lat. Vss. omnium edd., praeter Ing., quae ſuſcepere Lat. Stp. e marg., in Th. praeterea tenentis „δαψιλής, — dapſilis, largus, (et ſyn. alia,) Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius et magis opiparum. Sed et homo *lautus* appellatur δαψιλής, — δαψιλῶς, large, — it. laute, opipare" cum Xen. loco, quem Ind. Ern. Mem. S. ſimiliter per poſtrema Lat. reddit, ut L. Ern. quoque per illud *dapſilis* in adi., quod ap. Lycophr. v. 779. et 957. pro magnus, ut ap. D'Arn. An. Cr. p. 55. pro multus, quae ad Call. Del. v. 125. pro vulg. lectione non uſurpabat Ern., ubi adeo in malam partem, cf. Ind. Loesn., Dion. H. S. T. utr. Ioſeph., Geop., Abr. L. Ariſt. p. 137. m.,

τῶν ἐπιτηδείων δαψίλειαν κα- piarum dapſilitatem enume-

pro ſplendidus ac liberalis ad Luc. 1, 452. b. m., ut adv. pro largiter Xen. Cyr. Diod. S. et Abr. l. l., ſed ſubſt. noſtrum pro copia, ac tali praecipue „quae prolixa largitate ad utilitates aliorum diffundatur" ad Luc. l. l. a. m., ubi e Diod. S. modo laudatur 1, 140, 62. τῶν δ' ἐπιτηδείων ἁπάντων — πολλὴν εἶχον δαψ., omnium *praeterea* rerum *copia* — affatim *ſuppetebat*, cui add. ib. 43, 73. 324, 80. et T. 2. 5, 89., tum ap. Thom. M. p. 601. μεγαλοψυχία, — ἡ ἐν ταῖς μεταδιδόσεσιν ἕτοιμος δαψ., ubi haud dubie pro animi affectione et Lat. *liberalitas*, ut vertitur ad Poll. 3, 118., ſed Suid. 1, 514. i. δαψιλέστατος, πολυτελέστατος, ſumtuoſiſſimus, *ſplendidiſſimus*, rel. et δαψίλεια, ἡ πολυτέλεια, *magnificentia*, λ., at Heſ. 1, 895. e. cum p. ſq. i. modo in vulgari notione, pro πολὺς etc., ut, quod D'Arn. l. l. ex Alciphr. 3, 55. p. 410. m. ποικιλίαν τῶν ὄψων δαψιλῆ vertit *ciborum* varietatem *multam*, id ipſe Bg. *varietatem* opſoniorum *dapſilem*, ſervata ſic iterum Gr. voce, quae et ap. G. Th. per „abundans, largus, — δαψίλεια Graece id valet, quod Lat. largitas, affluentia, — liberalitas, — *lectus dapſilis*, excellens et ſumtuoſus, *dapſile*, δαψιλῶς, abundanter, Suet. Veſp. c. 9. (immo 19. m., ubi N. tacent,) *dapſiliter*, i. opipare, large, magnifice, ſplendide, — laute. — *lautus*, λαμπρὸς, πολυτελὴς, ſplendidus, nitidus, delicatus, — *laute*, λαμπρῶς, eleganter, — *lautitia*, πολυτέλεια, munditia eſt, quae in veſtitu et cibo fit, (etiam in omni ſupellectili,) — *opipare*, πολυτελῶς, abundanter." Ex quibus omnibus, et quia Bg. adiunctum τῶν ἐπιτ. vertit, ut alias δαψίλεια vertitur, prope adducor, ut credam, eum h. l. δαψ. aliter, quam vulgo et a P. capitur, intellexiſſe, ac vel de lautitia, i. elegantia et pulcritudine, vel de praeſtantia et excellentia; quae notiones continentur in illa Suidae, pro magnificentia, quae forte eſt princeps vis, utpote notationi proxima, cum videatur proprie eſſe, ubi quis δαπανᾷ, ſumtus facit, multumque conſumit, in quo eſt magnificentia, quae et coniuncta cum copia et ſtudio rerum pulcrarum atque excellentium, it. cum liberalitate ſ. beneficentia magna; ut tamen de Bg. nihil praeſtem, cum poſſit peregrinam vocem δαψ. ſervaſſe vulgari ſenſu ob ſemel delectum Lat. ad τῶν ἐπιτ., ne concurreret *copiarum abundantia*, ut ſyn. alias; quae ambiguitas tamen facile vitari poterat alio Lat. ad τῶν ἐπ., v. c. *neceſſariorum* ſ. *neceſſitatum*, ut Sch. „ἐπ. εἰς τροφὰς (καὶ ποτὰ) *neceſſaria* ad cibum (et potum) 8, 5, 7. et abſolute (hinc) *neceſſariarum* rerum" immemor quidem illius ex 8, 5, 7. ἐπιτηδείων ἀφθονίαν, (quod cum noſtro compares pro vulgari τῆς δαψ. notione, maxime ex Heſ. l. l.) at bene reſpiciens ad ellipſin ſubſt. χρημάτων, tacente L. Boſ., ut ſint τὰ ἐπ. res aptae, commodae, utiles et neceſſariae, vitae neceſſitates omnes omnis generis, omniumque hominum, nec modo victus et amictus, ſed et cultus ac quaecunque ſupellex, interdum tamen in primis victus, in eoque interdum modo cibus, cibaria cuiuslibet generis, cf. Stp. Th. aliunde, L. Ern. et N. T. Fiſch. ac Krb., cum Kypk. 2, 422., ubi cum gen. rei, τὰ ἐπ. τοῦ σώματος, ſed abſolute, cum ſ. ſine Vs., Indd. R. Or. V. 4. 6. 7. If. 8. And. Dem. Xen. omnes, Diod. S. Gs. Chr. Fiſch. Theophr., ubi ſemel ſine artic. et cum adi. ἐλάχιστα ἐπ., it. Aeſch., ubi comparantur plena haec et adiuncta per praep., τὰ ἐπ. τὰ πρὸς τὴν δίαιταν, it. τὰ πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν ἐπ., it. cum adi. et ſine artic. iterum, εἰ ὡς πλείστων δέοιτο πρὸς τὸ σῶμά τε καὶ τὴν δίαιταν ἐπιτηδείων, cf. eiusdem de

ταριθμοῦντες[u], *διαβάλλοντές* rantes, atque vituperantes

u) Hoc comma erat in Ms. Ba. cum edd. A. al. et Ms. Bg., pro colo Stp. rel. it. puncto al.

vit. L. N. T. Prol. 12. p. 12. ſq., quibus add. per aliam praep. Ind. Xen. Cyr. Z. τὰ ἐπ. εἰς τὴν δίαιταν, it. Thuc. 495, 36. ὅσα περὶ τὸ σῶμα ἐς δίαιταν ὑπῆρχεν ἐπ., *rebus*, quotquot *ad* corporis *victum* ac *veſtitum* eſſent *neceſſariae*, pro *quae corpori* ad *victum* eſſent *neceſſaria*, et pro ἐς δίαιταν τοῦ σώματος, per periphraſin gen. aut dat. σώματι, ubi de militibus, ut duobus locis aliis Ind., ubi reddunt *commeatum*, cf. Z. Xen. Pol. et Cyr. cum Dion. H. S. T. 1. et Suid. 1, 836. m. ἐπ., τὰ πρὸς τροφὴν ἁρμόδια, ut G. Th. 1239, 69. „ſpeciatim *copia*, τροφὴ, pro commeatu ſ. annona" ſubiectis locis omnibus in plur., et de militibus maximam partem; quas res dum hic enumerant homines, gulae ventrique dediti, τὰ ἐπ. accipiam potiſſimum de victu, ubi iidem homines quaerere potuerunt vel abundantiam in penuria quadam, vel lautitiam in cibo ac potu viliori nec ita iucundo; ut vel ſic res de τ. δαψ. maneat incerta e contextu, poſſintque hic quoque eſſe ſubſt. duo pro ſubſt. cum adi., neceſſitates copioſae ſ. lautae, it. copiae multae ſ. lautae; faciente Sch. in „κ. enumerantes, *laudibus* ferentes *abundantiam*" partim cum Bg. et P., quod v. ap. Stp. Th. in act. tantum e Plut., alia quidem notione, ſed tamen et cum Lat. Bg., ap. G. Th. „ἐξαριθμέω, numero ab initio ad finem, recenſere" quo poſtr. Lat. et Stp. deinde utitur, ſed L. Ern. quoque ſimpl. Lat. *numero*, ut hic quoque capias, pro commemorare; quanquam et alii inclinant ad notionem ſecundariam illam Gs., pro commemorare ex ordine, deinceps, per partes eundo, nobis *hererzählen*, e praep., cf. Z. ad Vig. p. 619. b. m. Nr. 6) „κατὰ augendi vim habet, — καταλογίζεσθαι, enumerare, accurate recenſere" quorum primum modo eſt in R. Or. Ind. V. 4., ut non aliunde novi, ut hic, cum acc. rei, ſed cum pr. ἐν Ind. Dion. H. S. T. 1. cum Diod. S., tum paſſ. in L. N. T., quod Stp. modo tenet ſenſu med., quo de v. Ind. Or. R. V. 4. cum Bg., ſed ad Luc. 1, 394. i. *dinumerare*, quod G. Th. „διαριθμοῦμαι, numerare."

διαβάλλ. Lego δέ. *Reisk.* Tum ſane oppoſitio eſt magis manifeſta, ut, ſervata vulg. τὲ copula, licet ſubaudire particulam aliquam adverſantem, v. c. contra, pro *et* contra *vituperantes*, quo venias eodem ſine vi; ſicut ne opus quidem eſt iſto ſupplemento, quia vetus eſt mos nectendi enunciationes quaslibet, etiam contrarias, per copulativas meras propriasque; et τὲ pro δὲ ſaepe poſt μὲν ponitur, cf. 3, 13, 9. Z. ad Vig. p. 520. b. e. Nr. i.) et Hoog. Op. p. 654. e. Nr. 29., quod μὲν ſaepe opprimitur, ut h. l. in pr. particip. ὑπομιμν., manente tum τὲ pro δὲ tamen; ut quoque P. *ad haec* nihil innuit, quam meram copulam, cf. 1, 2, 3., quem Vern. hic non ſequuntur, inclinantes ad Rsk., at cum P. tamen periodum Noſtri ac ſeriem diſtrahunt, novam rem incipientes poſt καταρ., ubi et edd. Bc. numerum novae §. habuere, a nobis paulo ſuperius ad ὑπομιμν. locatum; errante Sch. in „δ. *vituperantes* locum" adiuncto hoc, ſed reddente cum Bg. fere e P., quod Lat. (nobis *ſchelten* ſ. *tadeln*,) ap. G. Th. cum Grr. al., at cum Gr. n. in v. „*culpo* —, reprehendere, contrarium eſt verbo *laudare*" nec Lat. Bg. tenente Stp.

τε πᾶσαν τὴν ἐπὶ ταῖς ὄχθαις omnem in ripis Iſtri tem-

Th., ſed tamen notionem in his 1, 675. B. e. pro „generaliter criminari, inculpare, rel.“ qui et, ut hic, cum acc. rei ſemel profert e Plut. D. e. ſine Vs., cf. tamen Ind. R. Or. V. 4. cum Luc., ubi Gs. 1, 680. l. 38. τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, *in laude libertatis*, et *ſervilis* humilitatis *vituperatione*, Ael. V. h., ubi 2, 18. p. 114. e. διέβαλε τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, *vituperavit*; ut reſpondeat proprie Lat. *traiicere* et *traducere*, (noſtrum *durchziehen* et *durchhecheln*,) male ſ. malum quid dicere de aliqua re ſ. perſ., (unde copulatur ap. Dem. 1023, 3. κακῶς γέ με ἐπιχειρήσειν λέγειν καὶ διαβάλλειν πειράσεσθαι,) atque adeo, ut h. l. Vern., male pingere ac deſcribere, ſive falſo, ſ. vere, cuius generis quaedam ſequuntur; ad perſpicuitatem addente Bg. e P. in adi. particulam *ut*, pro tanquam, Gr. ὡς, quae particula et alibi ap. Noſtr. in hoc v. diſerte adiuncta eſt.

τὴν ἐπὶ) Quod de Iſtri ripis dicitur, idem de patria ſua praedicat Heſiodus. *Sylb.* Videtur Commodus tunc fuiſſe in Pannonia ſuperiore. Ergo Iſtri appellatio in Danubium etiam ibi competit. Nullae autem hoc tempore in Pannonia vineae. Has enim Probus demum Gallos et Pannonios habere permiſit Eutr. 9, 11, (4.) Quid? ſi hic κρυερὰν accipias pro illaetabilem, horrendam? v. Graev. ad Heſ. p. 21. (m. v. 153. e.) *Leisn.*

Videtur Sb. illud Heſ. ἔργ. v. 640. Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ huc traxiſſe violenter, cum nulla ſimilitudo appareat: ſed Leisn. diſputat ſua de Pannonia ſecundum dicta ad 1, 3, 12. i., ut de Danubii Iſtrique finibus qui diſſenſus ſit, v. ap. Cell. in Not. Orb. A. T. 1. p. 376. e. ſq., ubi Agathem. ὁ Ἴστρος, ὃν μέχρις Οὐϊνδοβούνης πόλεως Δανούβιον καλοῦσιν adiuverit Leisn., ut omnino verum videatur, quod ib. p. 368. §. 25. ſcribitur, Iſtrum interdum latius acceptum nominatumque pro Danubio, quod in Noſtrum etiam cadat, cuius ibi Cell. iniecit nullam plane mentionem, cum tamen Noſter memoret Iſtrum non modo ſimpliciter, hic et §. 23. m. 4, 7, 2. 6, 7, 6., verum etiam ſic, ut indicet eius aliquem ſitum, curſum ac regiones, 2, 9, 1. m. et maxime 6, 7, 14., unde fortaſſis et argumentum aliquod duci queat pro eo, quod h. l. dr. in ripis eius fluvii, i. terris, ad ripas ſitis, tempeſtas κρυερὰ, cum ibi §. 15. ſit τοῦ δὲ χειμῶνος παγέντες ὑπὸ τοῦ κρύους, ſc. Ῥῆνός τε καὶ Ἴστρος, qua de natura harum riparum etiam nihil ap. Cell., ſed Sch. „*Iſter*, ita dici coeptus Danubius ad Savi confluentem, (cf. G. Th. ſine Gr.) ὥρ. qualitatem *temporis*, quod agitur ad ripas Iſtri“ obſcure, ut P. libere, prae quibus Bg. et ſevere et perſpicue magis, pro coeli aërisque conſtitutione, cf. G. Th., in quantum eſt utilis ſ. noxia ad terrae proventum ac fructus, aut calida ſ. frigida, it. ſerena ſ. pluvia et nebuloſa; quo ſenſu non tenet Stp. Th., niſi forte 4, 786. G., ubi in plur. profertur; quanquam ibi ὧραι videntur potius eſſe anni tempeſtates ſ. tempora, (cf. D'Arn. An. Cr. p. 43. e. Abr. ad Aeſch. 1, 109. Vig. p. 159. Nr. 12. Ind. Fiſch. Aeſch. cum Xen. Ἀνβ. Mor.) quam noſtrum, quo hic utar, *Witterung* ſ. *Luft*, Lat. *coeli temperies*, quomodo in ſing. redditur Gr. etiam Ind. Xen. Pol. Z. et in plur. Herodt. e p. 70. l. 80., ubi v. N., atque etiam in Vs. 73, 91., ut et capio Ael. V. h. 2, 17. p. 113. 9, 16. p. 603. i., cf. p. ſq. N. 7.

τοῦ Ἴστρου[x] ὥραν, μήτε ὀπώρας εὔφορον, κρυεράν τε ἀεὶ καὶ συννεφῆ[y]. „Οὐ παύσῃ δὲ, 4. pestatem, ut neque pomorum feracem, frigidamque semper et nubilam. *Non deſi-*

x) Ms. Ba. ὄχθαις Ἴστρου κ., ſine artic., quem tamen infra §. 23. in eodem nomine conſervat, cuius inconſtantiae plura ſunt exempla deinceps in eodem Ms.
y) συνεφῆ una ν littera in A. B. 1. L. B. 2. R., v. N., et colon hic in Stp. rel.

μήτε) Hoc μ., ſequente τὲ, (ubi Bg. e P. ſevere,) i. q. ſimpl. μὴ, ut Lat. Bg. pro non, quo de ſenſu tacent G. Th. 428, 72. ſqq. et Hor. Turſ. p. 559. Nr. 11. Ern. Cl. et Cic. Or. p. Quint. i. et Tuſc. 1, 4. ſ. 7. N. 17., niſi quod Ern. reſolvit in *et non* cum Cort. ad Sall. Iug. c. 1. e. Tum Sch., deſerto P. „ὀπ. locus, autumni fructibus ferax, εὐφ. tempus ferax pomorum, κρ. frigoribus obnoxium tempus“ at L. N. T. Schw. v. ὀπ. „*calumniantes* omne *tempus* anni *circa* ripas *Iſtri*, quippe *nec* fructuum *ferax*“ illud ὡς ſuppletum exprimens per ſyn. cum Bg., et ὀπ. quoque capiens univerſe, ut ad Luc. 2, 395. l. 99. Gs., qui et in Th. affert Bg. cum Gr. n. „generale eſt nomen omnium fructuum, qui ex arboribus eſui apti proveniunt, ſ. mollium, ſ. durorum“ quae definitio eſt quoque ap. Stp. Th. aliunde et Foeſ. Oec. p. 277. b. e., nec tamen ap. hos aliquid pro uvis, cf. tamen Xen. Bach. cum Fiſch. Anacr. p. 122. N. 8. 144. b. N. 10., ad quas uvas reſpexerit Leisn. ſupra per ſuas *vineas*; etſi mihi ignotum, quid hic querantur homines delicatuli, pomorum univerſorum, an uvarum praecipue ac vini penuriam, cf. Luc. 2, 298. e. τὸν φρουρὸν τῆς χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, cuſtodem *aurei* auctumni *draconem*, per Lat. ſeverum, ſed poëticum, (cf. G. Th. 569, 83. „*autumnus*, pro eius proventu, Mart. — ſenibus *autumnis*, i. vino veteri“) L. N. T. Munth. p. 488. m. Loesn. p. 508. Caſ. ad Ath. 1, 795. Ind. R. Or. V. 7. Iſ. Dem. Geop. cum N. Suid. et Heſ. κυρίως δὲ ἡ σταφυλὴ, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀκροδρύων. Sed Stp. Th. „εὐφ. exponitur etiam *ferax*, fertilis; qua in ſignif. adiunctum alicubi habet caſum, videlicet gen., ut illa Lat. interdum. Herodi. l. 1. (hinc ſine Vs.) Sic et alibi cum aliis gen.“ quos tamen nec ſubiicit, nec nos cum eo ſubſt. alium, quam qui §. ſq. e. exſtat, invenimus, ſed abſolute in Ind. Geop. et ap. Plut. Krg. §. 177. τὸν ἀγρὸν εὐφ. καὶ εὔκαρπον, it. cum pr. πρὸς Dion. H. S. T. 2. et Longin. Mor., ſed Bg. ap. G. Th. cum Gr. al. „quod abundantem ex ſe producit fructum, (at cum Gr. n.) *fertilis*, — i. q. ferax“ quarum explicationum prior ducat ad Gr. εὖ, pro valde, ut ſit εὐφ. quaſi valde ferens, proferens, i. abunde; quanquam L. Ern. ab alia τοῦ εὖ notione ducit „*qui* facile fert.“ Denique Stp. Th. „κρ. frigidus, algidus. Herodi. l. 1.“ ſine Vs., addens deinde et Leisn. notionem ex Hom. Ὀδ. δ', 103. Heſ. Theog. v. 657. et ἔργ. v. 152., ut nec ego praeterea novi, niſi ex poëtis Orph. Ariſt. Kuſt. Theogn. v. 708., ſicut et Luc. locus eſt in carmine; ut pertineat ad Noſtri poëtica; tenente Suida 2, 383. i. modo affine κρυόεσσα, non coll. ad Heſ., ubi et κρυερὴν, ψυχρὰν, it. κρυερὸν Leisn. ſenſu, ſed Bg. ap. G. Th. cum Gr. al., at „*algidus*, κρυμῶν, κρυόεις, frigidus.“

συννεφ.) De vitioſa Var. L. cf. Valck. Eur. Ph. v. 1319. e., ubi de perſ. et improprie, cf. Stp. Th., ubi et de re ac phyſice „collectas nubes habens, ſ. coactas et congregatas. Herodi. l. 1. ὥρα κρυερὰ κ. συννεφὴς“

„ἔλεγον [z], ὦ δέσποτα, πηγνύ- nes, *dicebant, domine, conge-*

z) In Ms. Ba. παύσῃ δὲ ἔλεγον ὦ δ. deſunt commata. *Mart.* ſimiliter poſt δὲ et ἔλ. nihil in A. cum B. 1.

memoriter atque e P., cf. Poll. 1, 113. σ. ἀὴρ, nubibus *obductus*, ad quae N. 21. noſter locus laudatur et νεφελώδης, *nubilus*, it. συννέφελος, *obnubilus*, quod et 6, 110., tum Diod. S. T. 1. 349, 47. de Gallia ἐν ταῖς συννεφέσιν ἡμέραις, — κατὰ δὲ τὰς αἰθρίας λ., die *nubilo*, ſereno *autem* rel., et per Lat. idem ad loca Ind. Geop., Heſ. 2, 1309. e. συννεφὲς, σκοτεινὸν, cf. N. et Bg. ap. G. Th. „νεφελώδης, nubibus tectum, caliginoſum, (nobis hic *wölkigt*, neblicht, *trüb*, de ſimplicium genere, ut Bg., quod et in L. Ern., ut tamen ſeverius ſit illud ad Poll. compoſitum;) *obnubilus*, ἐπινέφιος" ſine explic., ſed Sch. fere cum P. „σ. anni tempus, quod perpetuis nubibus obtineretur."

οὐ π.) Sch. in π. cum Bg., qui e P. omittit δὲ, *ſolenne in* orationum initiis, quo de R. Ind. Dem. p. 192. i. „δὲ eleganter redundat in oratione ſtomachantis, rem mirantis una atque indignantis, τὸν δὲ βάσκανον! τὸν δὲ ὄλεθρον!" quae Gr., non item illam opinionem redundantiae, repetit Z. ad Vig. p. 528. m. „exquiſitus uſus particulae δὲ eſſe videtur, ubi ad indignationem ſignificandam adhibetur" ſed Hoog. Op. p. 248. e. Nr. 15. „ubi vero plane in orationum principiis adhibetur: infert abruptam orationis formam, indicatque iram et indignationem dicentis, vehementiorque deprehenditur affectus, quando interrogationibus additur" denique Z. Ind. Xen. Cyr. Nr. 6. „ſervit interrogationi 5, 1, 3." ubi ἑώρακας δ', ἔφη, τὴν γυναῖκα, ὦ Κῦρε, ἣν με κελεύεις φυλάττειν; et Th. Vs. V. 1. p. 263. l. 6. *vidiſti* ne, *inquit*, rel. ipſa etiam non exprimit δὲ particulam, quam et in tali cauſa equidem credo vim habere ſuam propriam, ut ſit adverſantis, obiicientis, vituperantis aliquid, ſed leniter, quae fiunt ſane plerumque cum ira et indignatione quadam; tenentibus quoque noſtratibus ſic *aber* et *und*, ut Hoog. l. l. adhibet tum *et*, tum *at* ſ. *vero*, quod poſtr. comparat ſolum Zeun. l. l., hic ut reddatur *non* vero *deſines*, ſ. *non* deſines *vero*, eodem tertio loco, ſed illa Vs. per *et* ſit potius e Gr. καὶ, ſimiliter uſurpato, cf. Xen. Mem. S. 1, 3, 11., et de v. παυ. med. cum particip. pro inf. Stp. Th. Spanh. ad Ariſt. Plut. v. 360., ad Luc. 3, 853. b. m. in Add. ad p. 861., ubi et cum inf., contra Thom. M. p. 696. Loesn. p. 111. i. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Poſſ. Synt. et Dem. 43, 25. 49, 19. 82, 14. 99, 17. 109, 9. 218, 2. etc. Sed maius eſt illud ap. Vig. p. 195. i. „ſecunda perſ. fut. indic. ſaepe pro imperativo uſurpatur" ad quae Hoog. N. 82. b. e. „habet hoc idioma magnam emphaſin, ſi id fiat cum interrogatione. Ita Herodi. l. 2. c. 1. (§. 18.) οὐ παύσῃ — λέγων; non deſines? i. e. quin deſine dicere" ſed iterum Vig. p. 439. Nr. 3. „notandum eſt — tertio, negationem, etiam cum interrogatione, ut plurimum affirmare" ubi Hoog. N. „negativam quoque vim amittit adv. οὐ, cum fut. conſtructum interrogative, redditurque vel *quin*, vel per imperativum" ubi modo e Plut. aliquid ſubiicitur. In quo de alio imperat. modo, in quem fut. poſſit mutari, nos quidem concedimus; eſtque illud *non* ſ. *nonne* deſines *bibere?* i. q. debes deſinere bibere, ſ. non amplius debes bibere, it. deſine bibere, ne amplius bibe, it. deſines ſane ſ. profecto, quia ſunt, qui negativam cum interrogatione explicent per enunciationem contrariam, i. affirmantem, idque vel ſimpliciter, vel cum aliquo eiusmodi adv. e genere aiente; quan-

„μενόν τε καὶ ὀρυττόμενον πίνων *latam et effoſſam bibere aquam?*
„ὕδωρ[a]; ἄλλοι δὲ ἀπολαύσου- 5. *At alii fruentur calidis*

a) In Ms. Ba. hic non eſt interrogandi ſignum. *Mart.* Sed quid aliud? Modo in Pat. duo puncta, et in B. 1. comma, v. N.

quam hoc facile careas; in quibus nihil eſt, quam vis leniter imperandi, monendi, ſuadendi, cohortandi ac corripiendi; nec in negativa cum interrogatione per ſe eſt emphaſis, ſed alius eloquendi modus, quam oratione recta et aiente, interdum ille tantum ad variandum pertinens; niſi emphaſis illa quaeratur in eo, quod interrogatio aliquando adhibetur ad affectum indicandum, cf. Ern. rhet. §. 359., eſtque tum animi commoti, i. iraſcentis, dolentis, indignantis; quod et h. l. procedat, ubi aſſentatores et delicatuli homines non tam Commodi, quam ſua cauſa, fuerint in dolore, ira et indignatione ob miſeram huius regionis conditionem omniumque ſuavitatum penuriam. Similis ratio eſt in Lat. *quin* cum imperat. ſ. finito modo, quod reſolvi licet in principem notionem ſuam, pro qui non, i. quare non, cf. G. Th. 42, 59., ubi deinde l. 64. „cum imperat. corripiendi ſ. imperandi vim habet" cf. Hor. Turſ. p. 906., quanquam de poſtr. dubitari poteſt, cum ea vis iam ſit in ipſo imperativo.

ὦ δεσπ.) domine, qua voce Plin. iunior et Martial. honorant itidem imperatores. Sic autem et paulo poſt (§. 12.) *τέκνον καὶ δεσπ. Steph.* Non modo hic adulatores dicunt Commodum δεσπότην, ſed mox §. 12. Pompeianus eundem his verbis compellat, τ. κ. δ. Vulgo negant auctores, hanc compellationem eſſe tantae antiquitatis, v. Wolf. Cur. Phil. ad Actor. 25, 26. Niger infra 2, 8, 6. ait, deos populo Rom. τὴν δεσποτείαν ἁπάντων tribuiſſe. Plinius in ep. omnibus Traianum *dominum* vocat. *Leisn.*

De hoc ſubſt., cum honoris cauſa adhibetur, nihil Stp. Th., ut tamen notio iſta inſit in iſtius illa, cum „δ. dr., cuius dominio homines aliqui, ſ. populus, ſ. regio parent" quo et referuntur loca N. T. v. c. Luc. 2, 29. et Act. 4, 24., ubi idem vocativus, ſed ſine ὦ exclamandi, et de deo non eſt merum honoris nomen, ſed ſimul declarati in homines imperii ſummi, quo redit et ratio L. Schw., ubi e Ioſeph. „ἀλλὰ σὺ, δ. λ., *ſed* tu, *deus*" bene fortaſſis, ſi compares cum affini κύριε, cf. L. Krb. p. 361. m., ut de titulo *domini* in numis imperatorum Spanh. de Pr. et u. n. 2, 482. it. G. Th. cum Gr. n. in Bg., qui e P. opprimit voculam illam exclamationis.

ὀρυττομ.) quid ſit, ſatis clare intelligere ab ipſo Herodi. licet, qui 6, 7, (16. e.) Rheni (et Iſtri) aquam congelatam effodi ſcribit ſecuribus etc. *Leisn.*

Tenet hinc utr. particip. Stp. Th. 2, 1479. F. m. et 3, 261. A. m. e P., at Sch. in ὀρ. etiam Bg. ad πηγν., quod et ap. G. Th., ut alterum ad ὀρ. cum Grr. al., e quibus ſimul definiatur anni tempus, quo Commodus cum exercitu in his terris verſatus ſit, ut de hieme intelligatur.

ἄλλοι) Intelliguntur omnes, qui non in Pannonia erant ſimul in bello, ſed manſerant domi in Italia et Romae; ubi libere quidem Bg., per ordinem alium, ſed rectius, quam P., qui δὲ oppreſſit, deſertus a Sch. in „ψ. fluento *frigido*, v. ψ. latice *frigido*" tacente hinc Stp. Th., ubi Noſter videtur loqui de calidis fontibus ad uſum balneorum, et de fri-

„σι[b] πηγῶν τε θερμῶν καὶ *fontibus et frigidis laticibus,*
„ψυχροῦ νάματος, ἀτμίδων τε *aurisque et coelo, quae o-*

b) In Ms. Ba. per errorem eſt ἀπολαύσουσι, ac poſt hoc v. ſimul comma. *Mart.* In edd. alii hic errores, ἄλλοι καὶ Ing., τέθερμῶν Stp., pro quo Mart. in ſuo exemplo habuerit τεθερμῶν uno accentu tantum, ſed iunctis vocibus tamen, quas proinde e Ms. Ba. diviſas nobiscum dedit.

gidis ad potum, ut νᾶμα ſit ſyn. pr. πηγῶν, pro fonte et fontis aqua, quo ſenſu et Stp. affert e Plut. ναμάτων θερμῶν ἐκλείψεις, et quod e Plat. tropice „νᾶμα τῶν λόγων, fluxus *verborum*" id Moro ad Longin. p. 249. N. b. et p. ſq. m. „νᾶμα λ. fons *eloquentiae*" cf. Luc. 1, 801. l. 70., ſed 2, 792. l. 27. *liquor*, pro quo ſ. aqua ſumſerim et Bg., in numero diſcedentis, cf. cum eodem Lat. Ind. Xen. Pol. Z. et Geop. it. Fiſch. ad Anacr. p. 144. a. N. 10., ſed Dion. H. S. T. 1. 29, 37. ἔχει δὲ ἡ γῆ καὶ νάματα θερμῶν ὑδάτων, *eadem terra* habet *aquarum* calidarum *ſcaturigines*, ubi dr. de loco, unde aqua et fontes ſcatent, ut Suid. 2, 595. m. νᾶμα, ὕδωρ ποτὸν, (καὶ ſ. ἢ, quorum alterutrum explendum, niſi et excidit,) τόπος κατάῤῥυτος ναματιαίοις ὕδασι, *latex*, aqua, quae potari poteſt, *locus*, laticibus *irriguus*, non coll. ad Heſ. 2, 652. cum N., utque Lat. dixerunt *aquae* dulcis *fons*, cf. G. Th. in hoc ſubſt., cum Gr. n., etiam in *lat.*, (quo fere poëtico uſus Bg. ad variandum forte, nobis *warme* Quellen *und* friſches *Brunnwaſſer*, ſ. *friſche Brunnen,*) it. in v. *fruor*, e P. „uti aliqua re, cum voluptate" ſed et ſimpliciter, cf. Niz. cum Indd. Corn. N., Iuſt. Suet. Plin. Gs. et Amm. Marc.

ἀτμιδ.) Sch. „ἀτμ. P. *auris*, quibus *ſola* Italia *ferax eſt.* Forte notantur vapores balneorum, quibus frigora hyemis levantur, ut et ἀέρων, flatus *aëris*, quibus aeſtus levantur, ἀὴρ — *ſola Italia* dr. eſſe *ferax* ἀέρων, flatibus *aëris*, h. e. auris temperatioribus. Niſi forte ibi loquatur auctor de arte factis aëris commotionibus, quibus in Italia aeſtum ſolis levare ſolent" ſed Stp. Th. „ἀτμὸς, flatus, halitus, vapor, fumus, — et ἀτμὴ ſ. ἀτμὶς, idem „nihil amplius, niſi quaedam ex Heſ., quae plena ſunt 1, 603. m., non coll. Suid. 1, 372. m., nec me reperiente, praeter Heſ. Theog. v. 862. ἀτμῇ, haud dubie pro igne, ſed Ind. Geop. cum Lat. *halitus* et *vapor*, in cuius loco primo eſt i. q. pr. ἀτμὸς, tum ap. Diod. S. T. 1. 518, 50. παχείας καὶ δυσώδεις ἀτμίδας, craſſae *aurae* tetri *que* odoris *nebulae*, ſed L. N. T. Schw. in N. „ἀτμὶς reſpondet Lat. *vapor*, — interdum non eſt humor, caloris vehementia evectus, Germ. *Dampf*, ſed ipſe ardor et aeſtus, identidem per ſe ipſe repercuſſus. — Belle Curtius —. Hinc igitur intelliges Herodi. 4, 8, 19. ἀτμίδας, opp. νάμασι ψυχροῖς, et τῇ ὥρᾳ κρυερᾷ καὶ συννεφεῖ, it. eiusdem ἀτμίδας θυμιαμάτων 1, 6, 4." ubi bene habet de Lat. *vapore*, pro calore, cf. G. Th., cum Gr. n., ſed, praeter confuſa Noſtri loca, male opponit ἀτμ. hic illi ψ. ναμ., quod potius ad pr. πηγ. θ. refertur; ſicut, ſi ἀτμίδες h. l. ſint *calores*, tamen opponuntur modo τῇ ὥρᾳ κρ., nec ſimul τῇ συννεφεῖ, tenente L. Ern. tantum Latt. Stp., ſed hic non valente ſenſu vulgari pro particulis aqueis et humidis, in altum ſublatis, cum Italia eas non habeat ſola, ſed communes cum aliis terris; ut cogitem potius de vaporibus alius generis, v. c., qui exhalantur a plantis, arboribus, floribus, pomis, rel., qui ſane Italiae ſunt ſi non proprii, tamen plures, et ob ſuavitatem ſanitatemque ab hominibus illis delicatis potuerunt deſiderari;

„καὶ ἀέρων, ὧν Ἰταλία μόνη *mnia Italia ſola praebet ſa-*

quanquam non videtur Noſter ita abſolute ἀτμίδας poſiturus fuiſſe, ſed adiecturus epitheton aliquod, ut εὐώδεις. Itaque accipio ἀτμ. cum Bg. e P. (ut iam verſum eſt ſupra ap. Diod., et quoque Heſ. explicuit l. l. πνοὴ,) exiſtimans, copulari a Noſtro per copiam ſyn. ἀτμ. cum ἀερ., *auras* cum *aëre*, (quod poſtr. hic iterum, ut alibi, per plur. exprimitur,) ſic tamen, ut proprie ἀέρες latius quid ſint, et ἀτμίδες anguſtius, h. e. ἀὴρ i. q. pr. §. ὥρα, aëris totius conſtitutio, ſed ἀτμὶς aëris pars quaedam, quoad movetur, quem *ventum* dicimus, et in communi vita etiam ſimpl. aërem, et utr. nobis *Luft* und *Witterung*, quae et coniunguntur ap. geographos hodie in parte terrae alicuius regionisque phyſica et naturali deſcribenda; ſicut haec expoſitio quoque cadit in Lat. Bg. *coelo*, quod hic non utique ſit corpus illud, ſtellis aptum, ſed aut aër, aut tempeſtas, quo de utr. cf. G. Th., et, de aëre ſumtum, debeat eſſe ampliori ſenſu adhibitum, et i. q. tempeſtas, ut diſtinguatur a ſimul poſitis *auris*, qua in voce G. Th. ſic habet „*aura*, αὖρα, πνοὴ, (en ſyn. iſtius ἀτμὶς!) lenis quidam aëris motus et ſpiritus dulcior, ut Zephyri. — Interdum tamen vehementiorem motum, quem ventum vocamus, ſignificat, — 4) *aëra* notat“ prorſus ut volumus, cf. Heſ. 1, 619. m. αὖραν, πνοὴν λεπτὴν, et αὖραι, πνοαὶ, et Suid., non ib. coll., 1, 382. m. αὖραν, πνοὴν, auram, *ventum*, quo poſtr. Gr. iidem exponunt l. l. ſupra noſtrum ἀτμὶς, ut Lat. illud Bg. e Gr. ortum apparet per ſe. Caeterum ſi tamen quis hic cum Schw. capiat ἀτμ. de caloribus: debeat is in ἀτμ. τ. κ. ἀερ. ſtatuere hendiad., ut ſit *calido* aëre, *coelo*, nobis *warme* Luft, *Witterung*, ac referatur ad pr. ὡρ. κρυερ., quanquam ad hanc figuram non deſcendo, dum ſingula verba licet interpretari.

ὧν Ἰταλ.) Hic Bg. paulo liberius recedit a verbis. *Leisn.* Sane ſecutus eſt Bg. nec P. nec Sch. in „εὐφ. *Italia* ferax *vaporum*“ cuius adi. particulam εὖ expreſſit per adi. *ſalubris*, ſed reliquam partem φορ. per verbum ſyn. illi *ferre*, quod latet in illa terminatione adi., aſſumens praeterea adi. πάντων, ut oſtenderet, ſe articulum ſ. pron. ὧν non referre ad ſolum proximum ἀερ., ſed ad reliqua praemiſſa πηγῶν — ἀέρων, ubi, quoad illud adi., aſſumto v. ſubſt., reddam, *quibus* abundans *eſt*, quibus abundat, quae abunde habet, cf. §. 3. e., vel, neglecto εὖ, *quae* praebet, *fert*, habet Italia *ſola*, i. ſolum, praecipue, cf. 1, 4, 14. e., cum et h. l. iſti homines dicant cum animi motu aliquo, et cupidi patriaeque nimis faventes; quo Noſtri encomio de Italiae bonitate etiam utuntur ad Ael. V. h. p. 605. i. a., ubi et Plin. locus eſt, huc commodus, *tota* ea *vitalis* ac *perennis* ſalubritatis *coeli temperies* (ἀέρων) *eſt*, — *tot* montium *afflatus*, (πνεῶν, ἀτμίδων, i. venti, aurae, e montibus flantes, cf. G. Th. v. *afflat.*, quae duo ſupra quaerebamus,) — *tot* amnium *fontium* que *ubertas*; e quo extr. ſubſt. maneat tamen hic ap. Noſtrum vis propria adi. εὐφ., ut aurae illae, coelumque illud, quod Italia habet ſola et praecipue, intelligetur ſic, auras eſſe mitiores, ac coelum lenius calidiusque, nec ita immite et frigidum, ut in ripis Iſtri; ad laudem forte Italiae etiam pertinentibus, quae inſpicere non licuit, his Leisn. in m. Ox. „v. Strab. VI. et Cluv. G. A. l. 1. c. 5. p. 33. ſq.“ Reſtat de interpunctione, ut pro puncto mero poſt εὐφ. ſit melius punctum ſ. ſignum exclamandi, ſi ſumatur ab ἄλλοι — εὐφ. enunciatio ironica, aut, quod malim, non modo poſt εὐφ. punctum interrogandi cum Ms. Ba.

„εὔφορος[c].“ Τοιαῦτα δή τινα τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι, ἤγειρον αὐτοῦ τὰς ὀρέξεις εἰς τὴν

6. *lubria.* Talia nempe adoleſcenti adumbrantes, excitabant eius appetitus ad volupta-

c) In Mſ. Ba. hic eſt interrogandi ſignum, at verſus non abruptus, ſed continuatus. *Mart.* Punctum interr. erat tantum in edd. Par. et Ox., v. N.

(quia orationis hanc partem facit ſimiliorem priori, retinetque animi motum eundem,) ſed etiam poſt ὕδωρ colon ſ. punctum in apice, quod cavebit, ut in altero ἄλ. δὲ — membro ne repetatur e pr. negativa οὐ, ſed faciet quoque, ut ſimplex enunciatio interrogativa e genere aiente cogitetur, aſſumta ad ſummum particula Lat. illa *num*, quae deinde et ipſa, e ſuperiori lege, mutabitur ad ſenſum in negantem, v. c. tu debes deſinere bibere aquam rel., ſed alii non debent frui rel., ſcil. non ita praeſtantes ac digni, ut tu; quae comparatio iſtorum oratorum ſane excitare in Commodo tumido et arroganti aeque, ac molli delicatoque, debuit invidiam atque appetitionem rerum iſtarum praedicatarum, ut ſequitur.

τοιαῦτα — ὑπ.) ita deſcribentes, ut propemodum oculis ſubiicerent. *Steph.* quae repetit fere Sch. poſt „praefigurantes animo eius talia“ cf. 1, 3, 11., Noſtro forte utente τῷ μειρ. hic potius pro nomine Commodi proprio ſ. pro pron. αὐτῷ, variandi cauſa, cf. 1, 5, 1. e. it. infra §. 10., quam ut reſpiciat animum ingeniumque adoleſcentium, in cupiditatibus fervidius, et ad flectendum mollius, cf. §. 2. m.

ἤγειρ.) Hinc Dio 72, 2. inter cauſas, cur Commodus, pace cum barbaris facta, redierit Romam, etiam hanc fuiſſe ſcribit, *μισόπονος δὴ ἦν, καὶ πρὸς τὰς ἀστικὰς ῥᾳστώνας ἠπείγετο. Leisn.*

Sch., praeter „εἰς, *ad* aliquid *movere*, incitare“ cum Bg. in ὀρ. modo ordine alio; nihil ſimile ferente Stp. Th. in v. ἐπιθ., nec Noſtri 6, 1, 12. e., ſed in v. ὀρ. utr. locum, illum quidem e P., ſed hunc ſine Vs., ut nec prodeſt illius diſcrimen inter ὀρ. et ἐπιθ., ſed Kypk. 2, 187. m. poſt Rom. 13, 14. „*cupiditates* non tantum vitia animi, ſed et ipſa facta externa, qualia κῶμοι, κοῖται, μέθαι“ alterum Noſtri ſic reddit „*quum adulatores* cupiditates *eius* iam *vigentes* ad *turpes* incitarent *libidines*“ hoc poſtr. Lat. non bene delecto, cum dicatur tantum de animo, nec de factis et ſceleribus, quae oriuntur e libidine ac cupiditate; rem me hic concipiente ſic. Cum vulgari ratione dici potuiſſet, ἤγειρον αὐτοῦ τὴν ἡδονῶν ἐπιθυμίαν, ſ. ἐν αὐτῷ ſ. ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ ἤγειρον τὴν ἡδ. ἐπιθ., ſ. ἤγειρον αὐτὸν εἰς τὴν ἡδ. ἐπιθ., Noſter τὰς ὀρέξεις αὐτοῦ ſimul expreſſit pro animo ſ. voluptate, ubi eſt appetendi vis et appetitio; unde ortum illud P., *adoleſcentis* animum *voluptatum* libidinibus *incenderunt*, cui par hoc, animum eius excitabant ad voluptatum cupiditatem, et hoc illi poſtr. Gr. noſtro, excitabant eum ad voluptatum cupiditatem, cui proximum illud antea Gr., excitabant in animo eius ſ. in eo cupiditatem voluptatum; ut adeo αἱ ὀρέξεις latius ſumantur ac tanquam prius quid et totum, ſed ἡ ἐπιθ. anguſtius, et ut poſterius aliquid et pars quaedam animi voluntatisque. In quo non dicam, an Noſter reſpexerit decreta philoſophorum veterum, quorum aliqui ὁρμὴν et ὄρεξιν diſtinguebant, nominatimque Academici ac Peripatetici ὄρεξιν priorem ſumebant, pro primo animi motu, ſed ὁρμὴν poſteriorem, ſecus ſtatuentibus

ἡδονῶν ἐπιθυμίαν. αἰφνιδίως δὲ [d] καλέσας τοὺς φίλους, ποθεῖν ἔλεγε τὴν πατρίδα [e]. ὁμολογεῖν δὲ τὰς αἰτίας τῆς αἰφνιδίου ὁρμῆς αἰδούμενος, δεδιέναι

7. tum concupiſcentiam. Repente itaque vocatis amicis deſi-
8. derio ſe teneri dicebat patriae; fateri tamen cauſas tam repentini impetus veritus, ſo-

d) B. 1. δὲ καὶ καλ., inſerto καὶ, forte e ſq. ſyllaba ſimili. e) Comma hic in B. 2. L., ſed colon in Ox. 2., quo pertineat Ms. Bg., v. N.

Stoicis, cf. Heyn. Epict. i. et Gs. Iſag. in erudit. univ. 2, 197. ſq., cum in populari oratione, in primis ap. hiſtoricos, iſta, ut et ἐπιθυμία, promiſcue ponantur, et ipſe Noſter 3, 13, 14. νεανίας, — εἰς πάσας ἡδονῶν ὀρέξεις ἀπλήστως ὁρμωμένους habeat, pro quo hic eſt εἰς τὴν ἡδονῶν ἐπιθ., cf. Luc. 2, 143. l. 56. ſqq. et Cic. p. leg. Man. c. 14. i. *illum — non ab inſtituto curſu* devocavit *libido* ad *voluptatem*; tenente G. Th. Lat. Bg. *excit.* et *concup.* cum Gr. n., at poſtr. ſine optimis auctoribus, ſed *appetit.* ſine Gr., verum „*appetentia*, ὄρεξις, actus ſ. habitus appetendi."

αἰφνιδ.) In Ms. Bg. poſt *itaque* et *amicis* a Leisn. additum erat comma, quod potius omiſi, cum in Gr. edd. ac P. Vss. nullum eſſet poſt δὲ, ut adv. αἰφν. etiam trahi poſſet ad proximum v. καλ., cum alioqui, commate poſt δὲ facto, ſolum pertineret ad remotum v. ἐλ., ſicut pertinebit tantum ad v. καλ. e Stp. diſtinctione, reſoluto particip. per cum ſ. poſtquam, ſed ad v. utr., reſoluto eodem particip. per *et* copulam; ferente G. Th. adv. Bg. cum Gr. n., quod ap. Stp. Th. ſine auctore, cf. Ind. Thuc. Heſ. et Suid.; reddente Sch. cum P. ſimul et cum Bg., ſed cum P. partim in „καλ. *quum* convocaſſet *eos*" quod eſt potius illud συγκαλέσας 1, 4, 1., pro quo compoſ. tamen hic per ſimpl. varietur; tenente Stp. Th. ſaltem notionem, cum explicet per arceſſere, atque adeo pro vocare per alios, cf. 1, 2, 2. m., ducente Bg. e P. paſſ. et in ſq. ποθ. (proprie hic ſumto) formulam paſſ., ſimul ſuppleto pron. ἑαυτὸν, it. δὲ per δὴ, cf. 1, 4, 14., ut poſt τὴν πατρ. in Ms. Bg. repertum ſemicolon, ſi ab ipſo eſt, reſpondeat colo Ox., quod feras in oppoſitis δὲ ac μὲν, quod hic in pr. ἐλ. deeſt; quanquam et edd. Baſ. comma placebit forte aliis hic in uno eodemque ſubiecto et eadem verborum rectione per nominativos particip., quorum maſc. per ſyneſin cohaeret cum §. pr. neutr. τῷ μειρ.

ὁμολ. δὲ) Bg. e P. primum in δὲ, ap. G. Th. cum Grr. al., ſed cum Gr. n. ὁμ. in Lat. v., ex eodem, ut et in adi. αἰφν. aſſumto adv. οὕτως, pro quo ſufficiebat capere artic. τῆς pro pron. ταύτης, ut nec opus ſupplemento Sch. in „ὁρμ. *impetus* redeundi *repentini*" ſi hoc ſubſt. referas ad pr. §. v. ποθ., in quo latet ſubſt. πόθος, iſti ſyn., cum et deſiderium ſit genus cupiditatis, pro qua eſt ap. Stp. Th. aliunde, ut et v. αἰδ. pro non audere ſ. nolle, quomodo hic ceperim, (ut noſtratium *ſich ſchämen* ſ. *ſcheuen*) et Bg. etiam, ob ſq. δεδ., e P., ap. G. Th. cum Gr. n., praeter quod Sch. etiam „*erubeſcens* fateri" ſyn., proprie prae cogitatione iniqui aliorum iudicii nolle aliquid fateri, it. cum rubore, in genis oborto.

προσεποιεῖτο [f], μή τις ἐκεῖσε	licitum ſe ſimulabat, ne
προκαταλάβοι τὴν βασίλειον	quis illic occuparet prin-
ἑςίαν τῶν εὐπατριδῶν πλου-	cipis domum ex patriciis

f) Hoc comma fuit in Ms. Ba. cum edd. A. et al., ſed nihil in Stp. rel.

δεδ. πρ.) Cogitabat Commodus, ut Hiero ap. Xen. in Hier. 1, 12. οὔτε (οἱ τύραννοι) τὰ οἴκοι κέκτηνται ἐχυρὰ, ὥςε ἄλλοις παρακαταθεμένους ἀποδημεῖν. φοβερὸν γὰρ, μὴ ἅμα τε ςερηθῶσι τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀδύνατοι γένωνται τιμωρήσασθαι τοὺς ἀδικήσαντας. *Leisn.*

Neſciente Stp. Th. inf. δεδ., cf. Ind. Luc., P. partim Bg. deſerit, v. primum reddens per phraſin, oppreſſo v. ſubſt. *eſſe*, et aſſumto iterum pron. ἑαυτὸν, ap. G. Th. „inquietus et curis affectus“ nec cum *ne* coni., cf. tamen Iuſt. Ind. et ad πρ. 1, 9, 13. de Bg., quod quia cum Gr. late patet, nec modo ad omnes corporis partes et actiones, ad vultum, oculos, frontem, ſed quoque ad linguam orationemque, hic ceperim de extremis potiſſimum, ut ſit, ſignificare ore ac verbis, dicere, fingere, nobis *vorgeben*; quo de nihil ap. G. Th., cum Gr. n., ſed Ind. Tac. „ſimulare *meritum*, i. iactare“ ſ. profiteri, Corn. N. „*ſim.* i. cauſam interponere“ i. proferre ore ac dictis, ut Cl. Cic. „*ſimulatio*, nomen, praetextus“ et Amm. M. Ind. „pro accuſatione.“ In ſq. apparet, τὶς cohaerere cum remotiore gen. τῶν εὐπ., quem ita longe Noſter diſtraxerit ob orationem laeviorem, ſequente Bg. ordinem hunc, non item P., unde tamen ſumſit pr. *ex* iterum, cf. §. 2. i., ſuppletam et ab aliis in tali gen. cum τὶς ſ. εἷς, cf. L. Boſ. Ell. p. 488. e. 492. m. cum Fiſch. ad Well. p. 309.; neglectum a P. adv. ἐκ. ſervante Sch. per Lat. *ibi*, ſyn. Bg., quod aliunde ap. Stp. Th. ſemel, cf. L. N. T. cum Ind. Fiſch. Aeſch., liberum relinquente me, quorſum trahas adv., ad ſq. v. πρ., an ad pr. τὶς et ſimul ad ſq. ſubſt. τῶν εὐπ., pro τὶς ἐκ. τῶν εὐπ., ut ſimile ſit iſti 2, 9, 15. οἱ ἐκεῖσε ἄνθρωποι, ſuppleto particip. ὄντων, quomodo ſuum exemplum quoque explicat Stp. Th., in v. προκ. ſubiiciens locum hunc ſine alia Vs. poſt Lat. Bg., qui hic cum P. reddit, ut ſimpl. καταλ. 1, 3, 1. e., tenente G. Th. cum Gr. n. „*praeoccupare*, — ante occupare“ ex optima auctoritate, etiam phyſice, ut h. l., ubi vim habeat praep. ſuam.

τὴν βασ. ἑς.) Uti alii ſcriptores, ita ſaepiſſime Eurip. hac v. utitur pro οἴκου voce, v. e. c. Alc. A. 3. ſc. 2. *Stroth.*

Qui reſpicit forte v. 589., ſervante Bg. e P. omnia, (per ſyn. ſubſt. duo,) ſed Noſtro variante cum ἡ βασίλειος αὐλὴ ſ. οἰκία, qua in notione tenet Stp. Th., ſed non cum epitheto Noſtro, niſi in adi. β. ex h. l. ſolo, ut et ego habui modo ex Ind. Polb. Ern. „ἑςία τῆς δυναςείας, ſedes *imperii*“ cf. Heſ. et Suid.

τῶν εὐπ. πλουσ.) Forte καὶ πλουσ. *Reisk.* Pro quo lenius erat ἢ πλ., cum haec ſyllaba facilius a ſq. littera π periiſſe poſſet, et ipſe Noſter 2, 6, 8. diſerte haberet, ὅσοι εὐπατρίδαι, ἢ ἔτι πλούσιοι, etiam ſyn. εὐγενὴς et εὖ γεγονὼς cum πλουσίοις ſemper diſtincte poneret. Tum ipſi Vern. hic copulam *und* interiiciunt; neſcio unde, cum et P. cum Mſs. maneant in vulg., per ſe ſenſum aliquem edente, v. 1, 2, 3. m., ſed G. Th. ferente cum Gr. n. Bg. „*op.*, dives, rel.“ at cum Gr. al. in Lat. ad adv. ἔτι., e P., cuius gradum deſerit modo Bg. in ὀχ., quo ſine adi. Noſter

σίων, εἶθ' [g], ὥσπερ ἐξ ὀχυρᾶς ἀκροπόλεως, δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας, ἐπιθῆται [h] τῇ ἀρχῇ. αὐτάρκης δὲ ὁ δῆμος,

opulentis, dein quaſi ex munita arce conflatis copiis invaderet imperium. Suppetit 9. autem populo facultas ſubmi-

g) Hic nullum comma in edd. et Ms. Bg. h) Ms. Vi. ἐπιθῆ τε mendoſe, ſed ἐπιθεῖται in edd. A. B. cum Par. 1., v. N.

7, 1, 9. iterum utitur hac formula et ſimilitudine, (ignota Stp., etiam nobis aliunde,) ibique improprie, puto, pro adv. aliquo ſ. ſyn. ei formula aliqua, v. c. tuto, libere, ſine impedimento, via ac ratione tutiſſima, quae hic, ubi de hoſtibus quibusdam ſermo eſt, etiam valere poteſt proprio ſenſu, e re bellica ducto, ubi, arcibus occupatis, reliqua urbs eo citius faciliusque expugnatur, et caeterae regiones occupantur tenenturque; unde et exponi licet pro cito ac facile, cf. de ἀκρ. Heſ. et Suid., *arx urbis*, ſed per Bg. ſimpl. etiam L. Ern., ap. G. Th. cum Gr. n., etiam in particip. *mun.*, pro adi., quo de Gr. v. Heſ. cum Suid. (ubi et Bg.) Ind. Xen. Z. Cyr. ac Bach.

δύν. κ. περ.) Forte καὶ πλούτου περ., ut aliis loquitur locis. *Steph.* cuius medicina, durior nec neceſſaria, v. ad 1, 2, 3. m., reddente Sch. in „δ. κ. π. σ. exercitum *colligere*" partim e P., unde Bg. modo conſervat Lat. ad v. σ., contrahens et ipſe duo ſubſt. in unum, ſed ut forte ceperit ſuum de copiis utr., militaribus ac pecuniariis, pro ſevero, *exercitum* et *pecuniam*.

ἐπιθῆτ.) Alii ἐπιθεῖται, ex quo factum ἐπιθεῖτο conveniret cum προκαταλάβοι. *Steph.*

Mihi edd. indicativus videtur potius operarum vitium, quam ut excuſem per enallagen modorum, quae et eſt in vulg. coniunctivo cum optat. προκ., ſervante Sb. Ind. vulg. coniunct., ac laudante ſimile Noſtri §. 18. δεδιέναι, μή τις ἐκεῖ τοῖς πράγμασιν ἐπιθῆται, quae formula eſt ſyn. noſtrae, qua de, praeter illa ad 1, 3, 14. e., add. Stp. Th. 3, 1498. C. i., ſervante P. aliquam vim med., ut Gs. ad Luc. 2, 189. i. ἐπιθέμενος τῇ ἀ., *vindicato* mihi *imperio*, ubi, ut hic, ἀ. imperantis poteſtas ſ. dignitas.

αὐτ. δὲ) Particula δὲ hic et alibi pro γάρ. *Steph.* Hic δὲ eſt cauſalis. Sic ap. Hom. eadem vox ponitur Ἰλ. π', 105. et v. 56. (forte 57.) v. Walther. An. hiſt. p. 25. Sic Marc. 16, 8. Luc. 4, 38. Matth. 23, 5. 2 Cor. 1, 21. Thuc. 1. p. 23. Elsn. Obſ. p. 200. Kuhn. ad Ael. V. h. 12, 8. (p. 730. N. 5.) Raphel. ad Xen. p. 273., add. Luc. 12, 2. coll. Matth. 10, 26. et Marc. 4, 22. L. Boſ. Exerc. p. 43. *Leisn.*

De δὲ ap. Thuc. l. l. dubites, utrum Leisn. reſpiciat l. 93. πρότερον δὲ, nam *ante*, an l. 96., cf. N. et in Schol. p. 600. ad p. 2. v. 3., Bg. ſervante vim propriam, quae et h. l. obtineat hactenus, ut tota enunciatio et §. haec ſumatur pro iudicio hiſtorici, quod et a Latinis fit per adverſativam, ſed ſic, ut extrinſecus fere aſſumatur aſſeverandi vocula, v. c. ſane ſ. vere, nobis *in der That* ſ. *wirklich*; ut tamen hiſtoricum iudicium iſtud maneat quoque in altera τοῦ δὲ notione Stp., qui in Th. tenet eam 1, 913. D. e. tantum ex Hom., cf. Suid. 1, 517. i. Schol. Thuc. L. Ern. cum N. T. Fiſch. et Kbs. Bud. C. 1298, 51. Vig. p. 527. Nr. 24. Dev. p. 105. N. 19. a. i. Bauer. Phil. p. 156. m. Hoog. Op. p.

χορηγῆσαι[i] πλῆθος ἐπιλέκτων νεανιῶν. τοιαῦτά τινα προφασιζομένου τοῦ μειρακίου, οἱ μὲν ἄλλοι συνεστάλησάν τε τὴν

niſtrandi magnum numerum delectorum iuvenum. Talia cauſante adoleſcente, caeteri quidem contracto ac demiſſo

i) Ms. Ba. ἐπιχορηγῆσαι λ., v. N.

250. ſqq. Kypk. 2, 195. D'Arn. An. Cr. Ind., Abr. ad Aeſch. T. utr., ad Thuc. Ind. in N. cum Or. Bauer. p. 46. e. et Ind., ad Luc. 2, 703. N. 17. Fiſch. ad Plat. Euthyphr. p. 12. N. 4. et ad Pal. p. 5. N. c) e., ubi et laud. Schol. Eur., it. Indd. Herodt. R. Or. V. 8. And. Ariſt. Kuſt. cum Schol., Iſ. Ev., Xen. Cyr. et Pol. Z. cum N. p. 136. a. i. 206. a. §. 2., ſine neceſſitate ut tribuat Vern. vet. haec Commodo ipſi, qui modo oblique hic loquitur. Tum Sch. in „δημ. *populus*, ut plurimum de Romano, (hic certe, ubi ſuppleas ὁ ἐκεῖ e pr. ἐκεῖσε,) a ſenatu diſtincto, αὐτ. ſuppetit *populo*“ dux Bg., qui tamen addit ſubſt. *facultas* ad v. illud, ubi G. Th. „in promtu eſt, ſufficit et abundat“ ſed et pro *eſt* ſ. adeſt; unde formula Bg., pro Gr. adv. et v. ἐστὶ oppreſſo, fuerit i. q. poteſtas eſt populo, ſ. populus poteſt, quod poſtr. P. oblique tenet, nobis *vermögend* ſ. *im* Stande *ſeyn*.

χορηγ.) Ms. compoſ. pro ſimpl., deinceps etiam obvium, e gloſſa eſt mera, ne quis h. l. de vi propria cogitet, ſed de impropria, pro praebere, ſuppeditare, nobis *hergeben* ſ. *liefern*, ſimpliciter ac ſine notione copiae hic vel ob adiunctum ſubſt. πληθ., cf. Stp. Th. aliunde, ſed et cum Bg. compoſ., Xen. Mem. S. 3, 4, 3. N., Krb. Decr. R. p. I. p. 22., ut de Ms. compoſ. idem ad N. T. p. 305. m. Loesn. p. 330. m. Tittm. de Veſt. Gn. p. 133. ſqq. Bud. C. 1417., ſed de ſimpl. noſtro etiam Ind. R. Or. V. 4. 6. 7. 8. Lyc. Dem. (cui add. 153, 26.) Xen. Ἀνβ. Mor. cum Diod. S., ubi cum adv. ἀφθόνως, quo et ipſo concidit illa emphaſis, Luc. Ael. V. h. Plut. Hſ. Gs. Chr., Geop. et Ariſt. Kuſt., ut compoſ. modo in Ind. Dion. H. S. T. utr. et in L. N. T. Schw. N. vidimus, ſed, praeter N. T., neminem, qui utr. ſimul uſurparet, cf. Heſ. 2, 1561. χορηγεῖ, παρέχει, δίδωσιν, ſine auctore, ap. Sch. „*ſuppeditare* copiam *iuvenum*, ſufficiens *eſt* populus“ ſed G. Th. in Bg. „ὑποχορηγέω, ſubinde dare ſ. procurare, quod opus eſt, (ſed et ſimpl. dare) *ſuppedito*, χορηγέω, ſubminiſtrare, ſuggerere“ e P. fere Bg. reddente ſubſt. πλ. per adi. et ſubſt., ad ſenſum, cf. Stp. Th. 3, 378. G. e., ut de ἐπιλ. νεαν., e P., alibi.

τοιαῦτα) E P. per omnia Bg., ut Stp. Th. ſub Bg. in v. πρ. hinc ſine alia Vs., cf. Ind. Thuc. Dem. (cui add. 277, 12. 379, 15. 541, 11. 898, 6. 1177, ult.) Xen. Cyr. et Bach., ſed Thuc. 59, 32. προυφασίζετο, *ſpecioſas* cauſas *fingebat*, ut Schol. αἰτίας προέτεινεν, quod procedit ibi, ubi abſolute ponitur, non item, ubi cum acc. rei, ut hic, qua in cauſa iam Stp. l. l. ſuaſit privum aliquod v. Lat., quorum Bg. (ap. G. Th. ſine Gr. et explic., huc profutura) valet h. l. proferre, afferre, praetexere, nobis *vorgeben*, vorbringen, *vorſchützen* ſ. *vorwenden*, i. talia quaedam pro cauſa et per praetextum proferente adoleſcente ſ. eo, cf. §. 6.

συνεσταλ.) Naturalis diſciplina docet, contracto pectori triſtitiam, lato et amplo laetitiam ineſſe, v. Cort. ad Sall. p. 251. (b. i.) *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Salm. ad Simplic. p. 68.“ Sch. reddente in „σ.

ψυχὴν, καὶ σκυθρωπαῖς ταῖς animo erant, moeſtoque vultu

contracti fuerunt pavore animi, ſ. defixi fuerunt metu, ψ. metu animi contrahi" partim e P., quem et Bg. deſerit, dupliciter reddendo, ſevere ac cum explic., nec tamen ſervata conſtructione in paſſ. cum acc., ubi deeſt pr. κατὰ, quae formula eſt et Lat. in multis v., aut ſaltem per ſyn. abl., ut verterim *perculſi* ſunt *animum*, cf. G. Th. 777, 87. 94. it. *perculſi*, conturbati, *turbati* ſunt *animo*, v. ib. *turb.* 893, 54., quomodo capio Gr. paſſ. extra tropum, pro triſtem reddi, triſtitia affici et impleri, nec aliud putans Bg. cogitaſſe in ſua formula *demiſſo* animo *eſſe*, v. G. Th. in Bg. et v. *demitto* p. 77., ubi l. 33. e Cic., *eſt igitur* aegritudo *opinio recens mali praeſentis*, *in* quo *demitti* contrahi *que* animo *rectum eſſe videatur*; unde et hic imiteris, *contracti* ſunt *ac* demiſſi *animo*, ut Stp. Th. 3, 1008. C. poſt eundem Cic. locum cenſet „σ. quoque poſſe reddi *demitti* contrahi *que* animo (non legitimo ordine,) ut in rebus adverſis, dolore, triſtitia, metu, (nec tamen cum exemplo aliquo, nec p. pr., niſi H. e.) συϛέλλονται οὗτοι τὰς φύσεις, natura *animis* ſunt *deiectis*" cf. ap. Longum τὰς ψυχὰς συνεϛάλησαν ὑπὸ λύπης, ex indicio Abr. Dil. Thuc. p. 723. e., ubi non tantum cum praep., quae alias eſt cum paſſ. v. v. (ut plane conſtare debeat de ſenſu paſſ., quod alii cum acc. rei pro med. ſ. act. accipiunt, dicentes, paſſ. ſequi caſum ſui act.) ſed et cum diſerto adiuncto e genere affectuum, ut cum ſimili adiuncto per ſyn. abl. φόβῳ πολλῷ συνεϛέλλοντο ap. Wyttb. ad Plut. de ſer. v. n. p. 103. i. et cum adv. praeterea ap. Zoſ. 3, 8, 6. m. δεινῶς ὁ Κωνϛάντιος συνεϛάλη τῷ φθόνῳ, gravi *quadam* invidia *correptus* eſt *Conſtantius*, ſed cum mero abl. rei alius generis ib. 4, 50, 2. e. τοῖς γεγονόσι συνεϛαλμένος, ob *ea* moeſtior *factus*, qui locus memoriter modo, opinor, ſic affertur" τοῖς γενομένοις σ., illis *caſibus* moeſtior *factus*" a Wernsd. ad Philam p. 77., ubi tamen de act. bene, ad poëtae, ἐγὼ δὲ φρίττω συϛαλεὶς ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, ego *vero* moeſtus *in* tanti *negotii* diſcrimine *contremiſco*, pro *ego* vero *horreo*, contractus *demiſſus* que *animo* prae *angore*, cf. cum abl. aliquo ſ. abſolute Ind. Dion. H. S. T. 1. animo *contrahi*, Polb. Ern. Diod. S. Plut. Krg. Bud. C. 196, 15., ſed per notiones alias Dion. H. l. l. Luc. Geop. Ariſt. Kuſt. Dem. Gem. Pleth. (cuius locum poſter. explicaſſem, ut prior.) Xen. Pol. Z. Abr. Dil. Th. p. 742. e. cum Auct. p. 420.) tum nominatim de mortuis, L. Ern. et N. T. cum Alb. Gloſſ. p. 65. e. Krb. p. 176. e. Loesn. p. 177. m. Heſ. 2, 1305. m., Pollux, inter v. v. timendi, 5, 122. συνέϛαλμαι, *correptus ſum*, 3, 136. e. συνεϛαλμένος, *inanimatus*; immo *exanimatus*, ut noſtro loco ſufficiat noſtratibus *nieder geſchlagen* ſ. *beſtürzt* werden *in* der *Seele*, im *Gemüthe*, im *Herzen*.

σκυθρωπ.) Demittere in terram vultum, ſ. capite demiſſo terram intueri, non modo ſignum pudoris, modeſtiae et verecundiae, ſed etiam terroris ac triſtitiae, Curt. 6, 9, 1. (ſq.) Caeſ. b. G. 1, 32, (2.) Tac. H. 4, 74. (ubi nihil reperi,) Sen. ep. XI. (etiam cogitabundorum, v. Heyn. ad Virg. Aen. 7, 249.) Heſ. σκυθρωπὸς, ϛυγνὸς τῇ ὄψει. Ei cognatus βλοσυρὸς, qui πᾶν ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων, totum ſupercilium deorſum trahit, oculos operiens Ἰλ. ρ΄, 136., ubi v. Schol. et Theocr. Id. 24, 116. *Leisn.*

Ap. Heſ. potius eſt 2, 1222. e. σκυθρὸς, ϛυγνὸς τὰς ὀψ. — σκυθρωπὸς, ut ap. Suid. 3, 339. e. modo v. σκυθρωπάζω, cf. Biſ. ad Ariſt. Lyſ. v. 7. et Schol. ad Ran. v. 842., coll. Suid. l. l. i. et Heſ. 2, 1221. i. cum Hom.

ὄψεσιν εἰς γῆν ἔνευσαν. Πομπηϊανὸς δὲ, ὃς πρεσβύτατός τε[k] ἦν ἁπάντων, καὶ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκων αὐτῷ[l], (συνῴκει

11. in terram nutabant. Pompeianus autem, qui et aetate reliquos anteibat, et affinitate ei erat iunctus, nam in matrimo-

k) In Ms. Ba. ὃς πρ. abeſt, et poteſt abeſſe, ſi ab ipſo vocab. πρ. parentheſis incipiat. *Mart.* v. N. l) Signa parentheſis in Ms. Ba. deſunt, ut in edd. A. cum B. 1. et Ms. Bg., neceſſaria tamen ob γὰρ interiectum, cumque oratio ſuperior Πομπ. λ. ſuſpendatur ad inferius v. ἔφη.

Ἰλ. ώ, 113., ſed Sch. in „σκ. *moeſto* vultu *terram* intuiti *ſunt*" partim cum P. libere copioſo, ubi adiunctum ſubſt. ὄψ. facit, ut adi. σκ., in quo ipſo id iam ineſt, ſumatur pro ſimpl. σκυθρὸς ac pro Lat. Bg., dum Stp. Th. profert nec Bg. in ὄψ., et in σκ. tantum ſimile Noſtri, fere cum P., 4, 3, 16. σκυθρωποῖς προσώποις ἐς γ. ἐν., ubi variat Noſter in praep. et ſine artic. poſt adi., (absque diſcrimine hic addito,) it. per ſubſt. ſyn., cf. Poll. 4, 137. σκυθρωποὶ ὀφθαλμοὶ et Alciphr. p. 152. i. οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιούτοις ὄμμασι, *non decet* triſtis *et* tetricus *adſpectus* tales *oculos*, pro *non* decet *truces* ſ. *tetricos* eſſe *tales oculos*, (quod poſtr. Lat. adi. ap. G. Th. cum Gr. n.) ubi v. N. cum Ind. Xen. Cyr. Z. Fiſch. Theophr., Thom. M. p. 143. N. 1. ſq. Foeſ. Oec. L. Ern. et N. T., it. Krb. ad id p. 23. e. Loesn. p. 21. e. Kypk. 1, 34. Hdb. ad Xen. p. 105. m. Abr. L. Ar. p. 140. m. 100., ubi ſimilia, v. c. φαίνῃ γὲ ἐσκυθρωπακέναι τὲ καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τις συννοούμενος, (pro quo forte leg. τὶ, ut ante ib. ὥσπερ τὶ συννοουμένῃ, cum ς e ſq. adhaerere potuerit,) it. ἔνευσεν εἰς τὴν γῆν, cf. Stp. Th. 2, 1040. G. m. hinc mendoſe συνες. τε εἰς τὴν ψυχ. λ. e P., ut Bg. frequent. iterum pro primitivo ap. G. Th. cum Gr. al. nec de perſ., cf. Sall. Cat. 31, 7. demiſſo *vultu* N. Cort. et Curt. 6, 9, 1. *rex*, vultu *praeferens* dolorem, *diu* dimiſſo *in* terram *vultu*, et ad Suet. Tib. c. 68. e. incedebat — *adducto* fere *vultu*, Caſ. N. „σκυθρωπὸς ὡς πλήθει" ſed de *vult.* in aliam notionem, quam pro oculis, ut hic, Cl. Cic. et Cort. ep. Cic. 12, 30, 8., at de v. *nutare* per Indd. nihil, quam pro inclinare ſ. propendere, ſive phyſice, ſ. tropice, nec de tota Bg. formula.

ὃς πρεσβ.) Ms. et Martini rem non capio, cum non conſtet, quid omiſſum ſit, pron. ὅς, an τὲ, quam copulam cum relato καὶ Bg. bene ſervat e P., ut et πρ., pro propiori, *et* aetate *maximus* erat *omnium*, ſ. reliquorum omnium, ſc. amicorum, φίλων, quod ſubſt., explendum iam in pr. §. ἄλλοι, repeti decet e §. 7. i., aut eorum, qui aderant tum et ibi; quo finito ſenſu compoſ. ἅπ. convenit cum ſimpl. πᾶς, ut et in illo pro reliqui omnes, v. Miſc. Obſ. Amſt. V. 10. p. 355. cum Valck. Eur. Ph. Schol. p. 765. N. b., ſed Sch. in „Π. Pomp. affinis Commodi Imper. „ut Sb. Ind. Lat." fuit hic Claudius Pomp. Antiochenſis, genere non ſatis nobili, a Marco bis conſul factus et filiae connubio honoratus, ut Schott. adnotat" fere e Capit. in Marco c. 20. e. p. 365., cuius et mentio fit alibi per iſtum Tomum, v. Ind., cum nomine *grandaevi* et *ſenioris*, cf. ad §. 1. i. et ad Dion. Caſ. 2, 1179. N. §. 23. 1204. N. §. 11. et 19. it. 1227.

κατ' ἐπιγ.) Sch. in ἐπ. et πρ. cum Bg., qui deficiens hoc in P. membrum e Stp. ed. emendata Vs. recepit, ordine tantum mutato, ut Sb.

γὰρ τῇ πρεσβυτάτῃ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Κομμόδου,) „Ποθεῖν „μέν σε, ἔφη [m], τέκνον καὶ „δέσποτα, τὴν πατρίδα, εἰκός.

nio habebat natu maximam ſo-
12. rorum Commodi, *Deſiderio te quidem,* inquit, *o fili et domine, teneri patriae, minime mirandum. Nam et ipſi rerum*

m) In Ms. Ba. ἔφη nec commatibus, nec () incluſum eſt, uti nec vocativi conſequentes. *Mart.* Parentheſis ſigna ſunt in Stp. rel., ſed poſt εἰ et ἔφη nihil in A. al., quo de tacemus poſt.

Ind. v. κ. hinc „affinitate *propinquus*" itidem formulam Gr. e praep. cum ſubſt. vertens per abl. ſyn. nudum, cum et in Lat. Bg. *iunctus* uſitata ſit praep. *a*, v. G. Th. 1257, 77. 83., nihil ferente tale Stp. Th., cf. de ſubſt. ἐπ. Ind. Xen. Cyr., R. Or. V. 6. Dem. Dion. H. S. T. 1. Diod. S., Abr. Dil. Th. p. 100. m. 819. e. Suid. 1, 1345. m., ſed Noſtri formula ſine Vs. p. 876. i. v. ἔται, et 3, 111. m. πηός, ὁ κ. ἐ. συγγενής, cf. Heſ. 2, 957. m. et Ind. Dion. Caſ. ἐν γένει αὐτοῖς κ. ἐ. πολλοὶ ἦσαν, ut de πρ. Heſ. 2, 1045. m. προσήκοντες, συγγενεῖς, ſine N. nec coll. Suid. 3, 199. i. προσήκων, δοτικῇ, κατὰ γένος ἀγχιστεύων, *genere* propinquus, *cognatus*, ἦν δὲ ὁ παῖς πρ. κατὰ γένος, *puer* autem *genere* propinquus *erat*, rel. Bud. C. 769, 32. et Stp. Th. aliunde et 1, 1692. C. „Τηρεῖ — προσῆκεν ὁ Τήρης —, οὐδὲν —, ſed additur frequenter dat. γένει, ſ. (acc.) γένος, praecedente κατὰ" quorum prior caſus dat. par noſtrae formulae et Bg. abl., pro quo et potius cenſeri poteſt, tum Dion. H. S. T. 1. 693, 12. ὀλίγοι μέν τινες κατὰ συγγένειαν ἢ φιλίαν προσήκοντες ὑμῖν, *pauci*, qui *ſcilicet* genere *aut* amicitia *coniuncti* vobis *ſunt*, it. Ioſeph. 2, 199. ſ. i. l. ſ. τῷ βασιλεῖ προσήκοντα κατὰ γένος, cuidam, *regi* genere *propinquo*, cf. cum ſolo dat. perſ. Ind. Luc. et Dem. 119, 6., ap. quem et cum abl. γένει 814, 17. 870, 8. 1017, 2. it. abſolute 118, ult. cum Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., ubi et cum abl. φιλίᾳ, proferente L. Boſ. Ell. p. 63. m. tantum haec „deeſt γένος in προσήκοντες, ſc. γένει, propinqui, cognati" ſine illis ἐν γένει et κατὰ γένος, aeque explendis; comparante me Lat. *attingere*, quod ap. G. Th. cum ſimili abl., v. c. *ſanguine* et *affinitate*, ut verterim hic κ. ἐ. πρ. ἀ., ſc. ἦν, e pr. repetendum, *affinitate* eum *attingebat*, et hinc libere, affinis ei erat, ut e prioribus patet, v. προσήκειν late patere, et ad omnes rationes, quibus ad aliquem quaſi accedas, pertineasque, ei par ſis habendus, ſocius ac ſimilis.

συνῴκ.) Stp. Th. „συνοικεῖν dicuntur, qui connubio iuncti ſunt, ac de uxore uſitatius, pro nubere" poſt quae unum exemplum Noſtri aliunde de muliere, ſed de viro add. Bud. C. 208, 42. Ind. Dem. (cui add. 827, 25. 831, 7. 858, 2. 26. 871, 6. 17.) Xen. Cyr. et Pol. Z., Ael. V. h. Luc. Plut. Hſ. cum Eutrop. et Zoſ. 4, 57, 3., ſed de muliere ib. 1, 39, 5. 4, 41, 1. e., ducente e P. partim Bg., pro cuius phraſi malim v. privum Stp. ante, nobis *ſich vermählen*, qui non habemus, ut nec Lat., tropum Gr. honeſte. In ſq. τῇ πρ. Bg. e P. ſeverius, quam ante, et de Lucilla, quae hic innuitur, cf. Exc. ad 1, 2, 1.

ποθεῖν) Reſpicit §. 7. e., ubi eadem Vs. Bg., quae hic, ut pro §. 4. i. ὦ δεσπ. variat Noſter ſine exclam. particula, a Bg. e P. addita, non item a Sch., qui in „τ. vocat. pro blanda compellatione, qua ſenex iunio-

„καὶ γὰρ αὐτοὶ τῶν οἴκοι ὁμοίᾳ *domeſticarum ſimili deſiderio*
„ἐπιθυμίᾳ ἑαλώκαμεν. ἀλλὰ 13. *capti ſumus.* *Sed, quae*

rem Imper. alloquitur" quo de nomine amoris ac blandimento ſenis erga iuniorem nihil ap. Stp. Th. in τ., ſed obiter modo 3, 34. E. m. v. ἄππα „iuvenes a ſenibus vocantur παῖδες et τέκνα" ſine auctoritate, cf. Hom. 'Οδ. ν', 254. et L. N. T. Tum Sch. „ἔφη, aor. 2., vel, ſecundum aliquos, impf. *inquit*, dixit, *aiebat*, plerumque parentheſi incluſum, (ap. Stp. Th. 4, 51. F. tantum aor., ſed Bg. e P. ap. G. Th. cum Gr. n.) εἰκ. veriſimile" ubi Bg. e P. ſed ſine oppreſſo v. ἐστὶ non habet Stp. Th., at Dem. 153, 2., ut cum eo 1016, 8. 919, 2., cf. Suid. 2, 22. m. inter alia per εὔλογον, *rationi conveniens*, non coll. ad Heſ. 1, 1104. m. (v. ſupra ad 1, 1, 10.) Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach.

καὶ γὰρ) Bg. καὶ retulit ad remotum pron. αὐτοὶ, non ad vicinius γὰρ, quocum iunctum efficit Lat. *etenim*, quod diſerte hinc tenet Sch. in καὶ, pro ſimpl. γὰρ, cf. 1, 8, 8. m., ut de Bg. ratione eſt Lat. *etiam* ſ. etiam adeo, quo tendunt P., *quippe* — nos *quoque*, recte intelligentis αὐτ. pro ἡμεῖς, ut pro ἡμεῖς αὐτοὶ Sch. in „ἀ. nos *ipſi*" ſenſu eodem, quia ad Bg. modum αὐτὸς quoque ſignificat illud Lat. *etiam*, ſ. adeo, ſ. etiam adeo, cf. Cl. Cic. cum Schell. de ſtylo p. 314. i., quae eſt illa emphaſis, obſcure tributa a quibusdam iſti pron., v. G. Th. 1223, 63. cum Ind. Corn. N. et Flor. it. Stp. Th. 1, 603. A. ſqq., qui tamen habet modo cum pron. alio, ubi v. c. ἐκεῖνος αὐτὸς, ut Lat. ille *ipſe* ſ. is *ipſe*, nihil eſt, quam *ille etiam*, aut αὐτ. Lat. *prorſus*, noſtrum *eben*; magis declarantia; cf. Hor. Turſ. p. 445. Nr. 7. ſqq. Tum Sch. in „τῶν cum adv." e P. cum Bg., in formula ex artic. cum adv. per adi., ſuppleto ſubſt., cui et addendum particip., τῶν οἴκοι ὄντων πραγμάτων, cf. Stp. Th. aliunde, Ind. Luc., in primis 2, 216. e. τὰ οἰ. ſuam *patriam*, bene ad ſenſum, ut et capio hic pro patria, i. ſolo, perſonis et rebus, ibi praeſentibus, Xen. Z. Cyr. et Pol., ſed 'Αναβ. 1, 7, 4. e. bis in vicinia diverſo ſenſu, τοῖς οἰ. de perſonis, i. iis, qui in patria ſunt, cf. Ind. Mor., ſed et de rebus, quae in patria ſunt, τῶν οἰ. ed. Th. V. 2. p. 47. rebus *patriis*; unde ſuppleas potius ſubſt. χρήματα, ad perſonas etiam patens quodam modo; niſi tum ſtatim explere malis ἀνθρώπους ſ. ἄνδρας, tacente L. Boſ. Ell.

ὁμ. ἐπ. ἑ.) tenemur *cupidine*. Sic 2, 13, 10. 5, 6, 4. Hoc praeteritum act. paſſive capiendum; ut proinde male Vechn. hellen. 1, 1, 6. p. 79. ſignificationem paſſ. huius v. act. ad plusqpf. reſtringat. *Leisn.*

Praeter notionem praeſentis, quam in hoc perf. exprimit Leisn., cum Sch. „ten. *cupiditate*" (liberius verſante P.) non item Bg., de paſſ. ſignificatione huius act., maxime in perf. et aor., cf. Bud. C. 5, 45. Stp. Th., ad Luc. 3, 30. N. 33.. Abr. Dil. Th. p. 691. e. it. ad Aeſch. 2, 17. i. Vig. p. 176., exemplum formulae ἐπιθ. ἑ. non habente Stp., quanquam aliorum animi motuum, ut ἔρωτι, qua analogia ſuſtineat ſe Noſtri haec, ut et Lat. Bg., qui et bene ἐπιθ. de πόθῳ intellexit, cum reſpiciatur pr. ποθεῖν, cf. §. 7. e. it. Stp. Th. 1, 1610. D. et E. m., tropoque remoto, *deſiderio* captum *eſſe* ſ. *teneri*, eſt i. q. deſiderium ſentire, et i. q. pr. v. privum ποθεῖν, pro quo hic per phraſin variatur; non tenentibus Bg. illam G. Th. et Indd., ſed ſervante Sch. e P. adi. ὁμ., quod, a Bg. omiſſum, ſeverius ſtatim reſtitui.

„τὰ ἐνταῦθα, προὐργιαίτερα *hic expedienda ſunt, cum potio-*
„ὄντα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα, *ra ſint magisque urgeant, ar-*

τὰ ἐντ.) Sch. utrinque cum Bg., partim e P. in ſuppleto particip., non ſolenni illo ὄντα, ſed alio, v. c. πραττόμενα ſ. πρακτέα, quod, cum ſupplendo inſuper ſubſt. πράγματα, facit *res*, quae *hic* agendae *ſunt*, et deinde liberum Bg., ab ellipſi ſubſt., v. c. *negotia*, quae *hic exp. ſ.*, ni fallor, pro noſtro *agenda*, aut exſequenda, i. abſolvenda; nil profuturo G. Th., cum ἀνύττω, κατανύω, rel., nobis *betreiben* ſ. *beendigen*; etſi procedit quoque expletum γινόμενα, *res*, quae *hic* geruntur, *fiunt*, it., e vulgari ὄντα, *res*, quae *hic* ſunt *nobis*, noſtratium *die Sachen* ſ. Geſchäfte, *die* wir *hier* vor *uns haben*, breviusque, *die* hieſigen *Angelegenheiten*, ſ. *die* Geſchäfte *hier*, opprimente Noſtro illud poſtr. particip. ob mox ſq. ὄντα, ſed Stp. Th. tacente formulam, ut L. Boſ. ellipſin, cf. tamen Ind. Iſ. Ev. περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων, ubi et mancum „ὁ ἐντ. βίος, haec *vita*," Ael. V. h. οἱ ἐντ., ſed Luc. πατρὶς ἡ ἐντ.

προὐργ.) Sch. „προὔργου, quod operae pretium eſt, — quae priores partes agunt, ſ. magis e re ſunt" prius partim e P., unde Bg. nihil, quam particip. reſolvit per ſyn. cauſalem, noſcente Stp. Th. noſtrum comparativ. gradum modo in ſing. et ſub προὔργου, cum ſpiritu ſimul, ut Ind. Polb. Ern. et Iſ. Pan. Mor. ſed ſub προυργιαῖος Dem., etiam ſine leni, ut ap. Stp., ſeparatim edentibus comparat. hunc, cum ſ. ſine ſpir., L. Ern. R. Or. V. 7. Iſ. Plut. Hſ. et Thuc., ubi ſine leni, at cum eo in textu 234, 76. τὸ ἑαυτῶν πρ. ἐποιήσαντο, ſuae *privatae* potius, *quam* communi *ſociorum* ſaluti *conſuluiſſent*, pro *ſuam rem* ſ. *utilitatem* potiorem *habuiſſent* ſ. *duxiſſent*, Schol. προτιμότερον, cf. Heſ. ſine leni, ſed cum eo Suid. (e quo corrigendus Biſ. ad Ariſt. Lyſ. v. 20.) Bud. C. 1000. Ind. R. Or. V. 8. And. Dem. Dion. H. S. T. 1. Luc. Ariſt. Kuſt. it. Bg. ad eiusdem Plut. v. 623. in Harl. Chr. Gr. P., ad quem locum in ed. Hemſt. p. 203. Schol. C. D'Orv. explicat τῶν ἀναγκαίων, ut ad Thuc. 248, 60. τὶ τῶν προὔργου Schol. τῶν σπουδαίων, cf. Barn. ad Eur. Hel. v. 1395., quorum prius τῶν ἀναγκ. hic ap. Noſtr. non procedat ob mox ſq. μαλλ. ἐπειγ., copulante etiam Luc. 1, 823. l. 85. ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, *neceſſarium* quid, *et* quod *ad* rem *faciat*, ubi τὶ πρ. capio, ut hic Lat. Bg., pro graviora, maioris momenti, quae non adhibet G. Th. in *v. potis*; me quidem putante, τὶ προὔργου et προυργιαῖον eſſe proprie, cum vett. Grammaticis, id, quod ante aliam rem ſit agendum, ſ. ante alia omnia, quod prius, quam aliud, agendum; quod eſt deinde 1) neceſſarium, 2) grave, momenti alicuius, 3) utile, bonum, commodum, in quo eſt ſimul 4) operae pretium, i. habens laboris, ſtudii, curae mercedem, praemium, fructum, utilitatem, dignumque opera et labore; ut ne opus quidem putem hac notione, ſed ei potius ſubſtituam 5) carum, gratum, optabile; cum videam aliquos, v. c. Stp. et Ern. L., exponere Lat. *antiquius*; quod eſt tamen et ipſum illud *prius*, ſ. carius, ſ. maius, i. maioris momenti, praeſtantiae atque utilitatis, cf. G. Th. 376, 102. Niz. Cl. Cic. Indd. Cort. Cic. et Plin. ep. Liv. Flor. et Iuſt. v. *antiqu.*

μαλλ. ἐπειγ.) ἐπικείμενα, ap. Luc. 11, 53. δεινῶς ἐνέχοντα. *Leisn.* Quae tantum huc accommodantur, cum ibi ſit, ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς — δεινῶς ἐνέχειν αὐτὸν, urgere verbis ac quaeſtionibus, i. quaeſtiones cumulare, cumulate proponere ei, unam ex altera, cf. Heſ. 1, 1235. m. ἐνέχει, —

„ἀπέχει [n] τὴν ἐπιθυμίαν. τῶν
„μὲν γὰρ ἐκεῖσε καὶ ὕστερον ἐπὶ

14. cent *cupiditatem. Illis*
quidem vel poſtmodum lon-

n) Ms. Ba. ἐπέχει λ., quod Stp. malebat. *Mart.* etiam ſic in Ms. Ve. cum edd. A. 1. et B. 1., v. N.

ἔγκειται, ſed 1069. m. ἔγκειται, ἐπίκειται, quod ducat ad Leisn. primum, quo tamen non explicarim noſtrum, a Stp. Th. 1, 1207. F. m. ſine alia Vs. additum ſub „ἐπ. pro urgeo, impello" quae ſunt noſtratium *dringend*, quod, cum Bg. *urgens* et ſyn. *premens*, tropo remoto, valet i. q. neceſſarium, cogens, ſuadens, faciens, ut id exſequamur et abſolvamus, ut Ind. Ael. V. h. „ὑπὲρ τῶν ἐπειγόντων, *de* rebus *urgentibus*, maxime neceſſariis" G. Th. in Bg. cum Gr. n. tenente „cogere, premere, impellere, (nec tamen d[illegible] de aliquid in rem noſtram, nec) *urgens*, — ἐπείγων" nobiscum expl[illegible], quibus tamen faveat illud ib. deterioris ſaeculi, *urgentiori* actioni *n*[illegible] *eſt* prandium *praeferendum*; faciente mecum hic Vern. vet., ſed Sch. fere cum P. „*ἐ. incumbentia.*"

ἀπέχει) Malim ἐπέχει. Sic infra (1, 8, 5.) *μέχρι μὲν οὖν τινὸς ἐπεῖχε τὸν νεανίσκον ἥ τε τοῦ πατρὸς μνήμη, λ.* Verum et ἀνέχει ſcribi poteſt, ut dicit paulo poſt (hoc c. §. 23. m.) *ἀνέχειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομάς. Steph.* Intelligis e Bg. interpretatione, quid ſibi velit illud ἀπεχ., niſi cum Stp. legendum putavit ἐπεχ. *Leisn.* Melior videtur Cod. lectio ἐπεχ. *Stroth.*

Sch. in „ἀπ. *abſtinent*, prohibent, *retrahunt* haec *cupiditatem*" Stp. tenente in Th. nec hunc locum in vulg. ἀπεχ., nec ſimilem, at Sb. Ind. poſt vulg. lect. hinc „aptius ἐπ. *inhibet*" ſed Dreſ. de V. med. p. 193. i., etiam e vulg. lect. „cupiditati *reſiſtimus*" fere cum P., quem neſcias, quid in ſuo habuerit, quanquam ſententiam, huic loco convenientem, expreſſit, remota metaphora et proſopopoëia, qua *res*, hic tranſigendae, faciunt, ut *deſiderium* hoc *patriae*, (τὴν pro ταύτην et ἐπιθ. accipiendo iterum, ut §. pr. e.) in animo iam ortum ac praeſens, ob §. pr. ἑαλ., opprimatur plane, aut certe contineatur coërceaturque, ne nimium fiat, et cupiditatem alteram hic manendi expellat; quae ſententia cadit non modo in Gr. ἐπεχ. et Lat. Sb., ſed etiam forte in Lat. Bg. et Sch. atque in Gr. vulg., quo de nihil reperi, huc profuturum, v. Ind. Hom. Heſ. Ariſt. Kuſt. Dion. H. S. T. 1. Kypk. 1, 193. Harl. Chr. Gr. P. p. 60. v. 33., niſi quod ſubinde vertitur Lat. *impedire*, ubi G. Th. 994, 86. „religione *impediri*, i. detineri, arceri, (ſed in hoc Bg. ipſo) — *συνέχειν*, — proprie continere, (ne quid dilabatur ac ſeſe dividat, phyſice quidem, nobis *zuſammen halten*, aut ne quid e ſuo erumpat loco,) *cohibeo*, *ἐπέχω*, *κατέχω*, *συνείργω*, fere i. q. contineo, coërceo, — cavere, ne praeter ius et rationem creſcat" in *inhib.* et *prohib.* cum Grr. al., ſed in v. *contineo* iterum cum iſtis ἐπεχ. et κατεχ., ut in Sch. ſevero *abſtin.* cum Gr. noſtro, at in med.; ut et per hanc Lat. analogiam magis firmetur Stp. ἐπεχ., ſicut quoque per crebram confuſionem pr. ἀπὸ et ἐπὶ, ſ. litterarum α et ε, ut tamen me adhuc continuerim a Mss. novitate ob fidem eorum dubiam, quae novitas vero reiiciat per ſe alteram Stp. coniecturam in ἀνεχ.

τῶν μὲν) Bg. e P. ſervavit non γὰρ, cf. tamen 1, 5, 17., ſed formulam τῶν ἐκ., converſam aliter, quam §. pr., per ſolum pron., pro *rebus*, bonis iſtius regionis, urbis, patriae, domi, *quae* illic *ſunt*, patriis, urbanis deliciis, cf. §. 3. i., Sch. in „τῶν cum adv. — *eius* loci *rebus*" bene

„πλεῖςον αἰῶνα ἀπολαύσεις· giſſimo tempore perſrueris:
„ἐκεῖ τε ° ἡ Ῥώμη, ὅπου ποτ' ἂν ibique Roma eſt, ubicunque im-

o) Quae verba in () ſunt, exhibet Ms. Ba. inter duplex colon, ac ſimul commata poſt ῥώμη et ἄν. *Mart.* Parentheſin ab ἐκεῖ — ἡ habebant Stp. rel. ſine neceſſitate, ut πότ' ſic cum accentu A, al., v. N.

innuente ellipſin ſubſt. πραγμάτων ſ. χρημάτων. Tum Bg. e P. quoque καὶ per ſyn., pro et ſ. etiam, ſed ſeverius, quam P., in ὕς., quod Lat., ignorante Stp. Th., fert G. Th. cum Gr. al., ſed ſeverum Lat. *poſterius* cum Gr. u., at ſine explic., cf. tamen Ind. Corn. N. et Amm. M., qui exponunt per poſtea et poſt, quod et Sch. habet cum P. *impoſterum*, reſpondente potius illi Gr. εἰς ὕςερον 1, 1, 4. e., ſed in ε. „πλ. α. diutiſſime, *al. in* diuturnum *tempus*" pro quibus Bg. vicinius per formulam ſyn. abl., (etiam in duratione temporis ſolennem,) pro ſeveris *ad* ſ. *in* plurimum *tempus*, quae et Lat. uſurpant; totam Gr. formulam nec Stp. Th. tenente, nec me aliunde.

ἀπολ.) Forte ἀπολαύσεις, καὶ νῦν ἤδη ἀπολαύεις. ἐκεῖσε γὰρ ἡ Ῥ. *Reisk.* Supplementum quidem prius non ferunt ſuperiora §. 3. ſq., ſed de correctione altera paulo poſt, ut de Lat. Bg. ad ἀπ. e P. cf. 1, 7, 1. e.

ἐκεῖ τε) Ita Mamertinus Genethl. Max. c. 12. ut *ibi* tunc *ſedes* imperii *videretur*, quo *uterque* venerat *imperator.* Et ap. Lucan. Lentulus l. 5. (v. 23. ſqq.) *Nam vel Hyperboreae plauſtrum glaciale ſub urſae, Vel plaga qua torrens, clauſusque vaporibus axis Nec patitur noctes, nec iniquos creſcere ſoles, Si fortuna ferat*, rerum *nos* ſumma *ſequetur* Imperium *que* comes. *Tarpeia ſede peruſta Gallorum facibus*, Veios *que* habitante *Camillo* illic *Roma* fuit. *Boecl.*

In ſententiam hanc, praeter Leisn. in Progr., add. Thuc. 498, 31. λογίζεσθε δὲ, ὅτι αὐτοί τε πόλις εὐθὺς ἐςὲ, ὅποι ἂν καθέζοισθε, *quin etiam* illud *cogitate*, vos *ipſos*, ubicunque *conſederetis*, ibi *protinus* vobis *ipſis* eſſe *civitatem*, et l. 37. μὴ ἄλλο τι ἡγησάμενος ἕκαςος, ἢ, ἐν ᾧ ἀναγκασθῇ χωρίῳ μάχεσθαι, τοῦτο δὲ πατρίδα καὶ τεῖχος κρατήσας ἕξειν, *nihil* aliud *unusquiſque* ſecum *ipſe* reputans, *niſi*, quocunque *in* loco *pugnare* coactus *fuerit*, hunc, *ſi victoria potiatur*, et *patriam* et *urbem* ſibi *futurum*, et Liv. 31, 24. e. *quod ubi Philippus vidit*, — *cohortatus milites, ut*, *ſe intuentes*, *pugnarent*, *ſcirent* que, *ibi* ſigna, *ibi* aciem *eſſe* debere, *ubi* rex *eſſet*. Tum parentheſin quidam editores hic fecerunt fortaſſe, quod putarent, ad ſe referri, ut alibi, τῶν μὲν et τὸν δὲ, quod non eſt neceſſarium, cum μὲν ſaepe ſtet ſolitarium, ut modo reſtringat. Illud P. *autem* poteſt liberum eſſe, ut parentheſis adiuvetur, cuius index δὲ ſolennis eſt, aut, ſi in ſuo habuit, poteſt fuiſſe ortum e ſolita varietate, et aeque pro τὲ, ut alias, quae copula procedit quoque ex hac ſerie. Commodus deſiderabat patriam, h. e. Italiam et Romam cum deliciis utriusque. De deliciis quidem actum in pr. τῶν — ἀπολ. membro. Nunc ergo nominatim etiam de Roma, de ſede imperatoris, quae non eſt in urbe illa, ſed ubicunque imperator ſit atque commoretur. Sic enim Roma h. l. capienda, non de bonis ac deliciis eius; ubi e P. ſupplet Bg. v. ſubſt., ſed Sch. cum Bg. in ὅπ. „π. ἂν cum ſubiunct. *ubicunque*, π. ubicunque *tandem*" ut Ind. Ael. V. h. „ὅποι ποτὲ, ubi *tandem*" quam voculam, (a nobis editam ſine accentu, cum illis, qui vocem inflexibilem, ubi apoſtrophus ſit, accentu privant, Bg. potius reddens per

„ὁ βασιλεὺς ᾖ. τὸν δὲ πόλεμον
„ἀτελῆ καταλιπεῖν, μετὰ τοῦ

15. *perator fuerit. Sed bellum*
inchoatum relinquere, ſimul in-

Lat. *cunque*, retulerit ἂν, ab aliis alias iſto Lat. redditum, ſine vi aliqua ad v. ᾖ, de ſuo coniunctivum exprimens per fut. exactum, cf. 1, 1, 5. i. et 1, 5, 24.

τὸν δὲ πολ.) Sch. in „ἀτ. *imperfectum* bel. *relinquere*" in aor. per praeſ. ex P. cum Bg., qui et inde in adi. (ap. G. Th. per Gr. n. et Lat. Sch.) hic aliter, quam 1, 4, 8. et pro non finitum, cf. 1, 9, 22. i. Stp. Th. aliunde, Ind. Thuc. cum Abr. Dil. p. 527. m. et Auct. p. 363. e. R. Or. V. 8. And. Xen. Hell. Mor., ſed de perſ. et cum gen. rei Dion. H. S. T. 1. it. Heſ. 1, 598. i., non coll. Suid. 1, 368. m.

μετὰ) Leisn. in m. Ox. „Ariſtaen. p. 14." ubi nec in ed. Pav. aliquid huc profuturum et ad formulam e pr. μ. cum gen., ſequente tum καὶ, pro *etiam* copulativo, tum adi. ſ. ſubſt., qua de univerſe et obſcure Sch. in „μ. interdum connectit unum argumentum alteri" cum P. hinc, ſed aliis Noſtri locis ſine Vs., quae eſt multiplex, prima quidem ſevera, praepoſitione adhibita quadam et καὶ illo ſenſu, *cum* indecoro *etiam* periculoſum *eſt*, quod v. ſubſt. expletum e P. ſervat Bg., nobis *nebſt* dem *Unanſtändigen* iſt *es* auch *gefährlich*, ſ., ex ordine huius loci, ubi inf. praemittitur, *iſt* nebſt *d. Un.* auch *gef.*, cui par altera per praep. aliam, *praeter* indecorum *etiam* peric. *eſt*, nobis *auſſer* dem *Unanſt.* rel., ubi apparet, prius adi. neutr. cum artic. facere ſubſt., quod ſecus eſt in ratione Latt. hic Inttp., qui, convenientes in hoc, ut ponant adi. utrinque, diſcedunt deinde a ſe, reſolvente Bg. μ. et καὶ in *ſimul — et*, atque adeo in duas copulativas, (quod ſane procedit, ſed planius etiam per alias, v. c. *et — et* ſ. *tum — tum*; quanquam Bg. proprie ſunt Gr. ἅμα — καὶ, quae et ap. Noſtr. pro τὲ — καὶ uſurpantur) ſed P. in ſuis, *praeterquam* quod *indecorum* videtur, *etiam* periculoſum *eſt*, praeter copulativas aliquas, aſſumente liberius v. Lat. *videtur* in primo membro, ut tamen iſtius *praeterquam quod — etiam* accedat ad noſtram illam ante rationem in ſola pr. *praeter*, ſicut ad Bg. accedit alia haec, cum μ. — καὶ reddunt per Lat. *non ſolum — ſed etiam*, ut, praeter Vern. hic, ap. Thuc. 108, 86. γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, *cum* eſſet *vir* non ſolum *prudens*, ſed etiam *potens*, it. 193, 21. δόξας εἶναι — μ. ἀξυνεσίας καὶ ἄδικος, *non ſolum* imperitus, *ſed etiam* iniuſtus *exiſtimatur*; ubi in membro primo ſubſt. diſertum, ſed ap. Dem. ſine Ind. 166, 16. εἰ μὲν οὖν μετὰ τοῦ πράττειν, ἃ προσήκει, καὶ τὸ λαμβάνειν κατασκευάσεσθε, ubi inf. non tractabuntur, ut alibi, pro ſubſt., ſed aut ſic ſervantur, *igitur ſi* quidem *non* modo *facere*, *quae decet*, ſed *etiam* accipere *inſtituetis*, (ſc. pecuniam illam, τὸ θεωρικὸν ἀργύριον, ut recte ſupplet R. Ind. v. λαμβ.) aut per P. formulam unus inf. perit, *ſi quidem* igitur *praeterquam*, *quod* facitis, *quae* decet, *etiam* accipere *inſtituetis*; quae poſtr. ratio ibi melior, cum mox ſequatur οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ, quanquam ib. procedit quoque per *et — et* ſ. *tum — tum*, cf. ap. Noſtr. 2, 10, 9. et ad 1, 8, 12. e. v. ὑπεσχ. e Dem. μετὰ cum gen. ſubſt., ſed non ſequente καὶ, it. ap. Stp. Th. 2, 893. B. „Thuc. γενομ. μ. τ. ξ. κ. δ., ubi μ. exiſtimatur reddi etiam poſſe *praeter*, ut ſit, *qui*, praeter *eam*, *qua* praeditus *fuit*, prudentiam, *fuit* etiam *potens*. Ego non puto aptius reddi poſſe Lat., quam *vir* prudens *iuxta* et *potens*; quod interpretationis genus omnibus aliis eiusmodi locis adhibendum cenſeo" ſed eſt modo affine

„ἀπρεποῦς καὶ p ἐπισφαλές. *decorum et periculoſum eſt.*
„θάρσος γὰρ ἐμβαλοῦμεν τοῖς *Audaciam enim iniiciemus bar-*

p) καὶ abeſt in Par. (ad m. A. 2.) *Leisn.* ſane mendoſe tantum in Par. 1.

illi Bg., nec novum, ut G. Th. 1270, 90. „iuxta *boni* mali *que* —, h. e. aeque boni ac mali" e Sall. Iug., ubi Cort. tacet, ſed *iuxta — et* eſt i. q. noſtrum *et — et* ſ. *tum — tum*, et i. q. privum *boni* mali *que*, ut mox ib. ſequitur ſyn. *ſtrenui* et *imbelles*; poteſtque in formula noſtra procedere tum illud Gs. *aeque — ac*, tum, quod poſtea adhibet, cum *iuxta* ſemel explicat per *non minus — quam*; ut omnino omnia hic obtinebunt, quae ſunt e genere copulativo, ſive illo aiente, ſ. negante, it. ſolum *praeterquam*, (ſine coniunctione *quod*,) quia eſt par illi noſtro *praeter*, ut G. Th. v. extr. „*aqua* vero *frigida* infuſa, *praeterquam* capiti, *etiam* ſtomacho *prodeſt*, i. non tantum capiti, ſed etiam, ſ. praeterquam, quod capiti prodeſt, caet." in adi. ἀπρ. Stp. Th. non reſpiciente hunc locum, (cf. Ind. Ael. V. h.) at in adi. ἐπισφ. reddente „*praeterquam*, quod *indecorum* eſt, *eſt* etiam *periculoſum*" fere cum P., niſi quod, pro illius v. Lat. *videtur*, aſſumit v. ſubſt., cuius paupertati ibi add. Ind. Dem. et Geop. cum Heſ. 1, 1392. i. ἐπισφαλὴς, βλαβερὸς, ἐπικίνδυνος, ſine N., nec coll. Suid. 1, 834. e. cum Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. illo Heſ. poſtr., ſed Bg. alterum *indec.* cum Gr. al., at „*indecoris*, ἀπρεπὴς" quod h. l. non conveniens cum nomine, fama ac virtute Rom., it. afferens turpitudinem, infamiam, iudicium ſermonemque iniquum, in quam partem v. aliquid in ſqq., ubi et in partem ſecundam de periculo ac damno; ut argumento utr., cum rhetoribus ducto ab inhoneſto ſ. turpi et noxio, Noſter utitur quoque 2, 5, 10. ὁρᾶτε, μὴ πρὸς τὸ νῦν ἀνόσιον καὶ ὕστερον ὑμῖν ἐπικίνδυνον ᾖ λ., varians non modo in adi., ſed etiam in formula noſtra, per πρὸς — καὶ expreſſa, v. ib.

θάρσ.) Formulam tenet Stp. Th. tantum in ſubſt. „ex Hom. Ἰλ. φ', 547. ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, (Cl. *eius* quidem *cordi* audaciam *immiſit*,) — et alibi θ. ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν, (quod eſt proprie Lat. illud prius Cl.) in metaph. loquendi generibus, pro iniicio animo, immitto in animum, inſpiro" ſ. inſtillo, ut nobis hic *Muth — einflößen*; variante Noſtro cum 1, 4, 11. e. ταῖς — ψυχ. ἐνέσταξαν, ut ſyn. ſunt θ. ἐμποιεῖν Dion. H. S. T. 1. et θ. παρέχεσθαι Diod. S., reddente Bg. e P. Lat., ſed ſeverius in tempore verbi cum Sch., qui in „θάῤῥος, θάρσος et θράσος, — audaciorem aliquem reddere" ſ., tropo remoto ſeverius, audaciam excitare in animis barbarorum, facere ita, ut in animis eorum exiſtat audacia, et barbari ſint audaces, belligerandique cupidi, cf. 1, 4, 11. e. it. 1, 5, 26. m., quo reſpicitur hic, ut θ. ſumitur bonam in partem, pro animo militum ac cupiditate pugnandi et belli gerendi, in qua notione, ut et alibi in ρσ, non ῤῥ, adhibendis ſequitur Noſter Atticiſmum, ut putant, cf. Valck. ad Eur. Ph. p. 22. b., ad Moer. p. 189. N. 1. Thom. M. p. 434. ſq. Fiſch. Plat. Phaed. p. 248. N. 4., ſed de notione ac differentia a θράσος Poll. 3, 134. Ammon. p. 71. cum N. 34. Schol. Eur. Med. v. 470. Barn. ad Eur. Alc. v. 604. Valck. ad Eur. Hipp. Diatr. p. 59. e. cum Ind., it. ad Diod. S. 1, 352. N. 76. 2, 35. N. 43., ad Luc. 3, 94. N. 77. Paull. Leop. Em. ap. Grut. Lamp. 3, 169. m. Praef. ad Thuc. Duk. p. 2. m. Abr. ad Aeſch. 2, 174. e. cum Ind. Fiſch. Aeſch. et Z. Xen. Cyr. et Bach. v. θαρσ. et θρ., Poll. 5, 125. θάρσος, θάῤῥος, Heſ. 1, 1681. m. θάρσος, ἡ

„βαρβάροις, οὐκ ἐπανόδου πό- *baris, non remeandi deſiderium,*
„θον, ἀλλὰ φυγὴν καὶ δέος *ſed fugam et metum nobis illis*

θάῤῥος, — ἀνδρεία, λ. it. ante θάῤῥος, θάρσος, ſed 1728. m.; et G. Th. in Bg. ſubſt. „in bonam partem ſumitur“ ſine explic., nec cum v. Bg. *iniic.*, ubi cum Gr. n. et modo cum ſimilibus ſubſt. affectuum, cf. 1191, 101. et pen., Ind. Corn. N. „*iniic.* admirationem *ſui*, eleganter, (nempe per tropum) pro excitare“ Iuſt., ad Caeſ. b. G. 1, 46, 4. e. *ſtudium* pugnandi *maius* exercitui *iniectum eſt*, et 7, 55, 9., ubi V. L. *immittendi* gloſſema eſt.

τοῖς βαρβ.) Ut Dio tradit 72, 2. ſq., barbari illi fuere Marcomanni, Quadi, Burri, Dacae. *Leisn.*

Cf. 1, 3, 12. e., et ad ποθ. hoc cap. §. 12., reddente Sch. ſevere „ἐπ. reditus“ (cf. Stp. Th. aliunde et Ind. Luc.) ſed cum P. per gerund. Bg., qui deinde de ſuo addit pron. αὐτοῖς, ad cavendam ambiguitatem, ne *imput.* referatur ad *nobis*, ita adiuvans ſimul intelligentiam participii, cum Latini ponant pron. iſtud cum particip. aliquo pro enunciatione ſ. verbo finiti temporis cum pron. relat. privo aut inſtructo particula cauſali, *qui* ſ. *quippe qui* nobis *ſint imputaturi*, i. quia illi; laudante Stp. Th. in v. κ., quae Noſtri ſunt, e Syneſ., ſic verſa „fugiſſe nos et perterritos fuiſſe arbitrabantur, ſ. fugiſſe nos metu perculſos arbitrabantur“ in poſtr. fere cum P., ſed Sch. in „φ. *fugam* alicui *imputare*, κ. aor. 2. *iis*, qui *nos* arguerunt *timiditatis*“ quod tempus etiam ante ap. Stp., niſi eſt ibi operarum vitium pro fut., quod eſt in P., et hic valere poteſt in aor., pro infinita eius vi, aeque ac Bg. praeſ., qui cum Sch. manifeſto accipit v. κ. pro ſimpl. et melioris Lat. *tribuere* et *adſcribere*, quae vertendi ratio, non iterum mihi reperta, latet tamen in principe notione eius v. pro cogitare ac iudicare, ſic, ut praep. regat caſum adiunctum, valeatque ſevere Lat. *de*, ſ. *contra* et *adverſus*, in quibus et tenetur poteſtas illa pr. κατὰ in malam partem, pro adv. Lat. *male* ſ. *inique*; unde v. eſt pro Lat. *ſuſpicari*, nobis *argwöhnen*; ut, in primis ubi abſolute ponitur, iterum pereunte praep., valet i. q. ſimpl. γιν., cf. Ind. Iſ. Ev. v. e. c. 15. i., et de v. extra uſum fori, ut h. l., cum acc. rei et gen. perſ. (praeter Stp. Th. et L. Ern.) Bud. C. 7, 49., ad Luc. 3, 36. N. 84., cum ſolo acc. rei Fiſch. Plat. Euthy. p. 4. N. 3. Ind. Xen. Z. Cyr., (ubi et cum acc. particip., pro inf. et ſimpl. cognoſcere,) cum gen. perſ. tantum ib. Bach. et Fiſch. The., cum gen. rei Diod. S. Luc. 3, 610. l. 18. Zoſ. 5, 48, 6., ſed ſenſu forenſi, abſolute Xen. Bach., cum gen. perſ. et acc. rei, it. contra cum gen. rei et acc. perſ. Bud. C. 7, 37., ad Luc. 2, 851. N. 6., R. ad Lyſ. Or. V. 5. p. 33. N. 78., ubi non bene dubitatur, V. 6. 7. Ant. 8. And. et Din. it. Thuc., ſimulque cum pr. κατὰ Diod. S., cum dat. perſ. Abr. Dil. Th. p. 559., de utr. ſenſu ſimul Vig. p. 265. Sb. ad Dion. H. 1, 78. b. e. 703. v. 34., ad Luc. 3, 117. N. 57. 314. N. 12. Ind. R. Or. V. 4. 6. 7. II. 8. Lyc. Dem. Dion. H. S. T. 1. Luc., et ad ſupplendum Ind. Dem. extra forum 312, 15. 473, 24. 845, 22. 888, 8., ſed in foro 427, ult. 430, 3. 740, 16. 746, 26., cf. 753, 16., it. cum pr. ἐπὶ 430, 13. et cum ἐν 793, 8., ſed Bg. ap. G. Th. non cum acc. rei ſimili, ſed cum explic. ad Plin. ep. 6, 20. e.; ob ſq. gen. alium omittente forte Noſtro ad ſubſt. δέος illa ἀφ' ἑαυτῶν, metum *ſui*, cf. 1, 4, 11.

„ἡμῶν καταγνοῦσι. καλὸν δέ 16. *imputantibus. Pulcrum* „σοι, χειρωσαμένῳ πάντας *autem tibi fuerit, ubi omnes* „αὐτοὺς, καὶ τὴν ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ *illos viceris, et ſub ſepten-*

καλὸν) Bg. e P. omnia, etiam in tempore v. ſuppleti, fut. exacto, pro erit, quaſi deſit εἴη, qualis ellipſis v. ſubſt. in hac formula cum dat. perſ. habetur etiam ap. Xen. Cyr. Z. 5, 5, 26. e. (ubi opp. ἐστὶ ταῦτα ἀτιμίαν φέροντα,) it. ap. Dem., ubi et cum v. ſubſt. 189, 5. 478, 17. 501, 22. 582, 25., ut ſimul οὔτε — καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν 459, 18. et καλ. ἢ πρ. ὑμ. 666, 1., cf. Ind. Thuc. et N. T. Matth. 18, 8. ſq., ſed hic non tam honeſtum, decorum, decens, dignum te tuaque perſona, quam honorificum, glorioſum, laudabile, v. Stp. Th. aliunde 2, 32. F. ſqq. Ind. Xen. Cyr. Z. L. N. T. et L. Boſ. ad Gal. 4, 18. Kypk. 1, 77. e. Suid. 2, 233. e., G. Th. in Bg. cum Gr. n. „— quod placet" huic notioni ſubiiciente loca cum dat. perſ., ſed e noſtra mente etiam uſurpante Sall. Cat. 3, 1., ubi et, ut hic, ſeq. inf., tacente Cort., ut cum dat. perſ. Iuſt. 14, 4, 19., ubi Graev. N. *glorioſior*, cf. Hor. od. 3, 2, 13. *dulce* et *decorum* eſt, *pro* patria *mori*, ubi non modo metaphr. ed. Delph. *iucundum atque* glorioſum *eſt*, ſed et in N. comparant Gr. noſtrum e Tyrt., ubi v. Klotz. p. 7. e., ut omnino vocab. ſermonis utr. eſt per ſe bonum, i. vel honeſtum, legique conveniens ac decens, vel utile et afferens bona omnis generis, atque adeo et fortunae illa externaque, honorem, gloriam, laudem, et denique ob utr. notionem hanc etiam placens, hic quidem oppoſitum quodammodo illi pr. § ἀπρεπ., unde et δὲ h. l. pro contra ſ. contra autem, ut ſaepe Lat. Bg. et ſyn. *ſed*, quanquam in hanc notionem tacentibus G. Th. et Hor. Turſ. cum Grr. Lex. et Ind., ſed in v. χειρ. Bg., fere cum P., cf. 1, 3, 12., qui liberior ad pron. αὐτ., ubi Bg. vicinior, pro pron. demonſtr. ἐκείνους ſ. τούτους, cf. Stp. Th. aliunde 1, 602. e. Rs. ad Polb. p. 216. i. cum Ind. Xen. Cyr. Z.

τὴν ὑπὸ) Haec tanquam ex vulgari veterum Geographiae inſcitia dicta intelligenda ſunt, adeoque nihil de mari Balthico ſ. Septentrionali h. l. cogitandum. *Stroth.*

Cf. Leisn. ad 1, 5, 19. e., ubi et comparabat hunc locum per lectionem ὁρίσαντι, hauddubie ex Ox. 2., pendente dat. pr. χειρ. a praec. σοὶ, ſed hoc a pr. καλὸν, aut potius ab oppreſſo v. ſubſt. εἴη, ſicut vulg. acc. ὁρ., quem et Ms. Ve. tenere videtur, poteſt regi ab inf. ἐπαν., et a Noſtro poſitus eſſe de induſtria, ne ᾿Ωκεανῷ ὁρίσαντι duo dat. ambigue concurrerent; unde cum inf. ſint caſus duo diverſi ſimul, dat. et acc., copulati illi per καὶ, ſed ut deinde ſequatur iterum, non participium in acc. vicino ac poſteriore, ſed in dat. remotiori et priori, nemoque ut offendatur, ſi oratio ſic a Noſtro conſtructa ſit, καλὸν — σοὶ, χειρωσάμενον — καὶ ὁρίσαντα, ἐπαν. — θριαμβεύοντά τε καὶ — ἀπάγοντα λ., cum talis dat. et acc. quoque alibi ſimul occurrat, cf. Fiſch. ad Well. p. 331. e. Bach. ad Xen. Oec. 1, 4. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 409. m. ſqq. et ap. Eur. Hec. v. 540. ſq., ubi v. Schol., ut rurſus procedunt omnes illi dat. cum inf. χειρωσαμένῳ — ὁρίσαντι — θρ. — ἀπαγ., cf. Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 1, 9. Fiſch. et Bach. l. l. it. Krb. l. l. p. 412. m., ap. quos non eſt ſimile quid noſtro, niſi fortaſſis ap. Krb. ad N. T. p. 308. e. Ioſeph. T. 1. p. 900. i. Γάϊος ἐκπέμπει Πετρώνιον, — κελεύων χειρὶ πολλῇ εἰσβάλλοντι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰ μὲν ἑκόντες δέχονται, ἱστᾶν αὐτοῦ ἀνδριάντα ἐν τῷ ναῷ

„ἀρχὴν Ὠκεανῷ ὁρίσαντα [q], „ἐπανελθεῖν οἴκαδε [r] θριαμ- „βεύοντί τε, καὶ δεσμίους ἀπά-

trione imperium Oceano terminaveris, redire in urbem triumphanti, vinctosque ab-

q) Ms. Ba. ἀρ. ὁρίσαντι, ut cum χειρωσαμένῳ conſpiret, et itidem ex καλῶ pendeat, uti conſeqq. θρ. et ἀπαγ. *Marr.* Ox. ὁρίσαντι. *Leisn.* ad m. A. 2., quae cum edd. rel. habet ὁρίσαντα, ut Ox. 2., ſine omni N. ſub textu, illum dat., quem et praebet Ms. Vi., v. N. r) Ms. Ba. οἴκαδε, θρ. — αἰχμαλώτους, β. λ., quorum prius comma poſt οἴκ. quoque eſt in edd. A. B. 2. al., ut alterum poſt αἰχμ. modo in A., v. N.

τοῦ θεοῦ, εἰ δ' ἀγνωμοσύνῃ χρῷντο, πολέμῳ κρατήσαντα τοῦτο ποιεῖν, ubi ab eodem v. κελεύων pendentia particip. diverſi caſus εἰςβάλλοντι — κρατήσαντα copulantur per δὲ, affinem noſtrae καὶ voculam. Hic quanquam omnino lapſus in finitione τι et τα facilis fuit: tamen, cum lectio vulg. ſit doctior difficiliorque quam pro Gloſſatore, ſeque iſto Ioſephi loco ſuſtinere poſſit per antiptoſin et caſuum enallagen, ſ. tranſitum ab uno caſu ad alterum, ſ. anacoluthon, nondum equidem reliquerim vulgatum acc., quem nec ibi, nec h. l. tentatum ab aliis vidi, nominatim a Sb., qui tacet in Ind., ut noſtrum locum non memorant Bud. C. 982, 5. et Stp. Th. v. ὁρ., nec ſimile tenentes, quale tamen ap. Lat., ut Virg. Aen. 5, 287. *naſcetur pulcra Troianus origine Caeſar*, Imperium *Oceano*, famam *qui* terminet *aſtris*, quo utitur etiam Abr. ad Aeſch. 2, 154. i., ubi et e Plat. τὴν ἀρχὴν ὡρίσατο μέχρις Σκυθῶν, ad quod accedit h. l. P., et ex Ariſtid. „Λιβύης κολωνοῖς ταῦτα ὁρίζεται, i. e. περατοῦται καὶ τέλος ἔχει" ut hic ſenſus ſit, proferre imperium, potentiam ſ. imperii fines usque ad Oc., et i. q. 1, 5, 19. e. τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μέχρις Ὠκεανοῦ προάγειν, et i. q. 7, 2, 20. de Maximino, ὑποτάξειν τὰ μέχρι Ὠκ. Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα, G. Th. in Bg. cum Gr. n. „terminum ſ. finem imponere, finire" ferente etiam illud Virg. 762, 16., ſed Sch. in „ἀ. ad ſeptentriones" ubi, ſubaudito particip. οὖσαν, intelligemus dominium in terris ſeptentrionalibus, ſ. in terras ſub coeli regione ſeptentrionali, cf. 1, 2, 9. e. 1, 4, 20. m.

ἐπαν. οἴκ) Sch. in „οἴκ. domum ſ. in patriam redire" recte hoc poſtr. ad ſenſum, cf. §. 12., quocum hic variatur, ubi Bg. cum P., tenente Stp. Th. aliunde in v. Lat. Bg. 4, 905. E. m. 1, 1268. i. e Dem., ſine Ind., cf. Abr. Dil. Th. p. 679. e. Ind. Ael. V. h., (ubi aor. redditur etiam per praeſ., ut hic a Latt. Intp.) Luc. cum L. N. T., in tropica quidem v. notione ut arguteretur Stp. l. l. (cf. Ind. Dem. Xen. Bach., ad Heſ. 1, 1312. Nr. 23. ſqq.) tacente eodem ſuper pr. ἐπὶ, quae et hic redundat, cum ἀνερχ. quoque vertatur per Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., ut Stp. v. οἴκ. inter proſaicos nec Noſtrum habet, nec Dem. (cuius Ind. add. 98, 25., ubi prorſus, ut hic, ἐπ. οἴκ.) ſed tacite e Suid. 2, 663. m., non coll. ad Heſ. 2, 723. m. cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

θριαμβ.) Quam eſſet magnificum triumphare, experiundo didicerat Commodus. Nam antea cum patre M. Aurel. in eodem curru triumpharat, ut Capit. in M. Ant. (c. 16. i. p. 349. et c. 17. i. p. 354. m.) et Lampr. in Comm. (c. 3. m. p. 481. c. 12. p. 508. e.) et Eutr. 8, 6, 10. teſtantur. Teſtis eiusdem rei numus Monterchii 1, 20. Ex quo ritu triumphantium, liberos ſuos currui ſuo imponendi, egregie illuſtratur locus 2 Cor. 2, 14. Ibi enim θρ. non eſt victoriam largiri, ſed in trium-

„γοντι καὶ αἰχμαλώτους βασι- „λεῖς τε καὶ [f] σατράπας βαρ- ducenti captivos reges et ſatrapas barbaros. Per haec

f) Hoc καὶ abeſt mendoſe in Lugd.

pho ducere, v. Zeib. ſpecim. Obſ. in N. T. ex num. n. XII. p. 35. *Leisn.*

Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, cf. Eurr. Met. it. ad Heſ. 1, 1732. N. 19., non coll. Suid. 2, 206. m., ap. G. Th. cum Gr. n. in Bg., cuius Ms. poſt *triumph.* tenebat comma, ut edd., recte, opinor, ut ſine commate poſt αἰχ. copulentur tria haec ἐπ. αἰχ. θρ., ſed cum ſq. ἀπαγ. reliqua, ubi in δεσμ. pauper Stp. Th., quod ſic paſſivo ſenſu iterum ap. Soph. *Ai.* v. 299. de tauris, ubi i. q. pr. v. 296. συνδέτους — ταύρους, ad ad quod Schol. δεδεσμημένους, it. de hominibus ap. Dion. H. S. T. 1. et Fiſch. Pal., quo loco et uſus Abr. ad Aeſch. 2, 45. e., ubi et ſenſu act., quale quid in affini δεσμώτης ap. Suid. 1, 527. i. δ., καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, — καὶ ὁ δεσμῶν, λ. Sed v. ἀπαγ., ſolenne de praeda ac captivis in bello, non ita notatum a Stp. Th., cf. Ind. Diod. S., hic eſt a Noſtro collocatum intra duo adi. ad vinciendam orationem, ubi Bg. καὶ, ſecus ac P., opprimit ante αἰχμ., quod forte per ſe cepit, aſſumto ὡς, pro *tanquam captivos*, quo de Stp. Th. magis philoſophatur, quam narrat e ſcriptoribus, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Dem. (cui add. 86, 4., ubi ſq. explic., τοὺς αἰχ. ὑμῶν, ὅσοι ἐν τῷ πολέμῳ ἑάλωσαν,) Heſ. 1, 178. i. fine N., Hel. 6, 8. p. 336. i. Θεαγένης δὲ ἀλητεύει, καὶ ταῦτα αἰχμάλωτος, ἢ τάχα καὶ δέσμιος, tenente G. Th. v. *abduc.* cum Gr. n., ſed non cum „*vinctus*, δεδεμένος, (et tantum haec cum Gr. n. et δορύληπτος in) *captivus*, — captus, — ſaepe ſubſtantive ponitur. — *captivum* ducere *aliquem* in *triumpho*" nihil huc edicentibus Indd., caeterum hic concurrentibus temporibus variis, aor. utr. χειρ. — ὁρ. — ἐπαν. cum praeſ. θρ. — ἀπαγ., verum ut, praeter illum inf., quo de in N. pr., ſua cuique tempori vis maneat.

σατρ. β.) Sch. „σ. ſatrapa, provinciae Perſicae ſ. Parthicae praefectus, q. d. שמר אפא, apparitor faciei regiae" ſed L. Ern., brevius, quam Stp. Th. „praefectus provinciae, proprie Perſicae" ut G. Th. cum Gr. n., recte univerſe, cf. Stp. locum ex Ariſtot., Suid. cum Heſ. et Ind. Xen. Cyr. Z. it. Bach., cum ap. Noſtr. ſit non modo de Perſis Parthisque, ſed hic etiam de Germanis, quos ſaepe βαρβάρους dicit praecipue, v. §. pr. et 1, 1, 5. e., at hic maxime e contextu definias et adiuncto illo ὑπὸ τῇ ἄρκτῳ, quorum reges (cf. Tac. de mor. G. c. 7. i. 11. m. 43. e.) potuerunt habere ſub ſe, quos praeficerent terris remotioribus, ſi non per Noſtri nomen, quod non reperi, tamen per *principes*, v. Tac. l. l. c. 11. i. c. ſq. e. 14. ſq. m. it. principes *regionum* atque *pagorum* Caeſ. b. G. 6, 23, 5., qui iidem cum ſatrapis Noſtri fuerint, cf. Ind. Corn. N. „*ſatrapae*, — quos alibi *principes* provinciarum, *praefectos*, *praetores* vocari conſtat" G. Th. tacente in v. *princ.*, ac modo cum Grr. al. afferente hoc ἀρχηγὸς, quo Heſ. et Lex. Mss. 2, 1158. i. explicat Gr. noſtrum, quod praeterea ap. Diod. S. 1, 141. l. 85. de Arbace, σατράπας ἐθνῶν καθιστάντος, ſuos *provinciis* ſatrapas *deſignaret*, cum gen. loci, quo de nihil ap. Stp. Th., ſed aliunde βαρβ. pro adi., ut hic, quorſum proſit forte hoc Cell. Not. O. a. 1, 359. ſ. 2. de Germania Transrhenana „*barbara* vero vel eadem magna, vel maxima eius pars eſt dicta,

„βάρους. τούτοις γὰρ καὶ οἱ πρὸ	17.	enim et qui ante te vixe-
„σοῦ Ῥωμαῖοι μεγάλοι τὲ καὶ		runt Romani, magni atque il-
„ἔνδοξοι γεγόνασι[t]. δεδιέναι δέ	18.	luſtres evaſere. Vereri au-

t) Ms. Ba. γεγόνασιν λ. v. N.

quae nondum Romanae ditionis erat, neque Romanorum commercio exculta“ cf. 1, 2, 9. m.

τούτοις) Ms. καὶ, pro etiam, hic ob pr. vocem ſimilem omiſſum, ut 1, 3, 12., quo loco, ut hic, P. eo caruit quoque, non item h. l. Mss. rel. ac Bg., qui pron. τ. reddit ſyn. formula, cf. 1, 5, 24., hic forte e Sch., cf. N. ſq., ut de expleto οἱ π. σ. 1, 5, 13. m., longe abeunte P., ſed Sch. fere, ut ib. in „οἱ tui anteceſſores“ pro *his enim* et *Romani ante te*, ſ. *ante te Rom.*; poſt quod nomen proprium in Ms. Bg. repertum comma procedit ex iſtius formula Lat., ubi ſubſt. ponitur poſt pron. relat., pro *Romani, qui* rel., cf. 1, 2, 5. i.

γεγόνασι) Ms. ν ἐφελκ., ſequente conſona, quale quid ibi iam 1, 2, 7., ut in Ms. Vi. 1, 2, 2. i. fuit, occurrit mox §. 19. e., ut in edd. 2, 15, 3. e., quo de cf. Fiſch. ad Well. p. 64. m. Hſ. ad Plut. p. 31. e., ubi dicit, id ſic adhiberi *in fine ſententiarum*, Schurzfl. ad Long. p. 5. 15. e. 65. i. 67. e. Rs. ad Polb. p. 169. e., reddente Sch. in „γ. evaſerunt *per* haec *magni*“ cum Bg. partim e P. per ſyn. v., cf. G. Th. 420, 92. „etiam perſonae *evadunt*, i. fiunt tales ſ. tales“ carente hoc Lat. Stp. Th., ubi tamen 2, 833. e. „aliquis dr. γίνεσθαι μέγας ab Ariſtot., i. e. evadere *magnus*, qui ſibi magnam acquirit potentiam“ cui comparanti deinde alia Dem. non ſuccurrebat eiusdem hoc in Ind. „τὸν τρόπον, δι᾽ οὗ μέγας γέγονεν, ubi ſignif. ἰσχυρὸς“ nec illud e N. T. Matth. 20, 26., pro quo v. 9. πρῶτος, cf. Marc. 10, 43. Luc. 1, 15. 32. 9, 48., cui par Matth. 5, 19. μέγας κληθήσεται, in his ut tamen diſſentiant Lexx., ſpecie ſaltem, reddentia, praeter clarus, celeber, nobilis, etiam cum Bg. ad ſq. ἐνδ., unde hic iungantur ſyn., quorum prius explicetur a poſteriore; cum omnino iſta formula ſit ambigua lateque patens in utr. ſermone, ut *magnus* quis *ſit* ſ. *fiat* aut phyſice, pro longus, procerus, adultus, aut tropice, qui habet magnas res ac multas, in ſe, vel extra, magnas dotes animi, mentis, ingenii, notitias, cogitationes, ſenſus, cupiditates, motus, virtutes, vitia, qui facit magnas res, magni momenti, magnae utilitatis ſ. noxae, quae requirunt magnas cauſas multasque, vires ingenii, corporis, fortunae, qui poſſidet bona magna et multa externa ac fortunae, robur corporis, potentiam per ſe ſ. alios, opes, aſſeclas, amicos, milites, nobilitatem generis et maiorum, honorem, locum, dignitatem, famam, nomen, gloriam et divitias, it. terras magnas multasque, cf. Ern. rhet. §. 22. ſqq. 26. 68. G. Th. in Bg. adi. et v. *magnitudo*, et v. utr. Ind. Iuſt. et Caeſ. cum Xen. Cyr. Z., ſed ad ἐνδ., praeter Stp. Th. aliunde cum Bg., et Suid. 1, 738. m. ſenſu philoſophico, ap. Dem. ſine Ind. 106, 5. τούτων — ἔνιοι — γεγόνασι — ἐξ ἀνωνύμων καὶ ἀδόξων ἔνδοξοι καὶ γνώριμοι, λ. cf. l. 12. 149, 18. cum L. N. T., ap. G. Th. in Bg. „— clarus, nobilis et magni nominis, — *glorioſus*, ἔνδοξος, — praeclarus, excellens, rel.“ cf. 1, 2, 3. m. λαμπρ. Niz. Ind. Liv. Corn. N. cum Cort. ad Sall. Iug. 5, 3., quod Bg. valde ſeverum eſt ac vicinum Gr., cum habeat eandem praep., et δόξα, *ſplendor*, parum abſit a *luce*,

„σε οὐ χρὴ, μή τις ἐκεῖ τοῖς „πράγμασιν ἐπιθῆται. οἵ τε „γὰρ ἄριστοι τῆς βουλῆς [u] ἐν- „ταῦθα σύν σοι· ἥ τε στρατιω-

tem te non oportet, ne quis illic rerum adminiſtrationem invadat. Nam et optimi quique ex ſenatu hic tecum ſunt, et mi-

u) Ms. Ba. βουλῆς, ἐντ. σὺν σοί· ἥ τε λ., quorum prius comma poſt β. etiam eſt in edd. A. et al., ſed poſt σοὶ punctum in A. cum B. 2., pro rel. commate cum Ms. Bg., ut σὺν σοὶ, accentu non reclinato, etiam in A. cum B.

ut ſit proprie, quod eſt in luce, loco lucido ac claro, cf. Liv. praef. c. cum Cort. Cic. ep. 1, 9, 2.

δεδ. — οὐ χρ.) Bg. in δεδ. fere cum P., ſed Sch., ut §. 8. i., quo ſane haec reſpiciunt, at in „χ. opus eſt" pro P. formula ſyn., cf. Bg. 1, 5, 18., ap. G. Th., cum Gr. n. „fere i. q. opus ſ. opera eſt" cf. Schell. de ſtylo.

τοῖς πρ. ἐπιθ.) Ante ἐπιθέσθαι τῇ ἀρχῇ. Plato in Alc. 1. ἐπιθέσθαι τοῖς ἐκεῖ πράγμασιν, invadere imperium, imponere ſe ipſum imperio, v. Ind. Ael. V. h. *Leisn.*

Reſpicitur §. 8. e., ad quem locum iam a nobis eſt comparatus hic, a Bg. e Stp. m. ad P. redditus, ut partim a Sch. „πρ. remp. *occupare* ſ. *invadere*, ἐπ. poſceret ſibi ſummam rerum" formulam uſurpatam me reperiente dupliciter, primo univerſe, pro res aggredi, ſuſcipere, moliri, cf. Miſc. Obſ. Nov. Amſt. T. 6. p. 499. et ad Herodi. Gram. p. 236. N. 45. cum Ind., deinde etiam peculiari ſenſu, e notione τῶν πρ. (cum, ut Lat. *res*, ſunt i. q. res publicae, i. negotia publ. ſ. imperium, cf. 1, 1, 9.) Ind. Polb. Ern. Stp. Th. 3, 529. e., ubi et cum Bg. reddit duobus ſubſt., ſed non in formula noſtra; reddente Bg. cum P. in adv., ap. G. Th. cum Gr. n., quo variatur pro ἐκεῖσε §. 8., unde et ad μή τις ſupplenda, quae ibi expreſſa.

οἵ τε) Bg. fere omnia e P., cf. alibi de τὲ γὰρ, cui h. l. ſubiicitur τὲ triplex aliud; ut οἱ ἀ. τ. β. ſunt i. q. 1, 2, 3. ἄνδρες τῆς συγκλ. β. οἱ ἀρ., ubi ad adi. ἀρ. expreſſum eſt ſubſt. ἄνδρες, hic deficiens, ubi contra Bg. e P. addit pron. *quique*, incertum, quo conſilio, utrum ut par eſſet magis oratio, quia et in ſq. δυν. — πᾶσα, an liberius, de Lat. ratione, quae pron. illud addit cum noſtro ſuperlat., tum aliis, pro *omnis* cum poſitivo, h. l. omnes boni, cf. G. Th. et Schell. de ſtylo, abeunte P. in adiuncto gen., ubi Sch. „ἀρ. optimi *ſenatus*, β. optimi e ſenatu, (per praep. reſolvens ſuperlat. cum gen., ut Bg., qui praeterea fere e P. ſupplet v. ſubſt.) σὺν, *cum*, ſimul *cum*, aſſiſtentiae" quaſi reſpiciens uſum ſacrorum librorum, ubi *deus* dr. *cum* aliquo *eſſe*, cui praeſto eſt et auxiliatur, quod, qui praeſentes ſunt ac prope, poſſunt ac ſolent adiuvare; cum h. l. in σὺν ſit nihil, quam notio praeſentiae et ſocietatis, et ut ſenatores non ſint Romae, ſed hic ap. Commodum in caſtris, eique potius faveant, quam alii, Romam invaſuro atque imperium.

ἥ τε στρ. δ.) Noſter reſpicit ad §. 8. e., ubi nudum ſubſt. δυν., hic per variationem adiunctum habens adi. στρ., quod aeque in illo ſubſt. ſuppleri poterat, ac πολεμοῦσα ap. L. Boſ. Ell. p. 274. e., tacente Stp. Th. formulam hanc, quae adhuc ſemel ap. Noſtr., non vero alibi reperta mihi, ubi Noſter in animo habuerit Bg. phraſin, cognitam G. Th. v. utr., ſ. Lat. *militares copias*, quod, tacente G. Th., v. ap. Amm. M.,

„τικὴ δύναμις, παροῦσα[x] πᾶ-
„σα[y], τῆς σῆς ἀρχῆς προασπί-
„ζει· ταμεῖά τε χρημάτων βα-

litaris manus praeſens univer-
ſa tuum imperium propugnat:
19. aerariumque pecuniae prin-

x) Ms. Ve. et Vi. δύναμις παρά σου πᾶσα λ., v. N., tum τῆς ἀρχ. ſine σῆς in Par. 1. mendoſe. y) Ms. Ba. ταμιεῖά τε — πάντα, ἤ τὰ λ., cuius de lectione nova v. N., ſed poſt π. comma etiam in B. 1. R. eſt.

nobis *die Kriegsmacht* cum Vern. vet., mutato adi. cum ſubſt. in ſyn. formulam e gen. duorum ſubſt., ſed contractorum in ſubſt. unum, cf. 1, 5, 11. e., quae ſufficiant, cum non invenerim ſeverum *militaris vis*, et G. Th. 1050, 48. „vis *militum*" notionem habeat aliam, nec Lat. plur. *vires*, quanquam pro copiis exercituque uſurpatus, (cf. P. Vs. §. 8. e. ad δυναμ.) ponatur cum epitheto Bg., cf. Ind. Tac. et Iuſt. cum Virg. Aen. 8, 687., ut nec affine *militares opes*, quo utitur Ern. rhet. §. 69. m., tenent G. Th. et Ind. Cort. Sall. Corn. N., Tac. et Cl. Cic.

παροῦσα) Recte ſic legitur in edd., pro quo transpoſitis literis C. Ve. exhibet παρά σου. Eiusdem transpoſitionis plurima adſunt exempla. Sic v. c. infra c. 12. pro ἀπεχθῶς in Cod. eſt ἐπαχθ., c. 14. παροινία pro παρανοία, c. 17. δράσαι τὶ φθάσαντες pro φθάσαι τὶ δράσαντες, l. 2. c. 10. ἀνανδρίαν pro ἀδρανίαν, et in Theocr. Id. 21, 39. in nonnullis exſtat κατέδραθον pro κατέδαρθον, ac pari modo forſan v. 16. eiusdem Id. ſcriptum eſt ἄγρα pro ἀ γάρ. Ita quoque οἱ LXX. Gen. 24, 59. legerunt מִקְנֵתָה pro מֵנִקְתָּהּ, vertentes τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆς. Plura congerere non opus eſt. *Stroth.*

Ut in quibusdam horum ap. Noſtr. infra aliud quid, quam meram transpoſitionem, eſſe apparebit ſuo loco: ſic h. l. mendoſa eſt ſane Mss. lectio, facile illa reperienda in litteris vulgatae maiusculis, quam tuetur et Ms. Ba. tacite, et P. oblique in ſuo *coram*, ſyn. illi Bg., cf. 1, 4, 14. i., ubi in eodem particip. aliter deliquit Ms., ut hic quidem debuiſſet ſaltem eſſe παρά σοι, ſubintellecto particip. οὖσα, Bg. Lat. ad παρ. e P. etiam tenente Stp. Th. aliunde 3, 49. i. cum L. Ern. Nr. 3., (ap. G. Th. „ἅπας, σύμπας, ἁπαξάπας, ὅλος, — in ſing. i. q. totus, ut — *univ. exercitus*, — in plur. — omnes coniunctim") ſed in v. πρ. Stp. nil, quam Bud. propriam vim et alium locum Noſtri, ap. quem id ſemel ponitur abſolute, deinde cum rei aut perſ. gen., pendente e praep., ut ſit ἀσπ. πρὸ τ. σ. α., per Indd. modo cum acc. perſ., cf. Dion. H. S. T. 1. et Luc., ſed ap. Suid. 3, 175. e. nude προασπίζομαι, γενικῇ, defendo, *protego*, quo med. carent Lexx., ut Bg., e P., ap. G. Th. „ὑπερασπίζω" cum acc. rei dubium eſt, pro quo affertur cum praep., v. c. *pro* ſalute alicuius *propugnare*, ubi alterutra praep. redundat, ſed h. l. pugnare pro Commodi imperio i. q. poteſtatem et dignitatem imperatoriam pugnando et armis tueri ac conſervare, cum infra aliter ſumatur cum eodem gen. ἀρχ.

ταμεῖα) Stp. Th. 3, 124. F. m. „ταμεῖον dr. locus, in quo pecuniarum theſauri reponuntur, ſ. aerarium, in quo quaeſtor recondit accepta. — Herodi. l. 1. ταμιεῖα χρ. β. (e P., habens adeo, ſecus ac in ed., lectionem aliam illam Ms., ignorans idem ſcripturam alteram in noſtro quidem ſubſt., quanquam ad ταμιεῖαν addit E. i.) ſed puto, perperam [i. omitti" quae tamen varietas alibi quoque occurrit, v. ad Thuc. p. 63. N. 64., ad Diod. S. 2, 449. b. e. N. 23. et Ind. Dion. Caſ. Fiſch. The. cum Xen. Pol.

„σιλικῶν ἐνταῦθα πάντα· ἥτε „τοῦ πατρὸς μνήμη[z] αἰώνιόν σοι „πίςιν καὶ εὔνοιαν παρὰ τῶν „ἀρχομένων [a] ἐβεβαίωσε.“

cipalis hic eſt omne. Patris etiam memoria aeternam tibi fidem atque benevolentiam apud ſubiectos omnes ſtabilivit.

z) Hic comma erat inutile in A. Stp. et al., it. tacite in Ms. Ba. a) In Ms. Ba. π. τῶν ἀρχομένων ἐβεβαίωσεν. nec ſequitur nova ſectio. *Mart.* Pro ἀρχόντων edd. omnium, in ἀρχομένων conſentiunt etiam Mss. rel., v. N., ut de Ms. Ba. v. ἐφελκ. iterum §. 17. e., ſed pro παρὰ B. 1. περὶ mendoſum.

Z., ap. Poll. 9, 44. ταμιεῖα, ἵνα τὰ χρήματα, ſed 1, 245. pro ταμιεῖον N. 37. Ms. profert ταμεῖον, et utr. ap. Suid. 3, 427. m. p. ſq. i. et Heſ. 2, 1343. m. e. p. ſq. i. cum N. 14., ſicut, quod N. 18. requiritur, ταμῖον, per ſimpl. vocalem, habet Sb. Ind., ubi et „ὁ τοῦ ταμιείου προεςηκώς, fiſci *praef.* — τῶν βασιλικῶν ταμιείων φροντίδι ἐφεςὼς 743, 17. (e Zoſ. 4, 14, 1. *imperatorio* fiſco *praefectus*,) contracte per ſyncop. ταμεία, *quaeſtura*, — ſic ταμεῖα βασ. χρ., fiſcus *pr.*“ hinc cum alio adhuc loco Zoſ. 1, 13, 6. e. ὀφείλοντάς τι τοῖς βασιλικοῖς ταμείοις, *imperatorii* fiſci *debitores*, cum eodem, ut hic, epitheto, etiam per numerum plur., non vero cum gen. χρημ., qualis nec mihi praeterea repertus, nec ap. G. Th., ubi nec Lat. Bg. in plur., ſed modo ap. Sch. „*aeraria* principalis *pecuniae*, fiſcus *principalis*“ in extr. e Sb. Ind., at in χρ. Bg. e P., ubi reddidiſſem, ſervato plur., *fiſci* que *pecuniae* principalis *hic* ſunt *omnes*, ταμεῖον h. l. non intelligens de cella et camera, quam vocant, ſ. aedificio ac cubiculo, ubi pecunia reponitur ſervaturque, ſed univerſe de loco ac re qualicunque, pecuniae aſſervandae apta, ut arca, capſa, vidulo, ſacculo lineo, nominatim de *fiſco*, ſenſu antiquo ac Rom., ubi G. Th. „κύρτος ἁλιευτικὸς, ſaccus plexilis. — In primis pecuniae ſervandae, ferendae etc. adhibebantur fiſci. — *Libet* intueri *fiſcos*, in *angulo* iacentes, — *poſitis* ante *ſe* cum *pecunia* fiſcis, — *reperiebam*, *fiſcos* complures *cum* pecunia *Sicilienſi* etc. — *Fiſcus* ſaccus eſt publicus. — Hunc habent exactores, et in eo mittunt debitum publicum, quod redditur regibus“ ut adeo hic ſint fiſci pecuniae imperatoriae ſ. cum pecunia imp. *omnes*, i. ex tota Italia et provinciis omnibus ad imperatorem ſ. quaeſtorem miſſi ſacci cum pecunia, imperatori debita, nobis *alle* Kaſſen *Kaiſerlicher Gelder*, utque Noſter per periphraſin innuat Lat. illum *fiſcum*, et quod alii, v. c. ap. Stp. l. l. Plut. τὸ Καίσαρος ταμιεῖον, et Amm. M. 28, 1. p. 418. i. principis *aerarium*, quod ap. G. Th. „δημόσιον, ταμεῖον, q. d. aerarium *penu*, pecunia publ., uno in loco condita, — pro loco et repoſitorio publicae pecuniae. De *triplici* Romanorum *aerario* v. Man. ad Cic. Att. 7, 15.“ quod nihil huc prodeſt, cum pertineat ad tempora civitatis adhuc liberae, ut haec Noſtri ad tempora imperatorum, unde adiiciuntur χρ. βασ., et ſimul intelligitur, curam aerarii et pecuniae publ. ap. imperatorem potius fuiſſe, quam ap. priſtini temporis magiſtratus, ut quaeſtores et praetores, quos conſtat, ſub Caeſaribus aerarii curam amiſiſſe, qui, ſi adhuc eſſent tamen, imperatori erant toti addicti eiusque fiſco, cf. 7, 4, 4., ut in argumento oratoris ineſt hoc, Commodo nihil timendum eſſe ab adverſario aliquo, cum pecunia omnis in poteſtate et manibus ſit, unde adverſario nihil reliquum ad belli uſus.

παρ. τ. ἀρχόντων) Bg. legit ἀρχομένων, P. ἀρχόντων, quia vertit *pote-*

Τοιαῦτά τινα [b] εἰς προτροπὴν 20. Talia hortandi cauſa, et

b) Ms. Ba. τοιαῦτ᾽ ἄττα εἰς πρ. v. N.

ſtates. Caeterum homines aliquando patrum memoriae aliquid dant, aliquando nihil. Ap. Liv. 2, 52. T. Menenius, filius, minus punitur, quia patris Agrippae favor haud dum exoleverat, et 4, 41. (e.) *T. Quinctium omnes tribus* abſolvunt, *profuiſſe* que *ei* Cincinnati *patris* memoria *dicitur*, et 25, 31. (m.) Marcellus hoc tribuit nomini ac memoriae Archimedis, ut propinquos eius inquirat, et honorem iis auxiliumque praeſtet. Quum Alexander M. Thebas expugnaſſet, et in reliquos Thebanos ſine diſcrimine ſaeviret: ſolis Pindari penatibus eiusque familiae parci iuſſit. Sic Caeſar, quum ei ſe ad nuncium Pompeianae cladis Athenienſes dedidiſſent, pro ſolita ſua generoſitate in gratiam eos recepit, quippe proavorum ipſorum gloriam virtutemque in mentem revocans, *viventibus* ob *mortuos* ſe *parcere* praedicabat, Dio XLII. Contra ap. Liv. 31, 4. (21, 4, i.) *pater* in Annibale *minimum* quidem, ſed tamen aliquod *momentum* ad *favorem* conciliandum *eſt*, et ap. Iuſt. 38, 6, (6.) Romani cum Maſiniſſae *nepote* bellum *gerunt* adeo *inexpiabile*, ut *ne* victum *quidem* memoriae *patris* donarent, *quin* etc. *Leisn.* C. Ven. ἀρχομένων. Definire vix audeo, utra ſit verior lectio. Verum, ſi quaeratur, quaenam ex altera enata ſit, ἀρχομένων, utpote primo intuitu faciliorem lectionem, iuniorem habendam eſſe cenſeo. Accedit ad confirmandum ἀρχόντων tum quod et alibi hac voce de *magiſtratibus* et *primoribus* utitur Herodi. l. 4. c. 2. tum quod antea Commodus dixerat, δεδιέναι, μή τις — τῶν εὐπατριδῶν πλουσίων. *Stroth.*

Bg. ad Lat. ſuum *ſubiectos* cum feciſſet tria illa puncta ∴, ſigna Notae: ſub textum Vs. ſuae ſcripſerat ſic „lego ἀρχοθ´νων pro ἀρχόντων" volens, opinor, iſta figura oſtendere rationem modumque lectionis et emendationis, cum in ϑ´ facile μέ reperias; unde Leisn. ſcripſit ſub illa ibi figura diſertum ἀρχομένων, ut in m. Ox. „f. ἀρχομένων" quam quidem coniecturam Bg., firmatam a Ms., non dubitavi ſtatim recipere, his adductus causis, primo, quod de optimatibus illis et patriciis, quos Strothus reſpicit, iam dixerat orator §. pr.; ut non videatur nunc eodem redire, ſed ad aliud quid, atque adeo ad cives, parentes, ſubiectos, qui uni adhuc reliqui erant in praeſidiis et veluti fulcris imperii, Commodo aſſerendi; pertinetque, opinor, quod h. l. dicitur, potius ad §. 9. αὐτάρκης δὲ ὁ δῆμος λ., ad populum Rom., i. cives Romae potiſſimum, deinde etiam ad reliquos per Italiam et provincias, in quo populo univerſo, nominatimque Romae urbis, ſemper fuit ad imperium novandum aut firmandum aliquod momentum, cf. 1, 14, 13. 2, 2, 5. ſqq. 21. ſqq. 2, 6, 1. ſq. 18. e. 2, 7, 3. ſqq. 2, 8, 9. ſqq. Cui argumento, e re ac ſerie petito, accedit alterum graviſſimum ab uſu loquendi, quod voces τῶν ἀρχομένων et τῶν ἀρχόντων non ſunt ſyn., ut gloſſam hic ſuſpiceris; nec οἱ ἄρχοντες dicuntur unquam, quod meminerim, pro οἱ ἀρχόμενοι, neque hi pro illis, ſed ſemper οἱ ἀρχομ. paſſ., ut οἱ ἄρχοντες act., recteque Stp. Th. 1, 561. D. m. „ἄρχομαι, pro ἄρχω, i. e. impero, imperium obtineo, in vulg. Lexx. perperam ponitur" ut et L. Ern. iſtam notionem omiſit. Tum auctoritas P., (quem Sch. refert partim modo in πιſ. „fidem *aet.* tibi *roboravit* ap. *duces*") nihil arguit, quam vetuſtum iam et in eius etiam Gr. Cod. praeſens vitium, quod, ex iſtius aut Sch. Lat., ne ſenſum quidem commodum praebet, cum *poteſtates* ſ. ma-

καὶ τὴν πρὸς τὰ κρείττονα[c] ὁρ- ut ad meliora impelleret,

c) Ms. Ba. κρείττω λ. v. N.

giſtratus civiles ſ. militares contineantur iam in ſuperioribus οἱ ἄριστοι τ. β. et ἡ στρατ. δυν. π., qua tautologia quid opus, ſi res expediri poteſt aliter? quod hic quidem ſit corrigendo ſane, ſed tum leni ratione probabilique a ductu litterarum, tum idoneis de cauſis, ac denique cum auctoritate et conſenſu Mss., ut confidam, me et alios habiturum in recepta novitate conſentientes. In reliquis Bg. e P., tum τὲ reddendo ſyn., cf. §. 3. e., tum addendo adi. πάντων per ſyn., quaſi intra παρὰ τῶν exciderit, cum et in pr. membris fuerit — πάντα — πᾶσα, ut tamen et P. addiderit iterum id adi. libere, et Noſter de induſtria omittere potuerit, ut non plane neceſſarium, cum et alias ab eo ponantur nude οἱ ἀρχόμενοι, ubi ſimiliter omnes cives intelliguntur, quod fert quoque aliarum linguarum uſus; ſicut etiam ſaepe in ſqq. omittitur aliquid e prius poſitis. Tum v. βεβ., ubi Bg., ut 1, 5, 19., hic, ob adiunctum αἰων. vertas ſimpl. facere ſ. reddere, et ſumas propria vi aor., aut pro praeſ., inter caetera hic eadem tempora, ſed πισ., ut 1, 5, 24. e., et αἰων. ſenſu ſacrorum librorum, de certo tantum temporis ſpatio, dum vivat Commodus, qui ut patris memoriam ipſe depoſuit brevi poſt, cf. 1, 8, 5., ſic ab ea non multum adiutus eſt; patri diſſimillimus et peſſimus ſucceſſor, quanquam turgidus ac vanus, et propter patrem aeque, ac nobilitatem expectans civium militumque fidem atque benevolentiam, cf. 1, 5, 16. et 20., ob quae argumentum oratoris hoc vim habere potuit in Commodi animo et iuvenili, nec acute ſubtiliterque vidente ac cogitante.

τοιαῦτα τ.) Ms. lectio τοιαῦτ' ἄττα minus vera ſit et antiqua, quam gloſſema, ubi exquiſitius vulgari ſubſtituitur, idque forte ad variandum, ne vulgata formula toties redeat, cf. §. 6., quanquam lectionem vulg. facile per lapſum librarii etiam reperiri liceat in plene ſcripta Ms. τοιαῦτα ἄττα, quo de, pro τινὰ, v. Heſ. Suid. ex Harpocr. p. 84. e. Thom. M. p. 123. l. 3. Ammon. p. 26. e. Bud. C. 1351, 9. 1358, 13. Stp. Th. Hoog. Op. p. 151., ad Dev. p. 74. N. 18., ad Vig. p. 36. b. e., ad Luc. 2, 337. N. 52. 346. N. 70. 418. N. 23. 3, 17. N. 31. et Ind. Xen. Cyr., tum Ms. formulam per apoſtrophum v. ap. Bud. C. 1358, 28. Hoog. Op. p. 151. Nr. 2. m., ſed plenam ad Thom. M. p. 123. N. 3. Luc. 2, 327. l. 99. it. 1, 771. l. 41., ubi, puncto facto poſt δικαστήριον, legimus τοιαῦτα ἄττα cum Gs. talia *fere*, hic Bg. iterum negligente τινὰ, cf. §. 6. et 10., ſed Stp. Th. in ſq. πρ. „exhortatio, incitatio, impulſus, monitis mixtus, Herodi. l. 1. τοσαῦτά τινα — εἰπ., *ad* exhortandum *adoleſcentem*" praeter lectionem aliam e memoria in τοσ. pro τοι., vertente εἰς cum ſubſt., ut 1, 1, 4. m. Bg., cuius hic reddendi ratio eſt quidem ſyn. per particip., ſed liberior cum Lat. ſubſt. *cauſa*, ut Stp. ſubſt. *adoleſc.* venit e ſubintellecto pron. αὐτοῦ, quod hic et in ſq. ὁρμ. ſane aſſumas, relinquente P. etiam Sch. in „πρ. *ad* adhortationem *dicens*" quod ſubſt. videtur mox a Noſtro explicari et magis definiri, ſecundum quidem Stp. explicationem et Vs. ante, cf. L. Ern. et Ind. Polb. it. G. Th. „*hortor*, — verbis et oratione, ac ſuadendo ad agendum impellere" unde et P. contraxerit omnia in unum v., h. l. argumentis ſupra propoſitis efficere, ut ageret rem praeſentem, bellumque perſequeretur atque componeret hic manendo, nec domum redeundo, cf. Heſ., unde taci-

μὴν ὁ Πομπηϊανὸς εἰπὼν, διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον.	Pompeianus locutus avertit parumper adoleſcentem. Re-

tus hauſit Stp. Th., reddente Vern. vet., quaſi ſit *πρὸς ἐντροπὴν*, ad eum pudore afficiendum.

ὁρμὴν) De voce *ὁρμὴ* multa Salm. ad Simplic. *Leisn.* Alia Ms. forma in *τὰ κρ.* contracta, in hoc adi. ſane ap. Noſtr. frequentior eſt, ſed tamen et vulgata bis ap. eundem; unde meram hic gloſſam agnoſco per comparationem librarii, et infra inclinantis in ſyncopen illam, cf. 1, 10, 10. i., paupere Stp. Th. et in hanc rem tacente, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. et Luc., ut L. Boſ. ſilente de ellipſi *τὰ πράγματα*, ut *res meliores* ſint i. q. §. 13. res potiores, utiliores, bellum finiendum, hoſtes vincendi, repellendi, ſubiiciendi, ſ. manſio hic, ut Sch. in „*ὁρ. motum* ad *meliora*" deſerto P. ad *κρ.*, ubi vix placeat noſtratibus *aufs beſsre*, ſed Vern. vet., aut *auf eine* beſsre *Seite* zu *lenken*; aliunde afferente Stp. Th. *ὁρ.* cum pr. *πρὸς*, ſed agente Bg. hic in *εἰς* cum ſubſt. *ὁρ.* aliter, quam ante, et ut facimus in *εἰς* cum inf. aliquo, ut per *ὥστε* reſolvamus; ubi pro ſeverioribus, *talia* quaedam *ad* hortationem *et* in *meliora* ſ. *meliorum ſtudium*, (cf. G. Th. v. *ſtud.* 579, 75. ſqq.) ſaltem pari rectione dediſſem, *ad* hortandum *eum* et *in* meliora *impellendum*, cf. ib. 995, 48. „*impell.* — incitare, — ad conſilia ſaepe refertur, — *impellere* atque *hortari*" quae et hic coniuncta videas, ut ſyn.

διετρεψ.) In hoc v. Sb. Ind. *divertit*, tum Bud. C. 945, 22. „*δ.* etiam diſſuadeo, ut *ἀποτρέπω*, ſ. potius ad erubeſcendum deduco, erubeſcere cogo. Herodi. *τοιαῦτα — καὶ τὴν εἰς* (e memoria) *τὰ κρ. — διετρ. τὸ μειρ.*, i. e. conatus eius repreſſit prae pudore et impetus ad voluptates conſectandas alio deflexit" hincque Stp. Th. 3, 1623. E. „*δ.* propemodum i. q. *ἀπ.*, averto, ſ. diſſuadendo averto, dehortando avoco et abſtraho, nec non pudore iniecto deterreo, ut ap. Herodi. l. 1. *δ. τ. μ.*, *conatus* adoleſcentis *repreſſit* iniecto pudore, nimirum *εἰπὼν τινα εἰς — ὁρμ.*, quare ſubiungit, *αἰδ. λ.*" e P., praeter notionem illam ſecundariam, quam et omittunt Sb. et Bg., (ubi *avertit eum* explebitur his, *ab eo*, quod cupiebat, a cupiditate domum redeundi, nobis *davon abwenden*, abbringen, *abziehen*,) ſed repetit tamen L. Ern. cum alia „3) perſuadeo" quae redit eodem et tropum modo removet, cum perſuadeamus alteri aliquid, dum argumentis, menti admotis, avertimus a re quadam cogitationem et voluntatem ad rem aliam, efficimusque, ut aliquis nolit et agat, quod prius volebat, et contra velit agatque aliud, et quod nos volumus ac ſuademus, cf. G. Th. in v. Ern., ubi in Bg. eſt ſyn. *ἀποτρέπω*, ſed al. Gr. in Sb., quod ſimilius Graeco, quoad praep., at non frequens in ſignificatione act., et modo per unum exemplum 228, 58. „divertit *acies*, i. avertit, abducit, (ſed 130, 39.) *arduum*, fatalia *devertere*, i. impedire" quo poſtr. redditur locus Polb. Ern, 5, 4. T. 1. p. 563. e. *οἱ δὲ — νεανίσκους — διέτρεψαν, τοῦ μὴ λ.*, ubi phyſice, Ind. „*avertere*, quo *minus*" cf. Ind. Xen. Bach. Z. Ael. V. h., et de med. Diod. S., ut de paſſ. Dem., ſed Heſ. 1, 988. e. *διέτριψεν, κατέσχεν*, pro quo, e ſerie litterarum, etiam legi poteſt *διέτρεψεν*, cui ſoli, opinor, congruit explicatio illa, Lat. *cohibuit*, ſ. *detinuit*, a re aliqua, nobis *abhalten* ſ. *zurück halten*, cf. Kuſt. de V. med. p. 54. i. cum Rs. Ann. ad Gr. A. V. 1. ad Caſ. D. p. 54. m., quae notio latet in Bg., ut in eadem etiam alia pro deterrere ſ. abſterrere, qua de v. Rs. ad Polb. p. 363. i., ut de ſq.

αἰδεσθεὶς γὰρ [d] ὁ Κόμμοδος τὰ λεχθέντα, οὐδέν τε [e] οἷόστε [f]

21. veritus enim Commodus ſenis dicta, nihilque ha-

d) δὲ Mss. tres, v. N. e) οὐδέντι B. 2. L. Ox. et Pat., operarum errore potius, credo, quam per correctionem. f) οἷος τε diviſum in rel. edd. praeter Stp. cum Sb., quibuscum edimus ſemper iunctim, ne τὲ videatur copula.

formula πρ. ὀλ., ſc. χρόνον ſ. μέρος τοῦ χρόνου, nihil ap. L. Boſ. Ell., ſed breviter modo ap. Stp. Th. 2, 1270. D. m. „*ad* breve *tempus*, Herodi. l. 3. (3, 7, 20.) *brevi* temporis *ſpatio*" cf. Abr. Dil. Th. p. 60. i. cum L. N. T., ſed Gs. ad Luc. 1, 61. l. 92. *tantisper*, per ſyn. adv. Bg., tenentibus et Lat. ſimilem ellipſin *ad breve* ap. Suet. Tib. c. 68. ſed tamen alio ſenſu, cf. G. Th. 648, 94. it. Exc. ad i, 1, 5. i. et de τὸ μειρ. §. 6. et 10.

αἰδ. γὰρ) Non plane contemnenda eſt Cod. lectio δὲ; recepta vero paulo facilior. *Stroth.*

Cf. eandem Var. 1, 3, 15., ſed hic P. tectius „qui *reveritus* ſenis *dicta*" pro quippe qui, quia is, nam is; unde Bg. ſervat gen. ſubſt., e ſubintellecto pron. αὐτοῦ, ſ. h. l. αὐτῷ, ad paſſ. τὰ λεχθ. relato, pro ὑπ' αὐτοῦ ſ. πρὸς ἀ., cf. 1, 2, 5. i., ſed Sch. in „αἰδ. aor. 1. paſſ., ſed ſignif. activae" cum Bg. e P., ut cum acc. rei Stp. Th. 1, 146. C. m. tantum ex Hom. 'Ιλ. ι, 636. et χ', 82., ubi Cl. cum Bg., ſed ad Luc. 1, 680. i. οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεὶς, *nihil* veritus *multas* illas *diſputationes*, ubi poteſt eſſe i. q. curans, aeſtimans, reputans, reſpiciens, (quomodo et redditur cum acc. perſ. ap. Hom. 'Οδ. χ', 312. et 344), ſed etiam magni faciens, approbans, reputans pro veris, bonis, utilibus, prae pudore ac reverentia erga aliquem, ut hic, ut adeo dictis alterius non repugnes verbis factisque, ſed iis obſequare, quod et nos habemus, ut in Gellerti illo, *verehre* ſeine *Befehle*; ſicut omnino aliquis dr. αἰδεῖσθαί τι, cum ob rem quandam aliquis facit ſ. omittit aliquid, prae reverentia, propter cogitationem de rei alicuius praeſtantia atque utilitate, inde perceptae ſ. percipiendae, et ſic quoque αἰδεῖσθαί τινα, aliquem virum, i. ob illum facere quid ſ. minus, prae reverentia, et cogitata iſtius ſapientia, virtute, potentia, bonitate, cf. Caſ. ad Capit. T. 1. p. 336. b. m. N. 3. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. Bud. C. 946, 50. p. ſq. l. 39. Stp. Th. l. l. e. it. Luc. 1, 318. l. 21. οὐκ αἰδεσθεὶς, ὅτι λ., non *veritus*, nec *cogitans*, dum hic Vern. vet. ſumit paſſ., forte pro Lat. *convinci*, i. argui erroris, pro quo melius ſit paſſ. alio ſenſu, pro pudore affici ob errorem malaeque rei conſcientiam ac molitionem, hic adeo, pudore affectus, coactus pudefieri ob dicta eius, *beſchämt durch*, quorſum redeunt diſputata ap. Stp. Th. l. l. D. e. it. Ind. Luc. „αἰδεῖσθαι τὰ τοιαῦτα, pudore affici *in* talibus *rebus*" quaſi omiſſa pr. κατὰ, etſi Gs. aliter 1, 254. l. 21., mihi ut ſufficiat Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. et acc. rei, ſed non ſimili, nec per Indd.

οὐδέν τε) Bg. fere cum P., pro quo dediſſem ſaltem, *nihil* que *valens* probabiliter *reſpondere*, cum ipſe Bg. alibi adhibeat *valere*, pro poſſe, cf. de οἷόστε ὢν cum inf. pro illo Lat. ſ. potis eſſe, nobis *vermögend*, im Stande *ſeyn*, Bud. C. 1373, 38. Stp. Th. Vig. p. 119. 504. i. Dev. p. 247. 244. Hoog. Op. p. 1142. 1149. Nr. 3. L. N. T. Schw. p. 971. N. Ind. Xen. Ael. V. h. Fiſch. Aeſch. et Pal., Iſ. Ev. Thuc. Dem., cui add. 869, 5. 870, 19. 933, 4. etc. it. 980, 27. καὶ οὐχ οἷόστε ὢν διαλῦσαι, noſtro par,

ὢν εὐλόγως ἀποκρίνασθαι, τοὺς φίλους ἀπεπέμψατο [g], φήσας, ἀκριβέστερον καθ' αὐτὸν [h] ἐπισκέψεσθαι [i] τὸ

bens, quod rationi conſentaneum reſponderet, amicos dimiſit, dicens, diligentius ſecum conſideraturum, quid facto

g) Ms. Ba. ἀπεπέμψατο· φήσας. ἀκρ. h) Par. 1. καθ' αὐτ., unde Par. 2. cum Ox. κατ' αὐτ., quaſi correcturae in melius. i) ἐπισκέψασθαι Ms. Ba. et Vi. cum edd. A. B. Par. Ox. et Pat., v. N.

Suid. 2, 671. i., partim ex Harpocrat. p. 260. e. Heſ. 2, 732. i. N. 17., ſed Sch. „οἷ. cum τὲ et εἰμὶ ſign. *poſſum* etc. — quum non poſſet" οὐδὲν pro οὐ ſumto, et praeſ. pro impf., non tenente Stp. Th. v. ἀπ. cum aliquo adv., ſed in εὐλ. „cum ratione, ita, ut rationi conſentaneum eſt, Herodi. l. 1. οὐδ. — οἷός τε (ſic aliter, quam hic in ed.) ὢν λ." e P., cf. Thuc. 274, 28. Fiſch. Pal. Iſ. Pan. Mor. p. 18. e., ubi ſq. δικαίως, cum Ind., ubi recte comparatur μετὰ λόγου, quod eſt illud Stp. primum, nobis *mit Grunde*, ſ. *mit Grund* der *Wahrheit*, ut Ern. L. Latinis addi *commode*, nobis *füglich*, Ern. Polb. Ind. „ἐκ τῶν εὐλόγων, *probabiliter*" quo ab init. utebar; non ferente G. Th. adi. Bg. cum ſubſt. *rationi*, quae hic non tam eſt facultas illa mentis, quam placita, per eam cognita atque probata, cf. Ern. Init. Metaph. §. 50. m. et ſupra 1, 1, 10. i. ad εἰκότως ſyn.

τοὺς φίλ.) φίλοι h. l. conſiliari ſunt. *Stroth.* cf. 1, 4, 1., ut Sch., deſerto P. abſtracto, pro concreto, in „ἀπ. med. dimiſit *conſiliarios*" cum Bg. e P. in v., ubi Stp. Th. „paſſ. voce (immo med.) aliquando capitur pro *dimitto* a *me*, — Xen. Paed." qui locus unus Stp. eſt ib. 1, 4, 27. i., ubi mox §. ſq. habetur act., quod et pro med. in V. L. per gloſſam ib. 1, 3. e., quibus in locis vertitur in ed. Th. et Ind. Z. cum Stp. per *ab ſe*, ad vim med. exprimendam, cf. Kuſt. de V. med. 1, 44. i. Bud. C. 360, 37., de perſ. iterum Ind. Dion. H. S. T. 2., ſed de navibus Thuc., ut act., quoque cum *ab ſe*, in Vs. ad Ariſt. Plut. v. 12., ſed in Bg. G. Th. „permittere abire" nobis *entlaſſen*, ſ. potius *von ſich laſſen*.

φήσ. — ἐπισκεψ.) Hoc fut. primus induxit Stp. ſine ulla N., forſan e P., quo de genere habui haec, I) poſt verba quaedam etiam alibi variare iſtos inf. aor. et fut., idque a) per ſe, ut Hom. Ἰλ. χ', 235. Call. Di. v. 222. Thuc. 252, 11. Krb. Decr. R. p. I. p. 120. m. 122. e. 139. b) ita, ut aor. ſit ſimul cum fut. Hom. Ἰλ. χ', 118. R. Or. V. 3. p. 501. N. 34. Luc. 2, 628. ſq. N. 61., porro II) ſine varietate omni poni aor. pro fut. a) abſolute, v. Abr. ad Aeſch. 1, 177. e. cum Krb. l. l. p. 123. m. b) cum verbis quibusdam, idque ipſum dupliciter, A) ſic, ut unus modo aor. inf. adſit, praeter ἀξιοῦν Luc. 1, 596. N. 32. et μέλλειν D'Orv. Ch. p. 38. m., de quibus alibi, etiam cum ἀπειλεῖν Luc. 1, 243. N. 11. Onoſ. p. 53. N. 2., cum δοκεῖν Krb. l. l. p. 122. m. e., cum ἐλπίζειν ad Diod. S. 2, 294. ſq. N. 6., cum νομίζειν ib. 1, 650. N. 28., cum οἴεσθαι Bud. C. 1323, 16. 32. R. Or. 5, 477. N. 96. 818. N. 7. Krb. l. l. p. 121. e., it. cum aliis Miſc. Obſ. Amſt. 4, 286. ſq. et Nov. 3, 1. e. ſqq. it. p. 55. Markl. ad Max. Tyr. p. 686. Valck. ad Eur. Hipp. v. 1010. Loesn. p. 162. ſq., nominatim vero poſt φημὶ Diod. S. 1, 725. N. 20. 2, 9. N. 92. R. Or. V. 5, 454. N. 19. Thuc. 332, 37. Krb. l. l. p. 120. e. ſq. 122. e. Miſc. Obſ. A. Nov. 3, 3. B) ſic, ut aor. ſit ſimul cum fut. Bud. C. 1325, 24. ſqq.

πρακτέον. ἐγκειμένων δὲ τῶν 22. opus ſit. Inſtantibus au-

M. Obſ. A. Nov. 3, 1. e. ſqq. Abr. Dil. Th. p. 590. e. Krb. *l. l.* p. 119. e. ſq. 121. m. Hdb. ad Xen. p. 126. §. 4. m. *Z.* ad *Vig. p. 203. b.* e. *Weſſ.* ad Diod. S. 1, 712. N. 11. 2, 12. *N.* 55. 350. *N.* 32. *Luc.* 2, 628. b. e. *N. 61.* 917. N. 87. Ern. ad Xen. Mem. S. 3, 5, 1. it. ad Hom. Ἰλ. δ′, 161. χ′, 120. et Schw. ad Onoſ. p. 53. N. 2., in quibus Viri Docti varie ſe geſſerunt, aliis aor. eos reiicientibus ac tentantibus, nominatim Tayl. ad R. Or. 9, 641. ad 580, 12., aliis tuentibus, it. praeferentibus, atque ſuadentibus, ut recipiantur pro fut., ubi ſuerint in edd. primis ac Mss., quibus et nos accedentes, in futura Herodiani ed. minore ſtatim aor. recipiemus, cum, quanquam facili lapſu in ε et α litteris, tamen in tot locis tanto conſenſu aberratum non videatur, et aor. ſit doctior quam pro librariorum omnium ingenio, fiatque veroſimilius, fut. ſubſtitutum eſſe pro aor. ex indole linguarum recentium; neque obſtat mihi hic unus Ms. Ve., qui, Excpt. tacentibus, cum Stp. in fut. conſentiat; ſicut aor., per ſuam naturam, cum ſit tempus infinitum, valere poteſt etiam pro fut., in primis, cum pro praeſ. ſumatur, ſed hoc ſaepe pro fut.; poſt P. Lat. tenente Sch. „φησ. fatus“ quem aor. ignorat Stp. Th., nōn item Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n.

ἀκρ.) Sch. in „ἑαυτ. *ap.* ſe *conſiderare*, ἐπ. *conſideraturum* eſſe *ſe* diligentius, *quid* factu *opus*, πρ. quid *agendum* ſit, *conſiderare*“ ubi P. negligentior, ſed Bg. etiam ſequitur aſperum in pron., poſt v. φησ. neceſſarium e Lat. ratione, ubi Stp. Th. ignorat ἀκρ., cf. tamen L. N. T. Iſ. Ev. 297, 38. et Ael. V. h. 2, 4. p. 75. e. *ἠξίου δὲ τὸν Μελάνιππον, οἱ συγχωρῆσαι, ὑπὲρ τούτων ἀκρ. διασκέψασθαι, orabat* Melanippum, *ut* ſibi *de* his *rebus* penitius *deliberandi* copiam *daret*, ubi, (praeter melius Bg. è P., pro accuratius, i. diutius, non breviter ac leviter, ſed maiori cogitationum intentione, rem in omnes partes quaſi vertendo et conſiderando, argumentaque in utr. partem ponderando,) ſyn. v. διασκ., Lat. *diſpicere*, ap. G. Th. cum Gr. al., ut et Bg. hic, quod et Sb. Ind. e P. tenet, cf. Luc. 1, 221. l. 61. *ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς*, inſpice *diligenter*, ubi phyſice, ut Ind. Dem. Fiſch. The. Xen. Z. Cyr. et Bach., ſed tropice, pro reſpicere, ſpectare, cogitare, atque adeo appetere ac ſtudere Thuc. cum Schol. et R. Or. V. *6.*, ſed, ut h. l., pro inquirere, cogitando cognoſcere, diiudicare, perpendere Fiſch. Aeſch. 2, 24. e. p. 24. i., redundante et hic praep., ſed Stp. Th. non tenente formulam κ. ἁ., niſi 4, 1111. G. i. „per ſe (p. ſq. D. e.) *καθαυτὸν*, pro κ. ἁ. per ſe, ſua ſponte ſ. ſeorſum“ quae formula, ſane late patens, e contextu locorum ſingulorum definienda eſt, ut h. l. ſit ſevere *apud ſe*, i. ap. animum ſuum, mente, aut etiam ſolum, in ſolitudine. ſeorſim ab aliis, ſ. *remotis arbitris*, ut Leisn. in m. Ox., cf. Ind. Fiſch. Aeſch. cum Xen. Cyr. *Z.* κ. e. Vig. p. 614. m. cum N., L. Böſ. ad *Act.* 28, 16. p. 91. Per. ad Ael. V. h. 3, 20. p. 256. b. N. 13. cum Ind. v. κ. et Heſ. 2, 102. i., ſed alio ſenſu, pro *domi ſuae* Fiſch. The., quod non procedit hic, niſi ſumas pro in diaeta interiore; ut ad primam notionem, de mente, etiam Bg. referri videtur ap. G. Th. v. *ſui* 634, 35. ſqq. it. v. *mecum* 232, 49. ſqq., ſed noſtrum illud *apud ſe* varie explicatum in v. *ap.* 409, 52. Nr. 3. ſq. it. p. ſq. l. 13., cf. Cort. ad Sall. p. 1037. a. i. Cic. ep. 4, 5, 13. Ind. Suet. Tac. Iuſt. et Corn. N. v. *ap.*, tacente hic P., ſed ad ſq. τὸ πρ. nihil tenente Stp. Th., niſi 4, 1698. C. e. „πρακτέος, agendus, facien-

περὶ αὐτὸν θεραπόντων, οὐκ-έτι μὲν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο· ἐκπέμψας δὲ

23. tem, qui circa ipſum erant, miniſtris, haud amplius cum amicis quidem quidquam com-

dus" et Sb. Ind. tantum e Suid. et in v. ἀνασκοπεῖν „τὸ πρ." e Zoſ., ubi 4, 53. e. conſideranti, *quid* agendum *eſſet*, cui add. 4, 13. e. περὶ τοῦ πρακτέου κοινούμενος, *cum eis*, quod *agendum* erat, *communicat*, quomodo et redditur cum v. διασκέπτεσθαι, *deliberare*, ib. 1, 60, 2. 4, 21, 6., ſed per Lat. ſubſt. *conſilium* 3, 16, 2. e., cf. Ael. V. h. 10, 11. e. Luc. 1, 307. l. 97. 451. l. 93. 869. l. 22. Suid. 3, 167. m. Dem. 130, 7. Ind. Fiſch. Aeſch., ſed Luc. 1, 212. l. 81. εἰσόμεθα τότε, τί πρακτέον, *ſciemus tum*, quid *facto* opus *ſit*, quae vertendi ratio accedit ad Bg. (noſtratium linguae commodam) e Sall. Cat. 1, 6., ut in Gr. ibi eſt formula Lat. Bg. et aliorum ſupra per pron. interrog., pro quo Noſter iunxit modo articulum cum verbali, cf. affine Thuc. 296, 3. αὐτοὺς γιγνώσκειν τὸ ποιητέον, *ſe* ſcire, *quid* faciendum *eſſet*.

ἐγκειμ.) Aliunde Stp. Th. habet Bg. e P., pro inſtanter, crebro, ſemper inſtigare ad reditum in patriam, ſuadendo, commendando, calumniando, cf. §. 3. ſqq. et §. 13. ad ἐπειγ., Miſc. Obſ. A. Nov. 3, 3. Ind. Dem. et Thuc. Heſ. 1, 1069. m., non coll. Suid. 1, 670. m. 741. m., ap. G. Th. cum Grr. al., ſed cum Gr. n. in v. *incumbere*, quo, noſtratium *anliegen einem*, potius uſurus eram, cf. Niz. Cl. Cic. et Ind. Flor., tractante P. formulam ſq. pro οἱ θερ. αὐτοῦ, ſed Bg. ſupplente ὄντων, cf. §. 2., quanquam Lat. norunt quoque ellipticam Gr. rationem, v. ad Suet. Caeſ. c. 27. Burm. T. 1. p. 66. a. m. et G. Th. v. *circa* 910, 42. ſqq., unde h. l. ſervetur, *inſtantibus* autem *miniſtris* circa *eum*, proferente Stp. Th. 3, 247. B. e. locum hunc ſine Vs. (ubi expreſſum ſubſt. θεραπ., alibi abſens, cf. 1, 2, 5. e. Dem. 521, 11. 998, 13. Suid. 2, 186. e. Heſ. 1, 1699. m. et ſupra hoc cap. §. 2. i.) ſed e Vs. P. in v. ſq. 2, 297. F., quod hic eſt, tropo remoto, non amplius aliquid amicis indicare, quod cogitarit, cupiverit, decreverit, et cum iis, ad ſe vocatis, communiter de rebus deliberare, ap. G. Th. ſine explic., cf. Niz. Cl. Cic. Cort. ep. Cic. 1, 7, 6. Ind. Sall. et Suet. it. Heſ. 2, 295. e. cum N. et 1, 1143. e., rectionem Noſtri in med. cum dat. perſ. et acc. rei Stp. l. l. tenente tantum e Chryſ., nec me aliunde, ſed cum ſolo acc. rei ex Ind. R. Or. V. 7. Iſ. Dem. Xen. Pol. Z. Luc. et Eurip., ad Moer. p. 20. b. N. 1. e., it. cum gen. rei ex R. Or. V. 6., cf. N. pr. ad πρακτ. e Zoſ.

ἐκπεμψ.) Notabilis eſt huius loci explicatus ap. Caſ. ad Suet. Claud. c. 29. p. 782. (ed. Burm. T. 1.) v. infra 3, 5, (8.) ubi βασιλικὰ γρ. *Leisn.*

Ad Suet. *palam* immutatos *datorum* officiorum *codicillos* Caſ. haec. „Principes enim officia deferebant, miſſis traditisve codicillis. — Graeci interdum Lat. voce utuntur, et κωδικέλλους vocant, — interdum πινακίδας. — Sozom. δέλτους vocat, — Caſſiod. non ſemel *chartas*, Suet. *litteras*, Symm. *ſacras litteras*. Ita accipienda vox γράμματα ap. Herodi. l. 1. c. 6. ἐγκ. — θερ., οὐκ ἔτι (ſic diviſum) μὲν — ἐκοινώσατο, (ſic per comma,) ἐκπ. — ἔξοδον. Doctiſſimus Poſ. interpretatur, *litteras* Romam *miſſas* (datas) a Commodo: nos putamus, codicillos intelligi, quibus varia variis officia mandavit Commodus, cum exercitus ſuos ordinaret, quos erat mox relicturus" quod ſane rectius, quam P., datas *Romam* litteras, quibus ibi tum nullus uſus, et oſtendunt mox ſqq. hic τῆς ὀχθ.

γράμματα, καὶ διανείμας, municavit; ſed emiſſis litteris, οἷς ἐδοκίμασε, τῆς ὄχθης τοῦ ac diſtributa, in quos viſum, Ἴστρου τὴν πρόνοιαν, προστάξας orae Iſtri cura, datisque man-

τ. Ἰστ. προν., cf. G. Th. „*codicilli* — extemporales tabellae, — verum etiam operoſiores principum literae, ac diplomata adeo, quibus imperarent aliquid, ſ. conferrent officia" quo ſenſu dr. Lat. etiam *epiſtola*, it. *litterae*, cf. ib. 383, 30. 107, 34. et ad Suet. Dom. c. 13 m. formalem *epiſtolam*; rem hic ſentiente etiam Vern. Vet. in *Manifeſte*, pro quo ſufficit *Befeble*, ſ. barbarum *Ordre*; nihil tenente Stp. Th. de hoc peculiari γραμμάτων genere, quod tamen referas ad eius notionem ſecundam 1, 861. D. e. et ad Ern. L. tertiam; ut nihil mihi liquet de materia, in qua ſcripta fuerint iſta imperata, cera, an charta, ſed poſterioris generis aliquid v. infra 1, 17, 1. m., ut v. ἐκπ., Noſtro familiare et in talibus ſolenne, hinc ignotum Stp. Th. cum Bg. tamen, ap. G. Th. cum Gr. n., non vero cum ſubſt. Bg., qui in ſq. de ſuo imitatur rationem contractam, pro τούτοις, οὓς ἐδ., aſſumta pr. *in*, pro inter, ſed ſervata etiam altera in v., quae hic non redundat, ſed valet de diverſitate, pro tradere diverſis ac pluribus, cf. G. Th. cum Gr. n. Z. ad Vig. p. 511. b. m., ſine exemplo, ut nec Stp. Th. tenet v. cum ſubſt. τὴν πρ., ubi 2, 1080. D. e. „dr. etiam paſſive πρόνοια τινὸς, cura, qua rei alicui providetur, ſ. quae de re aliqua geritur, ut Herodi. l. 1. καὶ δ. — πρ." ut ſit h. l. cura ſ. adminiſtratio rerum, quae in ripa illa gerendae erant, imperium in exercitum eius loci, et tutela eius ripae adverſus hoſtes, animadverſioque, ne invaderent rurſus, ut a Noſtro mox explicatur, nobis *die* Beſorgung *des Ufers*, ſ. *die* Auffſicht *über* das *Ufer*, cf. §. 3. e., pro Bg. e P. in ſq. v. me potius daturo, propius ad Gr. rectionem, *quibus* viſum *eſſet*, i. placuiſſet, cf. 1, 5, 1. m., quae redeunt ad ſevera, *iis*, quos *probaſſet*, dignos, idoneos, peritos, iudicaſſet, exploraſſet, noſſet ad eam rem; cf. N. T. 1 Cor. 16, 3. cum L. Krb., Ind. Xen. Ἀvβ. Mor. et Z. Pol. Cyr. Bach., Suid. 1, 562. i. 613. m. 679. e. ſq., non coll. ad Heſ. 1, 956. e. 1018. i.

προστάξ.) Sch. „*quum* praecepiſſet *illis*" negligente haec P., ut Bg. pron., ob abl. iam ſumtum in particip., qui in formula ſua haud dubie ſequitur bonam Lat.; non intelligens imperata ſ. iuſſa, ſed commiſſa negotia, nobis *Auftrag*, v. G. Th., non tenente Stp. Th. v. cum dat. perſ., cf. tamen Luc. 2, 487. l. 74. Ind. Xen. Ἀvβ. Mor. et Z. Cyr. ex 2, 3, 4. i. cum Bach., Dem. Fiſch. The. et Pal. it. L. N. T., ſervante me *emittens* — *diſtribuens* — *iniungens* que *ipſis*, ſed re redeunte eodem, ſi ſumatur pro iubere ſ. imperare. Mox Sch. „β. Iſtri accolarum, (cf. §. 16. e.) ἐπ. incurſus, *excurſus*, populandi cauſa, ἀν. *coërcere*, inhibere, *inſultus*" in v. cum Sb. Ind. *inb.* (quod tenet Stp. Th. aliunde,) ſed Dreſig. de V. med. p. 171. i. „coërcere, *continere*, Herodi. — praecepit *ipſis*, ut *barbarorum* inſultus *coërcerent*" ſed Bg. ut 1, 5, 26. ad κωλ., cf. Dem. Ind. „cohibere, *arcere*, τοὺς ἐχθροὺς" Suid. 1, 202. m. ἀν., ἀντὶ τοῦ ἐπέχειν, κωλύειν, inhibere, *impedire*, ἀνέχειν αὐτοῖς τὰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁρμὰς καὶ ἐκδρομὰς, *reprimere* ipſorum *impetum* et *excurſiones*, (quae reſpicit Abr. Dil. Th. p. 644. m.) 205. i. ἀνεῖχεν, ἐκώλυε, non coll. ad Heſ. 1, 373. i., ſicut ipſe Noſter 6, 4, 14. e. κωλύειν τὰς τῶν β. ἐπιδρ., ad variandum; quanquam proprie tropus eſt hic alius, ut in Lat. *ſuſti-*

τὲ αὐτοῖς, ἀνέχειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς, ἐπαγγέλλει τὴν ἔξοδον. οἱ μὲν οὖν διώκουν τὰ ἐγκεχειρισμένα· οἳ καὶ οὐ πολλῷ χρόνῳ πλείστους τῶν βαρβάρων ὅπλοις[k] ἐχειρώσαντο, τοὺς δὲ[l] ἐπὶ μεγάλαις

datis, ut reprimerent barbarorum incurſus, edicit pro-
24. fectionem. Illi equidem adminiſtrabant iniuncta: qui etiam haud longo tempore plurimos barbarorum armis ſubegerunt, quosdam magnis con-

k) Deeſt ὅπλ. in Ox. et Par. *Leisn.* ad m. A. 2., vere ſane in Ox. utr. e Par. utr., mendoſa illa et alias. l) Ms. Ba. τοὺς δὲ, — συντάξεσιν, ἐς φ. quae commata ſunt et in A.

nere, cum, aliis incurrentibus, durant milites, manent, nec fugiunt, quo fit ſimul, ut hoſtes impediant et repellant; tenente in ἐπιδρ. Stp. Th. 3, 1661. i. cum illo Noſtri loco et hunc ſine Vs., ſed tamen cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quo de cf. Abr. Dil. Th. p. 826. i. et Heſ. 1, 1350. m.

ἐπαγγ.) Sch. hic *indicit* ex Ind. Sb. at Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, ſed hinc quoque Dreſig. de V. med. p. 272. i., etiam cum iſtius adv., a Bg. recte neglecto, cf. Abr. Dil. Th. p. 531. i. 815. m. L. N. T. Bud. C. 827, 25. Ind. Thuc. Dem. Xen. Cyr. et Hell. Mor., Luc. (cui add. 3, 401. l. 9. *denunciare*,) Suid. 1, 783. i. ἐπ. τὴν ἐπὶ Ἰταλίαν ἐξ., expeditionem *in* Ital. *indicit*, 799. i. ſqq., non coll. ad Heſ. 1, 1304. i., ap. G. Th. „publice declarare, iubere, rel." cf. 1, 5, 3. i., ut tamen dubites, quid h. l. praep. valeat, ſeveriusque ſit Lat. illud Gs. ad Luc., in ſubſt. ἐξ. reddente aliunde Stp. Th. et Sb. Ind. cum Bg., ad quam notionem et referas locum Ind. Dion. H. S. T. 1. primum et Luc. 2, 224. l. 61. 3, 21. l. 6., quanquam hic quoque reddetur exitus, diſceſſus, abitus, nobis *Abzug*, ſc. ex h. l. in patriam, ap. G. Th. Bg. cum Gr. al., ſed cum n. Gr. in *exit*.

διωκ.) Hic pro curare, exſequi, facere, ut ipſe Noſter variando explicat 6, 8, 5. ὁ δὲ — ποιούμενος τὰ ἐγκεχ., quo in loco contra Stp. Th. 4, 451. i. „obiens ſ. *adminiſtrans* cum omni diligentia negotia ſibi commiſſa, ſ. demandata ſibi munia" Ind. Sb. „τὰ ἐγκ. commiſſa" ut Luc. 1, 723. l. 3. εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκ., *amore* quodam *eorum*, quae *commiſſa* ipſi *ſunt*, qualem dat. hic αὐτοῖς ſupplebat Stp. et P., quocum Bg. in ſq. adi. πολ., v. 1, 3, 8. m. et Stp. Th. 4, 642. A. e., ubi etiam „*non* multo *poſt*, it. paulo poſt" ſc. tempore, aſſumtaque pr. ἐν, pro intra; tacente L. Boſ. Ell. p. 494. ſqq., ubi potius p. 507. i. dr. ἐπὶ deeſſe „in πολ. χρόνῳ, Eur. in Iph. A. v. 640." ſine Vs., quae ap. Barn. *poſt* longum *tempus*, ponente Sch. hunc locum ſine Vs. poſt 1, 1, 4. e. ἐν ὀλίγῳ χρ., pro quo, ad ſenſum pari, variatur hic per negat., ut adiuncto abl. ὅπλ. cum §. 16. privo χειρ., cf. 1, 3, 12. m. et e., ſeverius, quam P., reddente Bg. in πλειστ. τῶν λ., et quam 1, 1, 1. i.

τοὺς δὲ) Secus, ac P., opprimit Bg. δὲ, ut alii, v. c. Gs. ad Luc. 1, 437. l. 53., cf. 1, 3, 12. e., ut de ἐπὶ μ. σ. 1, 2, 2. e., tacente Stp. Th. ſuper ἐς φ. ἐπαγ., quale quid iterum 7, 8, 23. m. οὓς τοῖς ὅπλ. κεχείρωτο, ἢ πείσας ἐς φ. καὶ συμμαχίαν ἐπῆκτο, ut ſyn. 1, 3, 12. e. τοὺς μὲν πειθοῖ ἐς

συντάξεσιν ἐς φιλίαν ἐπηγάγοντο, ῥᾷστα πείσαντες. Φύσει γὰρ τὸ βάρβαρον φιλοχρήματον· καὶ, κινδύνων καταφρονήσαντες, ἢ δι' ἐπιδρο-

ditionibus in amicitiam allexerunt, facillime perſuadentes. 25. Natura enim barbari avidi ſunt pecuniae: et pericula deſpicientes, aut per incurſionem

συμμ. προσηγάγετο, faciente Sch. in adv. ῥ. cum Bg., non cum P., cui haec enunciatio moleſta fuit, ut diſſolveret ſeriem Noſtri, pro quo particip. reſolvas per *dum* ſ. copulam *et*, v. c. *et* ita, per magnas illas conditiones, magnamque pecuniae vim, *iis* facillime *id perſuaſerunt*, ſ. eos facillime eo *perduxerunt*, ſupplendo adeo adv. οὕτω, ita ſ. ea ratione; cum per ſe Noſtro ſufficere potuiſſet adv. ῥ., niſi pr. ἐπηγ. ſumas pro ſtuduerunt ſ. tentarunt adducere, et facillime etiam eo induxerunt; quod ferat Lat. Bg. *all.*, etſi ap. G. Th., cum Gr. n., ſimpliciter explicatum „blanditiis attrahere ſ. potius adducere atque invitare" cf. Stp. Th. 1, 77. F. ſq., ubi, praeter *pellicere* ſyn. Bg., etiam „ἐπῆγον, ſolicitabant" quod eſt ſtudere ſ. conari aliquem ad aliquid commovere, cf. Exc. ad 1, 1, 5. m., cui Stp. ad v. πειθ. adde Luc. 2, 73. l. 81.

φύσει) Non ſoli barbari pecuniarum avidi, vel ipſo Herodiano teſte, qui 4, 7, 8. ἔχαιρον δὲ αὐτῷ, Caracallo, καὶ οἱ Ῥωμαίων στρατιῶται, μάλιστα μὲν διὰ τὰς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεις, λ. Neque idem ignorabat, Praetorianos, tum temporis Romanos, Iuliano vendidiſſe imperium, et hanc eorum ſorditiem ab Illyricis militibus, h. e. barbaris, caſtigatam fuiſſe (2, 6, 6. ſqq. 2, 13.) Livius, qui et ipſe Gallis auri aviditatem exprobrat 21, 20. (e.) in Praef. (e. lib. 1.) de avaritia Romanorum ſuae aetatis queritur. Praeterea quis neſcit, Romanos fere totum terrarum orbem expilaſſe? De avaritia Romanorum v. Sall. Cat. 10, (3. ſq.) Flor. 3, 12, 11. et Ovid. Faſt. 1, 19, 5. Quum Livio narranda ſunt, quae avaritiam militum Rom. arguunt, ea aviditati ingenii humani tribuit 28, 23. (m.) *Leisn.*

Res eadem eſt, quae 1, 3, 15., pecuniae avidos eſſe barbaros in primis, ſet nominatim Germanos, v. 6, 7, 21. et Tac. de Mor. Germ. c. 15. e. c. 21. e., ut φυσ. (cf. 1, 4, 3.,) h. l. valde, ſ. pro ratione animi naturali, non ſatis culti artibus ac ſapientia, ut pecuniae vanitatem ignoret, nec ei iuſtum ſtatuere pretium queat, eamque magno contemnere animo; non autem, ut Vern. vet., de *innata* quaſi Germanis opum aviditate; ubi Sch. „β. barbara *natio*, — natura *avara*" et in φιλ. cum Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, cf. Heſ. cum Suid., ſed cum Gr. n. G. Th. „*avarus*, — qui *nimium* cupidus eſt pecuniae" quod adv. ſane in compoſitis e φίλος ſaepe aſſumas, cf. Stp. et Ern. L. v. c. in φίλαυτος et φιλοτοιοῦτος, quanquam interdum modo ſimpliciter valent, ut ſine eo adv. noſtrum vocab. redditur Ind. Xen. Bach.

καταφρον.) Supra c. 5. in fine (§. 26.) dixerat τὸ βάρβαρον καταφρονῆσαι. Sed cave h. l. mutes. Namque eſt enallage quaedam, in qua τὸ σημαινόμενον, ut aiunt, non τὸ ῥητὸν attenditur. Caeterum, quod ad rem, ab Herodi. h. l. narratam, attinet, confirmatur ea ab Ael. Lampr. in Comm. c. 3. *Stroth.*

Ibi p. 481. *bellum* etiam, *quod* pater *paene* confecerat, *regibus* (legibus) hoſtium *addictus*, remiſit, *ac Romam reverſus eſt*, ut de Germano,

μῆς [m] *καὶ ἐφόδου τὸ χρειῶδες* ac invaſionem neceſſaria ad *πρὸς τὸν βίον πορίζονται, ἢ* vitam acquirunt, aut magnis

m) A. δ' ἐπ., ſed δι' ἐπὶ δρομῆς Pat. e par. 1., quae et omittit ſq. πρὸς e B. 2.

rum magnanimitate in contemnendis periculis v. Tac. de Mor. G. c. 14., ubi et c. e., *nec arare aut expectare annum, tam facile perſuaſeris, quam vocare hoſtes, et vulnera mereri.* pigrum, *quinimmo* et *iners* videtur, *ſudore* acquirere, *quod poſſis* ſanguine *parare*, cf. ſimile quid de Mauris infra 3, 3, 6., et de illa enallage generis ſ. ſyneſi 1, 5, 2. i. ſq., quanquam h. l. ſimul eſt enallage numeri ſ. ſyntheſis in collativo *τὸ β.*, pro *οἱ βαρ.*, pro quo §. pr. variatur hic, v. 1, 3, 15. Sed ad ſq. *δι' ἐπιδρ.* de re ap. Tac. l. l. nihil diſerte, quae tamen in laudatis poteſt latere, v. c. in illo *vocare hoſtes*, quae Noſtri formula cum affinibus ἐξ ἐπιδρ., it. ἐξ ἐφ., dupliciter ſumitur, proprie quidem de militibus et hoſtibus, idque ipſum triplici modo, vel in pugna, vel extra eam, ut hic, cum incurſio fit et invaſio in terras, agros, vicos, atque adeo urbes, vel denique in oppugnandis locis munitis, ut caſtris, it. oppidis, quod poſtr. genus maxime cadit in formulam ἐξ ἐφ., ſed deinde tropice, quod inprimis valet de ἐξ ἐπιδρ., quo de cf. Stp. Th. 3, 1661. B., ubi p. pr. G. m. ſyn. dat. ſ. abl. Pol. e Thuc. 270, 7. „ἐπιδρομῇ, ſubita *incurſione*, — ubi Schol. ἐξ ἐπιδρ., δι' αἰφνιδίας ἐφόδου. Sunt enim ἐπ. et ἐφ. affinis ſignificationis, ideoque copulata (per copiam) ab Herodi. l. 1. „hinc cum P., quae repetit 2, 1172. D. m. v. ἐφ., quo de cf. B. m. e Bud. C. 1062, 15. et Schol. Thuc. 449, 35. 213, 87. Abr. Dil. p. 348. e., ut ſimile δι' ἐπ. Stp. l. l. e Dem. v. Ind. ſine Vs., cf. Zoſ. 1, 29, 3. Μαρκομαννῶν — ἐξ ἐφ. τὰ — χωρία λεηλατούντων, *Marcomannis* per *irruptiones* — loca *populantibus*, ſed 2, 49, 2. e. Σισκίαν ἑλὼν ἐξ ἐφ. κατέσκαψεν, *Siſciam* primo *captam* impetu *delevit*, cf. Stp. l. l. Bud. C. 1062, 24. Ind. Dion. S. T. t. Suid. 1, 768. e., ſed Bg. Lat. ad ἐφ. ap. G. Th. modo per auctoritatem „Symm. ep." quam aliam nec Indd. praebuere.

τὸ χρειώδ.) Alii dicunt ſimpliciter βίος, aut τὰ ἐπιτήδεια, it. ἀφορμή, it. τὰ πρὸς τὸν βίον χρήσιμα, ut Xen. Mem. S. 4, 3, 7. id quod ad Herodiani phraſin proxime accedit. *Leisn.*

Stp. Th. v. χρ. non tenet cum pr. πρός, nec ego aliunde, ut Noſter ſcripſerit modo ex analogia vel Gr. illa Xen., vel Lat. in Bg., cf. Luc. 2, 439. l. 27. εἰκέτω τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρ., *cedat* neceſſitati *utilitas*, Bg. omittente e P. ad v. πορ. Lat. pron. *ſibi*, vim med. expreſſurum, cf. Bud. C. 448, 5. Stp. Th. L. Ern. Kuſt. de V. med. p. 35. m. „ap. Herodi. — *parant* ſ. *quaerunt* ſibi *victum*" hinc e P. fere, ut pron. iſtud recipr., interdum v. noſtro diſerte additum, facit ſane tum act. ſimpliciter, cf. Kuſt. l. l. p. 71. e. Dem. 95, 9. 21. (ubi tamen et ſine iſto 399, 20.) Ind. Thuc. Ael. V. h. Xen. Z., Fiſch. Th. et Aeſch., Luc., ubi Gs. varie reddit, qui in Th. Bg. tenet cum προσπορίζω, cui proprie reſpondet ob praep., faciente Sch. in πρὸς cum Bg. „*neceſſarium* ad *victum*" pro quo Lat. e P. ad β. retinet Bg. vulgare, neſcio, an eodem ſenſu, qui h. l. ſane liber et ambiguus, cf. Stp. Th. 1, 736. B. e Dem., ubi v. Ind., it. Ael. V. h. v. e. Fiſch. Pal. Xen. Mor. Ἀνβ. et Hell., Suid. 1, 433. e. Grut. Lamp. V. 5. p. 488. c. 3. Graev. L. Heſ. p. 9. Cup. Obſ. p. 124. Luc. 2, 710. N. 40. et Caſ. ad Ath. 2, 954.

μεγάλων μισθῶν τὴν εἰρήνην ἀντικαταλλάσσονται. ἅ περ ὁ Κόμμοδος εἰδὼς, καὶ τὸ ἀμέριμνον ὠνούμενος[n], ἀφειδῶς τε

26\. mercedibus pacem nundinantur. Quod Commodus ſciens, et ſecuritatem emens, nulliſque parcens opi-

n) ὠνημ. Ms. Ba. mendoſe.

μεγ. μισθ.) Hoc nomini Germanorum ſemel iterumque tanquam dedecus exprobratur, ut 6, 7, 21. Quaſi vero non turpius eſſet, bellum aut pacem redimere, quam pacem vendere. *Leisn.*

De re quidem ap. Tac. l. l. nihil, cum Bg. agente Sch. in μεγ., ſed in „ἀντ. med. *commutant*" ubi Stp. Th. modo haec 1, 355. i. „iungitur et gen. (rei, modi, pretii, ut h. l.) ſine praep., pro mercari, ap. Herodi." 2, 6, 20. e Bud. C. 834, 36., cf. Ind. Dem., ad Diod. 1, 5. N. 76. Loesn. p. 43. Poll. 3, 114. οὐκ ἀντικαταλλαττόμενος χρήματα τοῦ καλοῦ, honeſtum *auro* non *permutans*, ſed 4, 43. τὰ μαθήματα ἀντ. πρὸς ἀργύριον, quam praep. cum ſyn. διαμείβεσθαι affert Poſſ. Synt. p. 115. i., ubi et noſtrum v. cum pr. ὑπὲρ, ut cum ἀντὶ Ind. Dion. H. S. T. 1., ſed ap. Noſtr. 2, 13, 12. ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάττεσθαι et 6, 7, 21. τὴν εἰρήνην ἀεὶ πρὸς Ῥωμαίους χρυσίου καπηλεύοντες, tum noſtrum v. proprie de pecunia et menſariis ap. Suid. 1, 223. i. e Dem., ubi ſine Ind. eſt 376, 3. cf. Toup. ad Suid. P. 1. p. 45., Lat. *permutare* ac *commutare*, nobis *vertauſchen* et *verwechſeln*, rel., ſed tropice h. l. vendere, dare, concedere, non vero emere ſ. ſibi parare, ob adiunctum μ. μισθ. gen., in plur. a Bg. ſeverius, quam 1, 3, 5. e., retentum, quem caſum, ut ibi ἐπὶ cum dat., tractat per abl., qui et valet in Lat. nomine pretii, de quo Gr. v. Fiſch. ad Well. p. 313. et Poſſ. Synt. p. 112. e., ut tamen hic pendeat vel a praep. in v., vel ab ellipſi cuiusdam praep., alias adiunctae diſerte, v. Poſſ. l. l. p. 114. e. cum L. Boſ. Ell. p. 466., ubi tamen ſiletur in v. ὑπὲρ p. 540. et in v. ἐπὶ p. 504. e., quo de oppreſſo ante dat. ſ. abl. pretii p. 509. e., ad v. ἀντ. ambiguum deligente Bg. caute Lat. ſimile, quanquam liberius et exquiſitius, ap. G. Th. „2) emtionem, venditionem, quaeſtumque adeo — notat, (i. emere, vendere, lucrari, acquirere ſibi,) Capitol. — *nundinatus eſt*, i. venditus, (Cl. Cic. tantum per emere, at Niz. per" mercor, emo, cauponor" ſed cum Gr. n. in) *mercor*, — modo emere, modo emendi ſ. vendendi cauſa mercaturam exercere, (ſed nihil ſimile in) *permuto*, ἀνταλλάττω, ἀμείβω, (ſed 1068, 36.) *commuto*, — *fidem ſuam* et *religionem* pecunia *commutarit*, i. vendiderit" ut huic Sch. Lat. fuerit hic locus.

ἅ π.) E P. omnia Bg., tum π. iterum negligens, tum pron. numerum mutans, denique particip. per praeſ., ut aliunde pauper Stp. Th., cf. L. N. T. Ind. Thuc. et Sb., ap. Dem. ſine Ind. per ſyn. pron. 268, 24. ταῦτα τοίνυν εἰδὼς, et Luc. 1, 552. i. λέγε, ἅ περ εἰδὼς τυγχάνεις, *dic*, quae *noſti.*

τὸ ἀμ. ὠν.) Initium huius ignaviae, an dedecoris, a Domitiano factum, quem perſtringit eo nomine panegyriſta Traiani 12, (2., quem locum et Leisn. in m. Ox. ſignarat,) *accipimus ergo obſides*, *non* emimus, *nec* ingentibus *damnis* immenſis *que* muneribus *paciſcimur*, ut *vicerimus*, ubi v. Lipſ. N. Legenda eſt egregia annotatio Caſ. ad Hadr. Spart. p. 12., in qua oſtendit, quam ſaepe et late nocuerit imperio Rom. imitatio tam

ἔχων χρημάτων, πάντα ἐδίδου τὰ αἰτούμενα.	bus, omnia dabat, quae petebantur.

pernicioſi exempli. Iuſtiniano hanc unam denique rationem fuiſſe hoſtium repellendorum, adeoque non ſine dedecore Perſis imperium tributarium factum, Procopius paſſim queritur. *Boecl.* Dicitur hic Commodus τὸ ἀμ. ὠνεῖσθαι. Hoc, praeterquam, quod indecorum eſt, etiam periculoſum, nec ſatis tutum eſt, (§. 15.) Recte igitur Iuſtinus imperator ad Sebochtem Perſarum legatum ap. Menandr. in Exc. de legat. p. 116. ἡ φιλότης, χρήμασι βεβαιουμένη, οὐκ ἀγαθή. αἰσχρὰ γὰρ καὶ ἀνδραποδώδης, ὠνητή τε ἡ τοιάδε, *amicitia*, pecuniis *contracta*, (firmata,) *haud* probatur. *Turpis enim* et *ſervilis* eſt, *quippe* quae *pretio emta eſt.* Ap. eundem l. 2. p. 1?1. B. Romani nolunt ὥσπερ ἀμέλει ὤνιόν τι χρῆμα πρίασθαι τὴν εἰρήνην. De pace, tributo a barbaris redemta, v. Henel. Ot. Vrat. c. 25. p. 201. ſqq. *Leisn.*

Ad Spart. T. 1. p. 56. *cum rege* Roxolanorum, *qui* de *imminutis* ſtipendiis *querebatur*, cognito *negotio* pacem *compoſuit*, a. e. N. 1. Caſ. „vetus malum in Rom. imperio, *annuis muneribus* gentium *barbararum* pacem *redimere.* — Pernicioſiſſimum exemplum retinuere omnes deinceps principes in utroque imperio. Sed conſuluerunt exiſtimationi ſuae Rom. imperatores, cum *penſionem* hanc *annuam*, quae verum erat tributum, honeſtiore vocabulo *ſtipendium* nominarunt, aut *munus*, Herodi. συντάξεις" quibus reſpicit Noſtri §. 24. e. ἐπὶ μεγάλαις συντάξεσιν, ut tamen dubites, utrum ibi et hic ſermo ſit de *annuis* illis penſionibus ac muneribus, an de ſimplicibus, et ſemel tantum nunc ſolutis pecuniis, quarum nec mentio ſit iterum deinceps per reliquos ap. Noſtr. imperatores, niſi 6, 7, 21. ſub Alexandro, ſed rurſus, ut h. l., demum ad belli finem; ut intelligas utrobique etiam modo pecuniae ſummam certam, qualis hodie fere datur, cum bella finiuntur, ad ſumtus compenſandos, in bello factos, quae ſumma in pacis adeo conditionibus ſcribi ſolet ac definiri, pactoque firmatur, et vel ſtatim ſolvitur, vel, ſi maior ſit, per certa tempora; quae quidem pecunia σύνταξις dicetur, non, quia ſingulis annis ex pacto datur, ſed iam propterea, quia ab initio utraeque partes de ea paciſcebantur, etiamſi ſemel datur; e Noſtri formula tenente Stp. Th. 2, 856. A. m. tantum „neutro genere τὸ ἀμ. pro ἀμεριμνία capitur, i. e. animus, curis ſolicitudinibusque liber, curis vacuus, ſ. ſecuritas, Herodi. l. 1. — ſecuritatem *redimens*" fere cum P., manente Bg. in ſimpl. v., ut, tropo remoto, ſit, pecunia ſibi parans ſ. impetrans, (ut Stp. v. ὠν. quibusdam locis reddendum ſuadet,) ſed τὸ ἀμ. proprie ſane in primisque valeat de animi tranquillitate, cum nihil mali timeas ab hoſte, ſed deinde fortaſſis, ut Lat. Bg., etiam de tranquillitate externa et pace adeo, cum hoſtem habeas nullum, ut ſit ſyn. pr. εἰρήνης, quae et ipſa ſic dupliciter uſurpatur, cf. Ind. Xen. Cyr. Z., quanquam ſufficere poteſt notio prior; nihil edentibus Indd., niſi adi. ἀμ., cognitum quoque Stp. e Soph. Ai. v. 1225, ſed uſurpatum in L. N. T. de perſ., tum ſubſt. ἀμεριμνία ap. Ioſeph. 2, 136. ſ. 2. e. cum Suid. 1, 137. m., at verbum et adv. ap. Moer. p. 85. et Thom. M. p. 133. cum N. 6., ut omnis haec vocum familia videatur aetatis eſſe recentioris; cf. G. Th. in Bg. v. „Lucan. — *emitur* que *metus*, — ſpem *pretio* non *emo*, (ſed cum Grr. al.) *redimo*, — pro ſimpl. poſitum, — Cic. pacem *ſibi* ſempiternam *redimat* atque *otium*" cf. Suid. 2, 757. e., non coll. ad Heſ. 2, 1592. i.

Τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθεί- Profectione autem divul-

ἀφειδ.) Sic iterum 2, 6, 10. *Steph.* Graeca ſonant potius *pecunia, cui non parcebat*, ſecuritatem *redimeret*, pro P. *pecunia*, *qua* maxime *abundabat.* Fuiſſe autem Commodum in donando liberalem ac largum, teſtatur, praeter Herodi., etiam Dio, ἦν — καὶ φιλόδωρος λ. *Sylb.* Attende ad ἀφ. ἐχ. χρ. Quid hoc ſit, ſolus Bg. docet, *pecuniis abundans*, nec *iis parcens.* ἀφειδὴς notat vel liberaliſſimum, vel ſeveriſſimum. Severum notat ap. Ael. V. h. 14, 34., v. Periz. ad h. l. (p. 977. N. 5.) et Herodi. pluribus locis, quae Index dabit. *Leisn.*

Sch. in v. ἀφ. plane cum Leisn. dupliciter, at Sb. Ind. v. ἀφ. „ἔχ. χρ. *nulli* pecuniae *parcens*, — ἡλικίας, *nulli* aetati *parcens*" hoc e 7, 3, 7. e., quae vertendi ratio per adi. *nullus*, etiam a Bg. adhibita, non eſt ita ſevera, ut Sb. ante in N., per ſimpl. neg., qua uſus et Stp. Th. 4, 77. C. e. ad Noſtri locum alterum, ante laud., deceptus idem a P. ib. D. e. ad haec „ἀφ. χρ. ἔχειν Herodi. et Syneſ. *magnam pecuniarum* copiam *habere*, pecunia *abundare.* Nimirum q. d. habere tantum pecuniarum, ut nulla earum parſimonia ſit aut eſſe debeat"- prae qua philoſopha ratione verior eſt haec grammatica, quod adv. cum v. ἐχ. (cf. 1, 3, 2.) ponitur pro adi. cum v. ſubſt. ſ. pro privo v. et adeo ἀφ. ἐχ. cum gen. rei ſ. perſ. i. q. ἀφειδ[illegible]εῖναι ſ. ἀφειδεῖν, ſ. οὐ φείδεσθαί τινος, et libere φείδεσθαι μηδενὸς, non me reperiente iterum adv. ἀφ. cum v. ἐχ., ſed modo cum aliis v., cf. Ind. Dem. Dion. H. Diod. S. Ael. V. h. Xen. Mor. cum Z. Cyr. et Pol., Plut. Krg., Gs. Chr., Abr. L. Ariſt. p. 136. ſq. Suid. 1, 394. m., non coll. ad 1, 637. e., tum ſeparatim de adi. cf. Ind. Call. Thuc. cum Abr. Dil. Auct. p. 336. i., ſed de v. ἀφειδεῖν R. Or. V. 6. cum Luc., et ad G. Th. v. *parc.* cum neg. Ind. Suet. Corn. N. Cort. ad Sall. Cat. 14, 6. et 25, 3., hic, tropo remoto, *pecuniae* non *parcere* ſ. *nulli* ut ſit i. q. pecuniam plurimam impendere; in ſqq. ἐδ. et αἰτ., deſerto P., reddente Bg. cum Sch., ubi ad αἰτ. ſuppleas ſubſt. χρήματα, pecunias, quae poſtulabantur ſ. praeſcribebantur, ſc. ab iis, barbaris; abeunte P. per totam §. a Gr., in primis, quoad participia, quae poſſunt accipi omnia una eademque cauſae notione, ac reſolvi per quia ſ. cum, hoc ordine, ut tres cauſae praemittantur enunciationi principali huic, πάντα ἐδιδ. τὰ αἰτ., niſi hanc copules cum ἅπερ ὁ K. εἰδ., pro partibus principalibus, deinde in medio interſicias reliqua duo participia, quod P. fecerit, capiens idem particip. ὠν. pro fut. ac ſupino, cui deinde formulam ſyn. per *ut* ſubſtituit, quod nec ipſum inſolens eſt, ut iungantur participia diverſae notionis ac temporis, *tum* emturus *ſecuritatem*, ſ. *ut* emeret *ſecuritatem*, tum *quia* non *parcebat pecuniae*; ubi ſemper καὶ — τὲ pro τὲ καὶ erit, ut alibi.

τῆς δ. ἐξ. διαγγ.) In v. δ. Bud. C. 848, 18. „δ. etiam eſt denuncio et effero prodoque et edico, ut ap. Herodot. τῆς ἐξ. δ." quem errorem in Noſtri nomine corrigens Stp. Th. 1, 19. A. m. „Bud. δ. exponit etiam denuncio, effero, prodo. — δ., ut ἐπαγγέλλω, pro edico ſ. indico, Herodi. l. 1." notiones ſeparat, in poſtr. forte reſpiciens illa Noſtri 1, 6, 23. ἐπαγγέλλει τὴν ἔξοδον, quod vertebant iisdem Lat., quorum iſtud *denunciare* vidimus ad 1, 5, 3. παραγγέλλειν, ut hic noſtrum ſit, profectione indicata, imperata, ſc. ab eo, Commodo; quam notionem firmes ex Heſ. 1, 939. i. διαγγέλλει, ἀπαγγέλλει, ſine auctore, cf. ſq. et 419. m. ἀπαγγέλλω, φανερὸν ποιῶ, nudum ferente Suida 1, 549. e. διαγγέλλων,

σῆς, κίνησις δὴ μεγίϛη καταλαμβάνει τὸ ϛρατόπεδον· καὶ πάντες αὐτῷ συναπελθεῖν ἤθελον, ὡς ἀπαλλαγεῖεν μὲν τῆς ἐν

gata, motus ſane maximus inceſſit exercitum: ac omnes cum ipſo proficiſci volebant, ut, ſoluti commoratione in

denuncians, *divulgans*, et L. Ern. „annuncio, 2) divulgo" quod Lat. Bg. ap. G. Th. „in vulgus efferre, plus etiam, quam *vulgare*" ſc. ad diverſos ſ. omnes homines, h. l. milites, it. in omnes partes diverſasque, ut hic a Commodo indicatam imperatamque profectionem milites, alter alteri, notam fecerint, poſtquam a ducibus et centurionibus accepiſſent; quam notionem, a Stp. l. l. pro prima ſumtam, ſed e ſolo Plut. firmatam, (ut illam, cui noſtrum locum ſubiecerat, tantum e Liban.) non iterum edidere Indd., ſed aliam R. Or. V. 4. Dion. H. S. T. 1. Xen. Ἀνβ. Mor. Ael. V. h. cum L. N. T., ut ambiguus locus etiam eſt Dem. „τοῦ ϛρατηγοῦ — διαγγέλλοντος πρὸς ἅπαντας, ὅτι, λ. in omnes partes didere nuncios" pro quo Lat., etiam hic a P. uſurpato, Z. ad Vig. p. 571. b. m. Nr. 4. „nuncios in omnes partes mittere" hanc notionem, tributam illi praep., dubiam faciente adiuncto ib. diſerte πρ. ἅπ., ubi ſufficiat Lat. *denunciare*.

κίνησ.) Sch. in „μ. commotio" ſed Bg. e P., ut Stp. Th. 2, 216. B. in κιν., cum dr. „ſicut κίνημα, de tumultu reip. ſ. plebis, ſ. exercitus" hic ut ſit, de animo quidem, cupiditas cum *laetitia*, (in quam partem mox aliquid ſequitur explicandi ergo,) ſed, extra animum, diſcurſus militum per caſtra ac concurſus hilaris, ut rem ſibi invicem narrarent gratulabundi, cf. Exc. ad 1, 1, 5. m., hic e ſenſu τοῦ ϛρατ., prout capias cum P. aut Bg., (cf. 1, 5, 1. e.) pendente etiam notione v. κατ., pro occupare, i. venire, aut pro oriri, cf. 1, 3, 1. e., tenente Stp. Th. tantum Lat. Bg., quocum particulam δὴ ſenſu affirmandi verterat quoque Leisn. ad m. Bc. 2., ubi fuerit i. q. ὡς εἰκὸς ſ. εἰκότως, cf. Stp. Th. 1, 965. E. m. Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 1, 2. 1, 5, 1. R. ad Dev. p. 108. N. 27. Z. ad Vig. p. 487. b. i. cum Ind. Xen. Cyr. it. Hoog. Op. p. 296., ut tamen hic in apodoſi etiam valeat eius alia notio, qua innuit conſecutionem et tempus, eſtque Lat. *ibi tum* ſ. tum vero, ſ. tum quidem, et Gr. ἤδη ſ. τότε δὴ, cf. Stp. Th. 1, 965. e. Abr. ad Aeſch. 1, 187. m. Dev. l. l. et p. ſq. N. 34. Hoog. Op. p. 294. m. Nr. 8. Z. ad Vig. p. 483. a. i. cum Ind. Xen. Cyr., ut Lat. *iam* in apodoſi, pro tunc ſ. tum, v. Hor. Turſ. p. 365. e. ſq. Nr. IV. 1., in qua notione Gr. vocis pro *iam* latet etiam haec.

αὐτῷ σ.) Sch. deſerit negligentiorem P. in „σ. una cum aliquo abire" quod v., a Stp. Th. ignoratum, mihi innotuit tantum ap. Ioſeph. 2, 272., ubi, pro textus αὐτῷ συναπολεῖν, *cum* eo *perderet*, in V. L. 2) συναπελθεῖν, et in L. Ern. „συναπέρχομαι, una abeo" habens certe analogiam cum ſyn. συνάπειμι, συναποβαίνω, συναπαίρω, cf. Ael. V. h. 12, 1. p. 713. i. 3, 26. p. 277. e. cum Ind., ut ad Bg. cf. Corn. N., relato παντ. reſtrictive de militibus et exercitu omni ad pr. τὸ ϛρατ. per ſyneſin.

ὡς ἀπαλλ.) Liberiorem P. deſerit Sch. in δ. et ἀπ. „*liberarentur* a *commoratione*" ut Bg. ipſe liberius abit, non modo in μὲν cum δὲ mutato iterum in participium, ſed etiam in Lat. ad v. ἀπ., ubi praeiverit Stp. Th. aliunde „liberor, ſolvor" quo in v. praep. regat caſum adiunctum, quam alii in v. v. liberandi ſupplent, cf. L. Boſ. Ell. p. 468. e., cum alii dent iisdem v. v. genitivum ſimpliciter, v. Poſſ. Synt. p. 81. i. 102. e.

τῇ πολεμίᾳ διατριβῆς, ἀπολαύσειαν δὲ τῆς o) ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς. ἐπειδὴ δὲ διεφοίτησεν ἡ φήμη, ἄγγελοί τε ἧκον κηρύττοντες τὴν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν p), ὑπερήσθη τὲ ὁ Ῥωμαίων δῆμος, καὶ

hoſtili ſolo, perfruerentur ur-
2. banis déliciis. Poſtquam vero fama percrebuit, nuncii que venerunt, annunciantes principis adventum: valde laetatus eſt populus Romanus, bo-

o) B. 2. δὲ ἐν ῥ. ſine artic., mendoſe. p) Pro nihilo hic in Ms. Bg. dedimus duo puncta, nobis ſolennia in fine protaſis, in Gr. etiam facturi olim colon, pro commate edd. omnium et tacite quoque Mss.

Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. cum Cyr. et Z. it. Pol. et Bach., ap. G. Th. cum Gr. n. in Lat. Sch., qui porro „abſolute πολ., ſubaud. γῇ ſ. χώρᾳ“ ubi. Bg e P. ſtatim addit ſubſt., ſeverior idem in ſervata praep., cf. Stp. Th. 4, 1683. D. m. et 3, 459. C. e. (aliunde cum ſolo χώρα, ſed Lat. P., it *hoſticum*, quod Z. Ind. Xen. Cyr. adhibet, ubi G. Th. ſine ſupplemento ſubſt. *ſolum*, it. in Bg., cf. 1, 1, 5. e. ἡμεδ. et L. Boſ. Ell. p. 386. i. 69. e., ſed in ſubſt. δ. hinc ſine Vs. ſub Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quod h. l habet praep. et rectionem ſui v., cf. Ind. Luc., ad membrum ſq. iterum libere agente P., ubi Sch. „fruerentur deliciis“ ſed Bg. iterum, ut 1, 6, 14., quo non vidi ab aliis redditum, ap. G. Th. „καταπολαύω, (ubi L. Ern. etiam cum Bg.) in totum frui, ſ. omnem fructum percipere“ ſed melius Niz. „utor, potior“ cf. Z. Ind. Xen. Cyr. et Bach., ut de Bg. e P. in formula τῆς ἐν Ῥ. τρ. ad 1, 6, 3.

διεφοίτ. ἡ φ.) ſc. ultra exercitum et Pannoniam, atque etiam per Italiam, ipſamque adeo in urbem Romam, forte per litteras, a militibus aliisque ſcriptas; quomodo capiendum h. l. ob §. 1. i. διαγγ., cf. 1, 4, 19., in v. ἧκ. reddente Sch. cum Bg., ſed ἀγγ. de perſ. (cf. Ind. Z. Xen. Cyr. et Bach.) cum v. eodem tenente Stp. Th. e Xen. „ἥκουσί μοι ἄγγελοι (ubi ſaltem ſupplendum aliquid, v. c. εἰς τὴν Ῥώμην, etiam ob ſq. ὁ Ῥ. δ. ſed in v. κηρ., ubi Sch. „*praedicantes* rem hanc nuncii“ 2, 199. G. m.) met. etiam pro vulgo et divulgo, ut Herodi. 1.“ e P. libero conſtitutu notione iterum, cuius locus ex Ariſtoph. non eſt in Kuſt. Ind., ſed Lat illud, it. denunciare, etiam ap. alios, cf. Ael. V. h., Kypk. 1, 224. e. Loesn. p. 4. cum L. N. T. et Ern., ſed Bg. ap. G. Th. „προσαγγέλλω, nuncio.“ Denique Sch. in „ἀφ. *reditum*“ e P. fere, cf. ap. Dem., cum gen. perſ. etiam, 1160, 6. τὴν ἀφ. τὴν τούτων, ſine Ind., ubi „ἀφ. οἴκαδε, domum *reditus*“ Phil. in Flacc. p. 750. F. i. et ult. τῆς οἴκαδε ἀφ., ad ſuos *reditum*, — τὴν ἐνθάδε ἀφ., hanc *profectionem*, ſed ſeverius ad Luc. 1, 56. l. 96. τῆς δεῦρο ἀφ., *mei* huc *adventus*, cum Ind. Ael. V. h., et Bg. ap. G. Th. cum Gr. n.

ὑπερήσθη) Pro P. liberiore, et longiori Stp. Th. „paſſ. *ſupra* modum *exhilaror*“ etc. aliunde, brevius L. Ern. cum Bg. „admodum *laetor*“ mutata praep. in adv. cf. Luc. 2, 93. l. 5. et Ind. Ael. V. h., ubi 14, 14. i. ὁ δὲ ὑ. τῇ κλήσει, ille *vero* valde *gaviſus* eſt *invitatione*, unde ſimilem caſum rei dat. ſ. abl. hic quoque ſuppleas, ταύτῃ, cf. 1, 17, 6. i., abeunte P. in formula ὁ Ῥ. δ. ad notionem anguſtam, (cf. paulo poſt ad v. πατρῷζ.) ſed reddente Bg. e Lat. more, ubi cum ſubſt. *pop.* non valet gen. ſeverus *Romanorum*, cf. 1, 1, 8. i.

ζρηςὰς εἶχεν ἐλπίδας q) νέου αὐτοκράτορος ἐπιδημίᾳ, πατρώζειν r) τὸ μειράκιον ἡγούμενοι.

namque habebat ſpem de iuvenis imperatoris praeſentia, patriſſare adoleſcentem arbitran-

q) Hic comma fuit in edd. omnibus, et tacite quoque in Mss., v. N.
r) Sine iota ſubſcr. fuit in ed. Stp. rel.

χρηςτ. εἰχ. ἐλπ.) Pro P. libertate, Sch. in v. *εἰχ.* cum Bg., ut Stp. Th. 4, 596. G. m. „*χρηςτὴ ἐλπὶς*, bona *ſpes*, Ariſtoph. et per plur. *χρηςταὶ ἐλπίδες* ap. Herodi.“ ſine loco per librum, cf. Luc. 2, 127. l. 81. cum P. gradu ſummo in adi., ſed 1, 4. l. 36. *χρ. εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπ.*, *bona* tenebantur *de* me *ſpe*, et 3, 119. l. 78. *τὰς ἀγαθὰς ἐλπ.*, bonas *ſpes*, per numerum plur. etiam, cf. 1, 3, 2., quod adi. *ἀγ.* cum ſubſt. noſtro ap. Dem. Ind. ſine Vs., ſed Z. Xen. Cyr. *ἐλπ.* „*ἀγαθὰς ἐμποιεῖν τινι*, ſpem *boni* excitare *in* alicuius *animo*“ non explicante formulam G. Th. in Bg. adi. 626, 88. et in ſubſt. 517, 62., nec Cort. ad Sall. Iug. 44, 2., ubi et comparat Gr. *χρ. ἐλπ.*, ſed Gs. modo 519, 9. „habere *ſpem*, i. ſperare“ cf. Cort. ep. Cic. 8, 11, 3., unde adi. mutandum ſit in adv. Lat. *bene*, quae formula, nec ipſa expoſita a Gs., Ind. Corn. N. et Cort. ep. C. 13, 16, 1., fuerit, valde, certo, firmiter ſperare, ſi *χρ. ἐλπ.* i. q. aliorum *πολλὴ* et *μεγάλη*, cf. Stp. Th. cum Ind. Luc., et *χρ.* i. q. *ἀγαθὸς*, pro certus ſ. firmus, v. 1, 5, 24. e., aut potius, bene opinari ac cogitare de aliquo, et fore aliquem bonum, bonaque facturum, quod cum ſq. *πατρωζ.* magis convenit.

ν. α. ἐπιδ.) Fort. *ἐπὶ τῇ νέου α. ἐπ.* Alioqui erit dictum pro *διὰ τὴν ἐπιδημίαν*. *Steph.*

Cuius correctio eſt iterum e P., probata fortaſſis et a Bg., niſi hic addidit praep. e Lat. more, quae diſerte adiuncta erat ap. Luc. pr. N., ſed h. l. vix excidit a vicinitate; unde, tacentibus libris omnibus, malim iſtam Stp. alteram ſequi rationem in explicato dat. ſ. abl. per praep., quo et forte pertinuit hic comma edd., cf. 1, 1, 9. i., ubi tamen potius ſubintelligam pr. *ἐν*, nobis *bey*, quae probabilius elapſa poſt *ἐλπ.* ob *ας* ſyllabam ſimiliorem; niſi quis, interiecto per parentheſin membro *καὶ χρ. εἰχ. ἐλπ.*, pendere a pr. v. *ὑπ.* velit *νε. αὐτ. ἐπιδ.*, quae rectio fuit ſupra ap. Ael.; haeſitante Sch. in adi. „*νε.* *iuvenis* ſ. *novi* imper.“ quorum prius e P. amplectitur Bg., ut alterum Vern. vet., cf. 1, 5, 24., variante Noſtro cum pr. *βασ.* in *αὐτ.* et cum *ἀφιξ.* in *ἐπιδ.*, pro adventu ſi ſumatur, cf. Ind. Z. Xen. Pol. Suic. Th. e Patr. modo, Stp. Th. aliunde, qui ignorat Bg. e P. notionem, qua de cf. Caſ. Exerc. Bar. p. 142. b. Ind. Dem. Kypk. 2, 88. i. Heſ. 1, 1348. m. *ἐ.*, *παρουσία*, (pro quo varietur cum 1, 3, 13.) et ſenſu utr. Miſc. Obſ. A. N. 3, 23.

πατρώζειν) Pro *πατρώζειν*, quod quidam *patriſſare* interpretantur, P. *paternis* veſtigiis *inſiſtere* dicit. *Steph.* Lat. *patriſſare* dicimus. *Oxon.* Qui credere potuere, *paternis* eum *veſt. perrecturum*, (ſic in P. edd. eſt, non ut Stp.) ſi verum eſt, quod Lampr. in Comm. c. 1. (p. 474.) ſcribit, eum *auſpicium crudelitatis ap. Centumcellas dediſſe anno aetatis* XII? — ſi verum eſt, quod idem paulo ante (p. pr.) ſcribit, *a prima ſtatim pueritia turpis*, *improbus*, *crudelis*, *libidinoſus* etc.? cf. quae idem ſcriptor c. 2. (p. 478. m.) teſtatur. Etiam Dio initio vitae Commodi de eius indole ea verba fecit, ut ne patri quidem ipſi ſpes eſſe potuerit, filium patris

ἀνύσας δὲ τὴν ὁδοποϱίαν ὁ ϛ. tes. Cum autem confeciſſet

ſimilem fore. Sed haec forte nec Herodiano nota fuere, nec iis, quos *tam bene* de *Commodo* ait ſperaſſe. Caeterum Marklando Coniect. in Lyſ. p. 607. offenſioni eſt infinitivus praeſentis cum ἡγέομαι. Putat dicendum, πατρώζειν ἂν τὸ μ. ἡγ. pro πατρώσειν. Sed et Herodianus ſic 2, 6, (4. τούτῳ) χαίρειν τοὺς ϛρατιώτας ἤλπιζον, et alii, ut Luc. de Longaevis init. (3, 208. l. 10.) τοῦτο συμφέρειν νομίζων. In his illud ἂν, vim δυνητικὴν habens, omiſſum videtur. *Leisn.*

De re et obiectione conferri poſſunt, quae in Commodum adhibuimus ſupra 1, 3, 11. e., ubi ſufficit, credo, Noſtrum diſerte nominaſſe antea τὸν Ῥωμ. δῆμον, quo nomine tenentur omnes cives, ſed et interdum plebs modo ac pars populi civiumque vilior et inferioris ſortis, inſcia, indocta, ad quos adeo notitia ſcelerum Commodi pueri nondum venerat, ac forte etiam de induſtria, ne veniret, proviſum. Tum de inf. praeſ. pro fut. v. 1, 4, 5. 1, 6, 21. e., ſed Bg. ad ἡγ. ap. G. Th. cum Gr. n., ut Sch. in v. πατρ. plane cum Stp. in N., qui in Th. 3, 95. B. „redditur πατρώζω *patriſſo*, ex Plaut. et Ter. Herodi. l. 1." e P. Vs. non alia, quam in N. Leisn., ſine alia auctoritate, praeter Heſ. et Suid. comparansque aliud iſtud πατριάζω, quo de p. ſq. F. amplius, ſed Sb. Ind. ex h. l. „pro πατρίζειν" de more, cum aut ſuſpectum habet aliquod vocab., aut etiam explicat, cuius Gr. illud ignorat Stp. cum L. Ern., ubi modo πατριάζω et πατρώζω, cum iota et Bg. Lat. it. „mores paternos imitor" me reperiente praeterea ap. Suic. Th. ex Cyr. Alex. πατριάζω, et ap. Heſ. 2, 894. i. πατρώζουσι, τὰ τοῦ πατρὸς φρονοῦσι, ſine N. nec coll. Suid. 3, 60. e. πατρώζοντα, λ. et ap. G. Th. in Bg. πατριάζω, quod quis in vulg. noſtro deprehendat, niſi contentus ſit auctoritate Heſ. ac Suid.

ἀνυσ.) Stp. Th. 1, 470. E. modo haec „ἀνύσας πολλὴν ὁδὸν, quum *viam* longam *confeciſſet*" ſine auctore, ſed 2, 1163. D. e. v. ὁδοιπ. ſimilem e Noſtro locum unum affert cum Lat. eodem compoſ., quocum ſubſt. non iterum inveni v. noſtrum et affine ἀνύτειν, ſed cum ſyn. ſubſt. ap. Aeſ. Fab. 47, 1. ὁδοιπόρος, πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν, cf. Luc. 2, 603. l. 96., tum Greg. de dial. §. 26. p. 29. i. μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν, quod et ap. Xen. Cyr. Ind. Z. et cum τὴν πορείαν „iter perficere" quo Lat. utuntur et alii in v. eodem, v. Fiſch. Aeſch. et L. Boſ. Ell. p. 229. m., ut ſint iſta Lat. it. *ſuperare* Gs. ad Luc. l. l., i. q. finire, abſolvere, quo Lat. reddit Z. Ind. Xen. Bach. in ἀνυτ. — πλοῦν, nobis *vollenden*, cf. Exc. ad 1, 4, 12. m., ſ. i. q. Lat. *iter facere*, quod et noſtrates habent, *Reiſe*, Weg, *machen* ſ. *thun*, i. proficiſci, cf. Suid. 1, 236. m. Heſ. 1, 409. e. ſq. 1643. e. ἤνυσα, (ſc. ὁδὸν) πεπόρευμαι, ſed ad Ariſt. Plut. v. 607. Schol. ἀνύω τὴν ὁδὸν, ἤτοι σπουδαίως βαδίζω, et Schol. C. D'Orv. σπεύδειν τὴν πορείαν, quae notio ſecundaria non eſt per ſe in v. illo, (nec in altero ἁνύω per aſperum, quanquam in hoc praecipue iſtam quaerunt nonnulli, cf. Stp. Th. l. l. 471. C. cum Suid. 1, 237. m.) ſed ſimplex abſolvendi, ob adiuncta interdum, quae celeritatem et feſtinationem habent, ut h. l. μετὰ νεαν. σπ., cf. 6, 7, 12., it. πολλῷ τάχει 3, 8, 5. et τάχιϛα ap. Hom., v. Stp. Th. l. l., cuius ſine auctore iterum δρόμον ἀνύειν v. ap. Aeſ. Fab. 127, 1., ut ignotum iſti παννυχίδας ἀνύειν ap. Muſ. v. 225., tum ἀν., ut Lat. *conficere*, pro perimere, praeter Stp., etiam ap. Suid. 2, 64. i. Heſ. 1, 1643. e. N. 14., ut Stp. 472. B. e. „διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν" ſine

Κομμοδος μετὰ νεανικῆς σπου-δῆς, καὶ διαδραμὼν τὰς ἐν	iter Commodus iuvenili quodam fervore, et curriculo per-

auctore, ap. Hom. h. in Merc. v. 337. πολὺν διὰ χῶρον ἀνύσσας, *multum ſpatium emenſus*, it. Heſ. ἐργ. v. 635. πολὺν διὰ πόντον ἀν., tum Z. Ind. Xen. Cyr. „διανύτειν ὁδὸν, conficere *iter*“ cf. ib. N. ad 1, 4, 28., quae monſtrant, v. noſtrum ſimplex etiam modo per ſimpl. Lat. *facere* ſeverius reddi, quod et P. habuit, ſed cum adv. *feſtinato*, e quorundam illa emphaſi; praeterea me comparante cum formula noſtra illam Noſtri ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, cf. N. ſq., et Suid. 2, 657. m. ὁδ. nudum cum Bg., pro actu proficiſcentis, ſ. loco terraque, quae tranſitur.

μ. νεαν. σπ.) magna *celeritate*. Τὸ νεανικὸν Gr. dicunt *magnum*, v. Gevart. ad Stat. Silv. 1, 4. p. 98. Forte ipſe Herodi. ita explicandus 6, 8, 7. *Leisn.*

Quo de ibi: ſed hic Sch. partim e P. „iuvenili *ſtudio*“ unde Bg. non tantum in adi., ſed et in addito pron. τινὸς, et abl. ſyn., cf. 1, 1, 4, m., modo diſcedens in Lat. ad σπ., quod ceperit pro Sch. et cupiditate, v. 1, 4, 7. m., nec adeo Gr. pro celeritate ac feſtinatione, qua de vi cf. Stp. Th. 3, 945. D. ſqq. 947. B. m. L. N. T., Loesn. p. 92. m. (cui ad μ. σπ. add. Phil. in Flacc. p. 758. D. i. 760. D. i., ubi coniuncta ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου τάχει συντόνῳ μ. σπ. ἀντεξελαυνόντων,) Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. Cyr., it. alio ſenſu Bach., capiente Bg. adi. νεαν. forte ſic e pr. τὸ μειρ., ſed ut praeſtet altera Leisn. notio, qua de v. Stp. Th. 2, 1036. B. ſqq. Caſ. ad Ath. 2, 303. e., ad Ariſt. Plut. v. 1138. Kuſt. Hemſt. et Harl. Chr. P. p. 301. e., ad Diod. S. 1, 119. a. N. 55., ad Luc. 3, 342. a. N. 54. 419. b. e. N. 35. Miſc. Obſ. A. N. 6, 494. Vig. p. 113. e., ubi ad „νεανικῇ σπουδῇ, acre *ſtudium*“ Z. addit per uncos „Herodi. 1, 7, 3.“ Loesn. p. 417. m. Ind. Dem. Polb. Ern. Plut. Hſ. Fiſch. Pal. et ad eundem Prol. p. 47. Ael. V. h. Suid. 2, 603. m., quo in adi. vertendo ſaepe peccatum, ut ap. Poll. 3, 120. (ubi eſt inter alia adi. notionis pro laborioſo et ſtrenuo,) etiam in adv. affini ap. Ioſeph. v. Ind. et Ael. V. h. 14, 37. e., quod rectius vertit Zeun. l. l., cf. Fiſch. Prol. l. l. p. 48. i. et Foeſ. Oec. p. 257. b. m., ubi et de adi., quod de fluvio adeo, ignotum Stp., ap. Poll. 3, 103. recte explicatur in Ind. Ael. V. h. et a Fiſch. Prol. l. l. p. 47. e., cf. ap. G. Th. Bg. cum Gr. n., cui ſyn. haec 6, 4, 5. μετὰ πολλῆς σπουδῆς ποιησάμενος τὴν πορείαν, et 6, 7, 12. ἀνύσας τὴν ὁδὸν μετὰ πολλ. σπ., cf. Loesn. l. l.

διαδραμ.) Sch. „quum *curric.* pertranſiſſet *urbes*, μ. intermedias“ mutans formulam e praep. cum adi. in merum adi. διάμεσος, *interiacens*, dum Bg. e P. retinet et aſſumtum adi. *omnes*, forte ut melius ſervari poſſet formulae Gr. ordo, ubi proprie deſit particip. οὔσας, interdum additum, ut 4, 15, 14. μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος ἐν μ., it. ap. Dem. 41, 24. ἆθλα τοῦ πολέμου, κείμενα ἐν μ., cf. 84, 14. et ap. Noſtr. 3, 6, 10., afferente Stp. Th. aliunde ἐν μ. 2, 887. G. ſqq., ſed v. δ. reddente, ut Bg. e P., aliunde, cum ſimili loco Thuc. 114, 2. διαδρ. δὲ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, cum *que* per *medias* Athenienſium *copias* curſu *tranſiſſet*, ubi Schol. ἀντὶ τοῦ, διὰ μέσου αὐτῶν δραμὼν, hic ut intelligantur urbes, quae ſitae intra Pannoniam et Romam, per quas cito et properanter tranſiit, ſine commoratione ibi diuturniori, niſi forte, ubi cum exercitu eſſet requieſcendum; ſimilia habente G. Th. 238, 61. ſqq., quanquam tropice „*in* medio *eſſe*, ſ. *ſitum* et *poſitum eſſe*“ (cf. Ind. Sall. Suet. Tac. Liv.

μέσῳ πόλεις, ὑποδεχθείς τε πανταχοῦ βασιλικῶς, καὶ δήμοις ἑορτάζουσιν [r] ἐπιφανεὶς, ἀσπαςός τε καὶ ποθεινὸς πᾶσιν ὤφθη. ὡς δὲ πλήσιον

tranſiſſet omnes in medio urbes, exceptusque ubique regaliter, et populis, feſtum diem agentibus, oblatus, gratus et
4. optatus omnibus in conſpe-

r) Mendoſa haec in Lu. ἑορτασουσ. ἑορτασουσ. it. cum Par. et Ox. ἀσπαςός τε.

Plin. Gs. et Amm. M.) tacente tamen de ellipſi ſubſt., v. c. *loco*, quam ad Gr. non neglexerunt ap. L. Boſ. Ell. p. 334. i. „ἐν μ., ſc. τόπῳ“ cui tamen ſaepe ſubſtituas melius ſyn. χωρίον, quo de ſiletur ib. p. 388. e., quod convenit magis in neutr. τὸ μέσον, cf. L. N. T. Krb., aut etiam διάςημα, quo reſpiciunt ap. L. Boſ. p. 85. m., ſed ad nullam iterum ellipſin ap. Vig. p. 107. a. m. ſqq., tenente G. Th. in Stp. Lat. *percurro* Gr. n. „διατρέχω, — currendo pervenire ſ. tranſire adeo, — *curriculo*, quod volunt eſſe adv., δρομαίως, curſim. — Sed apparet, poſſe in his omnibus ablativum a *curriculus* ſ. *curriculum* intelligi, (pro quo dixiſſem, proprie eſſe abl., ſed deinde poni pro adv., pro cito, properanter,) *curſim*, δρομάδην, currendo, ſ. curſu.“ Quae ducunt ad intelligendam Bg. rationem in vertendo v. compoſ., quae eſt in hoc, quod exprimit praep. per v. compoſ., in quo vis praep. ineſt, ſed ipſum verbum per adv. notionis eiusdem cum verbo; ut tamen mihi ſuffecerit ſeverum illud *percurrere*.

ὑποδεχθ.) Adv. β. aliter, quam P., reddit quoque Sch. *regie*, cf. Stp. Th. aliunde, Ind. Ael. V. h. Luc. Xen. Cyr., hic i. q. infra 4, 8, 16. ἐκεῖ ὑποδ. πολυτελῶς, et dr. *aliquis* excipi *ab aliquo*, cum venienti ei ſ. in adventu eius aliquid fit ab altero, hic, quod decet imperatorem, praebendis aedibus, ſupellectili, victu precioſo, faciendisque aliis, quibus declaratur ſummus honor, imperium atque obſequium, tacente P. in altero adv. π., ubi Sch. cum Bg., quod h. l. capitur reſtrictive ac relative ad pr. πόλεις, pro in omnibus urbibus, cf. Suid. cum Phot. Lex. ap. Fiſch. in L. N. T., mihi ut videatur conflatum e πάντα οὗ, pro κατὰ πάντα τόπον ſ. χωρία, οὗ, in *omni* loco *ubi*, inſerta littera χ, ut in aliis adv., aut otioſe, aut e partic. καὶ, quae, ut Lat. *que*, (cf. Hor. Turſ. p. 853. Nr. 8.) valeat pro vel ſ. etiam, ſenſu infinito, quaſi *in* quocunque *loco, ubi*, et pro uno Lat. *ubicunque*. Ad ſqq. cf. Exc., hic ut iam reſtituerim e P. adi. πᾶσιν, in Ms. Bg. omiſſum, ſed a Sch. allatum quoque in „ποθ. optatus omnibus“ ad rectionem adiuvandam, ne traheretur ad v. ὤφθ., ob quod omiſerit P. alterum v. ἐπιφ., addens idem libere adv. *nimirum* poſt ἀσπ. potius, quam ut δὴ pro τὲ habuerit.

ὡς δὲ) Narrat hic et §. 10. auctor, quanto occurſu civium, et quanta laetitia ac florum ſparſione in urbem deductus Commodus fuerit. Sed omittit narrare, quod triumphans urbem intrarit. Id teſtantur Lampr. c. 3. (in Comm., v. 1, 6, 16.) Euſeb. ad annum primum, it. numus ap. Mediob. p. 245. v. Fabr. ad Dion. p. 1204. Talis numus eſt ap. Beger. in Comm. p. 682. *Leisn.*

Triumphi mentio fit etiam ap. Heyn. Hiſt. 4, 1013. i., quo Noſter reſpexerit iſto ſq. δαφνηφόροι τε καὶ π. ἐπ. ἄνθη, ſed ſane brevius, cf. 4,

ἐγένετο τῆς Ῥώμης, πᾶσά τε [t] ἡ σύγκλητος βουλὴ καὶ πανδημεὶ, ὅσοι τὴν Ῥώμην κατῴκουν ἄνθρωποι, μὴ κατασχόντες αὐτῶν [u], ἀλλ᾽ ἕκαστος φθάσαι θέλων. δαφνηφόροι

ctam venit. Cum autem prope Romam eſſet, totus ſenatus et univerſus populus, quotquot Romam incolebant homines, non continentes ſeſe, verum quisque antevertere cupiens.

t) Ms. Ba. πᾶσα τὲ ut 1, 3, 9. m., cf. contra 1, 6, 19. i. u) αὐτ. per lenem A. al. v. N.

1, 5., ubi et ſalutatio ſenatus, quae ipſa quoque hic tacetur, quanquam facta hauddubie, cum et mox ſenatus narretur obviam veniſſe. Tum, P. deſerto, Sch. in „πλησ. adv. gradus compar., a poſit. πέλας, *prope*, cum gen. Ῥ. ἐγ., *propius* Romam *venit*“ in quo non praeivit Stp. Th. „πλ. *prope*, idem cum πέλας, a quo et originem traxit“ nec habens quid e Noſtro, nec de rectione cum dat., v. Miſc. Obſ. A. N. 3, 5. et Luc. 1, 304. l. 54., ſed tantum cum gen., cf. Dem. 117, ult. 298, 15. Ind. Ael. V. h. Xen. Cyr. Z. et Luc., ubi et cum noſtro v. γ. 1, 56. l. 95. πλ. ποὺ γενόμενος, *iam* propius *acceſſiſſem*, 820. l. 30. κἂν πλ. γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, *ſi* vel *prope* felicitatem *venias*, cf. 3, 571. l. 81., ubi compar. πλησιαίτερον, refutans illum Sch., prae quo rectius Bg. per poſit., cf. L. N. T., ſed in vim illam v. ἐγεν. ap. Sch. et Gs. ad Luc., delectam etiam h. l. a Vern. vet., nihil ap. Vig., ampliter quanquam de v. agentem, ſed ap. Stp. Th. 1, 826. C., ad N. T. Obſ. Krb. p. 147. m. Loesn. p. 114. e. 146. Ind. Fi. Aeſch. et The. cum Z. Xen. Cyr., poſt Caſ. ad Suet. Aug. c. 16., ubi et Lat. *fuiſſe*, pro veniſſe; quo an Bg. ſpectarit, neſcio, diſcedens a P. in ſq. adi. πασ., ob ſq. adv. πανδ., ubi Sch. „cum totius populi ſ. militum frequentia“ fere cum Stp. Th., qui e Noſtro plane tacet, etiam de Bg. ratione, quae fere cum P. facit adi. et ſubſt. ex adv., compoſito e talibus, prorſus ut in Vs. ad Zoſ. 3, 12, 4., cf. Ind. Xen. Hell. Mor. cum Z. Bach. Ael. V. h. Luc. Dion. Caſ. Suid. Heſ. et Dem., cui add. 1346, 14. 1379, 22., omittente P. totum membrum ſq. ὅσ. — ἄνθρ.

μὴ κατ.) Bg. in aſpero pron. facit partim cum P. libero, h. l. cum non continerent gaudium ſuum ac deſiderium videndi Commodi, nec cupiditatem hanc poſſent opprimere usque ad eius in urbem adventum, cf. 1, 4, 17. Mox in v. φθ. Bg. ſumſit Lat. e P., h. l. phyſice, pro prius, quam alter, venire ad locum certum, ubi Commodum ſpectaret, cf. Luc. 1, 129. i. φθ. βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν; *veluti* praevenire *ſtudens*, (ut Sch. hic ad θελ.) Stp. Th. aliunde, cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., Ind. Xen. Cyr. Z. v. e. Suid. 3, 615. e. cum p. ſq., cuius loco e Ioſeph. non uſi ſunt ad Thom. M. p. 895., nec coll. ad Heſ. 2, 1503. e.

δαφνηφόροι) Hic Sch., praeter Lat. P., quoque cum altero Bg., ut ap. Stp. Th. „*lauriger*, qui laurum, ſ. coronam e lauro geſtat, *laureatus*, Herodi. l. 1.“ hinc ſine Vs. alia, et tantum ex alio Noſtri loco et Plut., de perſ. quidem, non praeterea me id vocab. reperiente, et neſciente, utrum cum Stp. intelligas de corollis e laureis ramis circa caput aut manus, an de meris lauri ramis, manu geſtatis, de quibus principi, peregre redeunti, praelatis, ad gaudium declarandum, quod fere efficiunt in animis res virides, cf. Boden. de ramo gentium religioſo p. 40., ubi et

τὲ καὶ πάντα ἐπιφερόμενοι ἄνθη, τότε ἀκμάζοντα, ὡς ἕκαστος οἷόστε [x] ἦν, πόῤῥω τῆς

laurigeri et omnia ſecum ferentes florum genera, tum vigentia, ut quisque poterat procul

x) οἷός τε ſic diviſum cum omnibus edd. in Stp., ſecus ac 1, 6, 21. m.

hunc Noſtri locum et alterum 8, 6, 10. e. laudat, ap. G. Th. cum Gr. n. „*laurifer*, — laurum ferens, — *lauriger*, — idem, (et v. *laurus* 48, 3.) hac victores Delphis coronari, et triumphantes Romae“ nihil de populi lauro, nec v. *laureatus*, nec ap. Spanh. ad Call., v. Ind.

πάντα) Ad hoc adi. uſurpatum a P. adv. deferens Bg., aſſumſit ſubſt. γένη, mutato Gr. ſubſt. ἀνθ. in gen., quae ratio convenit ad ſenſum cum hac, *omnis* generis *flores*, caſu Gr. ſubſt. ſervato, ſed, praeter adſcitum quoque Bg. ſubſt., expreſſo adi. π. una cum ſubſt. per gen., ſicut his par eſt, ſed poëticus magis, modus per adi. et ſubſt. *omnigenos — flores*, quod ap. G. Th. „παντοῖος, omnis generis“ me ſervaturo ſeverum *omnes — flores*, cf. 1, 2, 4., addente autem Sch. aliquid ad P. in v. „ἐπ. conferentes *flores* honoris cauſa“ quo compoſ. Lat. caret Stp. Th., ſuper eo differens ad m. P., ut malit *afferre*, hoc etiam aliunde tenens in Th. 4, 105. F. e., qua pr. Lat. *ad* redditur ἐπὶ quoque in aliis v. v., cf. Z. ad Vig. p. 609. & Nr. 4., ſed et per *con* p. ſq. a. m. Nr. 6., noſtrum Gr. tenente G. Th. tantum in Stp., ſed Grr. al. in Bg. ſimpl., qui h. l. vim med. bene reddit, ut alii, nominatim Sb. inferius, cf. Ind. Dion. Caſſ., rurſus abeunte P. in ſq., ubi Sch. „ἀκμ. maturos *flores*“ at Stp. Th. aliunde cum Bg., cf. Exc. ad 1, 3, 3., ap. G. Th. cum Gr. n, et „viridem eſſe, (ſed in hoc adi.) *plantas* dicimus *virides*, quae nondum aruerunt, et in vigore ſuo ſunt“ i. conditione optima adhuc, colore ac pulcritudine naturali; nobis ut et hic ſufficiat illud *blühen*. Caeterum Leisn. in m. Ox. „Voſſ. ad Caeſ. b. G. 8, 51.“ quem Caeſ. locum dabimus totum. „*Exceptus eſt* Caeſaris *adventus* ab omnibus municipiis et coloniis incredibili honore atque amore. — Nihil relinquebatur, quod ad ornatum portarum, itinerum, locorum omnium, qua Caeſar iturus erat, excogitari poſſet. Cum liberis *omnis multitudo* obviam *procedebat*; hoſtiae omnibus locis immolabantur; tricliniis ſtratis fora templaque occupabantur, ut vel *expectatiſſimi* triumphi *laetitia* praecipi poſſet. *Tanta* erat *magnificentia* ap. opulentiores, *cupiditas* ap. *humiliores*“ ad cuius *itinerum* Voſſ. N. „vult, *floribus* et *coronis* conſperſa eſſe; quod olim populus ſolebat, cum gaudio aliquem excepturus. — Et de Curione Tr. pl. ait Plut., eum, ſuperato in ſuffragiis Pompeio, florum coniectu plauſuque a plebe exceptum eſſe, κἀκεῖνος μὲν ὡς νενικηκὼς — εἰς τὸν δῆμον ἐξήλατο, κρότῳ καὶ βολαῖς ςεφάνων καὶ ἀνθῶν δεξάμενον αὐτόν. Addit autem ὡς νεν., ut oſtendat, ſolitos *victores* eo honore affici. Nam nemo ignorat, ſolitos in Graecia athletas et olympionicas florum iactu coli; unde notae illae ἀνθοβολίας et φυλλοβολίας voces. Non ſolis tamen athletis, ſed et maximo cuique duci id honoris habitum.“ E quibus non tantum firmantur aliquo pacto, quae ſupra diximus ineſſe quaedam triumphi veſtigia in verbis Noſtri, qui et hic modo ſimpliciter rem eloquitur in π. ἐπιφ. ἄ., ſine cauſa aliqua, deinde §. 11. dicturus, populum non ornatus ergo ſecum attuliſſe ac geſtaſſe coronas et ſerta e variis floribus, ſed honoris gratia, ut iſta ſpargerent per vias, ſed et in ipſum Commodum, ut in victorem ac ducem, e bello ad triumphum nunc redeuntem.

πόλεως ὑπήντων, θεασόμενοι ab urbe occurrebant, viſuri

ὡς ἑκαϛ.) Malim ποῤῥωτάτω, ob praemiſſum ὡς ἑκ. οἱ. ἦν, quod ſuperlativum poſtulat. *Reisk.*

Qui gradus tamen hic eſt contra libros omnes, et per litteras vix exprimendus e lect. vulg., ſi extrema dicas excidiſſe; ſicut libere iterum verſatus fuerit P., eundem referens gradum cum Sch., qui tamen et cum Bg., inprimis in v. ἦν, nihil afferente Stp. Th., quam 3, 561. C. m. e Plut. „ῥίψας ἑαυτὸν ὡς δυνατὸν ἦν μάλιϛα πόῤῥω τῆς ὁλκάδος, *quoad* eius *fieri* potuit *longiſſime* a *navi*" ubi quoque ὡς δυν. ἦν, (par noſtro ὡς οἱ. ἦν,) cum μ. π., periphraſtico ſuperlat., pari Rs. nudo; cui addere poſſum R. Or. V. 5. p. 27. e. παραλαβὼν δ' ὡς οἷόν τε ἦν πλείϛους, cf. Ind. Z. Xen. Cyr. v. ὡς c. m., ſicut cum affini ὡς ἔνι, it. cum ὡς ᾤετο ap. Noſtr. ſimul eſt adv. in ſuperlat., ad quorum rationem liceat hic mente ſupplere adv. μάλιϛα, quod certe in aliis deſit, cf. ad Luc. 2, 861. l. 30., quae tamen ellipſis ne ipſa quidem neceſſaria fuerit, cum et Noſter in ὡς ᾤετο adiungat poſitivum, et illud praemiſſum membrum ὡς ἑκ. οἱ. ἦν poſſit ſuperlativi locum obtinere, ut ὡς ἔνι, interdum ſolum ſtat ap. Noſtr., cumque poſitivus habeat ſenſum commodum, dividendis enunciationibus invertendisque, et οὕτω addito, altera comparationis parte, in hanc rationem, ὑπήντων οὕτω πόῤῥω τῆς πολ., ὡς ἑκ. οἱ. ἦν, denique cum et Lat. habeant adv. poſitivi in ſyn. formula, h. e. in particula *quam* et v. *poſſe*, quibus reſpondent ὡς et οἷόστε εἶναι, cf. G. Th. 18, 13. ſq., *reliquum curſum* vitae, *quam* quidem *poſſum* celeriter, *perſtringam*, it. *dixi de philoſophia* ipſa, *quam* breviter *potui*; quorum in poſtr. non bene neglexerat Gs. comma poſt *ipſa*, cum, ut in Gr. noſtro dixi, eſſet in utr. enunciatio plena; ſupplentibus quibusdam in Gr. adv. π. cum gen. praepoſitionem ἀπὸ, etiam expreſſam hic a Bg. e Stp. l. l. C. i., cf. L. Boſ. Ell. p. 474. m., ſine exemplo tamen, ubi diſerte alias adiiciatur, quod v. ſine Ind. ap. Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 124. l. 10. it., ap. Poſſ. Call. p. 755. m., qui repetit gen. hinc, quod adverbia induant naturam praepoſitionis, in Synt. p. 278. i. 280. e. 286. i., ubi tamen redire poſſis ad ellipſin illam, ut Gs. Th. in Lat. Bg. cum Gr. n. ſtatuit etiam talem, cum ſine praep. cum abl. ſubſt. ponitur; recte Sch. ſumente „πολ. in ſpecie, Romae, (qua de notione, tacente Stp. Th., v. infra, ſed in v. ὑπ.) *occurrebant* longiſſime *ab* urbe *principi* honoris cauſa *morigeri*" mendoſe ſic edente ultimam vocem, pro *laurigeri*, tum in adiunctis ſequente opinionem quorundam, qui intelligunt noſtrum v. cum notione ſecundaria illa *honoris cauſa*, nec ſimplici, quam tamen potiorem ducit Stp. Th., non huc ſpectans, et ſolam ponunt Bud. C. 964, 40. et L. Ern. cum Lat. Bg., hic ut ſtet abſolute et alibi ap. Noſtr. it. Ind. Z. Xen. Cyr. loco primo et Bach., ubi tamen facile ſuppleveris pron. dat. αὐτῷ, quo et Sch. ſpectabat in adiuncto ſubſt. *principi*, totum hoc v. in act. et med. tantum e Noſtro proferentibus Stp. et Bud., quo de Rs. cenſet in An. ad Gr. A. V. 1. ad Caſ. D. p. 58. m. eſſe „verbum uſu tritum" mihi cognitum modo ſic, improprie de re cum dat. perſ. ap. Long. Mor. 16, 4. i. p. 114. e. κἄπειδήπερ ὑπήντα τῷ ῥήτορι, *ſed* quoniam *ei* illud *occurrebat*, ut Lat. hoc, pro ſuccurrebat, in mentem veniebat ac memoriam, Ind. „obiicere" forte *ſe* addendo, tum proprie et phyſice de perſ. cum dat. perſ. L. N. T. Ind. Z. Xen. Cyr., Fiſch. Pal. 38, 6., ubi variat cum ὑπαντιάζειν, (quo de v. Ind. Xen. Z. Cyr., Luc. Ioſeph. Hom. et Orph.)

τὸν νέον καὶ εὐγενῆ βασιλέα. ἐπόθουν γὰρ αὐτὸν ἀληθεῖ ψυχῆς διαθέσει[y], ἅτε παρ'

iuvenem et generoſum principem. Deſiderabant enim eum vera animi affectione, ut-

y) Hic et poſt τραφ. colon in Ms. Ba., ut in αὐτοῖς leni conſentiunt edd., tanquam in oratione hiſtorici.

it. Theophr., ubi variat cum ἀπαντᾷν, ut ap. Xen. Z. Cyr. 4, 2, 17., it. cum praep. ap. Schol. Thuc. 127, 52., cf. ib. Ann. in Schol. p. 631. a. e. it. Schol. Hom. Ὀδ. γ', 184. μ', 74., quo de ſenſu grammatico v. Gs. Ind. Chr., cf. Heſ. 2, 1451. m. 1446. i. ſine N. nec coll. Suid. 3, 532. m. 550. m., redundante et hic praep., ut in affini ἀπαντ., cf. Fiſch. Praef. ad Well. Gr. ed. noviſſ. p. 13. m., tacente Z. ad Vig. p. 652. ſq., ſed in ſq. haeſitante Sch. ad adi. „ν. *iuvenem* ſ. *novum* imperat." quorum prius ſequitur Bg. fere e P., cf. §. 2. e., non tenente hoc particip. θ. Stp. Th., quod ap. G. Th. in Bg., cf. Ind. Ael. V. h. et Xen. Cyr. Z.

ἐποθ.) Sch. in „ἐπ. *amabant* (e P.) ſ. *deſider.* illum, — ἀλ. vero *affectu*" in poſtr. e Sb. Ind., dum P. deſerit Bg., fere cum Stp. ad m. P., reddente in Th. 3, 1491. C. per Lat. Bg., additis his „ἡ τῆς ψυχῆς διάθεσις aliquando ſpecialiter accipitur pro γνώμη ſ. διάνοια" ut h. l. pro amore, favore, benevolentia; unde v. ἐποθ. hic proprie ſumendum cum Bg., et totum, deſiderabant eum, cupiebant, ut ap. ſe eſſet, ex vero animi amore, ex vero amore, ſ. quia eum vere atque ex animo amabant nec ſimulate, *aus* wahrer *Neigung* ſ. *Zuneigung* der *Seele* ſ. *des Herzens*, cf. compoſita ſecum, ut ſyn., 8, 7, 5. οὐκ ἐξ ἀληθοῦς μὲν διαθέσεως, προσποιήτῳ δὲ εὐνοίᾳ καὶ τιμῇ, Rs. ad Gr. A. V. 4. p. 173. m., ubi ſimiliter eſt ſine ſubſt. ψ., quod hic adiectum non modo e Lat. uſu, ſed et Gr., cf. Diod. S. 1, 57. l. 10. animi *habitum*, pro quo e Plut. habuimus ſupra ad 1, 5, 11. e. ſyn. τῆς ἐν τῇ ψυχῇ διαθέσεως, cum Lat. Bg., ap. G. Th. „pro amore, bonaque adeo et propitia affectione" ſed ſine ſubſt. et gen. Bg., quem modo reperi in ſyn. *affectus* ib., nec alibi in ipſo Bg. ſubſt. *affect.*, niſi huc referas locum in Cl. Cic., cf. Ind. Amm. M, at ſine Ind. ap. Iuſt. 24, 3, 6. *quos Ptolemaeus — ultra* modum *verae* affectionis *amplexus*, et Heſ. 1, 942. m. διάθεσις, σχῆμα, ἀγάπη, in poſtr. ſine N. et exemplo.

ἅτε π.) Sch. in ἅ. cum Bg., quo Lat. et alii reddunt, it. illo *quippe*, (a P. adhibito hic ad pr. γὰρ,) quod praefero, quia ſaltem aliquod pron. continet, et ap. G. Th. exhibetur cum Gr. noſtro, et cum aliquo participio frequentius eſt, quam *quatenus*, quo alii rurſus reddunt particulam Gr., cf. Hoog. Op. p. 144. ſqq. et Z. ad Vig. p. 33. b. m., qui et in Xen. Cyr. Ind. cum particip. reſolvit nobiscum per cauſalem *quia*, tenente Stp. Th. in γενν. ſimiliter iuncta, etſi metaph. 1, 838. C. m. ex Iſocr. πόλεις, τὰς γεννησάσας καὶ θρεψάσας τοιούτους ἄνδρας, cf. 3, 1642. C. m. D. m., ut de re ac cauſa amandi propterea 1, 4, 8. i., reſpiciente Noſtro forte ſuperius οὐκ ἐπείσακτον 1, 5, 13. m., verum ſequentia reddentibus Sb. Ind. in ἀν. „*iam* inde *a* maioribus *usque*, τρ. *inde* a *tertio* generis *gradu*" ſed Sch. v. „ἐκ *a* tert. *gen. gr.*, τρ. *tertio* gradu *ſtirpis*, (partim e P., per ſyn. abl. nudum,) ἀν. *retro* ex *tertio* generationis *gradu*. Sic ἀπὸ προγόνων (ἄνωθεν), *retro* a *maioribus*" non male ſic comparato illo Noſtri 2, 8, 3., ubi tamen non modo alia eſt praep. affinis, illi

αὐτοῖς γεννηθέντα τὲ καὶ τραφέντα, καὶ ἄνωθεν ἐκ τριγονίας [z] βασιλέα τὲ καὶ εὐπατρίδην ὄντα Ῥωμαίων. τὸ μὲν

pote apud ipſos natum et educatum, et qui a tertia iam ſtirpe imperator ac patricius erat Ro-
6. manorum. Nam paternum

z) Ms. Ba. τριγενείας, tamen ſuper ει a ſcriba Iota notatum eſt, et ſuper ε extat ſigura, ſimilis ei, cum hodie ω facimus, quod utrumque arguit, ſcribam fuiſſe incertum ac dubium. *Mart.* De ambiguitate tali cf. 1, 3, 1. e., ut de duplici vocali 1, 4, 16. i.

Lat. Bg. magis reſpondens, ſed etiam adv. ἄν. poſtpoſitum, quod contra hic praemittitur, ubi Bg. e P. reddit per Lat. *iam*, alio ordine poſitum; pro quo malim vicinius Sb. *inde a*, it. Sch. *retro ex* ſ. *a*, i. ſi retro eas ad priorem aetatem; ubi Lat. *inde* reddo noſtrate *her*; nihil ſimile in ἄν. tenente Stp. Th., ſed tamen Ind. Dem. „πονηρὸς οὗτος ἄν. ἐκ ἀνακείου, *a* vetuſto *inde*, a prima aetate" inverſo quidem ordine, ſed ad modum noſtrum tamen, cf. Suid. 1, 217. e. ἄν., ἐκ τόπου, ἢ χρόνου, tam ſignif. *ex* loco *ſuperiore*, quam *a longo* retro *tempore*, at Stp. in τρ. hinc e P. poſt haec" τρ. tertium *genus*, ut nepos, Bud. ex Dem. (Ind. „τρ. *das dritte Glied*, πονηρὸς ἐκ τρ. ἐϛιν, nepos improbitate patremque avumque refert" cum ſyn. ex) Strab. „διὰ τριγονίας ἐκ πολιτῶν γεγονὼς, *pronepos* hominis civis" pro *per* ſtirpem tertiam *e* civibus *natus*, Poll. 8, 85. Ἀθηναῖοι ἑκατέρωθεν ἐκ τρ., a *tertia* usque *generatione*, ut redditur aliud ſyn. ἐπὶ τριγονίαν, *ad* tertiam *generationem* ap. Ael. V. h. 6, 13. i. cum Ind. v. ἄγω b. i. et τρ., ubi et hic Noſtri locus laudatur, ut Ael. ille etiam a Leisn. ad m. Ox., cf. Suid. 3, 502. i. τρ., ἡ τρίτη γενεὰ, tertia *generatio* ſ. *progenies*, cum ſyn. formula alia, i. per aliam praep., διαδεξάμενος ὥσπερ ἄλλο τὶ τοῦ πατρὸς, ἐς τρ. παρέπεμψε τὸ ἔχθος, *illud* autem *odium*, tanquam iure hereditario *a patre* acceptum, *ad* tertiam *usque* progeniem *propagavit*; e quo loco Procop. et pr. Ael. agnoſcas, vocabulum eſſe univerſum, et pertinere ad lineam, quam dicunt, utramque, adſcendentem ac deſcendentem, ad maiores et minores ſ. poſteros, ut Lat. hic Bg., ap. G. Th. etiam, non vero cum Bg. formula; rem ipſam exponente Noſtro in ſqq., ubi memorantur tres ſtirpes, pater Antoninus philoſophus cum matre Fauſtina, tum Antoninus pius cum Hadriano et denique Traianus; e quibus et ipſis Commodus hoc habuit, ut eſſet εὐπατρίδης, cf. 1, 2, 3. m., quocum vocab. hic eſt gen. perſ. Ῥωμ., a Bg. ſervatus, ſed nec Stp. Th. cognitus, nec mihi aliunde.

τὸ μὲν) Paternum ei genus erat, ſ. genus ei a parte patris erat, i. πατρῷον γένος, ſ. τὸ μὲν ἀπὸ πατρὸς γένος. Nam πρὸς hic eſt *a* ſ. *ab*. Sic 3, 10, 11. ὄντα δὲ πολίτην ἑαυτοῦ, ὡς μέν τινες ἔλεγον, πρὸς γένος αὐτῷ ὑπάρχοντα, *quum* eſſet *Severi* municeps *et* conſanguinitate *propinquus*. Ibi Sb. ſuſpicatur, legendum πρὸς γένους. Vulgo ergo Herodi. dicit ὁ πρὸς γένος ἐμοὶ ὑπάρχων, conſanguineus *meus*. Sb. putat, dicendum eſſe, ὁ πρὸς γένους ἐμοὶ ὑπ., v. Vig. p. 477. *Leisn.*

De illo loco ibi. Hic primum in Ms. lect. αὐτοῦ, pro αὐτῷ, poteſt eſſe librarii lapſus, variantibus et alibi ω et ου, et diſerte iſtis pron. ap. Luc. 1, 207. l. 70., etiam ap. Noſtr. infra in Ms. eodem 1, 14, 19. et in edd. 3, 15, 18. m. in non diſſimili cauſa, οἱ παῖδες αὐτῷ, ubi eſt, ut h. l., dat. cum ſubſt. propinquorum, exquiſite pro gen., quem et ſcriba per

γὰρ πρὸς πατρὸς αὐτῷ[a] γένος ἐκ τῶν τῆς συγκλήτου βουλῆς	quidem ei genus a ſenatorii or-

a) Ms. Ba. αὐτοῦ v. N. ut et de commate poſt γένος in A. al.

gloſſam ſubſtituerit; tenentibus Mss. rel. cum P. dat. vulg., qua de caſuum enallage cum ſubſt. propinquitatis, it. alius cuiuscunque neceſſitudinis, etiam modi univerſi, v. Lesbon. lib. poſt Ammon. Valck. p. 181., ubi audit Κολοφώνιον σχῆμα, A. Fabri ad Call. L. Pall. v. 136., ubi dr. eſſe maioris emphaſeos, quae nulla eſt, Per. cum Gron. ad Ael. V. h. 3, 3. i. 3, 7. p. 482. N. 2. cum Ind. v. *dat.*, Heuſing. diſſ. ſuper Cod. Soph. Ms. p. 18. b. m. Abr. ad Aeſch. 1, 231. i. 656. i. cum Dil. Th. p. 354. i. 495. e. 649. e. et Auct. p. 240. i. Krb. ad N. T. p. 79. e. it. in Lex. v. μονογενὴς, qui ſtatuit ellipſin participii alicuius, R. Or. V. 8. p. 419. et Ind. Dem. p. 308. i. Cyr. Xen. Z. v. *dat.*, cf. 1, 2, 2. e. 1, 4, 8. i., qua in cauſa cum ſupplere particip. v. ſubſt. ſoleant: etiam hic facias id per ὂν, ut plene ſit, τὸ μ. γ. πρ. π. αὐτῷ γένος ὂν, ſ. τὸ μ. γὰρ γένος πρ. π. αὐτῷ ὂν, nam genus quidem, ſ. quoad genus quidem, quod ei erat a patre, ſ. a parte *patris*, prout τὸ γεν. eſt aut nominativus, cohaerens cum inferiori ἦν, (quomodo accipiunt Bg. e F., et Hoog. ad Vig. p. 641. N. 62., ſic reddens „*nam* paternum *ei* genus *ex* nobilibus *ſenatorii* ordinis *erat*") aut acc., per ellipſin pr. κατὰ, cf. L. Boſ. p. 512. e., pro κατὰ γὰρ τὸ μὲν λ., ut τὸ γ. non pertineat ad v. ἦν, ſed hoc v. deſtituatur legitimo ſuo nominativo αὐτὸς, hic repetendo e pr. §. i. αὐτὸν, rectioque fiat tota haec, αὐτὸς γὰρ, κατὰ τὸ μὲν πρὸς π. α. γένος, ἦν ἐκ τῶν λ., ad quam rationem reſpicientes forte editores quidam comma poſt γεν. locarunt; ubi ἦν αὐτὸς ἐκ τῶν λ. capiatur pro αὐτὸς ἦν εἷς ſ. τὶς ἐκ τ., qua de ellipſi τοῦ εἷς ſ. τὶς ante gen. nudum ſ. inſtructum aliqua praepoſitione, ut hic ἐκ, cf. L. Boſ. p. 108. m. 327. m. Krb. L. N. T. p. 199. e. Ind. Ael. V. h. v. *genit.* e., poſt Stp. Th. 1, 1158. B., quae expoſitio utr. ad ſenſum eundem fere redit, cf. Bud. C. 127, 24. 1384, 46. et inde Stp. Th. 3, 87. G. m. 569. i. per ſimile ex Aeſch. Or. ſine Ind. Rs. ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὢν, Bg. ad Alciphr. 1, 19. e. p. 75. i. Vig. p. 641. m. L. Boſ. Ell. p. 62. e. Fiſch. ad Well. p. 391. i. Ind. Dem. p. 648. e., cui add. 561, 15. 19. 1002, 19. 1063, 23., pro quibus l. 20. κατὰ τὸν πατέρα, — κατὰ τὴν μητέρα, 1066, 15. p. ſq. l. 10. 12., ſed μητρόθεν 1068, 15. 22. 1070. 21. p. ſq. l. 18., tum 1084, 11. componuntur πρὸς ἀνδρῶν, — ἐκ γυναικῶν, ut l. 17. πρὸς ἀνδρῶν, — πρ. γυναικῶν, cf. l. 20. et pen. it. Stp. Th. l. l. p. 35. i. et Phil. in Flacc. p. 750. C. i.; huius formulae verſione pendente ex his 1) quod praep. πρ. hic eſt pro ἀπὸ in gen. ſubſt., ut alias cum v. aliquo, ſeverius reddenda *a patre*, nobis *vom* Vater *her*, cf. Fiſch. ad Well. l. l., deinde liberius, *quoad patrem*, (quod tamen eſt potius illud Dem. κατὰ τ. π.) it. reſpectu patris, ſ. a parte patris, 2) quod totum τὸ πρ. π. γένος continet formulam illam e praep. cum ſubſt. intra articulum et aliud ſubſt., quae redditur vel per duo ſubſt. in regimine, vel per adi. cum ſubſt., quae poſtr. ratio hic valet; unde illud *paternum genus*, et, intellecta pr. κατὰ, (qua de recte monitum ap. Vig. et L. Boſ. l. l.) *quoad* paternum *genus*; cui deinde reſpondet formula ſyn. abl. *paterno genere*; quanquam id ſevere eſt Gr. γένει, cf. 1, 6, 11. m. 25. e.; quorum illud per adi. ſervat Bg. e P., cuius utriusque ſententiam in tota Noſtri enunciatione, cum τὸ γεν. accipiunt

ἐπισήμων ἦν. Φαυςῖνα δὲ [b] dinis primoribus erat: Fauſti-

b) Ms. Ba. φ. δ' ἡ μ. et poſt γεγέννητο colon eſt, uti poſt οὖσα comma. *Mart.* De δ' cf. 1, 2, 2. 10. m., et de γεγενν. per dupl. v. N.

in nominativo, forte ſuſtineas per Lat. hanc analogiam ap. G. Th. in ſubſt. 795, 44. ſqq. „ducere *genus* ab *aliquo* Virg. Aen. 6, 835. (ubi tamen modo *genus qui* ducis *olympo*, ſine praep.) *ducere* primordia *generis* ex *aliquo*, (quem locum non reperi, tum l. 54.) *oriundus* ab *Hercule* genere *paterno*" quod eſt ad rationem noſtram, qui vertimus noſtra, *nam*, *paterno* quidem *eius* genere, *ex* ſenatus *primoribus* ipſe *erat*, ſ. *nam* paterno *quidem* ei *genere*, rel., ſervato pron. dat., quem et Lat. habent pro gen. in ſimilibus cauſis, ſed ut commata iſta in Lat. noſtris poſt *nam* ac *genere* fiant tum ad rectionem iuvandam, ut appareat, membrum eſſe per ſe, *pat. quid. ei gen.*, (quo et pertinuerit comma poſt γεν. in edd. quibusdam,) tum ob adiunctum a nobis expreſſumque ſimul aliud pron. *ipſe*, quod Noſter noluerit bis ponere in vicinia, hic quidem, pro libertate, quanquam alibi ſic ſcribens, cf. 1, 8, 3. m., utque praeterea, quamcunque loci huius explicandi rationem amplectaris, ſive Bg., ſive noſtram, ſemper τὸ γ. intelligendum videatur de perſſ., ac *paternum genus* ſ. paterna familia de iis, unde pater Commodi progenitus per ſeriem ſ. lineam illam adſcendentem, atque adeo de maioribus, qui ap. Capit. in Marco i. p. 287. ſq. ſic ponuntur, *M. Antonino* — pater *Annius Verus*, qui in *praetura* deceſſit, *avus* Annius *Verus*, item *conſul* et praefectus urbi, (ubi forte potius comma poſt *item* collocandum, ut cohaereant *Annius* Verus *item*, quia nempe et *pater* antea eodem nomine expreſſus eſt, quo et difficultas tollitur de *conſule*, quoties fuerit, v. N. Caſ.) adſcitus in *patricios* a principibus Veſp. et Tito cenſoribus, *patruus* Annius *Libo* conſul, *mater* Domitia Calvilla, Calviſii Tulli bis *conſulis* filia, *proavus* paternus *Annius* Verus *praetorius* ex Succubitano municipio ex Hiſpania factus *ſenator*, proavus *maternus* Catilius *Severus*, bis *conſul* et praef. urbi, *avia paterna* Rupilia *Fauſtina*, Rupilii *Boni* conſularis *filia*, *fuere*; e quibus ſimul intelligas Noſtri haec, ἐκ τῶν τῆς σ. β. ἐπισήμων, ut ſint viri illi *praetorii* et *conſulares*, nobis *die vornehmen* des *Rathes*, qui inter ſenatores geſſerunt magiſtratus ac dignitates ſuperiores; Bg. ſequente P., ſed Sch. in „ἐπ. primoribus *ſenatus*" ap. G. Th. „*primores* non multum a *primis* diſtant, — ἄριςοι, pro optimatibus" cf. 1, 6, 18. m. et 1, 2, 3. i., ubi et expreſſum ſubſt. ἀνδράσι, quod et h. l. ſuppleas, cf. Diod. S. 1, 398. l. 87. ἀνὴρ — ἐπίσημος δι' ἀρετὴν, *vir* illuſtris *virtute*, cum praep. adeo, quam, aut etiam κατὰ, ſuppleri licet in Herodt. 2, 20. i. τινὲς ἐπίσημοι βούλεσθαι γενέσθαι σοφίην, quidam — *quum* inſignes *vellent* haberi *ſapientia*, qui Vs. abl. reſpondet illi elliptico acc. Gr., ne quis corrigat per abl. σοφίῃ, quaſi confuſo Iota poſtſcr. et ν littera, ut cum alia praep. in N. T. Rom. 16, 7. οἵ τινές εἰσιν ἐπ. ἐν τοῖς ἀποςόλοις, ut abſolute in malamque partem ib. Matth. 27, 6., cf. Lexx., quorum Schw. comparat quoque noſtrum locum e P., cf. adi. de re Ind. Geop. it. Heſ. 1, 1383. i. Suid. 3, 414. i. v. συχνὸν m., ſine auctore, ὁ δὲ συχνοὺς τῶν ἐπισήμων τῆς βουλῆς ἐφόνευσε, *ille* vero *multos* ex *illuſtribus* ſenatoribus *interfecit*; quod Lat. novit et Stp. Th., ut et *inſignis*, omnium proxime accedens ad noſtrum Gr., quod ap. G. Th. modo in v. *clarus* Nr. 4.

Φαυς.) De hac cf. Capit. in Ant. Pio c. 10. i. p. 271. m., in Marc. p.

ἡ μήτηρ βασίλισσα γεγένητο, θυγάτηρ τὲ οὖσα Ἀντωνίνου[c], τοῦ Εὐσεβοῦς ἐπικληθέντος, καὶ Ἀδριανοῦ[d] ἔκγονος κα-

na autem mater imperatrix fuit, cum filia eſſet Antonini, Pii cognominati, et Adriani neptis

c) Ms. Ba. ἀντωνίου mendoſe, ut et A. cum B. d) Una Ed. Ἁδρ. per aſperum, qui per ſe non pravus, cf. Caſ. ad Spart. Adr. T. 1. p. 5. b. e.

289. 303. i. 310. 312. e. 360. Fauſtinam, *quondam* Pii *filiam*, Marci *uxorem*, 366. 385. 389. ſq. 404., ſed nihil ib. ad reliquam genealogiam eius ap. Noſtr., quam neſcio, an iuvet ſtemma, ex ed. Pat. ſubiectum.

βασιλ.) Moeris improbat hanc vocem, ut minus Atticam, Atticosque dixiſſe βασίλειαν affirmat. Sed et Dem. habet βασίλισσα adv. Neaer. p. 737. (Rs. 1370, 16.) Itaque Herodi. et infra 6, 1, 20. uſurpat. *Leisn.*

Contra Moer. p. 96. v. N. et ad Thom. M. p. 144. Poll. 8, 90. e. D'Orv. Ch. p. 445. m. v. 17. Abr. ad Aeſch. 1, 217. m. Valck. ad Amm. p. 20. N. 40., ad Luc. 1, 92. l. 95. Krb. ad N. T. p. 34. i. Fiſch. ad Well. p. 139. m. et Ind. Pal., tacente Ind. Xen. Oec. 9, 15. e., ac Stp. Th. tenente modo „β. regina" ut *Sch.* una cum „regis uxor" fere cum P., ſed Sb. Ind. cum *Bg.*, accommodate ad rem Rom., quo ſenſu G. Th. non affert illa Stp. et *Bg.*, ſed tamen cum Gr. n.

γεγένητο) Ms. Ba. duplex νν poteſt librarii lapſus eſſe, ut alibi variat pro ν uno, cf. ap. Fiſch. Pal. 50, 2. e. p. 129. et Luc. 2, 223. l. 29., quanquam fuerit quoque aut lectio vera, (ſi confuſio inciderit, cf. Luc. l. l., in primis per veterem Mss. ſcripturam in ſimpl. pro dupl.) aut gloſſa, cum et Mss. rel. teneant lect. vulg., et v. γίνεσθαι vulgo reddamus Lat. *naſci*, poſitque a Gloſſatore ſubſtitutum eſſe v. magis perſpicuum, P. nihil edicente, ſed Bg. in vulg. manente, ut Sch. ſeverius etiam in tempore „fuerat ſ. *facta erat*" quod plusqpf., Stp. Th. ignotum, hic ſine augmento ſyllab. poſitum, plene habetur ἐγεγ. in Thuc. Ind. a v. γίνεσθαι, quo de pro naſci cf. Ind. Xen. Z. Cyr. ac Bach. cum Stp. Th., qui cum aliis aſſumere videtur thema γενάομαι, a quo deriventur noſtrum tempus et alia, quae tamen et alii habent ſub γίνεσθαι ſ. γίγνεσθαι, cf. L. N. T. Ind. Thuc. Iſ. Ev. cum Fiſch. ad Well. p. 252., Suida per ſe recte praecipiente 1, 474. m. et 667. m., nobis quidem manentibus in vulg., ſed per hanc Vs., *Fauſtina* vero *mater* eius (gen. αὐτοῦ explendo e pr.) et ipſa *nata erat* tanquam *imperatrix* (ὡς aſſumto, quanquam et carebimus,) i. perſona imperatoria ſ. imperatoriae familiae, ſ. ex imperatoria familia, et in qua parens maioresque habuiſſent dignitatem imperatoriam; quo tendunt et Vern. vet., et redit tandem Bg., qui bene quoque particip. οὖσα per cauſalem reſolvit, cum videatur Noſter cauſam reddere, quomodo Fauſtina fuerit generis imperatorii, idque dupliciter, et per τὲ — καὶ, quas utr. particulas ſervaſſem hic ad perſpicuitatem maiorem in reddenda cauſa dupl., in ſq. v. ἐπ. vertente Stp. Th. aliunde cum Bg., it. L. N. T., ut hic praep. habeat vim ſuam augendi ſ. addendi, pro Lat. *inſuper*, praeterea *vocari*, praeter aliud nomen, q. d. *adnominari*, quale quid in nobis in *Zunamen*, ſed G. Th. in Bg. cum Gr. al., at „*cognomen*, ἐπίκλησις, nomen, alteri nomini gentis ſ. familiae adiunctum" cf. de *Pii* titulo Spanh. de Pr. et u. n. 2, 434.

ἔκγον.) Stp. Th. „ἔ. ὁ, i. q. ἀπόγονος" nec noſtrum locum ſubiiciens,

τὰ θηλυγονίαν. ἀνήνεγκε δὲ τὸ γένος αὕτη [e] ἐπὶ Τραϊανὸν πρόπαππον. γένους [f] μὲν οὖν ὁ Κόμμοδος οὕτως εἶχε.

7. feminini generis ſerie. Referebat autem genus haec ad Traianum proavum. Genere quidem Commodus talis erat.

e) Ms. Ba. αὐτὴ λ. v. N. f) Leiſn. ad m. Ox. 2. „Ald. γένους" nempe cum mendoſe habuiſſent Ox. et Pat. γένος e Par. utr., et hae e B. 2. L.

nec alium, ubi proprie ſit et de perſ. ac fem. ſexu, quem tamen ſimul tenet L. Ern., nec vero cum Lat. Bg., quod cum Sch. e P. aeque ambiguum, cum dicatur, ut Gr., non modo proprie de nepotibus, pro natis e filio filiave, ſed et impropr., pro natis e fratre ſ. ſorore, cf. G. Th. (cum Gr. n. tantum in v. *nepos*,) et Caſ. ad Spart. Adrian. p. 23. a. N. 1., quam ambiguitatem neſcio, an tollat P. „per *matrem*" quo reddit κ. θ., ut Sb. Ind. v. „θ. *per* maternam *generationem*" ſed Sch. „κ. *ſecundum* ſtirpem *maternam*, θ. *materna* generatio *ſtirpis*" et Stp. Th. „θ. cognatio, i. propinquitas a matre. Herodi. 2. Ἀδρ. ἕ. κ. θ. Bud." e quo forte numerum duxit pravum, nihil praeterea addens, ſed dux L. Ern. „θ. 2) cognatio a matre" quos omnes deſerit Bg., vertendo univerſe, ad notationemque ſeverius, ſed pr. κ. per ſyn. abl.; de θ. nihil amplius me noſcente per Indd., ſed de ἐκγ. maſc. D'Orv. Ch. p. 209. Oud. ad Thom. M. p. 849. N. 6. Ern. ad Call. p. 337. e. it. ad Hom. Ὀδ. γ', 123. et V. 5. p. 81. N. 285., Gs. ad Orph. p. 358. N. 2. Fiſch. ad Pl. Soph. p. 52. N. 7. Mor. ad Iſ. Pan. p. 43. N. e)., tum abſolute Ind. Xen. Z. Cyr., cum gen. perſ. R. Or. V. 7. p. 214. e., qui eſt locus claſſicus et pro definitione, cf. Gs. Chr., Iſ. Ev. Hom. Lyc., ap. quem et eſt pro adi. v. 1067., ut cum pr. ἐκ v. 899., cf. Schol. et ad v. 580., cum ἀπὸ ap. Met. Eutr. 1, 4, 1., cum gen. rei Lyc. v. 480. it. Long. Mor. 44, 6. e. p. 258. i., de femina, ubi cum Lat. Bg., porro cum gen. perſ. Lyc. v. 580. Plut. Hſ., ad Dion. Caſ. 2, 993., denique neutr. genere in ſing. Dion. H. S. T. 1. 59, 20. ἔκγονον ἄῤῥεν, in plur. Stp. Th., Her. 1, 1129. i. 1065. e. N. 17. ſq., de hominibus, abſolute Xen. Z. Pol. et L. N. T., cum gen. perſ. Dion. H. S., T. 1. Orph. fragm. 1. v. 8. p. 357., it. de brutis Ael. V. h. 13, 1. p. 838. e. Xen. Ἀνβ. Mor., et de rebus, vita carentibus Call. L. Pall. v. 26.

ἀνήνεγ.) In Ms. αὐτὴ, e ſolenni varietate, v. Luc. Ind. T. 3. in V. L., nihil definias e P. ac contextu, Sch. faciente in rel. cum Bg., partim e P., ſed in „γ. ab aliquo, ceu ſtirpe, deſcendere" e 5, 6, 5., tropo remoto, pro ab aliquo eſſe ortum per parentes ac maiores, tacentibus hinc Bud. C. 553, 34. et Stp. Th., ſed me formulam aliunde tenente tantum ad Herodt. p. 173. b. N. 38. prolatam ſine auctore, ac ſimile quid ap. Iſocr. Nic. Or. 3. 10, 12. m. ed. Krt. τὴν φύσιν (i. q. Noſtri τὸ γεν. ut bene Wolf. in Vs.) καὶ πρὸς πατρὸς, καὶ πρὸς μητρὸς ἀνενεγκεῖν — εἰς Εὐαγόραν λ., it. ap. Iuſt. 38, 7, 1. *qui* paternos *maiores* ſuos *a* Cyro —, *maternos* a *Magno* Alexandro — *referat*, qui ſunt τὸ γεν., ut §. pr. dictum; et ſubſt. προπ., cum Lat. Bg. e P. prolatum a Stp. Th. modo e Poll., reiectum ab Euſt., non item a Thom. M. p. 849. e., deprehendimus praeterea in Ind. R. Or. V. 6. „pater avi" quod et in L. Ern. cum Bg. et „Gl. V. etiam *atavus*" ſed G. Th. in Bg. cum Gr. n. „avi paterni ſ. materni pater."

γένους — εἶχε) Praeter Noſtri polyptoton in ſubſt. γεν., fortuito, cre-

πρὸς δὲ τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ, 8. Ad aetatis autem florem id

do, elapſum, cf. Exc. ad 1, 2, 9. i. de *μὲν οὖν* formula, cum eſt in clauſula rei prioris ac tranſitu ad aliam, ubi, propter *μὲν* et *δὲ* relata, in primis in enunciatione prima breviori, ſeverius poſt *εἶχ.* colon ſtat, ut numerus novae §. potius ad *γένους* locabitur aliquando; tenente Stp. Th. 1, 1316. e. „*οὕτως εἶχε τοῦ γεν.* Herodi., tale *erat* eius *genus*“ memoriter hinc, ob artic. adiunctum et ordinem alium; in qua formula habemus non modo, ut alibi, adv. cum v. *ἐχ.*, ſed etiam gen. rei, qui cum Bg. exprimi poteſt per abl., manentibus rel., ut in v. *ἐχ.* cum adv., mutando adv. *οὕτ.* in adi. affine et v. *ἐχ.* in v. ſubſt., *γένους — ὁ Κ. οὗτος ἦν*, ubi praeterea ſtatuo ellipſin in gen., ſuppleus *ἕνεκα* ſ. *χάριν*, quod reddo *h. l.* per Lat. *quoad*, ut ſit i. q. ſupra *πρὸς* ſ. *κατὰ*, e quibus deinde facile ſit abl. Bg., ſicut ad v. *ἐχ.* aſſumas quoque pron. recipr. *ἑαυτὸν*, cf. L. Boſ. Ell. p. 102. e. 370. m. et Krb. L. N. T. p. 273. m. Nr. 2. i., ut plenum fiat, *γένους μὲν οὖν χάριν ὁ Κομμ. οὕτως εἶχεν ἑαυτὸν*, igitur, *quoad* genus *quidem*, Commodus *ita* habuit *ſe*; quod et ipſum *habere* ſ. *habere ſe* cum adv. aliquo valet pro Lat. v. *eſſe*, cf. Ind. Flor. et Cort. ad Sall. Cat. 51, 20. Iug. 54, 4. ad Cic. ep. 9, 9, 1. it. ad Suet. Caeſ. c. 34. i. ed. Burm. 1, 78. a. e., qui nominativus noſter *ὁ Κ.* adiunctus vetat, quo minus probetur ratio expediendae formulae ap. L. Boſ. Ell. p. 370. m., cum in gen. ſuppletur ſubſt. *χρῆμα*, quod ad ſummum procedit, ubi abeſt nominativus perſ., cum noſtra ratio patere videatur ad omnia exempla, cf. ad Luc. 2, 552. N. 80. cum noſtro loco ſine Vs., 650. N. 43. 3, 424. N. 20. Abr. L. Ar. p. 142. m. 338. m., et cum Vs. aliqua Markl. ad Lyſ. R. Or. 5, 665. m. Heum. ad Plut. de p. educ. p. 80. N. 27. Vig. p. 242. e. Ind. Thuc. Ael. V. h. Fab. Aeſ. Xen. Hell. Mor. it. Cyr. Z., ſed ſine Ind. Dem. 178, 22. 1396, 4., ubi Bg. Vs. ſeverior, quam Stp., quae tamen commodior rationi Vern., v. c. *das* war *das* Geſchlecht *des Komm.*; quo formula Gr. ſic convertitur, ut e v. *ἐχ.* fiat quoque v. ſubſt., ſed e gen. *γεν.* nominativus, et ex adv. quoque adiectivum, ſed accommodatum ſexui huius nominativi, ac denique ex nominativo *ὁ Κ.* genitivus, *γένος — τοῦ Κομμόδου τοῦτο ἦν*, ubi ſubſt. *γεν.* iterum capiemus de maioribus, ſed utriusque partis, paternae ac maternae; unde ſententia ſit liberior, tales maiores Commodus habuit, ſ. tales parentes cum maioribus; ſicut eadem varietas in ſubſt. *γ.* caſu quarto pro ſecundo comparet ap. Xen. Cyr. 7, 5, 56., ubi Z. recte tuetur gen., quem locum ceperim ex illa ratione propoſita, *cum* ſis *moribus*, ſenſibus *talibus*, animo tali, etc.

πρὸς δὲ) P. ſervat Bg. modo in ſubſt. utr. *ἡλ.* et *ἀ.*, ſeverior in praep., eodem tamen ſenſu, ubi Stp. Th. 3, 572. F. m. tantum ſic „*πρ.* praeter, *ultra*. Theophr. *πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθος*“ quorum primum Lat. hic eſt ap. P., ut ap. Theophr. ſimul quoque *καὶ*, pro etiam, neglectum a Bg., non item a P., pro quo *ἔτι καὶ* ap. Dem. 232, 17., ut et privum *καὶ*, v. Ind., it. Ael. V. h., ut in ratione inverſa ap. Xen. Cyr. Z. 2, 3, 10. e. *ἀλλὰ καὶ ἡδὺ, πρὸς τῷ πεφυκέναι*, ſicut formula tota in *πρὸς* cum dat. rei, ſequente *καὶ*, ſimilis eſt illi in *μετὰ* 1, 6, 15., ubi ſeveritas in praep. induxerit Bg. ad diſcedendum, verbo adhibito ac pron. et particula *ut*, cum tamen (quanquam G. Th. v. *ad* modo cum pron. afferente iſta notione 88, 27. „ad *hoc*, i. praeter hoc“) eadem formula uſi ſint Lat., v. c. Amm. M. Ind. v. *ad* e. ad *legatorum* preces *negotiorum* quoque — *cura*

καὶ τὴν ὄψιν ἦν ἀξιοθέατος, accedebat, ut eſſet ſpecie egre-

praeſidi *delata*, — i. q. praeter" ubi videas *quoque*, Gr. καὶ, quo ſine Liv. dixit Ind. Ern. v. *ad* a. m. „*ad* Faleriorum — *proditorem* tertium *transfugis* documentum *eſſet*, (at b. i.) *bello* quoque *bonus* ad *caetera*, i. ſuper" in quo nihil eſt, quam Amm. et Gr. ordo inverſus, *ad* cum acc. poſt, ſed *quoque* prius poſitum. In ſq. τῇ τ. ἡλ. ἀ. bene Bg. ad noſtratium rationem, *die Blüthe* des *Alters*; tangente formulam tantum Stp. Th. 1, 274. B. e. ſine Vs. et auctoritate, nec docente, quid ſit ἀκμὴ cum diſerto gen. ἡλ., cum iam p. pr. e. per ſe verterit „ἀκμὴ, vigor *aetatis*, etc." ut L. Ern. „ἀ. — flos *aetatis*" quae ſane valebunt, cum ἀ. ponitur abſolute, non item cum illo gen. ſimul, ubi ἀ. modo fuerit Lat. *vigor* ſ. *flos*, i. optimum, optima pars et conditio, et ἡλ. vel univerſe Lat. *aetas*, i. tempus hominis, vel praecipue *iuventus* ſ. *adoleſcentia*, ut alibi, quae h. l. ſatis definiri poteſt de Commodo, novendecim annos nato, aut non multum ulterius, cf. 1, 5, 1. e., cum alioqui ἀκμὴ, de aetate adhibita, etiam latius pateat, ultra iuventutem, ad virilem aetatem, cf. Ariſtot. τεχν. ῥητ. 2, 14. ed. Cantabr. p. 294. ult. et ed. Sturm. p. 222. m. 232. m., ubi diſerte „dicitur etiam ἡ ἀ. τῆς ἡλ. flos *aetatis*" ſed ſine auctore, cf. Gs. Chr., Iſ. Ev. it. Ioſeph. 1, 372. ſ. 2. i. τοὺς ἐν ἀ. τῆς ἡλ., quotquot *integra* erant *aetate*, Xen. Z. Cyr. et Pol. „ἀ. τοῦ βίου, *flos* aetatis, *adoleſcentia*, ἀ. τοῦ σώματος, vigor *corporis*, aetatis flos" quod et huc convenit, ubi ſane de corpore Commodi ac corporis viribus optimis integriſque ſermo eſt, cf. Orph. h. 86, 7. et Ariſt. Eccl. v. 715., ut et ap. G. Th. varie dr. formula Bg. v. utr., ſed ut maneat princeps notio, ſupra propoſita, v. *fl.* 690, 98. cum Gr. al., ſed cum Gr. n. 179, 43. „Lucr. ſummum *florem* aetatis *pervadere*, i. ad ſummum vigorem et ἀκμὴν pervenire" cf. ib. 1, 556. ed. Creech. N. „flos *aetatis*, ἀκμὴ, iuſtus perfectusque vigor" et v. *fl.* Ind. Flor. Iuſt. et Suet. Caeterum comma poſt ἀκμῇ poteſt abeſſe, ſi res aeſtimatur e Lat. illa formula ſimili et Gr. per μετὰ l. l., quanquam Lat. *praeter*, ad ſenſum Gr. πρ. par, habere comma ſolet.

τὴν ὄψ.) Sch. „ἀξ. τ. ὀ. ſpectatu *dignus*, ὄψ. ſynecd. ἀξ. *facie* ſ. *forma* ſpectatu *dignus*" innuens oppreſſam pr. κατὰ, quam formulam Bg. hic iterum per abl. exprimens, capit ſuum Lat. *ſpecies* haud dubie, ut G. Th., de forma externa corporis, eaque tota, quatenus poteſt ſpectari oculiſque aliorum obiicitur; unde ſeparatim h. l. ſubiiciuntur *corpus* ac *facies*; nobis *Geſtalt* ſ. *Anſehen*; tenente Stp. Th. Lat. Bg. aliunde v. ὄψ., ſed 1, 476. G. i. „ἀξ. ſpectatu dignus, viſendus, ap. Luc. Herodi. ſ. 1. πρὸς — ἀκμῇ καὶ τ. ὀ. ἦν ἀξ. Herodt. Ionice uſurpat ἀξιοθέητος" hinc adeo ſine commate poſt ἀκμ., ſecus ac in ed., nec ſimile quid praeterea, (quale nec mihi repertum,) ubi ſimul cum ſubſt. ὄψ. fuerit adi. ἀξ., habens in ſe et extrema ſua parte, in θεατ., affine quid illi ſubſt. ὄψ., cum et hoc derivetur ab ὄπτεσθαι, ſyn. cum themate θεᾶσθαι, ubi Bg. non ſimpliciter ἀξ. reddit cum Lat. Stp. participio, ſed et primam eius partem, at ſic, ut ſeparatum adi. ἄξιος accommodet ad pr. ſubſt. τ. ὄψ., quaſi fuerit θεατὸς τὴν ὄψ. ἀξίαν ſ. τῇ ὄψει ἀξίᾳ, ubi ἄξιος, pro egregius ſ. excellens, praeſtans, procedit, ut Lat. *dignus*, ſed proprie compoſita ab ἄξιος vertuntur dupliciter, 1) ſevere, ut id adi. ſeparatum accommodetur ad praeſentem perſ. ſ. rem, ſed verbale, ſi quod adſit, ut fiat a) inf. vel ſupinum, (et adeo hic θεατὸς in θεᾶσθαι ſ. τοῦ θεαθῆναι, dignus

σώματός τε συμμετρίᾳ καὶ gia viſendus, cum in corporis

ſpectari, ſ. qui ſpectetur ſ. ſpectatu) aut b) ablativus alicuius ſubſt. affinis, (v. c. dignus contemplatione,) aut c) participium fut. in *dus*, (ut ap. Stp. *viſendus*) aut d) adi. ſ. verbale Lat., quod, per ſuam finitionem et uſum loquendi, in ſe, aeque ac fut. in *dus*, habet notionem illam adi. Lat. *dignus* et Gr. *ἄξιος*, ut L. Ern. „*ἀξιοθ.* *ſpectabilis*“ quod ap. G. Th. „*θεατὸς, ἀξιοθέατος*, ſpectatione dignum et admiratione“ cf. *ἀξιοφίλητος*, *amabilis*, Xen. Z. Bach., ſed in Gr. noſtro ib. et Cyr. cum P. Vs.; non me reperiente illa Stp. in Ind. Luc. et Herodt. — 2) libere, per Indd. quidem, et ſic, ut ſola notio adi. *ἄξιος* exprimatur, neglecta reliqua vocabuli parte, ut Fiſch. Aeſch. „*ὁ ἀξιολογώτατος*, omnium princeps et maximus“ Gem. Pl. „*ἀξιόλογος*, magnus, ingens“ Xen. *Ἀνβ.* Mor. „praeclarus“ Xen. Z. Pol. „*ἀξιόλογα τέκνα*, bonae indolis liberi“ ſed Bach. „*ἀξιοπρεπέστατον σῶμα ἰδεῖν*, maxime pulcrum et decorum corpus aſpectu“ unde h. l. reddatur totum *τὴν ὄψ. ἀξ.* dignus, qui ſpectaretur, quoad ſ. ob ſpeciem, aſſumta pr. *κατὰ*, (et quia hoc fit ob ſpeciem egregiam, forte Bg. libere ſimul expreſſerit ſuum *egregius* ad ſenſumque,) aut, ſumto *ἀξιοθ.* pro ſimpl. egregius, eximius, praeſtans, praeclarus, it. pulcer et decorus, *erat* ſpecie *egregius*, ſ. *erat* forma *eximius* ſ. *pulcer*, quae poſterior ratio per nominativum adi. cum abl. ſubſt., ſolennis illa maxime poëtis, et adiuvanda in abl. per aliquam praep. e genere cauſae ſ. modi, v. c. *per*, *quoad*, commutabitur cum ſyn. abl. ſubſt. et adi., *erat* ſpecie *egregia* ſ. *pulcra*, noſtratibus maxime commoda, *war er an* ſ. *von* Geſtalt *ſehenswürdig*, ſ. *von* ſehenswürdiger *Geſtalt*, ſ. *ſchön* von *Anſehen*, ſ. *von* ſchönem *Anſehen*, it. ap. Lat. maxime cum ſyn. gen. adi. et ſubſt., *erat* formae *praeſtantis*, ſ. *ſpeciei*; in quo reſpiciendum hic in Vs. ſimul ad ſq. ſubſt. *κάλλει*, et propterea optima erunt illa, *erat* praeſtans *ſpecie*, ſ. *erat* praeſtanti *ſpecie* ſ. *praeſtantis ſpeciei*, nobisque *anſehnlich* ſ. *vortrefflich* von *Geſtalt*, ſ. *von* vortrefflichem *Anſehen*, ſowohl *durch* ſ. *wegen* — *als* rel., quia *ἀξιοθ. τὴν ὄψ.* regit etiam membra ſqq., ſic, ut cauſa, quare fuerit egregius forma, reddatur duplex, idque per duos dat. ſ. abl. e notione cauſae ſ. modi, qui caſus et ipſi reſolvuntur per illas antea praep., aut ſervatur abl. nudus, aut idem inſtruitur praepoſitione cum Bg., nobis *an*; unde ſimul intelligitur, poſt *ἀξ.* abeſſe poſſe diſtinctionem, cum inde pendeant membra ſeqq.

σώματος) Haec *συμμετρία* in formoſis corporibus paſſim laudatur. Nic. Gregor. l. 10. de Logotheta Metochita, *πάντα τοῦ σωμ. σύμμετρα κεκτημένος, ὥσπερ κανόνι καὶ σταθμῇ τῆς φύσεως τελεσιουργησάσης αὐτῷ τήν τε ἡλικίαν ὁμοῦ πᾶσαν, καὶ αὖ καθ' ἕκαστα τῶν μελῶν καὶ μερῶν*, (omnia *corporis* congruentia *habens*, quaſi *per* regulam *ac* normam *natura* fabricata *ipſi* ſimul *et* ſtaturam *totam*, et *etiam* ſingula *membrorum* ac *partium*.) In Iuliano imper. laudat Ammian. (25, 4. e. p. 343. i.) *ab* ipſo *capite* usque *unguium* ſummitates *lineamentorum* rectam *compagem*. Suet. (Tib. c. 68. i.) Tiberium fuiſſe praedicat *omnibus* (caeteris quoque) membris *usque* ad *imos* pedes *aequalem* et *congruentem*. Haec Pric. ad Apul. Mil. 2. p. 69. *Leisn.* Hoc quidem *ἀξ. σωμ. συμμ.* confirmat Lamprid., ſed de eo, quod addit Herodi. *καὶ κ. πρ.*, plane contrarium teſtatur. En eius verba ex c. 17. *fuit* forma *quidem* corporis *iuſta*, vultu *inſubido*, ut *ebrioſi* ſolent. *Stroth.*

Ad quem locum p. 521. a. N. 1. Caſ. „*v. inſub.*) contrarium Herodi.,

κάλλει προσώπου μετ' αν- congruo modo, tum pulcritu-

qui tribuit *κάλλος πρ. μ. ἀνδρ.*" quibus reſpondebimus, ſcriptores huius temporis ſibi ſaepe repugnare, ſed Noſtri fidem maiorem eſſe, aut componemus utroſque, tempora diſtinguendo, ut Noſter loquatur de Commodi iuventute adhuc prima, ubi vultus nondum depravatus fuerit ebrietate, qua deinde, ſicut et aliis vitiis, faciem Commodus corruperit, ab initio pulcram, cf. c. 1. p. 473. *a* prima *ſtatim* pueritia *turpis*, *improbus*, *crudelis*, *libidinoſus*, ore *quoque* pollutus *et conſtrupatus fuit*, quoad vocabula hic, e P. reddente in *συμμ.* Bg. partim modo per ſyn. phraſin, qualis et in L. Ern., ſed ad Poll. 4, 167. *proportio*, tum ab In. Geop. et Vs. ad Suid. 3, 396. m. in ſubſt. et adi. ſervatis *ſymmetria* et *ſymmetra*, quae ap. G. Th. cum Gr. n. debentur auctoribus non plane reiiciendis in arte, ut et ſeverum „*commenſus*, *συμμετρία*, ſymmetriam ſignificat, i. reſpondentes ſibi partium menſuras" ubi noſtratibus quoque artis quaedam ſunt *Ebenmaaß* et *Verhältniß*, et popularia *Regelmäßigkeit* ſ. *regelmäßiger* Bau, *Bildung*, in μ. Sch. comparante tantum 1, 6, 14. e., ubi totum *καλλ. πρ. μ. ἀνδρ.* nihil videtur, quam *virilis* pulcritudo *faciei*, quae formula, plane Vernacula, tamen popularibus hic non in mentem venit, ſed forte Berglero, qui voluerit tamen ſeverius reddere, uſus periphraſi ad ſubſt. *ἀνδρ.*, cum non auderet uno vocab. Lat. *virilitatis*, quod adhiberi potuit ob aliquam ſaltem auctoritatem ap. G. Th.; quanquam nec ab h. l. alienum Lat. *dignitas*; quod etſi per ſe iam videtur eſſe i. q. virilis pulcritudo, cf. ib. v. Nr. 1. e. Cl. Cic. et Ind. Xen. Bach. v. *ἀξιοπρεπὴς*, tamen et univerſe poteſt capi de decore, maieſtate, gravitate ac ſeveritate, quibus rebus aeſtimatur fere illa virilis in facie iuvenili pulcritudo; quo et tendit P. „pulcra *virilis* que *facies*" oſtendentis vel ſic per duo adi., ſe intellexiſſe Gr. formulam, qua *καλ. μ. ἀ.* eſt pro *κάλλος ἀνδρεῖον*, et praep. cum ſubſt. pro adi., cf. §. 6., modo ut hic ſit praep. cum ſubſt. poſt aliud ſubſt. *καλλ.*; nec, ut in ſuperioribus, intra artic. et ſubſt.; ubi tamen eſt eadem vertendi ratio, per adi., ut ante dabam, vel ſevera, *cum* virilitate, *dignitate*; quae quidem formula rem non enunciat ſimpliciter, ſed cum adiunctione quadam, vulgo limitatione et reſtrictione, ut in Commodo fuerit pulcritudo quidem, ſed non illa ſumma, qualis fere feminarum, at virilis tamen, quam in viris natis plerumque animadvertas; nihil tenente Stp. Th., niſi 2, 893. i. *σώφρονες μετὰ ἀνδρείας*, quod ille recte explicat, ubi formula noſtra poſt adi. eſt, reddenda vel ſevere, vel etiam per adv., ſimiliterque intelligenda, ut ſint quidem moderati, ſed tamen etiam ſimul fortes atque intrepidi; quia ibi ſubſt. *ἀνδρ.* eſt ſenſu morali ſ. militari, ſed h. l. phyſico; cui ſimilior eſt Theophr. Ch. 13, 1. i. *περιεργία δόξειεν εἶναι προσποίησίς τις λόγων καὶ πράξεων μετ' εὐνοίας*, quod verterim, — *ſimulatio* cum *benevolentia*, i. benevola ſ. *amica*, ſed deinde libere cum Caſ. ad latus, aut Fiſch. Ind., cf. ap. G. Th. in Bg. ſubſt. ex Ovid. in *ore* gratus *vigor*; de Var. L. in *ἀνδρ.* aliunde iam monente Stp. Th. 1. 439. F. m., ita ut inclinarit in ſimpl. *ι* cum Suid. 1, 189. i., inconſtans tamen, cf. Z. ad Xen. Pol. p. 177. a. i., etiam hic per *ει* edens, ubi Mſs. tacite in hanc ſcripturam conſentiunt, quam et tuetur Kuſt. adverſus Suidae obſervatiunculam, aliis eandem non improbantibus; quanquam patroni illius ſimpl. *ι* ſibi etiam timere debent ab *ἀνδριὰς*, quoad litteras ſimili gen. *ἀνδρίας*, et, ſi de more novorum hoc tempore editorum, ſine accentu

δρείας g. ὀφθαλμῶν τε γὰρ 9. dine faciei cum vigore virili;

g) ἀνδρίας edd. A. B. Par. Ox. et Pat., v. N.

ſcribatur, non diſcernendo, niſi per contextum; variantibus etiam editoribus ac libris, quos paucos, brevitatis cauſa, inſpexi, praeter L. Ern. „ἀνδρεία, — ἀνδρία, i. q. ἀνδρεία“ ap. Heſ. 1, 351. e. per ει ſine Var., it. ap. Suid. 1, 188. e. Harpocr. p. 39. m. Ael. V. h. 8, 16. e., ſed ut ι et ει variet in Ind. Thuc. Dion. Caſ., ubi bis per ει, ſed ſaepius per ι, R. Or. V. 8. And. per ι, ſed ib. Lyc. per ει, tum Ind. Dem. ſemper per ι, etiam in textu 106, 28. 1403, 26. 1407, 25., contra per ει 1398, 7. 1408, 15. 1409, 14. cf. Ammon. p. 15. e. in textu et N. 77. it. Abr. Dil. Th. Auct. p. 289. m. ſq., ſed cum criſi quadam Weſſ. ad Diod. S. 1, 506. b. N. 63., ubi pro ι ſubſtituitur ει, Rz. ad Luc. 2, 274. b. N. 28. (ubi contra ι praefertur e Stp. et Suid.) 3, 94. a. N. 71., ubi dicitur, ἀνδρείαν in edd. libris inveniri multo frequentius, et ap. Herodi. ubique, p. 232. a. N. 1., ap. Herodi. plurimis locis, p. 504. a. N. 94., ἀνδρίαν frequentius ap. Luc., p. 634. a. N. 30., ubi in textu ει ſervatur, it. Fiſch. ad Plat. Phaed. p. 174. N. 4. 176. b. e. N. 20., Mor. ad Iſ. Pan. p. 105. N. e) p. ſq. N. g), ubi in textu ι editur, Find. Ev. p. 14. N. 21. 34. N. 1., ubi, pro textus ει, probatur ι, etiam in Ind. editum, ſed a Schurzfl. ad Long. p. 14. e. toleratur utrumque, cf. D'Orv. Ch. p. 405. e. 524. m.

ὀφθαλμ.) cf. *tranquillum ſerenumque vultum* Auguſti ap. Suet. 79. *Boecl.* Euſt. ad illud Hom. Ὀδ. π', (427.) οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν, ἄρθμιοι, inquit, ἤγουν φίλοι. Ergo h. l. *oculorum* amicae *et* micantes *faces*. Alciphr. 3, 67. (i. p. 440.) puella dicitur ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθ. ἀστράπτουσα, *acie* oculorum *coruſcans*, et 3, 1. (m. p. 274. m.) ephebus quidam τὰς βολὰς τῶν ὀφθ. κυαναυγὴς, acie *oculorum* caerulea *coruſcans*. Ariſtaen. 1, 1. (i. l. 6.) dicit, ſuam amicam εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς, iaculari *telis* oculorum *felicibus*. Poll. 2, 4. ὀφθαλμοὶ λάμποντες, φωσφόροι, — μαρμαρυγὰς ἀφιέντες, αἴγλην, αὐγὴν, (et ad m. Ox. „O. M. V. 284. ſq.“ innuens forte Obſ. Miſc. A. V. 5. T. 2. p. 1. e., ubi loca Alc. vertunt quoque *oculorum aciem*, et ex Hom. Ὀδ. δ', 150. afferuntur ὀφθαλμῶν βολαὶ, ubi Schol. βολαὶ, τὰ βλέμματα.) *Leisn.* ἀρθμίαι βολαὶ bene ſi habent, ſunt oculorum motus ſ. coniectus *volubiles*, verſatiles. *Reisk.* ὀφ. ἀ. β. oculi, ipſo motu quaſi, benevolentiam portendebant. Sunt enim ἀ. β. ὀ. quod nos dicimus *wohlwollende*, liebreiche *Blicke*: Male in Ven. legitur αἰθμίαι. Sed ſaepius permutatae ſunt litterae ι et ρ. Sic ap. Euſ. hiſt. eccl. l. 3. c. 8. in verbis Ioſephi, ex huius l. 7. c. 31. de b. Iud. allegatis, legitur παρόντας pro παίοντας, quod eſt ap. Ioſ. *Stroth.*

In hoc loco ut procedamus ex ordine: primo obſervamus, Noſtrum, quod praemiſerat καλ. πρ. μ. ἀ., videri nunc explicare ac demonſtrare; quapropter hic ſequitur illud τὲ γὰρ, adhibitum iam ſupra aliquoties in ſimili cauſa et prioribus exponendis comprobandisque, quod Bg. omittens e P., factis modo duobus punctis, hanc Noſtri partem cum praeced. nectit aliquo pacto; cum tamen hanc §. a pr. ſeparandam ſuadeat vel γὰρ, et alia verborum rectio, tranſitusque a dat. συμμ. et καλλ. ad nominativum βολ. et κομ., in quibus deeſt v. ſubſt. ἦσαν cum pron. αὐτῷ ſ. αὐτοῦ, latens in §. pr. ἦν, repetendo verbo plur. e pr. verbo ſing. numeri; quod genus addendum obſervatis a Krb. Decr. R. p. I. p. 20. i.; utque γὰρ per ſe capitur, primo loco cogitandum in rectione: ſic τὲ

ἀρθμίαι [h] καὶ πυρώδεις βο- oculorum concordes ac mi-

h) Ms. Ve. αἰθμίαι λ., ſed Ms. Ba. ὀφ. τε γὰρ γλυκύτητες καὶ πυρ., v. N.

refertur iterum ad ſq. τὲ aliud, etiam forte ad remotiſſimum τὲ §. ſq. i., ſeriesque videtur haec, ut ad *pulcritudinem faciei*, late ſumtae, et ſimul pro toto capite et iis, quae ibi ſunt, i. e. ad ſpeciem, oculis animoque gratam, pertineant in univerſum oculi blandi, crinesque tum criſpi, tum flavi, ſed ad *virilem* maxime pulcritudinem oculi ignei, tum crines flavi, quatenus in ſole lucebant ad opinionem maieſtatis divinae, ac denique lanugo, quia *barba* viros *hirtaeque decent in corpore ſetae* Ovid. Met. 13, 850., ſed ignei oculi, quanquam non ſunt viris proprii, tamen auguſti quid, virilis ac magni putantur habere, cf. Lamprid. in Alex. Sev. T. 1. p. 900. e. *fuerunt* multa *alia* ſigna, *quibus* principem *humani* generis *eſſe* conſtaret, *nimius* ardor *oculorum*, et *diutius* intuentibus *gravis*, etc., ad quae Caſ. N. 4. commendat Suet. Aug. c. 79. m. *oculos* habuit *claros* ac *nitidos*, quibus *etiam* exiſtimari *volebat*, ineſſe *quiddam* divini *vigoris*, rel., ubi Torrent. bene comparat Virg. Aen. 1, 589. *namque* ipſa *decoram* Caeſariem *nato genitrix* — *et* laetos *oculis* afflarat *honores*, ubi v. Heyn., it. 5, 648. *divini* ſigna *decoris*, Ardentes*que* notate *oculos* rel. Tum de Ms. Ven. vitio res eſt aperta et Strothi iudicium rectum; ut Ms. Ba. lectio habet gloſſam, quae vulg. cepit pro ſubſt., non repertum mihi hoc ſenſu, ſed vulgari, pro amicitia et concordia, cf. Stp. Th. ſine auctore, L. Ern. et ad Heſ. 1, 527. N. 6., unde conſtituendus augendusque Stp. in adi., afferens cum L. Ern. modo ſexum max., ſaltem communem, nec fem., qualis hic, cf. ad Herodt. p. 550. N. 4. cum Lex. Voc. Ion. p. 723. et Ind., tum de perſ. abſolute ib. p. 550. l. 84. cum dat. perſ. p. 695. l. 30. Hom. 'Οδ. π', 427. Theogn. v. 326. οὔ ποτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι, οὐδὲ φίλοι εἶεν, *concordes*, neque *amici*, (ubi iuncta adi., ut ſubſt. ἀρθμὸς cum φιλία ſ. φιλότης ap. Hom. h. in Merc. v. 521. V. 5. p. 62., Aeſch. Prom. V. v. 191., ubi cf. Schol. utr., Fragm. Call. 199. p. 514. e.) de re cum dat. perſ. Lex. Herodt. l. l. „ἀρθμίη, concors, amica, 9, 36. (immo 37. e. p. 710. l. 80. *pacata.*) ἄρθμια, (neutr. plur.) ſubſt. vice fungitur 6, 83. σφὶ ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους, concordia *inter* eos *erat*" p. 475. l. 67. cum praep. adeo, qualis et eſt in affini ſubſt. φιλία, cf. Suid. 1, 330. i. ἄρθμια, φίλια, λ. *amica*, Heſ. 1, 527. m. cf. N. 6., videturque hoc vocab. annumerandum poëticis Noſtri, et eſſe in hiſtorico-poëticis, ac ſumendum h. l. ſane pro adi. cum P. et Bg., non tamen ſenſu iſtorum, ſed quem Stroth. vidit poſt Leisn. et Sch. „ἀ. apti, blandi, amicabiles oculorum iactus" a qua notione gloſſa Ms. Ba. non longe abit; interpretationem Rsk. iſtis forte non ferentibus, quae ſuper notatione diſputantur ad Heſ. l. l. N. 5. et p. 338. N. 26., tenente autem Sb. Ind. lectionem vulg. ſine dubitatione ac Vs. in v. et in v. β., ubi et βολαὶ τῶν ὀμμάτων e Iul. Caeſſ., ſed Sch. „ὀφθ. oculorum *iactus* ſ. ictus, β. *ictus*, radii *oculorum*, π. *ignei* oc. *iactus*" Stp. Th. 1, 666. e. poſt Noſtri locum e P. „β. ὀ. ſine adiectione, poſſumus reddere ad verbum *coniectus* oculorum. — Bud. autem ap. Hom. 'Οδ. δ', 150. ὀ β. interpr. oculorum *fulgorem* et *vegetam aciem*" ubi Cl. Vs. ocul. *iactus*, cum Sch. bene per ſimpl., non compoſ. Stp., quod tamen ap. Gs. ad Luc. 2, 400. e. ἱλαραὶ — τῶν ὀμμ. αἱ β. 414. l. 52. ὀρθὰς — τὰς τ. ὀμμ. β. et 448. l. 75. τυφλαὶ — αἱ τ. ὀμ. β., ubi p. ſq. a. e.

λαὶ, κόμη τὲ φύσει ξανθὴ cantes faces, comaque natura

N. 75., praeter Alc. 3, 1., etiam noſter locus affertur ſine Vs. it. in Harl. Chr. Gr. P. p. 110. N. ad v. 8. Moſch. ὄμματα — φλογόεντα, cf. ib. p. 58. ad v. 18. ſqq. „in oculis praecipua pulcritudinis ſedes habebatur“ denique Heliod. 7, 6. p. 362. e. ταῖς β. τῶν ὀφθ., pro quibus h. l. nulli artic., ubi Bg. e P., tacente G. Th. ubique, ſed in v. „*coni.* βολὴ, ῥιπὴ, coniiciendi actus“ cf. Heſ. 2, 1116. e. ῥιπὴ, — βολὴ, λ., non coll. Suid. 3, 261. m., ſilente Stp. Th. in adi. π. de Bg. e P., etiam L. Ern., cum augmento tamen „π. λίθος, ſilex“ quod eſt, ignem continens mittens que, ut h. l., ſed Ind. Luc. πυρωδὴς, hoc accentu, forte per typorum errorem, Gs. *fervidiſſima pars aſtri* et *fulmen* magis *ignitum*, Ariſt. Av. v. 1744. *ignea* Iovis *fulgura*, Diod. S. 1, 10. l. 62. de aëre, τὸ μὲν πυρῶδες αὐτοῦ λ., *cuius* pars *ignea*, ſed Gs. Th. in Bg. „*mico*, — de motu quovis celeri, tum ignis, tum aliarum rerum, — *oculi* micant *igne*, (deinde Bg. particip. per ſe ſine Gr., nec de oculis, cf. tamen Ind. Liv. et Amm. M. nobis *funkelnd* it. *ſchimmernd*,) *igneus*, πυρινὸς, — *ignitus*, πυρώδης, λ. candens et admodum calidus, (nec tamen de oculis, ſed in hoc ſubſt. 552, 36. *oculi* ignei *ſerpentium*, e Sen. Herc. f., quod et nos habemus in *feurig*, ut Latini praeterea ib. 435, 68.) *ardere* eſt fulgorem et ſplendorem emittere, (cf. l. 76. p. ſq. l. 35.) ardentes *oculi*, i. fulgentes, (in hoc) *oculi* lucidum *fulgentes*“ nobis *blitzend*, it. oculi *nitentes*, cf. ib. in hoc, ſed nullibi de oculis v. *nitidus* et *clarus*, quae ſupra ap. Suet., cf. Caſp. Barth. Adv. l. 19. c. 14. p. 989. „oculi *ardentes* — ſignum aliquod divinitatis faciunt. Sic Tiberium ſtatim a ſomno vidiſſe etiam in tenebris oculis praegravantibus, notat Suet. l. 3. c. 68. Sic *claros* Commodi *oculos* pro indolis et formae decore ſummo notat Herodi. l. 1. Ammian. l. 26. de Gratiano: *conſurrectum eſt* dehinc *in* laudes *maioris* principis *et* novelli *maxime* que *pueri*, quem *oculorum* flagrantior *lux* commendabat“ ed. Ern. 27, 6. e. p. 400. m.

κόμη) Hoc idem utrumque laudat in Atalanta Ael. (V. h. 13, 1. p. 845. i.) ξανθὴ δὲ ἦν αὐτῆς ἡ κόμη, οὔ (τι πού) πολυπραγμοσύνῃ (γυναικείᾳ,) καὶ βαφαῖς (ἅμα) καὶ φαρμάκοις, ἀλλ' ἦν φύσεως ἔργον ἡ χροιά. Erant igitur Commodo crines *ſuo* ingenio *flexi*, ut loquitur Petron., et, ut Apul. in Apol. *capillitium ad lenocinium decoris minime* compoſitum. *Leisn.*

Ex ipſo Ael. loco diſcimus quidem, hic quid ſit φύσει, h. e. per ſe, nec arte, ſed per naturalem rationem, ſtatim cum nativitate acceptam. Sed cum ibi ſit non de utroque crinis genere, verum de unis capillis flavis: neſcio, an Leisn. in animo habuerit eiusdem hoc de Aſpaſia 12, 1. p. 709. e. ἦν δὲ καὶ τὴν κόμην ξανθὴ καὶ οὔλη τὰς τρίχας ἠρέμα, *coma* vero *erat* illi *flava* capilli *que* paululum *criſpi*. Caſp. Barth. Adv. l. 58. c. 17. p. 2759. ſq. inter alia laudans *flavum* colorem *capillorum*, i. qui aurum referat, ac rationem eius rei in *optima* temperie *corporis* ponens, quam arguat color talis, addit p. 2760. „*criſpitiem* illam *flavam* in Comm. commendat Herodi. l. 1. (ſed ib. e.) Illud autem notandum, Romanis moribus matronis flavum capillum dedecori fuiſſe, meretricibus aptum“ ſed vel ſic maribus tamen decorum; reddente Sch. in φ. cum Bg., quod P. neglexerat, ſed Stp. Th. tantum e Luc. 1, 333. e. in κ. cum Bg., (cf. Suid. 2, 342. m., non coll. ad Heſ. 2, 308. i.,) at 2, 1114. F. ſub Bg. „ſic ξανθαὶ κόμαι ap. Herodi. (ſine loco.) Caeterum — ξ. κόμη ad pulcritudinem multum facere exiſtimata“ cf. Suid. 2, 641. e. Heſ. 2, 699. m. Abr.

καὶ οὔλη [i], ὡς, εἴ ποτε φοιτῴη δι' ἡλίου, τοσοῦτον ἐκλάμπειν αὐτῷ πυροειδές τι, ὡς

flava et criſpa, ut, ſi quand[o] incederet in ſole, emicare ei ignea quaedam ſpecies, u[t]

i) Hoc comma in A. et al., ut colon in Stp. rel

L. Ar. p. 38. ſq. Luc. 1, 748. l. 10., h. l. non rufus ſ. ruber, ob ſq. ξὶν χρ., ſed Bg., quod G. Th. cum Gr. n. „*flav.* — color, qualis auri (goldgelb.) Hunc colorem capillorum laudabant amatores“ in primis ſed et alii, it. in ſq. Bg. *criſp.* cum Gr. n., cf. Suid. cum Heſ. et Ind Geop. it. Salm. ad Capit. Pertin. T. 1. p. 563. N. 1., ubi, inter ali „*flexus* capillus eſt οὖλος ſ. οὐλωθεὶς, — unde *flexi* ingenio ſuo *capilli* Pe tronio, qui natura tales, non arte.“

εἴ π. φ.) Sch. in εἰ et π. cum Bg., abeunte P., ſed nihil tenente Stp Th., quam „φ. ſimpl. pro ire, (et 1, 978. F. e. in praep.) διὰ σκότους per tenebras, in tenebris“ hic cum gen. in v. motus ad locum, (ſumto *ſole* pro lumine eius ac radiis, per terram diffuſis, per quos adeo ince das, cf. Schell. Lex. *ſol* „*ambulare* in *ſole* Cic.“ Obſ. Miſc. A. N. T. 6 p. 509., ad Heſ. 1, 941. N. 14. cum L. N. T., tacente Vig. p. 566. e. aut etiam de quiete in loco, cum Bg., ſenſu eodem fere, h. e. in lo cis, ſole colluſtratis; in quam notionem compararerim v. ἔχειν cum διὰ μνήμης, it. δ. χειρὸς, v. L. N. T. Schw. p. 322. N. 1. et Ind. Ael. V h. 7, 1. e., quod melius converſum, quam ad Luc. 3, 103. l. 92., cf Ind. Z. Xen. Cyr. v. διὰ cum ςόματος, non reperiente me alibi δι' ἡλ et totam formulam φ. δ. ἡλ., et ap. G. Th. in Bg. ſubſt. modo 472, 88 95. *fricare* in *ſole*, it. *proceſſerat* — in *ſolem*, cf. v. *in* 1027, 37. et v. *ap pricari* init.

τ. ἐκλ.) Hic comae igneam quandam ſpeciem emicuiſſe, ait auctor Sic in Veterum Catalectis *capillulis Flavus*, lucentes, *ut* aurum *nitidum* Simillimus locus Ioſeph. Ant. 8, (7, 3. e. T. 1. p. 440.) de iuvenibus, qu Salomonis currus conſcenderunt, μηκίςας μὲν καθειμένοι χαίτας, — ψῆγμα δὲ χρυσίου καθ' ἡμέραν αὐτῶν ἐπέσηθον ταῖς κόμαις, ὡς ςίλβειν αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τῆς αὐγῆς τοῦ χρυσίου πρὸς τὸν ἥλιον ἀντανακλωμένης, (*promiſſa* caeſarie *comti*, — Ad *haec* ſcobem *auream* capillis *quotidie* inſpergebant *ita*, *ut* capita *ipſis* radiarent, *fulgore* auri *ad ſolem repercuſſo*,) v. plur ap. Pric. ad Apul. Mil. 2. p. 83. Cauſam, cur coma Commodi, *in* ſol *ambulantis*, (e P.) tantopere renideret et rutilaret, habes ap. Plin. (hiſt n. 10, 20.) de pavone, *gemmantes* expandit *colores*, adverſo *maxime* ſole *quia ſic* fulgentius *radiant*. Anacreon laudat in ode ad pictorem (29, 3. 5. in deliciis ſuis λιπαρὰς κόμας — ἐς ἄκρον ἡλιώσας. *Leisn.*

Ad quem locum v. Fiſch. p. 72., ubi N. 4. „κόμαι ἡλιῶσαι ſunt co mae aureae, flaventes, — flavae, — quae etiam ξανθαὶ dr.“ deſerente Sch liberum P. in „ἐκλ. *effulgere* ei *aliquid* igneae *formae*, πυρ. ignea *ſpecie* quaedam *ex* eo *ſplendeſcit*“ unde Bg. forte, qui e P. omittit pron. τοσ. credo, ob ſimul adiunctum τὶ, quod cum τοσ. et ſubſt. iterum eſt 7, 3, 7. ut cum aliis pron. ſ. adi. alibi; habentibus et noſtratibus *etwas* ſo *feuri ges* ſ. *dem* Feuer *ähnliches*, quo quippe utr. modo vertas Gr. πυρ., cf Stp. Th. et ſupra πυρωδ. e Diod., qui Stp. non tenet v. ἐκλ. cum dat perſ., ſed ſub Lat. Bg. e Plat. „τρίβοντες, ὥσπερ ἂν ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην“ cum praep. adeo ἐκ eadem, pro quo et v. habea

τοὺς μὲν οἴεσθαι, ῥίνημα χρυ- quidam putarent, ſcobem auri

nudum gen., e praep. in v. pendentem, ut quis credat, hic pro valg. dat. legendum *αὐτοῦ*, ut ſit pro *λάμπειν ἐξ αὐτοῦ*, cum et in *ω* et *ου* lapſus fuerit facilis, nec Latt. Bg. et Sch. it. Stp. *elucere*, ap. G. Th. habeant talem dat. perſ., niſi excuſetur aliis Lat., ab *ex* compoſitis, cf. ib. 460, 46. *huic* excidit *lingua*, quod i. q. excidit ex ſ. ab eo, it. *eximere* alicui, *quod eum angit* 501, 15., cf. l. 90. ſqq., cum ambiguus ſit locus Ael. V. h. 12, 1. p. 723. e. *καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ τῆς ὥρας αὐτῇ πρὸς τὸν ἐραστὴν ἐξέλαμψεν*, *magisque etiam* venuſtas *ipſius* effulgebat *amatori*, quae Vs. capit dat. exquiſite pro gen. *αὐτῆς*, ut *πρὸς τ. ἐρ.* pro dat perſ. ſ. obiecti, reperiente me tantum id v. neutraliter, de perſ. abſolute ib. 13, 1. p. 846., cum adv. et pr. *ἐν* cum dat. loci in N. T. Matth. 13, 43., ſed de re ap. Ariſt. Av. v. 1709., ubi i. q. pr. ſimpl., Diod. S. 1, 67. l. 45. poſt incenſum tabernaculum, *ἄφνω — τοῦ πυρὸς ἐκλάμψαντος*, igne ſubito *inflammeſcente*, pro quo, non Lat. ſecundum G. Th., malim *elucente*, collucente, *conſpicuo*, et Ind. Xen. Hell. Mor., ſed Abr. Dil. Th. p. 89. e. e Phil. p. 480. F. m. *νεφέλη — προῄει τῆς πληθύος, ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογοειδὲς*, *praecedebat populum* nubes, — *ſolari* ſplendore *lucens* interdiu, *noctu* vero *flammeo*, immo *ſolarem* ſplendorem *effundens*, emittens, edens, atque adeo act. ſenſu cum acc. rei et adv., quam rectionem, cognitam Stp. Th. 2, 589. E. m., nec ab h. l. alienam putes, ſi v. *ἐκλ.* referatur ad *κόμη*, non ad *πυρ. τι*, hoc ſenſu, *coma* erat *ei flava* —, ut *ea* tantam *affunderet* ipſi *igneam* quandam *ſpeciem*, etc., ut pron. *αὐτὴν* repetatur e pr. *κόμη*, omiſſum ob aliud *αὐτῷ*, qui tum ſit dat. ille obiecti ap. Ael.; ut contra, e vulgari notione huius v. *ἐκλ.*, in *αὐτῷ* expleas pr. *ἐν*, ſaepe omiſſam, ne abſorptam putes a pr. *ειν* ſyllaba ſimili; unde plenum exiſtat Lat., v. c. ingenium *in* eo *elucet*, cf. G. Th. 344, 44. 39. 46. ſqq. it. v. *eminere* et *enitere*; tumque *αὐτῷ* erit pro *in* capite *eius*, poſita perſona tota, pro parte iſtius quadam modo; ut *τοσ.* eſt, pro *τοσοῦτο*, cf. Hſ. ad Plut. p. 47. e. cum Stp. Th. 3, 498. F. e., liberumque, velisne pro adi. capere, an pro adv., per ellipſin pr. *κατά*.

ὡς τοὺς μ.) Pro Pol. *ſic, ut* euntem *quidam* ſcobe *aurea* putarent *conſpergi*, Gr. ſonant, *ſic*, ut *quidam* ei *prodeunti* auri *ſcobem* inſpergi *putarent*; quemadmodum Lamprid. quoque tradit, Commodum fuiſſe *capillo ſemper* fucato, *et* auri *ramentis* illuminato. *Sylb.* Lampr. diſerte aſſerit *capillum ſemp. fuc. et a. r. illuminatum*, in Comm. c. 17. Ita Verus *tantum* dicitur *habuiſſe* curam *flaventium* capillorum, *ut capiti* auri *ramenta* reſpargeret, *quo* magis *coma* illuminata *flaveſceret* Capit. Ver. 10. *Boecl.* Gl. *raſamentum*, *ῥίνημα*. Aliae Gl. *detrimentum*, *ἀπότριμμα*, v. Pric. ad Apul. Mil. 6. p. 299. Apud Diod. S. 2, 93. (ed. Weſſ. 2, 50. T. 1. p. 161. l. 45.) *ὁ χρυσὸς ἐκ ψηγμάτων καθεψόμενος*, aurum, *ex* ramentis *excoctum*, et *χρυσὸς ἄπυρος*, aurum *apyrum*, opponuntur. Aurum autem apyrum eſt, quod ſtatim erutum deprehenditur. Ap. eundem 3, 125. (3, 45. e. T. 1. p. 213. l. 27.) *ἄπ. χρυσὸς* eſt *αὐτοφυής*. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Strab. l. 3. p. 153. vocat *ψῆγμα τοῦ χρυσοῦ*, v. Reineſ. V. L. p. 184. Hard. ad Plin. 33, 4. 1618. Zeib. Athlet. *παραδ.* p. 79.“ ad Lampr. p. 521. dicente Caſ. N. 3. „hoc falſum, ſi Herodiano fides, qui ut temere iactatum refellit“ ſed ad Capit. p. 436. N. 1. inter lia „*ramentum* — dixerunt et *ſcobem*, quod humi cadit, cum lima ſ.

σοῦ προϊόντι[k] ἐπιπάσσεσθαι, prodeunti inſpergi, quidam

k) *Mss. tres* προσιόντι v. N., tum poſt ἐπιπ. comma in una B. 2. L. cum Ms. Bg. recte, cum et ſq. inf. ἐκθ. a pr. ὡς pendeat, pro colo Stp. rel., it. puncto *A.* et *al.*

ſcobina, ſimilive inſtrumento aliquid atteritur. — Huiusmodi ramenta Gr. appellant ψήγματα, ξέσματα, πρίσματα ſ. ῥινήματα. Herodi. de Comm. ὡς προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι, λ. Porro veteres cum magnam haberent curam *flaventium* capillorum, uti in eam rem medicamentis variis, caet.“ cum Ioſeph. loco illo etiam. In pugna quidem de re cum Lampr., plus Noſtro tribuendum fidei, aut componendus uterque ſic, ut Noſter dixerit modo, quid tum Commodus non faceret, iuvenis ac novus imperator, Romamque reverſus, ſed Lampr. de tempp. et annis inſecutis, ubi Commodus, quanquam ab initio abſtinens ab illo fuco, tamen deinde eum adamaret; quanquam ex opinione quorundam et vulgi, et ex rumore falſo potuit oriri illa Lampridii narratio, tanquam de re vere facta; contra liberum P. hic faciente Sch. tum Bg. fere ubique, cf. Exc. προϊόντι) Rectius ita videtur, quam in Cod. προσιόντι. Caeterum Lampr., qui inter omnes, qui res Commodi ſcripſerunt, ipſi maxime infenſus videtur, de eo ſcribit c. 17., eum fuiſſe *capillo — illuminato*; quod iam Bc. ex illo notavit. *Stroth.*

Series requirit *ei*, cum *prodiret* in *publicum*, (quo iam Sb. in N. pr. reſpexit,) cum Noſter non loquatur amplius de Commodi acceſſu ad urbem et ad populum, ſed in univerſum de iis, quae commendarint eum ad populi amorem, in eoque placuerint, aut commoverint admirationem; illudque εἰ π. φ. δ. ἠλ. latius profecto patet, et ad alia tempora etiam, nec ad ſolum in urbem ingreſſum; unde nihil eſt hic, quam ſolennis confuſio et Var. praep. πρὸ et πρὸς, qualis in ſyn. v. προελθ. 1, 5, 4.; ſed in noſtro v. alibi, cf. Obſ. Miſc. A. V. 5. T. 3. p. 62. et Nov. T. 3. p. 24. e., ad Thuc. p. 266. N. 58., ad Polb. Ern. T. 1. p. 905. i., ad Luc. 3, 284. ult. et Abr. L. Ar. p. 24. m., ut ad ſenſum hic eſt eadem res, quae in προελθ. l. l., cum προϊέναι phyſice dicuntur perſonae magnae ex aedibus aulaque in publicum, plateam, templa, rel., quo de nihil ap. Stp. Th., quam Noſtri alius locus, eo pertinens, nec ad Luc. 1, 33. N., niſi a. i. „προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον“ quod adiunctum, ut et alia, v. c. εἰς τὸν δῆμον, it. εἰς τὰ πλήθη, per ellipſin expleveris in noſtro v., quo de ad Vig. p. 639. b. m. Nr. 4. de πρὸ in compoſ. „publice, palam, in publico loco, in publicum, in vulgus, — προϊέναι, *in* publicum *prodire*“ quam notionem impediat iſtud antea εἰς τὸ δημ. diſerte adiunctum; ut putem potius, πρὸ, ut et Lat. reſpondens, in talibus valere *foras* ſ. *extra*, noſtrum *hinaus*, praetereaque ſtatuam hic brevitatem et ellipſin, v. c. τῆς αὐλῆς ſ. τοῦ οἴκου, etc., de quibus nihil ad L. Boſ. Ell., ut ap. G. Th. in Bg. „foras ire, in publicum, (ſed nihil in rem noſtram, at in v.) *procedo*, προβαίνω, προΐημι (leg. πρόειμι) progredi, in publicum ire. — *procedere* propr. dr., qui pompa quapiam, (ſ. cum comitatu) prodit in publicum, (quod adiunctum cum et ipſum reperias ap. Lat., ut ib. l. 83. e Liv. *procedere in publicum*, ſufficiat quoque Gs. prius *foras ire*, cf. Ind. Suet. Burm. it. v. *prodire*, et in hoc Gs. l. 93., ut in) *progredior*, προΐημι, (iterum mendoſe,) in publicum prodire, — *progredi*, i. domo exire ad obeunda negotia“ quo ſenſu et noſtrates dicunt *aus-*

τοὺς δὲ ἐκθειάζειν, λέγον- pro divinitate haberent, di-
τας, αἴγλην τινὰ οὐράνιον centes, iubar quoddam coe-

geben, it. *ausfahren*, cf. de Lat. *procedere* et *proceſſiones facere* Salm. ad Vulc. Gall. T. 1. p. 456. b. N. 7., ubi de imperatoribus explicat „quum irent aliquo“ ſc. ex aedibus ſuis.

τοὺς δὲ ἐκθ.) Hoc loco fuere, qui formam Commodi pro divinitate ſ. argumento divinitatis haberent. Tolerabilius quidem, non tamen vere omnino, iudicant, qui pulcritudinem corporis pro generoſae ſtirpis et generis nobilis indicio accipiunt, v. Theocr. idyll. 25, (38 ſqq.) Eur. Ion. (v. 237. ſqq.) *De Moſe Philo*, (cf. Loesn. ad N. T. p. 187.) Heliod. 2, (34. m. p. 164. e.) it. 5, (18. e. p. 296. m.) et 7, (12. m. p. 373. i.) v. Pric. ad *Apul.* p. 56. ſq. *Leisn.*

Divinitatem Commodi hic quidem plebs ponebant in capillis iſtis rutilantibus et in ſq. αἴγλῃ, cf. Exc. ex Hadrian. Iun., ut de v. ἐκθ. ſenſu recte Stp. ad m. P., e quibus patet, huc reſpicere eum in Th., cum Bud. C. 390, 12., qui etiam univerſe „divinum eſſe exiſtimare“ ut L. Ern. „3) divinum habeo, valde admiror“ ubi deſit caſus perſ. ſ. rei, et pron. *aliquem* ſ. *aliquid*; unde Sb. Ind. hinc „ἐκθ. ſc. αὐτὸν, divinum *praedicare*. Sic 2, 4, 4. 1, 14, 10. 1, 11, 6.“ in quibus locis tamen eſt cum acc. rei, quomodo et hic capi poteſt, ſupplendo αὐτὸ, ſc. πυροειδές τι, ut hoc habuerint pro divina re quadam, pro indicio et ſigno divinitatis, unde appareret, Commodum eſſe perſonam divinam aut certe praeſtantiorem caeteris hominibus, ut quocum eſſet communicatum aliquid divini, ſplendor ille circa caput; ut redeat eodem; neutrum αὐτὸ manifeſto reſpiciente P., ut Sch. fere cum Sb. „*divin.* praed. *aliquid*“ cum Bg. phraſis aeque, ac Gr., ſit ambigua, et *divinitas* dicatur propr. de re, ſed impropr., ut abſtractum pro concreto, de perſ. ac deo, cf. Plin. Pan. 32, 3., tenente G. Th. Gr. n. in v. *conſecrare*, ſed Bud. ac Stp. tantum ex Appian. et Plut., nec mihi praeterea cognitum, niſi ex Heſ. 1, 1133. i., ubi in N. ex Clem. Al., 1562. i. Nr. 17. 1319. e. it. ex Suid. 1, 692. m. 792. m. 809. i. et m., tum e patribus ap. Suic. Th., denique per Indd. de perſ. cum acc. perſ. ap. Luc. 2, 510. l. 40. ἄνδρας ἐκθειάσετε, viros *conſecrabitis*, et ap. Ioſeph. 1, 899. ſ. 7. e. de Caio, ἐκθειάζων αὐτὸν, *ſemet* deum *faciens*, it. de perſ. cum acc. rei ap. Long. Mor. 44, 7. i. πλοῦτον — ἐκθειάσαντες, *opes* in *deorum* numero *habent*, cf. Ind.

αἴγλην) Sic ignis Aſcanio, Laviniae, Servio Tullio, L. Marcio, Maſiniſſae, *circum* tempora *fundi*, et *crinem* creditus *lambere*, futuram eorum gloriam praeciniſſe narratur, ut ait Gronov. Obſ. 4, 3. p. 37. (ed. noſtrae p. 542. e.) *Leisn.* Hinc divorum ſtatuae radiis caput circumdatum habebant; quo pertinet iſtud Luc. in Tim. χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. *Stroth.*

P. negligentem adi. οὐρ. deſeruit Sch. in „αἴγλ. fulgorem *coeleſtem*, radios, alicuius divinitatis indices, οὐρ. *coeleſtem* radium“ memorante Stp. Th. in αἴγ. nihil ſimile, nec Bg. aut P. Lat., ſed monente tantum „eſſe poët. vocab., uſurpatum tamen et in proſa, ut ab Ariſtide“ et ab Ael. V. h. 13, 1. p. 845. e. de Atalanta, *fulgor*, Ind. *ſplendor*, quae ſunt Latt. Stp., (repetita in L. Ern.) una cum *nitor* et *lumen*, cf. Suid. et Heſ. ſine auctoritate, ut nec aliunde habui cum epitheto οὐρ., ſed cum aliis ap. Hom. 'Οδ. ζ', 45., (cf. N. ad v. 42.) et h. in Lun. v. 3. T. 5. p. 107. ἧς ἄπο αἴγλη γαῖαν ἑλίσσεται οὐρανόδεικτος, ex *quo* (f. qua) ſplendor *terram*

περὶ τὴν κεφαλὴν [l] συγγε-γενῆσθαι αὐτῷ [m]. ἴουλοί τε αὐτοῦ κατιόντες [n] ταῖς παρειαῖς

leſte circa verticem ei con- 10. genitum: lanugo etiam eius demiſſa genis eas quaſi flo-

l) Mss. tres π. τῇ κεφαλῇ συγγ. v. N. m) Hic comma in ſolis B. 1., ut in Ms. Bg. data, v. N. n) Comma hic in A. B. Par. et Ox. v. N.

ambit *a* coelo *fuſus*; non tenente G. Th. Lat. Bg. ſubſt. de capite hominum deorumve diſerte, ſed tamen „*iubar* non tantum de ſolis ſ. ſtellae, ſed etiam de cuiuscunque rei ſplendore, (at v. *nimbus* 441, 7.) lumen illud, quod deorum capita tingit, (ſ. cingit,) Gr. μηνίσκος" cf. Fabr. Bibliogr. Ant. p. 354. e. cum Cup. Obſ. 2, 16. i. „*nimbus* — deorum ſ. imperantium" pro his tamen nullo exemplo ſubiecto, quale ap. Plin. Pan. 52, 1. radiatum *caput*, (ad quae cf. Gs. N. et Th., ubi „divinitatem — indicat" it. ad Treb. Poll. in Gall. c. 16. i. T. 2. p. 232. Caſ. N. 1.) cui hoc Commodi exemplum accedat, ſaltem de plebis Rom. opinione, ubi adeo αἰγλ. οὐρ. de lumine illo ac nimbo ceperim.

περὶ τὴν) Loco quarti caſus in Cod. extat π. τῇ κ. Nihil hac caſuum permutatione frequentius; ubi tamen raro definiri poteſt, quaenam lectio ab ipſo ſcriptore profecta ſit. *Stroth.*

De pr. περὶ cum ſubſt. rei, ut loci, in verbis, motum ſ. quietem ſignificantibus, per dat. rei v. Well. Gramm. ed. Fiſch. noviſſ. p. 250. m. cum Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1., per acc. rei Fiſch. ad Well. p. 379. e. Poſſ. Synt. p. 259. e. Abr. Dil. Th. p. 621. e. L. N. T. Schw. p. 1074. b. i. et Krb. p. 500. e. Nr. 9., Ind. R. Or. V. 4. Thuc. Xen. Cyr. Z., Iſ. Ev., Ael. V. h., Fiſch. Pal. et Fab. Aeſ. Hſ., ſed per caſum utr. Vig. p. 635. Stp. Th., ubi et per gen. 3, 246. A. e. it. Abr. Dil. Th. Auct. p. 389. i. e., hic ut in Mss. eſſe poſſit gloſſema, quia Noſter et alibi cum dat. adhibet, aut quia v. συγγ. non eſt v. motus, ſed quietis, cui melius convenire videatur dat., ut tamen et lapſus inciderit iterum in ν et Iota poſtſcripto, ubi Sch. deſerit P. „π. circa *caput*, σ. congenitum *ei* eſſe *radium* circa *verticem*" quod Lat. ſubſt. e P. tenet Bg., fere poëticum, ubi G. Th., pro capite, tacet, ut Stp. Th. de v. συγγίνεσθαι ſenſu Bg., e P. aliquo pacto, cf. tamen L. Ern. „6) ſimul gignor, congignor" it. adeo L. Baſ. v. e. „ſimul naſcor" ſed ſine auctore, quem teneo Luc. 1, 91. l. 88., ubi σῖγμα et ταῦ queritur, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοὶ, privans *me* cognatis *meis*, ut hic, de re cum dat. perſ., quam rectionem novit quoque Stp., non item notionem pro comedere, v. D'Arn. An. ad Gr. Scr. p. 150. m., in qua compararim Lat. *comeſſe*, quaſi pro *cum eſſe*, cf. aliorſum Ind. Xen. Z. Bach. et Geop. it. Heſ. 2, 1286. m. et Suid. 3, 388. i., hic ut vertas, cum eo natum, genitum eſſe, ſ. una cum eo; non tenente G. Th. Lat. Bg. cum dat., ſed „*cognatus*, συγγενὴς, — συμφυὴς, quaſi una natus, — *cognatum* coelum *telluri* Ovid. i. una natum (cum tellure) in chao" unde excuſes, cf. 992, 5. ſqq., ut, qui de nimbo ſcriptores egerunt laudati ſupra ap. Fabric., non eos potui inſpicere, an haberent, quibus ille nimbus diceretur tributus cum nativitate; ut tamen Graeca hic vix aliter patiantur; niſi pr. σὺν tractes, ut in συνεῖναι 1, 2, 2. e., et v. accipias noſtrum pro illo, *nimbum* circa *caput* adfuiſſe *ei*. Ad ſq. §. cf. Exc.

ἐπήνθουν. τοιοῦτον δὴ θεασάμενοι τὸν βασιλέα οἱ Ῥωμαῖοι, εὐφημίαις τὲ παντοδαπαῖς καὶ στεφάνων καὶ ἀνθέων

11\. ribus veſtiebat. Talem nempe conſpicati imperatorem fauſtis acclamationibus omnigenis et coronarum florumque

τοιοῦτον) Bg. in τ. cum P. (h. l. pro *tantum*, i. tam praeſtantem generis antiquitate ac nobilitate et corporis forma, §. 4. e. — 9.) non item in δὴ, (quod iterum cum P. capimus potius,) ſed cum eodem omittit οἱ Ῥ., olim nobis reſtituendum, ignorante Stp. Th. particip. ſq. θεασ. et Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. al. compoſ. προσοράω, quo tamen deponenti aſſequitur tempus verbi Gr.

εὐφημ.) Sch. in „ὑπ. *fauſtis* omnibus *acclamationibus*“ deſerit duo ſubſt. P., cum Bg. inde diſſolvens ſubſt. hic, ut εὖ fiat adi., cuius adv. reddendi rationem in compoſ. non tangit Stp. Th., ſed L. Ern., ut tamen non ſufficiat, nec v. c. cadat in ſubſtantiva, inde compoſita, ubi rectior eſt Vs. per adi. aliquod, ut tamen e contextu ſemper et adiuncto ſubſt. iudicandum ſit, quale adi. deligi oporteat e notionibus iſtius εὖ, utque in univerſum tunc ſufficiat Lat. *bonus*, latiſſime et ipſum patens, etiam hic ad Lat. Bg., pro felix ſ. proſper; reddente Sb. Ind. aliunde ſimpl. per Lat. „ἐ. acclamationes“ L. Ern. ad noſtrum modum ex parte „bonum omen, — honorifica appellatio“ ſed Stp. Th. „fauſta *acclamatio*, paſſim ap. Herodi. l. 1. ἐ. π. ὑ. omnibus *fauſtis* accl. *excipiebant*. — Sed et hiſce in locis quaedam ei εὐλογίας ſignificatio ineſt. Qui enim fauſtis accl. aliquem excipit proſequiturque, eidem et bene precatur“ cf. Caſ. ad Vulc. Gall. T. 1. p. 465. b. e. N. 5. ſqq., ubi p. 468. a. i. „hae acclamationes nihil aliud, niſi vota et laudationes erant. Fere autem a vocis incipiebant“ et ad Suet. Aug. c. 57. e. revertentem *ex* provincia *non* ſolum *fauſtis* ominibus, *ſed et* modulatis *carminibus proſequebantur*, idem „εὐφημίαις, quam vocem h. l. per *fauſta nomina* ſ. *omina* vertere poſſis eodem ſenſu“ ut et h. l. fuerint clamores ac voces, quibus optarent vitam, adventum et imperii ſuſceptionem adminiſtrationemque felicem ac diuturnam, ſed et laudarent nominarentque Commodi quaedam bona ac dotes, in ſuperioribus a Noſtro memoratas, cf. ad Capit. Max. et Balb. T. 2. p. 155. m. Caſ. N. 3. a. „*fauſta*, εὔφημα“ quo ſpectat G. Th. v. e., ubi et Bg. formula ex Suet. Othon. c. 6. e., ſed in ſubſt. Bg. ἐπιφώνημα, cf. de ritu hoc acclamandi ap. veteres Fabr. Bibliogr. Ant. p. 542. e. ſq., qui laudati ibi an Noſtri loca tetigerint, neſcio.

παντοδαπ.) Leisn. in m. Ox. „alibi πάσαις εὐφ., i. omnis generis. Sic *vir bellorum* omnium *peritiſſimus* Cic. p. l. Man. 23.“ e., cf. infra 2, 2, 21., 1, 13, 13., ad quam notionem ſanè explicari debet in N. pr. *omnibus* Sch. et Stp., qui in Th. v. παντοδ. quoque cum Bg. aliunde, ap. G. Th. cum παντοῖος, cf. §. 4. m. ad πάντα ἐπ. ἄνθη, pro quo hic variatur, ponente Sch. ad omnia Noſtri „omnifarius, *omnis generis*“ cf. Suid. 3, 21. m. παντοδαπὰ, παντοῖα, *omnigena*, p. ſq. i. παντοίας, — ποικίλης καὶ παντοδαπῆς, non coll. ad Heſ. 2, 855. m. cum N. 6. Ind. Xen. Z. Pol. et ap. Dem. ſine Ind. 71, 19. 378, 24.

στεφάν.) Sparſio florum et coronarum ſolennis Romanis in honore et benevolentia teſtanda, add. 4, 8, (19. e.) et 8, 7, (4. e.) it. Tac. 14. A. 61, 1. *Octaviae* imagines *geſtant* humeris, *ſpargunt* floribus, *foroque*

βολαῖς ὑπεδέχοντο. ὡς δ' 12. ſparſionibus excipiebant.
εἰς τὴν Ῥώμην εἰσήλασεν, εἰς Ut autem Romam ingreſſus

ac templo ſtatuunt, ubi v. Lipſ. N. Apud Capit. in Marco (c. 4. p. 304.) Salii *coronas* iaciunt *in pulvinar* dei *ſui*, ubi v. Salm. *Boecl.*

Leisn. non modo in m. Ox. laudarat quoque locum Tac. (ubi N. e. excitatur Noſtri hic ſine Vs., ſed cum τοιοῦτον δὲ — ὑπεδ., pro δή, per mendum haud dubie,) ſed etiam in m. Ing. ſignarat „Paſchal." innuens Paſchalii lib. de Coronis, quem et laudat Fabr. Bibliogr. Ant. p. 717. i., ſed p. 715. m. alios de ritu ſpargendi flores, in quibus non inveni Tractatum de phyllobolia ſ. florum et ramorum ſparſione cum Diſſert. Dieterici de ſparſ. florum, opera Io. Nicolai editum duoden. Francof. 1698., quem in manibus habui, ubi, agens c. 6. de diſtinctione *phylloboliae* in publicam et privatam, dicit p. 40., priorem eſſe, qua viae, per quas honorandus ingreſſurus erat, floribus conſpergebantur, uſus p. 42. e. Noſtri teſtimoniis, etiam h. l. „ubi refert, Populum Rom. Commodi adventum in urbem Romam εὐφ. — ὑπ. *fau*[illegible]*is* omnimodis *accl.*, nec non *coronarum* florum *que* ſparſionibus *excepiſſe*" ubi tamen anguſtius eſt illud de *viis* modo conſperſis, cum et ſparſerint in perſonas ipſas in earumque currus, quale quid et hodie fit, et ipſe tangit p. 64. m. in phyllob. privata; ut omnino ille non eſt ſeverus ſcr[illegible]tor, etiam c. 10. de eius rei cauſa p. 69. ſqq., ſed diligentior ſubiecta Dieterici opella, ubi p. 128. diſtinguit flores ſertos ac ſolutos, quod et h. l. animadvertitur, ubi ϛέφανοι ſunt coronae e floribus, ſ. flores, in coronam coacti, ſed ἄνθη flores ſoluti, non nexi; non me capiente noſtra per hendiad., pro ϛεφάνων ἀνθεινῶν, coronarum *florearum*, quanquam ſimilia ib. affert p. 130. e., cum res utr. vera ſit, cf. p. 132. ſqq. 154. i. ex h. l., tacens de cauſa in hac quidem parte atque occaſione, qua hic utimur, in principum adventu; quorſum Caſp. Barth. Adv. l. 34. c. 9. e. p. 1562. „floribus ab antiquis ſpargebatur, qui honore aliquo inſigni mactari commeruerat, qua ſparſione favor inſignis declarabatur" ſubiiciens locum e Floro et Noſtro, ſed Stp. Th. 1, 666. e. cum h. l. e P. p. 443. D. e. et 3, 1025. G. etiam tantum honoris cauſa factum ait, ſed ut cauſa, quare floribus iſtis duplicis generis fecerint olim et adhuc faciant, mihi videatur non tam in odore faciendo et re ſuavi obiicienda, quam quia in floribus eſt aliquid laeti ac boni; ut adeo floribus ferendis ſpargendisque non modo ſignificetur animi quaedam laetitia ob alicuius praeſentiam et felicem adventum, ſed et illud, ut laeta omnia, bona ac fauſta in aliquem velut coniiciantur eique tribuantur; in quo tribuendorum bonorum ſtudio ineſt benevolentia, ut honor in eo; quod id fit ex opinione ac cogitatione dignitatis, praeſtantiae et virtutis alienae; in v. ὑπ. ut ſuppleatur pron. αὐτὸν, e pr. τὸν β., quod med. cum paſſ. §. 3. convenit in ſenſu, extra tropum, ut ſit, in venientem aliquem adhibere acclamationes et ſparſiones florum.

εἰς τ. Ῥ.) h. e. vel curru, vel equo ingreſſus eſt, v. Per. ad Ael. V. h. 12, 58. (i.) Sic Herodi. 4, 8, 20. Rediit Commodus Romam illo ipſo anno U. C. 933., quo pater obierat. Lampr. c. 12. (in Comm. p. 508. e.) Memoria huius adventus numo celebris eſt ap. Mediob. p. 245. ADVENTVS AVG. it. ap. Haverc. in Numophyl. Chriſtinae p. 124. *Leisn.*

Cf. ad Lampr. l. l. Caſ. N. 10. et p. 481. *Romam ut rediit, ſubactore ſuo Antero poſt ſe in* curru *locato*, ita *triumphavit*, rel. it. Spanh. de Pr.

τε τοῦ Διὸς τὸ τέμενος καὶ eſt, Iovis templo ac caeteris

et u. n. 2, 621. i., ubi agitur de adventu imperatorum in eorum numis „id nempe iuxta conſuetum imperatorum morem factum eſt, ut e profectione in Italiam ſ. provincias reduces, aut in primo etiam eorum poſt ſuſceptum imperium in urbem Romam adventu, non cum rheda ſ. vehiculo, ſed equo vecti, interdum etiam pedibus, eam ingrederentur. Prius illud abunde evincunt — id genus equeſtris in urbem ingreſſus, toties conſignata in numis aliisque monumentis memoria, (ubi et exhibetur numus, in quo imperator, equitans cum haſta, et mulier, praecedens cum lauri ramuſculo et cornu copiae, quae iſti *felicitas* eſt, et ſequuntur tres milites.) — Alterum vero, ut nempe usque ad portas urbis equo vecti, pedibus tum eam introirent, ſicut eos pedibus interdum ab urbe Roma profectos, modo de Caracalla diximus, illuſtre in Severo — exemplum narrat Dio l. 74. p. 839. πράξας δὲ ὁ Σεβῆρος ταῦτα, ἐς τὴν Ῥώμην ἐσῄει, (quod hic eſt Bg. e P. Lat. ſeverum,) καὶ μέχρι μὲν τῶν πυλῶν ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἐσθῆτι ἱππικῇ ἐλθὼν, ἐντεῦθεν δὲ τὴν πολιτικὴν ἀλλαξάμενος καὶ βαδίσας, *his* rebus *confectis* Severus *Romam* venit, *equo* quidem *inſidens* usque *ad urbis portas*, veſte *equeſtri* amictus, *inde* urbana *indutus* ſ. togatus *pedibus introiit.* Cuius equidem poſtremi facti ea ratio fuiſſe videtur, quod, ut de primo Severi in urbem adventu tradit Herodi. 2, 14, (4.), ſenatus univerſus, ipſique proinde Coſſ., ad portas urbis eum conſalutarent" quod et cadit in Noſtri ſupra §. 4. i.; hic reddente Sch. v. „εἰσηλ. intravit *Romam*" ſed Sb. Ind. „equo invectus" ut Stp. Th. 1, 1169. e. „invehor, ingredior equo ſ. curru" e Bud. C. 1244, 45. aliunde, mihi ut videatur in hoc v. deeſſe ſubſt. aliquod, ἅρμα ſ. ἵππον, qualem ellipſin ſtatuunt in ſimpl. ἐλαύνειν, v. L. Boſ. p. 36. e. 156. m. 219. m., cum repererim plena haec ap. Dion. H. S. T. 1. 350, 17. κἀπειδὴ πλησίον τῶν πολεμίων ἐγένετο, πρῶτος εἰσελαύνει τὸν ἵππον, *primus* equum *in* adverſos — *concitat*, et Fab. Aeſ. 58, 2. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐπέστη πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἔνοπλος ἀνέβη τὸν ἵππον, πανταχόσε τοῦτον ἐλαύνων, καὶ δὴ καὶ μέσον τῶν πολεμίων εἰσήλασε, quo in v. Ind. „pro εἰς μεσ. (recte, non item) in *medios* hoſtes *invectus eſt*" cum in hoc v. εἰσηλ. repeti debeat e pr. τοῦτον, ſc. τὸν ἵππον, *quoquo* verſum *eum* agens, *tandem* et *medios* in *hoſtes* eundem *egit* ſ. *adegit*, ſed ap. Weſſ. Obſ. Var. 2, 4. p. 152. m. e Dion. Caſ. ἐφ' ἵππους ἐσελάσαι, pro quo recte ille legit ἐφ' ἵππου, ut p. ſq. e. ἐπὶ κέλητος ἐς τὴν πόλιν ἐσήλασε, equo *in* urbem *invectus eſt*, ob quod adiunctum hic ſaltem aſſumas pron. ἑαυτὸν, cf. Abr. Dil. Th. p. 673. e. cum L. Boſ. Ell. p. 102. i. 104. i. in affinibus ἄγειν et βάλλειν, cf. Heſ. 1, 1118. m., quod non videtur pertinere ad Hom. in N. Ὀδ. κ, 83., ubi potius (cf. Obſ. Miſc. A. V. 10. p. 306.) εἰσελᾶν et ἐξελᾶν capiendum act., ex ovili pecus ad paſcua agere, et iterum ex paſcuis in ſtabulum cogere, de paſtoribus; ubi etiam ſubſt. et caſus pecoris deſit, it. ib. p. ſq. m. εἰσήλασεν, εἰσῆλθεν, it. εἰσηλεῖν, εἰσάγειν, εἰσελαύνειν, non coll. Suid. 2, 32. e., ſufficiente nobis h. l. *einziehen*.

τὸ τεμ.) Bg. e P., tenente Stp. Th. ſaltem notionem univerſam pro „delubro, fano, — Luc. νεώς τε ἀνέστησαν, καὶ τεμένη καθιδρύετο, *et* delubra *ſtatuebantur*" Gs. 3, 148. l. 22. *templa* excitare *et* loca *conſecrari*; ubi ſimiliter νεὼς cum τεμ., ſed ut hoc ibi aliter capi queat, quam hic, ubi i. q. ſq. νεὼς, cf. ad Ael. V. h. 6, 1. p. 439. b e. N. 3. cum Ind.; ad Poll. 1, 6. N. 38., Caſ. ad Ath. 2, 776. e., Duk. ad Thuc. p. 291. N. 77.

τοὺς ἄλλους νεὼς ἀνελθὼν, εὐθὺς τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τοῖς ἐν Ῥώμῃ καταλειφθεῖσι °) στρα-

fanis ſalutatis, ſtatimque Senatui et iis, qui Romae relicti fuerant, militibus gra-

o) Ms. Schott. καταυλισθεῖσι. *Sylb.* v. N.

Rsk. ad Polb. p. 712. e. Ind. Dion. H. S. T. 1. Fiſch. Aeſch. Xen. Hell. Mor. it. Cyr. cum Z et Pol., ſed Ind. Sb. „fanum cum area" ap. G. Th. in Lat. Bg. *templ.* cum Grr. al., ſed „*fanum*, τέμενος, ναὸς" ut Suid. 3, 445. e. τεμένη, ναοὶ, ἱερὰ, templa, *delubra*, it. Heſ. 2, 1363. m. cum Ind. Dem., de acc. plur. νεὼς non bene, opinor, dubitantibus ad Luc. 3, 263. N. 3. p. ſq. N. 35., ignorante quidem eum Stp. Th., non tamen univerſam formam Atticam, cf. Moer. p. 265. Herodi. Gramm. p. 439. Ariſt. Av. v. 613. ſ. 611. *fana*, ut de ſing. Ind. Ael. V. h. *Dion. H. S. T.* 1. Fiſch. Pal. et Aeſch., ubi ſyn. νεὼς τῆς Ἥρας, Ἡραῖον et τὸ Ἡραῖον τέμενος, Heſ. 2, 674. i. Suid. 2, 611. m., ut de Bg. ad v. ἀν. fere e P. tropico Exc. ad 1, 2, 5. m., h. l. ob adiunctam pr. εἰς pro ſimpl. Lat. *ire*, cf. 1, 5, 4. m. aut adire, venire, convenire; ut capiendum quoque ap. Ael. V. h. 3, 37. p. 294. l. 4., ubi gloſſema eſt V. L. συνελθόντες, quanquam per me licet, ſi quis cogitet vim praep. vulgarem de templis, edito loco ſitis et de ſcalis ante fores; tacente hic Noſtro cauſam, cur adierit Commodus templa, ut faceret vel ad repetendum ſacrificium ſub initium imperii, iam in Pannonia factum, vel ob reditum in urbem ſalvum, v. 1, 5, 4.

τοῖς ἐν Ῥ.) Lectio Ms. Sch. καταυλισθεῖσι, quanquam in litteris vulgatae reperienda, tamen videtur orta e gloſſa, nec e P. aliquid definiendum, nullum in hac regione participium proferente, ubi ex utr. lectione pr. ἐν ſtat pro εἰς, Lat. *ad*, prope, *iuxta*, cum caſtra *Praetorianorum*, quos hic P. recte intelligit, a Noſtro per periphraſin indicatos, conſtet extra Romam fuiſſe; quanquam ἐν proprie etiam valebit de ea Praetorianorum parte, quae excubias egit in aula imperatoris, in urbe adeo degens; a quibus abit Vern. vet., intelligens urbis praeſidium, quo de, diverſo illo a Praetorianis, cf. Lipſ. de magnit. Rom. Op. T. 3. p. 27. e., quibus militibus urbanis per ſe non repugnat contextus, et quod agitur hic de fide in imperatorem, ad quam hi aeque, ac Praetoriani univerſi, haud dubie adſtricti, nunc eandem ſervarant, cf. ad v. Schott. Diod. S. 1, 579. l. 42. et Xen. Ἀνβ. Mor. 7, 5, 9. e, et ap. Noſtr. 8, 5, 20. ſimilem Praetorianorum periphraſin τοῖς στρατιώταις, οἳ πρὸς τῇ Ῥωμαίων πόλει στρατόπεδον εἶχον ὑπὸ τὸ καλούμενον ὄρος Ἀλβανὸν, e quo loco et ipſo Ms. Sch. auctor hauſerit, cum taceant Mss. rel., omiſſum a P. adv. εὐθ. reddente Sch. cum Bg., ſed „κ. relictis Romae miſitibus, ὁμ. *quum* gratias *egiſſet*" quam formulam et Bg. ſervat, e P., it. Stp. Th. 4, 361. i. hinc, aut ex 4, 4, 12. e., quem locum poſtr. profert ſolum v. ὁμ. 2, 635. G. e Bud. C. 1122, 49., etiam Abr. Dil. Th. p. 507. m., rem ſic me concipiente, ut ὁμολογεῖν χαρ. ſit propr., profiteri donum aliquod, ſ. fateri, ſe accepiſſe donum, aut daturum eſſe id, ex animo grato ac memori beneficiorum acceptorum, et in χ., propr. adi., deſit ſubſt., v. c. δῶρα, in primis, ſi formula adhibetur de hominibus erga homines, ſed quoque θύματα ſ. ἱερεῖα, ſi erga deos, v. Ind. Gs. Chr. et L. Boſ. Ell. p. 145. e. 150. m., ſed, quoniam cum donis, quae aut pollicemur, aut exhi-

τιώταις χαριστήρια ὁμολογήσας τῆς φυλαχθείσης πίστεως, εἰς τὴν βασίλειον αὐλὴν ἀνεχώρησε P.	tiis actis ſervatae fidei, in aulam Palatinam receſſit.
Χρόνου μὲν οὖν τινος ὀλίγων	Tempore equidem pauco:

p) Ms. Ba. ἀνεχώρησεν cum ν ἐφελκ. ante conſonam, v. 1, 6, 19.

bemus ex grato animo, fere coniuncta ſunt verba, quibus teſtificamur obſtringimusque gratum animum, qui ſentiat ac intelligat, ſibi bene factum eſſe, et eo laetetur, atque beneficiorum auctori bene cupiat, inde factum eſſe, ut χαρ. ſimpliciter eſſent i. q. χάριτες ſ. χάρις, et hinc ὁμ. χ. fateri *gratias*, ſ. dicere, atque adeo i. q. Bg., et infra 2, 2, 6. e. θεοῖς χάριτας ὁμολογεῖν, cf. Schol. ad Ariſt. Plut. v. 1055. e. 1198. et ad v. ſq. Hemſth. p. 475. b. Ind. Xen. Cyr. Luc. 3, 231. e., qui fuerit locus Stp. (χαρ. τροφῶν ἀποδιδόναι τῇ πατρίδι, *reddere* gratias *patriae*, nomine *educationis*,) cum ibi de patria ſermo ſit., ſed proprie tantum χαρ. τρ. ἀπ., ſc. αὐτῇ, τῇ πατρίδι, praemia *pro* alimentis *rependere*, ubi pr. l. 81. ἀπονέμειν χάριν, tum Ind. Ael. V. h. χ. θύειν, ubi potiora ſunt ſubſt. illa θύματα ſ. ἱερεῖα, cf. Vig. p. 50. a. e. Heſ. 2, 1543. m. Suid. 3, 657. m., etiam hic Noſtro brevius verſante, nec dicente, ubi gratias egerit Commodus vel militibus, ſ. ſenatui, ut Xiph. Sb. 374, 36. modo ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ πρὸς τὴν γερουσίαν διαλεχθεὶς, ἄλλα τέ τινα ἀπελήρησε, καί τι καὶ τοιοῦτον, poſtquam *Romam* venit, *orationem habuit* in *ſenatu*, in *ea* que *meras* nugas *dixit*, ſed nihil deinceps de gratiis diſerte.

τῆς φυλ.) Ea vis hic v. φυλάττειν, quae 8, 7. 8. φυλάσσοντες ὅρκους (τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον,) et ap. Eur. Ion. v. 735. ἀξίων γεννητόρων ἄξια ἤθη φυλάσσειν, dignos *claris* maioribus *mores* ſervare. *Leisn.*

Etiam Sb. Ind. ex h. l. cum Bg. e P. reddit v. utr., non tenente Stp. Th. v. cum ſubſt. πισ., at notionem illam pro Lat. *ſervare*, h. l. pro conſervare, retinere, non opprimere, ſi πισ. de animo ſumitur, ſed pro non violare, nec contra facere, ſi de verbis et ſacramento militari, cf. 1, 5, 24. e., G. Th. in v. Bg. 415, 57. „fidem *ſervare*, i. praeſtare promiſſum“ Dion. H. S. T. 1. Ind. „τὴν πίστιν φ. τοῖς δανείσασι, *fidem* ſerv. *cred.*, φ. τὰς ὑποσχέσεις“ et ſyn. infra ap. Noſtr. 7, 9, 7. Μαξιμίνῳ τηρεῖν τὴν πίστιν καὶ τὸν ὅρκον, ubi πισ. maxime ad animum refertur, ſed ὁρκ. ad corpus et verba et ritum externum; illud Eur. quidem etiam adhibente Kypk. 1, 94. e., ſed non loco iuſto, cf. Krb. L. N. T. et Decr. Ath. p. H. p. 430. ſq.

εἰς τ. β.) Bg. in β. α. e P., cf. 1, 5, 27. e., ſed in v. ἀν. ſeverius proprieque, pro rediit, vim retinente praep. ſuam, cum et ante ibidem fuerit, cf. 1, 5, 14., e Noſtri tot locis ſimilis notionis nullum tenente Stp. Th., ſed tamen notionem, pro „redire, *ſe recipere*, (ut P. hic) reverti“ variante Noſtro pro 1, 5, 27. e. εἰς τ. β. ἐπανῆλθεν αὐλὴν in v. ſyn., ſed in rel. alio ordine.

χρόνου — τινος) Subaudi ἐντὸς, aut hic gen. cum τιμ. erit conſtruendus, ut τιμὴ χρόνου idem valeat, atque τιμὴ, ἐπὶ χρόνον τινὰ διατείνουσα *Reisk.*

Prior ratio eſt potior, quam et Lat. Intp. uterque ſequitur, ex-

ἐτῶν [q] τιμὴν πᾶσαν ἀπένεμε [r] τοῖς πατρῴοις φίλοις [ſ], πάντα τὲ [t] ἔπραττεν, ἐκείνοις [u]	rum annorum honorem omnem tribuebat paternis amicis, omniaque agebat, illis con-

q) Comma hic A. al. cum Ms. Bg., ne ad ſq. τιμ. trahatur, v. N. r) al. ἀπεν. *Leisn.* in m. Ox. 2., quae cum ſocia habuit ἐπεν. e Par. mendoſe. ſ) Hic colon in Ms. Ba. cum A. 1., ut punctum in A. 2. t) δὲ B. 1. R. mendoſe, quanquam non per ſe. u) B. 1. L. cum Par. 1. ἐκείνοις, unde B. 1. R. ἐκεῖνοις, quaſi emendatiori accentu.

preſſo gen. Gr. per abl.; quem caſum utrumque temporis, in notione durationis, adiuvamus vulgo aliqua praep., Lat. *in*, ſed pro intra, et Gr. ἐπὶ, cf. L. Boſ. Ell. p. 505. e., ſed ſine Vs., (ubi Luc. ſunt 1, 382. l. 99. et 386. l. 60. Gs. etiam per abl., ſed 2, 532. l. 77. ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας, *in* eundem *diem*, pro quo et valet Lat. *ad*, noſtrum *auf*, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) aut διὰ, cf. 1, 4, 7. 18. et L. Boſ. Ell. p. 475., ap. quem ne *habetur* quidem illud Rsk., quanquam de tempore diſerte adhibitum, cf. Ind. Xen. Pol. Z. et Stp. Th. 1, 1201. G. m. qui et 4, 642. i. v. χρ. ipſe talem gen. temporis reddit, ut volumus „Xen. ὀλίγου χρ. παρέσομ, intra *breve* tempus *aderit*“ non habens ib. ſimile quid noſtro, ubi ſubſt. χρ. ſit ſimul cum alio ſubſt. temporis, ut h. l. ἐτῶν, (ubi Sch. cum P. ſed in χρ. noſtrum locum ſine Vs. ſubiicit illi 1, 6, 1. ὀλίγου μ. ὁ. τινος χρ, quocum Noſter variat non tantum ordine ſubſt. et pron., ſed et addito gen. ἐτ., huicque accommodato adi. ὀλ., forte ut pr. formulam temporis magis definiret,) nec in v. ἐτ., nec 2, 11. B. m., niſi „καιρῷ χειμῶνος“ ut alio ſenſu ap. Xen. Mem. S. 1, 4, 12. e. περιγράψαντες τοῦ ἔτους χρόνον, Th. V. 4. p. 48. *ut* certum *anni* tempus *eis praeſcripſerint*, per Indd. nihil me reperiente, quam τριετῆ, τετραετῆ etc. χρόνον, v. Dion. H. S. T. 1. v. ἐτ., neque in G. Th. et Lat. Indd., ſed ap. Corn. N. 2, 9. e. inverſam rationem, *annum* mihi *temporis* des, rel., ubi nec in N. aliquid, niſi V. Lect., cf. de Bg. in τινὸς 1, 6, 24. i., ubi et §. m. de Lat. temporis abl., per *intra* explicando in οὐ πολλῷ χρ.

τιμὴν) Leisn. in m. Ox. „1 Petr. 3, 7.“ ubi ſane eadem formula, ad quam v. Kypk. 2, 434. e., nec tamen e Noſtro, cuius unum modo locum in v. tenuit Bud. C. 1023, 33., unde Stp. Th., qui phraſin cum Lat. Bg. novit e Luc. (ubi eſt 1, 200. l. 86. ſine Ind., niſi v. τιμ. e., ubi et alius adhuc,) it. ex Iſ. Pan., ubi bis i. et e. fere, ed. Mor. p. 3. e. 128. i., pro quo Dem. cum aliis Noſtroque alibi νέμειν τιμὰς, per ſimpl., quomodo reddunt Gr. compoſ. cum Bg. etiam alii, quia Lat. non dicunt *attribuere* alicui *honorem*, ſed tamen per alia compoſ., ut *impertire* et *exhibere*, ad ſenſum paria, quorum prius adhibet Bud. l. l. et poſterius hic P., cf. ſubſt. τιμ. de principe erga cives etiam 1, 4, 7., hic mox ſequente eius parte aliqua, dum Commodus amicorum ſequitur conſilia, quia approbat et pro bonis ac ſalubribus ea habet, in qua opinione ac cogitatione boni, amicorumque ſapientiae et prudentiae honorem ponimus, cf. Suid. 1, 287. e. ἀπόνεμε, ἀπόδος, redde, *tribue*, ſed Heſ. 1, 474. i. ἀπονέμει, παρέχει, δίδωσιν, ſine N.

πάντα) Sch. in v. „ἐπρ. gerebat *omnia*“ in σ. cum Bg. faciens, ubi, contrahente P. duas enunciationes in unam, ſed ad adi. π. explente ſubſt. πράγματα, explicabimus particip. per Lat. *ita*, ut *uteretur*, ad omnia, illis conſiliariis, illorumque conſilio, ſ. per *dum* cauſae modive, it. per

συμβούλοις χρώμενος. ἐπεὶ 2. ſiliariis utens. Poſtquam δὲ τὴν πρόνοιαν ἐνεχείρισε τῆς vero imperii curam aſſum-

copulam *et*, cf. ad v. χρ. cum dat. perſ. duplici Stp. Th. 4, 587. G. e. p. ſq. C. et Dem. ſine Ind. 209, ult. et diſerte 659, 14. ἂν ἐμοὶ χρῆσθε συμβούλῳ, 1330, 15. τούτῳ χρώμενος σ., cf. 617, 25. 81, 6., qua in formula licet ſupplere ὡς ante ſubſt. perſ. aeque, ac facimus in v. hoc ante ſubſt. rei, cf. Fiſch. The. p. 8. a. e., tacente L. Boſ. Ell. p. 565. ſq., cum P. liberius agente Vs. ad Ael. V. h. 12, 1. p. 712. l. 4., cf. Ind., ſed cum Bg. ſevere Gs. ad Luc. 2, 189. l. 43., in quibus aliisque locis v. χρ. retinet propriam notionem quodammodo, pro Lat. *adhibere*, non item alibi in eadem conſtructione, ut in Stp. χρ. τινὶ φίλῳ ſ. ἐχθρῷ, ubi ſane ad ſenſum ſubſtituas Lat. *habere* ſ. *experiri*, cf. Ind. Xen. Cyr. Z., at rurſus alia notione ap. Luc. 2, 511. l. 68. ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα, pro *heroibus* illos *tractamus*, i. reputamus, ſ. gerimus nos erga eos, agimus cum illis, ut cum her., cf. Ind. Xen. Cyr., quas tres notiones non habet Vig. p. 315. ſqq., ſed modo p. 317. a. m. aliam quartam, quae ib. ſexto propoſita eſt loco „χρ. τινὶ λέγοντι, *aliquem* inducere *loquentem*" propr. adhibere, cf. Horr. Miſc. Cr. p. 10. m., hic quidem, dum cum συμβούλοις copulantur φίλοι, qui et ipſi ſunt alias *conſiliarii*, moleſtius negotium habentibus noſtratibus, quam Gr. et Lat., qui in ſubſt. φ. reſpiciunt ſimul vim eius propriam, ſed cum adiuncto ſ. notione quadam ſecundaria, ut ſint amici, qui proprie dicuntur, h. e. amantes principis commodorumque eius, ſed illi circa principem, a latere eius, et in miniſterium, auxilium ac conſilium comparati, et tituli honeſtioris rerumque maiorum miniſtri; unde nos facile hinc expediemus, ſi ſubſtituamus illud adiunctum, quod et uſus iam ſuſcepit, vertendo τοὺς φ. *die Miniſter*, quos ſaeculum vetus minus barbare appellabat *die Diener*; quae quidem pertinent potiſſimum ad ſeveram vertendi rationem, quae retineat Gr. συμβ., ut concretum; quo mutato liberius in abſtractum, ut fiat ſuperius, *illorum* conſilio *utens*: etiam φίλοις, pro *conſiliariis*, locus in noſtra lingua fuerit, ſine tautologia inani.

τὴν προν. ἐνεχ.) Exp. *poſtquam* imperii *curam* ſibi *commiſit*. Nam hic P. nimis ſibi indulſit. *Oxon.* Ven. ἑαυτοῦ ſine ſenſu; niſi excidiſſe credamus ἑτέροις poſt ἑαυτοῦ. Tribus autem potiſſimum rationibus adducor, ut id ad veritatem proxime accedere putem. Primum quia tota orationis ſeries id requirere videtur. Namque πατρῴοις φίλοις, quorum antea conſilio utebatur, opponuntur οἱ ἕτεροι, quibus poſtea imperium tradidit. Forſan dices, *ipſe* iis opponitur. At ſtatim narratur, *ipſi* imperium curae non fuiſſe, ſed potius illud Perennio filiisque eius tradidiſſe, quod aperte noſtram ſententiam confirmat. Deinde quia verbum activum ἐγχειρίζειν melius convenit ad ἑτέροις, quam ad ἑαυτῷ, quod poſterius valde inuſitatum foret: immo affirmare auſim, id nullibi obvium eſſe; neque Herodianus, qui ſaepiſſime hoc verbo utitur, alias ſic dixit. Contra iisdem fere verbis utitur infra c. 9. (§. 2.) τοῖς υἱοῖς ἑαυτοῦ — ἐγχειρίσαι πρόνοιαν τῶν Ἰλλυρικῶν στρατευμάτων, et 3, 2, (2.) Αἰμιλιανὸς, ᾧ τὴν προν. ἐγκεχειρίκει, et paſſim in aliis locis, quibus addo locum Ael. V. h. 6, 1. ἑαυτοὺς ἐνεχείρισαν αὐτῷ, in quibus omnibus ſervatur tranſitiva verbi activi ſignificatio. Si illud dicere voluiſſet Herodianus, Commodum non amplius paternis amicis obſecutum, ſuo arbitrio imperaſſe: dicendum illi fuiſſet, τὴν πρ. τῆς ἀρχῆς ἐδέξατο vel ἀνεδέξατο

ἀρχῆς ἑαυτῷ [x], ἐπιστήσας ſit ſibi ipſi, praefecto Prae-

x) Ms. Ba. τ. ἀρχ. αὐτοῦ, Ms. Ve. τ. ἀ. ἑαυτοῦ, at Ms. Vi. modo „ἑαυτῷ — ἑαυτοῦ" v. N.*

αὐτὸς, ut infra 2, 3, (12.) δέξασθαι τὰ ἐγκεχειρισμένα. Denique quoque Pol. ſic legit, uti ex illius verſ. patet, *cura dein* totius *imperii* aliis *demandata.* Quare non dubito, quin ἑτέροις in textum recipiendum ſit. At hoc non ſatis conſtat, utrum loco eius tam ἑαυτῷ, quam ἑαυτοῦ eiiciendum, an ἑτέροις huic ſuperaddendum ſit. *Stroth.*

Ad tuendam lect. vetuſtam haec videntur prodeſſe. Primo ſane dicetur, ἑαυτῷ opponi illis pr. πατρ. φίλοις, ut ſeries ſit, non amplius Commodum adhibuiſſe conſilia veterum illorum patris amicorum, ſed ſine iis ſolum reip. curam geſſiſſe, ab initio quidem. Sed cum Perennius veniſſet in eius familiaritatem: ille Commodum non modo deduxit ab omni cura negotiorum publ. ad mollitiem et delicias, ſed etiam adduxiſſe potuit, ut paternos amicos ſperneret, ſibique vindicaret ſoli rerum adminiſtrationem, ſpe fretus, fore, ut ita per Commodi ſtultitiam ignaviamque ad ſe denique devolveret omnia, cum et §. 4. Noſter narret Perennii artes eiusmodi, quibus amicos illos Commodo reddiderit odioſos ad necem usque. Sed de v. ἐγχ., praeter dicta ad 1, 5, 9. e., haec modo cognovi, non habere Stp. Th. exemplum cum acc. rei et dat. perſ., niſi phyſico et proprio ſenſu, non autem improprio, ut hic, quanquam hoc improprio quaedam cum acc. rei ſolo, ſine illo dat. perſ., quibus add. Ind. R. Or. V. 7. Iſ. cum Dem. Ael. V. h. Sb. e Zoſ. 1, 40, 5. et Rs. ad Polb., tum haec ſcribere D'Orv. ad Char. p. 246. e. „ἐγχειρίζειν et ἐγχειρισθῆναι, pro πιστεύειν et πιστευθῆναι, de rebus, ut ita dicam, non corporalibus, uti πρόνοιαν, ἐπιμέλειαν, puto priſcis purioris Atticismi Auctoribus rarius uſurpari, ap. alios paſſim" recte, cum illos rerum acc. repererim modo in Ind. Dion. Caſ., et praeterea v. ἐγχ. cum acc. perſ. in Ind. Xen. Cyr. et Ioſeph., cum dupl. caſu perſ., et dat. et acc., in Ind. R. Or. V. 4. Xen. Bach. Z. ex Ageſ., Ael. V. h. Plut. Hſ. Gem. Pleth., cum acc. perſ. et dat. rei R. Or. V. 7. Ant., ubi et ſimul cum adv., quale etiam de re, ſed ſine omni caſu ap. Xen. Oec. 8, 10. e., ubi Vs. ed. Th. V. 4. p. 328. explet caſus rei ac perſ. Iam, de quo Strothus quaerebat, quanquam non extat ap. alios v. ἐγχ. cum acc. rei et dat. perſ. iſto pron. ἑαυτῷ, et ſolus Noſter hoc v. ita rexit, et tantum hic, nec alibi iterum: tamen propter id ſolum lectio quaedam et rectio nondum videtur eſſe tentanda, ſed quaeritur hoc, an talis conſtructio vitioſa ſit, quoad vel ſenſum, vel uſum loquendi et analogiam. Igitur, ut vidimus, ap. alios eſſe cum noſtro v. dat. perſ. aliquem: ita et Noſter ei tribuit eiusmodi quendam dat., pron. recipr. ἑαυτῷ, qui primo vitii nihil habet a ſenſu, quia, ſive Noſtri formulam reddas cum Ox. e Stp. ad m. P., ſive cum Bg., ſemper exiſtit ſenſus commodus, quique nitatur analogia linguarum et ſimilibus formulis ſcriptorum Lat., in quibus nemo quid vitioſi quaerit, ut recte dicatur *aliquis* committere ſibi *aliquid*, ſ. *aſſumere* ſibi *aliquid*, quia dicitur *aliquis* quid *ſibi* vindicare, *arrogare*, tribuere, *iniungere.* Atqui haec paria ſunt noſtro Gr. ἐγχ. τὶ ἑαυτῷ. Deinde ſolenne eſt Noſtro, activa verba cum pron. recipr. ponere pro med., cf. 1, 2, 5. m. Sed Thuc. in his 373, 80. ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους ἡμῶν ἕνεκα μᾶλλον ἡγούμεθ' ἂν ἐγχειρίσασθαι αὐτοὺς, med. ſenſu adhibet v. ἐγχειρίζεσθαι, h. e. pro ἐγχειρίζειν ἑαυτοῖς, ut ſit, *pericula*

τοῖς ϛρατοπέδοις Περέννιον, ἄν- torianis Perennio, homine

ſibi *demandare*, imponere, iniungere, capere, i. e. tropo alio, pericula adire, obire, ſuſcipere; unde bene non modo Schol. ad v. 79. i. τὸν κίνδυνον αὐτοὺς τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀναδέξασθαι ἡγούμεθα, ſed et Vs. ed. Duck., *imo vero* exiſtimamus, *ipſos* noſtri *cauſa* eo *facilius* pericula *ſuſcepturos*, bene etiam aor. reddens per fut., ubi etiam procedit praeſ. Sic, quod Strothus ad extremum requirebat, noſtra formula, τὴν πρ. τῆς ἀ. ἐνεχ. ἑαυτῷ, (quem ordinem legitimum Noſter laevitatis ergo mutarit,) eadem erit cum illa, τὴν πρ. τῆς ἀ. ἀνεδέξατο ſ. ἐδέξατο, quemadmodum ἐγχειρίζεσθαι τοὺς κινδ. eſt i. q. ἀναδέχεσθαι τοὺς κινδ. Proinde Noſtri dicendi ratio ad ſententiam valebit pro his, imperii curam ſuſcipere ipſum, imperium ſuſcipere ipſum, imperare ipſum ac ſolum et ſine paternis amicis. Quod quidem feciſſe vere Commodum, ſaltem ab initio, ut ſupra dicebam, et per tempus aliquod, oſtendit illud, quod ſtatim ſequitur, ἐπιϛήσας τ. ϛρ. Περέννιον, cum, praeficere aliquem alicui rei ac muneri, ſit in partibus imperii exercendi reique publ. adminiſtrandae. Ita quidem remotis, opinor, dubitationibus ſuper h. l., petitis cum e re ipſa, tum e verbis ac phraſi, quae reliquae ſunt duae, a P. et Mss. obiectae, videntur huiusmodi. Primo quidem P., nec Graece doctiſſimus, nec ſeverus in vertendo, ſed *liberrimus* ſaepe, ac ſenſum exprimens utcunque, non ſibi vindicet multum fidei auctoritatisque. Libertatem quidem eiusdem etiam hoc in loco arguat illud adi. *totius*. An et hoc in Gr. olim fuiſſe dicemus, aut Noſtro deinde obtrudemus? Accedit, per vicinitatem litterarum non videri ſimile vero, ἑτέροις excidiſſe; unde et ipſe Strothus fatebatur, locum ſe neſcire, ubi reponendum. Quo autem P. *aliis* ducere quem poſſit, paulo poſt dicetur. Omitto praeterea legem illam criticam, quae ſancit, ut locum aliquem prius interpretando, quam corrigendo, adiuvemus, utque intactus relinquatur, ubi ſententia ſit non abſurda, ſed commoda. Quam cum effecerimus explicando: nec opus erit ἑτέροις addito. Altera dubitatio a Mss. noſtris ſane leviſſima omnium eſt. Nam primo varietas eorum in ἑαυτοῦ et αὐτοῦ, (ſolennis illa, v. e. g. Luc. Ind. in V. L. v. ἑ., ubi et illa in ἑαυτῷ et ἑαυτοῦ, qualis in hoc ipſo Noſtri loco,) orta eſt e confuſis ſibi ſimilibus litteris ac vocalibus ω et ου, in primis ſine Iota, quod deeſſe conſtat in Mss. antiquioribus, cf. 1, 7, 6. 9. m. Porro illo Mss. lectio, quod et Strothus cenſuit, plane abſurda eſt, cum v. ἐγχ., etſi alias, ut ſupra monſtravimus, ſine dat. perſ. aliquo poſitum, etiam alibi ap. Noſtr., ubi dat. ille facile adiici mente queat, e prioribusque repeti, tamen h. l. requirat talem dat. perſ., ut quisque ſentit, nec Strothus negat, quod, eo dat. omiſſo, ambiguitas oritur, ut neſcias, ſitne ſupplendum ἑαυτῷ, an ἄλλοις ſ. ἄλλῳ, quae ſit ſcribentis negligentia ſupina, cum ad ſenſum in ſupplemento utr. multum interſit; ut adeo hic profecto opus habeamus quodam dat. perſ., non gen. Mss., in quo tamen, maxime in Ms. Ba. αὐτοῦ, quaerere aliquis ſuſtineat illa, iam ante poſita, ἄλλῳ ſ. ἄλλοις, quod poſtr. P. *aliis* prorſus reſpondet, ut credas, eum id in ſuo habuiſſe exemplo. Sed vel in hac tam blandiente coniectura, et a litterarum ductu parum modo abeunte, tamen nihil eſt veri ſanique, ſed non tantum violatio eadem legis ſuperioris criticae, verum et hoc incommodi, primo, quod a Noſtro deinceps non memorantur *alii*, iique plures, ſed modo unus ille Perennius, ſecundo, quod

δρα τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτην, quidem Italo, ſed qui mili-

illud ἐπιϛήσας ipſi tribuitur Commodo, adeoque dicuntur duo, a ſe diverſa, Commodum imperii curam et ſimul habuiſſe et tradidiſſe alteri; quae repugnant; niſi quis dicat, Commodum praefeciſſe per alios, ut Lampr. in Comm. p. 491. i. graviora *per* Cleandrum *faciens*, quam *fecerat* per *Perennem*, et p. 512. i. agebantur *quae* omnia *per* alios. — *Per* hanc *autem negligentiam*, *quum et annonam* vaſtarent *ii*, qui *tunc* remp. *gerebant*. Verum, ut haec poſſunt ac debent intelligi de tempore inſecuto, cum, ſemel a Perennio et Cleandro corruptus Commodus, ſeſe ignaviae dediſſet, cf. infra 1, 11, 15. e.: ſic ſemper res redit ad hoc, qui fuerint illi alii, quos tacet et Xiph., narrans, poſt mortem Paterni, praefecti praetorio, ſtatim Perennium ſucceſſiſſe 377, 20 ſqq. in iisque haec, τοῦ Κομμόδου ἁρματηλασίαις καὶ ἀσελγείαις ἐκδεδωκότος ἑαυτὸν, καὶ τῶν τῇ ἀρχῇ προσηκόντων οὐδὲν, ὡς εἰπεῖν, πράττοντος, ὁ Περέννιος ἠναγκάζετο οὐχ ὅτι τὰ ϛρατιωτικὰ, ἀλλὰ καὶ τἄλλα διὰ χειρὸς ἔχειν, καὶ τοῦ κοινοῦ προστατεῖν. Iſtae vero difficultates non ſunt in lect. vulg., quam adeo ipſa illa commendat facilitas, ut interpretationem noſtram ſimilis locus ap. Lampr. p. 488. *tunc* Perennis *cuncta* ſibimet *vindicavit*. Addo hoc, etiam in depravata Mss. lectione vulgatam elucere ac deprehendi tamen, legemque Grammaticorum eſſe, ut vulgata ſervetur tum, ubi Mss. lectio ſit corrupta, quod facile oſtendit hic illius ſenſus abſurdus. Caeterum et ipſe Vern. vet. deſerit P., propior noſtrae expoſitioni, pro cuius Vs. dixerimus potius, *die* Beſorgung *der* Regierungsgeſchäfte *ſich* ſelbſt *anmaſſen* ſ. *zueignen*, it. *die* Verwaltung *des* Reiches ſ. *Staates*, cf. 1, 6, 23. m., ut tamen τῆς ἀρχ. maneat hic pro negotiis et rebus gerendis in imperio ac dignitate imperatoris; tacente G. Th. de Bg. formula, ſed Sch. ſequente partim P. in „πρ. imperii *curam* et *moderationem* demandare *alicui*, ἐγχ. *commendavit* curam *imperii*, ἑ. *ſibi*."

ἐπιϛήσας) E P. in Latt. etiam Bg., nominatim in v., ut alii, cf. Ind. Xen Z Pol. et Cyr., it. Sb. e Zoſ. 1, 11, 3., quod Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., aliunde etiam agnoſcit Stp. Th., ſed τὰ ϛρ. modo pro exercitibus ſ. militibus, non autem peculiari ſenſu, de militibus Praetorianis, quo de tacet quoque L. Ern., non item Per. de Praetor. p. 661. i. 144. i. 233. m. 73. m. „quoniam hi milites, minimum novem millia numero, in una caſtra extra portam Viminalem ſub Tiberio fuerant conjuncti: inde factum, ut *in* urbe *Romana*, (ἐν Ῥώμῃ ſupra 1, 7, 12. m.) quando ſimpliciter *caſtra* memorantur, intelligantur *caſtra Praetoria*" et, cum caſtra locusque dicantur pro hominibus, ibi verſantibus, hinc *caſtra Praetoria* ſ. *caſtra* ſimpl. i. q. exercitus ſ. milites Praetoriani; ubi plur. Gr. τὰ ϛρ. vel univerſe pro ſing. capietur, vel ob amplitudinem; ſicut Lat. *caſtra* dicuntur pro uno tantum, et aeque *caſtra Praetoria*, ac *caſtrum Praetorium*, cf. Per. l. l. p. 143. m. 543. i. 244. m. p. ſq. e. 549., monens, in his ſubſt. Lat. ac Gr. proprie eſſe ellipſin vel adi. *Praetorium* ſ. *Praetoria*, vel *Praetorii* ſ. *Praetoriorum*, cf. p. 547. ſqq. cum Krb. ad N. T. p. 266. m., variante Bg. in nomine hominis, qui hic a Noſtro producitur, dum id exprimit, nunc in declinatione ſecunda, ut hic, nunc in tertia, rationem priorem ſequente P. perpetuo, ut poſteriorem Lampr. in Comm. p. 486. ſqq., it. Sb. Ind. Lat., in Gr. autem cum Noſtro faciente Xiph. 377, 20. ſqq. et Dion. Caſ. p. 1210., ubi tamen Vs. ſemper per tertiam declinat. eloquitur; qui quidem Perennius quomodo ſe in animum inſinua-

στρατιωτικὸν δ' εἶναι δοκοῦντα, taris haberetur, quo potiſſi-

rit Commodi, Noſter deinde memorat, per conceſſam voluptatem ac vacuitatem ab omni labore; ut tamen ap. Commodum acceſſerit forte et cogitatio potentiae, quam tenebat Praefectus Praetorio, qua de re ſubiiciemus quaedam, profutura quoque ad alia Noſtri loca, e Per. l. l. p. 596. e. „quibus ex omnibus liquet ſatis illa paene infinita eorum, qui Praetor. Cohortibus praeerant, potentia; unde et factum, ut tandem vix quisquam novus et novae familiae Imperator extiterit, niſi vel Praefectus ipſe, vel per Praefectos, et ut Imperatores haud facile quenquam iſthoc munere ornarint, niſi coniunctiſſimum et fidiſſimum ſibi amicum, ne alius quisquam hac tanta poteſtate adverſus ſe abuteretur, aut ea ſubnixus ad imperium adſpiraret, ut vel ſic tamen fecerunt quam plurimi. Curam et ſtudium id cavendi vide ſis in Commodo ap. Herodi. 1, 9, (24.) Quia ergo tanta fuit potentia in ſimplice illa Praetor. Cohortium praefectura, et quia idcirco Caeſares ad eam non niſi fidiſſimos ſibi produxere, ac denique quia, quae volebant, omnia per eos potiſſimum debuerunt in Urbe exſequi: nihil profecto mirum, ſi eos quoque potiſſimum adſumſerint in longe praecipuos rerum ſuarum Adminiſtros et Conſiliarios, atque adeo illi Praet. Coh. Praefecti praefuerint ſic tandem omnibus paene rebus, ad Imperatorem et Aulam pertinentibus (p. 832. i.) Caeterum, quia Imperatores ſummam ſibi vindicabant in Rep. poteſtatem, eam autem ac ſe ſimul tueri debebant per Milites Praetorianos: hinc ſane factum, ut, qui illis Militibus praeeſſet, maximam ap. Imperatorem, et ei ſecundam in Urbe et imperio obtineret potentiam."

τὸ μ. γεν.) Bg. e P. omittit ſubſt. τὸ γεν., in quo acc. primum conveniunt de ellipſi pr. κατὰ, cf. L. Boſ. p. 512. e., non item de ſenſu ac Vs. Cum enim ille acc., ſive cum artic., ut hic, ſive ſine eo, v. Gron. ad Herodt. N. p. 54. b. e., occurrit cum nomine regionis ſ. loci, ut h. l. Ἰταλ.: ibi tum vertunt quidam *genere*, v. c. Gs. ad Luc. 2, 97. l. 5., forte pro gente, quae duo ſaepe miſcentur, in primis ap. poëtas, ut idem Gs. diſerte ib. p. 604. l. 22. Καππαδόκην τὸ γ., gente *Cappadocem*, inverſo ordine, ſed Stp. Th. 1, 833. C. m. „γ. exponitur etiam *natio*. Syneſ. Σύρος τὸ γ., Syrus *natione*, Herodi. l. 1. (hinc, et tamen e P, h. e. cum Bg. neglecto τὸ γ.) Plut. τὸ γ. ἐξ Ὠρέου πόλεως, Orei *civis*" quod, ob ſq. praep. et nomen urbis, reddetur potius, *patria*, ſ. quoad patriam *ex Oreo* urbe; qua de vi τοῦ γεν pro patria ſ. loco natali v. Ern. Call. h. in Iov. v. 5., qui tamen et ipſe tantum in Lex. tenet „γ. — 2) gens, natio" ut L. N. T. Krb. cum „Συροφοίνισσα τῷ γένει, Syrophoenissa *gente*" at Fiſch. p. 231. e. „γ. genus, gens, natio, — Κύπριος τὸ γ., Cyprius *genere*" cf. p. ſq. i. Nr. 2, a), ſed Schw. p. 280. a. m. „γ. populus, natio, civitas" qui dat. ſ. abl. eſt proprie ille Lat. Stp. abl., ad noſtram formulam adhibitus, ſane ſyn., cf. 1, 7, 6., etiam ſine articulo occurrens ap. Ael. V. h. 1, 34. i. ἀνὴρ γένει Μάρδος, homo *quidem* genere *Mardus*, varians idem cum noſtro acc. ap. Pal. Fiſch. 6, 2. ubi Ind. „τὸ γ. Ἀρκάδιος, *natione*, genere, *Arcas*" cf. Ind. Fab. Ael. H. l., ſed ap. Fiſch. etiam κατὰ γένος Αἰθίοπες, per claſſicum locum, ob diſertam praep., in prioribus oppreſſam, quale plenum non eſt ap. L. Boſ. l. l., ſed ap. Dem. ſine Ind. etiam elliptica Noſtri formula 894. 2. et ἄνδρα τὸ μὲν γ. Μεγαρέα, μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι 1191, 27., ut ap. G. Th. v. *genus* nihil, quam pro gente, at ap. Virg. Aen. 5, 285. *Creſſa* genus

(διὸ καὶ μάλιϛα αὐτὸν ἔπαϱ- mum nomine eum praeeſſe

Pholoë, ubi Met. R. „ſecundum *genus*“ pro quo et ſevere dicas *quoad genus*, cf. Ind. Corn. N. v. i. „genere *Graecus*, — ſic vocatur, qui genus quidem ex Graecis ducit, domo tamen et patria Graecus non eſt“ quae eſt vera explicatio ac propria, ut primo ſevereque, etiam cum nomine loci, τὸ γ. cum affinibus formulis valeat i. q. 1, 7, 6., et illa Vern. utr. *einen* gebohrnen *Italiäner*, et *welcher* von *Geburt* ein Ital. *war*, (recte ſuppletum particip. ὄντα reſolventis,) qua cum notione coniuncta eſt altera pro gente ac natione, non tamen neceſſario et ſemper tertia pro patria, quia v. c. aliquis habere poteſt parentem Graecum, nec tamen ipſe natus eſſe in Graecia, ſed alibi, ubi parentes, migrantes alio, eum genuerunt, quae demum eius ſit patria; unde ſemper e contextu res et notio reperienda, ut hic ex adiuncto Ἰταλ., in quo vertendo diſſident hic Latt. Inttp., ut alii alibi, ſed ut res ſit eadem, quae 1, 3, 5. e. in Σικελιώτης, diſtinguentibus aliis Ἰταλιώτης ab Ἰταλὸς, aliis minus, quorum prioribus Ἰταλοὶ ſunt Italiae incolae antiqui, ac nati in Italia et ab Italis, ſed Ἰταλιῶται peregrini, in Italiam aliunde profecti, et in Italia commorantes atque habitantes, cf. Rhodig. Lect. Ant. l. 9. c. 26. e. Salm. ad Scriptt. h. aug. T. 1. p. 845. a. m. 2, 842. a. i. Stp. Th. Ind. Fiſch. Aeſch. Suid. 2, 154. m. Ammon. p. 77. m. cum N., it. ad Thom. M. p. 792. b. e., Men. ad Diog. L. p. 72. a. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 483. b. m. N. 29. Hemſt. ad Luc. 1, 389. b. m. N. 97. Ἰταλιώτης Σκηπίων, Italus *Scipio*, ad Dion. Caſ. p. 1121. e., ubi Gr. noſtrum cum P. hic redditur *Italicus*, quod propr. aliud Gr. eſt, cf. Stp. Th. et G. Th., ubi Bg. cum Gr. n., quae utr. Latina Sch. tenet, ſuntque et ipſa eadem, cf. Caſ. ad Spart. T. 1. p. 111. b. m. Burm. ad Suet. T. 2. p. 400. b. e. „Italici *ſunt* origine *Itali*“ (quo ipſo Lat. abl. reddas noſtrum τὸ γ.) Catan. ad Plin. ep. 9, 23, 2. e. it. 6, 19, 6. in textu *Italica praedia*, ſed in argumento *Itala*; ſicut ap. Noſtr. 2, 11, 7. et §. ſq. promiſcue ponuntur Ἰταλιῶται et Ἰταλοὶ, quod et agnoſcit Caſ. ad Spart. l. l., qui, ad iſtum locum reſpiciens, ſcribit „Itali — conſilio cati principis Auguſti, otio et pacis artibus dediti, parcius militabant.“ Iam, cum de Perennii natalibus nihil mihi innotuerit: ex ante diſputatis τὸ γ. Ἰταλ. capiamus ſic, ut fuerit natus in Italia a parentibus Italis, i. qui, niſi nati eſſent in Italia, certe tum ibi habitarent ac commorarentur, cum filius naſcebatur, et, de Burm. ſententia, ut non Romae natus fuerit, nec a parentibus, Romae habitantibus, ſed extra urbem Romam. Caeterum, ut plene formulam exponamus, addere placet haec, ex Ind. Ael. V. h. v. κ. a. e. „οἱ κατὰ γένος, gentiles, eiusdem gentis ſ. generis homines“ partim e Vs. ad latus 1, 34. e., ſed Fiſch. The. ib. „κατὰ γ., ſingulatim, — ſeparatim“ ut et in v. γεν., quod rectum, de lege, cum praep. cum ſubſt. facit adv., ſed ut ſeverius ſit *generatim* et *univerſe*, quibus paria haec *in genere* et *in univerſum*, utque Fiſch. expoſitio pendeat a notione alia ſubſt. γεν., cum ponitur non pro re univerſa, quae ſub ſe habet multas, ſibi ſimiles, ſed pro ſpecie ac forma, quae comprehenditur toto aliquo ac genere dialectico; tenente Stp. Th. 1, 833. D. e. tantum „κ. γεν. *generatim*, per generis complexum“ cum Fiſch. ratio valeat etiam e Lat. uſu vocabuli *generis*, v. G. Th. 795, 75. ſqq., in quibus facile reperitur ſenſus, quia non additur nomen regionis, ut ſupra; Lat. Bg. ad ἄνδϱα, e P., noſcente etiam Stp. Th. 1, 430. C. m.

χον ἐποίησε τῶν στρατοπέδων,) voluit exercitibus, adoleſcen-

„νὰ. ſimpl. pro ἄνθρωπος, ut *vir*, pro homo" ſed non ſubiiciente ſimile quid noſtro, (ut nec G. Th.) ubi ſtet cum ſubſt. generis ſ. loci, praeter iſtud ἄνδρες Ἀθηναῖοι, in quo aut redundare putant ſubſt. ἀ., aut varie reddunt, cum Bg., vel ſevero Lat. *vir*, cf. L. N. T. Schw. et Krb. cum Ind. Fiſch. The. Aeſch. et Pal. it. Vs. Ael. V. h. per loca Ind.

στρατ. — δοκ.) In στρ. Bg. deſerit P., quocum partim Stp. Th. 3, 1076. e. „στρ. dr. etiam, qui rei militaris peritus eſt, — Herodi. l. 1. — militaris diſciplinae peritum" modo gradum adi. tenens rectiorem, ſed notionem ex eodem iterum conſtituens, quae tenetur quidem lege illa et obſervatione Grammaticorum, ut adi., in κος ſ. ικος finientia, innuant peritiam, artem, facultatem alicuius rei, cf. Fiſch. Praef. ad Well. Gr. ed. noviſſ. p. 11. e., ſed a Stp. tamen firmata eſt tantum ex h. l. et Noſtri alio, non mihi reperta praeterea, niſi in E. Ern., ubi et altera haec Stp. l. l. G. m. „homo aliquis στρ. dr., qui militiae ſtudet" h. e., credo, favet, deditus eſt, vitam ſtemque militarem amat et tractat, quae notio, priori coniuncta, nec ab h. l. aliena, tamen quoque tacetur per Indd., ubi modo prima Stp. et L. Ern., pro eo, quod ad milites pertinet, iis conveniens eſt ſ. ſolenne, R. Or. V. 4. Dem. Xen. Pol. Z. Dion. H. St. T. 1. Luc. Plut. Hſ. et Ioſeph., cf. D'Orv. Ch. p. 674. i. et G. Th. in Bg. cum Gr. n., ubi „Plaut. militaris *homo*" ſine explic., etiam ibi in N., ut varie exponitur Hor. od. 1, 8, 5., ſed Cort. ad Sall. Cat. 45, 2. homines *militares* „h. e. magnum militiae uſum habentes, exercitati in rebus bellicis" quae iuvent Stp. notionem ad h. l., ut tamen forte Noſter e Lat. hauſerit; nihil in rem ac laudem Perenni ab hac parte tenente me e Lampr. in Comm. p. 486. ſqq. et Xiph., ſed Anglis ap. Heyn. H. 4, 1016. i., praedicantibus hominem, ut egregium belli ducem, *einen* vortrefflichen *Feldherrn*, ſed nullo teſte adhibito, forte e P. ducentibus, nobis ut ſufficiat *ein Kriegsmann*, Kriegskündiger, *Kriegsverſtändiger*; in reliqua parte huius loci viſo P. a Bg., qui vertit v. δ. act. per paſſ., de communi aliorum ratione, ut Stp. Th. 1, 1029. A. m. „δ. videor" ſed non, ut hic, de perſ. cum inf., quem Bg. opprimit, putantibus et aliis, redundare aut v. εἶναι, aut etiam v. δοκεῖν, quod modo periphraſin faciat verbi, in inf. adiuncti, cum melius illud ſtatuant, in hac formula non ſemper eſſe quid incerti, nec opinionis tantum, ut nec eſt in Lat. *videri* cum inf., quod recte comparant, nec equidem hic ſperno, *ſed* qui *militaris* eſſe *videretur*, quod deinde de animo i. q. putaretur, exiſtimaretur, quibus par Bg., v. G. Th. 854, 26. ſqq. Bud. C. 126, 44. 275, 38. L. N. T. Schw. et Krb. cum Obſ. p. 319. e., Kypk. 1, 181. 246. 2, 274. m. Munth. p. 149. e. Loesn. p. 327. Abr. ad Aeſch. 2, 200. i. et Dil. Th. p. 123. m. 447. e. 652. i. Bg. ad Ariſt. Plut. v. 422. Hſ. ad Plut. p. 26. Heyn. ad Epict. p. 136. m. Hdb. ad Xen. p. 71. m., ad Vig. p. 305. N. 55. a. Ind. Ael. V. h. v. e. Xen. Z. omnes cum Fiſch. Th. et Aeſch.

διὸ) Malim δι' ὃ κ. μ. i. e. ob *quam* potiſſimum *cauſam*. Incluſi autem parentheſi iſta, ne curſum orationis interrumperent. *Steph.* Sic Salm. emendat Achill. T. 1, 7. ad p. 421., pro διὸ παρῆν legendum monens δι' ὃ π. Berglerus legit cum Stp. δι' ὅ. *Leisn.*

Non opus pugna et correctione, cum ſint eadem; et Stp. eſt inconſtans, nec memor ſuorum in Th. 2, 1505. D. i. „διὸ, pro δι' ὅ,

τῇ τοῦ μειρακίου ἀποχρώμενος tis abutens iſte aetate, ſivit

quamobrem, quocirca, proinde. It. *διὸ καὶ* et *διὸ δὴ* eadem ſignificatione" ut Sch. „*δ.* coniunct. ex *διὰ* et *ὅ*, quapropter, *quamobrem.*" Nempe *διὸ*, ortum e *δι' ὅ*, ab initio ſcribebatur quoque ſic duabus vocibus, ſed deinde tantum una, haud dubie e ſerie Codd. omnium una, eſtque adeo primo ac ſevere cauſalis particula, ubi ſuppleas ſubſt. vel *αἴτιον*, (cf. L. Boſ. Ell. p. 23. m., unde exiſtit Lat. illud Stp. in N. *ob* quam *cauſam*,) vel *χρῆμα* ſ. *πρᾶγμα*, unde Lat. alterum Stp. ac Sch. *quam* ob *rem*, quod, per ſe dividendum, tamen vulgo ſimiliter una voce ſcribitur ex eadem Codd. conſuetudine, ſine diſcrimine ſenſus; ut in rel. Lat. iſtis *quapropter* et *quocirca* voces tantum alio ſunt ordine, et in primo etiam numerus alius, ſed id hauddubie i. q. propter quae, et poſterius *quocirca* potius Gr. *καθὸ*, pro *καθ' ὅ*, cf. Exc. ad 1, 1, 5. i. et G. Th. per illa Lat. omnia, quorum *quamobrem* habet Gr. noſtrum, quod h. l. etiam in notione cauſae valet, et pro noſtro *deßwegen* ſ. *weßwegen*, quanquam haec ſunt proprie Gr. *τοὔνεκα*, pro *τούτου ἕν.*, et *οὕνεκα*, ut Lat. Bg., e Stp. ad m. P., etſi liberius, tamen ſyn., pro qua de cauſa ſ. quare, cf. G. Th. 457, 4. ſqq., quae notio manifeſta eſt, ubi Gr. ſtat poſt diſtinctionem minimam ſ. comma, cum, poſt maximam et punctum, etiam accipi poſſit pro Lat. *igitur*, ſenſu inferendi, (quanquam et ibi ineſt cauſae notio quaedam,) aut pro particula Lat. aliqua ordinis et conſecutionis, quam tertiam vim ſumunt ob locum aliquem ſacrum, cf. L. Ern. et N. T. cum Ind. Ern. Polb. Rs. An. ad eundem p. 180. i. et Ind., it. Hſ. Plut. et Fab. Aeſ. it. Fiſch. Aeſch., ubi et *διὸ*, ſequente *καὶ*, quo de Stp. non bene, redundare putans, et hic in N. ac Vs. omittens cum Bg., pro etiam, cum ſit *διὸ καὶ* Lat. *unde et*, liberius converſum, ſed ſecundum ſuperiora *quam ob* rem *et*, ut diſerte ad Xen. Mem. S. 1, 2, 20. i. habet Vs. ed. Th. V. 4. p. 16. m., ſed male *καὶ* poſt *διὸ* reddit *tantum* Ind. Fab. Aeſ. Hſ. v. *κ.*; ut in *δὴ* „*διὸ δὴ*, *quare*" quo et tendit ſupra Stp., cum ſit Lat. *propterea igitur*, cf. ib. 110, 2. et 93. 2. *διὸ δὴ καὶ λ. propterea* igitur *et* ſ. *etiam*, cf. Heſ. 1, 998. m. *διὸ*, *διὰ τοῦτο*, ſine N., ut Suid. 1, 591. e. ſine explic. Sed Sch. in *καὶ* „*μ.* et *maxime*" videtur *κ.* copulaſſe cum ſq. *μ.*, ubi ſit potius Lat. *vel maxime*, cf. Exc. ad 1, 1, 1. e. Fiſch. Ind. Pal. v. utr. cum Wyttb. Plut. de ſer. n. v. p. 12. e., ubi tamen ſine Vs., tacentibus Stp. Th. L. Ern. Vig. et Hoog. Op., ut de Lat. *vel* cum illo adv. aut adi. *maximus* Hor. Turſ. p. 1088. e. Nr. 18. et Ind. Ern. Liv., ſed Corn. N. „*vel* maxima *laus*, *ἐπιτατικῶς*" quem locum una cum Cic. *vel maxime* G. Th. 937, 92. ſubiicit his „*vel* pro etiam ſ. adeo, in incrementi ſignificatione" ut Niz. modo per etiam, cum locis, ubi valet pro etiam adeo; quo ſenſu quoque ſumitur ſolum Lat. *etiam*; quae vis tamen intendendi ab h. l. aliena; et melius *καὶ* per ſe intelligendum ac pro ſimpl. *etiam*, ut *μαλ.*, cum Lat. *maxime*, pro praecipuè; cenſenti-[illegible] aliis, *καὶ* copulatum cum *μαλ.* redundare, ut Ind. Luc. v. *κ.* „*καὶ* [illegible], *maxime*" e Gs., ut ad Heſ. 2, 108. m. N. 24. „Gl. V. *καὶ μάλα*, immo" reſpiciente Sch. forte *et* cum ſuperlat. in aliis adi., (cf. Hor. Turſ. p. 286. i. Nr. 33.) qui et in „*ἐπ.* *praefectum* praetorianis *militibus*,— *ςρατοῦ* 6, 9, 6." bene haec comparans, at Stp. Th. 1, 562. D. i. „ap. Herodi. *ἐπ. τοῦ ςρατοῦ* ſ. *τῶν ςρατοπ.* praefectus *exercitibus*, ſ. praef. *praetorii*, ut P. alicubi vertit" ſine numeris locorum, quae ſunt 5, 5, 21. et l. l., reddente Bg. *τῶν ςρ.* etiam univerſe, quale quid ap. Lampr. in

ἡλικίᾳ [z] ἐκεῖνος, εἴασεν αὐτὸν eum deliciis vacare et cra-

z) In Ms. Ba. poſt ἡλ. eſt punctum, et tum ſcriptum eſt ἐκεῖνος δ' εἴασεν αὐτ. *Mart.* v. N.

Comm. c. 3. i. p. 480. m. filium *Salvii* Iuliani, *qui* exercitibus *praeerat*, ſed cum P. finire iam Sb. Ind. hinc „*praef.* Praetorianarum *Cohortium*“ non male Sch. ſupplente nomen illud propr., cf. §. hac init. et Per. de Praet. p. 144. i. 243. m. 549. e. 588. i. 661. i., qui et recte contendit, ap. Noſtr. nullibi eſſe ἔπαρχον τῆς αὐλῆς p. 76. e. 243. i. 247. i. 581. e. 589. e., quemadmodum et addere poterat, ne eſſe quidem ἐπ. cum ſubſt. iliis Stp. ap. antiquiſſimos Gr., nec omnino ἐπ. per Indd., praeter Dem., ubi tamen ſuſpectum habetur, et modo v. ἐπάρχειν R. Or. V. 8. Lyc. et Ioſeph., ſed ap. Suid. 1, 789. i. ἔπαρχος πραιτωρίων cum definitione anguſtiori, ſi non et corrupta; ut Lampridius nunquam Perennium diſerte nominat praef. praetorio, niſi ſemel oblique p. 491. i. *et* in *potentia* quidem *Cleander* Perenni *ſucceſſerat*, in *praefectura* vero *Niger*, ſed Xiph. 377, 20. τῶν δορυφόρων ἄρχοντα, ut Dio Caſ. p. 1211. l. 67. ſimpl. ἔπαρχον, qui eſt praef. praet. etiam alibi, v. Per. l. l. p. 245. m., ut Lat. *praefectus* ib. p. 240. et Plin. Pan. 67, 8., ſicut ἄρχων ſimpl. ap. Noſtr., ſed Angl. Heyn. H. 4, 1015. e. *der* Befehlshaber *der* Praetoriſchen *Leibwache*, pro quo ſufficiat *der Bef.* der *Kriegsheere* ſ. *der Praetorianer*; liberius agente Bg. in v. ἐποι., pro viciniori P., aut ſevero *fecit*, cum et Lat. ſic dicant, ne unum quidem proferente Stp. Th. exemplum in v. π. cum acc. perſ. dupl., quorum unus concretum habeat ex genere dignitatis ſ. muneris, cf. tamen Ind. Xen. Pol. Z. Fab. Aeſ. 53, 1. et L. N. T. Krb. p. 536. i. Nr. 14., quo in genere Schw. p. 1125. a. i. et N. 1. non bene comparat med. huius v., quo de cf. Ind. Z. Xen. Bach.

ἀποχρωμ.) Ad v. hoc (ubi Bg., e P., ap. G. Th. cum Gr. n.) v. Thuc. 472. 45. et ad Onoſ. p. 70. N. 4. in bonam partem, pro ſimpl. χρ., ut hic in malam, pro male uti, contra ius et fas, cum damno aliorum, et ad utilitatem ſuam, et cum dat. rei noſtrae, tropo remoto, propter aetatem alterius teneram male agere, et dum alter in aetate tenera neſcit, quid ſit agendum, et ad vitia quaedam et ignaviam mollitiemque inclinat; nihil tenente Stp. et G. Th., ſed in rem conſentiente Lampr. p. 486. e. *Perennis* autem *Commodi* animum *perſciens*, invenit, *quemadmodum* ipſe *potens* eſſet. *Nam* perſuaſit *Commodo*, ut *ipſe* deliciis *vacaret*, idem *vero* Perennis *curis* incumberet, *quod Commodus laetanter accepit*. Tum de lectione Ms. nulla ſeries huius §. exiſtat. Si enim poſt ἡλ. apodoſis initium fiat cum δ' illo novo: quanquam hoc δὲ, ut Lat. *vero* in eadem cauſa et apodoſi, accipi poteſt, tamen deinde laborant ſuperiora, in primis particip. ἀποχρ., quod non coit cum ἐνεχειρ. aut ἐπιστησ., quia iſta habent aliam perſ., Commodum, nec cum Περενν., qui eſt alius caſus, poſtulans ſimilem acc. ἀποχρώμενον. In quo etſi cogites lapſum, in ος et ον ſ. ς et ν frequentem: tamen violentior illa omnis Ms. lectio videbitur, credo, et tolerabilior vulgata, cuius haec eſt ſeries, ut finis protaſis ſtatuatur poſt ἑαυτῷ, quae et Bg. ratio fuerit; ubi tamen ἐπιστησ. habendum pro abſoluto nominativo, loco gen. conſeq., quos diſerte per abl. ſyn. refert Bg.; ubi et illud ſolenne, ut in participio, ſic abſolute poſito, deſit caſus aliquis perſonae, v. c. αὐτὸς, unde poſt ἑαυτῷ omnia rel. faciant apodoſin, cuius enunciatio principalis ſit in εἴασεν λ., ſed ſecundariae duae, ἐπιστησ. λ. et ἀποχρ. λ., quae, ex artificio periodi

τρυφαῖς σχολάζοντα καὶ κραι- pulae, a que cura et impe-

conficiendae, a Noſtro recte praemittuntur, ut enunciationes, continentes περιστάσεις, i. e. cauſam ac modum, cum parentheſi iſta. Sin protaſin dicas in στρατοπ. finiri: ſumta eadem enunciatio εἴασ. λ. pro principi, habeat praeeuntem adhuc illam ἀποχρ. λ., ſed in protaſi fuerint duae enunciationes, principalis, ἐπεὶ — ἐνεχ. λ., et ſecundaria, ἐπιστησ. λ., quod particip. tunc explicandum per *et* copulam, quae et neceſſaria eſt, ubi per *poſtquam* reſolvas, ob iam praeced. ἐπεὶ eiusdem notionis. Utrumvis placeat: apparet, lectionem et ſeriem vulg. ſibi conſtare, quam auctoritate ſua et P. adiuvat, quia pron. ἐκεῖνος etiam retulit ad v. ἀποχρ., quanquam ordinem Noſtri deſerens, (qui id pron. in fine poſuit cum aliis, per inverſam enunciationem dialecticam, variandi cauſa, opinor,) et praeterea Noſtri periodum divellens, omiſſa item parentheſi iſta, quam Noſter de induſtria adiecit, ut ſcriptor pragmaticus, quem dicunt, cauſas rerum per iudicium inſerens.

εἴασεν) Sic Lampr. *perſuaſit — incumberet*, (v. N. pr.) Quem tamen ap. Zonar. alio longe charactere commendatum habemus. Περέννιος ὁ τοῦ δορυφορικοῦ ἄρχων, τοῦ Κομμόδου ἁρματηλασίαις καὶ ἀσελγίαις ἐσχολακότος, ἠναγκάζετο τά τε στρατιωτικὰ καὶ τὰ τοῦ κοινοῦ διοικεῖν, etc. cui ſubinde ſubtexit διαγαγόντα τὴν ἀρχὴν ἀδωρότατά τε καὶ σωφρονέστατα. *Oxon.* Poteſt ferri participium σχολάζοντα, pro εἴασεν αὐτὸν σχολάζειν. Suſpicor tamen, hic infinitivum deeſſe, e. c. ἀπορρᾳθυμεῖν, vel talem aliquem. *Reisk.*

Similia Zonarae e Xiph. dedimus ſupra §. 1. ad ἐνεχειρ., qualem in re diſſenſum non amplius curamus, cf. mox N. Bc. et Fabr. ad Dion. Caſ. p. 1210. §. 56. Tum v. ἐᾷν cum particip. nec Stp. Th. novit, nec Ind. aliquis, ut tamen ſimile quid haberem, cum acc. perſ. dupl., quorum alter expreſſus adiectivo, cui par particip., ap. Hom. Ὀδ. λ', 109. τὰς εἰ μέν κ' ἀσινέας ἐάας, *has ſi quidem* illaeſas *ſinas*, cf. μ', 137. et Soph. Ai. v. 1343., tum Luc. 1, 501. i. ἔα τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, mitte *iſtum*, qui *non* longe *poſt* riſum *nobis* praebiturus *eſt*; ubi adeo Gs. in mente comma facit poſt τοῦτον, et reſolvit particip. per pron., intelligens id haud dubie pro quippe qui ſ. quia is; ut tamen et ibi ſumas particip. pro inf.; quam rectionem vindicet analogia aliorum v. v. ſyn., ut περιορᾶν, περιιδεῖν et περιόπτεσθαι de quibus diſerte Poſſ. in Call. p. 239. m. „περιορᾶν, περιιδεῖν, περιόπτεσθαι τὸν ὄχλον ὑβριζόμενον, ſinere *populum* iniuria *affici*. Nota autem, hic ὑβρ. pro ὑβρίζεσθαι, inf. in particip. mutatum eſſe“ ut Stp. Th. 2, 1422. B ſqq. v. περιορ. cum eodem exemplo aliisque monet C. m. „iungi — frequentiſſime participio, (D. m.) ſed interdum, multo quidem rarius infinitivo“ quam utr. rectionem etiam profert v. περιοπτ., ſed v. περιιδ. modo cum particip., (cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) quod pro inf. ſolenne ſane in v. v. ſenſuum, qualia illa ſunt proprie, et maxime oculorum, ſed tamen, quatenus improprie adhibentur, etiam affectuum, ad quae Poſſ. Synt. p. 200. e., coll. p. 198. i., refert quoque v. v. concedendi, permittendi, ſinendi, ut in quibus haud dubie eſt aliquid voluntatis et propenſionis, cum *aliquid* dicamur *ſinere*, ubi non impedimus, (quod vix absque voluntate fieri poteſt,) et ubi quid non plene quidem volumus, ſed tamen aliquo pacto, cauſis adducti quibusdam; unde ἐᾷν, an-

πάλαις [a], τῆς τε Φροντίδος καὶ τῶν βασιλείων καμάτων ἀπη- 3. ratoriis laboribus avoca-

a) Hoc comma cum Bs. al. ſuſcepimus, ob eandem adhuc conſtructionem, pro colo Stp. rel., it. puncto al., tolerantes iidem adhuc e Bc. ed. numerum §. novae, olim tollendum.

numeratum verbis affectuum, habere poteſt participium, in talibus uſurpatum loco inf., nec h. l. ſine Codd. tentari debet, cf. Lat. *pati*, tacente G. Th., quod Virg. Aen. 7, 421. ſq. adhibet ſimul cum particip. et inf., *fuſos* patiere *labores* et *transſcribi*, ubi Heyn. „*pat.* — *fuſos* Graece, pro effundi et transſcribi" niſi putes, ib. omiſſum v. ſubſt. *eſſe*, cf. Ovid. Met. 12, 355. Haud *tulit* utentem *pugnae* ſucceſſibus *ultra* Theſea *Demoleon*; ſubiiciente Stp. Th. v. σχολ. (hic intra duo locatum ſubſt., aeque ad utr. pertinens) 3, 1210. F. e. hunc locum ſine Vs. notioni ſaltem Lat. Bg., qui ſeverior, quam P., ut ſit i. q. „ſtudere, deditum eſſe" i. cogitare, amare, uti, cf. Ind. Dem. Xen. Mem. S. L. N. T. et Loesn. p. 280. i., ap. G. Th. cum Gr. n., nominante ſupra Lampr. e ſubſt. duobus (iunctis iterum ſecum 2, 7, 1.) modo unum Bg. cum v. eodem, *vac. delic.*, ad quas, praeter illas ciborum ac potus, it. ſpectaculorum, referas quoque Xiph. ac Zon. ἁρματηλασίας et alia, narrata a Lampr. p. 487. ſqq., etiam a Noſtro deinceps.

. τῆς τε φρ.) Sch. „φρ. a *cura* reip. *abducere*, (cum Bg. aſſumta praep. alia, quae iam in v. ἀπ. regit adiunctum caſum,) κ. β. *laboribus*, pro regni adminiſtratione *ſuſceptis*" in poſtr. e P. partim, ducens, ut videtur, adi. β. cum Vern. vet. a ſubſt. βασιλεία, ut reddatur per ſyn. gen. τῶν τῆς βασιλείας καμ., cf. 1, 9, 24. e., cum derivarit contra Bg. a ſubſt. βασιλεύς, tandem eodem redeunte ſententia, cf. 1, 5, 4. i., ſed ſubſt. τῆς φρ., ut ſupra ap. Lampr. in plur., poſito abſolute, hic pro rerum cogitatione ſola in mente, ob ſq. καμ., cf. 1, 3, 1., tum tenente Stp. Th. 1, 70. e. modo haec „interdum ἀπ. pro avoco, ut Lat. *abduco*. Thuc. l. 2. (c. 65. i.) καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην" *animos* que *illorum a praeſentibus* malis *abducere*, cum diſerta eadem Bg. praep., ſine qua cum Noſtro rexit Dem. 369, 5. βουλόμενος δ' ὑμᾶς ὡς πορρωτάτω τῶν πεπραγμένων ἀπάγειν, niſi gen. pendet ab adv., cf. 1, 7, 4. e., tenente R. Ind. tantum cum pr. ἀπὸ iterum, ſed absque illa praeterea cum gen. rei ſ. perſ. ap. Plut. Hſ., cf. Suid. 1, 262. m. D'Orv. Ch. p. 537. e. cum Abr. Dil. Th. Ind., ſed Sch. „cum gen. *abducebat* a *laboribus*" quo in Lat. ſevero G. Th. cum Gr. n. non explicat tropum, ſed in Bg. cum Grr. al. „quacunque ratione retrahere atque avertere" quae tamen modo ſunt alia tropica, ut non profutura illa ap. Gron. ad Liv. ep. 69. Niz. et Ind. Corn. N. cum Liv. Ern., cum extra tropum ſit, facere, ut quis non ſuſcipiat curam et negotia imperii, ut negligat, omittat, non amet, non cogitet ea, nec tantum ſuadendo ac perſuadendo, ut Lampr. l. l., cauſis proponendis, pravisque opinionibus ſuggerendis, v. c. de rerum laborumque moleſtia, ſed etiam miniſtrandis rebus ſuavibus et voluptatibus efficere, ut quis animum illuc flectat, cogitationes ac cupiditates, cf 1, 3, 4., opprimente Bg. pron. αὐτ. e P. et ob idem iam poſitum pr. §. e., cum tamen et alias frequens ſit talis repetitio pron., v. Abr. ad Aeſch. 2, 111. m. 334. m.

γεν αὐτὸν [b], καὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς ἀρχῆς αὐτὸς ἀνεδέξατο [c]· πλούτου τὲ ἀκρατήτῳ [d] ἐπιθυμίᾳ, καὶ τῶν μὲν

vit, atque omnem adminiſtrationem imperii ipſe ſuſce-
4. pit: opumque impotente cupiditate, atque acquiſitorum

b) *Ms. Ba.* αὐτὸν· πᾶσαν δὲ τὴν δ., ſed *Ms.* Vi. conſentit tantum in poſtrema novitate, colon tenentibus poſt αὐτ. etiam Ox., punctum vero *A.* cum *B.* 2. R., v. N. c) Comma hic in A. al. v. N. d) Ms. Ba. ἀκροτάτῃ v. N.

καὶ πᾶσ.) Capit. (ſ. Lamprid.) *Perennis* autem — *accepit*, (v. ſupra) et paulo poſt (p. 488.) *Perennis cuncta ſibimet vindicavit*, *quos voluit*, *interemit*, *ſpoliavit plurimos*, *omnia iura ſubvertit*, *praedam omnem in ſinum contulit*. Dio in diverſum abit, ſtudioque hominis potius, quam veritatis, videtur duci, cum ait, *ignavia* Commodi *coactum* eſſe *Perennem*, ut *rerum ſummam* ipſe *adminiſtraret*, quod deſcripſit, ut ſolet, Zonaras. *Boecl.*

Cf. ad §. pr. e. v. εἰασ. et i. v. ἐνεχ., pro qua formula Noſter hic variat, non tenente Stp. Th. v. ἀνεδ. cum acc. rei, ſed tamen cum Lat. Bg., qui plane ut Sch., tota phraſi fortaſſis ducta e Lat., cum, praeter Suid. 1, 162. i., repererim modo in Geop. „ἀν. ἐργασίαν, *recipere*“ et Polb. Ern. „ἀν. πρᾶξιν, ſuſcipere *negotium*“ ſed ap. Luc. 2, 543. l. 50. τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, *in ſe* recipiens *omnia*, quod adiunctum monſtrat merum act., etſi h. l. illa vis med. procedit, cf. Plut. Krg., ſervante hic Bg. pron., ubi Sch. „ἀ. pron. relat.“, ſed ita, ut plerumque ſimul connotet, quae ipſe, ab aliquo diſtinctus, agit ſ. patitur, *er ſelber*“ quae oppoſitio ſane hic valet, ſed ut praecedat quoque aliud notione ſimplici αὐτὸν, qualis diverſitas etiam ſupra ap. Lampr. — ipſe *potens* — ipſe *deliciis* rel. Iam in rebus Mss. duabus, inter ſe implicatis, quoad interpunctionem, primo quaeritur, quorſum pertineat tota §. 4., de ordine, a nobis conſtituto, utrum ad priora adhuc, an ad ſqq. Qui poſt ἀνεδ. uſurparunt diſtinctionem maiorem, ut colon, ii ſepararunt a pr. illa πλουτ. λ. §. 4. Sed, dum ibi poſt ἀντιπ. iterum diſtinguebant magno ſigno, colo aut puncto: illos dat. ſolitarios reliquerunt et ſuſpenſos; niſi vel ſic ad pr. referre voluerunt. Prae qua rationa melior eſt haec, ut poſt ἀνεδ. fiat colon aut punctum, et ſic finiatur res illa de laboribus ac negotiis imperii, ſed, tractis dat. illis §. 4. i. ad ſqq., et commate facto poſt ἀντιπ., nova res et ſententia inchoët de avaritia, in quam et conveniunt, quae ſequuntur inde a τούς τε λ., quae et eſt Bg. ratio et Ms., qui poſt ἀντιπ. clare fert comma, ſed tacite cum Stp. colon poſt ἀνεδ. Sed lectio nova Mss., cum in καὶ πᾶσ. deletum καὶ mutatur in δὲ, recurrit infra 2, 2, 8. i., ſed eſt tum ignota P. ac Ms. Ve., tum violenta Gloſſatoris opera, ob tranſpoſitum δὲ, orta illa hinc, quod vel καὶ ob ſq. ſimilem ſyllabam πασ excidiſſet in Cod. aliquo, unde laboranti ſeriei ſuccurrebatur, addito δὲ, vel potius, quia Gloſſatori non viſus eſſet Noſter diſtinguere ſatis res et perſ. diverſas, quod per adverſantem δὲ ſolet fieri dilucidius.

ἀκρατήτῳ) Ms. ἀκροτάτῃ, praeter nullum Iota ſubſcr. de more, praebet primo ſexum alium adi., fem. pro communi, deinde vero ſenſum eundem, quanquam a tropo alio, ut Lat. dr. *ſumma* cupiditas, qua tamen notione tropica non reperi, cf. Stp. Th. et Heſ. 1, 206. e., niſi

προσκτωμένων ἀεὶ καταφρονή- quidem ſemper contemtu, non-

ap. Gat. Adv. Miſc. p. 451. A. m. ex Ariſtot. „ἐκ τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας λ., *ex* ſumma *libertate*“ videturque minus eſſe gloſſema, quam error oculorum in litterarum ſimilitudine, cum, praeter Mss. rel., etiam P. *inexhauſta* divitiarum *ſitis*, (unde Sch. partim in πλ. „*divit.* cupiditas *inexb.*“) videantur prodere lectionem vulg., quae et, de Bg. interpretatione, multo exquiſitior, utpote habens tropum ac metaphoram, ubi rei, vita carenti, tribuitur actio, ut *impotens* ſit *cupiditas*, quae ſui non eſt potens et compos, quae ſe non continet, ut v. c. *mulier* dr. *impotens*, cf. G. Th. 1013, 21. cum ἀδύνατος et ſyn. ἀκρατής, quanquam de Bg. notione adhuc dubitari poteſt, cum iſti adi. et verbali tribuitur vis act., nec paſſ., in qua ſola acquieſcit cum L. Ern. etiam Stp. Th. 2, 412. c., ubi „ipſa ἐπιθυμία dr. ἀ. ap. Herodi. πλ. ἀ. ἐπ., *divitiarum* effraeni *cupiditate*, ſ. *effraenata*. Ita enim interpretando mihi videor melius vim vocabuli exprimere, quam, ut alii, *immodica* cupiditate“ cuius prima Latt. ap. G. Th. etiam tantum paſſ. explicantur, at illud affine ἀκρατής ap. Stp. Th. p. 404. e. cum L. Ern. act. et paſſ., ſed tantum act., de re ac perſ., ap. Foeſ. Oec. p. 12. b. e. L. N. T. Krb., ad Moer. p. 25. N. 1. Ind. R. Or. V. 4. Fiſch. Aeſch. Xen. Cyr. Z. Dion. H. S. T. 1. Ael. V. h. cum Per. ad 2, 41. p. 179. b. e. Plut. Hſ. et Ariſt. Kuſt. ex Ran. v. 862., ubi ἄνθρωπον — ἔχοντ᾽ ἀχάλινον, ἀκρατὲς — στόμα, hominem — ore effreni, *incontinenti*, ſed Schol. μὴ χαλιναγωγούμενον, μηδὲ κρατούμενον, paſſ. adeo, ut Heſ. 1, 200. e. ἀκρατῆ, ἄπρακτα, ἀκράτητα, et 181. m. ἀκάθεκτον, ἀκατάσχετον, ἀκράτητον, quae paſſ. notio et h. l. valere poteſt; Bg. verſante forte liberius, ut, eodem tropo, cupiditas, quae non poteſt contineri ac domari, uno Lat. *indomita*, ſit i. q. nimia, vehemens, it. Stp. immodica, et ſumma; ut vel ſic Ms. lectio cum vulg. conveniat, ubi valebunt noſtra *zügelloſs*, zaumloſs, *ungezähmt*, it. *unbändig*, cf. de verbalibus in τος ſenſu utr., act. et paſſ., Abr. Dil. Th. p. 575. m. et ad Aeſch. 2, 162. m. 181. e. 371. m. et Fiſch. ad Well. p. 134. e., ſed de re ipſa in contrariam partem Dion. Caſ. p. 1211. l. 77. ἰδίᾳ μὲν οὐδὲν — πρὸς πλοῦτον περιεβάλετο, ἀλλὰ καὶ ἀδωρότατα καὶ σωφρονέστατα διήγαγε, unde hauſit ſupra Zon. ad §. 2. e. εἰωσ. N. Ox.

›τῶν μ. πρ.) perpetuo *contemtu*. Haec figura dr. ὑφ᾽ ἓν, quam exemplis illuſtrat Sch. in Ind. Faber ad Eccl. v. 115. Schott. Obſ. H. 1, 9. p. 12. ſq. 2, 42. p. 89. ſq. Nodis Cic. 1, 16. p. 296. ſq. et c. 17. p. 296. ſq. Sic Noſter εὐθὺς φυγή 8, 1, 10. *Leisn.*

Cf. ſupra ad 1, 3, 5. e., ſed Sch. in ἀεὶ „κ. ſemper *contemtu*, h. e. perpetuo *cont.* Videtur eſſe ſyntheſis adv. cum nom. ſ. ὑφ᾽ ἓν, cuiusmodi in illo Virg. *ſemper* — *deus* ecl. 1. et l. 1. v. 124. Lucr. *ſemper* — *florentis.* Sic Virg. l. 1. Aen. *ante* — *malorum.* Sic ap. Hom. Ἰλ. β. ἀειμενέτης, *ſempiternus*“ male miſcens illa, ubi adv. eſt cum adi. ſ. particip., cum figura iſta modo ſit in adv. cum ſubſt., ad Ariſtoph. l. l. diſerte ſcribente Fabro „ita et ap. Herodi. eſt ἀεὶ καταφρόνησις, perpetuus *contemtus*“ pro quo, cum in Ms. Bg. nihil plane reperiſſem, haud dubie culpa ſcribae, e P. ſtatim reſtitui adv., cum et Lat. haberent, ut Ter. *patris* ſemper *lenitas*, ut et Sch. porro ſervavit in ſubſt. κ. „*ſemper* contemtu *bonorum* iam *poſſeſſorum*, ut avari ſolent, h. e. nihili pendens, quae iam acquiſiverat“ per P. explicans, (pro, non magna ſatis nec ſufficientia, ſed pauciora putans parta,) in v. πρ. faciens cum Bg. e Sb. Ind.,

σει, τῶν δ' οὔπω παρόντων ἀπλήστῳ ἀντιποιήσει [e], τούς τε πατρῴους φίλους πρῶτος διαβάλλειν ἤρξατο, καὶ, ὅσοι

dum autem praeſentium inex plebili affectatione, cum pa ternos amicos primus crimi-nari coepit, tum quotquot

e) Comma hoc in Ms. Ba. cum ed. B. 1. et In., pro puncto Stp. rel. et colo al., v. N.

immemor ellipſis ſubſt. χρημάτων l. κτημάτων, tacente L. Bol., ut G. Th
in Bg., abſolute aeque poſito, ac Gr., cui tamen affine eſt illud, *No*
minor eſt virtus, quam *quaerere*, parta *tueri*; tenente Stp. Th. tantum
med. 2, 470. D. e. cum Lat. „inſuper acquiro, ſ. comparo“ cumulat
praepoſitione, cum iam ſit in Bg., cf. L. Ern. Ind. Iſ. Ev., ap. Luc. 2
893. l. 43. *conciliare*, Diod. S. 1, 155. l. 75. *adipiſci*, (i. q. l. 70. κατεκτή
σαντο,) Thuc. 183, 72. ſibi *adiungere*, Xen. Cyr. Z. 1, 5, 8. R. Or. V. 4
6. 8. Lyc., ſed V. 7. Iſ. ἀεί τι προσκτᾶσθαι, et Dem. μὴ πρὸς τοσούτοι
αἰσχροῖς καὶ ἐπιορκίαν προσκτήσησθε, cum eadem praep., non mihi reper
to alibi paſſ., *niſi* eſt ap. *Poll.* 4, 29., quem locum exſignaram olim ſi
nude, ut non certo nunc poſſem dicere, an et hic quaedam Lat. ſub
eſſet. Sed adv. ἀεὶ, quanquam, ut ante ap. Or. R. Iſ., copulari per ſ
poteſt cum pr. v. πρ., tamen h. l. potius ad ſubſt. ſq. κατ. pertinere vi
detur, quia Noſter etiam alteri ſubſt. ſq. ἀντιπ. dedit adi. ἀπλ., (ut iam
priori ἐπιθ. aliquod,) cui adi. par eſt adv. cum ſubſt., unde membrorum
exiſtit concinnitas, quam tamen Noſter hic noluit maximam, cum non
ad ſe referantur ἀεὶ et οὔπω, ſed οὔπω παρ. componantur cum nudo
προσκτ., cui adiungi debuit adv. ἤδη, iſti οὔπω oppoſitum, ubi τὰ οὔπω
παρόντα ſunt pro vulgari τὰ ἀπόντα, *abſentia*, forte e Lyſ. R. Or. V. 5
p. 433. l. 8. τῶν μὲν παρόντων καταφρονῶν, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπιθυμῶν, pe
artem ſententiam mutante Noſtro, ſumtis loco participiorum ſubſtanti
vis, quorum ἀντιπ. caret Stp. Th., non item L. Ern. „ſtudium alicuius re
comparandae, vindicandae, tenendae“ mihi tantum cognita notione uni
verſa, pro ſtudio, amore, cupiditate ap. Ioſeph. 1, 222. m., deind
praecipua ac forenſi ap. Dion. H. S. T. 1, 711, 43., ubi eſt cum gen. rei
ut hic, ubi Sch. plane cum Bg., ap. G. Th. „vehemens ſtudium, ſed fere ni
mium“ at h. l. pro ſimpl. ſtudio ac Gr. ἐπιθυμία. (nobis *Verlangen*
Begierde, *Beſtreben*,) ob adiunctum ἀπλ., quod G. Th. tenet in Bg., paſſ
expoſito „quod expleri non poteſt“ ut Lat. Stp. Th. aliunde ſunt pla
niora, *inſatiabilis* et *inſaturabilis*, cf. Heſ. 1, 454. ἄπληστος, ἀχόρταστος
in N. tantum e Proverb., cf. tamen Ind. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach
cum Geop. et infra 1, 12, 11. m. ad ἀκορες.

πρῶτος — ἤρξ.) Redundare hic v. ἀρχ. cum inf., cf. 1, 3, 2. e., mon
ſtret adiunctum adi. πρ., pro adv. poſitum, quod cum eodem v
ap. Dem. 1462, 24., ut ap. Thuc. 127, 53. adv. πρῶτον, et Call
h. Di. v. 113. τὸ πρῶτον, tacente Stp. et G. Th., cum tamen et Lat
habeant ſic adi. et adv. cum v. *coepit*, it. ſyn. *prior*, cf. Ter. Hec
Prol. alt. v. 25. et Plin. ep. 2, 14, 2. e. 7, 31, 7. e., ut de Bg. ad διαβ
aliter, quam 1, 6, 3. m., ap. G. Th. cum Gr. n., hic pro crimina ac vi
tia iis tribuere, de iis confingere, et falſo memorare, animum eorum
conſilia et inſtituta carpere, noxia et indigna Commodo vocare, odio
ſa reddere ac ſuſpecta; unde mox explicandi variandique cauſa εἰς ὑποψ

πλούσιοί τε ἦσαν καὶ εὐγενεῖς, τούτους εἰς ὑποψίαν ἄγων [f], τὸ μειράκιον ἐφόβει, ὡς ἂν, αὐτοὺς διαχρησάμενος, ἀφορμὴν αὐτῷ

opulenti erant et nobiles, iſtos in ſuſpicionem adducens, adoleſcentem terrebat, ut illis interficiendis occaſionem ſibi

f) Ms. Ba. ἄγων τὸ μειράκιον, ἐφόβει. ὡς λ. commate ſtulto, ſed diſtinctione maxima ante ὡς ſolenni.

ἄγειν, reddente Sch. in πρ. cum Bg. Sed in P. Vs. per edd. omnes ἠρξ. comparet redditum *inſtitit*, ut in v. ὑπ. Sch. *inſtans* reperit, quod vix iuvat G. Th. v. *inſiſto* 1147, 19. et v. *inſto* 1156, 37., ut putem potius vitiatum ex *inſtituit*, quo Lat. et alii v. Gr. reddunt.

πλουσ. — κ. εὐγ.) Variatur in iunctis his tum per copulam, tum per ſyn., cum 1, 6, 8., cf. 1, 2, 3. m., libere verſante P., ſed Sch. in εὐγ. agente cum Bg., ſed de re ac Perennis ſaevitia conſentiente Lampr. p. 488. cum N. Caſ. 3. et p. 490. i. In ſq. formula Bg. e P. capit Gr. v. ἀγ. pro compoſ., per quod Lat. et explicat Stp. Th. 1, 60. E., tenens idem formulam totam ſine auctore, ſed 2, 1390. E. e. affines per Lat. idem, cf. Poſſ. Call. p. 684. e., pro, aliquem facere alicui ſuſpectum, et alteri excitare malam opinionem de aliquo, malique animi et inimici; reperiente me tantum ſimilem formulam εἰς ὑπ. καθιστάναι ap. R. Or. V. 6. it. v. ἀγ. cum εἰς εὔνοιαν aut ſimilem rectionem, cf. V. 4. in ὑπ. et ἀγ. V. 8. And. et Din. cum Dem. Xen. Cyr. Z. et Diod. S., ut ipſa Noſtri formula forte e Lat. fuerit, cf. G. Th. in v. Bg., mutante P. rectionem Noſtri, etiam ad ſq. ἐφ., unde partim Sch. „*perterrefaciebat* eum" quod Lat. et in Ind. Xen. Cyr. Z. et ap. Stp. Th. aliunde, non item Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Dem. 129, 27. cum Ind. Ael. V. h., ut pro liberiore P. ad διαχρ. Sch. „quum *interfeciſſet* illos" cum aliis Intrp., cf. Ind. Geop. Stp. Th., cuius locus e Thuc. eſt in Ind., non item alius p. 82. i., Bud. C. 1057, 28. Kuhn. ad Ael. V. h. 3, 45. p. 320. a. i. N. 3., ut ad Thom. M. p. 222. διαχρῶμαι τὸν δεῖνα, — κρεῖττον, ἢ φονεύω, N. 6. etiam hic Noſtri locus ſine Vs. laudatur, Suid. 1, 581. i. nude, ſed Heſ. 1, 976. m. διαχρώμενοι, ἀναιροῦντες, cum N., ſed ante διαχρῆσθαι, καταχρῆσθαι, quod ap. G. Th. etiam in *abuti* „valde uti" non tamen uſurpato de perſſ., ut Gr. noſtrum, quod, e notione pr. διὰ, cum in compoſ. auget, continuat, abſolvit, (cf. L. Ern. Nr. 14. ſq. cum Z. ad Vig. p. 571. a. e. b. i. p. ſq. a. m. Nr. 2. ſq. et Nr. 7.) ſit propr. uti valde, plane, omnino, cf. Ind. Xen. Cyr. Z., et ſic abolere, tollere, removere e vita conſpectuque, ut, eodem ſenſu et uſu de perſ., viciniora Lat. *abſumere* ac *conſumere*, ap. G. Th. cum Grr. al.

ἀφορμ. αὐτῷ) P. αὑτῷ, quod ſit pro ἑαυτῷ, videtur legiſſe; alioqui Perennius ipſi Commodo hanc occaſionem praebuiſſe diceretur bona illorum diripiendi. *Steph.* Sive αὐτῷ legamus, ſ. αὑτῷ, participium διαχρ. ad Commodum, pron. αὐτῷ ad Perennem referetur aptius, ut arguit §. 16. infra. *Sylb.*

Sch. „pro α. P. videtur legiſſe ἁ. *ſibi*, nempe Perenni, non Commodo, (et tamen in v. π.) *praeberet* ipſi *occaſionem*" prius fere e Stp., qui in Th. non tenet formulam παρέχειν τι ἑαυτῷ, nec mihi aliunde notam, ſed forte ductam e Lat., cf. G. Th. in v. Bg., tenentibus et noſtratibus *ſich* etwas *verſchaffen*. quibus par e conſequenti P. *ut* ipſe *ha-*

παράσχοι g) καὶ ἐξουσίαν ἁρπάζειν τὰ ἐκείνων κτήματα. μέχρι μὲν οὖν τινος ἐπεῖχε τὸν	praeberet ac poteſtatem rapiendi illorum bona. Ali- 5. quamdiu quidem cohibuit

g) Ms. Ba. παράσχῃ v. N.

heret, ubi refert ſine, ſed Bg. clarius, pron. aſperum ἁ., ad Perennium relatum, ad quem et pertinebant pr. ἡρξ. et ἀγ., ſicut, niſi haec inferiora pertinerent eodem, non videres, quorſum Noſter tam multum graviterque de iſtius hominis avaritia diceret init. § πλουτ. — ἀντιπ., quo de homine non modo idem teſtatur §. 16., ſed et ſupra Lampr., ut, de Sb, ſententia, vulg. hic omnium pron. ἀ., pro altero ἁ, ſupra habuimus; ut tamen, perſpicuitatis ergo, et ne quis in legendo teneatur incertus, forte melius per aſperum edatur. Nec mihi obſit, quod etiam Commodo tribuuntur avaritia, caedes ac rapinae tum a Noſtro deinceps, nominatim 1, 17, 3. m., tum a Lampr. c. 7. e. p. 494. 513. i., cum non quaeratur, quid univerſe ac per ſe fieri cogitarique poſſit, ac per hiſtoriam adeo verum ſit, ſed, quid ſeries loci tota poſtulet. Ac quanquam διαχρ. de Commodo capi poteſt, ad μειρακ. relatum per ſyneſin, cf. 1, 5, 2. m.: tamen aeque, cum per hiſtoriae fidem, quam ante approbavimus, tum per ſeriem orationis, ad Perennium pertinet, ut de quo maxime ſermo inſtitutus eſt inde a §. 2., unde et διαχρ. melius cohaeret cum pr. ἀγ. de eadem perſ.; in quo participia diverſorum temporum iterum concurrunt, praeſ. et aor., ſed praeſ. pro eodem ſ. praeter.; ſicut Ms. modus alius in v. παρ., coniunct. pro optat., deinceps recurrens, fuerit lapſus in litteris ſimilibus ſine iota, cum ſaltem ὡς habeat modum utr., cf. 1, 1, 1. m. v. ὅπως et de ἀφ. 1, 3, 15., ſed de ἐξ., h. l. pro iure ſ. cauſa, N. T. Io. 1, 12. it. Stp. Th. 1, 1133. D. e. „poteſtas, — ius, — interdum cum inf. ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, — quod et ἐξ. παρέχω dr." ſine auctore; ubi oportuit adiici, poſt hoc ſubſt. poni inf. vel cum artic. gen. τοῦ, vel ſine eo, ut hic, cf. Dem. 625, 18. 739, 10. 747, 18. 763, ult. 775, ult. 807, 11. et N. T. Io. 10, 18., duo P. ſubſt. ad κτ. deſerente Bg. et cum Sch. Lat. ad v. ἁρπ., quod Stp. Th. phyſico hoc ſenſu non tenet ex proſaico, cf. tamen Ind. Dem. cum Xen. Z. Cyr. et Pol.

μέχρι) In hoc μ. cum τιν. variat Noſter per imperfectam formulam pro plenis §. 1. et 1, 6, 1., ſpectante huc Stp. Th. 2, 908. F. m. ſine numeris cum P. (ut Bg.) ſed de ellipſi ſubſt. χρόνου monente tantum D. e. in aliis, pro qua longior eſt illa μέρος. τοῦ χρόνου in N. T. L. Krb., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. cum L. Boſ. p. 376. e. 378. m. Abr. Dil. Th. p. 60. i. „μ. τ. tam de loci, quam temporis ſpatio" (ubi tamen non monet, ſubſt. διάστημα ſupplendum eſſe ad notionem primam de loco,) Zoſ. 3, 18, 8. Dem. 893, 21. Suid. 2, 547. i. Heſ. 2, 589. i. μ., ἕως τινός, ſine N., cum poſuerit ſuo more, ut, reperiens alicubi plenum μ. τινός, modo μ. daret cum expoſitione tamen iuſta, (cf. de μ. τούτου Stp. per aliam adhuc notionem ac de re ſimpliciter Ind. Xen. Z. Pol. et Bach.) reddita formula cum P. etiam ad Vig. p. 408. a. e. N. 94. hinc, ſed cum Bg. v. ἐπειχ., ubi Sch. deſerit P. „*continebat* eum in officio" ſed Stp. Th. ſaltem notionem habet, non item de re cum acc. perſ., nec Bud. C. 886, e. nec Vig. p. 610. b. m., cf. Heſ. 1, 1333. m. ἔπεχε, κάτεχε, et Thom. M. p. 341. it. 1, 6. 12. e., h. l. cohibere ac retinere non tam a vitiis univerſe.

νεανίσκον ἥ τε τοῦ πατρὸς μνήμη καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς. ἀλλὰ γὰρ[h], ὥσπερ τινὸς πονηρᾶς καὶ βασκάνου τύχης ἀνατρεπούσης αὐτοῦ τὴν

adoleſcentem cum patris memoria, tum amicorum reverentia. Verum enimvero, quaſi quadam maligna et invida fortuna ſubvertente, quod in ipſo

h) Hoc comma in B. 2. L. al., ſed mox poſt τυχ. comma ineptum ib. et ap. Stp. rel.

quam praecipue a caede; variante Noſtro pro §. pr. e. μειρακ. per τὸν νεαν, ubi Stp. Th. ſaltem cum Bg., e P., cf. Caſ. Exerc. Bar. 1. p. 113. b. Fiſch. Ind. Pal. Heſ. 2, 661. ſine N., it. 1, 3, 2. e., ſed ad ἡ τ. π. μν. 1, 6, 19., tenente Sch. ſeverum in praep. et αἰδ. „*reverentia* erga *amicos*“ quam praep. cum ſubſt. αἰδ. habet Stp. Th. 1, 143. D. m. e Syneſ., cf. ad Luc. 1, 826. b. N. 54. p. ſq. cum loco hoc ſine Vs., Ind. Epict. H., mutante Bg. e P. formulam in ſyn. gen., qui eſt ap. Dem. 779, 28., cf. Stp. l. l. D. e., ſed Bg. ſubſt. ap. G. Th. cum Grr. al. et ſyn. αἰδος, ſed cum Gr. n. in v. *pudor* et *obſervantia*, cf. Dem. 776, ult. Thuc. 56, 94. cum Schol., Ind. Z. Xen. Cyr. Pol. et Bach., hic metus ac fuga turpitudinis, palam admittendae, ob iudicium iniquum aliorum, hic amicorum, ſimul cum cogitatione eorum honeſtatis ac ſapientiae; ad τοὺς φιλ. repetendo pron. αὐτοῦ, e pr. τοῦ πατρ., ut reſpondeat per variationem illis §. pr. τοὺς πατρῴους φ., cf. §. 1. m.

ἀλλὰ γ.) Primo in ἀλ. γ. ponitur ratio, cur praeceſſerit μεχ. τιν. λ. Deinde τύχη π. κ. β. eſt factum malum et ab invidia profectum, quod forte accidit. τύχη eſt factum fortuitum. Nam poſt hanc ipſam ſententiam narrat Herodi. factum fortuitum Lucillae, idque malum et ab invidia mulierculae profectum. Vel Auctor per π. κ. β. τύχην intelligit Nemeſin, numen illud felicibus omnibus timendum, de quo Salm. ad Inſcript. Herodis. Non enim dubitant gentiles, Fortunae reliquisque Diis, immo Iovi ipſi, malam invidiam tribuere. Iupiter enim ab ipſo Hom. inducitur invidens hominum felicitati Ὀδ. α', 435. 558. Ἰλ. ς', 270. (in quibus locis tamen eſt modo ἤχθηρε, *odit*.) De deorum invidia querelae ap. Aeſch. in Perſ. 93. 345. 362. 472. 515. 532. 720. 727. 774. 822. 829. 832. Herodt. 3, 40. 112. 7, 10. 8, 109. Romanis ſcriptoribus hoc eſſe ſolenne, ut inſperata, et quorum cauſae non ſunt manifeſtae, tam mala, quam bona, Fortunae Urbis, P. R. et Principis etc. adſcribant, docet Gron. ad Liv. 6, 30. (N. 4) Id vero ipſum et hic locus et alia Herodiani confirmant, v. 2, 4, 11. et alibi, cf. Cort. ad Sall. p. 253. (b. m. N. 3. e.) *Leisn.*

Sch. in ἀλ. „γ. dein, (e P.) *enimvero*, — γὰρ poſt ἀλλὰ videtur eſſe continuativum, (immo nihil eſt utr., quam Lat. *ſed enim*, v. alibi,) πον. maligna *ſors* 2, 4, 11. — β. *invida*, faſcinatrice *fortuna*, τ. *fortuna* maligna *atque* invida *ſubvertente* rectum *ingenium*“ v. Exc.

αὐτοῦ τὴν) Poſt κοσμ. deeſſe puto φύσιν. *Steph.* Poſt κοσμ. Schottus in Ms. lacunam eſſe notat; deeſſe autem φύσιν, γνώμην, ψυχὴν, ſ. ſimile ſubſt. *Sylb.* Deeſſe videtur φύσιν ſ. huiusmodi aliquid. *Oxon.* Aut ad κοσμ. addendum eſt γνώμην, aut femininis ſubſtituenda ſunt neutra, et leg. τὸ ἔτι σῶφρον κ. κ. *Reisk.* Intelligi poteſt γνώμην. Schottus lacunu-

ἔτι σώφρονα καὶ κόσμιον[i], συνέβη τὶ τοιοῦτο[k]. Λουκίλλα[l] 6. adhuc erat ſobrium ac moderatum, evenit huiuscemodi

i) Hic in Mss. et edd. nihil eſt varietatis, niſi quod Ing. φύσιν habent poſt κοσμ., v. N. k) Ms. Ba. συνέβη τὶ τοιοῦτον λ. v. N. l) Ms. Ba. λουκίλα τὶ ἦν λ. v. N.

lam h. l. in Ms: invenit: ſed forſan haec librario tribuenda eſt, quem offendebat elliptica haec loquendi forma, quique adeo aliquid omiſſum putabat. *Stroth.*

Ad L. Boſ. Ell. p. 359. m. in locis, ubi poſt verba aut particip. aut adi. deſit ſubſt. φύσιν, diſerte nominatur „Herodi. l. 1. c. 8. τὴν — κ." ſine Vs., quae ellipſis cum non ſit infrequens: nimis cupide Ing. φύσιν in textum rapuerunt; et quanquam P. etiam id ſubſt. aut in ſuo Cod. habuit, aut, tacentibus ſuper eo noſtris quoque Mss., tantum ſupplevit: tamen videas, id diſplicuiſſe Berglero, qui potius legerit ex his aliquid, αὐτοῦ τὸ ὂν ἔτι σῶφρόν τε καὶ κόσμιον, ſ. ὃ αὐτῷ ἦν ἔτι σῶφρόν τε κ. κ., ſ. αὐτῷ τὸ ἐνὸν ἔτι σῶφρόν τε κ. κ., niſi, vulgatam ſervans, ſupplevit poſt κοσμ. ſubſt. μερίδα, et ad ſenſum deinde modo reddidit; quod Gr. ſubſt., et alibi oppreſſum, v. L. Boſ. p. 193. ſq., expleverim potius, ne φύσιν ac reliqua illa Sb. faciant ſententiam ambiguam et fidei hiſtoricae repugnantem, quaſi Commodus nondum corruptum habuerit animum, ſed adhuc integrum, cum, praeter loca Lampr., ſubinde prolata, cf. §. 2. ἀποχρ., vel ipſe Noſter teſtatus ſit, eum iam aliqua ex parte fuiſſe depravatum, ut §. 2. e. 1, 6, 2. 6., ſitque ſeries ac ſenſus, adhuc boni quid in Comm. fuiſſe antea, nec dum omnem honeſtatis ſenſum exſtinctum, dum v. c. ad aliquod tempus recordaretur patrem et eius amicos revereretur, §. i., in quibus ineſt veſtigium aliquod animi, adhuc cogitantis de bono ac malo, et quaedam delicta timentis caventisque, verum deinde etiam hoc boni, quod in eo adhuc eſſet, illam aliquam pudoris honeſtatisque particulam et ſcintillam, reſtinctam etiam fuiſſe atque oppreſſam; ſicut tropice de animo μερὶς bene dicetur de rebus, quae ibi ſunt, de ſententiis, motibus ac cupiditatibus quibusdam moderatis et honeſtis, σωφρ. κ. κοσμ., cf. 1, 2, 3. e., quibuscum conſiſtunt, quae iam irrepſerant, pravae quaedam et immoderatae opiniones cupiditatesque, tum per experientiam, tum et per decreta S. S., cf. Rom. 7, 15. ſqq. 8, 4. ſqq.

συν. τὶ τ.) Ms. primum τί cum hoc accentu inverſo, qui alias eſt interrogantis pron., memini in Codd. aliis, ſed obſcure, et alterum in neutro pron. τ. cum ν ἐφελκ., ut in τοσοῦτον 1, 7, 9., infra redit, ſed per inconſtantiam, dum v. c. pro τοιοῦτον rurſus noſtri Codd. praebent τοιοῦτο 2, 5, 16., ut gloſſam e comparatione agnoſcas, ſed hic forte etiam aliam ex opinione formae Atticae, quae in illo per ν ἐφ. putatur, v. Fiſch. ad Well. p. 64. e. 138. m. Ind. Plut. Hſ. et Luc. ibique 1, 555. N. 86. b. e. 738. N. 40. 770. N. 8. 774. N. 5., cf. Ind. Dem., cui add. 316, 12. 387, 13. 354, p. it. τὶ τοιοῦτον ἔγκλημα 60, 24. 67, 24. 113, 15., tum affine noſtro συμβαίνει τὶ τοιοῦτον, οἷον λ. 38, 7., contra alio ordine τοιοῦτόν τι 108, 3. 366, 10. 386, 19. 534, 22. 535, 19. et τοιοῦτό τι 188, 23., tum, quoad Vs., Ind. Fiſch. Pal. cum ſyn. v. „ἐγένετό τι τοιοῦτον, *res ita habet*, — pro quo — dr. ἐγ. τοιοῦτόν τι" Stp. Th. 3, 455. F. m. „neutr. τοιοῦτο et τοιοῦτον, — et quemadmodum τοιόσδε τις dr. pro τοιόσδε,

ἦν τῷ Κομμόδῳ πρεσβυτάτη quippaim. Lucilla erat Commo-

vacante pron. illo τὶς, ita etiam τοιοῦτός τις“ nec tamen ſubiiciens τὶ cum neutro aliquo, neque v. τὶ p. 1548. D. ſqq., errans idem in τὶς quaſi pleonaſtico, quod hic Bg. exprimit, ſecus ac alibi, ſed ut ſufficiat Lat. *quid tale* ſ. *tale quid*; ferente G. Th. „*quidpiam*, τι, (hoc accen-tu,) aliquantulum“ non vero ſcripturam illam Ms. Bg. per duplex *pp*, cf. de ſyllaba *piam* 1, 13, 14. e., ſed de Bg. ad τοι. 1, 5, 4. e.; noſtratibus hic quidem, ubi narrandi quaſi quoddam fit exordium, ſ. res breviter proponitur ac nunciatur, potius utentibus illo *dieſes* ſ. *folgendes*, ſine τὶ, quam ſevero *etwas dergleichen*, quomodo τὶ τοι. redditur Ind. Plut. Hſt. v. τὶς m. alio in contextu, ſed Sch. in v. σ. „τοι. *ita* res *accidit* ſ. evenit“ cum Bg. et P., cf. aliunde Stp. Th. 1, 652. B. ſqq., ut Dem. Ind. add. συνέβη τὶ τοιοῦτον 1273, 11. et συμβέβηκε δὲ τοιοῦτόν τι 1238, 25., cf. 66, 16. 70, 4. 137, 5. 139, 19., ap. G. Th. in v. Bg. cum Gr. n. et viciniore per praep. Gr. ἀποβαίνω et etiam Lat. *contingere*, et 1213, 91. „contingit *aliquid*, συμβαίνει, γίνεται, pro accidit.“

Λουκ.) Cauſam huius conſpirationis aliam refert Capit. (ſ. Lampr. in Comm. c. 4. i. p. 482.) *crudelis* vita *Commodi* Quadratum *et* Lucillam *compulit ad eius interfectionem conſilia inire.* Sed Herodiano noſtro mos eſt, interiores cauſas indagare, cui ob id haud dubie praecipue in talibus credendum. Certe, cum Dio (Xiph. 375, i.) diſerte tradat, Lucillam οὐδὲ ἐπιεικεστέραν, οὐδὲ σωφρονεστέραν τοῦ ἀδελφοῦ, *neque moderatiorem, neque continentiorem fuiſſe fratre*: non eſt veriſimile, ſolam crudelitatem fratris ipſi eam mentem conſiliumque inieciſſe. *Boecl.*

Qui hic iterum ſapit e Caſ. ad Lampr. l. l. N. 2. „cauſam huius conſpirationis aliam affert Herodi., qui omnia diligentiſſime perſequitur“ Anglis ap. Heyn. H. 4, 1014. ſq., cum et ipſi a Noſtri partibus ſtarent, non in N. reprehenſis. Ms. primum, λ unum in nomine proprio, de more eius, cf. 1, 2, 2. m. in κομοδ., non mihi deprehenſum, nec ap. Lat., cf. Exc. ad 1, 2, 1., neque ap. Gr., cf. Anton. ad ſe ipſ. 8, 25. i. cum N. Sed Ms. alterum, τὲ inſertum, hic vitioſe habet, cf. 1, 3, 13., et forte alieno loco e marg. ſuſceptum eſt, cum quis Gloſſator ponendum voluiſſet poſt ſq. τῷ aut αὐτῇ, niſi ortum e pr. ſyllaba λα, cum ſaepe in Codd. vitioſe quid repetatur e pr. vocabuli fine aut eodem aut ſimili, in primis per maiuſcula elementa; quanquam, de ſolenni confuſione, etiam pro τὲ ſuſpiceris δὲ fuiſſe ab initio, pro γὰρ, quod et ipſum in principio narrationis procedat, et magis fortaſſe, quam ſi illud τὲ ſuſtineas, ut Hebr. ו, v. c. ap. Iobum init., et interdum Lat. *et* ſ. *atque*, cf. G. Th. 511, 11. ſqq. et 416, 13. ſqq., ſicut denique in iſto τὲ latere poteſt δὴ, pro *ſcilicet* ſ. *igitur*, quae etiam confuſa eſſe poſſunt a ſimilitudine litterarum quadam; ut tamen, cum Mss. rel. et P. taceant, ſemper agnoſcas Gloſſatorem, qui forte offenſus ſit eo, quod Noſter ita ſimpliciter narrare inciperet et ſine qua copula et particula.

πρεσβ. παντ.) Reineſ. ad oram libri (edit. Par. 1.) corrigit illud πάντων, mutatque in πασῶν. Sed nihil videtur mutandum eſſe. ſi Herodianus hoc dicere voluit, Lucillam fuiſſe maximam natu non modo ſororum, ſed et fratrum Commodi. An hic conſtructio eſt non πρὸς τὶ ῥητὸν, ſed πρὸς τὸ σημαινόμενον, de qua Kuſt. ad Ariſt. Plut. v. 291.? Huc pertinet Hor. *fortiſſima* Tyndaridarum. *Leisn.*

Per veritatem hiſtoricam ſane Lucilla fuit maxima natu fratrum ac

πάντων ἀδελφή [m]. αὕτη πρότερον Λουκίῳ Βήρῳ αὐτοκράτορι συνῴκει, ὃν κοινωνὸν τῆς βασιλείας Μάρκος ποιησάμενος, ἐκδούς τε [n] αὐτῷ τὴν θυγα-

do maxima natu ſoror. Haec prius Lucii Veri imperatoris coniux fuerat, quem cum conſortem imperii Marcus adſciviſſet, nuptumque dediſſet ei filiam,

m) Hic colon in Stp. rel. n) Ms. Ba. ἐκδοὺς δὲ αὐτῷ λ. τ. N.

ſororum Commodi, et omnino Marci liberorum, cf. Exc. ad 1, 2, 1., quem poſtr. gen. παίδων quoque hic ſuppleas, quod ipſum neceſſe eſt, ubi deſcendas ad illam ſyntheſin ſ. ſyneſin, cf. L. Boſ. Ell. p. 257. i. et ſupra 1, 5, 2. m. et 3., quae hic enallage generis, ut etiam vocatur, eiusmodi eſt, cum genus adi. diſcrepat a genere adiuncti ſubſt. et ſimul vicini adi., quo de cf. ad Luc. 2, 132. b. e., ubi „μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν“ ex 1, 582. a. N. 45., ubi a. e. aliud ſimile Ienſ. profert, inter ſoloecismos referens; ut Noſtri formula eſt ad ſenſum eadem cum illa 1, 13, 2. ἡ πρεσβυτάτη τῶν Κομμόδου ἀδελφῶν, a Bg. omiſſo, ut alibi, e P. adi. παντ.

αὕτη) Leisn. in Vol. aliquo ad h. l. ſignarat modo „Capitol. — et Dio —“ cuius poſtr. ſunt ap. Xiph. 363, 18. ſed prioris p. 408. 425. e. 317., ubi de Marco p. pr., *poſt exceſſum divi Pii* — fratrem *ſibi* participem *in* imperio *deſignavit*, quem *Lucium* Aurelium *Verum* Commodum *appellavit*, Caeſarem *que* atque *Auguſtum* dixit, *atque* ex eo *pariter coeperunt* remp. *regere*, cf. p. 326. 406. ſq., ap. quem deinceps etiam ſimplic. audit *Verus*, it. *Lucius*, it., ut ap. Noſtr., *Lucius Verus* p. 427., ſemel quidem, ſed fere ſemper ap. Anglos Heyn. H. 4, 991. ſqq. cf. Xiph. l. l. 8. 16. 40., at Sb. Ind. v. συν. ex h. l. „de femina maritata“ cf. Dem. 841, p. et ſupra 1, 6, 11., e P. ſumente Bg. aliud tempus.

ὃν κοιν.) Stp. Th. 2, 298. B. ſq. modo affert locum Noſtri e P. 2, 12, 5. e. ſimilem, cuius formulam per v. med., (quo variat cum act. §. 2. m.) partim cognovi ex Ind. Xen. Cyr. Z. „π. κοιν. participem reddere“ ſed cum ſyn. vv. ap. Zoſ. 4, 1, 4. ἑλέσθαι κοιν. τῆς β., imperii *conſortem* ſibi *deligere*, 1, 30, 1. αἱρεῖσθαι — τῆς ἀρχῆς κ., *imperii* conſortem *facit*, quod ſeverum Lat. v. et hic procedebat, 3, 1, 4. ἑλέσθαι κ. τῆς ἀρχ., *imperii* conſ. *deligere*, ubi non ita bene, ut in loco primo, vis med. v. iſtius expreſſa, cf. Phil. in Flacc. p. 748. F. m. et ap. Noſtr. 5, 7, 10. c. θέμενος αὐτὸν κ. τῆς ἀρχ. et 3, 9, 1. κοινωνοὺς τῆς βασ. καὶ αὐτοκράτορας ἀποδείξας, et, praeter Lampr. ad N. pr., etiam p. 412. *principatu* etiam *imperatoriae* poteſtatis *indulto*: ſibi *que* conſortem *fecit*, quum *illi* ſoli *ſenatus* detuliſſet *imperium*; ubi noſtrates fere *Reichsgehülfe*, pro quo cum Vern. vet. Angli ap. Heyn. H. 4, 991. m. *ernannte* ihn *zu* ſeinem *Mitregenten*, ſed Xiph. 363. i. Μάρκος — προσειλήφει ἐς κοινωνίαν τοῦ κράτους εὐθὺς τὸν — Λούκιον Βῆρον λ.

ἐκδούς τε) Sch. fere cum P. „quum *locaſſet* ei *in* matrimonium *filiam*“ cf. 1, 2, 3. i., ubi med., pro quo hic per act. iterum variatur, cf. Ind. Xen. Cyr., cum Bg. phraſi, et Angl. ap. Heyn. l. l. e Capit. l. l. Tum Ms. δὲ pro τὲ, ut alibi, hic praebetur in membro ſecundo, ubi per ſe ſtare poteſt, quaſi μὲν omiſſo in primo membro, ut tamen ad notionem

τέρα, δεσμὸν εὐνοίας ὀχυρώτα- vinculo benevolentiae firmiſ-

ſit idem cum vulg., quod cum Mss. rel. diſerte refert P., ſaepe cum δὲ varians ac confuſum, ſicut, μὲν omiſſo, etiam τὲ adſuit 1, 6, 3. c.

δεσμ.) Mss. ἰσχυρ. aut gloſſa eſt, aut lapſus librarii, variantibus iſtis adi. duobus et alibi, cf. ad Xen. Cyr. Z. 2, 4, 17. p. 229. a. e., ubi recte pro ſyn. habentur, et ad Thuc. p. 28. a. e. N. 65. p. 498. a. e. N. 43., ubi tamen ἰσχ. praefertur, ut et ſubſt. ap. Ioſeph. 1, 275. ſ. 20. l. 3. i), quae omnia, una cum v. ὀχυροῦν, ſine Var. alias occurrunt, v. Ind. Fiſch. Aeſch., Z. Xen. Cyr. Pol. et Bach., Dion. H. S. T. utr. Luc. et Ern. Polb., cuius in Lex. „ὀχ. pro ἰσχ." ut Stp. Th. „ὀχ. i. q. ἰσχ." nec e Noſtro et pauperrimus, etiam in derivatis inde, cf. Suid. 2, 749. e. 1, 931. m. cum N. „ἰσχυρῶς, alias ὀχ." Heſ. 2, 830. e. p. ſq. i. 1, 1565. m. cum N. 7. „ἰσχυρόω, quod idem, ac ὀχ." Sb. Ind. hinc „ὀχυρὸς δεσμ." tantum in poſitivo, aliunde tamen afferens ſuperlat., nihil ut teneat Stp. Th. in δ., huc valens, ubi δεσμ. εὐν. videtur eſſe Lat. *vinculum* cum gen. aliquo, ubi G. Th. cum Gr. n. „metaph. ad *connectendas* amicitias *vel* tenaciſſimum *vinculum*, — amicitiae, — *vincla* amoris *arctiſſima*, — omne illud, quo quid continetur et conſervatur" praeſidium, adiumentum, vulgo medium, res apta hic ad conſervandam benevolentiam mutuam, cf. Thom. M. p. 204. et Moer. p. 127. (per vanum diſcrimen inter δεσμὸς et δεσμὸν,) phyſice, vel abſolute vel cum gen. rei ſ. perſ., L. N. T. Foeſ. Oec. Ind. Hom. Orph. Soph., R. Or. V. 6. Dem. Ael. V. h. Diod. S. Fiſch. Pal., Fab. Aeſ. Hſ., tropice vero, abſolute Orph. h. 12, 4. Theogn. v. 459. cum Cam. Schol. Gr., R. Or. V. 4. p. 271. l. 8. Demad. ἐκβαλεῖ — μέγιστον εἶχον δεσμὸν τὴν τῶν Μακεδόνων φρουρὰν, V. 3. p. 685. e. Plut. Hſ. ex 17, 8., cum gen. rei ſ. perſ. Orph. h. 46, 5. ὃ δ' ἀνέδραμε δεσμὸς ἁπάντων, hic *cuncta* ruentia *fulſit*, Bacchus, immo *tunc* vinclum (fulcrum) *hic* omnium *obivit*, i. tum vero ille circuivit, tanquam fulcrum omnium, i. ſtator, conſervator, et 86, 4. de morte, ἡνίκ' ἂν ἐκλύσῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμὰ, *quando* perrumpis *naturae* vivida *clauſtra*, immo *quando* naturae *ſolves* (exſolves) firmiſſima *vincla*, Long. Mor. 40, 1. e. p. 226. m. Plut. Hſ. ex 19, 2. πειρατέον — τοὺς τῶν ἡδονῶν ἥττους — γάμῳ καταζεῦξαι. δεσμὸς γὰρ οὗτος τῆς νεότητος ἀσφαλέστατος, *ubi* adoleſcentes *voluptatibus* nimiis *dediti* ſunt, — *animus* appellendus *eſt* ad *eos* matrimonii *vinculo* colligandos; *quod* eſt *tutiſſimum* iuventutis *vinculum*, immo *tentandum*, ſtudendum *eſt* voluptatibus *obnoxios* — coniugio *alligare*. Vinculum *enim* hoc *eſt* iuventutis *firmiſſimum*; ubi eſt retinaculum, frenum, impedimentum; quo ſenſu et capio illud N. T. Marc. 7, 35. ἐλύθη ὁ δεσμὸς τῆς γλώσσης αὐτοῦ, *ſolutum* eſt *vinculum* linguae *eius*, i. remotum eſt, quod linguam eius, loquelam, loquendi facultatem, coërcebat et impediebat, ubi bene Luth., ut hic Vern. Tum Sch. „εἰς. *affinitatem* cum *aliquo* faciens *fortiſſimum* benevolentiae *vinculum*" cf. 1, 6, 11. it. de πρὸς 1, 5, 5., Noſtro bis ponente v. ποι. in non magno intervallo, per gratam negligentiam et quandam ſpeciem polyptoti, aut eadem notione, aut diverſa; ut priori quidem ratione ſeverius, quam Bg. e P., reddas, *vinculum benev.* firmiſſimum *affinitatem* illam *cum eo fecit*, quod eſt per inverſam enunciationem pro *affinitatem* illam *cum eo fecit* vinc. *ben. firm.*, (reddendo cum Bg. art. τὴν per pron.) i. effecit, ſtuduit efficere, ut affinitas iſta eſſet vinculum benev. firm., ſ. affinitatem iſtam adhibuit pro praeſidio optimo, certiſſimo conſumandae ac conſervandae

τον [o] τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιγαμίαν ἐποιήσατο. ἀλλ᾽ ἐπεὶ συνέβη, τὸν Λούκιον τελευτῆσαι, μενόντων [p] τῇ Λουκίλλῃ τῶν τῆς [q]

ſimo hac affinitate ſibi adſtrin-
7. xerat. Sed poſtquam evenit, ut Lucius moreretur, manentibus adhuc Lucillae principa-

o) Ms. Ba. et Vi. ἰχυρ. v. N. p) μελοντ. A. B. 1. cnm B. 2. R. operarum vitio. q) Ms. Ba. τῶν βασ., omiſſo τῆς artic., ut τῶν contra in B. 2. L. Par. Ox. et Pat. v. N.

benev.; unde non opus ſit legere δεσμὸν εὐν. ὀχ. τῇ πρὸς αὐτὸν ἐπιγαμίᾳ ἐποι., quaſi error iterum inciderit in ν et Iota poſtſcr., hoc ſenſu, *iſta* cum *eo* affinitate *fecit*, nexuit *vinculum* benev. *firm.*, i. tropo remoto, benevolentiam mutuam fecit firmiſſimam, ſ. maxime firmavit; cum ad ſententiam hanc redeat tandem lectio vulg., etiam altera *illa* notio v. ποιεῖσθαι pro putare, ut ſit, *illam* cum *eo* affinitatem *putavit* vinculum, *praeſidium* benev. ſervandae *firmiſſimum* et optimum; qua de notione v. Stp. Th. 3, 426. E. e. 428. A. m. ſq. D. m. ſq. 431. D. m. p. ſq. B. m. e Bud. C. 413, 42. (unde et Vig. p. 281. m. Nr. 14.) lib. de V. med. p. 41. m. 407. m. Kypk. 1, 66. e. Ind. Xen. Cyr. Z., tacentibus L. Ern. et N. ad Thuc. l. l. ap. Kuſt., quanquam ib. Vs. exprimit eam notionem, quam et noſtrates norunt, v. c. *ich mache* mir *das* zur *Ehre*, et h. l. tangit oblique Vern. vet. *in* Meynung *daſs* rel., tacente Capit. de re, non item plane de diſcordia Marcum inter ac Luc. Verum p. 343. ſq. 426. i. 428. 430. ſq. 433., quanquam et in contrariam partem narrante p. 412. c. 4. 424. m. 427. e., unde Angli ap. Heyn. H. 4, 997. m.

συν. τὸν Λ.) De morte Lucii (ſic breviter nominati, v. N. ad §. pr. i.) Capit. varie tradidit p. 345. cum N. 347. 431. 433. e. p. ſq. i. 437. e., unde Angli ap. Heyn. H. 4, 997. e., reddente Bg. inf. poſt v. σ. per ὥστε, ut Stp. Th. aliunde 1, 652. C. i., cuius locum e Thuc. 24, 21. ignorat Ind., ut Dem. haec 40, 7. 57, 12. 111, 14. 155, 11. 241, 6. 245, 16. 281, ult. 1301, 10. ult. 1303, 5. 12. rel. cf. L. N. T. Krb., ubi et ſevere redditur, ſed in Schw. dicitur v. σ. tum redundare, et ab aliis adeo Attice, v. Miſc. Obſ. A. V. 10. p. 304. Fiſch. ad Well. p. 342. i., ad Plat. Phaed. p. 176. N. 14. et Ind. The., Z. ad Vig. p. 297. a. e. it. ad Xen. Oec. 8, 15., in Ind. tamen reddens per adv., Munth. p. 277. e., cum Bg. deſerente Sch. ad v. τελ. P., qui plena formula utitur ſyn., cf. G. Th. 767, 100., pro quo et in ſyn. Lat. *defungi* ſimilis eſt tum notio, tum ellipſis, monente Stp. Th. 3, 1388. e. ad Gr. v. de ſubſt. omiſſis βίον ſ. ζωὴν, ut de aliis alii, cf. L. Boſ. Ell. p. 50. L. N. T. Krb. et Schw. it. Ern., Vig. p. 604. i. Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach., Ael. V. h. Iſ. Ev. Fiſch. Aeſch. et Pal. cum Dem., cui add. abſolute ſic etiam 1023, 8. 20. 1084, 11., ſed et plene 1013, 8. τῷ μὲν Σόλωνι συνέβη, τελευτῆσαι τὸν βίον, 1016, 21. 1083, 9. etc., comparantibus quibusdam recte, ut ſeveriſſimum, Lat. *finire*, pro mori, cf. G. Th. cum Gr. n., quanquam et in hoc ſtatui licet ellipſin ſubſt., v. c. *vitam*, ſpiritum, *animam*, diſerte interdum additorum, v. G. Th. Nr. 1. Ind. Tac. Ern., ut de Gr. v. cum pr. ὑπὸ Gottl. ad Plat. Phaed. p. 123. it. ad Plat. Menex. p. 49. b. e. cum Ind. Xen. Z. Pol., at de morte violenta ib. Bach., variante Noſtro cum 1, 2, 1. μεταλλάττειν et 1, 4, 18. ἀναπαυ., non aſſequentibus hic noſtratibus tropum Gr.

μενοντ.) In hoc v. reddit Sch. cum Bg., at e P. ſervato libere adv. tem-

βασιλείας [r] συμβόλων [ſ], Πομ- tus inſignibus [t], Pompeiano

r) B. 1. βασιλίας, qua vocali non aliunde notavi, cf. 1, 4, 16. i. ſ) συμβουλίων Ms. Vi. mendoſe.

poris, ubi Stp. Th. uſum v. de re cum dat. perſ. ignorat, non vero notionem 2, 877. C. m. „μένειν dicuntur, quae manent, nec mutantur" et h. l. alicui relinquuntur, (quo P. reſpicit,) nec adimuntur, quorum uſu nemini interdicitur, quibus cui porro uti licitum eſt, cf. L. N. T. ex Act. 5, 4. Aeſch. Theb. v. 909. cum Schol. & et Abreſch. 2, 121., ſed ſine dat. illo Fab. Aeſ. 75, 2. et Call. h. Di. v. 78., ubi et ſimul εἰσέτι, ut ἔτι ap. Luc., tropum tenentibus etiam noſtratibus, etiam Lat., quanquam tacente G. Th., non item Cl. Cic., tum ſtantibus gen. conſeq. hic, (ut alibi enunciationibus e genere cauſarum,) in oratione media, cum locandi eſſent proprie poſt enunciationem primariam et apodoſin, atque adeo poſt ἐξεδ., ut reſolvatur particip. per ita, ut ſ. dum, aut, ſi ordo Gr. ſervetur, per *et* copulam. Sed Ms. articulus hic omiſſus eſt vel lapſu librarii ob vicinitatem ſimilis ſyllabae, (quod et cadit in edd. illas,) vel ingenio ac comparatione aliorum locorum aliusque formulae per unum modo in duobus ſubſt. articulum, quo de genere univerſo v. Exc., non ſibi conſtante Ms., et v. c. tolerante utrumque 1, 15, 7. m., aut alterum quoque intrudente 1, 17, 2. e., ut nihil tribuamus ei in partem utr., ſive adimat artic., ſive adiiciat, idque h. l. etiam ob Mss. rel. auctoritatem, in vulg. tacite manentium, ubi Stp. Th. 1, 704. A. m., praeter P. hinc, ſine numeris, cum Sch. et Bg. „β. σύμβολα ſ. βασιλικὰ σ., inſignia imperii ſ. imperatoria" it. Bud. C. 866, 32., qui ſubiicit §. ſq. etiam, forte explicandi cauſa, ut ſq. τιμαὶ ſint genus univerſum iterum, ſed reliqua partes ac formae duae, tum ὁ βασ. θρ. ἐν τοῖς θ., tum τὸ πῦρ προπ., comparante Sb. Ind. ad Zoſ. „τὰ σ. τῆς ἀρχῆς, inſignia" 4, 45, 2. e. magiſtratus *inſign.*, tria Noſtri loca, hunc, 2, 3, 5. e. 2, 8, 11. e., ut ad Lampr. p. 941. a. N. 3. Salm. „*ſigna* heic ſunt vexilla, quae feſtis diebus, in pompis ac ſollemnibus proceſſibus, imperatoribus praeferebantur, multo auro argentoque radiantia. Herodi. l. 2. (2, 3, 5. e.) de Pertinace, — cum in ſenatum deſcenderet e palatio, non paſſus eſt *ignem* ſibi *anteferri*, nec *vexilla* imperatoria *tolli*. Ubi vides imperatori, e palatio in curiam deſcendenti, praelata *vexilla*, et *alia* imperatoria *inſignia*, quae σ. βασιλικὰ appellat Herodi.; nec ſigna vexillaque eo tantum nomine paſſim vocat, ſed πυρὸς προπομπὴν, et *reliquum* regium *apparatum* lib. 1. σ. βασιλείας vocat, ἀλλ' — ἐξεδ. Quaenam illa eſſent σύμβολα, poſtea explicat: καὶ γὰρ — αὐτῆς. In Pertinace vero σ. βασιλικὰ, quae *attolluntur*, ſunt *vexilla*." Per ſe h. l. τὰ τῆς β. σ. ex formula illa duorum ſubſt. pro adi. et ſubſt., ſunt eadem, quae illa alterius loci τὰ βασιλικὰ σ., et in univerſum intelliguntur ſigna et indicia, quibus agnoſcatur regia ſ. imperatoria dignitas, conditio ac poteſtas, cum in maribus, tum in feminis, ſed, pro ratione aut temporum, aut locorum ac regionum, aut perſonarum, it. ſexus, non uno capienda ſunt modo, ut v. c. ap. Etruſcos Dion. H. S. T. 1. 195, 33. σ. τῆς ἡγεμονίας, οἷς ἐκόσμουν αὐτοὶ τοὺς σφετέρους βασιλεῖς, *principatus* inſignia, *quibus* ſuos *reges* ornare *conſueverunt*, quae fuerint, deinceps traditur et p. ſq. l. 9. ſq. σὺν τοῖς ἄλλοις κόσμοις βασιλικοῖς λ., inter *caetera* regia *inſignia* ac *ornamenta*; ut poſtea narratur, quae fuerint Romanorum regum inſignia; qualia haud dubie quaedam fuerunt et priorum ante Tarquinium;

πηϊανῷ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐξέδο- pater eam nuptum dedit.

ut poſt exactos reges 268, 22. τῶν παρασήμων, (quo Gr. explicat Bud. l. l. noſtrum σύμβολον) ἃ τοῖς βασιλεῦσι παραδέδοται, πολλῶν ὄντων, tam *multis regiis inſigniis*, quae et poſt ſequuntur, 269, 23. τὰ λοιπὰ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας σ., *cum* reliquis *regiae* poteſtatis *inſigniis*, tum ap. Liv. 1, 8. i. de Romulo, — *ſi ſe ipſe* venerabilem *inſignibus* imperii *feciſſet*, cum *caetero* habitu *ſe auguſtiorem*, tum *maxime*, lictoribus *duodecim* ſumtis, *fecit*, cf. ſqq. et 30, 15. e. it. Flor. 1, 5, 6. *inde* faſces, — *omnia* denique *decora* et *inſignia*, quibus *imperii* dignitas *eminet*. Verum hic quaeritur de temporibus ſerioribus, ubi imperatores Rom. haud dubie habuerunt, unde dignoſcerentur a privatis, nec modo veſtes, lecticas, currus, nec modo corporis capitisque ornatum ac cultum gemmeum, nec modo ſatellites, anteambulones, pediſequos, ſed et alia, ut vexilla ſuperiora, it. ignem praelatum, it. ſedem praecipuam in theatris et in curia, denique adeo faſces laureatos, de quibus locus eſt claſſicus 7, 6, 3. ſq., ubi genus univerſum, πᾶσα ἡ βασιλικὴ πομπή, explicatur tribus formis ac partibus, armatis quidem praecedentibus, tum virgis laureatis, denique igne praelato; ut alibi ſaepe purpura et pallium purpureum memoratur, ſed ſedes in curia 2, 3, 8. e. 11. e. 17., tum currus ſ. lectica pretioſior 5, 8, 13., quorum inſignium quae ad feminas nominatim pertinuerint, quae eſſent e domo imperatoria, qualis hic Lucilla, non dixerim, praeter ea, quae Noſter mox ponit, de ſella in theatris ac praelucente igne; niſi quod communia eſſe potuerunt etiam illa, famulitium et comitatus, veſtitus et cultus, lectica et currus; quibus Lucilla tum domi, tum inde prodiens, ac inter homines verſans reliquos, prae ſe tulerit imperatorium genus ortumque, in primis, cum nupſiſſet Pompeiano, impari genere ac dignitate, v. 1, 6, 11., ad quam leniendam ſortem pater fortaſſe gratificatus eſt ei imperatoria illa inſignia, quae ap. Amm. M. 17, 12, e. p. 123. e. *conſpicuae* fortunae *inſignia*, Ind. „i. e. regia" et 31, 12. m. p. 532. i. *theſauri* — et *principalis* fortunae *inſignia* caetera — *ambitu moenium tenebantur*; quae non tenet G. Th. in „*inſigne*, παράσημον, σύμβολον, — *inſignibus* atque *infulis* imperii, — *maiora* praeferunt *faſces illi* ac *ſecures* dignitatis *inſignia*,, quam *poteſtatis*, — rex ſedens cum *purpura* et *ſceptro* et *illis* inſignibus *regiis*, — Liv. inſignia *imperii*, i. faſces, — *qui* Hieronem — *nec* veſtis *habitu*, nec *alio* ullo *inſigni* differentes *a* caeteris *civibus* vidiſſent, conſpexere *purpuram* ac *diadema*, ac *ſatellites* armatos, *quadrigis* que *etiam* alborum *equorum* interdum *ex* regia *procedentem*" tacens de inſignibus imperantium ſerioris aetatis, etiam de aliis inſignibus imperatoriis, i. imperatoris bellici ac ducis exercitus ſummis, de quibus Lipſ. de mil. Rom. 2, 12. Op. T. 3. p. 95., ubi v. c. equum, certo modo ornatum" inter imperii inſignia — ponit" P. non intelligentibus Vern., ubi dicamus *die kaiſerlichen Ehrenzeichen* ſ. *Kennzeichen*, ſ. *Ehrenz.* des kaiſ. *Standes*, cum, quae nos hodie per Germaniam uſurpamus *Reichsinſignien* ſemibarbare, ſ. *Reichskleinodien*, quanquam eiusdem ex parte generis, tamen non ſint huius loci, ubi Noſter ſcribit peculiari ratione, ac partim ad analogiam Lat. ap. G. Th., ſed et Gr. ap. Dion. H., cf. Heſ. 2, 1293. e. ſine N. it. p. ſq. cum Suid. 3, 395. e. ſq.

Πομπ — ἐξεδ.) Dio autem ap. Xiph. de Pompeiano, ni fallor, iuniore dicit: οὗτος μὲν ἐνεγγύητο τὴν θυγατέρα Λουκίλλης. Utrumque tamen verum eſſe poteſt. *Stroth.*

το[t]. οὐδὲν ἧττον μέντοι[u] καὶ ὁ Κόμμοδος ἐφύλαττε τὰς[x] τι-	8. Nihilo ſecius tamen et Commodus conſervabat hono-

t) Ms. Ba. ὁ πατ. ἐξεδ. αὐτὴν λ. v. N. u) μέν τοι diviſum in A. 2. al., v. Exc. ad 1, 2, 9. x) τὰς omittunt A. al. v. N.

Locus ed. Sb. eſt 374, 44., ubi dr. Κλαύδιος Πομπηϊανὸς, et Commodo inſidiatus pugione, quo de ad §. 10. ſq., ſed de noſtro Pomp. ib. modo 364, 5. 374, 32., nec tamen de connubio iſto; hic iterum Noſtro variante in v. ἐξ. med. pro act. §. pr., ubi alius Ms. Ba. ordo in pron. aut v., non adiutus a Mss. rel., infraque rediens, e gloſſa eſt, nec laevitatem iuvat, vel ſic hiatu aliquo relicto tamen.

οὐδὲν ἧττ.) Sch. in „οὐδ. nihilominus" praeter ſyn. illud P., quod Bg. ſervat meliore ordine, ſed Stp. Th. 1, 1477. B. i. recte comparat οὐχ ἧττ., cum οὐδὲν pro οὐ ponatur, cf. 1, 5, 5. m. μηδὲν ἧτ., pro quo hic variatur, cf. Suid. 2, 729. e., ſed Heſ. 2, 804. m. ὁ. ἡ., μᾶλλον, in quo repeti e pr. debet οὐδὲν, quod plenum οὐδ. μᾶλ., Lat. *non magis* ſ. *nihilo magis*, i. q. nihilo minus, (cf. G. Th. 174, 46. 439, 97. Ind. Corn. N. cum Cort. ad Sall. Cat. 9, 1. e.) quod valet pro aſſeverandi aliqua particula, (v. c. aeque ſ. pariter, quae accedunt ad Gr. Suid.) aut pro Gs. *hoc* non *obſtante*, (noſtro *dem ungeachtet*,) i.e. tamen, noſtro *doch*; unde ſq. μέντοι ſumetur pro Lat. *vero*, (cf. 1, 2, 9.) et tota formula ſic, ut aſſeratur aliquid, quanquam praecedente in contrariam partem alio, quod per ſe impediunt ea, quae ſequuntur; ut h. l. Pompeiani inferior conditio et obitus Marci videbantur Commodum adducere, ut ſorori non amplius permitteret honores prioris temporis imperatorios. *Tamen* vero *etiam* Commodus *eosdem* ei *ſervabat*, quod Lat. ad ἐφυλ. ſufficiebat, non ita libere agente Bg. quam P., ſed ex eodem tamen ad τὰς τιμ., h. l. extra animum, pro rebus externis et ſignis honoris ac inſignibus illis §. pr., ſicut formula tota hic, φ. cum acc. rei et dat. perſ., par eſt iſti ib. μένειν ad ſenſum, ut P. quoque intellexit, niſi quod diſcrimen hic eſt illud antecedentis ac conſequentis, cum, cui honores ſervantur aut ſervat aliquis, ei demum manere honores dicantur, tenente G. Th. in v. *ſerv.* cum Gr. n., modo 415, 69. *integra* omnia *bonitati tuae* di *ſervarunt*, ſed in Bg. tantum rectionem ſimilem, nec Stp. Th. quid tale, ubi ſit pro, alicui quid relinquere nec adimere, cf. tamen ap. Luc. 1, 586. l. 85. τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην, *tibi* ut *cognitio* cauſae *ſervaretur*; quanquam ibi etiam eſſe poteſt Lat. *reſervare*, nobis *aufbehalten* ſ. *vorbehalten*, i. alicui ſoli relinquere ac praecipue, nec alii iniungere et tradere, quo ſenſu v. cum perſ. dat. et acc. ib. 3, 435. l. 90. σοὶ ὁ ἀνοητὸς (ἐγὼ) ἐμαυτὸν φυλάττων, *tibi* me *ſervans* homo *inconſideratus*, i. ap. te modo eſſe ac coenare volui, non ap. alium. Sed Stp. Th. 3, 1551. C. e. cum P. dedit „K. ἐφ. τιμ. τῇ ἀδ." ſine τὰς art. adeo, quem in ed. ſua, tacentibus hic Excp. Mss., credas Stp. non de ingenio dediſſe, ſed ex Cod. aliquo, ut exciderit contra in Cod. eo, unde A. 1. ducta, lapſu librarii, ob vicinitatem utrinque ſimilem, niſi et eadem ex cauſa in iſta ed. omiſſus artic. operarum vitio; alioqui me noſcente ſcriptorum ipſorum inconſtantiam in artic. addendo ſ. opprimendo, cf., praeter ſuperiora quaedam, R. Or. V. 3. p. 196. e. N. 41. Fiſch. Aeſch. p. 97. a. e. N. 6. (cum Wolf. N. in Axioch. ed. Fiſch. pr. p. 53. i.) et ad Plat. Apol. p. 73. a. N. 30. it. ad Phaed. p. 200. a. i. cum Gottl. p. 45. i., ut critico in ta-

μὰς τῇ ἀδελφῇ[y]. καὶ γὰρ ἐπὶ rem ſorori. Nam et ſolio τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆςο imperatorio ſedebat in thea-

y) Colon hic in Stp. rel.

libus locis verecunde ſit verſandum, ſed interpreti non argutandum in notione ac vi aliqua, quod, praeter multos, nuper iterum accidit in Schulz. Coniect. in N. T. p. 32. e. 34. 38. 49. i. et ad Rom. 5, 13. in ἐφ' ᾧ et ἐφ' ᾧ alii nuperrime.

καὶ γὰρ) Sch. in καὶ hunc locum ſine Vs. ponit poſt illum 1, 6, 12. m., ubi Bg. quoque καὶ poſtponit, ut h. l. e P., quaſi reſpondeat ſq. καὶ ſocio, quomodo et alii faciunt, v. ap. Hom. Ἰλ. ώ, 602. V. Cl. et Ern. ad Call. h. Di. v. 83., cum procedat etiam ſevero ordine, pro Lat. *etenim*, i. e. pro ſimpl. γὰρ, cf. Stp. Th. 1, 817. A. aliunde, L. Ern. v. κ. Nr. 15. Ind. Ael. V. h. v. utr., Fiſch. Aeſch. v. κ. e., Iſ. Ev. Xen. Z. Pol. et Cyr., Fab. Aeſ. Hſ. v. κ. m. Abr. Dil. Th. p. 229. i. Hoog. Op. p. 560. ſqq. it. Hom. Ὀδ β', 117. et G. Th. „*etenim*, coni. cauſalis, καὶ γὰρ (ſic potius, quam interiecto commate,) pro quia" ſ. nam; ut tamen ad ſenſum h. l. non ſit diſcriminis multum in ratione utr., cum utrinque ſequatur enunciatio duplex, ſed, de Bg. ratione, magis diſtincta, dum copula et particula diſtribuendi ac diſtinguendi repetitur.

ἐπὶ τ. β. θρ.) Verba ἐν τοῖς θ. abſunt a Ven., quae tamen vix abeſſe poſſunt. Sed multa paſſim in eodem Cod. omiſſa ſunt, quae in edd. leguntur. Exhibet contra haud pauca, quae in edd. noſtris male omiſſa ſunt. *Stroth.*

Hic non apparet cauſa, cur tria illa vocab. ſint omiſſa, verum illud, plane non poſſe abeſſe, quia alias reliqua pars enunciationis, ἐπὶ τ. β. θρ. καθ., non ſit ſatis circumſcripta ac definita, ſed nimis vaga lateque patens, cum ἐπὶ τ. β. θρ. ſederi poſſit varie ac multis in locis, etiam domi; unde debuit aliquid hic adiungi, quod et agnoſcit P., modo ille in numero ſingulari diverſus, quem ſevere Bg. dedit, et proprie etiam poſſumus accipere, cum conſtet, Romae fuiſſe plura loca talia, in quibus ſingulis imperatori cum familia datum locum praecipuum veroſimile eſt, (podium cogito ſ. ſuggeſtum in eo, v. G. Th. in v. *pod.* et Lipſ. de amphith. Op. T. 3. p. 26. m.) ſive hic intelligantur ſcenica illa theatra, ſ. amphitheatra, quo ſenſu poſtr. ponitur Gr. ap. Noſtr. alibi, cf. Lipſ. l. l. p. 13. ſqq. cum Ind. Dion. Caſ., tacente L. Ern. et Stp. Th., qui 1, 1578. A. v. θρ. habet „ap. profanos ſcript. frequenter reperitur βασίλειος θρ." ſine ullo exemplo et auctore, nihil etiam p. 724. E. m. v. β., quam alium e Noſtro locum, nec Strodtm. lib. ad Ammon. Spec. 1. p. 9. m., reperiente me per Indd. ſubſt. θρ. de diis ac regibus ap. Ael. V. h. Ariſt. Kuſt. et Luc. 1, 471. l. 47. de Minoë, ἐτύγχανε — ἐπὶ θρ. τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος, qui *in* ſolio *quodam* ſublimi *ſedebat*, ap. quem et univerſe pro ſella et de hominibus quibuscunque 2, 124. l. 90. 783. l. 83. 85. 3, 54. l. 57. 426. l. 88. 91., ubi a σκίμποδος diſtinguitur, cf. Ind. Xen. Bach. Suid. 2, 207. e. Heſ. 1, 1735. e. ſq. cum N., ubi laudatur Salm. in Tert. de pall. p. m. 174. e., quem cf. ad Spartian. T. 1. p. 232. b. e. ſqq., ſed G. Th. „*thronus*, θρόνος, ſedes ſ. ſolium, — *ſedes*, θρόνος, — *ſolium*, βασιλικὸς θρόνος ἐμβατὴ, — pro ſella regia" quo poſtr. Lat., cum Gr. n., utitur Sch. e P., vertens cum eodem in v. „κάθημαι, — impf. κ." ubi Bg. per ſimpl. cum Sb. Ind., tacente Stp. Th. de impf. hac forma ſine

ἐν τοῖς θεάτροις [z], καὶ τὸ πῦρ tris, et ignis in pompa

z) In Ms. Ba. verba ἐν τοῖς θεάτροις deſunt. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

augmento, praeter 1, 1383. B. e. „in impf. dr. etiam ἐκάθηντο Utitur autem eo Thuc., ut τῷ καθῆντο Dem.“ cf. E. i. et R. Or. V. . 235, 22., ubi in textu κάθηντο, ſed Ind. ἐκαθ., rurſus V. 9. p. 207. m. „καθῆντο —, ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο, Wolf.“ ubi Tayl. „καθῆσο (κάλλιον), ἢ ἐκάθητο κ. Thom. M.“ cf. ad Dem. 285, 2. καθῆτο V. 9. p. 277. i. „καθῆσο Aug. Regg. — κάθητο Cod. γ.“ et ad 300, 26. V. 9. p. 291. c. Harl. p. Cor. p. 121. N. 75. 380. e. N. 47. 449. N. 82., ad Thom. M. p. 485. a. N. 1., ubi et Noſtri locus hic adhibitus, Suid. 2, 223. m. καθῆσθαι, καὶ καθῆσο, ἐκαθέζετο, *ſedere*, — *ſedebat*, ſine χρήσει, non coll. ad Heſ. 2, 105. m. Nr. 7., tum de v., quoad rectionem, cum pr. ἐπὶ et triplici caſu, ἐπί τινος, — τινὶ, — τὶ, Abr. Dil. Th. p. 398. m., ubi e Diod. S. ſimile quid noſtro, καθίσαντος αὐτοῦ ἐπὶ τὸν βασιλικὸν θρ., ex 2, 211. l. 20. *in regia* ſella *conſederat*, pro quo l. 23. 27. 43. ſimpliciter θρ., in Vs tamen *regia ſella*, it. cum Bg., porro v. κ. tropico ſenſu Ind. Z. Xen. Cyr. Pol. et Bach., ſed ap. G. Th. in v. Bg. cum Gr. n. compoſ., ſed et cum ſimpl. ἧμαι — ἕζομαι, pro quo ſimpl. etiam noſtrum v. valeat, etſi per ſe pr. κατὰ poteſt innuere motum phyſicum e ſuperiori ad inferius, nobis *ſich* nieder *ſetzen*, cf. Z. ad Vig. p. 619. a. i. Nr. 2., in quo ſit Lat. *deſideo* et *deſido*, quorum hoc poſtr. modo ap. G. Th. ſine Gr. ſic dr., cf. in rem Spanh. de Pr. et u. n. 2, 269. e. „illuſtre huius rei — exemplum in Lucilla obſervat Herodi., quae quum primo L. Vero, Marci in imperio Collegae, dein privato Pompeiano foret nupta, *ſellam* tamen *Imperatoriam* aliosque priores Auguſtae *honores*, Commodi indulgentia, retinuit. Unde quoque eadem mortua, inſtar Auguſtae, conſecrari meruit, ut ex eius numis cum ſolita Divae appellatione adhuc liquet.“

καὶ τὸ πῦρ) De igni, auguſtis praeferri ſolito, v. Turn. Adv. l. 1. c. 29. *Sylb.* Egit de illis *inſignibus Principatus* Lipſ. ad 1 A. Tac. 7, 5. ignem etiam inter inſignia imperatoriae maieſtatis fuiſſe vel praecipuum, unus ex antiquis, diverſis locis, docet nos Herodianus, inquit Caſ. ad Capit. Maximin. (T. 2. p. 32. a. N. 4. e., allato Noſtri loco 7, 1, 21. e.) Addendus eſt Pierius Hierogl. l. 46. tit. *inſigne auguſtale.* Congruebat huic ſymbolo *ignis* variis rationibus. Nam et divinitatem regalis imperii notat; quippe cum, antiquiſſimo Perſarum more, dei ſymbolum ignis eſſet; et claritatem faſtigii dignitatisque regalis clariſſima ſignificatione indicat; et incomparabilem actus regalis vim ſalubritatemque, ad inſtar efficacis et benefici ſideris, oſtendit; et puram virtutem moremque regalem, purgatiſſimi elementi charactere ſignat; denique, quidquid ad praecipuas imperii ἐξοχὰς vel ex philoſophiae arcanis, vel ex reverentiae et obſequii inventis afferri ſolet, comparatione ignis illuſtrari poteſt. Nec diſconvenit τὸ μοναδικὸν ſolis, ad quem hieroglyphica veterum ſapientia omnia de igne φιλοσοφήματα pariter ac νοήματα retulit, τῷ μοναρχικῷ τῆς βασιλείας. Et quod Perſae de coelo lapſum ignem finxerunt, quam accommodatum eſt ad divinam, a deoque datam, deique in terris vicariam regum maieſtatem! De caetero non abſurde cogitaverit, qui crediderit, Romanos de occulto praecipuoque imperii pignore, i. e. de Veſta cogitaſſe, cum ignem imperatoribus ſuis auſpicii ſingularis ac fatalis ergo, ut opinabantur de Veſtali igne, praeferrent. *Boecl.* Praelatus ignis olim habitus eſt Imperatoriae maieſtatis inſigne; quod Eurip.

προεπόμπευεν[a] αὐτῆς. ἐπεὶ δὲ 9. praecedebat eam. Poſtea ve-

a) Schott. m. ſ. προέπεμπεν minus recte, Ind. *Sylb.* e lapſu librarii. Mox poſt αὐτ. colon in Stp.

Schol. in Phoen. videtur annotaſſe. ἐχρῶντο οὖν, inquit, κατὰ τὸ παλαιὸν ἀντὶ σαλπιγκτῶν τοῖς πυρφόροις. οὗτοι δὲ ἦσαν ἱεροὶ Ἄρεως, ἑκατέρας ϛρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον, acierum ſc. interſtitium, ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. ἐσώζοντο δὲ πυρφόροι, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο. Unde natum eſt proverbium ap. Zenob. cent. 5. pr. 34. ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ πεσόντων, οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. Prolixius haec diſſerui, quoniam non temere alibi, quam in Herodiano occurrit hic mos. Libet etiam ſubtexere huius ſymboli rationes ex Pier. Hier. 1. divinitatem imperii regalis, 2. faſtigii claritatem, 3. efficaciam ſ. ἐνέργειαν, 4. puritatem. *Oxon.* Si Hadr. Turnebus non falleretur, 1. Adv. 29. exſtimans, ignem ap. Hor. Sat. 1, 5, 34. Aufidio, tanquam ſupra humanam conditionem ſe efferenti et divino, eſſe praelatum: hic ritus, nempe ignis praelatione aliquem honorandi, vetuſtior eſſet, quam vulgo creditur. Nam etſi Lipſ. Exc. A. ad 1 An. et I. Nic. Loenſis IX. Miſc. 13. ex M. Antonino et Herodi. docere volunt, huius inſtituti ante Antoninorum tempora Romae nullum eſſe veſtigium, eumque honorem imperatorum proprium fuiſſe: Nihilo minus Turnebo magna doctorum pars ſuffragantur, Lambinus, Torrentius, Pulmannus, Rutgerſius, Dacerius et Baxterus, v. ad Suet. Tib. 14. ed. Burm. p. 510. (T. 1. b. ad *fine* regio *inſigni.*) Videntur autem imperatores hoc inſigne adſciviſſe, imitaturi Iovem, ut, cuius inſignia reliqua, ſceptrum et aquilam, ſibi vindicarant, etiam hoc, nempe ignem, quaſi fulmen, ſibi vindicarent. Hoc inſigne Iovis vel praecipue ex fabula Semeles conſtat ap. Ovid. Met. 3, 283. ſqq., v. infra 1, 16, (9. e.) 2, 3, (5. m.) Luiſin. 3, 6. (immo 7, 6, 4. m.) legit αὐτῇ. Sed 2, 3, (5. m.) ipſe Herodi. τὸ πρ. genitivo iungit. Dempſt. ad Roſ. Ant. a nullo animadverſum ſcribit, ignem imperatoribus praelatum in lucerna. Ut aquilae, in ſignis militaribus collocatae, Perſis in uſu fuere, et ab his ad Rom. tranſiere, ut oſtendit Lipſ. ad Tac. Exc. ad A. 2, 17. (1, 7.) et Otto de tutela viar. 1, 6. p. 109. ita a Perſis mos ignem praeferendi imperatoribus ad Rom. perveniſſe videtur, v. Spanh. de U. et P. N. T. 1. p. 171. Phil. Car. An. in Curt. 3. p. 566. ſq. In acie Darii Numinis loco, et religioſa cum primis pompa, praelatum fuiſſe ignem ſacrum et aeternum, auctor eſt Curt. 3, 3, 9. Equidem Perſas ignem coluiſſe, paſſim auctores teſtantur, Strab. v. Plut. de prim. f. Max. Tyr. diſſ. 38. Apud Luc. formula extat, qua Perſas uſos eſſe ait, quoties illi igni pabulum aut hoſtiam ſubiicerent: Ede Domine Ignis. Hic ignis praeferebatur in caſtris regi, quocunque ille expeditionem moveret. Unde ap. Rom. imperatores mos derivatus, paucis interpretum obſervatus. Id quod numiſmata primum oſtendunt vetera, in quibus ante faciem regis vel imperatoris Rom. flamma ardens conſpicitur. Sunt deinde aliquot loca animadverſa ap. Herodi. l. II. VII., quae affirmant, in more poſitum fuiſſe, ut ignis principibus praeferretur. De ritu ignem imperatoribus praeferendi v. Fabr. ad Dion. 71. p. 1199. *Leisn.*

Hic quidem nos nihil, niſi Ox. illa e Schol. l. l. v. 1379. ed. Barn., ſed ed. Valck. v. 1386., prorſus videri ab h. l. aliena, nec ritu ex iſto huc trahi quid poſſe, niſi forte nomen πυρφόροι, quo inſignire liceat homines, qui hoc tempore Auguſtis ignem praetulerint. Sed de tota re

Κόμμοδος γυναῖκα ἠγάγετο [b], ro quam Commodus uxo-
Κρισπῖναν ὄνομα [c], ἀνάγκη τὲ rem duxit, Criſpinam no-

b) Comma hoc modo erat in B. 2. L. ut mox poſt ἔγεν. nullibi. c) Ms, Ba. κρισπίναν τ' ὄν. v. N.

ſubiecimus Exc. et fortaſſis Eſchenbach. Diſſ., illud mirati, cum ſuper hoc argumento nihil deprehendebamus ap. Fabr. in Bibl. Ant., reddente Sch. in ſubſt. π. „*ignis* praeferebatur *ipſi*, in ſignum honoris imperat. — πρ. praecedebat in pompa eam ignis“ cum Bg., niſi ordine alio.

γυναῖκ. ἠγαγ.) E P. reddit Bg. non modo in adv. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ſed etiam in formula γυν. ἠγ. cum aliis, neglecta vi med., forte e Lat. ratione, et quia reperitur etiam cum dat. perſ. alienae, pro dare uxorem alicui, v. c. filio, cf. Bud. C. 510, 23. Stp. Th. 1, 63. G. ſqq., qui vim med. retinet „matrimonio *ſibi* aliquam *coniungere*“ Obſ. Miſc. A. T. 10. p. 350. lib. de V. med. F. p. 33. 128. et W. p. 4. 317., ad Thom. M. p. 6. N. 4., ad Luc. 1, 793. a. e. 3, 421. N. 70. b. e. L. Boſ. Ell. p. 76. m. 236. e. Z. ad Xen. Pol. p. 6. b. e. cum Ind., recte ſtatuentibus ellipſin εἰς οἶκον ſ. οἰκίαν, quibus add. ap. Herodt. 27, 88. γυναῖκα — ἄγεσθαι ἐς τὰ οἰκία, *uxorem* duceret *domum*, quae et deſunt in Lat. Bg., ubi et ſuppleri poteſt dat. perſ. *ſibi*, it. ſyn. *ſecum* ſ. *ad ſe*; ut ſit plene, uxorem ducere ſecum in domum, ſ. ad ſe in domum; ut in Gr. etiam requiras πρὸς γάμον, alibi diſerte adiunctum, quod proprie magis faciat Lat. *in* matrimonium *ducere*, it. quod adiungitur ap. Suid. 1, 25. m. ἄγεται, μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει, *uxorem* ducit, *in* matrimonium *accipit*, cf. Heſ. 1, 1598. e., ubi lego, ἠγγυᾶτο, ὁ λαμβάνων, ἤγετο, commatibus additis, unde noſtrates *ſich* eine *Frau*, Gemahlinn *nehmen*, cum non habeant propius, cf. in rem Capit. in Marco p. 394. m. *filio* ſuo *Brutii Praeſentis* filiam *iunxit*, nuptiis *celebratis* exemplo *privatorum*, ubi Caſ. N. „Criſpinam, filiam viri conſularis“ cuius feminae non iterum mentio fit ib. nec ap. Lampr. in Comm., ſed ap. Xiph. 372, 18. γυναῖκα τῷ υἱεῖ — Κρισπῖναν συνῴκισεν, *Criſpinam* filio *in* matrimonium *collocavit*, qui et ipſe Marco rem tribuit, cum Noſter Commodo tribuat, in qua pugna forte ſic ſuccurras, ut factum ſit non diu ante mortem Marci et ſuſceptum a Commodo imperium, ac v. ἠγαγ. et ἐγεν. ſumamus pro plusq., ne nunc demum Commodus fecerit.

Κρισπῖν.) E qua tuliſſe Commodum liberos, docet Spanh. ad Call. p. 725. *Leisn.* Quem locum in ed. Ern. non reperi, ignarus idem, an quis Ms. τ' ὄν. toleret pro τὲ, iungendo cum nomine proprio pr. Κρ., pro Lat. *et quidem* ſ. *idque*, ut alias cum particip. καλούμενος, cf. 1, 2, 2, m., in quam copulam cum P. hic nihil edat, crediderim potius, mendum incidiſſe in ο et ου iterum, et Gloſſatorem cogitaſſe τὸ artic. et formam contractam τοὔνομα, quae et ipſa recta eſt poſt nomen propr., cf. 7, 1, 21. m., et alibi quoque variat, v. Fiſch. Pal. 24, 3. p. 67. N. f), quanquam in contrariam partem, ut pro τὸ ὄν. afferatur nudum ὄν., quale exemplum profert L. N. T. Schw. p. 981. e. ex Diod. S., inverſi tamen ordinis, „γυν., ὄν. Ζαρῖναν, *mulierem*, cui *nomen* erat *Zarinae*“ ubi de ellipſi pr. κατὰ recte monet l. l. m. b. Nr. 10. e., quanquam non bene vertens, nec ſevere, *ſecundum*, quoad, *qua nomen*, nec per ſyn. abl. cum Bg. et Sch., tacente P. et L. Boſ. de ellipſi p. 510. e. ſqq., cf. L. N. T. Fi. p. 795. e. cum Ind. Ael. V. h. v. ὄν.

ἐγένετο, τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος[d] γυναικὶ, δυσφόρως τοῦτο φέρουσα ἡ Λουκίλλα, καὶ τὴν ἐκείνης τιμὴν ἑαυτῆς ὕβριν νομί-

mine, ac neceſſe fuit, primum locum tribui principis uxori, aegre id ferens Lucilla, atque illius honorem ſui contumeliam exiſtimans; ſuo

d) Ms. Ba. τῇ τοῦ βασιλέως γυν. v. N.

ἀνάγκη) Bg. e P., tenente Stp. Th. modo ſyn. „ἀ. ἐστὶ, neceſſitas *eſt*, pro neceſſe eſt" cf. Luc. 2, 181. l. 95. cum Ind. Thuc. et Dem., primam Stp. formulam neſciente G. Th., ſed et noſtratibus tenentibus, per ſubſt., quale et Bg. eſt.

τῇ τοῦ βασ. γ.) Ms. gloſſema hic apertum in ſubſt. pro particip., ut Bg. e P., cf. 1, 2, 1., ſervante Sch. in v. „ἀπ. *attribui* ei *princ. loc.*" non tantum cum Bg. paſſ., ſed et Lat. compoſ. cf. §. 1. m., forte capiente P. pro med., quo de nihil ap. Bud. C. Stp. Th. et per Indd., ut tamen habeat analogiam a primitivo νεμ., etiam in med. uſitato, ubi ſuppleas pron. αὐτὴν, ut ὑπ' αὐτῆς in paſſ., cognito aliunde Stp., qui in ſubſt. πρ. locum tenet noſtrum ſine Vs. et Bg. Lat. e P., cf. Ind. Fiſch. Aeſch., Xen. Pol. Z., R. Or. V. 8. Din. et Dem., ſed per ſyn. cum Bg. formulam ex adi. et ſubſt. *ſedes prima* Stp. e Bud., it. per alias Caſ. Ex. Bar. 15. p. 270. b. Krb. Decr. R. p. I. p. 275. i. et Decr. Byz. p. 17. m. „ius προεδρίας ſ. primi et primarii loci in theatris et ſpectaculis" Caſ. ad Th. Char. F. ed. p. 70. m. Schol. Ar. Equ. v. 572., e quo hauſit Biſ. ad Theſm. v. 841. cum Suida 3, 181. i. Heſ. 2, 1026. e. ſine N., ut Schol. Eur. ad Or. v. 92. ἡ πρώτη καθέδρα, ap. Poll. 4, 121. cum Stp. Lat., etiam in theatris, at 8, 133. primus *accubitus*, cf. N. 30.

δυσφόρ. — φερ.) cf. Exc. ad 1, 4, 7. i. de luſu quodam in affini adv. et v., et Stp. Th. 4, 84. E. m. „δ. redditur et *moleſte*, aegre, *iniquo animo*, (ut P. hic) praeſertim, quum iungitur illi ipſi v. φέρειν, ex quo factum eſt, — ut ap. Herodi. (ex aliis Noſtri locis ſolis, et p. 81. A. e.) φ. cum advv." aliis ſyn., ſed cum noſtro adv. ap. Foeſ. Oec. ex Hippocr. p. 155. a. e., at ap. G. Th. ſine explic. in formulis cum v. *ferre*, accipere, *pati*, ſed in adv. ſyn. „*accipere* aliquid *graviter*, i. iniquo animo" i. triſti, irato, cum dolore, cf. v. *ferre* 633, 72. ſqq., quod, ut Gr., per tropum dictum, pro accipere, recipere, ſuſcipere in ſe, tanquam onus, et hinc ferre quaſi et portare, extra tropum ſumitur pro ſentire, cf. Niz. Cl. Cic. v. c. Ind. Corn. N., it. v. *accip.* Niz. Cl. Cic. et G. Th. p. 53. i., tenentibus et nobis *übel* nehmen, *aufnehmen*.

τὴν ἐκειν.) Oxon. nihil, quam ex Lampr. illa ad §. 6. in N. Bc., cf. Dem. 16, 4. τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας, reddente Bg. e P., ut hic ὕβ. definiatur ex opp. τιμ., pro re, qua laeditur honor ac dignitas, cf. 1, 3, 6., ut τιμ. quoque de facto externo et honoris ſigno iterum, cf. §. pr. i. Alterum hic eſt in diſtinguenda Noſtri periodo et conſtituenda eius protaſi, quae videtur ſuſpendi ab ἐπεὶ ad γυναικὶ, poſt quae apodoſis enunciatio principalis ſit infra οὐδὲν — ἀνακοιν., praemiſſis enunciationibus omnibus generis eiusdem, i. e. cauſalibus, ſed ut δυσφ. — νομ. reſpiciat longius et ad §. ſq. adeo, at τὸν μὲν — Κομ. proprie referatur ad apodoſin illam principalem, cui pars illa praeponitur, cum

ζουσα, τὸν μὲν ἑαυτῆς ἄνδρα[e] Πομπηϊανὸν εἰδυῖα ἀγαπῶντα τὸν Κόμμοδον, οὐδὲν αὐτῷ περὶ ἐπιθέσεως τῆς ἀρχῆς ἀνακοινοῦται[f]. Κοδράτου δὲ[g], νεα-

quidem marito Pompeiano, cum ſciret, eum diligere Commodum, nihil de occupando imperio communicat; Quadrati autem,

e) Ms. Ba. ἄνδρα, τὸν πομπ., inſerto artic., ut alibi. f) Hic colon in Stp. et al., cum Ms. Bg., ob μὲν et δὲ relata. g) Hoc comma induximus nos ſimul cum ſignis deinde parentheſis, ut melius cohaererent caſus, ad ſe pertinentes.

ex ordine ſequi debeat eam; in quo et μὲν ſtatim innexum eſt illi ſecundariae enunciationi, proprie ad principalem iſtam apodoſin quoque pertinens; unde μὲν referas ad ſq. §. i. δὲ, niſi μὲν velis abſolute ſtare, ubi manebit quidem cauſae illa enunciatio, in mediam conie͡cta orationem, ſed exiſtent participia cumulata ſine copula, quae ſit addenda ſaltem in Vern. lingua, quae priora particip. ſolet per tempora finita reſolvere, aut per cauſalem particulam, qua Bg. e P. ſolvit participium extr., ut vitaret concurſum illum participiorum ἀσυνδέτων, pro qua ratione habet Vernacula et aliam, ut priora particip. reſolvantur per pron. relat. *qui*, ſed poſtremum per cauſalem, interiecta tamen copula, *ſo hat* Lucilla, *die* dieſes *übel* aufnahm, *und* jener *Ehre* für *ihre* Beſchimpfung *hielt*, und, *weil* ſie *wußte* rel., referente Bg. manifeſto participium extr. ad principalem apodoſin illam, cui eam ex arte intexuit, unde mutata eius conſtructio in ſq. τὸν μὲν ἑ., ut haec regeret Bg. cum ultimo v. ἀνακ., omittens ita ſq. pron. αὐτῷ, regensque Lat. *communic.* cum dat. perſ. pro meliori per praep., ut Sch. „communicat *nihil* cum *ipſo*" cf. G. Th. Ind. Iul. Caeſ. et ſupra 1, 6, 22. e., noſcente Stp. Th. 1, 431. E. ſqq. notionem Bg. in ſubſt. ἀν. aliunde, (cf. Ind. Ael. V. h. Fi. The. et Pal. Xen. Cyr. Z. cum L. N. T., quorum Schw. p. 114. N. hinc „maritum ſuum" pro quo ſervarat P. ſeverum Lat., ſic quoque ſolenne,) ſed 1, 1111. D. m. in v. ἀγαπ. participium pro inf. tantum in med., ubi Sch. „*amore* ſingulari *amantem*, pro amare, (qua notione ſecundaria vix opus eſt hic) εἰδ. gnara, ἐπιθ. *de* occupatione *imperii*" quo in ſubſt. tenet Stp. Th. notionem pro affectatione ſ. invaſione, ſ. inſidiis, cf. Ern. Ind. Polb. cum Ann. Rs. p. 38. m. Sb. et Zoſ. 1, 11. 5. 4, 6, 6. e. 4, 23, 10. m., ubi cum diſerto epitheto καθαραῖς ἐπιθέσεσι, h. l. conatus et cupiditas ad ſe rapiendi imperii, i. poteſtatis et dignitatis ſummae, ap. G. Th. ſaltem cum ſyn. *regnum* et *tyrannidem* 546, 100. 103., ut ap. Stp. Th. v. ἀνακ. modo per conſtructionem eandem, cf. Bud. C. 1045, 37., cum πρὸς ſimul The. Ch. 4, 1. m. cum Ind. it. Dem. Dion. Caſ. et Xen. Cyr. Z. 5, 4, 15., ubi ſimul cum ſyn. εἰπών, Xen. Hell. M., ad Moer. p. 20. N. 1. Suid. 1, 167. e., variante hic Noſtro pro 1, 6, 22. ſimpl. τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο. Κοδρ.) Lampr. tradit, *non* ſine *conſilio* Tarrutini *Paterni* praefecti *praet.* haec accidiſſe; de cuius commemorationis fide dubitat Caſ., cum nec Herodianus mentionem eius hic faciat, et Dio occidendi principis voluntatem omnino removeat a Paterno. *Boecl.*

Lampr. ſunt in Comm. p. 482. ſq. *crudelis* vita *Commodi* Quadratum et Lucillam *compulit* ad *eius* interfectionem *conſilia* inire, *non* ſine *praef. pr. Tarr. Pat. conſilio.* Datum *autem* eſt *negotium* peragendae *necis*

νίσκου εὐγενοῦς τινος καὶ πλου-	cuiusdam adoleſcentis nobilis
σίου, (ἐφ' οὗ καὶ λανθανόνσῃ	et opulenti, cuius etiam clande-

Claudio *Pompeiano* propinquo. — *Poſt haec* interfecti *ſunt* Pompeianus *primo* et *Quadratus*, p. 484. Paternum *autem* et *huius* caedis *auctorem*, et — *paratae* necis *Commodi* conſcium, — *interfecit*, p. 489. e. *occiſus* eſt *eo* tempore *etiam* Claudius *quaſi* a *latronibus*, cuius *filius* cum *pugione* quondam *ad* Commodum *ingreſſus eſt*, ad quae Caſ. N. 3. Paternum liberat a crimine, ſed N. 5. „quem hic ſolo Claudii nomine deſignat, is eſt Claudius Pompeianus ille, cui poſt Veri mortem nupſit Lucilla. Huius filium Claudium Pompeianum caedem hanc aggreſſum, cum Lampr. ſcribit Dio, (et ad poſtr. illa *occiſus* eſt *Claudius*) Claudius Pompeianus, Lucillae maritus. Sed fallitur hic Lampr. Nam hic Commodo fuit ſuperſtes." Tum Spartian. in Anton. Carac. p. 711. m. *occidit* etiam *Pompeianum*, Marci *nepotem*, ex *filia* natum *et* ex *Pompeiano*, cui *nupta* fuerat *Lucilla* poſt *mortem* Veri *imperatoris*, — et *ita* quidem, *ut* videretur *a* latronibus *interemtus*; quae extrema, cum et ſupra adeſſent, recte moverunt Caſ., ut in N. ſubiiceret „Lampr. in Comm. *occiſus* a *latronibus*. Loquitur Lampr. de Cl. Pompeiano, patre Pompeiani, cuius hic caedes narratur. Sed erroris manifeſtiſſimi arguit Lampridium Dio, cui viſus poſt necem Commodi Pompeianus ille; quem Lampridius a Commodo ſcribit occiſum. Ipſe adeo Lampridius refellit ſe in Iuliani vita, (p. 585. e.) ſcribens, Claudium Pompei. a ſeceſſu Tarracinenſi a Iuliano ad participatum imperii fuiſſe evocatum, quod gener imperatoris fuiſſet." Scilicet Pompeianus duplex eſt, pater, maritus Lucillae, ſed alter filius horum. De patre ap. Noſtr. non fit poſtea mentio ulla, ſed e Dione conſtat, vixiſſe etiam adhuc poſt occiſum Commodum. Filium autem tradit Lampr. l. l. primo, a Commodo occiſum, ſed Spartianus, ſive quisquis ille ſcriptor eſt, l. l. demum a Caracalla interfectum; quae et ipſa ſibi repugnant, non animadvertente Caſ., qui intelligit de patre, cum de filio narret Spartianus, ut Lampr. l. l. primo, ubi et dr. *propinquus*, a parte Commodi, opinor, cum fuerit filius Lucillae, ſororis Commodi. Tum, ſi hic Pompeianus *ſpopondit* ſibi *filiam* Lucillae, ut §. 7. e. Strothus e Xiph. protulit, et hinc forte Angli ap. Heyn. H. 4, 1014. m. *ſie* zog *in* dieſe *Verſchwörung* den *Cl.* Pompeianus, *an* den *ſie* ihre *Tochter* verſprochen *hatte* etc., ſponſionem inierit ille cum ſorore, qualis erat non e patre Pompeiano, ſed e Vero, priore Lucillae marito. Caeterum Bg. e P. ad Gr. Κοδράτης, ſed Sb. Ind. „Κοδράτος, viſe Κουαδράτος" ubi habet Lat. Bg. e Xiph., ubi Pal. Cod. *κοδράτος* et alibi quoque, cf. de εὐγ. cum πλ. §. 4. m.

ἐφ' οὗ) Sch. non negligit cum P. particip. „λ. latente *ſtupro*, δ. *traducebatur* infamis *ſuper*" quo in v. Stp. Th. 1, 675. D. m. tenet locum hunc ſine Vs., ubi Bg. liberior cum L. Ern. „διαβεβλημένοι, *qui* male *audiunt*" cf. Ind. Ael. V. h. et ad Diod. S. 1, 104. a. e. N. 1., pro quo ſervaſſem ſaltem pr. *ob*, niſi et *infamabatur*, aſſecuturus paſſ. pro iſtius phraſi formae act., ſed ad particip. λανθ., pro adi. poſitum, nihil tenens aliunde, (ut nec Stp. Th. 2, 697. G. e.) niſi Lat. v. c. latentes *gemitus*, it. *latens* dolor, *ira*, v. G. Th., reddente Bg. e P. ſubſt. σ. duobus ſubſt. in regimine, ut Stp. Th. aliunde per adi. cum ſubſt. „conſuetudo *venerea*" cum L. Ern., pro quo ſuffecerit alterutrum, aut ſeverius primum, quia e contextu et adiuncto λανθ. notio iam patet, cf. G. Th.

συνουσίᾳ διεβάλλετο,) πεῖραν ſtina conſuetudine ſtupri male
τῆς γνώμης λαμβάνουσα, περί audiebat, pertentans animum,
τε τῆς συνεδρίας [h] χαλεπῶς ſimul de ſtatione graviter que-

h) Ms. Ba. συνεδρείας συνεχῶς ἀπωδ., ſed Mss. rel. modo adv. συνεχῶς etiam, ut Ing. pro συνεδρ. ſuſceperunt προεδρίας cupidius, v. N.

1200, 82. (ubi et P. e Suet. et Sall., ad quem cf. Cort. Cat. 23, 3. i., tenentibus et nos *heimlichen*, geheimen *Umgang*, Suid. 3, 407. m. cf. v. *amor* 307, 14.) qui nec in v. *aud.* explicat adv. *bene* et *male*, at in poſtr. 189, 50. „male *audire*, nempe crimina ſua et dedecora“ non ſatis apte ad omnia loca, ut h. l. pro eſſe in malo rumore, etiamſi abſentem ac nihil audientem.

πεῖραν) Sch., etiam deſerto P. „tentare animum alicuius“ phraſin mutans in verbum privum, ut Bg. per ſyn. compoſ. cum Stp. Th. aliunde 3, 151. i., cf. G. Th. ad Stp. *explorare*, (cui add. Tac. An. 2, 12. i.) ſed in Bg. v. „diligenter tentare, experiri“ nec cum eius ſubſt., cf. tamen Tac. hiſt. 1, 25. m. ad *pertentandos* plurium *animos*, ubi recte Ern. N. „hic *tentare* ſimpl. deſideratur“ cf. de Gr. formula, ſevere reddenda Lat. *periculum*, experimentum *capere*, ſ. liberius *periculum facere*, cum aliis gen. perſ. ſ. rei Stp. Th. 2, 554. e. L. N. T., in primis Schw., Ind. R. Or. V. 7. Iſ. 8. Din. Dem., cui add. 806, 24. 842, 22. (cui opp. l. 24. πεῖραν ἔχειν,) 864, 9. (cf. abſolute 783, 1. 1395, 3.) Xen. Z. Cyr. Bach. Mem. S., Ael. V. h., Fab. Aeſ. Hſ., Ern. Polb. Luc. (ubi Gs. 2, 200. l. 97. experimentum *capere*, ſed p. 163. l. 31. experim. *habere*,) Diod. S. (cui ſimile Philon. ap. Abr. L. Ar. p. 289. m.) Liban. ep. p. 28. i. Kypk. 2, 404. e., it. ſyn. λαμβάνειν διάπειραν Fiſch. Th. ex 13, 2. e., it. λαμβ. ἐμπειρίαν Plut. Kr., it. πεῖρ. ποιεῖσθαι, quod propr. iſtud pr. Lat. peric. *facere*, Heſ. 2, 900. m. πεῖρ. ποιούμενος, πειράζων, ſine N. et ib. e. πειρᾶται, πεῖρ. λαμβάνει, πειράζει, cf. p. ſq. i., ubi et πειρήσονται, διάπειραν λήψονται, et Suid. 3, 107. i. πειρῶ, τὸ ἀπόπειραν ποιοῦμαι, tento, *periculum* facio, *experior*, it. Thuc. 221, 72. πρόπειραν ποιούμενοι, *tentarent*, ſed 92, 63. τὸ γὰρ βραχὺ τοῦτο πᾶσαν ὑμῶν ἔχει τὴν βεβαίωσιν καὶ πεῖραν τῆς γνώμης, *nam* haec *levis* res *omne* documentum *veſtrae* conſtantiae *continet*, pro *omne documentum* et *experimentum* animi *veſtri* ſ. *ſententiae*, quo alterutro Lat. hic quoque reddas γν., it. voluntatis ſ. propenſionis, nobis *Neigung*, Geſinnung, *Gedanken*, qui et ipſi potius formulam eloquimur privis v. v., *prüfen*, erforſchen, *ausforſchen*; ut ſervari potuerit P. Lat. vicinius, ap. G. Th. „*periclitor* — 2) experiri, periculum facere, — Caeſ. *quid* in *quoque* eſſet *animi* ac *virtutis* ſuorum, *periclitaretur*.“

συνεδρίας) Forte προεδρίας, de *primo loco* ſibi negato, ſ. de primo loco ſibi erepto conqueſta. *Steph.* συν. ferri poteſt, ſi queri Lucilla intelligatur, quod, cum antehac *primam* tenuerit *ſedem*, nunc reiiciatur ad *ſecundam*, e προέδρου ſcilicet facta σύνεδρος. *Sylb.* Mallet Stp. πρ. Sed et σ. retineri poteſt. Indignatur enim Lucilla, ſe in ſecundam ſedem detrudi, cui olim prima ceſſerat. *Oxon.* Stp. mallet πρ. Erudite Sb. — An ſimplicius eſt, non in vocabulo, ſed in re, querelae cauſam inveſtigare? In σ. conſpicitur locus; extra quam nec πρ. locum habet. Querebatur ergo de loco, quem in σ. haberet, ubi et πρ. et ὑφεδρία ſpectatur. *Boecl.* de *ſtatione*. Hoc eſt τῆς σ., quod fruſtra ſollicitat Stp., cae-

ἀπωδύρετο, καὶ κατ᾽ ὀλίγον ſta eſt, et paulatim adduxit

teri non recte intelligunt. Dicam in Notis de aliis etiam, qualia iam tum multa ſe obtulere. *Bergl.* Non opus puto cum Sylburgio, Stephani emendatione πρ. At paulo difficilius eſt, ſtatuere de Codicis lectione συνεχῶς pro χαλ. Illud quidem elegantius ac ad τὸ πειρ. τ. γ. λ. melius convenire videtur. Nam qui tentandi animi alterius cauſa queritur, ille potius *frequenter*, quam *vehementer* querelas effundit. Verum ſi quaeratur, quaenam lectio inter ſcribendum potius ex errore naſci potuerit: fatendum eſt, praecedens συνεδρία facilius inducere potuiſſe librarium, ut ſcriberet συνεχ., cum contra nihil oſtendi poſſit, ex quo lectio χαλ. enata ſit, quam etiam P. ſervavit. *Stroth.*

Quae cauſae poſteriores, (ut a Mss. initium fiat,) idoneae ſunt, ut adv. novum συνεχ. putetur gloſſa, nec tamen iuſta, cum in χαλ. ineſſe poſſit illud συνεχ., ac querelae frequentia quaedam et repetitio, non tamen id fiat proprie perque vocabuli notionem legitimam, cui potius ſubiacet vehementia, i. modus magnus, gravis et acerbus, animi motus et impetus fortis, habens ille dolorem, iram, odium, indignationem, harumque perturbationum effecta, comites ac ſigna, vultum triſtem, vocem fortiorem et lamentabilem, lacrymas, geſtus corporis, maxime capitis manuumque, miſerabiles; quae in mulieres cadunt, in primis in arrogantes ac laeſas, nec ſatis affectas honoribus, qualis hic Lucilla; cf. Stp. Th. aliunde 4, 374. G. m. „χ. item irate, acerbe, aſpere" it. G. Th. in Bg. (partim e P.) „cruciare *graviter*, i. multum, maxime, vehementer" ſicut et gloſſam agnoſcas ab alia parte, per comparata affinia et ſyn., v. c. Heſ. 2, 1306. m. e. συνεχῶς, — πυκνῶς, 1079. m. πυκινήν, — ἰσχυρὰν, συνεχῆ, cf. p. ſq. i. 1319. e. συχνὰ, πυκνὰ, συνεχῆ, πολλὰ, 1326. m. σφοδρὸν, — ἰσχυρὸν, χαλεπὸν, it. Suid. 3, 414. i. συχνὴν, — πολλὴν, καὶ συχνὸς ὁ πολὺς, cf. ſq. Alterum Ms. Ba. in συνεδρείας per duplicem, pertineas ad inconſtantiam eius reliquam, qua §. pr. m. προεδρίαν ſimplici tulit cum Mss. rel., deprehendimus in Ern. L. et Ind. Polb., ut ſemel varietatem hanc ap. Aeſch. R. Or. V. 3. p. 485. N. 68. „συνεδρίας) Πρ. γρ. προεδρίας" quae confuſio in praepp. hic admiſſa, omnem rem dirimat, ut et alia correctio περὶ τῆς νῦν ἕδρας, *de* praeſenti *ſede*; quibus artibus tamen non eſt opus, cum lectio vulg. procedat vel ſenſu Sb., (qui eſt princeps vocabuli, cum ſedent ſimul ac iuxta ſe plures, et Lucilla h. l. ad laevam, nobis *Nebenſitz*,) vel, quo forte Bc. reſpexit, quanquam obſcure, ſenſu hoc, ut Gr. ſit i. q. ſimplex, ac pro ſede locoque univerſe, nobis *Sitz*, Stelle, *Platz*; ut Lucilla conqueſta ſit de *illa* ſede, quam tunc teneret, cum frater nupſiſſet, i. e. non prima amplius, ſed ſecunda; unde iterum reditur ad Sb., ſumto artic. τῆς pro pron., et notioni illi ſimplici faventibus his, quod primo habet Suid. 3, 401. i. συνεδρία, ἡ καθέδρα, cathedra, *conſeſſus*, tum Heſ. 1, 1085. e. ἕδρα, — καθέδρα, — ἡ συνέδρα, it. 2, 1258. i. ϛάσις, — συνέδρα, it. 1302. m. συνέδρα, ἡ ϛάσις, ἣν νῦν ϛατίωνα λέγουσι, ubi N. non affundit lucem; ut ex illo hauſit Stp. Th. 1, 1086. G. i. „συνέδρα, Lat. voce *ſtatio* ab Heſ. redditur, it. Gr. ϛάσις. Ex Xen. affertur, τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν" locum hunc tacentibus Indd. meis, ac tenente L. Ern. tantum „συνέδρα, ſtatio militum" unde colligas, 1) non modo συνεδρίαν et συνέδραν eadem eſſe, nec dici tam de actu ſedendi, quam etiam de re ac loco, ſed etiam 2) eſſe i. q. ſimpl. ἕδραν et καθέδραν, denique 3) eo reſpexiſſe Bg., clare qui-

ἀνέπεισε τὸν νεανίσκον [i], ὀλέ- adoleſcentem, ut pernicioſe

i) Hoc comma erat in B. 2. al.

dem, per Lat. ſuum, ſed, fato occupante eum, ſic, ut ipſe non in Nota ampliori indicare poſſet, quomodo caperet ſuum Lat., quo de bene Leisn. in Progr., non id intelligi hic poſſe „de locis publ., ubi homines convenirent negotii ſ. otii cauſa“ nec ipſe tamen edixit, qua potius notione accipiendum eſſet. Cum habeat G. Th. „*ſtatio*, — συνεδρία καὶ παρεδρία, — locus, ubi ſtatur“ crediderim, ipſum Bg. expoſiturum fuiſſe ſuum Lat. pro loco ac ſede in univerſum, ubi quis ſtet, ſedeat, verſetur, cum, latiſſime patere intelligique oportere, ſuadeant plura ſcriptorum loca, nominatim ille in Cl. Cic., et praeterea de ſedendi notione etiam conſentiatur ad Plin. ep. 1, 13, 2., unde et convenit in ſuperiora Vernac. noſtra, adhibente id Bg. forte propterea, quod ſevera Lat. eſſent arctioris notionis, ut ap. G. Th. „aſſeſſio, παρέδρευσις, aſſidendi actus, — *conſeſſus*, συνεδρία, συνέδριον, non conſeſſio, ſed homines, uno in loco conſidentes“ cf. ad Gr. noſtrum σ. R. Or. V. 4. cum Abr. ad Aeſch. 1, 33. i. e Prom. V. v. 491. cum Schol. utr., et in Ms. ſcripturam ἀφεδρεία ap. Stp. Th. 1, 1083. C. Suid. 1, 392. m. 550. m. 2, 68. l. 13. cum L. Ern., ubi προεδρεία et προεδρία, ut ap. Stp. p. 1086. D. e. tum ap. Suid. 3, 181. i. tantum προεδρία, ſed et προσεδρεία, quo de cf. L. Ern., (ignorante Stp.) ubi et tantum ὑφεδρία, ut ap. Suid. 3, 569. i., ſed Sch. in „σ. de *aequalitate* ſedis alicuius ſecum obtentae *conqueri*, ſ. *aſſeſſione*, (ut Sb. Ind.) quod pari gradu ſedeat; ita, ut non opus ſit cum Stp. legere πρ. „qui in Th. v. ἀποδυρ. non recte ſtatuit aliunde „lamentor, lamenta effundo, *graviter conqueror*. Significantius enim eſt, quam ſimpl. ὀδ. Unde quidam vertunt *delamentor*“ cuius emphaſis refutatur vel ex h. l. et adiuncto adv. χαλ. iſtius notionis, quae adeo non per ſe inſit in pr. ἀπὸ, etſi repetita in L. Ern., tamen et cum „ἀποδύρονται, *queruntur*, Philox.“ quod ap. G. Th. cum Gr. al., at et Pol. „*conqueror* — eiusdem eſt cum ſimpl. ſuo ſignificationis, niſi quod illam augere videtur“ et tamen etiam ſubiecto loco Suet. *Tiberio* — violentius *apud* ſe *per* epiſtolam *conquerenti*, quod prorſus eſt Gr. noſtrum χαλεπώτερον, ut et ibi *con* nihil ſignificet, inclinante Gs. ſaepe in emphaſin e praep., cf. in v. *deflere*, ubi tamen ſubiectus locus, *gravibus* deflere *querelis*, quod nihil, quam graviter flere ac conqueri, it. cum Gr. n. „*deploro* — deflere“ quod Gr. noſtro vicinius ob praep. ſyn., nec tamen eſt plus, quam ſimpl., cum et ſubiiciantur loca cum adv. — *copioſe* — dolentius *deplorare*; ut in talibus praep. aeque nihil ſit, ac in noſtratium ſyllaba *be*, in v. v. *ſich* beklagen, *beſchweren*, quibus aſſequare vim med., quod, pro ratione Lat., ſit tantum notionis act., cf. Poll. 6, 201. Heſ. 1, 461. i. cum N. et ad Aeſch. Prom. v. 638. Schol., Ind. Dem. Dion. H. S. T. 1. Fab. Aeſ. Hſ., Phil. in Flacc. p. 764. E. m., cum pr. πρὸς ap. Luc. 1, 122. l. 28. ταῦτα — ἀπωδύρου πρός με, haec *ap.* me *lamentabaris*, (ut ſupra ap. Suet.) ſed ſine Ind. 2, 534. l. 24. *deplorare*, et cum Noſtri pr. περὶ ap. Plut. de diſcr. ad., ubi Ind. Gs. Chr. *cum* fletu *queror*, ſed Krg. „conqueri, lamentari“ cf. Exc. ad 1, 4, 17. e., adhibente Bg. iterum ſua *ſimul* — *et*, cf. 1, 6, 15. i., ſed hic in τὲ — καὶ, cf. Hor. Turſ. p. 996. Nr. 9. cum G. Th. 450, 19. ſqq., ubi „poterat hic *ſimul* plane omitti, ſalvo ſenſu“ ſane ut τὲ poterat hic, at Cort. ad Sall. Iug. 64, 5. *crimino ſe*

θειαβουλεύσασθαι ἑαυτῷ τε[k] conſuleret cum ſibi ipſi, tum

k) Ms. Ba. αὐτῷ τε λ. Pertinet αὐτῷ ad Commodum, non ad ipſum iuvenem. *Mart.* v. N. Sed B. 2. τὲ ſervato accentu, quem Ms. Ba. negligit hic, cf. 1, 4, 7.

ſimul *et* magnifice *de bello loqui* „iam alibi diximus, Lat. *ſimul*, ut Gr. τὲ, ante *et* ponere.“

κατ' ὀλιγ.) Formulam hanc, redditam cum Bg. e P., refert Sch. ad neutrum, dum Stp. Th. 2, 1270. G., per idem Lat. aliunde, nihil definit, huc forte trahens ſuperiora D. e. „ſaepe omittitur διάστημα, ut et χρόνος“ cf. ib. B. m. D. i., ut ap. L. Boſ. Ell. in nudo ὀλίγον ſubaudiunt modo χρόνου διάστημα, modo χρόνον p. 85. i. 381. i., ubi negatur, genitivum χρόνου poſſe ſubintelligi, quod tamen fieri poteſt, addito mente ſubſt. μέρος ſimul, quod et melius convenit, ubi adi. tale aliquod ſumitur in neutro ſexu, cf. L. N. T. Krb. p. 320. Nr. 11. 434. e. Fiſch. p. 788. i., ſed ſine ſupplemento aliquo Ind. Ael. V. h. v. κ., Iſ. Ev. v. κ. e. Fiſch. Aeſch., Fab. Aeſ. Hſ. et L. Ern. cum Stp., qua in formula ut praep. cum adi. facit adv., cf. L. Ern. v. κ. i. et ad Vig. p. 614. b. e. Nr. 3., ſic ineſt notio 1) temporis, tum eius, quod durat, ubi redditur *ad* exiguum *tempus*, tum eius, quod ſuccedit, ut h. l., ubi valent illa Stp. Lat., it. *pedetentim* ap. Vig. l. l., quo et referatur L. Ern. *propemodum*, i. e. intra ſ. poſt exiguum tempus, quanquam in eo Lat. eſſe poteſt etiam 2) modi notio, ſuppleto κ. ὀλ. χρῆμα ſ. μέρος τοῦ χρήματος, ut certius in Gr. ineſt 3) notio intervalli ſ. ſpatii, quoad locum, ubi ſupplendum ſubſt. διάστημα, et redditur Lat. *paululum*, cf. L. N. T., Heſ. 2, 205. e. κ. ὀλ., κατὰ μικρὸν, ſine N., ſed Suid. 2, 267. m. κατὰ τὸ καρτερὸν, ἀντὶ τοῦ καρτερῶς, cf. 280. m. 257. m. 259. i. 262. i. 266. m. 269. i., ſed G. Th. in Bg. „κατὰ μικρὸν, κατὰ βραχὺ, ſenſim, — paululum, per intervalla, — *paululum*, ἐπὶ μικρὸν, παρὰ μικρὸν“ quod alio ſenſu dr., etſi per ſe Gr. noſtro vicinius, quod nulla formula Lat. et Vern. aſſequitur plane, cum aliter dicatur *ad breve*, it. noſtrum *in kurzen*, cf. 1, 6, 20. e. In ſq. v. ἀνεπ. Bg. e P. ad ſenſum univerſe reddit, ut intelligatur non de verbis tantum, ſed quoque de omnibus aliis, quae Lucilla fecit, lacrymis et geſtibus, cf. Abr. Dil. Th. p. 258. e., noſcente Stp. Th. Lat. Bg. in v. et ſemel rectionem cum inf., (a Bg. e P. reſolutum per ὥστε,) ſed non monente in notionem, eſſe i. q. ſimpl., cf. Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 3, 6. e. cum Ind. et Lex., it. Z. Xen. Bach., quanquam aliis contra nitentibus, v. Abr. l. l. p. 148. i. 164. m. Z. ad Vig. p. 559. a. e. Nr. 5. de ἀνὰ in compoſ. „auget, ut ἀναπείθειν, perſuadere“ quo Lat. et alii reddunt, etſi tacentes, quo ſenſu, cf. L. N. T. cum Fiſch. Pal. et G. Th. v. e. „*adducis* me, *ut* tibi *aſſentiar*, i. mihi perſuades“ ſed ap. Ariſt. Av. v. 460. ſ. 459. τὴν σὴν γνώμην ἀναπείσας, animum *induxiſti*, (ubi pertinet minus ad ſq. v. λέγε, quam ad pr. v. ἥκεις, cf. N. Beck., *ſed*, ob *quam* quidem *rem* venias, *animum* tuum *inducens*, ſc. ad hoc ipſum, ut venires, ſ. ita ap. animum tuum conſtituens, i. quam ob rem venire volueris ſ. conſtitueris, *dic* audacter, *confidenter*, ap. G. Th. 1077, 92. „*inducere* animum, *ut*, i. ſibi perſuadere“ i. velle, conſtituere, at) ib. Pac. v. 621. κᾀνέπειθον — χρήμασιν, corruptis — *pecunia*, quod per aliam phraſin eſt ib. Equ. v. 470., ſed abſolute v. 68. coll. Schol., ſed h. l. facere, efficere, ut rel. cf. 1, 6, 20. 24.

καὶ πάσῃ τῇ συγκλήτῳ. συνω-μότας γὰρ[1] ἐκεῖνος τῆς βου-	11. univerſo Senatui. Coniu-rationis enim ſocios ille na-

1) Pro γὰρ in Par. 1. τ'' compendium, i. τὸν, ineptum.

ὀλεθρ. βουλ.) In Ms. lect. nihil agnoſco, quam ſolennem varietatem et confuſionem in pron. αὐτ. pro ἀυτ., et αὐτ. pro ἑαυτ., cf. §. 2. i., cum de Commodo eventus repugnet §. 12. e. ſqq., nec ea res Commodo noxia fuerit, ſed potius homini iſti ac Senatui, cf. ib.; ut Martinus non tam ſuam innuiſſe videatur ſententiam, quam, ad quid librarius aliquis illam lect. referret; ſicut in vulg., quam cum Mss. rel. etiam P. agnoſcit et Bg., eſt, credo, aliquid ex arte rhetorum et forma dicendi, quam *inopinatum* vocant et inexpectatum, ut Noſter dixerit, quid ille in ſe ſimul et Senatum ſtatueret, cum dicere debuerit, illum iniiſſe conſilium de Commodo interficiendo; in quo et conſequens eſt pro antecedenti; in Gr. formula ὀλ. β. verſato Bg. e P. aliter, quam in affini συμβουλεύειν ſupra cum adi. neutr., quod h. l. in adv. convertit, etiam aliunde Stp. Th. 1, 769. F., nihil omnino ferens e Noſtro et Dem., cf. Ind., ubi, ut et ap. Stp., habetur quoque altera illa v. β. ratio cum adv., cf. Ind. Thuc. Ariſt. Kuſt. Luc. Fiſch. Aeſch. Iſ. Ev. e p. 31. e. Xen. Z. Cyr. et Pol., ubi et, ut h. l., per neutr. plur. „ἄριστα, optime *conſulere*" quod Lat. ſane frequentius uſurpatur ſic cum adv., quam cum acc. rei, v. G. Th. cum Gr. n., ubi recte formula mutatur in aliam ſyn., rationi noſtratium aptiorem, in adi. et ſubſt. cum alio v., ut h. l. capere conſilium noxium ſibi et Sen., ſ. cap. conſilium, quod ſit noxium etc.; vim med., a Bg. neglectam, tuente hinc etiam Dreſ. de V. med. p. 236. e. cum Vs. P., ubi agit de notione „quando de uno dr., ſignificatque *ſecum deliberare* ſ. *conſultare*" caſu adiuncto ἑαυτ. λ. pendente non a v. β., ſed ab adi. ὀλ. (quod et ap. G. Th. in Bg.) ubi Stp. Th. modo „adverbialiter Soph. ὀλέθριον αἰκίζει, pro *exitialiter*, (ad quam rationem h. l. capias plur., per ellipſin pr. κατὰ et ſubſt. alicuius, πράγματα, βουλεύματα, συμβούλια, cf. 1, 4, 9., tacente L. Boſ. Ell.) ex Ai. v. 402., ubi Schol. Tricl. nugantur, ut v. 810. τήνδ' ἔξοδον 'Ολεθρίαν λ. vetera Schol., melius pro θάνατον accipiente Schol. ined. ad v. 811. e., et pro ſubſt. adeo, quod ignotum eſt L. Stp. et Ern., at reliquum tamen adhuc in πανολεθρία, e prioris loci Schol. hauriente Suid. 2, 677. i.

συνωμότας) Aliter res narratur a Lampr., quod notavit etiam Schottus. *Sylb.* Multo rectius in Cod. legitur τῆς ἐπιβουλῆς. Simili ratione ap. Euſ. hiſt. eccl. 2, 3. in fine in non nullis eſt γῆς pro πηγῆς. P. vero legiſſe βουλῆς, certo conſtat. Vertit enim, *inter caeteros* ſenatorii *ordinis*, atque eo nomine reprehenditur a Scheidio, qui id ipſum βουλὴ *conſilium* reddere mavult. Iisdem fere verbis utitur Herodi. infra 4, 14, (4.) οἱ καὶ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ 'Αντωνίνου συνωμόται. *Stroth.*

Sch. in συν. „βουλῆς τινὰς, P. — rectius *aliquos* coniuratos *conſilii* 1, 8, 11. ut 4, 14, 4. — βουλ. Videri poſſet etiam in genere accipi βουλῆς pro conſilio, 1, 8, 11. „Incipiamus ab illo altero Noſtri loco, ubi nulla deprehenditur varietas, ſed Rsk. eo offenditur, quanquam dubitandi cauſas non ſatis explicans, quem movit, ut opinor, hoc ipſum, quod eſſet gen. τῆς ἐπιβ. cum ſubſt. συνωμότης, quale exemplum, praeter Noſtri illud, non protulit Stp. Th. 2, 1300. A. m. in v. σ., ubi haec modo" ſed et cum gen. rei ap. Herodi. 1. 4. (ſine Vs., ſed ante in σ. ſolo) con-

λῆς [m] λαβών τινας τῶν ⟨ctus⟩

ctus ſenatorii ordinis quosdam

m) Ms. Ba. et Ve. τῆς ἐπιβουλῆς λ., v. N. et λαβὼν τινὰς Stp. rel.

iuratus, — coniurationis ſocius ſ. particeps" ut L. Ern. et alii ap. ſcriptores, ubi occurrit hoc vocab., cuius de bonitate a compoſitione e pr. σὺν non dubitatur, ut in aliis, cf. Poll. 6, 157. Ind. R. Or. V. 6. Thuc. v. ξυνωμ., et in hoc et συνωμ. Ariſt. Kuſt. (ap. quem exponitur a Schol. ad Equ. v. 257. et 450.) Luc. Suid. 2, 652. m. 3, 408. i., ſed cum ſyn. R. Or. V. 4. p. 112. l. 11. And., non converſum ab Ind. V. 8., οἱ τοὺς ἑταίρους καὶ συνωμότας κεκτημένοι, cf. V. 5. p. 412. ult., nihil praebentibus etiam Indd. in v. ἐπιβουλή, frequentiſſime reperto, ſed ap. Stp. Th. ſemel tantum e Noſtro, quod quia per ſe iam valere poteſt *coniuratio*, cf. ad Ern. Polb. T. 2. p. 826. i., et quia ea notio etiam ſimul latet in ſubſt. συνωμ.; (unde a Bg. hic et a Stp. ſupra redditur per *ſocius* ſ. *particeps* cum iſto ſubſt. abſtracti *coniurationis*): ne exiſtat tautologia inanis, συνωμ. tunc verti debeat per ſimpl. Lat. *ſocius* ſ. *particeps*, (prout reddas in Noſtri loco illo adiunctum, οἱ καὶ τῆς ἐπ. τοῦ 'Αντ. συνωμ. καὶ κοινωνοὶ τοῦ Μαρκίνου,) aut per Lat. aliud ap. Iuſt. 1, 9, 19. *conſcii* fuere *huius coniurationis*, — occultato *ſub* veſte *ferro*, rel., quia notio vocabuli e contextu et adiuncto alias quoque minuitur, ut maneat tantum una pars eius, et hic modo illa σὺν, quae eſt ſocietatis; unde iſtud συνωμ. cum ἐπιβ. referam ad Noſtri peculiaria, cum nec e Lat. ſimile quid cognoverim, praeter G. Th. in *coniuratus* 1158, 82. e Claud. ſocii *coniurati*, quod ſane mutes in gen. *coniurationis*, quanquam ſic deinde non affert Gs., ſed modo in illo particip. ſ. adi. „interdum coniungitur cum gen. (perſ.) *coniuratus — Getarum*, — *coniurati*, συνωμόται, abſolute, pro iis, qui inter ſe coniuraverunt, (nec deinde cum gen. aliquo, ut in ſubſt. tantum) coniurationis *princeps*, — *auctores*, — *caput*, (nec in v. *conſc.* illud Iuſt., at 708, 79.) coniurationis *particeps*." Iam, ut interea, dum alii refellant, illum Noſtri locum pro vero habeam: tamen ad noſtrum hic nihil inde efficere auſim, quoniam primo ex illo ipſo loco fluxiſſe poteſt Mss. lectio, per gloſſam e comparatione, et ex marg. in textum, deinde, quanquam pr. ἐπὶ excidere potuit per ſe, ut in aliis compoſ. interdum praep. quaedam elapſa eſt, tamen hic a vicinitate ſimilium elementorum nihil adiuvatur iſta ſuſpicio, nec vidi alibi variare ſubſt. illa β. et ἐπιβ., denique, ut P., qui interdum pro Cod. poteſt eſſe, conſentit in vulg. lectione, ita haec commodam per ſe ſententiam habet, non, quomodo forte Gloſſator voluerit, ut βουλή ſit pro ἐπιβ., quo ſenſu non reperi, nec quomodo Sch., aut eodem ſenſu, aut pro univerſo illo, quod in animo conſultatur, volumus et inſtituimus, (quanquam hac notione ſumitur Lat. *conſilium*,) ſed ut h. l. accipiatur abſtractum pro concreto, et de perſſ. ac ſenatoribus, cf. Exc. ad 1, 2, 3. i. Schol. Thuc. 341, 37. Heſ. 1, 750. m. cum Ind. Z. Xen. Pol., in quo vocab. variatur tantum pro §. pr. e. τῇ συγκλ. it. §. ſq. m. et pro §. 14. τὴν σ. βουλ. Cumque Noſter vellet demonſtrare, illum Quadratum perniciosa Senatui omni conſilia cepiſſe, uſus propterea etiam γὰρ particula: quanquam coniuratio tribui poterat toti Senatui demum e ſqq., maxime ob §. ſq. m., ubi Quintianus clamabat, ſicam a Senatu venire, tamen etiam hic iam aliquid in eam rem ponitur, dum e vulg. lectione Quadratus nactus eſt ſocios coniurationis aliquos e ſenatoribus. Cui argumento, e re ac ſerie ducto,

ἐξεχόντων, ἀναπείθει νεανίσκον τινὰ [n], καὶ αὐτὸν ὄντα τῆς βουλῆς, Κυϊντιανὸν [o] ὄνομα,

primarios, perpulit adoleſcentem quendam, et ipſum ſenatorii ordinis, Quintianum nomi-

n) Quae in () ſunt a καὶ — βουλῆς, ſine huiusmodi ſignis in *Ms. Ba.* exſtant. *Mart.* etiam in A. al., nec opus eſt parentheſi in conſtructione continua, quam nec Ms. Bg. habuit. o) Ms. Ba. κυντιανὸν, ut Par. 1., ſed *Ms. Ve.* Κυντινιανὸν, at Ms. Vi. Κυΐντινιανὸν, et ſine punctis Κυιντιανὸν A. B. et Par., v. N.

accedat et hoc eiusdem generis, cum Noſter mox τινὰς τῶν ἐξεχ. ponit, qui ſi per ſe ſumantur, nec ut cohaereant συνωμ. τῆς β. τιν. τῶν ἐξ., res adhuc ambigua manet nec ſatis finita; et ſemel modo ſic abſolute ap. Noſtr. ponitur, nec neceſſario de ſenatorio ordine, ſed deinde ſemper cum adiuncto quodam, et bis fere, ut hic, τοὺς ἐξ. τῆς συγκλ. βουλ. 3, 5, 4. 3, 8, 13., pro quo h. l. ordo eſt paulo turbatior, ſed ille de induſtria inſtitutus in duplicibus genit., quibus interiiciuntur quaedam, pro ſevero συν. τινὰς τῶν ἐξ. τῆς β., quem ordinem Bg. oſtendit aliquo pacto, praemittens particip. λαβ., et vidit quoque Vern. vet. *einige* der vornehmſten *Rathsperſonen*, pro *einige* der *vornehmen* des *Raths*, ut Angli ap. Heyn. H. 4, 1014. m. *viele andre* vornehme *Senatoren*, ubi Sch. in ἐξ. fere cum Bg., ſed ſervato gen. cum pron. τιν., pro iſtius caſu eodem „*primariorum* ſenatorii *ordinis*" tenente Stp. Th. in hoc v. nihil e Noſtro, nec tropicam adeo hanc notionem de perſ., pro tenere dignitatem, munera, auctoritatem, potentiam maiorem, quam alii, cf. 1, 7, 6. τῶν τῆς συγκλ. βουλ. ἐπισήμων, pro quo hic variatur, et de v. phyſice ap. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Suid. 1, 769. m. Heſ. 1, 1290., ubi deinde v. med., ignoratum a Stp., cf. Bud. C. 1034, 28. Dion. H. S. T. 1. 65, 24. ſed ed. Rsk. V. 1. 202, 13. cum gen. perſ., a praep. in v. pendente, quanquam ib. et ſtatui poteſt paſſ., ut in affinibus ἔχεσθαι et ἐνεχ., cf. Abr. L. Ar. p. 280. e., et ap. G. Th. cum Gr. n. in v. „*eminere* — dr., qui caeteris eſt altior, — *eminens*, ἐξέχων" cf. 352, 96. p. ſq. l. 6. et Corn. N. 12, 3, 3., ubi Ind. „*eminere* — *altius*, — honoribus, potentia" unde h. l. ſervaſſem pro Bg., ap. G. Th. „*populi* primarium *virum*, h. e. primum inter populum et veluti eminentiorem" ſed Sch. in „λαβ. quum *accepiſſet* conſpirantes ſecum" pro quo brevius Bg. per ſyn., pro adipiſci, (cf. Niz. cum G. Th. et Ind. Corn. N.) quam notionem ſaltem tenet Stp. Th. 2, 555. C. m., ubi vero tantum cum acc. rei, quo de alibi, nec cum acc. perſ., ut h. l., qua de rectione v. Abr. ad Aeſch. 2, 173. m., denique Sch. in v. „ἀν. *impellit*, ſibi *adiungit* cum" ubi Bg. per liberum tempus et prorſus cum P. ad §. pr. e., (pro quo aor. hic variatur per ſyn. praeſ.) ap. G. Th. „ἀναγκάζω, inducere" quo de Lat. v. ib.

καὶ αὐτὸν) Sch. in β. plane cum Stp. ad m. P., qui totum hoc membrum omiſerat, ſed in αὐτ. cum Bg., ut in ὀντ. „τ. β., qui *conſilii* illius *fuerat*" ut ſupra; nec hic variante Noſtro in ſubſt. β., ſed Bg. omittente particip. iterum, ut tamen inde ſervet gen., quo de cum v. ſubſt. Gr. alibi.

Κυϊντ.) Herodianum, ut ſolet, hic ſequitur Amm. M. 29, 4. ubi ait, Commodum *in* amphitheatrali *cavea*, cum *adfuturus* ſpectaculis *introiret*, a *Quinctiano* ſenatore *illicitae* cupidinis *homine* ad *debilitatem* paene

προπετῆ δὲ καὶ θρασὺν p, ne, ſed temerarium et auda-

p) θαρσὺν B. 1. v. N.

vulneratum. At Lampr. et Dio *Claudium Pompeianum* vocant, quos ſequitur Zonaras. Exiſtimat ergo Henr. Valeſius in Ann. ad Marcell., Dionis Codices corruptos eſſe in hac parte, iisque deceptos Xiph. et caeteros. *Etenim*, inquit, *Pompeianus* Commodi manus evaſiſſe dicitur ab ipſo Dione l. 72. et Pertinaci quoque ſuperſtes fuiſſe l. 78. et ad Capit. in Pert. Vita quoque et moribus ſanctiſſimus, planeque Commodi diſſimilis fuiſſe proditur ab iisdem. Itaque certum habeo, ap. Xiph. pro his verbis Κλαύδιος Πομπηϊανὸς ἐπεβούλευσε ſcribendum fuiſſe Κουαδρᾶτος ἐπεβ., quod ex ſqq. liquido confirmatur. Subiicit enim Xiph., eum cum Lucilla ſtupri conſuetudinem habuiſſe, eique Lucillae filiam deſponſam, eundem ob laſciviam Commodo carum fuiſſe, quocum ludere et vagari ſolebat. Quae omnia in Pompeiani quidem gravitatem non cadunt, Quadrato vero optime conveniunt, ut docet Herodi. l. l. „Caeterum Amm. hunc eventum liberati Commodi cum ſimilibus adſcribit *virtuti ſiderum* et *geniturae*, ſicut hodieque ſolent, qui providentiam nunquam rectis oculis intuentur. *Boecl.* Quem Herodianus Quintianum dicit, Xiph. et Zon. Pompeianum dicunt. Verum par eſt ſuſpicari, corruptos eſſe in hac parte Dion. Codices, praeſertim, cum ap. ipſum Zon. legimus, omnes fere a Commodo interfectos, τοὺς τότε ἀνθήσαντας ἄτερ Πομπηϊανοῦ καὶ Βικτωρίνου καὶ Περτίνακος. Qui tamen Zonaras, neſcio, qua factum incuria, paragrapha proxime ſequente, id omne Pompeiano authore deſignatum contendit, quod Quintiano noſter tribuit. *Oxon.* Quintianum et Herodianus h. l. nominat et Amm. 29, 1. p. 550., ubi Val. v. Dio in Commodo narrat, ingredienti Commodo in amphitheatrum Claudium Pompeianum inſidias paraſſe, et in anguſto quodam introitu, porrecto ei gladio, *Ecce*, inquit, *hunc tibi mittit Senatus.* Lampr. c. 4. eundem Cl. Pompei. nominat. *Leisn.* Cod. Ven. Κυντινιανόν. Huius viri nomen neque ab Herodi., neque ab aliis ſcriptoribus, praeter Amm. M. l. 29. c. 4. commemoratur. Hunc tamen iam inveniſſe Κυϊντιανὸν, conſtat. Dio enim et Lampr. idem, quod h. l. de Quintiano narratur, Pompeiano tribuunt, qui tamen diverſus fuiſſe videtur ab illo altero, cuius antea mentionem fecerat Herodianus. *Stroth.*

Amm. M. locus mihi eſt 29, 1. p. 447. m., ſed Lampr. p. 483. i., ubi de Cl. Pompeiano loquitur, *qui* ingreſſus *ad* Commodum *deſtricto* gladio, *quum* faciendi *poteſtatem* habuiſſet, *in* haec *verba* prorumpens, *hunc* tibi *pugionem* Senatus *mittit*, detexit *facinus* fatuus, *nec* implevit, *multis cum eo participantibus cauſam*; ad quae Caſ. N. 1. „hoc tamen falſum. Non enim tentata caedes in palatio, ſed in aditu Circi, ut ſcribit Dio, Herodi. (et p. pr. N. 5.) ut mirer valde, aliter Herodianum tradere, qui, pro Cl. Pompei., Quintianum quendam iuvenem ſenatorem nominat. Amm. l. 29. Herodianum ſequitur, non Dionem.“ E Not. ad Dion. Caſ. p. 1204. memini adhuc, pleno nomine illum hominem dici *Claudium* Pompeianum *Quintianum*, a quibusdam *Claudium Quintianum*, ſ. tantum *Pompeianum* aut *Quintianum*; unde facile orta in narrando diſſenſio, verum et componenda, ut ibi etiam Noſter conciliatur cum aliis ſcriptoribus, et ex Anglis ap. Heyn. H. 4, 1014. m. iam ſupra ad §. 9. e. v. Πομπ. vidimus, nominari *Cl. Pompei.*, pro quo deinde bis ſimpliciter

λαβόντα ἐγχειρίδιον ὑπὸ κόλ- cem, ut, ſumto ſub ſinum pu-

'ib. *Pompeianus.* Ad Zon., ubi vocatur Κλαύδιος Πομπηϊανὸς, p. 48. N. 5. tantum monetur de diſcrepantia ſcriptorum, et excitatur quoque H. Val. ad Marc., quem non licuit inſpicere, niſi per Not. Bc., ut tamen eius emendatio videatur violentior. Tum Sb. Ind. Lat. „*Quintianus*, ap. Lampr. eſt *Cl. Pompei.*, itemque ſupra 374, 42." ap. Xiph., quem locum ſupra Leisn. dedit Lat., ἐσιόντι δὲ αὐτῷ ἐς τὸ θέατρον τὸ κυνηγετικὸν Κλαύδιος Πομπηϊανὸς ἐπεβούλευσε. ξίφος γάρ τι ἐν αὐτῇ τῇ τῆς εἰσόδου στενοχωρίᾳ ἀνατείνας, Ἰδοὺ, ἔφη, τοῦτό σοι ἡ βουλὴ πέπομφεν. Denique de nominis proprii ſcriptura e Mſs. ratione, nihil tenui ſuper Veneta, ſed ſuper Ba. hoc, variari ſic et alibi, v. c. Eutr. Met. 9, 8, 5. Κυντίλλῳ, *Quintillo*, it. Zoſ. 1, 47, 1. et ſq., ſed Luc. 3, 208. i. Κυϊντίλλε, ubi v. N., tum Eutr. M. 1, 15, 1. e. Λεύκιος Κοΐντιος Κικιννάτος, *L.* Quintius *Cincinnatus*, it. 2, 1, 3. et Suid. 2, 399. i., ſed Dion. H. S. T. 1. 630, 32. Κοϊντίου τοῦ καλουμένου Κικιννάτου, it. 11, 41., ſed pro Κοϊντιλίου μηνὸς 525, 31. menſis *Quintilis*, eſt 351, 29. μηνὶ Κυϊντιλίῳ λεγομένῳ.

προπετ.) Noſter copulat haec iterum 2, 8, 4., tanquam ſyn. per copiam, credo, ut nos *verwegen* und *kühn*, et Latt. Bg. (deſerto P.) ap. G. Th. cum Gr. n. „*audax* — fidentem ſignificat aut temerarium, — *temerarii* atque *audaces* homines, (cum Grr. al.) *temerarius*, — qui plus audet, quam oportet, — *temerarium* magis, *quam* audax *conſilium* Liv. 25. (ſic ſine cap., nec eſt in Indd. Ern. et Gron., quae ſane per ſe diſtinguas, ut *tem.* ſit i. q. inconſideratum et incogitatum, ſed *audax*, qui omnino audet aliquid cum periculo, cf. in ſubſt. *audac.*) *temeritas* et *audacia* Cic." proprie ut ſit πρ., ſive phyſice, ſive tropice, ut hic, pronus, praeceps, et hinc properans nimis et inconſideratus, nec ſatis cogitans ac deliberans ante actionem, cf. Stp. Th. 3, 326. E. hinc e P. ſub „praeceps, 1. temerarius" Foeſ. Oec. p. 321. a. i. L. Ern. et N. T. Ind. Xen. Hell. M. et Pol. Z., Diod. S. e 2, 24. l. 6. et R. Or. V. 4. de re etiam ſine Vs., de ſubſt. Ind. R. Or. V. 7. Iſ. Dem. Polb. Ern., de adv. Dem. Xen. Z. Pol. et Bach. it. Cyr. Mor. et Z. cum Gs. Chr. et ſimul de adi. Gat. ad Ant. 1, 17. p. 31. a. E. i. 3, 9. p. 85. a. e., de ſubſt. et adi. Suid. 3, 192. m., ſed de adi. modo Heſ. 2, 1039. i. προπετής, προπίπτων πρὸ τοῦ λογισμοῦ, ſic potius ſine commate ante pr. πρὸ cum Stp. Foeſ. L. N. T. Fiſch. et Z. Xen. Ind. Cyr., ut ſit praeceps, procidiuus, pronus, ruens ad res ante cogitationem, ubi laudatus „Salm. in Spartian. p. 41. e." mihi eſt T. 1. p. 146. N. a., cuius „Gloſſ. πρ., procax, protervus, petulans" proſint G. Th. „*procax*, αὐθάδης, ἰταμὸς, προπετὴς, — *protervus*, προπετὴς" cf. Suid. 1, 378. m., non coll. ad Heſ. 1, 611. e, ſq. i., ſed ad 2, 82. i. p. ſq. i. 1398. e. cf. Suid. 2, 158. m. 3, 484. e. Schol. Ariſt. Nub. v. 444., ſed Heſ. 2, 1022. m. προαλὴς, προπετὴς, πρόχειρος, quod poſtr. ap. G. Th. in P. hic „*promtus*, ad agendum patiendumve expeditus" ut ad θρ. cf. Suid. 2, 203. e. 166. i. θάρσυνος, (cf. Ind. Hom. Ern.) τεθαῤῥηκώς, non coll. ad Heſ. 1, 1681. e. θαρσὺς, θρασὺς, τεθαῤῥηκὼς, ſine N., ſed Stp. Th. 1, 1503. E. „θαρσὺς — audax, — ego rariſſimum eſſe arbitror, (cf. Thuc. 497, 19. ἐλπὶς — θαρσεῖα, V. L. θρασεῖα, cum Schol., Thom. M. p. 436., ſed 1, 1506. E. e.) θρασὺς, audax, *temerarius*" aliunde, etiam e Dem., quibus Ind. R. caret, ut et his 106, 22. p. ſq. i., in L. Ern. etiam cum Lat. illo *protervus*, quo alterum πρ. ante redditum, ut ſic quoque ſyn. ſit, in malam praeterea

που καιρὸν φυλάξαντα q καὶ gione, tempore obſervato et

q) φυλάξοντα Ms. Ve., v. N.

partem, de perſ. ac re, Hom. Heſ. Soph. Ai. Lyc. et Muſ., Ael. V. h. Plut. Hſ. et Krg., it. Luc. Gſ. *audax*, ſed ſemel quoque *temerarius* 1, 773. l. 71., tum in partem bonam, (quanquam non repetente notionem hanc L. Ern. e Stp.) Soph. Ai. v. 364. et Luc. 3, 665. l. 24., comparante me Lat. *ferox*, etiam ſic in partem utr. adhibitum, nec praeterea reperiente alterum ed. Bs., ubi error operarum, ut variant ſubſt. θράσος ac θάρσος, cf. 1, 6, 15. m. et ſimile quid ap. Ioſeph. 2, 16. ſ. 34. i. θρασύς τε καὶ προπετὴς νεανίας, *iuvenis* et *audax* et *temerarius*, alio ordine et per ſubſt. ſyn.

λαβ. ἐγχειρ.) In notionem v. λαβὼν (ubi Bg. deſerit P.) cf. Stp. Th. 2, 554. B., qui 4, 448. F. ſq. „ἐγχ., ου, τὸ, parvus gladius, pugio, ſica, Xen. Hell. 2. (Ind. M. *pugio*,) ἐγχειρίδια, — antea eadem ξιφίδια vocaverat. — Fuiſſe autem eiusmodi, quae ob brevitatem occultari facile poſſent, oſtendunt non pauci hiſtoricorum, in quibus ὑπὸ κόλπου geſtari dicuntur, ſ. ὑπὸ μάλης, (at ſine exemplo.) Sed quamuis ἐγχ. diminutivi formam habeat: interdum tamen dr. ἐγχ. μικρὸν, pugio parvus" cuius reliqua deinde non ſunt collata ad Heſ. 1, 1077. m., (ubi in N. „Cyr. L. Ms. ἐγχ., ξίφος" ut p. ſq. m. ἔγχος, ἐγχειρίδιον, et 2, 704. e. ξίφος, — ξιφίδιον, cf. Suid. 1, 676. m. 2, 647. m.) nec curata ad Poll. 2, 154. ἐγχ. τὸ ξίφος, cf. 10, 144. etc., ut etiam ap. Noſtr. ξίφος pro ξιφίδιον et pro noſtro hic vocab. habebimus; non aliter, quam Stp., tenente L. Ern „ἐγχ., ου, τὸ" pro ſubſt. adeo tantum, nec pro adi., cf. tamen Heyn. Epict. p. 210. e. „βιβλίον ἐγχ. libellus, quem in manu habere ſolemus — In Ms. Hafn. erat ἐγχειρίδιος. Ita intell. βιβλίος" it. L. Boſ. Ell. p. 48. i. 264. e. 226. m. „ξίφος ſubaud. ſaepenumero in ἐγχ., e. g. ap. Herodi. 1, 8, 11. 7, 4, 11." non ſubiecto loco, ubi plene ſic diceretur, quem tamen affert Stp. Th. 4, 449. i. e Simplic. ad Epict., cf. Heſ. 1, 1077. m. ἐγχειρίδια, σκεύη, — καὶ τὰ ἐν χειρί. Tum formula ὑπὸ κ. ſimilis eſt aliis, ubi cum verbo, motum in locum ſignificante, quale hic λ., adiungitur pr. ὑπὸ cum gen. pro acc., quem Bg. clare refert et Noſter adhibet 3, 5, 11. e. μή τι φέροι ὑ. κόλπον, ubi propr. in v. φ. quietis debuit eſſe gen. ſ. dat., cf. Stp. Th. 3, 1755. e. „ὑ. μάλης — ςέρνοιο, *ſub ala*, — *pectore*, (2, 315. B. ſq. v.) κ. ſinus, gremium. Hom. — παῖδ' ἐπὶ κόλπου ἔχουσ' λ. Dicimur etiam ὑπὸ κόλπου ἔχειν, quod occulere volumus. — Quibus ex locis aliisque ſimilibus repono ὑπὸ κόλπου pro ὑ. κόλπον in iſto Herodi. loco l. 3. (qui eſt ille antea, tum 3, 1756. B. e.) affertur vero ὑπὸ et in motus ſignif. ex Hom., pro praep. *ſub*, habente acc., ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν, *ſub* Troiam *ducebamus*. Sed ſcribi debere potius Τροίην, docebo infra, (ib. C. e.) affertur et cum ſignif. motus, ὑπὸ τοῖς Ἀθηναίοις γίγνεσθαι, pro *in* poteſtatem *Athenienſium venire*, itidemque ὑφ' αὑτῷ ποιεῖσθαι ſ. ποιεῖν, in poteſtatem *ſuam redigere*. — Tale eſt ap. Dem. p. Cor. (ib. p. e.) At vero dat. (ὑπὸ habet) pro acc., ut Ἰλ. δ, (p. 1757. F.) ὑπὸ cum acc. et dat. conſtructionem permutat, — (A. m.) Neque enim illis aſſentior, qui ὑπὸ — pro εἰς ſ. ἐπὶ accipi putant, nihilo magis, quam in hoc verſu Ὀδ. ξ, ὑπὸ Τροίην λοχ. ἠγ." ubi v. 469. ed. Ern. ὑ. Τροίῃ, et in V. L. „ὑ. Τροίην R." ſine criſi, at in Corrig. V. 5. p. 37. i. m. „ὑ. Τροίην" quod tamen ego non fecerim, ſecundum dicta de ὑπὸ

τόπον ἐπιτήδειον, ἐπιπεσεῖν τε[r] τῷ Κομμόδῳ καὶ Φονεῦσαι[ſ], τὰ | loco idoneo, invaderet Commodum et occideret, reli-

r) B. 2. τὲ cum accentu, cf. §. pr. e., ubi et de Ms. Ba., qui, tacentibus Excp., hic cum Stp. facit. ſ) Hic colon in Stp. et al. it. punctum, ſed Ms. Bg. nobiscum, qui et poſt λοιπ. et φνσ. commata fecimus.

ad 1, 4, 20., cum mihi non ſit dubium, miſceri caſus in pr. ὑπὸ in verbis, motum ac quietem ſignificantibus; tacente Rsk. ad Dem ſuperius Ind. v. ὑ., ſed in v. ποιεῖν p. 610. m. nihil novante, neque in N. V. 10. p. 466., neque Tayl. V. 9. p. 211. e., cf. Suid. 3, 550. e. ὑπ' ἠοῖ, ὑπὸ τὸν ὄρθρον, non coll. ad Heſ. 2, 1466., it. quae de ἐπὶ dicta ad 1, 4, 12. e., cui ſi tribuitur talis dat., tribui aeque poteſt noſtrae pr. ὑπὸ, cf. Fiſch. ad Well. p. 384. m., ut inde etiam pro ὑπὸ cum acc. aliquid colligas, cf. ib. p. 387. 389. p. ſq. i., ut quoque a πρὸς cum gen. pro acc. ib. p. 391. m. et mox cum dat. pro acc., it. a παρὰ p. 394. ſq., ut nimis properanter ſupra Stp. tentarit in Noſtri illo, quo de ibi, ut de Lat. *ſub* cum abl. et acc. eadem notione cf. G. Th. et Ind. Sall. Cort., Iul. C. et Amm. M., pro Sch. „*κ. ſinu* corporis" aeque ut ſuppleatur gen. ἐσθῆτος, ἱματίου, rel., qua de ellipſi nihil ap. L. Boſ. p. 124. ſq. 154. ſqq. 366. m., quanquam ſolenni et Lat., cf. G. Th. cum Gr. n. „*ſinus*, — in veſte omne illud cavum, ex plicis ortum, quo capi, tegi, occultari aliquid poteſt."

καιρ. φυλ.) Pro φυλάξαντα Cod. male ſiſtit φυλάξοντα. *Stroth.* Per ſolennem horum temporum harumque vocalium ac terminationum varietatem et confuſionem in edd. et Codd., etiam noſtris infra, hic cum Mss. rel. ſervante P. etiam verbum vulg., reſolvendum per *ubi*, cum, *poſtquam obſervaſſet*, inter ſubſt. duo iterum locatum, cum pertineat ad utr. ſubſt., ad quae et referendum adi. ἐπ., ubi Sch. cum Bg., ſed in „φ. captata *occaſione*" pro qua notione ſubſt. καιρ. melior eſt notio ſimplex Bg. e P., etiam ob adiunctum τοπ., in quibus copulatis etiam Lat. *tempus* intelligimus modo ſimpliciter, cf. Stp. Th. modo 2, 10. ſq. „τηροῦσι τὸν καιρ., obſervant *occaſionem*, (3, 1592. A. e. τοὺς ἐπιτηδείους τοπ. τηρεῖν, *idonea* et *accommoda* obſervare *loca*" ſed 4, 229. D. m. ſqq. v. φ. pro Lat. Bg. nonniſi cum ſubſt. νύκτα et ἡμέραν, e Bud. C. 1084, 10., cf. Ind. R. Or. V. 6. 7. 8. And. Dem. Nr. 3. ſq. Xen. 'Αγβ. M. cum Z. Pol., Plut. Hſ., D'Orv. Ch. p. 442. e. ad Luc. 3, 487. b. m. N. 90., ad Thuc. 669. b. i., reddente Ind. Dem. non per Vern. ſatis lecta, pro *beobachten* ſ. *bemerken*, ut Gr., remoto tropo, i. q. animadvertere, videre, (unde Vern. vet. *abſehen*, pro quo habemus et *erſehen*,) cogitare, excogitare, eligere, it. expectare, quod D'Orv. l. l. maxime probabat, ſed G. Th. in Bg. cum Gr. n. „cuſtodire aliquid oculis animoque, in modum ſpeculatoris, ne nos ſilentio tacitoque praetereat" nec ſine uſu ac commodo noſtro, it. cum voluntate eo utendi et aliquid faciendi, ſubiecta Bg. formula *obſ. temp.* ſine explic., non vero cum ſubſt. altero *loc.*, in quod convenit e ſuperioribus Lat. maxime iſtud excogitare et eligere, cf. Heſ. 2, 1529. i. φυλάσσειν, ἐπιτηρεῖν, non coll. Suid. 3, 642. e. et Stp. Th. 1, 1217. e. in adi. tantum „ἐπ. καιρὸς, Dem." quod ſine Ind. 196, 21., cf. Suid. 1, 835. e. et, quoad aliam notationem, L. Ern. v. ἐπιτηδὴς, quod eſt ap. G. Th. in Stp. *accommodus*, ut Gr. n. in Bg. adi., cum ſubſt. utr. et „*id. tempus*, i. accommodum."

λοιπὰ, Φήσας, αὐτὸς κατορθώσεσθαι [t], χρημάτων ἐπιδόσει. ὁ δ' [u], ὑποςὰς ἐν τῇ τοῦ

qua affirmans, ſe recta curaturum pecuniae largitione. 12. Ille vero ſubſiſtens in

t) κατορθώσασθαι Ms. Vi. cum edd. A. B. Par. Ox. et Pat., v. N. u) Comma hoc noſtrum eſt, ut magis pateat, ὁ referri ad inferius ὑποσχ., reliqua vero omnia interiici.

ἐπιπεσ. — φον. — κατορθ.) Obſerva variationem temporum, per copulam iunctorum. *Leisn.*

Quo de poſt. Hic Sch. in v. „ἐπ. adoriri“ quod cum Bg. ap. Stp. Th. eſt aliunde, noſtrum afferentibus locum ſine Vs. ad Luc. 2, 547. b. m. N. 62. et Kypk. 1, 155., qui huic v. tribuit *impetum* quendam, forſan e Stp. „impetum in eos faciunt“ ut et P. fere hic, cf. Loesn. p. 71. e. cum L. N. T., opprimente Noſtro in ſq. φ. pron. αὐτὸν, ob mox ſq., ubi Sch. in „λ. abſolute“ reſpiciens omiſſum ſubſt. πράγματα, rel., tacente L. Boſ. Ell. et Stp. Th., ubi intelligas ea, quae poſt caedem evenire poterant, turbam ac motus ap. populum et exercitum Praetorianosque, ad quos praecipue pertinet, quod ſequitur de pecuniis largiendis, ut ad imperium evehatur Lucilla, quae iſtius fortuna et conditio nova etiam referetur ad τὰ λ., ut et conſpirantium ſalus atque ſecuritas; in textum intrudente Vern. rec., quod in N. demum proferendum, *bey* dem *Kriegsheere* durch *Austheilung* einer *Summe* Geldes *aller* Empörung *vorzubeugen.*

φήσας) Leisn. ſub Ox. κατορθώσασθαι ſcripſerat „f. κατορθώσεσθαι“ quod Stp. iterum ſine omni N. induxit, ut 1, 6, 21. e., ubi eadem varietas inf. aor. et fut. poſt v. φήσας, ſed ut h. l. Mss. rel., tacentibus Excp., videantur conſentire in fut., quod Bg. e P. refert, unde fortaſſe Stp. iterum duxerit, ut hic non, ut ibi, iudicium ſit, ſed aor. Ald. reſtituendus olim, niſi ſumatur, hauſiſſe Stp. e Ms., qui cum Mss. Ba. ac Ve. conſentiret. Tum, quae tempora Leisn. in N. antea copulabat, ἐπιπ. — φον. — κατ., ea potius ſeparabuntur, ut fut. quidem pendeat a φησ., ſed iſti aor. a pr. v. ἀναπείθει, neque eſt una eademque notio iſtorum inf., ſed ſua cuiusque temporis, et nominatim aor. illa pro praeſ., ut Ald. κατ. aor. tamen pro fut., etiamſi per ſe pro praeſ. capi poteſt; convertente Bg. e P. pron. αὐτ. in ἑαυτὸν, e Lat. ratione cum inf. in v. φησ., ubi Gr. retinent nominativum, cf. Ern. Polb. T. 1. p. 935. m., cum Bg., partim e P., reddente Sch. in v. „κ. recte *curaturum* ſ. *compoſiturum* eſſe *reliqua*“ per phraſin valde commodam noſtratibus, *gehörig beſorgen*, capiente me: ſic Bg. adv. pro decenter, et ut eſt opus ac utile, cf. G. Th.; etſi procedunt hic notiones illae etiam, vulgaris pro *feliciter* exſecuturum *eſſe*, aut altera pro ſimpl. *effecturum*, confecturum, *perfecturum eſſe*, quo extr. utitur diſerte Sch. in ἐπιδ., cf. 1, 5, 23., ignorante hanc vim med. tum Stp. et Ern. L., tum me ipſo aliunde, ut tamen habeat analogiam affinium ἐπανορθοῦν, διορθ. et ἐξορθ., v. Stp. et in noſtro v. act. per Bg. adv. cum Latt. v. ſyn. ad Luc. 2, 837. l. 28. cum Ind. Fiſch. Aeſch. et Plut. Krg. it. Iſ. Pan. M., et de χρ. ἐπ. ſupra 1, 5, 2. e., ubi Bg. partim e P., negligente v. φησ., ubi Bg. Lat. aliunde etiam notum Stp. Th. 4, 51. E.

ὑποσ.) Hoc particip. tenet Sch. ſub act. ὑφίστημι, ſed Stp. Th. ſub med.

ἀμφιθεάτρου εἰσόδῳ, (ζοφώδης δὲ αὐτὴ [x], καὶ λήσεσθαι [y] | amphitheatri aditu, tenebricoſus autem is erat, et iſte oc-

x) Ms. Ba. αὕτη, διὸ καὶ λησ. Caeterum verba non (), ſed commate duplici ſunt incluſa. *Mart.* Ms. Vi. modo διὸ καὶ λ., ſed parentheſis in B. 2. modo (ζ. δ. αὕτη), at, quam dedimus, neceſſariam illam in alia orationis rectione, ap. Stp. rel., ſed in quibusdam, ut A., nulla cum Ms. Bg. z) λύσεσθαι mendoſe Par. utr., in qua 2. beatus Ern. ſua quondam manu in λησ. correxit.

1, 1797. C. i. E. i. F. e. et p. ſq. F. m. pro „κρυφίως ἵσαμαι — Luc. ἐν σκοτεινῷ ὑπ." e Bud. C. 686, 27. cf. Thom. M. p. 879. m. D'Orv. Ch. p. 51. m. ap. Luc. 3, 62. l. 77. adſtans *in* angulo *tenebricoſo*, non ergo per Stp. notionem, forte e pr. ὑπὸ, pro clam, ductam, cf. ad Vig. p. 652. b. m. Nr. 3. et Fiſch. Ind. Pal., me quidem ſine vi praep. (cf. Abr. L. Ar. p. 288. e. R. ad Gem. Pl. p. 15. N. 9. Ind. Diod. S. et Long. Mor. (vertente cum Bg., pro ſtare, quo Lat. reddit Stp. l. l. 1798. D. v. med. ex Ariſtot. et ſub eodem verbo med. noſtrum particip. Ind. Z. Xen. Cyr., non repetente L. Ern. eam vim, cf. tamen Suid. 3, 559. e. ὑποστὰς — σημαίνει — καὶ τὸ ὑπομείνας, ſignificat etiam *eum*, *qui* in *aliquo* loco *ſubſiſtit*, cum locis duobus idoneis per Bg., it. ap. Luc. 1, 158. e., ap. G. Th. „ὑφίστημι, — ſubſiſtere *in* aliquo *loco*, διατρίβειν, commorari aliquamdiu" cui Gr. act. malim ſubiicere noſtrum particip., cum propr. ſit aor. 2. act., qui cum perf. et plusq. habet notionem ſtandi ſ. conſiſtendi etiam in primitivo ac ſimpl. ἵστημι, v. L. Ern., reddente Sch. v. ἀμφ. fere cum Stp. Th. ſine auctoritate, per quod Noſter variat pro §. 8. ſimpl. θεατρ., quod et §. pr. m. ad Κυϊντ. e Xiph. dedimus, cf. Lipſ. de amph. Op. T. 3. p. 8. e. ex Dion. Caſ. „θέατρον κυνηγετικόν, ὃ καὶ ἀμφιθέατρον λ." 13. m. e. p. ſq. m. 15. i. „τὸ θέατρον τοῦ Ταύρου, Tauri *amphitheatrum*" 19. i. 23. m. 36. m. Ioſeph. 1, 766. l. 7. ſq. 848. m. ſ. 2. τὸ ἀμφ. τὸ ἐν Ἱεριχοῦντι, Hierichuntis *theatrum*. Suid. 1, 151. i., ſed ap. Dion. H. S. T. 1. 246, 24. τῶν ἀμφιθεάτρων ἱπποδρόμου, circum *amphitheatralem*, ſic bene per adi., cf. Ind., ſicut in neutro noſtro ſubaudias ſubſt. aliquod, χωρίον, σχῆμα, οἴκημα, οἰκοδόμημα, tacente L. Boſ. Ell., ſed in ſq. ſubſt. εἰσ. Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, it. Sb. Ind., ex 7, 11, 4. ſimul cum Lat. *porta*, cf. Theophr. Ch. 21, 2. i., Ind. Fiſch. *introitus*, (ubi G. Th. Gr. n.) Luc. *ingreſſus*, et de domo ſemel *ianua* 3, 71. l. 5., cf. Amm. M. ſupra §. pr. m. et Angl. ap. Heyn. H. 4, 1014. m.

ζοφώδης) Forte διὸ ſ. δι' ὃ καὶ λησ. ſ. ὅθεν καὶ λησ. *Steph.* Quid opus eiusmodi correctione? *Boecl.* Lege αὐτη, ᾗ καὶ λ., qua *de* cauſa *etiam* etc. *Reisk.*

Ad Lampr. p. 483. a. i. Caſ. N. 1. „Herodi. ἐν τῇ τοῦ ἀ. εἰσόδῳ· ζοφώδης δὲ αὐτη. τῷ καὶ λησ. ἠλπ. Sic Marcellinus" tacite ergo et ipſe corrigens, addito τῷ, pro propterea ſ. quapropter, quod, frequens ap. Hom., tamen Stp. Th. ſemel modo inde attulit, ap. Heſ. 2, 1439. N. 5. „Schol. Hom. Od. ι, 458. τῷ κε) δι' ὃ ἂν" ut conveniat cum Stp. et Mss., etiam Rsk., quod non, ut illud Caſaub., a poëtis tantum uſurpatur, ſed a proſaicis quoque, cf. Stp. Th. Ind. Luc. v. ὅς et Hoog. Op. p. 1262. m., ubi tamen ſenſu hoc illativo ſ. cauſali reiicitur, (cf. ad Vig. p. 31. b. e.) ſicut p. 1256. i. τῷ proſaicis negatur extra uſum cum inf., quorum iſtud Rsk. quidem valde blanditur, ob ſimplicitatem et quia η littera una, ob priorem eandem, facile exciderit, in primis, ſi ſumatur,

ἤλπισε,) γυμνώσας τὸ ξιφίδιον, cultum ſe fore ſperabat, nu-

ſine accentu, ſpiritu ac Iota, de more Codd., ſcripta fuiſſe; quod non eſt ita in novitate Mss. et Stp., quam vicinitas litterarum non peremerit, (ſed aliquis ſuſpicetur eſſe gloſſema illius Rs., cum et 3, 9, 11. pro ταύτῃ praebeant Codd. διὰ ταῦτα. Atqui ᾗ et ταύτῃ ſunt ſyn., et ſi quis coniecturis indulgeat: illud ipſum ταύτῃ hic a pr. αὔτη ſimili extruſum putet; cum Noſter non abhorruerit a luſibus talibus in vocabb., qualem faciant in vicinia αὔτη, ταύτῃ καὶ λ. Sed in *Adverſariis* habui quoque, ad Dion. Caſ. p. 1205. laudari Noſtri ἐν τῇ — ξιφίδιον, e lect. quidem vulg., ſed ſic converſa „*in* amphitheatri *aditu*, quippe *obſcuro* loco, *ubi* occultum *ſe* putabat *fore*, (additumque,) res ex amphitheatri ſtructura facile intelligitur.“ 'In quibus primo novum illud *ubi* indicat, lectum eſſe poſt αὔτη ſic, ut adderetur adv. aliquod *loci*, ἔνθα, (quod deinde ap. Luc. habebitur in ſimili phraſi,) ſ. ὅπου, ſ. ἵνα, quod non abhorret a vulg. καὶ, quod cum ἵνα et alibi videtur confuſum, et in Vs. illa non comparet, quae deinde ducta eſt e P. „quippe *obſcuro* loco *facile* ſe *occultum* ſperabat *fore*“ ubi ſimiliter καὶ deeſt, porro oratio contracta, ſed *quippe* poteſt iterum adduxiſſe Stp. ad corrigendum, qui id ceperit pro cauſali *quia*, unde ille ſuum διὸ etc. conflarit; quanquam P. aeque poteſt reddidiſſe ſic vulg. δὲ, pro γὰρ, ut 1, 13, 15. Certe, ſi P. in ſuo Gr. illud Mss. διὸ habuit, liberrime hic verſatus, (ut et addendo adv. *facile*,) nihil ponderis addat lectioni Mss., cum et Ms. Ven. diſſentiat, et lectio vulg. iuvari poſſit ſuſtinerique interpretando, quod et fecerit Bg., tantum ſupplendis quibusdam, primo quidem verbo ſubſt. ἦν poſt αὔτη, quod ſaepe opprimitur, deinde poſt καὶ pronomine αὐτὸς, quod in pr. αὔτη alius ſexus, etiam ex uſu loquendi, latet, ſed et ipſum omittitur ſaepe a Noſtro, cum aliud eſt in vicinia et facile poteſt intelligi. Hactenus bene Bg., nec tamen ut ſatis ſit, cum vel ſic requiratur adhuc adv. loci, v. c. ἐκεῖ, Lat. *ibi*, quod etiam ſubinde abeſt, cf. 1, 4, 1. m. L. Boſ. Ell. p. 547. e. Krb. L. N. T., niſi e pr. αὔτη velis repetere ſyn. formulam e pron. cum praep., ἐν αὐτῇ, quale ſupplementum et alibi neceſſarium; unde ſententia oritur commoda, etiamſi non ſimul addideris *propterea*, ſc. quia is aditus erat obſcurus; quanquam illud adv. cauſale non raro explere alibi licet; unde vel ſic Gloſſatoris opera apparet, ut in Noſtro hic eſt nihil, quam brevitas quaedam in dicendo, et grata negligentia in quibusdam omittendis, quae ſententiam loci magis definiant. Ita etiam καὶ ſervamus pro mera copula, cum, de ratione Mss. et emendantium, debeat ſtare pro *etiam*, ut poſt διὸ §. 2. m., quod forte Gloſſator adhuc in recenti habuit memoria; quo de καὶ tamen nec P. quid referebat; ut per haec omnia acquieſcas in lect. vulg., ubi praeterea omiſſum pron. αὐτὸς cum inf. poſt v. ἠλπ., quod, expreſſum §. pr. e. ad φησ., Bg. ſupplevit, ſed converſum per ἐκεῖνος, ſimul expleto pron. ἑαυτὸν e P. cum Sch. in λ., ubi et *ſperavit* ſervat tempore ſevero, cf. ad adi. ζοφ. Stp. Th. et ap. Ioſeph. 1, 165. l. 9. cum P., ſed Poll. 1, 113. 5, 109. cum Bg., Suid. 2, 11. e., non coll. ad Heſ. 1, 1586. e., ſed ap. Luc. 1, 616. i. ἔνθα λήσειν ἤλπισας, ubi *putabas* ſubeundo *te* latere *poſſe*, et 2, 820. l. 1. ἔνθα ἂν λήσειν — ἐλπίσωσι, ubi *latendi* ſpem *habeant*, pro quo h. l. med., ubi Bg. e P. per phraſin ſyn., ſed Stp. Th. aliunde 2, 698. G. per ſeverum *latere*, i. non animadverti et conſpici, prius, quam velis, prodeas, aliquid agas; cf. Luc. ap. Stp. ex 1, 538. l. 46. alius

ἐπελθών τε αἰφνιδίως τῷ dato pugione, aggreſſusque Κομμόδῳ [z], καὶ μεγάλῃ φωνῇ [a] repente Commodum, cum

z) Colon hic in Stp. et al. a) Mss. tres μ. βοῇ πρ., v. N.

rectionis, ſed cum acc. perſ. etiam ap. Plut. Krg., tum pro obliviſci Abr. ad Aeſch. 1, 455. e. cum lib. de V. med. Woll. p. 244. m., ſed de notione utr. Suid. 2, 443. m. 737. e. it. Heſ. 2, 467. e., rem ipſam non tangentibus Anglis ap. Heyn. H. 4, 1014.

γυμνωσ.) E P., praeter Bg., etiam tacite Stp. Th. 1, 838. A. e. „nud. *pug.*, i. e. evaginato“ nihilque amplius, ſed Fiſch. Pal. 32, 2. m. τὸ ξίφος γ. Ind. „pro γ. debebat eſſe γυμνωσάμενος, quum *Perſeus* ſuum *ipſius* gladium *deſtrinxerit*“ ut ſane Noſter alibi adhibuit ſyn. σπάσασθαι in med. cum ξιφ., cf. Poſſ. Call. p. 185. i. „γυμνοῦν ξίφος ἢ ξιφιδ. evaginare *gladium.* Herodi. γ. τ. ξ. nudato ſ. *evacuato* gladiolo ſ. pugione, — σπᾶσαι ſ. σπᾶσθαι ξίφος, ſtringere *gladium*, (ſubiecto tamen tantum formae med. loco hoc) Lycurg. τὸν μὲν σπασάμενον τὸ ξίφος“ qui eſt in R. Or. V. 8. p. 677. e., ſed non recte exſcriptus e V. 4. p. 196. l. 7., me non amplius reperienre noſtrum v., quod ap. G. Th. in Bg. „gladios *nudare*, pro diſtringere“ ſed Noſtro variante in ξιφ. pro §. pr. ἐγχειρ.

ἐπελθ.) Sch. „quum *irruiſſet* in *eum*, ſuperveniſſet *ei*“ non tenente Stp. Th. v. cum dat. vel perſ., ut hic, vel rei ſ. loci, ut alibi, neque etiam cum adv. aliquo, ſed haec modo „ſine caſu eſt etiam ſupervenio, *ex inopinato* venio. — violentiae ſignif. interdum incluſam habet, et ſumitur pro *hoſtiliter* ingredior, rel.“ ubi forte reſpicit Thuc. 487, 37. ſqq., ubi ſane de hoſtibus in bello adhibetur et abſolute et cum dat. perſ., in Vs. *venire adverſus* et *contra aliquem*, repetente L. Ern. illam vim „de adventu inopinato“ quae dubitari poteſt vel ex h. l. ob diſertum adv. ſyn. αἰφν., it. 6, 5. 5. ἀφυλάκτως τε καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπελεύσεσθαι, ſicut, quanquam non pugnans de altera notione, ut *vis* et violentia inſit, optimum tamen exiſtimo, in hoc v. etiam ſumere tantum partem illam utr., ut dicatur de amico ſ. hoſtili animo, ut §. pr. e. ἐπιπιπτ., quod ex h. l. et phraſi ἐπ. αἰφν. nemo pro *ſubito invadere* explicet, quaſi Noſtro variante per phraſin pro v. privo; cum iſti v. quoque detur adv. illud αἰφν., etiam aliud ſyn. οὐ προσδοκῶσι 3, 3, 6., cf. de noſtro v. L. N. T., quorum Schw. alicubi cum Bg., Ind. Abr. Dil. Th. Dem. Dion. H. S. T. 1. Polb. Ern. Luc. Fab. Aeſ. Hſ. Ariſt. Kuſt. Fiſch. Aeſch. Iſ. Pan. M. (ubi add. p. 52. m. et ſ. 37. i. p. 95.) ad Vig. p. 609. b. e. ap. Heſ. 1, 1336. ſine N., et ap. G. Th. adv. Bg. cum Gr. n.

μεγ. φ.) Ven. βοῇ. Saepe quoque in hac parte peccatum eſt a librariis, ut voces eiusdem ſignificationis inter ſe commutarent, ut ſupra c. 1. (§. 11.) πέπρακται et γέγονε, c. 3. (§. 6.) ἰδίας et γνησίας, infra c. 12. (§. 5.) φθορῶδες et φθινῶδες, c. 13. (§. 5. e.) τὴν πόλιν, et τὴν Ῥώμην, c. 15. (§. 13.) πτωμάτων et σωμάτων, l. 4. c. 7. (§. 11.) ὀχήματος et ἅρματος, ap. Hom. Od. 23, 172. ἦτορ et θυμὸς, in Bion. Id. 1, 69. στιβὰς et φυλλάς. Dicere non audeo, utra h. l. verior ſit lectio. μ. βοῇ adeſt quoque infra l. 2. c. 13. (§. 9.) *Stroth.*

Etiam 4, 5, 17. et in plur. 5, 2, 16., e quibus locis ducta eſt hic Mss. lectio per gloſſam e comparatione, et e marg., cum φωνὴ vocab. eſſet πολύσημον, adeoque ambiguum, ſed βοὴ clarius magisque definiens, quanquam et contra Suid. 1, 440. m. βοὴν, μάχην, καὶ μεγάλην φωνήν,

προειπὼν, ὑπὸ τῆς συγκλή- magna voce praedixiſſet, a
του αὐτῷ ἐπιπεπέμφθαι [b], Senatu ſe ei immiſſum, percu-

b) ἐπιπέμφθαι Ms. Vi. cum edd. A. B. et Pat., operarum vitio, πε omiſſo ob vicinitatem ſimilem, et colon hic in Stp. et al.

quae expoſitio nec ipſa per ſe vera eſt, cum ad βοῇ h. l. epitheton μεγ. detur, cf. ſine Ind. ap. Dem. 1302, 11. μεγάλῃ τῇ φ., interiecto artic., it. R. Or. II. V. 7. p. 153. l. 8., ubi Ind. modo φ. μ., Theophr. Ch. 4, 1. m. 6, 3. i. et 5., ubi Ind. tantum φ., it. ap. Luc., v. Ind., ubi et tertia ratio, poſito adi. poſt ſubſt., φ. μ., quae maxime in N. T. obtinet, v. Lexx., nominatim Schw. p. 1405. a. e. ſqq., ubi et plur. φωναῖς μεγ. e Luc. 23, 23., etiam quarta forma, eaque Hebr. in primis, cum pr., ἐν φ. μ. Apoc. 14, 7. et 9., et ſemel Noſtri ordine v. 15. ἐν μ. φ., pro quibus ſimpliciter φωνῇ Lyſias putatur a Rsk. dixiſſe V. 5. p. 252. l. 5., v. N. et Ind. V. 6. et ap. G. Th. in adi. 179, 56. *magna* voce *confiteri*, ſic tantum e Cic., cf. tamen ap. Virg. Aen. 5, 345. *magna* proclamat *voce*, Noſtri ordine, ubi adi. linguae utriusque eſt i. q. fortis et clarus, quorum omnium nihil tenet Stp. Th., reſolvente Bg. particip. πρ., ut alias, peremto καὶ, ſed Sch., deſerto P., „*ante* dicens *m. v.*“

ὑπὸ τ. σ.) Male ap. Xiph. lego, ἰδοὺ τοῦτό σοι ἡ βουλὴ οὐ πέπομφεν. *Stroth.*

Quod οὐ, iam in ed. Sb. 374, 44. uncis incluſum, in Notisque notatum, prorſus deletum eſt in Dion. Caſ. Reim. p. 1205. l. 78., ubi in N. ad §. 23. „ſunt etiam verba Lampr. c. 4.“ quae ſupra dedimus ad §. pr. m. Κυϊντ., ad quem p. 483. a. N. 2. Caſ., haud dubie memoriter „Dio, τοῦτό σοι τὸ ξίφος ἡ β. π.“ quod dictum ipſum hominis, praeter Anglos ap. Heyn. H. 4, 1014. e., repetit hic P., ex eoque Vern., tamen ut recens retinuerit Noſtri paſſ., *dieſer* Dolch *wird* dir *von* dem *Röm.* Rath *überſandt*, quo ſenſu, ſumto v. ἐπ. de pugione, ad id v. repetatur pron. αὐτὸ, e pr. ſubſt. ξιφιδ., ut et Sch. facit „miſſum ipſi eſſe *gladium*“ hoc adiecto ſubſt. innuens illud pron., cum Bg. contra expleat pron. perſ. ἑαυτὸν, ad hominem referens; ſed ut prior ratio ſic cum exquiſitior a tropo et metaphora in re non vivente, (in pugione, qui propr. non mittitur eo ſenſu, quo hic occurrit, nec ut vulgo homines ac epiſtolae, ſed ſic, ut aliquis, miſſus ab alio iuſſuque eius, utatur pugione contra aliquem, et dirigat eum in alterum,) tum conveniens cum more ſcriptorum elegantium, (qui, ut in proverbiis, cf. Ern. rhet. §. 163. ſq., ſic et in dictis aliorum memorabilibus, cum nolunt tota repetere, tamen eodem reſpicere ſolent, etiam aliter eloquendo, et reliquae orationi hiſtoricae intexendo,) tum denique adiuvetur a mox ſequentibus, ἐν ᾧ ἠσχολ. περὶ τ. δειξ. τοῦ ξιφ., quae videntur innuere id, ut oſtenderit diutius pugionem, et verbis adiunctis τοῦτο τὸ ξίφος, tenente Stp. Th. e paſſ. quidem in v. ἐπ., ſed me e Dem. 738, 13. οὐκ ἀπὸ ταυτομάτου τὴν ὕβριν καὶ τὴν ὑπερηφανίαν ἐπελθεῖν Ἀνδροτίωνι, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς θεοῦ ἐπιπεμφθεῖσαν, cf. Ind., quo in v. compoſ. ut Noſter quoque variare voluit pro ſimpl., quod vox illa hominis habebat, ſic dat. pendet a praep. (ut in pr. ἐπελθ. et §. pr. e. ἐπιπεσ.) cum quadam enallage caſuum, tertiique pro quarto, cf. 1, 4, 12. e. atque etiam cum notione eadem de animo hoſtili; quam rectionem recte premit Bg., quanquam G. Th. pro-

τρῶσαι[c] μὴ φθάσας[d], ἀλλ', ἐν ᾧ περὶ τὴν τῶν[e] ῥημάτων προ- | tiendo non anticipans, ſed dum in illis verbis pronunciindis

c) τρώσαι hoc accentu in Bc. 2. d) Pro hoc commate omnium edd., Leisn. in m. Ox. voluit punctum. e) Stp. τῷ ῥημ., operarum mendo, in mea exemplo, ſed et in Excp. Ms. Ba. et Ve., unde τῶν rel. editarum ibi notatum.

ferente eam tantum e poëtis 987, 88. p. ſq. l. 28. et frequentius alteram cum praep. ac dat. perſ., cf. Ind. Tac. Ern.

τρῶσαι) De re, non dicam, unde repugnet Ammianus in illis ad §. pr. m. Κυϊντ., *ut ad* debilitatem *paene* pugione *vulneraretur*. Sch. in τρ. „φ. prior *vulnerans*. φ. occupata *vulneratione*“ utrinque non recte opprimens neg., quae hic cum v. φθ., adiuncto inf., facit notionem verbi vulgarem, etiam expreſſam a Bg., ut tamen mutaret inf. in gerund., quam rectionem G. Th. in v. non tenet, ſed tamen ſyn. per abl. ſubſt. „*anticipare* uno *die*, — anticipes *tuo* — Samii Lucumonis *acumen*“ nec in affinibus v. *antevenire* et *occupare*, et, cum Gr. n., *antevertere* et *praevenire*, ſed cum inf. etiam in v. *occup.* 546, 29. ſqq., quam ſane licet cum Sch. mutare, ut inf. fiat participium, ſed φθ. adi. *prior*, aut ſyn. adv. *prius*, it. aliud temporis, ſtatim ſ. celeriter, cui par ſyn. formula per abl. ſubſt. cum praep. *cum celeritate*, ut fere Vern. vet., *mit aller Behendigkeit*, cf. Ind. Xen. Z. Cyr. et de v. φ. cum inf. ſ. particip. Biſ. ad Ariſt. Nub. v. 1387. et ad Luc. 3, 429. l. 53., ubi in Alciphr. 41. i. p. 362. m. Bg. prorſus negligit v. φθάσαι, ob praemiſſum iam πρὶν, it. 2, 510. N. ex Alc. 3, 3. e. p. 282. i., ubi Bg. per *prius*, et pro μὴ δ' ἂν φθαν. λ. potius edendum μηδ' una voce et ſine accentu, Lat. *ne quidem*, ut *neque* ſ. *nec*, porro cum neg. οὐ, ſed alia notione, Vig. p. 311. Nr. 3. Bud. C. 552, i. et Stp. Th. 4, 134. F. e. p. ſq. A. e., qui non tenet noſtram rationem, nec 3, 1342. v. τιτρώσκω noſtrum inf., niſi aliud agendo B. m., cf. Heſ. 2, 1431. e. τρώσας, πλήξας, et i. τρωθεὶς, πληγεὶς, ſine N., cf. 1, 1487. e.

ἐν ᾧ) Bg. e P., ad ſenſum, reddita praep. cum artic. ſ. pron. per particulam temporis, et h. l., e ſerie orationis, per illam temporis durantis; ut alias reddi poteſt per aliquam temporis univerſi, v. c. cum, quando, ubi; ut tamen utrinque deſit ſubſt. χρόνῳ, et plena ſit formula ἐν ᾧ χρόνῳ, quae et habetur in Ind. Xen. Z. Pol. v. ἐν Nr. 4. cum Lat. *quamdiu*, pro ἐν ἐκείνῳ χρόνῳ, ἐν ᾧ, utque compares illud ſupra ἐξ οὗ, tacentibus Stp. Th. et ad Heſ. 1, 1267. i. ἐν ᾧ, — ὅταν, non item Valck. ad Herodt. p. 203. a. N. 45. R. Or. V. 5. p. 467. N. 66. per Vs., ſed de ellipſi ſimul Schol. Thuc. 30, 47. cum Ind. v. ἐν m., Vig. p. 588. Nr. 11. cum N., it. L. Boſ. Ell. p. 382. m., cum ſyn. ἐν ὅσῳ, quo de aliquid ap. Stp. Th. 3, 495. C. e. it. Ind. Xen. Z. Cyr. v. ἐν i., ubi plane reſpondet noſtrum *indem*, e duabus conflatum vocibus iisdem, quod plenum efferas *in dem* Theile *der* Zeit, *als* etc., ut in Gr. etiam explere licet μέρει τοῦ χρόνου, cf. Suid. 1, 782. i. ἕως, ἐν τοσούτῳ, ἐν ὅσῳ, *quamdiu*, donec, *quoad*, rel., ſed G. Th. „*dum*, ἐν ὅσῳ, adv. temporis coniuncti“ ſed cum Hor. Turſ. et Indd. nihil de hoc, an Lat. ſimiliter capiant ſuum *in quo*, quod potius extra temporis notionem ſumitur, ut Gr. noſtrum etiam alibi, v. Vig. p. 589. i., ut alibi de pr. ἐν pro Lat. *intra*, quod et in hac formula obtinet.

περὶ τὴν) Sch. in „ἠσχ. occupabatur *circa* prolationem *verborum*, — δ

Φορὰν ἠσχολεῖτο[f] *καὶ τὴν δεῖξιν τοῦ ξίφους, συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων*[g] *τοῦ βασιλέως, δίκην ἀνοίας ὑπέ-*	occupatur atque in oſtendendo gladio, comprehenſus a ſatellitibus imperatoris, poenas amentiae dedit: quippe qui

f) Hic comma erat in edd., forte et in *Mss.*, tacentibus Excp., v. *N.*
g) E *Ms. Ba.* rectum hoc vocab. notatum erat, e regione ſtante Stp. ed. *σωματιφυλ.*, quo de vitio tacebatur in Excp. *Mss.* rel., forte quod ibi in ed. Stp. non id compareret, cum et in meo exemplo ſubobſcura eſſet ſcriptura, tamen ut ο potius, quam ι, eluceret, e prelis haud dubie ortum continuis.

oſtenſionem" ſed Stp. Th. 4. 116. C. „*πρ.* prolatio, pronunciatio. Herodi. I. 1. *ἐν — τῶν* (recte ſic ibi) *ἐ. π. ἠσχ.*, *dum* in *verbis* illis *proferendis* occupatus *erat*, ad verbum, *dum* occupatus erat *in* verborum *prolatione*" dux Bg. tripliciter, in ſubſt. per particip., deinde in praep. Lat., cf. 1, 1, 1. i., denique in artic. *τὴν* per pron., etiam iam ad P. Vs. marg.; e quo et ipſo aliquod duci queat argumentum pro ſententia mea de Noſtro, ad hominis orationem reſpiciente ipſam; ut de ſubſt. *πρ.* nihil reperimus, niſi ap. rhetores, abſolute tamen modo, nec cum caſu aliquo, ut hic, cf. Dion. H. *S.* T. 2. 177, 19. et Herm. *π. ἰδ.* ed. Sturm. p. 66. *l.* 9. 232. l. 6., ut ap. Stp. v. *ἐ.* modo e Dem. hoc ſenſu, ſine Ind., et v. *δειξ.* non ib. hac notione phyſica, tamen per Lat. Sch., quod ap. G. Th., ſine Gr., ſimiliter non eſt iſto ſenſu, ut propterea Bg. alio flexerit orationem, ſed Stp. 2, 1145. G. m. modo ſic „Plut. tamen *ἐγχειρ.* et *ξίφος* vocavit *pugionem*, — itidemque Herodi. *ξίφος ὑποκόλπιον* appellat *ſicam*" qui adeo ignorat locum hunc claſſicum pro illa notione, cum Noſter de una re eademque adhibeat §. pr. m. *ἐγχειρ.*, ſed hac §. i. *τὸ ξιφίδιον*, et nunc, ad variandum modo, *ξίφος* ſenſu diminutivi, ubi Bg. deſerit P., haud dubie ipſe orationem commutans, ſed ut Lat. eius hoc ſenſu non ſit in Lat. Indd. ac G. Th., ubi tamen cum Gr. n. „*prolatio — exemplorum.*" Caeterum a *περὶ — ξιφ.* omnia edidimus una ſerie, eiecto poſt *ἠσχ.* commate, non tantum quia v. id, inter ſubſt. duo collocatum, regit utrumque acc., ſed etiam, ut magis pateret, poſteriorem acc. pendere adhuc a pr. *περὶ* praep., quanquam interiecto v. *ἠσχ.*, cf. 1, 4, 11. m.

σωματοφ.) Ibi Sch. „*militibus*, Imp. corpori tuendo adhibitis" modo primum Lat. vocab. tenuit e P., quem et Bg. deſerit, cuius Lat. e G. Th. cum Gr. *δορυφόρος*, (pro quo hic variatur cum 1, 2, 5. e.) ap. Stp. Th. aliunde etiam, cf. Caſ. ad Ath. 2, 467. e. Mauſ. ad Plut. p. 168. Ioſeph. 1, 607. ſ. 5. i. Diod. S. 2, 258. l. 39. 52. 60. Heſych. et Per. de Praet. p. 125. e. 246. m. 603. e., ſed ap. Stp. in v. *συλλ.* (ubi Bg. e P.) ne apparet quidem paſſ., cf. tamen Phil. in Flacc. p. 762. E. e. Ind. Luc. et Fiſch. Pal. cum L. N. T., ubi ex Act. 23, 27. cum pr. *ὑ.* etiam, cf. act. Xen. Cyr. Z. cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. „totum ſ. ſimul capere" quae poſtr. explic. in Gr. pr. *σὺν* cadat hic quidem, ubi ſermo eſt de pluribus *τῶν σ.*, qui ſimul et una prehendant unum; quanquam in Gr. et Lat. poteſt redundare praep., ut ſimpl. Lat. *prehendere* etiam tenent Stp. Th. et L. Ern.

δίκην) Bg. e P., ſed Stp. Th. 1, 1004. F. e. in *δ.* ſub Lat. Bg. „*δίκην* ſ. *δίκας διδόναι*, poenas *dare*, — dr. et *τίνειν δίκην*, it. *δίκας ἔχειν*, poenas

σχεν [h], ὃς προεῖπε τὸ βεβουλευμένον μᾶλλον, ἢ ἔδρασε [i], 13. praediceret conſilium potius, quam exſequeretur, ef-

h) Ms. Ba. ὑπέσχεν, ὡς πρ. v. N., quod ibi comma dudum a nobis ſcriptum erat cum B. 1. pro colo Stp. rel. et puncto al., cf. §. 6. m. i) Hic in Ms. Ba. eſt colon. *Mart.* etiam in Ox. 1. cum Ed. at punctum in A.

ſubire, it. παρέχειν et ὑπέχειν" ſine auctore, at 1361. A. ſq. aliunde et per Lat. *ſuſtinere* ſ. *ſubire* poenam, it. per liberam Bg. formulam in alio v. et alio numero ſubſt., cf. Ind. Xen. Ἀνβ. Cyr. et Pol. Z. v. δ., ſed R. Or. V. 4. v. ἀδίκημα e. it. v. ὑπ., cum Dem. v. i., Kypk. 2, 454. e. L. N. T. per ſeverum *ſuſtinere*, quod de *poena* dixit Cic., non explic. G. Th. cum Gr. n. 684, 46., nec Cl. Cic. et Niz., ubi fortaſſis tropus eſt, pro ſuſcipere in ſe et quaſi ferre, hincque tolerare ac pati, et, per antecedens pro conſequenti, quoque pro argui, accuſari, reum haberi, ut Ind. Xen. Bach. cum gen. ἀπάτης et ap. Dem. 74, ult., cf. 398, 19. 25. 431, 21. 551, 12. 602, 12., pro quo l. 16. δοῦναι δίκην, quae propr. eſt Bg. formula, ſed ap. Ael. V. h. 4, 1. i. ζημιοῦσθαι αὐτὸν καὶ ὑπέχειν δίκας τῆς κακοξενίας, ut *mulctetur* et *poenas* luat *inhoſpitalitatis*, ubi plur. Lat. Bg. videas, reddente Ind. v. ὑπ. dare *poenas*, at v. δ., poenam *ferre*, (quod et ipſum fuerit pro auferre et accipere,) ex 2, 4. p. 75. e., ubi ὑπέχοι τὴν δ., poenas *dependeret*, cf. Ind. Xen. Cyr. M. v. δ. „ἔχειν, poenas *dare*" ſed Z. v. ἔχ. „poenam *luere*" quod propr. Lat. crimen *habere*, in ſe habere; quo et referatur Stp. ὑπ. αἰτίαν, Lat. ſuſtinere *cauſam*, v. G. Th. in ſubſt. 815, 78. „ſuſpectum eſſe, crimine premi" cum et δίκη ap. Ern. L. ſumatur pro iudicio et cauſa, quibuscum coniuncta eſt poena; pro vulgari interpretatione facientibus Thom. M. p. 870. ὑπέχω — καὶ τὸ δίδωμι, ὡς τὸ ὑπ. δίκην, ubi N. „ὑπ. δ.) ſ. τιμωρίαν, poenam *do*, ſubeo, *ſuſtineo*" et Heſ. 2, 1465. m. ὑπέχει, ὑπομένει, — δίδωσιν, in quibus modo ſubintelligendus aliquis acc., δίκην ſ. τιμωρίαν, non vero addendus corrigendo, ut fit in N., ubi et „ὑφέξει δίκην," luet *poenam*, in Gl." cf. 1483. e. et 1476. e. ὑποσχεῖν, ὑποβαλεῖν, δοῦναι, ubi, quamvis invita N., legerim potius ὑπολαβεῖν, (quae duo ſaepe confuſa,) Lat. *ſuſcipere* et ſubire, v. c. poenam; quanquam ſubaudiri poteſt ad Heſ. priora etiam alius acc. ἀκρὴν, cf. Suid. 3, 548. m. e. 562. i., et de ſubſt. ἀν., nobis *Unſinn*, (ap. Stp. Th. aliunde cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n,) Ind. Dem. et Thuc. cum Suid. 1, 235. e., non coll. ad Heſ. 1, 386. e. cum N., quo adiuncto ad formulam rel. Noſter agit ſaltem ex analogia, ponens idem in ſq. quaſi explicationem, cum egerit ille ſine mente ac prudentia, quod ad conſilium remque inſtitutam non adhiberet praeſidium (medium) iuſtum et actionem ipſam; in quo eſt pars quaedam ſtultitiae. Caeterum pro duobus punctis Ms. Bg. melius erit olim comma, quod iam in Gr. placuit, quia ſeries orationis et conſtructionis nondum mutatur, et, quae ab ὃς ſequuntur, ut cauſa, arctius cum pr. cohaerent.

ὃς πρ.) Deſcripſit ex Herodi. hanc ſententiam Lampr. in Comm. 4. *detexit* facinus *fatuus*, nec *implevit*. Porro illa verba, *Hunc* tibi *Senatus* pugionem *mittit*, ſapiunt formulam. Ita enim miles ille, qui Pertinacem occidit ap. Dion. τοῦτό σοι τὸ ξίφος οἱ στρατιῶται πεπόμφασι, v. Caſ. ad Lampr. *Boecl.* (qui e Caſ. p. 483. N. 2. hauſit iterum, ubi et N. 3. „Herodi., quem ſaepe deſcribunt ſcriptores iſti, πρ. τ. β. μ. ἢ ἐδρ."

παρέσχε τὲ [k] αὐτῷ [l] μὲν ficeretque, ut ipſe quidem

k) Comma hic, it. poſt προγν., poſt δὲ et προμ., et colon poſt ἀλ. habuit Stp., aliis aliter diſtinguentibus, v. N. l) Sic per aſperum diſerte Ms. Ba., tacite autem etiam Mss. rel., cum Stp. al., ſed A. al. αὐτ. per lenem, v. N.

cf. ad §. pr. m. ἐπιπ. et §. 11. m. ΚυÏντ. *Irm.*) Aut ὃς accipi debet pro δι᾽ ἣν, aut tacita cogitatione ſubiiciendum eſt, ut ſaepiſſime talia ſunt in auctorum lectione ſubiicienda, ἀνόητος γὰρ ἦν, ὃς λ. *Reisk.*

Multo facilior ac verior eſt Bg. e Stp. ad m. P. ratio, quae pron. ὃς, ut Lat. *qui*, ſumit pro pron. cum cauſali particula, quae valent i. q. quia is, ſ. nam is; quo et tendit Ms. res, ut Gloſſator ὡς pro ὅτι ceperit, qualis mutatio pron. in ὡς et infra recurrit, ut tamen per ſe lapſus intercesſerit in ο et ω, cf. Fiſch. Plat. Apol. p. 91. N. 2. et Phaed. p. 266. e., tacente Stp. Th. de ὃς illo ſenſu, at G. Th. v. *qui* i., etſi non reſolvente per quippe qui, tamen notionem ponente „cauſam indicare, — pro *qui* ſubſtitui poſſe *quod* cauſalem" ubi tamen adiici debuit ſimul pron. aliquod perſ. *ego* etc., aut demonſtr. *is* etc., cf. Hor. Turſ. p. 857. Nr. 8. Ind. Corn. N. et Schell. de ſtylo v. e. cum Cort. ad Sall. p. 941. N. 16. e. et ad Cic. ep., non variante Noſtro cum §. pr. m. in πρ., ubi Sch. „ante *dixit* rem *conſultam*, quam *fecit*, — β. conſilio decretum" ubi Bg. e P. per ſubſt., ſed Stp., qui ad m. P. ſevere reſolvit particip., in Th. aliunde tantum 1, 769. C. m. „τὰ β. — conſulta, decreta, Bud." Com. 1041, 10., ignorante Ind. Dem. locum Stp., cf. 326, 21. et Ariſt. Eccl. v. 172. *conſilia*, it. G. Th. cum Gr. n. „*deliberatus*, — ſubſt. *illi* deliberata *reſpondent*" P. deſerente Bg. in μαλλ. (cf. Stp. Th. aliunde 2, 775. B. m. p. ſq. C. m., ap. G. Th. cum Gr. n., ſed et in P.) at ducente in v. δρ. e Stp. ad m. P., qui in Th. tacet cum Bud. C. ſimilem acc. ſubſt. ſ. rei et Lat. Bg., ap. G. Th. „*exeq.*, ἐπιτελέω, ἀποπληρόω, (unde intelligitur illud Lampr. *implevit*,) perficere, — dicta *exequi*, i. facere, quae dixeras, (ſed 486, 30.) Praetorem *decreta* eorum *executurum*" qui v. *facere* non explicat per Bg., quanquam ſaepe ita valens cum ſubſt. aliquo, quocum v. δρ. cf. ap. Thuc.

παρέσχε) Variante hic iterum pron. ſpiritu, ut in eo[illegible] v. §. 4. e., praeſtat h. l. aſper, ob ἐκείνῳ oppoſitum, in hanc Vs., [illegible] ſibi *quidem* prehenſionem, *illi* vero *cautionem*; e qua ſeveritate patebit et Gr. rectio, et noſtra interpunctio, ſine alio, quam poſt ἀλ., commate, quia cum v. παρ. cohaerent ſequentes tum dat., tum inf., qui, ut ap. Lat., accipi poſſunt pro ſubſt., quantumvis illi non muniti articulo, ſed et adiuvari per particul. ὥστε cum Bg. Quae arcta ſeries etiam eſt in adiunctis particip., ut non bene divellantur a ſuis pronominum dat., maxime ſic ſola ſtantia, quae vel ſine commatibus per particulam dum ſ. quia reſolvi poterunt, quod forte editores ſpectarunt ſuis additis commatibus. Duxit hic autem Bg. omnia e Stp. m. ad P., reddens v. παρ. per Lat. eiusmodi, quod non modo particulam *ut* admitteret, ſed et pronomen αὐτ. per lenem; unde et reliqui participiorum nominativi fluxerunt; quae inſtituiſſe videtur Bg. in primis ob illos inf., qui, quanquam mutati in ſubſt., tamen non praebent idoneam Lat., quodcunque Lat. v. ſubſtituatur illi Gr. v. παρ., ubi Stp. Th. tenet nihil ſimile, ut *quis* dicatur *ipſe* ſibi *aliquid* παρέχειν, quae tamen formula non procul abeſt ab illa §. 2. i. ἐγχειρ., habuique modo (cf. §. 4. e.) ſimilem Gr. in v. cum inf. ap. Xen. Mem. S. 1, 4, 11. e. de pedibus, οἳ τὸ πορεύεσθαι μόνον παρέχουσιν,

προγνωσθέντι ἁλῶναι, ἐκείνῳ praeviſus deprehenderetur, ille
δὲ προμαθόντι φυλάξασθαι. autem, ante certior factus, ca-

Th. V. 4. p. 47. *qui* hoc *ſolum* praebent, *ut* incedere *poſſint*, ſed e Lat. totam rectionem cum dat. pron. et acc. rei in ſyn. v. v., ap. G. Th. v. *afferre* 188, 66., *adhibere* 101, 99. 103., *praebere*, cum Gr. n., 984, 103. p. ſq. l. 8. 12. 86. 88., *praeſtare* 1029, 2. 15. 18., ubi diſerte „*praeſtat*, i. efficit" cui add. Plin. Pan. 68, 5. *nemo* hoc *ſibi* non *praeſtat*, cf. 48, 2. m., it. *ſuppeditare* 668, 7. 9., *parare* 701, 22. 88., ubi iterum „*paro*, i. efficio" quo ſupra vertebam hunc locum, ubi, prae caeteris, commoda etiam illa duo *afferre* ac *praeſtare*, aſſumto in primis ſimul pron. demonſtr., v. c., *praeſtitit* ſibi *quidem* hoc, *ut* comprehenderetur, *verum* illi, *ut* caveret *ſibi*; pro quibus deinde liberius dicas, cauſa ſ. auctor fuit ſibi quidem, ut comprehenderetur ſ. ad prehendendum, ſed illi, ut caveret ſibi, ſ. ad cavendum ſibi; ut Sch., partim e P., in v. παρ. „αὐτ. ἁλ., *auctor* ſibi *fuit* ad *capiendum*" in quo commodum ſit noſtrum *verurſachen*, cum praep. etiam, *für* ſich, *daß* — *für* jenen, *daß* rel.

προγνωσθ.) Sch. in πρ. „αὐτῷ ante *cognito* ſ. *deprehenſo* ſibi, — ἁλ. *capi*, ut *comprehenderetur*" nihil me habente in Notatis e Stp. Th. de particip., ut non tenuerit hunc locum, ubi paſſ. ſumitur phyſice, ac de corporis oculis, quo ſenſu non aliunde novi, ſed de animo, cf. Ind. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach. cum L. N. T., ſed ap. G. Th. cum Gr. n. „*praecognoſco*, — ante cognoſcere, a quo *praecognitus* Cic. (quo Lat. uſus Stp. in m. P., tum in Bg.) προορασθεὶς, — *praenoſco*, — ante noſcere" cum Gr. n. iterum, ſed ſine aliquo inde particip.; ubi nobis ſit, *da* er *vorher* geſehen, *bemerket wurde*; reddente me inf. ἁλ. Lat. *comprehendi*, qua notione et cepit Stp. in m. P.: „*ut* — *caperetur*" incertum ut ſit, an ſimiliter acceperit Bg., cuius Lat.; ap. G. Th. „*deprehendo*, φωράω, καταλαμβάνω, eſt, quod dicunt, capere in ipſo facto, ita, ut nec fugere, nec infitiari poſſit, (ſed 99, 52. ſemel tantum) *comprehendere*, aſſequi, ut *curſu* feram *deprehendere*" qua phyſica quidem notione hic ἁλ. ceperim, (ob adiunctum προγν., in quo iam ineſt ſimul altera pro φωραθῆναι,) ſed non eſt ap. Stp. Th. nominatim de perſ., niſi 1, 329. E., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Suid. 1, 124. [illegible] m. 665. m. 120. e. 126. m. Heſ. 1, 254. e. ſine N., p. ſq. m. e. 248. e. 246. m. 1058. i. 1627. m. e., ubi et in alteram notionem v. ἥλων it. 2, 1534. i. φωραθῆναι, — γνωσθῆναι, λ., cf. Suid. 2, 56. m. 3, 629. i. Sed in v. προμ. Sch. „*ei*, qui *ante* didicit, *inaudivit*, ſ. *cognovit* rem aliquam" non iniuria haeſitat, cum valere queat de omni ſenſu, et interno, et externo, de animo et oculis auribusque, et Commodus non modo animadverterit videritque ſicam, ſed quoque audierit, ſibi mitti ſicam, ſe ſica peti; ut late patet ſimpl. μανθ. et dr. pro cognoſcere quovis modo, etiam extra ſcholam, et a quovis homine; nihil tenente Stp. Th., quam „πρ. ante diſcere, Ariſt. Nub. προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκε" v. 963. carmen *diſcere* docebat *citharoedus*, per ſimpl., cum ibi procedat et vis praep. propria, quam agnoſcens et L. Ern. addit illi Stp. „προμαθὼν, praedoctus, qui prius didicit" quibus paria Stp. illa ad m. P., mutante Bg. privum v. in phraſin, quae ap. G. Th. v. *cert.* e. p. 864. ſine explic., cum ſit *certiorem* aliquem *facere* i. q. docere, indicare, aperire, notum facere, et *certiorem fieri*, i. q. doceri, moneri de aliqua re, it. cognoſcere, comperire, ſcire; hic ut ſit nobis, *da* er *vorher* davon *unterrichtet*, benachrichtiget *wurde*, ſ. *es* vorher *wußte*, erfahren, *gehöret hatte*;

αὔτη μὲν δὴ πρώτη καὶ μεγίστη αἰτία τῷ μειρακίῳ μίσους ἐγένετο πρὸς τὴν σύγκλητον βουλήν [m]. ἔτρωσέ τε αὐτοῦ τὴν

14. veret. Haec ſcilicet prima et maxima cauſa odii adoleſcenti extitit adverſus Senatum:
15. ſauciaruntque ipſius ani-

m) Sic nobiscum Ox., pro puncto Stp. et al. it. duobus punctis Par.

in v. φ. vim med. negligente Bg. e P., non item ad eius marg. Stp., quem cf. in Th. 4, 230. C. m., e Bud. C. 1083, 28., L. N. T. Ind. Xen. Hell. M. cum Z. Pol. Mem. S. et Bach., Fiſch. The. R. Or. V. 4, 6. 7. Ant. Dem., (cui add. εὐλαβεῖσθαι καὶ φυλ., μὴ λ. 72, 3. it. 61, 17. 188, 20. 112, 14. p. ſq. e. 124, 8. et 63, 4., ubi forte paſſ.) lib. de V. med. p. 499., ad Luc. 3, 487. N. 90. Suid. 1, 927. i. et Schol. Thuc. 76, 8. it. p. 433. N. 84. e., nobis *ſich hüten*, per med. vim quoque, i. proſpicere et impedire, ne ſibi noceatur, periculumque ac damnum declinare; Noſtro hic ſcribente cum concinnitate manifeſta.

αὔτη) Sch. in δὴ „μ. δ. equidem, quippe, nimirum" in poſtr. ad ſenſum cum Bg., cf. Exc. ad 1, 2, 9., deſerto P., quocum in marg. reddens Stp., ſuo ſe gladio iugulat, ſic ſcribens in Th. 2, 1617. F. m. „at eos, qui *igitur* vertunt, ne audiendos quidem cenſeo" cf. fine Ind. Dem. 30, 8. p. ſq. l. 6. 35, 12. 27. 59, 6., in ſqq. conturbante Noſtro orationis ordinem quacunque potius de cauſa, quam propter maiorem laevitatem, quae et fuiſſet in ordine vulgari αἰτ. μισ. πρ. τ. σ. β. ἐγ. τῷ μ., adiuvante ordinem Bg., propius copulandis αἰτ. μισ., tum ducente e P. Lat. in praep., (quam cum ſubſt. μισ. aliunde tenet Stp. Th., non Ind. Dem. ex 160, 13.) et in v. ἐγεν., cf. 1, 1, 10. e., quod Stp. Th. neſcit de re cum dat. perſ. et rei duplici nominativo, qui exquiſitus eſt, pro τοῦτο ἐγ. αἰτ., quod neutrum, hic a Vern. vet. diſerte adhibitum, alias habent Gr. et Lat., ut hodie noſtratium etiam elegantiores illum ſexum eundem in pron. Quod autem idem Vern. adi. μεγ. per *vornehmſte* reddit: agnoſcit tale quid Stp. Th. 2, 839. B. in „καὶ τὸ μέγιστον, et *quod* praecipuum *eſt*" quod ſolemus etiam reddere Lat. *graviſſimum*, nobis *wichtigſte*, quae et ipſa dicuntur de cauſa, cum, de Bg. Vs. e P., *prima* quidem cauſa odii fuerit, quod ante nihil eſſet, unde odium ſuſcitaretur, et ab hoc demum ſcelere ac tempore odium exiſteret, ſed *maxima*, quod ea res vehementiſſime ad odium incitaret, ob maximam rem, vitam, quae in periculo erat; cum *magna* habeatur *cauſa*, in rhetoricis ac moralibus, res, quae efficit, cogit aliquid neceſſario, et propter quam vehementer impellimur ad aliquid, ſ. tenemur aliquid agere neceſſario; nihil ferente G. Th. in v. *magn.*, ſed in Bg. ſubſt. non explicante 812, 49. 61., tum 839, 46. modo „cauſa *gravis*, i. neceſſaria, (nec id adi. exponente per *magnus*, niſi l. 58. in *graves* pavonum *greges*, ſed in) *praecipuus* – ſumitur etiam pro magno" ſed ſine ſubſt. Bg., intelligentibus vulgo nobis *cauſam* aliquam *praecipuam*, cum in pluribus rebus unam prae caeteris innuimus, ob quam aliquid fiat; unde hic alias quoque cauſas ſumere debeamus in Commodi adverſus Senatum odio, quas equidem ignoro; quo et redit, ſi quis πρ. accipiat pro princeps ſ. primaria, cf. L. Ern., ut Lat. *primus*; unde deinde cum μεγ., pro praecipuus, iungetur per ſyn. copiam; ſicut e Bg. Lat. copulantur adi. diverſi

ψυχὴν τὰ λεχθέντα· καὶ κοινοὺς [n] ἐχθροὺς πάντας [o] ἡγεῖ-	mum illa verba: et communes hoſtes omnes exiſtimabat,

n) λοιποὺς ἐχθρ. Par. 1., miro operarum vitio. o) Schotti *Ms.* ἅπαντας. *Sylb.* cf. 1, 9, 1.

gradus, cum πρ. per ſe putetur eſſe ſuperlativus, cf. 2, 14, 2., variante Noſtro in τὴν σ. β. cum τ. σ. §. 12. m. et τ. β. §. 11.

ἔτρωσε) Heliod. 6. ὥσπερ βέλει τῷ ῥήματι βληθείς. Petron. fulminatus *hac* pronunciatione. *Leisn.*

Prioris locus eſt mihi 7, 7. e. p. 362., ſed alter ap. G. Th. in v. utr., ubi propiora habemus in v. *vulnerare*, cum Gr. n. „metaph. — quos *ferro* trucidari *oportebat*, eos *nondum* voce *vulnero*, — aures *gravior* nuncius *vulnerat* — *bono* proprio *vulnerari*, i. laedi“ tacentibus N. ad Cic. l. l. cum Niz., non item Clav. „*vulnerare*, graviter offendere, laedere Catil. 1, 7. *quorum* mentes *ſenſus* que *vulneras*“ Ind. Liv. Ern. „34, 7. h. e. commovere“ ad haec, — univerſis *dolor* et *indignatio* eſt, *quum* — virorum *hoc* animos *vulnerare* poſſet: *quid* muliercularum *cenſetis*, quas *etiam* parva *movent?* quae eſt explicatio, ut alia in illis *dolor* et *indignatio*; cum *movere* dicantur *animum* ſ. *hominem*, quae ei excitant motum ſ. affectum, in utr. partem, gratum ſ. ingratum, ſed hunc poſtr. inprimis, ut ibi dolorem, indignationem, iram; ſicut *vulnus* tropice dr. de dolore, cf. Ind. Plin. ep. et G. Th., qui Lat. Bg. (cf. Ind. Amm. M.) cum Sch. e P., non in tali, quo hic, contextu affert, ut tamen de animo adhibeatur etiam affine adi. „*ſaucius*, τρωσθεὶς, (immo τρωθ.) — vulneratus“ noſcente Stp. Th. 3, 1342. E. m. „metaph. Herodi. l. 1. *animum* eius *verba* illa *ſauciarunt*, (partim e P., ut et in ſq.) l. 5. (5, 8, 12.) ὑπὸ (τῆς) φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, animi *eorum* illo *rumore* exulcerati *erant*“ quo in Lat. G. Th. „*exulcero*, — per metaph. exaſperare, exacerbare, (et in hoc) — irritare, ad iracundiam provocare“ cf. de vi alia tropica Gr. noſtri, a Stp. ignorata, ad Heſ. 1, 1487. N. 10., ſervante tropum hic Vern. vet. ſaltem aliquo pacto, *die* Worte *hatten* ihm *die* aller *empfindlichſte* Wunde *geſchlagen*, ſed cum emphaſi de magno ac vehementi dolore, quale quid ſupra in Cl. Ern., qui tamen in Lex. tantum „2) laedo, damnum infero“ ut ad N. T. Luc. 2, 35. meliora habet Grot., quam Pric., ſed Lexx. exponunt ſine emphaſi, ut Schw., ſed cum ea Fiſch. et Krb. in v. ῥομφαία, ubi cf. Suic. Th., rem me ſic tenente, ut, ſi verbum ponatur ſimpliciter, ut hic et in N. T., nihil ſit, quam quod ſupra ad Liv., ſed, ubi accedat aliquid, tanquam adv., *valde*, alte *vulnerare*, tum demum ſit i. q. magnum, acerbum dolorem ciere, ut noſtrum *einem eine* groſse, *tiefe* Wunde *ſchlagen*, in quibus emphaſis non eſt in v., ſed in adv. et adi.; P. deſerente Sch. in „ψ. animum *eius* ſauciarunt *dicta*“ ubi neglectum gen. perſ. ſervat cum Bg., qui ex illo reddit artic. iterum per pron., variante Noſtro in τὰ λεχθ. (cf. 1, 2, 5.) cum §. 12. τῶν ῥημ.

κοινοὺς ἐχθρ.) E P. reddunt Bg. et Stp. ad m., qui in Th. per omnia hinc tacet, ubi primo adi. παντ., relatum ad pr. τὴν σ. β., facit ſyneſin, (ut lateat ibi aliud ſubſt. βουλευτὰς, ac varietur cum §. 10. e. πάσῃ τῇ συγκλ.) deinde plena formula eſt, ἡγεῖτο, αὐτοὺς πάντας εἶναι ἐχθρ. κοιν., quod adi. licet mutare in adv. aliquod Lat., *communiter*, pariter, *ſimul*, et Gr. κοινῇ, it. ὁμοίως, ut ſit, *exiſtimavit*, (ἡγ. ſumto pro aor., qualis

το P, *μεμνημένος ἀεὶ τῆς τοῦ ἐπιδραμόντος Φωνῆς. ὑπῆρξε* 16.

memor ſemper aggreſſoris illius vocis. Erat au-

p) Colon hic in Ms. Ba., de more ſuo ante participia.

in pr. v. *ἐτρ.*, etſi cum hoc aor. procedit etiam impf. Bg. et P.) *omnes*, ſc. reliquos, (cf. Obſ. Miſc. Amſt. V. 10. p. 355.) *ſenatores* eſſe *inimicos*, ſc. ſuos ſ. ſibi, (ſuppleto ad *ἐχθρ.* caſu pron. *αὐτοῦ* ſ. *αὐτῷ*,) *ſimul*, ſc. cum uno illo, ſ. pariter ſ. aeque, ac ille ſ. alii cum eo coniurati; noſcente G. Th. formulam in adi. Bg. *commun.* cum Gr. n., non per plur., ſed modo per ſing., et ſine explic. cum ſubſt. *hoſtis*, ſed „communis *amicus*, i. idem aliorum aut plurium" ſ. aeque huius ac illius, per adv. noſtrum, it. per adi. ſ. pron., v. c. meus et tuus; ut *communis hoſtis* etiam interdum reſolvetur per gen. illum Gs., i. e. multorum, etiam adeo omnium, ſed neque h. l., nec tum, ubi adi. *πᾶς* adſit obliquo caſu, ut ap. Dem. 140, 11. *κοινὸς ἅπασιν ἐχθρὸς*, it. 142, 5. *συμπάσης τῆς πόλεως κοινοὺς δεῖ γονέας τοὺς πένητας ἡγεῖσθαι*, cf. 178, 23. 196, 10. 1098, 8. it. 561, 2. *κοινῇ νῦν — πᾶσιν ὑπὲρ ἁπάντων ἐστὶ τιμωρητέος, ὡς κοινὸς ἐχθρὸς τῇ πολιτείᾳ* et 179, i. *κοινοὺς ἀλλήλοις ὄντας φίλους*, et ap. Phil. in Flacc. p. 750. A. m. *κοινοὺς πολεμίους*, publicos *hoſtes*, it. Iuſt. 9, 3, 6. communem *hoſtem* putant *communibus* viribus *ſummovendum*, et Sall. Iug. 81, 1. *Romanos* — communes *omnium* hoſtes *eſſe*, ubi v. N., ſed ſine explicat., quae eſt aliqua in Ind. Corn. N.

μεμνημ.) P. deſerto, Bg. reddit primum particip. per ſyn. adi., cf. ap. Hom. Ἰλ. ω, 4. Vs. Cl., ſed v. 9. ſyn. *μιμνησκόμενος*, *recordans*, ut tamen Bg. propius ſit, quoad notationem, et ferendum, quia ſeverum Lat. *meminens* non eſt ſatis probum ap. G. Th. 249, i., ubi Bg. eſt cum *μνήμων*, ut, quoad tempus, magis aptum Lat. *recordatus*, cf. Stp. Th. tantum ex illo Hom., Dem. ſine Ind. 349, 3., et cum acc. rei 236, 27. 320, 5., ſed cum gen. rei 229, 5. 248, 4. 322, 27. Suid. 2, 530. i. Ind. Xen. Z. Pol. cum Bg., qui reddit alterum particip. *ἐπιδρ.* per ſubſt., ap. G. Th. ſine Gr. et cum Lat. ſequiori; tenente Stp. Th. notionem certe „pro irruere, impetum facere" quorum primum h. l. ap. P., ſed Noſtro variante iterum modo pro §. 12. i. *ἐπελθ.* et §. 11. e. *ἐπιπεσ.*, unde in ſevero Lat. ap. G. Th. „*incurro*, *ἐπιτρέχω*, *ἐμπίπτω*, contra aliquem currere" i. celeriter ire, et ap. Heſ. 1, 1350. i. *ἐπιδραμέτην — ἐπήρχοντο*, cf. ſq. et 1397, i. N. 4., ſervante Bg. e P. tum artic. per pron. iterum, tum Lat. ad *φ.*, pro dicto, oratione, verbis quibusdam, (variante Noſtro cum pr. *τὰ λεχθ.* et §. 12. *τῶν ῥημ.*) qua de vi, tacente Stp. Th., cf. L. Ern. et N. T. Schw. p. 1405. a. m. Nr. 2. Ael. V. h. 4, 8. p. 347. m. cum Ind., Dem. 293, 12. 301, 10., in plur., ut ap. Luc., ubi et per ſing. 1, 69. e., ap. G. Th. cum Gr. n. 1102, 3.

ὑπῆρξ.) Sch. deſerto etiam P. „*τοῦτο αὐτῷ*, *habuit* hoc" per ſyn. Lat., in quod vulgo mutamus v. ſubſt. cum dat. perſ. 1, melius hic ſervante id Bg., ſed mutato tempore, forte ob ſq. impf. *συνεβ.*, ubi noſtratibus etiam commoda formula, adiicientibus praep. ad dat., *war* für *den Per.*, ſupplendo etiam hic pron. *ταῦτα* ſ. *τοῦτο*, it. *αὕτη*, ad ſq. ſubſt. relato, cf. §. 14. i., quale quid agnoſcas in P. *tantam* hanc *occaſionem*; tacente talem ellipſin L. Boſ. p. 337. e. ſqq., quae hic eſt in eo, quod caſus unus omittitur e duobus, quos v. adiunctum regit, atque adeo alter nominativus v. *ὑπαρχ.*, per pron. demonſtr. exprimendus, qualem no-

δὲ καὶ Περεννίῳ πρόφασίς τε καὶ ὑπόθεσις αὐτάρκης. ἐκκόπτειν γὰρ ἀεὶ καὶ κολούειν q

tem et Perenni occaſio atque materia ſufficiens. Excidere enim ſemper et am-

q) Ms. Ba. κολούειν αὐτ'', quod poſterius αὐτὸν potius, quam αὐτῷ eſſe puto. *Mart.* Per edd. erat κωλύειν, ſed in Ing. 1. κολύειν, v. N.

minativum habet id v., ut ſyn. verbo ſubſt. εἶναι, quam notionem cum tempore hoc noſtro tenet aliunde Stp. Th. 1, 555. G. i. p. ſq. i.; re redeunte eodem, ſi quis αὕτη ſuppleat ſic, ut reſpiciat pr. §. ſubſt. φων. In ſq. προφ. Bg. aut e P., aut ex Stp. Th. 4, 1733. C. e. p. ſq. C. e. ſqq. aliunde, cf. Thuc. 155, 57. Zoſ. 3, 10, 6. 8. Ind. Dem., cui multa adiici poſſunt loca, Foeſ. Oec. et L. Ern., ubi adeo redditur per Lat. *materia*, quo Bg. exprimit ſq. ὑπ., ubi Sb. Ind. *fundamentum*, et hinc Sch. „*fundamentum* rei *ſufficiens*, — αὐτ. ſuff. *praetextus*" ſed hic ſine ſubſt., ut neſcias, an προφ. ſic verterit, ſicut ὑπ. h. l. valebit etiam pro *cauſa*, quomodo et vertunt alii, cf. L. Ern. Rs. ad Polb. p. 360. e. D'Orv. Ch. p. 387. m., ſed et πρ. Indd. Xen., ut Stp. Th. aliunde „ὑπ. occaſio, praetextus, i. e. πρόσχημα" e Bud. C. 253, 40. 259, 21., videantur ut hic poni per ſyn. copiam, ſicut ap. Thuc. 175, 34. προφάσεις καὶ αἰτίας, *rationes* et *cauſas*, et noſtrates ſimul *Grund* und *Urſache*, cf. Suid. 3, 555. i. ὑπ., — αἰτία, it. 208. m. πρόσχημα, — πρόφασις, et ſq., non coll. ad Heſ. 2, 1054. e., qui 1062. i. πρόφασις, αἰτία, ἀφορμή, (quocum Stp. Th. comparat recte v. προφ., cf. 1, 3, 15.) it. 1470. m. ὑποθέσεις, — αἰτίαι, προφάσεις, ſed ap. G. Th. in Bg. *mater.* cum Gr. n. „omne illud, e quo aliquid fieri, formari, fingi, intelligitur, (non tamen deinde pro cauſa et re, propter quam faciat quis aliquid, ut h. l. capimus, ſed in *occaſ.* cum Gr. al., it. in) *praetextus*, — pro obtentu ponitur, quod Cic. per *cauſam* — dicere ſolet. — *obtentus*, — ſimili metaph., ut *praetextus*, — πρόφασις, — *argumentum* (v. e. 447, 60.) ὑπόθεσις, — *non ſine* argumento *maledicere*, i. ſine materia et occaſione" ut nobis hic ſufficiant *Vorwand* und *Stoff*.

ἐκκοπτ. — καὶ κωλύειν) Scribo κολούειν. *Steph.* Bene. Ex Ariſtot. ſumtum, cuius eſt, τὸ τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν, 5 polit. 11. *Boecl.* Probat Bg. coniecturam Stp. et Sb., legendum eſſe putantium κολούειν pro κωλύειν. *Leisn.*

Qui et in m. A. 2. et Ox. „ſ. κολούειν" ut Sb. Ind. v. κωλύειν voluerat κολούειν bis ap. Noſtr., hic et 3, 11, 6. e., ſed Sch. in κωλ. poſt Lat. P. „Stp. et Sb. ſcribunt κολ. *amputare*" nihil tenente Stp. Th. ſuper noſtro loco in v. κωλ. 2, 529. B. i., cf. 1, 5, 26., ſed „κολούω, amputo — it. imminuo. — Sicut vero Lat. dicunt *imminuere* aliquem, ſ. potentiam et exiſtimationem, ſ. ſuperbiam: ita κολούειν, — Ariſtot. Pol. 5." qui eſt Bc. locus c. 11. p. 512. B., hic quidem ut vel contextus et adiunctum v. ἐκκ. poſtulet κολούειν, quod et ſine auctoritate Ms. recepturus eram, cum alibi quoque confuſa eſſent iſta v. v. duo, cf. Ind. Sb., Pierſon. Veriſim. p. 37. e., ubi ex Dion. Caſ. τό τε ὑπερέχον κολούειν, καὶ τὸ ταπεινούμενον ἐξαίρειν, Fiſch. Plat. Ap. 5. p. 97. N. 4. Rs. ad Polb. p. 152. m., cf. quoad notionem et mendoſam Var. L. κολύειν, pro κολούειν, D'Arn. Spec. An. Crit. p. 60. e. it. Lect. Gr. p. 87. m. Krb. ad Plut. p. 107. e., ubi, eſſe καθαίρειν ſyn., (ut ſupra ap. Ariſtot. componitur ἀναιρεῖν,) Ern. ad

αὐτῷ συνεβούλευε[r] τοὺς ὑπερ-	putare ei ſuadebat eminen-

r) Ms. Ba. συνεβουλεύετο, ſed ed. B. 1. R. συνεβούλευσε, v. N.

Call. T. 1. p. 34. b. N. 90. et ad Hom. 'Οδ. λ', 339. Ind. Plut. Krg., ad Herodt. p. 422. e. de Thraſybulo, ἐκόλουε αἰεὶ, ὅκως τινὰ ἴδοι τῶν ἀςαχύων ὑπερέχοντα, detruncans *identidem*, ubi Valck. N. 77. etiam ex Ariſtid. affert Noſtri formulam κολ. τοὺς ὑπ., Thom. M. p. 543., at Suid. 2, 339. e. κολούεται, ἐμποδίζεται, — ὑβριςὴν δῆμον κολούειν, ἀντὶ τοῦ ἐμποδίζειν, *coërcetur*, reprimitur, — *inſolentem* populum *coërcerent*, cf. ſq. et Heſ. 2, 303. e. κολούει, — κωλύει, ἐμποδίζει, cum N. 12. ex Hom. 'Ιλ. ύ, 370. (ubi Cl. e Schol. ἀκέφαλον — ποιήσει,) it. p. ſq. cum N. 18. „Schol. Hom. κολούει, ταπεινοῖ, ἀφανίζει" 403. m. N. 4. cum Foeſ. Oec. p. 225. a. l. 15., emendationi hic ut favere videantur etiam liberiora P. „neque *eminere* quempiam *pateretur*" quae ad ſenſum ſint illud Schol. Hom. ταπεινοῦν, ut ap. Stp. copulantur κολούσειν καὶ ταπεινώσειν, ut tamen P. utcunque modo ſententiam reddiderit, ſicut Suid. et Heſ. (quorum expoſitio me non moveat,) cum, tropo remoto, hic cum acc. perſ. ſit potius, tollere ac necare, ob ſq. ἀρπ. τ. οὐσ. et pr. v. ἐκκοπτ., ubi Stp. modo notionem tenet de perſ. „excido, — *tollere* e *medio*, — Bud." C. 1254, 41. cf. L. N. T. Ind. Dem. Luc. et Dion. Caſ., ſed de re Xen. Cyr., alioque ſenſu de perſ. Hell. M., ut fuerit in v. utr. tropus, ab una re ductus, a plantis ſ. arboribus, ſed a diverſa parte et actione, cum e terra radicitus evelluntur, aut in extremis et ſuperioribus partibus ſecantur, in qua poſteriori re facile in mentem alicui veniat, quo et Sch. reſpexit in v. ἐκκ. „videtur alluſum ad conſilium Tarquinii patris, quod filio dedit, decuſſis baculo ſummis papaverum capitibus Liv. 1, 54." tenente G. Th. in Bg. „*excido*, ἐκτέμνω, — *qui* numero *civium* excidit, *quem* rel. (ſine explic., ut et in Stp.) *excindo*, ἀναιρέω, ἐκκόπτω, — evertere, delere, — *gentem* aliquam *ferro* — *amputo*, ἀποκόπτω" non autem de perſ., cf. tamen ad Sall. Cort. p. 1077. l. 6. *ſi* adverſae *partes* eſſent *amputatae*, it. Ind. Flor. cum Amm. M., et de re ac Perenni in hanc partem ad §. 4. m. καὶ ὅσοι λ.

αὐτῷ συνεβ.) Ms. αὐτὸν conſiſtet, ſi ſumetur acc. cum inf. et v. συμβ. abſolute poſitum, *ſuadebat*, eum *excidere* — *eminentes*, ſ. ſuadebat, ut is excideret eminentes; ut tamen et lapſus incidere potuerit in ον et ω ſine Iota, ac ſimiliter Ms. v. med. pepererint litterae το in ſq. artic., quod, ſi forte fluxerit ab ingenio librarii, hic ſumi debeat pro act. et *conſilium* dare *alteri*, non vulgari notione, pro *conſilium* ſibi *petere* ab *aliquo*. v. Bud. C. 1041, 12. Stp. Th., lib. de V. med. p. 95. m. 522. e. Ind. Xen. 'Ανβ. M. et Cyr. Z., ap. quos nihil eſt de altera notione, contra quam non omnino pugnans, maneo tamen in lect. vulg., firmata illa tacite etiam a Mss. rel., ſed clarius a P.; verſante in v. ὑπ. Bg. ſeverius, quam in ſyn. §. 11. i. τῶν ἐξεχ., pro quo hic variatur, ſed ut abſolute ſtet, non univerſe capiendum, ſed praecipuo ſenſu ſ. relative, et cum ſupplemento, v. c. inter eos, ſenatores; qui ſenſus hic e ſerie orationis manifeſtus, et maxime e §. 14., unde repetas τῆς βουλῆς, quod §. 11. i. cum τῶν ἐξεχ. erat; quanquam et licet modo ſupplere pron. αὐτῶν e §. pr. m. πάντας, cf. de Lat. Bg. ib. e G. Th. cum Gr. n., ubi Stp. Th. utitur eodem Lat. tantum in phyſica notione, non item in tropica, quae hic valet, cf. L. N. T. cum Krb. Obſ. p. 282. e. Ind. Dem. Xen. Hell. M. et Z. Pol. cum Cyr. Suid. 3, 540. e. ſq. et Heſ. 2, 1459. i. De Baſ. ed.

ἔχοντας [f], ὧν ἁρπάζων τὰς οὐσίας, ῥᾷστα πλουσιώτατος ἐγένετο τῶν καθ' αὐτὸν [t] ἀνθρώ-

tes. Quorum rapiens bona, facile ditiſſimus evaſit ſuae aetatis hominum. Facta

ſ) Pro colo Stp. et rel., it. puncto A. et al. cum Ms. Bg., erat comma in Bs. quibusdam et Bc. 2., cf. §. 13. t) Ms. Ba. κατ' αὐτ. v. N.

aor. pro impf. redit res infra, quam non firmarim e P., libere reddente, cum Mss. rel. et edd. priores taceant, ſed magis credam vitium operarum, quam ingenium editoris ob pr. idem tempus in v. ὑπῆρξε, quod tempus utr. ſimul conſiſtit, maxime in diverſis enunciationibus.

ὧν ἁρπ.) In οὐσ. Bg. e P., non cum Sch. „ſubſtantia, *opes*“ forte quod primum vicinius non habet G. Th. (cum Gr. n.) per auctoritatem ſatis probam, etſi ab aliis adhibitum, cf. Poll. 6, 196. L. Boſ. Obſ. M. p. 62. et Stp. Th., qui caret Bg., cf. L. N. T. Ind. Dem. Fiſch. The., Xen. Z. Pol. et Cyr., Schol. Thuc. p. 2. e., unde hauſit Suid. 3, 91. e., Heſ. 2, 821. e. οὐσία, — πλοῦτος, — κτῆσις, 360. e. κτῆσις, πλοῦτος, ib. m. κτήματα, πάντα τὰ ὑπάρχοντα, quae eadem cum τὰ ὄντα, ut haec i. q. ἡ οὐσία, quae ducunt ad variata a Noſtro §. 4. i. πλούτου et ib. e. ἁρπάζειν τὰ ἐκείνων κτήματα, cf. ib. i. et §. 2. e. in N. Ox., quomodo Perennem in re ipſa purgent.

ῥᾷστα) In hoc adv. Sch. „cum alio ſuperl. πλ.“ e P., quocum facit et Bg. per ſyn. Lat., ſed ut dubites, iunxeritne adv. cum ſuperl., an cum remoto v. ἐγεν., ubi tantum habebit vulgarem ſenſum, pro facili modo ac negotio, debuitque ſervari Gr. gradus, neglectus forte de induſtria, ut liberum eſſet, ſi quis mallet cum ſuperl. copulare, e Lat. ratione, per ſenſum alium, cf. G. Th. 587, 35. „veteres dicebant *facile* pro certo, — *facile* doctiſſimum“ quo de nihil in Cl. Cic., ſed aliquid ap. Cort. ad Sall. Iug. p. 700. a. e. 225. b., ſed cum ſuperl. aliud exemplum ap. Niz. ſine explic., ut modo cum poſitivo ap. Hor. Turſ. p. 322. Nr. 2. e. et p. pr. „ſine controverſia“ cui addas Lat. *haud dubie*, et iſtius Vern. adverbiis *gar wohl* et *wohl* liberioribus vicinius Gr. *leicht*, eodem ſenſu; tacente Stp. Th. de ſuperl. ῥ. in tali conſtructione ac notione, ut et de poſitivo ῥᾳδίως, niſi ſic capias illud eius „ῥ. facile, i. admodum, — ex Iſaeo, — ἀγρὸν, ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον“ quod repetit Vig. p. 426. Nr. 14. ſine N., ſed Rs. Or. V. 7. Ind. p. 586. e. reddit „*facile*, ſine cunctatione, — *leicht*, unter *Brüdern*“ praeterea me reperiente tantum hoc, comparaſſe Fiſch. ad Plat. Symp. p. 113. N. 2. ὡς ῥᾷστα πίνοιμεν, pro ἥδιστα, Lat. *facillime*, i. libentiſſime, cum voluptate ſumma, (quo de v. G. Th., ſed nihil ap. Stp.) et ap. Suid. 3, 252. e. ῥᾷστα, ῥᾳδίως, λ. ubi tamen Vs. *facillime*, etiam in ſubiecto loco, ῥᾷστα ὢν ἐπὶ τὴν πατρίδα ἐστράτευσε, (ubi legerim ἰὼν, ſ. ἦν, *ſuam*,) it. ap. Heſ. 2, 1099. i. ῥᾷστα, ῥᾳδίως, λ. 1103. i. ῥᾷστα, εὐχερῆ, εὔκολα, cf. mox ῥᾷστον, et Ael. V. h. 2, 24. p. 127. e. ῥᾷστα, — nullo *negotio*, ſed Ind. ſevero Lat., ut adeo, ſi quis cum P. hic agat, debeat enallagen gradus ſumere et ſuperl. pro poſit., quanquam noſtrates et ſuperlativum in iſta formula aſſequi poſſunt per illas periphraſes iſtius gradus, *ganz* gewiſs, *ganz* ſicher, *ganz* ohne *Streit* der *reichſte* rel., ſ. per illud vicinius *gar leicht*, cui proximum illud Hor. T. *gar wohl*, cum haec ſint Lat. advv. *valde* et *plane* cum alio poſitivo, cf. ad πλουσ. Stp. Th. e Xen. Symp. ſine Indd. 4, 37. e. it. 3, 13. m. πλουσιώτα-

πων. γενομένης δ᾽ ἐξετάσεως διὰ Περεννίου ἀκριβεστέρας, τήν τε ἀδελφὴν ὁ Κόμμοδος διεχρήσατο [u] καὶ πάντας ἀφειδῶς,

17. autem inquiſitione per Perennem accuratiore, et ſororem Commodus interfecit, et omnes citra dele-

u) Comma hic erat per edd. et tacite etiam in Mss., ut clare in Ms. Bg., at poſt ἀφ. in Bs. 1. R. al. v. N.

τος εἶ ἀνθρ., cum eodem gen. perſ., ſed v. ſyn.; cum Bg. e P. ſuum Lat. ad v. ἐγ. haud dubie ſumſerit pro factus eſt ſ. fuit, cf. 1, 6, 17. e., hoc v. uſus forte ad variandum, ob mox ſq. iterum, ubi Noſtro polyptoton excidit, credo, ſine cogitatione. Sed Ms. κατ᾽ αὐτ. in ſimili cauſa v. 1, 4, 18. m. (ubi P. ferebat lenem etiam, ut hic,) per ſe quoque admittendum eſt a v. ἐγ., et repetitur a Sch. e P. in ἀνθρ., quanquam praemiſſis Gr. per aſperum, quem Bg. refert.

γενομ.) Sch. in v. hoc cum Bg., it. partim in „ἀκρ. *diligentiori* inq. *facta*, (ſed partim cum P.) *quaeſtione* diligenter *habita*" in ſubſt. ἐξ., ubi Stp. Th. etiam tacite inde et ſine Vs. alia 1, 1285. F. e. „peculiari ſignif. *quaeſtio*, i. e. criminis inquiſitio, Bud. (forte in Lex.) ex Herodi. γεν. δὲ ἐξ. ἀκρ." per aliam lect. in δὲ pleno, memoriter, quo ſenſu forenſi v. Ind. Dem., (ut per ſyn. Gr. ſubſt. ap. Phil. in Flacc. p. 757. B. i. ἐμφανεῖς ἐγένοντο. γενομένης δ᾽ ὅμως ἀκριβοῦς ἐρεύνης; *nihilo* minus *accurate* facta *ſcrutatione*, cum polyptoto itidem, ſed viciniore,) tum ſenſu militari, in quo Stp. pauper, Indd. Xen. Mor. ac Z., at comparat. adi. ἀκρ., ignotum Stp., v. R. Or. V. 6. περὶ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἀκριβεστέραν τὴν δοκιμασίαν ποιεῖσθαι, iterum per ſubſt. ſyn., it. ſuperlat. R. Or. V. 4. Dem. cum L. N. T., ſed de re ap. Lampr. modo p. 483. m. *poſt haec* interfecti *ſunt* Pompeianus *primo* et *Quadratus*; dein — *et* Lucilla *in* exilium *exacta*, et p. 489. i. *ipſe* autem *Commodus* Lucillam *ſororem*, quum *eam* compreſſiſſet, *occidit*, (ubi forte legendum *comprendiſſet*, pro *comprehendiſſet*, i. capi et in vincula coniici iuſſiſſet,) ſed ap. Angl. Heyn. H. 4, 1014. e. Lucilla *wurde* auf *die* Inſel *Capreae* verwieſen, *und* hernach *dort* auf *ihres* Bruders *Befehl* heimlich *ermordet*, partim e Xiph. 375, 6. ſqq., cf. Dion. C. p. 1206. l. 89. N. ad §. 28. ſqq.

διεχρήσ.) Sch. in hoc v. cum Bg.; v. §. 4. e., deſerto P., it. in „ἀφ. nemini parcendo" cf. 1, 6, 26. e. cum Leiſn. Progr. et Stp. Th. 4, 77. C. m. „ἀφ. ita, ut non parcatur, non parcendo, ut πάντας ἀφ. κολάζειν ſ. ἀναιρεῖν, ap. Herodi., nemini parcere, ſed omnes interficere" quae non procedunt ſic ſine adv. aliquo, cum ita nihil vertatur, quam adiunctum diſerte adi. πάντας, pro quibus melius Bg. exprimit adv. per ſyn. formulam e praep. cum ſubſt., quam non tenet G. Th., ſed pares 935, 91. citra *diſtinctionem*, et 68, 57. *ſine* ullo *delectu*, quae late patent et ipſae, ſi nihil additur, quod definiat magis; ut in interficiendo ac puniendo nullus delectus, nullum diſcrimen habeatur dignitatis, aetatis, ſexusque, it. meriti ac culpae, et iubeantur interfici ac puniri principes, viles, ſenes, pueri, infantes, feminae cum maribus, ſontes et innoxii; quale quid interdum diſerte adiungitur, ut 7, 3, 7. e. ἡλικίας τε καὶ ἀξιώματος ἀφειδῶς ἔχων, *non* parcens *ulli*, ſ. *parcens* nulli *aetati* et *dignitati*, ſed h. l. nobis *ohne Verſchonung*, tandem eodem redeuntibus Latt. in Indd. Xen. Cyr. „ſevere, vehementer" ut hic quoque valebit

τούς τε ὄντας ἐν τῇ συνωμοσίᾳ, καὶ τοὺς ἐφ' οἵαις δή ποτε [x] διαβληθέντας ὑποψίαις.

ctum, cum ſocios coniurationis, tum cuicunque obnoxios ſuſpicioni.

x) Ms. Ba. ἐφ' οἱαισδήποτε cum edd. A. et Ing., ſed οἵαις δήποτε B. 1. Par. 2., tum οἵαις δή ποτε Par. 1. Stp. rel., at vitioſe Bc. ἐφ' οἵας — ὑποψίας, v. N.

illud G. Th. cum Grr. al. „*promiſcue*, — ſine diſcrimine" quod par Bg. Caeterum diſtinguendi rationem ſecuti ſumus hanc, ut comma nullum ſegregaret v. διεχρ., in medio iterum locatum, ſed contra aliquod comma poſt ἀφ. divelleret adi. πάντας, ut genus, a formis ſqq., quas Bg. innuit melius, quam P., in τὲ et καὶ reddendo.

τούς τε ὀντ.) Sch. in v. „ὀντ. revera *exiſtentes*" indicans notionem v. εἶναι exquiſitam, qua de alibi, ſed hic forte non neceſſariam, ubi tractat Bg. formulam, quaſi fuerit τοὺς ὄντας ἐν τοῖς συνωμόταις ſ. τοὺς ὀντ. ἐκ τῶν συνωμοτῶν, *qui* eſſent *in* coniuratis, *inter* coniuratos, *ex* coniuratis, *de* numero *coniuratorum*, et ſumto abſtracto σ. pro concreto et perſ.; pro quo manſurus eram in Gr. ratione e v. ſubſt. cum pr. ἐν, cum, praeter noſtrates, *welche* mit *in* der Verſchwörung *waren*, noſſent eandem quoque Lat., cf. G. Th. 642, 60. Schell. de ſtylo p. 191. e. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. ἐν, Fiſch. Aeſch. v. εἰμὶ b. i. The. ib. i. Pal. ib. e. ac v. ἐν a. e. b. m. e., Iſ. Ev. v. εἰμ. b. i. Xen. Z. Pol. et Cyr. v. ἐν, Abr. Dil. Th. Auct. p. 405. m. Z. ad Vig. p. 236. b. e. Bud. C. 3, 25. 81, 22. L. N. T. in v. εἰμ., poſt Stp. Th. 1, 1130. e., qui ſimul aliquot oſtendit modos eius formulae reddendae, qui modi pendent partim ex formula illa, ubi eſt praep. cum ſubſt. ſ. adi., ut, pro loci cuiusque indole, ſ. perſpicuitatis ergo, vertatur I) ſevere, omnibus orationis partibus ſervatis, modo ut participium ſi adſit, ut h. l., reſolvatur per pron. relat., qui *erant in coniuratione*, II) libere, idque a) per adi., ut εἶναι ἐν πενίᾳ, *eſſe in paupertate*, per eſſe pauperem, unde P., b) per ſubſt., v. c. εἶναι ἐν τυραννίδι, *in* regno *eſſe*, per regem eſſe, c) per verbum, et id ipſum vel privum, vel iunctum, ſ. phraſi conſtans, it. per act. ſ. paſſ., tanquam ἐν δυνάμει εἶναι, per δύνασθαι, it. ἐν διανοίᾳ εἶναι, per διανοεῖσθαι, cogitare, in mente habere, ἐν ἐσαγγελίᾳ εἶν., per εἰσαγγέλλεσθαι, *deferri*; et ubi redditur v. εἶν. per Lat. *verſari* ſ. conſtitutum eſſe: cum ſint haec ſyn. cum Lat. *eſſe*, formula non tam reſolvitur, quam commutatur; quae valent non modo tum, cum ſermo eſt de perſ., ut h. l., ſed etiam, ubi res ſubiicitur, quo de poſtr. genere cf. Ind. Dem. v. ἐν e. cum Fiſch. The., ut de ſubſt. σ., praeter Stp. aliunde, v. Ind. Thuc. et Ariſt. Kuſt. v. ξ. it. Diod. S. Abr. Dil. Th. p. 767. m. Suid. 2, 652. e. 3, 407. e. Heſ. 2, 1314. m. Schol. Thuc. 366, 70. et Ariſt. Eq. v. 474., ut de re ac ſociis coniurationis ſupra e Lampr.

τοὺς ἐφ' λ.) Scribo οἱαισδήποτε, ut οἱαισδὴ (1, 10, 4) *Steph.* Et ſic ſane Ms. Ba. hic et ibi una voce; utramque ſcripturam aliunde afferente Stp. Th. 4, 1528. F. i. 3, 454. i., ubi quoque inclinat ad unam vocem „οἷος δήποτε ſ. οἱοσδήποτε, qualiscunque ſ. quilibet, — οἷον δή ποτε φάρμακον, ſ. potius οἱονδήποτε, quodlibet *venenum*, (2, 1511. e.) δήποτε, aliquando, unquam, Xen. Paed. (ſine Ind.) — δή ποτε, et εἰ δή ποτε, — pro εἴ ποτε. Accipitur etiam pro tandem, ut τί δήποτε, quid *tandem*. Sic οἷος δή ποτ' οὖν, ſ. δηποτοῦν, qualiscunque *tandem*, — οἵας δηποτοῦν" ſic varie

Ὁ δὲ Περέννιος, ἀποσκευασάμενος πάντας y), οὓς καὶ ὁ

Perennis autem, ſublatis e medio omnibus, quos Com-

y) Ms. Ba. ἅπαντας, οὓς ὁ κομοδ., v. N.

vel ſcribentibus vel vertentibus etiam aliis, cf. Dev. p. 110. m. cum N. 37. Hoog. Op. p. 304. e. 286. Nr. 6. e. „δήποτε — *cunque*" cum tamen nudum ποτὲ ſic quoque vertatur p. 1077. e., ſed 1081. Nr. 14. „ἥτινι δήποτ' αἰτίᾳ, quacunque *tandem* cauſa *unquam*" Vig. p. 485. Nr. 11. Bud. C. 1351, 20. Ind. v. δὴ ſ. π. Fiſch. The. et Aeſch., Fab. Aeſ. Hſ. cum Heſ. 2, 1385. m. τί δή ποτε, διατί, ſine N., quae non ſunt ſevera, ſed ut quaevis particula exprimatur notione ſua aliqua, et 1) poſt εἰ per *iam unquam*, cf. Stp. et Hoog. Op. p. 364. e. 2) poſt τί per *tandem unquam*, nobis *doch immer*, et ſic quoque 3) poſt ὅςις ap. Hoog. ante, ſed 4) poſt οἷος etiam, aut per *cunque tandem*, cf. 1, 6, 14. e., aut δὴ per οὖν et ποτὲ per *unquam* ſ. *tandem*, nobis *nun immer*, ſ. *da immer*, ſ. *nur immer*, non item, ſi δὴ et οὖν concurrant, ut ap. St. οἷος δή ποτ' οὖν, quod reddo, qualis*cunque* tandem *igitur*, nobis *denn* nun *immer*; ubi adeo non opus ſit aſſumere figuram illam ἐκ παραλλήλου, cf. Exc. ad 1, 2, 9. i. et L. N. T., quorum Krb. ille locus „Io. 5, 4. ᾧ δήπ. — νοσήματι, quo*cunque* tandem *morbo*" ſimilis eſt noſtro, quia οἷος i. q. ὃς et contra; afferente etiam L. Ern. in οἷος ſcripturam illam δήποτε iunctarum particularum, qualis et in δήποθεν et δήπουθεν ap. Heſ. et Suid.; edente Sb. Ind. in pron. ex altero Noſtri loco οἱαισδὴ, at Bud. C. 1351, 19. οἵαις δὴ ſeparatim et cum accentu rectius; orta illa ſcriptura in vocibus iunctis e Codd. ſerie omnium una; reddente Sch. in δ. „ἐφ' οἵαις δή π. *quibus*cunque *tandem*, (in π.) δήπ., unquam *tandem*" ſecus ac P., quem et Bg. deſeruit, negligens alterutram particulam, cuius Lat. ap. G. Th. „*quicunque*, ὅςις, ὅσος, omnis, qui (unquam ſ. tandem fuerit,) — pro qualiscunque" ubi Gr. ὁποστισοῦν, cf. 1, 3, 15. et Exc. ad 1, 1, 5. i. Denique Sch. in v. διαβ. „ἐπὶ ὑπ., *delatos* ob *ſuſpiciones*" ubi Bg., deſerto etiam P., diſcedit magis, quam §. 10. m., pro *qui* delati *erant*, denunciati, accuſati, cf. Krb. ad N. T. p. 127. cum Kypk. 1, 296., et praep., ut 1, 3, 15., ob *quales*cunque tandem *ſuſpiciones*, i. etiam parvas, leves, incertas, inanes, falſas; quo in ſubſt. ὑπ. Bg. e P. numerum mutat; ut *obnoxius* (ap. G. Th. ſine Bg. ſubſt.) *ſuſpicioni* quis dici videtur, in quem ea cadit, et is, qui alteri ſuſpectus eſt; quae adeo non aſſequuntur Gr., ubi in v. διαβ. aſſumas dat. perſ. pron. αὐτῷ, alibi etiam ei adiunctum, e pr. nomine Κομμ. remotiore, ut plenum ſit, *qui* ob *qualescunque* tandem *ſuſpiciones*, quas alii de illis fovebant, quaſi odiſſent Commodum, *ei* ſ. *apud* eum *delati* erant *ab aliis*, cf. Stp. Th. 1, 675. F. e. ad Herodt. p. 466. b. e. N. 81. Thuc. p. 574. a. N. 3. L. N. T. e Luc. 16, 1. οὗτος διεβλήθη αὐτῷ, Krb. „hic *delatus* eſt *ipſi*" ſed Fiſch. „*is* delatus *eſt* apud *eum*" in quam praep. ſane perſpicuitatis cauſa reſolvi poteſt dat. cum paſſ., ut in hoc etiam ſupplebitur praep. cum adi. aliquo, ὑπ' ἄλλων ſ. ὑπό τινων.

ἀποσκευ.) Ms. compoſ. adi. ἀπ. pro ſimpl., praeter 1, 8, 15. m., recurrit tum alibi, v. Ind. Luc. V. L. et ad Iſ. Ev. p. 10. N. 5. it. ad Z. Xen. Cyr. p. 315. e., tum infra 2, 9, 18., ſed et contra πάσης, pro vulg. ἁπασ., 6, 4, 8. e., propter quam inconſtantiam librarius non quaeſiverit vim maiorem in compoſ. cum Stp. Th. 3, 54. D. aliunde, ſed modo ſecutus ſit variationem, cum pr. cap. bis ſimplex adfuiſſet §. 15. m. 17. m.,

Κόμμοδος ᾐδεῖτο, καὶ ὅσοι πα- modus reverebatur, et quot-

niſi quis lapſum ſuſpicetur, quaſi α littera a pr. ς vel acceſſerit, vel abſorpta; opprimente P. id adi., ſervatum tamen et a Mss. rel. tacite, qui et in καὶ nihil novant, quod cum Ms. Ba. omittit iterum Bg. e P., cf. 1, 2, 10. m., ut tamen in eo ſervato duplex valeat ſententia, ut ſit vel *etiam* ſimpliciter, *quos*, praeter alios, *etiam* Commodus *reverebatur*, cf. 1, 8, 1. 5. i. (et de Bg. Lat. 1, 6, 21., in v. αἰδ. diſcedentis a P.) vel ut καὶ reſpondeat ſequenti καὶ, pro *tum* — *tum*, ſed loco motum ſuo, pro καὶ οὓς — καὶ ὅσοι λ., cf. 1, 2, 5. Tum in v. ἀποσκ. Bg. e P. per phraſin ſyn., fere ut hi, Bud. C. 795, 50. „Herodi. voce paſſiva uſus eſt, (forma paſſivi pro med.) ὁ — ἀρχῇ. — Quod v. non modo amandare et ablegare ſignificat, ut in locis, proxime dictis, ſed etiam *de medio* prorſus *tollere* et necare, ut ap. eundem (1, 17, 3.) ἀποσκ. —, h. e. φονεῦσαι, ut ib. ſubdit (immo §. 1. e. praemittit,) ὅσους χρὴ φονευθῆναι. Alibi (2, 10, 7. e.) dixit, — φόνῳ ἀπεσκευάσατο" immo ἀπεσκευάσαντο, et ex illo Stp. Th. 3, 840. F. m. „— Herodi. ὁ δὲ Περ. (ſine commate) — alicubi dat. φόνῳ adiunxit, ad tollendam, ut credo, ambiguitatem" cf. Luc. 2, 141. l. 7. πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, *ictu* uno *malos* amolitus *duo*, cum ſq. καὶ φονεύσας — τῷ ξίφει, ubi N. „ἀπ. ut Galli *depecher*, pro occidere, et nos *afſchepen*, (quod noſtrum *abſchaffen* non ita dr., ſed *wegſchaffen* et *fortſchaffen*, qui et aſſequimur vim med. in *ſich* vom *Halſe* ſchaffen, *von* ſich *ſchaffen*, wegſchaffen, *entfernen*, Lat. *a* ſe *removere*.) Sic et Herodi. 7, 1, 7. — ac perſaepe alibi, quod tamen plenius effert 2, 10, 7. (et p. 670. l. 23. cum Lat. eodem ap. Gs.) locutio ſatis eſt vulgata, pro *e* medio *tollere* aliquem, maxime Herodiano, qui aliquoties ita utitur, ut 1, 17, 3. it. 7, 1, 7." quorum primum locum ſic quoque reddit Dreſ. de V. med. p. 200. e., cf. Krb. ad N. T. p. 242. e., ubi e Ioſ. 2, 6, 2. e. T. 1. p. 81. i. „ἐδεδίει, μὴ κἀκεῖνον ἀπεσκευασμένοι τοῦ γένους, *veritus*, *ne* eum (et illum, Beniaminem,) *de* medio *ſuſtulerint*, et *ex* familia *deleverint*, (quae extr. Lat. oſtendunt rectionem verbi med., hic per paſſ. formam expreſſi, cum gen., a praep. in v., tum) ἀπεσκευάσθαι γὰρ τοὺς Ἰουδαίους δοκοῦντες ἕκαστοι, *nam*, cum *ſinguli* exiſtimarent, *Iudaeos* e *medio* eſſe *ſublatos*" e T. 2. p. 197. ſ. 2. m., quem locum etiam pro med. capias, *nam* cum *ſinguli*, Syri, *exiſtimarent*, ſe iam, poſt caedem continuam, *de* medio *ſuſtuliſſe Iudaeos*, ubi V. L. ἀποσκευάσασθαι gloſſa ſit, ſ. lapſus in finitionibus ασθαι et ασασθαι, frequens et infra ap. Noſtr.; quanquam alibi ſane occurrit huius v. paſſ., cf. Loesn. p. 224. m. L. N. T. Schw. p. 172. b. i. Woll. de V. med. p. 107. m., caeteris de vi med. tacentibus, et ad ſenſum modo reddentibus, L. Ern. it. N. T. Fiſch. et Krb. it. Ind. Ern. Polb. „ἀποσκευασάμενος ταῦτα, *his* impedimentis *amotis*" (per paſſ. formulam cum Bg.) Ioſeph., etiam ſub act., ad Diod. S. 1, 614. b. e. et Miſc. Obſ. A. V. 10. p. 347. e. „ἀ. vox propria navigantibus, eiicere onera, 2) in genere abiicere, et 3) quocunque modo libero me aliquo, in med." Suid. 1, 256. m. 293. i. (quo loco leviter immutato utitur Pric. ad N. T. Act. 27, 19.) non coll. ad Heſ. 1, 441. e. 483., ut Bg. formula, quod ſciam, ſemper ſumitur pro interficere, cf. G. Th. v. *toll.* 811, 6. 46., ut noſtratium *aus dem* Wege *räumen*; quo quidem ſenſu, non autem cum Bud. ac Stp., pro removere ab aula et conſuetudine conſiliisque, potius hic ceperim ob 1, 8, 4. m. 17., ubi de caede diſerte agitur, ut et 1, 17, 3., qui locus, huc re-

τρώαν αὐτῷ εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο [z], τῆς τε ἐκείνου σωτηρίας

quot paternam erga illum benevolentiam prae ſe ferebant, eius-

z) Ms. Ve. et Vi. ἐπιδείκνυνται λ. v. N.

ſpiciens, τοὺς λοιποὺς πατρῴους φίλους λ., monet, πάντας h. l. reſtrictive intelligi, pro plerique, plerique omnes, maxima pars et multi, quo de cf. Obſ. Miſc. A. V. 5. p. 31. V. 10. p. 355. it. Miſc. Obſ. Nov. T. 6. p. 500. Abr. Dil. Th. p. 453. e., ad Heſ. 2, 855. i. et L. N. T. Krb. p. 490. m., ſicut iterum, ut pr. cap. §. e. m., idem adi. accipitur de genere quodam ac toto, quia ſequuntur formae aliquot ac partes.

ἐπεδεικν.) Male in Cod. ſcriptum eſt ἐπιδείκνυνται. *Stroth.* Cum Ms. Ba. maneat in vulg. impf., iunganturque impf. ᾐδεῖτο et praeſ. ἐπιδεικν. per copulam καὶ in ſumma vicinia et una periodo: poſſis ſuſpicari lapſum non modo in augmenti litteris ι et ε, ſed etiam in finitione το ac ται, quia eadem in periodo quidem, nec tamen copula quadam interveniente, ſimilem enallagen temporum atque coniunctionem 1, 6, 2. ἐπειρῶντο — μετροῦσιν, ut aliam eorundem temporum in diverſis periodis, tamen illis vicinioribus, reperias crebro, exinde ortam, quod iſta duo tempora, etiam ſola poſita, promiſcue eademque notione valent, cf. Vig. p. 209. m. cum N. 4. et Ern. ad Call. p. 124. b., ut cum copula aliqua mox §. ſq. i. ἐπεβούλευε — καὶ — πείθει, it. 4, 13, 5. ἐθάῤῥει — πείθει τὲ λ. In noſtro autem loco deprehendimus una orationis conſtructionisque ſerie, absque diſtinctione magna, ἀποσκευασάμενος — οὓς ᾐδεῖτο, καὶ ὅσοι — ἐπεδείκνυντο, — εἶχον, ποιησάμενός τε — ἐπεβούλευε —, quo in v. demum ſubſiſtit quaſi ſuperior nominativus ὁ Περ., tenens ſubiecti locum, quod exornatum eſt duabus enunciationibus principibus participiorum ἀποσκ. — ποιησ. τε. Sed Bg. deſerit P. non modo in καὶ ὅσοι, (quo variatur pro ὅσοι τὲ, quod P. reſpicit, 1, 4, 1. m. 1, 6, 2. m.) ſed etiam in π. εὐν., quo de Rz. ad Luc. 3, 562. a. i. „ὅσοι π. — ἐπεδ., ubi *paternus affectus* non adeo, qualis patris defuncti, ſed qualis patris eſſe ſolet, generaliter ſignificatur“ re pertinente ad adi. πατρ., quo de ſupra, mea de ſententia ut Noſter variet pro πατρῷοι φίλοι 1, 8, 1. 4. m. et ſq. m., per periphraſin, qui h. l. deſcribuntur a rebus duabus, primum ab univerſo animo benevolo, eoque magnum in modum ſeſe exſerente, (quae eſt illa paterna benevolentia,) deinde a parte eius, a cura ſalutis, quae iisdem amicis tribuebatur ſupra cum in conſilio dando, tum in tempore legitimo ad corporis curam concedendo 1, 6, 1. 1, 8, 1. e., noſcente Stp. Th. tantum haec 3, 95. F. „πατρικὴ εὔνοια, paterna *benev.*, i. qualis eſſe ſolet patris in liberos. At vero, quum dr. εὔνοια καθάπερ πατρικὴ, tunc π. capitur ſimpl. pro πατρὸς“ quae ſunt diluta, et verius eadem, ut 2, 1068. C. m. tenet modo εὔνοιαν παρέχεσθαι et ἀπονέμειν, immemor illius Dem. 228, 24. ἐμοὶ δ' ἦν — εὔνοιαν ἐνδέδειχθε, ſq. ſyn. καὶ νυνὶ παράσχεσθε, quod proſit ad N. T. Ebr. 6, 10. ſq. et cum noſtro eſt i. q. ſimplex, ut praep. ἐπὶ nihil ſit, quam *de* Lat. in *declarare* et *demonſtrare*, et *be* ſyllaba in noſtris *beweiſen* et *bezeigen*; ſicut et alia cum ἐπὶ compoſita per Lat. illam praep. redduntur, cf. L. Ern. ἐπιβόσκομαι, ἐπιγεύομαι, ἐπιδακρύω, et G. Th. v. *monſtrare* exponit etiam per compoſ. *declarare*, quod vicinius h. l. adhibuiſſem, ibi cum Grr. al., at per conſtructionem eandem, *facere non potui*, quin *tibi* — voluntatem *declararem* meam, — *ſi locus datus eſt*, ubi *ſua* ſtudia *erga* cives *declaraſſent*, — benevolentiam *in*

προμήθειαν εἶχον [a], ποιησάμε-νός τέ αὐτὸν [b] ἐπ᾽ ἐξουσίαν [c],

que ſalutis curam habebant, ſeque in poteſtatem conſtituto,

a) Ms. Ba. εἶχον· ποιησ. colon de more, ante particip., ut punctum A. cum B. 1. b) αὗτὸν ſic per aſperum in una Bc. 1., v. N. c) Ms. Ba. ὑπ᾽ ἐξουσίαν, ut Stp. malebat. *Mart.* etiam Mss. rel., v. N.

aliquem *declarare*, qui primi loci dat. perſ., (ut hic in Gr.,) non affertur ib. in affinibus *demonſtrare* et *oſtendere*, quibus ſingulis tribus par eſt Bg. phraſis, cf. 1, 2, 9., ſub Lat. *demonſtrare* afferente Stp. Th. 1, 929. E. ſqq. modo „Xen. Paed. 4. φιλίαν ἐπ." ſine Vs., quod ſine Z. Ind. eſt 4, 5, 11. i. ed. Th. V. 1. p. 245. amicitiam *declares*, cf. Ind. Ael. V. h. et Luc., ubi et cum pr. πρὸς, (quae Bg. rectio et ipſa adhibetur a Noſtro,) Iſ. Ev. et Pan. M. p. 108. i. ἐπιδεδεῖχθαι, paſſ. pro med., cum adv. et pr. ἐν, quae et ib. p. 59. e., ſed phyſice in L. N. T., cf. Heſ. 1, 1347. m.

τῆς τε) P. ita vertit, (atque *ipſe* illius *tuendae* ſalutis *cura* ſuſcepta, *nihil* que *non* auctoritatis *adeptus*,) quaſi legerit εἶχε et in ſq. αὑτὸν, non αὐτόν. Sed αὐτὸν retinere et ἐπ᾽ in ὑπ᾽ mutare malim, ut dicat, Perennium redegiſſe Commodum in ſuam poteſtatem. *Steph.* Fortaſſe αὐτὸν ἐπ᾽ ἐξουσίας, i. e. ἐγκρατῆ τῆς ἐξ., aut ἐξουσίᾳ in dat. *Reisk.* Male in Cod. ὑπ᾽ ἐξ. pro ἐπ᾽ ἐξ. *Stroth.*

In plur. εἶχον, quem et agnoſcit Memmius, poteſt P. vel utcunque ſenſum dediſſe, vel e Cod. depravato hauſiſſe, cum ο et ε ſaepe confuſa ſint, et per ſeriem totam ſing. εἶχεν nequeat locum habere, quia non poſſunt conciliari τῆς τε — εἶχεν, — ποιησάμενός τε — ἐπεβούλευε, pro quo debuit eſſe τῆς τε — ἔχων. In Ms. Bg. autem cum deeſſet tota enunciatio τῆς — εἶχον, explevimus, ut Graeca liceret premere in duplici gen., non item in ſubſt. προμ. ſevere exprimendo, cum in G. Th. non eſſet formula, *providentiam* habere *alicuius rei*, quae cum Gr. i. q. v. privum providere, proſpicere, curare, adiuvare, conſulere, nec ib. pro cura in univerſum cum Gr. n. „*providentia*, — prudentia providendi futura" tenente Stp. Th. tantum „πρ. providentia, — προμήθειαν ποιεῖσθαι, providere, — προμήθειαν λαβεῖν Eur." in Phoen. v. 1475., ubi προμηθίᾳ Schol. προνοίᾳ, cum N. ſuper ſcriptura illa, ap. Stp. modo e Soph., v. Electr. v. 996., cum Schol., ut per ει v. 1042. 1367., cf. D'Orv. Ch. p. 406. i. cum Weſſ. ad Herodt. p. 213. N. 62. e., ubi „Eur. Hec. v. 795." λαβὼν προμηθίαν, accipiens *conſilium*, cf. Schol., ut Soph. locus in Philoct. mihi eſt v. 564., cf. Thuc. 274, 53. cum Schol. et 428, 25., ſed alio ſenſu Ind. Ael. V. h. cum Luc., cf. Suid. 3, 189. e. πρ., πρόνοια, *providentia*, ſine χρήσει, at Heſ. 2, 1035. i. etiam ἐπιμέλεια, ſine N., quo ſenſu Noſter hic finxerit formulam ſuam ad ſyn. πρόνοιαν ἔχειν, cui in Ind. Dem. v. πρ. add. 110, 21. 484, 3.

ποιησ. — αὐτὸν) Separatim hic primo dabimus aliorum ſuper hoc loco cogitata, ut Bud. C. 414, 25. „ποιεῖ ὑφ᾽ ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, eſt *in* poteſtatem *ſuam* redigere, *poteſtatis* ſuae *facere*, — Dem. ποιεῖσθαι τὴν χώραν ἐφ᾽ ἑαυτῷ dixit. — ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ᾽ ἐξουσίαν Herodi. in 1. ὁ δὲ Π. ποιησάμενος αὐτὸν ἐπ᾽ ἐξ., ἐπ. τ. ἀ., i. e. cum, ſummotis aliis, in maximam Commodi gratiam inſinuaſſet, et *magnam potentiam* ſibi *comparaſſet*, (qui tamen, agens de v. ἀποσκευάζεσθαι p. 795. e. e Noſtro edit,) ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ᾽ ἐξ. (et iterum 1462, 33.) καθίσαμαι εἰς ἐξουσίαν. — Dicitur hoc

ἐπεβούλευε τῇ ἀρχῇ καὶ τοῖς 2. inſidiabatur imperio: et

et per ἐπί. Herodi. l. 1. ποιησάμενός τε αὐτὸν ἐπ' ἐξ. λ. (ſine explic., niſi quod ſubiicit,) ἐξουσία enim et in bonam partem et in malam accipitur" tum Stp. Th. 3, 428. C. m. v. ποιεῖσθαι „cum pr. ἐπὶ, ut ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, pro *comparare* ſibi *magnam pot.*, ut quidem Bud. vertit in hoc Herodi. loco, ὁ δὲ Π., ποιησάμενος αὐτὸν ἐπ' ἐξ., ἐπ. τ. ἁ. i. e. (cum Bud. reliquis ante, ex eoque caetera etiam ib. G. e., niſi quod pro ἐφ' ἑαυτῷ ap. Dem. habet ὑφ' ἑαυτῷ, at 1, 1213. v. ἐπὶ D. m. haec, ſine omni auctore.) At vero in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, et in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliisque huiusmodi, non utimur pr. *ad*, ſed vertimus, *in* ſuam poteſtatem *redigere*, ſ. *ſuae* poteſtatis *facere*, de quibus v. in π. et ἐξ." quo in ſubſt. tamen tacet. Sed Sb. Ind. v. ἐπ' „ἐξουσίαν ποιησάμενος αὐτὸν, pro ὑπ' ἐξ., *eo* in *poteſtatem* ſuam *redacto*." Denique Vig. p. 280. Nr. 11. „ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν ſ. ἐφ' ἑαυτῷ, *in* poteſtatem *redigere* (ſuam), v. c. τὴν πόλιν, — τὸν ἄνδρα, (ad quae N. 7.) Rarius pr. ἐπὶ a pron. reciproco aufertur, et additur ſequenti ſubſt. cum acc. — Herodi. l. 1. c. 9. ποιησ. ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, quum *ſibi* vindicaverat *auctoritatem*. Qualemcunque tamen differentiam v. c. 9. ſ. 4. reg. 20. (ubi p. 607. e. Nr. 20.) ἐπὶ cum v. ποιεῖσθαι et pron. reciproco eſt, ſibi vindicare, uſurpare, in poteſtatem redigere, ut τὴν πόλιν ἐφ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι, *urbem* in *poteſtatem* ſuam *redigere*. Nec diſſimilis uſus eſt cum acc. ἐξουσίαν. Nam, ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν ποιήσασθαι eſt i. q. εἰς ἐξ. δι' ἑαυτοῦ καθίσασθαι, *ſummam* poteſtatem *uſurpare*, tam iuſte, quam iniuſte. Herodi. l. 1. de Perennio, ποιησ. τε αὐτὸν ἐπ' ἐξουσ., *poteſtate* iam *uſurpata*, ſ. *ſummam* que *poteſtatem aſſecutus*, (ad quae nihil in N., quam) c. 9. ſub init. (tum p. 652. i.) ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, *ſub* ſ. *in* pot. *ſuam redigere*" ſic nude, ut Leisn. in m. Ox. „Vig. 504." Iam, ut ipſi nos ſuper hoc loco diſſeramus, caput criſeos et expoſitionis videtur eſſe duplex, primum quidem in pron., quod vulg. ποιησ. αὐτὸν ἐπ' ἐξ. vel intelligetur ſic, ut *Perennis* eum, *Commodum*, redegerit *ſub* ſ. *in* poteſtatem *ſuam*, i. eum rexerit pro arbitrio, ab eo impetrarit, quidquid vellet, ei ſuaſerit omnia ſic, ut Commodus nihil negaret nec repugnaret, vel, de ſolenni varietate pro αὐτὸν, capietur cum Bg. de Perenni, ut *is* ſe *conſtituerit* in *poteſtatem*, i. ſibi arrogarit poteſtatem, omnem ſummamque poteſtatem tenuerit, quo et P. tendit, et illud iam ſupra adhibitum Lampr. p. 487. i. Perennis — *invenit*, quemadmodum *ipſe* potens *eſſet*; quae utraque explicatio non repugnat contextui, eſtque innexa ſibi, nec a ſe diverſa, niſi ut antecedens et conſequens; et altera Bg. convenit per variationem cum illa 1, 8, 3. πᾶσαν τὴν διοίκησιν τῆς ἀρχῆς αὐτὸς ἀνεδέξατο, poteſtque Noſter eo reſpicere, ſi hic aor. accipiatur pro pluſq., ut alibi, *cum* poteſtatem *ſibi vindicaſſet*; reddente Bg. proprie illud ſupra Bud. καθίστασθαι εἰς ἐξουσίαν, cuius conſequens eſt iſtud P. *nihil non* auctoritatis *adeptus*, i. auctoritatem omnem ſ. ſummam, quem pannum, a P. aſſutum libere, (ad ſenſum et ex aliis locis, ubi adi. diſerte additur, ut 2, 3, 10. πᾶσαν τὴν ἐξ., quanquam et ſine eo ap. Noſtrum uſurpatur de poteſtate, quam imperator habet atque exercet, v. Ind.) reſecuit recte Bg., cuius formulam nec tenet G. Th., nec *conſtitui* ſ. *conſtituere ſe* exponit per fieri ſ. ſe facere; quo de tamen nemo dubitet. Sed, quod ſecundo loco quaeritur de tota formula Gr., neutrum aliunde habui, nec ποιεῖσθαι αὐτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, nec ποιεῖσθαί τινα ἐπ' ἐξουσίαν, ſecundum lectionem vulg. αὐτὸν, per lenem; in qua poſtr.

τε [d] υἱοῖς ἑαυτοῦ [e], νεανίαις cum filiis ſuis, adoleſcentibus

d) τε hoc deeſt in B. 2. Ox. Par. 2. et Pat., v. N. e) Ms. Ba. et Vi. αὐτοῦ v. N.

ſubintelligas aliud pron. perſ., v. c. ἐπ' ἐξ. αὐτοῦ, ſ. ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ ἐξ., niſi reperias id pron. in vi med. v. ποιεῖσθαι, cum *redigere* ſibi *aliquem* in *poteſtatem* nec Lat. dicatur, et, quod potius uſurpatur, *redigere* aliquem (aliquid) *in* poteſtatem *ſuam*, fiat e lege ac ratione reddendi Gr. verba med., ut adhibeamus tum Lat. pron. recipr. dativum *ſibi*, it. acc. *ſe*, aut poſſeſſ. adi. *ſuus*; unde haec formula Gr. ſaltem habeat analogiam aliquam; ſicut, cum Lat. non dicant ſevera v. *facere* ſ. *reddere* cum praep. quadam, v. c. *facere* aliquem *ſub* ſ. *in* poteſtatem *ſuam*, ſed cum gen. rei ac pron. poſſeſſ., tanquam *facere* aliquem, *aliquid* ſuae *poteſtatis*, reddetur illa Gr. potius *in* ſ. *ſub* poteſtatem *ſuam* aliquem *redigere*. Similiter non alibi comparuerunt aliae formulae illae Gr. ὑπ' ἐξουσίαν, ἐπ' ἐξουσίας, ἐπ' ἐξουσίᾳ cum v. ποιεῖσθαι, (ſed modo ap. Diod. S. 1, 68. l. 80. τῆς Αἰγύπτου — πεσούσης ὑπὸ τὴν ἐξ. τῶν Περσῶν, *redacta* ſub *imperium* Perſarum *Aegypto*; ubi tacent N. de V. L. memorabili ac lectione meliori ὑπὸ τῆς ἐξ., qua de enallage caſuum in pr. ἐπὶ et ὑπὸ cf. ſupra et cum noſtro ſubſt. ἐξουσ. Abr. L. Ar. p. 137. e.) nec in Dem. Ind. v. ποι. iſta Bud. ac Stp., ſed ap. Dem. 67, 15. πάνθ' ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι, cf. 86, p. 104, 16. 116, 12. etc. (et act. ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν 241, p.) it. cum acc. pron. τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους 238, 26., cf. V. 9. p. 211. e. p. ſq. m. l. 21. Harl. p. Cor. p. 136. N. 24. p. 140. N. 31. p. 144. N. 43., et in bonam partem 300, 10. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες, cf. Ind. R. v. ἐπὶ p. 339. m., it. ap. Iſ. Ev. c. 8. e. p. 24. i. τοὺς μὲν φίλους ταῖς εὐεργεσίαις ὑφ' αὑτῷ ποιούμενος, ſq. ſyn. v. privo pro pr. phraſi τοὺς δ' ἄλλους τῇ μεγαλοψυχίᾳ καταδουλούμενος, cf. Ind. v. π. m. e Vs. Wolf. 289, 17., ſed alio ſenſu Xen. Z. Pol. v. ποιεῖν „ἐφ' αὑτὸν ὑλαγμὸν, *latratum* canum *in* ſe *convertere*" ut neſciam, unde ſupra habuerit Vig., niſi forte e Bud., ποιεῖσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, quod videtur Stp. recte negare ap. Dem., nec habet in Th. 1, 1211. E. m., niſi ſic „iungitur ἐπὶ et v. π. eſtque ἐπί τινι ποιεῖσθαι *alicuius* poteſtati *permittere*, ap. Plut." afferens 3, 1757. D. m. ὑφ' ἑαυτὸν ſ. ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι ſine Vs. e Xen. et Plat. Caeterum in Mss. ὑπ. pro ἐπ. ſumſerim non tam lapſum librarii in υ et ε, ut alibi, quam ingenium, ut, cum habuiſſet αὑτὸν per lenem, non intelligens, quid ſignificaret formula de Perenni, capiensque de Commodo adeo, putarit mendoſum ἐπὶ, etiam ex uſu aliorum, potius ὑπὸ cum ſubſt. ἐξ. ponentium, quae praep. ſane in αὐτὸν, de Commodo acceptum, aeque convenit, cum ſit i. q. ἐπὶ, pro εἰς, ut Lat. *ſub* poteſtatem i. q. *in poteſtatem*; non valente contra ὑπὸ de αὐτὸν, pro αὑτὸν, de Perenni; nihil ut ſit novandum, cum vulg. lectio habeat, praeter P. auctoritatem, etiam ſententiam commodam. Mox liberum P. deſerit Bg. ad ἐπεβ. τ. ἀ., cui affine modo tenet Stp. Th. 1, 770. e. „ἐ. τῇ τυραννίδι Plat." ſine Lat. Bg. ſevero, quod in pr. tamen affert, ap. G. Th. cum Gr. n., non item cum Bg. ſubſt., Noſtro variante cum τοῖς πράγμασι ἐπιτίθεσθαι 1, 6, 18. et ib. §. 8. e. cum ἐπιτίθεσθαι τῇ ἀρχῇ, quam ipſam formulam commutatam videas hic §. 3. pro noſtra, ubi ἀρχ., ob pr. ἐξουσ., modo eſt honor, dignitas, nomen et titulus imperatoris, iunctis ſic utriſque ſubſt., quanquam alio ordine, 2, 3, 10. et 2, 9, 14.

ἀρχῇ) Adeo caeca eſt tyrannorum ſaevitia, ut in ipſa ſuſpicandi aſſi-

οὖσιν, ἐγχειρίσαι πείθει τὸν adhuc, mandari, ſuadet Com-

duitate et curioſitate nihil eorum ſuſpectet, quae ſuſpectari maxime debebant. Omnes timet Commodus, praeter eum, cuius potentiam increſcentem, et immenſam opum vim, et inſatiabilia vota vel unice debuerat timere et poterat animadvertere. Sed hoc in principe non admodum callido minus fuit mirum: at callidiſſimum mortalium et ſuſpicionibus deditiſſimum Tiberium ſimili ἀβλεψίᾳ circa Seianum laboraſſe, monſtri ſimile eſt. Nimirum tali fato punitur tyrannica illa ſuſpicandi malignitas, ut intelligant, ſe, cum centum oculis in omnes partes vigilaverint, illa parte, unde periculum imminebat, dormiviſſe. *Boecl.*

Nos hic potius quaeremus de diſtinctione poſt ἀρχῇ, maxime ob ſq. καὶ — πείθει, quod καὶ cum v. hoc πει. praeſentis temporis ſi nectitur cum pr. impf. ἐπεβ. per diſtinctionem minimam, facit illam temporum enallagen, qua de ad §. pr. m. ἐπέδειξεν. Cum poſt ἀρχῇ adhuc maneat eadem conſtructio, per nominativum ὁ Περ. coepta, neque poſt ἀρχ. ſit alius nominativus, unde pendeat v. πείθει, ſed hoc poſſit adhuc ad remotum ὁ Περ. pertinere: ſane comma poſt ἀρχ. locum obtinet cum enallage iſta, quam rurſus tollet diſtinctio poſt ἀρχ. maior, hoc nixa, quod non modo omnes linguae, nominatim Lat. et Cicero adeo, periodum et enunciationem novam incipiunt a particula, quae illi Gr. καὶ par eſt, ſed etiam ſic incipiunt tum, ubi deeſt nominativus in nova enunciatione et latet in pr. nominativo; quod fit maxime in his linguis, quarum verba non opus habent neceſſario ac ſemper articulo ſ. pronomine, ut Gallica et Vern., ſed quae poſſunt verba nude proferre, ut Lat. et Gr., quae hic poſt καὶ admittit pron. οὗτος, αὐτὸς, ἐκεῖνος, ſaepe illud ſupplendum; unde poſt ἀρχ. ſtare poteſt punctum aut colon, quod nos cum Ms. fecimus, olim et facturi in Lat. Vs.

καὶ τοῖς τε υἱ.) Tribus locis his §. 2. 3. et 11. loquitur auctor de Perennii *filiis* in numero multitudinis. Eodem modo loqui de iisdem pergit §. 16. Sed mox §. 17. 20. 21. 22. et 23. non niſi de *uno* filio mentionem facit. Ap. Lat. *liberi* ſimpliciter dicuntur de una prole, v. Gell. 2, 13. *Liberos* habere, qui unum habeat filium, probari poteſt auctoritate ICtorum l. non eſt ſine lib. et l. nam quem de V. S. Probari etiam poteſt auctoritate theologorum, qui ad Geneſin obſervant, unam quoque Iacobi filiam *liberos* nuncupari, v. Auguſt. de Civ. d. 16, 40. Cler. ad Gen. 21, 7. et 46, 6. Probari et poteſt auctoritate grammaticorum, quorum v. decreta ap. Serv. ad illud Virg. Aen. 10, (532.) *gnatis* parce *tuis.* Exemplum ab hiſtorico notat H. Magius ap. Nep. in Eum. 18, 2, 2. N. 2. cf. et Ind. Boſ. v. *lib.*) v. Phil. Caroli Anim. in Gell. l. l. p. 139. Sic Cic. Philipp. 1, 1. (m. v. Abram. ib. et de Prov. Cſ. c. 14. fere e.) pacem dicit per *liberos* Antonii confirmatam. Unus tamen Antonii filius ſignificatur, v. Manut. ad h. l. Caeterum non ſolum Nepotismi reum ſe fecit Perennius, ut h. l. teſtatur Herodi., ſed et res, per alios duces bene geſtas, filiis ſuis tribuit, *in* filios ſuos *retulit*, ut habet Lampr. in Comm. c. 6. *Leisn.*

Lampr. locus p. 490. m. ſic habet, *eo* tempore *in* Sarmatia *res bene geſtas* per *alios* duces *in* filium *ſuum* Perennis *referebat*; ubi nulla eſt Var. L. et Caſ. N. modo haec „praeerat tum Illyricis exercitibus filius Perennis. Lege Herodiánum“ neque amplius ibi mentio iniicitur familiae Perennis, niſi paucis interiectis, *poſt interfectum* Perennem *eius* que

Κόμμοδον πρόνοιαν[f] τῶν Ἰλλυρικῶν στρατευμάτων[g], αὐτός τε	modo curam Illyricorum exercituum, tum ipſe plurimas

f) Ms. Ba. τὴν προν. v. N. g) Hoc comma erat et in B. 1., pro colo in Stp. rel. et puncto in A. et al.

filium, ſed ap. Xiph. 378, 1. diſerte *υἱεῖς δύο*, unde fortaſſe Angli ap. Heyn. H. 4, 1016. i. de Perenni, *ward auf des Commodus Befehl* ſammt *ſeiner* Gemahlinn *und* Schweſter *und* zween *ſeiner* Söhne *von den Soldaten niedergemacht*. An *ſeinen* älteſten *Sohn*, der *die* Armee *in* Illyrien *unter ſich hatte*, — *ſchrieb der Kaiſer*, rel., ad quae H. in N. nihil, quam „Dion. Herodi. et Lampr.“ nec notaram, an ad Dion. Caſ. Reim. ſuper hac re monitum, at de numeri iſta enallage in Lat. *liberi* eſſe ap. Man. ad Cic. p. l. Man. c. 12. et G. Th., ſed repugnare Schell. de ſtylo p. 129. m., quod cum ſingulari careat, diverſum eſt a Gr. noſtro, cuius de illa notione nihil ap. Stp. Th. L. Ern. et Indd., ſed de *τὰ τέκνα* ſimili ſenſu ap. Call. Del. v. 111., tacentibus N., non item Heyn. ad Virg. Aen. 8, 379. *natis*; tum de Mss. *αὐτοῦ*, pro *ἑαυτοῦ*, cf. ſimile 1, 8, 10. e., redeunte re et infra, ſed Latt. Intp. in aſpero hic manentibus, ut *τὲ*, poſt *καὶ* ſimiliter locatum, v. 3, 8, 10., quod, relatum ad ſq. ſocium *αὐτός τε*, bene a Bg. redditur, ut praebeat continuam temporum enallagen *τὲ* — *πείθει* — *αὐτός τε* — *ἤθροιζεν*, ubi certe nectitur praeſ. cum impf. per copulam aliquam, at praeſente novo *αὐτὸς* nominativo, qui quanquam poſt *στρ.* per ſe colon fert, tamen ib. comma melius eſt ob *τὲ* — *τὲ*, ad ſe relata; hauriente Bg. e P. tum in Lat. ad ſubſt. *νεαν.* (quod et ap. G. Th.) tum in adiecto iterum adv. *ἔτι*, quod participii *ὄντ.* locum quaſi explere debuit; variante Noſtro pro 1, 8, 5. i. in *νεαν.*, quo de cf. Caſ. Ex. Bar. 1. p. 113. a. e. cum Krb. Decr. R. p. I. p. 166. e. „*ν.* dicuntur, qui annum vigeſimum, quin trigeſimum, egreſſi ſunt“ quod et ex h. l. adiuvetur, ubi exercitus regendus datus eſt haud dubie aetati provectiori, cf. Suid. 2, 603. i., non coll. ad Heſ. 2, 661. i.

ἐγχειρ. π.) Bg. deſerit P. in primi v. act., pro eo deligens paſſ. ſine neceſſitate, at e Lat. ratione exquiſita, qua ponitur inf. paſſ. cum certis v. v., in quibus et Bg. *ſuadere*, quae ratio poterit addi ad Schell. de ſtylo p. 342. i. Nr. 1.; noſtrum locum adhibente Dreſ. de V. med. p. 372. i. e P., ſed omiſſo inf. *ἐγχ.*, cuius culpa, neſcio, tum edicente Stp. Th. 3, 127. F. e. „infinitivo iunctum *πείθω* — optime convenire cum v. *perſuadet*, iuncto particulae *ut* cum opt. aut ſubi. — *π.* *ſuadeo*, perſuadere conor“ quo tamen ſenſu Bg. non ceperit Lat., ut nec plene G. Th. „*ſuadeo*, — accommodatis et ſuavibus verbis *conari* aliquem in opinionem noſtram traducere“ ſed et vere aliquem traducere et cum effectu, nec tantum in opinionem, ſed ad voluntatem quoque noſtram, ut h. l. pro efficere ut, prorſus i. q. compoſ. *ἀναπ.* 1, 8, 11. i., pro quo per ſimplex hic variatur.

πρόνοιαν) Additus a Ms. articulus, ut ſupra, forte hic eſt e loco affini 1, 6, 23. m., per gloſſam e comparatione; reddente Sb. Ind. hinc, praeter Bg., etiam *moderationem*, cf. l. l. et 1, 8, 2. i., ſed Noſtro variante quodammodo cum §. pr. e. *προμηθ.*, et in ſq. cum 1, 6, 8. e. per planiorem phraſin *χρ. ἀθρ.*, pro ea mox hic exquiſitiorem §. ſq. repetente, et addente pron. *αὐτὸς*, ut clarius opponatur pr. illis *τοῖς υἱ. ἑ.*

πλεῖςα χρήματα[h] ἤθροιζεν, εἰς τὸ ἐπιδόσεσι λαμπραῖς ἀποςῆσαι τὸ ςρατιωτικόν. οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ λανθάνοντες συνεκρότουν δύναμιν[i], ὡς ἂν, τοῦ Περεννίου κατεργασαμένου[k] τὸν Κόμμοδον, ἐπιθεῖντο[l]

opes colligebat, ut ſcilicet largitionibus luculentis abaliena-
3. ret milites. Filii autem eius clanculum conflabant copias, ut, ubi Perennis interfeciſſet Commodum, invaderent imperium. Innotue-

h) Ms. Ba. πλεῖςα χρῆμα ſic vitioſe. i) Ms. Ba. δύναμιν· ὡς ἂν, x., ubi colon de more ante ὡς, et punctum in A. 2., ſed comma poſt ἂν nullibi per edd., quo ſuſcepto cavebatur tamen, ut ne ἂν τοῦ confluerent in αὐτοῦ Ox. e B. 1. k) κατεργασομένου A. al. mendoſe, cf. 1, 4, 8. m. l) Ms. Vi. ἐπιθοῖντο, forte pro ἐπιθήσοιντο. *Loc.* Novitatem fert et Ms. Ba., v. N.

εἰς τὸ — ἀποςῆ.) Sch. in εἰς „τὸ cum inf. deſcribit gerund. in *dum* ſ. cauſam finalem, (per ὥςε, ut Bg., cf. 1, 6, 20. m.) ἀπ. *ad* defectionem *ſolicitare*" pro quo Bg. e P. retinet v. privum, (etiam ſine neceſſitate particulam *ſcil.*) cf. Bud. C. 655, e. 699, 8. Stp. Th. 1, 1751. G. m. p. ſq. E. e., aliunde nec cum Bg., at in Ind. Xen. Cyr. Z. (ap. G. Th. ex Nep. Ham. veris numeris 22, 2, 2. *totam* abalienarunt *Africam*, ubi N. „ad defectionem impulerunt" cum Ind.) Suid. 1, 396. m., qui et monet de rectione cum gen., pendente a praep., ſed hic omiſſo pron. αὐτοῦ, quod, repetendum e pr. nomine τὸν Κομμ. remotiori, ſtatim explet P., tenente G. Th. „*largitio*, δωρεὰ, (cf. 1, 5, 27.) — copioſa donatio, (e notatione quidem, ſed et ſimplex, ut h. l. ob adiunctum adi. λαμπρ., ubi Ind. Dem. add. de re 173, 24., qui eſt locus claſſicus, et 362, 17.) *luculentus*, — ſplendens — magnum" ſine Gr. et ſubſt. Bg., etiam affinibus, v. c. dono; variante Noſtro in τὸ ςρ. cum pr. τῶν ςρατευμ., cf. 1, 4, 19.

λανθαν. συνεκρ.) De v. συγκρ. v. L. Boſ. in An. ad Gr. auct. p. 96. *Leisn.* cf. 1, 6, 8. e. it. Stp. Th. 2, 458. F. e. cum P., deinde vero cum Bg., quocum et affert redditum (hic e P.) λανθ. p. 697. F. ſqq. non tamen e loco, ubi particip. λ. cum v. finito, ut hic, ſed tantum, ubi v. λ. aut abſolute ponitur, aut cum participio alius v., cf. 1, 1, 1. m. Hoog. ad Vig. p. 253. b. m., qui et cum Stp. p. 698. i. uſus Thuc. 43, 32. ἔκπλουν ποιεῖται λαθὼν τὴν φυλακὴν τῶν Ἀθηναίων, *clam* Athenienſium *praeſidio*, ubi proprie regit acc. perſ., quod ſecus eſt in hoc loco noſtro, cui aptiora ſunt et ſimilia ap. Fiſch. Aeſch. Luc. 1, 141. l. 78. 624. l. 80., ap. quem 852. l. 35. aliter reddendum eſt, et i. q. pr. ἄγνωςος et ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι, cf. Heſ. 2, 412. m. ſine N., hic ut compares adv. λανθανόντως cum v. aliquo alibi ap. Noſtr., cf. de παιδ. plur. pro ſing. §. pr. i., etiam tacente hunc uſum Stp. Th.

κατεργασ.) P. deſerto, Sch. cum Bg. ut Stp. Th. 1, 1236. G. m., ſed tantum e Noſtri alio loco, qua de notione, a Bud. C. non memorata, cf. ap. Herodt. 11, 44. de Arione, ἀείσας δὲ, ὑπεδέκετο, ἑωϋτὸν κατεργάσασθαι, ſe *ſibi* manus *illaturum*, Ind. Gs. Chr. „*conficio*, h. e. interficio" ubi med. cum diſerto pron. recipr., quo ſine ap. Ioſeph. 1, 362. m. de Saule, ἀσθενῆσαι κατεργάσασθαι, infirmior *factus eſt*, quam *ut* ſe *conficeret*; ut dicatur in his locis de iis, qui ſe ipſi occidunt, at hic, ut alia med., pro act. ſimpl., de eo, qui alium, ut et de iis, qui beſtias,

τῇ ἀρχῇ. ἐγνώσθη δ' [m] ἡ ἐπι-βουλὴ παραδόξῳ τρόπῳ. ἱερὸν ἀγῶνα τελοῦσι Ῥωμαῖοι Διὶ [n]

4. re autem inſidiae mirabili modo. Ludos ſolennes faciunt Romani Iovi Capito-

m) δὲ plenum iterum in B. 1., cf. 1, 2, 10. m. et contra 1, 7, 6. m. n) Διὶ ſic ſine punctis in A. 2. et Bc. 1.

ap. Xen. Cyr. 4, 6, 2. ſ. 4., per Indd. cum ed. Th. V. 1. p. 257. *conficere*, ubi i. q. ante βαλὼν — καταβάλλει τὴν ἄρκτον, et i. q. ſq. καταβέβληκα θῆρας, cf. Poll. 9, 153. N. 26., ad Heſ. 2, 194. N. 23. (ubi laudatum locum N. T. Eph. 6, 13. etiam L. Krb., ſecus ac alii, refert ad notionem noſtri loci,) non coll. Suid. 2, 278. m. 274. e., hic ut Kuſt. rationem de V. med. v. c. p. 7. i. advoces in auxilium, ut κατεργάζεσθαί τινα ſit, interficere ſibi aliquem per alterum, ſ. curare, iubere, ſibi aliquem interfici ab alio ſ. per alium; ferente G. Th. in Bg. et P. al. Grr., at „*confectus*, κατειργασμένος, (ſed cum Gr. al.) *conficio*, — totum facere, ut nihil faciendum ſuperſit, — in deſtructione et interfectione, et in partem malam" ut in Gr. valeat praep. vis illa ad Vig. p. 619. b. i. Nr. 5., cum κατὰ in compoſ. ſignificat „conſumtionem, amiſſionem, perditionem" ſ. remotionem et abolitionem, quae et obtinet in noſtratium illis non omnium provinciarum, nec huius loci, *einen* abthun, *abmachen*, bemachen, *niedermachen*, i. facere cum aliquo in deteriorem partem, et ſic, ut non amplius ſuperſit, cf. ſyn. διεργάζεσθαι et ἐκπράττειν ap. Eur. Hec. v. 369. et 515.

ἐπιθεῖντο) Mss. lectio eſt minus lapſus librarii in litteris, quam ingenium et gloſſa ex alia verbi temporisque forma, quae putatur Attica, ut tamen et vulgata ſit proba, ſubſtituentibus Mss. noſtris et alibi vulgaribus exquiſitiora, cf. Fiſch. ad Well. p. 227. e. et eandem V. L. ap. Xen. Cyr. Z. 8, 5, 14. e. 8, 2, 3. m., refellente forma utraque legem Gramm. March. p. 667. i., quaſi verborum in μι aor. 2. med. et paſſ. non ſint in uſu; ut et recte Sch. „med. aor. 2. opt." nihil horum temporum tenente Stp. Th., ſed Noſtro variante in v. ſyn. cum §. 1. e. ἐπεβ. v. ἀ.

ἐγνώσθη) Aliter Dio 72, 9. ſcilicet, a militibus e Britannia accuſatum Perennium machinationum contra Commodum. *Leisn.*

Notaram modo locum e Xiph. 377, 20. ſqq., quibuscum facit Lampr. p. 490. m., ubi Caſ. N. 6. reſpicit non huc, ſed ad Dion., quem et ſequuntur Angli ap. Heyn. H. 4, 1016. i., tacentes quanquam, a quo ſit accuſatus; aor. paulo rariorem eſſe et notandum putante Gottl. in Obſ. ad Dion. H. p. 216. Act. Erud. 1771, exemplo eius allato adhuc e Xen. Cyr. quod Indd. non tenent, ſed aliud Ael. V. h. et Diod. S., cf. L. N. T., et paſſ. universe de perſ. cum praep. Xen. Z. Pol. cum Bg., qui deſerit paſſ. P. per act., ap. G. Th. „notum fieri" ut h. l. de re eſt Lat. *detegi*, quomodo ſumitur et Lat. ſeverum *cognoſci*; etſi G. Th. cum Gr. n. non ita explicat diſerte.

ἱερὸν ἀγ.) Sch. in ἀγ. „*i.* ludos *ſacros*, — τελ. *fac.* i. celebrant" partim e P., ut Bg., cuius Lat. in v. τελ. Stp. Th. non tenet, ſed, praeter Sch., quoque „ago, perago" e Bud. C. 869, 15., qui l. 31. noſtrum locum ſine Vs. memoriter affert *ἱ.* ἀγ. Δ. κ. τελ. Ῥωμ., cf. pro celebrare Graev. L. Heſ. p. 80., Suid. 3, 443. i. τελεῖν, ἐπιτελεῖν, quo compoſ. Noſter utitur ad variandum in ſimili loco ac re infra, cf. N. ſq. et Corſ. Diſſ. 4.

Καπετωλίῳ [o], θεάματά τε --- lino, ac ſpectacula rei muſicae

o) Ms. Bs. καπετωλίω· θεαμ. Caeterum Ms. lectio non diſcrepat a Stp. *Mart.* nec Mss. rel., ſed in edd. Καπ. grandi elemento habuere B. 1. R. al., et poſt K. punctum A., in quibus poſt τε comma ſine lacuna, quae nec erat in B. al., v. N.

Agon. p. 42. m. 97. e. 101. m. 66. i. 105. m., ap. quem et in re eadem ἄγειν p. 129. e. it. συντελεῖν p. 141., reddente Bg. ſubſt. ἀγ. per numerum alium e P., ubi Stp. Th. aliunde 4, 266. C. i. „ἀ. certamen, *ludi ſolennes*, ſ. ſimpl. *ludi*, (quibus repetitis 1, 97. F. i. addit p. e.) interdum autem per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, i. certamina *ſacra*, quae quatuor erant, Nemaea, Pythia, Iſthmia, Olympia." Atqui h. l. ap. Noſtr. Romani ludi hoc epitheto inſigniuntur, quo de G. Th. nihil in v. *ſacer* et *ludus*, at v. *certamen* 860, 6. „Inſtituit *ſacros* celebri *certamine* ludos, *Pythia* — *ſacri* certaminis *perpetua materia*, Quint. — de ludis Capitolinis. Nempe *ſacrum* certamen et *ſacra* certamina, Gr. ratione dixit, ap. quos ἱεροὶ ἀγῶνες, i. ſacra *certamina*, erant quatuor, rel." quaſi e Stp., quocum tum Gs., tum Leisn. ad L. Boſ. Antiqu. Gr. p. 93. m. a) tacet denominationis huius cauſam, quae mihi videtur haec, quia putabantur pertinere ad partem ſacrorum, religionis ac cultus divini, et quia numini cuidam, quale mox hic ſubiicitur, inſtituebantur, eique erant ſacra, i. ſacrata et deſtinata praecipue, in eiusque memoriam, honorem ac laudem fiebant, etiam forte, quia auſpicato ac ritibus ſacris adhibendis fiebant, cf. Ern. ad Hom. 'Οδ. ά, 2. Caſ. ad Athen. 2, 6. Suid. 2, 101. m. Stp. Th. 1, 1643. E. e. it. G. Th. v. *ſacer*, quod cum Gr. propterea interdum diſerte ponitur cum dat. perſ. ac numinis, quomodo tamen hic non rexerim, quaſi ἱερ., ad Διὶ pertinens, a Noſtro dimoveatur ordine locoque ſuo propter laevitatem, quae quidem apparet hic: potius traxerim dat. Διὶ ad v. τελ., de ſolenni ratione, ut ſit dat. ille honoris, et Lat. in honorem Iovis, non repugnaturus, ſi quis ἱερ. ſumat pro venerandus, auguſtus, plenus dignitate ac maieſtate, magnus, cum magna reverentia, pompa, ſolennitate ſuſceptus, cf. Stp. l. l. C. i. L. Ern. et Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „fere i. q. magnificus" Heſ. 2, 26. i. et Nr. 16. p. ſq. Nr. 3. 7. Suid. 2, 99. i. 102. m., nec de Bg. certi quid ſtatuens, utrum cum P. neglexerit adi. ἱερ., unum ſubſt. ἀγ. cum Stp. ſupra reddendo per adi. et ſubſt., an verterit adi. Gr. ſuo Lat.; manſuro me in ſevero Lat. ad ἱερ., cf. G. Th. de formula *ludos — facere* in v. utr., ſed non diſerte pro inſtituere aut celebrare.

Διὶ Καπ.) Stp. Th. 4, 1133. G. i. „Καπετώλιος Ζεὺς, Capitolinus *Iupiter*, ap. Pauſ., a Rom. videlicet Capitolio, quod itidem Καπετώλιον nominare ſolent Gr., littera ι verſa in ε" cf. 7. 10, 5. et rem noſtram eandem 8, 8, 5. aliter expreſſam, ἐπιτελουμένου ἀγῶνος τοῦ τῶν Καπετωλίων, ubi Sb. Ind. reddit „ludos Capitolinos" et οἱ Καπετώλιοι videntur intelligi homines, in Capitolio habitantes, nominatim collegium, ad eos ludos celebrandos inſtitutum, cf. Liv. 5, 50. et 52. m., ut ap. Noſtr. §. ſq. diſerte etiam ἱερεῖς producuntur, ſed ad Suet. Dom. c. 4. inſtituit *et* quinquennale *certamen*, Capitolino *Iovi* triplex, *muſicum*, equeſtre, *gymnicum* ed. Burm. T. 2. p. 302. a. i. N. Ioſ. Scal. „capitolinus *agon* a Gr. paſſim vocatur Καπιτώλια et Καπετώλια" ut ap. Corſ. l. l. p. 106. m. et e. reperi Καπειτώλια, per duplicem, ſed p. 136. e. in Inſcript. τὸν ἀγῶνα τῶν μεγάλων Καπιτωλείων, fere ut ap. Noſtr. l. l., e quo epitheto

καὶ ἰσχύος πάντα ἀθροίζε- et roboris omnia congregantur,

elicias aliquid ad pr. N. *ἱερ.*, pro *μέγας*, ſed et hoc, ut ibi non accipias de perſonis, a nominativo *οἱ Καπετώλιοι*, ſed de rebus, a nominat. *τὰ Καπιτώλια*, ſubintellecto ſubſt. *γυμνάσματα*, quod procedat ſimul cum altero ſubſt. *τὸν ἀγ.*, ut ad L. Boſ. Ant. Gr. profert Leisn. p. 81. m. d) e Luc. „*γυμνασμάτων ἀγῶνες.*“ Sed *agonem Capitolinum*, quo de Corſ. l. l. ex illa Inſcript. agit p. ſqq., a *ludis Capitolinis* diſtinguit Nieupoort. Antiq. p. 312. e., quo de diſcrimine nihil etiam ad Suet. l. l. c. 13. Capitolino *certamine*, nec ap. G. Th. in „*Capitolinus*, Καπετωλῖνος, Iupiter —, certamen —, ludi —. Iuv. *Capitolinam quercum*, ubi Inttp. In agone Capitolino citharoedi victores coronam e quercu accipiebant, et poëtae. — *Flaccum* Capitolini *de* collegio *eiecerunt*“ ſed rurſus ap. Roſin. Ant. p. 474. i. „Praeter hos vero *Capitolinos ludos*, etiam alii erant, qui ſingulis quinque annis celebrabantur, inſtituti a Domitiano Imp., qui alio nomine *agones Capitolini* appellantur“ quibus ſubiicit auctoritatem Ioſ. Scal. ex Auſ. Lect. „*agones Capitolini* primum a Domitiano inſtituti ſunt, — exemplo ludorum Olympicorum, (a quibus haeſerit et ap. Rom. epitheton ſupra *ἱερόν*.) In iis agonibus omne genus artifices certabant, — citharoedi — et poëtae — et hiſtriones. — Cave ſis confundas *agonem Albanum* cum hoc *Capitolino*. Uterque enim inſtitutus a Domitiano. Sed nobilior Capitolinus. — Caeterum ſemper agon ipſe manſit Romae, ut in eo poëtae, rhetores aliarumque profeſſionum homines coronarentur ab ipſo Imperatore. Neque puto aliunde poëtarum laureatorum morem manaſſe. — Sed in veteribus agonibus Capitolinis qui vicerant, corona et ramo lemniſcatis aut torque involutis donabantur. Nam qui ſecundi erant, eorum coronae et palmae ſine lemniſcis erant.“ Addi liceat ex Erneſtii *τοῦ νῦν ἐν ἁγίοις* Lectionibus ad Antiqu. de ludis Capitolinis haec. „Magna horum ludorum fuit ſolennitas. Quales fuerint, quaeri ſolet; quod quidem ex tempore colligi poteſt. Eo enim tempore Romani non niſi *Circenſes* ludos noverant. *Scenicorum* origo traditur a Liv. demum l. 7. (c. 2.) Et *gladiatorii* ſunt multo recentiores.“ De ludis Capitolinis recentioris aetatis ac modi a Noſtro agi, liquet, opinor, cum ex temporis ratione, tum ex iis, quae deinceps memorantur, hac ipſa §. *θεάματα*, h. e. ſpectacula, edita tum in circo arenaque, tum in ſcena, v. N. ſq., ſed §. 6. *τὸ θέατρον*, §. 7. *τὴν σκηνὴν* et hiſtrio, philoſophi habitu, it. §. 5. ipſe Imperator, non modo ſpectator, ſed et qui praemia proponat, et adeo, peracto certamine, dividat, denique ſolennitas magna §. hac extr. *πόλιν πανηγ.* et §. 5. e. *πληρωθ. τοῦ θ.* it. §. 8. *οὐ πανηγ. λ.*

θεαμ.) Deeſt genitivus ante particulam *καί*. *Steph.* Poſt *θ. τε* deſiderari *τέχνης*, *σοφίας*, vel ſimilem quempiam gen., cum e ſqq. eſt perſpicuum, tum ex Suetonio. *μούσης* infra dicit auctor in narratione de ludis ſaecularibus 3, 8, 16. *Sylb.* De h. l. v. Sch. Ind., in primis P. Faber Agon. 1, 15. Berglerus legit *θεάματά τε μούσης καὶ ἰσχ. λ.* Quae emendatio confirmatur loco ex 3, 8, 16. *μούσης τε ὑποκριτὰς καὶ ἀνδρείας μιμητὰς μεταπεμψάμενος*, cf. 4, 6, 4. (*ἀθληταὶ δὲ καὶ ἡνίοχοι, ὑποκριταί τε πάσης μούσης καὶ ὀρχήσεως, πᾶν τε, ὅ περ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα ἢ ἄκουσμα, διεφθείρετο,*) et 5, 2, 9. (*ὀρχηστῶν τε θέαις καὶ πάσης μούσης κινήσεως τε εὐρύθμου ὑποκριταῖς σχολάζων.*) *Leisn.* (Qui et in m. Ms. Bg. „B. legit *θεάματά τε μούσης καὶ ἰσχ.* ob 3, 8, 16.“ at ſub N. Ox., e Stp. et Sb. conflata, et

ται, ὡς εἰς βασιλίδα πόλιν ut in urbem rerum dominam

propterea cum N. Bc. omiſſa. „Legendum videtur θεάματά τε μούσης καὶ τέχνης ob p. 116. et 157., i. e. ſpecimina rei muſicae et roboris omnia etc.“ quae excitatae pag. reſpiciunt ed. Ox., ubi p. 116. ad 3, 8, 16. in m. „Fab. Agon. Meurſ. Gr. Fer. p. 110. Carp. in Parad. St. p. 25.“ et infra rurſus ad N. 2. Ox. „Ex hoc emendo p. 20.“ quae eſt pagina Ox. huius loci noſtri, ſed p. 157. ad 4, 8, 19. πάσης — μούσης ὄργανα λ. nihil a Leisn. notatum. Sed Sch. „θεάματα 1, 9, 5. (e vetere diſtinctione,) quod Stp. et Sb. habent pro accuſ., et conſtruunt cum τελοῦσι, ſpectacula *celebrant.* (At ubi illi ſic rexiſſe et accepiſſe ſe dixerunt?) putatque Sb. (non et Stp.?) poſt hanc vocem (poſt τὲ potius) deeſſe gen. aliquem, ut τέχνης ſ. σοφ. ex Suet. 86, 42. 123, 28. ſ. μούσης ex Herod. 3, 8, 16. Sed ſi legamus in nominativo, et conſtruamus cum ἀθροιζ., quomodo videtur et P. intellexiſſe, (et prudentes omnes intelligere ac conſtruere debent:) non opus erit iſta criſi, (ſatis confidenter!) eritque hic ſenſus, *ſpectacula* que et *quaecunque* robore *corporis* valent, *confluunt*, ut theatrica et gladiatores innuantur.“) Forte ἐφ᾽ ᾧ θεάματα τέχνης καὶ ἰσχ. *cuius* cauſa *ſpectacula* etc. *Reisk.* (Haec coniiciuntur contra Mss. et P., nec ſunt neceſſaria, ut nec *Vern.* hic ſupplementa.) Locum ita conſtituendum eſſe puto, θεάματα τέχνης τὲ καὶ ἰσχ. π. ἀθρ. ὡς εἰκὸς εἰς β. λ. Primum iam Stp. et Sb. animadverterunt, at deeſſe τεχν. ſ. σοφ. ſ. μουσ. poſt τε putarunt. Neſcio, quid ſibi velit P. verſio, *tanta hominum* confluente *multitudine*, quantam *par* eſt *confluere* ad *tantae* urbis *celebritatem.* Tamen quoque ſine illa emendatione locum explicari poſſe, non inficior. *Stroth.*

Ego quidem credo, P. Verſionem, iam a Stp. ad m. reprehenſam, hic tantum prodere hoc, ut habuerit in ſuo Cod. etiam lectionem vulg.; unde cum ſe non poſſet expedire: dedit ſaltem aliquam ſententiam; neque in eius Vs. quaeſierim illud εἰκὸς, v. c. in *par eſt*; quippe quae latent ſimul in ſimpl. ὡς, quod h. l. eſt i. q. ἅτε, Lat. *ut*, pro utpote; ut ſit hic brevitas dicendi, pro ἀθροίζεται ἐκεῖ, ſc. ἐν τῇ Ῥώμῃ ſ. εἰς τὴν Ῥώμην, (quod nomen in pr. Ῥωμαῖοι lateat,) ὡς εἰς π. β.; quanquam ὡς εἰς poterit etiam ſumi pro ſimpl. εἰς, qua de forma Attica alibi, ubi tamen delendum comma poſt ἀθροιζ. Verum, quomodo τὲ hic ſimus cariturі, non intelligo, niſi poſt Καπ. pro colo, quod malim, ponamus punctum, quod tamen nec P., nec Mss. produnt; et orirentur deinde enunciationes ſingulae binae, quibus Noſter non ita delectatur, ut Stoici ſuis punctis. Sed gravior res eſt in lacuna explenda, in qua ſine Codd. fruſtra deſudabitur, cum non definiri queat, quot voces exciderint et quarum rerum, quia varia certaminum genera, praeter Noſtri loca illa et Suet. Dom. c. 4. ſupra, afferunt ſcriptores, idque vel duo; ut Ariſt. Plut. v. 1164. ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικοὺς, it. Heliod. 1, 22. p. 75. i. Corſ. l. l. p. 141. e. ἱερὸς ἀγὼν — μουσικός τε καὶ γυμν. et Dion. H. in Τέχνῃ T. 2. 33, 14. οἱ δὲ ἀθληταὶ τῇ ῥώμῃ τῶν σωμάτων κοσμοῦσι τὴν πανήγυριν, καὶ, ὅσοι γε δὴ Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος ὀπαδοὶ, τῇ μουσικῇ τῇ παρ᾽ ἑαυτῶν, cf. l. 44. ſqq. vel tria, ſed diverſi generis, Lyſ. Or. R. V. 5. p. 131. ἀγῶνες τίθενται — ῥώμης καὶ σοφίας καὶ πλούτου, cf. N. et Iſ. Pan. M. p. 31. cum N. d., it. Thuc. 230, 38. ἀγὼν ἐποιεῖτο — καὶ γυμνικὸς, καὶ μουσικὸς χορούς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις, et p. ſq. i. Μουσικῆς ἀγὼν λ., tum Plato ap. Hemſt. ad Ariſt. Plut. p. 453. a. e. ἀγῶνας γυμνικοὺς καὶ ἱππικοὺς — καὶ

πανηγυρίζουσαν. θεατὴς δὲ 5. ludos et feſta celebrantem.

μουσικῆς πάσης, Diod. S. 2, 150. l. 9. ἀγῶσι μουσικοῖς καὶ ἱππικοῖς καὶ γυμνικοῖς, certaminibus *muſicis*, *equeſtribus* et *gymnicis*, cf. Add. ad calc. it. Ael. V. h. 2, 41. p. 172. m. ἀγῶνα μουσικῆς καὶ ἱππικῶν καὶ ἀθλητῶν, pro quo ἱππικὸν Hemſt. l. l. ſtatim dedit, denique plura Iſ. Ev. i. χοροῖς καὶ μουσικῇ, καὶ γυμνικοῖς ἀγῶσιν, — ἵππων τὲ καὶ τριηρῶν ἁμίλλαις, ubi μουσ. recte defenditur, vel denique plura, ut Iſocr. Pan. Mor. p. 32. e. ἀγῶνας ἰδεῖν, καὶ μὴ μόνον τάχους καὶ ῥώμης, ἀλλὰ καὶ λόγων, καὶ γνώμης, καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἁπάντων. Iam in iis, quae in Noſtri loco adhuc ſalva ſunt, v. ἀθροίζεσθαι Stp. Th. ſine auctore fere habet pro paſſ., ut et hic capit Sch. „conquiruntur *omnia*“ ſc. ab iis, qui ludos illos edunt, ſacerdotibus, Imperatore etc., ut tamen et reddi liceat, pro med., ſe congregare ac convenire, cui par P., utque utrumque aptum ſit ad θεαμ. pro perſonis, cf. 1, 6, 3., ut de πάντα, pro παντοῖα, omnis generis, varia, 1, 7, 4. m. Denique θεαμ. ἰσχ. fuerint i. q. ἀθληταὶ ſupra, certatores gymnici, notique illi luctatores, curſores, pugiles, diſci iaculatores ac ſaltu valentes, qui omnes oſtendunt ῥώμην σωμάτων ſupra, quae hic ſimpl. ἰσχὺς, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Stp. Th. aliunde, ſed ap. Sch. ἰσχ. „πάντα, P. videtur intellexiſſe de *multitudine hominum*. Ego, *quaecunque* robore corporis *pollent*“ quae conveniunt cum eiusdem ſupra in N. Leisn., cuius e Carpz. l. l. nihil profuerit ad Sb. et Bg., niſi quoad notionem in σοφὸς et σοφία p. 239. ſqq., (quae, ſupra ap. Lyſ. diſerte poſita, eſt i. q. in N. ad Iſocr. παίδευσις, et alibi ap. Noſtr. παιδεία,) et p. 47. e. Ael. V. h. 8, 7. e., ubi ad nuptias Alexandri M. ἀφίκοντο μουσουργοὶ καὶ ὑποκριταὶ οἱ μὲν κωμῳδίας, οἱ δὲ τραγῳδίας, advenerunt *muſici* et *hiſtriones* tam *comoediae*, quam *tragoediae*. Sed ſuper μοῦσα et μουσικὴ, proprie ſ. improprie, pro litterarum genere univerſo, it. de certaminibus muſicorum, auloedorum, citharoedorum rel. v. Stp. Th. Ind. Fiſch. Aeſch. et Hſ. Fab. Aeſ. it. Heſ. 2, 625. N. 4. 8. Per. ad Ael. V. h. 3, 38. p. 296. 298. it. 7, 15. p. 500. N. 3. Caſ. ad Ariſt. Eq. v. 188. Spanh. ad eiusdem Plut. v. 1164. Fabr. ad Sext. E. p. 356. N. E. Gottl. ad Plat. Ph. p. 90. c. Lipſ. ad Suet. Dom. c. 4. Heyn. ad Virg. Ge. 3, 13. et G. Th., ubi tamen nihil de certamine muſico, denique (ſimul corollarii loco ad locum ſimillimum Iſ. Ev.) ap. Dion. Caſ. p. 208. l. 53. ἐν θεάτρῳ θέαν καὶ μουσικῆς καὶ ἀγῶνος γυμνικοῦ, κἀν τῷ ἱπποδρόμῳ καὶ ἵππων ἅμιλλαν καὶ θηρίων πολλῶν καὶ παντοδαπῶν σφαγὰς ἐποίησε, Pompeius M., in N. Reim. ad Aſcon. *omnis* generis *ludis* „intellige ſcenicos et muſicos, tum gymnicos, quibus nudi athletae luctabantur, deinde gladiatorios, praeterea Circenſes, quibus denique accedunt venationes et confectiones belluarum“ e quo Dion. loco fortaſſis excuſandus Bg. explicandusque, cum modo μούσης addidit, quia et ap. Noſtr. deinceps modo fit mentio theatri, cui Dio etiam tribuit tantum duo genera certaminum, ἐν θ. θέαν καὶ μουσ. (quod Bg. μούσης) καὶ ἀγῶνος γυμν., quod Noſtri θεαμ. ἰσχ.

βασιλ. π.) De Roma ita denominata v. Spanh. de Pr. et U. N. p. 686. ſq. et 880. In Anthol. l. 1. c. 70. in epigr. Baſſi Lollii vocatur κόσμου παντὸς ἄνασσα πόλις. Ap. Dion. Perieg. v. 355. Ῥώμην — Μητέρα πασάων πολίων λ. Verbum autem βασιλὶς Ioſepho amatum de B. I. 1, 17. p. 754. et 758. Alias dr. βασίλισσα, it. βασίλεια, v. Spanh. ad Ariſt. Ran. v. 386. *Leisn.*

Cf. 1, 7, 6. m. 4, 10, 4. e. ac de Romae illo cognomine Inttp. ad

καὶ ἀθλοθέτης σὺν τοῖς λοι- Spectator autem et arbiter lu-

Virg. Aen. 1, 282. et Rut. It. 1, 47. *regina* mundi *Roma* p. 40. e. Alm. ed. 1, 194. caput *orbis* p. 55. e. 102. m., ubi Gl. Gr. L. „βασιλὶς πόλις, regina *urbs*“ p. 110. v. 79. p. 126. v. 194. *qui* dominas *arces* „Cur *dominas*? Vel quia Roma terrarum domina, — vel quia ibi *dominorum*, i. e. Imperatorum, ſedes tunc temporis; qua etiam de cauſa βασιλεύουσαν Ῥώμην — dixerunt Gr. ſcriptores“ p. 177. e. „Xiph. τὴν Ῥ. καὶ βασιλίδα καὶ ἀθάνατον ὀνομάσαντες“ Grut. Lamp. T. 2. p. 1192. i., cf. p. 802. i. 1405. e. T. 4. p. 589. m. c. 35. T. 6. P. 2. p. 800. ſqq. Fabr. ad Dion. Caſ. p. 1192. §. 18. et nuperrime Püttmanni Probab. I. Civ. l. 2. c. 21. p. 161. ſqq., ubi praeter ſummam capitis, *Roma* urbs *regia*, e Spanh. l. l. p. 161. e. „Imperatorum, βασιλέων a Gr. dictorum, exemplo Roma quoque, eorum ſedes, βασιλίδος ſ. βασιλευούσης πόλεως nomine, non ab Euſebio primum aliisque illius et proximae aetatis ſcriptoribus paſſim dicta, ſed pridem ante ab Herodiano, ac in praeclaris marmoribus“ ubi huc reſpicitur ſic ſine Gr. ac numeris, et vera cognominis ſ. potius epitheti cauſa edita; ut β. π., per formulam duorum ſubſt. pro ſubſt. et adi., ſit i. q. βασίλειος πόλις, Lat. *urbs regia* ſ. *imperatoria*, i. ubi rex ſ. imperator Rom. habitat, et hinc princeps ſ. primaria, (*die Hauptſtadt*,) quorum prius recte Vern. vet. *in der* Kaiſerlichen *Reſidenzſtadt*, et Sch. quoque „π. urbem *imperatoriam*, — β. regiam, *imperatricem* orbis *urbem*“ in hoc poſtr. e vulgari opinione tamen etiam ſimul, in qua modo tropus eſt, ut in ſuperioribus ap. Rutil., quo remoto, remanent illa noſtra adi.; tenente Stp. Th. tantum Gr. notionem „β. adiective, — βασιλίδες ἰσχάδες“ cf. de perſ. cum gen. loci Ael. V. h. it. D'Orv. Ch. p. 445. m. Thom. M. p. 144. βασιλὶς — καὶ βασίλειος πόλις, ſine exemplo in N., et Suid. 1, 422. i. Sed in ſq. adiuncto παν. Sch. „*civitatem*, habentem *celebritatem*“ ubi et Bg. deſerit P., reddens v. privum phraſi, ſed cum duplici ſubſt., fere ut Stp. Th. 4, 1584. E. „π. i. q. πανήγυριν ἄγω ſ. συντελῶ, feſtam panegyrin agito, *feſtum* ludos *ve* panegyricos *celebro*, ferior, Philo — Herodi. l. 1. εἰς — π.“ ſine Vs. alia; in quo Noſter quodam modo variat cum pr. ἱερ. ἀγ. τελ., huic phraſi ſubſtituens v. privum, cui comparaverim v. ἑορτάζειν et ἑορτὴν ἄγειν, quae ſunt illud Stp. *feriari*, cf. Exc. ad 1, 7, 3., pendentque hic etiam omnia a ſubſt. affinis notione, qua de cf. Th. Stp. et L. Ern. Heſ. 2, 851. m. πανήγυρις, — ἑορτή, cum N. „Hoſ. 2, 11. ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις“ quae et copulantur ap. Ioſeph. 2, 335. m. εἴ τις ἑορτὴ πάτριος, ἢ πανήγυρις πάνδημος ἀγομένη δι' ἔτους, *ſi* quando *patria* feſtivitas *atque* annua *celebritas* ab *omni* populo *ageretur*, Xen. Cyr. Ind. ubi Mor. „ſyn. eſt ἑορτή“ it. Bach. Z. cum G. Th. v. *panegyris*; hic quidem, ubi dr. πανηγυρίζειν urbs, i. urbis incolae, ut ſit, convenire in templa, theatra et domos, vacando a negotiis, et convivando hilariterque vivendo, non excluſis tamen hominibus, extra urbem, ruri et per Italiam rel. degentibus, qui illuc eodem conſilio convenerint.

θεατής) P. deſerit cum Bg. quoque Sch. in θ. et ἀθλ., ubi Stp. Th. etiam „iudex et arbiter in ſcenicis certaminibus“ aliunde, cf. cum inani diſcrimine in ἀγωνοθέτης Suid. 1, 37. i. Heſ. 1, 130. i. Ammon. p. 4. i. Thom. M. p. 15. Moer. p. 67., reddente Sch. in „σὺν, ſimul cum“ per duo ſyn. illis Bg. e P. De re, cum Imperatori quaedam hic partes tribuuntur in ludis Capitolinis, id ius ab exemplo Domitiani repeti poteſt, ſed et a Pontificatu maximo, quem inde ab Auguſto conſtat cum imperio

τοῖς ἱερεῦσιν, οὓς ἐκ περιόδων χρόνου ἡ τάξις καλεῖ, ὁ βασιλεὺς γίγνεται p. κατελθόντος δὴ τοῦ Κομόδου ἐπὶ

dorum una cum reliquis ſacerdotibus, quos redeunte tempo-
6. re ordo poſtulat, imperator ipſe fit. Cum itaque iviſſet Com-

p) Ms. Vi. γίνεται v. 1, 17, 23. m. ad ἐπιγιγν.

ſummo coniunctum, qui habebat curam ſacrorum, quo et ludi pertinebant. Sic Spanh. de Pr. et U. N. 2, 423., agens de Pont. maximo et Auguſtos Pontificis Max. munia ipſos obiiſſe „de Commodo aliquid notat Herodi. l. 1. c. 25., quod ad Pontificale eius munus reſpicit, eum nempe ludos Iovis Capitolini ſpectaſſe in theatro, iisque praeſediſſe σὺν τ. λ. ἱερ. *cum* reliquis *ſacerdotibus*, ſed qui ad hoc, ut addit, *ex ordine* illius *anni* tenebantur“ ut, ad Dion. Caſ. p. 14. tota Noſtri §. laudata, Valeſ. addit poſt P. Vs. „mihi ſic vertendus is locus videbatur, *cum* ſacerdotibus, *qui* tum *ſuo ordine* ad *miniſterium* obeundum *vocantur*“ ſubiungens, Pontifices ac Sacerdotes ap. Rom. per vices miniſtraſſe, ac Romae quidem, Iuliani Aug. aetate, per tres dies, ſingulos Sacerdotes functionem ſuam obiiſſe, quibus peractis ſtationem ſuam alteri tradiderint.

οὓς ἐκ περ.) Sch. in „ἐκ, *ex* periodis *temporis*“ liberius tractante Bg. ipſo formulam, reddendo per abl. conſeq., et mutando praep. cum ſubſt. in particip., ſed tenente Stp. Th. 2, 1177. B. m. „π. capitur et pro curſu in orbem facto ſ. circulari. — Ita dicuntur et *temporum* περίοδοι, — Plut. περιόδοις τισὶ χρόνων, *certis* temporum *curriculis*, Phil. καιρῶν περιόδοις, volventibus *annis*, et μακραῖς ἐνιαυτῶν π., *longis* annorum *circuitibus*, — Cic. ἐνιαυτῶν περίοδοι, annorum *converſiones*, — et Herodi. l. 1. οὓς — καλεῖ“ ſine Vs., quae fieri poteſt ad pr., *certis* temporum *curriculis*, circuitibus, *converſionibus*, quia pr. ἐκ cum ſubſt. reddi licet per abl., ut ad Phil. locum ib. agnoſcitur ratio Bg., pro quibus procedet quoque ſevera per praep. aliquam, accepta Gr. vel pro Lat. *poſt*, vel pro κατὰ, Lat. *ſecundum*, vel pro διὰ ſ. ἀνὰ, Lat. *per*, cf. Anton. 5, 13. e. 5, 32. c. κατὰ περιόδους, ſecundum *periodos*, — ſtatis *periodis*; ad quae Gat. affert p. 156. b. B. „κατὰ χρόνων ποιὰς περιόδους, per *certos* temporum *circuitus*, — κ. καιροὺς, *per* temporum *vices*, — κατά τινας π., per *quoſdam* temporum *ambitus*“ cum Lat. *ex* non habeant cum ſubſt. *periodi*, et noſtrates etiam modo *nach einem* gewiſſen *Zeitumlauf*, in quo eſt Gr. reditus in ſe et in orbem aliquis, etiam a Bg. ſpectatus, cf. Bud. C. 589. i., cuius ἐκ περιόδου e Polb. ignorat Ind. Ern., ut Stp. Th. ſq. formulam Noſtri οὓς ἡ τ. κ., ubi Bg. e P. per liberum v. Lat., quod ſit potius Gr. αἰτεῖ ſ. ἀπαιτεῖ, quae et ſunt ap. G. Th. in Bg. formula ſine explic., qui tropus (cf. 1, 1, 8. m.) h. l. ordini ac ſeriei dat quaſi vocem aliquam, ut aliquem vocet, nominet, definiat ad rem quandam obeundam, quo remoto, ſenſus eſt, qui ex ordine ac ſerie ſequuntur, ſibi ſuccedunt fiuntque iudices atque arbitri; in ſq. membro addente P. particulam *etiam*, ſed Bg. pronomen αὐτὸς, ubi perinde, capiasne Gr. v. γιγν. pro eſſe, an cum Bg., cuius Lat. ſaepe pro eſſe valet, cf. G. Th. 672, 94., tenente Stp. Th. 1, 825. E. e. rectionem quidem cum duplici nominativo, non tamen cum ſubſt., ut hic.

κατελθ.) Hoc v. Bg. accipit hic manifeſto pro ſimpl., nec peius Sch.

τὴν ἀκρόασιν τῶν ἐνδόξων ἀγωνιςῶν, καὶ αὐτοῦ μὲν προ-καθίσαντος ἐν τῇ βασιλείῳ ἕδρᾳ, πληρωθέντος δὲ τοῦ

modus ad audiendos nobiliores actores, cumque reſediſſet in imperatoria ſede, completumque eſſet theatrum, ad-

deſerto P. „quum *veniſſet* ad *auſcultationem*“ quo de ſenſu cf. Abr. Dil. Th. p. 497. m., tacentibus L. Ern. et Stp., ſuper cuius loco ex *Aeſchyl.* v. Abr. An. 1, 404. e., ut de v. pro redire ap. Bud. C. 461, 30. 525, 13. Z. ad Vig. p. 619. a. Nr. 3. cum Ind. Dem. Iſ. Ev. et Xen. Bach. Z., retinente Bg. hic P. ad δὴ, non etiam in formula ſq. ἐπ. τ. ἀκρ., ubi Sch. „*auditionem* ſcenicorum *certatorum*“ ſic recte ἀγ. limitibus quibusdam circumſcribens, ut Stp. Th. modo notionem habet“ actor ſcenicus, ludio, hiſtrio“ cuius e Dem. locum aliter edit Rs. 520, 26. cf. Heſ. 1, 80. i. ἀγωνιςαὶ, οἱ ὑποκριταὶ, cum N. „ἀγὼν enim etiam actionem fabulae in ſcena ſignificat“ quatenus eſt ibi etiam certamen aliquod, cf. tropico ſenſu ap. Long. M. 35, 2. e. p. 202. i., ſed ap. G. Th. in Bg. „*act.* — fabulae, hiſtrio, ὑποκριτὴς“ deferente Bg. gradum in adi., ſed et altius P.

καὶ αὐτοῦ) Bg. omittit, praeter μὲν, ad δὲ poſt πλ. referendum, quoque pron. e P. libere, hunc deferens cum Sch. in v. πρ. „quum *ante* ſ. *praeſediſſet* in *ſella* imperator“ ubi Stp. Th. „ante *conſideo*, Hom. Ἰλ. β′, (463.) — Herodi. l. 1. καὶ — ἕδρᾳ, de *ſedente* in imperatoria ſella Commodo“ ſic oblique referens Vs. P., ubi nec Bg. aliquid aliud, quam ſimpl. et noſtrum *ſich niederſetzen*; tenente G. Th. in Sch. viciniore „*praeſideo*, — anteriore loco ſ. etiam in aditu loci ſedere, idque vel honoris cauſa et directionis, vel etiam ad tutelam et auxilium, (cum praep.) Suet. — *cum mane* prae *aede* Iovis *Capitolini* paululum *curuli* ſella *praeſediſſet*, (at ſine praep.) Suet. — praeſedit *et* Actiacis *ludis*“ ut potuerit ſervare Bg. id Lat., cui et Gr. reſpondet in tropica notione, pro tueri praeſidendo, cf. Rs. ad Polb. p. 128. m. et Ind. Ern., adhibente Luc. 1, 610. l. 15. illud Homer., tacentibus N., ſed ad med. Stp. pertinente Suid. 3, 184. e., dum variat Noſter in ſubſt. cum 1, 8, 8. ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆςο ἐν τοῖς θεάτροις.

πληρωθ.) Quaeritur hic primo de diſtinctione, ut intelligatur, quorſum referantur μ. π. εὐκ., quae Stp. Th. 3, 386. C. e. in v. πλ. e P. non ſimul profert, trahente ea Bg. ad v. ſq. ἱδρυμ., ut iam P., qui tamen poſt μετὰ aut habuerit in ſuo, aut de ſuo addiderit copulam, veluti τε, quaſi exciderit intra τα et πα ſimiles ſyllabas; ut tamen, cum Mss. taceant, Noſter iterum cumulare potuerit participia; ubi dubites, quo loco periodi apodoſin fecerit, utrum poſt θεατρ., an poſt ἱδρυμ., ubi nos illam aliquam apodoſin cogitavimus, praefigentes inde novae §. numerum, e Bc. quidem ed., ſed alio numero, cum ibi novum quid incipiat, et quod maxime ad rem praeſentem de inſidiis patefactis pertinet, reliquis, quae praecedunt, ad ipſam rem nihil admodum facientibus, ſed magis ad ingenium ſcriptoris in pingendo atque exornando, et ad ſummum ad Ludorum Capitolinorum celebritatem. Sed in ea apodoſi, quam finxi, proprie enunciatio πρὶν — σκηνῆς eſt praemiſſa, ut alias, et verum initium eſt in ἀνὴρ — ἔφη enunciatione, quae et ipſa interiectis membris ſuſpenditur. Quibus adductus, ſervavi comma Stp. poſt θεατρ., ut rectio fieret μ. π. εὐκ. ἱδρ. τῶν τε ἐν ἀξ. ἐξ. καὶ λ., pro quibus extremis ſevera ratio ſuadebat καὶ τῶν λοιπῶν, ὡς ἐκ. δ., ſ. καὶ τῶν ἄλλων, ὡς λ.,

θεάτρου[q], μετὰ πάσης εὐκοσμίας τῶν τε ἐν ἀξιώσεσιν ἐξαιρέτοις ἕδραις[r], καὶ, ὡς

modum decore et honoratioribus in eximiis ſedibus, et ut ſingulis iniunctum fuerat,

q) In Ms. Ba. hic comma deeſt, et contra poſt εὐκ. occurrit· *Mart.* In edd. poſt θεατρ. comma erat omnibus, at poſt εὐκ. modo in Lu. cum Ox. 2., v. N.
r) Nullum comma hic in Stp. rel., ut poſt καὶ nullum ubique, ſed poſt δ... erat comma modo in B. 2. L. al. v. N.

quorum tamen nullum veſtigium eſt ap. P. et in vulgati textus vocabulis vicinis, quaſi exciderint. Senſus quidem et illa oppoſita τῶν ἐν ἀξ. tale ſupplementum requirunt, etiam, ubi ſic orationem conformes καὶ ἑκάστων, ὡς δ., cum ἕκαστοι haud dubie ſint alii, quam ſuperiores οἱ ἐν ἀξ, atque adeo videantur diſtingui ordo plebeius et ſenatorius cum equeſtri. Rem planam fecerit totius §. interpretatio haec paulo ſeverior; *progreſſo* igitur *Commodo* ad *auditionem* celebrium, *illuſtrium* actorum, *et* ipſo *quidem* praeſidente *in* imperatoria *ſede*, podio, *theatro autem* repleto, *cum* omni *decore* atque ordine *tum* honoratioribus *in* eximiis *ſedibus*, in orcheſtra et quatuordecim, *tum* reliquis, plebeiis, *ut* ſingulis *iniunctum* fuerat, *locatis*, caet. Quibus cum convenit, ſi quis per ſummam dicendi brevitatem poſt ἑκαστ. modo ſuppleat illa ἄλλοις ſ. λοιποῖς, quae ratio omnium optima, cum iſta adi. etiam poſt alia adi. ſaepe opprimantur. *Caeterum ap. G. Th. Lat. Bg. „*compleo*, — totum implere“ ſed melius Niz. per ſimpl. „impleo.“

μετὰ π. εὐκ.) Sch. in ſubſt. „decore ſedendi ſeu loco, *pro* cuiusque *dignitate*“ in extr. partim e P., ſed in pr. obſcure, pro quibus Bg. ratio eſt quidem liberior, at ſyn., quia praep. cum ſubſt. redditur per adv. (ap. G. Th. cum εὐπρεπῶς, εὐκόσμως,) ſed adi. πασ. et ipſum mutatur in adv. ex numero augendi ſ. intendendi, quod, quanquam non ita explicante G. Th., eſt i. q. Lat. *valde*, quod cum adi. ſ. adv. facit periphraſin ſuperlativi, quem tenet Gr. formula, accepto πᾶς pro ſummus; unde fit ſevere *cum* ſummo *decore*, pro quo in N. pr. dabam etiam *cum* omni *ordine*, ad noſtratium morem, *mit* ſ. *in* aller *Ordnung*, it. *in* ſ. *mit der* gröſsten *Ordn.*, cui proximum Vern. vet. *in der* ſchönſten *Ordn.*; nihil tenente G. Th., quam, cum Gr. τάξις et al., nudum abl. *ordine* 615, 17., aut cum praep., *ex* ordine l. 21. et 69. „in *ordine*, i. ſecundum ordinem, (quae formulae nec hic ineptae, ſed) *decus*, κόσμος, εὐκοσμία, — *decentia*, εὐκοσμία, — convenientia quaedam et pulcritudo, (cum uno hoc Cic.) *venuſtatem* atque *ordinem*, et, ut ita dicam, *decentiam*“ quod vitarit Bg., ut novum, prolatum tamen etiam in Gr. n. a Stp. Th. una cum *modeſtia*, e Bud. C. 1109, 52., quod ceperim, εὖ redundante iterum, pro ſimpl. κόσμος, ubi Suid. 2, 354. i. explicat, τάξις, *ordo*, non coll. ad Heſ. 2, 327., quo Lat. redditur et noſtrum partim in Ind. Z. Xen. Cyr., ſuntque nota Hom. Ἰλ. κ', 472. εὖ κατὰ κόσμον, ubi Cl. in N. argutatur, it. Ὀδ. θ', 489. λίην — κ. κ., unde ap. Heſ. 2, 171. e. κατὰ κ., — ἐν τάξει, κατὰ τὸ δέον, κατὰ τὸ καθῆκον, quod decorum, qui ordo tenetur hic certis locis ac ſedibus, per leges definitis, quibus ſedebant Romae in theatris, mox hic ſequente quadam explicatione.

τῶν — ἐξ. ἕ.) Malim ἐν ἐξ. ἕ. *Reisk.* Sic ſane Bg. quoque exprimit praep., quae poſſit per ſe excidiſſe ob pr. εν ſyllabam ſimilem; ut tamen

ἑκάστοις διετέτακτο, ἱδρυμένων, collacatis; priusquam aliquid πρίν τι λέγεσθαι ἢ πράττεσθαι 7. diceretur aut ageretur

Noſter et de induſtria omiſerit praep., ad variandum, cum iam antè addidiſſet, atque etiam Lat. opprimant eam in talibus *loci* nominibus, cf. G. Th. v. *ſedere* 366, 33. ſqq., dante Sch. in „τῶν — praeſtantium officii dignitate, — οἱ — praeſtantiſſimi, — ἀξ. ampla auctoritate praediti" ſed Stp. Th. pauperrimo tantum haec „ἀξ. i. q. ἀξίωμα, unde *οἱ ἐν ἀξιώματι*, et *οἱ ἐπ' ἀξιώσεως* iidem ſunt, videlicet optimates ſ. magiſtratus, (et p. pr. e.) ἀξίωμα, dignitas, — unde *οἱ ἐν ἀξιώματι*, ut et *οἱ ἐπ' ἀξιώσεως*, et *οἱ ἐπ' ἀξίας*, magiſtratus, qui honores gerunt, ſ. primates" ſic ſine auctore omnia, et ſine formula noſtra, nec aliquid de ellipſi participii alicuius, qua de ap. L. Boſ. p. 163. m. „κείμενος, *poſitus*, — deeſt — in *οἱ ἐν ἀξιώμασιν*, ſub. κείμενοι ſ. ὄντες, (et p. 396. m. de ὢν) — *οἱ ἐν ἀξιώμασι*, ſc. ὄντες, qui in dignitate *ſunt conſtituti*, magiſtratus" ſine exemplo, nec ſatis ſevere in Lat. illo, quod potius eſt aliud Gr. ap. Noſtr. 5, 2, 3. τῶν ἐν ἀξιώσει τινὶ — καθεστώτων, quo de v. nihil ib., ut tantum *eſſe dignitate*, ſine praep., ap. G. Th., cum Gr. utr. Stp. ſubſt., cf. Cl. Cic. „*dignitas*, — pro magiſtratu" unde et reddas, *qui ſunt* in *magiſtratu* ſ. *honore*; a quo fluxit Bg. ratio, per adi. reddentis articulum cum praep. et ſubſt., ut contra G. Th. „*honoratus*, — qui in honore et pretio eſt ap. aliquos" ſed et in magiſtratu ſ. munere publ.; ducente Bg. gradum ſuum e conſuetudine loquendi quotidiana, ſaltem non cum tenentibus G. Th. et Indd.; hic ut intelligantur Senatores et Equites Rom., cf. Suid. 1, 240. m. ἀξίωσιν, τιμὴν, dignitatem, *honorem*, Thom. M. p. 79. m. Abr. Dil. Th. p. 143. i. e. it. Ind. Ael. V. h. Sed in ἐξαιρ. Sch. plane cum Bg., ubi et ap. G. Th. Gr. n., cf. Stp. Th. Bud. C. 316, 18. Ind. Dem. (cui add. 319, 21. 1487, 26.) Iſ. Pan. M. Xen. Pol. et Cyr. Dion. Caſ. et Thuc., (ubi eſt cum accentu in ultima,) Phil. in Flacc. p. 760. B. m. Suid. 1, 763. m. Heſ. 1, 1270. m., hic pro peculiaris ac proprius, ſaltem de noſtrarium ratione, ſ. pro praecipuus, de Senatorio quidem ordine, ut ſint ſedes proxime podium ſ. arenam in orcheſtra, at de equeſtri, proxime orcheſtram, equeſtria et quatuordecim gradus.

ὡς ἑκαστ. δ) Sch. in „δ. ordine digeſtum erat" ſed Rs. ad Polb. p. 96. i. „διατάττειν uſurpavit Herodi. 1, 9. de ſedibus theatricis, πληρ. — θεάτρου μετὰ — ἐν ἀξιώσεσιν ἐξαιρ. — ἱδρ., *ut* ſuae *cuique* ſedes *ordini* diſpenſatae *et* attributae *erant*" praeter comma nullum poſt θ. et nullam correctionem, intelligens adeo ἑκάστους *ordines* illos *tres* Rom. civium, cum propter Noſtri copulas τὲ — καὶ, quas dat uni verbo ἱδρ., debeant potius a pr. τῶν ἐν ἀξ. diverſi eſſe ἕκαστοι, et, cum de ſenatorio et equeſtri ordine iam dictum in illis τῶν ἐν ἀξ., non iterum in ἑκ. iidem cogitari, ſed tantum tertius ordo plebeius, huiusque ordinis ſinguli homines, quibus ſua ſedendi loca definita; qua de re Lipſ. Op. T. 3. de amphith. p. 34. i. de popularibus et cuneis plebeiis agens „hi cunei certi certis adſignati, (cf. ſqq. p. ſq. e. 36. ſq. 38. m.) diſcrimen aliquod in ipſis popularibus, et, pro varia conditione plebis, varii adſeſſus, (p. 39. ſqq. afferens) *locarios*, — qui loca diſſignabant — ſua ordinibus" qui alias *deſignatores* dicti; a quibus quidem h. l. etiam ſingulis de plebe, ubi ſederent, definitum eſt, praeſcriptum, imperatum; quo redit et Bg., cf. 1, 6, 23. m. Stp. Th. 3, 1263. E. e. Bud. C. 897, e. L. N. T. cum Loesn. p. 194. Krb. p. 200. e. et Decr. R. p. l. p. 251. m. Ind. Thuc. Ael. V. h.

ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀνὴρ, Φιλοσό-φου φέρων σχῆμα [f], (βάκτρον	in ſcena, quidam philoſophi geſtans habitum, baculus enim

f) Quae hic ſigna ( ) ſunt, in Ms. Ba. deſiderantur, verbaque iſthaec non niſi commatibus ſunt incluſa. *Mart.* Signa parentheſis, hic neceſſaria ob γὰρ particulam aliamque conſtructionem, deſunt modo in A. cum B. 1. ac Ms. Bg.

cum Per. ad 2, 15. p. 110. N. 3., Xen. Ἀνβ. M. et Z. Cyr. et Bach. cum Heſ. 1, 969. e., noſtrum locum adhibente etiam Schw. L. N. T. p. 346. N. 1. „πλ. τ. θεάτρου μετὰ π. ἐ. λ., *repleto* theatro *ſpectatoribus*" cum rel. e P., libero etiam in ſq. ἱδρ., ubi Sch. „iuſſis ſedere in ſellis" reſpicit vim v. paſſ., cum adhibetur ſic, ut alii non violenter aliquid experiantur, ſed tantum verbis ac ſuadendo, ut, cum h. l. locabantur, non prehenſi corpore in ſedes truderentur, ſed, moniti de ſua ſede, eam occuparent, cf. Stp. Th. aliunde 1, 1092. F. „paſſ. ſedere iubeor, collocor" it. me colloco, (ſenſu med., quo de alibi,) i. conſideo. ſ. ſedeo, quo Lat. redditur quoque in N. ad Heſ. 2, 22. m. ἱδρύεται, καθέζεται, non tenente Stp. v. ſic cum nudo dat. loci, ſine pr. ἐν, nec me per Indd., ſed in Bg. ap. G. Th. cum praep. *in* et ſine ea 1012, 96. „καθίζω, — ponere, locum aſſignare cum aliis" quod per ſe rectum e notatione, nec ab h. l. alienum, tamen ut Bg. ceperit etiam pro ſimpl., quod G. Th. tenet modo cum praep., qua ſine tamen eſt ap. Virg. Aen. 8, 176. viros *locat* ipſe *ſedili*.

πρίν τι) Bg. e P. ſic particulam, pro compoſ. πρὶν ἤ, neceſſario ante inf. reddit, ut Stp. Th. aliunde, ſed Sch. in „σκ. in *ſcena* theatrali" reſpiciens alias vocabuli notiones, ut in re militari. Rurſus Bg. e P. in ἀνὴρ, per pron. τὶς, tacente Stp. et L. Ern., qui tamen v. ad Call. p. 13. b. e. cum Abr. ad Aeſch. 2, 71. i. Ind. Z. Xen. Bach. et Ael. V. h. v. e., it. Schw. L. N. T. p. 114. a. Nr. 5., ſed in N. modo per exempla, ubi Gr. eſt cum nomine aliquo proprio, (quo de genere alibi,) nec abſolute, ut hic, ubi et reddas Lat. *homo* it. *homo quidam*, cf. Stp. 1, 430. C. m. cum Ind. Fiſch. Ae. et Pal.

φιλ. φερ. σχ.) Philoſophi habitum feſtive deſcribit Luc. in Tim. haud procul a fine. *Stroth.*

Pro quo loco 1, 169. ſqq. comparaverim potius alia, ubi philoſophis vel univerſis, vel Cynicis nominatim, tribuuntur eadem, quae hic, geſtamina, ut 2, 391. i. ἕνα ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὕπερον, *pallium* quidem *habentem* ac *peram*, pro *clava* autem *piſtillum*, de Menippo Cynico 1, 364. e. ἰδοὺ ἡ πήρα μοι — καὶ τὸ βάκτρον λ. *pera* —, *baculus*, de Peregrino 3, 340. e. ἕνα Διογένους — ζηλωτὴν — l. 19. πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, *ſuſpenderat* peram *et* in *manu* fuſtis *erat*, cf. p. 347. l. 70. 372. l. 11. it. de Diogene 1, 548. l. 29. τὸ ξύλον, *clavam*, p. ſq. l. 51. ἡ πήρα, 547. i. οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, heus *tu* peram *ſuſpenſe*, exſerte *humerum*, ſed de philoſophis univerſe 1, 623. l. 47. ἕνα — καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, peram *ab* humeris *ſuſpenſum* et *clavam* in *manu* habentem *video*, it. 2, 798., ut et de diſciplina Socratica 1, 570. l. 7. πήρη —, βάκτρα, ut tamen hic maxime unum de Cynicis produci credam ob adiunctum mox ἡμιγύμνῳ, quod capio pro Luc. ſupra ὁ ἐξωμ., ut philoſophus ille, *duplici* pallio *uſus*, dextrum *humerum* nudum *atque* exertum *habuerit*, ſed *laevum* duplicato *pallii* textu *coopertum* ac *tectum*,

γὰρ ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας, ei erat in manibus ſeminu-

quod fuit Cynicorum, cf. Salm. ad Tert. de Pall. p. 255. m. 398. e. 403. i. p. ſq. i. Per. ad Ael. V. h. 9, 34. p. 628. a. e., quanquam ἐξωμὶς alias veſtis comica in univerſum, cf. Gat. Adv. Miſc. p. 229. e., ut de Cynicorum iſtis inſignibus etiam ap. Diog. L. 6, 13. e. de Antiſthene, πρῶτος ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα, — βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πήραν, in quo deinde ſecutus Diogenes ib. 6, 22. ſq. τριβ. διπλώσας πρῶτος, — πήραν τε ἐκομίσατο, ἔνθα αὐτῷ τὰ σιτία ἦν, — βακτηρίᾳ δὲ ἐπηρείσατο, cf. p. 322. N. 3., Monimus 6, 83. Menedemus 6, 102. e. ῥάβδος ἐν τῇ χειρὶ μειλίνη, virga *in* manu *fraxinea*, cf. Markl. ad Max. T. p. 664. et Cic. Qu. Tuſc. 1, 43. m. ſ. 104., etſi alioqui baculus, isque incurvus, in modum litui, etiam in ornatu hiſtrionum, cf. Carpz. P. St. p. 114. m. 117. m. ſq. cum Inttp. ad Suet. Ner. c. 24., ſed ut rem pro Cynico hic conficiat locus Alciphr. 3, 40. p. 360. θεασάμενος γὰρ ἕνα τουτωνὶ τῶν μεμηνότων, οὓς διὰ τὸ μανιῶδες πάθος, τὴν λύτταν, κύνας ἀποκαλεῖν εἰώθασιν, ὑπερέβαλε τῇ μιμήσει τῶν κακῶν τὸν ἀρχηγέτην. καὶ ἔστιν ἰδεῖν θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ἡμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ, πηρίδιον ἐξηρτημένος, καὶ ῥόπαλον, ἐξ ἀχράδος πεποιημένον, μετὰ χεῖρας ἔχων, ἀνυπόδητος, ῥυπῶν, ἄπρακτος, *cum enim vidiſſet* quendam *ex iſtis veſanis*, *quos propter rabioſum ſtatum* canes *vocare ſolent*: *ſuperavit imitandis malis ducem, et praebet ſpectaculum abominabile ac horrendum, comam ſqualidam quatiens, adſpectu truculentus*, ſeminudus *in* palliolo, *peram* exiguam *ſuſpenſam habens*, *et* clavam, *ex* piraſtro *factam*, in *manibus*, diſcalceatus, *immundus illuvie, intractabilis*; ad quae Bg. in N. „Cynicos acerbe perſtringit. Multa his ſimilia paſſim ap. Luc.“ ubi ipſum Noſtri ἡμίγυμνος, non de more noſtro intelligendum, nec cum Vern. vet. *halb entblößt*, ſ. recent. *halb nackend*, ſed, ut ſupra, *den Arm*, den *rechten* Arm, *entblößt*; quod ſufficiat; quanquam proprie ſimul intelligitur *dexter humerus* et *dextri* pectoris *colli* que *pars*, ut conſtat e Salm. l. l. et veteribus monumentis, v. c. ap. Montefalc., ſed ap. Stp. Th. ſine auctore, cf. Ind. Luc., ubi vulgari ſenſu tamen, praeter 3, 46. l. 40. de ſtatua, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ſeminudam *amictu*, ap. G. Th. cum Gr. n. ſine explic.

φερ. σχ.) Tenet Stp. Th. 1, 1327. B. hinc e P., quod Lat. *habitus* cum Gr. σχ. univerſe eſt, quidquid aliquis habet in ſe ac corpore ſuo, ſumiturque non modo de iis, quae amiciuntur atque induuntur, ut de pallio, tunica, rel., verum et de iis, quae corpori tum imponuntur, ut capiti pileus, tum ſuſpenduntur, ut pera, it. pharetra, etc., tum denique tenentur in manibus, velut baculus; quae omnia et nos cogitamus v. c. *in* einem *Schäferhabit*; cf. G. Th. e Virg. *virginis* os *habitum* que *gerens*, cui add. Iuv. 6, 267. coll. v. 255. ſqq., ap. Stp. Th. 4, 89. F. ſyn. φορεῖν cum Bg. ex Ariſt. Plut. v. 992. 884. 1060. et Hom. Ἰλ. ά, 238. ſed de v. σχ. ad Luc. 1, 11. a. N. 10. Abr. L. Ar. p. 124. ſqq. Indd. Xen. Z, Dem. Ael. V. h. cum Schw. L. N. T. et Heſ. 2, 1330. e. σχ., ἱματισμὸς, et Alciphr. 1, 34. i. p. 140. σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίδιον μετὰ χεῖρας, philoſophi *habitu* praeditus, *et* librum *in* manibus *tenens*, cum N. ſuper formula μ. χ., quam Sb. Ind. v. μ. reddit „in *manibus* ſ. *inter* manus“ unde Sch. in χ., ſimul cum *manibus*, nudo abl., e P. partim; nihil habente Stp. Th. 2, 894. E. ſqq. et ne μετὰ quidem, pro Lat. *in*, per ſimilem cauſam, et 4, 418. D. m. modo μ. χ. cum Latt. Sb. ſenſu tropico, it. p. 415. E. m. „ex Heſ. ἔχεν μ. χερσὶ, *habebat* in *manibus*“ cf. 2, 894.

ἡμιγύμνῳ τὲ αὐτῷ ἐκκρεμὴς [t] doque ipſi dependula pera,

t) ἐγχρεμ. Par. 1. et ἐγκρεμ. pat. v. N.

C. e. D. e., qui plur. ſubſt. in talibus ponitur pro ſing. plerumque, ubi quidem ſermo eſt de inſtrumento ac corpore aliquo tenui levique, ut una teneri manu queat, cf. Graev. L. Heſ. p. 35. i. v. 321. cum Ern. ad Hom. Ἰλ. φ', 568., cf. v. 565., ut diſerte uſurpantur promiſcue μ. χεῖρα et μ. χεῖρας, cf. Obſ. M. A. V. 10. p. 210. e. it. ap. Fab. Aeſ. 16, 2., ubi Hſ. gloſſema Cod. Goth. χεῖρα male praefert meliori μ. χεῖρας, cui ſyn. pr. ἐν τῇ χειρὶ, quod et ſupra habuimus e Luc., ap. quem cf. 1, 40. l. 51. ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, ubi in N. recte comparantur διὰ χειρὸς ἐχ. et μετὰ χεῖρας ἐχ., (cf. Bg. ad Alc. p. 105. e.) ut ib. 2, 365. l. 9. de Orpheo μετὰ χερσὶ ἔχων τὴν λύρην, in *manibus* habens *lyram*, cf. Hom. Ἰλ. ώ, 724. *inter* manus *tenens*, quod ibi procedit de capite mortui Hectoris, ſed de διὰ χειρὸς D'Orv. Ch. p. 123. i., qui p. 451. m. de ἐν χερσὶν ἔχειν ſ. εἶναι tropica notione agens, phyſicam non tangit, ad extremum argutatus in articulo ἐν ταῖς χερσὶν, ſed de noſtra formula Fiſch. ad Well. p. 375. e., tum de βακτρ. Stp. Th., Eur. Phoen. v. 1711. 1542., cum N., it. Eur. Troad. v. 276. Bacch. v. 363. Ion. v. 217. Herc. F. v. 108. Call. h. L. P. v. 127., praeter ſuperiora e Diog. L. et Luc., cum Ind., Suid. 1, 411. i. β., ῥάβδος, *baculus*, cum Stp. loco ex Epigr., it. 2, 221. m., pro quo caeteris proſaicis uſurpatur βακτηρία, cf. Ind. Dem. Thuc. Xen. Pol. Z., Fiſch. The. Ael. V. h. „β. *ſcipio*, quo utebantur philoſophi" ex 10, 16., ubi ſermo de Cynicis Antiſthene ac Diogene, Ariſt. Kuſt. et Heſ. 1, 680. e. β, ῥάβδος.

αὐτῷ ἐκκρ.) Sch. in „ἐκ. *ſuſpenſus* humero *peram*, pendula *de* humero *ei* pera, — π. pera *ſuſpenſus*" partim e P., ſed utrinque conſtruens adi. cum dat. perſ., ut Stp. Th. modo haec „ἐκκ. *dependens*, ſuſpenſus *de*. Herodi. l. 1. ἡμ. — πήρα, (e P.) — *pendulus* et *penſilis*" et L. Ern. tantum „pendulus; *dependens*" quibus addit Lex. Baſ. *penſilis* Stp. et „ἐκ. π. *pera*, ab *humeris* ſuſpenſa, *pendula*" ſine auctore, quem, praeter Noſtrum, non tenui, et modo adhuc ap. G. Th. „*pendulus*, ἐκκρεμὴς, quod pendet, (ſed Bg. ſine Gr. et tantum ex) Apul. *crines* cervice *dependuli*, — *penſilis*, κρεμαστὸς, quidquid pendet" at Stp. *ſuſpenſus* cum Grr. al., it. v. *dependere*; ad quorum rationem Noſter fortaſſis hic ſuum verbale finxit, quod tamen deſerit ſolennem in v. ἐκκρεμάω gen., a praep. in v. pendentem, quem non auſim hic reſtituere corrigendo ἡμιγύμνου — αὐτοῦ, quaſi confuſis iterum litteris, ſed potius rectionem cum dat. in compoſ. ab ἐκ ſuſtineam ex illo 1, 7, 9. m. ἐκλάμπειν αὐτῷ, cum libri omnes nihil mutent, ſed ἐγκρεμὴς Pat., quanquam conſtructioni cum dat. magis favens, non habeat auctoritatem, confuſis caeterum γ et κ quoque alibi. Verum et licet ſumere, abſolute ſtare hic adi. ἐκκρ., tanquam epitheton ſubſt. π., ad quod e pr. repetendum v. ἦν, ut cumulatum eſt a Noſtro pron. αὐτῷ, proferente Stp. Th. tantum „π. pera, *ſaccus*, — ap. Athen. — Crates Cynicus Demetrium Phal. ἐπεῤῥάπισε τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων" cf. Ammon. p. 112. m. πήρα, — δέρμα τι ἀρτοφόρον, λ. Thom. M. p. 699. Suid. 3, 111. m. Ariſt. Nub. v. 920. cum Schol. et Plut. v. 298., ap. G. Th. cum Gr. n. „pellis, a collo ad lumbos pendens, — *Cum* [illegible]culo *pera* que *ſenex*, Mart. — de philoſopho."

πῆρα,) εἰσδραμὼν [u], καὶ ϛὰς curriculo ingreſſus, et ſtans
ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ, τῷ τε τῆς in media ſcena, poſtquam
χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατα- nutu manus populo ſilen-
σιγάσας, „Οὐ πανηγυρίζειν 8. tium imperaſſet, *Non lu-*

u) Comma hoc erat in A. al.

εἰσδραμὼν) Sch. in hoc v. cum Bg., ſervantes e P. tantum adv. unum, cum alterum *repente* plane liberum eſſet, cf. 1, 7, 3. i., non praebentibus ſane Indd. et G. Th. ſeverum Lat. „*incurrere*, ἐπιτρέχειν“ eo ſenſu, quo hic utimur, pro celeriter aliquo ire ſ. venire; ubi tamen non incommodum, etiam quoad praep. „accurrere, προστρέχειν, ἐπιτρ., ad aliquid ſ. aliquem currere“ ſpretum fortaſſis et ipſum, quia non haberet participium praeteriti, quod Bg. aſſecutus ſuo, contra dans praeſens in ſq. ϛ., ut P., e quo Sch. magis „quum *conſtitiſſet* in *ſcena*“ prorſus non tenente Stp. Th. v. εἰσδραμεῖν ſ. εἰστρέχειν, ſed modo ſubſt. εἰσδρομὴ et ἐσδρομὴ, quod ſine auctore prolatum v. ap. Thuc., ut ap. Heſ. 1, 1455. e. ἐσδραμύλιξον, εἴσδραμε, ubi in N. et εἰσέδραμε, ut in N. T. Act. 12, 14. εἰσδραμοῦσα, quo caret L. Stock., non item rel., in Krb. „*poſtquam* intro *cucurrerat*“ agnoſcente etiam v. L. Ern. „εἰστρέχω, *incurro*“ mihi non praeterea repertum, hicque, ut in loco ſacro, ſtans abſolute, cum Noſter proprie dicere debuerit, εἰσδραμὼν εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ϛὰς ἐν μέσῃ αὐτῇ, ſ. εἰς μέσην τὴν σκ., καὶ ϛὰς ἐν αὐτῇ ſ. ἐκεῖ.

τῷ τε τῆς χ. ν.) Sch. in χ. „ν. manus *nutu* ſilentium *imperans*, cf. Actor. 21, 40. — κατασ. quum *ſilere* iuſſiſſet *populum* nutu *manus*“ cum Bg. magis, quam cum P.; ad ſacrum locum, it. ib. ad 12, 17., adhibente noſtrum Pric., (cf. Exc.) etiam Loesn. Ind. v. κατασείειν, ſed ſine Vs., it. Stp. Th. 3, 781. i., ubi tamen p. pr. cum Bg. phraſi; tenente G. Th. in ſubſt. cum Gr. n. „ſignum, quod fit capite ſ. ſuperciliis“ de *manu* adeo nihil, et me quoque modo ſubſt. Gr. v. ex Ael. V. h. et Luc., qui *nutus* hic etiam eſt in motu, ut in Gs. membris illis.

οὐ πανηγ.) Sch. ad P. „ludorum *tempus* tibi *eſt*“ modo addidit pron. dat., quo omiſſo, Bg. contra e P. ſervavit in vocativo exclamationem, cf. 1, 6, 12. i., ſupplens idem v. ἐϛὶ, ac v. παν. reddens hic una tantum phraſi pro duplici §. 4. e., tenentibus ſane Lat. *non eſt* mihi *tempus*, pro non habeo, ſed ut h. l. ſit, non habes tempus opportunum, ſ. non debes tibi tempus ſumere, non potes tibi concedere tempus, cf. G. Th. in ſubſt. 747, 71. „tempus *eſt*, ut *eamus ad forum*, i. commodum eſt“ ubi Ms. caſus alius eſt e lapſu in litteris, aut e gloſſa per comparationem, cum ap. Noſtrum ſit quoque formula καιρός ἐϛι ſine dat. pron. cum acc. et inf., relato σὲ ad v. παν., *non* eſt *tempus* nunc, *te* hic *in* celebritate *verſari*, ſ. eſſe in coetu magno ac frequentia, cui notioni univerſae, tanquam generi, ſubſint mox ſqq. duo, ſpectacula et vacatio ab opere cum laetitia; quanquam et de Bg. notione conſiſtunt ſimul θέαι καὶ ἑορταὶ, cum *ludi* etiam ſint nomen generis, quorum ſpectacula ſ. ludi theatrales ſunt ſpecies; reddente Bg. καὶ per ſyn. τὲ e P., ſed tenente Stp. Th. v. [illegible] 1, 1508. F. tantum Noſtri ſimilem locum, ubi copulatur ſubſt. ut. ſed alio ordine, ad variandum „l. 2. (2, 8, 16. e.) ἑορταῖς καὶ θέαις ἐπιδοὺς ἑαυτὸν, *feriis* et *ſpectaculis* ſ. *ludis* deditus, (ubi recte prae-

„σοὶ [x] καιρὸς, ἔφη [y], Κόμμοδε,	dos celebrandi tempus, inquit,
„νῦν, οὐδὲ θέαις καὶ ἑορταῖς	o Commode, nunc eſt, neque
„σχολάζειν. ἐπίκειται γάρ σου	9. ſpectaculis feſtisque vacandi.
„τοῖς αὐχέσι τὸ τοῦ Περεννίου	Imminet enim tuis cervicibus Per-

x) Ms. Vi. σε v. N. y) In Ms. Ba. v. ἔφη neque incluſum (), neque commatibus, neque etiam κόμοδε. *Mart.* cf. alibi.

miſerat,) ut *ſpectacula* ap. Lat. crebro pro ludis, qui ſpectantur" cf. Ind. Fiſch. Th. et Xen. Pol. Z.

ἐπίκειται λ.) Nota, pluralem αὐχ. de uno dici. Sic fere 8, 6, 18. Dicitur haec vulgo enallage numeri. Etiam Poll. 2, 136. videtur αὐχένας in plur. pro ſing. ponere. Petron. ſaepe *cervices* pro cervix c. 54. 91. et 94. et Liv. 24, 8. (e.) Cic. in Vatin. c. 2. (i.) et Suet. Claud. 30. Tὸ *cervices* olim plurale tantum, ut *fauces*, et, ut Varro notat de L. L. VII. p. 87. et IX. p. 142. ſub fin. l., Hortenſius primus dixit *cervix*, cf. Dav. ad Hirt. de b. H. c. 20. p. 760. Sic ap. Liv. 22, 12. (e.) *Hannibal* linguis *immodicus*, niſi cum Gron. malis ibi *lingua*. Sic *colla* pro collum eſt ap. Stat. 1. Silv. de equo Domitiani. Sic κόλποι pro κόλπος Luc. 16, 23. v. Voſſ. Inſt. Or. P. 2. l. 4. p. 148. Scilicet Praefecti Praetorio gladius non pro te, Commode, eſt, ſed in tuum iugulum magis tendit. Quemadmodum olim, ex ipſa lege etiam decemvirali, ius gladii atque animadverſionis in caput cuiusque civium populus Rom. ſibi in ſolidum vindicaverat, maximisque ſuis Comitiis Centuriatis reſervaverat: ſic temporibus Imperatorum poteſtas gladii in principatus proprietate, et inter ea adeo, quae principi reſervata ſunt, cenſeri coepit. Aliis vero magiſtratibus ea poteſtas non niſi Principis beneficio competere potuit. Inter hos principem locum obtinebat Praefectus Praet., qui, ut gladium Imperatoribus praeferre ſolitus, teſtante id Lampridio, ſic ipſe quoque ad munus ſuum traditione nudi gladii a Principe auctoratus, ac velut inveſtitus fuit, ut Dio oſtendit in Trai., v. Henel. Otium Wrat. c. 23. p. 186. ſq. *Leisn.*

De plur. pro ſing., praeter ſuperiora ſubinde, dum e Noſtro colligantur in unum Exc. omnia exempla eius generis et enallages, interea hic laudamus Fiſch. Prol. 6. de Vit. L. N. T., ubi p. 20. e. quoque de loco illo ſacro in κόλποις agitur, nunc manſuri in ſubſt. noſtro, cuius de Lat. v. G. Th., ubi 866, 42. monetur „diu ante Hort. ſingulari uſum eſſe Pacuv. et Lucr." ſed de Gr. ne ſemel quidem Stp. Th. attulit plur., nedum, ut moneret de uſu iſtius pro ſing., quo de nec notaram, qui aliquid diceret; ut et hic forte ſit aliquid de Latinitate, cum per Indd. Gr. modo editus ſit ſing., cf. Ammon. p. 27. Thom. M. p. 129. Heſ. 1, 632. ſine N.; tenente Stp. modo in v. ἐπικ. „*imminere*, — metaph." cum altero Noſtri loco, a Leisn. producto, ubi Bg. e P., ap. G. Th. (ut et affine *impendere*,) cum Grr. al., et ſine explic. in tropico ſenſu, h. l. i. q. prope eſſe, certe non nimis procul, ob ſqq., cf. Thom. M. p. 345. ἐπίκειμαι, ἀντὶ τοῦ πλησίον τινὸς κεῖμαι, nobis hic ſufficiente *hängen — über*, ſed me, ſine docta illa Leisn. antiquitate, (qua de cf. ad Lampr. in Comm. c. 6. e. p. 492. N. Salm. et Caſ.) intelligente gladium Perennis de ſica, qua ille Commodum interficiendum voluerit, et totam formulam, tropo remoto, pro inſidiatur tibi Perennis, tentat vitam.

„ξίφος· καὶ, εἰ μὴ φυλάξῃ 10. ennis gladius: ac niſi
„κίνδυνον [z], οὐκ ἐπαιωρούμενον, caveris periculum non impen-
„ἀλλ' ἤδη παρόντα, λήσεις dens ſed iam praeſens, te nec
„ἀπολούμενος [a]. αὐτός τε γὰρ, 11. opinantem exitium oppri-

z) Hic nullibi comma, nec in Ms. Bg. a) Ms. Ba. non diſcrepat. *Mart.* nec Mss. rel. aut edd., v. N.

inferre per gladium et ſicam; ſed Noſtro forte reſpiciente ad illam de Damocle ap. Cic. narratiunculam Qu. Tuſc. 5, 21. m. gladium, *e lacunari ſeta equina aptum, demitti iuſſit, ut* impenderet *illius* beati *cervicibus*, et ap. Hor. od. 3, 1, 17. *deſtrictus* enſis *cui* ſuper *impia* cervice *pendet*, rel., quae loca ignorat G. Th.

εἰ μὴ φυλ.) Bg. e P., niſi quod iſtius particulam *quidem*, ad membrum οὐκ ἐπαι. libere adiectam, reiecit; tenente formulam φυλ. κ. Stp. Th. aliunde 2, 207. G. m. cum Latt. etiam Bg., accepto adeo med. pro mero act. quoque, cf. 1, 8, 13. e., ſed ib. 1, 217. e. „ἐπαιωρ. – Herodi. κινδ. – παρ., per. *non* impendens, *ſed* iam *praeſ.*, i. e. ἐπηρτημένον" hinc ſine numeris, fere e Bud. C. 1173, 25., ubi tamen modo eſt ſimilis locus Syneſ., proprie ut ſit paſſ., ſicut et Stp. cum L. Ern. praemittit Lat. paſſ., cf. Suid. 1, 800. e. ἐπῃωρεῖτο, ἐκρέματο, *ſuſpenſus* erat, *pendebat*; ut ſimplex exponit Heſ. 1, 1669. m. ᾐωρεῖτο, ἐκρ., cf. Suid. 2, 65. i., ut Stp. cum Bud. non male comparat aliud illud Gr., ap. Heſ. 1, 1339. i. ἐπηρτημένην, ἐπικειμένην, ἐπικρεμαμένην, non coll. Suid. 1, 801. per eadem Gr., in Vs. *impendentem*, *imminentem*, quae ducunt ad pr. §. ἐπίκειται, pro quo hic Noſter variat, ſic, ut priori enunciationi haec ſubiiciantur per copiam et exergaſiam, ubi aptum ſit noſtratium *ſchweben – über*, aſſumendo ad participium utr. pronomine σοὶ e §. pr., ſed, propter ſq. παρ. oppoſitum, latius paulo capiendo hic v. ἐπαιωρ., quam pr. ἐπικ., pro non ita propinquum, non proximum, et toto οὐκ ἐπαιωρ. pro non procul abſens ſ. remotum, cf. 1, 13, 8.

λήσεις ἀπολ.) Scribo ἀπολόμενος. *Steph.* Exp. *incautus opprimeris.* Hic enim in P. deſideratur, ut et alibi ſaepius, interpretis fides. *Oxon.*

Sch. in „λ. te *incautum* ſ. nihil tale cogitantem, *exitium* opprimet, – ἀπόλλυμι, – fut. 2. part. ἀπολούμενος, *periturus.* Stp. legit ἀπολομ. in aor. 2. *qui periit*" ſumens Lat. illa prima, ut partim Bg. quoque, e Stp. ad m. P., cum Stp. tentaſſet, ut et Leisn., iam ad 1, 1, 1. m. lectionem vulg., ſervatam ad Luc. 2, 265. b. N. 9. e. cum Vs. „imprudens *peribis*" habente Stp. Th. tantum haec 2, 698. B. m. „Iſocr. – λήσουσιν ἡμᾶς τοσοῦτοι γενόμενοι τὸ πλῆθος, latebit *nos*, tantum *eorum* eſſe *numerum*, (tot *numero* fuiſſe *eos*, et D. e.) Plato, λήσετε διαφθαρέντες, imprudenter *peribitis*" ſed p. 1274. e. ſqq. nullibi proferente ſuum ἀπολόμενος, ſed ſub v. ἀπόλλω fut. ἀπολῶ et paſſ. „ἀπολοῦμαι, perdar, *peribo*, – frequens – fut. temporis participium ἀπολούμενος, *periturus*, (et poſt varias Vs. alias p. ſq. i.) Reperitur autem alicubi et alio modo uſurpatum, videlicet tanquam participii naturam retinens, et praeſentis temporis, non fut. (deinde F.) ἐξαπόλλυμι ſ. ἐξαπολλύω, – paſſ. ἐξαπόλλυμαι, – unde – ἐξαπολόμενος" ſed ſine auctore; ut tamen per ſe bene habeat, cf. Fiſch. ad Well. p. 270. e. ſq. „ὀλλύω, – med. part. aor. 2. οὐλομένην, (et in L. N. T. p. 789. i.) ἀπολλύω ſ. ἀπόλλυμι, – med. aor. 2. part. ἀπολόμενος, qui

„ἐνταῦθα δύναμιν ἐπί σοι [b] καὶ „χρήματα ἀθροίζει [c], οἵ τε παῖ„δες αὐτῷ [d] τὴν Ἰλλυρικὴν στρα„τιὰν [e] ἀναπείθουσιν. εἰ δὲ μὴ

met. Nam et ipſe hic copias adverſus te pecuniasque colligit, et filii eius Illyricos exercitus ſolicitant. Quodſi non praevenies:

b) Ms. Ba. ἐπὶ σοὶ cf. 1, 6, 18. m. cum A. al. c) Hoc comma erat in Bs. al. pro puncto A. et colo Stp. rel., v. N. d) αὐτοῦ Lugd., v. N. e) Ox. 2. στρατίαν pravo accentu.

periit Luc. 11, 51. „et adeo Stp. coniectura grammatice quidem recta ſit, at hic non neceſſaria, cum, ipſo Stp. l. l. ſtatuente, vulg. fut. pro praeſ. ſumatur; unde v. λανθ. copulabitur cum praeſ., ut alibi, non modo ap. Noſtr., v. 1, 1, 1. m., ſed etiam ap. alios, cf. Xen. Bach. Lyſ. Or. R. V. 5. p. 128, p. et Dem. 661, 6. λήσομεν — ποιοῦντες, cf 759. p., ap. quem tamen et cum perf. 345, 5. it. cum aor. 1. 494, p. 930, 10. et cum aor. 2. 72, 15. 203, 9., cf. Ind. Luc. cum Z. Xen. Pol., ubi et cum praeſ., ut et in Ind. Cyr., qui aor. uterque in aliis quoque v. v. pro praeſ. valet, ab ipſoque Stp. l. l. in exemplo primo γενόμενοι per praeſ. redditur, ſed et adeo, ut praeſ., uſurpatur pro fut.; unde vel ſic ad vulg. reditur, ubi ſane etiam in aliis linguis ſenſus requirit fut. tempus; quod tamen non neceſſario quaerendum in participio, cum iam adſit in v. λησ., quod v. cum particip. perſpicuitatis ergo vertetur per adv. cum fut., v. c. *inopinanter*, inopinate *peribis*, occideris, morieris, ſ. praeter expectationem ac ſubito; ut et Stp. l. l. vertebat ante exemplum alterum e Plat., cf. Suid. 2, 443. m. λήσεις, ἀγνοήσεις, ignorabis, *imprudens* aliquid *facies*, (ſ. *patieris*,) λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας, *imprudens* urbes *tuas* vaſtas — *reddes*; quanquam ibi eſt v. cum acc. perſ., ex Ariſt. Pac. v. 62., ubi v. Schol., nihil tenente G. Th., quam in v. *opinans* formulam Bg. e poëtis.

αὐτός τε) Cum hoc τὲ referatur ad ſocium in οἵ τε: melius poſt ἀθρ. ſtat comma, cum et particula γὰρ pertineat ad ſq. membrum; unde ſeries arctior ſit, ipſo ſic diſtinguente Bg., qui interiectum καὶ e P. iterum per τὲ ſyn. reddit, ut relata illa magis appareant, nec per tertium *et* obſcurentur; tacente Stp. Th. v. ἀθρ. cum pr. ἐπὶ, quae et h. l. cum dat. perſ. pro acc., ut diſerte 1, 10, 5., h. l. pro κατὰ, cf. Stp. 1, 1210. F. m. ſqq. et Heſ. 1, 1386. m. ἐπὶ σοὶ, κατὰ σοῦ, reddente Bg. e P., ſed in χρ. aliter, quam §. 2. m.

οἵ τε παιδ.) Neglectum a P. dat. pron. αὐ. cum v. ἀν. iungit Sch. „*flectere* laborant, *ſolicitant* in *partes* eius *exercitum*“ dum Bg. regit cum pr. ſubſt. π., per exquiſitam rationem, pro gen., cf. 1, 7, 6., ut variarit Noſter pro §. 3. οἱ π. αὐτοῦ, unde forte lectio ed. Lugd. fluxit; neſciente me cum Stp. Th. talem dat., qui per ſe ille commodi eſſe queat, in v. ἀναπ., quo variatur pro §. 2. c. ἀποστῆσαι, unde Bg. e P. ſequitur notionem in malam partem, ap. G. Th. „animum a fide et firmitate atque conſtantia abducere, et corrumpere adeo conari aliquem“ argutante in hoc Lat. Stp. Th. 3, 127. i., nec comparante hoc Gr. comp. cum ſimpl. πειθ., quod alibi diximus valere pro trahere in partes ſuas, quocum coniunctum eſt alterum, ut h. l., allicere ad deficiendum a Commodo; mutante Bg. etiam cum P. numerum in στρ., quo variat Noſter cum pro pr. δυν., tum pro §. 3. m. τῶν Ἰλλ. στρατευμ.

„φθάσεις[f], διαφθείρῃ.“ Ταῦτα 12. *actum de te eſt.* Haec εἰπόντος αὐτοῦ, εἴτε ὑπό τινος locuto illo, ſive forte quadam δαιμονίου τύχης ἐπειχθέντος, divinitus compulſo, ſive id

f) Ms. Ba. φθάσης v. N.

φθάσεις) Ms. φθάσῃς iterum lapſus in litteris, aut gloſſa, ut εἰ et εἰ μὴ ſtet cum coniunctivo, ut alias, deinde non cum indicat. fut., quod rectum tamen, cf. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. it. Bach., unde ſumſerit librarius ſuum pro aor. ſ. fut. coniunct., quod ſaepe pro altero fut. indicat. a librariis poſitum, cf. Fiſch. ad Well. p. 174. m. 401. e., nihil ut definiatur e P. „*niſi — praevenias*“ quod tum Ms: aor. fuerit, tum vulg. fut., cui praeſens coniunct. interdum ſubſtituimus, cf. 1, 5, 16., in vulg. etiam cum Mss. rel. manente Bg., quocum plane Sch. in ſq. v. διαφθ., ubi Stp. Th. modo 4, 141. F. e. „paſſim ap. hiſtoricos, et nominatim Thuc. *interficio*, itidemque (paſſ.) διαφθείρεσθαι, interfici, it. ſimpl. mori“ ſine loco ullo; quorum illud de act. tantum repetit L. Ern., ſed de paſſ. ea notione v. Ind. Xen. Bach. et ad Heſ. 1, 974. N. 10. Schol. Hom. „διαφθέρσει, διαφθερεῖ, ἀπολέσει“ unde paſſ. noſtrum ſit i. q. §. pr. ἀπολέσθαι, per variationem, et compoſ. i. q. ſimpl., cf. L. Ern. „φθείρομαι, pereo“ Heſ. 2, 1503. m. φθείρεται, — ἀπόλλυται, et contra Suid. 3, 616. m. φθεῖσθαι, διαφθείρεσθαι corrumpi, *perdi*, non coll. ad Heſ. 2, 1504. e. φθίσθαι, ὀλέσαι, i. e. *periiſſe*, ſ. *perire*, pro ὀλέσθαι, niſi ſic ſtatim corrigendum; pertinente Bg. phraſi vel ad variandum, vel ad adiuvandos noſtrates; unde et Vern. vet., *ſo wird* es *gewiſslich* um *dich* gethan *ſeyn*; pro quo tamen habemus, *ſo biſt* du *verlohren*; formulam Bg. non explicante G. Th. v. *actus* 219, 34., nec Intrp. ad Ter., quae i. q. P. hic *occidiſti* et §. pr. *periiſti*, quanquam copulantur in motu animi „*perimus.* Actum eſt, — *actum eſt* de *me.* Iam *morior*“ cf. Weſt. ad Ter. Ad. 3, 2, 26. Denique Bg. libere in εἰ δὲ, ubi vel εἰ modo reddiderit, vel ſimul δὲ, quia ſolent quidam pron. relativ. vertere ſimul per particulam adverſantem, v. c. *qui* per ſed is ſ. is autem, ut et *quod* per ſolam partic. talem, cf. G. Th. 55, 55. cum Hor. Turſ. p. 890. e. Nr. 30. et Schell. de ſtylo Ind. v. *quod* ante *ſi*, nominatim p. 361. i. 441. e. it. v. *qui* e p. 289. i. 312. Nr. 5. etc.

ὑπό τιν.) Sch. in „δαιμ. divina *ſorte*, τιν. *ſorte* quadam *divinitus* huc *impulſus*, ἐπ. impulſo *ſorte*“ partim e P., ut Bg., qui tamen ſuppletum ab illo adv. *huc*, pro ad id ſ. ad eam rem, non repetit, ut Stp. Th. 1, 897. e., non item 3, 1451. B. e., qui neſcit v. ἐπ. paſſ., pro impelli, ſed comparat θείην τύχην Herodoti 1, 896. i., ſed et ib. aliorum „τύχῃ θείᾳ, *ſorte* quadam *divina*, (quibus Lat. hic uſurus eram) τύχη ἐκ τοῦ θείου, — τύχη δαίμονος“ quae poſtr. ſunt ſyn. et prior gen. periphraſticus idem cum adv. Bg., qui (cum Noſter in mente habuiſſe videatur Lat. ſimul *divinum fatum*, i. deorum auctoritatem ac voluntatem, cf. 1, 5, 13. i.) ſequitur lectionem ap. Liv. 1, 4. i. vulgatam, quam deſerit Bauer. in Chr. et G. Th. cum Gr. n. 720, 76. forte „*quadam*, an *divinitus*, (ubi *forte* nihil, quam fortuito ſ. caſu, ſed cum Gr. al.) — *qui* ad *illa* arma *fato* ſumus *neſcio* quo *reip.* miſero — *compulſi*“ et in altero v. nihil, quam ſententia profanorum ſimilis 995, 53. e Cic. p. Mil. *niſi* eum *dii* immortales *in* eam *mentem* impuliſſent, *ut* rel.

εἴτε καὶ τολμήσαντος, ἵνα δόξαν ἄρηται g, πρότερον ἄγνωστος καὶ ἄσημος ὢν, εἴτε καὶ h ἐλπίσαν-	auſo homine, ut gloriam auferret, prius ignotus et obſcurus, ſive etiam ſperan-

g) Hic comma fuit in Ms. Ba. cum A. al., pro colo Stp. rel. h) Ms. Ba. εἴτε ἐλπ., v. N.

εἴτε κ. τολμ.) Bg. e P. omnia, omiſſo καὶ, pro etiam, tum addito pron. non tantum rei αὐτὸ ſ. τοῦτο, ſed etiam perſ. αὐτοῦ, quod tamen deinde iterum mutavit in ſubſt. aliud, cf. 1, 6, 21. i., ut contra Lat. *homo* et *vir* ponuntur pro pron. demonſtr., etiam Gr. ἀνὴρ et ἄνθρωπος infra; ad v. τολμ. ut ſuppleas praeterea διὰ τοῦτο, vel ſimile quid cauſale, ob ſq. ἵνα, ante quod et Lat. ſaepe omittunt *propterea*; deſerente Bg. med. vim v. αἰρ., a P. oſtenſam, ſed vicinius reddente, cf. lib. de V. med., et formulam tenente Stp. Th. tantum 1, 208. B. m. ſine auctore, et E. cum Bg., cf. 1, 5, 24. e. ad δοξ. ἀποφέρεσθαι, pro quo compoſ. variatur hic per ſimpl., cf. Suid. 1, 308. i. ἄρασθαι, ἀπενέγκασθαι, ἢ λαβεῖν, reportaſſe, *accepiſſe*, non coll. ad Heſ. 1, 512. i. et 526. i. ἄρηται, ἀπενέγκηται, non aliunde me noſcente formulam Gr., niſi ex Lat. et affinibus ſubſt. ap. Stp. e poëtis, unde ad ſq. adi. ἀγν. nihil notaram, cf. ad §. 3. i. λανθ. e Luc. cum Ind. alio loco de perſ., it. Fiſch. The. ac L. N. T., ubi Sch. deſerit P. „*incognitus*, non celebris, ἄσ. non inſignis vir“ quod poſtr. affert Stp. Th. 3, 765. E. hinc ſub „ἄσ. *obſcurus*, i. e. ignotus, ignobilis, qui inſignis et praeclarus non eſt“ e P. dans notionem, nec alium locum de perſ., cf. tamen Plut. Hſ. 7, 19. cum N. et Ind., ſed cum adiuncto ap. Abr. Dil. Th. p. 189. e. „Chryſ. οὕτως ἦν ἄσ. καὶ ἀφανὴς“ ut Ind. Fiſch. Pal. „ἀνὴρ οὐκ ἄσ., non *ignobilis*, i. nobiliſſimus et clariſſimus“ it. cum praep. ap. Eur. Herc. F. v. 849. ἀνὴρ ὅδ' οὔτ' ἄσ. οὔτ' ἐπὶ χθονὶ, οὔτ' ἐν θεοῖσιν, *vir* hic *non* eſt *obſcurus*, cf. Suic. Th. p. 545. e., ubi et „Gl. ἄσ. ignobilis. — Aliae *ignobilis*, ἄγνωστος, ἄσ.“ ſed Suid. 1, 349. e. ἄσημον, τὸ δυσγενὲς, — καὶ ἄσημος, ὁ ἀγενὴς, cum Latt. prioribus, non coll. ad Heſ. 1, 568. e. ἀσήμων, ἀφανῶν, ἀγνώστων, et 2, 808. e. οὐκ ἄσημοι, ἐπιφανεῖς, de noſtra ratione, nec per ſuperlat. et emphaſin e negativis; ut appareat, hic copulari utr. per copiam ſyn., nobis *unbekannt — unberühmt*, ap. G. Th. 523, 3. 16. „obſcuri *homines*, i. ignobiles, (et in hoc) ἄσημος, νώνυμος, incognitus, (ubi ἄγνωστος,) ignotus, (ubi ἀγνὼς, ἀγνώριστος,) vilis“

εἴτε καὶ) Ms. omiſſum καὶ, pro etiam, ut alibi, at h. l., in triplici ad ſe relata particula εἴτε — εἴτε καὶ — εἴτε καὶ, ſublato καὶ ſecundo, cum P., qui adeo, cum primum καὶ ab eodem oppreſſum habuerimus in N. pr., nudas dedit tres εἴτε, quas et plures reperi ſine καὶ, ut et binas, cf. Ind. Xen. Pol. Z., ap. Dem. 482, 19. Aeſch. Fiſch. 2, 19. i. L. N. T. Schw. et Hoog. Op. p. 366. ſqq., ubi p. 368. Nr. 7. e Dem. εἴτε — εἴτε καὶ, in ſecundo membro cum καὶ tantum, quale quid et ap. Stp. 1, 1103. A. m., non mihi reperta iterum ratione huius loci, niſi infra ap. Noſtr. ſemel, nec Ms. illa εἴτε — εἴτε καὶ — εἴτε, per ſolum καὶ in medio membro, ut tamen per ſe procedat καὶ duplex, in ſecundo ac tertio membro, quod et Mss. ſervant rel., nihil ferente G. Th. in *ſeu* et *ſive*, at Hor. Turſ. p. 1000. ſq. tantum *ſive* — ſive *etiam*, et *ſive* — *ſive* — ſive *etiam*, quae eſt forma Bg., in v. ἐλπ. tempore P. deſerentis.

τος, ἀμοιβῆς μεγαλοδώρου παρὰ τοῦ βασιλέως τεύξεσθαι [i], ἀφασία τὸν Κόμμοδον καταλαμβάνει [k]. καὶ πάντες

te, praemium ingens ab imperatore ſe conſecuturum; ſtupor Commodum occupat: 13. omnesque ut ſuſpicantes

i) Ms. Ba. τεύξεσθαι παρὰ τοῦ βασιλέως λ., ſed Ms. Vi. τεύξασθαι παρὰ τ. β., ſed poſt τεύξεσθαι edd. omnium, erat colon in Stp. al., at punctum in Bc. 2.
k) Colon hic in Stp. et al.

ἀμοιβ. μεγ.) Bg. e P. per omnia, niſi quod de ſuo explet iterum pron. ἑαυτὸν ad v. τ., reſpiciente huc, opinor, Stp. Th. 1, 391. E. in „ἀμ. compenſatio, retributio, in bonam et malam partem. — A P. ap. Herodi. redditur etiam *praemium*“ ſic modo ſine numeris, cf. Zoſ. 4, 40, 9. e. τὰς παρὰ τοῦ βασιλεύοντος ἀμοιβὰς προσεδέχετο, *ab* imperatore *praemia* quaedam *expectabat*, quo cum Lat. eſt etiam in loco ap. Suid. 1, 145. m. ἀμ. θαυμαστὴν ἐφέρετο, *praemium* admirabile *conſecutus eſt*, non coll. ad Heſ. 1, 279. i. 281. i., non tenente Stp. adi. μ. de re, pro magnus, ſed 1, 1002. A. e. ſq. de perſ. ac praeterea hoc „μεγαλόδωρον, ου, τὸ, ſplendidum *et* magnificum *munus*, v. l. ex Herodiano“ quod non eſt ap. Noſtr., ſed forte ductum ex h. l., ſumto duplici genitivo, quaſi ἀμοιβὴ μεγαλοδώρου eſſet *retributio* ſ. *praemium* magni *doni* ſ. magnae multaeque pecuniae, pro ἀμοιβὴ μεγάλου δώρου, ut tamen neutrum hoc pro ſubſt. non repererim, niſi in L. Baſ. cum Stp. Lat. et auctoritate „apud Herod.“ nec in L. Ern., ſed adi. noſtrum de perſ. ap. Luc. et Ariſt. Kuſt., comparans id adi., pro magnificus et magnus, (cui par Bg. e P.) cum μεγαλόφρων 1, 5, 2. e., quod ſimiliter a perſ. ad rem translatum ſenſu univerſo, pro μέγας; habente Stp. in v. τ. 3, 1441. F. m. et p. ſq. C. act. cum pr. παρὰ et Lat. Bg., ſed p. pr. G. i. fut. τευξ. modo cum ſyn. pr. ὑπὸ, quod cum noſtra praep. iterum v. ap. Dem. 549, 4. 813, 17. coll. l. 10. ſine Ind. et ap. Xen. Cyr. 1, 6, 10. m. p. 106. pen., cf. Z. Ind. et Heſ. 2, 376. e. ſine N., et ap. G. Th. 1171, 75. v. *conſequi* cum Gr. τυγχάνειν, ſed per aliam explic., quam hic, pro accipere et impetrare. De Ms. aor. pro fut. cum v. ἐλπ. habuimus alibi, ſed ut h. l. cum P. etiam Mss. rel. maneant in fut., et error modo in litteris inciderit; ſicut Ms. Ba. alius ordo in v. et inf. locato in medium, recurrens quoque deinceps, debetur librarii libidini ad laeviorem fortaſſis orationem, in vitato ſic hiatu, et quia etiam alias ap. Gr. et Lat. verbum et inf. non ſolet claudere agmen, ſed medius ire.

ἀφασία) Loquendi impotentia. *Oxon.* S. Emp. Hyp. 1, 20. 2, 16. *Leisn.* qui et ſub N. Ox. „O. M. V. 110.“ cf. ad Heſ. 1, 636. e., non coll. Suid. 1, 391. it. Schol. *Ariſt.* Th. v. 911. cum Biſ., ubi, P. deſerto, Bg. cum Sch. et partim e Stp. Th. 4, 53. i. „ſtupor, quo vox et ſermo intercipitur, ſ. quum quis neſcit, quid dicat. Herodi. l. 1. ἀ. — κ. haeſitat, et neſcit, quid dicat“ ubi deinde tantum loca e Noſtro, niſi illum e Plat. referas ad eandem notionem, qua de v. ad Heſ. l. l. duo alia ex Eurip., ubi cum Bg. redditur in ed. Barn. Iph. in A. v. 837. et Hel. v. 556. ἔκπληξιν — ἀφασίαν τε λ., *admirationem* et *ſtuporem*; quorum prius eſt quodammodo ſyn., ut Stp. comparat recte Hom. ἀμφασίη, quod Schol. exponit, ἀφασία, ἔκπληξις, ἀφωνία, cf. Heſ. 1, 292. i. et Suid. 1, 148. m.

ὑπώπτευον μὲν τὰ λεχθέντα, πιϛεύειν δὲ οὐ προσεποιοῦντο. κελεύει δὲ αὐτὸν συλληφθῆναι ὁ Περέννιος [1], οἷα δὲ μεμη-	quidem aliquid illa dicta accipiebant, nec tamen, quaſi crederent, prae ſe ferebant. 14. Iubet autem eum comprehendi Perennius ut furio-

1) Ms. Ba. περέννιος· οἷα δὲ μεμ., ſed punctum in A. cum B. 2. R., ut nihil in B. 1. R. cum Ms. Bg., v. N.

ὑπώπτευον) E P. totam §. hanc ſumſit Stp. Th. 2, 1391. F. m. (et nominatim) „*ea* dicta *ſuſpicabantur*" quae ſevera, ut et haec *ſuſpectabant* illa *dicta*, ſ. ſuſpecta habebant, ſ. *ſuſpecta* omnibus *erant*, tamen ſane fuerint obſcuriora; ut Bg. recte diſceſſerit; quanquam ad noſtratium ingenium valuerint potius haec, *in* dictis *illis*, ſ. *ſuper* illa *dicta* ſuſpicionem *hauriebant*, bey *dieſen Worten*; quia h. l. ὑποπτεύειν τὶ eſt, in re aliqua mali quid cogitare, ſ. de re ac ſuper re, et ſuſcipere cogitationem mali ſceleriſque cuiusdam, it. ſecundum dicta illa opinari ac cogitare tacite, ſecum, aliquid mali imminere, ſ. putare, dicta illa minari et indicare aliquid mali, ſceleris, inſidiarum, ſ. propter illa dicta cogitare, Perennem aliquid mali in Commodum moliri; quibus par illud G. Th. in v. Bg., cum Gr. n. „occulta opinione aliquid malum putare imminere" Commodo; cf. de Bg. in artic. τὰ cum particip. per pron., fere e P., 1, 8, 15., ſed in καὶ per ſyn. τὲ Bg. de ſuo iterum; ut παντ. h. l. reſtrictive, qui praeſentes erant in theatro, praeter Commodum ac Perennem, ſ. omnes reliqui, quo de ſupra, quo redit P. *caeteri*, libere addentis illud *non* de *nihilo*, i. non ſine cauſa, et μὲν cum δὲ mutantis in clariores conceſſivas *etſi — tamen*; unde Bg. partim, qui in ſqq. eundem deſerit e noſtratium plane ratione, leviter immutato ordine Gr., quaſi eſſet, οὐ πρ. δὲ πιϛ. ſ. οὐδὲ πρ. πιϛ., adhibens iterum formulam ſuam Lat., cf. §. 1. m., accepto v. πρ. pro indicare, declarare verbis ac vultu; ut pateat hic latius, quam 1, 6, 8.; qua ratione Bg. ſimul expreſſit neg. οὐ, aliis Intrp. fere peremtam cum hoc v., cf. Stp. 3, 440. i. „pro *diſſimulare*, (ut hic P.) dicunt μὴ πρ." e Bud. C. 405, 23., qui addit „dr. et οὐ πρ. (1340, 19. 43.) μὴ πρ. ſimulo *non*, h. e. diſſimulo" quo Lat., it. per *ſimulare* ſine neg., reddunt etiam Vig. p. 442. i., ad Thuc. p. 198. N. 72. 573. N. 92. cum Abr. Dil. p. 815., lib. de V. med. W. p. 37. F. p. 30. e. 443. m. „frequentiſſimum eſt hac notione in Herodiano" ſine loco, Ind. Ael. V. h. Fiſch. The. et Pal. it. Xen. Mor. Ἀγβ. cum Cyr. it. Z. et Pol. cum Bach., cum Bg. etiam, ut et Ind. Dion. Caſ. et ib. p. 993. N. ad §. 89., ſed cum neg. ſine Ind. ap. Dem. 59, 26, 104, 4. 147, 14. Thom. M. p. 753. Suid. 3, 197. i. οὐ μὴν προσεποιήθη, ἀντὶ τοῦ ἐφανέρωσεν, ἐνεδείξατο, 204. e. Heſ. 2, 1050. m. 1044. m. N. 31., ſicut in hoc v. cum inf. tota res poteſt inverti, ut neg. videatur pertinere ad inf., πρ. δὲ, οὐ πιϛ., quod noſtratibus aptiſſimum, *doch* thaten *ſie*, als *wenn* ſie *es* nicht *glaubten*, tamen et alterum habentibus, *doch* thaten *ſie* nicht, *als wenn* rel.

κελεύει) P. deſerit Bg. tum ordine ſevero, per nominativum in fine enunciationis et finitum v. in fronte, tum in ſubſtituto nomine pro pron. αὐτ., cf. §. 12.

οἷα δὲ) For. καὶ οἷα δὴ μεμ. *Steph.* Quam audaciſſimam conjecturam, ab iſto

νότα [m] καὶ ψευδῆ λέγοντα [n] ſum et vaniloquum, igni

m) μεμν. ſic ſine Iota in B. 2. R. al. n) Comma hic abfuit modo in Baſſ.

verbis Lat. datam ad m. P., ſed non ab Ing. probatam, repetiit Sch. ſine criſi in v. δὲ, praemiſſis „οἱ. δὲ, ac *pro*" e P., quem, ſicut et Stp. rem, deſerit Bg., auſus tamen copulam *que* interſerere ante alterum inf., ſublato δὲ, quaſi e ſq. ſyllaba με ortum eſſet, aut δὲ illo in δὴ cum Stp. mutato, pro *ſcilicet*, nec tamen in Vs. expreſſo; certe ut pendeat comma in Ms. Bg. poſt λεγ. a δὲ hoc eiecto, quod ille non animadvertit, pro τὲ hic ſtare, ut tamen iam oſtenderat P. ſuo *ac*, intra inf. utr. poſitum, ut rectio eſſet, ὁ δὲ Περ. κελ. αὐτὸν συλλ. καὶ, οἷα μεμ. κ. ψ. λεγ., π. παρ., quod noſtrum καὶ Herodianus cum δὲ commutavit, forte ob mox idem καὶ poſt μεμ.; unde omnia videntur plana, et poſt λεγ. comma ſublatum a nobis, ut magis appareret, δὲ cohaerere cum inf. ſecundo; ſuper οἷα hinc tacentibus Stp. Th. Bud. C. 1372, e. aliisque, ad 1, 3, 5. laudatis, ſed Sb. Ind. ex h. l. vertente „οἱ. δὴ, *veluti*" qui adeo, ut alii, δὴ non reddens, cf. ib., coniecturam Stp. ex parte amplectitur; ubi neceſſario et καὶ Stp. ſuſcipiendum ſit, ſi ſeries orationis atque conſtructionis ſibi conſtare debeat, quia alioqui alter inf. ſequitur per aſyndeton, quo hic non opus, ut nec iſto δὴ poſt οἷα, quod ſolum occurrit ſaepe, eſtque nihil, quam exquiſitum neutrum plur., pro ſing. οἷον, et utr. pro adv. aliquo, et i. q. ὥστε, ὡς, Lat. *quaſi*, et Sb. illud, et Bg., rel., cf. 1, 3, 5., quibuscum additur participio hic etiam. Tum, ſi illi poſtponitur δὴ, aut δὲ etiam: e contextu ſemper iudicandum eſt, quid iſta ſubiuncta ſibi velint. Nam ab initio quidem enunciationum, poſt punctum, δὴ erit *igitur*, et δὲ adverſ. *autem*, ſed in media oratione δὴ *ſcilicet*, at δὲ i. q. copula τὲ ſ. καὶ, ut hic. Quem quaſi canonem interpretandi qui adhibiturus eſt in legendis ſcriptoribus, is ſenſum ubique reperiet commodum. Sic ap. Herodt. 1, 61. p. 29. l. 46., ubi, poſt punctum, ab initio eſt οἱ. δὲ παίδων λ., non male vertitur *verum quum*, quia οἱ., ut Lat. *quippe*, ut, *utpote*, mutari poteſt in cauſalem *quum*, cum, *quia*, in primis, ubi ponitur cum particip., ut ib. quoque; ubi et libere Lat. *verum* praeponitur, pro ſeveris *quum vero*. Sed ib. 1, 66. p. 31. e. οἱ. δὲ non bene Vs. *ex quo*, pro *ut vero*, ſ. *ſed utpote*, et 2, 28. p. 115. l. 36., ubi eadem res, quae noſtro loco, videtur eſſe, ut οἱ. δὲ ſtet in oratione media, ſi ſumatur, καταvοέειν habere poſt ſe primo ἐούσας particip. pro inf., deinde ſimul etiam alium inf. μὴ δύνασθαι, ubi adeo recte N. Valck. δὲ tuetur contra Gron., ubi Vs. *quippe*, ſolum οἷα exprimens, ſed Vig. p. 121. ex iſto loco „οἷα δὴ — utpote *autem*" quod eſt potius οἱ. δὲ, male etiam converſum ib. 1, 189. p. 89. l. 35., at recte 3, 25. p. 206. l. 52. ſed *veluti*, ubi et οἷά τε V. L., e gloſſa, ut pro οἱ. δὲ aliis in locis potius legendum οἱ. δὴ, pro *utpote ſcilicet*, cf. D'Orv. Ch. p. 461. m., quomodo intelligo et loca Ind. Dion. H. S. T. 1. et ap. Abr. L. Ar. p. 70. e., cuius locus e Thuc. 8, 84. p. 555. l. 2. *ut* redditur, ſed prior e Xen. Cyr. in Ind. Mor. *utpote*, at in ed. Th. V. 1. p. 17. *ut*, ubi cum particip., vertendum libere *quia ſcilicet*, cf. de οἷα ſolo, ſine δὴ, Thuc. 2, 5. p. 100. l. 11. Vs. *quippe quod*, pro ſimpl. *quod*, i. quia, ſed de οἷα, pro οἷον, cf. ad Luc. 2, 59. l. 36., ad cuius locum v. Fiſch. Anacr. 4, 7. p. 12. a. e.

[illegible] λ.) Sch. ψ. „λέγειν, falſa *dicere*" deſerto P., unde, vel etiam e Stp. ad m. P., mutat Bg. participia in adi., ſine neceſſitate, ſed tamen

πυρὶ παραδοθῆναι. ὁ μὲν δὴ ἀκαίρου παῤῥησίας τοιαύτην ὑπέσχε δίκην. οἱ μέντοι περὶ

que tradi. Ille itaque intempeſtivae libertatis tales dedit poenas. Qui vero circa

in poſtr. cum vicinitate quadam in compoſitione et notatione; monente Stp. Th. aliunde 2, 768. e. recte in notionem v. μαίνεσθαι „aliquando accipi pro παραφρονεῖν, ſicut et *furere* et *inſanire* ap. Lat., et tam de dictis, quam factis, uſurpari" ut h. l. ſane eſt, non compotem eſſe mentis cogitationisque, ac neſcire, quae loquaris et agas, et proinde loqui aegri ſomnia ac res vanas; unde ſtatim ſubiicitur ψ. λ. *mendacia*, falſa *loquentem*; non proferente Stp. 4, 716. e. ψ. neutrum ſic ſine articulo, ſed cum eo tantum „τὰ ψ. λέγουσιν, ἢ τἀληθῆ" qui in ſqq. ad Ariſt. Eq. v. 64. poterat uti illis Suid. 3, 702. e. „ψευδῆ, ψευδῶς, καὶ ἐπὶ ὀνόματος, *interdum* adverbialiter *accipitur* pro *falſo*, it. *pro* nomine (adi. ſ. ſubſt. etiam) *ponitur*, *et* ſignificat *falſa* ſ. *ficta*" it. *mendacia* ſubſt., non coll. ad Heſ. 2, 1576. i., copulante Noſtro perf. μεμ. pro praeſ. cum praeſ. λεγ., cf. Suid. 2, 529. e. μέμηνε, μαίνεται, inſanit, *furit*, ubi et ſine Iota, quod Stp. Th. ſervat, ſed variat etiam alibi, cf. Luc. 1, 225. l. 3., ap. quem tamen ſaepe editur cum Iota, v. Ind. et ap. Phil. in Flacc. p. 751. F. m. τὸν μεμηνότα συλλαβὼν, *illum* inſanum *coniicere in carcerem*; in ſq. formula nihil ferente Stp. Th., nec G. Th. formulam Bg., ubi tantum in ſubſt. „*dare* ulmos *igni*, i. imponere foco" quod ſimplex et Gr. habent, v. c. Dion. H. S. T. 1. 364, 40. τὸν χάρακα π. δοὺς, caſtris *incenſis*, et 619, 2., cf. Ind. v. π., ubi factum id in rebus, ut ap. Noſtrum ſepulturae cauſa ſucceſſores dicuntur imperatorum mortuorum παραδοῦναι τὸ σωμάτιον πυρὶ 3, 15, 16. 4, 13, 16., ſed ap. Zoſ. 1, 65, 6. ὃν — συλλαβὼν — παραδέδωκε ζῶντα τῷ πυρὶ, cum artic. ſine diſcrimine, *quem* comprehenſum *vivum* igni *tradidit*, Probus imperator eum, qui cum aliis Aurelianum et Tacitum necarat; quo de ſupplicio nihil ap. Fabr. in bibliogr. ant. p. 754. ſqq., nec alibi de cauſa, utrum ſumtum de mendace ac calumniatore, an univerſe de iis, qui graviſſime peccaſſent; tacentibus totam Noſtri rem hanc Anglis ap. Heyn. H. 4, 1015. et Lampr. p. 488. ſqq.

ὁ μ. δὴ) Bg. in δὴ aliter, quam 1, 8, 14., ſed ad ſenſum, ut §. 6., deſerto P., cum 1, 4, 18. ὁ μὲν οὖν variante Noſtro, ubi Bg. μὲν reddebat, hic neglectum non ſevere, cum opponatur in ſq. οἱ μέντοι, pro οἱ δὲ aliorum locorum.

ἀκαίρου π.) Leisn. in m. Ox. „O. M. V. 5, 20." ad adi. ἀκ., ubi Sch. „*intemp.* libertatis *dicendi*" partim cum P., e quo Bg. reddit mero ſubſt., non item Stp. Th. aliunde, nobis *Freymüthigkeit*, cf. L. N. T. cum Heſ. 2, 885. e. ſine N., ap. G. Th. in Bg. 75, 5. „libertas *fandi*, παῤῥησία, — hoc ſenſu abſolute ſaepe Curt. Tac. Iuſt. — *parrheſia*, dicendi libertas, (ſine auctore, et in adi. cum Gr. n.) quod eſt opportuno contrarium" non opportunum, cf. Ind. Xen. Cyr. cum Pol. Z., libere agente P. in pron., unde Bg. iterum in formula ſq.

οἱ μέντοι) Opprimente P. formulam, accommodato nomine proprio ſtatim ad ſqq., cf. 1, 6, 22., reddit Sch. in „οἱ π. αὐτὸν, *ſectatores* eius" obſcurius, ſed profert L. N. T. Krb. p. 501. i. Nr. 13. haec „περὶ — circumſcribit perſonam ſ. nomen proprium, ut οἱ π. τὸν Κομμ. *Commodus* ap. Herodianum" ſine numeris quidem, ſed ut haud dubie huc reſpicia-

τὸν Κόμμοδον, ὅσοι τε εὐνοεῖν [o] προσεποιοῦντο, καὶ πάλαι μὲν ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι [p], (βαρὺς γὰρ καὶ

Commodum erant, quive illius ſe ſtudioſos videri volebant, cum et antea infenſo in Perennem animo eſſent, (odioſus

o) Ms. Ba. εὐνοεῖν αὐτῷ προσεπ. v. N. p) In Ms. Ba. verba βαρὺς — ὕβρει tantum commatibus includuntur. *Mart.* ut in A. cum B. I. L.

tur, cum nullibi praeterea ap. Noſtr. ita diſerte cum τὸν Κομμ. ſit οἱ περὶ, cuius vis illa exquiſita vix h. l. obtinet, in primis, quia omnia ſqq. et extrema διαβ ἐπειρ. modo de pluribus valent; ut et contra ſumit vulgari ratione L. Schw. p. 1074. e. „interdum huiusmodi locutio fautores, ſocios, comites, familiares denotat. Herodi. 1, 9, 15. οἱ — προσεπ. qui *circa* Commodum *erant*, et *quicunque* ſtudium *erga* eum *prae ſe ferebant*. Subint. ὄντες, ὑπάρχοντες, caet.“ diverſus a Bg. in ὅσ. τὲ, ubi variatur pro §. 1. καὶ ὅσ., cf. 1, 6, 2. m., ut de Bg. in τὲ 1, 4, 19. m., ſed cum Bg. etiam phraſi uſus ad v. εὐν., it. explens pron. αὐτῷ, e P. quodammodo, quod a Ms. additum eſt e gloſſa, cum non modo taceant Mss. rel., ſed nec cauſa appareat in vicinitate litterarum, quare exciderit, ductum e loco, ad ſenſum affini, §. 1. m., vel ex indole linguarum, addentium hunc dat. perſ., qui e pr. τὸν Κομμ. facile repetetur; redditurο me brevius, *quique* bene *ei* velle *ſignificabant*, latius hic, quam §. 13. e., patente v. πρ, praeterque verba ac vultum, quoque ad facta, cf. §. 1.

ἀπεχθῶς κ.) Sch. in adv. „ἀ. ἔχειν πρός τινα, *infenſum* eſſe *alicui*“ recte ſic comparans ſyn. formulam 1, 12, 11., ſubiecto noſtro loco ſine Vs., at Stp. Th. in adv. modo „ἀπ. ἔχων ſ. διακείμενος πρός τινα, qui odit, exoſus, *peroſus*“ quod poſtr. hic eſt P. liberius, pro ſeverioribus illis Sch., quia v. διακ. cum adv. tractatur, ut v. ἐχ., per v. ſubſt. et affine adi., eſſe inimicum erga aliquem ſ. alicui, i. odiſſe aliquem, et privum v. ἀπέχθεσθαι, cf. L. Ern. Suid. 1, 259. i. ἀπεχθὴς, ἐχθρὸς, et ἀπεχθησόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς γενησόμενος, non coll. ad Hei. 1, 447. i., ſed totam formulam Noſtri ap. Dion. H. S. T. 1., ubi et altera Stp. ἀ. ἐχ. πρὸς λ., pro qua Dem. ἀ. ἔχειν τινὶ, Lat. ut liceat ſevere reddere, *infenſe*, *inimice*, inimiciter *adverſus* Perennem *animati*, cf. in hoc poſtr. particip. cum Gr. n. G. Th. „*hoſtili* animo *adverſus* — principem *animatus*, Ulpian. — *male* animatus *erga* principem *exercitus*, Suet.“ ubi ſimilis illi Bg. abl. ſubſt. cum adi., par iſle per ſe adv., pro quo et per v. ſubſt. efferas, eſſe infenſo animo.

βαρὺς κ.) Dio tamen 72, 10. laudat, quod fuerit continentiſſimus, et totum Commodo imperium praeſtiterit, niſi quod Paterno fuerit caedis cauſa. *Leisn.*

De re ac diſſenſu cf. 1, 8, 2. e. ſq.: ſed Sch. in „ἀφ. *intolerandus* ſuperbia“ ut Stp. Th. 1, 722. C. m. modo „β. etiam *gravis*, i. e. moleſtus, odioſus, ut Herodi. 7.“ quod adi. alibi ap. Noſtr. eſt cum ἐπαχθὴς et ἀπεχθὴς, ut pro pr. formula ἀπ. διακ. quodammodo hic varietur, cf. β. cum adiuncto etiam ap. Luc. 1, 697. l. 83. βαρὺς αἰτῶν σὺ καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς, *ſi petas*, gravis *videris* ac *moleſtus*, ſed abſolute ap. Dem. Ind. „β. homo protervia, inſolentia, importunitate, arrogantia *gravis*“ quae tamen adiuncta non inſunt per ſe in Gr. adi., cum hic diſerte addantur, ſed ap. G. Th. „*gravis*, βαρὺς, ἐπαχθὴς, (in ſqq. modo pro mo-

ἀφόρητος ἦν ὑπεροψία καὶ ὕβρει,) τότε q καιρὸν εὔκαιρον ἔχοντες, διαβάλλειν ἐπειρῶν-	enim et intolerabilis erat ſuperbia et contumelia,) tunc occaſionem opportunam nacti, cri-

q) Unae Ing. τότε δὲ καιρ. v. N.

leſtus, aut aliter, nec pro odioſus, quae tamen notio cum illa eſt coniuncta, at cum Gr. al.) *moleſtus*, — *odioſum* et *moleſtum eſt*, — omnis *arrogantia* odioſa *eſt*, tum *illa* ingenii *atque* eloquentiae *moleſtiſſima*, (ubi componuntur, ut ſyn., it. cum Grr. al.) *odioſus*, — qui moleſtus eſt, (557, 34. 40.) nihil *odioſius*, nihil *moleſtius*, — *alterum* eſt *gravius* et *odioſius*" unde ſervaſſem Lat. ſeverius alterutrum; tenente Stp. ἀφ. cum Lat. Bg. de re tantum, cf. Ind. Luc. et Dion. H. S. T. 1., ſed de perſ. abſolute Ael. V. h., cum dat. perſ. Zoſ. 1, 6, 3. e. 1, 13, 6. 1, 20, 5., et ſimul cum adiuncto ſyn. ἀνεκτὸς Plut. de diſcr. ad §. 382. ſine Ind. Krg., (pro quo Dem. ſine Ind. 578, 17. οὐ γάρ ἐςι φορητὸς ἄνθρωπος,) ſed cum dat. rei ſ. modi, ut hic, Thuc. 312, 40., cf. Suid. 1, 397. m., non coll. ad Heſ. 1, 646. e., ſed ap. G. Th. in Bg. de perſ. quidem, at non cum abl. aliquo rei, ut nec in „*intolerandus*, ἀφόρητος, i. q intolerabilis" ſed cum tali abl. forte Ind. Tac. v. *intolerantior*; Noſtro amante adi. cum hoc caſu, adiuvando illo per pr. ἐπὶ, cf. 1, 2, 3. e. λαμπρ., ut de ſubſt. ὑπ., hic in malam partem, ap. Stp. Th. ſub Lat. Bg. „idem cum ὑπερηφανία. Herodi. l. 1. β. — ὕβ." e P., cf. Heſ. 2, 1462. e. ſine N., Dem. 577, 17. cum adiuncto ſyn. ὑπερηφανίας, ut cum aliis Luc. 1, 366. l. 68. 473. l. 81., cf. p. 63. i. et 61. l. 86., ſed cum praep. ap. Suid. 3, 545. e., ut bonam in partem Ind. Dion. H. S. T. 1., ponente Noſtro cum hoc quoque per copiam ſyn. alterum ὕβ., ubi Stp. Th. 3, 1713. G. i. „β. γ. κ. ἀφ. ἦν ὑπεροψία καὶ ὕβρις, ſuperbia *eius* et *contumelia* erat *intoleranda*" memoriter.

τότε) For. τότε δὲ καιρ., ut haec reſpondeant illis καὶ πάλαι μὲν ἀπεχθ. *Steph.* Ea aemulationis aulicae ars et conſuetudo eſt, ut cupide arripiant occaſiones premendi alter alterum, qui ſibi ſemper mutuo imminent. Etiam cum abeſt faſtus et ſuperbia, quae Perennem exoſum reddidit, ipſa dignitatis aemulatio infeſtos affectus ciet. Eundem ludum luſit, accommodato plane ad hunc hiſtorici locum exemplo, Craterus adverſus Philotam ap. Curt. 6, 8, (2.) *Erat* (is) *Philotae ob aemulationem dignitatis adverſus.* Ergo, cum audiret, reum agi Philotam criminis maieſtatis, ſuſpectumque contumaciae iam pridem regi fuiſſe, ſciret, *non aliam premendi inimici occaſionem aptiorem futuram ratus, odio ſuo pietatis praeferens ſpeciem*, (§. 4.) aſperrime in eum ſententiam dixit (§. 5. ſqq.) *Boecl.*

Properanter nimis et hic recipientibus Ing. coniecturam Stp., haud dubie iterum ductam e P. „*nacti* que *opportunum tempus*" ubi copula compareret, recte non obſecutus Bg., ut ſeriem orationis adiuvaret, non modo reſolvit ſuperius particip. διακειμ. cum Stp. ad m. P., ſed quoque καὶ illud ante πάλαι recte intellexit pro *etiam*, a Stp. ibi neglectum, et denique μὲν cum eodem ib. oppreſſit, innuens ita, opinor, μὲν poſitum eſſe abſolute, nec δὲ ſequente, ut Lat. *quidem*, in primis poſt adv. temporis, quale hic πάλαι, poſt quod eſt iterum μὲν 2, 1, 16., ut adeo non opus ſit illo Stp. δὲ, quanquam id per ſe hic ob ſimiles litteras in τότε

τα. ἐχρῆν τε ἅμα [r] τὸν Κόμμοδον τὴν ἐπιβουλὴν ἐκφυγεῖν, καὶ τὸν Περέννιον σὺν τοῖς παισὶ [ſ] διολέσθαι κακῶς.

16. minari conabantur: oportebatque ſimul Commodum inſidias effugere, et Perennem cum filiis male perire.

r) Ms. Ba. et Vi. ἐχρῆν τε ἄρα τὸν K., ſed Ing. ἐχρῆν δὲ ἅμα λ., v. N.
ſ) Ms. Vi. παισὶν διολέσαι κακ. v. N.

potuerit excidere. Sed ad Noſtri ſeriem perſpiciendam proderit inſuper animadvertere non tantum plura iterum particip. hic, ſine copula iuncta, verum etiam poſterius particip. ac membrum τότε — ἐχ. exquiſite interiectum orationi mediae, cum proprie debuerit ſtare poſt ἐπειρ. et in fine §. atque enunciationis, intelligendum illud cum pr. διακειμ. eadem in notione cauſae, ſimilique reſolvendum cauſali, cum ſ. quia; retinente v. ἐχ. vim ſuam, quod Bg. e P. ad ſenſum convertit cum Stp. ad m. P., qui in Th. formulam ἐχ. καιρ. modo affert 2, 10. E. e Thuc. ſenſu alio, ubi 1, 42. p. 32. l. 11. de re; ut Lat. formula Bg. potius eſt alia Gr., etſi ſyn., κ. εὑρεῖν, qua de infra; ſupplente pron. αὐτὸν ad v. διαβ. P., non item Bg. aut Ms., cf. §. huius initio.

ἐχρῆν λ.) Malim ἐχ. δὲ ἅμα λ. *Steph.* iterum e P., ubi et Mss. ἄρα comparet, ſed quoque res alia „*ſed* ſcilicet *ita* futurum *erat*, ut *et* Commodus *inſidias evitaret*, et *Perennius* etc.“ e quibus legas ἐχρῆν δὲ ἄρα ἅμα τὸν K. λ., cum illa duo *et* — *et* clare referant Gr. ἅμα — καὶ, ſed ob ἅμα facile exciderit ſimile ἄρα, quod ap. Noſtr. eſt poſt δὲ cum alibi, tum in ſimilibus locis formulisque 1, 16, 1. ἔδει δὲ ἄρα ποτὲ κἀκεῖνον παύσασθαι μεμηνότα, καὶ λ. et 5, 3, 1. ἐχρῆν δὲ ἄρα Μακρῖνον — ἅμα τῷ βίῳ καὶ τὴν ἀρχὴν καταλῦσαι, quorum in primo καὶ — καὶ reſpondet noſtro ἅμα — καὶ, a Bg. redditum, ut ſyn. τὲ — καὶ 1, 8, 10. e. Sed τὲ ac δὲ ſaepe confuſa; ut tamen τὲ pro δὲ valere poſſit, cf. 1, 6, 3. e., aut etiam ſua vi, et P. verſatus eſſe libere, cum et Bg. toleret vulg. Sed Mss. ἄρα conſiſtit cum utr. τὲ ſ. δὲ, pro P. *ſcilicet*, cf. Exc. ad 1, 2, 8. Stp. Th. 1, 508. E. m., e Bud. C. 1275, 27. Vig. p. 473. Nr. 3. ſq., ad Dev. p. 69. N. 1. cum Hoog. Op. p. 113. Nr. 10. ſq., ac poſt δὲ ap. Xen. Cyr. 1, 3, 8. i., ubi Z. Ind. redditur etiam *haud dubie* et *ſane*, quae h. l. etiam procedunt; reddente Sch. in ἅμα cum Bg. Sed ἐχρῆν, ut et ſyn. ἔδει, pertinet ad Noſtri placitum de fato, cf. Stp. 4, 620. e. „ſed et hoc ſciendum eſt, ἐχρῆν ſ. χρῆν interdum poni pro *fatale erat*“ ſine auctoritate, ad Dion. Caſ. p. 392. l. 93., ubi ad ἔδει γὰρ, (quo et Noſter utitur 4, 12, 5.,) prolatum ex App. χρῆν γὰρ, ſed ſuper ἔδει iſto ſenſu nihil ap. Stp., nec quid ap. G. Th. in v. *decet*, oportet, *fatum*; ut tamen compares Liv. 1, 4. i. debebatur *fatis*, cf. ap. Dem. ſine Ind. ἐχρ. 162, 25. 234, 21. 246, 1. 248, 2. 22. ſq. 292, 1., ſed altera forma χρῆν 293, 10. 16. 326, 5. 602, 4., Bg. deferente P. in v. ἐκφ. tempore, ſed totam formulam neſciente Stp. it. G. Th., ut Noſter ſcripſerit modo ad analogiam et nominatim ad Lat. Ind. Corn. N. *effugere* inſidiantes *ſibi*.

σὺν τοῖς παισὶ λ.) Ms. ν ἐφελκ. ante conſonam iam adfuit, ſed praeterea confuſae finitiones σαι et σθαι aderunt infra, cf. §. 11. e. v. δι. ad Heſ., P. deferente etiam Sch. in δ. „med. interire, κακ. male *interire*“ quod Lat., ut et Bg., eſt e conſequenti, cum ſit proprie paſſ., ut redditur aliunde a Stp. Th. *interimi*, it. vicinius *diſperire* ac *diſperdi*, ubi modo in adv.

ἦλθον γὰρ μετ' οὐ πολὺ στρατιῶταί τινες [t] λαθόντες τὸν τοῦ Περεννίου παῖδα [u], καὶ νομίσματα ἐκόμισαν, ἐκτετυπω-

17. Venerunt enim non multo poſt milites quidam clam Perennis filio, ac numos attulerunt, expreſſam haben-

t) Comma hic fuit in B. 2. al. u) Hic colon in Ms. Ba., ut punctum in B. 1. L. et B. 2. R.

κ. habet cum eo affinia *ἀπολέσθαι* et *ἀπολέσαι*, e Dem., (ignorante Ind., ut et haec 87, ult. 99, 24. 315, 24. 580, 9. 883, ult.) ſed ut non explicuerit, quid cum adv. id ſignificaret, at G. Th. 190, 8. *male* — „*mori* Plin. ep. 3, 16, (11.) i. difficulter, (ſed ſine explic. l. 57.) male *perdere*, *κακῶς ἀπολέσαι*“ it. in v. Bg. e Stp. ad m. P. 789, 100., comparante me dicta ſuper *κακῶς θανεῖν* a Cup. Obſ. 1, 8. p. 5. ſqq. et ſuper *peſſima morte* ab Ern. ad Tac. An. 2, 71. m. N. 4.. ut *male perimi* ſ. *perire*, de perſ. ac morte dictum, ſit mori non naturali modo, ſed violento ac turpi, nec placide, ſed acerba ratione, nec cum honore, ſed turpiter ac foede, cum dedecore, nobis *ſchimpflich*, ſchmählich *umkommen*, in primis de perſ. magni loci, ut hic, per gladium, laqueum, crucem, rel., ſicut Perennis pater traditur violenter necatus, noctu capite ei abſciſſo, §. 19., ſed et filius §. 23. per aliquos occiſus, cf. v. δ. de re ap. Thuc. et Heſ. 1, 999. m. ſine N., reddente Bg. compoſ. per ſimpl., ſed G. Th. „*diſpereo*, *διαπόλλυμι*, ita perire, ut res diſſipetur in partes, (e notatione, ſed deinde i. q. ſimpl.) perire, — *male partum* male *diſperit*, Plaut. (ſine explic., etiam in N., ubi adv. eſt i. q. malo inhoneſtoque modo, contra leges ethicas, cf. Abram. ad Cic. Or. Phil. 2, 27. i.) *diſperii*, i. q. perii, ſ. actum eſt de me, ſ. interii, (quae proſunt ad §. 11. e.) *depereo*, *ἀπόλλυμαι*, *παραπόλλυμαι*, valde perire, (ſed mox per ſimpl.) deperierunt *naves*, i. perierunt, — pro mori Cic.“ cf. Niz., ut alterutri v. hic fuiſſet locus.

μετ' οὐ π.) Bg. e P. fere, tacentibus de hac formula Stp. Th. L. Ern. et N. T. Fiſch., non item Schw. p. 900. a. i. 1135. b. e. „paulo *poſt*“ et Krb. p. 541. i. „*μ. ὀ. π.* ſc. *μέρος τοῦ χρόνου*, non *adeo* multo *poſt*“ cum poſſit et alia ſtatui ellipſis, cf. 1, 8, 10. e. et ad L. Boſ. p. 84. m. *διὰ πολὺ* e Schol. Thuc. „*διάστημα χρόνου δηλονότι*“ ut pro noſtro eſt ap. Dem. ſine Ind. 133, 27. *μ. οὐ πολὺν χρόνον*, etiam ap. Ael. V. h. Ind. v. *μ.*, ubi noſtrum redditur cum Bg., ſed Fiſch. Pal. v. *μ.* „*χρόνον*, non *ita* multo *poſt*“ addita particula *ita*, ut a Krb. ante *adeo*, pro Lat. *admodum* ſ. *valde*, noſtroque, *ſehr*, eben, *gar*, cf. 1, 3, 8. m. ad *πολλοῦ*, Ind. Corn. N. et Hor. Turſ. p. 459. m., ſed ap. G. Th. „*multo*, *πολλῷ*, *πολὺ*“ cum formula Bg., ſed ſine animadverſione, etiam in Corn. N. Ind., ubi et Gr. ordine, *poſt* non *multo*, ut ap. G. Th. in praep. e. *poſt* haud *multo*, fere ut hic P.; tenentibus noſtratibus plenum, *nach* nicht *vieler*, langer *Zeit*, (cf. 1, 6, 24. ſyn. *οὐ πολλῷ χρόνῳ*, pro quo variatur hic,) ſed et ellipticum quid, uſurpatum a Vern. rec., *nicht* lange *darauf*, ſcil. *Zeit* ſ. *Zeiten*. Pro Sch. „eo *inſcio*“ Bg. e P., cf. ad §. 3., quo in λ. cum acc. perſ. manet eadem vertendi ratio per adv. ſ. praep. illam Bg., quae quoniam a ſuo verbo, hic ἦλθ., non ſolent divelli commate: melius poſt *τιν.* comma omittitur.

νομ. ἐκομ.) Bg. e P., at Stp. Th. in v. *νομ.* hinc ſine Vs., (cf. Z. Xen.

μένα [x] τὴν ἐκείνου εἰκόνα. tes illius imaginem: cum
λαθόντες δὲ [y], καίτοι [z] ἔπαρ- 18. que fefelliſſent, quan-

x) Ms. Ba. etiam ſic habet. *Mart.* etiam tacite Mss. rel., cum edd. v. N. y) Hoc comma erat in B. 2. L. al. z) καί τοι diviſum in A. 1. al., quo de non amplius monetur.

Cyr. et Pol.) ſed 2, 319. G. in v. κομ. non memor huius loci, ubi ponitur abſolute, pro portare ſ. ferre ſecum, in marſupio et manibus, cum demum §. ſequente exprimatur caſus perſ. tertius, cui attulerint, cf. L. N. T. Ind. Xen. Cyr. et Dem., ſed ſine Ind. Ael. V. h. 2, 7. p. 82. m. 3, 20. p. 285.

ἐκτετυπωμ.) Vel ἐντετ. *Steph.* nihil tamen novans in Th. v. νομ. in N. pr., ſed plane tacens in εἰκ. et v. „ἐκτυπόω, — exprimo, effingo, (quod ne tenet quidem in paſſ., ſed affine) ἐντυπόω, *imprimo*, ut ἐντετύπωται οὐλὴν τῷ μηρῷ, femori *cicatricem* habet *impreſſam*“ ſed Sb. Ind. hinc „ἐκτ. pro ἐντετ.“ de more, dubitans de lect. vulg., aut explicans eandem, mihi ut repertum ſit v. noſtrum, praeter Poll. 9, 131., in act. ap. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. 2. et Dion. Caſ., ubi et alterum ἐντ., et inter alia hoc, τὸ νόμισμα, — ὅσον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐντετυπωμένην εἶχε, (quae eſt illa formula Bg. ac Stp., in v. paſſ. cum acc. rei, per auxiliare v. *habere* et participii caſum accommodatum ad caſum adiuncti ſubſt.) ſed ap. Suid. modo ἐκτυποῖ, ἐξομοιοῖ, ut Heſ. tantum ἐντ. 1, 1264. e ſq., unde per ſe rectum ſit utr., et vulg. non tentandum ſine Cod., cum et Lat. Bg. de imagine uſurpetur, frequentiusque altero v. *imprimere*, cf. G. Th., et conſtructio ſtabiliri queat ex eodem altero, aſſumta praep. quadam, v. c. κατὰ ſ. διὰ, ut dicatur *quid* impreſſum *per* rem aliquam, ſ. re aliqua, (Virg. A. 5, 536. *craterem* impreſſum *ſignis*,) ſ. a re aliqua, cum ei eſt impreſſum aliquid, ſ. aliquid impreſſum habet, atque adeo *numus* impreſſus *alicuius imaginem*, pro numus, cui impreſſa eſt imago, ſed *numus* expreſſus *alicuius imaginem*, pro quoad ſ. ſecundum imaginem, quod tamen erit i. q. in quo eſt expreſſa imago, et redibit deinde ad prius, cui impreſſa eſt imago; pro quibus ſane Lat. dicitur potius *numus* alicuius *imagine* eſſe *ſignatus* ſ. percuſſus, quod poſtr. hic P. habet, cf. G. Th., praeter v. *moneta* Nr. 3. ſq., in iſtis v.; tenente Sch. in „εἰκ. imaginem *in* nummis *impreſſam*“ ubi G. Th. nihil, ſed in v. *mon.* l. l. „typus ſ. forma, numis impreſſa, — *denarii* duo — *una* moneta *impreſſi*“ i. in materia ſ. maſſa, rudi adhuc et vacua, a typo ſ. exemplo preſſi percuſſique. Tum pron. ἐκείνου haud dubie refertur ad proximum τὸν τοῦ Περ. παῖδα, etſi nihil aliunde habeo in rem ipſam ac numos, a Perennis filio percuſſos ſua imagine.

λαθόντες) Cum in Ms. Bg. tantum reperiſſemus „*cum* que *patefeciſſent* rel.“ ubi poſt *que* caetera ſcriba omiſerit: explevimus interpretationem, et, quia Bg. reſolverat participium, tenuimus eandem rationem, λαθ., cum acc. perſ. iterum, interpretati per Lat., quod ſimiliter cum Gr. ponitur, pro latere, et cum acc. tali etiam, ubi *aliquis* dicitur *fallere* ſ. latere *aliquem*, cum facit aliquid inſcio et clam aliquo; ut ſenſus ſit, cum id feciſſent inſcio Perenni et clam ipſo, cum veniſſent ab exercitu, in urbem, in aulam, ad Commodum, clam Perenni patre, ita, ut nihil ſentiret eius rei; quo et redit, ſi quis, ut Bg. ipſe alibi, adhibeat ἓν διὰ δυοῖν in participiis, per copulam iunctis, λαθ. καὶ — δειξ., ubi, καὶ

χον ὄντα [a], τὸν Πεϱέννιον, καὶ δείξαντες τῷ Κομμόδῳ τὰ νομίσματα, διδάξαντές τε [b] τῆς

quam Praefectus erat, Perennem, et oſtendiſſent Commodo eos numos, ac patefe-

a) Hic nullibi comma erat, v. N. b) Mss. tres δείξαντές τε λ. v. N., ſed B. I. R. διδάξαι τά τε τῆς λ. mendoſe.

copula omiſſa, e particip. λ. fiet adv. λανθανόντως — δείξαντες λ., per Lat. *clam* exprimendum hic, quia hoc regit caſum aliquem, qui hic cum λ. adeſt; unde habeas, *clam* vero, *quanquam* Praefectus *erat*, Perenni *patre* cum *oſtendiſſent* Commodo *numos* eos, *ac* patefeciſſent *inſidias*, ſ. *cum* vero, *quanquam* Pr. *erat*, clam *Per.* patre *oſtendiſſent* rel., ſ. *cum*que, *quanquam* Pr. *erat*, clam *Per.* patre *oſtendiſſent* rel., de ratione Bg., ſumentis iterum δὲ pro τὲ e P. „*eos* que *ignaro* etiam *Perennio*“ a quo libere additum *etiam*; niſi quis putet, eum habuiſſe ſimul in ſuo Cod. καὶ, quod ante ſimile καίτοι exciderit, cum Noſter interdum per δὲ καὶ pergat, quanquam et per ſolum δὲ, cf. 1, 3, 13., monſtrante P. praeterea bene ordinem ſeverum, λαθ. δὲ τὸν Πεϱ., καίτοι ἐπ. ὄντα, quem mutarit Noſter ob laevitatem, vel novitatis ſtudio; unde et omiſerit pron. αὐτὸν, quod ad τὸν Πεϱ. requirebatur ob pr. aliam in ἐκείνου perſonam, ut eſſet *ipſum Perennem*; quo et P. illa particula pertineat, ſumta pro etiam adeo, cui par eſt interdum illud noſtrum pron. *ipſum*; ut P. libere addiderit; quanquam multo dilucidius erat, ſi Noſter dediſſet τὸν Πεϱ. τὸν πατέϱα, quod ſupra ſupplebam. Tum Sch. „καίτοι — cum particip. „quo monet bene de rectione, tacentibus Stp. Th. Bud. C. et Hoog. Op., ubi tamen de καίτοι γὲ p. 614. Nr. 16. hoc uſu, ſicut de noſtro ap. Dev. p. 186. i., qualem rectionem habent et Lat. conceſſivae, in quibus deinde reſolvitur participium in v. finiti temporis. Sed Stp. 1, 562. D. m. „ponitur etiam interdum ἔπαϱχ. ſine adiunctione; et ſic utitur Herodianus quoque, ubi P. interpr. *Praefectum*“ ſine loco, cf. 1, 8, 2. m., ubi et dictum, quanta ap. imperatorem eſſet Praefecti Praet. auctoritas et familiaritas, ut iſti ſemper adeſſet, ac velut a latere, ut nihil ſine eo fieret, ac nemo ad ipſum veniret, aut quid referret, niſi conſcio et volente Praefecto illo; quod et ex h. l. firmatur, ubi Noſtri hoc, *quanquam* Pr. *erat*, valet i. q. tam familiaris, tam praeſens et vicinus vigilque, ut omnia per eum fierent, et ad principem venirent. Nihilo ſecius milites iſti, quomodo adirent ipſum imperatorem, repererunt, haud dubie per inimicos Perennis, quos Noſter ſic recte atque utiliter §. 15. praemiſerat, qui fuerint circa Commodum, abſente interdum Perenni, tanquam ad veſperam et noctem, ubi domum ille abiiſſet ſuam, cum ipſi in aula perpetuo degerent, etiam noctu, cf. 1, 6, 2. Denique Sch. in „δειξ. quum *oſtendiſſent*“ fere nobiscum, quibus in reddendo artic. per pron. praeiverat P., ignorante Stp. v. δεικν. cum dat. perſ., cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

διδάξ.) Perperam in Cod. ſcriptum eſt δείξαντες. *Stroth.* Recte, ſed ut neſcias, ſitne vitium e pr. v. repetito, quod adhuc in memoria recenti fuerit, cf. 4, 1, 7. m., an gloſſa, quaſi quis in marg. voluerit ſenſum docere ac comparare cum pr. v., quia ſane διδάσκειν hic ſumitur improprie, ut Lat. *docere*, et pro δεικν. „oſtendere, i. e. declarare, manifeſtum facere“ ap. Stp. Th., qui in v. διδ. tacet de hac notione cum L.

ἐπιβουλῆς τὰ λανθάνοντα [c], | ciſſent inſidias latentes, ipſi
αὐτοὶ μὲν ἔτυχον μεγάλων | quidem conſecuti ſunt magna
δωρεῶν. ἀγνοοῦντος δὲ ταῦτα | 19. munera, ignoranti autem

c) Ms. Ba. τὰ λανθ. τῆς ἐπ. v. N.

Ern., cf. (praeter alia Ind. R. Or. V. 4. Dem. Ael. V. h. Xen. Bach. et Cyr. Z. Gs. Chr. Long. Mor. Fiſch. Aeſch. cum Pal., Iſ. Ev., Abr. Aeſch. T. 1. cum Dil. Th. et Ariſt. Kuſt.) in Ind. Xen. Cyr. Z. et Fiſch. The. „διδ. *docere*, de eo, qui narrat aliis aliquid" quo et referas duo loca extr. Ind. Thuc., quorum in primo Vs. diſerte habet *narrare*, cf. Abr. Dil. p. 161. i. et ad Thuc. 547, 21., ubi Vs. ſervat Lat. ſeverum, quod G. Th. cum Gr. n. „cognitionem dare" quocunque modo, etiam extra ſcholam, ut Sch. „quum *patefeciſſent*" fere cum Bg., e P. partim, ap. G. Th. „detegere, manifeſtare, palam facere, — *patefaciendum* mihi, h. e. declarandum" quae et ipſa ſunt pr. δεικν. Sed in ſq. τῆς ἐπ. τὰ λ. alius Ms. ordo eſt Gloſſatoris, ob laeviorem orationem, ut hiatus caveretur, ſed a Noſtro ſic inſtitutus, opinor, non tam, quod novitatis ſtudio iterum diſpliceret ordo vulgaris, quam potius, ne quater concurrerent τές τε τὰ τῆς ſyllabae, ab eadem incipientes littera; nihil dante Stp. Th., ſed Sch. „ἐπ. inſidiarum *totus* ordo *occultus*, λ. *ſecreta* inſidiarum, *totum* ordinem *latentem*" partim e P., quorum medium aſſequitur formulam Gr. aliquo pacto, non tamen repertum ap. G. Th., ſed ſimile 545, 37. 48. occulta *inſidiarum*; reſolvente Bg. formulam in caſus eosdem, ut ſit i. q. τὴν ἐπιβουλὴν λανθάνουσαν, quod eſt diſerte infra 4, 4, 6., quae formula e neutro participii plur. cum gen. ſubſt. ſimilis eſt illi e neutro adiectivi cum gen. ſubſt., v. c. τὸ πλεῖστον τοῦ στρατιωτικοῦ 1, 13, 4., hic ut ſuppleas ſubſt. πράγματα ſ. μέρη, quaſi cogites inſidiarum rationes, περιστάσεις, modum; tacente L. Boſ. Ell., etiam G. Th. ad illud ante ſimile, ubi expleatur ſubſt. *negotia*, ſed ib. modo in adi. 545, 24. *nullae* ſunt *occultiores* inſidiae, *quam* hae, *quae* latent *in ſimulatione officii*.

αὐτοὶ) Noſtro adhibente iterum pron. hoc, (ubi Sch. cum Bg.) ut opponat ſequenti τοῦ Περ., ſed variante cum §. 12. per v. act. et adiuncta ſyn., tenet Stp. Th. in ſubſt. tantum ſimilem phraſin Iſocr., ap. quem et in Paneg. init. οὕτω μεγάλων δωρ. ἠξίωσαν, cf. ed. Mor. p. 20. e. 23. m. p. ſq. i., ubi Ind. „δ. praemium" quae notio et hic apta, cf. Ind. Evag. ex 13. i. et Dem., cui add. 80, p.

ἀγνοοῦντος) Atqui Zonaras aliam longe rationem affert Perennii interfecti. Quippe cum tumultuantes in Britannia milites compeſcere voluiſſet, nonnulli clam Romam profecti ſunt, quos Commodus ita excepiſſe dicitur, Ὦ συστρατιῶται, τί βουλόμενοι πάρεστε; οἱ δὲ, ἥκομεν, ἔφασαν, ἐπεὶ σοὶ ἐπιβουλεύει Περέννιος, etc., quocum Lampr. contentit. *Oxon.*

Ad Lampr. p. 490. m. locum, ſupra §. 4. i. prolatum, nihil in N., ſed ad Dion. Caſ. p. 1211. N. §. 57. c. ac 59. „quare haut ſcio, an multum fidei hoc loco habendum ſit Herodiano 1, 9., qui, hanc ſeditionem prorſus tacens, longe diverſam interitus Perennis cauſam narrat, quam pluribus ibi legi malim. — Peſſime contra de Perenni ſentiunt Lampridius et Herodianus; et difficile eſt, utra in parte veritas conſiſtat, pronunciare. — Quanquam vero Dionem hic falſum eſſe iudicat Paul. Voet in N. p. 110, tamen Herodianus non tantum omittere vera, ſed et afferre

τοῦ Περεννίου, μηδέν τε τὶ [d] τοιοῦτον προσδεχομένου, νύκτωρ ὁ Κόμμοδος πέμψας [e],

haec Perenni, nec quid tale expectanti, noctu Commodus per ſubmiſſos abſcin-

d) Ms. Ba. καὶ μηδέν τι τοιοῦτ. ſed Ing. μηδέν τε τοιοῦτ. v. N. e) Hoc comma erat in A. al. v. N.

plurima inaudita videtur, quae, ſi vera fuiſſent, Dionem fugere non poterant, qui tunc iam rebus interfuit ſenator, caet." Hic Bg. e P. mutat gen. conſeq. in dat., pendentem a v. ſq. ἀποτ., ne opus ſit in hoc v. explere dat. pron. perſ. αὐτῷ.

μηδέν τε) Particula τὶ redundat, (cf. repugnantem Sch. ſupra 1, 5, 5. m.) niſi ſcribas μηδέ τι τοι. *Steph.* Primo Ms. τὲ copulam in aliam καὶ mutat, alio etiam loco poſitam violenter, ut infra aliquoties, cf. 1, 17, 9. e., ſed hic forte, quia durum viſum, copulari δέν τε τὶ τοι ſyllabas ſimiles, in quo ſecus egit Gloſſator idem §. pr. m.; niſi dicas, in aliquo Cod., cum τὲ excidiſſet ob τὶ ſimile, alium librarium copulam, hic neceſſariam, per καὶ reſtituiſſe; nihil tamen ut e P. definias, cum potuerit τὲ, ſeverum Lat. *que*, libere per *ac* reddere, ut Bg. §. pr. m. Tum idem Ms. retinet τὶ cum μηδὲν, ab Ing. praecipitanter e Stp. nutu reiectum, non item a Sb. Ind., qui modo voluit ſeparari in μηδ' ἕν — τι, cf. 1, 5, 5. m., ubi καὶ μηδέν τι ἧττον, e quo forte per comparationem lectio Ms. fluxit; ubi et de Vs. in τὶ cum neg. μηδὲν, quod hic quoque ſecuti ſumus, cum in Ms. Bg. iterum explenda eſſent a μηδὲν — προσδ., cf. prorſus ſimilem locum 3, 1, 2., ut tamen non pugnem, ſi quis μηδὲν non pro ſimpl. μὴ capiat, ſed ſevere, ac τὶ pro Lat. *quidquam*, et pro adv. aliquo, v. c. *plane* ſ. *prorſus*, cf. 1, 5, 5. m., ad modum Lat. *nihil quidquam*, quod habet hic Sch. in τὶ, ſed in „μ. nihil *tale*" deſerto P., nihil tenente Stp. Th., niſi 3, 1548. D. ſqq. τὶ in univerſum redundare, et ad 1, 1159. G. nominatim „ut in οὐδέν τι μᾶλλον vacat τὶ, ſic et alibi ſaepe οὐδέν τι pro οὐδὲν dicitur" qui in ſq. v. πρ. ſub Lat. Bg. (qui vertit e P. aut e Sb. Ind., ubi ſimul *ſperans*,) poſt laudatum Bud. C. 787, i. modo ſic „utitur autem et Hom. iſto v. hac in ſignif." cf. Ind. Thuc. Xen. Bach. Z. Dion. H. S. T. 1. et Rs. ed. V. 2. 945, 3. οἷς οὐδὲν προσδεχομένοις, quos *nihil* tale *expectantes*, L. N. T. Suid. 3, 195. e., quo de medio, pro act. ſimpl. poſito, tacetur in lib. de V. med.

πέμψας) Sic fere ſemper Gr. loquuntur, ipſique tribuunt, qui aliquid per alium perficit. Eundem in modum de Herode dicitur Matth. 14, 10. καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην, ubi Grot. perperam Hebraismum in his verbis quaerit. *Stroth.*

In v. π. Stp. Th. 3, 196. modo ſimilia haec affert E. m. „Xen. πέμψας — ἠρώτα λ. (ſine Vs.) — Plut. πέμψας γὰρ ᾔτει λ., *miſit*, qui *peterent*. — In quibus locis ſubaudiendus relinquitur acc. πρέσβεις ſ. πρέσβυν" quod ſane procedit ibi et aliis locis, ſed non ubique, nec hic, potiusque ſubintelligetur pron. τινὰ ſ. τινὰς, pro loci ratione; quam ellipſin in noſtro v. ac ſyn. ἀποστείλας ſtatuunt Krb. L. N. T. v. utr. Kypk. 1, 73. m. et ap. L. Boſ. p. 329. i., ut tamen ſuppleant et alia ſubſt. p. 12. e. ſq. 81. e. Ind. *Ael. V. h.* et Polb. Ern. cum Abr. ad Aeſch. 1, 561. i. 563. m. et Dil. Th. p. 258. e. ſq. it. D'Orv. Ch. p. 51. e., ut ſine aliqua ellipſi monitum de phraſi ad Plut. Hſ. p. 134. e., ubi καὶ ὁ μὲν πέμψας ἀνεῖλε τὸν

ἀποτέμνει τὴν κεφαλὴν [f], καὶ τὴν ταχίςην [g], ὅπως τὴν τῶν πραττομένων γνῶσιν φθάσωσιν [h]; ἐκπέμπει τοὺς πορευσο-

20. dit caput: et aſtutum ut geſtorum famam praevenirent, emittit, qui proficiſcan-

f) Nihil hic in Ed., ſed, pro colo Stp. rel. et puncto al., rectius in B. 1. comma, ob conſtructionem continuam; quapropter et olim numerus novae §. removebitur. g) A. 1. τηνταχίςην cum B. 2. R., quae et nullum hic habent comma, v. N. h) Sic eſt etiam in Ms. Ba. Malebat Stp. φθάσῃ, quod neſcio, an ferri poſſit, niſi ad Perennii filium pertineat. *Mart.* v. N.

Θεόκριτον, qui *Theocritum* interfici *iuſſit*, aeque libere, ac P. cum Bg., cuius formulam per particip. paſſ. v. Lat. compoſ. et praep. non tenet G. Th., at „*ſubmitto*, — immittere, ſpeciatim clanculum — *percuſſores*" procedente poſt hoc particip. commate hic quidem et alibi, cum plena eſt enunciatio, quod contra omittendum, ubi ſtat ſolum, ut in loco ſacro, at in Stp. e Plut. tolerabitur forte, ob γὰρ adiunctum. Sed Sch. in ἀπ. „τ. κ. αὐτοῦ, *abſcindi* curat *caput* eius" expleto etiam gen. pron. αὐτοῦ e pr. Πορ., cuius auxiliari verbo par eſt illud *iubet* caput *abſcindere* ſ. *abſcindi* ap. Vern. vet., qui et bene reſolvit particip. per copulam, *ſchickte* — einige *hin*, und *ließ* ihm *den* Kopf *abhauen*, inclinans cum Bg. et P. ad ellipſin pron. plur. τινὰς, quo de hic non ita liquet, ut de Perennis filio §. 23., ubi ſane plures memorantur, id negotii exſecuti; prorſus ignorante Stp. Th. formulam ἀπ. τ. κ., quae eſt ap. Fiſch. Pal. 32, 3. Ind. „amputare *cap.*" ut e Xen. modo tenui alium, quam Stp. locum, in Praef. ad Thuc. ad p. 293. καταπέμψας ἀποτέμνει αὐτοῦ τὴν κ., ubi cum aor. quoque, ut hic, copulatur praeſ., cf. ap. Luc. Ind. v. κ. 1, 322. l. 10. ἀποτεμὼν τὴν κ., abſciſſo *capite*, 508. l. 60. caput *praeciſum*, it. 510. l. 85. et 2, 556. l. 30. cum Suid. 1, 298. i., non coll. ad Heſ. 1, 490. e.

τὴν ταχίς.) De ſcriptura harum vocum, quoad copulantur, vel minus, nihil habeo, praeter dicta ad 1, 1, 1. e. de οὐχ ἥκ., redeunte re deinceps, etiam in Ms. Ba. 2, 7, 5. e., ubi iungit, e vetere Codd. ſerie omnium una, hic tacite dividens, inconſtanter adeo, ut, quoad Vs., non P. liberum repetit Sch., qui, praeter caetera Lat., recte per ſuperl. reddit *citiſſime* et *celerrime*, quibus alii non ſevere Lat. *quam* praefigunt, cum ſic vertatur potius aliud Gr. ἢ ſ. ὡς τάχιςα, cf. Ind. Fiſch. The. et Ael. V. h., ſed cum ellipſi aliqua, nec tamen definita Bud. C. 1363, 47. p. ſq. l. 19. e Dem. ſine Ind. 235, 14. it. Stp. Th. 3, 1273. E., ſed expleta pr. κατὰ Barl. ad Luc. Tim. p. 148. m., tum ſuppleto ſubſt. aliquo L. Ern. „ſc. ἡμέραν ſ. ὥραν, quam *primum*, Philox. *aſtutum* Gl. V." ut Bg., ap. G. Th. cum Gr. al. et per Lat. *ſtatim*, quod hic ap. P. cf. ad Vig. p. 11. i. et L. Boſ. p. 46. i. per plena κατὰ τ. τ. τέχνην, ſ. βάδισιν, ſ. ὁδὸν, quod poſtr. cum illo ὥραν h. l. commodum, ob ſq. v. ἐκπέμπει, cf. Luc. 1, 144. l. 21. et Suid. 3, 463. m. τ. τ. ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ταχέως.

φθάσωσιν) Aptius eſſet φθάσῃ. *Steph.* qui hunc ſing. potuit ſane ad Perennis filium referre, ut Martinus putabat, ſed etiam ad Commodum, quod malim; commotus ille haud dubie a vicino ἐκπέμπει, quod de Commodo valet aperte, intra numeros plur. φθάσωσιν — τοὺς πορευσομένους poſitum exquiſito ordine, ſed prope neceſſario, cum tota enunciatio

μένους[i] ὀξυτέρῳ δρόμῳ, ἐπιςῆ- tur celerrimo curſu, et ſu-

i) Mss. tres πορευτομένους φήμης ὀξ. δρ., v. N., ſed πορευσαμ. ed. Lugd., cf. §. 3. m., et hic comma erat in ſolis Bc.

ὅπως — φθάσωσιν non poſſet ita commode locari paulo inferius, quia ſeverus ordo erat, καὶ τὴν ταχ. ἐκπ. τοὺς πορ. — ἀγνοοῦντι, ὅπως — φθάσωσιν, quo ordine haec enunciatio longius removebatur, bene illa a Noſtro intertexta, etiam per formam aliam et particulam ὅπ. cum v. finiti temporis, quanquam ad ſenſum par reliquis duobus particip. futuri temporis, cumque potuiſſet quoque ſic exprimi, τοὺς τὴν τῶν πρατт. γνωσ. φθάσοντας, ac caeteris adiungi per copulam aliquam. Verum voluit Noſter variare in modo cauſarum explicandarum, idque ex artibus periodi conſtruendae, ubi non tantum cauſa praemittitur, ſed et in pluribus cauſis ea, quae quaſi maior eſt ac princeps; unde huic loco facillime ſic ſuccurras, ſi poſt τὴν ταχ. inferas mente pron. τινὰς, ad quod φθάσωσιν plur. numero reſpiciat; quanquam ne opus quidem, quoniam in periodi ſtructura mens ſcribentis ſtatim ab initio ſpectat et cogitat omnia, quae inſequuntur, eoque iam accommodat verba quaedam, ut hic φθασωσ., interiecto ἐκπέμπει alius numeri, cohaeret cum pluribus, demum poſtea poſitis τοὺς πορευσ. — τὲ δυνησ., ut facile careamus coniectura Stp.; reddente Sch. in v. φθ. et rel. cum Bg., fere e P., etiam in τῶν πρ. per perſ., quia res reſpicitur iam facta, caedes Perennis patris, quae una exprimitur per plur., quia ante eam et in ea factae ſunt res plures; ut et hic ſuppleas τῶν πραγμάτων, deferente Sch. in πορ. P. libera „ituros, *profecturos*, ἐκπ. emittit *nuncios*“ ubi ſuppler ſubſt., ab h. l. alienum; tenente Stp. Th. tantum ſimile in v. ἐκπ. e Dem. „τοὺς τοῦτο ποιήσοντας ϛρατιώτας ἐκπέμπειν“ cum Vs. libera, cf. Ind. Rs.; formulam, cum poſt verbum, ſ. etiam ante, ut in Dem. l. l., ponitur participium fut., reſolvente Bg. de Lat. ratione per pron. cum v. finito praeſ. temporis, ſed et coniunctivi modi, cf. 1, 4, 8. m. κυβ. et G. Th. in v. Bg. i. cuius e Cic. emittat *ad* me *Publius*, qui *obſignent*, eſt potius ad Att. 2, 12. i., ubi N. tacent de ellipſi pron. *aliquos*, ut Stp. Th. de fut. hoc in v. πορ., et L. N. T. Fiſch. cum lib. de V. med.

ὀξυτ. δρ.) Sic ὀξὺς pro celer 1, 15, 11. et 12. Anacr. od. 7, (4. ubi cf. N. Fiſch.) διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων, *per* celeres *torrentes*, Hom. Ἰλ. ε, 312., ubi v. Schol. (et iam ad γ', 374.) Sic Prov. 22, 25. Amoſ. 2, 15. Ioel. 3, 4. Sic ap. medicos νόσοι ὀξεῖαι et χρόνιοι opponuntur, (cf. Foeſ. Oec. p. 275. b. e.) Ariſtaen. 1, 5. (i. cf. Abr. L. p. 26. e.) ὀξέως, celeriter. *Leisn.* (cf. Heſ. 2, 765. e. m. ſine N. it. p. ſq. e., non coll. Suid. 2, 703. i. Stp. Th. 2, 1347. D. ſqq. L. N. T. cum Grot. ad Rom. 3, 15. Fabr. ad S. Emp. p. 157. N. p., ad Luc. 3, 345. N. 34. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. it. ad Noſtr. 2, 9, 2., ſed in Bg. adi. ap. G. Th. Grr. al., ſervante Sch. gradum „celeriori *curſu*.“) Bene in Ven. additur φήμης ante ὀξ., atque iſta vox utique in textum recipienda eſt, quam etiam legiſſe videtur Pol. *Stroth.*

Ego quidem non admodum nitar P., ut per totam §. hanc libero, nec ordinem retinente, et quia iſtius „*rumores* famam *que*“ poteſt pertinere ad ſolum ſubſt. pr. γνωσ., cum ſoleat ille duobus ſyn. unum ſubſt. reddere, quam eius copiam *hic* negligens Bg., tamen Gr. γνωσ. ſimiliter reddit *famam*, ut Stp. in m. P. *rumorem*, ſive liberius, (ta[redacted] ſyn. et antecedens pro conſeq., dum cognitio per famam rumoremque de rebus comparatur,) ſive etiam ſuſpicatus, habuiſſe P. in ſuo φήμην

ναί τε[k] δυνησομένους τῷ παιδὶ τοῦ Περεννίου, τὰ ἐπὶ τῆς Ῥώμης ἀγνοοῦντι[l], γράμματά τε Φιλι-	pervenire poſſint filio Perennis, quid Romae contigerit, ignoranti, literis etiam

k) Ms. Ba. ἐπ. τὸ δυν. cf. 1, 7, 4. l) Hic colon in Stp. rel., aut punctum in al., ſed comma in A. al. et Ms. Bg.

unum, ſed reddidiſſe duplici ſubſt., me quidem non tenente locum, ubi γνῶσις ſit pro φήμη, aut duo haec varient, aut confuſa putentur, ſed modo illud, a Bg. 7, 5, 12. e. reddi γνῶσις fama *nominis*, cf. 2, 15, 3., ſed a Noſtro alibi adhiberi formulam τὴν φήμην φθάνειν, quam reſpexerit cum Bg. forte etiam Ms. auctor, ſi ſumas, ad γνωσ. fuiſſe in marg. φήμην ſcriptum, e gloſſa per comparationem locorum Noſtri, ubi φήμ. eſſet cum v. φθ., ſed deinde alio loco in textum veniſſe, cum alioque caſu, quia vel obſcura eſſet vocis ſcriptura, (cum et alias ν et ς inter ſe permutentur,) vel librarius putaret, illum gen. aptiorem eſſe comparativo ὀξ., quem ſi cum Bg accepiſſet pro ſuperlat., (quo de alibi,) difficultas aberat, quae nova exiſtere videtur in φήμης recepto, dum tautologia eſt ſecundum Bg. Vs. in γνωσ. manifeſta, (quanquam aliqua etiam in γνωσ. vulgari ſenſu,) toleranda tamen illa, ſi noſtrorum Codd. fides minus ſuſpecta eſſet, cum alibi Noſter copiam eiusmodi amet, ac γνωσ. a φήμη per ſe diverſa ſit.

ἐπιστῆναι) Non dicam, ſimpliciterne ceperit Bg. ſuum Lat., an cum notione alia, cf. 1, 4, 15. ad ἐπιπεσ., ap. Stp. Th. 1, 1764. D. ad med. ἐφίσταμαι quoque adhibitum aliunde, cf. Bud. C. 664, 15., ſed ad act., (quo et Sch. noſtrum locum ſine Vs. refert, ut alii,) ap. Ern. L. „inſto, advenio, in primis repente, ex improviſo" qua cum acceſſione reddunt et alii, cf. L. N. T. F. et Kr., Ind. Dem. Nr. 4. Abr. Dil. Th. p. 780. i. Rs. ad Polb. p. 119. e., cum Obſ. Krb. p. 130. e. 174. i. Loesn. p. 128. i. 176 m., ubi affertur ἐπισ. cum diſerto adv. ἐξαπιναίως, quod, ſicut adi. αἰφνίδιος, cum eo v. copulatum in N. T., ſecundariam illam notionem refellit, quam aliam cf. in Rs. Or. V. 4. Ind., ſed ambigua Latt. in L. N. T. Schw., at ipſum Bg. per Indd. Dion. Caſ. Fab. Aeſ. Hſ. et Iſ. Ev., cf. Fiſch. ad Pal. p. 126. N. b) b. i., noſtro quidem in loco valente notione illa hoſtilis animi, ut alibi in pr. ἐπὶ, cf. 1, 8, 12. et Heſ. 1, 1390. i. ἐπιστῆναι, φανῆναι, ἐπικήδει, ubi in N. primum corrigitur in ἐπιφανῆναι, forte ſine neceſſitate, ſed pro ſecundo ſuccurrebat mihi ἐφικέσθαι, carente Stp. Th. particip. fut. in v. δυν.

τὰ ἐπὶ) Pro Sch. in τὰ „ἐ. Ῥ. Romana" Bg. aliter, quam 1, 5, 18., e P., qui tamen ſeverius pluralem reddit, ſuppleto particip. quodam, γενόμενα, πραττόμενα, cum ſane Noſter reſpiciat pr. τῶν πραττομ.

γράμματα) Nove dictum. Dictio ſumta de falſis numis, fraudulenter cuſis, *nachgemachten*, falſchen *Münzen*. Univerſe ποιεῖν de quacunque re ficta, commenticia, adulterata, fuco et impoſturis incruſtata, uſurpatur. Reſpondet Latino *commentus*. Reisk.

Sine docta hac, neque alias mihi cognita notione, accepiſſem v. ποιεῖν cum Bg. e Stp. ad m. P., ut Lat. *facere*, pro componere, nobis [redacted]*zen*, et conficere, *verfertigen*, atque adeo litteras ſ. epiſtolam mandare chartae, tabellis; ut pro ſcribere Stp. Th. 3, 430. D. m. profert aliunde etiam in v. nudo, ſed ib. F. cum dat. rei „poteſt ſimpl.

κὰ ποιήσας, καὶ μείζοσι φήσας amanter ſcriptis, et ad maio-

reddi *ſcribo*, ut Iſocr. — τὴν παλινῳδίαν πεποιηκέναι" cum, praeter noſtratium *machen*, quoque Lat. habeant ap. G. Th. in ſubſt. 383, 70. „*heri* effeci *epiſtolam* ad *Caeſarem*, i. uberrime ſcripſi, (quod cepiſſem pro ſimpl., ut mox ſq.) facere *epiſtolam*, (ut in Cl. Cic. aliunde v. *effic.* extr. per ſimpl. illud exponitur, et Gs. v. *effic.* 315, 65. idem ſine explic. affert, ſed in ſubſt. ſyn. 106, 100. iterum modo, *plures* litteras *conficere* non *potui*, et p. ſq. i.) Iuſt. 27, 2, (6.) ad *Antiochum* litteras *facit*" cf. Cic. ad Att. 6, 5. e. 13, 26. e., ubi praec. *tu* litteras *conficies*, ad quod Manut. in Comm. „dicit hoc, tu ad me velim ſaepe ſcribas" quod et ipſum prodit cogitationem emphaſeos, nec ibi quaerendae; unde h. l. ſervaturus eram ſeverum *factis*; quod paſſ. duxit Bg. ex eodem Stp., ut et Lat. ad τὲ, non vero adi. φ., pro quo adhibuit adv., quaſi ſumens Gr. in neutro plur., ne forte concurrerent finitiones tres eaedem, *litteris* amicis *ſcriptis*, tacente Stp. Th., h. l. pro aptus ad amicitiam et benevolentiam declarandam, cf. Ind. Xen. Cyr. Z., deſerente Sch. libera P. in „γρ. *litteras* amicas *ſcribere*, — ποι. datis *litteris*."

καὶ μείζ.) Ellipſis eſt praep. ἐπὶ, ut patet ex 1, 2, 2. (ἐπὶ συντάξεσιν — καλῶν,) et 1, 6, 24. (ἐπὶ συντ. ἐς φιλίαν ἐπηγάγοντο.) Aliter haec narrantur a Lampr. *Sylb.*

Leisn. ad m. Ox. voculam καὶ ſubtus lineola ſignans, adſcripſerat „f. ἐπὶ" quae coniectura ſpeciem habet aliquam, cum καὶ ſaepe depravatum ſit ex aliis vocibus, et nominatim cum ἐπὶ confuſum, v. Fiſch. ad The. p. 97. b. e. cum Ind. v. ἐπιλαμβ., non abhorrens admodum in elementis maiuſculis; quo ſublato, hic concurrant duo particip. ſine copula, ſic illa adiuvanda, ut poſterius φησ. putetur coniectum in mediam orationem, pro κελεύει ἥκειν, φήσας καλ. ἐπὶ μειζ. ἐλπ., nihil ut definias e P. liberrimo, nec e Bg., qui vel e Sb. ellipſin expleverit, vel legerit καὶ ἐπὶ μειζ., quaſi excideret praep. ob καὶ non diſſimile, in primis, quia accepit ἐπὶ alio, quam Sb., ſenſu, pro εἰς, exquiſita ratione illa, qua ἐπὶ cum dat. eſt pro acc. iterum, qui uterque caſus in v. καλ. cum ἐπὶ uſurpatur, cf. Krb. Decr. R. p. I. p. 26. m., noſcente Stp. Th. tantum κ. ἐπὶ cum acc., nec locum noſtrum, ubi, de vulg. lectione, ſervata a libris omnibus, v. καλ. ſit cum dat. nudo, quem tuearis per ellipſin illam Sb., etiam in aliis v. v. obſervatam, cf. L. Boſ. p. 506. e. 510. m., etiam forte a P. adhibitam, quam et refert fere Sch. in „ἐλπ. magna *propoſita* ſpe *arceſſere*, (quae formula per particip. par eſt praepoſitioni ἐπὶ, cf. 1, 2, 2. e., quo e loco et Lat. P. arceſſit huc Sch. in) καλ. accire" ut tamen potior mihi videatur Bg. ratio, etiam a Vern. vet. probata, cum per ellipſin eiusdem praep. accepit dat. ſic, ut ſaepe ap. Lat. occurrit, per pr. *ad* explicandus, tenente G. Th. modo affine 1216, 23. ſqq. *invitare* — in *hoſpitium* et *hoſpitio*, quo ſenſu capio et ſq. *poculis* aliquem *invitare*, cum Cort. ad Sall. p. 991. a. e., cf. Vorſt. ad Iuſt. 1, 6, 5., ſicut cum aliis Grr. v. iungitur dat. ille pro acc. cum pr. εἰς, ἐπὶ, πρὸς, cf. Abr. ad Aeſch. 2, 73. m. 153. i. et Dil. Th. p. 92. i. 822. i. et L. Ar. p. 71. m. 269. i. 307. e. 332. e. Rs. ad Polb. p. 549. e. cum Krb. Decr. R. p. I. p. 271. i., nihil tenente etiam Stp. Th. ad ἐλπ. et μειζ., ubi cum Vern. intelligi poſſunt dignitates reip. maiores et honores altiores; etſi ſunt proprie ſpes talium rerum maiorum; ubi deſerit Bg. e P. iterum plur., (quem retinet Sch. in adi. „μ. *ſpebus*" ignorante hunc caſum G. Th.) ſeverior

καλεῖν ἐλπίσιν αὐτὸν, ἥκειν κελεύει. ὁ δὲ, μήτε τι [m] τῆς παρασκευῆς πω καὶ τῶν βεβουλευμένων, μήτε τὶ τῶν κατὰ

rem affirmans ſe vocare illum 21. ſpem, venire iubet. Ille autem cum neque quid pararetur adhuc, neque quid conſtitu-

m) Edd. omnes habebant, etiam Mss., tacentibus Excp., μήτε τῆς παρασκ., ſed Ing. μήτέ τι τῆς παρ. v. N.

ad ἥκ., ubi P. „Romam *reverti*“ praeter expletum nomen loci, notionem ad ſenſum deligit, quam, tacente L. Stp. et Ern., permittit analogia affinis v. ἔρχεσθαι, et diſerte ponit Ind. Dem.

μήτε τῆς παρασκ.) Scribo μήτέ τι τῆς παρ. *Steph.* cui hic cum Ing. obſecutus, τὶ ſtatim ſuſcepi, invitis etiam Mss., rectione ita ſuadente, etiam altero mox μήτε τὶ τῶν λ., cum hic pron. facile excideret ob pr. ſimilem ſyllabam; nihil docente P., liberrimo et hic, quam iſta, primo eum habuiſſe bis μήτε — μήτε, ne cui veniat in mentem legere μή τι τῆς παρ., tum accepiſſe art. τῆς pro pron., denique prae Bg. ſeverius vertiſſe ſubſt. παρ., ſed contra particip. τῶν βεβ. per ſubſt., ut 1, 8, 13. Cumque videretur obſcurius P. Lat. *paratus*, (ap. G. Th. „κατασκευὴ, ipſe parandi actus, tum ea, quae parata ſunt“) placuit Bg. primum quoque ſubſt. vertere, ut ſq. particip., (quae ratio per ſe eſt elegans, cum ſubſt. mutatur in affine verbum cum pron.) pro quibus ſeveriora erant, *neque dum*, ſ. *nec dum quid* eorum, *quae* pararentur *et* conſtituta *eſſent*; nihil ferente Stp. Th., quam e Bud. C. 806, 9. 25. „παρασκευάζεσθαι verbum eſſe ſubornationis coitionisque improbandae, et quae ad necem alicuius pertineat aut perniciem“ unde h. l. ſubſt. παρ. in malam partem e contextu, cum parantur et ſubornantur latenter, qui aliquem perimant, ſumetur pro apparatione omni ac molitione ad aliquem occidendum, eaque tum rerum, (quod verbis declaratum et iuſſum eſt, quomodo totum negotium exſequendum, ut, profecti celerrime, et quaedam per ſpeciem bonam de reditu iſtius honoratiore deferentes, certo loco ac tempore interimerent,) tum perſonarum et hominum, ubi ſimul abstractum pro concreto erit, et ſignificabuntur ipſi percuſſores ſubmiſſi inſtructique, cf. Ind. Dem., priori ſenſu ut dicatur pro inſidiis univerſe iisque clandeſtinis, ſufficiatque noſtratibus *Anſtalten* ſ. *Veranſtaltung*; cui adiunguntur τὰ βεβ., quatenus illa priora ab imperatore erant decreta ac conſtituta, et mente excogitata; ubi Bg. καὶ per neg. reddit, ad ſenſum, cum praeceſſerit neg. alia, ſed ut ſic tria capita rerum conſtituat, a Perenni filio ignoratarum, cum Noſter videatur duo tantum innuiſſe, primum, quod contra filium directum, ſed ſecundum, quod de patre iam factum. Caeterum Bg. verſatus melius in πὼ, (quam Sch. „partic. encl. aliquatenus, *aliunde*“ quod poſtr. plane ab h. l. alienum,) cum Stp. Th. aliunde, (qui tamen non profert poſt neg. μήτε ſ. οὔτε, cf. Exc. ad 1, 2, 8. et Dem. ſine Ind. 414, 7., ap. quem et poſt οὐχὶ 125, 2. 375, 15. 794, 8., ut poſt οὐδὲν in Xen. Cyr. Ind. Z.) tamen eandem retulit ad ſubſt. τῆς παρ., unde ſubiecit ſuo verbo, ex ordine Gr., niſi forte, huic ipſi ordini fidelior, tamen mente traxit ad neg. pr. μ., quo proprie pertinebat, et cum hac ſimul ad remotum v. εἰδὼς, quo et pron. τὶ referendum; unde ſuperius in Vs. ſtatim cum neg. dabam Lat. *dum*, cf. ap. G. Th. Nr. 4. ſine Gr.

τὸν πατέρα εἰδὼς [n], τῶν τε ἀγγέλων εἰπόντων, ταῦτα [o] καὶ

tum eſſet, neque quidquam de patre ſciret, cumque nuncii di-

n) In una Bc. 2. εἰδώς· ſic per colon, quod et forte innui debuit per hanc cum commate accentus figuram εἰδώς, in Stp. Bc. 1. et Ed., v. N. o) Ms. Ba. εἰπόντων ταῦτα, καὶ λ., nullo commate poſt εἰπ., ut in A. al., v. N.

τῶν βεβουλ.) Poſt βεβ. videtur ἑτοίμων ὄντων deeſſe. *Reisk.* Secundum ea, quae explicandi cauſa diximus N. pr. et 1, 8, 13., in talibus particip. nihil deeſt, quam ſubſt. πράγματα, cf. L. Boſ. Ell. p. 289. e. 370. m. Mirum vero, non viſum et aliquid deeſſe in ſq. τῶν κ. τ. πατ., in qua formula, explenda illa per πραγμάτων et γενομένων, et intelligenda de una re, cf. §. pr. i., verſatur Bg. aliter, quam alibi, ut exprimat tantum praep. cum ſubſt., pro ſeveris, *nec* quid *eorum*, quae *acta erant* in *patrem*, cum *patre*, de *patre*, it. ſine ſupplemento adeo, *nec* quid *illorum* in *patrem*; mutante P. praepoſitionem cum ſubſt. in adi., ſed participium, ſupplendum ad art. τῶν, mutante in ſubſt. „*paterni* caſus *ignarus*“ non item Sch. in „κ. eorum, *quae* patri *acciderunt*“ non recte dubitante Rs. ad Polb. p. 182. m. et 484. i. de pr. κ. pro Lat. *in*, adverſus, *contra*, cum acc., pro quo mavult gen., cf. Abr. ad Aeſch. 1, 107. m. 274. i. cum Dil. Th. p. 41. e. Fiſch. ad Pal. 6, 3. e. p. 29. N. f), Ind. Z. Xen. Cyr. a. e. it. Bach. ex Ag. 2, 11., tacente Vig. p. 611. Nr. 2. ſqq. et Stp. Th., niſi quod 2, 90. E. i. affert e Bud. „τῶν κατ᾽ ἐμαυτόν τε προσθεῖναι, de *me* aliquid *dicere*“ quae Bg. quoque Lat. praep. ſubſtitui ab Intp. ſolet, ut ſyn., illi ſeveriori, v. c. *in* philoſophos *dicta*, cf. Cl. Cic. Caeterum ad Ael. V. h. 2, 28. e. p. 142. N. 7. i., ubi agitur de βουλ. paſſ., ſubiunguntur haec memoriter, credo, „Herodi. 1, 9, 21. ὁ δὲ μήτε τῆς παρ., καὶ τῶν βεβ. τὶ εἰδ., *neque* eius, *quod* parabatur, *neque* eorum, *quae* decreta *erant*, quicquam *ſciens*“ quo ordine alio et brevitate ſane non opus eſt pronomine poſt μήτε primo; quod ſecus in lectione vulg., ubi τὶ in poſteriori membro ſtat, et ante τῶν, non poſt, nec ſic, μήτε τῶν κ. τ. πατ. τὶ εἰδ.; neque ex ordine totius lect. vulg. τὶ ad primum membrum trahetur mente, ſed, quia τὶ in altero membro diſerte eſt, veroſimile fit, et in primo id olim fuiſſe; ut, ob eandem eius in membro altero praeſentiam, nec valebit hic, quod alibi, ut in gen. τῆς παρ. extrinſecus intelligatur τὶ, nec iuvabit noſtratium formula *von der Sache wiſſen*; quae, quanquam per ellipſin illam pronominis *etwas* adiuta, tamen potius ducta dicetur e Lat. rectione v. *ſcire* cum pr. *de* aliqua *re*, cf. G. Th., cuius participium *ſciens* cum gen., it. *gnarus*, nec ipſa huc in auxilium vocarim; etſi noſtrum Gr. particip. quoque Stp. Th. 1, 1110. e. tenet cum gen., (ut Poſſ. Synt. p. 46. et 48. e. modo adiectiva *notitiae* per talem caſum;) quia hic ſtatui debeat duplex rectio unius v. ac particip., et cum gen. τῆς λ., et ſimul cum acc. τὶ τῶν λ., (quocum ſolo acc. Noſter alias dat noſtrum particip.) et illa rectio duplex, iuncta in eadem periodo, tantaque vicinia, vix excuſetur per variationis ſtudium et ſcribendi libertatem.

τῶν τε ἀγγ.) Tacente Stp. Th. de ſubſt. ἀγγ. cum v. εἰπ., tenui modo ſyn. formulam e Xen. Cyr. Z. 2, 4, 1. i. ἦλθε — ἄγγελος λέγων, ὅτι λ., pro quo hic additur acc. cum inf., nihil referente P., quam καὶ in *etiam*, pro quo Bg. ponit ſyn., ſed et reddit pro vulg. pron. affine ταυτὰ, quae cenſentur confuſa interdum, v. Xen. Mem. S. 1, 2, 10. m. Fiſch. Plat.

τὸν πατέρα ἐντετάλθαι ῥήματι, cerent, eadem et patrem man-

Euthyphr. p. 17. N. 7. Phaed. p. 240. N. 6. Soph. p. 58. N. 10. Polit. p. 126. N. 12. 144. N. 3. Parm. p. 248. N. 4. Symp. p. 189. N. 8., in quibus locis plerumque ταυτὰ praelatum, cum ſenſus videretur poſcere aut Vs. Ficini, it. ad Onoſ. p. 127. N. 31., ſed ad Luc. 2, 60. i. κατὰ ταῦτα, ſine V. L., a Gs. et in Ind. v. κ. redditur „eadem *ratione*“ ut, cum res pendeat a ſolis accentibus, quibus olim caruere Codd., confuſionem ſane concedam in multis locis, attamen hic nihil tentem, quia libri non variant, et vulg. dat quoque commodum ſenſum, (ſicut noſtrum *das* ſ. *dieſes*, ſimiliter de priori uſurpatum, pro ἐκεῖνα, cum quidem revocari ad ſpes maiores,) et denique quia ſimul adiunctum eſt καὶ, ob quod et melior eſt diſtinctio Stp., ſed Ms. comma poſt τ. ineptum, quia ſq. v. ἐντ. abſolute ſtet, requiratque ſupplendum idem pron. ταῦτα ſ. τοῦτο, ſcil. ἥκειν δεῖν αὐτὸν, quae fere praebet P. liberrimus.

ἐντετ. ῥημ.) i. e. ἀγράφως. Opponuntur enim τὰ ῥήματα τοῖς γράμμασι. *Stroth.*

Stp. Th. in v. „paſſ. quoque et med. vox itidem active uſurpatur pro faciendum iniungo, mandatum do, praecipio, iubeo. Herodi. l. 1. τ. ἀγ. εἰπόντων ταῦτα, καὶ τ. π. ἐντ. ῥ., haec *patrem* ſuis *ipſius* verbis *mandaſſe*“ quae Vs. non admittit hanc Stp. aliam, quam in ed., diſtinctionem, eandemque cum Ms.; deferente P. etiam Sch. in v. „paſſ. *praecepiſſe* haec *verbis*“ ſed Sb. Ind. ib. „mandaſſe, — *mandatum eſſe*“ e Xiph. et hinc, ubi ſane tantum valet paſſ. pro med., ob adiunctum acc. perſ. τὸν π., quam vim, a Stp. e ſolo Noſtro firmatam, v. in lib. de V. med. F. p. 554. c. Ind. Xen. Cyr. Z. et Luc., it. nominatim de perf. L. N. T., cf. Heſ. 1, 1259. m. p. ſq. i. ſine N. et Suid. 1, 755. i. cum p. ſq. m., ſed, tacente Stp., in ῥ. Sch. „opponitur ſcripto“ nihil amplius, quod ſubſt. referas ſane ad γραμμ. ſq. aut §. pr., ſed et ad vicinius v. ἐπεσ., non reperiente me, quis, praeter Noſtrum, ita adhibuerit, pro ore, oretenus, oraliter, (Vern. vet. *mündlich*,) nec Lat. formulam Bg. me tenente, niſi e G. Th. 633, 42., ubi *oretenus* explicat „verbis, ſine re, (et in ſubſt. 967, 75.) *verbis* meis *ſalutem* ei *adſcribito*, h. e. meo nomine“ cf. Ovid. ep. Her. 16, 71. et tantum Dem. 1457, 18. οὕτω γὰρ εἶπε τῷ ῥήματι, quod verterim *verbis ſuis* ſ. *diſerte*, ut Rs. Ind. v. ῥ. liberius per Vern. tantum, in quo Dem. articulus ſine diſcrimine additus, at per plur. etiam, tamen alio ſenſu, ap. Aeſch. Rs. Or. V. 3. p. 590. 39. οἰόμενον, ῥήμασι τοὺς νόμους ἀναιρήσειν, cf. ad Vulc. Gall. T. 1. p. 463. a. N. 1. Salm. „*cui* verbo *mandabo*) ἐντέλλεσθαι ῥήματι Gr. dicuntur, quod opp. τῷ ἐπιστέλλεσθαι, quod ſcripto mandare ſignificat“ ſubiecto h. l., ſed per verba depravata; reddente Sch. in ἐπ. „μ. ſcripſiſſe *nihil*“ fere cum P., aeque libere, ac Bg., qui exprimit inf. tantum per praep. et ſubſt. affine, repetens mente e pr. verbum *mand.*, pro ſeverioribus, *nihil* vero *miſiſſe*, ſ. *nihil* vero *miſiſſe* per *litteras* ſ. *epiſtolam*, aut in μηδ., pro ſimpl. μή, *non* miſiſſe *epiſtolam*; recte monente Stp. Th. aliunde „ſaepe ἐπ. (abſolute) dici pro ἐπ. γράμματα“ ſ. ἐπιστολὰς, quas formulas plenas poſuerat in pr., non tamen monens, poni pro ſimpl., (quanquam et nos habemus compoſ. *zuſchicken*, non item Lat. eodem ſenſu *admittere*,) cf. Per. ad Ael. V. h. 4, 18. i. it. 12, 1. p. 719. b. N. 45. cum Kuhn. ad 12, 51. i. et Ind. it. Luc. Xen. Cyr. et Hell. Mor., L. N. T. it. Obſ. Krb. p. 226. i. cum Decr. R. p. I. p. 69. i. Loesn. p. 207. i. L. Boſ. Ell. p. 3. m. 118. c.

μηδὲν δὲ ἐπεϛαλκέναι, τοῖς βασιλείοις ἀρκούμενον γράμμασι p), πιϛεύσας ὁ νεανίας, ἀσχάλλων q) μὲν καὶ δυσφο-

daſſe verbis, nihil autem per epiſtolam, imperatoriis contentum litteris, 22. credens adoleſcens, quamvis indignabun-

p) Hoc comma erat in Ms. Ba. cum A. al., pro puncto Bc. 2., quod depravatum e colo Stp. et al., v. N. q) ἀσχάλων A. al. v. N.

329. i. 290. e. Rs. Or. V. 3. p. 267. pen., ſed Dem. ſine Ind. 1483, 5. in epiſtolis, γράψας ἐπέϛαλκα, πρῶτον μὲν — δεύτερον δ᾽ ὅτι λ., quod et ipſum admittit ellipſin illam ſubſt., qualis in Lat. etiam *mittere* ſumetur, cf. Lindn. p. 85. m., tacentibus Cort. ad Sall. Cat. 32, 3. et G. Th. 301, 94. „*mittere*, pro ſcribere, Gr. more" quo Noſter hic quoque ſic abſolute ſcripſerit, ſed etiam, quia mox neceſſarium magis ſubſt. γράμματα.

τοῖς βασ. ἀρκ. γρ.) Eadem ſyntaxis Alciphr. 3, 52. (p. 396. m.) *Leisn.* Hanc medii v. rectionem tenuit iam Stp. Th. tantum e Plut. et N. T., ad quod v. Lexx. et Kypk. 2, 416. m., cf. ad Herodt. 7, 160. Zoſ. 1, 3, 1. Poll. 8, 7., cui ſimile ap. Poſſ. Synt. p. 125. m., quem etiam v. in Call. p. 58. i., Ind. Dion. H. S. T. 1. Fab. Aeſ. Hſ. Fiſch. Aeſch. et cum inf. ap. Luc. 3, 618. l. 76., reſolvente Stp. ad m. P. bene participium, ſervatum a Bg., in cuius Ms. quod non comparebat expreſſum Gr. ſubſt. νεαν., id reſtitui, cum a ſcriba omiſſum eſſe poſſet ob pr. verbum, ſimiliter finiens, tum id oſtenderet P., quanquam per ſe aeque abeſſe poteſt, ac Gr. ὁ νεαν., quod cum ὁ δὲ in §. initio ſane non conſiſtit, niſi quod Noſter poſt inſerta illa, τῶν τε ἀγγ. — γράμμασι, noluit participium πιϛευσ. ſolitarium ſtare, in primis ob ſqq. alia particip.; quod ut ſit per aliquod anantapodoton, aut potius datum quid amplius, quam neceſſe erat, addito adhuc alio nominativo ad pr. iam ὁ δὲ, ſic in πιϛ. deeſt caſus aliquis pron., dat. quidem perſ., huic v. ſolennis, τούτοις, hominibus, vel acc. rei ταῦτα, res nunciatas; ut, praeter iuncta diverſorum caſuum participia, εἰδὼς — τῶν τε ἀγ. εἰπόντων, de quibus v. Exc., concurrunt plura particip., et πιϛ. quidem ſine copula, quia praepoſitum eſt, cum poſt ſtare debuiſſet ſic fere, ὁ δὲ — εἰδὼς, τῶν τε ἀγ. εἰπ. — γράμμασι, ποιεῖται τὴν ἔξοδον, πιϛευσ. λ., ubi P. „*credidit* videlicet *adoleſcens*, et — *ad reditum ſe comparat*" bene quidem reſolvit particip. πιϛ. per copulam, ſed ſuam particulam *videlicet* addit libere, incertum, quo conſilio, utrum innuens ſic reditum ad priora, poſt interiecta illa plura, (quo ſenſu et Gr. δὴ, iſti P. reſpondens, eſt ſolenne, hic vix elapſum ante ὁ, ob pr. ας ſyllabam,) an copulans cum ὁ νεαν., quaſi hoc ſubſt. ceperit per ellipſin iſtius particulae ὡς, Lat. *tanquam*, utpote *iuvenis videlicet*, (cuius ingenium fert, ut facile credat, nec diffidat, nec ſatis acute cernat provideve agat,) ſeu habuerit in ſuo Cod. πιϛ. ὡς νεαν., quaſi ὁ vulg. ex ὡς ortum, ut alibi. Ego reperi ap. Virg. A. 9, 549—554. ſimile quid *is* que — *haud* aliter *iuvenis*, ubi hoc ſubſt, pariter poſt pron. *is* omiſſum eſſe potuit, ſed ſubiungitur poſt interiecta multa in reditu ad rem. De diſtinctione, etſi poſt γραμμ., ut in ἀνακολούθῳ aliquo, locum habuit colon, tamen ſelegimus modo comma, ut in eadem adhuc per nominativos conſtructione, remoturi propterea olim et numerum novae §.

ἀσχάλλων) Sch., deſerto P., praeter *dolens*, diſerte cum Bg. illo ad ſq.

ῥῶν[r], ὅτι δὴ ἀτελῆ κατέλιπε τὰ βεβουλευμένα, ὅμως δὲ[ſ], θαῤῥῶν τῇ τοῦ πατρὸς ὡς ἔτι συνεςώσῃ δυνάμει, ποιεῖται τὴν ἔξοδον. γενόμενον δὲ αὐτὸν

dus et aegre ferens, quod ſcilicet inconſummata relinqueret conſilia, tamen fretus patris velut adhuc incolumi potentia, profectionem inſtituit. 23.

r) Hoc comma fuit in Ms. Ba. cum edd. rel., ſed nullum in Stp. al.
ſ) Nullibi hoc comma fuit, v. N.

Gr., tenente G. Th. „*indign.*, δυσχολαίνων, indignans“ ut Stp. Th. aliunde „ſcribi — unico λ, incertum, de induſtria, — an ex errore“ aut e more Mss., pro duplici ſaepe ſimplicem ferentium, cf. Suid. 1, 364. i. ἀ. — λυπούμενος, λ. 2, 82. m. Heſ. 1, 593. m. 1663. i. Tim. L. Pl. p. 97. Ind. Dem. et Xen. Pol Z., ubi iterum redditur, ut a Bg. ſq. v. δυσφ., quod hic per ſyn. copiam iungitur, ut ap. Ael. V. h. aliud, cf. 1, 5, 5. ut 1, 6, 15. ſuper adi. ſq. ἀτ., ubi Sch., iterum a P. diſcedens „*imperfecta* reliquit *conſultata*, — κατ. *reliquit* imperfecta *conſilia*“ ſed Stp. Th. „aliquid ἀτελὲς dr. a Thuc., quod ad exitum non perducitur. Sic ap. Herodi ἀ. κ. τ. β.“ ſed ap. G. Th. in Bg. *ſine* Gr., tantumque ex Amm. M. et Auguſt.; in τὰ β. (per variationem cum §. pr. τῶν β. modo in caſu) reſpiciente Noſtro ad rem §. 3.

ὅμως δὲ) Sch. „ὅμ. *tamen*, — ὅμ. δὲ, idem“ e P. cum Bg., quaſi δὲ non referatur ad pr. μὲν, ſed redundet; quo et tendit Stp. Th. 4, 1542. E., quanquam inverſum δ᾽ ὅμως ſubiicit per Lat. *attamen*, pro quibus reddimus h. l. *tamen vero*, quibus duobus ſimul contra redditur non ſevere unum ὅμ., cf. L. N. T. Fiſch., ut de Bg. ad θαῤῥ. e P. ſupra, ſed Stp. Th. 1, 1792. e. „συνίσταμαι, pro *conſto*, συνεςῶσαν δύναμιν“ ſic e Noſtro ſine numeris cum P. (unde partim Bg. in δυν.) pro quo ſervaſſem Lat. *conſtans*, v. G. Th., ut συνεςάναι ſit h. l. ſalvum eſſe, durare, permanere, et, cum adv. ἔτι, nondum finiiſſe, deſiiſſe, ademtum eſſe, cf. Ind. Dion. Caſ. et Dem., cui add. 129, 15.; tenente per ſe praep. vim ſuam, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. „συνεςηκέναι, *eodem* loco *ſtare*“ de equis ibi quidem ac phyſice adhibitum, habentibus et noſtratibus tropice ſic, *noch* beſtehende *Gewalt*, ſed in Bg. ad ὡς G. Th. cum Grr. al., quod liberius et Stp. Th. 4, 799. G. i. novit aliunde, pro quo et hic ſufficiebat ſimpl. Lat. *ut*; alio declinante P., etiam in ſyn. formulam per adi. in τοῦ π., ubi deeſt iterum pron. αὐτοῦ. Quoad diſtinctionem, poſt δὲ addito commate, voluimus conſtructionem iuvare, ut ὅμ. aperte magis cum ποι. λ. cohaereret; unde et patet, δὲ non ſuo ſtare loco, ſed praeponi, pro θαῤῥῶν δὲ τῇ — δυνάμει, ὅμως ποιειτ. λ.

ποιεῖται τ. ἐξ.) Ut ποιεῖσθαι τὰς ἐφόδους 7, 2, 10. eſt erumpere, π. λόγους, 6, 3, 5. loqui, π. ὁδοιπορίαν 3, 6, 22. iter facere, (proficiſci, cf. 1, 2, 9. et 1, 7, 3.) π. ἁρπαγὴν 1, 10, 4. rapere, π. ἀπόπειραν, periclitari, (cf. Ind. et 1, 8, 10. m.) ſic π. ἐξ. h. l. non eſt, ſe ad reditum comparare, (ut P. cum Sch.) ſed potius exire. *Leiſn.*

Quem cf. et in Progr., tenente Stp. Th. formulam aliunde 2, 1167. F. m. „ἐξ. ἐκ χώρης ποιοῦμαι, *e regione exeo* ſ. emigro“ cum adiuncto, quod et h. l. ſuppleas, cum adhibetur de una perſ., ut et, ubi ſenſu militari ac de exercitu, etiam adeo, ubi hoſtili ſenſu, cf. 1, 7, 1. i. Ind.

κατὰ τὴν Ἰταλίαν, οἷς τοῦτο ἐντέταλτο [t], διεχρήσαντο. τοιοῦτον μὲν δὴ τέλος ἐκείνους κατέλαβεν [u]. ὁ δὲ Κόμμοδος [x], δύο τοὺς ἐπάρχους καταστήσας,

Cum autem veniſſet in Italiam, quibus mandatum fuerat, illi eum interficiunt. Hunc videli-
24. cet exitum illi habuerunt. Commodus autem duos con-

t) Hic nullum comma in Stp. rel., v. N. u) Hoc punctum in edd. omnibus, quanquam in μὲν et δὲ ad ſe relatis, cf. §. 18. e. x) Modo in A. erat hoc comma.

Thuc. cum Abr. Dil. p. 349. m., Xen. Cyr. Z. Dion. H. S. T. 1., nobis h. l. *Reiſe*, Rückreiſe, *thun*, pro *abreiſen*, ſ. *zurückreiſen*, it. *die* Reiſe *antreten*, unternehmen, *anſtellen*, cum Bg., cuius v. Lat. nihil, quam facere, quanquam non ſic explicante formulam in v. G. Th. „iter *inſtituere*" 1154, 64.

γενόμ.) Laudatur hic locus a Kypk. 1, 263. e. cum Vs. „*quum* ille *in* Italiam *perveniſſet*" cf. Loesn. p. 114. e., ſed cum Lat. ſimpl. Bg. iam Sb. Ind. et Sch. „*quum* veniſſet *in It.*" cf. Ind. Xen. Cyr. Z. v. κ. i. Kypk. l. l. p. 369. L. N. T. et ſupra 1, 7, 4. i., ſenſum ſaltem monſtrante P. eundem, ſed reiiciente Bg. pron. αὐτὸν in extremam partem et ad v. διεχρ. ad maiorem perſpicuitatem, ob quam et ſupplet alterum pron. in nominativo οὗτοι ſ. ἐκεῖνοι, ante pron. relat. οἷς omiſſum, contra opprimens pron. ad v. paſſ. ἐντ. e P., quanquam hic id videtur exquiſite mutare in ſubſt. *negotium* merum, pro conſuetiori per pron. demonſtr. ſimul *id negot.*, ut *ea res*, pro id, cf. de percuſſoribus §. 21. ac ſimili nunciorum negotio 3, 5, 8. ſq. et 12.

τοιοῦτον) E P. pron. reddit Bg. aliter, quam ſupra, per ſimpl. τοῦτο, ſed ab illo omiſſa μ. δ. fere ut 1, 8, 14., ut formulam rel. ex eodem, praeteritam a Stp. Th., qui 3, 1370. D. i. modo ſic e Noſtro tangit „idem dicit, τελ. aliquem κ., ſine gen. (βίου ſ. ζωῆς,) ſicut τελευτή" quem gen. ſupplet Sb. Ind. ex h. l. in Vs. Lat. „finem *vitae* ſortiti ſunt *talem*" cf. 1, 2, 10. cum Fiſch. Aeſch. Ind. v. χρεών, ſed Bg. formulam e Corn. N. ap. G. Th. in ſubſt. 484, 43., ubi et ex eodem, *talem* vitae *exitum habuit*, et l. 81. Sb. formula e Suet., nec deinceps propior Gr., niſi l. 62., quanquam alio ſenſu, *contigit* exitus, *quem optamus*; unde hic dicas, *talis exitus* iis *contigit* ſ. *obtigit*, quae et ipſa adhibentur de rebus adverſis ac malis, nobis *ein ſolches* Ende *hat* ſie *betroffen*, it. *exitus* illos *occupavit* ſ. *oppreſſit*, quorum primum et G. Th. de morte tenet, ut utrumque accedit ad notionem inopini ac repentini cuiusdam, quod in hoc v. ſtatuunt quidam, v. 1, 3, 1. e.

δύο τ. ἐπ.) Cum poteſtas Praefecti Praet. maxima fuerit, atque, ut Macrinus infra ap. Noſtr. 5, 1, (3.) loquitur, *οὐ πολύ τι ἐξουσίας καὶ δυνάμεως βασιλικῆς ἀποδέουσα, ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐπάρχουσι τῶν στρατοπέδων πεπίστευται*, *non multum a principatu* diſtans, *quippe* cum *ipſe* imperator *Praefecto Praet.* ſe *committat*: varia excogitata ſunt remedia, quibus redigeretur ad normam Ariſtotelicam illa dignitas, lib. 5. polit. 11. deſcriptam, *κοινὴ δὲ φυλακὴ πάσης μοναρχίας τὸ μηθένα ποιεῖν ἕνα μέγαν, ἀλλ' εἴπερ, πλείους. τηρήσουσι γὰρ ἀλλήλους*, *communis omnis principatus* eſt *iſta cautio*, *neminem unum magnum facere, ſed plures. Sic enim inter*

ἀσφαλέστερον ᾠήθη y, μὴ ἑνὶ πιστεύειν τοσαύτην ἐξουσίαν z,

ſtituens Praefectos tutius putavit non uni credere tantam

y) Hoc comma fuit in B. 2. L. al. z) Hic colon in Stp. rel., ut punctum in al., pro rectiore commate in Ms. Bg., ut in continua conſtructione, cum v. ἠλπ. pendeat adhuc a pr. nominativo ὁ Κομμ. Sed mox poſt αὐτ. comma recte abfuit in B. 1. al. ac Ms. Bg.

ſe obſervabunt. Et de Commodi quidem conſilio Lampr. 6. (p. 491. i.) *mutabantur Praefecti Praet. per horas ac dies, Commodo peiora omnia, quam fecerat ante, faciente.* Paulo poſt (p. ſq.) *in Ebutiani* locum *Cleander* cum *aliis* duobus, *quos ipſe delegerat, Praefectus eſt factus.* Tunc*que* primum *tres* Praefecti Pr. *fuere.* Conſtantinus quatuor fecit, quo nomine Zoſ. eum arguit 1, 2, (33, 1.) Ac de duobus Praef. etiam infra in Noſtro 3, 13, (1.) habemus exemplum, ubi Severus itidem conſpirationis occaſione duos conſtituit Praef. Idque conſilium iam ab initio Maecenas dederat ap. Dion. 52. et Auguſtus executus erat Dion. 55., quod pleroſque poſtea obſervaſſe, per ſeriem oſtendit P. Faber Semeſtr. I. l. Quin etiam excogitatum creditur, ut togata potius virtute, quam militari illuſtres praeponerentur Praetorianis, quod Ulpiani exemplo declaratur, ut rurſum fieret illud Ariſtotelis, ἐὰν δ' ἄρα τινὰ δέῃ ποιῆσαι μέγαν, μή τοι τό γε ἦθος θρασύν, *quodſi* omnino *aliquem* magnum *oporteat* facere, *non* tamen *is* faciendus eſt *magnus*, qui *audaci* ingenio *praeditus ſit.* Poſtea vocati ſunt *Comites Aulicorum*, et tandem, circa Iuſtiniani tempora, *Curopalatae*, v. Nic. Aleman. Not. hiſt. ad Procop. arc. h. p. 95. *Boecl.* Iac. Guther. de off. d. A. 2, 4. p. 337. *tres*, inquit, *Praefectos* Commodus fecit, qui primum uno contentus Perennio, illo occiſo, duos conſtituit, poſtea tres, tutius ratus, totam illam poteſtatem non uni duntaxat credere, ſed diſſectam in partes imbecilliorem reddere contra *principem.* — Simul provocat ad h. l. Herodi. Sed in eo de tribus nulla mentio, nec in quoquam alio Herodi. loco. Similiter 3, 13, (1.) Severus legitur ὑπάρχοντας δύο τῶν στρατοπέδων et 4, 12, (1.) Antoninus ἐπάρχοντας τοῦ στρατοπέδου δύο conſtituiſſe. Varie de his Praef. Pr. loquitur Herodi. L. 1. c. 8. §. 2. dicit, Commodum ἐπιστῆσαι τοῖς στρατοπέδοις Perennium. Paulo poſt (ib.) eundem Perennium vocat ἔπαρχον τῶν στρατοπέδων. 1, 9, 18 vocat abſolute ἔπαρχον. 1, 12, 8. dicit de Cleandro, τὴν τῶν στρατῶν ἀρχὴν ἐγχειρισθῆναι. 3, 13, 1. vocat ὑπάρχοντας τῶν στρατοπέδων, niſi ibi legendum ἐπαρχ. Nam ſic loquitur 4, 12, 1., ubi Audentius et Macrinus dicuntur ἐπάρχοντες τοῦ στρατοπέδου δύο. Et ſic etiam 5, 1, 3. Tum 4, 12, 13. (nobis 12. e.) Macrinus dr. ἔπαρχος et 7, 6, 9. Vitalinus dr. τῶν στρατοπέδων προεστώς. Inquirendum hic, an auctores ita loquentes ſemper de uno eodemque officio loquantur. Caeterum Conſtantinus M. hunc magiſtratum Praefecti Pr. in quatuor imperia diſcerpſit, unum Orientis, alterum Illyrici, tertium Italiae, quartum Galliarum conſtituens. Quintum addidit Iuſtinianus, Praetorii Africae Praefectum, v. Guther. l. l. *Leisn.*

Dio Caſ. p. 1211. ſq. modo Cleandrum in poteſtate Perenni ſucceſſiſſe tradit, et nihil de duobus Praef., ubi v. N. ad §. 60., ſed nihil ad Lampr. c. 6. p. 490. e. *in cuius potentiae* locum *Cleandrum* ex *cubiculariis ſubrogavit*, nec p. ſq. i., ut ap. Angl. Heyn. H. 4, 1016. m. modo, *dem* Perennis *folgte* Cleander *nach*, et in N. tantum „Dio l. l. 9. 10. Herodi.

μεριςθεῖσαν δὲ αὐτὴν ἀσθενε-ςέραν ἔσεσθαι ἤλπισε πρὸς τὴν βασίλειον ἐπιθυμίαν.

potentiam, diviſam vero imbecilliorem futuram ſperavit ad imperii appetitionem.

1, 9. Lampr. 5. 6." Ad Noſtri quidem locum hunc reſpicere puto Per. de Praet. p. 597. m. „curam et ſtudium id cavendi vide ſis in Commodo ap. Herodi. 1, 9." ut ad rel. Leisn. cf. de ἐπ. §. 18. i. et 1, 8, 2. i., tacente Stp. Th. in numerali, (quod h. l. exquiſite, ut alia adi., poſitum ante articulum ſubſt., pro vulgaribus ſine artic. ante vel poſt ſubſt. 3, 13, 1. 4, 12, 1., ut alii numerale ponunt medium, intra artic. et ſubſt., cf. Io. 4, 43. τὰς δύο ἡμέρας, coll. v. 40. δύο ἡμ., ad variandum, it. Hom. Ὀδ. γ', 299. τὰς πέντε νέας,) ſed 1, 1768. B. e. „ἐπάρχους καθιςάνει Herodi., ubi non ſolum *conſtituere*, ſed et *creare* reddi poteſt" ſine numeris, quae Lat. ſunt eadem, pro facere, qua notione frequens Gr., cf. ib. p. 1770. B. Ind. Xen. Pol. Z. D'Orv. Ch. p. 466. m. L. N. T. Heſ. 2, 106. m. καθιςῶ, δείκνυμι, ποιῶ, ſine N., ut Noſter varians diſerte 1, 8, 2. m. αὐτὸν ἔπαρχον ἐποίησε, ubi et allata quaedam ad ſq. τοσ. ἐξ., quod ſine Ind. ap. Dem. 625, 18., invertente P. orationem Noſtri in particip. κατ. et v. finito ὠν., ſed ignorante Stp. Th. gradum hunc adi. ἀσφ., cf. ſine Ind. Xen. Cyr. 1, 6, 5., ut 1, 6, 34. cum v. εἶναι, quod ſupplet hic P., unde Bg. fere omnia in rel., tenente Stp. Th. in v. πις. notionem et Bg. aliunde, it. *committere*, quo G. Th. explicat Bg., h. l., tropo remoto, tribuere, tradere, cf. Ind. Xen. Bach. Ael. V. h. et Polb. Ern. Sed in v. μερ. Bg. e P. omittit pron., ubi Stp. Th. nihil, nec G. Th., ne nobiliſſimum quidem, *diviſum* imperium *cum Iove* Caeſar *habet*, hic, remoto tropo, eius dignitatis functiones, munia, negotia tradere duobus, partem uni, alteri partem, cf. 1, 1, 8.

ἀσθεν. — πρ.) Pro commatio iſto πρὸς τ. β. ἐπ. infra 1, 12, 9. uſitatiore loquendi forma legitur πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν, et rurſum 2, 15, 3. (ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν.) *Sylb.* Num βασιλείας? *Reisk.*

Sb. Ind. in adi. β. e. „pro βασιλείας ἐπιθ. (in hoc ſubſt. reddens,) cupiditas *imperandi*" nihil tenente Stp. Th., nec me aliquid, praeter analogiam, ubi adi. cum ſubſt. mutari poſſunt in gen. ſubſt, ut 1, 8, 3. τῶν βασιλείων καμάτων non modo in τῶν βασιλέως καμ., ſed et in τῶν βασιλείας καμ., it. 5, 7, 12. et 14. τῶν βασιλικῶν πράξεων et τῶν βασιλείων πίςεων, ubi P. diſerte *imperii dignitates* et *imperii munia*; quomodo et hic fecerit Bg.; ut emendatione non opus ſit in tanto librorum conſenſu, (quanquam per ſe incidere potuit lapſus in finibus ον et ας, cum et ſingulae litterae confuſae ſint ο et α, it. ν et ς,) utque potius videatur hic eſſe quaedam Noſtri novitas ac variatio in ſcribendo, ducta fortaſſis illa e poëtarum imitatione, quibus iſta dicendi forma eſt familiaris; unde et Sch. in ἐπ. „β. *cupiditatem* contra *principem*, (e P. errante) invadendi *principatum*, quod 1, 12, 9. 2, 15, 3. 3, 11, 2. dr. ἐπ. βασιλείας, — β. ἐπ. affectationem *imperii*, Sb. pro βασιλείας poſitum eſſe cenſet" ſed Leisn. ad m. Ms. Bg. noſtrum locum ſic explicat „imbecilliorem futuram, quam ut ad imperii appetitionem accendere poſſet" pro quibus malim, potentiam minorem fore, quam, ut quis, ea praeditus, imperium appetat, et cum ea imperium conſequi ſperet ſummum; quia ἀσθ. de ἐξουσ. i. q. parvus; Stp. Th. non proferente gradum hunc adi., ſed rectionem tamen cum pr. πρ., cf. Ind. Thuc., et G. Th. cum Gr. n., at non cum ſubſt. noſtro.

Χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διαγενομένου, ἑτέρα τὶς[a] ἐπιβουλὴ τοιαύτη κατὰ τὸ αὐτὸ[b] συνε-

Tempore autem non longo interpoſito aliae quaedam inſidiae huiuscemodi contra ipſum

a) Ms. Ba. ἑτ. τίς hoc accentu cum edd. A. 1. et B. 2. R., cf. 1, 8, 5. e.
b) Ms. Ba. habet etiam κ. τὸ αὐτὸ per litterarum compendium. *Mart.* Tacentibus Excp., quoque Mss. rel. faciunt cum edd., v. N., ut mox poſt ε. colon in Stp. rel.

χρόνου) Sch., deſerto P., in v. „δ. quum *interceſſiſſet* tempus“ at Stp. Th. modo „δ. *interſum*, eo ſenſu, quo dr. *ſpatium aliquod* temporis *interfuiſſe*. Plut. ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, *ducentis* annis *interlapſis*“ quod Lat. cum pr. et ipſum referens Gr. praep., tamen aliam verbi notionem habet, pro venire; quale eſt quoque illud Sch., cum *cedere* ſit pro ire ſ. abire; unde habeas *dazwiſchen vergehen*; ſicut procedit etiam Lat. *praeterlabi*, nobis *vorüber gehen*, it. *elabi*, noſtrum *verfließen* ſ. *vergehen*; quae Lat. propiora et apta praeſertim in reddendo particip., cf. Ind. Dem. cum dat. rei, it. abſolute, ut hic „δέκα ἐτῶν διαγεν., decennio *interiecto*“ Ael. V. h. 3, 19. p. 256. i. τριῶν μηνῶν διαγεν., *exactis*, Ind. trimeſtri *elapſo*, L. Boſ. Ell. p. 82. i., L. N. T., quorum Schw. p. 326. b. i. et N. e Dion. H. habet cum pr. ἀπό. et noſtrum locum ſic converſum „*quum* non *multum* elapſum *eſſet* temporis, *aliae* inſidiae *comparatae ſunt*“ et p. 1431. b e., ubi in N. comparatur modo illud Herodt. χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διελθόντος, non *multo* tempore *elapſo*, cf. 1, 5, 1., quocum Noſter hic variarit, ut et per noſtram formulam plenam cum illa §. 17. hoc cap. imperfecta μετ᾽ οὐ πολὺ, cf. Suid. 1, 549. m. διαγεγονότος, παρελθόντος, *praeteriti*; tenente G. Th. Bg. „*diebus* aliquot *interpoſitis*, (ſine explic. et etiam) *interfuerunt* decem *anni*“ ſed non de tempore ac ſine Gr. aliquo illa alia v. v. *interlabi*, elabi, *praeterlabi*; it. *intercedere*, quo hic uſurus eram, *tempore* non multo *intercedente*, aut illo *interlapſo*, quod retinet tempus praeter., cf. de Bg. ad πολ. (fere e P.) 1, 6, 24. m., qui hic τὶς cum adi. ſeverius reddit, quam 1, 6, 1., cf. Dem. 890, 18. ἑτέρα τὶς — ἐλπὶς, it. 85, 19., ſed in τοι. e P., ut 1, 8, 5. e.

κατὰ τὸ αὐτὸ) Videtur P. κατὰ τοῦ αὐτοῦ legiſſe. *Steph.* immo κατ᾽ αὐτοῦ ſ. κατ᾽ αὐτὸν, quia vertit „aliae *in* illum *inſidiae*“ nec aliud Bg. Vs. refert; et in Ms. compendio alterutrum illorum latere poteſt, ut inde lectio vulg. nata eſſe, non conveniens huic loco ac contextui, cum ſumatur tantum tripliciter, de eodem vel tempore, vel loco, vel modo, cf. Stp. Th. 4, 581. F. e. L. N. T. Schw. p. 733. a. m. et Krb. p. 320. Nr. III), Kypk. 2, 69. m. Munth. p. 248. e. cum L. Boſ. Ell. p. 106. m., plane ut affinia εἰς τὸ αὐτὸ et ἐπὶ τὸ α., cf. Schw. l. l. p. 527. b. i. Krb. p. 111. cum Obſ. p. 170. e. Kypk. 2, 20. e. Munth. l. l. Loesn. p. 165. L. Boſ. l. l. p. 389. m. Weſſ. ad Diod. S. 2, 328. a. N. 78. Abr. Dil. Th. p. 535. i. 661. i. Ind. Xen. Pol. Z. v. αὐτ. et Heſ. 2, 188. κατὰ τὸ αὐτὸ, ὁμοῦ, quarum notionum, inquam, ab h. l. aliena eſt per ſe illa de loco, ſed altera de tempore maxime ob pr. χρ. οὐ π. δ., et tertia de modo ob ſqq., e quibus apparet, inſidias has in Commodum fuiſſe alius modi ac generis, quam ſuperiores; ut aberret Sch. in „κ. ſecundum *idem* ſ. *ſimul*“ utque ſtatim fuiſſem novaturus lectionem, re ita poſtulante, ex Inttp. Lat., ſi

σκευάσθη. Μάτερνος ἦν τις[c], στρατιώτης μὲν πρότερον[d], πολλὰ δὲ καὶ δεινὰ τολμήσας, τήν τε τάξιν λιπὼν καὶ πείσας ἑτέρους, ἀπὸ τῶν αὐτῶν[e] ἔργων

2. ſtructae fuerunt. Maternus erat quidam, miles quidem antea, ſed multa nefaria auſus, deſertor etiam, quive alios impulerat, ut a ſuis functionibus una

c) ἦν τὶς ſervato ſic accentu Ox. cum Par. 2. d) Hic colon in Ms. Ba., ut punctum in A. cum B. 2. R., ſed mox poſt τολμ. colon in Ox. e) Sic per aſperum in Stp. rel., ſed per lenem αὐτ. in A. al. v. N.

de caſu pron. una fuiſſet res ac ſimplex, cum finitiones ου et ον ſ. υ et ν ſaepe confundantur, ſed et acc. procedat, cf. 1, 9, 21. m., ſervantibus lectionem vulg. Bud. C. 809, 38., ſed modo per Vs. hanc „altera adornata inſtructaque coniuratio“ et Stp. Th. 3, 849. G. e. per eandem Vs., poſt illa „ab iis, qui vaſa colligunt furtim, utpote aliena, non ſua, — manaſſe mihi veriſimile eſt eam ſignif. v. σ., qua ponitur (in med.) pro moliri, ſtruere, adornare“ cf. Ind. Dem. ut alibi de ſimpl. Bg., deligentis hoc, quia cum ſubſt. Lat. non dicuntur verba Lat. compoſ. *conſtruere* et *inſtruere*, cf. G. Th., nec ib. illud Bud. *adornare*, quod ib. explicatur per *comparare*, quo hic uſurus eram, ubi cum Gr. n. 1071, 76. diſerte *per* C. Fabritium *inſidias* Avito *comparare*, ap. nos *zuſammen richten*, zuſ. *ſchmieden*, ſed remotiora *anrichten*, anſtiften, *anzeddeln* ſ. *anſpinnen*.

πολλὰ) Bg. e P. contrahit π. καὶ δ., ſecus ac ſupra, frequentata a Dem. 229, 6. 316, 23. 342, 2. etc., ut πολλὰ δὲ κ. δ. 343, 23. 597, 27. it. τολμήματα — τούτου π. κ. δ. 521, 8. et ποιήσας δ. κ. π. 550, 14., quod poteſt eſſe noſtri v. ſyn. et explicatio, cf. 1, 3, 10. et 1, 4, 4. de δ., h. l. mala moraliter, legibusque repugnantia, Heſ. 1, 906. i. δεινός, κακός, ap. G. Th. in Bg. „ἀθέμιτος, ſceleratus.“ In ſq. ταξ. λ. Sch. fere cum P. „*quum* deſeruiſſet *caſtra*“ tenente Stp. Th. formulam modo in ſubſt. 3, 1255. (e Bud. C. 893, 10.) cf. 1258. B. e. 1260. G. aliunde, cum Lat. *ſtatio* it. *locus pugnandi*, it. *locum in* acie *deſerere*, ſed Sb. Ind. aliunde „ordines *deſerere*“ quae per ſe procedunt omnia, ſed ad Luc. 2, 93. l. 79. ὡς λιπὼν τὴν τ., ut *ſtationis* ſuae *deſertor*, cf. de formula, proprio ſ. improprio ſenſu, R. Or. V. 4. et 3. p. 543. e. (ubi poterant uti Zoſ. 3, 3, 10. m. 5, 22, 6.) Dem., (cui add. 238, 3. 567, 20. et, prorſus ut hic, 568, 4.) Xen. Z. Cyr. et Pol., cum Diod. S. 1, 466. l. 57. τὴν ἐν τῷ πολέμῳ τάξιν οὐ καταλείψουσι, *ſuum* in *acie* ordinem *neutiquam* deſerere *velint*, et Ael. V. h. 3, 14. e. in muro ſ. vallo et obleſſa urbe, cf. Ind., et alio iterum modo 14, 49. p. 999. i. cum N. et Ind., it. Suid. 2, 437. e., non coll. ad Heſ. 2, 443. m., λειποτακτήσας, φεύγων, ἢ φυγὼν, ſed ad p. 485. e., reddente Bg. hic phraſin, ut alias participium privi v., per ſubſt. non optimae Lat., cf. G. Th., ut de ſuo rel., τὲ, it. καὶ et v. πεισ. aor. per pluſq., ap. G. Th. „ad conſilia ſaepe refertur“ i. ponitur pro conſilium dare, ſuadere, perſuadere, cf. 1, 8, 11. i.

ἀπὸ τῶν αὐτ.) Sch. in pron. et v. „una *ſecum* aufugere *a* ſuis *operibus*, deſerere *ordinem*“ quae Noſtri adducunt me, ut pr. formulam ταξ. λ. non capiam cum Sb., (unde Sch. partim hic,) nec pro Stp. *loco* in *acie*, ſed latius, pro ſtatione aliqua univerſa, ubi ſimul aliquid operis bellici

συναποδρᾶν [f], χεῖρα πολλὴν κακούργων ἐν ὀλίγῳ ἀθροίσας | aufugerent, is magna manu facinoroſorum brevi tempore col-

f) Sine Iota inf. hunc tenuere A. al., cf. 1, 5, 21. e.

ſuſcipiendum, ut in caſtris, vallo, rel., tacente P. in ſpiritum pron., qui aſper hic ſaltem tutior, ne τῶν αὐτ. ambiguitatem afferat, pro *ab iisdem* ſumtum, quia pron. αὐτ., praemiſſo artic., parit Lat. *idem*, cf. vel Stp. Th. 1, 603. F. e. 4, 581. F. m., qui ditabitur Lat. Bg. in ſubſt. ἔργ., habens ſine loco aliquo notionem, quo noſtra referas 1, 1227. A. m. „ἔργα — miniſteria" ap. G. Th. ſine explic. et exemplo per plur., ſed, cui vocabulo hic quoque locus eſt „*munia*, ἔργα, — obſequia, lege debita, et officia, quae publice praeſtantur" afferente Stp. 4, 80. D. i. „συναποδρᾶναι, una fugere, Ariſtoph." quod nec Ind. ille tenet, nec alius, ſed modo L. Ern. συναποδράω, cum Bg. ſeveriori, quoad praep. ſecundam; ut, quod Stp. 3, 1258. C. i. v. λειποταξία obſervabat „ad id adiungi ϛρατείας ἀπόδρασιν" hoc quoque videas hic, ut cum pr. τὴν τ. λ. ſit συναπ., ſicut in R. Or. Ind. V. 4. v. λειπ. et ταξ. committuntur τοῖς δραπέταις ποσὶ καὶ λελοιπόσι τὴν ταξ.

χεῖρα) Sch. partim e P. in „κακ. *perditorum*, facinoroſorum *turma*" ſed Sb. Ind. v. „χ. magnas copias" pro quibus Bg., e P. partim etiam, ſeverior in χ., cf. Stp. Th. 4, 419. C. ſqq., ap. G. Th. 211, 40. „i. q. multitudo aut numerus certe hominum armatorum. V. Gl. *manus*, πλῆθος" quod ſyn. per variationem eſt §. ſq. ii., cf. L. Ern. Nr. 4. et Suid. 3, 667. i. χεὶρ, — δύναμις, ſi ſumitur non Hebr. ſenſu, ſed Gr. expoſitio iſta, pro exercitu, v. 1, 9, 11., ut Lat. *vis* et *vires*, cf. 1, 6, 18. e. cum Stp. l. l. E. m., ubi et adi. π. reddit, ut Bg. e P. (v. 1, 2, 7.) non item 3, 479 C. ſqq., niſi p. ſq. G. alio ſenſu, habens idem in ſq. κακ. modo Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. „ſceleſtus, flagitioſus" ſed Suid. 2, 228. i. κακοῦργοι, οἱ λῃϛαὶ, οἱ ἐνεδρευταὶ, *malefici*, latrones, *inſidiatores*, non coll. ad Heſ. 2, 115. m., quae notio peculiaris nec a ſqq. mox aliena, ut nec univerſa illa, nobis *Böſewichte*; variante Noſtro in ſq. ἐν ὀλ. cum 1, 1, 4. e. modo per interiectum verbum, cf. ad Bg. in ὀλ. 1, 8, 10. e. Quoad diſtinctionem per hanc §., triplex ratio eſt inita, quarum prima poſt προτερ. poſuit diſtinctionem maiorem, quod in μὲν et δὲ relatis ſaepe iam vidimus; unde, concurrentibus particip. pluribus ſine copula, ultimum ἀθρ. in mediam orationem collocatum habeas, proprie poſt v. extr. ἐλῃϛ. ponendum; ut altera poſt τολμ. uſa eſt maiori item diſtinctione, cum P., qui ſimul rupit, ut alibi, Noſtri periodum aliquam; in quo manet participiorum modus idem, ac τὲ in τήν τε incipit, ut alias, novam enunciationem; quo et tendit Stp. in m. P. Sed tertia denique ratio Bg. videatur, cuius in Ms. poſt *aufug.* comma erat, ſequente tamen pron. *is*, quod in oratione media locum non obtinet, ſed potius in fronte periodi, ut poſt τολμ. idem pron. ponit Stp. cum P. Verum Bg. aut libere verſatus fuerit, aut voluerit emendare ſic, ut poſt συναπ. excideret pron. ὃς, (quod deinde mutarit in οὗτος, de more poſt punctum,) vel putaret poſt συναπ. addendam copulam καὶ, aut τὲ poſt χεῖρα, unde oritur ratio, ſimilis illi P. in pr. τήν τε, ubi, ſublata τὲ copula, participium reſolutum eſt in pron. *qui*, ſed hoc et ipſum in pron. *is* demonſtr. Qui totam Noſtri hanc §. leget ſimul, intelliget, non poſſe omnia una ſerie ſuſpendi, ſed alicubi diſtinctionem aliquam inducendam eſſe maiorem; in quo minime placet mihi Bg. ratio, quia eſt violenta, ſed magis, ut poſt τολμ. fiat

χρόνῳ, τὰ μὲν πρῶτα g), κώμαις lecta, primo quidem in pagos τὲ καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων, ἐλή- et agros incurſans latrocinaba-

g) Hoc comma nos fecimus, quia aliquod mox poſt ἐπιτρ. habuit Stp. cum aliis, v. N.

colon aut punctum; quod et fieri poteſt poſt τὶς, ubi deinde ad ϛρατ. — πρότερ. extrinſecus aſſumendum particip. ὢν et pron. οὗτος. Quidquid placeat: ſaltem poſt συναπ. apodoſis inde a χεῖρα ſumenda videtur.

τὰ μὲν πρ.) Stp. Th. 3, 567. i. „πρῶτα adverbialiter ponitur (plur. neutr.) pro (ſing. πρῶτον) *primum*, (ut Sch. in artic. ad noſtrum τὰ π.) Hom. —, ubi redditur ei particula δὲ, (immo nihil, cum δὲ referatur potius ad pr. μὲν, qui deinde non profert exemplum cum formula ſ. particula quadam conſecutiva, quo reſpiciens Sch. in πρ. „τὰ πρ. — ſequente τὸ τελευταῖον — et ὡς δὲ 6, 8, 14." cui poſtremo ſyn. eſt Noſtri hic mox §. ſq. ἐπεὶ δὲ, prorſus ut ap. Ael. V. h. 12, 51. p. 813. m. τὰ μὲν πρ. — ἐπεὶ δὲ λ. *primum* —, poſtquam *vero*, non ſic μὲν opprimente Bg., qui h. l. adhibet ſing., non tam e P., quam neceſſario, quia in proſa Lat. *prima* non uſurpant, ſed poëtae, cf. Heyn. ad Virg. Aen. 4, 166. cum G. Th. v. e., ubi „*primum*, πρῶτον, πρῶτα, — fere ſeq. *praeterea* ſ. *deinde*. — Nonnunquam tamen ſolum reperitur, ut nullae conſecutivae particulae ſequantur" quod et hic eſt, ut τὰ μ. πρ. non excipiat ἔπειτα δὲ, ſed modo δὲ, verum et hoc non relatum ad τὰ πρ., ſed tantum ad μὲν, addente prioribus Stp. l. l. haec.) In ſoluta quoque oratione dr. τὰ πρ., et quidem potius, quam πρῶτα ſine articulo" quomodo tamen ap. Luc. 2, 8. l. 19. cf. 3, 632. l. 67., tacente eodem Stp. ſuper ellipſi dupl. praep. ac ſubſt. in hac formula, non item L. Boſ. p. 202. i. „τὰ πρ., pro κατὰ τὰ πρ. μέρη τοῦ χρόνου" ad quam rationem et in Lat. illo *prima* expleas, *ad* prima *momenta temporis*; ſilentibus G. Th. ac Lindn., cf. Suid. 3, 430. e. cum Heſ. 2, 1067. e. Caeterum, reſoluto quidem participio per copulam, pertineat τὰ μ. πρ. ſimul ad illud v., ſed, poſito commate poſt ἐπιτρ., ad ἐλ. potius; ad quam regionem Sch. „ἀγ. *ager*, extra urbem ſ. vicum ſitus locus, — ἐπ. *incurſans* in *agros* populandi cauſa, — ἐλ. *populabatur* more latronis" tenente Stp. Th. in v. κωμ. aliunde Lat. P. et Bg. (ap. G. Th. utr. cum Gr. n.) cf. Ind. Xen. Cyr. Z. L. N. T. Caſ. Ex. Bar. 2. p. 122. b. e. „oppidulum ſine muris" Suid. 2, 363. e. Heſ. 2, 398. i. m. cum N. „L. Ms. κῶμαι, αἱ βραχεῖαι πόλεις" it. Fiſch. Prol. 19. de Vit. L. N. T. p. 5. m., unde §. ſq. oppon. πόλεσι μεγίϛαις, nobis *Flecken* ſ. *Marktflecken*, ut adiuncti ἀγροὶ *Dörfer*, non merae terrae, quae conſeruntur, ſed etiam ſimul maximeque aedes ac villae, iis terris vicinae, quo ſenſu caruit Stp. Th., non item L. Ern., cf. Ind. Xen. Bach Z., in v. ἐπ. repetente Bg. praep., cum habeant Lat. illud v. cum eodem dat., cf. G. Th. cum ἐπιδράμομαι, ſed Stp. Th. tenente etiam aliunde Bg. frequent. cum Sb. Ind., cf. cum acc. loci vel ſimul cum pr. ἐπὶ Polb. Ern. Abr. Dil. Th. p. 114. e. 492. e. D'Orv. Ch. p. 573. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 156. N. 26., ubi ſimile πολλὴν τῆς ὁμόρου χώρας κατατρέχοντες λῃϛεύουσιν, ſed tropice Ind. Dem. cum Xen. Bach., cf. Dion. Caſ., tum Stp. Th. 2, 654. E. ſq. „λῃϛ. i. q. λῄζομαι, praedor, — praedas ago, — Herodi. l. 1. κωμ. — ἐλ., in *vicos* agros*que* factis *incurſionibus* praedas *agebat*, h. e. ἐλεηλάτει, λείας ἤγαγε, λ." tacite e Suid. 1, 714. m. ἐλῄζοντο, ἐλῃϛεύοντο, praedabantur, *populabantur*, (ut hic P.) non coll. ad Heſ. 1, 1175. i.

στευεν[h]. ἐπεὶ δὲ πολλῶν χρημάτων ἐγκρατὴς ἐγένετο, μεῖζόν τι πλῆθος ἤθροισε κακούργων[i] μεγάλαις τε δωρεῶν ὑποσχέσεσι καὶ τῶν ἁλισκομένων κοινωνίᾳ[k], ὡς μηκέτι λῃστῶν, ἀλλὰ καὶ[l] πολεμίων

3. tur. Poſtea vero quam multis opibus potitus fuit, maiorem numerum congregavit facinoroſorum magnis munerum promiſſionibus et praedae communicatione: ut non amplius latronum, ſed hoſtium belligeran-

h) Hoc colon Stp. rel. reliquimus pro puncto al., aut commate Ox. 2., dum diſtinctio reliqua conſtituatur in prioribus. i) Hic in Ms. Ba. colon, ut nullum comma in B. 1. R. al. et Ms. Bg., quod et nos omiſimus, pendentibus dat. ſqq. arctius a pr. v. ἤθρ. k) Pro colo Stp. rel., quo et ſpectat Ms. Bg., rectius erat hic comma in A. et al. l) In Ms. Ba. deeſt tam καὶ, quam ἔχειν. Mart. ſed in Ms. Vi. modo καὶ deeſt, v. N.

ἐληϊζ., διηρπάζοντο, cf. Schol. Thuc. 5, 76. Ind. Dem. et Luc. cum Abr. Dil. Th. p. 825. e. λῃστείαις κατατρέχειν τὴν γῆν et Thuc. 5, 81. ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, — καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις, καὶ κατὰ κώμαις οἰκουμέναις, ἥρπαζον λ., ad quod poſtr. Schol. ἐλῄστευον, ſed G. Th. in Bg. cum Gr. n. „latronum more praedari" ſequente mox quadam explicatione in τῶν ἁλισκομ.

ἐπεὶ) P. deſeruit Bg. per omnia, ſed Sch. in „ἐγ. *factus eſt* compos *pecuniarum*, ἐγκ. *comp.* ſ. eſt *pecuniae*" tenente formulam Stp. Th. aliunde cum Bg. Lat., ſed eius loca Dem. et Luc. ignorantibus Ind., cf tamen Dem. 148, 5. 192, 17. pro quo 241, 19. ἐπειδὰν — ἐγκ. — καταστῇ, cf. 1. 15. 20., Ael. V. h. Dion. Caſ. et Xen. Bach. Z. In ſq. omittit Bg. iterum pron., ubi tamen et noſtrates habent *eine* noch gröſſere *Menge*, (ut Sch. *multitudinem* in adi. μ.) vel, de aliorum in τὶ emphaſi, procedit Lat. *multo* maiorem *numerum* ſ. *copiam*, cf. 1, 2, 7., deſerto P. in ſqq., plane cum Bg. reddente Sch. in μεγ. et ὑπ., quod ſubſt. copulat Noſter cum δωρ. (Sch. „munerum *pollicitationibus*") forte peculiari ratione, cum nihil teneat Th. Stp. et Gs., ſervante Bg. e P. ad τῶν ἁλ. ſubſt. et alium numerum, ſed Sch. ib. „*earum rerum*, quae *capiebantur*, h. e. praedae" bene explente ſubſt. χρημάτων, cf. 1, 9, 21. i. et Suid. 1, 114. e. 2, 56. i., non coll. ad Hel. 1, 235. m. 1625., hunc locum proferente Stp. 2, 298. D. m. v. κοιν. ſine Vs. nec cum Lat. Bg., cf. 1, 5, 8. e.

ὡς μηκ.) In lectione Ms. Ba. manifeſtum eſt, quam vitioſe abſit v. ἔχ., ut iam aliquoties deſideratum in Mss. καὶ, pro *etiam* ſ. etiam adeo, quod Noſtro ſolenne poſt neg., neglectum illud quidem etiam hic a Bg. e P., verum ut eorum *ſed* poſſit valere pro *ſed etiam*, cf. 1, 3, 1. m., quod minus fortaſſis in mente habuit librarius, quam καὶ excidit intra ſyllabas non admodum diſſimiles; ignorantibus Stp. Th. formulam Gr. et copulationem illius μηκ. cum ἀλ. καὶ, ut Lat. *non ampl.* ſequente *ſed etiam* ſ. *ſed* G. Th. et Hor. Turſ., cum Indd. inſpectis, at, quam Sch. in μηκ. affert e P. *non iam*, proferente Hor. T. p. 364. ſq. Nr. 3. ſqq. cum Latt. illis adverſativis, at frequentius cum ſola *ſed*; ad quam Lat. reſpiciens librarius, forte καὶ expulerit. Tum in πολεμ. Bg. adiunxit aliquid perſpicuitatis cauſa, ſ. ſubſt. expreſſit per ſubſt. et adi., partim praeeunte P., unde Sch. partim in „ἔχ. habere *auctoritatem*, h. e. cenſeri" nihil

ἔχειν ἀξίωμα. πόλεσι[m] γὰρ ἤδη μεγίςαις ἐπετίθεντο, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς δεσμωτήρια βίᾳ ῥηγνύντες[n], τοὺς ἐφ᾽ οἷαις

4. tium haberent auctoritatem. Urbes enim iam maximas invadebant, in iisque carceres per vim effringentes, qui-

m) Ms. Ba. et Vi. πόλεσί τε γὰρ λ. v. N. n) ῥηγνῦντες hoc circumflexo A. al., v. N.

horum tenente Stp. Th., ſed Leisn. in m. Ms. Bg. reddente ἀξ. *vim*, ut ad Thuc. 5, 8. p. 322. l. 55. νομίζων, ὑποδεεςέρους εἶναι οὐ τῷ πλήθει, — ἀλλὰ τῷ ἀξιώματι, *quod* ſuos *impares* hoſti *putaret* non *numero*, ſed *dignitate*, Schol. τῇ δυνάμει, et in Lat. Bg. e P. Cl. Cic. Nr. 27. „quaecunque et in quocunque genere vis“ ut tamen aeque hic proprie, ut Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., valeat pro opinione de dignitate ac praeſtantia, et nominatim de virtute bellica, et quatenus aliquem timemus ob potentiam, atque adeo in malam partem de cogitatione potentiae, periculique ac damni, inde futuri, cf. 1, 5, 25., ut in bonam ap. Thuc. 387, 66. et Dem. 128, p. ἔχοντες — ἀξ. κάλλιςον, it. 130, 3. 8., cf. in totam ſententiam e contraria parte Liv. 3, 7. i. *deſerta omnia — fortuna urbis tutata eſt*, *quae Volſcis* — praedonum *potius* mentem, *quam* hoſtium *dedit*.

πόλεσι) Mss. τὲ ante γὰρ inſertum, ut 6, 8, 15. m., referatur ad ſq. καὶ — προηγ., ac poſſit excidiſſe ob ſimilem pr. σι ſyllabam, et latere in P. copulativa „quippe *magnas* etiam *urbes*“ cum ille τὲ ſic alibi reddat, qui tamen et libere quaedam addit, nominatim illud *etiam*, v. 1, 4, 18. e., ſicut Mss. τὲ poteſt eſſe a gloſſa per comparationem e ſimili mox ſq. πόλεσί τε ταῖς — καὶ λ., reddente Sch. cum Bg. ſimul et P. in v. ἐπ., ſed errante in „paſſ. impf.“ pro med., cf. 1, 3, 14. e., it. Dreſ. de V. med. p. 280. e., qui utitur hoc loco cum Vs. P., ut Miſc. Obſ. N. A. V. 6. p. 499. i. ad Xen. Eph. μείζοσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι, οὐ γὰρ — αὔταρκες εἶναι, λῃςεύειν κατ᾽ ἄνδρα, εἰ μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλλοι, quod poſtr. eſt noſtro ſyn., ut et illud mox §. e. πόλεσι ἐπιέναι, cf. Bud. C. 711, 8. „ἐπιτιθ. Iſocr. ἀντὶ τοῦ ἐμπίπτειν καὶ ἐπιέναι uſus eſt, i. e. irruere“ verſante hic Bg. in v. cum dat. loci aliter, quam §. 2. e., ſed in ſq. e P. mutante καὶ in τὲ iterum, verum h. l. e Lat. ratione illa, quae iſtam voculam *que* non ponit ſtatim poſt praep.; unde tollitur quidem formula Gr. ex articulo cum praep. ac ſubſt., ſtans per ellipſin participii ὄντα, ſed ſenſus nihil amittit, cum idem oriatur ex Bg. ordine, et articulus Gr. hic nihil valeat; ſervante Bg. e P. in dat. ſ. potius abl. β. formulam ſyn., cf. Stp. Th. 1, 731. D. i. et Ind. Dem., qui neſcit Stp. locum in v. δεσμ., ut Stp. non tenet in v. ῥηγν. hoc particip., nec aliquid ſuper accentu, nec Lat. Bg., ap. G. Th. „διαῤῥήγνυμι, i. q. frangendo vi quadam et maximo impetu diſrumpere, et ſic aperire“ ſed h. l. ob illum diſerte adiunctum abl. β. ſine emphaſi iſta, cf. Suid. 3, 256. e. ῥήγνυσκε, διέῤῥησσε, *dirumpebat*, (non coll. ad Heſ. 2, 1110. m.) ſed 1, 527. i. δεσμ., ἡ φυλακή, cum Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n.

τοὺς ἐφ᾽) Scribo *οἷαισδὴ κ. Steph.* In Cod. male ſcribitur ἐλευθέρων. *Stroth.* De Stp. cf. 1, 8, 17. e., ubi et Bud. C. hinc, ut de Ms. Ve. errore e pr. finitione facile iudicium, it. de Ms. Ba. commate, ubi δεσμ. referatur ad pr. v. καθ., non repertum mihi cum gen., cf. Bud. C. 382,

δὴ [o] καθειρχθέντας αἰτίαις δεσμῶν [p] ἐλευθέρους ἀφιέντες, ἄδειάν τε ὑπισχνούμενοι, εὐεργεσίαις ἐς [q] τὴν συμμαχίαν

buscunque incarceratos de causis vinculis eximentes impunitatemque pollicentes beneficiis in ſocietatem adſciſce-

o) Ms. Ba. οἰκισδὴ v. N. p) Ms. Ba. αἰτ. δεσμῶν, ἐλ., ſed Ms. Ve. αἰτ. δεσμῶν ἐλευθέρων ἀφ. v. N. Tum poſt αἰτ. comma fuit in edd., non bene, cum accuſativus τοὺς καθ. cohaereat cum ἀφ. q) B. 1. εἰς cf. 1, 5, 1. e.

25. et inde Stp. Th., Ind. Dem., (cui add. 258, 21.) Luc. Fiſch. Ae. et Pal., ubi 13, 1. καθεῖρξε διά τινα αἰτίαν, quod i. q. h. l. ἐπὶ, ut v. αἰτ. praeclare ib. redditur *crimen*, quomodo malim hic quoque capere, quam cum Bg. et Leisn. ad m. Bc. 2. „*ob* quascunque *cauſas*“ it. Sch., qui et, deſerto P. libero; cum Bg. vertit tum οἰ., tum v. καθ., e Sb. Ind., ap. G. Th. (ſine Gr.) dubiae Lat., unde Sch. forte praemiſerat *incluſos*, cf. Heſ. 2, 103. m. cum N., ſed adi. ἐλευθ. cum gen. aliunde ap. Stp. Th. 1, 1177. e. „liber ſ. liberatus“ quorum primum et ap. G. Th. cum eodem caſu; ut ſervarim, *vinculorum* liberos *dimittentes*, non contrahens cum Bg. e P. in unum particip., cf. tropice ἐλευθ. ἀφ. Ind. Xen. Pol. Z. et formulam Bg. pro liberare ap. G. Th. 501, 89., ubi et „*coërceo*, εἴργω, συνείργω, — carcere *animalia* —, *coërcitus*, συνειργμένος, *gravibus* coërcita *vinclis*“ quo propiori v. uſurus eram, ubi praep. aeque nihil valet, ac in Gr. καθ., proferente Stp. Th. 1, 1363. e. v. ὑπ. cum acc. ſine exemplo et p. 921. e. „ἀδ. *impunitatem* P. transfert ap. Herodi.“ ex 5, 4, 19., ubi tamen P. non ita reddit; ſed tantum hic, quocum Bg. et alii, cf. Ind. Dem. it. ap. Thuc. 301, 3. 416, 38. 41. Dion. Caſ. p. 1080. l. 33. Luc. 2, 150. b. N. 30. D'Orv. Ch. p. 93. m. Suid. 1, 50. i. Heſ. 1, 87. i.

εὐεργ. — προηγ.) Recte Sb. Praepoſitiones πρὸς et πρὸ non rarenter inter ſeſe permutari, obſervat Doctiſſ. Fiſch. ad Well. p. 75. et recte monet, προέγραψε pro προσεγρ. legendum ap. Plut. in Cat. Cenſ. p. 345. F. ex emendatione Val. Addo, eundem locum ſic emendatum a Reineſ. in Annot. marginalibus et Freinsh. ad Curt. 10, 1, 2. Sic (ap. Noſtr.) 1, 16, 7. Stp. προσιούσης pro προϊουσ. vult. et contra 5, 5, 12. προϊὼν pro προσ. it. 2, 7, 4. it. 7, 8, 5. pro προσελθ. alii legunt προελθ. it. 2, 6, 7. pro προσεκκρ. Stp. et Sb. προεκ. it. 6, 9, 12. Sb. vult πρὸ ὀλίγου pro πρὸς ὀλίγον. *Leisn.* Malim προσηγ., quanquam non oblitus ſum eorum, quae ad Dem. annotavi de προαγωγῇ lenocinio meretricio et προάγεσθαι illicere lenociniis. *Reisk.*

Sb. in Ind. v. προσαγ. ſtatim edidit „εὐ. ἐς τ. σ. προσήγοντο. Sch. m. ſ.“ poſt Lat. aliorum locorum *adiungere ſibi* et *pellicere*, quorum prior formula hic eſt ap. P., quem Sch. deſerit in εὐ. „προσάγειν τινὰ εἰς τι, *benef.* aliquem ad aliquid *adducere*, προηγ. *adducebantur* ben. *ad* armorum *ſocietatem.* Sb. rectius cenſet legi προσηγ.“ unde forte ſic edebat ſtatim antea in εὐ., ubi tamen peccatur in v. act. pro med., ut deinde in *Vs.* per paſſ., cf. de confuſis quidem iſtis praep., praeter dicta ad 1, 4, 4. e. 1, 5, 1. e., etiam ad Polb. T. 1. p. 914. m. ad 3, 16. cum Ind. v. προαγ. e. Diod. S. 1, 701. a. N. 87. Plut. Hſ. p. 136. e. Onoſ. p. 67. N. et Krb. Obſ. p. 214., ſicut προσαγ. act. et med., qua hic valet notione, pro adducere, i. impellere, pellicere, ſane dr. frequentius et magis perſpicue, cf. 1, 3, 12. e., ubi diſerte τοὺς μὲν πειθοῖ ἐς συμμ. προσηγάγετο, et adeo

προήγοντο [r]. πᾶσάν τε [ſ] κατατρέχοντες τὴν Κελτῶν καὶ Ἰβήρων χώραν, πόλεσί τε ταῖς

bant: perque omnem excurrentes Gallorum et Hiſpanorum regionem, urbesque maxi-

r) Schotti *Ms.* προσήγοντο rectius. *Sylb.* v. N. Sed poſt προηγ. colon in A. 2., comma in B. 1., punctum in rel., quod e Stp. reliquimus, quanquam et illa alia procedebant. ſ) Ms. Ba. πᾶσαν κατατρ. v. N.

ſimilia ſunt omnia, etiam dat. ſ. abl. modi ille π., cui h. l. reſpondet εὐεργ., ut tamen nondum hic corrigam, cum Codd. mei non annuant, et alibi quoque προαγ. pro προσαγ. ſumi poſſe videatur, atque etiam ita vertatur, v. Bud. C. 528, 44. ſqq. p. ſq. l. 9. ſqq. Stp. Th. 1, 84. B. ſq. Abr. Dil. Th. p. 835. i. et Ind. Dem. v. e., cui add. 108, 2.; unde nec dixerim certo, quid Lat. Intp. expreſſerint, adhibente Bg. ſuum etiam l. l., cf. Suid. 3, 183. i., non coll. ad Heſ. 2, 1029. e., cf. 1021. m., tenente Stp. Th. in εὐεργ. tantum notionem cum Lat. Bg. (e P.) ap. G. Th. „εὐεργέτημα, εὐποιία, ἀγαθοποιία" quae et ipſa ſunt abſtracta et cauſae pro effectis, cf. Ind. Xen. Hell. Mor., reſpiciente Noſtro in hoc εὐεργ. non alia, quam priora, iam memorata, libertatem ex vinculis et a poena delictorum, quaſi oppreſſo pron. ταύταις, quod non cogitans P., inſeruit copulam, manente Bg. cum libris omnibus in vulg. lect.

πᾶσάν τε κ.) In *omnem* excurrentes — *regionem.* Sic Luc. Herc. i. p. 366. Nam ſic Lat. *excurrere*, nempe pro caſtris egredi et in hoſtium agros graſſari Liv. 1, 15. (i.) *Leisn.*

Ap. Luc. 3, 83. l. 22. *multas* per *occidentem* gentes *percurreret*, tenente Stp. Th. nihil, nec Lat. Bg., quam „i. q. ἐπιτρέχω" a quo diſtinguit D'Orv. Ch. p. 573. e., cf. §. 2. e. ex Diod., et de noſtro v. (quod, h. l. abſolute poſitum, haud dubie non eſt ſimpl. incurrere ſ. percurrere, ſed ſimul nocere, rapere, vaſtare, incendere, ut deinde ſequitur hic de incenſione ac rapina,) ad Luc. 1, 382. a. N. 94. Xen. Hell. Mor. p. 211. e. cum Ind. it. Dion. Caſ. Zoſ. 3, 1, 2. e. *per* Pannoniam *graſſari*, Suid. 1, 41. m. ἦγε καὶ ἔφερεν, ἀντὶ τοῦ — κατέτρεχεν, — incurſionibus *vaſtabat*, (fere ut hic P.) quo uti poterat D'Orv. l. l., it. 255. i. κατα-θέειν, κατατρέχειν, incurſionibus *infeſtare*, quod v. recte comparabat Mor. l. l., it. 273. m. 267. i. κατατρεχόντων, ληϊζομένων, πορθούντων, p. ſq. i, et 276. m. κατέτρεχεν, ἐπόρθει, ἐληΐζετο, ἐδῄου, incurſionibus *infeſtabat*, populabatur, *vaſtabat*, ſed Bg. ap. G. Th. non cum acc. nudo, quale quid eſt, quanquam alio ſenſu, ap. Suet. Galb. c. 18. e. Tuſculum *excucurriſſet*; concurrentibus iterum hic diverſorum temporum verbis, praeſ. cum aor. κατ. et ἐπιοντ., it. mox ἐμπ. et ποιουμ. inverſo ordine; ſed τὲ omiſſo in Ms. ob ſimilem ſq. κα ſyllabam, cum hic copula requiratur, quia aſyndeton alienum, et poſt particip. plura adjicitur v. ἀνεχ. finiti temporis, quo pertinet illud τὲ, ſimulque cum v. iſto ad pr. προηγ. nec tamen a P. expreſſum, ſed potius δὲ ſ. δή, in quo ille libere verſatus ſit, quanquam τὲ cum iſtis alibi confuſum habuimus.

τὴν Κελτῶν) Sch. „Κέλται, ut Strabo ſcribit. Al. Κελτοὶ, *Celtae*, Galliae populi, a quibus tota Gallia Κελτῶν χώρα, — Ἴβηρος, *Iberus* ſ. Hiſpanus. Ἰβ. χ. Hiſpania" e P., ſed neſcio, unde in poſtr. habeat illam Gr. formam, pro Ἴβηρ ſ. Ἴβηρες et Ἴβηρσι, cf. Stp. Th. aliunde, Stp. Byz. p. 409. ſq. Suid. 2, 93. i. cum G. Th. et Cell. Not. orb. ant. T. 1. p. 51. π.

μεγίςαις ἐπιόντες, καὶ μέρη	mas invadentes, ac partes quaſ-
μὲν ἐμπιπράντες, τὰ δὲ λοιπὰ	dam in iis accendentes, caetera
ἁρπαγῆς [t] ποιούμενοι, ἀνε-	autem in praedam vertentes,

t) Plane ſic etiam Ms. Ba. *Mart.* etiam Mss. rel., tacentibus Excp., et edd., niſi quod Ing. ἁρπαγὴν habent, v. N.

qui p. 131. i. „quos Caeſar indigenarum lingua *Celtas*, tertiam partem Gallorum, appellari dixit, id nominis Herodianus univerſis tribuit, πᾶσαν τῶν (memoriter) Κ. κ. Ἰ. χῶραν, (hoc accentu, ut Ing. 2.) *omnem*, dicens, *Celtarum* et *Hiſpanorum* regionem" cf. Suid. 2, 294. m. Stp. Th. tacite ex Heſ. 2, 226. i. cum N. et Sb. Ind. „Κελτοὶ, — Straboni Κελτίβηρες" (quos hic aliquis inveniat, ἓν διὰ δ. ſumens,) ubi et e Xiph. pro Germanis, quomodo vertitur etiam ad Dion. Caſ. p. 957., cf. Gs. Iſ. in erudit. ed. Nicl. T. 2. p. 20. e., ac de re ipſa ad Lampr. p. 515. et *ante* bellum *deſertorum* coelum *arſit* Caſ. N. 7. b. e. „bellum *deſertorum* eſt, quod excitavit Maternus, militiae deſertor. Deſcribit illud bellum unus Herodi. Spartianus meminit in Peſcenn. Nigro. *Peſcennius Severo, eo tempore, quo Lugdunenſem provinciam regebat, amiciſſimus fuit. Nam ipſe miſſus erat ad comprehendendos* deſertores, *qui* innumeri *Gallias* tunc *vexabant*" p. 646. m., ubi N. tacent, ſed Angli ap. Heyn. H. 4, 1017. m., *das* folgende *Iahr* (pro quo Noſter §. 1. infinite tantum χρόνου οὐ πολ. διαγεν.) *ereignete ſich der ſo* genannte *Krieg* der *Ueberläufer.* Ein *gemeiner* Soldat *Maternus*, welcher *durchgegangen* war, *ward* in *kurzer* Zeit *ſo mächtig* durch *die* groſse *Anzahl* andrer *Ueberläufer* und *Räuber*, — daſs *er* einen *groſsen* Theil *von* Gallien *und* Spanien *überſchwemmte* und *plünderte*, ad quae nihil in N., quam „m) Herod. 1, 10, 11." In ſq. liberum P. deſerit Sch. cum Bg. in v. ἐπιοντ., quod cum Lat. eodem eſt ap. Stp. Th. aliunde, ſed ſine exemplo in phyſica notione cum dat. rei ſ. loci, ut hic, cf. tamen Thuc. 461, 23., ubi Ind. v. ἐπιὸν male redditur, ad v. ἐπίημι relatum, ut in Ind. Xen. Bach., cum ſit potius ab ἔπειμι, cf. Dem. Xen. Cyr. Z. Dion. Caſ. Suid. 1, 801. e. 808. i., non coll. ad Heſ. 1, 1322. e. 1352. i. 1403. m. 1383. m. ἔπεισιν, — ἐπιτρέχει, pro quo §. 2. e. Noſter hic variat, etiam pro §. i. ἐπετιθ., ubi Bg. eodem Lat. reddit, ad ſq. μερ. verſans ſic, ut ſuppleat pron. τινὰ, deinde praepoſitionem cum pron. ἐν αὐταῖς, cf. §. init., pro nudo pron. gen. αὐτῶν, quaſi fuerit μέρη μὲν αὐτῶν, ſc. τῶν πόλεων, diſcedens ita a Stp. ad m. P. liberioris, qui cum Vern. intellexit de totis oppidis incenſis, nihil dante Sch., quam „ἐμπίμπρημι, ἐμπιπράω ſ. ἐμπίπρημι, *incendo*" quod Lat. eſt ap. Stp. Th., non item Bg., nec tria iſta themata, ſed in L. Ern., ut Ind. Dem. v. ἐμπιπράναι cum ἐμπρήσας, quod potius eſt ab ἐμπρήθω.

τὰ δὲ) Scribendum puto ἁρπαγὴν ποι., ut intel. τὰ δὲ λοιπὰ ἁρπάζοντες. *Steph.* Leg. ἁρπαγήν. *Oxon.* Forte δι᾽ ἁρπαγῆς ποι. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „Thuc. 8, 62. habet ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι" ſed Sb. Ind. in ſubſt. ac v. retento vulg. gen. reddit „in *praedam* vertentes, — *diripientes*" in primo plane cum Bg., ſed in ſecundo ad Stp. ſenſum, qui in Th. neutram formulam tenet, quarum *illa* per acc. mihi etiam notata e Thuc. 541, 88., ubi redditur per Sb. privum v., ſed per alias phraſes 410, 66. 460, 4. ſine Ind., cf. Dreſ. lib. de V. med. p. 423. c. et Leisn.

χώρουν. ὡς [u] δὲ ταῦτα ἐδηλώθη τῷ Κομμόδῳ, μετὰ πάσης ὀργῆς τε καὶ ἀπειλῆς ἐπιςέλλει

recedebant. Ut autem haec nunciata ſunt Commodo, plenus iracundiae et minarum epi-

u) Ms. Ba. ὦ δὲ λ. mendoſe.

Progr. ad 1, 9, 22.; unde τὰ λ. aliter debemus capere, quam pr. μέρη, et, ſubintellecto ſubſt. χρήματα, de rebus reliquis, quae in iſtis urbibus rapi poterant, ad bellum ac victum pertinentibus, pecuniis, frumento, mercibus, pecoribus, forte et perſonis iuvenibusque, ad militiam idoneis; blandiente quidem Stp. emendatione primo ab uſu loquendi, (cum contra exemplum vulgatae lectionis et v. ποιεῖσθαι cum rei acc. et gen. mihi non ſit oblatum,) deinde quia eſt faciliima et leniſſima, nixa illa errore ſolito in ς et ν, quod non cadit in illam Rs., quae δι' inſerit duas litteras; quas ſi vel maxime ſtatuamus excidiſſe ob pr. πα finitionem: tamen formula eius tota non mihi eſt cognita, quanquam forte exprimit illam ipſe Sb. in Lat. ſua, *in* praedam *vertere*, quae, nullibi a G. Th. memorata, nihil ſit, quam priva v. v. praedari, rapere, diripere; ut vel ſic exiſtat ſenſus idem per duram correctionem, qui per leniorem. Fuit, cum putabam, in gen. vulg. ſuppleri poſſe ſubſt. μέρος τι ſ. μέρος, ut ſit, *reliqua* facientes *praedae* partem *aliquam*, comparans tunc non modo Lat. *facere* cum gen., v. c. *facere* lucri *rem*, it. *aequi* boni *que* aliquid, cf. G. Th., ſed et Gr. v. uſum cum acc. rei et gen. perſ. ap. Xen. Ind. Bach. Z. v. e. „ποιεῖσθαι ἑαυτοῦ τι, ſibi aliquid tanquam ſuum vindicare" quae ſola analogia fecit, ut nondum ſcriberem Stp. emendationem, cum et Codd. nihil praeberent, tenens praeterea haec ad comparandum, Sall. Iug. 14, 11. m. regnum *eius* ſceleris *ſui* praedam *fecit*, (ubi Cort. N. non reſpicit ad Gr. formulam,) et Thuc. 271, 33. καὶ τήν τε πόλιν κατέκαυσαν, καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν, et *urbem* incenderunt, *et* res, *quae* in *ea* erant, *diripuerunt*.

ἐδηλώθη) Deſerto P., in hec v. Sch. habet Bg. poſt „nunciatum eſt" ad ſenſum, non id Lat. tenente Stp. Th., nec exemplum unum verbi in paſſ., cf. L. N. T., ubi ſimul cum pr. περὶ, ut ap. H. in Ev. et Pan. Mor. p. 45. m. 76. m., cf. Fiſch. Ac. Thuc. Dem. Xen. Cyr. Z. et cum dat. perſ. etiam in act. Fiſch. Pal., verſato Bg. in formula e pr. μετὰ aliter hic, quam alibi, dum mutavit, fere e P., praep. in adi., ſed oppreſſit adi. π., niſi id quaeras in ipſo illo Lat. *plenus*, quod cum gen. aut abl. non explicant Indd. conſulti, ſed ad Plin. ep. 2, 1, 7. plenus *annis* Catan. „ſenex admodum" et G. Th. ſemel tantum 916, 70. „negotii *plenus*, i. valde occupatus" unde *plenus irae* i. q. valde iratus ſ. ſumme iratus; quae periphraſis ſuperlativi continet notionem adi. π., pro ſummus accepti, eſtque i. q. *cum* ſumma *ira*; ferente Stp. Th. modo 2, 1425. i. „μετ' ὀργῆς, — Plat. – Latine diceretur potius *per iram*, quam *cum ira*" quod ipſum tamen v. ap. G. Th. in ſubſt. 1224, 91., ubi et Bg. „vitium facile iraſcentis" ſed et ſimpl. pro ira, ut h. l.; in altero ſubſt. (ib. cum Gr. n.) mutante Bg. e P. numerum neceſſario, niſi vertas per ſyn. ib. „*minatio*, ἀπειλή, Gl. Gr." ſed in v. ἐπ. (ubi Stp. Th. tacet,) reddente Sch. „*ſcribit* per *epiſtolas*, (at Bg. e P. aliter, quam 1, 9, 21. c.) ἔθνος — cum v. ἡγεῖσθαι ſaepius exponitur a P. *provincia*, (ſine loco, qualis notionis et hic eſt,) ἡγ. ἐθν. praeſidibus" Bg. retinente P.

τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις, ῥαθυμίαν [x] ἐγκαλῶν [y], καὶ κελεύει, στρατὸν ἐπ' αὐτοὺς ἀθροισθῆναι. μαθόντες δὲ

ſtolas mittit gentium rectoribus, ignaviam eorum increpans: iubetque exercitum ad-
6. verſus eos adunari. Illi

x) Sic per Iota nobiſcum in una Lu., cf. ad 1, 1, 9. e. y) Colon hic in Ms. Ba., quo tendit Ms. Bg., ſed punctum in A. cum B. 1.

utrinque, et particip. per ſubſt., pro ἡγεμὼν, quod, ſimiliter, ut noſtrum, alii etiam cum Sch. reddunt, it. *procurator* et *praefectus*, cf. Caſ. Ex. Bar. 1. p. 101. b. i. 104. a. e. Kypk. 1, 222. Munth. p. 4. m. Loesn. p. 3. i. 100. i. Krb. p. 61: 107. e. 228. e. 250. m. et Decr. R. p. I. p. 241. e. Fiſch. Prol. 18. p. 17. m. 20. m. Ind. R. Or. Diod. S. Eutr. Met. Xen. Pol. et Cyr. Z., cf. Suid. 2, 41. m. p. ſq. m. 44. m. Heſ. 1, 1599. p. ſq. i. 1601. e. Sed ad ſq. ῥαθ. ἐγκ. explet Bg. in ſubſt. caſum pron. αὐτῶν, cum et poſſis ſupplere dat. perſ. αὐτοῖς, ſolennem in hoc v. cum per ſe, tum ſimul cum acc. rei, ut hic, pro quo interdum et gen. rei adhibetur, v. Bud. C. 81, 30. Stp. Th. (qui ex Noſtro ſilet,) L. N. T. Ind. Dem. (cui add. 59, 2, 79, 12. 161, ult. 300, 14. 1126, 21.) Fiſch. The. Xen. Z. Cyr. et Bach., ad Thom. M. p. 261. ſq. N. 2. ἐγκαλῶ, τὸ κατηγορῶ, Suid. 1, 668. e. ἐγκαλῶ σοι ῥαθυμίαν, *ſocordiae te accuſo*, Heſ. 1, 1067. e. fine N., ap. G. Th. in Bg. v. ſaltem cum rectione ſimili, *arrogantiam* alicuius *increpare*, ſed cum Gr. n. „accuſare — *inertiam*, (ſine explic. et cum Gr. n. etiam) *incuſo*, — reprehendere“ ſed non cum acc. rei ac vitii, quocum illa v. v. valent i. q. dicere, fateri, ſignificare, aliquem habere in ſe ſ. committere aliquod vitium, ut h. l. ſocordiam, et eſſe ſocordem, negligentem, fugientem laboris ac moleſtiae, non animadvertere, quid fiat ab aliis in terra quadam, nihil agere, non cavere et impedire; tenente Stp. Th. 1, 1608. H. i. in ῥαθ. aliunde Lat. Bg. (e P.) ap. G. Th. cum Gr. n. „vitium eſt contrarium *fortitudini*, quo quis aggredienda prae formidine non aggreditur“ ſ. fuga laboris ac moleſtiae, cf. Exc. ad 1, 1, 9. e.

καὶ κελεύει) Vicinius, quam P., in copula Bg.; pro στρατ. (quo de cf. Suid. 3, 382. i. non coll. ad Heſ. 2, 1277. m.) variante Noſtro mox per δυν., qui locus clarus eſt et quaſi claſſicus, ſed ad ἀθρ. in Ms. Bg. verbum Lat. notante Leisn. per lineolam, ſubtus ductam, quod tamen ap. G. Th. cum auctoritate ipſius Cic. „*aduno*, ἑνόω, in unum cogere, — ἀθροίζω, *aduno*, congrego, glomero, Gl. Gr. L. „cf. Iſ. Pan. Mor. p. 31. m. ἀθροισθέντων τῶν Ἑλλήνων εἰς ἓν, P. deferente Sch. etiam „colligi *exercitum*“ ſed Noſtro variante iterum cum 1, 9, 11. δύναμιν ἐπὶ σοι — ἀθροίζει, per caſum quoque poſt praep., non item mox §. ſq.

μαθόντες) Contrahente P. orationem Noſtri, (qui, cum ſufficere potuerit, μαθόντες δὲ τοῦτο ἐκεῖνοι, omiſſis δυν. ἀγ. ἐπ. αὐτ., ſequitur ſimplicitatem in ſcribendo, quae repetit quaedam, et variationem,) ponit Bg. participium μαθ. alio et ordine et caſu; qua de abſoluta Lat. formula cf. G. Th. 995, 5., inclinans eo, ut ponatur pro ſubſt., cum nihil ſit, quam ellipſis pron., v. c. *eo*, unde pleni fiunt abl. conſeq., tacente Lindn. p. 75. i. non item Apin. Lex. Gramm. p. 76. m. v. *audito*, cf. de Gr. μ. tropico hoc ſenſu, etiam per Lat. Bg., Ind. Xen. Cyr. Z. Fiſch. Pal. Ael. V. h. L. Ern. et N. T., quorum Schw. bene addit Lat. *audire*; ignorante

ἐκεῖνοι [z], δύναμιν ἀγειρομένην	autem, cognito, copias con-
ἐπ᾽ αὐτοὺς, τῶν μὲν χωρίων,	gregari adverſus ſe, loca qui-
ἃ ἐπόρθουν, ἀπέστησαν [a],	dem, quae vaſtabant, deſe-
λαθόντες δὲ, διὰ ταχείας [b]	runt, clam autem compen-

z) B. 2. L. cum Par. 1. κεῖνοι poëticum, hic mendoſe potius, quam vere, cum taceant libri rel., cf. Ind. Xen. Hell. Mor., ponentibus nobis comma deinceps etiam poſt verba ſenſuum cum partip. pro inf. a) Pro colo Stp. rel. it. puncto A. et al., hic comma fuit in Bc. 2. cum Ms. Bg. rectius in conſtructione continua. b) Nihil hic variatur, niſi in diſtinctione ſine momento ac B. 2. L. ἀβάτουν inepto.

Stp. Th. 2, 784. F. e. ſq. Lat. Bg. et rectionem cum particip. pro inf., (quale exemplum ap. Suid. 2, 481. m.) ſed in ἀγειρ. tenente Lat. Bg. aliunde, ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Ind. Thuc. (ſine Stp. loco,) Ael. V. h. Abr. Auct. p. 216. e. Krb. Decr. R. p. I. p. 266. e. Suid. 1, 26. e. Heſ. 1, 40. m. ἀγείρας, ἀθροίσας, unde apparet, haec, ut ſyn., poni hic et §. pr., ubi lenis in pron. ἐπ᾽ αὐτ., ad Herodianum relato ſcriptorem, tolerabitur, a Bg. ob illud *cognito* mutatus in aſperum, qui non bene deſerit in ſq. Sch., e P. partim, ſub „ἀφίστημι, *deceſſèrunt* ex *regionibus*" pro quo et ſeverius erat, *locis* quidem *deceſſerunt*, it. *absceſſerunt*, e Gr. rectione, ut caſus a praep. etiam penderet, cf. G. Th. *decedens — provincia*, ſed cum Gr. n. „*abscedere*, — i. q. recedere, (unde Gr. noſtrum ſit ſyn. illi §. 4. e. ἀνεχωρ.) ſ. diſcedere, — proprie (immo per abundantiam) iungitur abl. cum pr. *a* ſ. *ab*, (ſed et ſine ea, cum iam ſit in v.) *non prius Thebani* Sparta *absceſſiſſent*" quod poſtr. Lat. vicinius, quoad praep., eſt etiam, non item Bg., ap. Stp. Th. ſub ἀφίσταμαι, ſed non locus aliquis in phyſica hac notione cum gen., cf. Ind. Ael. V. h. Dem. Thuc. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Suid. 1, 295. e. 396. m. et Heſ. 1, 443. m. 486. i. cum N., ſemel modo reſpiciente Stp. Th. in v. πορθ. ad Noſtrum, cum Lat. Bg. ſed 4, 668. F. e. „χωρία, *regiones*, ut quidem P. in quodam Herodi. loco vertit" ſine numeris huc, opinor, cum Sch. Ind. tantum teneat locum hunc noſtrum, ubi ille ſic reddat Gr. plur., ut L. Ern. etiam ſing. Sed ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n., ubi Stp. non clare ſatis monet, noſtrum ſubſt., etſi habeat ſpeciem diminutivi τοῦ χῶρος, tamen eſſe i. q. primitivum, et ſimpliciter locum ac regionem quamvis, ſive ampliorem, ſ. anguſtiorem, et adeo hic vel cum Vern. vet. *Länder*, ſ. *Gegenden*, vel cum rec. *Städte*, ut reſpiciatur ad §. 4. πόλεσι, cf. Indd. Xen. Mor. et Z., quanquam in ampliorem notionem prodeſſe etiam poteſt §. pr. τῶν ἐθνῶν.

λαθ. δ. διὰ ταχ.) Ad hanc lectionem alludit etiam P. Vs. *per avia quaedam compendia*. Sed verius fortaſſe τραχ. κ. ἀ. *per* aſpera *et* invia *itinera* rel. *Sylb.* Offendit illud ταχ. Sylb., haud dubie quia ταχεῖα ὁδ. vix recte iungitur cum ἀβ. ὁδ. Poſſes et βαρείας legere. Baſil. Homil. 23. de latronibus, ταῖς ὁδοῖς ἐφεδρεύειν εἰώθασι, καὶ, εἰ εἰδῶσί τι χωρίον περὶ αὐτὰς, ἢ φάραγξι βαρείαις διεῤῥωγὸς, ἢ φυτῶν πυκνότητι σύσκιον, εἰς τοῦτο κατδυόμενοι λ., ubi pro βαρείαις legendum duco βαθείαις. Apul. Mil. 1. p. 15. *aſperam* et *prolixam viam* coniunxit. *Leisn.*

Sch. in ἀβ. „ὁδ. itineris aditu *difficilis*, per avia ſuſcepti, — ὁδ. *per* compendia *itineris* quaedam *avia* — ταχ. ὁδοῦ, celeri *via*, per *compendia*"

καὶ ἀβάτου ὁδοιπορίας, κατ' ὀλίγους εἰς τὴν Ἰταλίαν παρε-

dioſo et avio itinere ſeparatim in Italiam irrepſerunt.

in ſubſt. poſtr. Gr. errans, dum vulgatam lect. cum Bg. exprimit etiam Stp. Th. bis 1, 636. G. i. v. „ἄβ. — pro δύσβατος. — Sic Herodi. in Commodo *διὰ ταχ. — παρεδ.*, i. e. *per* compendiaria *et* avia *itinera*, ut loquitur Sall. in Iug. (54, 9.) *ipſe — ſequitur* nocturnis *et* aviis *itineribus*, (et 3, 1275. F. m. v. τάχος.) At διὰ ταχέων, quod idem cum διὰ τάχους, pertinet ad ταχὺς, non ad τάχος, ut et διὰ ταχείας pertinet ad fem. ταχεῖα, quanquam illud in v. l. perperam in τάχος ponitur, huic autem novum ſubſt. fingitur, nimirum ταχεία, ας, ἡ, *celeritas*, (ut L. Baſ. „ταχεία, celeritas, διὰ ταχείας, celeriter" ſed 3, 1601. B. tantum) ap. Suid. (3, 497. e.) τραχεῖα ὁδὸς, via *aſpera* et *ſalebroſa*" quod idem una cum δύσβατος καὶ πετρώδης ὁδὸς e Dem. Phal. profert 2, 1159. D. e., cf. Loesn. p. 100. e. „eleganter quidem τραχεῖα ὁδὸς dr. ἐρήμη. Philo — διὰ τραχείας καὶ ἀτριβοῦς ἐρήμης βαδίζοντες, *aſperam* et *inviam* ſolitudinem *ingreſſos*, — ſibi opponuntur ap. Phil. τραχεῖα ὁδὸς et λεωφόρος" unde pro coniectura Sb. (nihil monentis in rel. vocabulis Ind., ſed in ὁδ. reddentis hinc „iter, via") ſit uſus loquendi frequentior, ſicut et lapſus facilis, variantque etiam ταχέως et τραχέως in R. Or. V. 9. p. 371. m. ad l. 15. Contra vero lectionem vulg. ſuſtinent, praeter conſenſum librorum omnium, non modo illud, quod habet commodum ſenſum, ac tandem eundem, ſed quoque Lat. analogia, cum dixerit etiam Iuſt. 38, 9, 6. *fugientem, — equitum* celeritate, *per* compendioſos *tramites* occupatum *retrahit*; unde nihil dum novavi, niſi ut reciperem commata poſt δὲ et ὁδ., ut particip., pro adv. iterum poſitum, ita que etiam a Latt. Inttp. expreſſum, magis cohaereret cum v. ſuo παρεδ. Quod vero Leisn. ad m. Ox. „ἀβάτους" in acc. plur., id fluxerit e P. liberiori; quanquam et vidi, Erneſtium in Par. 2. ſic in textu ad vulg. calamo alleviſſe ſibilantem, qui tamen iuvenis id tunc fecit, cum gen. ſit etiam ſupra ap. Phil., ſolennis item Noſtro in pr. διὰ in phyſico ſenſu ac motu, et a Bg. quoque redditus per ſyn. abl., cf. Suid. 1, 5. ὁδὸς ἄβατος, ἡ ἀπόρευτος, iter *invium*, cum Heſ. 1, 14. m., ſed Gs. Th. „*avius*, per quod via non eſt, ac proinde iri non poteſt, certe non ſolet, Suet. — itinere *avio*, (quod h. l. potius de actu et motu eundi, iter per loca, ubi non ſolet iri, quam de via ſ. loco, cf. 1, 7, 3., ſed) *invius*, δύσβατος, per quod iri non poteſt, — invia *via*, — Liv. 21, 35. (i. *in iugum Alpinum perventum eſt*) *per* invia *pleraque* et *errores*, (i. ambages, quibus h. l. opponitur ταχ. ὁδ. iter celere ac breve,) *compendioſus*, λυσιτελής, utilis" nec deinde per aliam notionem, nec cum loco Iuſt. ſuperiore.

κατ' ὀλιγ.) Paulatim, diverſis itineribus, diſperſi huc, illuc, ad urbem acceſſere, diverſi Romam petiere. *Leisn.*

Sch. in praep. „diſtributive, — paulatim, parvo numero 5, 4, 8. (e Sb. Ind., tantum alio ordine, ſed hinc) ſeorſim, alii ab aliis" e P., ſed per aliud ſyn. adv., memorante Stp. Th. formulam modo in adi. et tantum e Noſtro 2, 1269. G. e. „κ. ὀ. ap. Herodi. frequens eſt, ut l. 5. (5, 4, 8.) *pauci* ſingulis *vicibus*, et l. 2. (2, 9, 9. ſine Vs.) Sic et paulo ante (2, 7, 10. ſine loco ac Vs.) et l. 6. (6, 9, 5. e P. *paulatim.*) Quibus quidem in locis cum ὀλίγοι ſubaudiri poteſt ἄνδρες, aut aliquid aliud, quod magis convenit" ſed Vig. p. 616. e. „exiguo numero ſ. pauci ſimul. Herodi. l. 5. (5, 4, 8.) paucorum ſimul. At l. 6. (6, 9, 5.) uſurpavit pro

δύοντο. καὶ περὶ βασιλείας ἤδη 7. Ac de regno iam maiori-

κατ' ὀλίγον, *paulatim*" ad quod poſtr. Hoog. N. recte repugnans, vertit „pauci ſimul" cf. Thuc. 234, 91. ὑπαπῄεσαν κ. ὀ. *rari* clam *abibant*, Herodt. 8, 113. e. ἐκ δὲ τῶν συμμάχων ἐξελέγετο κ. ὀ., *ex* ſociis *autem* elegit *diſcernens*, ubi N. in notionem ac Vs. tacet, nec par eſt locus, ib. comparatus ex 2, 93. m. τῶν γὰρ ᾠῶν ἀποῤῥαίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων, *ova* fundentes *inſtar* milii *parva*, pro *inſtar* parvorum *miliorum* ſ. *parvi milii*, cum ibi κ. ὀ. ſit cum gen., pro κατ' ὀλίγους κέγχρους, et ὀλ. pro Lat. *parvus*, et pr. κατὰ in notione ſimilitudinis, quae ſunt ſecus in noſtra formula, exemplis etiam illuſtrata a Weſſ. ad Diod. S. 1, 464. b. N. 50., non tamen explicata ad illud l. 50. κ. ὀ. συμπλοκὰς καὶ μάχας ποιούμενοι μικρὰς, paucorum *congreſſu* parvas *inter* ſe *pugnas* velitando *ciere*; ubi quippe etiam, ut noſtro loco, pr. κατὰ habet notionem illam diſtributivam, eſtque ſevere Lat. *ſecundum* ſ. *per*, et cum adi. nominatim maſc. gen., ut ὀλίγους, Lat. vix aliter reddi poteſt, quam ut ſupra ab aliis, 1) adhibito Lat. ſubſt. *numero*, totaque formula mutanda in abl. ſyn. 2) per Lat. aliquod adi., Graeco reſpondens ad ſenſum, et nominativo expreſſum, ſed ſimul etiam per quoddam adiunctum, quod referat illam diſtributionem quandam totius in partes, ut Stp. *pauci* — ſingulis *vicibus*, ſ. Vig. et Hoog. pauci *ſimul*, ſ. hoc, pauci *ſemper*, nobis *ſtets wenige*, 3) per adv. aliquod Lat., ſed quod teneat diſtribuendi vim ac finitionem, ſimul vero etiam de perſ. valeat; unde mihi non ſatisfaciunt illa a) *paulatim*, quod finitionem illam quidem habet, non item adhibetur de perſ., ſed tantum de re ſ. tempore ac modo, cf. G. Th. et 1, 8, 10. e. b) Bg. hic adv., quod, ap. G. Th. cum ſolo Gr. χωρὶς et ſine explic., forte notionem perſonae admittens, tamen a Gr. nimis recedit, quanquam rediens tandem ad ſententiam eandem; tacente L. Boſ. de ellipſi v. ἀνὴρ et ἄνθρωπος, quod aeque ſuppleas; unde nobis fiat, *in wenigen* Perſonen *ſtets*, ſ. *in weniger* Mannſchaft *zugleich*, ſ. *zuſammen*, ſ. *jedes Mal*, ſ. magis perſpicue *in* kleinen *Haufen* ſ. *Parteyen*; ut in Gr. ſubſtituas etiam λόχους, et Lat. reddas *per* agmina *parva*, aſſecutus ſaltem praep.

παρεδύοντο) Sch., deſerto P. „clam *irrepſerunt* in *It.*" cum Bg., ſed ut neſcias, an adiunctum adv. pertineat ad pr. λαθ., quod hic facit, ut v. παραδ. debeat ſumi in notione *intrandi* ſimplici, ut L. Ern. quoque tantum explicat Lat. *introire*, et ap. Bud. C. 212, 49. ſqq. (qui tantum comparat παρεισδύεσθαι, cum Loesn. p. 501. e. it. Krb. p. 409. e., a Bg. 1, 6, 2. redditum Lat., ut hic,) e Plat. λανθάνει παραδυομένη nihil eſſe poteſt, quam *clam introiit*, cf. Suid. 3, 30. e. cum eadem pr. εἰς, ſed Ind. Dem. „παραδῦναι, *irrepere*, clam, callide inſinuare."

καὶ περὶ βασ.) Sicut ap. Flor. Spartacus, aliquot *elatus victoriis*, *de* invadenda *urbe* Romana *deliberavit* 3, 20, 11. *Boecl.* In hoc ergo homuncione non cupiditas, ſed tamen fortuna aliquo modo terminabatur. Sen. de Clem. 1, 1. *facit avidos nimia felicitas; nec tam temperatae cupiditates ſunt unquam, ut in eo, quod contigit, deſinant. Gradus a magnis ad maiora fit; et ſpes improbiſſimas complectuntur, inſperata aſſecuti.* Talia Thuc. 4, 4, 4. it. 4, 12, 37. Diod. 19, 1. (T. 2. p. 317. l. 12.) Hoc idem apparet ex Severi exemplo 2, 13, 1. *Leism.*

καὶ [c] μειζόνων πραγμάτων ὁ Μάτερνος ἐβουλεύετο. ἐπεὶ γὰρ αὐτῷ [d] τὰ προπεπραγμένα [e]

8. busque rebus Maternus deliberabat. Nam quandoquidem ſua facta omni ſpe ul-

c) In Ms. Ba. καὶ deeſt. *Mart.* etiam in Ms. Ve., v. N. d) In una Lu. obſcurum erat, utrum ſic cum rel., an αὐτ. per aſperum, v. N. e) προσπεπρ. Ms. Vi. mendoſe.

καὶ μειζον.) In Cod. male hoc καὶ abeſt. *Stroth.* Recte, docente id re ipſa ſenſuque ac P., unde Bg. mutat iterum copulam in affinem; habuimusque iam καὶ vitioſe omiſſum a Mss., cuius rei hic cauſa non pateſ e vicinitate litterarum; ubi ſtatui poteſt ὕστερον πρότερον, aut etiam modo adiunctum liberum, reſpiciens ad ſuperiora, ut ſint res gerendae maioris momenti, quam prioris temporis latrocinium, atque adeo Italiae totius cum Roma ipſa oppreſſio, ſed βασ. iterum imperantis dignitas, nomen ac poteſtas; formulam Lat. non attingente G. Th., ſed Ind. Corn. N. in adi. e., nec tenente Stp. Th. quid, niſi v. βουλ. cum pr. περὶ, cf. Bud. C. 1040, 41. Ind. Dem. v. e. Thuc. v. i. e. Iſ. Ev. Xen. Cyr. Z. et Luc. it. Thuc. p. 247. b. N. 16. cum Abr. Dil. p. 650., reddente Bg. univerſe, ut liberum ſit, capiasne pro deliberare ſecum, an cum aliis, ut P. diſerte „cum *ſuis*" cf. Fiſch. The., lib. de V. med. p. 48. m. 235. m. Gottl. Pl. Phaed. p. 134. i., tum ſupra 1, 8, 10. e. ac ſimilem locum e Xen. hoc cap. §. 4. i. ad ἐπιτιθ, ſed ap. Iſ. Ev. Fd. p. 32. m. οὐδὲ περὶ Κύπρου μόνον δεδιώς, ἀλλὰ πολὺ περὶ μειζόνων, per ellipſin noſtri ſubſt., qua de nihil ap. L. Boſ.

ἐπεὶ — αὐτῷ) In plurium edd. hoc pron. αὐτῷ per lenem conſentit P. „*quando* hactenus *omnia* illi *ſpe* ulterius *proceſſerant*" Bg. nitente in aſperum αὐτ., (ut reperitur etiam 8, 2, 2. cum eodem v. προχ., ſ. verius cum v. ἤλπισε, quod tale quid magis poſtulat,) quia noluit cum P. negligere particip. προπ., quod deinde rexit cum pron. ἁ., etſi, de vulg. ordine, cohaerebat cum remoto ἦν προχ., quaſi ſeries eſſet τὰ αὐτῷ προπ. et paſſ. cum dat. perſ., quae cum reddenda eſſent *ea*, *quae* ipſi *ante* acta *eſſent*, ſ. *ea*, quae *ab* ipſo *adhuc* geſta *eſſent*, ſ. *ipſius facta*: maluit ille, alio adhibito pron., extremam rationem ſequi per ſubſt., e noſtratium maxime ingenio, omittens idem praep. in v., oſtenſam tamen a P. in adv. *hactenus*, quae et ſervari poterat per haec, *prius* acta, *priora* facta, *auſa*, reſpiciente Sch. in „πρ. *res* ante *geſtae*" ellipſin ſubſt. πράγματα, ſed ignorante Stp. Th. prorſus v. προπρ., quod non modo habet analogiam e προποιεῖν, (a Stp. nude poſito, cf. ſine Ind. ap. Thuc. 175, 47. cum Abr. Dil. p. 286. m.) ſed etiam, praeter L. Ern. „prius ſ. prior facio" eſt ap. Luc. 1, 84. l. 20. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προστιθὲν, *nam*, cum *prioribus* iniuriis *maiores* ſemper *addat*, ſimiliter abſolute poſitum, ſed infra ap. Noſtr. cum dat. perſ., quo Bg. reſpexerit, ſed ut hanc rectionem impediat hic verborum ordo et praemiſſus dat. pron., in altera rectione aut ſequens, τὰ πρ. αὐτῷ, aut locatus intra articul. et v., τὰ αὐτῷ πρ., cf. 1, 3, 9. i. ſq., unde et Sch. in προχ. „ἦν αὐτῷ μ. ἐλπ." recte copulat dat. pron. cum hoc v., quod Stp. Th. aliunde tenet cum pron. αὐτῷ, non item cum v. ſubſt., quo de cum particip. v. 1, 3, 12. e., reddente Bg. particulam ἐπεὶ per Lat. planius quidem, pro cauſali, quam P., (cum iſtius ſumi potuiſſet etiam de tem-

πάσης ἐλπίδος μεῖζον[f] ἦν προχωρήσαντα, ᾠήθη, δεῖν, μέγα τι δράσας, κατορθῶσαι, ἢ

terius processerant, putavit conveniens esse magno aliquo edito facinore rem bene

f) Ms. Ba. μείζονος προχ., ſed Ms. Vi. Excp. modo „μεῖζον — μείζονος“ v. N.

pore, cf. §. 3. i. et G. Th.) ſed tamen et nimium, quia eſt potius ſq. Gr. ἐπεί περ ſ. ἐπειδή περ.

πάσ. ἐλπ. μεῖζ.) Lectionem vulg. tuetur Ms. Ve. tacite, et Sch. „μ. neutr. pro adv. μᾶλλον, ſecundum Sylb.“ qui in Ind. ad vulg. addit „pro μᾶλλον“ tenente Stp. Th. tantum haec 2, 838. F. i. „μεῖζον adverbialiter etiam poni annotatur pro *plus*, ut μ. ἰσχύειν Dem. et μ. δύνασθαι Ariſtoph., *plus* poſſe“ nihil praebente Ind. Comici, at Dem. tantum in v. ἰσχ. ex 1418, 10., ubi ſq. ἤ, cui add. 72, 17. 432, 11. 502, 6., ubi cum gen. aliquo, ut hic, in quo convenit cum μᾶλλον, et Lat. *plus* et illo Bg. e P., quae, per ſe adi., uſurpantur et ipſa pro adv., ut plur. μείζω et πλείω, cf. ad Luc. 2, 172. a. N. 73. 577. a. N. 22. 901. b. e. 910. a. N. 81., quanquam ibi primo in loco ſuper μεῖζον dubitatur. Sed in Mss. lectione latet aut vulg. μεῖζον ἦν, quae confluxere in unum e vetere ſerie omnium una, et ſimul cum errore in η et ο, it. ν et ς, aut adv. μειζόνως, quo de cf. Stp. Th., Ind. Thuc. (cui add. 84, 83.) et Abr. Dil. p. 390. e. „μ. pro πλέον, μᾶλλον“ it. Luc. 1, 668. l. 51. εὐτύχηταί σοι πάντα τῆς εὐχῆς μειζόνως, feliciter *tibi* omnia *a* maiori *quadam* fortuna *evenerunt*, immo *ſucceſſerunt* tibi *omnia* voto *ulterius*, ubi V. L. ἐκ τύχης μείζονος, quam Gs. in Vs. exprimit ſine neceſſitate, it. 2, 216. l. 84., ubi V. L. ἐπὶ μεῖζον e gloſſa eſt, quam et h. l. ſuſpicor. Nam, etſi illud adv. μειζόνως hic conſiſtit ſic, ut v. ſubſt. ἦν oppreſſum praebeat particip. προχ. abſolute poſitum et in ellipſi, cf. 1, 3, 3. i. ad δεδιώς, tamen librarius explicarit vulg. per adv. illud, et perierit deinde ην a pr. ως ſimili, cum vulgatum ſit difficilius eiusdemque naturae ac ſignificationis; quae ſolent eſſe indicia gloſſae; cf. de ἐλπ. pro expectatione 1, 3, 11. e., nobis *über* alles *Erwarten*, alle *Erwartung*, nullibi proferente G. Th. formulam Bg., et ſine Gr. in v. e. Nr. 5. 1079, 44. „*procedere*, eſt bene ſ. male cadere, accidere, cedere“ immo, ut Gr. ac noſtratium *von* Statten *geben*, e loco primo abire porro aliorſum, ſed, tropo remoto, feliciter fieri, agi, h. l. ea, quae inſtituebantur et ſuſcipiebantur, ſine impedimento exſequebatur ille finiebatque et ſine calamitate ac caſu adverſo et impune, deſertio quidem, collectio manus, rapinae et in Italiam ingreſſio.

ᾠήθη) Affectus deſperatae audaciae hoc charactere ſignatur, cui conſonant illa, quae l. 7. c. 5. (§. 1. 14.) de iuvenibus Afris adverſus procuratorem Carthag. conſpiratis traduntur, idemque de Senatore Rom. novos imperatores eligente l. eod. c. 10. (§. 3.) venitque in partem mutuae declarationis Caeſarianum illud, *iacta eſt alea* Suet. Caeſ. 32. *Boecl.*

Sch. in δρ. „μ. τὶ, *invadens* magnum *aliquid*“ cum P. fere e Virg. Aen. 9, 186., formulam neſciente Stp. Th., expreſſam a Bg. per paſſ. abl. conſeq. et aſſumto ſubſt. ad adi., forte e Stp. ad m. P., v. c. πρᾶγμα, qua de ellipſi nihil L. Boſ. p. 283. ſqq., hic ut intelligatur molitio ac conatus in imperio occupando per ingreſſum in urbem ipſam et caedem Commodi; cf. de μ. τὶ „pro admirabile quid ac memorandum“ ad Luc. 1, 39. b. i., ubi 3, 367. b. m. ex h. l. nominativus δράς. cum inf. aſſe-

ἐπεί περ [g] ἅπαξ ἐν κινδύνῳ καθειστήκει [h], μὴ ἀσήμως, μηδ' | gerere, aut poſtquam ſemel in periculo conſtitutus eſſet, non

g) Una voce ἐπειπ. omnes edd., v. N. h) καὶ μὴ λ. B. 1. L. mendoſe καὶ inſerto, forte a pr. κει ſyllaba.

ritur, qui moverit Bg., ut ne ſeverius redderet, *magnum* quid *facientem*, quoniam non aſſequebatur Gr. tempus praeter.; tenente G. Th. 307, 95. et 309, 8. formulam Bg. ſine explic., ut Ind. Suet. Iuſt. et Liv. Ern., ſed Cl. Cic. „ruinas *edere*, pro facere" cf. ad Iul. C. b. Gall. 1, 31, 12., unde *facere* hic *facinus* pro ſuſcipere et exſequi, cf. G. Th. in ſubſt. Bg. 589, 2. ſq.; aliter agente Bg. in v. κατ., quam 1, 5, 19., addito ſubſt. Lat. *rem*, cum Stp. Th. in locis quibusdam, etiamque hic ad m. P., ſed per plur.; ut dubites tamen, ceperitne Bg. v. Gr. abſolute, an cum caſu quodam, quaſi e pr. μ. τὶ repetito pron. τοῦτο, quod par eſt ſubſt. illi, v. Cort. ad Cic. ep. 1, 8, 2. et G. Th. in v. *ger*. 803, 9. ſqq., pro agere. Certe ſenſus hic eſt, putavit, ſe debere aliquid magnum audere *et* vel id exſequi ac finire et perficere feliciter, vel minus. Sic enim et h. l. reſolvas particip. per copulam, quanquam et per particulam *dum*; concurrente hic aor. duplicis notionis, proprie quidem δρασ., ſed praeſ. κατ. et ſq. τελ., at verſante P. libere in addita ad ἢ *certe* reſtrictiva.

ἐπεί περ) P. *quando* ap. G. Th. cum Grr. al., nec pro Bg., ſed tantum de tempore cum interrogatione quadam, noſtro *wenn*, aut de cauſa, nec aliter ap. Hor. Turſ., qua extrema notione et hic Lat. ceperit P. et Gr. capi poterit, quo et tendunt Vern. vet. *da*, et (Stp. Th. plane ignorante Gr.) haec aliorum, L. Ern. „quoniam, *quandoquidem*" qua poſtr. uſus Bg. in §. 1. ἐπεὶ, (pro quo ſimpl. hic variatur per compoſ.) it. L. N. T. Fi. cum *ſiquidem*, quod et in Krb., cf. Fiſch. Pal. Hoog. Op. p. 406. e., Z. ad Vig. p. 392. b. e. Nr. 6., quorum illa duo Lat. compoſita ſunt ſevera, quia exprimunt Gr. πὲρ Latino *quidem*, cf. 1, 1, 5., ubi et dictum, nos dividere, opprimente hic Bg. alteram particulam, (e P.) etiam aliis, cf. Heſ. 1, 1300. e. ἐπειδήπερ, ἐπειδὴ, Rs. ad Dev. p. 139., non item Z. ad Vig. p. 393. e., pro quibus Lat. habent etiam *quum quidem*, v. G. Th. in *quid*. 39, 28., ubi „*ſiquidem*, εἴγε, non cauſalis, ſed conditionalis tantum, — *quandoquidem*, ὅπου, — ἐπειδήπερ, cauſalis, — *poſtquam*, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, — cauſam quodammodo notat, non ſolam temporis conſecutionem, v. c. Ter. — per *quoniam* interpretatur Don." incertum ut ſit tamen, utro hic ſenſu ceperit Bg., cum uterque h. l. valere queat; in ſq. ἅπ., quod P. neglexit, reddente Sch. *omnino* et ſimul cum Bg., ſed adhibente Stp. Th. nullum e Noſtri tot locis, ubi, ut Bg. Lat. et noſtratium *einmal*, non ſumitur notione numerandi, ſed temporis, ut ſit fere i. q. ab initio, cui vicina eſt explicatio illa G. Th. in Bg. cum Gr. n. 375, 79. „ab omni tempore" cf. Suid. 1, 246. m. ἐπειδὴ δὲ ἅπαξ λ., ἀντὶ τοῦ διόλου, ὁλοσχερῶς, prorſus, *omnino*, ubi, praeter ἐπειδὴ, affine noſtro, altera datur notio, quae agnoſcitur, ut in Lat. Bg. a G. Th., ſic et a L. Ern. et N. T., adiuncta et ſupra a Sch., ſed nixa illa fortaſſis notatione hac, ut ſit ab ἅπας, et i. q. πάντως, reddente L. N. T. Schw. „iam, *primum*" quorum poſtr. convenit cum noſtra interpretatione, ſed primum, nobis *ſchon* ſ. *ſo ſchon*, nec ab h. l. alienum; formulam ſq. ἐν κ. κ. tenente Stp. Th. aliunde 1, 1768. e., nec

ἀδόξως τελευτῆσαι. ἐπεὶ δὲ 9. αὐτῷ [i] μὴ τοσαύτην ὑπάρχειν δύναμιν ἡγεῖτο, ὡς ἐξ ἀντιστάσεως ἰσοῤῥόπου καὶ φανερᾶς

obſcure nec inglorie mori. Sed quoniam ſibi non eſſe tantas intelligebat vires, ut collata acie paribus copiis et aper-

i) In Par. 2. et In. 2. obſcurum, lenis, an aſper, ſed ἀ. per lenem clare in A. al., ſed cum aſpero in Stp. rel., et tacite quoque in Mss., v. N.

tamen per ſeveriorem Lat. Bg., a G. Th. non prolatam, alio tendente P.

μὴ ἀσημ.) In hoc adv. Bg. e P., ſed cum Sch. in ἀδ., ut Stp. Th. ſine auctore, (cf. Ael. V. h.) qui in ἀσ. ſub Bg. hinc ſine Vs., cf. Ind. Xen. Pol. Z. et Heſ. 1, 568. ſe. p. 193. e., non coll. Suid. 1, 85. ſi., non tenente G. Th. Lat. Bg. ad ἀδ., qui ad ſq. τελ. fere cum P., ut in ſq. aſpero pron. ἁ., it. in δυν., diſcedente Sch. in „ὑπ. *habere* ſe *copias*" ſed variante Noſtro rurſus in ἐπεὶ pro §. pr. ἐπ. περ, et in ἡγ. pro ᾠηθ. ib. per tropicum pro proprio.

ἐξ ἀντιστ.) Sch. in ἐξ „ἀντ. cominus, (in ſubſt. plane cum Bg., e P., ſed in adi.) ἐξ ἀ. ἰσ. συστῆναι πρός τινα, *aequo* Marte, *coll. acie*, alicui *reſiſtere* poſſe" partim e P., at Sb. Ind. v. ἀντ. cum adi. alio „ἀντιῤῥόπου, parib. *copiis* collata *acie*" ſic una ſerie ſine commate cum Bg., ordine tantum alio, noſtra non tenente Stp. Th., ſed modo in ſubſt. „ἐξ ἀ. καὶ σταδὴν ἀγωνίζεσθαι, pede collato et *acie* non *aperta*, ap. Herodi. (5, 4, 7. e.) qui alibi ἐκ παρατάξεως ἀγωνιζ. pro eodem dixit, (cuius illa poſtr. Lat. male habent per neg., cum prorſus contra debeat eſſe, ut apparet vel ex h. l. et oppoſ. φαν. ἐφ., qui ib. habet ſimile) ἴσην ἀντίστασιν, (ſub notione ſubſt. pro) reſiſtentia, obnixus, (ſed 3, 677. F. e. in adi. noſtro ἰσ.) interdum reddi etiam (ſimpl.) *aequalis* et *par*, et quidem cum ap. alios, tum ap. Thuc. Sed Herodiano praeſertim frequens eſt uſus huius vocab., qui dicit et ἰσόῤῥοπος ἀντίστασις, ut l. l." hinc ſine Vs., quae ſane non poteſt hic ſevera eſſe, nec cum Lat. pr. *per*, (quanquam h. l. Gr. ἐξ ſic de modo valet,) ſed potius *in acie*, ut redditur ſyn. illud ἐκ παρατάξεως in Ind. Polb. Ern. in praep., quod Bud. C. 1062, 27. „acie *inſtructa*" adiuncto particip. etiam, ſed Sb. Ind. illud Stp. e Noſtro 5, 4, 7. „acie *certare*" per nudum abl. adeo; unde auſim tamen vertere noſtram formulam totam *acie pari* ſ. *iuſta*, cum Quintil., (cf. G. Th. in adi. 1267, 44., ubi et l. 40. praelio *iuſto* e Liv. 39, 2. e.) ſumens illud Lat. *acie* de perſ. et exercitu; quanquam Gr., proprie de actu uſurpatum, poteſt etiam de modo accipi, ut Lat. *acies*, cum ſtant contra milites, e regione collocati, et reſiſtunt nec cedunt, quae Lat. alias *acies* dr. *directa* et *diverſa*, v. G. Th. in ſubſt. 73, 17. ſqq., ap. quem non comparet Bg. *coll. ac.*, ut non aliunde habui Noſtri formulam, quae, de vulgari notione, ſit nobis *mit* gleichem *Widerſtande*, cf. de adi. ἰσοῤῥ, praeter 1, 11, 5., Phil. in Flacc. 757. D. 761. A. e. Ind. Dion. Caſ. cum Xen. Bach., Bud. C. Foeſ. Oec. Heſ. 1, 403. m. cum N. 8., et i. ἀντίῤῥοπον, ἴσον, 2, 76. i. ἰσόῤῥοπον, ἴσον, Suid. 1, 229. e. 2, 152. e. Sed in φαν. Sch. „maniſeſto *acceſſu* hoſtium" qui gen. eſt adiectus ex abundanti, ut a P. omiſſa plane φ. ἐφ., ſimilem modo formulam exponente Stp. Th. 2, 1172. D. e. ἐξ ἐφόδου, quae hic valet *per* impetum, *cum* impetu, *incurſu*, aggreſſione in campo ac planitie, cf. Thuc. 360, 12. Suid. 1, 768. e.

ἐφόδου συϛῆναι πρὸς τὸν Κόμμοδον[k], (τό τε γὰρ πλῆθος τοῦ

10. to Marte confligeret cum Commodo (nam et numeroſi-

k) In Ms. Ba. () deſunt, (ut in ed. A. al.) nec male. *Mart.* Alii aliter parentheſin faciunt. *Leisn.* Scilicet a τὸ — εὔνοιαν Stp. rel., recte, in γὰρ interiecto, parentheſis indice, ſed B. I. L. ſtulte a τὸ — ὑπάρχον, ſuſcepturo me olim colon hic, ut in fine protaſis, ſed numerum novae §. remoturo.

Bud. C. 1062, 15. Ind. Diod. S. 1, 291. l. 85. et ſupra 1, 5, 25. δι' ἐφ., quocum Noſter ex parte variat, contra loquente Xen. Hier. 10, 6. i. πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ ἐξαπιναίας, cf. Ind., ſed Bg. tropicum ap. G. Th. „*Mars*, — meton. — pro ipſo bello, (ſ. pugna,) *aperti* copia *Martis* Nulla *fuit*, Ovid. Met. 13, 208.“ ubi N. tacent, ſed ſyn. ſunt *acies* et *praelia*, et oppon. *urbis* ſe *moenibus* hoſtes *Continuere diu*, non pugnando in acie, ac tantum clam erumpendo et invadendo; in adi. φ. Stp. Th. 4, 15. E. e. ad „ἐκ τοῦ φανεροῦ, aperte, (afferente e) Thuc. — πολέμιος μὲν οὐκ ὢν ἐκ τοῦ φ. — Xen. — ἐκ τοῦ δικαίου καὶ φαν. τὴν μάχην ποιεῖσθαι“ ſine Vs., in Hell. ed. Th. V. 3. p. 416. i. *ſi* ex *aequo* et *aperto* poteſtatem *eis* pugnandi *faceret*, quae videntur eſſe Lat. acie *iuſta* aperta *que*, ubi ſuppleas ſubſt. τρόπου, cf. L. Boſ. Ell. p. 342., hic ut comparem Liv. 1, 5. e. nec *erat* ad *vim* apertam *par*, et Noſtri utraque reddam, *in* einer *ordentlichen* Schlacht, *und* offenbarem *Angriffe.* Denique in v. σ. attulit Stp. Th. modo conſtructionem cum eadem praep. 1, 1793. B. m. e Thuc. 2, 7., verum pro ſe coniungere, alio ſenſu et amico, (cf. Ind. Xen. Z. Pol. et Bach., ut inimico ib. Cyr.) cum h. l. ſit de hoſte, pro coire ac congredi in pugna, quibus par Bg. Lat., ap. G. Th. „dimicare, ſimul pugnare, praelio congredi“ quam Noſtri formulam, non aliunde notatam, neſcio, an illuſtrent hae, συνίϛασθαι πόλεμον et μάχην, cf. Stp. l. l. 1791. e. cum Bud. C. 692, 30., ubi l. 47. „ponitur et pro confero, Macc. 1, 2. συνεϛήσαντο πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, pugnam *conſeruerunt*“ unde quis hic ſtatuat ellipſin alterius illorum ſubſt., qua de nihil ap. L. Boſ. in ſubſt. utr., ut e Lat. aeque nihil cognovi in v. *conſtare*, ſed ap. G. Th. „*conſiſto*, συνίϛαμαι, — eſt pugnae verbum, quod de iis dr., qui non fugiunt, ſed firmo pede et ſtabili veſtigio hoſtem excipiunt“ ſimiliter abſolute, ut ſimpl. v. c. ap. Virg. Aen. 5, 414. *his* magnum *Alciden* contra *ſtetit*, ib. 560, 69. ſine explic., ubi antecedens fuerit pro conſequenti, et pro pugnavit; patiturque et Noſtri pr. πρὸς, ut ſumatur pro *contra*; ſicut Noſter h. l. videtur περιφράζειν illa ſua alia, συϛαδὸν μάχεσθαι, it. συϛάδην μαχ., ut copulat quoque 5, 4, 7. e. τὸ συϛάδην καὶ ἐξ ἀντιϛάσεως ἀγωνίζεσθαι, quomodo proprie habetur ib., non ex ordine Stp. ſupra, cf. Rs. ad Polb. p. 120. m.

τό τε γ.) Ms. genitivus numeri alius et ſing. in Ῥωμ. fuerit librarii lapſus e pr. τοῦ finitione, ſed et ingenium, variandi cauſa per formulam aliam in adi. cum ſubſt., quae, ſimilis illi Bg. Lat., eſt quoque ap. Gr., v. c. Dion. H. S. T. 1. 89, 17. τὸν Ῥωμαῖον δῆμον, ut noſtra huius loci 159, 27. 348, 34., ſed alia alius ordinis 237, 45. ὁ δῆμος Ῥωμαίων, at ſine articulo Ῥωμαίων δῆμος 320, 33., quae et occurrit ap. Noſtr., ut alia haec cum dupl. artic. eoque caſus eiusdem ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων, at rurſus alia diverſi caſus ap. Polb. Ern. T. 1. p. 291. i. τῷ δήμῳ τῶν Ῥωμαίων, quo de genere utr. cf. Krb. Decr. Byz. p. 13. i., ſed argutantem in tripl. articulo Hſ. Ind. Plut. v. ὁ Nr. 6. „emphaticam articuli geminationem obſerva, τῷ

Ῥωμαίων [l] δήμου ἐλογίζετο [m], εὔνοον ἔτι τῷ [n] Κομμόδῳ ὑπάρ-

tatem populi Romani reputa-bat, cuius adhuc propenſa in

l) Ms. Vi. τοῦ Ῥωμαίου δ. v. N. m) Ms. Ba. ἐλογίζετο εὔνουν ἔτι λ., ſed Ms. Vi. modo „εὔνοον — ἔγνοουν" nullum comma tenentibus quoque Bc. 2. al., v. N. n) Articulus τῷ deeſt in Ox. Baſ. Lugd. *Leisn.* Equidem articulum deſideravi modo in B. 2. Ox. cum Par. 2., elapſum forte ob pr. τι ſyllabam.

δήμῳ τῷ τῶν Ἀθηναίων" quam emphaſin nec ipſe explicuit, nec Vs. *populo — Athenienſi*, cf. 1, 6, 9. ap. Noſtr. de re ac *multitudine* populi Rom., quo Lat. ad πλ. hic Bg. noluit forte uti, ne quis de plebe caperet, hinc delapſus ad Lat. ſequioris aetatis ap. G. Th. ſine Gr., qui exponit per Lat. *numerus*; reddente Sch. in ἐλογ. „τοῦτο, *animo* verſabat *hoc*, (in med. rectius ſic cum Bg., quam P. in paſſ.) εὔν. αὐτῷ, *vulgus* propenſae *in* eum *voluntatis*, (fere cum P., qui tamen clarius δημ. de *plebe* intellexit,) ὑπ. *exiſtens* ipſi *benevolum*" quorum ſenſus a diſtinctione poſt ἐλ. pendet et a particip. ὑπ., quod, ſi pro inf. poſitum credas, ut poſt v. ſenſuum, facit, ut v. ἐλ. ſit in dupl. rectione, primo cum particip. ſ. inf., deinde cum acc. rei nudo, ſic ordinando verba, ἐλογ. τὸ πλ. τοῦ Ῥ. δ. ὑπάρχον εὔν. ἔ. τ. K., τήν τε λ., cumque in verbis ſenſuum ante particip. nobiscum quidam ponere ſoleant comma, quidam vero non: neſcias, quomodo auctores edd., comma poſt ἐλ. ponentes, ceperint particip. ὑπ.; et forte propterea ſignavit Leisn. in m. Ms. Bg. „ambiguitas in graeco." ubi e P. nihil definias, at Bg. oſtendit clare, non ſe conſtruxiſſe particip. ὑπ. cum ἐλ., ſed potius cum πληθ., dum reſolvit particip. de more per pron., quod Latine retulerit vel ad δημ., vel ad πληθ., tropo remoto, quo Noſter totum membrum εὔν. — ὑπ. accommodavit ad πληθ., cum proprie ad gen. δημ. pertineret, eodemque caſu efferendum eſſet Iam, etſi ad ſenſum quidem non multum intereſt, quo modo ſumas particip. ὑπ.: tamen melior videtur ratio Bg., cum ita πληθ. τ. Ῥ. δ. maneat pars princeps, quam lectori Noſter ſubiecerit propter prius αὐτῷ μὴ τοσ. ὑπ. δυν., in quo et ipſo ineſt notio multitudinis. Sic contra εὔν. — ὑπ. fit modo ſecundarium membrum, quod cum per ſe hic neceſſario adiungendum erat, quia alias Commodo infenſi populi multitudo vel maxima nihil prodeſſet, Maternoque nihil eſſet timendum nec commento opus ac providentia, tum propterea addebatur, quoniam infra mutatus in Commodum populi animus commemorandus 1, 14, 13., unde et hic diſerte particula ἔτι adiungitur. Caeterum Bg. ſervat P. in formula εὔνοόν τινι ὑπάρχειν, pro ſeveris, *qui* benevolus — *erat* ſ. *quae* benevola *erat*; quae repudiarit Bg., quod primum referretur ad δημ., ſed alterum ad πλ. et *numeroſitatem* remotius, cum tamen vicinius in *populi* adeſſet nomen. Poterat vitari omnis res, ſi πληθ., ut alibi, convertebatur per Lat. *numerus*, quod dabat deinde unum modo pron. *qui*, pro libidine in quamcunque trahendum partem. In Ms. Ba. εὔνουν contractae formae poteſt ſubeſſe error in litteris ο et υ, ſed et libido librarii, quippe et alias in eam formam inclinantis, cf. 1, 6, 20. m. ad κρειττ., nec tamen conſtanter; ut Ms. Vi. vitium prodere poteſt eandem Ms. Ba. formam, quae, etſi altera quoque recta eſt, tamen potius adhibetur a Thuc. et Dem., cuius Ind. add. 263, 11. 285, 21. 26. 294, 17. 195, ult., ap. quem et ſuperlativus, ignotus Stp. Th., ubi nihil e Noſtro, et ad eius τὸ εὔνουν ſubſt. auctoritas in Thuc. Ind., cf. mirabile illud Ael. V. h. 8, 16.

χον, τήν τε περὶ αὐτὸν τῶν δορυφόρων εὔνοιαν,) τέχνῃ καὶ

Commodum voluntas erat, et Praetorianorum benevolen-

p. 559. m., in Ind. per numeros depravatum, it. Heſ. 1, 1516. e. cum Suid. 1, 898. e. ſq.

τήν τε περὶ λ.) Pro περὶ forte πρὸς leg. *Reiſk.* Variant quidem illae praep. et alibi, v. c. ap. Luc. 1, 664. l. 55., ſed et ibi per gloſſam, quia πρὸς hac notione frequentior, ut cum Noſtri ſubſt. εὔν. alia etiam ſyn. εἰς Ind. Dem., (cui add. 68, 7. 331, 10. p. ſq. l. 3.) et Stp. Th. 2, 1067. c. ſq., qui tamen neque profert cum πρὸς, quo de alibi, neque cum περὶ, (quam Noſter et in aliis ſubſt. adhibet, ut ἐπιθυμία et σπουδὴ, noſtro ſyn.) tenens tamen notionem pro Lat. *in* ſ. *erga* 3, 249. C. m., cf. Ind. Xen. Hell. et Cyr. cum Dem., ubi bene v. e. „adhibetur περὶ formando gen." quem cum ſubſt. εὔν. alias Noſter ponens, hic noluerit ob ambiguitatem in τήν τε αὐτοῦ τῶν δορ. εὔν., quod potuiſſet eſſe etiam, *Commodi in* Praetorianos *benevolentia*; omittente Bg. e P. prorſus περὶ αὐτ., forte ne, converſum *in eum*, cum pr. *in Commodum* brevi redeat intervallo, quod vites tamen per ſyn. *adverſus* ſ. *erga*; denique reddente Bg. fere e P. τῶν δορ. aliter, quam ſupra, ſed ut Sb. 5, 4, 16. m., cf. Dion. Caſ. p. 709. e.

τέχνῃ.) In utr. ſubſt. Bg. e P., aliunde tantum tenente Stp. Th. 3, 1430. E. i. dat. ſ. abl. τ. in malam partem „pro calliditate et fraude, (it. cum adiuncto) Thuc. l. 5. μήτε τ., μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ, pro quo paulo poſt dicit ἀδόλως" 5, 47. ſ. 346, 50. p. ſq. l. 95. *fraude* vel *machinatione*, qui locus ſimilis illi Dem. 747, 9. 1350, 17. cf. l. 26. at 540, 25. τέχνας καὶ σκήψεις et 704, 15. τέχναις καὶ πανουργίαις, cf. 859, 22. 870, 16. 748, 17. 888, 25. Ael. V. h. 12, 33. e. *technis*, D'Orv. Ch. p. 659. e. et de σοφ. itidem pro calliditate et callido conſilio Valck. ad Herodt. 2, 172., ut ſint ſyn., per copiam iuncta, nobis *Liſt* und *Verſchlagenheit*, etiam ſevere *Kunſt*, ut Lat. Bg. cum Gr. n. ap. G. Th. „*ars*, — fraus, dolus, ſapiens conſilium, (462, 63. it. p. ſq. l. 68. 89.) *ducis* artem *rati*, i. aſtuta conſilia, — *conſilium* (1179, 63.) pro callido invento, prudentia, arte" cf. Ind. Corn. N., pro quo alibi Noſter per σοφίσματι variat; in ſq., deſerto P., cum Bg. faciente Sch. in v. περ. per phraſin, ut aliis etiam, cf. Abr. Dil. Th. p. 325. i. Stp. Th. 1, 1135. D. poſt „victorem eſſe" ſubiecto h. l., Ind. Dem. (cui add. 24, ult.) Thuc. 95, 83., ubi ſimiliter abſolute, ut hic, explendo gen. perſ. ac pron. αὐτοῦ e pr. τὸν Κομ., ſed per privum Lat. viciniusque *ſuperare* Indd. Z. Xen. Bach. et Pol., it. ad Suid. 3, 86. i. περιέσεσθαι, περιγενήσεσθαι, ſuperaturum *eſſe*, cum p. ſq. i. et Heſ. 1, 924. m. περιέσσομαι, — νικήσω, λ. Sed Ms. aliud tempus, impf. pro aor. 1. (cf. 1, 1, 3. e.) hic fuerit aut e lapſu in ζ et σ, infra etiam variantibus, aut ex ingenio librarii, ob pr. ἐλογ. idem impf., quod tamen cum aor. ſimul fuit etiam 1, 8, 15. ſq.. ut 1, 9, 1. e. ſq. cum iisdem temporibus praeſens, quale hic in μηχ., ubi additum a Ms. δὴ, haud dubie pro Lat. *igitur* ſ. *adeo*, habeas etiam in P. *quocirca*, cum ille ſoleat καὶ copulam mutare in pron. relat., de Lat. ratione, pro *et idcirco*; ut illud καὶ δὴ etiam eſt infra 2, 5, 8., e quo loco duxerit librarii ingenium illud δὴ, (quanquam per ſe ob ſq. μη ſyllabam ſimilem elapſum,) aut etiam ex indole linguarum recentium, quae frequentius habent illam inferendi voculam, ſed ſimili in loco 3, 11, 7. e. quoque abeſt, ubi Ms. nihil novat, ſed ante καὶ eadem eſt in diſtinguendo diverſitas, commate nobis delecto, ut in conſtructione

σοφίᾳ ἤλπισε [o] περιέσεσθαι,		tiam) arte et conſilio ſperavit,
καὶ μηχανᾶται τοιόνδε τί [p].		ſe ſuperiorem futurum, ac ma-
ἦρος ἀρχῇ ἑκάστου ἔτους, ὥρις-	11.	chinatur tale quid: Veris

o) Ms. Ba. ἤλπιζε περιέσεσθαι, καὶ δὴ μηχ., v, N., ſed poſt περ. in Stp. rel. punctum, ſed comma in B. 1. cum Ms. Bg. p) τοιόνδέ τι A. Stp. rel., τοῖόνδέ τι B. 2. R., cf. 1, 5, 4. e.

continua; ad quam rationem ſubintellecta iſta δὴ ſ. οὖν particula, non opus eſt tueri καὶ ita, quod ſaepe, ut Hebr. ו copula, per Lat. *igitur* reddi poteſt, cf. Abr. Dil. Th. p. 37. m. 758. m. Ind. Xen. Cyr. Z. a. e. „ſervit conclusionibus, καὶ πέμπουσι, quocirca *mittunt*, — κἀκεῖνος, ille *igitur*, etc.“ Sed Stp. Th. in v. μηχ. poſt notionem „pro moliri, excogitare, ſtruere, (addit,) ap. Herodi. ii, qui conſpirantes aliquid machinantur, dicuntur id μηχανᾶσθαι“ ſine loco, ut ſine Vs. in Ind. Dem., cui add. 219, 13., ſed cum Vs. Xen. Z., et tota Noſtri formula ap. Thuc. 266, 37. μηχανῶνται τοιόνδέ τι, *huiusmodi* fraudem *moliuntur*, 344. 83. μηχανᾶται δὲ τοιόνδε τι, *hui.* fr. *machinatur*, cf. 403, 87. 407, 40. τοιόνδε τὶ ἐξετεχνήσαντο, *hui.* fr. *excogitarunt*, 418, 59. τοιόνδε τι οὖν — μηχανῶνται, *hui.* commentum *machinati ſunt*, Luc. 2, 220. l. 75. μηχανᾶταί τι τοῖόνδε, *tale* quid *machinatur*, 247. l. 22. τοῖόνδε τι ἐτεχνήσατο *t. qu.* commentus *eſt*, et Zoſ. 2, 50, 3. ἕτερόν τι μηχανᾶται τοιόνδε, aliud *quiddam* huiusmodi *molitur*, 3, 4, 7. e. τοιόνδέ τι μηχ. *hui.* quiddam *mol.* et 3, 5, 2. *hui.* q. *machinatur*, ſed G. Th. cum Gr. n. in utr. v. hoc Lat. „*machinor*, — imaginari, cogitare, invenire per dolum, — *molior* — *molem*, i. grave quiddam et magnum incipere et movere, *nulla* opera *molitur*, h. e. tentat et conatur facere“ nobis *ausdenken*, verſuchen, *unternehmen*.

ἦρος) Tenet Stp. Th. formam ſubſt. ἦρ pro ἔαρ aliunde, e proſaicis etiam, (cf. Herodt. 1, 77. Thuc. 167, 11. Suid. 1, 746. e. 2, 75. i., non coll. ad Heſ. 1, 1652. e.) ſed 1, 1292. D. e. „Quum vero *quotannis* ſignificare volunt: dicunt ἀνὰ πᾶν ἔτος, ſ. καθ' ἕκαστον ἔτος. Sed et ἔτους ἑκάστου ex Herodoto pro eodem“ forte ex h. l., per errorem ſolennem in nomine proprio; reddente haec, a P. neglecta, cum Bg. etiam Sb. Ind. v. ἔτ., quae libera quidem eſt Vs., at rationem aliquam habens, ſi voces Lat. dividas, cf. G. Th. v. *quot* 62, 18. ſqq., pro ſeveris *quoque anno*, aut adeo *cuiusvis anni*, cum h. l., poſt ἀρχ. commate nullo locato, genitivus ἑκ. ἔτ. pendere poſſit a pr. gen., qui duplices gen. Noſtro ſunt familiares, ut continui etiam in ſq. ὥρ. ἡμ., quanquam et procedit abſolutus temporis gen., ut Bud. C. 1398., de Gr. caſibus temporis agens, cum ſcripſiſſet „dicere et per gen., ut Lat. per abl.“ l. 50. ſubiicit noſtra ab ἦρ. — Ῥωμ. ſine Vs., ſed, commatibus adeo additis, Car. Neap. ad Ovid. Faſt. 4, 183. ἦρ. ἀρχῇ, ἑκ. ἔτους, ὥρ. ἡμ., Μητρὶ — τὸν μιμ., qui et ad v. 179. „pridie Nonas Apriles erant Megaleſia feſta magnae matris Idaeae“ addens Liv. l. 29. et vet. Kalend. auctoritatem, quale et ap. Nieup. Antiq. ed. noviſſ. p. 455. e., ubi in Martio menſe haec:

„Martius

g 25. k. A. 8. Aequinoctium vernum. *Hilaria* Matris *Deum Feſta.*
A 26. 7. Lamprid. Macrob.
b 27. 6. *Matris Deum*. Amm. Marc. Herod.
c 28. 5. *Megaleſia*. Varro

μένης ἡμέρας, μητρὶ θεῶν initio quotannis ſtato die matri

Aprilis

d 5 Nonae *Megaleſia* Matri *Deum*. Kal. Vet. Ovid.

---

d 12 Prid. Id. *Magna Mater* Romam *Adducta*. T. Liv. XXVIIII.“ ſed ap. Nieup. p. 197. m. „Feſtum eius (Cybeles,) Megaleſia dictum, celebrabatur menſe Aprili ludis praecipue ſcenicis“ at Roſ. Ant. p. 336. m. „Hos ludos per ſex dies, a pridie Nonas April. ad V Idus fuiſſe, faſti veteres demonſtrant, (ſublecto Noſtri loco ſine Gr. e P., et p. ſq. i.) Megalenſes ſcenici tantum“ ſed Erneſt. in Lect. ſuper Antiqu. Rom. „Dicamus, – iſtos ludos primum prid. Id. Apr., deinde prid. Non. eiusdem menſis inſtitutos fuiſſe. — Dici — poteſt, ab initio fuiſſe ludos Circenſes, quibus additi deinde eſſent ſcenici; quae ratio mihi maxime probatur.“ E Noſtri quidem deinceps narratis videantur illi ludi ſimiles his, qui Gregoriani et feſtum Gregorii aetate noſtra appellantur, ſaltem quoad licentiam in perſonis ſumendis et veſtibus induendis, in quibus et conveniunt cum Bacchanalibus illis temporis alius, vulgo *Carnevale*. In ὡϱ. ἡμ. autem cum P. partim Bg., it. Sb. Ind. v. ὁϱ., qui tamen in ſimili loco 6, 4, 3. „praefinita dies“ ſed Stp. Th. 2, 1469. C. m. „*definio*, h. e. ſtatuo, conſtituo, ut Caeſ. dicit *definire diem*. Paſſ. ὡϱ. ἡμέρα, *definita*, praeſtituta, *ſtata* dies“ cf. Bud. C. 673, 26., ſed totam Noſtri formulam ap. Schol. ad Call. Lav. P. v. 1., cf. Heſ. 2, 781. m. ὁϱίζει, ἵςησιν, λ., ſed ap. G. Th. in Bg. „certus, ratus, conſtans“ it. conſtitutus.

μητρὶ θ.) Quam Phrygiam appellant et Magnam deam, a locis autem Idaeam, Dindymenem, Pylenem, Peſſinuntida, Cybelen, Strabo. In ſacris Phrygiis, quae Matris deum dicunt, per annos ſingulos arbor pinea caeditur, et in media arbore ſimulacrum iuvenis ſubligatur, Iul. Firm., vide, ſi libet, plura ap. Arnob. l. 5. *Oxon.*

Ad cuius m. Leisn. „Turrigeram, πυϱγοφόϱον» Prop. 4, 12. v. Meurſ. Gr. Fer. p. 169. Feſtum id Hilaria dictum, v. Salm. ad Vop. Aur. c. 1. Macr. Sat. 1, 21. (it. ad calcem Ox.) Feſtum Cybeles actum IX Cal. Apr., h. e. d. 24 Mart. Treb. Claud. 4., non confundendum cum ludis Megalenſibus, actis d. 12 Apr. Primus dies dictus *dies ſanguinis*, v. Treb. c. 1. et Tert. Carm. ad Sen. n. 18., ſecundus dies *Hilaria* Macr. Sat. 1, 21., tertius *Requietio* Amm. 23, 3., quartus *Lavatio* Arnob. VII. Stat. Silv. V, 1, 222. Val. Flacc. VIII, 239. Liv. 29, 2. Ovid. Faſt. IV, 337. Lipſ. ep. Miſc. cent. III. n. 75. Duobus ante id feſtum diebus, pinus, ſacra huic deae arbor, caedebatur, at pridie tubiluſtrium erat. Iulian. Or. V. et vett. Calend. (it. in Vol. aliquo) Pompam, in honorem matris deum celebratam eodem plane modo, quo Herodianus, deſcribit Apul. Mil. XI. p. 260. ſq. ed. Elm. et 243. ed. Pric., cf. du Choul de relig. Rom. p 122. ſqq. Caeterum Thom. M. (p. 729.) „πομπὴ ἡ ἐν ταῖς τῶν θεῶν πανηγύϱεσιν πϱόοδος“ cf. in nomen Theophr. Ch. 21, 4. m. τῇ μ. τῶν θ., ubi Ind. v. μ. „mater *deum*, h. e. Rhea ſ. Tellus“ ſed *mater Idaea* Liv. 29, 14. m. *mater magna* Cic. de har. r. c. 11. e. ea 13. m., mater *deorum*, ſed ap. Ov. Faſt. 4, 179—372. varie, v. 181. et 355. *Berecynthia*, v. 182. *Idaeae* feſta *Parentis*, v. 191. *Dea — Cybeleia*, v. 194. Dea *Magna*, v. 224. *Turrigeram — Deam*, v. 250. 259. 360. *Mater*, ubi Neap. N.

πομπὴν τελοῦσι Ῥωμαῖοι q· deum pompam celebrant Ro-
καὶ πάντα, ὅσα παρ' ἑκάστοις mani: et omnia quae cuique
πλούτου σύμβολα, κειμήλιά ſunt opulentiae ſpecimina, ſu-

q) Comma hic in Stp. rel., ut punctum in Ox. et al.

„μήτηρ paſſim ap. Gr. eſt Cybeles, non addito τῶν θεῶν" v. 268. 317. *Diva*, v. 276. Coeleſtum *Matrem*, v. 319. *genetrix* fecunda *Deorum*, v. 322. 327. 358. 372. *Dea*, v. 368. *Domina*, cf. Virg. Aen. 6, 785. Berecyntia *mater*, cum N. Heyn. et ad 9, 82. ipſa *deum* — genetrix *Berecyntia*, G. Th. v. *mater*, Nieup. l. l. p. 196. Roſ. l. l. Fabric. Bibl. Ant. p. 339. i. Zeib. Diſſ. Matr. Deum Sipyl., ſed Stp. Th. 2, 823. D. m. aliunde, qui reſpicit Orph. h. 13, 8. aut 25, 1. aut h. 26. inſcript. et v. 1., ſed Ariſtoph. in Av. v. 747. ſ. 745., ubi cf. Beck., it. Ind. Kuſt. v. μητ. et Schol., it. ap. Hom. in hymnis nomine Ῥείη in Apoll. v. 93. p. 8. in Iun. v. 1. p. 89., ſed μήτηρ Ῥείη in Ven. v. 43. p. 68., ſed Sch. in μ. „θ. Cybelae" et in π. cum Bg. e P., cf. Exc. ad 1, 8, 8. e., ſed Stp. Th. 3, 197. G. „π. *pompa*, de ſpectaculo apparatuque ſolenni in modum triumphi" et p. ſq. B., poſt Plut. ſimilem phraſin π. τελεῖν, hinc e P., cf. G. Th., Caſ. ad Athen. 2, 346. e. „π. traductio ſ. transvectio per publ. urbis vias, a loco certo in certum locum, ſive eundem, ſive alium" Cup. Obſ. 1, 12. p. 100. ſq. Suid. 3, 150. m., non coll. ad Heſ. 2, 1003. e., hic nobis *Umgang* ſ. *Aufzug*, cf. Cl. Cic., aut etiam latius pro ἑορτὴ et πανήγυρις, cum Vern. vet.; unde et *Hilaria* ſupra *feſta*, de quibus cf. Caſ. ad Lampr. T. 1. p. 951. N. 6., ubi et a Gr. quibusdam dicuntur diſerte ἑορτὴ, ut a Noſtro §. 15. e., it. Salm. ad Vop. T. 2. p. 415. a. cum noſtris Gr. depravatis et cum diſtinctione hac, ἡρ. ἀρχὴ ἑκ. ἔτους, ὡρ. ἡμ., μ. λ. cf. de v. τελ. 1, 9, 4. i., ubi Stp. Th. 3, 1378. C. e. noſtrum locum ſine numeris et Vs. laudat alioque verborum ordine.

ὅσα) Bg. e P. retinet ſuppletum v. ἐστὶ, non item ſeveriora ad π. ἑκ. apud *quemque*, ubi ἑκ. non, ut 1, 9, 6. e., intelliguntur modo plebs, ſed ſimul reliqui duo populi Rom. ordines, ob adiuncta πλ. συμβ., quibus univerſis civibus opp. βασιλ., cum fuerit in more honeſtioribus nec dedecori, immo et in officio ac religione, intereſſe tali pompae, ut et ipſae thenſae interdum ab iis ducerentur, cf. Liv. 5, 41. i. et Dion. H. S. T. 1. 475, 29., qui et 477, 31. in pompa ludorum Circenſium narrat, qui Silenos ac Satyros habitu retulerint, quae perſonae cum aliis in plebeios potius conveniant, quam in ordines rel., in primis, cum Noſter deinde perhibeat diſerte, non fuiſſe dignitatem aliquam eximiam, quin imitatione exprimerent, cf. de v. συμβ. 1, 8, 7., ubi Sb. Ind. „argumenta ſ. indicia" ut Stp. ad m. P., tacens hinc in Th., ſed G. Th. v. e. „*ſpecimen*, — i. indicium" ſed, cum πλ. σ. ſint multa ac varia, (cf. Iſ. Ev. i. 277, 16. W. αἱ δαπάναι — τοῦ πλ. σημεῖον εἰσὶν,) hic definiri debent ex adiuncto τῆς θ. προπ., ſuntque divitiarum indicia, quae in pompa ferri, praeferri potuerint, in corpore quidem veſtes et ornatus, ſed, extra corpus, i. q. ſq. κειμηλ., de quibus v. Stp. Th. aliunde „aes, aurum et ferrum reconditum, ſ. potius vaſa, inde confecta, et ſupellectilem, — craterem argenteum, — phialam argenteam" Foeſ. Oec. p. 202. a. e. Suid. 2, 306. m., non coll. ad Heſ. 2, 216. m. 261. e. Cang. Gloſſ. v. κειμηλιαρχ. L. Ern. et ad Hom. Ὀδ. β', 75. ρ', 527. *pretioſa*, (ut nos h. l.

τε βασιλέων, ὕλης τὲ [r] ἢ pelleɛtiliaque imperatorum, τέχνης θαύματα, τῆς [ſ] θεοῦ naturae et artis miracula, deam

r) Sic diſerte in Ms. Ba., ſed tacite etiam in Mss. rel., v. N. ſ) Lug. et Baſ. male τοῦ θ. *Leisn.* Sic ſane in B. 2. L. Par. et Pat., e compendio ortum, quod pravum typotheta ſumebat e loculis.

Koſtbarkeiten, ſed et *Kleinode*,) Schmid. ad Heliod. p. 81. e. „dicunt et *cimelia*, ut in Gl. Phil.“ unde fortaſſis ſervaſſem, dum Bg. deſerit tum P. formulam ſyn. ex adi. et ſubſt., tum liberum adi., cf. ad Suet. Cal. 39. i. ornamenta *et* ſupellectilem — *quidquid* inſtrumenti *veteris* aulae *erat* Caſ. N. „Capit. in M. Ant. c. 17. (m. p. 354. e.) *auctionem* ornamentorum *imperalium* fecit, vendiditque *aurea* pocula *et* cryſtallina *et* myrrhina, *vaſa* etiam *regia*, et *veſtem* uxoriam *ſericam* et *auratam*, gemmas *que* etiam, *quas* multas *in* repoſtorio *ſanctiore* Adriani *repererat*“ de Nerva additis e Dion. Caſ. χρημάτων ἀπορῶν, πολλὰ μὲν ἱμάτια καὶ σκεύη, καὶ ἀργυρᾶ, καὶ χρυσᾶ, ἄλλα τὲ ἔπιπλα (Bg. hic,) καὶ ἐκ τῶν ἰδίων καὶ ἐκ τῶν βασιλικῶν ἀπέδοτο, cf. de Caligula ex eodem Dion. 925, 100. ſqq. καὶ τὰ τῆς μοναρχίας κειμήλια (Noſtro κειμ. βασ.) τὰ κάλλιϛα καὶ τιμιώτατα μεταπεμψάμενος ἀπεκήρυξε, *regni* etiam *cimelia*, pulcherrima *pariter* et *pretii* maximi, *curavit* afferri *et* emtoribus *proſtituit*, cf. Ern. ad Suet. l. l., qui in N. explicat „aulica ornamenta.“

ὕλης τὲ) Puto τε in γε mutari debere, ut haec per appoſitionem dicantur. *Steph.* vertens hinc ad m. P. „divitiarum *argumenta* ſ. *indicia*, aut divitias teſtantia, *ſupellex* que *pretioſa* imperatorum, *quae* quidem *propter* materiae *aut* artis *miracula* ante *deam* praeferri *in* pompa *ſolent*“ ut Sb. Ind. ex h. l. „τε pro γε“ de more ſuo; non clare *quidem* addente Bg., ſed cum P. forte tamen opprimente, mente cogitatum, ut alibi; ſicut ſine eo appoſitio ſane in Lat. fieri ſolet, et ſaepe iſtae Gr. duae voculae ſunt confuſae, cf. Fiſch. Plat. Soph. p. 87. N. 15. Pol. p. 103. N. 5. 108. N. 4. et Parm. p. 228. N. 1., ubi Stp. quoque ſic corrigit, probante quidem Fiſch., non tamen recipiente ſtatim, nec me hic, cum τὲ ἢ capi queat pro τὲ καὶ, (ut habet hinc Salm. ad Vop. l. l. ante ad N. μητρὶ,) ubi τὲ redundat et in Vs. negligi poteſt, quo de infra recurret; quanquam non habui uſum alius Gr. ſcriptoris et modo e Lat., cum referuntur ad ſe *et* — *aut*, pro aut — aut ſ. uno aut, cf. Hor. Turſ. p. 279. e., unde accipimus P. „*materiae* aut *artis*“ ſeverius Gr. ἢ reddentis, quam Bg. iterum per καὶ, quocum plane Sch. in τεχν., hic aliter, quam §. pr. e., uſurpato, ſed junctis utr. etiam ap. Luc. 2, 650. l. 43. ὡς ἂν ὕλης ἢ τ. ἔχῃ, *prout* vel *quantum ad* materiam *ſe habent*, vel *quantum* ad *artem*, et D'Orv. Ch. p. 706. i. ὕλης τέχνης τὲ πολυτέλειαν, naturae *et* artis *pretioſiſſima*, quod ipſum Lat., in Ms. Bg. repertum, etſi vitium ſcribae videri poterat, tamen nondum in P. ſeverum mutavi, cum Bg. libere poſſet reddidiſſe, et de noſtratium ratione, duo illa libenter copulantium, ut diſerte Vern. vet. *alle* Raritäten *der Natur* oder *Kunſt*, immo *Seltenheiten* ſ. ſeverius *Wunder*, i. res admirandae et magni faciendae ob materiam et artem; nihil tenente Stp. Th., ſed G. Th. cum Gr. n. „quidquid admirationem afferre poteſt“ cf. Diod. S. 1, 57. l. 24. τὸ δ᾽ ἔργον τοῦτο — τῇ τέχνῃ θαυμαϛὸν, καὶ τῇ τοῦ λίθου φύσει διαφέρον, *opus* id *ob* artem *admirandum*, et *ſaxi* natura *excellens*. Sed Sb. Ind. in v. πρ. „*deae* ſimulacro *in* pompa *praeit*“ recte intellecto ſubſt.

προπομπεύει. ἄνετός τε πᾶσι δέδοται ἐξουσία παντοδαπῆς παιδιᾶς· ἕκαςός τε [t], ὃ βούλεται σχῆμα, ὑποκρίνεται. οὐδ' ἔςιν [u] οὕτω μέγα ἢ

12. in pompa praecedunt. Liberaque omnibus datur facultas quovis modo ludendi, et quisque, quam vult perſonam ſimulat: neque eſt tam magna

t) Hic comma erat in B. 2. L. al., it. poſt βουλ., ſed tantum poſt σχ. in A. cum B. 2. R., nullum vero poſt τὲ, nec β. nec σχ. in Stp. rel., v. N.
u) ἐςὶν ſic in Par. cum Ox.

τῆς 𝛝., tacentibus Gs. et Stp. Th., qui modo in v. πρ. 3, 201. F. fere iterum ut ad m. P. „praeferri *ante d.* ſolent *in* p. *ſolenni.*"

ἄνετος) Sch. hic „laxa *licentia*, ἐξ. *lic.* libera *data eſt*" quocum ſubſt. non tenui aliunde adi. ἄν., cf. Stp. Th. e Bud. C. p. 760. i., Ind. Luc. et de διδ., pro concedere, Xen. Z. Pol. et Cyr. cum L. N. T., tacente Stp. Th., (etiam Ind. Dem. ex 105, 20. 149, 4.) ſed aliunde 1, 1133. D. e. ἐξ. cum gen. ſubſt. reddente per gerund., ut Bg. hic e P., unde adi. π. aliter vertendum fuit, per abl., aſſumto item ſubſt. alio, pro *facultas* cuiusvis *luſus* ſ. *ludi*, Stp. Th. dante in ſubſt. π. 3, 19. D. i. noſtra ſine Vs., ap. G. Th. v. *fac.* cum Gr. n., ſed non diſerte pro poteſtate et venia, ut hic valet, cf. Ind. Corn. N. et Salm. l. l. in N. pr. p. 415. a. e. N. 3. ſine Vs.

ὃ βουλ.) In v. ὑποκρ. Stp. Th. 2, 438. D. e. noſtrum locum cum Vs. P. ſubiecit his „dr. et de hiſtrionibus, *perſonam* alicuius *induentibus*" cum hic non adhibeatur de hiſtr., qui proprie dicuntur, ſed e §. pr. m. de aliis hominibus quibusvis, maxime plebeiis, ubi Bg. Lat., ductum fortaſſis e Sch., ſeverius, quod h. l. iunctum cum ſubſt. σχ. eſt i. q. ſumere ſibi et eligere per ſimulationem atque imitationem illorum hiſtrionum; unde ſequitur deinde τὸν μιμουμ., cf. Epict. c. 17. e. σὸν γὰρ τοῦτ' ἔςι, τὸ δοθὲν ὑποκρίνασθαι πρόσωπον καλῶς, ἐκλέξασθαι δ' αὐτὸ, ἄλλου, *hoc enim tuum eſt*, datam *perſonam* bene *agere*, eam *autem* eligere, *alterius*, it. Carpz. Par. St. p. 338. m., ubi componuntur πρόσωπον ἀναλάβῃ et ὑποκρίνεται, cf. ſqq. ib. cum Ind. 1. poſt Lat. *hypocr.* it. ad Luc. 3, 154. N. 28. it. p. 858. b. i. Thom. M. p. 874. ſed G. Th. cum Gr. n. „*Alexandri* vultum *ſimulantia*, i. referentia, (repraeſentantia,) *perſona*, — facies fictitia, aut capitis potius totius" immo et corporis totius, etiam de veſte, ut hic, ob ſq. ἀμφ., ut hodie *Masken* et *Domino*, cf. 1, 9, 7. Tum, e conſtructione legitima, ἕκ. τε ὑπ. σχῆμα, ὃ βουλ., valet ſane diſtinctio ed. B. 2. L., ſed exquiſitior eſt altera, cum ſubſt. σχ., a ſuo v. ὑπ. divulſum, trahitur ad pr. v. β., et ita poſt artic. ſ. pron. ὃ ponitur, proprie ante id pron. locandum, quam rectionem, etiam Lat. notam, deinceps ſequimur.

οὐδ' ἔς.) Sch. in „ἐξ. *eximia*, peculiaris, *dignitas*, — ἐξ. *amplum* magiſtratus *officium*" partim cum P. et Bg., cf. 1, 8, 11. i. 1, 9, 6. e., pro quo hic per ſyn. ἐξ. variatur, iunctis et adi. per ſyn. copiam, neſcio, quo auctore et an ex analogia Lat. ap. G. Th. 502, 34. ſqq. *eximium* et *praeſtans*, — *eximia* et *praeclara*, — *honos* eximius et prope *ſingularis.* Sed in ſqq. Sch., deſerto etiam P. „ἀμφ. *induto* perſonam *alterius*, ludicra hypocriſi, — ὑπ. αὐτῷ, exiſtit *ei*, (ſtulte,) ſ. *in* ſua poteſtate *habet*,

ἐξαίρετον ἀξίωμα, ὃ μὴ παν- | aut eminens dignitas, cuius ha-

(quod valet i. q. privum Lat. *poteſt*, et ſyn. *licet*, ſed in π.) καὶ κρ. ἀλ., *ludendo* perſonam *aliquam* verum *occultare*, (ubi π. traxit ad ſq. et ἓν διὰ δ. ſumſit, ut et in) ἀλ. *veritatem* ludo *ſimulare* et *occultare*" bene quidem in aor. per praeſ. cum Bg., qui haud dubie locum recte intellexit, ubi rectio patet haec, ut v. ὑπ. (ſicut v. εἶναι cum Lat. *eſſe*,) pro licere ſ. licitum eſſe, iungatur cum dat. perſ., ſequente inf., cf. Stp. Th. 1, 556. i. Bud. C. 180, 26. Vig. p. 301. e. Nr. 5. Ind. Thuc. Xen. Z. Pol. et Cyr. ex 4, 5, 31. e. cum Fiſch. Aeſch., ubi tamen et ſumetur pro contingere, cf. 1, 4, 5.; ſicut h. l. cum inf., ut Lat. *eſſe* et *licere*, per Lat. *poſſe* reddetur, ac privum hic v. ὑπ. per variationem pro pr. phraſi δεδ. ἐξ. capietur. Sed v. παιζ. ſumo hic cum acc. rei, regoque tantum ad pr. ἀξ., ubi Bg. (e Stp. ad m. P.) pron. ὃ non ſevere exprimit, ſed aſſumto ſubſt. σχ. e pr., ad ſenſum vere, ut recte vertit Gr. παιζ., quod hic i. q. pr. ὑποκρίνασθαι, et i. q. ſq. μιμεῖσθαι, in quam notionem comparo Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „*ludere* cum acc., — *civem bonum*, i. agere, ſimulare, Cael. ad Cic. ep. 8, 9. pr." tropo e ſcena ducto, cf. Cl. Cic. et Cort. Ind. cum N. „*ludit* eſt agit, verbum ſcenicorum artificum" nihil praebentibus Indd. Gr., cf. Z. Xen. Cyr. et Luc., at Stp. Th. 3, 20. i. „παίζω παλαιστὴν, — Epict. — *ago* palaeſtritam, — παῖξαι ap. Herod." forte hinc, ut ad Epict. 29, 3. i. Heyn. Ind. „gloſſ. ὑποκρίνεται" plane, ut volumus. Iam porro participium ἀμφ. a Noſtro videtur adiectum ad παιξ. magis definiendum, quod reddatur his ſyn., *aſſumta* perſona aliqua. it. induta veſte ſimili; it. per habitum ac perſonam ſimilem; it. induenti ſibi habitum ſimilem, it. dum indutus eſt ſimili habitu, quem gerit is, qui eſt in aliqua conſtitutus dignitate; unde Bg. ratio in pron. ὃ non bene procedit, ſed facit tautologiam aliquam; ut contra participium etiam alibi per praep. cum ſubſt. reddimus; ne tenente quidem Stp. Th. id particip., (ap. Sb. Ind. converſum ex h. l. *amictus*, paſſ. adeo; etſi et pro med. verti poteſt, ut paulo ante faciebam, cf. lib. de V. med. p. 14. m. 164. i.) ſed noſcente aliunde formulam τῷ βουλ. 1, 765. F. „cuique *volenti*, Bud. interpr." ſic non bene redditum ſimul cum Lat. *cuique*, quod demum eſt noſtrum παντὶ, diſerte additum, ſicut ad Vig. p. 332. b. e. N. 91. non recte vertitur ὁ β. „quivis, *quilibet*" quod modo tum procedit, per Vs. et ſenſum liberiorem, ubi ſtat abſolute, quia, accedente παντὶ, alterutrum negligendum; melius verſato Bg., niſi quod participium reſolvit per pron., et adhibuit ſyn. Lat., pro *cuivis volenti*, faciens tamen id propter alterum adiunctum ἀμφ. particip., ad perſpicuitatem, cum alias et Lat. habeant talia particip. iuncta in vicinia eodem caſu; vertente cum Bud. etiam Ind. Dem., cui add. 273, 20. 529, 17. 763, p., et in primis 528, 26. ἅπαντι τῷ β., cum ſyn. pron., quo ſine cf. ap. Aeſch. Fiſch. 2, 14. e. p. 18. e. ſine Ind., it. Ariſt. Plut. v. 919. ubi ſanior Schol. Cod. D'Orv. ὁ θέλων, quam alius, cf. Hemſth. N. p. 317. b. 84. et v. 930. Denique formulam κρ. τ. ἀλ. ignorat Stp. Th. cum aliis Indd., ubi Bg. e Stp. ad m. P. ordinem mutat ſine neceſſitate, quod ceperim pro eodem cum mox ſq. τὸν ὄντα, ut ſit, celare ſub veſtitu illo veram perſonam, verum hominem, rem veram, ſe, qui vere erat; abſtracto poſito iterum pro concreto; praebente G. Th. tantum „*occulo*, κρύπτω, — *occulto*, κρύπτομαι" non item cum ſubſt. Bg. Caeterum, ut nulla eſt conſecutio temporum ſ. modi in

τὶ τῷ βουλομένῳ ἀμφιεσθέντι [x] ὑπάρχει παῖξαί τε, καὶ κρύψαι τὴν ἀλήθειαν [y], ὡς μὴ ῥᾳδίως διαγνῶναι τόν τε

bitum non liceat cuivis, cui libeat induto ludere et veritatem occultare: ita ut non facile ſit dignoſcere eum, qui revera

x) Hic fuit comma in B. 2. L. al., ſed mox poſt ὑπ. colon in A. 1., punctum in A. 2., ſed comma in B. 1., quale et poſt τὶ modo in A. cum B. 2. L., v. N. y) Pro Stp. et al. colo ante ὡς, nos hic et poſtea ponimus comma A. 1. et rel.

οὐδ' ἔστιν — ὃ μὴ — ὑπάρχει, in quo v. coniunctivus *liceat* a Bg. recte expreſſus: ita in conſtructione difficultas eſt, quod καὶ κρ. τ. ἀλ. membrum non coit cum pr. ὃ ὑπ., et adeo hoc membrum ſubiectum eſt absque pron. rel. ſ. artic., quae latent tamen in illo pr. ὃ, ut inde petatur alius caſus, nominatim dat., καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχει κρ. τ. ἀλ., et *quo* non *liceat* occultare *veritatem*, ſ. *et* qua *re* non *lic.* rel., aut, quod aeque ſolenne eſt, ut poſt relat. pron. omittatur pron. demonſtr., καὶ τούτῳ κρ. τ. ἀλ. et *eo* ſ. *ea re*, cui et par adv. καὶ οὕτως κρ. τ. ἀλ.

τῷ βουλομ.) Leisn. in m. Ox. et Vol. aliquo „lege ὡς βουλ.“ intelligens forte, *induto*, ut *velit*, ſ. pro libidine, reſpiciensque ad pr. ἕκαστος, ὃ βουλ. σχ., ὑποκρ. At tunc potius dicendum erat ὡς βούλεται, ἀμφ., in finito tempore, non in particip.

ἀμφιεσθ.) Participium pro inf. Res eadem eſt, ac in noſtris ſaltationibus, quae dicuntur *maſqueraden*, in quibus vel regum etiam perſonae induuntur. (in Chreſt. Gr. p. 95. b. i.) *Stroth.*

In quo equidem non video, unde pendere debeat deinde ille inf., a pr. v. βουλ., an a ſq. v. ὑπ., quod iam habet ſuos inf. παιξ. τε κ. κρ., et ſimul dat. illum perſ., quem (quo forte Stroth. ſpectarit) non opus ſit reſolvere per copulam in inf. *induere* et *ludere* rel., cum haud dubie ſupra dicta ſufficiant.

ὡς μὴ ῥ.) Sch. in ῥ. cum Bg., ſed „ὄντα, verum, μ. referentem in ludo alicuius perſonam, falſum“ partim e P., dum Bg. ducit omnia fere e Stp. m., primo ὡς cum inf. (pro ὥστε ſ. ἵνα, Noſtro familiare, maxime in extremis periodis, Lat. ſevere *ut*, pro quo ſimpl. ad dupl. particulam Lat. iam P. praeiverat per ſyn., quibus pares *adeo*, *ut*, cf. Stp. Th. 4, 804. i. Ind. Fiſch. The. et Pal., Xen. Z., ad Vig. p. 541. a. e., poſt Hoog. Op. p. 1191. Nr. 9. ſqq., ubi et Gr. propria οὕτω, ὡς λ.) deinde adv. ῥ. mutatum in adi. affine neutr., aſſumto v. ſubſt., quaſi in Gr. fuerit, ὡς μὴ ῥᾴδιον εἶναι διαγν., forte ut ſervari poſſet act., nec opus eſſet ſupplemento adhuc alio; cum ſane formula ὡς διαγ. non poſſit aliter reddi, quam his modis, 1) ut ſuppleas pron. τὶς, quaſi ſit, ὡς μ. ῥ. τινὰ διαγν. λ., *ut* non *facile* aliquis *dignoſcat*, 2) cum P., ut inf. mutetur in ſecundam perſ. praeſ., *ut non* facile *dignoſcas*; quod tamen redit ad pr., ut clarum in noſtratium *ſo daß* man *nicht* leicht *unterſcheidet*, ubi illud *man* haud dubie ortum ex ſubſt. *Mann*, Gr. ἀνὴρ, quod pro τὶς alibi habuimus; vel denique 3) per paſſ., et quidem per tertiam perſ. praeſ., *ut non* facile *dignoſcatur*; quod et ipſum noſtrates vertunt ad modum pr., cui et par alius hic per act. primamque perſ. praeſ., *ut non* facile *dignoſcamus*, it. adhibito v. auxiliari, *ut non* facile *dignoſcere* poſſis, *poſſimus*, poſſit *aliquis*, it. *ut* non *facile* dignoſci *poſſit*; quorum

ὄντα καὶ τὸν μιμούμενον. eſt, et qui illum imitatur. ἔδοξε δὴ [z] τῷ Ματέρνῳ και- 13. Viſum itaque Materno

z) Ms. Ba. et Vi. ἔδ. δὴ καὶ τῷ M. v. N.

omnium modorum optimus et facillimus eſt primus, dum non profert Stp. Th. ὡς μὴ cum inf., cf. Xen. Cyr. Z. 4, 2, 13. e., quodque Hoog. l. l. p. 1190. Nr. 6. ſtatuit „ſingularem in ὡς μὴ cum inf. aliquam emphaſin et vehementiam maiorem, quam ſimplex ὡς cauſale cum ſubiunctivo non aſſequatur“ recte non repetit Z. ad Vig. p. 541. b. m. N. 1. e., cum nihil ſit diſcriminis et modo libertas varietasque in ſcribendo; cf. in v. διαγ. Stp. Th. cum Lat. Bg., Suid. 1, 575. m., non coll. ad Heſ. 1, 979. m. 939. e. Ind. Thuc. Dem. Xen. Cyr. Z. cum Spanh. ad Ariſt. Pl. v. 91., ubi et pro ſimpl., cum h. l. valere queat praep., non ſenſu quidem illo Z. ad Vig. p. 571. b. Nr. 4. e., ſed ut Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „i. q. agnoſcere inter alia, diſcernere“ ſ. noſcere cum diſcrimine, diſtincte. Denique Bg. ex eodem Stp. reſolvit participia, in ſecundo ſimul ſupplens aliud pron. αὐτὸν, a Leisn. in Ms. Bg. duabus lineolis ſubtus notatum propterea, latens in pr. τὸν ὄντα, quaſi ſubſt. aliquo, ubi cum Stp. addit formulam abl. pro adv. *re vera*, aut capit potius v. εἶναι exquiſito ſenſu, pro vere eſſe, quem habet in primis in particip., cf. pauperem Stp. Th. 1, 1131. D. e. ſq. Ind. Dem. v. m. Xen. Bach., ſed Hell. M. v. ὄντα, Vig. p. 359. Nr. 16. cum N. 24., cf. Exc. ad 1, 1, 5. i., in quo reddendo particip., per ſing. et plur. et omne genus, adhibetur Lat. 1) adi. *verus*, nominatim in neutro *verum* ſ. *vera*, pro veritas, ſed in maſc., ut hic, praeterea ſubſt. Lat. aliquod, v. c. vera perſona, verus homo, ut τὸν ὄντα explices per τὸν ἀληθῆ ſ. ἀληθινὸν, ſc. ἄνδρα ſ. ἄνθρωπον, aut 2) adhibetur, reſoluto participio, affine adv. *vere*, aut ſyn. formula per abl. ſubſt. et adi. illa Bg., quam in eius Ms. una voce repertam melius dividimus, ap. G. Th. ſine Gr. et explic. in ſubſt. 173, 65. ſqq., tacente Stp. Th. notionem hanc in v. μιμ., cum pertinet, ut hic, modo ad veſtitum, pro uti eadem veſte ac perſona, qua alius, cum ornatu, cultu et inſignibus, v. c. conſulis et ſenatoris, cf. 1, 3, 7. et ſimillimam Bergleríanae interpretationem totius loci huius, quam dedit Ageſ. Mariscolli de perſonis in Graev. Th. T. 9. p. 1120. e. F. „In Megalenſibus quoque, qui a die ante Nonas Apriles uſque ad V Idus, in honorem Matris magnae, celebrantur, ait l. 1. Herod., *ſummam* omnibus *quovis* ludendi *modo* conceſſam *licentiam*, adeo, *ut* unusquiſque, *quamcunque* vellet *perſonam*, repraeſentaret, *neque* ulla *eſſet* tam *magna* aut *eminens* dignitas, *cuius* habitum *non* liceret *ei*, cui *lubitum fuiſſet*, induto *ludere*, et *veram* ſpeciem *occultare*, ita, *ut* non *facile* eſſet *eum*, qui *imitaretur*, ab *eo*, qui *revera* eſſet, *agnoſcere*“ in quibus extremis Bg. verſatur ſeverius, tum, quoad v. διαγν., per Lat. eiusdem praep., tum, quoad ordinem enunciationum, quem et negligit Stp. ad m. P.

ἔδοξε λ.) Forte τοῦτον καιρὸν ἐπιτήδειον λ. *Reisk.* At caſus quidem mutatione non eſt opus, cum nominativus cum inf. pro acc. ſatis confectus ſit, cf. §. 8. m. cum Bud. C. 1346, 24. 1466, 16. Vig. p. 197. Nr. 2. cum N., 370. a. N. 52. e., Fiſch. ad Well. p. 331. Weſſ. ad Herodt. 1, 64. p. 30. N. 98. b., Per. ad Ael. V. h. 13, 20. p. 883. b. e. ſq. 14, 18. p. 956. a. N. 2. cum Ind. v. *nominativ.*, D'Orv. Ch. p. 52. Ienſ. L. Luc. p. 70. m.

ρὸς ἐπιτήδειος εἶναι εἰς τὸ τὴν ἐπιβουλὴν λαθεῖν. ἤλπισε 14. γὰρ [a], αὐτός τε ἀναλαβὼν τὸ	tempus hoc idoneum eſſe inſidiis celandis. Speravit enim fore, ut, ſi aſſumſiſ-

a) Pro γὰρ in B. 1. R. μὲν fuit mendoſe.

ad Luc. 2, 598. a. e. p. ſq. b. e. 3, 25. c. N. 10. 258. b. i. N. 59. 366. a. N. 24. Abr. ad Aeſch. 1, 227. e., Hſ. ad Plut. p. 71. Schw. ad Onoſ. p. 115. N. 11. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 411. e. Hdb. ad Xen. p. 83. i. Kypk. 2, 73. 153. e. Ind. Xen. Z. Cyr. v. *nominat.*, Thuc. 93, 81. 96, 23. 121, ult. 156, 80., et de Lat., in primis poëtarum, eadem conſtructione ad Ovid. Met. 13, 142. Sed alterum pron. οὗτος ſane et Bg. exprimit e P., ſed per ſupplementum potius, cum Mss. taceant, quam ut ante ſ. poſt καιρὸς exciderit, cui per ſe affine eſt litteris, cumque ſoleat Noſter opprimere pron. tale nominativi et eiusdem cum ſubſt. caſus ſexusque, aut etiam alterum, neutro exprimendum, τοῦτο, quod ad §. 11. ſubſt. πομπὴν referatur per ſyneſin, cf. 1, 8, 16. Sed a Mss. καὶ, pro *etiam*, additum hic primum, deinceps vero aliquoties, quanquam intra δὴ et τῷ excidere potuit a litterarum vicinitate quadam, tamen non eſt neceſſarium, nec comparet in Ms. Ven. et P., qui et negligit δὴ, a Bg. recte converſum, retinente e P. formulam in εἰς cum inf. per dat. participii, pro ſyn. formula per particulam ὥστε ſ. Lat. *ut*, cf. 1, 9, 2. e., *ut* inſidiae *laterent*, (quod diſerte Sch. habet in v. λ.) occultae manerent, ignotae poſſent eſſe, proque ſeveriori *ad* inſidias *celandas*, ubi Gr. ratio et praep. ſaltem conſervatur; tenente Stp. Th. nullum exemplum in pr. εἰς cum inf., (ut nec Indd., cf. tamen L. N. T. et Poſſ. Synt. p. 169. e.) at in adi. ἐπ. modo cum inf., cf. Ind. Luc. et Xen. Cyr. Z.

ἤλπισε) Niſi ordinem mutes, ut nominativos praeponas, remoto poſt γὰρ commate: hic iterum eſt inf. cum nominat., et ſimul in particip., ut §. 8. m. δρασ., quo manifeſte inclinat Bg. e P., ſumens inde et auxiliare ſ. periphraſticum *fore*, *ut*, et reſolutum per *ſi*, conditionalem hic, puto, participium; quo facto, poſt γὰρ recte ſtatuitur comma, in primis ob τὲ, poſt αὐτ. locatum, quod pron., e P. omiſſum, hic ſervari debuit, oppoſitum illis ſq. τοὺς σ. ἀ., quapropter et prima τὲ — καὶ vertiſſem *tum* — *tum*, ut factum in ſimili αὐτ. §. ſq. e., intelligens praeterea ſubſt. σχ. iterum ampliter, nec modo de veſte, ſed et de armis, ob adiuncta δορυφ. et αἰχμοφ., et mox ſq. ὁπλισ., ut Noſter alibi diſerte copulat v. ἀναλ. cum τὰ ὅπλα, quod v., ap. Luc. etiam cum ſubſt. σχ. a Gs. redditum *ſuſcipere* et *aſſumere*, capio pro ſimpl., cf. Ind. Xen. Hell. Mor., ut ſit, per variationem, i. q. §. 12. m. ἀμφιενν. et ib. i. ὑποκρ., quocum ib. et ex Ariſtone productum, (cuius ἀναλ. πρόσωπον eſt quoque ap. Luc.) ad ſenſum recte converſum a P. cum Sch., qui et in v. σχ. noſtrum locum ſine Vs. ſubiicit iſti v. ὑποκρ., habente Stp. Th. modo 2, 559. e. ſimile „ἀναλ. χλαμύδα" ad quod probat Lat. potius *ſumere* et *amicire*, quam *aſſumere* Bud. C. 368, 7., cf. Suid. 1, 168. i., ubi Kuſt. cum Toup. neglexit Stp. l. l. emendationem veram, ut credo, cf. de alio ib. ſubiecto loco Fiſch. Plat. Theaet. p. 156. N. 7., non ſane proferente G. Th. in Bg. Lat. exemplum de habitu ac veſte, cf. tamen Tac. Ann. 14, 20. e. *ut* — caeſtus *aſſumant*, et Iuſt. 12, 3, 8. *Alexander* habitum *regum Perſarum et* diadema — *aſſumit*, ad quem locum Ind. bene

τῶν δορυφόρων σχῆμα, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ [b] ὁπλίσας [c] | ſet ſtipatorum habitum, ſuosque armaſſet ſimili modo,

b) Ms. Ba. αὑτῷ ὁπλίσας λ. per lenem in pron. cum A. al., v. N. c) Sic vet. recte: at in Ald. ed. et aliis male ὁπλίτας. *Steph.* Quod vitium apertum tenuere A. B. Par. 1. et Pat.

„pro quo mox ſimplex adhibetur *ſumere*" §. ſq. *amicos* quoque *ſuos* longam *veſtem* — ſumere *iubet*; proprie nobis *umnehmen*, ut de palliis, ſed deinde etiam in univerſum induere et quovis modo corpori aptare, etiam de armis, ut de gladio ac cingulo; reddente Bg. e P. δορ. aliter, quam ſupra, ap. G. Th. tamen etiam cum Gr. n.

τοὺς σ. αὐτ.) Pronominis aſperum Bg. e P. refert iterum, etiam formulam in τοὺς σ. per privum pron., deſerens eundem in adv. ὁμ. per formulam ſyn. abl. ex ſubſt. et adi. affini, etiam cum Sch. in v. ὁπλ. per plusq., quod v. hic anguſtius capiendum, et modo de praebendis ſumendisque haſtis, ob pr. δορ. et ſq. αἰχμ., cf. Ind. Luc. et Xen. Pol. Z. Mox ad ἀναμ. libere P. numerum mutante, Sch. „poſtquam *ſe* immiſcuiſſet *multitudini*" cum Bg. ex illo ſupplet pron. perſ. acc. ἑαυτὸν, in multis v. v. act. omiſſum, cf. L. N. T. v. ἐπιςρέφω, Ind. Fiſch. The. v. κομίζω, Xen. Cyr. Z. v. ἑαυτ, Abr. Dil. Th. p. 763. e. Gs. ad Orph. λ. 18, 27. p. 346. „videntur media quadam ſignificatione dici, *admiſcens ſe*" incertum, quod Gr. ita reddiderit, κεράσας v. 27., an v. 23. ὁμιλήσας, ubi Vs. *dilutus* — *immixtus*, per paſſ., ut praemiſſum diſerte v. 27. μιγνύμενος, *immixtus*, quo et inclinare videtur Z. ad Vig. p. 176. b. m., talia act. ut pro paſſ. habeantur, quae ratio tamen exiſtit demum e ſuppleto pron. illo perſ. ſ. reciproco, quod cum act. par eſt medio, in quod deinde reſolvi paſſivum poteſt, L. Boſ. Ell. p. 101. ſqq., ubi tamen non eſt noſtrum v., ſed p. 102. i. modo affine „συμμίσγειν τινὶ, congredi cum aliquo" ex Ael. V. h. 3, 9. p. 214. i., ubi tacent N. et Ind., cf. Gottl. Plat. Ph. p. 99. e., noſcente Stp. Th. tantum „ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει" τῶν ἄλλων ap. Luc. 1, 610. l. 19. *reliquorum* turbae *immiſti*, ſq. καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων, *et* latent *ſimilitudine* habitus *reliquorum*, cf. p. 64. l. 15. it. Sb. Ind. e Zoſ., mihi non repertum, ſed aliud 5, 15, 3. ἀναμιγνύμενοι, ſemet *adgregando*, pro med. tractatum, Ind. Dem. et Fiſch. Pal., ſed plene ap. Luc. 1, 441. l. 15. οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, *ne* immiſcui *quidem* me *caeteris*, et 482. l. 62. ἀναμίξας ἐμ. τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαςῶν, *ego*, immixtus *umbris*, tractatum pro paſſ., quod cum act. componitur ap. Plut. de diſcr. ad. §. 36. τῷ πυρῷ συμμέμικται, — ἡ κολακεία τῇ φιλίᾳ — ἑαυτὴν ἀναμιγνύουσα, ſed per ellipſin pron. recipr. ſimul ap. Stp. Th. 2, 935. D. et G. m. „Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν, ad *Chabriam* ſe *applicuit*, — προσέμιξαν τῷ τείχει, — συμμίγνυμι, adiungo *me*, (ſine exemplo, niſi) — Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων, cum *Th.* verba *feci*" nihil praebente de ellipſi illa G. Th. in Bg., nec in v. *miſc.*, hic ut capiatur praep. aliter, quam in pr. ἀναλ., proque Lat. *in*, cf. L. Ern., nobis *ver* ſ. *unter*, quibus non impar ib. *per*; quanquam et hic praep. poteſt redundare, certe Lat. ſimplex eſt eiusdem ſenſus; tacente Z. ad Vig.; cf. Stp. Th. 3, 379. D. e. in πλ. cum Lat. Bg. aliunde, ap. G. Th. cum Grr. al., (cf. Niz. cum Ind. Suet. et Iuſt.) it. in *haſtat.* cum λογχαῖος, ſed tantum de certo militum genere, nec de honorifico hoc Imperatorum Rom., ap. Sch.

ὁμοίως, ἀναμίξας τὲ τῷ πλήθει τῶν αἰχμοφόρων, καὶ τῆς πομπῆς νομισθεὶς μέρος[d], μηδενός τε προφυλαττομένου[e], αἰφνιδίως ἐπιπεσὼν, τὸν Κόμ-	immiſcuiſſetque ſe turbae haſtatorum, ut pars pompae crederetur, nullo praecavente, repente impetu facto,

d) Hoc μερ. verbum abeſſe a vet. cod. Schottus teſtatur. *Sylb.* Nihil hic in Mss. et edd. variatur, v. N. e) Hoc comma deeſt modo in B. 1. R. et In. 2., v. N.

„haſtam ferens, ſatelles" Bg. reddente e P., it. Sb. Ind. et Stp. Th. aliunde „capitur pro ſatellite, eadem forma et eadem ratione, qua δορυφόρος" quocum hic variatur per locum claſſicum.

τῆς πομπ. νομ. μερ.) Illud μέρος abeſſe a Ms. Schottus teſtatur, atque optime abeſſe poſſet, ſalvo manente ſenſu; eundemque in modum diceretur τῆς π. νομ., ut ſupra c. 8. (1, 8, 11. m.) αὐτὸν, ὄντα τῆς βουλῆς, et infra c. 11. (1, 11, 11. e.) ἤ τις τῆς Ἑςίας ἦν. Attamen veroſimilius eſt, μέρος eſſe genuinam lect., excidiſſe vero ob ſq. μηδεν. *Stroth.*

Ut exciderit in Ms. aliquo ſubſt. μέρος, illa ſane cauſa eſt quaedam in voce ſimilis initii ac finis: ſed, ut quis pro vera lectione habeat, momentum itidem aliquod accedit a Mss. noſtrorum et P. auctoritate, qui diſerte cum Bg. exprimit illo Lat., quod Gr. vocabulo exacte reſpondet, cum, ſi μερ. abfuiſſet in eius exemplo, non forte illud ipſum Lat. poſuiſſet, quia in verbis, cum gen. conſtructis, intelligi poteſt non tantum ſubſt. μερ., (cf. L. Boſ. Ell. p. 197. i., ubi tamen de v. noſtro νομ. tacetur,) ſed etiam adi. ſ. pron. εἷς (ut N. pr. ap. Luc.) et τὶς, quae aeque poterant exprimi per ſua Lat. ſevera *unus* et *aliquis*, niſi diſerte habebat ſubſt. μερ., quod et refert Sch. e P. partim in „νομ. creditus *pars* eſſe *pompae*" hunc inf. v. ſubſt., non male expletum, ſpernente Bg., ut ſeverius Gr. redderet; nihil edente G. Th. in Bg. v. aut ſyn. *exiſtimo*, *puto*, *habeo*, nec Poſſ. Synt. p. 80. ſqq. nec Stp. Th., niſi 2, 849. e. „μερ. reddi poteſt nomine *numerus*. Nam μερ. ἐςὶ ponitur (per liberam Vs.) pro *eſt* e *numero*, ſ. *unus eſt* e *numero*. Herodi. l. 1. ἀναμ. — μερ. (ſic ſine Vs.) Tale autem exemplum Bud. (C. 1082, 23.) affert μερ. γίνεται καὶ αὐτὸς ἐκείνῳ τῆς προπομπίου τιμῆς, unus *erat* e *numero*. — Sic Lucan. — pars *populi* lugentis *erat*" quae ſevera ratio vertendi male contemta eſt ab illis, et contra expreſſum in Lat. illud Gr. εἷς, abeunte Bg. praeterea in copulis, et in prima quidem καὶ e P. partim, per particulam *ut* reddita, ſed alteram τὲ prorſus negligente, quae proprie pertinet ad ſq. particip. ἐπιπεσ., per ſeriem hanc, καὶ νομ. — ἐπιπεσών τε, pro καὶ νομ. μερ., καὶ, μηδεν. προφ., αἰφν. ἐπιπ., quale τὲ, ad ſqq. pertinens, infra redibit; quanquam forte hic non opus eſt illo eius alio loco, ſi poſt προφ. ſuſtuleris comma cum edd. quibusdam; oſtendente P. in ſuis „*nullo* videlicet *praecavente*" pro τὲ, potius δὴ, quae et alibi confuſa, ut tamen ille fuerit liber iterum, ut 1, 9, 22. i., ſed, τὲ ademta copula, participium ἐπιπ. in mediam orationem coniectum ſit, proprie poſt διαχρ. ponendum; P. deſerente Sch. in „med. π. μ. cavente *nemine*" non item Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., hic pro mero act. valente, nec de Commodo, ſed de aliis, qui non ſibi, ſed Commodo

μοδον διαχρήσασθαι [f]. ἀλλὰ προδοσίας γενομένης, καί τινων τῶν σὺν αὐτῷ [g] προκατελ-	15. Commodum interficiat. Sed proditione facta, quibusdam ex ſociis eius prius ur-

f) Ms. Ba. ſic diſerte cum edd., v. N. g) Sic per lenem omnes edd., etiam Mss. tacite, v. N.

providerint, ne quid accideret ei, ap. Stp. Th. cum Bg. aliunde, Xen. Mem. S. 2, 7, 14. m. et Ind. Z. Pol., ſed Bach. in alium uſum, cf. de ἐπιπ. cum αἰφν. 1, 4, 15.

διαχρήσασθαι) Scribo διαχρήσεσθαι. *Steph.* Praeter neceſſitatem. Herodiano ſolenne eſt, poſt v. ἐλπίζειν, προσδοκᾷν, δεῖσθαι etc., aor. pro fut. uti. Sic 1, 12, 9. 1, 16, 20. (ubi nihil) 2, 2, 9. Ubique tamen haec loca Stp. mutat. Sic N. T. Luc. 2, 26. 6, 34. 23, 8. Act. 26, 7. Rom. 15, 24. Sic. Ael. V. h. 14, 30. (ibi nihil, ſed) 49. (p. 991. e.) 12, 1. (p. 708. m.) et 13, 20. (p. 883.) *Leisn.* Saepiſſime aor. 1. infinitivus pro inf. fut. 1. uſurpatur, praeſertim ἂν praemiſſo. *Reisk.*

Quae nimis circumſcribunt, cum res et enallage haec cadat etiam in aor. 2., cf. Ael. V. h. locum poſtr., atque etiam in verbis ſine particula ἂν, ut manendum ſit in Leisn. decreto de aor. in univerſum, (hactenus tamen conſtituendo, ut aor. ponatur proprie tantum pro praeſ., quod deinde pro fut. ponitur, ſ. cum certis verbis aeque, ac fut.) qui et ad marg. Ox. „O. M. V. IV. p. 286.“ e., ut ipſe notaram, et caſtigari ibi Stp. „ſedulam nimis diligentiam“ defendique contra eum vulgatam noſtri loci lectionem, quae recte habet ſecundum dicta ad 1, 6, 21. e. 1, 8, 11. e., non bene adhibente Bg. hic praeſens, quoad conſecutionem temporum, cum ſemel coepiſſet per praeterita; in quo diligentior P.; reddente Sch. „*ad* eum *interficiendum*“ forte quod putaſſet, inf. pendere a pr. particip. ἐπιπ., cum pertineat potius ad remotius §. i. v. ἠλπ., in quo non variarat Noſter cum §. 10. e., niſi ib. dans cum eodem fut. inf., quo reſpiciens Stp. hic tentarit aor., a Noſtro per variationem adhibitum et pro libertate.

προδοσίας γεν.) Subſt. hoc neque e Noſtro, nec cum v. γιν., protulit Stp. Th., cf. Ind. Dem. et ſupra 1, 8, 17., deſerto P., reddente Sch. cum Bg., ap. G. Th. in ſubſt. cum Gr. n., non item cum eius verbo, qui in ſq. pron. αὐτ. lenem exprimit, admittente eum contextu et v. πρ. magis, quam §. pr. i., ſed P. referente nullum pron. ob Lat. in paſſ., qui praeivit in formula τῶν σ. ἀ. aliter, quam ib., reddenda, perque ſubſt., ubi tamen Bg. mutavit ſponte gen. poſteriorem in ſyn. formulam per praep., cf. 1, 6, 2. i. 8. m., negligens idem alteram pr. εἰς cum v., pro *in* urbem *ingreſſis*, cf. G. Th. et Sch. in pr. σ. „οἱ σ. ἀ., qui ipſius partes ſequuntur, ſ. comites, — πρ. Pol. — Sed mihi videtur ſenſus hic eſſe, *quum aliqui* ex *illis*, qui *cum* ipſo *erant*, ſ. *eius partes ſequebantur*, prius *in* urbem *venerant*“ errante ſane P., cum σὺν ἀ. retulit ad ſq. v. πρ., non ad pr. artic. τῶν, ubi Sch. bene explebat particip. ὄντων, hocque reſolvebat; ignorante Stp. Th. cum Indd. v. πρ., non item L. Ern. „prior deſcendo, praecedo, prius eo ſ. venio“ ſaltem ad analogiam a Noſtro factum. Tum Sch. „πολ. abſolute, Romam“ cf. Per. de Praet. p. 39 „urbs Roma a Lat. et Gr. ſcriptoribus, qui ſub imperio Rom. vixerunt, κατ' ἐξοχὴν *urbs* et πόλις paſſim appellatur, ut

θόντων εἰς [h] τὴν πόλιν, καὶ τὴν [i] ἐπιβουλὴν κατειπόντων [k], (φθόνος γὰρ [l] αὐτοὺς εἰς τοῦτο παρ-

bem ingreſſis, qui et inſidias indicarunt, (indignatio enim eos ad hoc incitabat, ſi

h) εἰς in Par. 1. deeſt mendoſe. i) τὴν in Ox. cum Par. 2. abeſt vitioſe. k) In Ms. Ba. ſigna () abſunt, et verba habent modo commata. *Mart.* Parentheſin nullam faciunt A. cum B. 1., tum edd. rel. a φθ. — ad βασ., ſed ad ἑορτ. B. 2. R. Par. 2. et Lu., v. N. l) Ms. Ba. φθ. γὰρ εἰς τοῦτο παρώξυνεν αὐτοὺς λ. v. N.

antea ap. Aegyptios Graecosque Alexandria. — Similiter Herodi. 1, 10. tradit, latrones quosdam ſocios Materni, qui Commodum occidere deſtinarat, has illius inſidias Commodo detexiſſe, *venientes* ante *eum* εἰς τ. π., h. e. Romam. Atque inde Gl. Philox. πόλις, μόνη Ῥώμη, *urbs*" quo in Lat. G. Th. 1108. i. „*urbs* proprie dicta eſt Roma, per antonomaſiam, quum caetera dicantur oppida" cf. Cort. ad Sall. Cat. 52, 15. Denique Bg., fere e P., hic in ſecundo membro trium gen. conſeq. opprimente καὶ copulam, at mox in tertio in Lat. *etiam* poſtpoſitum mutante, cum participium reſolviſſet, fere ut §. 2. m., haud dubie, quod nollet uti particip. Lat. *indicantibus* temporis praeſ., poſt praeter. *ingreſſis*, cum licuiſſet reddere per deponens aliquod, v. c. *profeſſis*; niſi quis refugeret ὁμοιοτέλευτον, quod tamen et in Gr. eſt aliquod; ſervante Sch. partim Lat. P. „*prodentium*, detegentium *inſidias*" cf. pauperem Stp. Th. „deferre, accuſare, (Suid. non coll. ad Heſ. it. Poll. 4, 30. *incuſare*) — interdum cum acc. rei, detegere, patefacere, (ſine exemplo,) ſed et (tantum cum dat. perſ.) κάτειπέ μοι, Ariſtoph., pro patefacito, aperi" ubi Kuſt. Ind. „pro ſimpl. εἰπὲ" ſed cum gen. perſ. Ind. Dem. „prodere, indicare aliquem" cum gen. rei Fiſch. Aeſch. Xen. Mem. S. et Ἀνβ. Mor., ubi et cum praep., ut et in Xen. Pol. Z., ſed, ut hic, cum acc. rei Rs. Or. V. 6. „enumerare, prodere verbis" ſuum Bg. bene deligente, cum nihil videatur eſſe, quam alterum Lat. *indicere*, reſpondens Gr. exactius.

φθόνος λ.) Alius Ms. ordo in reiecto poſt verbum pronomine, nihil hic orationis adiuvans laevitatem maiorem, librario placuerit vel quia alibi Noſter ponit pron. in enunciatione extrema, vel quia, cum ab initio omiſiſſet pronomen, nolens deinde id perire, adhuc ſubiunxit tamen; nihil edicente P., ſed totum tropum perimente, perſonis ſumtis potius et concreto, non item Sch. „*incitabat* eos *invidia* ad *hoc*" pro quo ad Bg. Lat. ſubſt. praeivit P., ap. G. Th. „ira, (ut Sch. cum Gr. n.) odium" tenente Stp. Th. aliunde cum vulgari philoſophorum definitione, (qualis et ap. Schol. Ariſt. Pl. v. 87. et Suid., non coll. Heſ.) nec Lat. Bg., nec exemplum cum particula εἰ, in qua ſubſtantivum ſequitur ſuum verbum, cf. ib. 4, 150. D. m. ubi tamen non monet, poni εἰ pro ὅτι, (ut Lat. Bg., quanquam tacentibus G. Th. et Hor. T.) quocum ſyn. eſt diſerte φθ. ap. Luc. 1, 289. l. 16. 804. l. 31. Sed in v. παρωξ. aliunde Stp. Th. habet Bg. nec quid e Dem. (cuius Ind. add. 16, 7. 761, 24. 182, 11.) cf. Z. Xen. Cyr. et Pol. cum Suid. 3, 54. m. παρορμᾷ, διεγείρει, παροξύνει, *excitat*, impellit, *inſtigat*, non coll. ad Heſ. 2, 884. c., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n., ſed in propioribus „*exacuo* (ſine Gr.) valde acuo, irritare, incitare, — *acuo*, ὀξύνω, incitare" pro quo ſimplici hic valet noſtrum compoſ. et nihil praepoſitio, quam Lat. *ex*, in,

ὤξυνεν, εἰ δὴ [m] ἔμελλον ἀντὶ ληϛοῦ δεσπότην [n] ἕξειν καὶ βα- | eſſent ex latrone dominum ipſum habituri et regem) an-

m) Ms. Ba. ἤδη ἔμ. vitioſe, e ſerie una omnium vetuſta, unde ab initio ειδη, ut in B. 2. R. εἰδὴ, et hinc novitas altera, confuſis ει et η. n) Ms. Ba. δεσπότην ἕξειν βασ., ſed Ms. Ve. δεσπότου ἕξειν βασ., et Ms. Vi. „δεσπότην — δεσπότου" v. N.

con, v. c. in *concitare*, (quanquam in hoc G. Th. cum Gr. n. et Suid. „παροξμῶ, valde commovere") et noſtrum *an* in *anreizen*, pro quo et eodem ſenſu habemus ſimpl. *reizen.*

εἰ δὴ ἔμ.) Singularis eſt in h. l. Cod. aberratio ἀντὶ λ. δεσπότου ἕξειν βασιλέα. Namque, ſi Maternum iam δεσπότην eſſe ſuum agnoviſſent: quidni etiam imperatorem eſſe paſſi eſſent? *Stroth.*

Ms. Ve. quidem lectio habeat ſenſum aliquem, ſumendis duobus ſubſt. ληϛὴς δεσπότης pro adi. et ſubſt., et *latro dominus* ſ. *caput* pro latro princeps ſ. primus et latronum caput et dux; quam dignitatem, a principis illa in civitate et imperatoris Rom. utique differentem, Materno ſocii haud dubie conceſſerant ſecundum §. 2.—7., invidentes tamen ſummum illud in tot homines terrasque imperium, et nolentes adeo, ut princeps latronum fieret princeps civitatis; quae procedunt, non item lectio Ms. Ba., quae non modo vulg. acc. δεσπ. ſervat, ſed et καὶ, pro copula, tollit, ut alibi, verum hic intra duo ſubſt., unde appoſitio incommoda meoque ſenſu durior exiſtit, *invidebant*, quod *pro* latrone *dominum* illum *ante* ſuum *habituri* eſſent *imperatorem*; ad quam rationem forſan nemo, perſpicuitatis amans, ut Noſter, ſcripſerit; ut de tertia Ms. Vi. lectione non licet ſatis iudicare, cum non plene excerpta ſit, et nihil de καὶ obſervatum, utrum adeſſet, an minus; quo abſente, convenit cum illa Ms. Ve., ſed ſervato, abſurdus eſt gen. δεσπ., niſi καὶ capiatur pro *etiam*, i. etiam adeo; quo ipſo tamen ſententia Ms. Ve. redit. P. vero haec „*ſi* quidem *eum* non *pro* latrone *iam*, ſed *pro* principe *habituri forent*" deducant ad lect. aliam, ἀντὶ ληϛοῦ δεσπότην ἕξειν, ſine illis καὶ βασιλέα, quaſi hoc ſubſt. βασ. in marg. ſteterit, pro gloſſa illius δεσπότην, et, cum in textum veniſſet, ac feciſſet illam appoſitionem, καὶ inſertum ſit; unde lectio extiterit, quam hodie tenemus. Eandem autem appoſitionem quum alius non concoqueret: adiuverit ille rem non καὶ addito, ſed mutato acc. δεσπ. in gen., qui caſus tamen et per lapſum e pr. ου finitione ſit ortus; unde deinde καὶ aliquis, pro mera accipiens copula, ut incommodum expulerit. Sed contra P. valent haec, quod ille libere omiſerit unum e ſubſt. duobus, per copiam ſyn. iunctis; quae eius libertas etiam comparet hic in mutata particula ἀντὶ ac tota enunciatione aiente in negantem et adverſantem, *non — ſed*, quanquam eandem ad ſenſum. Vulgata lectio, praeterquam, quod faciliima eſt, ab eoque ipſo iam commendabilis, habet etiam hoc, ut propter illam copiam non modo ſit elegantior, ſed et Noſtri conſuetudini ingenioque accommodatior; ut equidem acquieſcam in ea; ubi Sch. in „ἕξ. habituros *eſſe* pro *principe*, h. e. uſuros, (difficiliori exquiſitoque v. planius explicans, at in δ.) εἰ δὴ, ſi *quidem*" et hoc e P., qui ſic reddere potuerit ſolum εἰ, cum et ap. eundem ſit Lat. *iam*, quod referat illud δὴ, in notione temporis. Sed ſi hoc δὴ ſumſit pro Lat. *ſcilicet*, cui par iſtud *quidem*; ut ſane capietur, de more Noſtri

σιλέα,) πρὶν ἐλθεῖν [o] τὴν ἑορτὴν, αὐτός τε ὁ Μάτερνος συλληφθεὶς [p] τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, καὶ οἱ συνωμόται ἀξίας ὑπέσχον δίκας. ὁ δὲ Κόμ-

tequam feſtus dies adeſſet, et ipſe Maternus comprehenſus, capite mulctatus eſt, et coniurationis ſocii dignas dede-
16. runt poenas. Commo-

o) Ms. Ba. ἐλθεῖν εἰς τὴν ἑ. v. N. p) Hic comma in A. al. cum Ms. Bg.

ac deliciis, ponentis δὴ poſt particulas certas hoc ſenſu: tum ille libere iam addidit; opprimente Bg. iterum iſtud δὴ, ſed vertente ἀντὶ liberius, cf. 1, 3, 7., (ſumta fortaſſis pr. *ex* pro poſt, cf. G. Th. 447, 41. ſqq.) tum ſupplente fere e P. pron. αὐτὸν ad v. ἕξ., quod ita accipit acc. perſ. duplicem, (tenente Stp. Th. hanc rectionem tantum in notione tropica 1, 1316. B. e. E. m.) *ſi* ipſum *eſſent* habituri *dominum*, i. tanquam dominum, ὡς ſuppleto; unde ortum eſt P. *pro principe*, non autem hinc, quaſi Gr. ἀντὶ ſic per Lat. *pro* reddiderit; quae res patet quoque ex noſtratium ratione, quibus hic iſtae particulae ὡς et *tanquam* aſſumendae, vel ſyn. praep. *zu*, v. c. *ſtatt* eines *Räubers* ihn *als* ſ. *zu* einem *Regenten*, Landesherrn *und* Kaiſer *haben würden*; quo in ſubſt. extremo βασ. reddit Bg. iterum univerſe, nec ſenſu Rom., a quo, ut magis honorem ac dignitatem continente, differt pr. δεσπ., ut pertinens ad poteſtatem, cf. 1, 6, 4. et 12.

πρὶν ἐλθ.) P. cum Mss. rel. conſentit in vulg., non in Ms. Ba. lectione, per quam haec pertineant ad Maternum, *prinsquam* ille *veniret* Romam *ad* diem *feſtum*; ubi membrum hoc praemiſſum ſit ſine caſu perſonae, qui coniectus fuerit in ſq. membrum, ut ſaepe ap. poëtas, pro πρὶν τὸν Μάτερνον ἐλθεῖν κ., ſenſu quidem tandem eodem redeunte, at aeque e pr. ειν repetita ſyllaba, cum errore in ν et ς, ſaepe confuſis. Bg. quidem ſervat omnia antiquae lectionis e P., cf. de eius Lat. 1, 5, 3. ad ἐρχ., quod ignorat Stp. Th. ita tropice de die ac tempore, cf. tamen L. N. T., maxime Fiſch. p. 417. m. ſub a. extr. „τὴν ἑορτ. τὴν ἐρχομένην" et Schw. p. 1443. b. e. 576. b. m., ſed ſine N. et auctoritate profanorum ſcriptorum, ut et ap. G. Th. modo 1083, 77. venit *ſumma* dies *et* ineluctabile *tempus*; variante Noſtro cum 1, 9, 19. e. per ordinem in τὴν κεφ. ἀ., quam paſſ. formulam tenet Stp. Th. aliunde ſine Vs., quae ſimilis illi Bg. (tacente G. Th.) eſt ap. Luc. 3, 130. l. 71. ἀπετέτμητο ἂν τὴν κ., capite *plexus* rel., cf. 270. i. 96. l. 5. 2, 517. l. 33. cum Ind. Xen. Cyr., ellipſin pr. κατὰ, quam hic etiam in paſſ. cum acc. rei ſtatuam, ſilente L. Boſ. p. 510. e. ſqq., in primis 513. i. 517. e. p. ſq. m., cf. Poſſ. Call. p. 212. e. ſq. 433. m. et ad Bg. ſq. 1, 8, 11. ſq. e. 1, 9, 14. e., ſed ad ἀξ. 1, 5, 20. e. cum Suid. 1, 238. m. ἄξιον ἐπὶ τοῦ δικαίου τέτακται, *id, quod* iuſtum *eſt*, et G. Th. „ἄξιος, δίκαιος, — qui meretur" de perſ. quidem, at de re, paſſ. vi, pro meritus, debitus, quod quis meruit, cf. in ſubſt. 926, 56. 61. 91. 97. p. ſq. l. 16. poenas — *debitas*, — meritas, — *iuſtas* — dare — *luere*, 927, 87. poenam *nullam* ſuo *dignam* ſcelere *ſuſcepit*, et in adi. Bg. 170, 22. cum Ind. Amm. M. et Cort. ad Sall. Cat. 51, 8. 55, 6.

μοδος, θύσας τὲ τῇ θεῷ [q] καὶ χαριστήρια ὁμολογήσας, τὴν ἑορτὴν ἐπετέλει [r], παρέπεμπέ-τε τὴν θεὸν χαίρων [ſ] καὶ [t] σωτήρια τοῦ βασιλέως

dus autem cum ſacrificaſſet deae, gratiasque egiſſet, feſtum celebrabat: proſequebaturque deam exſultans ac conſervationem imperatoris

q) Ms. Vi. τῷ θ. v. N. et §. 11. e. r) Ms. Ba. colon, ut Ms. Bg., ſed punctum A. al. ſ) Nihil hic in Ms. Bg., v. N. t) καὶ vitioſe omittit B. 2. R.

θυς. τῇ θ.) In Ms. novitate agnoſco tantum lapſum in η et ω, cum lectio vulg. non modo oſtendatur, praeter Mss. rel., a P. (quanquam nomen ad ſq. membrum demum reiiciente,) ſed etiam convenientior ſit ſeriei, quod in ſuperioribus actum eſt de certa divinitate §. 11. i. et e., (non de infinita, qua de, ſecundum Ms. lectionem, ap. gentiles quoque uſurpata, infra occurret,) de Cybele quidem, et quia ab hac §. Noſter videtur ſibi tranſitum parare ad ſq. capitis de eadem dea epiſodium, quod non apte toti hiſtoriae corpori innexum ſit, niſi hic eius mentio iniiciatur, et denique quia mox redir τὴν θεὸν, ut cap. ſq. initio, in qua vicinitate durum fuerit, diverſa intelligere numina; noſcente Stp. Th. aliunde rectionem v. θυς. cum dat. perſ., qua de cf. Abr. ad Aeſch. 1, 376. e. L. N. T. et Suid. 2, 209. e. 214. i., et G. Th. in Bg. cum Gr. n. Ad ſq. χ. ὁμ. ſumes aut pron. αὐτῇ e pr. τῇ θ., aut hunc ipſum dat. locatum intra duo verba, cum proprie ponendus fuiſſet vel ante θυς. vel poſt ὁμ., unde poſt θεῷ comma Stp. et al. removimus.

τὴν ἑορτ.) E P. variat Bg. in hoc ſubſt. reddendo cum §. pr., cf. 1, 9, 8., ſed in v. ἐπ. vertit e Stp. ad m. P., qui in Th. 3, 1383. C. „pro *celebro*, ſicut et τελῶ, (pro quo ſimpl. hic variatur per compoſ. cum §. 11. i., cf. 1, 5, 4. 1, 9, 4. m.) ea ſignif., qua dr. celebrare ludos ſ. feſtum“ ſine auctore; in ſq. v. παρ., deſerto P. etiam, reddente Sch. „deam in pompa *deducebat*“ fere cum Stp. ad m. P., qui tamen et ipſe habet Bg. ſeverius in Th. 3, 206. D. m., ſubiecto E. etiam h. l. ſine Vs., cf. D'Orv. Ch. p. 417. m. 494. e. ad Luc. 3, 399. b. e. H. Epict. 25, 2. m. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 397. Ind. Dem. Suid. 3, 36. i., ubi praep. Gr. ſignificat „*propinquitatem* et *iuxta*, παραπ. comitari, ad latus ire“ Z. ad Vig. p. 632. m. Nr. 4. ſine exemplo; in quo ſufficit univerſa illa particula *iuxta* ſ. *propter*, deinde intelligenda definite magis in locis ſingulis, pro *prae*, ſ. *ad latus*, ſ. *poſt*; ut tamen hic non certo dixerim, quo loco imperator iverit. Denique Bg. in χαιρ. (ap. G. Th. cum Grr. al., nec pro ſimpl. gaudere ſ. laetari, tenente Stp. Th. aliunde hoc particip. cum v. finiti temporis, cf. 1, 5, 8.) e Stp. ad m. P., ubi errat Stp. in caſu perſ., cum χ. pertineat ad Commodum, paulo ante diſerte nominatum, non vero ad populum, de quo agitur demum membro ſq. Caeterum τὲ copulam, poſt παρ. in Ms. Bg. omiſſam, ſtatim reſtitui e P., ita poſtulante ſerie.

σωτήρια) Pol. — Sylb. *ludebat* pro *ſalute Imperatoris*. Herodi. 4, 4, 12. de Antonino ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, ὡμολόγει τὲ χαριστήρια, ἔθυέ τε σωτήρια, *procidens* humi *gratias* agebat, *votis* quaſi *pro* ſalute *ſuſceptis*, ſ. potius *quaſi vota* pro *ſalute* ſuſcepta *perſolvens*. Priorem Herodi. locum cum Meurſ. Gr. Fer. VI. p. 259. de feſto acceperim, ſed non poſteriorem.

ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε.	u populus una cum feſto celebrabat.

u) Ms. Ba. μ. τὴν ἑορτὴν ἐπ., v. N.

Sic autem Meurſ. l. c. „σωτήρια Sicyonii celebrabant in memoriam urbis, ab Arato tyrannide vindicatae. — Verte hic cum Mauſ. ad Plut. de flum. *liberalia* ob ſalutem datam. Alia erant, de quibus Polyb. h. 4, (49. e. T. 1. p. 503. i.) πρὸς αὐτὸν — εἰς σωτ. μηδένα πεπομφέναι, (ad ſe — *Soteriorum* ſolenne *agitantem*,) nempe ſacra et feſta ob ſalutem data. Talia ſunt, de quibus Plut. in Galba, ἔθυσε σωτ., καὶ παρεσκεύασε λαμπρὰν ἑστίασιν, Herodi. 1, 10. καὶ σ. — ἐπ. Luc. in Herm. σ. τήμερον ἄξων, (1, 831. l. 37. ſalutis *recuperatae* feſtum *diem* hodie *acturus ſim.*) Et occurrunt paſſim ap. Auctores.“ Ad haec Meurſ. ita Reineſ. ad marg. „Plut. l. de flumin. p. 89. de lapide Clitori in Indo, ὃν κόσμου χάριν οἱ ἐγχώριοι φοροῦσιν ἐν σωτηρίοις, ut docet Ariſtot. l. de flum. Ita quidem legit Maus. Turnebus vocem Gr. *Soteriis* retinuit. At inepta eſt emendatio Maus. Legendum enim eſt ἐν ὠταρίοις, in *auriculis*. Denique Soteria Indorum feſtum fuiſſe, aliunde probari oportuit.“ Soteria ſemper ſunt ſacrificia, non munera. Hinc Gr. dicunt σωτ. θύειν, v. Spanh. ep. 1. ad Morell. p. 9. Leuſchner. de ſoſtris p. 25. ſq. De ſoteriis, h. e. votis et ſacrificiis, pro impetrata principum amicorumque ſalute factis, v. Gevart. ad Stat. Silv. 1, 4. p. 92. Scalig. 3, 103. Poët. Herodi. 4, 4, 12., ubi ipſe Imperator pro ſalute vitaque ſervata vota ſolvit. *Leisn.*

Sb. Ind. „σωτ. *lud.* pro *ſalute Imp.*“ quod compendium non cum Leisn. explicem, ſed per ſubſt. *ludos*, ut Sb. non ſimul reddiderit v. πανηγ., ſed modo Gr. ſubſt. σωτ., quanquam ſimiliter Sch. in adi. σωτήριος „pl. σωτήρια — πανηγ. τοῦ β. (e P. et) Sb. ludere *pro* ſal. *Imp.*“ pro quo Bg. Lat., valde aptum ad noſtratium rationem, *feyerte* ſeine *Errettung*, non tenet Stp. Th. 3, 1221. D. „σ. τὰ, ſc. ἱερὰ, ſacra ſ. feſta, quae agitantur in honorem σωτηρίων θεῶν, nimirum ob datam ſalutem, (ſubiecto loco Noſtri e P., ubi poſt χαιρ. comma habet, aliter, quam hic in ed., ut ib. E. e. ſupplet aliud ſubſt.) ſic illa ſuperiora σωτ. dicentur θύματα ſ. ſacrificia, quae diis fiunt ob datam ſalutem“ unde L. Ern. „σ. τὰ, ſc. ἱερὰ ſ. θύματα“ ſed hoc poſtr. modo ap. L. Boſ. Ell. p. 145. e. „τὰ σ., ſc. θυμ. ſacrificia, pro ſalute“ ſed ap. G. Th. v. *liberalia* non eo ſenſu, quo in N. Leisn., et ſine Gr. „*ſoteria*, munera, — etiam vota ſ. ſacrificia perſoluta pro ſalute amici“ aut principum, ut Leisn. recte addebat ſupra hinc, ubi v. adiunctum πανηγ. non poteſt habere notionem vulgarem, cui tamen Stp. Th. 4, 1584. E. e. noſtrum locum ſubiicit ſine Vs. et omiſſo caſu σωτ., ob quem cum Bg. pro ſimpl. celebrare ſumſerim, e P. partim; tenente Stp. l. l. v. in paſſ. tantum cum caſu rei, ſed edicente haec Vig. p. 50. Nr. 8. ſine auctoritate et reprehenſione in N. „nomina quaedam neutra multitudinis numero fere ἐλλειπτικῶς uſurpantur, ac potiſſimum cum ſqq. verbis iunguntur — πανηγυρίζειν, conventu *publico* aliquid *celebrare*, — τὰ σωτ. i. e. ea, quae pro ſalute recuperanda ſ. recuperata fiunt, — τὰ σ. παν., recuperatam ſ. conſervatum ſalutem publica ſolennique laetitia celebrare“ quorum prius in notionem v. παν., pro celebrare in conventu publico, non plane ſpreverim, repertis praeterea his modo, cum acc. perſ. ap. Luc. 2, 690. i. θεοὺς νομίζοντες καὶ πανηγυρίζοντες, qui *deos* eſſe *putent* ac *celebrent*, (cum Bg. ſimpl.,

Θρησκεύουσι δὲ ˣ μάλιςα Colunt autem praecipue.

x) B. 1. pro δὲ habent γὰρ, v. N.

ſed alio ſenſu, pro praedicare, iactare, profiteri, eſſe dicere, proprie et in primis palam et in celebritate, frequentia et praeſentia aliorum, in templis, in pompa,) ib. de re, p. 455. l. 48. πᾶς δὲ γέλως, κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ, cum *riſus* omnis, *etiamſi* forte *nimius*, ad *celebrationem* pertinere *videatur*, ſ. partem feſti, ſacri, conventus conſtituere, ibi uſurpari poſſe, licitus eſſe, ſed de perſ. rurſus, at tropice ap. Ael. V. h. pro oblectare ſe, v. Ind. De Ms. autem alio caſu poſt praep., non h. l. commodum eſt μ. cum acc. in vulgari notione, pro Lat. *poſt*, (cf. Stp. Th. 2, 895. C. e. E. e. cum Fiſch. ad Well. p. 374. e.) quia veroſimile ſit, populum non diſtuliſſe tantae rei gaudium, ſed cum praeſenti copulaſſe, et eodem die, quo proprie inſidiae ſtructae eſſent exequendae, laetatum eſſe de iis vitatis, maxime, cum Noſter ita nude poſuerit, nec cum adiuncto aliquo, v. c. *conſervationem* imperatoris *populus* celebrabat *poſt* feſtum *peculiari die*; unde h. l. μ. cum acc. de tempore fuerit in Ms. pro Lat. *inter* ſ. *intra*, (cf. Fiſch. l. l. p. 375. i. Stp. Th. l. l. p. 896. Obſ. M. A. V. 10. p. 73. i., ad N. T. Marc. 8, 31. Inttp., Lexx. et Obſ. Kypk. 1, 142. Munth. p. 97. i. Krb. p. 87. Loesn. p. 78. e., ad Vig. p. 620.) vel pro Lat. *cum*, (pro quo Bg. compoſ., ut alibi in ſyn. σὺν,) cf. Horrei Miſc. Crit. p. 158., unde res redeat ad librarii vel lapſum in ς et ν, ut alias, vel ad gloſſam, ut *ille* noverit potius quartum caſum hac notione, quam ſecundum, quem tamen cum Indd. ignorat Stp. Th., forte obtinendum ex his ap. Thuc. 431, 25. ἐχθρὸν ἢ φίλον μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι, *inimicum* vel *amicum* opportune *fieri*, i. e. *cum tempore*, pro tempore ac temporum ratione, quomodo et capio Schol. ἐν καιρῷ, i. σὺν κ., it. 521, 93. μετὰ καιροῦ ὑποχωρῆσαι, *ad* tempus *cedere*, quam Vs., eodem ſenſu, ac in pr., acceptam, tolerarim equidem, culpatam ab Abr. Dil. p. 751. m.

θρησκεύουσι) Memorabilis egreſſio haec eſt de dea Peſſinuntia, multorum nominum variaeque commendationis ap. veteres, quorum loca, ad hiſtoriam deae facientia, pleraque collecta reperies ap. Gebhart. Elmenhorſt. Obſ. ad Arnob. fin. et Commentar. ad Minuc. p. 10. itemque Ger. Voſſ. in theol. gentil. l. 2. c. 51. *Boecl.*

Praeter dicta ad 1, 10, 11., cf. G. Th. v. *Cybebe*, *Cybele*, *Veſta*, quam pro eadem habet, ſecus atque alii; deſerto P., reddente Sch. cum Bg. v. θρ., non repertum per Indd. Gr. vetuſtiores, ſed modo ap. Suid. 2, 205. e., non coll. ad Heſ. 1, 1095. e. 1731. m. et Stp. Th. 1, 1584. A. e. ſub Bg. „Herodi. l. 1. θρ. γὰρ — Ῥωμ.“ cum alia adeo lectione illa edd. Baſ., quae h. l. potius ſit vitium operarum, quam corrigentis, cum P. cum Mss. teneat vulg.; etſi alibi quoque variant iſta duo, etiam per Noſtrum, qui δὲ, ut Lat. Bg. e P., uſurpat in continuatione et tranſitu ad rem novam, cf. 1, 4, 14., ſed 1, 5, 4. e. 1, 10, 10. e. ad τήνδε, *hancce*, ubi Bg. δὲ negligit cum Stp. Th. 2, 1155. C. e., liberior in pr. ἐξ, pro ſevera Lat., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. a. e. et G. Th. it. ap. Luc. 2, 79. l. 24. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτ. τοιαύτ., *coepit* autem *ex* cauſa *tali*, magis ex ordine Gr., quam Bg., cuius Lat. ad pron. τ. non eſt ap. Stp. Th.

- τὴν θεὸν τήνδε Ῥωμαῖοι [y] ἐξ αἰτίας τοιαύτης, ὡς ἱςορίᾳ παρειλήφαμεν· ἧς ἐπιμνησθῆναι ἔδοξε διὰ τὴν παρ' Ἑλλήνων

deam hanc Romani iſta de cauſa, ut ex hiſtoria accepimus, quam commemorare viſum eſt, quia Graecorum qui-

y) Comma hic in B. 2. L. al. et Chr. Stroth., quae et mox poſt παρειλ. acit colon cum Stp. et al., pro rel. commate cum Ms. Bg., v. N.

ὡς ἱς. π.) E P. formulam Bg. reddit, ignoratam a Stp. Th., et a me aliunde; ut Noſter forte reſpexerit Lat. v. Bg. *accipere* cum abl. rei nudo, v. c. *fama* et *auditione*, cf. G. Th. 52, 80., ad quam rationem licuiſſet Bg. ſeverius reddere ſine praep., a qua in Gr. v. pendet ille Gr. dat. ſ. abl., unde conficiatur *per* hiſtoriam, *ab* ſ. *ex* hiſt. *accipere*, i. narratione, libris aliorum, cognoviſſe, cf. 1, 1, 4. Mox gen. ἧς cum pertineret non ad propius ſubſt. ἱς., ſed ad αἰτ. remotius: toleravimus poſt παρειλ. Stp. diſtinctionem maiorem, non repugnaturi, ſi quis, advitandam ambiguitatem, parentheſis ſignis ὡς — παρειλ. maſit includere; in ἐδ. Sch. „abſolute ſine caſu (pronominis ἐμοὶ tertio, cum Bg., deſerto P., cf. 1, 10, 13. i.) ἐπιμνάομαι paſſ.“ ſenſu med., cum Bg. e P., ut aliunde Stp. Th., ubi cum gen. tantum e Chryſ., ſed cum pr. περὶ e Xen. Cyr. ſine Ind. cf. 1, 6, 12. e., pro quo mox ἔλεξε, it. 1, 4, 27. cum gen. (ubi in N. Z. explicatur pr. ἐπὶ per ἔτι,) it. 1, 6, 12. cum dat. perſ., ſecundum quidem caſum verbis memoriae ſimpliciter tribuente Poſſ. Synt. p. 80. e. 101. e., qui tamen pendeat in ſimplicibus verbis talibus a praep. quadam ſupplenda, cf. L. Boſ. Ell. p. 527. (quia diſerte additur interdum, ut illa περὶ,) ſed in compoſitis etiam a praep. in verbo, ut in noſtro, ubi pr. ἐπὶ in Vs. nihil valeat, cf. Fi. Praef. ad Well. Gr ed. noviſſ. p. 13., ſed in Bg. Lat. ap. G. Th. „in memoriam reducere (aliis) — narrando, ſcribendo“ et ſimpl. mentionem facere, narrare; differentiam ſtatuente L. Ern. hanc „ἐπιμιμνήσκομαι, cum gen., recordor, memini, 2) cum acc. mentionem facio“ quae h. l. ſaltem non valeat, ſubiiciente ib. Ern. etiam noſtrum inf. ſine Vs., ad quod thema inclinat quoque Fi. ad Well. p. 269. m., ſed Stp. Th. ad illud Sch., cf. Poſſ. Call. p. 427. m. (cuius locum e Dem. ignorat Ind. Rs.) et ad ſq. Noſtri ſubſt. ἀγν. Ind. Sb. e Zoſ. et Dem. it. Thuc. 544, 84 διὰ τὴν ἀλλήλων ἀγν. *propter* mutuam *ignorationem*, ubi Schol. διὰ τὸ ἀγνοεῖν, e quo inf. conficitur illa Bg. Vs., fere e P., ubi praepoſitio redditur per coniunctionem affinis notionis, i. e. cauſalem, ſed ſubſtantivum per verbum finitimum, v. c. *quia — ignoratur*, aut per phraſin, ſyn. cum verbo privo, qualis eſt illa Bg., pro ſeveris, *propter* eius *apud Graecorum* quosdam *ignorationem*; quae premunt Graeca, praeter aſſumtum gen. pron. αὐτῆς, in pr. ἧς ſ. τοιαύτης latentem, (quod ſupplementum praeferam illi Sch. in „Ἑλλ. ignorantia *rerum Rom.*“) cum ponat Noſter pro vulgari διὰ τὴν Ἑλλήνων τινῶν ἀγν. exquiſitius caſus diverſos Ἑλλήνων τισὶν, (ad variandum etiam ordinem cum 1, 6, 2. i. praemiſſo gen., pro τισ. Ἑλλ.) deinde pro ſubſt. cum gen. perſ. mero, τὴν Ἑλλήνων ἀγν., potius ſubſt. cum praep. τὴν παρ' Ἑλ. τισ. ἀγν., quae praep. cum ſubſt. nihil facit, quam periphraſin gen., cf. Ind. Xen. Cyr. v. π. b. i.

τισὶν ἀγνωσίαν. αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα διοπετὲς [z], ὡς λέγου-

2. busdam ignota eſt. Ipſum quidem ſimulacrum coelitus

z) Ms. Ba. διιπετὲς modo, ſed Ms. Vc. διϊπετὲς εἶναι λέγουσιν λ. et Ms. Vi. „διοπετὲς — ὡς διϊπετὲς εἶναι" nihil variantibus edd., praeter Διοπ. magno elemento in B. 1. R.

αὐτὸ μ. τὸ ἀγ.) ſc. τῆς θεοῦ. Fingebatur autem de pluribus deorum ſimulacris, coelitus delapſa eſſe, ita, ut quoque ſimpliciter diceretur τὸ διοπετὲς pro τὸ ἄγαλμα, cf. Act. 19, 35. *Chr. Stroth.*

Hic, de noſtra ratione, ſupplendum modo pron. αὐτῆς e pr. ſubſt. τὴν θ. §. pr. i., tenente Sch. in „ἀγ. ſtatua" praeter Bg. e P., non item noſtrum locum Stp. Th., unde tamen notio vocabuli conſtituatur atque amplietur. Quodſi enim hoc deae iſtius ſimulacrum fuit lapis, ut Liv. tradit, cf. Exc.: conficias, ἀγ. eſſe deorum ſimulacrum univerſum, etiam ſine forma ea, quam in ſtatua cogitamus; niſi quis dicat, Livium univerſo lapidis nomine expreſſiſſe ſtatuam; quae cum lapidea eſt: proprio quodam modo a Gr. Grammaticis quibusdam ἀγ. vocatur, cf. ad Ammon. p. 99. Valck. ib. p. 169. Ind. Xen. Bach. et Pol. Z., Ruhnk. ad Tim. Gl. p. 3. b. m. e Suid. 1, 20. e. et Pind. Νεμ. ί, 125. Vs. Heyn. p. 86. e., nihil docente Ovid. in Exc. in hanc rem, ſed aliquid Neap. ad v. 340., ut pro rudi lapide comparari poterit Noſtri inferius 5, 3, 10. ſq. Phoenicum numen.

διοπετὲς) Ut h. l. ſimulacrum Matris deum Peſſinuntium dr. διοπ., ita ab Eur. Iph. in T. v. 977. ſimulacrum Palladis itidem διοπ. ἄγαλμα dr. (*delapſam* coelo *ſtatuam,*) v. Pauſ. 1, 26. et Spanh. ad Call. p. 573. (in L. Pall. v. 39. ed. Ern. T. 2. p. 650. e.) Similiter Dianae Epheſiae ſimulacrum coelitus delapſum paſſim poëtarum praeconiis aliorumque auctorum celebratur, immo ab ipſo ſacro ſcriptore Luca Act. 19, 35. v. Spanh. ad Call. p. 289. (in Dian. v. 238. p. 340. i.) Sic Emeſae fuiſſe lapidem διοπετῆ, ipſe auctor noſter tradit 5, 3, 11. Omnia vero διοπετῆ, quae putabantur, magna erant in veneratione, (ac pro diis fere ipſis et inſtar deorum, cf. Spanh. ad Call. in L. Pall. v. 52. p. 667. i.) Hinc ap. Rom. *homines* de coelo *delapſos* dici crediderim homines venerabiles et admiratione dignos, v. Intrp. ad Iuvenal. 2, 40. (cum G. Th. v. *caelum* 684, 44. ſqq. 88. ſqq. it. v. *delabor.*) *Leisn.* (qui et ad m. Ox. „Eur. Rheſ. v. 502. (ubi modo ἄγ. *Palladium,*) Iph. in T. v. 1292. (ubi σεμνὸν βρέτας, venerandam *ſtatuam,*) v. 1359. (ubi ξόανον, deae *ſtatuam,*) v. 1384. (ubi Τὸ δ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης Ἄγαλμα, *tunc autem* quae *de* coelo *cecidit* deae *Iovis* filiae *ſtatua,*) Apollod. III. Ovid. Faſt. 6, 421. 427. (creditur *armiferae* ſignum *coeleſte* Minervae *Urbis* in *Iliacae* deſiluiſſe *iuga.* — *Aetheriam* ſervate *deam*, ad quorum primum locum Neap." hoc ſignum vetuſtas credidit nulla mortali elaboratum induſtria. Inde dictum διοπετές. — Quo nomine donata ab eadem ſimulacra antiquiſſima, quorumve auctores incogniti, ut illud Dianae Epheſiae, quod Gr. quoque διοπ., quia forte ἀχειροποίητον„) Per. ad Ael. V. h. 5, 15." ubi tantum de Palladio.) Cod. διϊπετὲς εἶναι λέγουσιν. Mihi quidem διοπετὲς εἶναι λέγουσιν legendum eſſe videtur. Orationis enim ſeriem τὸ εἶναι deſiderare magis puto, praeſertim particulas μὲν et δὲ, quanquam etiam ἐστὶ ſubintelligi poteſt. Forma διϊπ. vetuſtioribus gr. ſolennior eſt: recentiores autem alteram διοπ. amant. Sic eſt infra l. 5. c. 3. et Act. 19, 35. Sicuti quam-

σιν· οὔτε δὲ τὴν ὕλην [a], delapſum aiunt: neque autem

a) In Lu. deeſt totum hoc membrum οὔτε — ὕλην, ſed in Ox. cum Par. 2. deeſt δὲ modo, vitioſe.

plurima praeclara fabrefacta ap. vetuſtiſſimos dicebuntur ἔργα Ἡφαίστου, ita illuſtriora deum ſimulacra appellabantur διϊπετῆ. Homerus quoque amnes et aves διϊπετέας appellat Il. 17, 263. et h. in Ven. 4. *Stroth.*

Idem, cum in Chreſt. ſtatim in textu edendum curaſſet διοπετὲς εἶναι λέγουσιν, in N. ſubiecit haec. „Sic recte legi puto.“ Atqui, ut ab hoc incipiam, illa Ms. lectio merum eſt gloſſema, ductum fortaſſis e §. 4. m. vel e loco ſimili 5, 3, 11. m. et c. διοπετῆ αὐτὸν εἶναι σεμνολογοῦσιν, — ἀνέργαστον εἶναι θέλουσιν, quomodo ſane et alii ſcriptores in tali cauſa loquuntur, ut Dion. H. S. T. 1. 130, 21. ἐν δὲ ταῖς πέλταις — μίαν εἶναι λέγουσι διοπετῆ, *inter* has *peltas* — unam *dicunt* delapſam *coelitus*, ubi l. 25. pro explic. ἐξ ὧν — ὑπολαβεῖν Ῥωμαίους θεόπεμπτον εἶναι τὸ ὅπλον, *e quibus conieciſſe Romanos*, hoc *ancile* divinitus *ad ſe* miſſum *eſſe*. Et quanquam Bg. vertit ſimiliter, omiſſo tantum, ut ſaepe, inf. *eſſe*: tamen libere ſic egerit, ut alias; niſi et ſcriba *ut* omiſit; cum, praeter Ms. Ba., etiam P. exprimat vulg. lectionem, per ſe optimam et ſine vitio, quoad vel verba, vel ſententiam, vel ſeriem orationis, atque praeterea nixam non modo analogia illius ὥς φασι ap. Noſtrum et alios, v. c. Ael. V. h. 10, 6. p. 652., ſed etiam ipſo loquendi uſu, quia aliunde producetur ad §. 4. m. illud ipſum ὥς λεγ., quo variat Noſter cum §. §. ſqq. λόγος et λέγουσιν, ut de more iterum oppreſſit v. ſubſt. ἐστὶ ad διοπ., cuius alteram ſcripturam iam novit Stp. Th. „διοπ. ſ. διϊπ., *a Iove delapſus*“ cum loco Eur. et noſtro breviter indicato, cf. Heſ. 1, 993. i. 980. e. cum N., ap. quem et διοπ. p. 1001. e. ἐξ οὐρανοῦ ἐρχόμενον, λ., ad quae in N. ſuppeditatur Eur. Iph. in T. v. 87. Λαβεῖν τ᾽ ἄγαλμα θεᾶς, ὅ φασιν ἐνθάδε Εἰς τούσδε ναοὺς οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο, *ſtatuam*, ubi Barn., comparato loco illo ſacro „τὸ διοπετὲς ab Eur. circumlocutione exprimitur. — Eſt idem διϊπ. rel.“ niſi quod hoc magis poëticum, cf. ad Luc. 2, 753. N. 26. 466. e. 254. l. 52. in carmine Ἴστροιο διιπετέος ποταμοῖο, Iſtri *lapſis* divinitus *undis*, ubi V. L. διιπ. e gloſſa, illam per η ſcripturam ignorantibus Stp. Th. et L. Ern. cum Heſ. et Suid., quem cf. 1, 584. i. 602. m., ut de διοπετ. Siber. in Iken. theſ. theol. philol. T. 2. Palm. Exerc. in Auct. Gr. p. 736. e. L. Boſ. Ell. p. 10. ſqq. cum noſtro loco e P., Intp. ad locum N. T., quorum Pric. reſpicit quoque huc ſine Vs., L. N. T., quorum Schw. p. 368. N. noſtrum locum e vulg. lect. tamen vertit fere cum Bg. „*ipſum* igitur *ſimulacrum* coelitus *aiunt* dimiſſum *eſſe*“ ubi illud *igitur* eſt e P., qui forte μὲν cepit cum aliis pro οὖν ſ. μὲν οὖν, ſeverius verſante Bg. in μὲν — δὲ ad ſe relatis, ſenſu aut copulandi, aut diſtinguendi, quod malim; ut etiam perſpicue magis uſitatiusque diſtinguent *quidem* — ſed *neque* — *neque* —, pro Bg. *autem*, quod, ad *quidem* relatum, ignorant G. Th. et Hor. Turſ.

οὔτε δὲ τὴν ὕλ.) Structurae lex nominativi caſu poſtulat ἡ ὕλη ſ. τὰ τῆς ὕλης, aut in acc. τὴν ὕλ. inſolens eſt praepoſitionis ellipſis. *Sylb.* Materia omnino nota, ſi lapidem fuiſſe conſtabat, v. Liv. 29, 11. *Leisn.* Neſcio, quid doctiſſimo Sylburgio acciderit, difficultatis aliquid in acc. τὴν ὕλ. quaerenti, qui certe neque ab ἐπ., neque ab ἐγν. pendere poteſt. Ellipſis vero praepoſitionis minime inſolita eſt. Errat vero Herodn ſcribens, ſimulacrum hoc τὴν ὕλ. οὐκ ἐγν. fuiſſe. Diſerte enim lapidem fuiſſe

οὔτε, τεχνιτῶν [b] ὅςις ἐποίη-σεν, ἐγνωσμένον [c], οὔτε ψαυςὸν

quoad materiam neque artifi-cum quis fecerit, noſcitur, neque

b) Sic diſerte Ms. Ba. et Vi. cum Ox. 2., pro rel. τεχνητ., ut comma hic habent A. B. 1. cum B. 2. L., quae ſola fert mox poſt ἐπ. comma nobiscum, ut ὅς τις diviſum B. 2. L. al., v. N. et §. 11. e. c) B. 2. ἐγνωσμένων mendoſe.

Liv. teſtatur l. l. *Strotb.* Sb. putat, ſtructurae legem poſtulare nominativum ἡ ὕλη f. τὰ τῆς ὑλ. At commode intelligitur κατὰ, et ἐγν. primo loco refertur ad ἄγαλμα, in Chr. *Idem.*

Quae recte contra Sb. monentur; ut de ellipſi illius pr. κατὰ plane nulla eſt dubitatio, quam adeo perſpicuitatis cauſa ſtatim exprimit Bg., monſtrans idem praeclare totius loci ſententiam ac rectionem, ſed, pro ſevero *notum eſt*, fere e P. habens praeſ. pro perf. ad ἐγν., quod, mancum iterum ſuo v. finito ἐςὶ, hic eſt in rectione dupl., primo referendum ad pr. ſubſt. ἀγ., quod et Strothus vidit, ſed deinde poſitum abſolute, pro οὔτε δὲ ἐγνωσμένον ἐςὶν αὐτὸ κατὰ τὴν ὕλην, οὔτε ἐγνωσμένον ἐςίν τινι, ὅςις τεχνιτῶν ἐποίησεν αὐτὸ, τὸ ἄγαλμα, quorum duplex pron. αὐτὸ, bis oppreſſum, repeti oportet non tam e pr. ſubſt. ἀγ., quam ἀπὸ κοινοῦ, cum ipſum praeceſſerit; quanquam et, ſublata diſtinctione maiori poſt λεγ., commate autem in eius locum repoſito, et ὡς λεγ. in parentheſi ſumto, illa pr. αὐτὸ τὸ ἀγ. ad ſqq. et ad ἐγν. regi poterunt.

τεχνητῶν) Scribendum eſt τεχνιτῶν, uti exſtat in illa Herodiani ed., quae eſt in V. 2. Var. Hiſt. Rom. ſcriptorum, ab H. Steph. quatuor Vol. 1568. octonis editorum. τεχνιτῶν exſtat quoque infra l. 3. c. 4. et l. 8. c. 4. In Chr. noſtra typographi errore inepto exſtat τεχνίτων. *Stroth.*

Qui ibi edidit una ſerie οὔτε τεχνιτῶν ὅςις ἐποίησεν ἐγν., ſubiectis his. „Sic veram lectionem reſtituiſſe puto. Stp. Bc. et, ut videtur, Cod. Ve. τεχνητῶν male. Lugd. τεχνιτῶν" quod non reperi in mea Lugd., ſed iam in Sb. Ind. ex h. l. „τεχνῖται pro τεχνῖται" qua poſtr. ſcriptura eſt ap. Poll. Suid. 3, 457. m. Dem. Xen. Bach. et Pol. Z., Fiſch. The. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. cum Luc. et tantum in L. Ern. et Stp., unde iam ante, quam Mss. acceſſiſſet auctoritas, veram ſcripturam dedi, et praeterea commata poſt οὔτε et ἐπ., ut enunciatio τεχν. ὅς. ἐπ. per ſe ſtaret, ac gen. τεχν. facilius mente locari poſt ὅς. poſſet, quae vera eſt huius loci rectio, premente Bg. ordinem Gr., cum et Lat. norint, poſtponentes ſubſtantivo pronomen relat., quod praemitti debet; qui quidem ordo delectus a Noſtro videtur ad orationis laevitatem, hic conſpicuam; Sch. tenente „τεχνιτὴς, et, quod tamen rarum, τεχνητὴς, faber, artifex, ὅςις τεχνιτῶν, (ſic prorſus in utr. Bc. ed. poſt nominativum in accentu mendoſum,) quicunque *artificum*" de more illorum, qui τὶς per *cunque* reddunt, faciente Bg. in ſimpl. Lat. pron. (Gr. ſumto tantum pro τίς, et peremto primo ὅς pron.) cum P., non item in libertate rel.

οὔτε ψαυς.) Aliud legit, aut ſaltem interpretatur P. (neque *plane* hominum *manibus* creditur *factum.*) *Steph.* P. vertit, *plane* hominum *manu* non *factum.* Bg. interpretatio videtur verior. *Humana manu* factum ſimulacrum, auctor negat eo ipſo, quod διοπετὲς vocat. Si Politianum ſequare: bis idem Herodianus ait. *Leisn.* Male haec vertit P. —, cum potius reddenda eſſent, *neque* tangi *ab* homine *fas eſt.* Id enim cum

χειρὸς ἀνθρωπίνης. τοῦτο δὲ 3. tangendum manu hominis.

vocis ἄψαυστος uſus requirit, etiam in Thuc. l. 4. obvius, ubi ait, ὕδωρ τε, ὃ ἦν ἄψαυστον σφίσι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι χρῆσθαι, tum etiam ex eo facillime comprehenditur, quare ſit οὐκ ἐγν. τὴν ὕλ. Politianum ſecutus eſt Dethardingus, homo gr. ſermonis plane inſcius, immo qui ne oculo quidem unquam inſpexiſſe videtur gr. Herodiani textum. De gen. χειρ. non eſt, quod cum Stp. dubitemus, utrum conveniat. Commode ὑπὸ intelligi poteſt. *Stroth.* Minime recte P. et Dethard. verterunt. — Si id intelligi voluiſſet Herodianus: inepte illud ſcripſiſſet, οὔτε τεχνιτῶν δς. ἐποίησεν ἐγν. Noſtra vero interpretatio (Ind. was *berührt* werden *darf*) primum confirmari poteſt ex loco Thuc. —, deinde quoque ex ea facillime comprehenditur, quomodo τὸ ἄγ. ſit οὐκ ἐγν. τὴν ὕλ. At nimium credulus nugatur et in hoc et in tota narratione Herodianus. Namque Livius aperte teſtatur, lapidem fuiſſe. — Caeterum miror, Stephanum de gen. χ. dubitare, utrum conveniat. Commode vel ὑπὸ intelligi, vel, quod magis placet, dici poteſt, ψαυστὸν ſequi naturam v. ψαύω, quod gen. requirit, ſicut ἅπτομαι. Eiusmodo σύνταξις notiſſima eſt ap. gr. In Chr. *Idem.*

Sch. in „ψ. ſimulacrum, *quod* tangere *licet* humana *manu*, ſ. ut P.“ ſed Stp. Th. 4, 693. i. „ψ. tactus, contactus, it. quem tangere licet ſ. contingere. Herodi. l. 1. — neque *tactum* humana *manu*, i. e. *neque* hominum *manibus* creditur *factum*, ut quidem P. vertit. Sed fortaſſe ſignificat, *quod tangere* non *liceat.* Utrolibet modo reddatur, non videtur convenire genitivus, praeſertim non adiutus aliqua praepoſitione.“ De P. quidem vix aliter pronuncies, quam, eum erraſſe, ut alibi, et hic forte e Noſtri 5, 3, 10., cum Vss. eius ſic habeant omnes, etiam Antw. illa; etſi per ſe quis operarum errorem in litteris *f* et *t* reperiat, ut *factum* ex *tactum* ſit ortum; quem ſenſum perfecti ſane attribuas illi verbali ψ. proprie quidem, ut fecit Vern. vet., *ob es jemals* von *menſchlicher* Hand *betaſtet* worden *iſt*, patiturque tum contextus, tum et analogia a contrario, Heſ. 1, 665. e. ἄψαυστον, — ἀψηλάφητον, quod ἀψ. tamen et ipſum vim habet alteram, a Bg. tributam noſtro ψ., ut non ſit intelligendum de praeter., ſed de fut. quaſi, et, ut verbalia in τέος, de eo, quod licet et oportet, ut L. Ern. „ἀψ. intactus, 2) non tangendus, — ψ. qui tactus eſt 2) *qui* tangi *poteſt*“ in quo ipſo et ineſt, *quem* ſ. quod tangi *licet*; Ind. Thuc. „ἀψ. attrectare *nefas*“ e Vs. loci, depravatis numeris indicati, quem iam Stp. l. l. adhibuit, 4, 97. e. ſ. 296, 95. aquam *etiam*, quam *ſibi* Thebanis *attrectare* nefas *eſſet*, cf. Poll. 1, 9. 9, 41. cum N. 59., ubi ἄψαυστον καὶ ἀψαυστούμενον, (quo paſſ. caret Stp. Th.) de adyto, *pede* non *adeundo*, ut in ἄψαυστον ap. Heſ. l. l. erat ἀπροσπέλαστον, *ad quod* non *appropinquandum.* Haec de ſenſu: ſed, quoad rectionem, Suid. 3, 700. e. ψαύει, γενικῇ, ἅπτεται, (non coll. ad Heſ. 2, 1574. m.) ubi tamen ſubiiciuntur loca modo cum dat. rei ac loci, non item cum gen., quam conſtructionem, Kuſtero ib. ſuſpectam, ſuſtinet Stp. Th. tantum ita, quod habet v. ψ. improprio ſenſu cum gen. rei ſ. perſ., et phyſico cum gen. rei loci ve et abl. inſtrumenti ac modi, neque adeo, ut h. l. eſt, cum gen. inſtrumenti, χειρὸς, nec in derivatis inde, ut ἐπιψαύειν, ſed 4, 409. D. ſqq. poſt Hom. χειρὶ ſ. χερσὶ ἑλέσθαι et ἅπτεσθαι, F. e. dicit, gen. huius ſubſt. χειρὸς „dativi officio ap. hunc poëtam interdum iungi, veluti Ἰλ. ω, 515. γέροντα χειρὸς ἀνίστη, (ſenem *manu* pre-

πάλαι μὲν ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι λόγος [d] εἴς τινα [e] τῆς Φρυγίας χῶρον· Πεσσινοῦς [f] δὲ	Hoc igitur olim coelitus delatum dicitur in quendam Phrygiae locum, cui nomen

d) Comma hic modo in Chr. Str. fuit, v. N. e) Ms. Ba. εἴς τινας τῆς Φ. χῶρον· depravato pron., e ſq. finitione in Φρ., ſed colon cum Stp. Sb. et Ed., pro puncto A. et al., ſed commate rel. cum Ms. Bg., v. N. f) Ms. Ba. πεσηνοῦς, Ms. Vi. πισην., ſed Ing. Πεσιν., v. N.

henſum *erexit*) et 'Οδ. ξ', 319. χειρ. ἀναςήσας, (manu *ſublevatum.*) Itidemque χειρὸς ἑλὼν pro χειρὶ ap. cum legiſſe ſe" quo de nihil Ind. Ern., ſed ut ſufficiant illa pr. Hom. duo, et a poëtico uſu genitivus venerit ad proſaicos, maxime hiſtoricos; cui caſui tamen ſane ſuccurras et per ellipſin alicuius praep., quae et in aliis paſſ. ſolennis, nec modo illius ὑπὸ, cf. 1, 3, 1. i. 3. e. Poſſ. Synt. p. 269. e. L. Boſ. Ell. p. 541. e. Fiſch. ad Well. p. 399. e. Hoog. ad Vig. p. 649. a. e. N. 83. Abr. Dil. Th. p. 246. i. cum Auct. p. 283. i. et Ern. ad Xen. Mem. S. 3, 5, 7. N. 9., ſed forte quoque harum διὰ ſ. ἐκ, qua de poſtr. ap. L. Boſ. l. l. p. 488. i. „λαμβάνεσθαι, κρατεῖν — τῆς χειρὸς, i. e. ἐκ τῆς χ." quanquam in his et aliis, ut ἐπιλαβέσθαι, v. Ind. Luc. v. χειρ. i., et in ἅπτεσθαι χειρὸς ap. Hom. 'Ιλ. ώ, 508., proprie alius ſenſus eſt, et gen. non inſtrumenti, ſed obiecti; unde L. N. T. Krb. v. χ. i. recte vertit „κρατήσας τῆς χ., apprehendens *manum*" cf. Poſſ. Synt. p. 105. e. Caeterum Bg. in χ. ἀνθρ. iterum per ſyn. formulam duorum ſubſt. in regimine, fere e P.

τοῦτο λ.) Sch. in „λογ. ſubaudi ἐςὶ, *fertur*, (e Sb. Ind.) aiunt, — κατ. *demiſſum* eſſe *coelitus*" deſerto hic P., e quo Bg. ſumit primo δὲ pro δὴ, deinde omittit μὲν poſt adv. π., ut 1, 9, 15. i., porro formulam ἐξ οὐρ., praep. cum ſubſt., reddit per ſyn. adv., (ap. G. Th. ſine Gr. at auctoritate vetuſta,) denique formulam ellipticam in ſubſt. λογ. commutat cum v. privo ſyn., ſed viciniore, quam P. et Sb., qui alibi ſeverius reddit, *fama eſt*, quod et hic ſervaſſem, ut ipſe Bg. adhibet §. 5. e., qua de Gr. formula nihil Stp. Th., ſed Bud. C. 236, 30. et Vig. p. 103. e. Nr. 8., quanquam ſine auctoritate, quae ap. Bud. l. l. modo ex Gregor. et Iul., cf. tamen Herodt. 7, 198. N. 51. 54. cum inf. et cum vel ſine v. ſubſt.; ad §. pr. διοπ. reſpiciente Noſtro per phraſin hic ἐξ οὐρ. κ. et mox ſyn. πεσεῖν ἐξ οὐρ., ſed Stp. Th. tenente in v. κατ. tantum Lat. Bg., ubi praep. valet vel nihil, vel illud Lat. *deorſum*, ut nobis *vom* Himmel *herab*; quod v. cum habeat ſecum pr. εἰς, non diſtinximus poſt λογ., quia alioqui etiam ante λ. comma faciendum. Sed Sb. Ind. hinc reddit „χ locus, ager" poſtr. e P., ut Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) Stp. Th. tantum tenet ex Axiocho, cf. Fiſch. Ind. Luc. Xen. Z. Pol. Cyr. et Bach. cum Suid. 3, 682. i. χ., ὁ τόπος, non coll. ad Heſ. 2, 1571. i. χ., τόπος, ἀγρὸς, — χωρίον, quorum illud Suid. Noſter mox per variationem adhibet, ut Heſ. poſtr. §. 5. m., incertum, utrum omnia haec univerſe, an pro urbe, cf. 1, 10, 6.

Πεσσινοῦς) Potius ſcribendum Πεσιν., unico σ, ex hac ipſa etymologia. *Steph.* In Exc. v. Amm. M. locum, ſignatum a Leisn. ad m. Ox., ut et „Holſten. ad Steph. p. 252." ed. Berkel. p. 637. m. Πεσσινοῦς, πόλις Γαλατίας, ἀπὸ τινος Γάλλου Πεσσινοῦντος. — τὸ ἐθνικὸν Πεσσινούντιος, *Peſſinus*, — a Gallo quodam *Peſſinunte*, — gentile *Peſſinuntius*, ad quae N.

ὄνομα αὐτῷ [g]. τὴν δὲ προση- Peſſinunti, (hoc autem no-

g) Hic comma in B. 2. L. al., ut Ms. Bg. cum ſignis parentheſis in ſqq., ſed punctum in rel., v. N.

„Πεσσινοῦς) Salm. ad Sol. p. 826. — ἀπό τιν. Σ.) v. Herodi., qui nominis originem aliter deſcribit. — Πεσσινούντιος) v. Boch. geog. p. 17. rel.“ ſed Sb. Ind. Lat. „*Peſinus* ſ. *Peſſinus* Phrygiae, pro *e* Pal. C. 645, 16. habet Πισιν. per ι, contra nominis etymologiam, ab Herodi. expoſitam“ e Zoſ. 1, 28, 1., ubi ed. Cell. Πεσινοῦντος, *Peſinuntem* ſine V. L. et N., quam per ι ſcripturam repetit Rhodig. L. A. l. 28. c. 9. p. 1558. A. ſq., ſed per ς ſimpl., ut, praeter Vs. P. hic et ſqq., editur quoque ap. Dion. Caſ. p. 6. e., ubi l. 64. ſimulacrum ſic traditur, τρίπηχυ ξύλινον ἐξ οὐρανοῦ καταπεσὸν ἐν Πεσινοῦντι τῆς Φρυγίας, ὅθεν — τὸν τόπον κληθῆναι φασὶν, ap. Diod. S. 3, 59. T. 1., praeter p. 229. i. περὶ μὲν οὖν μητρὸς θεῶν λ., *de matre deum*, ad 1, 10, 11. pertinens, etiam 228, 98. in textu ἐν Πισινοῦντι τῆς Φρ., in *Peſinunte* Phrygiae *urbe*, ſed V. L. „Πεσιν. Euſeb. *Peſſin.* Pogg. (et in N.) ἐν Πισιν. habebis et Ecl. 2. l. 36., ſed Πεσιν. aut Πεσσιν., ut Pogg. legiſſe videtur, praeſtat, v. — Tzetz. in Lycophr. v. 355.“ unde modo haec damus. Φερεκύδης δὲ Παλλάδια λέγει τὰ ἀχειροποίητα μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν παλλόμενον. καὶ τὸ Παλλάδιον δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τοιοῦτο ἦν, τρίπηχυ ξυλ. — φασὶν, (ut ante ad Dion.) ἕτερος δέ τις ἱστορικὸς οὕτω λέγει τὸν τόπον κληθῆναι ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ἐκεῖ πεσεῖν ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, ὁπότε διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλος ὁ ἐραστὴς Γανυμήδους καὶ Ἶλος ὁ ἀδελφός. Ἰωάννης δὲ ὁ Ἀντιοχεὺς οὐκ ἐξ οὐρ. λέγει πεσεῖν τὸ Παλλάδιον, Ἄσιον δέ τινα φιλόσοφον μαθηματικὸν τοῦτο ποιῆσαι λ., cf. eundem ad v. 362. ſq., ubi Meurſ., adhibita Vs. P. e noſtro loco, intelligit Palladium, ſed ap. Diod. S. altero loco 2, 537. l. 54. ſine V. L. ἐκ Πισινοῦντος τῆς Φρ., ex *Phrygiae* urbe *Peſinunte*, ap. Suid. 3, 102. m. Πεσσινοῦντος, πόλεως, *Peſſinuntis*, rel. 118. i. Πισινοῦς, πόλις, καὶ Πισινοῦντα, θηλυκὸν, καὶ Πισινουντιαῖος, ὁ πολίτης, *Peſſinus*, rel., ubi N. Kuſt. „ſcribe Πεσσινοῦς et caet.“ nimis properanter, nec de media parte bene ſtatuens, ubi legendum Πισινουντία, quo fem. intelligitur dea ipſa Cybele, etiam ſic abſolute dicta ap. Lat., cf. G. Th. „*Peſſinus*, Πεσσινοῦς, emporium Phrygiae, — *Peſſinuntia*, dea Cybele“ it. Car. Steph. Diction. hiſt., etſi ap. Noſtr. ſemper occurrit plene, v. c. §. 8. τὴν Πεσσ. θεὸν, Cl. Cic. Ind. Geogr. *Peſſinus* rel., Cell. Not. O. A. T. 1. p. 155. „*Peſſinus*, — Pauſ. ſcripſit etiam Πεσινοῦς, ſimpl. ς, ut Plin., at Strabo, Ptolem., Herodi., Amm. Πεσσινοῦς, *Peſſinus*, littera geminata; quae utique ſcriptura vera eſt, quia in nummis ap. Harduin. Πεσσινουντιων. — Clara fuit antiquo fano Deae Magnae ſ. Cybeles, cuius ſimulacrum inde Romani Pun. II. bello expetierunt. Herodi. l. 1. c. XI. αὐτὸ τὸ ἄγ. διοπετὲς, ὡς λέγουσιν. — τοῦτο δὲ — χῶρον Πεσσινοῦς δὲ ὄν. αὐτῷ τὴν δὲ — ὀφθῆναι, *ipſum* ſimulacrum *coelitus*, ut *aiunt*, demiſſum *eſt*. — Fama *eſt*, hoc *quondam* de *coelo* deferri *in* locum *quendam* Phrygiae, *cui* nomen *Peſſinunti* eſt *a* caſu *ſimulacri* de *coelo*, quod *primum* ibidem *viſum ſit*. Amm. Marc. — Alii, quod Herodianus, quem ſequitur Marcellinus, ſupplet, a pugna Ili Phrygis et Tantali Lydi eo loco commiſſa, dictam putant, διὰ τὸ ἑκατέρωθεν πεσεῖν ἱκανοὺς, *quod* multi *utraque* parte *cecidiſſent*. Sed utraque ratio fabuloſa eſt et nihili facienda.“ Quae nobis proſunt multipliciter. Nam primo, quoad ſcripturam, lectio vulg. ſta-

γορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ men accepiſſe locum a de-
πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρα- lapſo coelitus ſimulacro) at-

bilitur; ut corrupta eſſe poteſt illa Mss., et vel η e σι, (Πεσιν. pro Πεσσιν.) vel tantum in vocalibus η et ι, ſi ſumatur ſimplex fuiſſe in Codd., de more, pro dupl. σσ; nec vocali Mss. illi η faveat G. Th. „*Peſſinus*“ ſic cum linea impoſita, ad longam indicandam ſyllabam, quod vitium operarum fuerit, cum brevem illam mediam oſtendat Ricciolus. Deinde, ut Noſtri §. 2. i. ὡς λεγ. ſevere a Cell. vertuntur: ſic poſt χωρ. et αὐτ. habes diſtinctionem noſtram, colon utrinque, pro quo tamen olim ſumemus duo commata una cum ſignis parentheſis, quod ſic orationis ſeries optime demonſtratur, cum caeteri inf. quoque pendeant e ſuperiori λόγος ἐςὶ, quantumvis aliter rem ac parentheſin inſtituente Bg., qui et in poſtr. formula Πεσσ. δὲ ὀν. ἁ. (ubi iterum deficit v. ἐςὶ,) e P. cum Cell. utitur exquiſita ratione, in caſu nominis proprii, ad pron. accommodando, cf. 1, 2, 2. i., et ſimul δὲ cum pron. ἁ. mutando in aliud pron. relat. Caeterum Sch. „Πεσσ. *Peſſinus*, ager Phrygiae, ſic dictus, quod eo ἔπεσε, cecidit, *coelitus*, ut fabula fert, ſimulacrum Cybeles. Unde Stp. colligit, potius ſcribendum fuiſſe Πεσιν.“

τὴν δὲ πρ.) Sch. in „πρ. *nomen* accepiſſe *a* re aliqua, — λ. *nom. acc.* occaſione *alicuius* rei, — ἐκ, *ex*, occaſione“ quae notio praepoſitionis mihi non innotuit, nec Lat. *ex* niſi huc trahâs G. Th. 446, 3. ſqq., ut tamen ſufficiat altera, pro ἀπὸ, ut Lat. *ex* pro a dr.; ſicut tolerarim ἐκ, pro διὰ, in notione cauſae, ut Lat. *ex* pro propter adhibetur, cf. §. 1.; deſerente Bg. in rel. P., praeter Lat. ad πρ., ut ſupra, ſed Stp. Th. tenente tantum 4, 1723. e. „πρ. ἔχειν ἀπό τινος, appellationem *habere ab aliquo*, pro denominatum eſſe ab aliquo“ quae eſt illa praep. Bg. e P., Latinis quidem ſane frequentior, ut tamen et norint alteram, cf. G. Th. v. *nomen* 455, 98. et v. *capio* 745, 28. „Caeſ. b. G. 1, 15. (1, 13, 7. *quare, ne committeret*, ut *is* locus, *ubi* conſtitiſſent,) *ex* calamitate *populi* Rom. *et* internecione *exercitus* nomen *caperet*, i. denominaretur“ pro quo ſimpl. v. ſevero ad λαβ. dedit Bg. compoſ., e Sch. forte.

ἐκ τοῦ πεσ.) Si ὀφθέντος ſcribas: cohaerebit hoc participium cum pr. πεσ. *Steph.* Non probat Bg. coniecturam Stp., quam proponit et Barn. ad Eur. Bacch. v. 58., qui et καὶ omittit ante πρωτ., quod tamen Stp. loco non movet. Quo admiſſo, ſuperſederi hac emendatione omnino poteſt. *Leisn.* Verba haec καὶ πρωτ. — ὀφθ. iungenda ſunt his, quae praecedebant, κατεν. λογ. εἰς — χωρ., ita ut inf. ὀφθ. pendeat a v. λογ. et v. Πεσσ. — οὐρανοῦ tanquam parentheſis uncinis includenda ſint. *Stroth.*

Haec parentheſis ratio prorſus et Bg. eſt, quam nemini invideo, credens tamen, brevioris iſtius parentheſis, ſuperiori N. propoſitae, modum, a Πεσσ. — αὐτῷ, rectius excludere inf. λαβ., qui a pr. λογ. ἐςὶ pendet, non item inf. ὀφθ., qui non eſt tentandus; ut καὶ omiſſum eſt potius operarum culpa, quam voluntate Barn., l. l. ad ἐν πόλει Φρυγῶν, urbi *Phrygum*, ſic habentis „Peſſinuntem, urbem Phrygiae, notat, de qua Liv. l. 29. Herodi. l. 1. αὐτὸ — Διοπετὲς, (ut ſupra in V. L.) ὡς λέγουσι — τεχνιτῶν ὅςις ἐποίησεν ἐγγ., — κατεν. λόγος εἰς χῶρον. Πεσσ. — αὐτῷ, τὴν — τὸν τόπον, — ἐξ οὐρ. πρ. ἐκ. ὀφθ. Lego ὀφθέντος.“ Iam dico, pendere inf. ὀφθ. a pr. ἐκ, ad hanc rationem oratione conſtruenda, τὸν δὲ τόπον λαβεῖν τὴν προσηγ. ἐκ τοῦ ἀγ. ἐξ οὐρ. πεσόντος, καὶ (τοῦ) πρωτ. ἐκ.

νοῦ [h] καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι. ὡς δὲ παρ' ἑτέροις εὕ-

que primum ibi apparuiſſe. 4. Ut autem apud alios in-

h) Omnium edd. et tacite etiam Mss. comma hic ſuſtulimus, v. N.

ὀφθ., ubi primo formula λαβ. τὴν προσηγ. ἐκ duplex adiunctum habet, ſubſt. τοῦ ἀγ. et inf. ὀφθ., qui par eſt ſubſt., ſive articulus adſit, ſive abſit, qui hic latere in pr. τοῦ poteſt ac fieri totius rectio ἐκ τοῦ — ὀφθ., ubi deinde pr. ἐκ ſ. ἐκ τοῦ regit inf., interiectis aliis orationis partibus, cf. 1, 4, 11., pro ἐκ τοῦ ἀγ. — καὶ ἐκ τοῦ ὀφθ. ἐκ. πρ., in qua poſtr. parte Noſter omiſerit pr. ἐκ, ne ter in vicinia repeteretur; quae rectio ut magis appareret: comma poſt οὐρ. omiſimus, totam rationem, in inf. ὀφθ. a nobis inſtitutam, reperientes quoque in Vs. Stp. ad m. P. „*nomen* — ex *eo*, quod *ceciderit* ſimulacrum, *ibi* que *primum* fuerit *conſpectum*“ ubi manifeſto nobiſcum copulat duo haec, quae Bg. et Stroth. divellunt, cum ſint ibi omnia ſub una rectione ac formula *ex eo*, *quod*, quae alias proprieque valet in praep. cum inf., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. v. ἐκ a. e. Nr. 3. m., pro ſeveris, *nomen* cepiſſe — *e* lapſo *coelitus* ſimulacro *et* ex *eo*, quod *primum* ibi *comparuiſſet*. In quo Noſter ſane poterat primam ſcripſiſſe tantum partem, locum cepiſſe nomen e ſimulacro, coelitus delapſo, ſed addidit et alteram, ibi etiam primo conſpectum eſſe id ſimulacrum, non quo ad nomen loci urbisque aliquid afferret vel ad notationem, verum quia ſimul coniunctum erat, et ingenio feraci copioſoque, quale Noſtri, ſimul ſuccurrebat. Tum, ſi quis forte in prima parte adv. loci ἐκεῖσε, *ibi*, (pro quo mox ſq. §. per ἐκεῖ variatur, cf. 1, 6, 8. 18.) requirit: id e ſq. petetur; ut contra licuiſſet Noſtro id in primam collocare partem, et in ſecunda omittere; reddente Sch. cum Bg. in v. πεσ, ſed Vern. vet. ſtulte ſubiiciente in N. „*Peſſinus* von νοῦς *und* πίπτειν“ pro a πεσεῖν cum finitione ſubſt. in ους, unde proprie habeas πεσεινοῦς, quod ducat ad ſuperius G. Th. per longam ſyllabam, et ad Mss. πεσηνοῦς, cui propinquum Eurip. πέσημα et poët. πέσσημα. Caeterum in Ms. Bg. poſt *delapſo* erant tria illa puncta .·., indicium futurae Notae, cuius nihil eſt ſub textu repertum.

ὡς δὲ) His verbis duas cauſas reddit Herodi., cur bellum inter reges Lydiae et Troadis ortum fuerit. Alii enim, inquit, id ortum ſcribunt περὶ ὅδῶν, vel potius ὅρων, alii ob raptum Ganymedis. Solus Herodi. tradere priorem cauſam videtur, quae non improbabilis eſt, propterea quod Phrygia Lydiae eſt finitima, et idcirco de *finibus* inter utriusque populi reges lis oriri facile potuit. Quod ad alteram cauſam attinet: eandem tangunt, praeter Herodi., Euſt. ad Ἰλ. XX. p. 1280. l. 20. ἡ δὲ τοῦ Γανυμήδους ἁρπαγὴ ἄωρον αἰνίττεται τοῦ παιδὸς θάνατον, λ. τινὲς δέ φασιν, ὑπὸ τοῦ Ταντάλου αὐτὸν ἁρπαγῆναι, καὶ ἐν κυνηγεσίῳ πεσεῖν, καὶ ταφῆναι ἐν τῷ μυσίῳ ὀλύμπῳ. οἱ δὲ ἱστοροῦσιν, ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἁρπαγῆναι, καὶ τὸν τῆς ἁρπαγῆς τόπον ἁρπάγην κληθῆναι. φασὶ δὲ καὶ, ὅτι βιαζόμενος κατεκρήμνισεν ἑαυτὸν, τῷ δὲ πατρὶ ἐπέμφθη πλάσμα, ὅτι θύελλα καὶ νέφος ὑφήρπασεν αὐτὸν οἰνοχόον τῷ Διΐ. Diſerte ait, Ganymedem raptum a Tantalo. Euſ. in Chron. ſcribit, regem Troëm bellum intuliſſe Tantalo, qui filium Ganymedem rapuiſſet, idque tradere poëtam Phanoclem. Qua in narratione Phanocli cum Herodiano convenit, praeterquam, quod Troëm ponit pro Ilo filio. Sed Tros fuit pater Ili, Aſſaraci et Ganymedis, cf. Diod. S. IV. Pauſ. Corinth. Troëm fuiſſe patrem iſtorum, probat Meziriac ad

ῥομεν, Ἴλῳ τῷ Φρυγὶ καὶ Ταντάλῳ τῷ Λυδῷ i) πόλεμον

venimus: Ilo Phrygi ac Tantalo Lydo bellum ibi geſtum

i) Λύδῳ Bc. vitioſe, v. N.

epiſt. Didus et Cenones et Paridis T. 2. p. 142. etc. Etiam de loco rapti Ganymedis diſſentiunt Strabo et Athen. Prior l. 3. ait, oſtendi illius ἁρπάγειον in confinio Cyziceni et Priapeni agri, poſterior l. 3. apud Chalcidenſes. Suidas longe aliter raptum illum narrat ex Phanocle, (v. Ἴλιον 2, 115.) Porro Echemenes Ganymedem a Minoë raptum tradit ap. Athen. XIII. *Leisn.*

Hic nos quaeramus de verbis, ubi liberum P. deſerit partim Sch. in v. „εὑρ. *comperimus* ap. *alios* ſcriptores“ non male expleto ſubſt. συγγραφέσι, reddente Bg. e Stp. ad m. P., qui in Th. formulam ignorat, nec mihi aliunde notatam, niſi e Liv. 3, 23. e. *eodem anno deſciſſe Antiates*, ap. *plerosque* auctores *invenio*, quem locum tenet quoque G. Th. in Bg. cum Gr. n., it. quem *Tarentum* veniſſe, *reperio*; quae ſunt verba ſolennia ap. hiſtoricos et ſcriptores, pro cognoſcere ac legere, ut Gr. per variationem i. q. §. 1. ἱϛορ. παῤ.

Ἴλῳ) Ὁ Ἶλος οὗτος δὲ υἱὸς εἰς τοῦ Τρωὸς ὑπῆρχε, Tzetzes Chil. 4, 962. cf. Hom. Il. 20, 230. ſqq. *Stroth.*

Cf. Intp. ad Virg. Ge. 3, 35. et alios, it. Theocr. Id. 16, 75. ſimili cum epitheto, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου, *ubi* ſepulcrum *eſt* Phrygii *Ili*, ſed inverſo ordine.

Ταντ. τῷ Λ.) Scribi debet ultima circumflexa, ut in corp. ſcript. Hiſt. Rom. Tantalum Lydum fuiſſe, inter omnes conſtat; quare falli videtur Oroſius, quando eum regem Phrygiorum appellat; et Sophoclem reprehendit Tzetzes, quod Phrygium eum feciſſet. Verba huius leguntur Chil. 5, 444. ſqq. Παῖς τῆς Πλουτοῦς ἦν Τάνταλος, καὶ Τμώλου βασιλέως λ. Ibidem pluribus legi poteſt de Tantali peccato et poena narratio. Sophoclis verſus, quem allegat Tzetzes, exſtat in Ai. Fl. v. 1315. Euripides vero non Tmoli, ſed Iovis filium appellàt Iph. in Aul. v. 504. et Or. v. 5., ubi poſteros eius enarrat, Διὸς πεφυκώς, ὥς λέγουσι, Τάνταλος λ. et ulterius in Iph. in Taur. ſtatim ab init. Hyginus Tantalum Iovis et Plutones filium appellat f. 155., in quo corrigi debet f. 82. *Plytones.* Cum his conſentit Schol. Hom. Poena Tantali, cuius meminerat Eurip. l. l., varie narratur. Cum Eurip. conſentit Plato in Crat. p. 2. 262. Lucr. 3, 994. et Cic. de fin. et Tuſc. 4. 4. Homerus vero Od. XI. v. 581. dicit, eum ſitientem, aquam, quae ad mentum eius ſurgebat, bibere non potuiſſe, neque capere fructus, capiti illius impendentes, quem ſequitur Luc. in Tim. et alibi, cf. Pind. Ol. 1. Hor. Serm. 1. Ovid. Met. 4, 6. Athen. 6, 6. Max. Tyr. diſſ. 4. p. 54. Oroſ. l. l. c. 12. et Suid., qui utramque poenam iungit. Ab hoc diſtinguendus eſt Tantalus iunior, Thyeſtis filius, illius Tantali pronepos, unus ex iis, quos Atreus occidit, atque fratri ad comedendum appoſuit, cf. Hyg. f. 244. Tantali nomen eſſe quaſi ταλάντατον Plato vult ap. Euſ. Praep. Ev. l. 12. c. 6. p. 518. Multa de eo proverbia habentur, in quibus notum illud τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντ αλίζεται, quod allegatur ab Apoſtolio et Suida, v. Fiſch. ad fr. 50. Anacr. p. 278. ac Eraſm. Ch. 1. c. 6, 22., ubi tamen effertur male ταλαντιζ. Ταντ αλίζεσθαι reddendum eſſe videtur *Tantalico more* uſurpari. *Stroth.*

ἐκεῖ γενέσθαι λέγουσιν, οἱ μὲν περὶ ὁδῶν [k], οἱ δὲ περὶ

dicunt, alii de limitibus,

k) In Mſs. et edd. nihil variatur, v. N.

Qui, cum in Chr. edidiſſet τ. τῷ Λύδῳ, ſubiecit in N. „forſan melius Λυδίῳ. In Lugd. circumflectitur in ultima.“ Priori accentu in penult. etiam erat in Sch. „Λύδος, *Lydus*, qui eſt ex Lydia, regione Aſiae minoris, Λύδῳ τ.“ pro quo circumflexus eſt ap. alios, v. c. Herodt. 4, 88. et Ind. Luc., ap. quos et Λύδιος Herodt. 4, 8., in quod non opus eſt vulg. reliquarum edd. omnium, et tacite etiam Mſs., corrigere, ut de Tantalo cf. Suid. 3, 428. e. 434. ubi dr. Φρὺξ, ſed ap. Sch. „τ. Lydiae rex, aliis Corinthi, cui cum Ilo Phryge pugna fuit vel de *via*, vel ob raptum Ganymedis“ ut a Strotho ex Eur. opportune prolatum ὡς λεγ., ut *dicunt*, ad §. 2. profuturum. Tum Sch. in „γεν. fuiſſe *bellum*“ ſed e P. plane in πολ. *pugnam* retinet, quomodo cum Vern. vet. nos etiam capimus, ſenſu anguſtiori ac de parte tantum belli, quod proprie dr., cf. Stp. Th. et 1, 1, 5. m. Exc., P. deferente Bg. ad γεν., pro illo Sch. aut *factum eſſe*, tenente G. Th. rectionem cum dat. perſ., ignoratam a Stp. Th., qui tamen habet 1, 825. E. m. „Ariſt. γέγονας ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;“ e Plut. v. 346., ubi et v. 337. ſqq. λόγος γ' ἦν, ὡς ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος, quae et ipſa proſunt ad §. 2. et 3., quanquam alio ibi poſita ſenſu, nec hiſtorico, ut ap. Noſtr.

περὶ ὁδῶν) Hanc lect. agnoſcit etiam P. Vs. „de *via*.“ Sed veriſimilior If. Caſaub. coniectura, qui Adnott. ad Strab. l. 1. ὅρων ſ. ὁρίων mavult, (non ὀρῶν, ut erat ap. Sch. v. ὁδ.) ut certamen fuerit de *finibus* ſ. *limitibus*, ſicut infra 4, 14, 14. *Sylb.* Probat ergo Bg. coniecturam Fabri ad Phaedr. 3, 20., legentis ὅρων pro ὁδῶν. Idem ante Fabrum monuerat Caſ. ad Strab. l. 1. ſub fin. p. 45. l. 10., ubi Strabo cauſam reddit, cur ſaepe de quibusdam locis finibusque orta fuerit controverſia. Meziriac hanc emendationem, nec Fabro nec Caſ. laudato, profert ad Ovid. Her. T. 2. p. 333. Nec negandum, frequentius de *finibus*, quam *viis*, bella et lites exiſtere, v., praeter 4, 14. 14., etiam Sen. de Brev. v. c. 3. Greg. l. X. οἱ περὶ γῆς ὅρων πρὸς ἀλλήλους μαχόμενοι, Pric. ad Apul. Mil. IX. p. 563. Sed nihilo minus leguntur etiam et contentiones et caedes ortae de *via*, v. Diod. S. 4, 66. p. 266. (ed. Weſſ. 4, 64. T. 1. 308, 8. ſqq. ὁ μὲν Λάιος ὑπερηφάνως ἐκχωρεῖν τῆς ὁδοῦ προσέταττεν. ὁ δ' Οἰδίπους ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε τὸν Λάϊον λ.) it. Eur. Ion. v. 635. (οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ πονηρὸς οὐδεὶς, *neque me* deturbavit *de* via *improbus quisquam.*) Scriptura horum verborum nimis diſtans non adeo proclivem mutationem admittit. Deinde credo, publicae lectioni ſuum et optimum et neceſſarium ineſſe ſenſum. Sic D'Orv. ad Ch. p. 564. de alia re. *Leisn.* (qui et ad m. Ox. „F. ὅρων, de *finibus*“ cf. §. 1. ad εὐρ., ut de F. emendatione et N. ad Phaedr. monuit etiam Bc. in ed. 1662. in extr. F. epiſtola.) Caſ. et cum eo Mezir. Comm. in ep. Ovid. legendum putat ὅρων aut ὁρίων. Non male. Finitima enim Phrygiae Lydia eſt. At ipſa urbs Peſſinus, ad quam pugna illa facta dr., ſi Ptolemaeo fides eſt, ad Paphlagoniae fines ſita erat, atque ſic ab Lydiae terminis longe diſtabat. Recepta lectio ita explicari poteſt, ut dicamus, idem illis eveniſſe, quod Oedipo et Laio, de quibus v. Eur. Phoen. v. 37. ſqq., neutrum ſcil. alteri, in via obviam facto, cedere voluiſſe, atque ita pugnam inter eos ortam eſſe.

τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς [1] alii de raptu Ganymedis:

1) Pro puncto rel. edd., hic interea dedimus colon, quo et Mſ. Bg. tendit; quanquam comma B. 2. L. rectius erat ob continuum adhuc in ſq. infinitivum.

Sed tum in ſingulari numero legendum eſſet π. ὁδοῦ, quae mutatio non expeditior foret illa altera in ὅρων. Caeterum litterae δ et ρ quoque permutatae ſunt in Bion. Id. 1, 18., ubi in Ald. exſtat ὠδύραντο pro ὠρύσαντο. *Stroth.*

Qui eadem fere ſubiecit in N. ad Chr., ſervata lectione vulg., ubi in maiuſculis Mſſ. litteris Δ et Ρ non multum diſtant a ſe, ut per ſe confuſae queant eſſe. Nec tamen cum Bg. quis tuto faciat, qui manifeſto deſerit vulg., cum P. et Mſſ. nil novent, et pro vulg., per ſe non abſurda, etiam hoc aliquis afferre poſſit, quod bella ſint orta de *viis*, an per eas merces et alia devehi liceret, nec in univerſum quid certo conſtet de Ili ac Tantali cauſa; ſicut illa dubitatio e geographia non habet magnum momentum, cum de *finibus* terrarum potuerint belligerare, nec tamen neceſſario ut pugnam inirent in ipſis illis finibus controverſis, ſed alio in loco proculque a finibus; cf. Luc. 1, 514. l. 78. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, *iam de finibus* litigantium *vides quantus ſit numerus.*

περὶ τῆς Γαν.) Veterum de Ganymedis raptu fabulae inter ſe minime conveniunt. Namque non nulli eum a Tantalo raptum dicunt, in quibus eſt, praeter Herodianum, Euſt. ad l. 20. Ιλ. v. 234. et Oroſ. l. I. c. 12., alii ab Minoë, Cretae rege, ut Echemenes in Cret. ap. Athen. l. 13. et Suid. in Μίνως, cuius prolixae narrationis partem, eorum in gratiam, quibus Suidas ad manus non eſt, apponam. Ἀφικόμενος ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἀκούων κλέος μέγα ἐν Φρυγίᾳ τοῦ τε Τρωὸς τῆς Τροίας βασιλέως καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς πόλιν Δάρδανον, ἐν ᾗ ᾤκει ὁ Τρώς. ἦσαν δ' αὐτῷ τρεῖς παῖδες, Ἴλλος, (ſic ſane et in ed. Kuſt. et tamen in Vs. *Ilus*, ut ap. Hom. Ιλ. ύ, 232. Ἶλος,) Ἀσσάρακος, Γανυμήδης, οὗ δὴ μέγιστον ἦν ὄνομα κάλλους πέρι. ξενιζόμενος οὖν παρὰ τὸν Τρῶα ὁ Μίνως, — καὶ τὸν Γανυμήδην θεασάμενος, ἔρωτι αὐτοῦ ἔσχετο. ἐγκελευσάμενος δὲ τοῖς Κρησὶν, ἁρπάσας τὸν παῖδα, ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν καὶ ἀπέπλει. ὁ δὲ τόπος ἐκλήθη ἁρπαγία. Idem etiam Strabo l. 3. et Steph. Byz. teſtantur. Ὁ δὲ παῖς κατ' εὐπέτειαν ὑπὸ τῆς λύπης ἑαυτὸν ξίφει διειργάσατο, καὶ αὐτὸν ὁ Μίνως ἐν τῷ ναῷ ἔθαψεν. ἐξ οὗ δὴ καὶ λέγεται Γανυμήδης μετὰ Διὸς ὑπάρχειν. Alia vero eiusdem Suidae narratio exſtat ſub v. Ἴλιον, (— κατὰ δὲ τὴν Φρυγῶν χώραν Τρὼς, ὁ πατὴρ Ἴλου, ſic h. l. et in Vs., καὶ Γανυμήδους, ἐβασίλευσεν, — καὶ μετά τινα χρόνον) ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Γανυμήδην, τὸν ἀγαπώμενον ὑπ' αὐτοῦ σφόδρα, θυσίαν ἐπάγειν καὶ δῶρα τῷ Εὐρῶπι Διὶ (Kuſt. Εὐρωπαίῳ, Iovi Europaeo) ὑπὲρ εὐχαριστίας, δεδωκὼς αὐτῷ ἄνδρας ν'. νομίσας οὖν ὁ Τάνταλος, ὅτι κατάσκοπος ἐπέμφθη τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἐκράτησεν αὐτὸν, πρὶν ἢ καταλαβεῖν τὸ ἱερόν· καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν, ἐθεράπευσεν. ὁ δὲ μικρὸν διατρίψας, καὶ νόσῳ πιεσθεὶς, ἐτελεύτα. λυπηθεὶς δὲ ὁ Τάνταλος, αὐτὸν μὲν ἔθηκεν ἐν σορῷ. — οἱ δὲ ποιηταὶ ἁρπαγῆναι τὸν Γανυμήδην ὑπὸ τοῦ Διὸς ἔγραψαν, τὸ ὀξὺ τοῦ θανάτου μυθολογήσαντες. Sed hoc alias τοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος ἀγανοῖς βελέεσσι tribui ſolebat. Alii denique Ganymedem ab ipſo Iove, ut etiam ex adductis Suidae locis apparet, raptum eſſe dicebant: modum vero alii aliter narrabant, de quo mox plura. *Stroth.* Non opus eſt omnes de raptu Ganymedis fabulas referre. Nonnulli eum a Iove raptum dicunt.

ἰσοῤῥόπου δὲ ἐπὶ πολὺ τῆς μά- 5. cumque anceps diu eſſet

Auctor eſt Hom. Il. 20, 219. ſqq., adde Apoll. Rh. Arg. l. 3. v. 115. Hyg. Poet. Aſtron. l. 2. c. 16. Luc. Dial. Iup. et Gan. Hor. l. 4. Od. 4. Ovid. Met. 10, 157. Pind. Ol. 10. et innumeros alios. Suidas in v. Μιν. eum ab hoc rege raptum dicit. At Euſt. ad l. 20. Il. refert, eum a Tantalo, Lydiae rege, ob inſignem pulcritudinem raptum eſſe. Hinc certamen ortum eſt, ut non nulli quidem volunt, inter Troëm, patrem Ganymedis, et Tantalum, ut alii narrant, inter hunc et Ilum, fratrem Ganymedis, a quibus, quum neuter dimittere eum vellet, laceratus eſt. In Chr. *Idem.*

Nobis non placet addere, niſi Diod. S. 1, 318. e. ſqq. Xen. Symp. 8, 30. Hom. Ἰλ. ύ, 234. Ovid. ep. Her. 16, 197. Cic. Tuſc. Qu. 1. c. 26. e., ubi etiam aliis diis, praeter Iovem, raptus tribuitur ille, Virg. Aen. 1, 28. 5, 252. ſqq. Caſp. Barth. Adv. l. 24. c. 12. p. 1195. cum Grut. Lamp. T. 1. p. 501. c. 98., ubi poſt huius loci Vs. P. §. 3—6. haec. „Si ſuper hac fabula ſententias diverſas expetis: lege Fulgent. in l. mythol. Tranſeuntur et parerga Herodiani haec verba, nomen ex ea clade loco eſſe impoſitum. Scito enim, locum, ex quo raptus, ut ait fabula, vel laceratus, ut tradit hiſtoria, fuit Catamitus, *harpagium* nominari, a v. Gr. *harpazo*, quod *ſignif.* rapio.“ Quae ſi eo valent, ut Noſtrum reprehendant: non is dixit, Peſſinuntem a raptu illo nominatum, ſed a *lapſis* ibi, h. e. occiſis in pugna hominibus, et raptum iſtum modo narrat, ut adiunctam iſti cladi bellicae rem, ut §. pr. aliud quid Noſter addebat; reddente Sch. in „Γαν. Gan., nomen proprium, a Iove rapti, ut fabula fert.“

ἰσοῤῥοπ.) Variante Noſtro in ſubſt. μαχ. cum §. pr. πολεμ., ſed Sch. vertente in „γεν. facta *pugna*“ ſequitur in adi. ἰσ. Bg. forte Stp. Th. 3, 677. e., qui poſt noſtra e P. „ubi tamen non minus commode, ut opinor, ἰσ. μ. poſſit quis reddere, *ancipitem* pugnam“ cum proprie, ſecundum dicta ad 1, 10, 9. m., tropo remoto, *pugna* ſit *aequalis* et *Mars aequus*, quando neutra pars cedit ac vincit, ſed utraque adhuc pugnat pari modo, paribus animis atque viribus; quo fit ſane pugna *anceps*, i. dubia, cum neſcitur, uter hoſtium vicerit ſ. victurus ſit ceſſurusque; ut Verſio ſit illa a conſequenti, cf. Thuc. 68, 18. (ſic, non, ut in Ind.) καὶ μάχης γενομένης ἰσ. πρὸς Κορινθίους, *et* pugna *aequo* Marte *cum* Corinthiis *commiſſa*, ſed 492, 30. ἰσ. τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας, dum *navale* praelium *ab* illis *ancipiti* Marte *committeretur*, ubi Schol. ἰσοπαλοῦς, ſed Diod. S. 2, 46. pen. ἰσ. ἦν ἡ μάχη, in *aequilibrio* pugna *erat*, cf. Ind.; tacente G. Th. in v. *praelium* et *certamen*, ut v. *pugna* tantum tenente „*exitus* incerti *pugnarum*, Mars *que* communis, (et v. *Mars*, pro ipſo bello ſ. pugna, ſine explic.) *aequo* Marte *contendere*, — anceps *Mars*, plus *quam* dubio *M.*, — *pugnatum* incerto *M.* (220, 3.) Mars *communis*. Hoc dicto incertum ac varium belli eventum notabant veteres, (in Bg. adi. Nr. 5.) dubius, incertus, ad utrumque eventum indifferens, — *certamen.* — Marte *ancipiti* bellum *geſtum eſt*“ Ind. Iuſt. „anceps *certamen*, h. e. dubium, — *aequo* Marte *utrinque* diſceſſum, h. e. pari fortuna belli“ cf. Heyn. ad Virg. Aen. 7, 540. V. L. et Liv. 9, 12. m. *lux pugnae initium fuit*, *quam* aliquamdiu *aequam* — Fregellani *ſuſtinuerunt*, quod Lat. cum Gr. noſtro, e tropo, a libra deſumto, reddiderim, *da* die *Schlacht* lang *gleich* ſ. *ohne* Ausſchlag *war* ſ. *blieb*; formulam ἐπὶ πολὺ,

χης γενομένης, ἑκατέρωθεν πε- pugna utrinque multos ceci-
σεῖν ἱκανοὺς, καὶ τὴν συμφορὰν diſſe, atque hunc caſum no-

hic valentem de tempore, eoque continuo, reddente Bg. e P. et iam Sb. Ind. v. πολ., ſed aliunde cum Bg. etiam Stp. Th. 1, 1213. F. m. breviter, ſed 3, 482. C. pluribus, cum ellipſi „διάστημα χρόνου“ e Schol. Thuc. ſine Ind., quo forte reſpicit Ind. L. Boſ. Ell. „ἐπὶ π. ſc. διάστημα“ ubi p. 84. ſq. plane tacetur; ut formula tangitur modo, ſine auctore ac ſupplemento, ad Vig. p. 609. a. m., at cum alio μέρος τοῦ χρόνου affertur in L. N. T. Schw. p. 527. a. cum „Herodi. 1, 11, 5. et 3, 14, 6.“ it. Krb. v. π. p. 541. i. Nr. 4. e., ſed in L. Ern. modo per ſcripturam aliam ἐπιπολὺ, tum ſine ellipſi Ind. Xen. Z. Pol. v. ἐ. a. e. „ἐ. π. valde, (de modo adeo, ubi opus ſit alio ſupplemento, v. c. μέγεθος, ſ. ſimpl. μέρος, et cum articulo) ἐ. τὸ π. plerumque, (de tempore quidem, ſed alio, quam hic, et in partes quaſi diviſo, ut in illo ὡς τὸ π. et ὡς ἐ. τὸ π. cf. Xen. Bach. Z. v. ἐ. e., tum in Cyr. ib.) ἐ. π. longe“ de modo ſ. ſpatio, cf. ib. N. ad 5, 4, 45. et 8, 8, 5. it. Fiſch. Aeſch. v. ἐ. e. et v. π. m., ubi πολὺ ſic ſolum ſine praep. eodem ſenſu, ſed Ind. Epict. H. „ἐπιπ. multum et diu“ haud dubie pro diverſis locis excitatis, quia, ſi iſta duo coniunguntur, *multum* eſt i. q. ſaepe ac frequenter, cf. G. Th., ut Kypk. 2, 145. e. tantum ex Epict. c. 41. i., ubi ed. H. diviſum ἐ. π. *diu*, ſed 33, 14. i. *frequenter*, de tempore iterum illo ap. Xen. Z., ſed ἐπιπ. ἐπικινεῖσθαι 33, 10. m. diuturniore *commotione*; pro quo ib. i. τὸ πολὺ, *ſaepe*, i. q. iſtud pr. *frequenter*, ubi iterum ſine praep., ſed cum artic.; comparante me Lat. ap. G. Th. v. e. vale *multum*, ſcil. *tempus*, i. diu, it. plenum *ad* multum *tempus* ſ. *temporis*, it. *ad* multum *diei*, cf. Cort. ad Sall. Iug. 52, 2. et G. Th. v. *ad* 86, 69., it. *in longum* v. *in* 1024, 3. et adi. 120, 58. it. v. *durare* 292, 56., quia Gr. πολὺς, de tempore, i. q. longus, cf. alibi. In ſq. membro Bg. deſerit ordinem fere e P., ad cuius ἐκ. Lat. cum Bg. addit Sch. „*ab* utraque *parte*, acie, πεσ. *cecidiſſe*, in praelio“ ad ſenſum hic quidem adiuncto non male hoc, ſed ut diſerte addatur alibi, cf. Stp. Th. 3, 310. G. „πεσ. ἐν τῇ μάχῃ“ et L. N. T. Schw. p. 1095. N. pen. nec modo dicatur de iis, qui in pugna procidunt, pereunt, interficiuntur, verum etiam, extra pugnam, univerſe omnique modo, (ut et Lat. Bg., v. G. Th. 672, 48. Ind. Corn. N. Iuſt. Amm. M. cum Tac. Ern.) cf. Xen. Ind. Cyr. Z. et L. N. T. rel., ubi et de animantibus, ut avibus, e Matth. 10, 29., de corpore hominum Ebr. 3, 17., de perſ., non modo, ut hic, abſolute 1 Cor. 10, 8. Apoc. 17, 10., ſed etiam cum dat. inſtrumenti, στόματι μαχαίρας Luc. 21, 24., ut cum alio adiuncto ἐν τῷ ποταμῷ Ind. Xen. Bach. Z., tum Heſ. 2, 963. e. πίπτωσι, φονεύωνται, ſine N. et Luc. 2, 295. l. 55. it. 3, 449. l. 44. πολλοὶ ἂν — ἔπεσον, multi *perierant*, cf. Ind., ubi ſyn. adi. cum noſtro ἱκ., qua de notione (ap. Bg. fere e P.) cf. Stp. Th. 1, 1688. B. Heſ. 2, 35. m. ἱκανὴν, — πολλὴν, ſine N. cum L. N. T., ſed per Indd. de re tantum alioque ſenſu, dum Noſter ipſe variat 1, 12, 19. πολλῶν ἐκ. πιπτ., quem ſolum locum tenet Stp. Th. in adv., quo de v. Ind. Thuc. cum Cyr. Xen. Z. et Heſ. 1, 1125. e., ubi in ἑκάτερθεν, ἑκατέρωθεν τῶν δύο μερῶν, ante τῶν exciderit pr. ἐκ, ob priorem ἐν ſyllabam, ut deinde legatur, commate interiecto, ἑκ., ἐκ., ἐκ τῶν δ. μ.

καὶ τὴν συμφ.) Iam ſupra dictum eſt, a Strabone et Steph. Byz. raptum hunc Harpagiis prope Cyzicum factum commemorari. Chalcidienſes

ὄνομα[m] δοῦναι τῷ χωρίῳ. ἔνθα καὶ τὸν Γανυμήδην[n] ἁρπασθέντα ἀφανῆ γενέσθαι λόγος[o], ἀνθελκόντων αὐτὸν[p] τοῦ ἀδελ-	men dediſſe loco. Ubi etiam Ganymedem raptum diſparuiſſe fama eſt, dum utrinque trahunt ipſum frater et

m) In Ms. Ba. ὄνομα deeſt. *Mart.* mendoſe. n) Ms. Ba. γαννυμ. v. N., ſed mox poſt ἁρπ. nullum comma nobiſcum fecit modo B. 1. R. o) Hic colon in Ms. Ba. p) Ms. Ba. αὐτῷ τοῦ ἀδ., v. N.

vero eum apud ſe factum affirmabant, teſte Athen. l. 13. Virgilius Aen. 5, 252. et Luc. dial. Iov. et Gan. eum a monte Ida, oves paſcentem, raptum narrant. *Stroth.*

Diximus iam ſupra, nondum hic de raptu agi, ſed tantum de cauſa urbis Peſſinuntis appellatae, et τὴν συμφ. modo reſpicere proximum ἐκ. πεσ. ἱκ., et nominatim v. πεσεῖν, a quo Πεσσινοῦς Noſter derivat, ſicut §. 3. a πεσόντος, ſed utrinque de opinione ſcriptorum quorundam; quam eſſe veram Herodiani ac loci huius ſententiam, arguit et hoc, quod de raptu Ganymedis mox ſeparatim narratur, ſed non quoad locum maxime, verum quoad res alias, et in primis quoad modum; ut apparebit quoque ex iis, quae poſt dicentur; hic reddente Sch. in ὃ „nomen *impoſuiſſe*" fere cum P., ut Bg. in artic. τὴν per pron., cuius Lat. ad συμφ. non tenet Stp. Th., ſed L. Ern., ut ap. G. Th. in v. 455, 90. et ſubſt. 241, 8. formula Bg. tota, de re ac cum dat. rei, ex qua analogia Noſter hic ſcripſerit, neſciente illam me aliunde et plane Stp. Th., cf. ad χωρ. §. 3. m. et 1, 10, 6.

ἔνθα) Bg. per Lat. ſuum e P. voluit haud dubie ſenſum voculae Gr. definire, ut hic eſſet pro *ibi* ſ. *hic*, quod Sch. praemiſit, de loco, cum iſta Lat. alia dicerentur etiam de tempore, pro tunc, ut Gr. et ſeverum Lat. *inde*, cf. Stp. Th. et G. Th. cum Gr. n., qui vero non profert Bg. pro ibi, ut tamen ſaepe adhibetur; non ſequente Bg. ad ἀφ. γ. Sap. in m. P., quem recte culpat etiam in Th. 4, 16. F., ipſe ib. p. 14. C. m. reprehendens Lat. Bg. v., ut vix ſatis Lat., quod, cum Gs. in Th. ignoraſſet, tamen quoque alicubi in Encyclop. uſurpavit, cf. Heſ. 1, 635. cum N., Ind. Thuc. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach., Luc. et Ael. V. h. 1, 15. p. 22. m. ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περιστεραὶ γίνονται, *evaneſcunt* ex *eo* loco *columbae*, ſed Ind. „non amplius conſpiciuntur" ut h. l. non amplius viſum eſſe, cf. §. 3. de λογ. (ad quod Bg. ſeverior hic e P.) et in notationem nominis proprii Γαν. ap. Xen. Symp. 8, 30. e v. γάνυται et μήδεα, i. ἥδεται et βουλεύματα, quod v. cum etiam ſcribatur per dupl. νν, forte reſpexit illuc Gloſſator Ms. Ba., cf. Stp. Th. Luc. 2, 486. l. 47. Suid. 1, 467. e., non coll. ad Heſ. 1, 804. Denique ad Flor. 3, 19, 12. *ac ne de* duce *quidem ſupplicium exigi potuit, quamvis in manus venerit. Quippe dum circa deprehendendum eum multitudo contendit, inter* rixantium *manus* praeda *lacerata eſt*, Noſtri non in mentem venit Freinshemio, haec in N. ſubiicienti. „Simile in Plut. mihi lectum memini de quodam formoſo puero, duarum partium manibus, dum utrinque trahitur, diſtracto. Acteon ei nomen fuit"

ἀνθελκ.) Leisn. in m. Ox. „Suicer in ἀνθολκή" ubi tamen non ſit mentio noſtri v., in quo fere cum P. aliunde Stp. Th. „contra traho, *in diverſum trabo*, ad me viciſſim traho" cf. abſolute ſ. cum praep., it.

φοῦ καὶ τοῦ ἐραςοῦ. ἀφανοῦς δὲ γενομένου τοῦ σώματος, ἐκ-

6. amator: cum autem diſpa-ruiſſet corpus, divinitate do

proprie et tropice, Ind. Thuc. Fiſch. Aeſch. Luc., it. ap. Gem. Pl. 1, 18. p. 38. e. Onoſ. 1, 12. Dion. H. S. T. 1. 171, ult. de Fufetio ἀνθελκόμενος ὑφ' ἑκατέρας ἐπὶ τἀναντία, a *nitentibus* in *contraria*, ſed ed. Rs. V. 1. 502, 12. *ab* utrisque *bigis* in *contrarias* partes *tractus*, ubi, ob adiuncta diſerta, recte redditur per ſimpl., ſed hic a Bg. ſic, ut praep. ſeparata mutetur in adv., quod ſane inſit in illis Stp.; de ἀντὶ in compoſ. ſuper hac vi tacentibus L. Ern. et Z. ad Vig., cf. Heſ. 1, 378. m. ſine N. Sed in Mſ. Ba. alio pron. caſu fuerit error iterum in ου et ω, cum teneant caſum vulg. Mſs. rel. ac P., et in novo αὐτῷ ſ. αὐτῷ durior ſit ſyntheſis, pro plur. αὐτοῖς, ob plur. v. ἀνθ., nec cognitus mihi aut Stp. Th. dat. hic perſ. cum v., reddendus ille *ad ſe*, et denique magis neceſſarius acc. vulg.; reſpiciente Sch. in „ἐρ. paederaſte, amatore maſculo" notionem in malam partem, aliunde notam Stp. Th., hic ut deſit gen. perſ. αὐτοῦ.

τοῦ ἀδελφ.) Euſ. in Chron. refert, ob raptum Ganymedis certamen ortum eſſe inter patrem huius, Troëm, et Tantalum. Neque in deſignando Ganymedis patre conſtantes ſunt veteres. Homerus eum loco ſupra allegato filium Trois dixerat: Hyginus vero eundem f. 224. Aſſaraci, f. 271. autem Erichthonii filium, appellat. Aratus Phaen. Troili et Callirhoës. Porro Tzetzes ad Lyc. eum fratrem Laomedontis, atque ita filium Ili, Lucianus vero in Charid. filium Dardani dicit, niſi generatim progeniem huius eſſe ſignificare voluerit. Quo melius haec intelligantur, addam ſtemma Dardani ex Hom.

Iupiter
|
Dardanus
|
Erichthonius
|
Tros

Ilus — Aſſaracus — Ganymedes

Ilus
|
Laomedon

Tithonus — Priamus — Lampus etc.

Priamus: Hector — Troilus — Paris

Aſſaracus
|
Capys
|
Anchiſes
|
Aeneas

Stroth.

De Noſtri ſententia, in qua hic acquieſco, in ἀδ. Ilus et in ἐρ. Tantalus innuitur, cf. Luc. 3, 622. l. 28. Tzetz. ad Lyc., praeter illa ad §. 3. m. ad Πεσσ., ubi diſerte, ὁπότε διὰ τὴν ἁρπαγὴν Γανυμήδους ἐμάχοντο Τάνταλος ὁ ἐραςὴς Γανυμήδους καὶ Ἶλος ὁ ἀδελφὸς, etiam v. 29., ubi in poſteris Dardani non nominatur Ganymedes, ſed ad v. 1232. Τρὼς γεννᾷ Ἶλον, Ἀσσάρακον καὶ Γανυμήδην, ὃν μυθικῶς ὁ Ζεὺς ἀφαρπάζει, λ. it. v. 1306., ſed rurſus omittitur Ganymedes in maioribus Aeneae ap. Dion. H. S. T. 1. 50, 41., quanquam ibi non neceſſario requiritur, cum modo tangatur linea, Aeneam maxime attingens; unde et de Ilo nihil ib.; ut ap. Tzetz. nihil mihi deprehenſum de Ganymede, fratre Laome-

θειασθῆναι τὸ πάθος τοῦ μει- natum caſum adoleſcentis abi-

dontis, nec in Car. Stp. Dićtion. hiſt., ſed in Lex. mythol. Schwab. p. 1137. e.

ἀφαν.) Sch. „*non apparente* amplius *corpore*, inconſpicuo *facto*“ deferens P., ut Bg. eiusdem *que* in δὲ, cf. 1, 9, 18., quod hic etiam pro γὰρ valeat.

ἐκθειασθ.) id, quod adoleſcenti acciderat, divinitus contigiſſe, fabuloſe eſſe traditum, tanquam a Iove raptus foret, ſ. ita id divinitus contigiſſe creditum, ut haec opinio locum fabulae de Iovis raptu dederit, ut καὶ ſit pro δηλονότι ſ. ἤγουν. *Steph.*

Qui haec dedit ad m. P. et Gr., tacens in Th., non item Bud. C. 390, 18. „ἐκθ. δὲ τὸ π. τ. μ. εἰς Διὸς ἁρπ. καὶ μῦθον, *ad* Iovis *raptum* et *fabulam* relatum *eſſe*“ cum libera lect. memoriter; reddente Sb. Ind., ut 1, 7, 9. e. „divinum praedicare“ quod vetat adiuncta hic pr. ἐς, habens illa brevitatem in dicendo et colorem poëticum, ubi ſane non valet ſevera Vs., ſed aſſumi debet aliud v., ut Bg. inſtituit, reddens v. privum iterum phraſi, idque per particip., pro inf. cum copula *et*, v. c. *divinitate* donatum *eſſe* et *abiiſſe*, tum uſus v. auxiliari aliquo act., pro paſſ., veluti, *caſum* illum *pro* divino *aliquo* habitum *eſſe* ac *mutatum* in *fabulam*, atque adeo *in* Iovis *raptum*, ſ. diis eſſe adſcriptum et attributum; ut tamen Bg. ratio in v. aſſumto a noſtra non diſcrepet ſenſu, quae noſtra modo popularius v. adhibet, pro exquiſito, cf. G. Th. 14, 14. „*abire* in *rem aliquam*, pro in eam rem tranſire, mutari, redigi“ (cf. 1, 1, 5. i., nobis hic, *in* eine *Fabel* eingekleidet *werden*,) ubi non comparet Bg. phraſis, *divinitate* aliquid *donare* ſ. *aliquem*, quae, analogiam certe habens, nihil aliud eſt, quam, de perſ., deum facere aliquem, ſed de re, ut hic, aliquid facere divinum, dicere, a deo factum, deo tribuere, pro facto div. habere ac praedicare; τὸ παθ. cum Bg. aliunde reddente Stp. Th., in quo variatur cum §. pr. τὴν συμφ., et articulum τὸ per pron. licet verti, ſed cum Bg. inclinat Stp. in N. in ἓν διὰ δ., aſſumens non modo ad μυθ. articulum τὸν, per pron. expreſſum, ſed etiam praepoſitionem περὶ, vel faciens duplices gen. ἐς μ. τῆς Δ. ἁρπαγῆς, per praep. adiutos; quibus vix opus, ſi καὶ ſumatur ſenſu explicandi, pro idque ſ. et quidem, ſ. atque adeo, (quo et redit Stp. illud pro ſcilicet ſ. hoc eſt,) cf. 1, 1, 8. Stp. Th. 4, 1115. F. m. Graev. L. Heſ. p. 35. m. Hoog. Op. p. 552. i. Nr. 10. p. ſq. Nr. 13. Find. Iſ. Ev. p. 8. N. 23. cum Ind., ubi et per illud *atque adeo*, quo equidem libenter utor, quia καὶ ſic ſua vi retinetur, et *adeo*, pro Lat. *igitur*, tantum pro ſupplemento haberi poteſt; quod et cadit in illud *et quidem*; cum omnino in omnibus linguis copula *et* ita capiatur, ut poſſis interdum explere aliquam particulam talem, v. c. *adeo*, it. *quidem*, ſ. pron. *id*, ut exiſtat *et id*, et hinc ſyn. *idque*; ſicut in Δ. ἁρπ. apparet, ſubſt. poſtr. non dici paſſ., ſed act., quod et Bg. reſpexerit in ſuo, ignorante id Stp. Th., (non tamen notionem pro „ipſa rapiendi actione“ ap. G. Th. cum Gr. al. et ſine explic., at cum Gr. n. *raptura*, ſed cum loco tantum dubiae lect.) nec tenente cum gen. perſ., qualis hic, ſed modo cum gen. rei, nec tamen e N. T. et Ind. Xen. Cyr. Z.; deferente Sch. per omnia P. „ἐκθ. *divinis* honoribus *affectam* eſſe *calamitatem* et *fabulam* celebratam, — π. *calamitatem*, quam paſſus eſt adoleſcentulus ille, *in* deum *relatam eſſe*, — ἐς — μ. *in* fabulam *verti*, (quod accedit ad

ϱανίου ἐς μῦθον [q] καὶ Διὸς	iſſe in fabulam illam de Iovis
ἁϱπαγήν. ἐν δὲ [r] τῷ πϱοειϱη-	7. raptione. In hoc, quem

q) In Ms. Ba. hic erat colon, ut in edd. omnibus comma, a nobis ſublatum, v. N. r) Ms. Ba. ἐν δὴ τῷ λ., ſed Bc. 2. ἐπὶ δὲ λ., v. N.

noſtrum ſupra, ſed in) μ. *fabulae* occaſionem *dare*, ἁϱπ. *raptum*, quo Iupiter rapuit Ganymedem" quo et ipſo vim a[illegible] ſubſt. innuit; in totam ſententiam ut compares Liv. 1, 4. e. inde *locum* fabulae *ac* miraculo *datum*.

Διὸς ἁϱπ.) De modo, quo Ganymedes a Iove ſublatus ſit, haud minor eſt ap. vett. diverſitas. Homerus raptum eius generatim diis tribuit Il. 20, 233., hymno in Ven. vero v. 203. Iovi ipſi. Quocum conſentit Apoll. Rh. Arg. l. 3. v. 115. et Iuſt. Mart. Ap. 1. p. m. 38. Nonnulli eum per aquilam Iovis raptum eſſe dicunt, in quibus eſt Hor. l. 4. Od. 4. Arat. Phaen. fr. p. m. 174. Hyg. Poet. aſtron. l. 2. denique Ach. Tat. l. 2. c. 37., qui raptum eius quaſi depingit. Legi merentur, quae ad h. l. de pictorum ingeniis et vitiis Salm. et Cl. Boden. annotarunt. Aliter haec explicat Fulg. Mythol. l. 2. haud procul a fine. Dicit nimirum, Iovem regem in ſignis bellicis ſibi aquilam auream feciſſe, ſicuti Romanorum quoque hoc ſignum fuerit, Ganymedem vero bellando, his ſignis praeeuntibus, rapuiſſe. Alii denique Iovem ipſum ſub forma aquilae rapuiſſe hunc puerum affirmant, ut Ovid. Met. 10, 155. et Luc. dial. Iov. et Gan. Turpem ac ſceleſtam fuiſſe cauſam, quae Iovem ad rapiendum Ganymedem impulerit, plurimorum veterum ſententia fuit. Hinc Eur. Or. v. 1394. Γανυμήδεος ἱπποσύνα Διὸς εὐνέτα. Mittam Luc. l. l. Serv. et Don. ad Virg. Aen. 1, 28. Mart. ep. XI, 44. Xenophon Symp. ſub fin. tamen honeſtiorem fingit cauſam. Demonſtrare conatur ex Hom. nomen Ganymedis eſſe idem ac ἡδυγνώμων. *Stroth.*

Cf. ad §. pr. i. et 4. e., ubi et alium ex Hom. dedimus locum, et ſuper cauſa e Cic. Tuſc., qui rem tangit ib. 4, 33. ſ. 71. cum Gierig. ad Ovid. Met. 10, 143.

ἐν δὲ) Ms. δὴ, pro *igitur* haud dubie, ut ſignificetur, Noſtrum redire ad §. 3., poſt epiſodium quoddam et parentheſin aliquam; qua in cauſa tamen et δὲ valet, cf. 1, 3, 5. et Abr. Dil. Th. p. 780. m., prorſus tacente Bg. e P., ſed participium reſolvente ſic, ut artic. ſit pro pron., et quaſi ſevere reddendum *in* illo *praedicto Paſſ.*, cum aliis itidem adhibito act. et ſimpl., cf. Wolf. Iſ. Ev. 286, 52. τῶν πϱ. *horum*, quae *diximus*, it. 295. p., ſed p. pr. l. 46. τοῖς πϱ. iis, *quae* ſupra *diximus*, et ed. Find. p. 20. i. l. 3. p. 32. pen. 36. i. l. 2. Guar. p. 11. e. *ex* his, *quae* dicta *ſunt*, it. p. 19. m., ſeverius per paſſ., ſed p. 21. e. *ea*, quae *diximus*, ubi non dixerim cum editore p. 32. N. 20. 36. N. 14., cum in Cod. habuiſſe ſimpl. εἰϱ., ſed potius, libere vertiſſe ac de more Lat. elegantioris, quae non utitur illo v. ſevero *praedicere* ea notione, ut ſit i. q. ſupra dicere, de loco, ſed potius de tempore, cf. G. Th. cum Gr. n. et "*praedictus*, πϱοϱϱηθεὶς, pro ſupra ſ. paulo ante dicto" tantum e Vellei. et Quintil., quibus add. Ind. Amm. M. Plin. ep. 10, 15, 2. e. *ut* ante *praedixi*, ubi i. q. ſimpl., ob adiunctam particulam, et ad Suet. Aug. c. 90. e.; in quo equidem mitior ſim; quanquam et vitari poteſt, reddenda praep. ſeparatim per adv., v. c. *in* ante *dicto* ſ. *prius*, cf. Xen. Mem. S. 2, 1, 23. i. τὴν πϱόσθεν ϱηθεῖσαν, *illam*, de *qua* prius *diximus*, ed. Th. V. 4. p. 75., tenente Stp. Th. modo 1, 1149. F. e. "πϱοειϱῶ, —

μένῳ Πεσσινοῦντι [ſ] πάλαι μὲν Φρύγες ὠργίαζον ἐπὶ τῷ [t] πο-

diximus, Peſſinunte olim quidem Phryges Orgia colebant

ſ) Ms. Ba. πέσην. et Ing. Πεσιν., cf. §. 3. m. et hic comma fuit per edd., etiam in Chr. Str. t) Ms. Ba. ἐπὶ ποτ., v. N.

προείρηκε, — prius ſ. ante dixit, et προείρηται, ante dictum eſt" non item participium noſtrum, cf. 1155. E. et 4, 1719. D., quocum ſumſimus in Ind. thema προερέω, ut L. Ern. it. N. T. Fiſch. et Krb., pro aliorum προῤῥέω, ut L. N. T. Schw. Ind. Luc. et Xen. Cyr. Z., it. Sch. „ante dicto" ſub particip. maſc. generis, quod e P. ſervat Bg. in Lat. nomine urbis, ubi G. Th. modo affert fem., ſed pro maſc. diſertum canonem Gramm. March. p. 198. i., nec tamen addita cauſa, quae fuerit in ellipſi ſubſt. alicuius, ut τόπος ſ. χῶρος; unde exiſtat appoſitio, ſolennis illa etiam in ſimili *Roma urbs*, tacente L. Boſ. et Poſſ. Synt. p. 111. e. Denique ed. Bc. ἐπὶ tribuerim potius lapſui operarum, quam correctioni; quanquam vulg. ἐν ſane hic pro ἐπὶ cum nomine loci (cf. 1, 7, 12. m.) capiendum, ob mox ſq. diſertum ἐπὶ τῷ ποτ., ut Galli non in urbe, ſed ad eam extraque ſua habuerint ſolennia in campo certo ad ripam fluminis; ut hic apud nos fit, ante urbem in campo, Eliſtrae flumini vicino, cum avem, in aëre ſuſpenſam, globulis petunt.

Πεσσιν.) Galatiae urbem fuiſſe Ptolem. et Steph. Byz. teſtantur, et Strabo l. 12. Πεσσινοῦς δ' ἐςὶν ἐμπορεῖον τῶν ταύτῃ μεγίςων, ἱερὸν ἔχον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, σεβασμιοῦ μεγάλου τυγχάνον, λ. cf. Amm. Marc. l. 22. c. 22., ubi quoque commemorat, ſe ſuper adventu ſimulacri Cybeles in Italiam pauca cum aliis, huic materiae congruentibus, ſunt verba ipſius, in actibus Commodi principis digeſſiſſe per exceſſum. *Stroth.*

Praeter allata ad §. 3. m., illam dubitationem, cui terrae ſit aſſignanda Peſſinus urbs, Phrygiae, an Galatiae, ſuſtulerint dicta a Cell. in Not. o. ant. T. 1. p. 147. m., pendeatque omnis illa ſcriptorum diverſitas a temporum diſcrimine, ut quondam fuerit Phrygiae, ſed deinde Galatiae. In παλ. μὲν hic Bg. ſeverior, quam §. 3. m., relato μὲν ad δὲ §. ſq. i.

ὠργίαζ.) Proprie ὀργιάζειν eſt Bacchi ſacra celebrare, ſed deinde quoque myſteria caeterorum deorum. *Stroth.*

Stp. Th. „orgia ſ. ſacra perago, ὄργια τελῶ, — it. τελῶ Διονύσῳ Heſ. — Sine caſu autem (dat. nominis) Herodi. l. 1. ὠργ. — Γαλ., orgia *peragebant*" pro qua formula Bg. adhibet aliam e P., non illam diſerte reperiendam in G. Th., ſed tamen per analogiam in v. 1019, 67. ſqq. *caerimonias* colere — *feſta*, — ſacra *Muſarum*, haud dubie pro illo Stp. et obſervare; repetente Gs. notationem, propoſitam in v. *orgia*, ad Luc. 3, 595. N. 95., cf. alias ap. Harpocr. p. 265. v. ὀργεών., Stp. Th. Bud. C. 508, 30., L. Ern. Foeſ. Oec. p. 279. a. i. Heyn. ad Virg. Ge. 4, 521. „*orgia*, quo nomine omnia ſacra enthuſiaſtica et myſtica appellabantur" Heſ. 2, 775. m. cum N., Suid. 2, 708. e. cum p. ſq. i., ut hic de ſacris Cybeles intelligendum eſt e contextu et ſqq. Gallis, eius deae ſacerdotibus, et quia conſtat, eandem a Phrygibus, qui et h. l. diſerte memorantur, in primis cultam, cf. Heyn. Hiſt. T. 2. p. 108. ſq., cumque magna ſimilitudo fuerit inter Cybeles ac Bacchi orgia, cf. Barn. ad Eur. Bacch. v. 58. cum Dion. H. S. T. 1. 50, 16. ſqq. ἐν τοῖς ὄρεσιν, ἃ νῦν Ἰδαῖα — λέγεται. ἔνθα μητρὶ θεῶν ἱερὸν ἱδρυσάμενος, ὄργια καὶ τελετὰς κατ-

ταμῷ Γάλλῳ παραῤῥέοντι [u], ad fluvium Gallum praeter-
ἀφ' οὗ τὴν ἐπωνυμίαν φέρουσιν fluentem: a quo etiam nomen

u) Hic punctum in A., ut duo in Ms. Bg.

ἐστήσατο, ἃ καὶ εἰς τόδε χρόνου διαμένουσιν ἐν πάσῃ Φρυγίᾳ, λ. *myſteria et ſacra inſtituit*, ſed ed. Rs. V. 1. 156, 4. inverſo ordine *ſac.* et *myſt.*, it. rurſus Sb. 91, 17. ſqq., et loco picturae, ſi quis aveat ſcire, quomodo Phryges ac Galli ſacrum iſtud celebrarint, Luc. de Syria dea, quam 3, 461. e. ait proxime accedere ad Rheam, (quam eandem cum Cybele putant, cf. ſupra §. 11. i.) c. 49. ſq. p. 485. ſq., ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ εἴαρος ἀρχομένου ἐπιτέλουσι — ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρῃσι, (cf. 1, 10, 11. ἦρος ἀρχῇ — τελοῦσι — ὡρισμένης ἡμέρας) — Γάλλοι — τελοῦσι τὰ ὄργια, λ., quod a Noſtro hic exprimitur privo v., ſed in Monteſalconii Antiqu. ed. Vern. p. 111. e. *worauf* die *Galli* die *ſo* genannten *Orgia* feyerlich *begehen*; pro quibus mihi hic placuerit perſpicuitatis cauſa, *das* Feſt *der* Cybele *begehen* ſ. *feyern*, cf. Klauſing Dactyl. p. 9. m. ſqq.

ἐπὶ τῷ π.) Strabo l. XI. et Stp. Byz., in quo verba γάλλος ποταμὸς Φρυγίας οἱ περίοικοι προμαθίδαν Ποταμογαλληνοὶ ita emendanda puto προπάλαι ἦσαν, aut, quod magis placet, ὠνομάσθησαν. *Stroth.*

De Ms. articulo omiſſo iterum hic facile iudices, quam potuerit ob utramque vicinitatem, ſed maxime ob ſq. πο ſyllabam, excidere. Sch. „F. G., nomen propr. fluvii Phrygiae, cf. Voſſ. theol. Gent. l. 1. c. 20. p. 155.“ cf. Cell. Not. o. a. T. 1. p. 155. m., ubi e Strab. τοῦ Πεισινοῦντος, ſed p. ſq. i. Nr. 3. „Gallus, a *quo* nomen traxere Matris deum ſacerdotes.“ Et Herodi. l. 1. c. 11. ἐν τῷ Πεσσ. πάλαι Φρ. — παραῤῥ. — ἱερώμενοι, Peſſinunte *Phryges* olim *orgia* colebant *ad* Gallum *fluvium*, qui *praeterfluit* urbem, *a quo* evirati *deae* ſacerdotes *cognominantur*. — De amne Gallo ergo cum Strab. facimus: Plinium, Herodi. et Ovid. deſerendos eſſe cenſemus; niſi olim Peſſinuntius amnis etiam Gallus vocatus fuit, et Strabo de eo tantum loquitur, qui ſua id nomen aetate ferebat“ Suid. 1, 466. i. ad Ovid. Faſt. 4, 363. ſqq. N. it. Car. Stp. in Diction. hiſt., G. Th., Onuphr. P. in Graev. Th. *T. 9. p. 367.* N. 3. et Not. ad Stp. Byz. — Sed ap. Heyn. Hiſt. T. 2. p. 109. m. Galli dicuntur nominati „*von dem* Fluſſe *Gallus*, der *durch* Peſſinus *gieng*“ cui rei, in N. non reprehenſae, videatur repugnare h. l. v. παραῤῥ. vulgari notione, qua, tacente P., (cf. Alb. Gl. N. T. p. 170.) exprimit Bg. cum Sch., ut eidem ſubiicit hunc locum ſine Vs. Stp. Th. 3, 690. B., qui tamen et D. „interfluo, ut humor, penetrans male adſtrictam rimam“ unde fortaſſis elicias quid pro Anglorum opinione; ut tamen non repetat hanc notionem L. Ern., ſed addat aliam pro „elabi, excidere“ quae ſit eadem cum illa Stp. et apta huius loco; ut et G. Th. cum Gr. n. „*praeterfluo*, ultra ſ. iuxta fluere, — per metaph. pro elabi, pertranſire“ nihil ut mihi innotuerit e geographicis in partem alterutram. Mox Sch. in „ἀ. *a* quo *denominantur*, (cf. §. 3. τὴν προσηγορ. λαβ., quocum variatur ex parte,) ἐπ. cognomen *ab* aliquo *gerere*“ quod vicinius, quam Bg., et noſtrum *führen*; quanquam habent Lat. etiam ſeverum *nomen ferre*, cf. G. Th. 635, 91. „*nomen* inſani *ferre*, i. vocari inſanum“ ex Hor. ep. 1, 6, 15., ubi poteſt eſſe pro compoſ. *auferre*, quod etiam noſtrates tenent, *einen Namen* davon *tragen*, i. q. accipere, tandem eodem rediens, cf. Ind. Suet., tenente Stp. Th. nihil, quam Lat. Bg. in ſubſt.

οἱ τῇ θεῷ τομίαι x ἱερωμένοι. habent evirati deae ſacerdotes.

x) Ms. Ba. τιμία v. N.

ἐπ., ut ſit pro ſimpl., et per variationem i. q. §. 5. m. ὄνομα, cf. ad Ariſt. Plut. v. 1168. Schol. C. D'Orv. Suid. 1, 846. e. ἐπ., ὀνόματα, ad Herodt. N. Gron. p. 56. b. i. Luc. 3, 452. i. Thuc. 167, 6. Ind. Dem. (cui add. 270, 27.) et Z. ad Vig. p. 610. a. i., ſed Ind. Xen. Bach. pro vulgari notione et cognomine, quod et hic procedit, et ſacerdotes illi ferunt, praeter hoc ſacerdotii.

οἱ τῇ θ. τ. ἱ.) v. Neap. ad Ovid. Faſt. 4, 361. et ipſe Ovid. (ib.) Apul. Metam. VIII. Spencer. p. 555. et 557. Quomodo Gallis virilia amputarentur, tradunt Intp. ad Min. Fel. c. 24. (§. 6.) *Leisn.* (etiam ib. c. 21. §. 11. ſq. it. Luc. 3, 486. l. 69. ſqq., ubi et ὄργια ποιέωνται, celebrant *orgia*, etc.) Galli enim dicebantur, atque antiſtes eorum archigallus. Plin. h. n. l. 5. c. 32. *Flumina ſunt in ea, praeter iam dicta,* Sangarium *et* Gallus, *a* quo *nomen* traxere *matris* deum *ſacerdotes*. Stp. Byz. καὶ ὅτι τὸν Γάλλον καὶ τὸν Ἄττιν ἀποκόψαι τὰ αἰδοῖα. Καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν Τύραν ποταμὸν, καὶ οἰκῆσαι, καὶ τὸν ποταμὸν Γάλλον καλέσαι. Ἀπὸ ἐκείνου γὰρ τοὺς τεμνομένους τὰ αἰδοῖα Γάλλους καλοῦσι. Ovid. Faſt. l. 4. *Cur* igitur *Gallos*, qui *ſe* excidere, *vocamus?* caet. Etym. M. Γάλλος ὁ τῇ μητρὶ θεῶν ὀργιζόμενος (forte ὀργιαζ.) ὁ ἄλλος τὶς γενόμενος καὶ μεταβάλλων τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν. Καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν, οὔτε γυνή. Ἐξετέμνοντο γὰρ οἱ τελούμενοι τῇ θεῷ· ἢ ἀπὸ Γάλλου ποταμοῦ τῆς Φρυγίας, παρ' ὃν ἐτελοῦντο. cf. Plin. h. n. l. 35. c. 12. ſub fin. Cum furore agerentur Galli: *gallari* dicebantur, ut *bacchari* dicitur. Varro ap. Nonium. v. Salm. Plin. Ex. c. 52. p. 765. Strabo l. 12. p. 851. Alm. οἱ δ' ἱερεῖς τὸ παλαιὸν μὲν δυνάσται τινὲς ἦσαν, ἱερωσύνην καρπούμενοι μεγάλην· νυνὶ δὲ τούτων μὲν αἱ τιμαὶ πολὺ μεμείωνται. *Stroth.* Galli enim dicti ſunt, et, qui illis praeerat, archigallus. Videantur de his et toto Cybeles cultu Antiquitatum ſcriptores, in Chr. *Idem.*

Noſter quidem igitur a fluvio nomen eorum derivat cum aliis, cf. Ovid. l. l. Feſt. in v. et G. Th., tacente de Cybeles ſacerdotibus huius nominis Fabr. Bibl. Ant. p. 646. i., cf. Heyn. hiſt. T. 2. p. 109. ſq. ad Heſ. 1, 797. m. Ioſeph. Ant. I. T. 1. p. 248. b. i. N. x) ſq. cum Suid. 1, 466. i., ubi in ῥήσει quadam editur Πισσινοῦντος, *Peſſinunte*, et 3, 206. i. v. προστηθ. cum N. Kuſt., Dion. H. S. T. 1. 91, 21. Liv. 38, 18. m. 37, 9. e. Intp. ad Iuv. ſat. 6, 511. ſqq. et Monteſ. Ant. Tab. 43. f. 2., reddente Sch. „τ. *caſtratus*" praeter P., quod Bg. ſervat, expreſſo ſubſt. per particip., ſed contra participio ἱερ. per ſubſt., cui propterea dedit gen. pro dat. Gr., pendente a particip., ut proprie ſit, *evirati*, deae *ſacrati*, cf. Stp. Th. 3, 1397. A. m. „Herodi. l. 1. οἱ — ἱεράμενοι, (alio hoc accentu, quam in ed.) evirati *matris* deum *ſacerdotes*, (Suid. 3, 485. i., ſed ap. Heſ. 2, 1399. e. nihil, quam rectum τομία, unde lectio Ms. depravata oriebatur, una cum alio errore in extrema ſyllaba; cf. L. Ern. et Ind. Dem., tum 1, 1649. G. m.) Herodi. l. 1. loquens de Gallis ſacerdotibus, ἀφ' οὗ — ἱερωμένοι, deae *ſacri.* — Bud. ἱερωμένον τῷ θεῷ ap. Herodi. eſſe tradit non ſolum *ſacrum deo*, ſed etiam *ſacerdotem*; in qua tamen ſignif. frequentius eſt ἱερώμενος ab ἱεράομαι" ap. Bud. C. 1132, 19. ſine numeris „Herodi. τῷ θ. ἱερωμένον pro *ſacerdote* dixit et pro *eo*, quod *deo* ſacrum eſt" quod, de perſ. adhibitum, poteſt eſſe ſyn., quanquam

ἐπεὶ δὲ Ῥωμαίων ηὔξατο τὰ πράγματα, φασὶν, αὐτοῖς χρη-	8. Cum autem res Romanorum creſcerent, aiunt ipſis ora-

contra non omne, quod deo ſacrum, etiam ſacerdos eſt; Sch. tenente „ἱερόομαι, paſſ. ἱερωμένοι τοῦ. θεῷ“ e P., ut Bg., ne allato quidem altero themate, ubi Stp. Th. 1, 1650. D. e. „ἱεράομαι, ſacerdos ſum. — Bud. C. (l. l. l. 27.) ἱεροῦσθαι quoque in eadem ſignif. accipi tradit“ ſed L. Ern. poſt Stp. Lat. „ἱερώμενος, ſacerdos, ἱερωμένη, feminá ſacerdos“, ut ad Herodt. p. 271. a. N. 78. „ſacerdos ἱερώμενος et ἱερωμένη dicebatur, dei deaeve ſacerdos ἱερᾶσθαι θεῷ“ ſed ad Thuc. 318, 6. ἡγησάμενοι (αὐτοὺς) — ἱερῶσθαι, quod *exiſtimarent*, ipſos *deo* eſſe *conſecratos*, V. L. ἱερᾶσθαι, et in N. praelatum e Thom. M. p. 469. ſq. et ex uſu ſermonis Gr., ap. vet. ſcriptores, ubi „ἱεροῦσθαι dicantur *ea*, quae *conſecrantur*, ut ἀναθήματα, ſed ἱερᾶσθαι, *qui* ſacerdotio *funguntur*“ cum Schol. Thuc. l. l. faciente Suid. 2, 103. cf. 98, i. et Heſ. 2, 25. i. 30, i. L. Ern. „ἱερόω, — ἱερῶσθαι, ſacratum, ſacrum eſſe, ἱερωμένος θεῷ, deo ſacer, ſacer“ ſed Ind. Dion. Caſ. „ἱερόομαι, ſacerdotio fungor, — ἱερωμένην τῇ Ἑστίᾳ“ quo in particip. feminini ſexus tamen dubitabitur ſemper, a quo derivetur themate, it. utrum ſit praeſ., an perf., cf. Heſ. 2, 29. e. ἱερωμένη, ἱερατεύουσα, ſine N.

ἐπεὶ λ.) Loquendi genus Lat. admodum familiare: *cum* res *romana* creviſſet. *Stroth.* Loquendi genus Livio aliisque Lat. admodum familiare: *cum r. r. cr.*, in Chr. *Idem.*

Totam formulam Noſtrum e Lat. duxiſſe, in primis e Liv. 1, 9. m., crediderim, cum nec mihi aliunde cognita ſit, et plane ignorata Stp. Th., qui in v. paſſ. adhibet Bg. Lat. act., in ſubſt. pauperior modoque tenens 3, 529. G. ſq. „τὰ τῶν Ἑλλήνων πρ., ap. Dem. *fortunas* Graeciae, — res *Graeciae* — *ſtatum* rerum *Graeciae*“ quae non ſic diſerte in Dem. Ind., et ap. Thuc. aliter explicantur ab Abr. Dil. p. 110. e. „per periphraſin, pro οἱ Ἕλληνες“ h. l. τὰ πρ., ut Lat. *res*, pro dominium, imperium, (unde mox per variationem τὴν ἀρχὴν,) ſ. pro potentia, cf. 1, 10, 7. Ind. Polb. Ern. ex 4, 77. i. T. 1. p. 541. m., ubi et Vs. *imperium*, Ind. Dem. et G. Th. 174, 51. p. ſq. l. 17., ſubiecto uno Liv. „res *Romana* erat *ſuperior*, — de praelio“ ex 2, 51. i., nec in v. *Rom.* allato exemplo, ubi Bg. eſſet ſeverior formula per gen., quam non iterum inveni, at alteram per adi. praeterea in Ind. Liv. Ern. cum Flor., ſed Sall. Cat. 6, 3. poſtquam *res* eorum, *civibus*, moribus, *agris* aucta, *ſatis* proſpera *ſatisque* potens *videbatur*, ubi Cort. adhibet e Liv. 1, 9. m., cui add. ib. i., qui Sall. locus valere poteſt pro explicatione, quoad v. ηὔξ., ubi Bg. e P. ſine neceſſitate deferit Gr., pro *auctae eſſent* ſ. *augeſcerent*, cf. Cort. l. l. ex Enn., *qui* rem *Romanam* Latium *que* augeſcere *voltis*; nobis hic ſufficiente *das* gemeine *Weſen* der *Römer*.

φασὶν ἀ. χρ.) Libros Sibyllinos id monuiſſe, ſcribit Sil. 17, 2. Flor. ep. 29. Aur. Vict. de V. Ill. c. 46. et Liv. 29, 10. ſed Pythium Apollinem Val. M. 8, 15, 3., qui forte defendi poteſt e Liv. l. l. et ſq. cap. *Leisn.* Nimirum per libros Sib. Liv. l. l., in Chr. *Stroth.*

Licet utrumque coniungere, cum carmen librorum Sib. eſſet obſcurius, conſultum fuiſſe Apollinem, cf. Ovid. Faſt. 4, 255. ſqq., cuius *Roma* potens *opibus* affine eſt noſtris pr. ἐπεὶ Ῥωμ. ηὔξ. τ. πρ.; deſerto P., reddentibus Sch. in „χράω paſſ. — oraculo *proditum* eſſe *ipſis*“ ſed Bg. e Sb. Ind., tenente Stp. Th. 4, 585. G., praeter phraſin aliam Lat.,

σϑῆναι, μενεῖν [y] τε τὴν ἀρχὴν culo reſponſum eſſe, manſurum

y) Ms. Ba. μένειν τὲ λ. ut A.-B. Par. et Ox. v. N.

etiam hunc locum ſine Vs., cf. Plut. de ſer. v. n. Wyttb. p. 69. i., ubi et mox τὸ χρησϑὲν, quo Stp. uti poterat; nec video difficultatem, ſi cum Stp., L. Ern. et Z. ad Vig. p. 317. a. i. ſumamus act. χράω, pro oraculum edo ſ. reſpondeo, cf. Suid. 3, 690. e. Heſ. 2, 1563. i. p. ſq. e., cuius mox χρησϑήσεται, χρησιμεύσει, non uſus Stp. p. 579. F. ſqq., quod pertinet ad notionem propriam, pro commodare, cf. Exc. e Liv. 29, 10. m. *reſponſum* oraculo *editum.*

μενεῖν) Ergo Peſſinuntia dea inter *pignora* imperii *Rom.* Alio conſilio deam eandem Romam advectam fuiſſe, ſcribit Sil. 17, 1. ſcilicet *Hoſtis ut Auſoniis diſcederet advena terris.* Quocum convenit Flor. in ep. 29. *Idaea* mater *deportata* eſt *Romam* a *Peſſinunte*, oppido *Phrygiae*, carmine *in* libris *Sib.* invento, *pelli* Italia *alienigenam* hoſtem *poſſe*, ſi *mater* Idaea *deportata* Romam *eſſet.* Conſentit Liv. ipſe 29, 10. (m.) *Leisn.* Liv. 29, 10. *civitatem eo tempore recens religio invaſerat, invento carmine in libris Sib.* (*propter crebrius eo anno de coelo lapidatum inſpectis* :) quandocunque (Gron., ſed Ern. *quandoque*) *hoſtis alienigena terrae Italiae bellum intuliſſet, eum pelli Italia vincique poſſe, ſi mater Idaea a Peſſinunte* Romam *advecta eſſet. Stroth.*

Utrumque et hic coniungas, ſed ut prima ponatur cauſa in Idaeae matris auxilio contra hoſtem praeſentem et ad bellum Pun. 2. finiendum, quo reſpiciunt omnia, quae ap. Liv. ſequuntur in Exc., ubi et Sil. De V. L. μένειν praeſ. cum fut. προχ. fere eadem res eſt, quae in aor. cum fut. 1, 6, 21. e., ad quam rationem novimus 1) in univerſum praeſ. pro fut. in certis v. v., per ſe poſitis, v. c. εἶμι, ἄπειμι, ςείχω, rel., cum V. L. ap. Hom. Ἰλ. χ', 418., ſed ſine V. L. etiam, cf. Ind. Ariſt. Kuſt. Ael. V. h. Xen. Pol. Z. v. *praeſens*, Moer. p. 16. Miſc. O. A. V. 3. p. 150., ad Thuc. p. 125. b. N. 99., ad Ael. V. h. 1, 16. p. 24. N. 5. e. Bach. ad Xen. Symp. 1, 15. m. Krb. Decr. R. p. I. p. 123. m. Fiſch. Praef. ad Well. Gr. ed. noviſſ. p. 6. m., Z. ad Vig. p. 207. 2) praeſ. pro fut. poſt v. v. quaedam ſ. cum v. v. quibusdam, quae fut. ſecum habent aut habere poſſunt, v. c. φημὶ, ἐπαγγέλλω, ἀπειλῶ, rel., quibus adeo adiungitur inf. praeſ. pro fut., cum V. L. ap. Fiſch. The. p. 14. a. m., ſed ſine V. L. ad R. Or. V. 5. p. 448. e. N. 4., ad Thuc. p. 197. b. N. 63., ad Diod. S. 1, 723. b. N. 38. 2, 9. N. 92. 337. a. N. 48. Miſc. O. A. V. 3. p. 55. Krb. Decr. l. l. Z. ad Vig. l. l. Bach. ad Xen. Oec. 6, 11. e. Rs. ad Polb. p. 92. i. 3) praeſ. ſimul cum fut., intercedente copula aliqua, cum V. L. Hom. Ἰλ. φ', 323., at ſine V. L. R. Or. V. 5. p. 826. N. 30., ad Thuc. 124. b. N. 99. Miſc. O. A. V. 3. p. 29. 150., ad Ael. V. h. 1, 16. p. 24. N. 5., Abr. ad Aeſch. 1, 463. Dil. Th. p. 207. e. 744. e. Auct. p. 274. e. it. Lect. Ar. p. 346. v. 56. i., Ern. ad Call. p. 43. N. 14. it. ad Hom. Ἰλ. η', 333. (add. φ', 454. Ὀδ. γ', 428. ſq.) Fiſch. Praef. ad W. Gr. l. l. it. ad Aeſch. p. 105. a. N. 31. ad Plat. Phaed. p. 281. N. 6. 301. N. 9. Krb. Decr. R. p. I. p. 119. e. Hdb. ad Xen. p. 126. §. 4., ut adeo h. l. per ſe praeſ. μεν. cum fut. πρ. conſiſtere queat, ſed res tamen non ſit certa ſatis, cum a ſolo accentuum diſcrimine pendeat, in quibus, cum olim abeſſent a Codd., facile lapſus acciderit poſtea adiicientibus, ſaltem et varietas, hic quidem, cum Excp. taceant, facientibus Mss. rel.

καὶ εἰς μέγα προχωρήσειν, *εἰ* imperium et ad ſummum pro-

cum fut., quod Bg. tenet e P., unde et Stp. tacite iterum ediderit, ignorans in Th. formulam, cf. ad v. *μεν.* de re iterum 1, 8, 7. m., ubi ſimul expreſſus dat. perſ., qui hic *αὐτοῖς* e pr. eodem repetatur, ut in ſq. membro *αὐτὴν* e pr. *ἀρχ.*, niſi hoc ſubſt. in medio poſitum et intra v. v. duo, mente referendum ad utr.; unde et poſt *ἀρχ.* comma quarundam edd. ſuſtulimus; tenente Stp. Th. 4, 678. F. e Noſtro ſine numeris „ap. eundem *ἀρχὴ* i. e. imperium dr. *εἰς μ. προχωρεῖν*, ubi reddi poteſt *augeri*, (forte e P. hic, qui tamen addidit ſimul *ad ſummum*, cum Bg. alio in gradu, ut 2, 834. D. m. modo) *μέγα* interdum cum gen., ut ap. Thuc. 2. *ἐπὶ μέγα ἰσχύος* cum v. *ἦλθεν*“ ſine Vs. et Ind., ubi contra ex 4, 117. e. 305, 85. *ἐπὶ μεῖζον χωρήσαντος αὐτοῦ*, *ſi* ipſe *maiores* progreſſus *feciſſet*, et 1, 118. i. 75, 73. *αὐτοὶ ἐν μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως*, ipſi *in* magnam *potentiam* provecti *ſunt*, quod iterum 297, 24. it. ap. Ael. V. h. 1, 19. e. *ἡ τῶν Βακχειαδῶν — ἀρχὴ*, *ἐπὶ μέγα δυνάμεως προελθοῦσα*, Bacchiadarum *imperium*, quum *ad* ſummum *potentiae* gradum *perveniſſet*, it. Luc. 2, 260. i. *δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐ. μ. προαχθῆναι παρ' αὐτῷ*, cum *poſſis* a *me* in *magnum* gradum *ap.* ipſum *provehi*, et 233. l. 41. *εἶτα θαυμάζεις, εἰ ἐ. μ. ἤρθη τὸ χρηστήριον*, *deinde miraris*, *ſi* ad *magnam* gloriam *elatum* eſt *oraculum*, ubi explevere ſubſt. *κλέος* et *βάθρον*, pro quo et procedit *ὕψος* ſ. vulgare *μέρος*, quod modo in *ἐπὶ πολὺ* et *ἐ. πᾶν* ſupplet L. Boſ. Ell. p. 195. m., quale ſubſt. etiam aſſumendum, ubi formulam accipias pro adv., ut Suid. 1, 820. m. *ἐπὶ μέγα*, *ἐπίρρημα*, *ἀντὶ τοῦ μεγάλως*, valde, *vehementer*, *οἳ*, *ἐ. μ. ἀρθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀνόματος*, *τῆς Ἀσίας ἐπῆρχον*, qui, *cum* nominis *illorum* fama *valde* creviſſet, *Aſiae imperium obtinuerunt*, cf. L. Ern. v. *ἐπὶ* e. Nr. 41. „additum adiectivis auget, ut *ἐ. μέγα*, *valde*“ quod non ita eſt, ſed ut pr. *ἐπὶ* ſignificet tum etiam nihil, quam Lat. *in*, et utrumque demum *ἐ. μ.*, Lat. *in magnum*, pro particula aliqua augendi haberi queat, cf. H. ad Vig. p. 609. a. e., cui adeo par eſt Noſtri *εἰς μ.*, nullibi praeterea mihi repertum, ſed per analogiam ad illud alterum et factum et excuſandum, ut h. l. cum v. *πρ.* reddam Lat. *longe*, longius, *longiſſime*, quem ſummum gradum tenuerit Bg., forte memor, ſumi adi. *μέγας* poſitivum interdum pro ſuperlat., cf. L. N. T. Krb. v. e. p. 384. Nr. 3. et Fiſch. p. 711. m. „*ſummus*, — per hebr.“ ſed ut ſine hoc forte et enallage gradus poſ. pro ſuperl. obtineat locum, cf. eundem ad Well. p. 302. m. et contra Heſ. 2, 555. m. *μεγίστην*, *μεγάλην*, et *μέγιστος*, *μέγας*, ſine N., quod genus Latinis maxime frequens, ubi *maximus* et *ſummus* ſaepe pro poſ. *magnus*, in primis poëtis, nominatim Virg., etſi tacente G. Th., ap. quem v. *in* 1027, 61. „*in* ſummum *evadere* Liv. 5, 47. i.“ phyſice, ut v. *ad* p. 88. e. *ad ſummum* modo exponit, quoad reſtringit, nobis *aufs höchſte* ſ. *höchſtens*, quorum prius tamen, ut Lat. et Gr., de gradu etiam capimus, v. c. Cic. Qu. Tuſc. 2, 2. m. ſ. 5. *oratorum* laus — *venit* ad *ſummum*, et Hor. ep. 2, 1, 32. venimus *ad* ſummum *fortunae* rel., cum gen., ut ſupra in Gr., cf. Tac. hiſt. 2, 75. e. it. Ann. 14, 54. e., nihil tenente Lindn. ſuper ellipſi in Bg. formula, ubi aſſumas aeque *gradum* ac *culmen*; unde hic *imperium* procedere *ad ſummum* ſ. *longe* etc. dicetur, tropo remoto, pro valde creſcere ſ. augeri ac late extendi, in plurimas terras ac gentes; cf. 1, 9, 4. e. ad Romam, caput orbis terrarum, reginam dominamque, quae et h. l. reſpiciuntur.

τὴν Πεσσινουντίαν [z] θεὸν μετα-
γάγοιεν ὡς αὐτούς [a]. πέμψαν-
τες δὲ [b] πρέσβεις εἰς [c] Φρύγας,

ceſſurum, ſi Peſſinuntiam deam
9. transferrent ad ſe. Miſſis
ergo legatis in Phrygiam, ſimu-

z) Ms. Ba. πεσην. et Ing. Πεσιν. cf. §. pr. i. a) Ms. Vi. „ὡς — εἰς" v. N., ut et de leni pron. omnium. b) Lugd. δὴ v. N. c) Ms. Ba. ἐς Φρ. v. N.

εἰ τὴν Πεσσ.) v. de hac dea Apul. Mil. XI. p. 242. Eam Apul. p. 255. deam *multinominem* vocat. *Leisn.*

Cf. §. 3. m. et 1, 10, 11., iterum ſequente Bg. e P. ad pron. αὐτ. aſperum, ut et Lat. in v. μ., ap. Stp. Th. aliunde, etiam hac notione phyſica, cf. Xen. Cyr. Z. abſolute, ſed cum praepp. ap. Luc. 1, 259. l. 3. et Geop. Ind., ſed improprie cum praep. Ael. V. h. 9, 4. e. Diod. S. 2, 408. l. 93. Heſ. 2, 581. i. in N. tantum e N. T., cf. Lexx., pro aliorum pr. εἰς et ἐπὶ adhibente Noſtro hic eodem ſenſu particulam ὡς cum acc. perſ., quam notionem per gloſſam innuere voluit auctor Ms. Vi. in ſuo εἰς, cum eandem particulam adiuvare ſoleant ellipſi alicuius praep., iſtius ipſius εἰς ſ. ſyn. ἐς, it. ἐπὶ et πρὸς, quae et diſerte adſunt interdum ſimul, etiam cum acc. rei ac locorum, cf. Indd. Xen. Mor. et Z., Herodt. Dem. Thuc. ad textum et N., Ariſt. Kuſt. Ael. V. h. Luc. Fiſch. Aeſch. Find. Iſ. Ev. cum Stp. Th. 4, 809. F. ſq. 815. B. m. L. Ern. Nr. 7. Heſ. 2, 1597. i. ὡς, — πρὸς, ſine N., Greg. de dial. §. 33. p. 32. Thom. M. p. 933. m. ὡς, — ἀντὶ τῆς εἰς προθέσεως, Bud. C. 1543, 39. Dev. p. 363. e. Vig. p. 549. e. Nr. 16. L. Boſ. Ell. p. 534. m. Hoog. Op. p. 1206. e. Miſc. O. A. V. 4. p. 208. V. 5. T. 3. p. 56. et Nov. T. 3. p. 10. e. Krb. Decr. R. p. l. p. 277. 394. m. Hdb. ad Xen. p. 100., ad Thuc. p. 329. N. 5. 352. N. 69., ad Herodt. p. 169. N. 86. Ern. ad Xen. Mem. S. 2, 7, 2. N. b. Bg. ad Alc. 1, 28. i. p. 114. e. Valck. ad Eur. Phoen. v. 1409. Beck. ad Eur. Hipp. p. 16. Klotz. ad Tyrt. p. 81. m. et Harl. Chr. Poët. p. 146. v. 7., mire ſentiente Schw. in L. N. T., ſed Sch. „uſurpatur et pro praep." ſed nulla nominata Gr., et ſubiectis modo Latt. Bg. e P., cf. per loca quaedam inſignia, et ubi cum praep. alia componitur, Luc. 2, 789. l. 23. ἐς Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας, in *Tartarum* ad *Gigantes*, it. 3, 606. l. 83.

πέμψαντες) De hac Peſſinuntia dea Romam advecta, praeter laudatos, cf. Arnob. VIII. Witſ. Aegypt. p. 117. *Leisn.* Romani, conſulto oraculo, M. Valerium Laevinum, conſularem, M. Caecilium Metellum, praetorium, Ser. Sulpitium Galbam, aedilitium, C. Tremelium Flaccum et M. Valerium Falconem, quaeſtorios, Pergamum ad regem Attalum mittebant, qui ab eo ſimulacrum deae peterent, teſte eodem Liv. l. l. c. 11. Attali reges enim magno ſumtu templum huius deae exſtruxerant atque exornaverant, ut Strabo l. l. notat: *κατεσκεύασαν δ' ὑπὸ τῶν Ἀτταλικῶν βασιλέων ἱεροπρεπῶς τὸ τέμενος, ναῷ τε καὶ στοαῖς λευκολίθοις· ἐπιφανὲς δ' ἐποίησαν Ῥωμαῖοι τὸ ἱερὸν, ἀφίδρυμα ἐνθένδε τῆς θεοῦ μεταπεμψάμενοι, κατὰ τοὺς τῆς Σιβύλλης χρησμούς. Stroth.*

De Liv. cf. Exc., ut alibi de Bg. in δὲ per δὴ, quod neſcio, unde ed. Lugd. hauſerit; plane nihil hic dante P., e quo Bg. formulam εἰς Φρ. e nomine gentis mutat in terrae, v. 1, 3, 1., ſervante Vern. vet. rationem Gr., quae et Lat. procedit, Latt. Inttp. ducentibus ſuam fortaſſis e Liv. *legatos* — *Peſſinuntem in Phrygiam deduxit*, ſed Stp. Th

τὸ ἄγαλμα ᾔτουν. ἔτυχον δὲ ῥᾳδίως [d], συγγένειαν προβαλ-

lacrum petebant. Facile autem compotes facti ſunt, conſan-

d) Sine Iota ῥαδ. in A. cum B. 1., v. N.

tenente tantum 3, 196. E. i. in v. „εἰς Πέρσας ἔπεμπε, *in* Perſiam *mandavit*“ quo Noſtri pleno in v. πεμπ. cum ſubſt. πρ. non uſi ſunt ad L. Boſ. Ell. p. 290. e., cf. 1, 9, 19. e., ut 1, 5, 1. e. de Ms. ἐς pro εἰς, hic ut forte lenius viſum ſit Gloſſatori, quam εἰς, ob pr. finitionem eandem; variante Noſtro pro §. pr. e. ὡς, cf. ad v. ᾐτ. Spanh. Ariſt. Ran. v. 490. Abr. ad Aeſch. 1, 246. e. L. N. T. Ind. R. Or. V. 4. Fiſch. Pal. Xen. Cyr. Z. Hſ. Fab. Aeſ. cum Stp. Th. aliunde, ubi cum acc. perſ. ſimul, ut hic pron. αὐτοὺς e pr. φρ. ſuppleas.

ἔτυχον) Tradita eſt Idaea Mater Romanis per Attalum regem Aſiae, Flor. ep. 29. et Liv. 29, 11. De illa autem conſanguinitate Ovid. Faſt. 4, 272. Ad quem locum Neapolis coniicit, ob hanc conſanguinitatem ultimum Attalum, cognomento Philometora, nullo relicto ex ſuis ſuperſtite, heredes nominaſſe Romanos. Strabo XIII. p. 429. l. 50. *Leisn.* Non tam huius cauſa, ſed potius ab Attalo, propter coeptam iam cum eo Romanorum amicitiam, ad commune adverſus Philippum bellum, conſecuti ſunt. *Stroth.* Potius mediante Attalo conſecuti ſunt, in Chr. *Idem.* Immo vero οὖν ſ. δὴ pro δὲ leg. *Reisk.*

De re, utrumque copulem iterum, cum utrumque auctores habeant: ſed δὲ ſalvum eſt et ex indole antiqua in ſcribendo, ubi omnes enunciationes aut plures deinceps per δὲ copulantur; quod ſecus in recentioribus linguis ſcriptoribusque; unde et P. aliorſum cogitavit; ſeveritatem tenente Bg. in hac quidem parte, non item in ordine, nec in v. τυγχ., quod privum per phraſin, eamque paſſ. formae, reddit forſan e Liv., pro ſeveriori illo ap. Stroth. *conſecuti ſunt*, ſ. *obtinuerunt*, ſ. *impetrarunt*, ubi deſideres pron. αὐτοῦ, e pr. ſubſt. ἀγ., manente Bg. e P. in ſevero ad ῥᾳδ., ubi Sch. *ſtatim*, ad ſenſum et e conſequente, dum ſine multis precibus, ſine excuſatione et vario praetextu ad negandum recuſandumque rem nacti ſunt, ſed idem Sch. ſine Iota, ut in V. L., quae deinde redit, tacente Stp. Th. in hanc partem, etiam de Lat. Bg. ad ſubſt. συγγ. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ſed notionem ſaltem tenente 1, 698. i. in v. πρ. „eadem metaph., qua Lat. *obtendo* et *praetendo*, pro praetexo“ e Bud. C. 631, 44., qui l. 49. rectionem cum acc. rei refert ad notionem aliam pro *prae* me *fero*, quae tamen conveniat ad ſenſum, cf. 1, 9, 13. e., ut nec differt illa l. 14. pro *cito* ſ. *allego*, cf. Stp. l. l. 697. D. e Dem. 258, 23. ſine Ind., ubi tamen habere poteſt aliam ſententiam, ut in Ind. Xen. Cyr. Z., cf. Vs. ed. Harl. pro Cor. p. 242. i. D'Orv. Ch. p. 602. i., Ind. Sb. (qui hinc cum Bg., deſerto P.,) R. Or. V. 4. cum V. 3. p. 397. e. 601. e. et V. 1. An. ad Caſ. Dion. p. 12. m. l. 47. Suid. 3, 176. i., cuius προτεινομένους, a Rs. ap. Dem. 341, 15. ſervatum, videtur gloſſa ex 1456, 17., L. Ern. „in med. — 2) proiicio, (mihi ſ. in uſum meum,) clypeum ſcil. — tegendi corporis cauſa; unde — 5) praetendo, obtendo, praetexo — 9) commemoro, in ore ſemper habeo“ ſ. ſimpl in ore fero, i. prae me fero, profiteor, profero, etiam ſcripto, ut noſtra *vorſchützen* ſ. *vorwenden*, pro *vorgeben* ſ. *vorbringen*, cf. Herodt. 301, 76. Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. et Cyr. cum Bach., R. Or. V. 7. Iſ. 8. And. et Din. it. Dem., ſed ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. in act.

λόμενοι, καὶ τὴν ἀπ' Αἰνείου [e] τοῦ Φρυγὸς εἰς αὐτοὺς διαδοχὴν καταλέγοντες. κομισθὲν 10.

guinitatem praetendentes, et inde ab Aenea Phryge ſucceſſionem in ipſos recenſentes.

e) Αἰνίου B. 2. Ox. cum Par. 2. mendoſe.

„pro obtendo et praetexo, — etiam ad veram cauſam ſignificandam, (ut h. l. forte etiam,) *facti* ignorationem *praetendere*, i. allegare, proferre" ſed in *obtendo* etiam cum Gr. n. med., quo de tantum obiter in Libb. de V. med. 1, 44. i.

τὴν ἀπ') Sch. „ἀπὸ cum gen. notat — generis ortum ab aliquo, — Αἰν. — viri *Phrygii*, — κ. dictitantes *ſucceſſionem*" cui ſubſt. dat Noſter duplicem praep., ubi et deſit particip. οὖσαν et gen. τοῦ γένους, alibi diſerte adiunctus, 1, 2, 3. m. 2, 3, 9. m., ubi ſimiliter affinitas illa cum Aenea de uno, ut hic de toto populo; verſante Bg. ſevere, praeter ordinem mutatum in εἰς αὐτ., (ubi aeque, ac §. pr. e., procedebat Lat. pron. perſ. reciprocum,) et praeter additum *inde*, quod, cum pr. *a* ſimul poſitum, quid ſit, non explicant G. Th. v. e. et Hor. Turſ. p. 423. m., niſi quod dicit „*inde* ad tempus referri" et Gs. praemittit locis quibusdam „*inde*, pro deinde" neſcio, an pro *deinceps*, in continuatione, ſerie et ordine; ut Niz. ſine explic. tantum affert *deinceps* inde *multi*, ubi ſit pro ab eo, ſive tempore, ſive homine; nihil etiam profuturis huc Indd. Ern. Liv. et Amm. M., ubi et „*inde* temporibus *priſcis*" ubi pro ſimpl. pr. *a*, refutatque ſententiam Hor. T., cum diſerte adſit nomen *temporum*, de quibus non ſolis dici, monſtraverit vel hic Bg. cum perſ.; ut ſtatuerim, *inde*, ſi ſolum ſtet, ſine praep., et cum abl. aliquo ſubſt., valere i. q. praep. *a* ſ. *ab*, ſin cum iisdem praepp., eſſe noſtrum *von — her*, it. *von — an*, de re et perſ. ſolenne, it. *von — auf* de re tantum valens; quod et procedit, ſi in illis locis, ubi ſolum ſtat, ellipſin ſumas iſtarum praepp., cf. 1, 7, 5. m. ad ἀνωθ., tenente Stp. Th. ad v. κατ. in med. tantum Lat. Bg., per quod variatur pro καταριθμεῖν 1, 6, 3. m.; unde fortaſſis ap. Heſ. 2, 173. m. καταλέξας, — καταῤῥυθμήσας, legas καταριθμήσας, cf. Suid. 2, 257. e. Ael. V. h. 12, 31. i. R. Or. V. 6. et Bud. C. p. 926., hic ut ſit, generis ſui ſeriem ab Aenea inde enarrare, ac demonſtrare, ſe ab Aenea ortos eſſe, idque per ſeriem longam et generationes ſingulas; quale quid propoſitum fuit et Livio 1, 1—3., ſed ut h. l. omne pondus fuerit in nomine τοῦ Φρ., quod et Lat. praedicant, v. c. Prop. 4, 1, 2. Phrygem *Aeneam*, cf. G. Th. v. *Aen.*, ubi et cum Sch. ſyn. *Phrygius* e Virg. Aen. „12, 579." ubi nihil, nec in Ind. Heyn., ſed tantum ib. v. 75. Phrygio *tyranno*, et v. 99. ſemiviri *Phrygis* cum V. L. *Phrygii*, quae ſunt eadem cum iſtis *Aeneas* Troianus, *Troïus* et *Tros*, cf. G. Th. l. l. et Heyn. Ind. it. v. 723. et 166. Aeneas, *Romanae* ſtirpis *origo*, cf. Exc. ad Ovid. v. 250.

κομισθὲν) Quinque Romanorum naves quinqueremes aderant. *Stroth.* cf. Liv. 29, 11. i., ſed in una tamen harum modo deportatum illud ſimulacrum, cf. Liv. 1, 14. m., cuius verbis Lat. *deportari* et *adporta i* 29, 11. m., ut viciniorıbus, etiam hic locus erat, quanquam compoſ., ſed et ſimpl. *portari*, cf. 1, 9, 17. m., pro Bg., partim e P., qui ſuum e Liv. l. l. duxerit, *quum Romam* deam *devexiſſent*, praeeunte Stp. Th. 2, 319. F. i. aliunde „κ. porto, fero, veho" quod poſtr. ſane huic loco

δὲ ἐπὶ νεὼς τὸ ἄγαλμα, καὶ γενόμενον ἐν ταῖς τοῦ Θύμβριδος ἐκβολαῖς[f], (ταύταις γὰρ

Vectum autem navi ſimulacrum et delatum ad oſtia Tiberis: (his enim vice por-

f) In Ms. Ba. ſigna ( ) deſunt, ubi modo commata ſtant. *Mart.* Parentheſis ſigna, hic iterum neceſſaria, ob γὰρ et rectionem verborum aliam, abſunt modo in A. cum B. 1., ut poſt Ῥωμ. comma eſt modo in A.

aptum, cum proprie de navi dicatur, cf. G. Th., etiam cum praep. ib. in ſubſt. 403, 96. *num* in *iis* navibus *Diagoram* vehi *crederent*; e P. omittente Bg. praep., ſed Sch. etiam hunc locum ſubiiciente notioni „*in*, ſuper loco" cf. 1, 8, 8. m. et de praep. ἐ. cum gen., pro dat., in quiete, Stp. Th. Ind. Dem. cum Xen. Z. Pol. ac Cyr., ſed de gen. νεὼς Attico, ut putatur, Stp. 2, 997. e. ſine Ind. Thuc. et Dem. ex 894, 11. 27. etc. Greg. de dial. §. 24. p. 27. Moer. p. 265. Suid. 2, 611. m. Heſ. 2, 674. i.

γενομεν. λ.) Ab Herodi. et Θύμβρις dr., ut h. l., et Θύβρις 5, 8, 19. Straboni eſt Τίβερις V. p. 160. In Rutil. v. 180. *Tybris* editur. *Leisn.*

Etiam Sch. ſimul „Θύβρις ſ. Θύμβρις, *Tyberis*" quo de nomine alibi magis neceſſario; notante Leisn. ad ἐκβ. in m. Ox. „A. de mundo p. 45." ubi Sb. Ind. hinc reddit cum Bg., ſed Stp. Th. 1, 677. F. m. ſine numeris „P. ap. Herodi. interpr. *fauces*" quod fit h. l. et 4, 9, 17., ſed 6, 5, 3. e. *egreſſus*, cf. Bud. C. 600, e. Ind. Thuc. cum Ern. Polb. Heſ. 1, 1128. N. 24., et ap. G. Th. cum Gr. n. „Virg. Tiberina *oſtia*" quae eſt formula per adi. noſtrae ſynonymica; ducente Bg. partim e P. Lat. ad v. γεν., ut ſit pro venire, cf. §. 3. i. et 1, 9, 23. i., quocum variatur in praep. ἐν, pro εἰς, cf. Stp. Th. 1, 826. D. e. E. m., cuius locus primus patitur tamen vulgarem notionem, et hic non incommodam, *cum* eſſet *in* ſ. *adeſſet*, qui deinde tacet in pr. ἐν cum verbis, motum ad locum habentibus, qua de v. Suid. 1, 735. m. 758. e. 733. i. Heſ. 1, 1209. N. 9. 1266. N. 26., ad Thuc. p. 454. N. 54. cum Abr. Dil. p. 416. m. Per. ad Ael. V. h. 4, 18. i. Ern. ad Xen. Mem. S. 3, 2, 3. e. Vig. p. 587. e. Krb. L. N. T. v. ἐρχ. p. 259. Nr. 5. et v. ἐν p. 220. e. Nr. 2. p. ſq. i. Nr. 4. Ind. Ael. V. h. v. εἰς e. it. v. ἐν m. ex 1, 16. e. p. 26. i. et in hac quoque Luc. i. Xen. Z. Pol. i. cum Cyr. e. Nr. 5.

ταύταις) Severior Sch. in v. „ἐχρ. utebantur *faucibus* pro *portubus*" ſervata praepoſitione, quam Bg. e P. mutat in abl. ſubſt. ſyn., ap. G. Th. modo „loco, tanquam" (cf. Hor. A. P. v. 304.) qui nec tenet quid in v. *uti* et *pro*, ut Stp. Th. novit formulam totam modo in v. θυμίαμα 1, 1626. C. m. e Dioſc., ſed v. χρ. 4, 588. G. tantum cum ſyn. ὡς, cf. Ind. Xen. Z. Cyr., quibus par aliorum formula in v. χρ. cum pr. εἰς, (et noſtratibus nota,) it. cum dat. ſ. abl. nudo, cf. 1, 8, 1. e., e quibus Lat. uſurpant has, Sall. Iug. 31, 23. ſociis *veſtris* veluti *hoſtibus*, hoſtibus *pro* ſociis *utuntur*, coniunctis ſimul duabus, e praep. et particula *veluti*, Gr. ὡς, cf. Cort. e Ter. Andr. Pr. v. 14., ubi Weſth. e Cic. Off. 3, 14. *licere* uti *Canio* —, ut *ſuis*, quod eſt ſeverum illud Gr. ὡς, cf. ad Sall. Iug. 61, 3. eorum *perſidia* pro *armis* uti *parat*, Cort. „pro *armis* eſt loco armorum" ſed ap. Thuc. 469, 52. ἀντὶ λιμένος κλειστοῦ, *portus* concluſi *loco*, et in rem Cell. Not. o. a. T. 1. p. 504. m. ſ. 4. „*Tiberis* — gemino *oſtio* infra urbem Tyrrheno mari infunditur, (p. 634. m. ſ. 359. ſq.) *ad*

ἀντὶ λιμένων ἐχρῶντο Ῥωμαῖοι,) tuum utebantur Romani) ſtitit
ἔστησε g θεία δυνάμει τὸ σκά- divina virtute lembus. Diu

g) Ms. Ba. ἔστη δὲ θεία λ., ſed in ed. Ing. θείᾳ λ. v. N.

oſtia *deſcendimus* Tiberina, *quae* gemina *ſunt*. — Diviſum — flumen dextro alveo *portum* Romanum perfluit, ſiniſtro Oſtiam — praeterlabitur. — Portu hoc priſcos Romanos uſos eſſe, ſed natura facto, non eſt, quod dubitemus etc.“ qui non reſpicit huc, nec poſtea profert aliquid in ſententiam Burm. ad Ovid. v. 291. (cf. Exc.), quaſi eo tempore unum modo Tiberis fuerit oſtium, contra quam et hic Noſtri locus ſit, niſi quis plur. ἐκβ. et λιμ. pro ſing. ſumat.

ἔστησε) P. interpretatur, (confeſtim *divina* quadam *vi* navigium *ſubſtitit*,) quaſi legerit ἔστη. Sed tum praecedere deberet κομισθέντος δὲ τοῦ ἀγάλματος et γενομένου λ. *Steph.* De navis miraculo iſto meminit et Val. Max. l. 5. c. 4. et Aur. Vict. in V. Ill. c. 46. *Sylb.* Nihil de hac re commemorat Livius. *Streth.*

De re quidem ap. Val. M. potius eſt ſ. 6. Veſtalis aliud factum, et 8, 15, 3. modo de Scip. Naſica, ſed ap. Liv. 29, 14. e. obſcure tamen aliquid, *Claudiae* Quintae *inſigne* eſt *nomen*, rel., cf. Exc., ſed clare ap. Ovid. Sil. et Vict., cf. ib., e quorum narratione navis haeſerit in limo, ſed ſoluta ſit a Claudia, quo facto demum Scipio cum nave venerit, qua deam acciperet; qua ratione nec Livius repugnet; quanquam nec Silii modus diſplicet, ut, poſtquam deam accepiſſet Scipio nave, haeſerit deinde navis. Sed alterum de lectione haud paulo gravius; ubi primo Bg. ſequitur P. aperte, cum nominativus *lembus*, (G. Th. „λέμβος, navicula brevis et velociſſima“) faciat, ut v. *ſtitit* ſit i. q. conſtitit, ſtetit, non amplius cucurrit et motus eſt; cf. G. Th. v. *ſiſto* 462, 78. ſqq. „ſiſtunt *amnes*, i. ſtant ſ. ſiſtuntur, non praefluunt. Pompon. Sab. exponit *ſiſtunt*, ſubaud. ſuos curſus“ ſ. potius pron. *ſe*; unde fit paſſ. *ſiſtuntur*; quia act. cum pron. recipr. mutari poteſt in paſſ.; & qua Vs. ſane requiruntur in prioribus genitivi conſeq., ut Stp. vidit, immemor tamen tum, dari etiam nominativos abſolutos, pro iſtis gen. conſeq. valentes, quo de genere enallages ſ. antiptoſis tetigimus 1, 8, 2. i. ad ἐπιστήσας particip. ſolum, quod hic fuerit cum ſubſt. ſimul, quo de utroque v. Kuſt. ad Suid. 2, 29. N. 5. et ad Ariſt. Plut. v. 277. Per. ad Ael. V. h. 2, 11. i. 10, 18. p. 672. N. 3. cum Ind. v. *nominat.*, Abr. ad Aeſch. 1, 170. e., ad Luc. 3, 420. b. ſq. 611. N. 35. Valck. ad Eur. Phoen. v. 292., ad Xen. Ern. Mem. S. 1, 3, 2. 2, 2, 5. cum Bach. Oec. 17, 2. e. et Symp. 8, 34. Koen. ad Greg. p. 33. N. 60. Hoog. ad Vig. p. 339. N. 15. Fiſch. ad Well. p. 316. e. Ind. Z. Xen. Cyr. et Bach. v. *nominat.* Verum huic interpretationi videtur adverſari obſervatio illa in L. Ern. et N. T. Krb., cum v. ἵστημι neutralem habet ſignificationem, pro ſtare ac ſubſiſtere, tantum in perf., plusq. et aor. 2., ſed activam, pro ſtatuere, locare, ſiſtere, modo in rel. temporibus, praeſ., impf., fut. et aor. 1., qui cum h. l. extet in vulg., efficit, ut κομισθ. τὸ ἀγ. ſumatur pro nominativo legitimo et τὸ σκαφ. pro acc., ad hunc ſenſum, *ſimulacrum*, *in navi vectum*, ſtitit *navem*, i. cohibuit, ut Sch. „aor. 1. ſubſtitit *navis*, P., qui, ut Stp. putat, legit ἔστη. Rectius, ex uſu huius temporis, *ſtitit navim*, quem ſenſum etiam contextus ſuadet“ tacente Stp. in v. ἵστ. tum hinc, tum de temporum iſtius v. notione iuſta, qui tamen et ipſe in m. P. ſtatuit

φος. ἐπὶ πολὺ [h] δὲ πανδη- 11. autem univerſis Roma-

h) ἐπιπολὺ ſic una voce hic in edd. omnibus, etiam Chr. Stroth., it. Mss., cum taceant Excp.. ſecus ac §. 5. i., v. N.

aor. 1. vim act. „*divina* quadam *vi* fecit, *ut* ſubſiſteret *navigium*“ forte reſpiciens ſua in Th. 1, 1732. C. e. „ἵστημι, *ſiſto* — in altera ſignif., qua dr. *aliquis* ſiſtere *curſum* (rei ſ. perſ.) unde et inhibeo ſ. reprimo redditur.“ Cumque (tacente Sb. Ind. ubique) nec mihi aliunde quid de aor. 1. notione neutrali conſtet, idem vero tempus e vulgari ſignificatione commodam edat ſententiam, in primis, ad dat. ſ. abl. modi θ. δυν. aſſumto aliquo pron. poſſeſſ., v. c. θείᾳ ἑαυτοῦ δυν., *divina* vi *ſua*: nondum equidem lectionem vulg. dimiſerim, de lect. Ms. haec *habens*. Primo ibi vox vulgata comparet diviſa in duas; quae res, ut et contraria, cum duae voces coaluere in unam, ſaepe accidit, *quia in* Codd. omnia una ſcribebantur ſerie, ac deinde, quae *ſeparanda* eſſent, pendebat a librariorum opera, et vel ſtultitia, vel prudentia, quae interdum non ſufficiebat, ubi litterarum quaedam ſimilitudo poſſet decipere; ut h. l. pro ἔστησε facile ἔστη δὲ ortum ſit; cuius novitatis ſenſus facilis eſt, quoad verbum, cum aor. 2. ἔστη habeat vim illam neutralem, pro ſtetit, conſtitit, non ulterius proceſſit, haeſit loco ac cohibitus eſt lembus; quae eſt adeo ipſa lectio Bg. et P., cuius inſuper adv. *confeſtim* aliquis videat in Ms. δὲ, ſi ille interpres pro eo habuerit in ſuo δὴ, ſaepe cum δὲ confuſum, quod 1, 7, 1. i. reddit per ſyn. *repente*, forte δὴ pro adv. temporis ſumens *iam*, quod G. Th. diſerte explicat „ſtatim, mox, confeſtim.“ Utque *ibi*, ſic h. l. δὴ fuerit in apodoſi aliqua poſt particip., ac fecerit, ut pr. κομισθ. τὸ ἀγ. accipiamus pro gen. conſeq., quales ibi diſerte in τῆς δὲ ἐξ. διαγγ. E quo ἔστη δὴ fluxiſſe ἔστη δὲ Ms. potuit, ſive per lapſum, ſive ſic, quod eſſent alicui librario moleſtae ſyllabae tot eiusdem ſoni ἔστη δὴ θείᾳ δυν., quanquam et contra δὴ potuit oriri e δὲ, cum, ſicut δὴ in apodoſi et poſt parentheſin valet Lat. *igitur*, ſ. *tum vero* ſ. *tum*, ut Lat. *iam*, cf. 1, 7, 1. i., ita et δὲ, ut Lat. *vero*, pro iisdem accipi queat, cf. Bud. C. 1300, 37. Stp. Th. 1, 913. D. m. Abr. Dil. Th. p. 780. m. Koen. ad Gr. p. 33. N. 58. e. Dev. p. 100. m. Vig. p. 527. Nr. 25. Ern. ad Hom. Ἰλ. ή, 148., quantumvis renitente Hoog. in Op. p. 253. m. ſqq., ut de Lat. *vero* Hor. Turſ. p. 454. i. e Ter., ubi N. tacent, aliorſum inclinante G. Th. cum Cort. ad Sall. Cat., v. Ind., at de Lat. *ig.* et *itaque* Ind. Corn. N. Cort. Sall. Cl. Cic. et Hor. Turſ. p. 383. Nr. 4. E quibus patet, opinor, cum ambigua res ſit Ms. Ba. et P., ſed Mss. rel. maneant in lectione vulg., Critico nihil hic licere, niſi ut novam in Nota ſubiiciat. Politianum quidem adiuverint, ſed et deceperint, praeter Vict., (v. ad §. ſq.) etiam poëtae in Exc., Ovid. v. 300. 303. it. Sil. v. 24. nominatim *ſubſtitit*; tenente recte Stp. Th. in σκ. „generalius navigium, (ut P.) navis“ cum Noſter ponat pro eo §. i. νεὼς, §. ſq. i. τὴν ναῦν, it. deinde ἡ ναῦς, §. 12. e. τῆς νεὼς, mox τὸ σκ. iterum, ſed §. 13. ἡ ναῦς rurſus, ut Lat. ſcriptores cum Liv. *navem* uſurpant hic, cf. ad Stp. in ſyn. σκάφη Suid. 3, 326. m. Heſ. 2, 1204. m. 1403. m. Phil. in Flacc. p. 759. C. m. σκάφους cum P., ſed D. m. ἡ ναῦς.

ἐπὶ πολὺ) Sch. in praep. poſt diviſum ἐ. π. „pro quo et una voce utitur 1, 11, 11. et 3, 15, 3.“ quaſi vero Herodiano debeatur haec ſcriptura, nec potius librariis, cf. §. 5. Stp. Th. 3, 482. C. ſqq. et Praef. ad

μεὶ τῶν Ῥωμαίων τὴν ναῦν ἐφ-ελκόντων, ἀντεχούσης τῆς

nis navem trahentibus, retinente limo, non prius na-

Thuc. ad 328, 83. „veterior ſcriptura, opinor, ἐπὶ π.“ ſed de noſtro more 1, 1, 1. e. ad οὐχ ἧκ.

πανδημεὶ) Reſponſum erat ab Apolline, ut, qui vir optimus in civitate eſſet, deam acciperet. P. Corn. Scipio, Cn. filius, optimus iudicatur. Is, ut Liv. ait l. l. c. 14. *cum omnibus matronis Oſtiam obviam ire deae iuſſus, eamque de nave accipere*, rel. *Stroth.*

Huc maxime pertinent, praeter Gr. Diod. S., in Exc. data, etiam eiusdem Liv. l. l. paulo poſt, *omni effuſa* civitate *obviam*, et deinde *populus frequens*, et Ovid. v. 293. Exc. poëticum, *omnis* eques *mixtaque* gravis *cum* plebe *ſenatus*; verſante Bg. aliter hic, quam 1, 7, 4., ut adv. πανδ. in adi. mutet, ad ſeq. caſum nominis accommodatum, expreſſo tantum adi. πᾶς, ſed neglecto ſubſt. δῆμος, cf. Xen. Hell. Mor. et Stp. Th. 1, 972. C. i., tum Sch. in „ἐφ. attrahentibus *navim* ad eam promovendam“ quo compoſ. Lat. redditur etiam ap. Poll. 1, 124. e. Bud. C. 434, 27. Stp. Th. 1, 1194. D. aliunde, Ael. V. h. 1, 7. m. p. 12., ubi Ind. cum Bg. e P., (ſed omiſſo adv., libere addito,) ut Heſ. 1, 1543. m. ἐφέλκυσον, ἕλκυσον, ſine N., ap. G. Th. in Sch. cum Gr. n. „ad ſe trahere“ h. l. verſus ſe e limo; quale adiunctum diſerte habet in Geop. med. ἐφελκόμενον εἰς ἑαυτὸ, in *ſe* ipſam *attrahens*.

ἀντεχουσ.) retinente *limo*. Eandem cauſam, cur navis ſtaret immota, Ovid. Faſt. 4, 299. profert. (v. Exc.) Aur. Vict. de V. Ill. c. 46. (ſ. 50. v. ib.) *repente*, inquit, *in* alto *ſtetit*. Quae vox in *alto* nempe augere Schotto miraculum videtur. *In alto* eſt enim in profundo ſalis loco. Suet. Tib. 2. et *vado* Tiberino *extraxit*. Sed Schottus ait: quid mirum, ſi in vado ſteterit. Liv. 29, 14. in *oſtio* amnis *Tiberini* id accidiſſe tradit, ut Herodianus, ubi vadum fuiſſe quis credat? Adde, adverſo flumine id accidiſſe. Neapolis ad Ovid. l. l. ait, hiſtoricos id defectui oſtii Tiberini tribuere. Sed in his videtur auctor noſter eſſe. Is igitur Schottum nihil adiuvat. Sed ad Schotti criſin infirmandam nihil aptius loco Strabon. ex l. 5. p. m. 160. Ὤστια, πόλις ἀλίμενος, διὰ τὴν πρόσχωσιν, ἣν ὁ Τίβερις παρασκευάζει, πληρούμενος ἐκ πολλῶν ποταμῶν. παρακινδύνως μὲν οὖν ὁρμίζονται μετέωρα ἐν τῷ σάλῳ τὰ ναυκλήρια, etc. *Oſtia, urbs importuoſa ob aggeſtionem limi, quae fit a Tiberi, multis impleto amnibus. Itaque non ſine periculo naves ſublimes in aqua fluctuant*, ad quem locum v. tamen Caſ. p. 91. Burm. ad Rutil. 181. *Ovidius*, inquit, de oſtiis, quae ſubierat navis, Cybelen advehens, egerat v. 291. Nunc vero ſubierat iam adverſas Thybridis aquas, et ad vadum limoſum pervenerat, quo navem ſtantem et haerentem protraxerant. Et tunc demum Claudia expedit navem, et trahit usque ad fluxum, qui non poteſt *oſtia* dici. Nam longius iam adverſo flumine *proceſſerat*. Haec obſervatio oppoſita eſt Caſtalioni. Vide igitur et lege. Sil. 14, 24. *Leisn.*

Suet. et Rutil. loca v. in Exc. Res ipſa vix videtur ſatis dirimi poſſe, et Aur. Victor erraſſe, remque auxiſſe ſupra fidem. Sch. „reſiſtente *limo*“ quod membrum omiſit P., ubi ad v. ἀντ. expleas caſum pron. αὐτὴν, e pr. τὴν ναῦν, ap. G. Th. in ſubſt. Bg. noſtrum Gr. ἰλ., quo de cf. Ind. Luc. et Xen. Bach. cum Suid. 2, 115. e. 1, 442. m., non coll. ad Heſ. 2, 43. m.

ἀνέδραμε) Ms. ſimpl. pro compoſ., ut alias, librario debetur vel per

ἰλύος, οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε [i], πρὶν ἢ τὴν ἱέρειαν ἐνεχθῆναι [k] τῆς θεοῦ, ἥτις [l]

vigium ſubvectum eſt, quam ſacerdos deae adduceretur, quae Veſtalis erat. Hanc

i) Ms. Ba. ἡ ναῦς ἔδραμε λ. v. N. k) Ms. Ba. ἀναχθ. v. N. l) Sic una hic voce per edd. omnes, ſecus ac §. 2. m.

omiſſas primas litteras, ob pr. ſimiles, vel per gloſſam; reddente Sch. „recurrit, *rediit*, ἡ v. navis *permota eſt*“ in poſtr. fere cum P., quem et Bg. deſerit, niſi quod paſſ. ſervat, ap. G. Th. „ſurſum vehere ſ. advehere, (ſ. ſimpl. vehere,) — *levibus* biremibus *flumine* adverſo *ſubvectum*, — ſubvehere *naves* amne *contrario*“ tenente Stp. Th. modo notionem pro „*recurrere*, i. retrorſum currere“ quae hic ſufficit, ſi ſenſus eſt, e limo navis retracta eſt, atque adeo inter retrahendum retro ivit, cf. §. ſq. e.

πρὶν ἢ τὴν ἱερ.) Haec virgo Claudia vocatur Ovid. Ponto 1, 2, 143. Suet. Tib. 2. Plin. 7, 35., ad quem locum Harduinus ait, hanc feminam Valeriam vocari Diodoro in Excpt. p. 382. Veſtalem fuiſſe, dicunt etiam Aur. Vict. de V. Ill. c. 46. Sidon. Apoll. Carm. 24, 41. et alii, quos Savaro ibi laudat. Alii virginem ſimpliciter vocant, alii matronam, alii mulierculam, v. Drakb. ad Sil. 17, 33. ſq. *Leisn.*

Cf. Exc., ſed ut de nomine mulieris rem incertam putem manſuram, ut et illam V. L. in verbo, cum in Ms. ἀναχθ. alio compoſ., ut alibi, lapſus eſſe poſſit in litteris, vel gloſſema, vel et vera Noſtri lectio, proferente Stp. Th. 1, 67. G. i. v. ἀνάγειν tantum ex aliorum ſententia pro Lat. *adducere*, a Bg. hic diſerte poſito, ut a Sch. v. φερ. e. „*donec ea adduceretur*“ nec repetente hanc notionem L. Ern., cum tamen ſic reddatur non tantum in L. N. T. Fiſch. et Krb., ſed etiam in Ind. Xen. Cyr. Z. et ap. Abr. Dil. Th. p. 533., cf. alio ſenſu de nave Ind. Xen. Bach. Contra in vulg. ἐνεχθ., derivato, ut vulgo fit, a Stp. Th. 4, 872. F. e. a φέρεσθαι, per ἐνέγκω, nihil ib. p. 80. e. ſimile profertur, et p. ſq. E. notio v. φέρειν, pro compoſ. Lat. *afferre*, modo de re, nec de perſ., ut hic, ubi debeat ſane φέρεσθαι ad ſenſum eſſe i. q. Bg., ac pro apportari, v. c. in lectica, ſ. advehi, ut curru, cum Stp. ad m. P., ſ. univerſe arceſſi, iuberi venire, quo tendit P., ut φέρειν, pro Lat. *adducere* affertur in L. N. T. Fiſch. p. 1110. e. de perſ., etiam act. Lat. *afferre* ap. G. Th., cum et paſſ. extet in Ind. Liv. Ern. ex 2, 36. e., ubi T. Atinius, *in forum* ad *conſules* lectica *adfertur*, aegrotus, pro quo mox *delatus* in *curiam*; per quam analogiam lectio vulg. ſe tueatur adhuc, a Bg. fortaſſis expreſſa per affine Lat. ob perſpicuitatem et Lat. iſtius uſum frequentiorem; niſi et ipſe legit cum Ms. corrigens, quanquam ſine N. et ſigno futurae N. ſolenni. Ego quidem, ut vulg. v. ducere ſoleo ab illo ἐνέγκω, ſic non repugno, ſi quis ſumat thema ἐμφέρειν cum Ind. Xen. Cyr. Z., ubi ἐνεγκών in textu. Caeterum Sch. in „ἱερ. ſacerdos femina“ ſed Bg. ſimpliciter e P., non tenente Stp. Th. hoc ſubſt. cum accentu noſtro, ſed cum altero in penult., cf. ad Poll. 1, 14. N. 93. Thom. M. p. 470. Moer. p. 191. Herodian. Gr. p. 458. i. Thuc. p. 316. N. 16. Luc. 3, 298. N. 32. R. Or. V. 5. p. 252. Suid. 2, 98. e. Ind. Fiſch. Aeſch. et Pal. cum Luc. et Dem., ſed de πρότερον — πρὶν ἢ ad 1, 14, 9.

ἥτις τ.) Forte ἥτις καὶ τῆς Ἑ., *quae* eadem *Veſtae* quoque *ſacerdos* erat.

τῆς Ἑςίας ἦν [m]. ταύτην ἔδει 12. oportebat virginem ma-

m) Ms. Ba. ἑςίας ἦν ταύτης. ἣν ἔδει λ., Ms. Ve. τῆς Ἑςίας ἦν ταύτης. Ὃς ἔδει λ., ſed Ms. Vi. Ἑςίας ταύτης· ὃς ἔδει λ. v. N.

Reisk. Iam ad Chreſt. notavi, ſuſpecta mihi eſſe verba ἥτις τ. Ἑ. ἦν, quae ſcholium eſſe puto. Simile tamen huic loquendi generi illud eſt ap. Palaeph. c. 49. (§. 2.) ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ θεὸς, Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεόν. Liv. vero nihil de Veſtali, neque de nave, per eam attracta narrat, ſed modo dicit: *matronae primores* rel. *Stroth.* Suſpecta mihi videntur verba ἥτις — ἦν, ſicuti articulus τὴν ante ἱερ., qui vel abeſſe debebat, vel pro eo legi τινά. Forſan Herodianus matrem deum confundit cum Veſta, quod ſaepe factum eſt; et deinde aliquis, qui id animadverteret, addidit ἥτις — ἦν. Liv. certe nihil de Veſtali narrat, neque de navi, per hanc attracta, ſed *matronam* modo commemorat Claudiam Quintam, quae ſimulacrum illud e navi acceperit 29, 14. Quodammodo ſimilis huic noſtro locus Palaeph. adeſt c. 49. — in Chr. *Idem.*

Primo, cum haec verba ſint, praeter edd. non modo in Mss., tacentibus Excp., ſed etiam in P. „donec *Veſtalis* ſacerdos *adeſſet*:“ non videntur eiicienda, ſi commodam edant ſententiam, quae deinde e Rsk. coniectura, καὶ intrudentis, (quod P. non refert,) vix procedit, cum exiſtat, *adductam* eſſe *ſacerdotem* eius *deae*, puta Cybeles, *quae* ſacerdos *et* ſ. *ſimul* eſſet *Veſtae* ſacerdos; quae repugnant hiſtoriae et antiquitatibus, cum deae Cybeles, ut in Phrygia, ſic Romae non fuerint ſacerdotes, niſi Galli ac Phrygii, cf. libros ſuper antiqq. et diſerte Dion. H. S. T. 1. 91, 19. ſqq., ſicut Livii illa 29, 14. e., ab *ſacerdotibus* deam *accepit*, videntur eo pertinere, ut ſacerdotes Cybeles, Galli, e Phrygia ſimul cum dea profecti Romam, in manus veluti cum tradidiſſent eam Scipioni, Romae inde ab eo tempore manſerint atque ſuſtentati ſint: cum contra neque tum deae Cybeles ſacerdos femina Romae fuerit, quia primum eo deportata eſt atque adſcita, neque etiam poſtea Veſtalis memoretur, quae ſimul fuerit ſacerdos deae Cybeles; quanquam novi, Veſtalium fuiſſe aliquam curam in aſſervando Palladio et Ancilibus, quae pignora imperii coelo delapſa credebantur, ut Cybeles illud ſimulacrum ſupra quoque §. 8. m. ad μενεῖν a Leisn. pignoribus iſtis annumeratum. Cumque Veſtales diu iam ante Cybelen in urbe eſſent et curam haberent tutelamque arcanorum talium: forte propter id ipſum ad eam aliquam id muneris delatum eſt, ut arceſſita deam, in limo haerentem, ſolveret atque exciperet. Nam Veſtalem aliquam id feciſſe, cum alii dicunt, tum Noſtri haec verba clare demonſtrant, undecunque ille hanc ſuam duxerit ſententiam. Nempe τὴν ἱερ., ἥτ. τ. Ἑ. ἦν, Noſter per ambages dixit, pro brevi τὴν ἱέρειαν τῆς Ἑς., ut bis eſt alibi infra; cuius periphraſis ratio eſt haec, ut pro gen., qui eſt cum ſubſt., ſumatur pron. relativum et v. ſubſt., idque cum gen. conſtruitur, ducta illa e Lat., cum v. c. dixerit Cic. Tuſc. Qu. 1, 44. m. ſ. 105. corpus, *quod* fuerat *Hectoris*, pro corpus Hectoris; cui generi ſimile illud eſt, cum pro ſubſt. et adi. ponitur ſubſt. quidem etiam, ſed adi. annectitur verbo ſubſt. et pronomini relat., ſed eodem caſu; in quam rem v. aliquid in Ern. Rhet. §. 386. e., cum v. c., pro *amor ſummus*, dicas *amor*, qui *eſt* ſ. ſit *ſummus*; cf. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 10. i. ἱππικὸν δέ σοι, ὅ περ κράτιςον, λ. i. e. ἱππικόν σου

παρθενεύεσθαι [n]. *αἰτίαν δὲ* [o] nere, crimen autem ſtupri ſuſti-

n) Colon hic in Ox. cum Par. 2., ſed comma in rel., et tacite quoque in Mss., ut clare in Ms. Bg., v. N. o) Solae Ing. δὲ, ſed δὴ rel., etiam Mss. adeo, tacentibus Exep., v. N.

κράτιστον, unde fluxit hic P. „Veſtalis *ſacerdos*" qui, ordine inverſo, pro *ſacerdos Veſtalis*, mutavit genitivum ſubſt. ſ. nominis proprii in adi. affine, et adeo *ſacerdos Veſtae*, ſubſt. duo in regimine in adiectivum et ſubſt.; ſicut contra G. Th. v. *flamen* 682, 40. „*dialis*, — qui Dionis eſt" ſubſt. et adi. per periphraſin illam explicat. Sed P. per illam brevitatem ſuam oppreſſit ſimul gen. τῆς θεοῦ, quem Noſter a ſuo ſubſt. τὴν ἱερ. divulſit non modo propter vincturam orationis, ſed, pro libertate ſcribendi et ſua abundantia quadam, adiecit etiam, cum abeſſe commode poſſet; ut in addito articulo τὴν ad ἱερ. aeque non haerendum, ac in altero τῆς ad θεοῦ, cum in hoc genere nihil certi ſit; ſed in genitivo τῆς Ἑσ. proprie e pr. τὴν ἱερ. repeti debet ἱέρεια nominativus, ut Rsk. bene intellexit. At modus Bg., e Stp. ad m. P. ductus, liberior eſt, mutans ille quidem gen. ſubſt. ſ. nominis proprii etiam in adi. affine, ſed retinens idem pron. relat. et v. ſubſt., quanquam ab hac parte extrema vicinior; cf. de eius τὶς, poſt ἥ oppreſſo, §. 2. m., praeeunte Stp. Th. 2, 1503. D. i. „ἥ τις, quae" ſic diviſis vocibus, ſed inconſtanter, cum ib. antea et mox iterum copulet, cf. Bud. C. 77, 36., in quo non ſim ego ſeverior; quanquam hic ſoleo reddere τὶς per Lat. *quidem*, ſenſu reſtringendi, ut ἥ τις ſit i. q. alias ἥ γε ſ. ἥ περ ſ. Hom. ἥ τε. Neque opus fuerit, ad Bg. rationem corrigere ἥ τις Ἑστιάς ἦν, quaſi articulus τῆς e pr. τὶς ſimili repetitus ſit, cum e lectione vulg. idem ſenſus elici queat interpretandi praeſidio illo mitiori. In Palaeph. quidem loco nihil adiumenti video, cum ibi ſit tantum repetitio ſubſt. ἡ θεὸς — τὴν θεὸν, loco cuius poſtremi proprie poni debuit pron. αὐτὴν, quo de genere, etiam in libris ſacris obvio, cf. Markl. ad Max. Tyr. p. 672., ferente Sch. modo aliquid in „Ἑσ. Veſtae deae" ut Stp. Th. aliunde, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

ταύτην) Cod. Ve. inepte ἑστίας ἣν ταύτην. Ὅς ἔδει. *Strotb.* In Cod. Ve. eſt — inepte, niſi forte legendum ὡς. Nam haec particula mox ab eodem abeſt; in Chr. *Idem.*

Mss. res mihi ſic habere videtur, ut primo, cum proximum ὡς abeſſet, aliquis id in marg. poſuerit, quod deinde, vitiatum in ὃς, confuſis ω et ο, ut ſaepe, in textum venit, cum prius eſſet τῆς Ἑστίας ἦν ταύτης ἔδει λ., ſine diſtinctione, e ſerie Mss. vetuſta, ac confuſis ν et ς, ut alibi, in pron. ταύτης, quod cum ſenſu careret, aliquis pron. ἣν addidit, non curans, quid tum id ταύτης ſignificaret, quanquam fortaſſis videns, externa ſpecie ad pr. gen. Ἑστίας referri; niſi ταύτης ſumebat, pro ἐκείνης, ut Lat. *illius*, pro notae ac celebris; quod tamen hic nemo requirat, cum lectio vulg. per ſe ſit optima, et a P. quoque ſervata, conveniens cum Noſtri more, ubi principia enunciationum cum pron. demonſtrat. ponit, idque ſine δὴ ſ. οὖν illativa particula, quarum poſtremam aliquis quaeſiverit etiam in Mss. ἣν et ὃς, cuius tamen in P. nullum eſt veſtigium, qui libere orationem Noſtri iterum contraxit, ſed et addidit adv., retentum illud a Sch. in „π. *virginitatem* perpetuo *ſervare*" ſed a Bg. (quocum Sch. in v. „ἔδ. *op. hanc*," alio tantum ordine) ſevere ſpretum, cum nec per ſe in v. Gr. ineſſet, et alibi tale quid diſerte adiunctum reperiretur, cf. 5, 6, 3. e. *μέχρι τέλους τοῦ βίου παρθ.*, unde P. hauſerit, nihil

διαφθορᾶς εἶχεν P. ὡς μέλ- nebat. Tanquam ſubitura igi-

p) Ms. Ba. διαφθ. εἶχε. μέλλουσα δὲ λ., Ms. Ve. „ὡς μελλ. — μελλ. δὲ“ ſed Ms. Vi. „εἶχεν — εἶχον — ὡς deeſt“ v. N.

tenente Stp. Th., quam Bg. phraſin, ſed huc reſpiciente Bud. C. 967, 4. per hanc Grr. noſtrorum ſcripturam ac lectionem „ἐπιπολὺ — ἀνέδραμε κοινὴ — τῆς θεοῦ ἥτις — ἦν. ταύτην — παρθενεύεσθαι. αἰτίαν δὴ διαφθ. — (additis,) παρθ. ἀντὶ τοῦ παρθενεύειν dixit, ut ex ſqq. apparet. παρθενεύω enim ſic dr., ut θαλαμεύω, in *thalamo* plurimum *verſor*“ quod non ſatis capio, niſi hactenus, quod med. pro act. poſitum; et, ſi noſtrum v. Gr. cum illo θαλ. comparetur, tunc debeat quis noſtrum non a ſubſt. παρθένος derivare cum Stp. Th. et L. Ern., ſed a παρθενών, conclavi virginum; unde fortaſſis elicias vim med. illam, ut ſit, ſe continere et manere in virginum conclavi; in quo tamen uſus loquendi defuerit; quanquam ad Eur. Phoen. v. 1631. παρθενεύου, *fac* officia *virginis*, Schol. Valck. p. 550. diſerte, π., ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρθενῶνι μένε, qui idem tamen p. 783. e. παρθένος δίαγε, et p. 755. v. 1271. παρθενεύειν τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν, unde Stp. tacite hauſit, cf. Ind. Dion. Caſ., ſed Dion. H. S. T. 1. 127, 33. de Veſtalibus, poſt exactum annum trigeſimum non nubentibus, παρθένοι μένουσι παρὰ τῇ θεῷ μέχρι θανάτου, quod tamen huc non plane convenit, ubi potius v. noſtrum dr. moraliter et pro caſtitatem virginis ſervare ac ſe, ut virginem caſtam, pro quo deinde, per quandam variationem, εἰ παρθένος εἴη καὶ ἁγνὴ, ut hinc παρθενεύεσθαι explices, παρθένον εἶναι καὶ ἁγνήν.

αἰτίαν δὴ λ.) For. αἰτ. δὲ διαφθ. *Steph.* Si δὴ in ſq. periodum transferatur, et ex eadem δὲ huc traducatur: aptior erit orationis cohaerentia. *Sylb.* Forte αἰτ. δὲ ἥδε φθορᾶς εἶχεν. *Reisk.* Cauſam ſuſpicionis et malae famae Ovid. reddit Faſt. 4, 309. (ſqq. v. Exc.) Lactant. 2, 7. (de orig. error. §. 12. m. ed. Cell.) *Claudiam* ferunt, *quae* ſemper *impudica* eſſet *habita* ob *nimios* corporis *cultus* etc. Similia v. ap. Liv. 4, 44. et 8, 15. *Leisn.*

Ad lectionem quidem conſtituendam nihil hic praeſidii eſt in Mss. ac P., ſed in Bg., qui Stp. δὲ clare oſtendit, quod nec dubitavi ſtatim edere, cum ſcirem, iſta duo ſaepe confuſa, ſenſusque ſic poſceret, qui in vulg. δὴ nullus eſt, quocunque accipias modo, contra in δὲ commodus, ſive propria e notione, ſive illa copulandi; eſtque hic iterum exemplum vetuſtae in ſcribendo rationis, enunciationes ſingulas per δὲ iungentis; unde poſt παρθ. non ita bona eſt diſtinctio minima, a Bg. quoque adhibita, ut maxima, quam et feci; quanquam, ſi quis in membro pr. ταυτ. ἐ. παρθ. aſſumat μὲν extrinſecus, ſaepe ante δὲ oppreſſum, etiam comma aut colon locum habet. Sed Rsk. emendatio ingenioſa quidem eſt, nec tamen neceſſaria, cum primo pron. ἥδε, pro αὕτη, quod finxerit Rs. e ſyllabis δια, potius mente tantum e pr. ταύτην alius caſus repeti queat, deinde compoſ. ſubſt. διαφθ. aeque recte habeat, ac ſimpl., cf. Stp. Th. „δ. — interdum ad eam corrumpendi ſignific. pertinet, qua cum verbo pro *ſtuprare* convenit,' ut ap. Herodi. de quadam, αἰτ. δὴ δ. εἶχ.“ ſic ſine alia et auctoritate et Vs., quam explet L. Ern. „2) ſtupratio, vitiatio“ quae Lat., ap. G. Th. ſine Gr. et explic., potius videntur habere vim act., quam paſſ., quae h. l. in Gr. obtinet, cum corrupta eſt quaedam, vitiata, ſtuprata; cuius generis notionisque voce

λουσα δὲ κριθήσεσθαι, ἰκε- tur iudicium, ſupplex petit a

cum Lat. carerent: delegit Bg. vulgarius, ap. G. Th. „μοιχεία, coitus venereus cum perſ., quae eo ipſo corrumpitur, virgine, vidua, maritata, mare" ut in ſubiectis locis non ſatis evidens exemplum de femina, quae cum mare rem habeat, niſi fortaſſe ap. Plaut. Amph. 3, 2, 2. *ita me ſtupri a viro* argutam *meo*; pro quo Lat. ſuccurrat alicui et hoc, quo ipſe Victor in re noſtra uſus, v. Exc., ap. Gs. „*inceſtus*, ἄγος, συνουσία, βδελυρὰ, quaſi non caſtum et pudicum, — coitus, quo laeditur — religio, ut in Veſtali" ſubiectis etiam locis, ubi videatur dici de fem. ac paſſ. ſenſu, ut Liv. ep. 63., cf. ad Nieupoort. p. 251, e. ſq. N. n), quorum Gs. Gr. poſtr. forte vitiatum eſt, pro βδελυρία, cf. L. Ern. Suid. 1, 426. m. Heſ. 1, 974. i. διαφορᾶς, ἔχθρας, βδελυρίας, unde fiat duplex gloſſa, διαφορᾶς, ἔχθρας, et διαφθορᾶς, βδελυρίας, cum hoc interpretamentum certe non conveniat in vulg. ibi διαφορᾶς, et iſta duo alibi quoque ſint confuſa, v. Rsk. ad Polb. p. 154. m. et Heum. ad Plut. de lib. educ. p. 54. m. „δ. etiam ap. Herodi. 1, 11, 12. ſignif. *corruptionem virginitatis*" quae Lat. ſunt hic plane ap. Sch. in δ., ut Ind. Dem. modo novit de navi, cum et ibi extet ſenſu act. cum gen. perſ. 1113, 17. γυναικὸς δ., cf. 1135, 18. Tum Sch. in „αἰτ. falſo *arguebatur* violatae virginitatis, — εἰχ. habebat *cauſam*" quam ſeveram formulam nec G. Th. tenet, nec hic probo, ſed ſubſt. αἰτ. aliam notionem Bg., cf. Stp. Th. 1, 1315. D. i. in v., ſed breviter modo „αἰτ. ἔχω, accuſor, (ablegans ad ſubſt. p. 247. e. ſqq.) αἰτ. culpa, crimen, — cum gen. (rei,) ut αἰτ. ἔσχε τοῦ πολέμου, Plut. *culpam* belli *ſuſtinuit*, culpatus fuit ob bellum. — αἰτ ἔχειν dr. is, qui accuſatur rei alicuius nomine, — ſive merito, ſive immerito, — αἰτ. ἔχειν paſſ. ſumitur, pro accuſor" fere cum Bud. C. 1, 18. p. ſq. l. 24. 1459, 31., ubi comparat cum αἰτ. ὑπέχειν, quod eſt ſevere Lat. Bg., cui reſpondet ex parte δίκην ὑπεχ. ſupra; ut ſaepe ponitur ἐχ. pro compoſ. aliquo, et nominatim pro ὑπεχ., cf. Z. Ind. Xen. Cyr. v. e. ſ. b. i., ut tamen fortaſſe propius Lat. *crimen habere* accedat ad Gr. formulam, qua de cum gen. rei, ſenſu vel forenſi, vel univerſo, cf. Ind. Dem. Thuc. Xen. Mem. S., Bach. 'Αvβ. Mor. et Cyr. Z. cum Fiſch. Aeſch., Herodt. et Luc., it. Caſ. ad Athen. 2, 639. Valck. ad Herodt. p. 492. N. 94. D'Orv. Ch. p. 468. i. v. 6., Loesn. p. 45. m. Kypk. 1, 139. i., qui bene monet, αἰτ., ut Lat. *crimen*, dici „cuius aliquis accuſetur, non vero, cuius convictus ſit" uſus loco illuſtri Dem., ignoto Ind., 628, 27., cf. Thom. M. p. 20. αἰτίαι, — αἱ μέμψεις, ſed G. Th. in Bg. cum Grr. al. et 1286, 71. ſqq. de Lat. *crimen habere* pauciora, nec illa, quae ſunt ap. ante laudatos; nobis ut ſufficiat *den* Vorwurf *der* Buhlſchaft *haben*.

ὡς μελλ.) Perperam ὡς abeſt a Cod. Ve., licet ſalvo ſenſu abeſſe poſſit. *Stroth.* Hoc ipſum cum quis in marg. notaſſet, ὡς cum particip. redundare et abeſſe poſſe: alius ſtatim id omiſit, aut ille ipſe, qui ſic cogitarat, et hinc in εἶχε ortum ν ἐφελκ., ob tunc ſq. in μελλ. conſonam, in qua tamen alias ν idem Mss. noſtris toleratur, cf. 1, 7, 12. e. ac de ὡς cum particip., per varias Virorum Doctorum ſententias, Dev. p. 365. e. Vig. p. 320. 542. Hoog. Op. p. 1176. Nr. 13. Abr. ad Aeſch. 1, 336. m. 2, p. eadem e., Rs. Or. V. 5. p. 900. m., ad Luc. 1, 394. N. 98., ad Herodt. p. 480. N. 21. Schw. ad Onoſ. p. 41. N. 4., Kypk. 2, 253. m. Loesn. p. 483. Krb. p. 403. cum L. N. T. p. 748. Nr. 5. Ind. Ael. V. h. Fiſch. The., Z. Xen. Cyr. et Bach. it. Koen. ad Greg. p. 31. N. 55. b. e. „in

τεύει τὸν δῆμον q, ἐπιτρέψαι populo, ut committerent Peſ-

q) Comma hoc fuit modo in Chr. Stroth. et Ms. B.

horum plerisque *tanquam* ſ. *veluti*, ab Inttp. ſaepe liberaliter addita, in Vs. locum non inveniunt" non obſequente Bg., et recte, cum illa Lat., it. *ut* ſeverius, potius libere ab Inttp. opprimantur, et Lat. quoque habeant illa cum particip., cf., tacente G. Th., tamen Ind. Tac. et Hor. Turſ. p. 1041. Nr. 9. cum perf. „*tanquam* ſcyphum *furatus*, (praemiſſis,) *tanquam* poſt verba, pro *quod*" quo exemplo caret Ind. l., ſed in Ern. Amm. M. cum praeſ. „*ut* abundat" me quidem capiente tales particulas, ut Z. in Gr. Ind. l. l., in notione cauſae, et *ut* pro utpote ſ. quippe, ac deinde reſolvente per quia ſ. ſimilem cauſalem et participium in tempus finitum; ut ſit h. l., *quia* erat *iudicanda*, ſ. cum eſſet iudicanda, ſ. cum deberet iudicari, ſc. ſemel, deinde, certo aliquo die, nobis *da* aber *ſo* ihr, ſ. *über* ſie, *das* Urtheil *ſollte* geſprochen *werden*, ſ. *da* ſie *ſollte* verurtheilet *werden*, ut Stroth. Ind. Chr. v. μελλ. ex Aeſ. Fab. ἡ δ' ἀναιρεῖσθαι μέλλουσα, ἐδεῖτο „*da* ſie *getödtet* werden *ſollte*" fere eodem redeunte, ſi quis ὡς cum particip. capiat de conſilio et pro Lat. *ut* finali, Gr. ἵνα, cum Markl. ad Lyſ. l. l., *ut* autem *iudicaretur*, ut de ſe iudicari, iudicium fieri poſſet; ad pr. rationem, quae mihi videtur potior, accedente Sch. in ὡς., ubi noſtrum locum ſubiicit prolatis ad 1, 9, 22. e., ſed in „μ. κρ. damnanda" periphraſi in v. μ. cum inf. reſoluta in privum fut. particip. κριθησομένη, ſed, quoad ſenſum, cum P., ignorante Stp. Th. infinitivum hunc v. κρ., cf. tamen Ind. Dem. et 729, 5. περὶ τῶν μελλόντων κρ. it. 722, 24., et Stp. 2, 425. C. „κρίνω, pro κατακρίνω, damno" male ſequentibus Vern. hic P., cum μελλ. reddebat Lat. *metuens*, ſine uſu loquendi, ſed formulam Bg., delectam forte ad conſervandum aliquo pacto participium Gr., tenente G. Th. 1250, 15. 595, 17. ſine explic., cum *ſubire iudicium* ſit nihil, quam iudicium, ſententiam iudicum, pati, experiri, cognoſcere, audire, et i. q. iudicari. Caeterum, et hic P. orationem contrahente, reddit Bg. δὲ per δὴ, ut alibi, nec forte ad Sb. voluntatem corrigens, qua notione ne opus quidem, ſi δὲ iterum ſumatur enunciationes copulare more antiquo.

ἱκετεύει) In hoc v. Sch., praeter Lat. *obſecrare*, adhibet cum Bg. e P. phraſin, ut aliunde Stp. Th. affinem cum ſolenni, ap. G. Th. cum Gr. n. „*ſupplicare*, — humiliter et cum reverentia flexis genibus, precari" cf. Suid. 2, 110. e. Thom. M. p. 160. et p. ſq., et cum inf. iterum Z. Ind. Xen. Cyr., ſed ſine Ind. Dem. 835, 2., cum praep. 842, 7. et 1343, ult. πόλλ' ἐμοῦ δεηθέντος, καὶ τούτου ἱκετεύσαντος πρὸς τῶν γονάτων, quam praep. vitioſe omittit Ind. p. 649. i., cum acc. rei Thuc. 127, 60. cum N.; de re ut anquiri poſſit, cur Veſtalis rogarit populum, nec potius Pontifices, qui habuere notionem, iudicium ac ius ſupplicii in talibus cauſis et criminibus, cf. Dion. H. S. T. 1. 127, 39. p. ſq. l. 28. 200, 5. 556, 26. 597, 29. it. Liv. 4, 44. e. *Poſtumia*, virgo *Veſtalis*, de *inceſtu* cauſam *dixit*, crimine *innoxia*, rel. 8, 15. m. 22, 57. i. duae *Veſtales* —, ſtupri *compertae*, (en ipſum Bg. et de femina clare!) — *L. Cantilius* —, *qui cum Floronia* ſtuprum *fecerat*, rel. 28, 11. m. et Lipſ. de Veſta et Veſtal. Op. T. 3. p. 43. e. ſqq., quibus in locis non fit mentio populi eiusve iudicii, ſed, recentiori tempore, Imperatorum Rom., (ut ap. Suet. Dom. c. 8. m. inceſta *Veſtalium* virginum — *varie ac ſevere coërcuit*, et Plin. ep.

τῇ Πεσσινουντίᾳ[r] θεῷ τὴν κρίσιν[ſ.] καὶ, λυσαμένη τὴν

ſinuntiae deae illud iudicium. Atque cum ſolviſſet zonam,

r) In Ms. Ba. hic erat, ut in Stp. *Mart.* ſed in Ing. Πεσιν., ut ſupra, cf. §. 8. e. ſ) Ms. Bg. punctum hic etiam in A. et al.

4, 11, 5. ſqq., ſed tanquam Pontificum maximorum, ut diſerte Plin. ib. §. 6. *Pontificis* maximi *iure,*) porro Praefecti urbi, cf. Lipſ. l. l. p. 46. m., cum Noſtri aetate debuerint etiam populi in hac re partes fuiſſe quaedam, forte quod inceſtus Veſtalium pertineret ad iudicia publica, v. Nieupoort. p. 151. i., quibus vindicabantur crimina publica, quae vel adverſus remp. fuerant commiſſa, vel reip. ſalutem laedere videbantur, cf. Heinecc. Ant. Rom. P. 2. p. 314. e. Nr. 4. et Cl. Cic. v. *cauſa* p. 368. m., cum inceſtus talis ſalutem reip. laeſerit, i. civium omnium, quod eo deorum ira ac poena excitari credebatur, cf. Dion. H. l. l. 556, 18. 597, 16.

ἐπιτρέψαι) Bg. adhibet de ſuo artic. τὴν pro pron., ſed e P. ſyneſin in verbo plur. numeri, ad ſubſt. ſing. τὸν δημ. relato, tum formulam totam cum Stp. Th. 3, 1627. E. i. ex h. l. ſub „ἐ. committo, i. permitto" quam Gr. ita plenam non iterum tenui, ſed ſine caſu rei acc. τὴν κρ. eodem ſenſu, cf. Stp. l. l. Bud. C. 199, 29. Ind. Xen. Mem. S. Bach. et Pol. Z. cum Dem. Thuc., cui add. 23, 87. ad p. 337. N. 48. Suid. 1, 839. i., qua de ellipſi nihil ap. L. Boſ. p. 171. e., ut tamen defendi queat ille acc. adiunctus a ſimili τὴν δίαιταν, cf. in hoc ſubſt. Ind. Dem. it. R. Or. V. 6., nihil proferente G. Th. in v. v. *perm.* et *comm.*, ubi modo 1054, 74. „*committere* eſt tradere, ἐπιτρέπειν, (ſed in ſubſt. 422, 11.) ſenatui *liberum* arbitrium *de* ſe *permitterent*, (quae phraſis eſt ex parte hic P., ſed rurſus nihil in v. *ſententia* et *iudicium*, quam 1250, 11.) permittere *omnia* iudicio *alterius*" cf. tamen ap. Iuſt. 1, 10, 3. plenam P. phraſin et 11, 12, 4. regni *arbitria* victori *permittere*, it. Suet. Dom. c. 8. m. et Cal. c. 14. i., ut ad hanc Lat. analogiam Noſter ſcripſerit.

λυσαμένη) Zona ſ. cingulo a Claudia tractam navem, etiam tradunt Aur. Vict. de V. Ill. c. 46. Hieron. ap. Hard. ad Plin. 7, 35. it. Lact. Inſt. 2, 7. (immo de orig. err., cf. ſupra §. i. ad ἀλτ.) *Alii id fune factum* ſcribunt, Sil. 17, 41. Propert. 4, 11, 51. Ovid. Faſt. 4, 325., alii crine, Sid. Ap. carm. 24, v. 41. ſq. *Leisn.*

Diſſenſum ego quidem non componam, qui in poëtis probabilis, multa miraculi maioris cauſa fingentibus. Propertii mihi erant 4, 12, 51. *Vel tu*, quae *tardam* moviſti *fune* Cybellam, *Claudia*, turritae *rara* miniſtra *deae*; dante Sch. in „λ. quum *ea* recinxiſſet *zonam*, — ζ. λύειν" Lat. P., ſed in poſtr. Gr. neglectum med., ubi Stp. Th. non plene praecipit de formula, cum h. l. virgo Veſtalis ſimpliciter ſibi ipſa cingulum ſolvat, non iſtis de cauſis, quas ille memorat, ſed in univerſum, utque zona utatur ad rem aliquam, ad eam navi innectendam, navemque trahendam, valente adeo hic quoque vi med., a Bg. e P. deſerta, cum aliis Inttp., non modo in iis locis, ubi mas id in femina facit, (cum ibi tamen etiam reſpicias illud *in* uſum *ſuum*,) verum et, ubi femina id facit ſibi, cf. lib. de V. med. Fiſch. p. 15. m. W. p. 8. Call. in Iov. v. 21. in Del. v. 209. in Di. v. 14. Röv. ad Muſ. v. 272., ubi de ritu ſolvendae zonae exponunt, ſed Noſtri immemores.

ζώνην, ἐπαφῆκε τῇ πρώρᾳ τῆς νεὼς, προσευξαμένη [t], εἰ παρθένος εἴη καὶ ἁγνὴ, πει-	immiſit eam prorae navigii, precata, ut, ſi virgo ſit et caſta, pareret navis. Fa-

t) In Ms. Ba. hic colon.

ἐπαφῆκε) Forte ἐφῆπτε vel ἐπαφῆπτε, innexuit, *illigavit*, et in ſq. προπροσευξαμένη. *Reisk.*

Quorum nihil eſt neceſſarium; primam partem, in P. Vs. vetuſta non comparentem, at in ed. Stp. expletam, dante Bg. aliter tamen, ac fere cum Io. Hartung. ap. Grut. Lamp. T. 2. p. 712. i. Nr. 10. „zonam *recinxit* et *immiſit* prorae *navis*" quibus Bg. addidit modo pron. αὐτὴν e pr. ſubſt. ζων., reddente Sch. in v. bis compoſ. „*iniecit* zonam *prorae*" ubi Stp. Th. modo novit rectionem et Lat. Bg, pro quo Gs. ap. Luc. non bene fortaſſis adhibet *emittere*, tenens in Th. „*immitto* ἐνίημι, ἐφίημι, ἐμβάλλω, (quod eſt Sch. Lat.) ἐπαφίημι, (ſed non per conſtructionem eandem cum dat. rei ſ. loci, quam habet ſane Lat. Sch. ib. 1119, 85.) particulam *ſpongiae* inicere *naribus*, i. immittere" cf. Ind. Geop. cum Heſ. ſine auctoritate 1, 1317. m. ἐπαφῆκεν, — ἐπέδωκεν, quod ſit Lat. *indere*, ap. G. Th. cum Gr. al., ſed rectione eadem, etiam expoſitum per Bg. Lat.; ut vel ſic exiſtat ſenſus, quem Rs. voluit; reddente etiam Sch. in „πρ. prorae *navis*" ſed afferente Stp. Th. (cuius locum e Thuc. ignorat Ind.) cum ſimili gen. e Plut. τὰς πρ. τῶν νεῶν, qui interdum abeſt, cf. Ind. Luc. cum L. N. T., quo de nihil in L. Boſ. Ell., ut ap. G. Th. cum Gr. n. etiam modo abſolute, cf. Suid. 3, 217. m., non coll. ad Heſ. 2, 1067. m., et Schol. Lycophr. v. 286., cuius notationem Stp. ignorat; hoc e Noſtri loco ut pr. §. m. ἡ ναῦς ἀνέδραμε forte clarius explicetur magisque definiatur. Nempe *retro* ire *navis* dr. primo, dum redit, qua venit via, deinde, cum puppis praeit, ſequente prora, et denique, cum recta navis, praeeunte prora, fertur ac trahitur adverſo flumine, quod poſtr. conveniat illi loco, cum hic ſacerdos tradatur prorae illigaſſe zonam, navemque ſic traxiſſe; ut de fluvio adverſo teſtantur Ovid. v. 298. et Sil. v. 44. ſq. in Exc. Tum reddit Bg. v. προσευχ. per ſimpl., ut aliunde Stp. Th. per omnia loca, cum L. Ern. ac N. T., Ind. Xen. Hell. Mor. et Cyr. Z. it. Gs. ad Luc., quod et h. l. ſufficit, cum ſaepe praep. πρὸς redundet, at Rsk. illa πρὸ tam ſubintelligi queat, quam latere in tempore aor., nec oſtendatur a P., cuius „clare *precata*" non reprehenſum a Stp. in m., et a Sch. repetitum, quanquam et praemiſſo Lat. Bg., ſit hauſtum fortaſſis e Suet., v. §. 11. i. Exc., cum illud adv. nullo nitatur fundamento et uſu loquendi, ſed pr. πρὸς in v. noſtro per ſe valere poſſit Lat. *inſuper*, nec tamen ſic uſurpetur; tenente G. Th. in Bg. et v. *orare*, praeter Grr. al., etiam ſimpl. εὔχεσθαι, ſed in „*adoro*, προσκυνέω, προσεύχομαι, — ore ad ſ. ap. aliquem uti, — Apul. *populum* ſic *adorat*, i. alloquitur." Ita Gr. noſtrum proprie, vim retinente praep. ſuam, etiam fuerit, ad aliquem loqui et preces facere, ſed deinde ſimpl. precari, ut Lat. illud, quo quidem adeo uti liceat in Gr. noſtro ſevere reddendo, et cuius pro ſimpl. notione claſſicus locus eſt ap. Ovid. Met. 14, 366. coll. v. 405.

εἰ παρθεν.) Sch. „virgo intemerata" per hendiad., ſine neceſſitate et ſecus, ac P. et Bg., monente Stp. Th. tantum in adi. 1, 127. H. et p. ſq.

σθῆναι τὸ σκάφος.` ῥαδίως δὲ [u], τῆς ζώνης ἐξηρτημένης, | 13. cile autem applicata zo-

u) Hic noſtrum eſt comma, ut poſt ἐξ. nullum in Stp. et al., ſed poſt ἡκολ. punctum in A. rel., it. Chr. Str. et Ms. Bg.

B. e. „ſic ap. Hom. Diana dr. ἁγνὴ, utpote virgo, — et Proſerpina, (aliam ob cauſam, ſed in παρθ.) Luc. τὴν θυγατέρα ἁρπάσας, παρθένον οὖσαν, διέφθειρε, — ponitur hic παρθ. et pro νεᾶνις et pro ἄφθαρτος, pro iuvenca et incorrupta“ quo poſtr. ſenſu Noſter h. l. ſumens, ſubiecit ſtatim explicandi ergo adi. ἁγν., cf. G. Th. cum Gr. n. in utr., ſed in ſubſt. „nomen ordinarie ſtatus ſ. conditionis mulieris, virum nondum paſſae, — interdum aetatis potius, quam inviolati corporis“ Sil. v. 31. 39. Ovid. v. 307. 321. 323. ſq. in Exc. cum Heſ. 1, 56. e. ἁγνὴ, καθαρὰ καὶ ἀμίαντος ἡ παρθένος, ubi N. „pro ἡ forte hic rectius ἢ παρθ. legitur. — Niſi Dianam reſpexerit, cuius hoc epitheton 'Οδ. ε, 123.“ ſed et Veſtae ac Veſtalium, cf. Heinſ. ad Ovid. v. 296., unde et virtutem hanc dotemque iactat Aemilia ap. Dion. H. ed. Rs. V. 1. p. 382. l. 10. ψυχὴν ἔχουσα καθαρὰν καὶ σῶμα ἁγνὸν, quae Noſter hic univerſo adi. eloquitur. Caeterum Bg. iterum neglexit temporum conſecutionem, pro *eſſet*, cum ſemel in praeteritis coepiſſet.

πεισθῆναι) Fort. ſcriptum fuit σεισθῆναι, *ut* moveretur *navigium*, quod immobile redditum erat. *Steph.* ut *quaſi* exorari *ſe* ſineret *navigium.* Stp. σεισθ. *Oxon.* Vulgata recte habet. *Reisk.*

Quam et Sb. Ind. retinet cum Lat. *obſequi*, et Abr. Dil. Th. p. 631. e. „ὑπακούσεται, *cedendi* notione poſitum, pro εἴκειν, ut — πείθεσθαι adhibuiſſe videtur Herodi. — λυσαμ. — σκάφος, ubi non audiam Sylb. corrigentem σεισθ.“ pro Stp., cuius coniecturam ſine criſi repetit Sch. poſt „π. navim *obtemperare* ſ. *obſequi* progrediendum“ mendoſe, puto, pro *ad progrediendum*; ut illa Oxon. ſunt partim e Stp. ad m. P., addito tantum *quaſi*, ad molliendam metaphoram de navi, in quam nihil ap. Stp. Th., et paſſ. modo cum Latt. Sch. et aliis ſyn., at L. Ern. „πείθω, — primitiva ſignificatio v. eſt vincio, adſtringo loro, et ſic fune religatum, quo volo, duco. — Hinc (paſſ.) πείθομαι, patior me, veluti conſtrictum vinculis, duci et agi, quo alter vult“ quae videantur prorſus in locum noſtrum dicta, ubi adeo propria et phyſica vi Noſter uſurparit, pro ut navis, zona religata, duceretur, loco mota, a Veſtali, quo volebat; in quam notionem praeterea habui nihil, quam Suid. 3, 108. m. πείσματα, τὰ ἀγκύρεια σχοινία, παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν, *rudentes* ſ. *funes*, *quibus* ancorae *alligantur*, ſic dictis, *quod* eorum *ope* fiat, *ut* navis *nautis* quaſi *pareat*, qualia ſunt et ap. Euſt., de indicio Stp. 3, 132. e., tum forte ap. Xen. Cyr. Z. 4, 3, 9. de equis, χαλινοὶ, οἷς πείθονται, ed. Th. V. 1. p. 229. m. *fraena*, quibus *ad* parendum *aſſueſiunt*, ſed Ind. utr. „regi *fraenis*“ ubi Mor. comparat ſacrum locum Iac. 3, 3., quem unum tenet L. N. T. Krb., at non converſum, p. 496. m. Nr. 5. e. ſub Stp. Lat., ſed Grot. ex Hebr. intellectum, comparante Pric. inter rel. et „Sen. de navi, *gubernaculo* parens *et* conſentiens *vento*“ in quo Bg. Lat. G. Th. cum Gr. n. (cf. §. 10. e.) „tranſlate dr. *navis* vento *parere*“ ſine explic., pro pati ſe ferri, duci, quo venti volunt ac flant; qua via reditur eodem, tropica quidem v. ſumta vi, (a P. ſtatim mutata in liberiorem,) quocum conferri licet illud Ind. Xen. Cyr. Z. „ἕπεσθαι pro

ἡ ναῦς ἠκολούθησεν· ὁμοῦ na, navis ſecuta eſt. Simul-

πείθεσθαι" unde mox ap. Noſtr. ſyn. *ἡ ναῦς ἠκολουθ.*, quo tropo alio *navis* dr. *ſequi* etiam, cum patitur ſe moveri loco ac duci, et adeo moveri poteſt, movetur, trahitur, ubi, tacente Stp. Th. iterum, e P. fere Bg. et Sch. „*ſecuta eſt* trahentem" tropum retinent, in quo forte eſt aliquid Lat., ut et Lat. ſcriptores de re noſtra ſervant in Exc., qualia loca ignorat G. Th.

ῥᾳδίως — ἐξηρτημ.) Leg. *ἐξηρτημένη ἡ ναῦς λ. Reisk.* Adv. *ῥᾳδ.* iungendum *τῷ ἠκολ.* in Chr. *Stroth.*

Recte de adv., quod univerſe, ſed et nominatim hoc noſtrum ſaepe a Noſtro ambigue ponitur, ut ad propius verbum pertinere videatur, cum tamen referatur ad remotum, cf. 1, 5, 10., cuius rectionem adiuvimus nos, commate poſito poſt *δὲ* et *ἐξηρτ.*, ſed alia ratione ſimul adiuvit etiam Stp. ad m. P., dum articulum in *ἡ ναῦς*, per pron. expreſſum, praemiſit, retinens idem iſt. lectionem vulg. in gen. illis conſeq., quos bene reſolvit, ut et P. refert, quanquam alio traducta oratione; ubi res non habet difficultatem, ſi mente praeponantur illi gen., *τῆς δὲ ζων. ἐξ.*, *ῥᾳδ. λ.*, unde tamen non oritur illa vinctura perpetua verborum, quam Noſter aſſecutus eſt, illis gen. intertexendis, quos eosdem nos ſeparavimus, ut membrum peculiare, poſitis iſtis commatibus, ſed cum Bg. rectius, quam P., retinuit Sch. in „ζων. zona *alligata*" et iterum ſub *ἐξαρτάω*, quod Lat., ut et ſyn. *annectere*, non item Bg., tenet Stp. Th. e Bud. C. 1034, 13., non vero exemplum, ubi abſolute ſtet, ut hic, ſed cum gen., e praep. in v. pendente, quem Rsk. ſpectat, et Stp. Th. aliunde recte vertit, ſeparata praepoſitione, per Lat. *pendere* ab, *ex*; ut tamen ſane in aliis formulis huius v. non ſemper haec ratio ſevera poſſit obtinere, ſed alia Lat. formula debeat ſubſtitui, cf. Ind. Dem. Thuc. Xen. Cyr. Thom. M. p. 327. cum N., Suid. 1, 762. e. 772. e., ubi et *ἐξήρτα*, *ἐξῆπτεν*, (unde variet hic Noſter cum pr. v. *ἐπαφ.*) et cum alia ſimul praep., *τὰ γράμματα τὰ βασιλικὰ ἀπὸ τῶν ἀνδριάντων ἐξήρτα*, litteras *regias* ſtatuis *appendebat*, ſed abſolute 2, 724. m. v. *ὄσχοφ.*, non coll. ad Heſ. 1, 1276. m. 1293. e.; unde, quanquam e pr. gen. *ζων.* et finitione lapſus per ſe in v. *ἐξ.* accidere potuit, cum tamen ſenſus e lectione vulg. exiſtat idem, liberumque ſit ſcriptori, qua velit uti ratione, nihil invitis libris novandum, et ad ſummum e pr. ſubſt. *τὸ σχ.* repetendum pron. *αὐτοῦ*.

τὸ ἐναργ.) Non abs re credere videor, legendum *τὸ ἐνεργὲς λ. Tan. Fab.* *τὸ ἐναργ.* Herodiano adſerit Jenſ. ad Amor. Luc. p. 417., ubi *ἐναργὲς δεῖγμα*, ſignum *manifeſtum*. *τὸ ἐν. τῆς θ.* eſt *manifeſtum* deae Peſſinuntiae *numen*, quae precanti Claudiae annuerit, v. Hom. Ἰλ. υ, 136. Ὀδ. κ, 201. O. M. 4, 452. Plat. Alc. 1. p. 118. Sext. Emp. Hyp. 2, 1. 3, 8. et 30. adv. Math. 1, 4. Ienſ. L. Luc. 2, 22. p. 298., ad m. Ox. *Leisn.* Recte P. vertit: *manifeſtam* numinis *dignitatem*. Herodianus ita in neutro genere loqui amat, ut infra c. 12. (1, 12, 11.) *τὸ ἀκόρεστον τῆς ἐπιθυμίας*. Sic dicit *τὸ βάρβαρον*, *τὸ εὔδαιμον*, *τὸ ἀμέριμνον*, *τὸ στρατιωτικὸν*, *τὸ φθινῶδες*, *τὸ χρειῶδες*, *κ. λ. Stroth.*

Ad Luc. 2, 416. b. e. haec ſunt. „Vox haec *ἐναργὲς* hic commode etiam aſſerenda eſt Herodiano, ap. quem l. 1. c. 11. in digreſſione de dea Peſſin., ubi, quum narratum eſſet, quemadmodum navis, qua dea fuerit vecta, in Tiberi amni adhaerens, a ſola virgine Veſtali Claudia ſoluta,

δὲ τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ καὶ que manifeſtum numen deae

pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ — τῆς Παρθ. Ῥ. ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epiſt., noviſſimae Herodi. editioni praefixa, reponit ἐνεργές, at fruſtra. Quemadmodum ap. Luc. ἐν. θ. eſt *ſignum manifeſtum*: ita ap. Herodi. τὸ ἐν. τῆς θ. eſt *quaſi* manifeſtum *deae* Peſſ. *numen*, quae precanti Claudiae annuerit, et ſequi rogata, ſecuta ſit. Hiſtoria eſt etiam ex Liv. et Suet. in Tib. nota. Sic de deo Glycone dixerat etiam ſupra c. 13. Pſeudomantis (p. 221. l. 90.) civitatem accepturam eſſe ἐναργῆ τὸν θεὸν (*beatam urbem praedicat*, quae *praeſentem* iam *ſtatim* deum *ſuſceptura eſſet*) — Recte contra Fabrum adſeris τὸ ἐν. τῆς θεοῦ. Hom. (locis iisdem, quae ante ap. Leisn., at cum ipſis Grr. et Scholl.) Dii deaeve, qui quaeve ſigna manifeſta dabant ſuae efficaciae, *praeſentes* Lat. appellabantur, etc.“ Igitur primo confuſa quidem iſta duo vel eſſe vel putata, it. variare ſecum, v. Gat. ad Ant. 1, 17. m. p. 33. a. A. m. Fabr. ad Sext. Emp. p. 222. N. l.) Caſ. ad Polb. T. 1. p. 726. i., cum Rsk. p. 221. m., ad Ael. V. h. 14, 46. e. R. Or. V. 5. p. 192. e. V. 6. p. 171. N. 28. Alb. Gl. N. T. p. 138. e. it. ad Heſ. 1, 1214. N. 16. ἐναργῆ, δῆλα, φανερὰ, βέβαια, ἀσφαλῆ, ubi extrema duo bene habent, et ſyn. ſunt, ut Lat. *argumenta* v. c. *firma* et *certa*, i. evidentia, clara, cf. 1, 5, 24. m., non coll. Suid. 1, 734. m. Poll. Ind. et Dem., ubi copulatur cum σαφὴς et φανερὸς, it. 70, 21. 376, 13. 538, 5. Phil. in Flacc. p. 763. F. i., Stp. Th. e Luc. ſine Ind. 3, 150. i. οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν, ſibi *apparuiſſe* manifeſtum *deum*, cui add. p. 393. l. 34. ἐγρηγορότι ἐναργὴς συγγενόμενος, *vigilanti* praeſens *oblatus*, quo de Lat., etiam ſupra ab aliis adhibito, v. G. Th. 1034, 59. et Heyn. ad Virg. Ecl. 1, 42. it. Ge. 1, 10.; unde hic τὸ ἐν. τῆς θ. interpretor *praeſentiam deae*, cum τὸ ἐν. ſit pro ſubſt. ἡ ἐνάργεια, et Lat. non habeant ſubſt. ab adi. *manifeſtus*, ſed hoc cum *praeſens* ſit ſyn.; unde porro h. l. vertemus *praeſentem deam*, praeſens *numen*, quod par illi Bg., duobus ſubſt. pro adi. cum ſubſt. iterum poſitis; cumque praeſentia deorum non ſit nuda et otioſa: reddemus denique hic *efficaciam*, potentiam *deae*, et hinc iterum *efficacem*, potentem *deam*; ut ſenſus ſit, *admirati ſunt*, i. agnoverunt, ſenſerunt cum admiratione, ſtupore reverentiaque, deam eſſe praeſentem atque efficacem, deam ſe manifeſtaſſe et ſuam praeſentiam, efficaciam, potentiam, benevolentiam; quo et ducit ipſe Bg., reddens neutrum adi. cum articulo ſ. ſubſtantivum non, ut alias, per ſimplex adi., ſed, ut formulam Gr. referat, per adi. et ſubſt. ſimul, cf. G. Th. „quaſi nutus dei ac poteſtas, — maieſtas, (486, 20.) *dii* movent *numen*, i. vim ſuam declarant, — *manifeſto* numine, i. manifeſto deorum iudicio, (forte *indicio*,) et quaſi nutu, quo ſignificent, Virg. Aen. 11, 232.“ ubi v. Heyn., cf. Iuſt. 44, 47., ubi pro nutu dei, i. voluntate, cuius ſignum et effectus eſt oculorum nutus, etiam pro cura providentiaque dei, it. Ind. Corn. N., ſed h. l. Lat. Bg. eſt ſimpl. pro vi ac poteſtate, ob adiunctum iam gen. τῆς θ., ſed G. Th. cum Gr. n. „*admiror*, mirari vehementer, magni facere“ ſed et pro ſtupere, ut Gr. pro ἐκπλήττεσθαι, et θαῦμα pro ἔκπληξις, cf. 1, 10, 10. e., i. e. non tantum cogitare magnum quid et ignotum inopinatum que, ſed etiam valde commoveri in utramque partem, ſentire, pati motum aliquem in animo affectumque vehementiorem, ut neſcias, quid cogitare ac dicere debeas, cf. Heſ. 1, 1147. e. ἐκπλαγεὶς, θαυμάσας, it. 1145. m. Suid. 1, 698. m. Abr. Dil. Th. p. 310. m. L. N. T. v. θαυμ. et

τὸ σεμνὸν τῆς παρθένου Ῥω-	et ſanctitatem virginis Ro-
μαῖοι [x] ἐθαύμασαν. τοσαῦ-	14. mani admirati ſunt. Haec
τα μὲν δὴ τῆς Πεσσινουντίας [y],	hactenus de Peſſinuntia dea

x) In Ms. Ba. Ῥωμ. deeſt. *Mart.* v. N. y) In Ms. Bav. τῆς πεσιν. ſcribitur, et ϑεοῦ abeſt, *Mart.* In Ms. Vi. ϑεοῦ deeſt. *Loc.* cf. §. 12. et N. it. de Ing. Πεσιν. ac περὶ τῆς λ.

ϑαμβεῖσϑαι, reddente Stp. Th. 1, 1513. F. i. cum Gs. *magni facere*, i. e. magno modo, magnifice cogitare, et hinc valde laetari de re ſ. perſ., atque adeo amare; quo et ipſo reditur ad pr. dicta et principem v. ϑαυμ. notionem, pro contemplari ac cognoſcere, qua de v. Heſ. 1, 1683. m. Abr. l. l. p. 309. e., unde et illa ducitur ſuperior, pro agnoſcere cum admiratione, et alia, pro laudare ac praedicare, (quae nec ab h. l. aliena,) etiam iſta, pro abſurdum quid iudicare, indignari, reprehendere, quae quippe omnia ſequuntur contemplationem cognitionemque, cf. Abr. l. l. L. Ern., Loesn. p. 326. i. Kypk. T. utr. cum Indd. Xen. Z.

τὸ σεμν.) i. e. caſtitatem ſ. pudicitiam virginis. Alciphr. 3, 58. γαμεταῖς ἐπικλήροις πρέπει ὁ σεμνὸς βίος, *nuptas dotatas decet* caſta *vita.* De probata per miraculum quoddam innocentia et virginitate v. Huet. Alnet. Quaeſt. p. 174. ſq. *Leisn.*

Ap. Alc. p. 420. i. Bg. verterat, *caſtam atque* ſanctam *vitam*, deferens hic P., per ſe ut τὸ σ., pro ἡ σεμνότης iterum, ſit omnis honeſtas, cf. 1, 2, 6. m., ſed deinde, e contextu, ut hic, de virgine et omnino de femina, i. q. caſtitas, cf. Heſ. 2, 1169. σεμνή, τιμία, σώφρων, quod extr., ut ſyn., copulatur cum noſtro ap. Ael. V. h. 13, 1. p. 842. m., quo de tacet Stp. Th., habens modo „τὸ σ. ſubſt., pro ipſa maieſtate" ut G. Th. in Bg. „innocentia, — caſtitas" nec vero de femina, cf. tamen Ind. Tac. Ern., ut in ſubſt. τῆς παρϑ. hic eſt ſimplex notio, de ſtatu ac conditione, cf. §. pr. e., quanquam per ſe procedit illa vet. Vern. peculiaris, de virgine Veſtali, ut Lat. quoque ſimpl. *virgo* uſurpatur, cf. G. Th. Nr. 2. et Lipſ. l. l., nominatim p. 28. ſqq., qui p. 34. affert etiam plene τὰς Ἑστιάδας παρϑένους, ut proprie in ſubſt. τῆς π. ſtatui poſſit ellipſis, qua de nihil ap. L. Boſ. et Stp. Th., ſicut ap. Dion. H. S. T. 1. eaedem dicuntur παρϑένοι 126, 19. 127, 11. 556, 26. *αἱ ἱεραὶ π.* 56, 11. 199, 44. *αἱ π. αἱ ἱεραὶ* 129, 2. *αἱ. ἱ. κόραι* 62, 23. et *αἱ ἱεροποιοὶ π.* 597, 30., cf. infra 1, 14, 8. Tota vero narratio iſtius miraculi, (non diſſimilis illi de Tuccia,) quam et notaram eſſe ap. Feneſtell., de ſacerdot. Rom. c. 12., pertinet ad ſuperſtitionem gentilem, cum Lact. l. l. merito deridendam.

Ῥωμαῖοι) Poterat hoc nomen ſane abeſſe, nec tamen nocet adiectum, ut magis definiens, cum et, praeter rel. Mss. tacite, teneat P. clare, nec ſit hic idonea cauſa, cur exciderit, a vicinitate, niſi quod forte librario moleſtum fuerit, cum ſtatim recurreret; quanquam in eadem vicinia bis eſt ſupra §. 10. ſq., nihil ibi novante homine ac Ms.

τοσαῦτα — τῆς) Puto deeſſe περὶ ante τῆς. *Steph.* Sch. modo in „Πεσσ. Peſſ. *deae*, Cybeles, conſtruitur cum τοσ., ut non opus ſit cum Stp. ſupplere περὶ" quae tamen rectio illius pron. cum gen. non reperta eſt, niſi quod Lat. Bg., e P., cf. 1, 4, 15., ſimiliter conſtruitur, cf. 1, 3, 6. e. ad προχ. et G. Th. 896, 54. *hoc* litterularum *exaravi*, quod reſolvimus

θεοῦ Φιλοτιμότερον ἱϛορείσθω, ambitioſius commemorata ſun-

vulgo in caſus eosdem, *has* litterulas *exaravi*, per ellipſin alicuius ſubſt., v. c. negotium ſ. fruſtum, quae Gr. ſint χρῆμα, τμῆμα, it. μέρος; cuius plur. μέρη cum ſaepe deficiat, v. L. Boſ. Ell. p. 201. e. ſqq., hic Lat. *haec* Peſſ. *deae* ſint pro hae res ac rationes deae Peſſ., ſ. ad deam Peſſ. pertinentes; quo tendit Vern. rec. *dieſe* Umſtände *von* der *Peſſ. Göttin*, de noſtratium more dans gen. per praep.; quanquam in Lat. negat ellipſin talem ſubſt. *negotium* Lindn. p. 103., melius putans, ſi dicatur, eſſe in his Graecismum, et adi. neutr. ſtare pro ſubſt., quo et inclinat Poſſ. Synt., cf. 1, 3, 6. e., cuius τοσοῦτον μανίας etſi mutari poteſt in τοσαύτην μανίαν, tamen hoc non fiat h. l. per τοσαύτην τὴν Πεσσ. θ., ut alia ſuccurrendum hic ſit ratione, v. c. ut dicas, pendere gen. τῆς Π. θ. ab ellipſi praep. ſ. particulae χάριν, ἕνεκα, et ipſius Stp. περὶ, quae ellipſis conſpicua eſt ap. Abr. Dil. Th. p. 121. e. 451. m. it. ad Aeſch. 2, 25. e. „ἆρ' οὖν ταῦτα καὶ μόνα τῶν ἀνθρώπων ἔχομεν λέγειν; pro περὶ τῶν ἀ." qui locus valde blanditur ob affinia et pron. ταῦτα et v. λεγ., cf. p. 125. m. 273. i. 430. i. ad p. 25. L. Boſ. Ell. p. 527. ſqq. it. ad Vig. p. 219. b. e. Nr. 5. 242. N. 55. 635. a. i.; ſecundum quae properanter nimis Ing. arripuerint coniecturam Stp., cum et Mss. taceant; quanquam e P., praeter liberrimum illud adv. *hactenus*, etiam Bg. refert praepoſitionem, quae hic per vicinitatem vix periit, niſi in δὴ lateat, cf. N. ſq., quod cum μὲν Bg. omittit e P., cf. 1, 8, 14., tenente Stp. Th. aliunde cum Lat. Bg. v. ἱϛορ. cum acc. rei et pr. περὶ, ut contra in Mss. θεοῦ omiſſo ſubſt. magis apparet cauſa a vicinis τιας pr. litteris, cum et P. retineat clare, ſed Ms. Ve. tacite; quanquam per ſe Πεσσ. abſolute procedit, cf. §. 3. m.

φιλοτιμ.) *Sch.* „haec *hactenus* prolixius *fortaſſe*, quam *decuit*, narrata *ſufficiant*" partim e P., quem Bg. ſevere deſerit, forſan e Stp. Th. 3, 1558. B. e. „Pol. φ. reddidit *prolixius* ap. eundem l. 1. hoc in loco, τ. μ. δὴ περὶ τῆς Π. θ. φ. ἱϛορείσθω. — Sic certe φιλοτιμοῦμαι Bud. exp. etiam *prolixe largior*. Sed crediderim tamen, rectius reddi poſſe ibi *ambitioſius*, quo dicitur modo *ambitioſa diligentia*, etc. (ubi etiam lectio alia per pr. περὶ intruſam, ut p. pr. G. m. adv.) φιλοτίμως, ambitioſe" cui addit L. Ern. *ſollicite*, ſed L. Baſ. „liberaliter, copioſe, — ambitioſe" malo ordine, cum a tropo potius ſit primo ambitioſe, per ambitionem et honoris ſtudium, deinde ſimpl. ſtudioſe, cum ſtudio, certatim, et hinc, per adiunctum ac conſequens, diligenter, accurate, data opera, it. largiter, copioſe, ampliter, et in noſtro comparativo *amplius*, cui par P., it. diligentius ſ. accuratius, cf. Ind. Polb. Ern., Xen. Bach. Ael. V. h. Iſ. Ev., Obſ. M. A. V. 1. p. 392. Abr. L. Ar. p. 42. m. Diod. S. T. 1. 19, 92. Suid. 3, 611. e., non coll. ad Heſ. 2, 1510. i. ſine N., ſed de Lat. Bg., ita univerſe accepto, dubitare ut videatur G. Th. cum Gr. n., cf. Cl. Cic. Ind. Corn. N. cum Gron. ad Liv. 45, 36. e.

ἱϛορείσθω) Fortaſſe congruentius ἱϛορήσθω, narrata *ſunto*, tempore praeter. *Sylb.* P deſerit etiam Sch. in vulg. ἱϛ. „τοσ. αὐτῆς φ., *prodita* ſufficiunto *tanta* de *ea* prolixius *fortaſſe*, quam *decuit*" quoque Bg. referente perſ. Sb., ut ſane facilis fuit lapſus in ει et η, quanquam nihil hic definiri poteſt e P. ſilentio, tacentibus etiam Mss., et poſito alibi quoque praeſ. pro perſ., contraque, ac me tantum haec noſcente, Herodt. 253, 25: τοσαῦτα μὲν θυωμάτων πέρι εἰρήσθω, *hactenus* de *thymiamatis* dictum *ſit*, (e quo loco, cum τοσ. μὲν ponatur ſolum ſine δὴ, poſſis in

οὐκ ἄχαριν ἕξοντα γνῶσιν τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ [z] ἀκριβοῦσιν.	to, non iniucundam allatura ſcientiam iis, qui res Romanas

z) In Ms. Ba. οὐκ abeſt. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N.

hoc quaerere compendium pr. περὶ ad noſtrum locum, ut aliquis id per δὴ legerit, cum et alibi μὲν δὴ copulata ſciret,) Plut. Hſ. 1, 3. e. καὶ περὶ μὲν τῆς γενέσεως τοσαῦτα εἰρήσθω μοὶ, atque *haec* quidem *de* generatione (*mibi*) dicta *ſunto*, ſed Ael. V. h. 3, 1. e. ὑπὲρ μὲν οὖν τῶν — Τεμπῶν καὶ ἐμοὶ νῦν τοσ. εἰρήσθω, *de* Tempibus *igitur* — etiam *mibi* commemorata *haec* hucusque *ſunto*, at 2, 41. e. εἰ δὲ χρὴ καὶ γυναικῶν μνημονεῦσαι, — εἰρήσθω δὲ οὖν καὶ περὶ τούτων, quodſi *mulieres* etiam *memorare* oportet, *dicatur* igitur *etiam* de *his*; ubi ſine V. L. perf. eſt pro praeſ. ſ. fut., ut porro praeſ. pro fut. ap. Luc. 2, 462. l. 81. τοῦτο μέν σοι ἄλλως ἱστορείσθω, atque *illud* quidem *alias* tibi *referatur*, quod Gr., proprie de geographis adhibitum, a Noſtro uſurpatur ſemper ſenſu hiſtorico, atque adeo improprie, pro narrare, cf. Stp. Th. Bud. C. 1205, e. L. Ern. et N. T., Ind. Ael. V. h. Polb. Ern. Luc. Fiſch. Pal., Abr. ad Aeſch. 1, 207. e. Krb. ad N. T. p. 318. m. Loesn. p. 326. e. Kypk. 2, 273., ad Vig. p. 189. b. m. Thom. M. p. 476. Heſ. 2, 78. e. Suid. 2, 154. e., tum ap. Ael. V. h. 13, 1. e. καὶ ὑπὲρ τῆς Ἀταλάντης τοσαῦτα, *et* de *Atalanta* tantum *eſt*, ubi V. L. καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς λ. non ſpernenda quidem, cum μὲν abſorptum eſſe poſſit a pr. περ., nec tamen neceſſaria, cum et ſine μὲν procedat, quod ex aliis locis per gloſſam aſſutum ſit, ſed Ind. v. τοσ. e. „ut Lat. *et de* Atalanta *tantum*, ſc. dictum eſto ſ. habeo, quod dicam" qua de ellipſi nihil ap. L. Boſ., ſed ad Vig. p. 609. b. m. „ἐπὶ τοσοῦτο, tantum, *hactenus*. Ariſtot. — περὶ μὲν οὖν τῆς Λακεδαιμονίων πολιτείας ἐπὶ τοσοῦτο εἰρήσθω, *atque* haec *quidem* de *Lacedaemoniorum* rep. *hactenus* dicta *ſunto*" cuius μὲν οὖν ſyn. eſt noſtro μὲν δὴ, ſed ut ibi praep. περὶ iterum compareat, ut ante ap. Ael. ὑπὲρ ſyn. alia cum μὲν οὖν.

οὐκ ἄχαρ.) Sch., in γν. ſubiiciens noſtrum locum illis 1, 1, 4. m., reddit „ἄχ. *in ſuavem*, ingratam *notitiam*, ἕξ. habitura *notitiam*, h. e. cognoſcenda" Bg. ſequente P., cf. 1, 2, 9. m., cum et Lat. norint formulam ſeveram, a G. Th. in v. utr. non explicatam, unde hauſerit Noſter, quia nec Stp. Th. tenet, praeterquam in adi. ἄχ. cum Latt. Sch. et Bg. „ex Herodi. οὐκ ἄχαρις γνῶσις" cf. Per. ad Ael. V. h. 14, 9. p. 943. N. 1., ad Herodt. p. 625. N. 74. Suid. 1, 401. i., non coll. ad Heſ. 1, 656. ἀχαρὲς, λυπηρὸν, ſine N., pro quibus forte legendum ἄχαρις, λυπηρὸς, variante Noſtro cum 1, 1, 4. m. in adi., a quo pendet dat. τοῖς ἀκρ., diſtractus ille ob orationis laevitatem, ut, v. ἕξ. ſtante in medio, ordo Noſtri melior omni reliquo deprehendetur mutantibus.

τοῖς τὰ Ῥωμ. οὐκ ἀκρ.) Cod. Ῥωμαίων ἀκρ., omiſſo οὐκ. Duplex eſt v. ἀκρ. ſignificatus. Primum enim notat accurate ſcire, ſ. ἀκριβῶς εἰδέναι, ubi illud ipſe explicat Xen. Cyr. l. 1. c. 3. Atque eo quidem ſenſu ſaepiſſime occurrit. Deinde notat etiam accuratius in aliquid inquirere. Atque ſi hoc ſenſu in noſtro loco accipiendum eſſet: οὐκ utique abeſſe deberet. Cui enim bono narraſſet Herodianus hanc hiſtoriam iis, quibus res Romanorum curae non eſſent? Verum, cum ἀκρ. inquirere in aliquid denotat, aliter conſtruitur, nempe cum praep. περὶ, ut ap. Ariſtot. de gen. anim. ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων. Priori itaque ſenſu h. l. accipiendum eſt; atque ita οὐκ abeſſe non poteſt, quod excidit

ὁ δὲ Κόμμοδος, ἐκφυγὼν τὴν 15. minus cognitas habent.

ob ſq. ἀκ. Paulo fuſius hoc XI cap. iuvenum noſtrorum in gratiam, qui illud legunt in Chr. noſtra, perſecuti ſumus. *Stroth.* οὐκ abeſt a C. Ven. ex incuria, quia ſq. ἀκ, vel etiam librarius ἀκρ. intellexit de accuratiori in res Romanorum inquiſitione. Tunc utique abeſſe deberet. in Chr. *Idem.*

Notiones v. recte conſtituit L. Ern., cum Stp. Th. omnia miſcuiſſet, ubi 1, 302. B. i. ex h. l. „τοῖς — οὐκ ἀκρ., *qui* res *Romanorum* non *exacte* cognitas *habent*" et praeterea e Bud. C. 1122, 6. exemplum, pro inquirere, cum acc. rei; quale illud etiam nobiliſſimum L. N. T., ubi vſ. ſq. explicatur per ἀκριβῶς ἐξετάζειν περὶ λ., quae praep. non facit diſcrimen notionis, ut nec in aliis v. v., in quibus pariter conſtructio utraque ad ſenſum convenit; neque contra res Mss. dirimi poteſt e contextu huius §., ſed potius e §. 1. e., ubi Noſter profeſſus, ſe memoraturum rem illam διὰ τὴν παρ' Ἑλλήνων τισὶν ἀγνωσίαν, quo hic reſpicit ac redit, ubi ſimplex ignoratio, qualis et eſſe poteſt in Bg. e P. formula, *minus* accepto pro ſimpl. non, cf. G. Th., ubi tamen et 716, 29. „minus *ſcis*, i. non ſatis noſti" quod i. q. non accurate, quo et tendit Sch. in nudo „ἀκρ. *iis*, qui *res* Romanas *probe* cognitas *habent*" unde Bg. phraſis paſſ., reſoluta in act., erit vel *non ſciunt*, vel *non* accurate *ſciunt*; qui Bg. ſaltem tuetur vulg. οὐκ, quod ſane exciderit vel ob ſq. ἀκ, vel ob pr. ων ſimilem ſyllabam, cf. de notione v. Ind. Dion. Caſ. Dion. H. S. T. utr., Ael. V. h. Xen. Mem. S. et Cyr. cum Bach. Z., ubi ἀκριβοῦν i. q. alibi ἀκριβῶς εἰδέναι, ſed Ind. Luc. duo memorabilia loca ob adiunctum adv., quo fit, ut ſit i. q. ſimpl. εἰδέναι, 1, 590. l. 76. κινδυνεύω τὴν δὲ πάνυ ἠκριβωκέναι, *periculum* eſt, *ne* alteram *nimis* etiam *calleam*, (niſi quis capiat pro eo, quod praecedit l. 68. τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα, oppoſitam *illi* artem (*valde*) accurate *novi*,) et 2, 672. l. 63. τοὺς λόγους πάνυ ἠκρίβωκε τοὺς Στωϊκοὺς, rationes *Stoicorum* plane *perdidicit*, cf. ap. Suid. 1, 92. e. ἀκριβωθήσεται, ἀκριβῶς μελετηθήσεται, accurate *conſiderabitur*, ex Ariſt. Eccl. v. 162., ubi Sch. ἀ. μελετήσεται e Suida corrigendum, ſi non ſtet med. pro paſſ., tum v. 274. cum acc. rei alia notione, in Vs. bene expreſſa e pr. περιδεῖσθε, it. Ran. v. 1531., quo augebitur Stp. l. l. C. m. F. i., ubi ſine auctore ſimile, quorſum faciat Heſ. 1, 1617. m. ſine N., et mox ἠκρίβωτο, ἀκριβῶς ᾔδει, ſenſu adeo med., qui non eſt ap. Stp., nec obſervatus in N., ubi tamen loca N. T. nobiscum expoſita, ad quae Suic. Th. p. 166. e. ſq., praeter paſſ., etiam de med. alium profert locum, et e Theodor. ſimilem noſtro, τοὺς δὲ τὴν τέχνην οὐκ ἀκριβοῦντας, eos *vero*, qui *artes* ſuas *non* accurate *tenent*. Tum τὰ Ῥωμ., ſcil. πράγματα, tacente L. Boſ. Ell. p. 283. ſqq., aliter, quam §. 8., et vertuntur a Bg. e P., et quoque intelliguntur, de inſtitutis ac ritibus, quemadmodum alibi de rebus geſtis, ut ap. Lat., cf. Ind. Corn. N. Liv. Tac. et Iuſt., quanquam et h. l. non reprehendam de hiſtoria Rom., i. rerum, domi belloque geſtarum, notitia atque narratione. Caeterum, quia ſequebatur res plane alia, et ut epiſodium hoc totum ſeparatim ſtaret, melius hic claudebatur caput hoc, quanquam μὲν et δὲ ſeſe reſpicientibus; unde et in Stp. aliisque edd. poſt ἀκρ. nova ſectio inſtituta eſt.

ἐκφυγ. τὴν) In Bg. Ms. nihil diſtinctionis deprehenſum eſt per regionem hanc, ut Lat. eius ad ἐκφ. e P. (ap. G. Th. cum *fugere*) ignorat Stp. Th., variante Noſtro cum 1, 9, 16. per ordinem alium.

Ματέρνου ἐπιβουλὴν, πλείονί τε περὶ αὐτὸν[a] ἐχρῆτο φρουρᾷ, καὶ σπανίως τοῖς δήμοις ἐπεφαίνετο[b], τὰ πλεῖστα ἐν προ-

Commodus autem evitatis Materni inſidiis maiori ſe cuſtodia muniebat, et raro in publicum prodibat, plerumque in

a) Ms. Ba. αὐτὸν per lenem cum Bs. 1. it. Bc. 2., v. N. b) In Ms. Ba. colon hic et mox poſt διατρ.

πλείονι — φρ.) Sic de ſtipatoribus et cuſtodibus corporis loquitur Herodianus. Hinc 1, 4, 10. additur φρουρὰ δορυφόρων. Sic 2, 13, 16. et 4, 9, 12. Sic Sall. b. Cat. 14, 1. *circum* ſe *ſtipatorum* catervas *habere*, ubi v. Cort. *Leisn.*

Secundus quidem e Noſtro locus non huc pertineat, ſed alia in Ind., ut de primo ibi dictum, nomine φρ. hic aperte ſtante de perſ., etiam in extr. iſto Noſtri loco, ubi et περὶ ἑαυτὸν affine noſtro pron., variandi cauſa; referente Bg. iterum aſperum e P., unde et mutata eſt tota formula Gr., cum etiam procedat ſevera, *maiori* circa *ſe* utebatur *cuſtodia*, ad ſenſum par illi per v. ἔχειν 4, 9, 12. ἧς εἶχε φρουρᾶς περὶ ἑαυτὸν, tenente G. Th. modo „*cuſtodiae*, δορυφόροι, pro cuſtodibus, — *munire* aliquem locum *cuſtodiis*“ cf. tamen Liv. 22, 37. m. milite *atque* equite — *non* uti *populum Rom.*, ut Stp. Th. aliunde 3, 484. B. m. πλ. cum Bg., h. l. de numero, ut magnus pro multus, et contra, tacente G. Th., cf. Ind. Xen. Cyr. Z., hic recte ad ſenſum Vern. *ſtärkere Leibwache*, ad Sall. l. l. omnium *flagitiorum* atque *facinorum* circum *ſe*, tanquam *ſtipatorum*, catervas *habebat*, tenente Cort. „circum *ſe*) Sic loquuntur de ſtipatoribus et proximis quibusque, (allato etiam Noſtri h. l., ſed cum περι αυτον ſic ſine ſpiritu et accentibus, et ad 26, 4. circum *ſe* praeſidia *amicorum* atque *clientium* occulte *habebat*,) circ. *ſe*) frequenter de regum comitibus. — A Gr. petitum eſſe, vel ex Cic. — coniicias, ubi οἱ π. αὐτὸν, Caeſariani“ Corrad. qui *circum* ipſum *erant*, ut Cl. Cic., addito „ipſius familiares“ cf. Ind. Corn. N. Liv. Ern. in praep. et ſupra 1, 6, 22.

σπανίως) Bg. alio ordine tantum e P., cf. 1, 7, 3. e. it. G. Th. 1161, 19. „*publicum*, ſubſt. — pro conſpectu publico, — *prodire* in publ.“ cf. Suet. Ner. c. 51. e. Plin. Pan. 26, 1. 24, 3. Corn. N. 7, 3, 5., ut ſit ellipſis ſubſt. vel illius Gs. *conſpectum*, vel *locum*, cf. Lindn. p. 50. m. 85. e. et ap. Lampr. in Comm. c. 5. p. 486. *poſt haec* Commodus *nunquam* facile *in* publicum *proceſſit*, ubi de repugnantia quadam cum Noſtro cf. N. 6. Caſ. cum Grr. noſtris et π. αὑτὸν aſpero, omnem rem transmittentibus Anglis ap. Heyn. Hiſt. 4, 1017. ſq.

τὰ πλεῖστα) Sch. in artic. *plurimum*, ſed in adi. „τ. π. abſolute ſ. adv. ſ. ſynecd. *maiorem* vitae *partem*“ ut Stp. Th. aliunde „maiori ex parte“ noſtris *größten Theils*, etiam de tempore uſurpantibus, cf. in ellipſin L. Boſ. p. 204. e., ſed, quoad Vs., Ind. Xen. Cyr. Z. cum Bg., e P., ſed Ael. V. h. v. πλέον cum Stp. *ut plurimum*, quod eſt Gr. aliud, v. c. ὡς πλεῖστον, ſ. illud ap. Suid. 3, 430. e. τὰ πολλὰ, ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, *ſaepe*, plerumque, *ut plurimum*, et ap. Thuc. 219, 10. ὡς τὰ πλείω, *plerumque*, quod ap. G. Th. „adv. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα, fere ſemper“ non memorata ellipſi ſubſt. *tempus*, ſ., in certis locis, *ſpatium*, it. *intervallum*, cf. Liv. 45, 9. i., in Ern. Ind. „ſubſtantive“ qui cum gen. ibi, ſed ut ſit proprie adi., adiuvandum

ἀστείοις καὶ τοῖς ἀπωτέρω[c] *τῆς πόλεως βασιλικοῖς κτήμασι* ſuburbanis et remotioribus ab urbe principalibus praediis

c) ἀποτ. Bs. Par. et Pat., v. N.

praeterea per praep. aliquam, v. c. *in*, ſ. *ad*, ſ. *per*, ut fieri poſſit adv. e lege ſolenni, cf. G. Th. v. *plerique* 917, 80. Cort. ad Sall. Iug. 54, 9., tacente etiam Lindn., qui modo p. 132. m. explet *ſpatium temporis* ad v. *plurimum*, ubi G. Th. „adv. πλεῖστον, h. e. permultum, – ſaepius, frequenter" ut in Gr. ſupplebitur pr. illa ἐπὶ, it. κατὰ, quanquam et ſine hac ellipſi Gr. noſtrum procedit, cf. N. ſq. ad διατρ., tenente Stp. Th. in πρ. Lat. Bg., e P., cf. Suid. 3, 275. e. Heſ. 2, 1022. e. et ap. G. Th. cum Gr. n. „*ſuburbanus*, – ſubſt. ſ. elliptice, omiſſo nom. *praedium*" cf. Lindn. p. 117. m., quam ellipſin, tacente L. Boſ., ſumas et in Gr., v. c. τόποις, χωρίοις, οἴκοις, οἰκήμασι, it. κτήμασι, quod Noſter mox ad βασ. addit, et forte ad noſtrum hic πρ. ſimul pertinet, ut manifeſte tunc ſit adi.

τοῖς ἀπωτερ.) Formulam Gr., ex adv. gradus comparativi intra articulum et genitivum loci, tractamus proprie ſic, ut ad artic. ſumatur aliquod particip., tum, ſervato adv. Lat. eiusdem gradus, ad ſenſum pari, deligatur quaedam praepoſitio Lat., notionem habens Graecae praep. eius, unde formatus eſt comparativus, tanquam hic, ſuppleto particip. v. ſubſt. οὖσι, eoque reſoluto per pron., praediis, *quae* longius *ab* urbe *aberant*, ſ. *longius* urbe *aberant*, quod Lat. v. compoſ., hic neceſſarium, (quia ſimpl. v. *eſſe* non uſurpatur iſta rectione,) tenet praepoſitionem, quae in Gr. adv. eſt; ut non opus ſit, ſeparatim eam poni; ſicut explere licet etiam particip. ἀπέχουσι et ἀφεστῶσι, *quae* longius *urbe* ſ. *ab* urbe *diſtabant*; qua ratione ſervatur vis comparativi propria, a P. neglecta in *praediis* procul *ab urbe*, neſcio, an propterea, quod et alibi comparativus eſt pro poſitivo; quem deſerens Bg., formulam reddit, fere ut in adv. intra artic. et ſubſt., atque adeo per adi. ſ. particip., ei par, ſed addita praepoſitione illa, ex Gr. adv. ſumta; cui congruit ex parte Sch., et ipſe P. deſerens „ἀπ. adv. cum gen. τ. π., remotius *ab* urbe *ſitum*" expleto ſimul alio particip. κειμένοις, tenente Stp. Th. tantum haec 4, 512. E. m. „ἀπότερος, *longinquus*, et ἀποτέρω, *longius*, ut ἀποτέρω τῆς πόλεως, *longius* ab *urbe*, (ſine auctore.) Ita v. l., ſed perperam. Per ω enim haec ſcribenda ſunt, ἀπωτέρω, ut ἀπωτάτω, (ſed 1, 493. e.) ἀπώτερος, *remotior*, (hic melius per Lat. comparativum, quam ante per poſitivum, hanc poſtr. ſcripturam et Vs. tenente tantum L. Ern.) et ἀπώτατος, *remotiſſimus*, quibus uſitatiora ſunt adv. ἀπωτέρω et ἀπωτάτω, magis *procul*, et *maxime procul*. Aeſch. (Or. Rs. V. 3. p. 535. i. ſine Ind.) οἷς ἦσαν ἀπωτέρω οἱ κίνδυνοι, *a* quibus *pericula* longius *aberant*. Sic ἀπωτάτω δειλίας ὁ τρόπος, longiſſime *ab* ignavia *abſunt* hi *mores*, (ſ. *remotiſſimi ſunt* ab *ign.*) Quae advv., cum nom. per articul. coniuncta, nominum (adiectivorum) vim habent, ut οἱ ἀπωτέρω φίλοι ap. Suid. „1, 303. m. ἀπωτ., πόῤῥω, μακρὰν, longe, *procul*, ὑπὲρ τῶν ἀπ. φίλων, amicorum *procul* diſſitorum *gratia*, e Soph. Oed. Tyr. v. 137. ed. Iohnſ. *pro* remotioribus *amicis*, cf. ib. Schol. vet., unde Suidas hauſit, omiſſo ὑπὲρ altero ante αὐτοῦ ἐμοῦ, cf. 1, 4, 11. e., qui diſerte p. 298. i. ἀπωτάτω, ποῤῥωτάτω, διὰ τοῦ ω μεγάλου, *longiſſime*, ſed Heſ. 1, 507. ἀπωτάτω, μακρὰν, et ἀπωτέρω, πόῤῥω, gradu neglecto etiam, ut hic P., cf. ib. N.,

διατρίβων, καὶ ἑαυτὸν δικα- commorans, atque a iurisdictio-

ubi V. L. ἀπστ. et ἀπωτ., etiam ap. Luc. Ind. in N. e 2, 571. e., cf. Ind. Dem., cui add. 1070, 23. et G. Th. „*longius*, πὀῤῥωτέρω, ἀπωτέρω“ ſed non ſine praep. *a*, quam Gr. in noſtro adv. dicemus regere adiunctum gen., v. Fiſch. ad Well. p. 151. m., aut adverbio loci dabimus caſum eundem, cf. ib. p. 346. m. et Poſſ. Synt. p. 283. i. 286. i., ſed ut extrinſecus arceſſatur pr. ἀπὸ, ut ſupra ad πόῤῥω 1, 7, 4. e. Sed Sch. in „κτ. praediis *imperatoriis*“ deſerit P. adi. ſecus ac Bg., cuius Lat. in ſubſt. aliunde tenet Stp. Th., ut Sb. Ind. ex 2, 4, 13. m. et 2, 6, 5., illuſtrans ex h. l. et 2, 4, 12., ubi βασιλέως κτῆμα, per variationem in gen. ſubſt., pro noſtro adi., quo de cf. L. N. T. cum Kypk. 1, 365. m. Krb. p. 144. m. it. ad Luc. 2, 302. N. 6., ſed de κτ. Ind. Dem. et Xen. Z. Cyr. et Bach. cum L. N. T. Abr. Dil. Th. p. 34. e. Suid. 2, 383. m., non coll. ad Heſ. 2, 359. e. Nr. 12., ut per hoc adiunctum accipias aut eadem cum prioribus ſuburbana imperatoris praedia, (definita illa hoc membro dilucidius, etiamque per poſſeſſionem, cum in priori tantum a loco nominata ſint,) aut diverſa plane, nec amplius ſita in finibus ſuburbii, quod ſi longiſſimum cogitetur (cf. Lipſ. de magn. Rom. Op. T. 3. p. 113. e.) poſſis acquieſcere in prima ratione, cf. cap. ſq. §. 12. Sed in v. δ. Sch. „tempus *conſumens* in *praediis*“ partim e P. „*plerumque* temporis *in* ſuburb. — *conſumere*“ quorum ille per ellipſin explet acc. χρόνον, ſed hic genitivum eiusdem ſubſt. τὰ πλ. — τοῦ χρόνου, cum Latini non dixerint abſolute iſtud v. Lat., quoad produnt Indd. et G. Th., ubi Bg. cum Gr. n., quo de Stp. Th. 3, 1333. E. „δ. (phyſice) attero, abſumo, conſumo, — it. (improprie) aliquis dr. δ. τὸν βίον aliqua in re ſ. alicubi, i. e. aetatem et vitae tempus terere, — conterere. — Herodi. l. 3. (3, 13, 2.) ὁ δὲ Σεβῆρος (pro textus αὐτὸς δὲ) τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτριβεν ἐν τοῖς βασιλικοῖς προαστείοις, plurimum *in* ſuburbanis *agitabat*, (e P.) *bonam* vitae *ſuae* partem *terebat* in *ſuburb.* — Sed plerumque omittunt acc. βίον ſ. χρόνον, ac neutraliter hoc v. uſurpant pro commoror, immoror, agito, dego, tempus tero in — „quae poſtr. de ellipſi non ſatis accurate praecipiuntur, cum in illo Noſtri τὰ πλ. τοῦ β. δ. potius omittatur plur. ſubſt. μέρη, ut ipſe Stp. in Vs. exprimit, et ad §. noſtrae τὰ πλεῖστα eadem aſſumi queant, ut plene ſit, τὰ πλ. τοῦ β. μέρη, ſicut etiam in v. δ., abſolute poſito, non recte accuſativus modo χρόνος, nec βίον ſuppletur ad L. Boſ. Ell. p. 50. ſqq. et 380., cf. L. N. T. Schw. et Krb. cum Poſſ. Call. p. 312. e. 457. 734. m., ubi et ſimile illi ap. Noſtr. τὰ πλ. τοῦ β. δ., per adi. cum gen. e „Plat. μεθ᾽ ὑμῶν συχνὸν διέτριψε τοῦ βίου, *vobiscum* magnam *vitae* partem *attrivit*, (ap. Stp. Th. l. l. „μ. ἡμῶν — *nobiscum* — *contrivit*“) ubi ſimiliter in Vs. explet ſing. ſubſt. μέρος, quanquam, ſi συχνὸν ſumatur non pro neutro, ſed pro maſc., etiam procedit ſubintelligi τὸν χρόνον, ſed in Herodt. 11, 29. τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα παρὰ Περιάνδρῳ, *quum* permultum *temporis* triviſſet *ap. Periandrum*, ob maſc. τὸν πολλ. cum gen. potius ſupplendum μερισμὸν, i. q. μέρος, cf. L. Ern., tum Heſ. 1, 971. m. διατρίβει, διάγει, παρέλκει ἐπὶ πολὺν χρόνον, quod extr. pertinet ad notionem v. pro differre, ducere, extrahere, ut 988. e. διέτριψεν, κατέσχεν, ſine N., pertinet ad aliam pro remorari, retardare, retinere, cf. L. Ern. et Stp. 3, 1334. G. m. ſqq., et ad N. Heſ. add. Hom. Ὀδ. β', 204. 265. 404., ubi cum gen. rei, tacente Stp., cuius rectioni cum particip. add. Ind. Xen.

ϛηρίων ἀπείργων καὶ βασιλικῶν πράξεων.

Συνέβη δὲ [d] κατ' ἐκεῖνο και-

ne abſtinens et ab imperatoriis functionibus.

Contigit autem per illud

d) Poſt δὲ et καιρ. nihil in edd., et tacite quoque in Mss., v. N.

Cyr. Z., non tenente G. Th. illud Lat. Poſſ. *atterere* de tempore, ſed modo Stp. duo *conterere* ac *terere*, quae tamen nec ipſa abſolute dicuntur, v. c. *plerumque*, plurimum, *terere*, ſed potius cum ſubſt. aliquo; ut liceat ſane liberius vertere per Lat. Bg., aut aliquod Stp.

ἑαυτὸν δικ.) In medio locatum v., converſum a Bg. e P. liberrime, licuit eodem Lat. aſſequi, quoad pron. et etiam ſine praep., cf. G. Th. 32, 15. „*abſtineo*, — ponitur vel adiecto *ſe*, vel omiſſo, vel cum praep., vel ſine ea, (quia iam eſt in v., ut in Gr., a qua utrinque pendent caſus adiuncti,) *abſtinere* — a *negotiis*, i. nulla negotia tractare“ ignorante Stp. Th. hunc uſum v. tropicum cum Bud. C. 381, 31. L. Ern. et Baſ., ubi tamen v. e. „ἀπείργομαι ξένου, Plato in Legg., *a* peregrino *abſtineo*“ quod ducit ad Noſtri rationem, ponentis act. cum pron. recipr. pro med., cf. 1, 8, 2., nihil me reperiente, quam alia ap. Poſſ. Synt. p. 94. m. et Call. p. 18. m. cum Ind. Dem. et Z. Xen. Bach., phyſico tropico ve ſenſu, per rectionem eandem, ſed cum facit alius in alium id, nec ſimile quid in Lat. *arcere* et *abarcere*, quo ſevero, vix probo, cf. G. Th., noſtrum v. redditur in Ind. Dion. H. S. T. 1., reddente Sch. in „πρ. actu *imperatorio* ſ. *functionibus* imper. *abſtinens*“ partim cum P. et Bg. e Sb. Ind. „πρ. β. *actus*, ſ. *functiones*“ quorum primum hic in ſing. adhibuit P., et aliunde Stp. Th. 3, 526., ſed Bg. ſuum iam 1, 10, 2. m. ad ἐργ., qui alterum ad δικ. dat e P. liberrime, pro *tribunali*, ubi ap. G. Th. eſt Gr. n., ſ. *iudiciis*, quod ib. non eſt de loco, ut tamen ſaepe dr., et, quod ſciam, Gr. noſtrum ſemper tantum, cf. Stp. Th., e Noſtro ſilens, Ind. Dem. Xen. Z. Pol. Luc., ubi et 1, 595. l. 71. ἀπολιπὼν τὰ δικαϛήρια, relictis *iudiciis*, quae formula par noſtrae ad ſenſum, cum h. l. ſit, tropo remoto, cum δικ. i. q. non adire, non frequentare, ſed cum πρ. non ſuſcipere; ut adeo unum v. ſit ſenſu dupl. poſitum cum diverſis ſubſt., quibus tamen et unum ſufficiat Lat. *negligere*; ſicut toti formulae reſpondet illa 1, 8, 3. τῶν βασιλείων καμάτων ἀπῆγεν αὐτὸν, et in poſtr. καὶ βασ. πρ. deeſt adi. ἄλλων ſ. λοιπῶν, quia et in pr. δικ. eſt pars imperatorii muneris et laboris, copulante duo haec alibi Noſtro, cf. 3, 10, 3. δικάζων — καὶ τὰ πολιτικὰ διοικῶν, 3, 13, 2. et 3, 14, 17. e. δικάσοντα καὶ τὰ λοιπὰ διοικήσοντα πολιτικὰ τῆς ἀρχῆς.

Συνέβη) In conſtructione huius v. cum inf. etſi per ſe liberum eſt ad ſenſumque perinde, poſt δὲ, an καιρ., diſtinguas: tamen Inttp. Lat. ambo id faciunt hic poſt καιρ., propter *ut* ſuum; quanquam in Ms. Bg. nihil commatis fuit ibi, quod reſtituimus; omittentibus Vern. hic v. Gr., cf. 1, 8, 5. e. 7. i., unde iis ad ſqq. referenda fuit formula κατ. ἐκ. κ., ubi Sch. e Sb. Ind. in pron. „illo *tempore*“ in quo pron. P. etiam Bg. deſerit, nihil noſcente Stp. Th., quam pr. κ. de tempore 2, 87. F. m. G. m., in formulis aliis, ut „κ. νόσον, tempore *morbi*“ ubi adeo inclinat in partem illam negligentiorem et abl., ut Sch., cf. L. Boſ. Ell. p. 200. e. Bud. C. 1475, 13. ſqq., ubi dubitanter Lat. *id temporis* reddit „κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ“ quem diverſum caſum et gen. non bene deſeruit

ϱοῦ λοιμώδη[e] νόσον κατασχεῖν tempus, ut peſtilens morbus

e) λιμ. A. 2. cum B. 1., v. N.

Bg., ſeverus alioqui in exprimenda aliqua praep., cui pares aliae *ad*, circa, *ſecundum* id *temporis*, qualis praep. aſſumenda quoque in Bud. formula Lat., cf. G. Th. 1233, 3. in pron. „id *aetatis*, in ea aetate, — *id* temporis" ſic nude, Cort. ad Cic. ep. 6, 21, 6. it. Iul. Caeſ. b. Hiſp. 3, 1. it. 4. et 12, 3. ubi vera lectio eſt *idem temporis*, ſed V. L. rel. omnes e gloſſa, *id tempus*, eodem *tempore*, per *id* tempus, *per* idem *tempus*, ſed Lindn. p. 139. i. „id *diei* etc. i. circa ſ. usque ad hoc tempus diei" pro quo in formulis *id temporis* et *idem temporis* ſupplendum potius ſubſt. aliud, *ſpatium*, momentum, *punctum*, quae noſtrates etiam habent in *Zeitraum* et *Zeitpunct*, ut in Gr. explemus ſubſt. μέϱος, ubi Noſter, pro libertate, omiſit artic. τοῦ ante ſubſt. κ., quem ſine cauſa requirunt Grammatici vet. quidam, cf. ad Thom. M. p. 502. et Praef. ad Thuc. ***** 2. m., ap. quem 448, 55. ἔτυχε δὲ κατὰ τοῦτο καιϱοῦ ἐλθὼν, forte *autem* id *temporis* eo *venit*, it. Abr. Dil. p. 728. „utroque modo ſaepe loquuntur recentiores, ut κατ' ἐκ. κ. Marcell. — Euſeb. — Socrat. — Sozom. — Addit fere ſemper articulum — Agath., ut Socr. — Euſeb." e cuius hiſt. eccl. ed. Read. T. 1. p. 223. l. 5. habui κατ. ἐκ. κ. ea *tempeſtate*, p. 77. l. 33. κατ' αὐτὸ τοῦ κ., *per* idem *tempus*, quod eſt potius Gr. κατὰ τὸ αὐτὸ τοῦ κ., ſ. κατὰ τὸν αὐτὸν καιϱὸν, quanquam et αὐτὸς ſine articulo videtur interdum eſſe i. q. Lat. *idem*, cf. §. 7. 1, 10, 1. e. 2, 6, 12. et noſtro ſyn. ap. Palaeph. 41, 6. κατὰ — τὸν καιϱὸν τοῦτον, Ind. „hoc *tempore*" it. κατ' ἐκεῖνον τὸν χϱόνον ſ. καιϱὸν Poſſ. Call. p. 698. m.

λοιμώδη νόσ.) Peſtilentiae huius meminit etiam Galen. in libris de ſimpl. medic. poteſtate, ut adnotat Memmius. *Sylb.*

Dio Caſ. p. 1215. l. 20. ſqq., tradens, graviſſimam fuiſſe, ponit poſt mortem Cleandri, cf. N. ib. ad §. 81., ſed Angli ap. Heyn. Hiſt. 4, 1018. i. poſt Materni interitum, *eine* fürchterliche Seuche *herrſchte* dieſes *und* die *beyden* folgenden *Iahre* zu *Rom*, quibus N. nihil repugnat, habens modo „Herod. 1, 12. Dio l. l. 14. e." tacente Lampr. in Comm. De confuſis λιμὸς et λοιμὸς et inde derivatis, praeter illud nobile oraculum ap. Thuc. 132, 19., cf. ib. 127, 56. Call. Di. v. 125. et ad Heſ. 2, 495. m. N. 10., reddente Sch. in „λ. *peſtilentem* morbum *occupare*" etiam deſerto P., ſed Noſtro adhibente pro privo ſubſt. λοιμὸς periphraſin ex adi. cum ſubſt., allatam a Stp. Th. 4, 1388. e. tantum e Plut. cum aliis, λοιμώδης φθοϱὰ, it. λοιμικὴ διαφθοϱὰ, quibus add. Diod. S. λοιμικὴ νόσος 1, 151. l. 21. 325. l. 29. 486. l. 45. 517. l. 37. Vs. *peſtis*, aut *peſtilentia*, ſed 398. l. 63. 508. l. 22. λοιμικὴν πεϱίστασιν, *peſtilentis* morbi *contagia*, pro quibus eſt λοιμὸς 286. l. 42. 325. l. 26. 610. l. 6., tum Ael. V. h. 6, 10. e. κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον, *communi* illo *peſtilentiae* morbo *obierunt*, ubi habetur formula ſyn. noſtrae, i. e. pro adi. et ſubſt. duplex ſubſt. in regimine, ob ſimul poſitum adi. τὴν δημ., ſed Dion. H. S. T. 1. 116, 28. καθ' ὃν χϱόνον ἔκαμνεν ἡ Ῥωμαίων πόλις ὑπὸ νόσου λοιμικῆς, *cum* Roma *peſtilenti* morbo *laboraret*, per ſyn. noſtro adi., mox ὑπὸ τῆς συμφοϱᾶς, iſta *lue*, et 597, 21. νόσος ἐνέσκηψεν εἰς τὰς γυναῖκας, καλουμένη λοιμικὴ, *peſtilentia* invaſit *mulieres*, it. Ind. Geop. λοιμικὴ κατάστασις, conſtitutio *peſtilentialis*; λοιμικὴ νόσος, *peſtilentia*, et λοιμικῷ πάθει, ſed per numeros pravos, pro 18, 13, 1. νόσῳ λοιμώδει, peſtilenti *morbo*, et τὰς

τὴν Ἰταλίαν· μάλιςα δὲ τὸ πάθος τῇ [f] Ῥωμαίων πόλει

occuparet Italiam: ſed maxime illud malum in Romana civita-

f) Solae Ing. ἐν τῇ Ῥ. v. N.

λοιμώδεις νόσους, peſtilentes *morbos*, cum Noſtro, ut Dio Caſ. p. 8. l. 25., it. alii, cf. Hemſt. ad Ariſt. Plut. v. 179. p. 61. b. m., cf. Suid. 2, 464. m., ubi et de λοιμὸς tropico ſenſu, ap. Stp. Th. ſine auctoritate, quam v. Ind. Dem., tum Heſ. 2, 495. N. 16., ſed adi. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., non vero cum eius ſubſt.; ut in v. κατ. ap. Stp. 1, 1344. E. „κ. teneo, *occupo*, ut λοιμώδης νόσος, i. e. peſtilentia, ab Herodi. l. 1. dr. κ. τ. Ἰτ." et Zeun. Ann. ad Anacr. p. 29. e. „κ. occupare, *vexare*. Sic Herodiano dr. λοιμώδης νοσ. κατέσχε τ. Ἰτ." ſed Diod. S. 1, 325. l. 26. λοιμοῦ τὴν Ἑλλάδα κατέχοντος, *cum* totam *peſtis* Graeciam *popularetur*, ſed ſine Vs. ap. R. Or. V. 8. Ind. And. p. 501. i. „κατέσχε κληδὼν, ſc. τὴν πόλιν, ſ. κατὰ τὴν πολ." et Lyc. p. 667. i. φλὸξ πολεμία κατέχει τὴν πόλιν, it. Heſ. 2, 178. e. κατασχεῖν, κατακρατεῖν, 199. e. κατέχειν, κρατεῖν, συνέχειν, quae et ipſa tropica ſunt, ut Lat. haec ap. Abr. Dil. Th. p. 460. m. „ingruere, urgere, incumbere aut inſtare" it. Lat. Bg. e P., quod (cf. G. Th.) interdum capitur pro invadere, i. advenire, ac, tropo remoto, pro oriri, eſſe incipere in Italia, vel pro tenere, i. e. durare per tempus aliquod in Italiae oppidis ac vicis, et inter incolas eius; cf. 1, 3, 1. νόσος καταλαμβάνει, ubi Bg. eodem Lat. uſus, it. Suid. 3, 197. m. et propius Lat. ap. G. Th. „*obtineo*, ἐπέχω, κρατέω, — noctem obtinuit *caligo*, pro occupare" cum ἔχειν ſaepe ſit Lat. *tenere*.

μάλιςα — τῇ Ῥ.) For. ἐν τῇ Ῥ. π. *Steph.* ἡ Ῥ. πόλις dr. κατ' ἐξοχὴν de Roma. Deinde πάθ. h. l. eſt morbus ſ. calamitas quaevis. Sic Ael. V. h. 5, 19. (e.) manus mutilata vocatur πάθος (Vs. *cladem*, quam *erat paſſus*,) et 5, 20. (e.) fames (Vs. *calamitatis*.) Frequenter τὸ πάσχειν verſatur circa dolorifica, et ſaepe ponitur pro κακόν τι πάσχειν. Notat etiam mortem ipſam. Generatim eſt affici, et ad laeta aeque pertinet, ac ad triſtia. Hinc Ariſtot. Eudem. 6, 7. circa fin. πάθος ſubdividit in ἡδὺ καὶ λυπηρὸν, in iucundum et dolorificum. *Leisn.*

E P. obliquo ut corrigit forſan Stp., ſic ſervat Bg. etiam praepoſitionem, non tam, opinor, quaſi exciderit ob pr. ος ſyllabam, quam perſpicuitatis cauſa, cum praep. deſit ante nomina loci ſaepe in ſermone utr. (unde properanter nimis Ing. ſuſceperunt eam e Stp. nutu,) cf. 1, 9, 6. e. ἕδρ. L. Boſ. Ell. p. 494. ſqq. Stoſch. Muſ. Crit. T. 1. p. 137. e. et in v. *in* Ind. Amm. M. Suet. Flor. Tac., ad Iul. Caeſ. b. Gall. 6, 13, 1. et Cort. ad Sall. Ind. v. *in* e., reddente Bg. iterum artic. τὸ per pron. de ſuo, ut ſubſt. παθ. ſic univerſe cum Ind. Dion. Caſ., non item Stp. Th., qui tamen aliunde tenet notionem illam in utr. partem, etiam iſtam pro morbo in corpore, cf. Foeſ. Oec., quae et h. l. valeat, ut ſit i. q. pr. νόσος, per variationem, e quo definiri debet notio vocabuli univerſi, et quale ſit malum, cf. Thuc. 132, 14. de peſte, τοιούτῳ πάθει, *morbum*, ſed l. 17. τῷ κακῷ, *malo*, ut in Noſtri τῇ Ῥ. π. periphraſin, ad variandum cum 1, 11, 15. τῆς πόλεως et 1, 9, 20. e. τῆς Ῥώμης, N. pr. ad λοιμ. et N. ſq. ad πανταχ. e Dion. H., ubi et alia formula affinis ἡ πόλις ἡ Ῥωμαίων, Romana *reſpublica* Sb. T. 1. 746, 33., negligente G. Th. formulam Bg., quae cum dicatur vario ſenſu, (tum pro loco atque oppido, ut hic Bg. ceperit, tum pro iure civitatis, v. Ind. Corn. N. Suet. et Cort

ἤκμασεν, ἅτε πολυανθρώπῳ te viguit, utpote populoſa

Plin. ep. v. *Rom.*, etiam forte pro rep. tota, ut Gr., nobis *der* Römiſche *Staat*,) ego quidem hic adhibuerim rationem ſyn. per adi. cum ſubſt., *Romanam urbem* cum Liv. 1, 4. e. 1, 16. m. cf. e Flor. ſupra 1, 10, 7. i. N. Ec. cum Ind. Corn. N. Sall. et Iuſt., quae tamen vel ſic ſenſu quodam praecipuo de Roma dr. ſane, et par eſt ad ſenſum illi Sch. „*urbi* Romae" at liberiori, cum nomini proprio populi ſubſtituitur nomen proprium loci, eodemque caſu cum nomine loci appellativo, per appoſitionem, cf. G. Th. v. R. 225, 54.

ἅτε πολ.) Scribendum eſt, ut in Cod. exſtat οὔσῃ φύσει καὶ τ. Primum enim, illud φύσει facillime poſt οὔσῃ excidere poterat, praeſertim ſi literis maioribus ſcriptum eſſet ΟΥCΗΙ ΦΥCΕΙ. Deinde ipſa ratio hoc φύσει requirit. Opponitur enim hominum multitudo, quae ſuapte natura Romae erat, illis, qui undique ad hanc urbem confluerent. Denique Herodianus etiam infra l. 7. c. 4. ſic locutus eſt, φύσει γὰρ πολυάνθρωπος οὖσα ἡ Λιβύη. *Stroth.*

Bona ſunt haec argumenta, et fere eadem cum noſtris in iis, quae olim ad h. l. ſcripſimus, primo, contextum et oppoſitionem id vocabulum requirere, et τοὺς πανταχ., ſolitarium alioqui in vulg. lectione, per illud Mss. φύσει magis adiuvari, it. concinnitatem, relatis ad ſe ſic paribus, adverbio παντ. et abl. ſubſt. φ., quod praeterea ob οὔσῃ ſimile potuerit facile omitti, cf. N. T. Gal. 4, 8. ed. Kopp., tum eſſe ſimiliter ap. Noſtr. 7, 4, 8. φ. ſimul cum adi. πολ. et particip. οὖσα, denique eandem lect. Mss. quoque exprimi a P. in illo *per ſe*, quem, quanquam alias liberiorem, non videri tamen hic ſua id ſponte poſiturum fuiſſe, niſi habuiſſet in ſuo exemplo etiam φ., ad ſententiam bene redditum, cf. G. Th. in praep. 772, 23. „per *ſe*, — ſua natura" cui par, a Gs. neglectum, *in ſe*, quod hic vet. Vern. ex illo P. ſequitur; quae formulae omnes, hic de urbe poſitae, valeant i. q. ſine alio reſpectu, it. non habita ratione rerum aliarum, ut advenarum, cf. G. Th. v. *ſui* 639, 28. „*per ſe* — excludit — relationem quamcunque" vel pro ſua conſtitutione ac conditione naturali, interna, propria, praecipua, i. magnitudine et amplitudine, it. principatu, et quia eſt urbs regia et princeps, it. legibus, moribus, inſtitutis ſuis, omniumque rerum, ad bene commodeque vivendum pertinentium, abundantia. Quibus de cauſis ſane abfuit parum, quin reciperem lectionem Mss., niſi contra cogitaſſem haec, primo, Mss. noſtros de gloſſa ſuſpectos eſſe, et e tali emendato Cod. etiam haurire, ut alibi, potuiſſe P., tum illud φ. ex iſto ipſo altero Noſtri loco per gloſſam et comparationem e marg. in textum fortaſſis eſſe receptum, porro in altero loco φ. et οὖσα diſtracta, diverſoque expreſſa caſu, hic in vicinia cum ſtent, auribus non eſſe ita mollia ob ὁμοιοτέλευτον, (quanquam contra afferri queant exempla luſus eiusmodi in verbis ap. Noſtr.,) praeterea concinnitatem non ubique urgendam eſſe, et id φ. ſaltem mente ſuppleri poſſe, nec ſumme neceſſarium eſſe, cum et Bg. ſine eo verterit, ut tamen hic ſine Mss. potuerit ſecurus eſſe et putare, P. egiſſe libere, at, animadverſa Mss. lectione et conſpiratione cum P., eandem forte comprobare. In qua ambiguitate ac dubitatione nondum potui novitatem admittere, olim certe in N. et V. L. repetendam; ſed iam porro curare reliqua, primo, melius P. referre duas copulativas *et* — *et* pro una in τὲ — καὶ Bg. iterum, qui deinde ſeverior in

τὲ οὔσῃ g), καὶ τοὺς πανταχόθεν ὑποδεχομένη. πολλή τε 2. — et undique advenas excipiente: magnusque fuit inter-

g) Ms. Ba. οὔσῃ φύσει· καὶ λ., etiam Mss. rel., ſed ſine diſtinctione poſt φύσει, v. N.

particip. ὑποδ., e P. praeterea retinens Lat. ad ἅτε, ut 1, 7, 5., quod et h. l. reſolvimus per quia *et* erat — *et* rel., non tenente Stp. Th. in adi. πολ. Bg. Lat., ap. G. Th. ſine Gr. et bona auctoritate, ut propterea idem ad Luc. aliter reddiderit, ut L. Ern. cum Ind. Fiſch. Pal. per exquiſitius *celebris*, ſed cum Bg. tamen alii quoque, v. ap. Poll. 2, 5. Dion. H. S. T. 1. 427, 28. Zoſ. 3, 20, 8. cf. Ind. Thuc. (cui add. 20, 97.) Dem. Xen. Ἀνβ. Mor. cum Pol. Z., Polb. Ern. Dion. Caſ. et ap. Phil. in Flacc. p. 762. B. e. θίασοι κατὰ τὴν πόλιν πολυάνθρωποι, *ſunt* per *urbem* ſodalicia *plurima*, immo *coetus* celebres, *frequentes*, e multis conſtantes hominibus, ſociis, membris; h. l. reſpiciente Bg. ad vet. Vern. *volkreich*, cf. ſyn. ap. Ariſt. Av. v. 1313. πολυάνορα τάνδε πόλιν, *populoſam* hancce *urbem*, ubi bene Beck., et de re ac civium Romae multitudine Lipſ. de magn. Rom. Op. T. 3. p. 37. ſqq. 113. e. ſqq. cum Dion. H. S. T. 1. 89, 16. et ib. Ind. Lat. v. *cenſus*.

τοὺς παντ.) Variante Noſtro cum πάντοθεν 1, 2, 2. m. per ſyn. adv., id refert P. oblique „advenas, *toto* orbe *confluentes*" per abl. ſubſt. ſyn. ſimulque ſuppletum in articulo nude poſito participium aliquod et praeterea etiam ſubſt. aliud, quod ſolum Bg. retinet, dum v. c. ἐπήλυδας ſane eſt i. q. participium P., unde tamen hic ellipſin ſic expleas, τοὺς π. ἀφικνουμένους ſ. ἥκοντας ἀνθρώπους ſ. ἄνδρας, tacente L. Boſ. Ell. p. 431. e., pro quibus brevius ſervem *homines undique* ſ. *undique* homines *excipiente*, ſed noſtrates ſequentur liberiora haec, *homines* omnis *loci*, terrae, *regionis*, i. e. *Menſchen* ſ. *Leute* von *allen* Gegenden, *Ländern*, mutato adv. in genitivum affinis adi. et ſubſt.; formulam Noſtri, non aliunde mihi cognitam, defendente ſaltem analogia illorum τοῖς ὕστερον ſupra, οἱ πάλαι etc., cf. de re ac peregrinis Romae incolis Lipſ. l. l. in N. pr., Dion. H. S. T. 1. 185, 7. ἀκούων δὲ περὶ Ῥωμαίων πόλεως, ὅτι πάντας ἀσμένως ὑποδεχομένη τοὺς ξένους λ., *audito* que, *Romam* omnes *exteros* libenter *excipere*, Caſ. ad Athen. [illegible] 2. p. 51. „nationum omnium, Romano imperio ſubiacentium, — inquilini fuere Romae" et ad Suet. Caeſ. c. 39. i. „Romae magna copia erat hominum ex omnibus imperii Rom. provinciis" Grut. Lamp. T. 2. p. 1405. e. Intp. ad Rut. It. 1, 63. et 66. it. Alex. Donati de urbe R. in Graev. Th. T. 3. p. 586. e. E. it. ad Athen. l. 1. ſuper Romam ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης Caſ. 2, 51.

πολλή τε) Sch. in „ἐγ. ſtrages *facta eſt*, contigit, — φθ. *ſtrages* magna *facta* eſt *hominum* et *pecorum* peſtilentia" deſerto in v. ἐγ. P., unde Bg. omittit iterum pron. τὶς, retinens idem vulg. τὲ, pro eius δή, cf. 1, 10, 4. m. ad πᾶσα. τε, et de ſimili phraſi, ignorata Stp. Th., ap. Dem. ſine Ind. 85, 11. φθορὰ δὲ τῶν Ἑλλήνων τοσαύτη γέγονεν, et de peſte etiam ap. Thuc. 127, 55. οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς, οὐδὲ φθορὰ οὕτως ἀνθρώπων οὐδαμοῦ ἐμνημονεύετο γενέσθαι, *veruntamen* neque *tanta* peſtilentia, *neque* tot *hominum* interitus *uſpiam* accidiſſe *memorabantur*, pro quo Lat., ſyn. illi Sch., hic etiam procedit Lat. *oriri* ſ. *exiſtere*, cf. Stp. 1, 826. i. 3. i., qui et in φθ. aliunde tenet Lat. Bg. et P., (cf. ad Thuc. 461, 25.

τὶς[h] φθορὰ ἐγένετο ὑποζυγίων ἅμα καὶ ἀνθρώπων. τότε ὁ Κόμμοδος, συμβουλευσάντων[i] αὐτῷ τινῶν[k] ἰατρῶν, εἰς τὴν Λαύρεντον ἀνεχώρησεν. εὐψυ-

itus iumentorum ſimul et hominum. Tum Commodus, ſuadentibus ei quibusdam me-
3. dicis, Laurentum receſſit.

h) Noſtram hic et deinceps ſine monito ſequimur rationem in accentu, pro Stp. πολλή τέ τις et alia aliarum edd. i) Ms. Ba. συμβουλευόντων λ., v. N. k) Servavi hunc Stp. accentum, cum nihil reperiſſem in libellis Grammat. contra, nec de altera ratione Ox. αὐτῷ τινων.

Abr. Dil. p. 267. e. „pro iactura et amiſſione“ Heſ. 2, 1505. m.) it. in v. ὑποζ. „ut boves, equi, muli“ it. aſini et cameli, cf. Heſ. 2, 1470. i. Suid. 3, 554. e. Ind. Fiſch. The. et Pal. it. Xen. Z., reſpiciente Sch. „neutr. *ſubiugium* pecorum ſ. iumentorum“ ellipſin ſubſt. alicuius, κτήνος, ζῶον, θρέμμα, v. L. Boſ. p. 172. e. 130. e., non item p. 144. e., L. N. T., quorum Schw. in N. „Herodianus ſaepe, v. g. l. 1. c. 12. ſ. 2., ἀνθρώπους et ὑποζύγια inter ſe opponit. Ergo ὑποζ. videntur eſſe ad portandum et ad vehendum adhibita“ cum Noſter tantum hic et 8, 1, 9. opponat ἀνθρώπους, unde fortaſſis latius ſumas pro univerſis animalibus brutis, cf. L. Krb. l. l. et in ſimili cauſa Liv. 3, 6. i. *grave tempus et* ſorte *annus* peſtilens *erat* urbi *agris* que, *nec* hominibus *magis*, quam *pecori*, cum Bg. autem (ap. G. Th. cum Gr. n.) ad Ael. V. h. 9, 3, p. 571. m. 12, 37. p. 783. i. Thuc. 463, 2., ſed *boves* 461, 37., ubi diſtinguuntur πρόβατα et ἵπποι, cf. de re Xiph. Sb. 380, 25. δισχίλιοι πολλάκις ἡμέρας μιᾶς ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐτελεύτησαν, et ἅμα καὶ eadem in vicinia, ignorante Stp. Th., ap. Dem. 212, 23. 214, 9.

τότε ὁ Κ.) Forte τότε οὖν ὁ Κ. *Reisk.* Sane ex indole linguarum recentium, ut diſerte hic Vern. rec. *daber*, verum h. l. contra Mss. et P. uſumque Noſtri et aliorum Gr., omittentium οὖν et δὴ, quorum alterutrum idem Rsk. ſubinde intrudit ap. Dem. v. c. 71, 28. „τί (οὖν) ζητεῖτε;“ ubi ſaltem delegiſſem δὴ, ut magis probabiliter videretur ob ſimiles ſyllabas utrinque excidere, etiam per ſe in hoc Noſtri loco, qui et alibi diſerte τότε δὴ ab initio poſuit. Sed Ms. aliud tempus, praeſ. pro aor., recurrens deinde aliquoties, cf. §. 12. e., hic cum aor. ἀνεχ. per ſe conſiſtens, forte ductum eſt e §. 4. i. ſq., referente P. cum Mss. rel. tempus vulg., at novum Bg. cum Sch. libere, cf. Ael. V. h. 9, 10. p. 588. i. συμβουλευόντων αὐτῷ ἰατρῶν εἰς τὸ Λύκειον μετοικῆσαι, *quum* medici *ſuaderent* ei, *ut* rel.

εἰς τὴν Λαύρ.) Latii oppidum. *Stroth.* ut Sch. „urbs Latii, a ſylvis laureis ita dicta“ cf. Cell. Not. o. ant. T. 1. p. 636. e., ubi et „Commodus, ut peſtilentiam evaderet, quod Herodianus l. 1. c. 12. refert, εἰς τ. Λ. ἀν. Laurentum *ſeceſſit.* Nomen a lauretis eſt, quia τὸ χωρ. κατασ. δ. ἀλσ., regio *ſylvis* e *lauru* opaca *eſt*, quod ib. Herodi. adiecit“ e P. in v. ἀνεχ., quos deſerit Bg., ſumens fortaſſis notione G. Th., cum Gr. n. „3) pro diſcedo“ quo et pertinet L. Ern. „4) ſecedo, in otium, ſolitudinem“ quo in v. cf. Gs. et 1, 10, 6. m. ἀπεσ. it. 1, 3, 13. cum Ind. Plin. ep. Gs. et Suet., qui ſilent cum aliis Indd. de Bg. eo ſenſu, ut ſumſerit compoſ. pro ſimpl., et *cedere* pro ire, abire, cf. Cort. ad Cic. ep. Ind. et

χέστερον γὰρ [1] τὸ χωρίον καὶ μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφό-	Frigidior enim ille locus et maximis umbroſus lauretis,

1) Ms. Ba. εὐψ. γὰρ ὂν τὸ χωρ., Ms. Ve. ἐμψ. γὰρ ὂν τὸ χ., ſed Ms. Vi. tantum „γὰρ — γὰρ ὂν λ.“ v. N., ponentibus nobis poſt χωρ. nullum comma cum Ms. Bg.

ſuper ſyllaba *re*, in verbis otioſa, ad Sall. Iug. 4, 9. e., ut ſaepe Gr. ἀνὰ, nobis hic *entweichen*, tacente Stp. Th. hanc notionem.

εὐψυχ.) Forte τὸ χωρίον ὂν καὶ λ. *Reisk.* Legendum, ut eſt in Cod. γὰρ ὂν τὸ χωρ. *Stroth.*

Stp. Th. modo in „εὐψυχὴς, iucundo et ſalubri expoſitus frigori, ſ. etiam ſimpl. frigidus, ſed peculiariter ea ſignif., qua dicimus, aeſtate locum aliquem eſſe frigidum. Herodi. l. 6. — l. 1. εὐψ. — ἀλσ., frigidior *locus* ille *eſt* ſylvis *que* e *lauro* permultis *opacus*“ partim e P., ad cuius marg. hic omittit v. ſubſt. *eſt*, aſſumtum haud dubie modo libere, fere e P., quem ſequitur Bg. primum in Lat. adi., tum in artic. τὸ per pron., denique in Lat. ſubſt. χ., ſed idem regit totum locum, ut quiſque rexerit, primo legens ſine Mss. ac Rsk. ſupplemento, τὸ γὰρ χ., εὐψ. καὶ κατ. — ἀλσ., — ἐδόκει εἶναι σωτήριον λ., ubi princeps eſt notio τὸ χωρ., exquiſite poſita intra duo adi. et attributa, quae, pro participiis tractata, per ſe adiuvari reſolvique poſſunt, aſſumto extrinſecus particip. ὂν, quo tamen ne opus quidem eſt, cum et noſtrates dicant, *denn dieſer* kühle *und* durch *große* Lorbeerwälder *ſchattigte* Ort *ſchien* rel.; intrudentibus Mss. noſtris et alibi idem particip., cf. 2, 12, 6., ſed hic eo loco, unde minus, quam in illo Rsk., exciderit, ademto ὂν facilius a pr. ον, quam a pr. αρ, quanquam id in maiuſculis litteris vel ſic concedam in Codd. minus ſuſpectis de gloſſatoris manu; nihil iuvante P. per libertatem ſolitam „quod *frigidior* ea *regio* ſit *ſylvis* que — *opaca*“ ubi quidem comparet v. ſubſt., ſed et γὰρ τὸ χωρ. mutatum in ὅτι τὸ χωρ. cauſalem alius generis, cumque vel iſtius Cod. potuerit e correctis eſſe, et lectio vulg. per ſe ſenſum edat commodum, per interpretandi praeſidium, h. e. per rectionem legitimam ac ſaltem ſuppletum in adi. participium ὂν, qua de ellipſi tamen non aliunde habui, qui moneret, ut nec de Gr. adi. εὐψ., e Noſtro tantum etiam a Stp. laudato, cum eo que in L. Ern. explicato, quod pro ſimpl. ſane valeat, cum et alibi εὐ in compoſ. redundet, moxque ſequens adi. σωτήρ. faciat tautologiam quandam, ſi εὐψ. capiatur in prima illa Stp. notione et e notatione, pro *habens* frigus *ſalubre*; niſi accipias pro habens frigus facile, i. lene, non ita vehemens; quod redeat ad Stp. *habens* frigus *iucundum*; quanquam illa lenitas et per ſe ineſſe poteſt in comparativo, ut *frigidior* ſit i. q. non nihil frigidus, magis frigidus, ſed non multum, quam Roma urbs; quo de coelo huius loci ac temperie aëris nihil tenui, praeter Noſtri teſtimonium hoc, ſed nota medicorum praecepta de frigore, in talibus morbis ſalubri, quod et in nemoribus naturale; unde mox ſq. δαφν. ἀλσ., quo cum dat. ſ. abl., per praep. aliquam explicando, velut *ob*, copulabitur adi. εὐψ., depravatum in Ms. Ve.

μεγίστοις λ.) Credebatur laurus efficax adverſum venena. Inde iactatum, ut, qui ſe tutum approbare vellet, δαφνίνην diceret φέρω βακτηρίαν, i. e. laureum geſto baculum. Creditur et laurus ſanitatem conciliare; quo argumento lauri folia ineuntibus magiſtratum Kal. Ian. a populo daban-

ϱοις ἄλσεσιν [m], (ὅθεν καὶ τὸ (unde et nomen loco,) ſa·

m) Ms. Ba. ἄλσεσιν· ὅϑ. ſed mox poſt χωϱ. non eſt diſtinctio. *Mart.* Parentheſin, neceſſariam illam, etiam in Ms. Bg. repertam, non habent A. et B.

tur cum iſchadibus. Libuit haec ex Coel. Rhodig. 5, 7. adſcribere Utrumque enim huc pertinet, de veneno et de ſanitate. Inter remedia veneni etiam Plinio memoratur laurus 23, 8. et 8, 27. *Boecl.*

E Noſtri ſententia, opinor, locus hic ſalubris eſt viſus dupliciter ob frigus aliquod mite et ob laureta ac lauros, quam ſecundam cauſam deinde amplius expoſuit in πϱὸς τὴν λ., priori breviter tantum propoſita; in adi. κατ. cum P. reddente Stp. ad m., etiam aliunde in Th. et ſimul cum Bg., cf. de Gr. noſtro adi. notione act. ſ. paſſ., etiam per eandem, ut hic, rectionem cum dat. ſ. abl., praeter Stp. ex Herodt. ſine Ind., et Heſ. ἐϱγ. v. 511. ſ. 513. cum Tzetz., etiam Poll. 1, 229. Eur Phoen. v. 657. cum Schol., Heſ. 2, 185. i., laudante N. Aeſchyl. Suppl v. 350., ubi v. Schol. et add. v. 359., e quo explicabitur v. 349. cf. v. 337. et 197., quo uti ad v. 349. poterat Pavus pro ſua ſententia, haud dubie vera, u h. l. eſt, habens umbras ob lauros, et hinc frigus etiam aliquod; reddente Sch. in ἀλσ., praeter P., etiam *nemoribus*, (quorum neutrum ap Stp. Th., ſed poſtr. etiam in L. Ern., ut in Sb. Ind. aliunde *lucus*, quoc cum pr. *nem.* ap. G. Th. cum Gr. n., cf. Ind. Poll. Suid. 1, 126. i., non coll ad Heſ. 1, 249. m.) ſed in „δ. laurigeris *nemoribus*" ut Stp. Th. 4, 709. e „ap. Herodi. l. 1. Laurentum ex eo nominatum dr., quod eſſet *χωϱίον μεγ. — ἀλσ., lauriferis* lucis, *nemoribus*, laurum *ferentibus*" ubi monendum erat ſimul, hic de loco ac ſylva aliter, quam de perſ. ſupra 1, 7, 4 m., dici et fere, ut de terra, pro eo, quod lauros fert, i. profert, producit, ſ. tenet, habet, nec in manibus, ſed in ſolo ſuo; qua notione non tenui ex alio ſcriptore Gr., ſed tamen Lat. analogiam ap. G. Th. cum Gr. n. „*laurifer*, — laurum ferens, Plin. — *lauriferam* tellurem *illam*" recte ad ſenſum exprimente Bg. in δ. ἀλσ. periphraſin Noſtri pe adi. et ſubſt. pro voce una vulgarique L. Ern. „δαφνὼν, *lauretum*, locus conſitus lauris" ut Stp. Th. 4, 711. i. additis „δαφνηφόϱον χωϱίον, δαφνόσκιον ἄλσος" cf. Virg. Aen. 6, 658. *odoratum* lauri *nemus* et G. Th. v. *lauretum*, qui caret nomine urbis *Laurenti*, quo de Car. Stp. Diction. Hiſt modo „*Laur.*, Latii urbs, Plin." ap. Dion. H. Λωϱεντὸν, v. Sb. Ind. Lat T. 1., et ad 35, 36., ubi Strab. Λαύϱεντον cum Noſtro, ſed nihil de laureto et nomine hinc, verum aliquid ad Virg. Aen. 7, 59. ap. Heyn. in Exc., cf. ad §. pr. e. ex Cell.

ὅθεν) Non ſatis appareat ratio Graeco lectori, cur *Laurentum* dicatur niſi addas, δάφνην ap. Lat. eſſe λαῦϱον, ad m. Ms. Bg. *Leisn.* Nempe Lat. *laurus.* Forſan ex gloſſa venerunt haec verba. *Stroth.*

Gloſſam quidem hic non ſuſpicor dari, tum propter librorum conſenſum, qui omnes hanc particulam referunt, tum quia et alibi Noſte cum aliis hiſtoricis tales notationes locorum, tanquam ſtellulas, inſerit cf. 1, 11, 3. m. 7. m. Sed ap. Dreſ. de V. med. p. 316. e. „Herodi. 1, 12 3. ὅθεν, δαφν. ἀλσ., καὶ — χωϱ., *unde* etiam *regioni*, Laurento ſcil., *inditum nomen*" e P. per ſupplementum hoc liberrimum, cum modo def v. ſubſt. ἐστὶ, uſurpato hoc Noſtri loco propterea, ut oſtenderetur, adv loci ὅθ. poni interdum pro pron. relat. cum praep., atque adeo pro *e quibus* ſ. *a quibus*, ſc. lauretis, qui plur. praeceſſerat; ut non bene Scl

ὄνομα τῷ χωρίῳ,) σωτήριον [n] εἶναι ἐδόκει, καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγε- | lubris eſſe videbatur: atque aëris corruptioni reſiſtere di-

n) *Ms. Ve.* σωτήριον λ., Ms. Vi. σωτέριον λ., in edd. omnibus συντήριον, quod fortaſſis et in Ms. Ba. fuit, cum tacuerint Excp., v. N.

unde, a quo" poſtr. hoc e P. cum Stp. ad m. ſervarit, quanquam pe e dictum univerſe, de perſ. et re, ſed una tantum, per ellipſin ſubſ omine aut *negotio*, qua de tacent G. Th., (explicans modo de perſ.) (Indn., cf. Schell. de ſtylo Ind., nihil de Gr. in hanc notionem afferet e Stp. Th., ſed Noſtro cum 1, 11, 5. m. variante pro nudo ſubſt. ὄν. pa rticulum hic additum ſine diſcrimine.

συντήριον) Quid ſit χ. συντήριον? quae formationis ſpecies, ut a συντηρέω fiat συντήριος? Id certe nec dictum, nec pictum, nec fictum unquam fuit, niſi apud neſcio quos male conciliatos dictionariorum rhapſodos. Haud dubie legi debet σωτήριον. *Fab.* Melius fortaſſe σωτηρ. nſolentior enim eſt iſtiusmodi formatio a τηρέω. *Oxon.* Apparet, Bergleo probari Fabri emendationem. *Leisn.* (etiam ad m. Ms. Bg. σωτήριον dſcribens.) Lege σωτηρ. *Reisk.* Cod. confirmat Sb. et Fabri coniectuam σωτήρ. atque ſic utique legendum. *Stroth.*

Sb. Ind. „συντήριος, fort. rectius σωτηρ." Stp. Th. 3, 1465. B. „συνηρ. reperitur pro συντηρητικός, ut ap. Herodi. l. 1. ἐδῷ. — ἐλέγετο, (ſine Vs.) Sed videndum, ne ſcribendum ſit σωτηρ. — Nam valde mihi uſpectum eſt, praeſertim, quum nulla eius generis derivata ſint a τηρέω" um L. Baſ. ſic ſtulte „συντηρ. conſervans. Herodi. de Laurento loquens, §. — ἐδόκει, *unde* et *conſtans* loco *nomen*, a lauris ſcil." ſed Sch. „συντ. egio, *ſaluti* conſervandae *idonea*, (e Stp. ad m. P.) Sb. tamen coniicit egendum σωτ." ſine criſi, quae hic eſt facillima et certiſſima, ut vel ine Cod. ſic hodie quisque ſit editurus, ut feci, cum in vulg. deſit et uſus aliorum, ſed lapſus pateat in υν pro ωο ſ. ω, ut et de Ms. Vi. ε pro , ſicut de repoſito σωτ. ſufficiunt Stp. Th. L. N. T. et Ind. Xen. Pol. Z., t L. Ern. etiam cum Lat. Bg., ap. G. Th. „ὑγιεινός, σωτηριώδης, quod raebet praeſtatque ſalutem, in primis ſanitatem; unde aër, cibus, lous *ſalubres* dicuntur" quo Lat. praeiverit Bg. etiam Sch. in „ἀλ. feratur *regio* eſſe *ſalubris*, — ἀερ. *infectionem*, peſtilentiam" deſerens ita iberrimum P., cf. 1, 1, 5. e., dum profert Stp. Th. 1, 1337. C. ſub ἀντ. um Lat. Bg. locum hunc ſine Vs., non vero exemplum aliud cum pr. ρὸς, quod eadem notione cum acc. rei, ut hic, aut cum acc. perſ., v. p. Fiſch. Pal. Luc. Plut. Krg. et Geop., qua rectione frequentior eſt alera ſine praep. cum dat., a Bg. delecta, ut et ap. Lat. ſolennior, ſed n primis noſtratium rationi commoda, cf. G. Th. cum Gr. n. e Cic. 81, 35. *contra* veritatem *reſiſtere* et *repugnare*, propter quam ita boam auctoritatem ſervaturus eram Gr. rectionem plene, cf. cum ſimili bl. modi, ut hic εὐωδ. λ., Ind. Thuc., h. l., tropo remoto, de loco, pro cavere, impedire, facere, ut ibi aër *ne corrumpatur*, quo ſupplemento, v. c. τοῦ ἀέρος, τοῦ ἐκεῖ ὄντος, opus ſit, ut aëris corruptio intelligatur finite, et illius tantum regionis, nec aër omnis, ſed certus."

το o) εὐωδίᾳ τὲ τῆς τῶν δαφνῶν cebatur, et odore exhalatio-

o) In edd. et Ms. Bg. hic comma fuit, praeter punctum E. 2. R., nobis non dantibus diſtinctionem, ut dat. ſqq. cohaereant magis cum pr. inf. ἀντ.

εὐωδίᾳ) Sch. in hoc *fragrantia*, ſed „δ. laurorum *odores* Laurenti contagioni *reſiſtunt*, — ἀπ. *exhalationis* odoris *laurorum*" praeeunte P. ad Vs. εὐωδ. ſimplicem, cum Lat. non habeant propius ſubſt., niſi *ſuaveolentia*, noſtrum *Wohlgeruch*, ap. G. Th. ſine Gr. et tantum e Sidon., cuius notionem tamen et continet Lat. Bg., (quanquam Gs. diſerte monet tantum de malo odore 558, 39., cf. Ind. Flor. et Suet. Cal. c. 27. e.) it. illud Sch., primum, adhibitum etiam a Stp. Th. cum h. l. ſine Vs., cf. L. N. T. Heſ. cum N. e Poll. et Suid. 1, 900. i. Ind. Ael. V. h. Xen. Bach. et Diod. S. 1, 95. l. 36. p. 214. l. 55. 59. 64. 78. odorum *auras*, 238. l. 41., ſed l. 47. τὴν ἐ. προσηνεστάτην, fragrantia *mirifica*, nobis *der* ſüſseſte *Wohlgeruch*, cf. l. 20. et 34., ſed p. 41. i. πόμα, λειπόμενον οὐ πολὺ τῆς περὶ (V. L. κατὰ e gloſſa) τὸν οἶνον εὐωδίας, *potus*, odoris *ac* ſaporis *iucunditate* vino *non* multum *cedens*, immo potus, *cedens* non *multum* bono *odori* ſ. ſapori *vini*, cum ibi εὐωδ. ſit cum praep. in periphraſi gen., pro τῆς τοῦ οἴνου εὐωδίας, qui gen. duplex ap. Noſtr. hic in τῆς τ. δ. ἀπ., a Bg. ſervatus, nobis fiat melius per praep., v. c. *durch* den Geruch *von* der *Ausdünſtung* der *Lorbeerbäume*, tenente Stp. Th. 4, 94. F. e. in ἀπ. poſt Lat. Bg. (cum tacuiſſet P.) „capitur etiam pro ſuaveolentia et odore grato. Herodi. εὐωδία (ſic iterum, ut ante in εὐωδ., ſine Iota ſubſcr.) τε — ἡδ. σκ. Haec ex Bud. Caeterum videndum eſt, annon ibi ἀπ. ſignificet ſimpl. *exhalationis*. Nam ſi exponatur *ſuaveolentiae*, quod eſt εὐωδίας, tum εὐωδία τῆς ἀπ. quid ſibi volet?" nihil ſane. Neuter inſpexit hunc locum, (vel ob nominativum εὐδ. etiam ap. Bud. C. 229, 20.) ubi videatur eſſe quaedam abundantia et ſuffeciſſe εὐωδίᾳ τῶν δαφν., reddentibus tamen Stp. ad m. P. „ſuavitate *odoris*, qui *e* lauris *efflaretur*" et Sb. Ind. „ἀπ. fragrantia, *quam* emittunt *lauri*" reſoluto gen. ἀπ. per pron. relat. ac verbum finitum, ſubſtantivo affine, quam interpretandi rationem, mihi quidem potius in participiis notam, quam in gen. duorum ſubſt. in regimine, (niſi quod Ern. ὁ μακαρίτης adhibet in Lect. ad Io. 1, 23. φωνὴ βοῶντος „*praeco*, qui *denunciat*") neſcio, an leniat haec, *fragrantia*, quae *eſt* ſ. *oritur* ex *laurorum exhalatione*, ſ. brevior, *fragrantia* ex *laurorum exhalatione*; ubi gen. adiuvatur de ſolenni lege per aliquam praep., quod accedit ad noſtra Vern. ſupra; nihil iuvante G. Th. in ſubſt. illis *odor* et *fragr.*, nec forte per illud „*exhalationes* terrae, i. tenues ſpiritus, qui per aeſtum maximum, terra diffuſa, exhalantur, et ſurſum in aërem feruntur" cum et *odores* ſint tales ſpiritus, rerumque odoriferarum particulae ſubtiles, ex illis rebus effluentes, quae cum ſenſum cient iucundum nareſque ſuaviter afficiunt, papillas earum nerveas blande feriendo, εὐωδία dicuntur; quod Gr. ſubſt. hic, ſumta Gs. explicatione, debeas accipere pro mero ſenſu olfaciendi. Voluit Noſter, ut credo, non ſcribere ſimplici ac vulgari iſto modo, quem monſtrabam ante, εὐωδίᾳ τῶν δαφνῶν, ſed ſimul e phyſicorum praeceptis referre rationem, qua exiſterent odores, quae eſt haud dubie in exhalatione; unde redimus ad pr. noſtra, odor, qui fit exhalatione laurorum; cui deinde ad ſenſum par fuerit Stp. et Sb. odor, quem exhalant, efflant, emittunt lauri; de Gr. ἀπ. tenente me adhuc iſta tan-

ἀποφορᾶς καὶ τῆς τῶν δένδρων nis laurorum et iucunda um-

tum, Ind. Geo[illegible] *ἀπ. οἴνου*, *odoris* fragrantiam *vini*, ſed *ἀπ. ὀξυμέλιτος*, *odorem*, et ſic quoque ſimpl. ex alio ib. loco, ſed alio per Lat. *halitus*, it. ap. Dion. H. S. T. 1, 677, 22. *ἐκκυμαινομένων γὰρ τῶν σωμάτων, βαρεῖα καὶ δυσώδης προσπίπτουσα καὶ τοῖς ἔτι ἐῤῥωμένοις ἡ τοῦ πνεύματος ἀποφορὰ*, *nam* eiectis *ab* unda *cadaveribus*, gravis *inde* ac *foetidus* (vel) *ad* valentes (*adhuc*, ſc. *ἀνθρώποις*, ſ. potius *σώμασι*, *etiam adeo* ad *valentia* adhuc *corpora*) delatus *halitus*, immo *incidens* aëris *vapor*, cum *πν.* ſit i. q. ante ap. Noſtr. *ἀέρος*, mox ib. ſequente ſyn. *ἀτοπία τῆς ὀσμῆς*, taediosus *odor*, ſed Heſ. 1, 496. m. *ἀποφορὰ*, *ὀσμὴ*, cum N., quam notionem, ignotam Lexicis, cum principe facile concilies, ut adiunctum, ſimiliter illam in L. Ern. „7) graveolentia“ quam et Bud. cum Stp. *l. l.* ponunt, firmandam e Lat. *odore* ſupra ap. Suet., cf. Heſ. 1, 603. m. *ἀτμὶς*, — *πνοὴ*, (ap. Dion. H. ante *πνεῦμα*, v. ſupra ad 1, 6, 5. m.) — *ἀνάδοσις*, (i. q. noſtrum *ἀποφ.*) it. ſqq. et 323. e.

τῆς τῶν δενδρ.) Rectius Schott. *ταῖς τῶν δ. ἡδείαις σκιαῖς*. *Sylb.* Scrib. *ταῖς — ἡδείαις σκίαις*, (hoc accentu iterum, ut in V. L.) Aliter iuſta conſtructionis lege ad *εὐωδίᾳ* referri debet. Ecquis vero ſenſu adeo ſubtili, ut etiam umbras ſubodoretur? *Oxon.* Berglerus legendum putavit *τῇ — ἡδείᾳ σκιᾷ*. Recte. Nam quis ſenſu adeo ſubtili, inquit Oxonienſis editor, ut etiam umbras ſubodoretur? Quod ad rem ipſam attinet, in hac fere ſententia etiam Alexis ap. Athen. 15, 10. p. 687. D. *ὑγείας μέρος μέγιστον ὀσμὰς ἐγκεφάλῳ χρηστὰς ποιεῖν*. *Leisn.* (qui et in m. Ms. Bg. „legit ergo Bg. *τῇ — ἡδείᾳ σκιᾷ*“) Forte *καὶ τῇ τῶν δ. ἡδείᾳ σκιᾷ*, aut *καὶ ταῖς τ. δ. ἡδείαις σκιαῖς*, aut potius *καὶ ψυχρότητι τῆς τῶν δ. ἡδείας σκιᾶς*. *Reisk.* Placet Schotti emendatio *ταῖς — ἡδείαις σκιαῖς*; namque recepta lectio inepta eſt. *Stroth.*

Lectionem primo vulg., ſervatam quoque a Sch. cum Lat. „arborum umbrae amoenae“ e P. „*ipſarum* amoenitatem *umbrarum*“ ſane non admittit haec cauſa, quia gen. *τῆς — ἡδείας σκιᾶς* debeat regi a pr. *εὐωδίᾳ*, et hinc exiſtat *odore* — iucundae *umbrae*, qui ſenſus abſurdus eſt, cum umbra non edat odorem, quomodo potius debebant Oxon. colligere et eloqui. Sed deinde quid Bg. legerit, nimis palam eſt, viditque Leisn. Tum, ſi P. non mutaret interdum libere numeros ſubſtantivorum: ex illis eius verbis efficerem Schotti pluralem, qui tamen mihi non ita placet, ut Bg. ſingularis, quia hic propius accedit ad litteras lectionis vulg., et ſic in *τῆς — ἡδείας σκιᾶς* nihil eſt mutandum, praeter litteras unas extremas, *ς* in *ι*, quae ſaepe confuſae ſunt, in primis cum Iota in Codd. eſſet poſt ſcriptum; unde vix mihi temperare potui, quin Bg. lectionem ſtatim ſcriberem, a qua modo hic abſtinui, non item in Ind., ob P. et quia non conſtabat, an non Schottus praeberet ſua e Cod. quodam, quae tum ſane pondus habeant aliquod; quanquam ſemper adhuc vicinitas et ſimilitudo maior litterarum in Bg. coniectura plus valere poteſt, ſi ſumas, librarium in Schotti Cod. non recte legiſſe, etſi viderit acute, requiri aliquem abl. e contextu, phyſicaque ratione ac lectionis vulg. abſurditate; ut adeo, dum accedat auctoritas Mss., eorumque fide digniſſimorum, coniecturae Bg. ac Schotti modo in N. ſint ſcribendae, ſenſusque tenendus hic, *locus* dicebatur *aëris corruptioni* reſiſtere *et* odore *exhalationis* laurorum, *et* earundem *arborum* iucunda *umbra*, atque adeo frigore, cum umbra coniuncto; quo de frigore cum

ἡδείας σκιᾶς p. ἀλλὰ καὶ οἱ 4. bra. Quin etiam in ur-

p) Nihil hic variatur, niſi per mendoſum σκίας B. 2. L. Par. 2. et Ox., v. N.

Noſter iam §. init. dixiſſet: nolens bis idem dicere, pro eo antecedens ac cauſam modo hic poſuit, ad variandum; unde violentior altera res Rsk. concidit in addito ſubſt. ψυχρ., quanquam hoc aſſumto concinnitas maior oritur, non illa tamen ubique urgenda; a qua ipſa h. l. venit ſubſt. additum a Noſtro τῶν δένδρων, pro pron. αὐτῶν, quem gen. omiſit vel ipſe Bg. e P., vel ſcriba eius, reſtituendum aliquando nobis ſic, *harum arborum* iucunda *umbra*, capiendo articulo τῶν iterum pro pron, quia τ. δ. non univerſe hic valet, ſed finite ac de certis tantum, quae praeceſſerunt, de τῶν δαφνῶν, illud ſubſt. Lat. etiam oſtendente Stp. in m. P., qui in Th. modo ſimile quid tenet 3, 865. D. m. e Xen. „καὶ τῶν δένδρων καὶ αἱ τῶν πετρῶν σκιαὶ, arborum *rupium* que *umbrae*, ſ. umbrae, quas arbores rupesque faciunt" ſicut dixeris, adiectivum ἡδ. non tam poëtico more ornatusque cauſa, ut pingeretur ac ſenſibus quid percipiendum daretur, adiectum eſſe, quam hoc conſilio, ut indicaretur effectus pro cauſa et conſequens pro antecedente, ut *ſuavis umbra* eſſet pro levi, non magna, non frigidiſſima; cum nimium frigus putetur et hodie nocere in talibus morbis, ut in variolis.

ἀλλὰ καὶ) In his particulis Bg. liberior e Stp. m. ad P. cum multis, cf. Stp. Th. 1, 336. C. ſ. Ind. Xen. Z. Cyr. v. ἀ. e., L. N. T. Krb. p. 36. Nr. 3. Kypk. 2, 310. m. Hoog. Op. p. 40. m., qui tamen et ſeveritatem ibi ſequitur, etiam e Lat. uſu; quam formulam, non praemiſſis οὐ μόνον, ut concedo interdum adhiberi, ubi minori maius quid addatur: ſic vis eius pendet omnis a vocula καὶ, quae tum ponitur pro *etiam adeo*, ſed aeque pro ſimpl. *etiam*, facitque nihil aliud, quam ut orationem continuet et priori addat aliquid qualecunque, valens modo pro ſimpl. Lat. *praeterea*; quomodo h. l. capio, per noſtratium *aber auch*; inclinante G. Th. in Bg. ad vulgarem opinionem „particula maius quiddam his, quae praecedunt, annectendi" ſed abeunte P. hic et in ſq., ubi Sch., pro mero ſubſt. *incolae* in v. οἱ, rectius in praep. ponit „urbis *incolae*" addito gen. loci, ſed Bg. ad formulam ex artic. nudo cum praep. et ſubſt. exprimit modo ſuppletum ſubſt. ἄνθρωποι, tacente L. Boſ. Ell. p. 31. e., etiam Stp. Th. v. πολ., niſi quod 2, 87. E. in pr. κ. tenet notionem Bg., (cf. ind. Z. Xen. Bach.) per quam praeterea aſſumendum hic particip. ὄντες, γινόμενοι, κατοικοῦντες, οἰκοῦντες, quae duo poſtr. reſpexit quoque Stp. ad m. P., et commodiora ſunt in pr. κ. pro Lat. *per*, quibus ſolenne, *habitare* per *urbem*, de multis hominibus et in urbis locis diverſis; unde liberius Sch. illud eſt, dum participium, quod ſuppletum erat, mutat in ſubſt. affine, cf. §. 1. e., ſed praepoſitionem cum ſubſt. in genitivum; ut aeque liberum eſt hoc, *cives* ſ. homines *urbani*; unde deinde ſolitarium quorundam *urbani*, it. *oppidani*, noſtrum *die Städter*; quae forma per adi. commodior eſt, ubi diſertum ſubſt. ſimul adiungitur, ut οἱ κ. πολ. ταμίαι, Quaeſtores *urbani*, v. Krb. Decr. R. p. I. p. 239. 435. Ind. Sb., Dion. H. T. 1. v. πολ. et Fiſch. Pal. v. κ. e.; tenentibus noſtratibus tum illud Sch. *die Einwohner* der *Stadt*, tum inde contractum *die Stadtleute*, tum vicinius Bg. *die* Leute *in* der *Stadt*, tum denique per ellipſin eandem *die* in *der Stadt*; intelligente Vern. vet. non Laurentum, ſed Romam cum Sch. in πολ., (quo forte

ϛϱατόπεδον, εἰ, πρῶτον ἐν ad penuriam copiarum eos re-

(cf. 1, 6, 21. e., ubi pro fut. praebebat Mſ. Ba. aor.) aut errorem librarii in ε et α, ut alibi; ducente Stp. iterum e P., quocum et ſimul cum Sb. reddit Latine quidem Sch. „adiungere *ſibi* ſ. *pellicere* voluntates *populi.* P. et Stp. legunt προσαξεσθ. in fut.“ quod tamen de P. non praeſtem, cum is, ut et Bg., more Lat. liberius reddere potuerit, bene idem ad ſenſum in δημ. perſona intelligens animum eius benevolentiamque, ſeverus etiam in vi med. exprimenda cum Bg., qui modo addit pron. recipr. ἑαυτὸν, ſed reddit per Lat. Sb. etiam 2, 10, 1., ut Ind. Xen. Hell. Mor.; non explicantibus formulam Bg. (nobis *an ſich ziehen*) G. Th. et N. ad Suet. et Sall., ſed Ind. Corn. N. „conciliare, in familiaritatem et amicitiam adſciſcere“ i. ſibi amicum et benevolum reddere, cf. 1, 3, 12. e. Bud. C. 527; 3. et Stp. Th. 1, 86. C. m., faciente Bg. cum P. in ſq. δημ., neſcio, an cum diſcrimine ac pro populi parte viliori, cf. G. Th. cum Gr. n.; ſed et in v. *popul.*, Stp. Th. 1, 968. e. it. L. Ern., diſcrepante etiam Vern. vet. *das Volk*, a recentis *den Pöbel*; quo ſenſu anguſto ſane intelligi poteſt hic et ſqq., etiam cap. ſq., ubi adeo §. 4. i. ὁ δῆμος Ῥωμαίων ſic capietur, quae formula cum adiuncto gen., (et a P. hic libere addito,) alias plerumque uſurpatur in partem honeſtiorem, patens tamen per ſe aeque late, comprehendensque partem utramque.

εἰ, πρῶτον) Zonaras frumenti penuriam Cleandro non adſcribit. Σποδείας λ. *Oxon.*

Quae Zonarae, nobis alibi data, ſunt e Dion. Caſ. p. 1213., ad quae Fabric. potius Noſtrum probat, cf. Lampr. in Comm. c. 14. p. 512. cum N. a. Caſ., qui recte rem componere videtur; ſequente Sch. in v. κ. magis Bg. „quum *redegiſſet* populum *ad* penur. *neceſſariorum*“ in adi. πρωτ. noſtro loco ſubiecto illi 1, 11, 3. e., cum hic ſenſus ſit alius, ubi Bg. e P., non tenente id Stp. Th. (nec G. Th. cum Gr. n., cf. tamen L. N. T. Ind. Herodt. Fiſch. Aeſch. Iſ. Ev. Ael. V. h. Abr. ad Aeſch. T. 1. cum Dil. Th. D'Orv. Ch. p. 457. m. Valck. ad Eur. Hipp. p. 269. b. e., ad Vig. p. 66. a. e.) ſed 3, 910. D. m. „ἐν σπ. καθιστάναι, ad penur. et inopiam redigere, Herodi. l. 1. ἐν σπ. τ. ἐ. κ. (et 1, 1768. D. m. ſqq.) καθίστημι cum pr. εἰς commodius vertitur *redigere*, — et in iſtis dicendi formulis, καθιστάναι εἰς σπάνιν λ. redigere ad inopiam, — nec vero cum εἰς tantum, ſed et cum ἐν iungitur“ ſine exemplo tamen noſtro, et tantum e Dem., quod non habet Ind., ſed ſine Vs. cum utr. praep. et affini χρημάτων ἐν σπ. αὐτὸν καταστῆσαι, ut Bg. formula proprie reſpondeat illi cum εἰς, cui par ſaepe pr. ἐν, habentibus Lat. et rectionem duplicem, v. c. *ponere* in *menſam* et *in menſa*, et ſeverum *conſtituere* cum pr. *in* ac ſimili caſu, non tamen cum ſubſt. utr. Stp. Lat., v. Cl. Cic. v. e. it. G. Th. ubi, „*red.* καθιστῶ, — ad *inopiam*“ ſine explic., it. in N. ad Ter., Ind. Iuſt. Suet. Corn. N., (cf. Flor. et Iul. C., hic ut ſit i. q. ſimpl. *agere*, pro pellere, iacere, coniicere, ruere, trudere, nobis *ſtürzen*, it. ponere, nobis *verſetzen*, it. ducere, adducere, nobis *bringen*, ſed, tropis his remotis omnibus, facere, ut quis ſit in penuria rerum neceſſariarum, ut quis non habeat res neceſſarias, non omnes quidem, ſed maxime frumentum, ad quod hic maxime reſpicitur, et alibi Gr. τὰ ἐπ. ſaepe tantum reſtringenda ac revocanda, cf. 1, 6, 3. m., ubi Bg. ſimiliter; proferente Stp. Th. 1, 1218. D. m. modo affine Xen. τῶν ἐπ. ἔνδεια, cf. tamen Noſtri ipſum ap. Thuc. ſine Ind. 131, 88. σπάνει τῶν ἐ., *rerum*

σπάνει τῶν ἐπιτηδείων κατα- degiſſet, deinde largitioni-

neceſſar. *penuria*, cum P. hic, it. ap. Ioſeph. 1, 480. l. 10. *rer.* nec. *inopia*, ubi mox oppon. cum ſyn. ἡ τῶν ἀναγκαίων εὐπορία, it. ap. Diod. S. 1, 398. l. 62. annonae *caritas*, ſed p. 510. l. 2. et 2, 22. l. 16. τῇ σπ. τῶν ἀναγκαίων, commeatus *inopia*, — neceſſariorum *inopia*, cf. de v. σπ. Ind. R. Or. V. 6. Xen. Mem. S. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. (ubi et ſyn. σπανία et σπανιότης, ap. Stp. Th. ſine auctore,) Phil. in Flacc. p. 753. B. in Iſ. Pan. Mor. p. 25. i. (ubi mox δι' ἔνδειαν τῶν καθ' ἡμέραν,) et p. 94. c., (ubi mox opp. δι' ἀφθονίαν,) Suid. 3, 361. m. σπ., ἔνδεια, raritas, *penuria*, non coll. ad Heſ. 2, 1241. cum N. „L. Ms. σπανίαν explic. σπάνην“ quam formam ad Dion. H. S. T. 1. 198, 11. τῇ σπάνῃ τῶν ἐπ., inopia *commeatus*, Sb., etſi tacens in N., tamen in Ind. per ſuum „pro σπάνει“ dubiam reddere videtur, ſed agnoſcit etiam L. Ern., quanquam per ſe lapſus ibi, ut alias, in ῃ et ει incidere potuit.

ἐπιδόσεσι) Tacentibus Mſſ. reliquis et P., (qui adv. *repente* iterum addit libere,) lectionem Ms. Bu. aliam, inſerto adv. ἔπειτ' (pro ἔπειτα,) refert diſerte quoque Bg., ambabus illam excepturus forte, ſi vidiſſet oblatam, hoc praetexens, credo, ut potuerit excidiſſe a ſimili ſq. ἐπιδ. initio, pro quo, quia facit adv. hoc cum ſubſt. illo ὁμοιοτέλευτον aliquod, poſſit aliquis ſuſpicari, olim fuiſſe εἶτ' ἐπιδ., auribus mollius, pro quo Gloſſator in marg. poſuerit ἔπειτ', unde deinde venerit in textum; quae conſecutio in πρῶτον — εἶτ' a Noſtro adeo uſurpata 2, 1, 22. e., etiam aliis, cf. 1, 10, 2. e., ubi tamen habuimus τὰ πρῶτα ſine conſequente particula temporis ordinis ve; quod et in huius loci ſyn. πρῶτον cadat; ut Bg. libere adiecerit adv., ſed Noſter omiſerit, cum neſciant id P. cum Mſſ. rel., poſſitque ſalvo ſenſu abeſſe, ut ſaepe ſolum eſt πρῶτον cum affinibus, cf. Ind. Fiſch. et Pal. cum Xen. Cyr. Z. it. Dem. 1272, 5., ut Lat. *primo* ap. Hor. Turſ. p. 769. e. it. *primum* ib. p. 754. e. G. Th. 1061, 91. et Inttp. ad Cic. ep. 2, 9, 1., ut contra Lat. *primo* deeſt, ſequente *mox*, cf. Ind. Tac. ex Ann. 4, 41. m.; unde lectio Ms. ſuſpecta maneat de gloſſa e comparatione locorum aliorum; ſive πρωτ. capias pro ante omnia, cf. Xen. Ind. Cyr. Z., (quomodo et Lat. *primum* ſumitur,) ſive cum Bg., qui et, ſecus ac P., in tempus finitum reſolvit participium κατ., quo ſervato in Vs., ſentias, copulam abeſſe quire, ubi ordinem mutes, ac quae nunc exquiſite in medio poſita eſt enunciatio, πρῶτον — καταστήσας, eandem ad poſtrema colloces, εἰ ἐπιδ. λαμπραῖς προσαγάγοιτο, πρῶτον λ., *ſi* alliceret, *cum* primo — *redegiſſet*; ubi tamen Noſtro obſtitit alia pars, ſimul ponenda, ἀλ. ποθ. τ. χρ., quae hoc in ordine non bene demum ſequebatur, at praemiſſa, etiam ante ſe requirebat πρῶτον — καταστ., de lege partium, in periodo copulandarum, cf. Ern. rhet. §. 370., cum e penuria demum ſequatur deſiderium iſtarum neceſſitatum, illudque ſit prius adeo, hoc vero poſterius; in quo ut Bg. explet libere pron. αὐτοὺς ad v. καταστ., ſic copulat particip. ἀλ. cum ποθ. τ. χρ., ſed ἐπιδ. λαμπρ. cum remoto v. προσαγ., e P. fere, ſed Ms. contra ἀλ. refert ad pr. ἐπιδ. λ., at ποθ. τ. χρ. ad προσαγ., ſenſus ut oriatur utrinque aliquis, pendens ſane ille ex arbitrio diſtinguendi, cum antiquitus Mſſ. caruerint diſtinctionibus, et ap. Noſtr. ſaepe occurrant ita ambigue poſitae orationis partes, ſed ut tamen de uſu Noſtri potior ſit Bg. ratio cum Stp. ed. ex 1, 5, 2. e. μεγαλόφρονι ἐπιδόσει οἰκειώσηται, it. 1, 9, 2. e. εἰς τὸ ἐπιδόσεσι λαμπρ. ἀποστῆσαι τὸ στρατιωτικὸν et 1, 6, 12. e.

κατὰ τὴν πόλιν, κελευόντων τῶν ἰατρῶν, μύρου εὐωδεστάτου τάς τε ὀσφρήσεις καὶ τὰ ὦτα ἐνεπίμπλασαν q, θυμιάμασί τε

be homines iubentibus medicis unguento fragrantiſſimo nares atque aures opplebant, ſuffimentisque et aromatis

q) *Ms. Ba.* ἐνεπίπλασαν, ſed *Ms. Vi.* ἐμπίπλασαν, v. N.

pertinuit etiam honor ed. Baſ. in elemento maiuſculo, cf. 1, 10, 15. i.) ubi ſaltus ſit maior a §. 1. ad §. 3., cum potius, hac in §. coepta narratione de Laurento eiusque lauretis, pergere hic de eadem videatur Noſter; quo et P. tendant „*quocirca* in *ipſa* quoque *urbe*“ ubi libere adiunctum pron. diſtinguat urbem ipſam eandem ab eius lauretis.

κελευόντων) In hoc v. Stp. Th. 2, 112. e. tenet notionem, huc aptam „κ. hortor, invito ad aliquid agendum“ ut non ſumatur δεσποτικῶς, pro imperio, ſed φιλικῶς, ac de iis, qui leniter quid et blande tantum ſuadent, nec tamen hinc, vel per ſimilem locum de medicis, quibus et Lat. tribuunt eadem notione verba quaedam ſua, praeter Bg., etiam *imperare* ac *praecipere*, pro praeſcribere, nobis *verordnen*, cf. G. Th. cum Ind. Xen. Hell. Mor.; variante tantum Noſtro cum §. 2. m. συμβουλευσ., etiam alio tempore; aliorſum flectente orationem P. cum Stp. ad m., hoc eſt, ad ſyn. formulam, mutatis gen. ſ. abl. conſeq. in duo ſubſt. in regimine cum praep. ſimul, de noſtratium ratione, *auf* Befehl, *Verordnung* der *Aerzte*. Sed in ſq. μ. εὐωδ. Bg. cum P., ut εὖ iterum lateat ad ſenſum in Lat. vocabulo, cf. §. pr. ſubſt. εὐωδ., noſcente Stp. Th. non gradum hunc adi., ſed Bg., ap. G. Th. „ὄζων, — ungu. *fragrantiſſimum*, Apul. (ſed in ſubſt., cum Gr. n.) commiſtio diverſorum odorum, addito oleo aut balſamo, aut aliquo pingui, ad ungenda corpora, deliciarum et luxuriae cauſa inventa“ ſed et pro medicina, ut hic; unde nec epitheton ſ. adi. εὐωδ. otioſum, ſed pro optimo capiendum et efficaciſſimo, cf. Heyn. ad Virg. Ge. 4, 279. Hemſt. ad Ar. Plut. p. 275. m. e. Ind. Geop. εὐ. οἶνος, *odoratiſſimum*, ſed Diod. S. 1, 214. l. 69. κομιζούσης γὰρ τῆς αὔρης τὴν ἀπόῤῥοιαν (i. q. §. pr. Noſtri ἀποφορᾶς) τῶν εὐωδεστάτων, *dum enim* evaporantes *fragrantiſſimorum* germinum *ſpiritus* aurae *transportant*, ut de μυρ. Foeſ. Oec. cum L. N. T. Ind. Geop. et Xen. Bach. Tum in ὀσφρ. Bg. e P., ut Ind. Sb. et Stp. ad m. P. et in Th. „ὄσφ. — *nares*, eodem modo, quo ἀκοαὶ aures. Herodi. l. 1. ἀλλὰ — ἐνεπιμπλ.“ nihil amplius, ne locum quidem N. T. 1 Cor. 12, 17., ubi vulgo, etiam Lexx., interpretantur de ſenſu olfaciendi, cum aeque pro inſtrumento et membro accipi, ſimul cum ἀκοὴ, poſſit, ob adiunctum ὀφθαλμὸς, quod alioqui et ipſum erit pro ſenſu, ſicut οὖς alibi, quo de cf. Stp. Th., tum Fab. Aeſ. 51, 2. καταμανθάνω, ὅτι οὐ μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως, aeque ambigue, nec per Indd. reperto loco clariori; quanquam iuvat analogia in ἀκρόασις ſupra; ſed ap. Ariſtot. ſaepe ὀσφρ. tantum de ſenſu, ſed *nares* potius ῥῖνες ſ. μυκτῆρες.

ἐνεπιμπλ.) In Ms. Vi. lectione minus agnoſco illam in augmento negligentiam, quam errorem librarii in μ et νε, per maiuſculas litteras facilem, ſed in Ms. Ba. magis gloſſema vel mollioris auris, vel e comparatione aliorum ſcriptorum, ut tamen utraque forma ſit recta, cum et ſine μ., cf. ad Luc. in eadem V. L. 2, 405. N. 66. 425. N. 91. 820. N. 3. Suid 3, 117. e. 1, 726. i. 824. m. 2, 36. m. 3, 115. e. 226. e. Ind. Z. Xen. Pol

καὶ ἀρώμασι συνεχῶς ἐχρῶν-
το [r], Φασκόντων τινῶν [ſ], τὴν
εὐωδίαν Φθάσασαν ἐμπιμ-
πλάναι [t] τοὺς πόρους τῶν αἰσθή-

assidue utebantur: affirman-
5. tibus quibusdam, odorem
anticipantem implere meatus
ſenſuum, ac prohibere re-

r) Ms. Ba. θυμιάματά τε καὶ ἀρώματα σ. ἐχρ., v. N., ſed poſt ἐχρ. colon in Stp. rel., ut punctum in al., ubi et numerus novae §. incommodus e Bc. ed., olim removendus. ſ) Hoc accentu per edd. omnes, tacite etiam in Mss., quo de iterum nihil in libellis Grammat., cf. §. 2. e., ſed comma hic erat in B. 2. L. al., ſed mox poſt φθ. modo in A. al. v. N. t) Ms. Ba. et Vi. ἐμπιπλάναι cum ed. Pat., cf. §. pr. e., ſed ἐμπιπλᾶναι hoc accentu in A. al.

et Bach. cum Stp. Th., qui tamen aliunde tantum affert aor. 1. ἐνεπίπλασαν, cum gen. etiam, (cf. Poſſ. Synt. p. 80. e. 90. i.,) non vero cum Lat. Bg., e P., (quod tantum tenet in ſqq. ὑποπ. et καταπ. cum L. Ern.) ap. G. Th. „circum quaque implere ſ. maxime" ſed et ſimpl., ut vel ſubiectus oſtendit locus Ter. *lacrymis* opplet *os* totum *ſibi*; vertente Sb. Ind. aliunde *replere* aeque recte; ſed, ſecus ac Bg. e P., tenente Sch. rectius tempus *oppleruht*.

θυμιάμασι — ἐχρ.) Cum hoc v. caſum quartum Ms. Ba., tacentibus Excp. reliquorum Mss., habeo iterum potius pro errore in σι et τα ſyllabis, quam ut defendam loco ſuſpecto ap. Stp. Th. 4, 595. D., aut analogia Lat. ap. G. Th. v. *ut*. i., ubi tamen non eſt cum adiunctis ſubſt. aut affinibus, pro loco ac tempore varie intelligendum, pro adhibere ad condiendos cibos ſ. homines, it. tanquam ornamentum et inſigne geſtare in capite, tum, in re divina, pro incendere, ſed hic, in morbo ac pro medicina, ferre ſecum, ut in ore, ad mandendum, it. ad olfaciendum in marſupiis, myrothecis, linteis, et denique incendere ad fumum faciendum, prout ceperis ſubſt. duo, quorum utrumque hic videtur poſitum per ſyn. copiam, quanquam in ſe diverſum; ut ἀρ. ſint odores, res bene olentes, herbae, plantae, flores, fructus, arborum cortices parteſque reſectae, *ligna* vulgo, it. grana, etiam interdum confecta inde olea et unguenta, verum hic, quia iam praemiſſum μυρ. εὐωδ., odores in univerſum, et θυμ. odores iidem, quatenus incenduntur ac cremantur, cf. Stp. Th. in v. utr. cum Bg. e P. (ap. G. Th. cum Gr. n.) L. N. T. Tim. Plat. p. 105. cum N. Suid. 1, 335. m. 2, 210. m. Heſ. 1, 1740. i. m. 1752. i. 1739. i. 1741. m. Foeſ. Oec. Thom. M. p. 460. cum N., Diod. S. 1, 71. l. 91. cum Bg., ſed cum ſervato Gr. nomine ex Herodt. ſupra ad 1, 11, 14. ad ἱστορ., ap. G. Th. ſine Gr. „*thymiama*, — incenſum" proprie, ut v. θύειν, pro ſuffire et odoramenta incendere, cf. ante laudatos cum Ind. Geop., Caſ. ad Athen. 2, 939. Graev. L. Heſ. p. 36. m. Schol. Ariſt. Plut. v. 137. hic *Räuchwerk* und *Gewürze* ſ. *Specereyen*; ſequente Bg. in adv. etiam P., pro ſevero *continenter*, ap. G. Th. cum Grr. al., ſed ſine Gr. „*continue*, pro aſſidue" non tenente Stp. Th. in ſq. v. φασκ. Lat. Bg., (cf. L. N. T. Schw.) nec inf. hunc ἐμπ., ſed affinem ἀποπιμπλάναι, ut Gramm. March. p. 687. e. πιπλάναι, ſecutis forſan edd. circumflexum contractae in άω formae, in quam rem nihil memini in libellis Grammat.

τοὺς πόρ.) Bg. e P. cum ipſo Stp. Th. hinc 3, 164. G. m., qui tacet in

σεων [u], καὶ [x] κωλύειν δέχεσθαι ceptionem tabifici aëris, aut,

u) τε αἰσθ. mendoſe B. 2. L. Par. 1. et Pat. x) In Ms. Ba. καὶ abeſt. *Mart.* v. N.

αἰσθ., capiendo vel late, de omnibus ſenſuum inſtrumentis, vel anguſte, de naribus et auribus tantum, ſumto articulo τῶν pro pron. cum vet. Vern. *die* zarten *Oeffnungen* dieſer *Sinnen*, ut reſpiciantur §. pr. τάς τε ὀσφρ. κ. τ. ὦτα, quomodo ap. Xen. M. S. 1, 4, 6. e. τῶν αἰσθήσεων potius referam ad pr. ib. ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν, quam ad ſolum extr. ῥιν., nec h. l. nares tantum, ob adiunctam τὴν εὐωδίαν, cum, e definitione ad §. 3. e., rerum ſpiritus tenues pervadant etiam aurium meatum, quod et de ore ac faucibus dicas, etiam de oculis; ut tamen capiam magis proprie τοὺς πορ. cum gen. τῶν αἰσθ. de naribus et auribus; uſurpante de naribus etiam Ariſtotele tum abſolute Probl. ſ. 10. T. 2. p. 888. D. τοὺς π., δι' ὧν τὸ πνεῦμα καὶ ὀσμὴ εἰσέρχεται, meatus, per *quos* ſpiritus *odor*que *ſubeunt*, ſed cum gen. de hiſt. animal. 1, 913. B. τοὺς π. τοὺς τῆς ὀσφρήσεως, foramina *odorandi*, quibus opponit μυκτῆρας, opinor, ut partes externas, cf. 1, 1140. A. m. τοὺς μὲν π. ἔχει τῶν μυκτήρων, foramina *quidem* narium *habent*, ad quam analogiam ſaltem Noſter dixerit τ. πορ. cum αἰσθ., quod de parte corporis humani et inſtrumento ſentiendi non tenet Stp. Th., nec G. Th. Lat. Bg. cum ſubſt. *meatus*, ubi modo „dicuntur πόροι in corpore" qui fuerint potius recentis Vern. *die Schweißlöcher*; ab h. l. alieni.

καὶ κωλ.) Ms. Ba. καὶ; omiſſum iam alibi, cum Mss. rel. tacuerint, hic excidere potuit ob ſq. ſyllabam ſimilem κω, ut tamen Ms. ratio ſpeciem habeat aliquam, ſi participium pr. φθ. non per ſe ſumas, ſed regere inf. ἐμπ., quam conſtructionem aliunde novit Stp. Th. 4, 134. F., cf. Xen. Cyr. Z. Ind. et N., ut ſeries ſit, φ. τινῶν, τὴν εὐωδ., φθ. ἐμπ. τ. π. τ. αἰσθ., κωλύειν λ., *dicentibus* quibusdam, *odorem*, dum *prius* impleat *meatus* ſenſuum, *prohibere* rel., ubi quippe eadem eſt v. φθ. cum inf. interpretatio, quae cum particip., h. e. per adv., (ut Sch. „*odorem* prius *implentem*") ſed et ſenſus idem, qui in vulg. lectione; nihil iuvante P., cum omnia miſceat, eiusque copulandi ratio per *neque — et* poſſit referre Gr. καὶ — ἢ, quia ille et alibi ἢ per *et* vertit, et in *neque admittant* latet *et prohibeant*. Verum particulae illae ipſae Gr., a Noſtro hic ſecum copulatae, pupugerint Gloſſatorem, ad καὶ tollendum, non conſequentem καὶ cum ἢ, qui tamen non animadvertit, diverſa hic poni, ad quae ἢ pertinet, nec καὶ tam ad ἢ referri, quam ad pr. membrum et inf. ἐμπ., ſervante Sch. e Gr. inf. δ. in κωλ., „*prohibere* recipere *aërem*" ſed Bg. eum mutante in ſubſt., valde commode ad noſtratium rationem, et plane cum vet. Vern., unde tamen debuit caſum adiunctum ſubſtantivi τὸ φθ. mutare, idque ipſum praeterea cum P. in adi., cum noluiſſet a Gr. diſcedere per particulam Lat.; *prohibere*, *ut* rel. ſ. *quo minus*, referens idem haud dubie v. δεχ., pro med. acceptum, cum P. etiam quodammodo, ad pr. πόρους, de quibus, tropo remoto, eſt, facere, ut ne penetret; (quod dedit ſtatim Vern. rec.;) quanquam nec paſſ. δεχ. abſurdum, ſubintellecto ὑπ' αὐτοῖς, ſc. τοῖς πόροις, *prohibere*, ut *recipiatur ab iis* rel.

τὸ φθινῶδες y τοῦ ἀέρος, ἤ, εἰ καί τι προεμπέσοι, κατεργάζεσθαι δυνάμει κρείττονι. πλὴν 6.

ſi etiam quid ante inciderit, id conficere vi potiori. Attamen nihilo mi-

y) Mss. tres τὸ φθορῶδες τοῦ ἀ., v. N.

τὸ φθινῶδ.) Cod. τὸ φθορῶδες: quae lectio vera eſſe videtur, quanquam haud ſatis ſciam, an alicubi occurrat haec vox, v. quae notavimus ſupra c. 8. ad μεγ. φωνῇ. *Stroth.*

Quae ibi §. 12. m. dicta ſunt a nobis de gloſſa ac ſyn. ſubſtituto, valebunt et hic, tum ex uſu loquendi, tum per comparationem P., quem partim refert Bg., it. Sch. „φθ. *tabificam* vim *aëris*, peſtilentis" quae videntur potius reſpicere lectionem vulg., cf. Stp. Th. aliunde ac modo de perſ. „φθ. qui iam phthiſi correptus eſt, — tabidus, qui tabe conficitur" quae repetit L. Ern., tanquam diverſae notionis, Foeſ. Oec. p. 393. a. m., ubi, inter alia „φθινῶδες — interdum φθίσιν ipſam indicat, — τουτέοισιν ἔῤῥεπεν ἡ φύσις ἐπὶ τὸ φθ., iis *natura* ad *tabem* promte *comparata erat*" pro *inclinabat* ſ. *propenſa erat*, ſed ap. Poll. 5, 109. φθινῶδες χωρίον, de re adeo, per adi. Lat. *corruptus* redditur; prorſus non reperto mihi contra Mss. vocabulo; ſed ap. G. Th. „*tabes*, φθόη, φθίσις, morbus, — etiam *vis corrumpendi* putrefaciendique, — *tabificus*, φθοροποιὸς, φθισικὸς, quod tabem inducit, — *aër tabificus*, peſtilens, infectio aëris, Lucan." quae et ipſa ſint non contra lectionem vulg., qua Noſter variat cum §. 3. m. τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν, unde Gloſſator poſuerit in marg. ſuum τὸ φθορ., in primis, cum φθιν., proprie aliud quid ſignificans, homini videretur ambiguum, qua opera eius tamen non opus eſt e contextu, cumque vel ipſi Lat. *tabem* dicant interdum de peſte, cf. Ind. Tac. et Cort. ad Sall. Cat. c. 36. e., unde iterum lectionem vulg. ſtabilias, ſevere rediturus hic *tabem aëris*, quo et, praeter §. 3. m. ſpeciem externam aliam ab ordine locoque ſubſtantivorum diverſo, variatio exiſtit in ſententia, dum hic peſtilentis corruptique aëris ponitur adiunctum ſ. effectus, quod habet vim illam corrumpendi putrefaciendique.

εἰ καί τι πρ.) Deſerto P., cum Bg. prope Sch. in „πρ. τὶ, in nares (maxime, ſed et per reliquos meatus ſenſuum in ſtomachum ac corpus, ſupplendo potius εἰς αὐτοὺς, ſc. τοὺς πορ.) *tabifici* aëris *ante* inciderit *aliquid*" reſpiciens ſic per adiunctum gen. ellipſin pron. αὐτοῦ, repetendi e pr. τοῦ φθ. τοῦ ἀερ., et ad τὶ a Noſtro omiſſi, ſicut mox αὐτὸ opprimitur ad ſq. v. κατ., ubi Bg. exprimit, ſumens id v. non cum P. pro paſſ., ſed in med., per ſeriem hanc, τὴν εὐωδ. — ἐμπ. — καὶ κωλ. — ἢ κατεργ., fluctuante Sch. in „κρ. *longe* maiori *vi* fragrantiae *ſuperari*, — κατ. *ſuperare* vi *maiori* aërem peſtilentem, — δυν. *vi* medica *maiori*" non afferente Stp. Th. v. κατ. de re, cf. tamen Foeſ. Oec. p. 199. a. m., quanquam alio ſenſu, ac forte ut 1, 9, 3. m., cum hic, cum acc. rei, tropo amoto, fuerit i. q. opprimere, conſumere, adimere, vimque eius et noxam tollere, impedire; quomodo et Bg. ſumitur, cf. G. Th., in primis v. e. 1134, 7., ubi contra nihil de Bg. adi. pro Sch. e P. maiori ſ. fortiori, (cf. tamen Ind. Liv. Ern., Iuſt. et Cort. Sall.) ut nec Bg. Lat. in adi. novit Stp. Th., qui in δυν. 1, 1057. C. e. „Xen. τὰς δυνάμεις τῶν φυομένων ἐκ τῆς γῆς" male ponit ſub notione pro medicamento, cum

οὐδὲν ἧττον ἡ νόσος ἐπὶ πλεῖστον ἤκμασε, πολλῆς ἀνθρώπων φθορᾶς γενομένης [z] πάντων τε

nus morbus plurimum viguit magnusque fuit hominum interitus omniumque beſtiarum

z) Hic ſola Lugd. non habet comma, v. N.

ſit ibi nihil, quam hic, i. vis, vires, quas odores a natura deoque habent; in adiuncto gen. *fragrantiae* recte oſtendente Sch. ſupra, ellipſin ad δυν. eſſe pron., quod et expreſſit vet. Vern., ut h. l. ſumatur pron. aſperatum ἑαυτοῦ, relatum ad pr. τὴν εὐωδ., pro κρείττονι τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, *ſua* vi *potiori*, cf. 1, 11, 10. e. Caeterum εἰ καὶ reddit Bg. ſevere hic, ſed ut Lat. id ignoret G. Th. cum Hor. Turſ., it. Stp. Th. 1, 1102. A. e., cf. 1, 15, 14.

πλὴν οὐδ. ἧττ.) Per variationem hoc nihil eſt, quam οὐδὲν ἧτ. μέντοι 1, 8, 8., ubi et de Lat. dictum Bg., ſervante P. ſaltem ſyn. privum, cf. Bud. C. 1457, 21. et L. Ern., qui cum Stp. Th. πλὴν recte vertit per priva „*ſed*, verum, *tamen*" quae et hic valent, ubi non reſpiciam remota illa §. 1. ſubſt., Italiam et Romam, ſed proximam narrationem de urbe Laurento et de providentia incolarum eius, ob adiuncta mox πολλῆς λ., quae, cum conveniant cum §. 2. i., tautologiam faciant inanem, niſi de calamitate alia, atque adeo Laurentina intelligantur. In ſqq. P. deſerit Bg. in v. ἤκμ. (cf. §. 1. m.) oppreſſam ab illo reddens cum Sch. formulam ἐ. πλ., qua de Stp. Th. 3, 486. E. m. „dr. et de tempore, pro *in* longiſſimum *temporis* ſpatium (quaſi ſuppleto διάστημα τοῦ χρόνου ſ. μέρος) ſ. diutiſſime" ſine auctoritate, ut et ap. L. Boſ. Ell. p. 85. i., ubi et ſine Vs., cf. 1, 11, 5. et 15. m., me quidem reddente Lat. *in longiſſimum*, ſed per Vern. *auf* ſehr *lange Zeit* ſ. *ſehr lang*. Mox e P. tum Bg. reſolvit participium gen. conſq. per copulam, (non item Sch. „facto *interitu*" ubi et reſolvas per particulas *ita*, *ut*,) tum reddunt partim Sch. „pecorum, *inter* homines *habitantium*" et Stp. Th. in „σ. *animantium*, quae *inter* hom. *agitant*" pro ſeveris, *animantium*, hominibus *converſantium*, cf. G. Th., ut ſervetur rectio Gr., ubi praepoſitio in adi. regit caſum adiuncti ſubſt., ut alias in verbis; unde, ſi ſeparatur, ut in his, ſic in adi. praepoſitio, ſevera fiunt et haec, *cum* hominibus *habitantium*, verſantium, viventium; cui praepoſitioni deinde ſubſtituetur liberius illa P., vetante Lat. proba ſeveriſſimum *cohabitantium*, etſi eſt id in Ind. Eutr. Cell. ex 1, 1, 3. e., ut tamen vel ſic ellipſin hic ſtatuas participii ὄντων ſ. γενομένων, cf. Dion. H. S. T. 1. 14, 8. σύνοικοι γίνονται τοῖς Ἀβοριγῖσι, *recepti ſunt* ab *Aboriginibus*, pro *cum iis habitabant*, Ind. R. Or. V. 8: Din. et Lyc. Xen. Bach. Abr. ad Aeſch. T. 1. D'Orv. Ch., ſed, praeter alium ſenſum in L. Ern., cum gen. loci ap. Thuc. 275, 86. ξυνοίκους μιᾶς χώρας, *eiusdem* regionis *incolae*, ubi et 130, 36. in illa peſtilentia de canibus peremtis, διὰ τὸ ξυνδιαιτᾶσθαι, propter *conſuetudinem*, quam *cum* hominibus *habebant*, quos ipſos canes reſpexerit Noſter hic in ſuis πάντων ζώων, quibus amplius quid indicat, quam §. 2. i. per ὑποζ., niſi hoc, ut ibi dictum, latius ſumatur; liberrime hic reddente Bg. ac per merum adi., non repertum mihi ſic per Indd., niſi ap. G. Th. 749, 35. „pecus *fera*, ad differentiam *domeſticae* pecudis, (ſed in Bg. modo) *domeſtici*, qui ex eadem domo ſunt et nobiſcum habitant." Caeterum de diſtinctione, comma melius fiet poſt ſubſt. ζ., ut adi. σ. tractetur pro particip.

ζώων τοῖς ἀνθρώποις συνοίκων. domeſticarum. Oppreſſit au
ὑπέσχε δὲ [a] κατ' αὐτὸ καὶ λι- 7. tem eodem tempore e

a) Ms. Ba. ὑπ. δὲ καὶ κατ' ἀ. verum καὶ deeſt ante λιμ. *Mart.* ſed in Ecpt. Ms. Vi. modo „καὶ deeſt" v. N.

quam poſt γεν., quod particip., *interiectum iterum genitivis* ſubſt. ἀνθρ. et ζ., non bene divellitur commate, cum pertineat ad ſubſt. utr., quanquam haec proprie pendent a ſubſt. φθ., per ordinem hunc γεν. πολλ. φθ. ἀνθρ. λ., quem Noſter deſeruit non tam ob laevitatem, quam ut vitaret iuncta in vicinia adi. duo γεν. et πολλ., tum vocabula crebra, in ων finientia, repetens idem potius ſubſt. τοῖς ἀνθρ., pro pron. αὐτοῖς, per ſimplicitatem aliquam et negligentiam gratam, cum polyptoto quodam fortuito.

ὑπέσχε) Non dubito, quin ſcriptum fuerit ἐπέσχε. Paulo ante (§. 1.) verbo κατασχεῖν hunc etiam uſum dedit. *Steph.* Scrib. ἐπεσχ. *Oxon.*

Sb. Ind. „ὑπ. pro ἐπ., tenuit, occupavit" de more ſuo, ſed Sch. fere cum P. „*oppreſſit* civitatem *fames.* Stp. tamen et Sb. malunt legere ἐπ." ſine criſi, quae hic ſane inclinet ad corrigendum, cum iſtae praep. ſint confuſae crebro, et in ipſis v. v. his, cf. ad Call. Ern. T. 1. p. 156. b. m. v. 51., cumque uſum loquendi non videatur habere vulg. ὑπ., ſed alterum potius, ut ap. Polb. 3, 113. e. T. 1. p. 418. σημείων δὲ καὶ τεράτων πᾶν μὲν ἱερὸν, πᾶσα δ' ἦν οἰκία πλήρης· ἐξ ὧν εὐχαὶ καὶ θυσίαι θεῶν ἱκετηρίαι καὶ δεήσεις ἐπεῖχον τὴν πόλιν, *omnes igitur vota concipere, rem divinam facere, diis immortalibus ſupplicia ac preces agitare*, ſed Ind. „θυσίαι ἐπ. τ. π. obtinebant" et Diod. S. 1, 398. l. 63. τὴν δ' ἀντιπέραν τῶν νήσων κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς συνέβη — κατασχεῖν ἀτυχίας, — καὶ λοιμικὴ κατάστασις ἐπεῖχε τὰς πόλεις, at *continens*, inſulis *hiſce* adverſa *tum* calamitatibus *premebatur*, et *peſtilentia* civitates *pervaſtabat*; ubi componitur v. κατασχ., quod hic comparat Stp., in Th. tacens, nec ſimile quid afferens, at L. Baſ. v. e. ſic „ὑπ. occupo, opprimo" ſine auctore et exemplo, quod Lat. poſtr. adhibet hic Bg. e P., ut primum ad 6, 5, 22. m. συμφορὰ — Ῥωμαίους ἐπέσχε, quod Gr. ille fortaſſis et h. l. voluit cum Stp., cuius κατασχ. quoque verterat per Lat. *occupare* hoc cap. §. 1., ubi quae dicta ſunt, valebunt etiam in vulg. ὑπ., ut ſevere ſit illud Lat. *obtinere*; quo cum ſupra reddat Ern. quoque ἐπεχ.: hactenus ſenſus veniat idem. An tamen ὑπ. poſſit habere notionem illam, aut aliam coniunctam, quam vulgo tribuimus affinibus ἐπεχ. et κατεχ., pro occupare et opprimere, i. e. invadere et tenere; quae extr. notio omnium proxima eſt illi principi pro habere? Hoc effecerim ſic, ut ſumam, ὑπ. eſſe i. q. ſimpl. ἐχ., redundante praep., ut alibi; unde accipiamus formulam eandem, quam facit ἐχ. de re cum acc. perſ. ſ. rei 1, 318., etiam Lat. uſurpatam, *habuit* fames *civitatem*, pro tenuit, i. e., tropo remoto, fuit ibi, cf. G. Th. 854, 9. Ind. Flor. Iuſt. et Cort. ad Sall. Iug. 2, 3. it. ad Cic. ep. 7, 29, 2. et Suid. 3, 548. e. ὑπέχοντος, κρατοῦντος, ſuſtinentis, *tenentis*; ubi tamen ſubiectus locus Comici phyſicam monſtrat notionem. Sed alteram notionem pro invadere petierim e L. Ern. „ὑπ. 3) ſubeo" quod ap. G. Th. cum Grr. al. 595, 55. ſqq. „pro ſuccedere, paulatim venire, — *ſubeunt* morbi, i. adveniunt, — *ſopor* furtim *ſubit* feſſa *lumina*, i. latenter ingreditur oculos" ubi, ob adiunctum adv., eſt pro ſimpl. ingredi, et adeo h. l. *ſubiit* civitatem *fames* etiam i. q. ingredi

μὸς τὴν πόλιν ἐξ αἰτίας τοιαύ- fames civitatem hac de cau-

ſ. invadere, ſ. inceſſere, quae diſerte de *fame* dicuntur ap. G. Th., tropoque remoto pro oriri ibi; cf. pro veniendi notione illud Valck. ad Eur. Hippol. p. 320. a. B. e. „Philemon *ὑπεξέσχεν*, *exceſſit* e *vita*" et fortaſſis etiam Xen. Cyr. 7, 5, 44. ed. Th. V. 1. p. 445. l. 3. *εἰ οὖν τις τούτοις ὑφέξει ἑαυτὸν*, *itaque ſi quis* iſtis *ſe* ſummittere *velit*, cf. Indd., nobis *ſich* herunter *halten* zu *einem*, Lat. ſe demittere, it. deſcendere, quaſi delabi, devenire; quibus ut augebitur Stp. Th., ſic neſcio, quid allatura ſint pro vulg. Sed Bg. ap. G. Th. cum Gr. al. „ſubito ſupervenire, — *penuria victus* opprimit *eum*" cf. Hor. Serm. 1, 1, 98. ſq. cum Gs. N. „incauti ex improviſo opprimuntur" Cl. Cic. et Cort. ad ep. Ind., it. Iuſt. Corn. N. et Liv., ubi Gron. 30, 19. etiam exponit per ſupervenire; e quibus in neutram lect. aliquid decernas; quanquam Leisn. ſcripſit ad m. Ms. Bg. „videtur legiſſe *ἐπ.* cum Stp."

κατ' αὐτὸ) Pol. (*ſed* et *fames* eodem *tempore* civitatem *oppreſſerat*) *κατὰ ταυτὸ*, *eodem temp.*, legit. *Sylb.*

Qui et in Ind. v. *ἀ.* extr. „pro *κατὰ ταυτὸ*, eodem *temp.*" unde Sch. in pron. „*κ. ἀ.*, eodem *temp.* Sb. putat dici pro *κ. ταὐτὸ*" ſic cum leni ſimul, ſed Toup. Emend. in Suid. P. 3. p. 53. m. „*κ. αὐτὸ* eſt *ſimul*, eodem *temp.* Herodi. l. 37. *ἐπέσχε δὲ κ. ἀ. κ.*" cum P. Vs., ſed, ſine ullo monito, ſimul per aliam lect. in v. *ἐπ.*, tum L. Boſ. Ell. p. 379. i. „*κ. ἀ.* ſc. *χρόνου*, Herodi. 1, 12, 7., quod ſuppletur ib. §. 1." ſed ſine Vs., ut neſcias, utrum acceperit proprie, pro *ſecundum* ſ. *ad* id *tempus*, quod dr. univerſe ac infinite, an pro *κατὰ τὸ αὐτὸ* ſ. *κ. ταυτὸ*, quod magis finite dr. et de certo quodam ac propiori tempore, ut noſtratium *zu* dieſer *Zeit*, et *zu* eben *dieſer Z.*, ſ. *iuſt*, gerade *um* dieſe Z., ut tamen utraeque notiones ſecum ſint coniunctae, et noſtrum pro altero ſumi queat non modo philoſopham per rationem, ſed etiam ex uſu quodam loquendi, cum *αὐτὸς* adhibeatur pro *ὁ αὐτὸς*, et Lat. *idem*, Toupio quidem proferente tantum ſimul locum in eandem notionem e Poll., non mihi repertum, et Heſ. 1, 813. e. v. *γενεὰ*, qui locus clarus eſt, cf. N. 16., ubi quoque redditur „uno *eodem* que *temp.*" L. Ern. Nr. 5. Stp. Th. 1, 603. F. e. Ind. Dem. et Abr. Dil. Th. cum Auct.; quo et ducunt alia, ut ap. Loesn. Obſ. p. 166. i. copulata „*ὁμοῦ* — *ἐπ' αὐτὸ*, ſimul, — una" coll. *ἐπὶ τὸ αὐτὸ*, R. Or. V. 6. Ind. v. *αὐτοῦ*, Suid. 1, 385. m. *αὐτόετες*, *σὺν αὐτῷ τῷ ἔτει*, eodem *anno*, non coll. ad Heſ. 1, 624. m., ubi et mox *αὐτόθι*, — *ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ*, quo uti poterat Tayl. ad Lyſ. l. l., cf. p. 630. m. *αὐτοῦ*, — *αὐτόθι*, porro ubi *αὐτὸς* eſt cum dat., ut *αὐτός τινι*, quod omnes vertunt Lat. *idem cum* rel., ſed Heſ. 2, 187. e. *κατ' αὐτὸ*, *οἷον ὁμονοοῦσιν*, ſine N., pertinet ad aliam formulae notionem de modo ac ratione, v. c. *idem* ſentire, i. eodem modo; ut et ſumitur affine *κατὰ τὸ αὐτὸ*, v. 1, 10, 1. et Thuc. 356, ult., quod de tempore redditur etiam per abl. ſyn. in Ael. V. h. v. *κ. a.* e., ſed ſeverius in Luc. Ind. ib. b. e. „*ſub* idem *tempus*" cf. §. 1. *κατ' ἐκεῖνον καιροῦ*, pro quo Noſter hic variare poteſt, e vulgari quidem *τοῦ αὐτ.* notione, cum ſaepe pro *ἐκεῖνος* valeat; quam tamen et Bg. deſerit e P., forte et Angli ap. Heyn. Hiſt. 4, 1018. m., *zugleich* ward *die* Stadt *von* einer *ſchrecklichen* Hungersnoth *geplagt*, bene reddito ſic ſubſt. *λιμ.*, cf. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „edendi cupiditas, vel defectus cibi adeo, quod interdum ſingulorum incommodum eſt, interdum publica calamitas" ſi quidem ſermo eſt de tota vel terra,

της. Κλέανδρός τις ἦν, τὸ μὲν γένος Φρὺξ, τῶν δημοσίᾳ εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπρά-	8. ſa. Cleander erat quidam genere quidem Phryx, ex iis, qui publice ſolent per praeco-

vel urbe, ut hic, quo de diſcrimine tacet Stp. Th. Sed Bg. praeterea tenet καὶ, pro *etiam*, ſuo loco, quem et P. mutat, ut ante vidimus, praeponendo cum Ms. Ba., in quo quidem ſententia eſt eadem et laevitas, non item ſuavitas in pronunciando per vicinas καὶ κατ' ſyllabas, ſed praeterea non lapſus ſcribae, verum aperta violentia, cum ſit transpoſita vocula, quae tamen ſervata tacite in Ms. Ve.; unde, cum et in Ms. Vi. deſit, ſuſpicetur aliquis, eam, ex aliquo Ms. ſalvo notatam in marg., veniſſe in Ms. Ba. alieno loco, idque propterea, quod alibi poſt δὲ ſtaret ap. Noſtr. ab initio enunciationum et in tranſitu ad rem novam; etſi tum quoque δὲ ſolum alias habemus; e P. ducente Bg. reliqua, cf. 1, 11, 1. m. 1, 9, 23. e., me vero τὴν πολ., ut §. 1. ſupra, cum Sch. capiente in ſenſu praecipuo de Roma, cum omnia ſqq. eo referantur.

Κλέανδρος) De huius hominis impotentia et importuniſſimis facinoribus omnino v. Lampr. in Comm. c. 6. (p. 490.) et Xiph. *Boecl.*

Xiph. S. 378, 37. R. p. 1212. *ἐπράθη μετὰ τῶν ὁμοδούλων, μεθ' ὧν καὶ ἀχθοφορήσων ἐς τὴν Ῥώμην ἐκεκόμιστο. χρόνου δὲ προϊόντος οὕτως ηὐξήθη, ὥστε καὶ τοῦ Κομμόδου προκοιτῆσαι*, λ. *ſervus inter ſervos venundatus, una cum iis, ut baiulus eſſet, Romam deductus* eſt. *Progrediente vero tempore* usque *adeo* eſt auctus, *ut cubicularius Commodi factus ſit*, ſed ad Lampr. l. l. *in cuius*, Perennis, *potentiae locum* Cleandrum *ex* cubiculariis *ſubrogavit*, Caſ. N. b. e. „Phryx origine et quondam Romae de cataſta emtus, et inter regios ſervos diu verſatus“ ut Sch. „*Cl.* Phryx, primum mancipium, poſt praefectus cubiculi et militum Commodi.“

τὸ μὲν γ. Φρ.) Phrygibus alioquin timiditas eſſe inſita fertur. Hanc Cleander hic non prodit. *Leisn.*

De Phrygibus, perditiſſimis mancipiis, praeter N. ad Ovid. ep. Her. 16, 197., cf. maxime Hottom. ad Cic. Or. p. S. R. Am. c. 32. i. et Luc. 1, 362. ſq. N. 17., quo utroque loco huc reſpicitur, ſed ad Luc. cum Grr. ſine Vs. et commate poſt ἦν et Φρ., quod et in Ms. Bg. deeſt poſt *quidam*, non item poſt *Phryx*; unde incertum eſt, an Bg. rexerit gen. τῶν λ. ad pr. τὶς, et alibi remotum a ſuo caſu et per interiecta quaedam diremtum, et a Bg. etiam, ut hic, e P., per praep. *ex* adiutum, quod pron., commatibus, quae dedimus, ſervatis, e pr. repeti poteſt. Sed in δημ., ubi Bg. etiam e P., per idem Lat. breviter ſic modo Stp. Th. 1, 975. E. m. „adv., cui opp. ἰδίᾳ, Thuc. et Dem.“ at Sch. praeterea „*in* loco *publico*“ reſpiciens ellipſes tum praep., tum ſubſt., cum hic et alibi ſit „pro ἐν δ. χώρᾳ“ L. Boſ. Ell. p. 387. m. cum Lat. Sch. poſtremis, ſed ſine auctoritate, cf. L. N. T. Schw. et Krb. cum Ind. Dem., ſed ſine ſupplemento L. Ern. et N. T. Fiſch. Indd. Thuc. Xen. Iſ. Pan. Mor. Fiſch. The. et Aeſch., Ael. V. h. Luc. Gs. Chr. Vig. p. 56. a. m., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „in conſpectu populi, etc., (ſed non cum v. *vendi*, at in) *ſoleo*, εἴωθα“ perf. pro praeſ., ut Stp. Th. 1, 1096. G. m., ſed et cum Lat. *conſuevi*, ſed Sch. *ſolitorum*. In ſqq. Bg. cum P. partim, non tenente Stp. Th., in multis quanquam κηρύκων generibus, hunc locum de noſtrae aetatis proclamatore ac praecone in rebus vendendis et auctionem faciente, ut G. Th. deſcribit cum Gr. n., ubi et „ſubiicere *ſub*

σκεσθαι [b]. οἰκέτης δὲ βασιλικὸς γενόμενος, συναυξηθείς τε τῷ Κομμόδῳ, εἰς τοσοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τιμῆς καὶ ἐξου-

nem vendi: ſed qui in imperatoria domo ſervus factus, cum accreviſſet cum Commodo, in tantum ab ipſo honoris et

b) Hic punctum in A. et al., comma in Stp. rel., ſed colon in Ox. cum Ms. Bg., quod placuit, v. N.

praecone *fortunas*, — vendere *aliquid* per *praeconem*" quam utr. praep. adhibet Valck. ad Herodt. 1, 194. p. 92 ſq. N. 55. ad Gr. „ὑπὸ κήρυκος ſ. κήρυκι πωλεῖν" qui dat. ſ. abl. eſt ſyn. cum illo gen., per enallagen caſus, cf. Stp. Th. 3, 1756. e. Abr. Dil. Th. p. 301. m. cum Auct. p. 315. m. it. ad Aeſch. 1, 163. e. Fiſch. ad Well. p. 397. e. Luc. 679. l. 13. ὑ. μεγαλοφόνῳ τῷ κ. ἀπημπολῆσθαι, ſub *vocali* praecone *veniiſti*, ſed Ind. Dem. ὑ. κήρυκος πωλοῦσι τὰ κοινὰ, ſine Vs., at ap. Diog. L. 9, 52. p. 540. b. e. „praecone *adhibito*, per *praec.*" ut ad Thuc. 6, 32. i. εὐχὰς — ὑ. κήρυκος ἐποιοῦντο, *per* praeconis *vocem* vota *nuncuparunt*, ſed Ind. v. ὑ. „praeconis *voce*" cum ſeverior ſit Vs. per *ſub*, quod, pro Lat. *coram*, referas ad notionem praeſentiae, curae, operae; quo et tendit Lat. *Bg.*, cf. 1, 5, 22. e.

οἰκέτης) Vox haec, quae hic additur nomini βασ., omitti videtur Ioann. 4, 46. et 49. ἦν τις β., erat quidem aulicus, ſ. miniſter regius, aliquis de aula regis, Palatinus. *Leisn.*

Ibi quidem aliter alii ellipſin inſtituunt, cf. Kypk. 1, 365. Krb. L. et L. Boſ. p. 350. e.; ſed ut, ſumta hac Leisn., veniatur in partes Krb. in Obſ. p. 144. m. de famulo, quo de οἰκ. manifeſto hic capitur, cf. 1, 6, 2. Stp. Th. 2, 1219. G. e. cum P., e quo fere Bg. dedit adi. β. per periphraſin e praep. cum adi. et ſubſt., ut Vern. rec., cum procedat et ſeverum Sch. „*imperatorius* ſervus *factus*" libere P. verſante in aſſumto pron. οὗτος, et omiſſo δὲ, ſed Bg. opprimente copulam τὲ (ob reſolutum particip. γεν., cf. 1, 10, 2.) poſt v. συν., ubi Sch. partim cum P. „qui *cum* ipſo *accreviſſet* ſ. adoleviſſet" ut Stp. Th. ſub συναυξάνομαι tacite e P. ſine Vs. alia et tantum hinc, ſed Sb. Ind. „una ſuccrevit" cf. act. de re ſ. perſ., it. cum eadem rectione aut aliter Indd. Xen. Z. et Polb. Ern., ſed paſſ. aut med. de re, cum conſtructione eadem vel abſolute, it. phyſice ſ. tropice, L. N. T. Ind. Dem. et Dion. H. S. T. 2. ſine Vs., at ap. Iſ. Ev. W. ed. 281, e. ἀνδρὶ δὲ γενομένῳ ταῦτά τε πάντα συνηυξήθη, καὶ λ., *cum* vero *adoleviſſet*, et *haec* una *creverunt omnia*, rel., ubi comma poſt γεν. bene Find. ed. p. 13. e. ſuſtulit, qui in Ind. „συναυξαν. augeri, creſcere" ſine praep. aliqua, per thema idem cum Stp. Th., qui tamen et συναύξω ponit, ſeverius haec diſtinguentibus L. N. T. et Ern., ubi et „συναύξει, concreſcit" quae Lat. omnia ap. G. Th. cum Grr. al., et modo „*coalitus*, συναυξηθεὶς" ſed alio ſenſu, ut, pro Bg. compoſ., quo et uſus Amm. M. de perſ. ac phyſice, ſufficiat ſimpl. *creſcere*, adiuncta pr. *cum*, ut nobis *aufwachſen*. Caeterum δὲ huius membri non tam ad prius μὲν pertinet, quam ad ſqq. δὲ, quibus de vetuſta ratione, copulantur enunciationes deinceps, per colon a nobis iunctae, cum ad unam perſonam reſpiciant, et §. 11. demum ſequantur nova ad ſe relata μὲν et δέ.

εἰς τοσ.) Libere a P. additum adv. deſerit et Sch., ſervans rel. partim cum Bg. „πρ. *provectus eſt* ab *eo* eo *honoris*, — τοσ. ſubſt. cum gen. „uſurpantibus in v. πρ. idem Lat. aliunde Sb. Ind. cum Stp. Th., non item

σίας προήχθη, ὡς τήν τε[c] τοῦ auctoritatis provectus eſt, ut et σώματος φρουρὰν, καὶ τὴν corporis cuſtodia, et cubiculi τοῦ θαλάμου ἐξουσίαν, τήν cura et militum praefectura

c) In B. 1. deſunt τήν τε — ἐξουσίαν, eſtque ſeries contra ὡς τήν τε τῶν στρατ., ut typothetae obfuerit τήν τε duplex, qui, in τήν τε primo incipiens, pergeret ſtatim ad τῶν στρατ.

Bud. C. 529, 19., ap. G. Th. cum Gr. n. „producere, metaph. — *ad dignitatem*, — ab *eo* in *conſulare* provectus *faſtigium*“ ſine explic., pro tribuere, cf. Ind. Amm. M., Plin. Gs. Iuſt. „*ex* gregario *milite*, pro evehere, promovere“ Suet. *ad* honores, — *ad* potentiam — *ex* infima *fortuna*; in quibus praepp. et adiunctis maneat in Gr. praep. nihil, quam illud in v. προελθεῖν et προϊέναι Lat. *foras*, it. in conſpectum aliorum, et noſtratium *hervor* ziehen *zu*, quod Lat. *protrahere* ſeverum non reperi hoc contextu, ſed *producere*, quo uſurus eram, ap. G. Th. 1093, 62. „produc. *aliquem*, i. promovere hominem et in medium honorifice proferre“ cf. Ind. Liv. Cl. Cic. et Cort. ad ep. it. Iul. C. b. G. 7, 39, 1. quem *ex* humili *loco* ad *ſummam* dignitatem *produxerat*; ut legendum videtur ſecundum illa ad Suet. Claud. c. 4. i., ubi et Gr. προάγειν diſerte comparatur, et utrumque in hoc genere cenſetur proprium „ubi agitur de hominibus ſuſcipiendis ex vita domeſtica ad publ. dignitatem“ illa ὑπ' ἀ., ad v. ſq. πρ. pertinentia, Noſtro divellente, interiectis aliis, ob laevitatem, cf. de ellipſi ad εἰς τοσ. 1, 3, 6. v. μεχρ., unde concidit illa notio ſubſtantivi ap. Sch. ſupra.

τήν τε τ. σωμ. φ.) Viliſſimis hominibus ſaepe imperatores mali praefecturam praetorii detulerunt, Tigellino Nero, Tac. 1. Ann. (14, 51. e.) Cleandro Commodus h. l., Eutychiano ſaltatori Elagabalus, Lampr. in Elag. (c. 12. i. T. 1. p. 818.) et Herodi. 5, 7, 12. (e., ubi v. N.) Si imperatores iſti feciſſent, quod legitur l. unic. D. de off. praef. praet., ut ſcil. ob ſingularem induſtriam, explorata eorum fide et gravitate, ad huius officii magnitudinem adhibuiſſent bonos viros: tunc experti etiam fuiſſent, non eos aliter iudicaturos fuiſſe, pro ſapientia et luce dignitatis ſuae, quam ipſi forent iudicaturi. — Iac. Guther. de Off. dom. Aug. 2, 2. p. 321, male putat, valde falſum fuiſſe principem illum, quisquis fuerit. — *Leisn.*

Sch. cum Bg. e P. etiam partim in „φ. σ. ἐγχειρισθεὶς, *qui regii corporis* cuſtodiam *obtinet*“ quod ſubſt., hic de re et actione curaque cuſtodiendi, ignorat Stp. Th., ut totum ſit i. q. fieri ſatellitem et unum e ſatellitibus, et hos Noſter per circuitum eloquatur, pro 1, 8, 12. e. σωματοφυλάκων, qui iam ipſe honor quidem erat et militiae genus honeſtius, cf. 2, 13, 4. e. 5, 4, 19. e. et in primis 4, 7, 4. e. τοῦ σώματος ἑαυτοῦ φρουροὺς ποιήσασθαι, ut tamen non cogitemus, Cleandrum factum eſſe tunc gregarium vilemque ex his militem, ſed ducem aliquem, noſtro more, primi, ſecundi loci, Romano autem tribunum ſ. centurionem. Sed in θ. Sch., praeter Bg. e P. „officium cubicularii“ non male capiens ἐξ. ſic de officio et dignitate, quibuscum poteſtas coniuncta eſt quaedam, ut et cura; quod extr. reſpexerit Bg.; quanquam et procedit pro licentia, venia, facultate ac iure; ut ſit adeo ἡ ἐξ. τ. θ. cubiculi adeundi ibique verſandi ac miniſtrandi copia ſ. dignitas, et totum mem-

τε τῶν ϛρατῶν [d] ἀρχὴν ἐγχει- ipſi mandaretur. Prae opu-

d) Ms. Ba. et Ve. ϛρατιωτῶν, etiam Ms. Vi., quanquam ſic mendoſe „ϛρατιοτῶν" v. N.

brum i. q. fieri cubicularium, non illum *Kammerdiener*, famulum vilioris ſortis, ſed Vern. vet. *Kammerherrn*, quo ſpectat et Sb. Ind. „cubiculo praefectus" et Noſter alibi aliis formulis, cum dicit τὸν τοῦ θ. προεϛῶτα 1, 16, 12., τοῦ θ. φύλακα 1, 17, 12 et τοὺς τοῦ βασιλικοῦ θ. φύλακας 3, 12, 2., de duobus imperatoribus, de patre ac filio, loquens, quem gen. adi. hic e contextu facile ſubaudias, ut huius poſtr. loci eſt memor tantum Stp. Th. 1, 1497. G. m. „*regii* (imperatorii) *thalami* ſ. cubiculi *cuſtodes*" quam dignitatem fuiſſe diverſam ab illa praefectura praetorii, declarant haec Noſtri 1, 16, 12. μεταπεμψάμενος Λαῖτον τὸν ἔπαρχον τῶν ϛρατοπέδων, Ἐκλεκτόν τε τὸν τοῦ θαλ. προεϛῶτα, etiam Lampr., cf. N. ſq., ſed G. Th. in Bg. *cub.* cum Grr. al. et „*cubicularius*, — qui in cubiculo miniſtrat" non tamen ſervus et famulus ille vilis tantum, ſed et illuſtrior nobiliorque perſona; quae addidiſſem ob ſubiectum e Capit. locum, infra proferendum, etiam Suet. e Dom. c. 17. *Saturius* decurio *cubiculariorum*, ubi N. „cubicularium, quem πρόκοιτον vocant. — *decurionem* — *cubiculariorum* vocat, qui, ad militiae ſimilitudinem, parti alicui cubiculariorum praefuit" ut videantur e militibus Praetorianis ii *cubicularii* dicti, qui ante cubiculum imperatoris excubias et vigilias agerent, quibus aliquis dux et decurio, rel. praefuerit, qualis et tum Cleander.

τήν τε τῶν ϛρ.) Praeferendam cenſeo Cod. lectionem ϛρατιωτῶν, quam quoque P. legiſſe videtur. *Stroth.*

Etiam inde Bg. cum Sch., poteſtque in Mss. lectione latere vulgata, ſumto ſcribendi compendio, ſed et aeque ſubeſſe Gloſſatoris opera, quum habeat ſenſum commodum vulgata, ſervata etiam a Stp. Th. 3, 1064. A. e. „Herodi. l. 1. ὡς τὴν τῶν ϛρ. ἀ. ἐγχ., *ita ut* exercituum *regendorum* munus *ei* committeretur, *ita ut* militum *praefectura* ei *crederetur*" qui dubius tamen, cum dupliciter verterit, et in poſtr. cum P., verum ut rectior ſit prior Vs., et οἱ ϛρατοὶ i. q. τὰ ϛρατόπεδα 1, 8, 2., ſenſu anguſtiori de cohortibus Praetorianis, totumque membrum hic, fieri Praefectum Praetorio; quo redit et Mss. lectio, cum etiam οἱ ϛρατιῶται ſic ſimpl. et anguſte de militibus Praetorianis dicantur ap. Noſtr., qui pro iis hic variat; ut tamen hoc ſyn. τοὺς ϛρατοὺς non aliunde hoc ſenſu tenuerim, quod cum ſubſt. ἀρχὴ reddas per me ſevere cum Stp. *exercituum praefecturam*, ſ. exercituum Praetorioſum; qui in Th. non habet in ἀ. Bg. e P., at in v. ἐγχ. aliunde rectionem paſſ. huius cum acc. rei et muneris, ſed modo cum nominativo perſ., qui h. l. mutandus in acc., ob orationem obliquam ab ὡς, pro ὥϛε, ut ſuppleatur pron. αὐτὸν, a Bg. ſtatim adiunctum, ut a Stp. paulo ante, per rectumque dat., e Lat. rectione, cf. Ind. Bud. C. Luc. Ioſeph. e T. 1. p. 412. l. 3. p. 297. 6. m. τῶν πόλεων ἀρχὰς ἐγκεχειρισμένους, *quibus* urbium *commiſſae* erant *praefecturae*, Poſſ. Caſſ. p. 258. m. D'Orv. Ch. p. 246. e., qui recte comparat πιϛευθῆναι, cf. Obſ. Krb. p. 273. i. Ἀριόχῳ τῷ τὴν ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως ἀρχὴν πεπιϛευμένῳ, Ariocho, *cui* commiſſum *erat* imperium *in* regis *ſatellites*, Kypk. 2, 215. et Dion. Caſ. p. 1350. l. 18., pendente acc. illo cum paſſ. aut a pr. κατὰ oppreſſa, (quo de nihil L. Boſ. Ell. p. 517. e. ſqq.) aut ab alia lege ap. Poſſ. Synt. p. 139. i., ut

ϱισϑῆναι· ὑπὸ δὲ πλούτου 9. lentia autem et luxu impul-
καὶ τϱυφῆς ἀνεπείσϑη [e] καὶ ſus eſt etiam ad imperii cu-

e) Ms. Ba. τϱυφῆς, ἀνεπλήσϑη λ., ſed comma poſt τϱ. etiam in A. cum B. 2. R. v. N.

„retineant paſſim eum acc., quem habet act.“ quae tamen nec ipſa multum adiuvet interpretationem formulae huius, ubi potius, perſpicuitatis cauſa, caſus perſ. mutabitur in dat. et rei in nominativum, nec profuturo multum L. Ern. „paſſ. ἐγχειϱίζομαι, *in* manus *accipio*“ quanquam hoc accedit ad Bg. v. privum, quo de alibi, cf. de re ac duobus Cleandri honoribus, cubiculi quidem et praetorii praefectura, Lampr. in Comm. c. 6. p. 490. c. ſqq.

ὑπὸ δ. πλ.) Sic ap. Liv. 22, 26. (i.) C. Terent. Varroni, qui loco humili et ſordido natus erat, *pecunia, a patre relicta, animos ad ſpem liberalioris fortunae fecit.* Eadem ſententia eſt Thuc. 3, 45. l. 5. *Leisn.*

Ib. p. 196., ſed de divitiis noſtri hominis ap. Dion. Caſ. p. 1213. ἐκτήσατο πλεῖστα τῶν πώποτε πϱοκοίτων λ., ſeverius agente Bg. in praep. cum paſſ., quam P., unde ſervat Lat. ad ſubſt. τϱ., ap. G. Th. „*luxus*, ἀσωτία, ſuperfluitas et nimia profuſio, ſumtuoſior cibi, veſtitus et aliarum rerum cura“ ſ. amor, qui cum omni mollitie, vitaeque delicatae uſu ac conſuetudine, (qua de Gr. τϱ. dicitur,) poteſt ſane aliquem impellere ad affectandum imperium, in quo quippe rerum iſtarum percipiendarum copia porro amplior datur; ut tamen potius h. l. τϱ. mihi ſit faſtus et arrogantia, quo de nihil Stp. Th. habet, ſed L. Ern., cf. ad Ael. V. h. 1, 19. p. 31. e. N. 5. it. 9, 4. p. 574. N. 3. et 14, 30. i. ὑπὸ τϱυφῆς ἐν τοῖς ἀνϑϱώπων ὅϱοις οὐκ ἠξίου διαμένειν, prae *nimio* faſtu *noluit* intra *hominum* fines *permanere*, ut Cleander hic intra privati hominis, cf. Ind. et Suid. 3, 524. i. τϱυφὴ, ἀντὶ τοῦ ἀλαζονεία, quanquam Vs. *ludibrium*, pro petulantia et actionibus iniuriis, qua de notione v. Wernsd. ad Philam p. 62. e. cum Kuſt. Ind. Ariſt., in cuius loco ap. Suid. e Ran. v. 21. *mollities* multo ſtultius, ut Luc. 3, 621. l. 88. ἐμβαλεῖν γὰϱ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τϱυφὴν, *cum* magis *illum* frangat *deliciis*, quoque reddo, coniicere *enim* laudes iſtae *poſſint* eum *in* maiorem *faſtum*, i. in eo excitare, ſ. eum reddere arrogantiorem, it. ap. Dem. in Ind. ſine Vs. 1046, 14. τοσαύτης τϱυφῆς μεστὸς οὗτός ἐστι, non pugnaturus de Ariſt. Plut. v. 819. ὑπὸ τϱυφῆς, deliciarum *gratia*, cf. Plut. de ſer. n. v. Wyttb. p. 35. e. et de diſcr. ad. §. 64. de Alcibiade ap. Tiſſaphernem copulantur τϱυφῇ καὶ ἁβϱότητι καὶ ἀλαζονείᾳ χϱώμενος, ſed ap. Diod. S. 1, 129. l. 76. τῶν ἄλλων ἁπάντων σχεδὸν τῶν πϱὸς τϱυφὴν καὶ πλοῦτον διατεινόντων, *caeterorum fere omnium, quae ad* delicias *et* divitias *pertinent*, de Indiae bonis, cf. p. 423. l. 65. et 447. l. 87. et ap. Iſ. Ev. e. 300, 24. καὶ μόνος καὶ πϱῶτος τῶν ἐν τυϱαννίδι καὶ πλούτῳ καὶ τϱυφαῖς ὄντων, λ. *et ſolum et primum eorum*, qui *regia* dignitate *praediti*, opibus et deliciis *circumfluunt*, Ind. Fd. „voluptates“ Wolfio non recte illa τῶν ἐν τυϱ. tractante, tanquam membrum peculiare interiectum, cum tria hominum eorundem ſint, per rectionem hanc, τῶν ὄντων ἐν τυϱ. κ. πλ. κ. τϱ.

ἀνεπείσϑη) In Ms. ἀνεπλήσϑη nihil fuerit, quam error in litteris πει et πλη maiuſculis; neque ſufficit mihi G. Th. 1007, 89. „*urbs* deinde *impletur* Liv. 4, 30. (m. Ind. tacente Ern.) i. contagione inficitur, ἀναπίμπλαται, ut loquitur Thuc. „quaſi hinc ſit h. l. infectus eſt, corruptus:

πρὸς βασιλείας ἐπιθυμίαν [f].	pidinem: ac colligens opes
ἀθροίζων δὲ χρήματα, καὶ	et plurimum frumenti coë-
σίτου πλεῖϛον [g] συνωνούμενος	mens atque concludens, ſpe-

f) Hic punctum per edd., pro quo cum Ms. Bg. placuit nobis colon iterum, ob dicta in N. et conſtantiae ergo, cum Stp. in pr. membri ſine ad ἐγχ. id poſuiſſet quoque, pro puncto A. et al. g) Ms. Ba. καὶ πλεῖϛον σίτον λ., ſed Ms. Vi. σῖτον πλεῖϛον λ., v. N.

cum Gr. et Lat. hoc ita tropice de perſ. non meminerim, teneatque vulg. cum Mss. rel. etiam P. „*divitiae* illum *inſtigabant*" quae ipſa metaphora Noſtri placebit, cognita etiam nobis in v. *überreden*, etiam in Lat. ſevero; ut non deſeruiſſem cum Bg., cuius Lat. plane exprimit hic Vern. rec., dum Sch. partim e P. „*inſtigatus eſt* a *divitiis*" qui regit v. cum pr. ὑπὸ, ſumente Bg. eam ſeparatim, quocum et faciat comma quarundam edd. poſt τρ., redeunte re tandem eodem, ſed tenente Stp. Th. ſaltem notionem in v. ἀν. 3, 136. B., etiam cum Bg., additis „exponit Thuc. Schol. per πείθομαι" recte per ſimpl., addens diſerte περιτὴ ἡ ἀνὰ, 92, 37., cf. ſupra 1, 8, 10. e. cum Ind. Gs. Chr., Abr. Dil. et Auct., ubi p. 260. e. act. de re, ut hic paſſ., quo de cf. Ind. Thuc., ubi et rectio ſyn. per abl. rei ſ. modi, ſed cum pr. ὑπὸ et gen. perſ. R. Or. V. 6., cum acc. rei V. 3. p. 647. i., cum int. Ariſt. Kuſt., ap. G. Th. 835, 68. „*miti* denſitate *perſuaſa*, i. paulatim inducta medicamentis" ſed non cum pr. *ad*, niſi l. 43. opinione *non* ſolum, *ſed* etiam *ad* veritatem *ſibi* aliquid *perſuadere*; quod tamen ſit potius pro cum veritate ſ. ex veritate, ex vero, pro adv. *vere*, ſ. certo, ſ. plane, ex oppoſito maxime *opinione*; tacentibus etiam Indd. Lat., cf. in ἐπ. βασ. 1, 9, 24. et Zoſ. 1, 18, 5. εἰς ἐπ. β. ἐτράπη, *ad* imperii *ſe* convertit *affectationem*.

ἀθροίζων δὲ) Bg. iterum per τὲ, ad ſenſum bene, ſed P. per δὴ in ſuo *quocirca*, cf. de re Lampr. in Comm. c. 6. m. p. 491. m. venditae *que* omnes *provinciae*. Omnia *Cleander* pecunia *venditabat*, et Dio Caſ. p. 1213. ἠργυρολόγει πανταχόθεν λ.

σίτου πλεῖϛον) Ea forma uſurpatum, qua 1, 13, 12. εἰς τὸ μέγιϛον ὕψους, *Sylb.* nec tamen plane ſimiliter, cum hic in neutro adi. abſit articulus, cuius generis utriusque exempla dedimus in Ind. v. πλ. et in Exc., deficiente hic ſubſt. ad adi. μέρος ſ. πλῆθος, quod utrumque Noſter alias diſerte addit, v. Ind., tacente L. Boſ. Ell. p. 267. e. ſq., etiam 194. m. ſqq., niſi quod p. 197. e. plenum affertur exemplum, ſed utroque Noſtri loco mutante Ms. Ba. auctore formam exquiſitiorem illam caſuum diverſorum in vulgarem eiusdem caſus, qui tamen et in hanc partem inconſtans, interdum exquiſitam ſervat, interdum et intrudit; quae ſunt Gloſſatoris potius, quam ſcribae lapſus in ν et υ, ubi librarius potuit etiam velle ſenſum adiuvare, ut ne caperemus a ſubſt. neutr. σῖτον ſ. σῖτος, ſed a maſc., quo de diſcrimine monuit Stp. Th. „σῖτος, ου, ὁ, frumentum, — ſed neutr. ἄρτον, βρῶμα, τροφὴν, λ." tacens de medico ſenſu, (cf. Foeſ. Oec. p. 342. ſq. Suid. 3, 323. i. Indd. Xen. Z. et Geop.) it. ſuper accentu, quo de nec ipſe quid memini, niſi quod Heſ. 2, 1195. m. σῖτα in plur., et hinc in L. N. T. Fiſch., ſed σῖτα in Schw., Ern. Stp. Th. et Suid. 1, 322. m. p. ſq. m., ap. G. Th. „*frumentum*, σῖτος, λ." ſed ap. Angl. Heyn. Hiſt. 4, 1018. m. weil *Cleander* — unter *der* Hand *alles*

καὶ ἀποκλείων, ἤλπιζε, προσά- ξασθαι h τόν τε δῆμον καὶ τὸ

rabat, ſe adiuncturum ſibi ple- bem atque exercitum, ſi prius

h) Ms. Ba. et Vi. προσάξεσθαι v. N.

Getraide *aufgekauft* hatte, *um den Preis deſſelben zu erhöhen* etc., cum Vern. vet. ſic univerſe, ſed recens finite *Korn*; de quo non pugnem in formula Bg. e P., expreſſa alio, quam in Gr., ordine, ſupplens ſubſt. Lat. *numerum*, tacentibus de ellipſi hac Lindn. et G. Th., ubi ad ſq. v. Bg. *coëm.* cum Gr. n. „emere plura ſ. ſimul, — *frumentum*, Quintil.“ ſed Stp. Th. 4, 784. B. „σ. (med.) *coëmo*, Herodi. l. 1. καὶ σ. — ἀπ. *plurimum* frumenti *coëmens* et *recondens*, — et συνεωνημένος pro *eo*, qui *coëmit*“ quod perf. paſſ. ſenſu med. v. ap. Dem., ſed aor. in paſſ. notione cum adv. ap. Dion. H. S. T. 1. 678, 13. σῖτος —, ὁ μὲν πλείων δημοσίᾳ συνωνηθεὶς, *frumentum*, partim *ex* aerario *coëmtum*, ſed med. cum praep. 583, 42. πέμπουσι τοὺς συνωνησομένους σῖτον ἐκ τῶν σύνεγγυς τόπων μετὰ πολλῶν χρημάτων, cum *multis* pecuniis *in* propinqua *loca* dimiſerunt, qui frumenta *coëmerent*, immo *miſerunt*, *qui* coëmerent *frumentum* e *propinquis* locis *cum multis pec.*, cf. Luc. 3, 99. l. 3., valente praep. per notionem, a Gs. propoſitam, de modo quidem, pro plura ſimul emere et uno tempore, in unum locum, undique, nobis *zuſammen kaufen*, ſed de ſocietate, pro emere cum alio ſimul ap. Theophr. Ch. 2, 4. i. cum Ind. Fiſch. et Gs. Chr. Ad ſq. v. ἀποκλ. a P. etiam diſcedit Stp. ſupra, qui in Th. nihil ſimile profert, nec Lat. Bg., per ſe aliud Gr. reddentis ap. Palaeph. 28, 3. m. συγκλείων εἰς αὐτὸν (τὸν τόπον) ἰχθύας, ubi, tacente Ind., valet quoque Lat. *includere*, et noſtra *verſchlieſſen* et *einſchlieſſen*, cum in noſtro v. vim praep. ſumam iſtam ap. Vig. p. 565. a. e., ubi „ἀπὸ in compoſ. ſignificat *ſeparationem*, — ἀποτίθεσθαι, ad futuros uſus reponere“ ut h. l. σῖτον ἀ., ſicuti 6, 9, 7. τὰ χρήματα ἀποκλείειν, ſit claudere et includere aliquo loco, ut ſerventur et uſibus aliorum ſubtrahantur, atque adeo condere, recondere, reponere, conſervare, reſervare; quo ſenſu poſuit affine Noſter 4, 4, 18. e. χρήματα, — ὅσα —, ὁ Σεβῆρος ἤθροισέ τε καὶ κατέκλεισεν ἐξ ἀλλοτρίων συμφορῶν, quo de cf. Salm. ad Tert. de pall. p. 176. e. ſqq. Call. Ern. T. 1. p. 344. a., ad Luc. 1, 127. e., ad Heſ. 2, 170. e. N. 29. G. Th. v. *catacliſtus*, ſed de noſtro v. Ind. Geop. Luc. 1, 122. i. Orph. h. 22, 6. Ael. V. h. 14, 22. p. 960. e. Dem. 1359, 5., ubi Ind. cum P. formula, Loesn. p. 104. i., non tenentibus Lat. hic ſeverum *abſcludere*, ſed modo affinia, quorum G. Th. tenuit Bg. cum Grr. al., nec cum ſimili loco, it. illud P. et *ſecludere* ac *recludere*, quod poſtr. non ſit incommodum hic e loco Pallad., prolato ib. cf. Ind. Amm. M., quo de Gs. non recte dubitat, an ſit pro ſimpl. *claudere*, quod et ipſum h. l. adhibeas, ſecundum haec ib. „*opes* innumeras *claudit*, i. dives apum eſt, — *enſis* clauſus, i. reconditus“ ut hoc ſimplici etiam reddunt compoſita κατακλ. et συγκλ. Caeterum h. l. etiam Cleander dr. ipſe coëmere ac ſecludere, dum per alios facit.

ἤλπ. προσάξασθαι) Scribo προσάξεσθαι. *Steph.* cui recte hic Ing. non obſequuntur, nihil quoque novante Sb. Ind., ſed reddente *pellicere*, dum contra ad Luc. 1, 793. b. e. Rz. affert ſtatim noſtra per fut. ſine monito ullo, ſed rurſus tuentur vulg. aor. Miſc. Obſ. A. V. 4. p. 286. e. it. Weſſ. ad Diod. S. 2, 295. N. 6., quod tempus et rectum eſt, cf. 1, 10, 14. e. ad διαχρ., et tacite ſervat Ms. Ve. contra Mſs. reliquorum aut gloſſema

ςήσας [i], ἐπιδόσεσι λαμπραῖς, ἀλόντας πόθῳ τοῦ χρειώδους προσαγάγοιτο [k]. μέγιςον δὲ γυμνάςιον κατασκευάσας [l],

bus magnis, captos indigentia rerum neceſſariarum, alliceret. 10. Idem cum maximum gymnaſium exſtruxiſ

i) Ms. Ba. κατασήσας, ἔπειτ' ἐπιδ. λαμπραῖς ἀλόντας. π. τ. χρ. πρ., ſed in edd. poſt κατ. comma ubique fuit, praeter B. I., at ἐπ. λαμπραῖς ἀλῶντας, π. τ. χρ. πρ. in A. B. Par. et Pat., quae tamen ἀλόντας hoc accentu habuit cum rel., tum ἐπ. λαμπραῖς, ἀλόντας, ποθ. λ. Ox., ſed ἐπ. λαμπραῖς, ἀλόντας ποθ. λ. Ed., v. N. k) Colon hic iterum fecimus, pro puncto edd., v. ſupra l) Ms. Ba. κατασκευάσας καὶ λουτρ. v. N.

ἐπιθυμίᾳ ἑαλώκαμεν, cui ſubſt. eſt ſyn. hic ποθ., ubi P. *plane negligens* ſed Bg. liberrimus, aut exquiſitior ex Cic. ap. G. Th. „*indigentia* eſt *libido inexplebilis*“ cum et poëtis ſolennia ſint *indigere* et *egere* pro cupere ac deſiderare, propter coniunctionem, cf. ib. 324, 44. „*non egere foris*, i. non eſt, quod quaeras foris“ ſecus ac P., manente Sch. in ſe vero „ἁλ. captos *deſiderio*“ ſed formulam Noſtri non tenentibus Stp. Th. et Indd., ubi modo ſyn. ἔχειν πόθον Xen. Cyr. Z. it. Plut. Hſ. 20, 8 ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον, *ſummo* perfuſa *gaudio*, immo *corde* capiens *amorem* i. ſuſcipiens, habens, ſentiens, et Heſ. ἀσπ. v. 41. τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν, *tale* ſiquidem *corde* deſiderium (recte per abl. ſyn. pro κατὰ κραδίην) *ceperat* paſtorem *populorum*. Ad τοῦ χρ. (ubi P. aut negligens, aut contractior) variat Noſter pro pr. τῶν ἐπιτηδ., quocum et ſenſu anguſtiori capiendum, cf. 1, 6, 25. m., ut h. l. ἐπιδ. largitio frumenti, ſed non tantum populo facta, verum et militi, nominatim Praetoriano, qui intelligitur per τὸ ςρατ., iterum per variationem pro §. pr. e τῶν ςρατ., cf. Stp. Th. 1, 997. F. m. „φιλοτιμία, — erogatio, publice facta, quae et ἐπίδοσις dr., ut donativum et congiarium, quae λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodi.“ (ſine loco e Bud. C. 1197 44.) ſed ſaltem Lat. Bg. 1, 86. C. in v. πρ., ubi Noſter in vicinia non variat, cf. 1, 6, 24. e. ad ἐπαγ.

μέγιςον δὲ γυμνασ.) Gymnaſia enim etiam balnea complecti ſolebant, v. Potter. Archaeol. Gr. l. 1. *Stroth.*

Ad quam rationem noſter locus intelligi debeat ſic, ut exſtructi maximi ampliſſimique gymnaſii partem aliquam et conclavia quaedam permiſerit in uſum balnei, cum alioqui et ſic capi queat, ut aedificium, exſtructum nomine gymnaſii, et proprie ad corpora iuvenilia ibi exercenda, deinde, cum uſus ſic ferret et neceſſitas, pro balneo iis conceſſerit, ut gratiam ab iis iniret; quomodo et credo accepiſſe Bg., qui e P. ſervavit pron. αὐτὸς ſ. ὁ αὐτὸς, cf. §. 8. i., hic tamen negligens δὲ, (a P. pro τὲ expreſſum per *quoque*, ut alibi per *etiam*,) ſed ad ſubſt. λ. aſſumens ὡς ſ. εἰς, quibus ad ſenſum par praepoſitio eius, cf. 1, 8, 1. e. 1, 11, 10. e. ad χρ. et G. Th. 1072, 27. „*pro*, — vices notat, ut ἀντὶ, loco ſ. in locum, — *pro* monſtro *accepit*, i. tanquam monſtrum“ ut aſſumi poterit pron. αὐτὸ ad v. ἀγ., ubi P. liberior, ſed Sch. „permiſit *illis* balneum *publ.* — γ. μ. gymnaſium *maximum*, palaeſtram, locum exercendis corporibus, *extruxit*“ hoc Latino deſerens etiam P., quod, ap. G. Th. cum Gr. n., aliunde tenet Stp. Th., qui in altero v. act. ἀν. nihil huc pertinens, niſi forte 1, 1655. A. m. pro relinquo, ſed in paſſ. etiam Lat

λουτρὸν δημόσιον ἀνῆκεν αὐτοῖς. ſet, pro balneo publico con-

Sch. ac Bg. p. 1657. C., cf. G. Th. in Bg. cum Grr. al. 1095, 72., ſed in Sch. cum Gr. n. 813, 6., de utr. praep. ut nihil ſit ad Vig. in compoſitis in hanc quidem partem et notionem, niſi p. 559. a. e. „ἀνὰ — ſignificare 3) reiectionem, retro, dilationem, ut — ἀνιέναι“ cf. tamen Ind. Xen. Cyr. Z. ex 4, 6, 3. Iam Ms. καὶ, inſertum iterum pro mera copula, hoc ordine ſenſum edat hunc, γυμν. καὶ λουτρ. δημ. κατασκ., ἀνῆκεν αὐτοῖς, ſc. αὐτὸ ſ. αὐτὰ, quod forte reperias in P. „idem gymnaſium *quoque* maximum *exaedificaverat*, publicatis *etiam* balneis, *ut* eo *modo* populum *inescaret*“ qui, adhibendo particip. potius in parte poſtrema, quam pr., mutavit καὶ copulam in alterum *etiam*, ſic, ut duo δημ. ἀ. ηκ. confluerent in unum v. *publicatis*, oppreſſo pron. αὐτοῖς ob ſumtum abl. conſq. Verum ſic accipiamus duplex opus, a Cleandro extructum, quo de, niſi cum Strotho intelligatur, nihil liquet, Anglis ap. Heyn. Hiſt. 4, 1018. m. omnem rem praetermittentibus, ſed reliquis modo de unis balneis ac thermis ſcribentibus, Dion. Caſ. p. 1213. cum N. et Lampr. in Comm. c. 17. p. 521. cum N. 6. Caſ., huc quidem reſpicientis, verum non in rem noſtram, ubi, ut tantum in uno maneatur opere, etiam de Ms. lectione, fortaſſe prodeſt Noſtri conſuetudo, quae per copiam ponit duo ſyn., quorum alterum altero explicatur, etiam, ubi alterutrum eſt nomen proprium et ſolenne magis, cf. 1, 3, 7., unde comma tollendum poſt κατ. et potius locandum poſt δημ., ſic, ut v. κατ. locatum ſit in medio et intra duo ſubſt.; in quam ſententiam haec habeo, e Dion. Caſ. 721, 86. in vita Auguſti de Agrippa, τὸ πυριατήριον (ſudatorium) τὸ Λακωνικὸν κατεσκεύασε. Λακωνικὸν γὰρ τὸ γυμνάσιον, ἐπειδήπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι γυμνοῦσθαί τε ἐν τῷ τότε χρόνῳ καὶ λίπα ἀσκεῖν μᾶλλον ἐδόκουν, (*nudari* corpora *et* inungi *oleo*,) ἐπεκάλεσε, unde γυμνάσιον de balneo etiam dici queat, a nudo quoque ibi corpore; ſicut Ind. ex iſto loco γυμν. ſimpliciter reddebat „thermae, ſudatorium“ tum ap. G. Th. in *gymn.* cum Gr. n., poſt vulgarem notationem, modo ex Plin. ep. 2, 17, 7., ubi Catan. ed. Cort. „novimus, publicas etiam balneas gymnaſia dici; quare Suidas unctuaria et lavacra appellat“ 1, 501. e. γυμνάσια, ἀλειπτήρια, ἢ βαλανεῖα, ἢ λουτρὰ, *palaeſtrae*, loca, in quibus athletae ſe ungebant, ſ. *balnea*, ſ. *lavacra*, ad quae in N. tacetur, ut et ad Heſ. 1, 865. e., ſed Cang. Gloſſ. „γυμνάσιον, balneum *publicum*, (Noſtri λουτρὸν δημ.,) in quo nudantur corpora, (etiam e noſtra notatione ſupra.) Chron. Alex. an. 11. Valent., ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ἐνεκαινίσθη τὸ γυμνάσιον Καρωσιανοί. Thermas *Caroſianas* vocat Marcell. (ſed ib. Append.) Eudemus in L. Ms. γυμνάσια, ἀλειπτήρια, ἢ βαλανεῖα, ἢ λουτρὰ, ἢ ἱππικὰ, ἢ κυνήγια. Herodi. l. 1. μεγ. δὲ γ. κατασκευάσας, λ. δ. ἀν. αὐτοῖς. Acta S. Meletii n. 2. οἱ μὲν παραμένοντες ἐν τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τῷ ἐπιλεγομένῳ Γυμνασίῳ, etc.“ ubi non tantum Noſtri ipſa Gr. δημ. λ. pro explicatione iterum, ſed adeo etiam e vulg. lectione ſine Ms. καὶ hic locus ita exponitur, quod non procedit, quia tautologia oritur, cf. ib. in Parte Lat. „*gymnaſium*, thermae.“ Igitur iudico equidem, aut Noſtrum ipſum ab initio ſic dediſſe, ut Ms. habet, (elapſo καὶ ob ſyllabam pr. σας non diſſimillimam, ſeu eiecto a librario, cum locum non intellexiſſet, hincque ductos eſſe rel. Mss., hic vulgatam tenentes lectionem,) aut aliquem Gloſſatorem, reſpicientem illam recentioris temporis notionem τοῦ γυμνάσιον, addidiſſe καὶ, ac P. tenuiſſe talem Cod., qui cum Ms. Ba. et alibi conſentit, ſed

ὁ μὲν οὖν οὕτω τὸν δῆμον ἐδελέαζεν. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, ἀπεχθῶς [m] ἔχοντες πρὸς αὐτὸν, καὶ

11. ceſſit ipſis. Ille quidem ſic populum ineſcabat. At Romani, infenſi eidem, et illo-

m) *Ms. Ve.* ἐπαχθῶς v. N.

tamen, quia vulgata lectio commodum faciat ſententiam, nihil critico licere, niſi ut altera Ms. porro in V. L. aut N. afferatur; cf. in rem Alex. Donati de urbe R. in Graev. Th. T. 3. p. 844. A. „in proxima regione portae Capenae thermae Severianae et Commodianae. De Commodianis — Lampr. et Herodi." cum P. Vs., ſed de λουτρ. Ind. Xen. Z. Bach. et Pol. cum Caſ. ad Vulcat. Gallic. T. 2. p. 454. a., ut de γυμν. Cang. l. l. in Part. Lat., Suid. l. l. Ind. Ael. V. h. Fiſch. The. et Pal., notiones me ſic conſtituente, ut, de loco acceptum, ſit locus, ubi nudi homines verſantur vel agunt aliquid, ſive exercendi, ſive lavandi corporis cauſa, ſed tropice, ubi convenitur docendi diſcendive gratia, ad animum maxime exercendum; tum G. Th. —*lavacrum*, λουτρὸν, balneum, (et in hoc) βαλανεῖον, λουτρὸν, — *balneae*, δημοβαλανεῖον, i. q. pr., ſed magis publicae ſunt, quam privatae" ut Noſter in ſuis δημ. λ. periphraſin adhibuerit pro hoc Gs. Gr. uno, Lexicis ignoto.

ἐδελέαζεν) In hoc v. Stp. Th. aliunde tenet Lat. Bg. it. *illicere*, cf. Ind. Geop. Dem. et L. N. T. cum Obſ. Loesn. et Kypk. it. Heſ. 1, 911. m. ſine N., cf. ib. δελεάζει, ἐξαπατᾷ, et ſq., non coll. Suid. 1, 520. e. ſq., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „translatio a piſcibus et avibus, quae proprie *ineſcari* dicuntur, h. e. oblata eſca decipi, *illicio*, ἐπάγω, δελεάζω, — fere i. q. pellicere" ut Noſter hic pro pr. προσαγ. tantum variet per tropum alium, et nobis cognitum in *anködern*, quo tropo remoto, hic eſt, ſtudere ad ſe trahere et amicum ſibi facere; reddente Bg. e P. τὸν δῆμ. aliter, ſed eodem ſenſu, quam §. 9. m., e quo loco τὸ ϛρατόπεδον hic non ſimul cum plebe repetitur ob §. 12. e. ſqq., et quod Cleander, ut Praefectus Praet., magis in poteſtate milites habuit. Sed ad ſq. Ῥωμ. miſere pauper Stp. Th. 3, 732. C. ſub Ῥώμη „unde Ῥωμαῖος, *Romanus*, paſſim ap. hiſtoricos" nihil praeterea, cum dicatur vario ſenſu, latiori quidem, de civibus imperii Rom., tum anguſtiori, de incolis Romae urbis, denique anguſtiſſimo, ut hic, de parte tantum aliqua iſtorum incolarum, eaque viliori atque inferiori, per variationem pro pr. ὁ δῆμος, ut et G. Th. cum Gr. n. modo „*Romanus*, — qui e Roma eſt, vel Romam inhabitat."

ἀπεχθῶς λ.) Hinc natum eſt proverbium, *inviſior Cleandro*, quod eſt ap. Amm. M. l. 26. p. 342. Lindb. In Cod. perperam exſtat ἐπαχθ., v. N. ad c. 6. v. παροῦσα. *Stroth.*

Ap. Amm. 26, 6. p. 371. m. de Petronio, *inviſior* Cleandro, *quem* agentem *ſub* Imperatore *Commodo* praefecturam, *ſublata vecordia diverſas legimus vexaſſe fortunas*, ſed de V. L. cf. Pierſ. Veriſ. p. 67. e., ad Luc. 3, 397. l. 29. et ad Onoſ. p. 111. N. 4., hic ut lapſus inciderit iterum in ε et α, cum ἐπαχθ. non tam ob ſenſum ab h. l. alienum ſit, cf. 1, 9, 15. m., quam ob rectionem et adiuncta πρὸς et ἔχειν, quae formula reſpondet illi alteri l. l., ut recte comparat utramque Stp. Th, 1, 1313. D. m. „ἀπ. inviſe, *odioſe*; unde ἀ. ἔχων ſ. διακείμενος πρός τινα, qui odit, exoſus, peroſus, (ſine auctore, habens modo haec p. 1316. E. ſqq.) ἔχω

τῶν δεινῶν τὰς αἰτίας εἰς ἐκεῖνον ἀναφέροντες, μισοῦντες [n] αὐτοῦ τὸ ἀκόρεστον τῆς τοῦ πλούτου

rum malorum cauſas in illum conferentes, peroſi eius inexplèbilem divitiarum cupidi-

n) Ms. Ba. μισοῦντες τὲ αὐτ. v. N.

cum adv. — interdum verbo ſubſt. reddendum, (et adv. mutandum in adi. affine, ſed praeterea, ut praepoſitio, ſi qua addita, commutetur cum dat. perſ.) — εὐνοϊκῶς πρός σε, — ſum tibi benevolus, — ἐχθρῶς πρ. σε λ.“ ut Bg. e P. fecit, omiſſo quanquam particip. ὄντες, v. c. *exiſtentes*; pro quo tamen propius ad Gr. eſt, *infeſti* in *eum*, cf. Niz. et G. Th., ſed ap. Dem. modo affine 61, 25. ἔχουσι μὲν ἀπ., ἔτι δὲ ἐχθροτέρως σχήσουσιν, ſupplente Ind. caſum pron. ἡμῖν, pro quo fingas et e Noſtro ſupplementum πρὸς ἡμᾶς, copulato ibi ſyn., ut ap. Heſ. ε, 447. m. ἀπεχθῶς, ἐχθρωδῶς, cf. N., nihil ſignificante praep. etiam in adv., ſed totam formulam et rectionem tenente Dion. H. S. T. 1, 734, 20. τοῖς ἀπ. ἐσχηκόσι πρὸς τὸ δημοτικὸν, *iis*, qui *plebi* infenſi *fuiſſent*, cf. Fab. Aeſ. 93, 1. et Ind. Hſ. v. ἐχ. it. ad Vig. p. 243. b. i. N. Hoog. de v. ἐχ. „pro dat. invenies quandoque acc. cum praep. πρὸς, Herodi. l. 1. c. 12. ἀ. ἐ. π. α. infenſi *ipſi*“ in pron. ſeverius, quam Bg. de ſuo, ſumens α. pro ὁ αὐτὸς, aut forte varians modo propter mox ſyn. ἐκεῖνον.

τῶν δειν.) *et* illorum *malorum* cauſam *in* eum *conferentes*. Iam autem de fame, non de peſtilentia, eſt ſermo; — ad m. P. *Steph.* Pol. pro Gr. illis Latina iſta nobis dedit, *ac* totius *cauſam* peſtilentiae *in eum conferentes*, quum tamen de peſtilentia iam non agatur, ſed de fame; — in Exam. Intp. P. *Idem.*

Contra quae Bc. auſus eſt nihil in Anim. in Exam. illud, cum nimis aperta eſſent, mutantibus iam errorem Vern., non tamen ita ſevere, ut Bg., qui e Stp. recte vertit iterum artic. τῶν per pron., ut et ſimul ſubſt. δειν., ubi Sch. „*calamitatum*“ ſed cum B... etiam in v. ἀναφ., cuius praep. verterim non tam per Lat. *con*, quam ..., cf. Stp. Th. 4, 91. i., et 1, 246. C. e Bud. C. 553, 50. „ἀν. τὴν αἰτ. ἐπ' ἄλλον, referre et reiicere *crimen* in *alium*, (p. e.) culpam *in* aliquem *conferre*, — αἰτίαν ἐπιφέρειν“ cf. p. ſq. D., pendente ſenſu ſubſt. αἰτ., utrum vulgaris pro *cauſa* valeat, an forenſis pro *crimine*, e contextu ſemper, ut hic e gen. τῶν δειν., ubi tamen et procedit notio illa Stp. pro *culpa*, nobis *Schuld*, ſed G. Th. in Bg. v. 1129, 13. „*quum* in *filium* cauſam *conferret*, i. reiiceret, illum in cauſa eſſe dicerent, (l. 38.) *in* me *conferre* omnem *illorum* temporum *culpam*“ ſed in v. *referre*, cum Gr. n., cum neutro illo ſubſt., cf. tamen Tac. Ann. 4, 57. i. cauſam *abſceſſus* ad *Seiani* artes *retuli*; ſed ut frequentius ſane fit Lat. Bg. v. una cum illo *transferre*, cf. G. Th. et Poſſ. Call. p. 299. e., nobis *ſchieben* auf *einen*.

μισοῦντες) *Omnia Cleander pecunia venditabat.* Lampr. *Oxon.* cf. §. 9., ut alibi inſertum a Ms. in participiis pluribus τὲ, quod hic etiam P. refert in ſuo *ſimul*; quo de pro copula alibi habuimus; unde periodi genus aliquod in participiis habeat protaſin duarum enunciationum, per τὲ copulatarum, ut apodoſis in τὰ μ. πρ. incipiat, cum, de lectione vulg., protaſis finiat in ἀναφ., ſed apodoſis, τὰ μ. πρ. λ., praemiſſam habeat aliam enunciationem, μισ. — ἐπιθ., quae ratio et ſolennis eſt Noſtro, et in periodi ſtruendae artificio exquiſitior; Noſtro, cum antea univerſe

ἐπιθυμίας°, τὰ μὲν πρῶτα ἐν[p] tatem: prius quidem in the-

o) Hic punctum in Lu. et Bc. 1. depravatum e colo Stp. al. cum Mſs. Bg., pro rel. commate rectiori, v. N. p) Mſs. tres ἐν τῇ θεατ. συνιςάμενοι, καὶ κατὰ πλ., per edd. variante tantum diſtinctione, ut ſit comma poſt σ. et πλ. in Bs. 2. L. al., ſed modo poſt πλ. in rel., ut nihil in Ms. Bg.

dixiſſet ἀπ. ἐχ. πρ. αὐτὸν, nunc finite magis pergente, addita odii inimicitiaeque cauſa, cum per ſe in verbis tantum variet, niſi quod ibi utitur phraſi, ſed hic privo v., cum iſti formulae ſubſtitui queant ſingula haec v. ἀπέχθεσθαι et ἀπεχθάνεσθαι, ubi Suid. 1, 259. i. — ἀπεχθάνοντο, ἐμισοῦντο, odioſi *erant*, paſſ. accepto, cum et active valeat, cf. L. Ern. et Stp. Th. 1, 1313. F. „ἀπηχθάνοντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, *infenſi* erant *imperio*“ ubi adeo cum v. eadem praep. quae ibi ap. Noſtr. in phraſi, non coll. Suid. ad Heſ. 1, 446. e., ubi et p. ſq. i. ſimilia et affine ἀπεχθαίρων, μισῶν, cf. p. 451. m. et iterum non coll. Suid. l. l. p. 265. i., qua definiendi magis cura Noſter tautologiae cavit, in collocandis idem orationis partibus eleganter praemittens pron. αὐτ., propter tum laevitatem, tum alios mox gen., eosque duplices; P. deſerente etiam Sch. in „ἀκ. inſatiabilitatem concupiſcentiae, — ἐπ. divitiarum *cupiditatis* inexplebilis *animus*, (hoc ſubſt. ut explicet pron. αὐτ., de perſ. dictum tota, cum de parte cogitandum ſit eius, atque adeo de animo ac voluntate,) μ. *peperit* avaritiam“ quod Lat., cum Bg. e P. ſervatum, valde commodum eſt ad retinendum particip., ſed ignoratum a Stp. Th., ap. G. Th. „δυσμισητὸς, qui magno odio aliquem proſequitur, (ſed tum h. l. ap. Bg. pro ſimpl. poſitum, ſenſu act., pro eo, qui odit, tum et ib. in locis ſubiectis, de paſſ. notione, his) *erit* tanto *magis* peroſus *deo*, (ubi, propter adiunctum adv., nihil, quam odioſus, redundante illa *per* vocula, ut noſtrum *ver* in *verhaſst*, et i. q.) *exoſus*, μισούμενος, act., qui odio habet, (non ergo *magno*, ſed i. q. ſimpl. qui odit,) paſſ. (quo Gr. illud praefixum maxime pertinet,) pro odioſo“ etiam ſimpliciter adeo, cf. Ind. Iuſt. „*exoſus*, act. pro eo, qui odit“ tenente Stp. Th. in ἀκ. etiam Lat. Bg. aliunde, nec ſimile quid, quale nec ipſe habui, ſed ſine χρήσει e Suid. 1, 88. i. ἀκ., ἀπλήρωτος, *inexplebilis*, non coll. ad Heſ. 1, 197. m., ſed ap. G. Th. in Bg. „ἄπληστος, — Cic. *omnia rabide* appetentem *cum* inexplebili *cupiditate*, — *inexpletus*, ἀπλήρωτος, — *buſtum*, i. inſatiabile, (et in hoc, cum Gr. n.) — cupiditas *inſatiabilis veri videndi*, — *inſaturabilis*“ cum Gr. n., ubi adeo alterutro ſeveriori uſurus eram; variante Noſtro iterum pro 1, 8, 4. πλούτου ἀκρατήτῳ ἐπιθυμίᾳ, per ſyn. verbale, et hic cum artic. ad πλ. ſine diſcrimine, et pro illo ſq. ib. ἀπλήστῳ ἀντιποιήσει, quod eſt Bg. potius, ibi etiam adhibitum.

τὰ μ. πρῶτα) Bg. e P., ut in ſyn. πρῶτον §. 9. e., etiam ſine neceſſitate, cf. 1, 10, 2. e., verum hic ſequente τὸ τελ., ubi Sch. „τελ. cum artic. τὸ adv. *poſtremo*, tandem“ quae relata ſibi non tenet Stp. Th., ſed modo 3, 1388. F. „τελ. et τὸ τ. aut etiam τοτελ. coniunctim“ cum Lat. iisdem, nec de ellipſi monens, ut nec L. Boſ. p. 380. e., cuius ſubſt. χρόνον cadit modo in maſc. noſtri adi., τὸν τελ., non tamen ib. poſitum, ſed tantum nudum τελ., cum in neutro obtineat commune illud μέρος τοῦ χρόνου, una cum praep. aliqua, ἀνὰ, εἰς, κατὰ, unde vertit Ind. Ael. V. h. „ad *extremum*“ ex 9, 8. e. τελ. δὲ, *tandem*, cf. Fiſch. Pal. et Xen. Cyr. Z. et ad Vig. p. 142. b. m., in quibus locis ſtat abſolute, ut ſine Ind.

θεάτροις συνιστάμενοι κατὰ atris conſiſtentes confertim

ap. Dem. 606, 5., ſed, ut hic ap. Noſtr., cum καὶ copula 329, 11. 396, 13. 419, 25. 425, 2. 25. etc., cf. Luc. 1, 29. i. *tum* inter *poſtrema*, ſed relata et praecedente alia particula ap. Dem. 205, 25. πρότερον — καὶ τὸ τ., ut etiam in plur., (quo de Stp. l. l. dubitabat) praeter abſolutum Thuc. 208, 81. *noviſſime*, it. Dem. 127, 19. 308, 14., etiam in relatione, et quidem ſimplici 20, 2. τοὺς μὲν πρότερον συμμάχους —, Θετταλοὺς δὲ νῦν τὰ τελευταῖα λ., 49, 26. et ult. τὸν παρελθόντα χρόνον —, τὰ τελ. δ' λ., 113, 21. 23. πρώην —, καὶ τὰ τελ., ſed duplici 403, 17. 20. 22. τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς —, μετὰ ταῦτα δὲ —, τὰ τ. δ' λ., qua quidem in deſcriptione poſteriori nemo dubitat, poſt duo alia quod ſequatur, iure id dici *poſtremum*, ut tamen et, ubi unum modo praeceſſit, et πρῶτον ſ. τὰ μὲν πρῶτα, id, quod deinde ponitur, *poſtremum* ſit, quia nihil tale amplius narratur et numeratur, ut h. l. et ap. Lat. quoque, v. Ern. Ind. Liv. v. *poſtremo*, it. in *denique*, quanquam repugnante Schell. de ſtylo, cf. Hor. Turſ. p. 771. Nr. 5. Ind. Corn. N. Flor. Iuſt. et Cort. ad Sall. p. 945. a. e., etiam G. Th., (qui tacet in Bg. e Sch.) „*poſtremum*, — adv. ſuperl. — Dicitur pro eodem et *poſtremo*, (it. in *extremo* et *extremum*, ubi 550, 11.) cum praepp. ſubſtantive *extremum* et *extrema* ponuntur, — *ab* extremo *narrare incipiam*, — ad *extremum* — uſurpatur adv. pro tandem, ultimo, poſtremo“ ubi non opus eſt illa vi ſubſtantivi, ſed modo ellipſi ſubſt. *tempore*, negotio, *loco*, tacente Lindn., non item Ind. Corn. N. v. *extr.*, cf. G. Th. 1070, 8. in adi. „*loco ultimo*, Scribon. i. tandem“ ſed nihil iterum in *ultimum* et *ultimo*, de quibus nihil etiam ap. Lindn., cf. ad Gr. δεύτατος Hom. Ἰλ. τ', 51. Ὀδ. ά, 286. ap. Heſ. 1, 922. m. δευτ. ὕστατος, ἔσχατος, μεθ' ὃν οὐκ ἔστι ἕτερος, fere nobiſcum ſupra, quanquam L. Ern. aliam ingrediente viam et notationem e Suid. fere 1, 528. m., abeunte P. in relatis ſuis *prius* quidem — *dein*, cf. ap. Dem. ſine Ind. ſyn. particip. 1258, 1. καὶ τὸ μὲν πρῶτον καλῶς ἔλεγον. τελευτῶντες δὲ λ. et 390, 8. τὸ μὲν πρ. — μετὰ ταῦτα δὲ —, τελευτῶντος δὲ λ., tum vanum cenſorem Thom. M. p. 838. οἱ κοινοὶ τελευταῖον λέγουσι, it. Suid. ſine χρήσει 3, 443. i.; ut noſtro loco, quia καὶ ante τὸ τελ. poſitum eſt nec ſcriptum τὰ τελ. δὲ, liquet, prius μὲν intra τὰ πρῶτα ſtare ſolitarium, Bg. omittente καὶ e P., quod potuiſſent illi aeque exprimere, ac μὲν, quanquam redundans.

ἐν θεατρ. συνισ.) Illuſtre documentum negligentiae librariorum in omittendis iis ſyllabis, quae vel ratione ductus literarum, vel ſoni, ſequentibus ſimiles ſunt, et hic locus exhibet, qui in Ven. multo rectius ſic exiſtit ἔν τε θ. σ. καὶ κατὰ πλ. *Stroth.*

Lex quidem illa in librarios vera eſt per ſe; ac ſaepe τὲ et καὶ ob vicinitatem ſimilem periit: ſed hic in P. nulla comparet copula, quanquam illo in reliquis etiam huius regionis liberiore. E Mss. ratione τὲ, ad particip. συνισ. referendum, reſpiciat ad καὶ ante τὸ τελ. et ſimul ad remotius particip. ἐπελθ., cum non coëat cum vicino v. finiti modi ἤγρε., (quia potius hoc ordine verba debeant locata eſſe, τὰ μ. πρῶτα, ἐν θεάτροις συνιστάμενοι κατὰ πλήθη, κακῶς τε ἦγορ., καὶ — ἐβόων,) nec cum proximo καὶ Mss. ante κατὰ πλ., quia hoc κ. πλ. nude ſtat, ſine verbo aliquo; quanquam ſine τὲ poſſit habere vim aliquam καὶ, pro vel *idque*, vel *etiam* ſ. etiam adeo, aut, pro mera copula ſumtum, ſimul cum κατὰ πλ. referri, remoto commate, ad proximum κακ. ἠγ. et ad ſocium καὶ

πλήθη, κακῶς ἠγόρευον q, καὶ maledicta in eum dicebant: τὸ τελευταῖον, διάγοντος ἐν poſtremo, agente in ſubur-

q) Hic punctum in A. et al., ſed colon in Stp. rel. cum Ms. Bg., v. N.

nte τὸ τελ. Qui patiens laboris ſit cogitationisque, intelliget tricas ſtas novae lectionis atque difficultates, quas et augent τὰ μ. πρῶτα et τὸ τελ. ad ſe relata; ut tolerem quidem καὶ, ſed credam, τὲ ortum e compendio articuli τοῖς, vel ex γὲ, ſaepe cum τὲ confuſo, et ap. Noſtr. alibi quoque intra praep. et ſubſt. locato; quanquam alias hoc etiam librariis accidit, ut bis quaedam ſcriberent et e ſq. vocabulo ſyllabam; quod amen hic in vicinia bis factum fingi debeat, et τὲ ex θε, ſed καὶ ex κα. κατ. In συνις. Bg. e Sch., neglecta vi med., ut a Stp. Th. aliunde, qui nec habet cum Bg. Lat., ſed e Thuc. ſine Ind. 156, 64., ubi Schol. d ſenſum συναθροιζόμενοι, (ut Stp. *congregari*, i. congregare ſe,) cf. eundem ad 2, 7. it. ad Ariſt. Equ. v. 859. Suid. 3, 405. m. Thom. M. p. 824. 6. συνίσαται, ἀντὶ τοῦ συνέρχεται, etiam ad ſenſum modo, Indd. Dem. et Xen. Mor. et Z., tacentibus lib. de V. med., proprie notione phyſica, ut hic, *ſe* una *ſiſtere*, locare cum aliis, *ſich* zuſammen *ſtellen*, et proinde convenire, coire, *zuſammen* treten, *zuſ. kommen*, beyſammen *leben*, quod poſtr. eſt Bg., (ap. G. Th. cum Gr. n.) ſed hinc in malam partem, ut hic quoque, de iis, qui ſeditioſe coniuratique ſe congregant, cf. Bud. C. et Stp.; qui in Th. 3, 379. C. reddit hinc ſq. formulam κατὰ πλ. e P. cum Bg., non habens aliunde ſimile, nec 2, 88. F. in pr. ., cum „diſtributioni adhibetur, ut Lat. pr. *per*“ unde hic verterim *per agmina*, ſ. *in globos*, nobis *in Menge*, in *Haufen*, in *Rotten*, ſed libere *Haufenweiſe*, *Rottenweiſe*, cf. Vig. p. 616. Nr. 8. κατὰ πλῆθος, i. q. ἀθρόοι uno verbo, *frequentes*“ ut ſing. hic etiam vertitur ap. Dion. H. S. Γ. 1. 422, 32., ſed l. 39. *magna caterva*, ſed Ind. *frequenti numero*, ut affine Thuc. 13, 8. τριήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο καὶ Κερκυραίοις, magna *triremium* copia *fuit* et *tyrannis* in *Sicilia* et *Corcyraeis*, immo *triremes* magna *fuerunt* copia *tyrannis* rel., noſtrum antea, *in Menge*, extra diſtributionem, in ſola modi notione, ſed ap. L. Boſ. p. 516. i. mancum „Exod. 8, 24. ἐγένετο ἡ κυνόμυια πλῆθος, pro κατὰ πλ., cum *multitudine*, magno *numero*“ ut noſtrum *Volks* die *Menge*; ad quorum analogiam ſaltem uſurparit Noſter ſuam formulam in plur.; tenente G. Th. in Bg. adv. modo ἀθρόως, quae et ipſa extra diſtributionem capi poſſunt pro denſe, magno numero, ut adi. affine *confertus*, v. Ind. Flor. ac Iuſt.

κακ. ἠγορ.) Bg. phraſin commutat cum alia, aſſumto etiam e pr. pron. αὐτοῦ caſu eiusdem quarto αὐτὸν, qui ſolennis eſt in hac formula, cf. Stp. Th. Poll. 8, 8, 8. Poſſ. Call. p. 208. i. Ind. Luc. Ael. V. h. R. Or. V. 4. it. V. 3. p. 60. N. 16., ubi fortaſſis ſtatuitur diſcrimen vanum, ſed ap. Dem. memorabilis caſus ſimul „ἄν τις ἀγορεύῃ τινὰ κακῶς τὰ ψευδῆ, ſi *quis* alium *probris* iis *que* ementitis, *proſciderit*“ ubi, et tacentibus N., τὰ ψ., neutr. adi. plur., eſt pro adv. et pro *male dicere* alicui *falſo* ſ. per mendacium, cf. G. Th. „*maledico*, κακηγορέω λ.“ referente P. „identidem *traducebant*“ ut libere addiderit hoc adv., aut pr. κατὰ πλ. ſic intellexerit, ad hoc membrum trahens, dum Sch. in ἀγορεύειν „τινὰ κακ. alicui in foro, publice, maledicere, obtrectare“ quae vis propria e notatione et hic procedit, ſed et ſeverum ſine caſu *male dicere*. Caeterum

προαστείῳ τοῦ Κομμόδου, ἐπελθόντες πανδημεὶ[r] ἐβόων, καὶ τὸν Κλέανδρον εἰς θάνατον ᾔτουν. ταραχῆς δ' οὔσης περὶ 12.

banis Commodo, aggreſſi univerſi vociferabantur, et Cleandrum ad necem depoſcebant. Tumultu autem

r) Comma hic in Bc. 2., ſed πανδημεὶ. ſic cum puncto in A., v. N.

poſt ᾔτουν. poſui modo diſtinctionem minimam, trahendo nominativum illum ab init. §. οἱ Ῥωμαῖοι etiam ad ſqq. nunc adhuc.

διάγοντος) Sch. in ſubſt. ſeverior in numero „*in* ſuburbano *agere*" ſed Bg. prorſus e P.; variante Noſtro pro 1, 11, 15. e. ἐν προαστείοις διατρίβων, ſed Stp. Th. diligentius verſante in hoc v., quam illi, 1, 72. B. „ponitur δ. et ſine caſu (rei, τὸν βίον, αἰῶνα, χρόνον,) pro degere, — vivere, — et generaliter pro verſari, ut Lat. dicunt *agere* in *aliquo loco*, Herodi. l. 1. καὶ τὸ τελ. — Κομ." ubi tacite e P. duxit Lat. formulam, ut Sb. Ind. „agens, *degens*" quod poſtr. ſeverius et Gr. vicinius, cf. L. Boſ. Ell. p. 50. i. ſimul cum Lat. *peragere*, L. N. T., Kypk. 2, 380. m. „βιοτὴν δ., vitam *agere*" Indd. Xen. Mor. et Z. cum Dem. per variam ellipſin cum pravis numeris, pro 143, 18., cui add. 96, 18., ſed plene 1122, 15. (qui locus aliter in Ind.) 1355, 4., ubi Rs. praepoſitioni tribuit vim aliquam, ut Z. ad Vig. p. 571. a. m., cf. p. 182. a. e., cum videatur Stp., comparans Lat. ſimpl. *agere*, nihil tribuere, Thom. M. p. 212. διάγω, τὸ διατρίβω, cum N. et Heſ. 1, 939. i., ubi in N. laud. Salm. ad Spart. T. 1. p. 149. b. e. „δ. χρόνου, tempus *tranſigere*" aeque bono Lat., ac *traducere*, ſed tantum cum acc. aliquo uſitatis, nec abſolute ſic, ut Sb. *illis*; nihil ſimile tenentibus noſtris. Tum in ſq. v. ἐπ. Sch. „quum *concurriſſent*" deſerit etiam P. adv. *repente*, et illam vim ſecundariam verbi, quod adiuvabitur per pron. αὐτῷ, e pr. ſubſt. προαστ., ut fit cum dat. loci, ut alibi ap. Noſtr., ignorantibus hanc rectionem Stp. Th. et Indd., quam defenderim ab analogia cum dat. perſ., (niſi hunc ſumat aliquis hic, repetito αὐτῷ e pr. nomine τοῦ Κομμ.) tum a ſimplicis conſtructione ap. Abr. Dil. Th. p. 631. m. „ἔρχεσθαι ἐπὶ θύραις" in quam noſtrum compoſ. reſolvi poteſt, per enallagen caſus, in dat. pro acc., a praep. pendente; cf. 1, 11, 11. ad ſq. πανδ., relatum ad οἱ Ῥωμ. remotius §. 1., ubi Bg. e P., ſed, hoc deſerto, Lat. ad v. ἐβ. ap. Stp. Th. aliunde, ſed ap. G. Th. cum Grr. al., verum „*clamo*, κράζω, βοάω, vociferari." Caeterum omiſi equidem comma poſt πανδ., cum ambiguum eſſet, ſed et perinde, quorſum id adv. trahendum, ad pr., an ad ſq. v.

εἰς θαν. ᾔτ.) Omnia Bg. e P., in ſubſt. et v., quod Gr. ſimpl. pro compoſ. aliquo Lat. occurrit etiam alibi, v. N. T. L. Krb. et Obſ. p. 117. i. Loesn. p. 118. i., et in hoc contextu in primis pro ἐξαιτεῖν, tacente Stp. Th. per omnia, etiam affine 6, 9, 6. ᾔτουν πρὸς ἀναίρεσιν, it. 1, 13, 6. πρὸς τὸν θαν. ἐκδώσεις οἰκέτην, 5, 8, 15. e. τοὺς αἰτίους συλλαμβάνεσθαι πρὸς τιμωρίαν, et tenente tantum 1, 241. G. „ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, *expoſco* ad *poenam*, ut ἐξ. εἰς βάσανον, *exp.* ad *quaeſtionem*. Sed frequentiſſimus eſt v. ἐξαιτεῖν uſus ſine adiectione, pro *expoſcere* ad *poenam*, ut et Lat. interdum *expoſcere* ſ. *depoſcere*, (a Bud. C. 53, 45., qui addit, eſſe haec „i. q. dedendum petere" tum p. 1566. A. m.) dicunt etiam συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ" ſine Vs., quam poſtr. formulam in v. θαν. tenent Ind. Luc. et Diod. S., ubi et ex 1, 430. l. 56. τοὺς αἰτίους — ἐξῄτει πρὸς τὴν τιμωρίαν.

τὸ προάστειον, τοῦ τε Κομμό- orto circa ſuburbanum, et

auctores *ad* ſupplicium *depoſcit*, 446. l. 11. *ad* ſuppl. *expoſcerent*, ſed p. ſq. l. 73. τοῦ δ' ὄχλου συνδραμόντος ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ μετὰ κραυγῆς ἐξαιτοῦντος ἐπὶ τιμωρίαν (V. L. τιμωρία veriori, v. N.) τὸν Θεμιστοκλέα, *illa* (multitudo) *concurſu* in *regiam* facto, *magnis* clamoribus (ut hic P.) *ad* meritas *Themiſtoclem* poenas *depoſcit*, quo de cf. Ind. Fiſch. Pal. et ad N. T. Luc. 22, 31. Intrp. Lexx. et Obſ. Krb. p. 137. e., ubi et e Ioſ. A. 5, 2, 9. T. 1. p. 285. e. πρὸς τιμωρίαν αἰτοῦντες τοὺς δράσαντας, ad *poenam* eos *poſtularent*, qui *perpetrarant*, ſed in N. „*eos* dari *ad* ſupplicia *depoſcentes*" ubi adeo, etſi cum alia praep. ſyn., habemus Noſtri ſimplex, praeterea non ſic repertum, ſed compoſ. ἐξ. adhuc in Ind. R. Or. V. 7. Iſ. et Ant. abſolute, ubi haud dubie ellipſis eſt illorum, quae vidimus varia adiuncta, tacentibus N. et L. Boſ., ſicut et in hac Noſtri aliorumque plena formula videtur eſſe brevitas in dicendo, pro illis in N. ad Ioſeph., et pro poſcere, ut ſibi dedatur aliquis ad ſupplicium, de eo ſumendum, et ad eum necandum; tenente G. Th. ſubſt. Bg. cum Gr. al. „mors ſ. caedes, quae ferro fit, aut alia vi, (cf. de Gr. noſtro in hanc notionem violentam Ind. Xen. Cyr. Z., ſed ſine verbo huius loci aliquo, ut nec in v. *mors*, at) *depoſco*, ἐξαιτέω, vehementer (aut ſimpl. etiam) poſcere — *aliquem* ad *ſupplicium*, — *in* poenam *foederis rupti*, (it. abſolute) *auctorem* culpae *depoſcunt*, (it. cum dat. rei, qui par alteri formulae per praep.) morti *depoſcere*, pro ad mortem. Refertur autem *depoſcendi* v. frequenter ad *ſupplicium*, (abſolute quidem poſitum, non item, ubi iam adſunt diſerte, quae vidimus; unde nec ſubiecturus eram canoni huic illud) Tac. Ann. 1, 23. *dum* centurionem *illa* morti *depoſcit*, — *expoſco*, ἐξαιτέω, multum et cum inſtantia ſ. obnixe, (ſ. etiam ſimpl.) poſcere, — ad *expoſcendos* eos *miſſi ſunt*, (ſic abſolute tantum, ſed 856, 87.) *ſervi* in *quaeſtionem* peti *poſſunt*, (et 966, 65.) *poſci* in *certamen*" nihilque in v. *poena*, ſupplicium, *poſtulo*, ſed cf., (praeter Virg. A. 8, 495. regem *ad* ſupplicium *praeſenti* Marte *repoſcunt*,) v. *depoſcere* Ind. Suet. Cl. Cic. „altera *me* depoſcere *putabatur*, ſc. ad mortem, ut me interficeret" ut diſerte Iul. Caeſ. b. C. 3, 110, 5. *hi regum* amicos *ad* mortem *depoſcere*, ſed Ind. Corn. N. „*expoſcere* aliquem, i. petere, ut tradatur, dedatur. — Sic *expoſcitur* publice *Themiſtocles*, ſc. ad ſupplicium, πρὸς τιμωρίαν, ut in ea re loquitur Diod. S. 2, 8, 5." ad quem Corn. locum Gebh. in N. „*expoſcere* eſt ἐξαιτεῖν ἐπὶ τιμωρίᾳ, rel." it. Cl. Cic. „*quos* populus *poſcit*, intell. ad ſupplicium" ſuper quibus omnibus nihil de ellipſi ap. Lindn., ut potuit Bg. hic tenere ſimplex Lat., nec venit in mentem popularibus *zum Tode heraus* fordern, *verlangen*; quomodo honeſte imiter Noſtrum, qui verecunde non ipſas plebeculae voces dedit, clamantis in publico v. c. prodi, peſſime; moriendum; tradite peſſimum, ut trucidemus. Caeterum diſcrimen liceat obſervare adhuc illud, formulas iſtas uſurpari non modo, ut hic, a plebe, in platea et cum concurſu, verum etiam mitiori modo, per legatos ac publice, per ius et legem; unde in reddendo quaedam exiſtit etiam cautio atque mitigatio, et in poſteriori genere ſufficit *einen* abfordern, *verlangen*, daſs *er* ausgehändigt, *ausgeliefert werde*, etc.

[ταραχῆς]) Sch. in „*νόσ. quum* eſſet *tumultus*" ſed in ταρ. cum P. fere Stp. Th. „quum *ſuburbanum* tumultu *completum eſſet*" diſcedente etiam Bg., ſed ad vicinius ſyn. γενομένης, quod illo Lat. alibi vertit, in uſum

δου ἐν τοῖς ἀνακεχωρηκόσι τόποις ἡδοναῖς σχολάζοντος, ἀγνοοῦντός τε [f] τὰ θρυλλούμε-

Commodo in ſeceſſibus voluptatibus vacante atque ignorante tumultum, (quandoqui-

f) Ms. Ba. ἀγν. τὰ, ut alibi, praeterea in ſq. nihil novans, nec rel. *Mss.*, nec edd., niſi B. 1. R. ἀγν. τε θρ., ſine τὰ, mendoſe ob pr. τε ſimile omiſſo.

ſane interpretum ad alia loca; non tenente Stp. Th. v. εἶναι cum pr. περὶ, cf. Dem. 276, 20. et ſine Ind. 379, ult. Diod. S. 1, 21. i. ταραχαὶ — ἐγίνοντο κατὰ τὴν πόλιν, *tumultus* urbem *corripere*, N. T. Marc. 13, 8. Phil. in Flacc. p. 760. C. e. θορύβου δ' ὄντος κατὰ τὴν πόλιν, *poſtquam* tumultus *in* urbe *ortus eſt*, quod ipſum Bg. etiam Vern. vet. hic fert, cum et ſeverum nobis eſſet; non ſatis dante G. Th. in Bg. e P. „*tum.*, θόρυβος, — 2) ſtrepitus cachinnantium“ ſed et alius aliorumque, ut h. l. clamantium et diſcurrentium. In ſq. ἀνακεχ. Bg. e Sb. Ind. reddit particip. ſ. adi. cum ſubſt. per unum ſubſt. affine verbo, cf. Stp. Th. 4, 672. E. „ἀνακεχωρηκὼς τόπος, penetrale, *locus*, qui *eſt* in *receſſu*, ut ait Bud. Herodi. l. 1. τοῦ τε κ. — σχ. Ego exiſtimo, poſſe etiam exponi ex Virg. *locum*, qui *eſt* in *ſeceſſu*, (quae eſt modo pugna de verbo, cum utrumque Lat. eodem ſenſu dicatur, ſed poſtr. frequentius, cf. §. 2. e., hic poſito Gr. de re, ut ib. ap. Theophr.) οὐκ ἐν τῇ πρὸς θάλατταν χώρᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ ἀνακεχωρηκυίᾳ“ *a* mari *remotiore*, et ſita in terra firma, qui eſt ibi quaſi terminus, a quo incipias ire ſ. ſpectare ac cogitare, cum noſtro loco cogitatione opponatur Roma urbs, a qua remotus fuerit locus, ubi Commodus tunc vivebat; neque hic, ut ibi, pr. ἀνὰ valet *retro*, ſed aut nihil, aut Lat. *ſe* ſyllaba, pro *abs*, variatque Noſter modo cum illis 1, 11, 15. e. τὰ πλεῖστα ἐν — τοῖς ἀπωτέρω τῆς πόλεως βασιλικοῖς κτήμασι διατρίβων, et ὁ ἀνακ. τόπος locus eſt, ab alio ſecedens, remotus, ſemotus, ſecretus; quomodo et Virg. illud Aen. 1, 159. *eſt* in *ſeceſſu* longo *locus*, tacentibus N., intellexit G. Th. in Bg. ſubſt.; hic ut concipiamus nobis ſuburbanum longius, in cujus locis ac villis, ab urbe remotioribus, degerit Commodus, plebe tantum tumultuante circa prima ſuburbani loca, propter mox ſq. ἀγνοοῦντος λ., unde τόποι h. l., ut alibi χωρία, quanquam infinite expreſſa, ſint tamen certa quaedam loca, atque adeo βασιλικὰ κτήματα, cf. G. Th. 115, 68. „loca, δῆμοι, κῶμαι, Cic. Att. 7, 3. p. 673.“ ubi Graev. N. „δῆμοι autem *loca* dicuntur, quia Lat. *loca* ſunt κῶμαι, κατοικίαι, χῶροι, χωρία. — Poteſt etiam eſſe *locus* ſ. κώμη, quae ſplendore aedium praeſtantiſſimas urbes aequiparat“ cf. ad tropicum v. ἀναχ. Suid. 1, 165. e. Ind. Dion. H. S. T. 2. Polb. et Abr. Dil. Th., formulam ſq. σχ. ἡδ. non tenente me aliunde, nec Th. Stp. et Gs., ſed in ſubſt. *voluptatibus — indulgere* et *deditum eſſe*, ad quae Noſter reſpexerit, aut in v. *vac.* ad affinia, v. c. *choris* epulis *que*.

ἀγνοοῦντος) Non ſatis hoc expreſſit P., *quae gererentur*. Potius *tumultum*, Vern. *Lärm*, haec vox ſignificat. θρυλλούμενον proprie id eſt, quod in multorum ore eſt, de quo multus ſermo eſt, hinc celebre, divulgatum, *berüchtigt*. *Stroth.*

Bene hactenus: ſed deficit tertium, ut hinc ſignificet *tumultum*; nec ſufficere videtur, quod ad §. 1. diximus, tumultum eſſe ſtrepitum clamantium, nec, ſi quis reddat *ſuſurrum* e quibusdam ap. Stp. Th. 1, 1580. B. ſq., (qui ex h. l. cum Sb. Ind. tacet,) quia ap. G. Th. „*ſuſurrus*,

να, ἐπεί περ[t] ὁ Κλέανδρος ἀγ- dem Cleander nunciari ei,

t) In Ms. Ba. pro ( ) ſignis ab ἐπ. — αὐτῷ ſunt commata. *Mart.* In edd. hic tes eſt fere, ut ſemper, parentheſis nulla in A. al., quae et nobis diſplicuit, ut ἐπεί περ diviſum in B. 1. R. nobiſcum, cf. ſupra,

ψιθυρισμὸς, eſt parvum et ſummiſſum murmur —, hominum loquentium" cf. Heſ. 2, 1578. e., non coll. Suid. 3, 705. m., ubi et ψιθυρίζει, — διαβάλλει, — καὶ λόγος ψίθυρος, ὁ διάβολος, unde fortaiſſis exprimas, τὰ θρ. eſſe calumnias et maledicta in Cleandrum; quo et tendat in marg. B. 1. R. adſcriptum *rumores*, ubi G. Th. „*rumor*, θρόος, φήμη, ſermo in populo ſine certo auctore, in bonum ſ. malum, de re recenti diſperſus" ſed Heſ. 1, 1736. i. θρόον, σκληρὰν φωνὴν, it. θροῦς, (contracte, nihil ut mutandum ſit, cf. Ind. Xen. Hell. Mor. et Cyr. Z.) θόρυβος, λ., non coll. Suid. 2, 207. e. θρόας καὶ θροῦς, — θόρυβος, tumultus, *ſtrepitus*, cf. ſubiecta loca; unde forſan aliquid eliciatur pro lect. vulg., it. ex his, Heſ. 1, 1737. i. θρολλεῖ, ταράσσει, ὀχλεῖ, it. θρύλλημα, ἄσημοι φωναὶ, et θρύλλοι, ψιθυρισμοὶ, ὁμιλίαι; cum N. et Suid. 2, 208. θρυαλλεῖ, λαλεῖ, κυκᾷ, *loquitur*, miſcet, *ſuſurrat*, θρυαλλίζω, ψιθυρίζω, *ſuſurro*, et m. θρύλλος, ψιθυρισμὸς, *ſuſurrus*, — ἡ γὰρ τῶν βαρβάρων ἐγχείρησις θρύλλον οὐκ ἐπενόησεν ἡμῖν, *barbaris* enim *nos* aggredientibus, *ne* minimus *quidem* tumultus *inter* nos *eſt ortus*; ubi vulg. ἐπενοησ. ſit, in animum induxit, iniecit, inſtillavit, pro *barbarorum* enim *aggreſſio*, i. impetus, *tumultum*, motum, *non* excitavit *nobis*, ſ. in nobis; niſi potius legendum ἐπεποίησεν, cf. ſupra ap. Noſtr. 1, 4, 11. e.; ſicut alius ibi ſq. locus non eſt in Vs., καὶ πολὺς ἐγίνετο τῶν ἁλισκομένων ὁ θρύλλος, [illegible] multus *erat*, oriebatur, *captivorum tumultus*; cui ſubſt. par ſit h. l. τὸ θρυλλούμενον, particip. neutr. cum artic., poſitum pro ſubſt., ut alias, ſed hic in plur., eodem ſenſu; ut tamen requiram loquendi uſum et exemplum ap. alios Gr. in verbo, quod reperi modo act. ap. Ariſt. Kuſt., Dem. Fiſch. Pal. et Ioſeph., ſed paſſ. ap. Dem. Fiſch. Aeſch. Ael. V. h. Polb. et Diod. S., quibus add. Poll. 6, 207. et Dem. 30, 21. 566, 12., ubi ſyn. ſimul θρυλλήσει καὶ φήσει, ut in loco Ind. 390, 5. πολλὰ λέγοντος ἐμοῦ καὶ θρυλλοῦντος ἀεὶ, ubi proderunt Lat. Ern. L. *inculcare* et Fi. Pal. *in ore habere*; ſecundum quam notionem vulgarem redditurus ſim et h. l., quae iactabantur, ferebantur de Cleandro, dicebantur in Cleandrum, eſſe auctorem calamitatum omnium §. pr. i., proferebantur in eum opprobria et maledicta, (ib. §. m.) clamabantur de caede eius, §. pr. e., ut Sch. „*quae* vulgo *iactabantur*" it. per ſubſt. illud *rumores*, quo ſenſu et infra eſt ſing. τὸ θρυλλούμενον 5, 8, 11., ubi praecedit ſyn. διεσκέδασε — φήμην. Iam porro, P. decipiat aliquem ad corrigendum ex 2, 12, 3. τοῦ Ἰουλιανοῦ τὰ πραττόμενα ἀγνοοῦντος, niſi meminerit, illum omnia contraxiſſe in pauciora et ex ſqq. τῶν πραττομένων, quae ſi habuiſſet: putaſſem in eius Vs. modo vitium irrepſiſſe, pro *quae ſererentur*, i. diſſeminarentur, cf. G. Th. Denique Leisn. ad Ox. m. „ſ. θορυβούμενα, (et ad m. Ms. Bg.) legit θορυβούμενα" quae, quanquam habentia ſpeciem, nec litteris multum a vulg. abeuntibus, tamen equidem non praeſtem, cum primo Bg. potuerit etiam cum Strotho intellexiſſe, deinde, etſi τὰ θορυβούμενα pro τὸν θόρυβον valere queat, et pro pr. ταραχὴ, per variationem, tamen non habeam tale quid aliunde, ſed modo v. paſſ. ap. Stp. Foeſ. Oec. Ind. R. Or. V. 4. Ael. V. h. Long. Mor. cum Poll. 8, 152. Ioſeph. 1, 896. m. Thuc. 458. i.,

γέλλεσθαί τι [u] τῶν πραττομέ- quid ageretur, prohibuerat,

u) al. τι. *Leiſn.* ad m. Ox. 2., quae cum Ed. habuit τε mendoſe.

ſed med. Xen. Cyr. Z. Dem. Thuc. cum L. N. T., ſed act. Ariſt. Kuſt. R. Or. V. 8. Lyc. Xen. Bach. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. ubi v. ad 1 84. N. 58., cf. univerſe Dreſ. de V. med. p. 287. ſqq. Cum vulgata lectio ſenſum edat aliquem, Mss. autem taceant: nunc quidem non novo quid etſi olim in partes Leisn. inclinatior.

ἐπεί περ) Hic Bg. in περ plane de noſtra voluntate, cf. §. 1. e. 1, 10 8., deſerens P. etiam in rel., ad rectionem adiuvandam adiuncto ſtatim ad v. ἀγγ. pronomine αὐτ., (quod Noſter ad extrema coniecit ob laevitatem, cum ante vel poſt v. ἀγγ. facturum fuiſſet hiatum aliquem,) tum mutato pron. τὶ cum gen. in aliud pronomen, cf. 1, 9, 21. i., tamen ut ſervarit plusq. pro impf. ſ. aor. 2. ἐκωλ. e P., cuius Lat., ſervatum a Sch. partim per *cavebat*, aeque, ac Bg. et Gr., late patet, ad facta v. c. cuſtodibus collocatis, vel ad verba, pro interdicere, cf. 1, 2, 5. m. abeunte P. in ſq. τοῦ δημ., cf. §. 11. i., ubi Bg. *nec* inducat neminem, quaſi legerit οὐδὲ, cum adiunctum v. Lat. ſecum habere ſoleat *nec*, pro ſimpl. non (cf. G. Th. 594, 11. 31. „*nec opinanter*, ἀπροσδοκήτως“ it. 411, 20. ſqq 37. cum Cort. ad Cic. ep., non afferente Stp. Th. v. προσδ. cum neg. οὐ cf. tamen Ind. Luc. et Lat. Bg. in Fiſch. L. N. T.) cumque Noſter ſimiliter adverbium αἰφν., ad aliud verbum pertinens, iungat ſic ſine copula cum particip. vel gen. conſeq., vel alius caſus, e. g. accuſativi, iisque caſibus praemiſſis, aut, ut hic, poſtpoſitis, cf. 1, 10, 14. e. 2, 5, 3. 7, 4. 12., quod et fieri poteſt ſine tautologia, cum diverſae tamen ſint notiones et adverbii, et adiunctarum ubique formularum. Tum in ſq. v. ἐπιφ. Sch. plane cum Bg., quoad tempus, ut in Lat. cum P. etiam, ſed non recte praemiſſis „paſſ. praeſ.“ pro med., quo de tamen nihil in lib de V. med., ſed ſimiliter Stp. Th. 4, 28. E. e. „paſſ. — Xen. (Cyr. 1, 6. 43. m.) καὶ εἴ γε δὴ σοι κατὰ κέρας οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, ubi Bud. vertit *ſi hoſtes* repente *apparuerint*, (ut Z. Ind. „*in conſpectum* prodire *ſubito* ex *improviſo*“ qui tamen in N. rectius comparat mox ib. ſq. εἴ σοι — οἱ πολ. φανεῖεν, quod ſimplex manifeſto docet, in pr. compoſ. nihil valere praepoſitionem.) Plane autem conſentit haec Bud. interpretatio cum P., quam dat iſti Herodi. loco l. 3. (3, 7, 9.) — Nam hic ἐπιφ. ille reddit *apparuiſſe extemplo*. Herodianus tamen alicubi αἰφνιδίως, quod *extemplo* ſ. potius *repente* ſignificat, huic verbo adiunxit, ſed, nec illo adv. contentus, addidit οὐ πρ. τοῦ δ., ubi P. ἐπιφ. vertit *eruperunt*. Idem tamen alibi hanc vim praepoſitioni ἐπὶ non tribuit in ſua interpretatione.“ Quorum illa Stp. huc manifeſto pertinent, ubi diſertum adv. αἰφν. facit, ut pr. ἐπὶ non poſſit eſſe *repente*, extemplo, *ſubito*, nec etiam *inopinato*, propter diſertum et ipſum οὐ πρ. τ. δ., utque nihil ſignificet quam Lat. *ad* vel *in*, (quorum prius eſt in Lat. *apparere*,) et noſtrum *er* in *erſcheinen*, et, ad ſummum, illum motum in locum et in rem praeſentem, cf. 1, 7, 3. e. et Z. ad Vig. p. 610. a. m. Nr. 5., ſed G. Th. in Bg. „cum impetu exire, — *erupit* in *Hectora*, i. invaſit, — *erumpere* pro repente digredi a propoſito, rel., (per ſimpl. illud invadere, it. aggredi et adoriri, explicantibus Cl. Cic. et Ind. Liv. it. Tac., ſed) *pro rumpo*, — cum impetu prodire“ qua ſecundaria vi an Bg. ceperit, incertum, cf. Z. ad Vig. p. 609. m. „ἐπὶ in compoſ. ſignificat impetum hoſtilem, contra“ ſed ſine noſtro v. Gr.; cogitantibus noſtratibus in

νων ἐκώλυεν αὐτῷ, αἰφνιδίως, οὐ προσδοκῶντος τοῦ δήμου, ἐπιφαίνονται ὡπλισμένοι[x], κελεύσαντος[y] τοῦ Κλεάνδρου. πάντες[z] δὲ οἱ βασίλειοι ἱππεῖς τούς

repente nec opinante populo erumpunt armati iuſſu 13. Cleandri, cunctique principis equites obvios iaculis pe-

x) Hic nihil in Stp., al. et Ms. Bg., pro commate rel. nobiscum, v. N. y) Mss. tres κελεύοντος λ. v. N. z) Ms. Ba. Κλεάνδρου, πάντες οἱ β. ἱππεῖς. καὶ τούς τε ἐντ. Ita ἱππεῖς ad pr. ὡπλισμ. trahitur. *Mart.* Etiam in Excpt. Mss. rel. πάντες οἱ β. ἱππεῖς καὶ τούς τε ἐντ., v. N.

illis *hervor brechen* et *ausbrechen*, (quae reſpondent iſtis Lat. Gs. duobus,) non ſemper celeritatem et vim, ſed forte in *heraus platzen*, de dicentibus.

κελεύσαντος) Cod. minus recte κελεύοντος. *Stroth.* Res eſt eadem in tempore v. alio et praeſ. pro aor. 1., quae §. 2. m. συμβουλευσ., ubi Bg. ſeverior, quam hic e P., per ſyn. formulam ablativi duorum ſubſt., cf. §. 4. i. (quo per comparationem reſpexerit Gloſſator,) unde et comma poſt ſuum *armati* omiſerit, quod comma in Gr. melius eſt, cum ſint gen. conſeq., ſervati ad Luc. 1, 120. l. 99. καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος, *me* praeſertim *iubente*, ubi Gs. deſerit quoque tempus legitimum, e Lat. ratione.

πάντες δὲ) Forte ἐπιόντες δὲ λ. *Reisk.* Concinnius, tranſpoſita τὲ, legerimus τοὺς ἐντυγχ. ἔβαλλόν τε καὶ ἐτ. *Sylb.* Peſſime haec in editis leguntur atque diſtinguuntur: lectio quidem Cod. vera eſt, a quo abeſt δὲ poſt πάντες, et qui contra καὶ addit poſt ἱππεῖς; at de diſtinctione nihil monet Zanettus. Noſtro quidem iudicio ἱπ. pertinet ad ὡπλισμ., atque hunc in modum legendum ac diſtinguendum eſt, ὡπλισμένοι κελ. τ. Κλεάνδρου, πάντες οἱ β. ἱππεῖς, καὶ τούς τε λ. Ita quoque P. legiſſe apparet. *Stroth.*

E P. quidem his „*repente* extra *omnium* expectationem *armati* equites *principis* eruperunt, *Cleandri* iuſſu *proruentes* obvium *quemque* ac *vulnerantes*" libertas, ut alibi, apparet tum in omiſſo πάντες, tum in murato verborum modo, delectis pro finito participiis, quae effecerunt, ut δὲ omitteret, in primis, ſi id cum Bg. pro τὲ copula acciperet. An Reiskius ex eiusdem P. *proruentes* repererit ſuum, non dicam. Pertinet illud P. alio, ut deinde videbimus. Mihi quidem coniectura Rs. non omnino diſplicet, ut quae a vulg. lectionis litteris non multum abhorret, commendabilis eadem ab uſu ap. Noſtr. frequenti, faciensque ſententiam commodam, ita, ut pr. ἐπιφ. univerſe ſumatur, pro apparere, conſpici, ſe conſpiciendum praebere ac prodire, ſed ἐπιέναι finite, et ut conſequens, pro invadere, irruere in homines. Nec tamen reiecerim vulg. lectionem, etiam a Bg. expreſſam, in qua nihil difficultatis eſt et abſurdi, ſi ὡπλισμ. capiuntur, ut Lat. Bg., pro militibus, ſenſu univerſo, ut, tanquam genus, complectatur id vocab. etiam *equites*, qui mox diſerte οἱ β. ἱπ. nominantur, ut pars et ſpecies; qualia copulata ſaepe videas; ſicut ſtatim poſt Noſter iterum ponit modo ὡπλισμένους, modo ἱππεῖς, et tamen de unis iisdemque, ut τὸν δῆμον et πεζοὺς de una plebe; et nihil hic Noſter, quam ut variet; ſicut in ſqq. §. 14. memo-

τε ἐντυγχάνοντας ἔβαλλον καὶ tebant ac vulnerabant. Po-

rantur ὁ δῆμος et στρατιῶται, (qui ſunt et ipſi univerſum genus,) una cum ἵπποι et ἱππεῖς, ſed §. 15. ſoli ἱππεῖς, etiam §. ſq. e., ubi opp. τοῦ πλήθους, tum §. 18. ſoli rurſus ἵπποι, et §. ſq. ἱππεῖς oppoſiti τῷ δήμῳ et τοῖς τῆς πόλεως πεζοῖς στρατιώταις, porro cap. ſq. §. 4. i. ὅ τε δῆμος Ῥωμαίων καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ στρατιωτικοῦ iterum univerſe, it. §. ſq. τόν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν, ſed mox ὁ δῆμος cum πᾶν τὸ ἱππικὸν τάγμα, qui ſunt noſtri loci πάντες οἱ β. ἱππεῖς, denique §. 10. ἑκάτεροι πολεμοῦντες deinde explicantur οἱ μὲν στρατιῶται et ὁ δὲ δῆμος, iterum univerſe. Sed praeterea, cum §. 14. videantur diſtingui alii ſub nomine τῶν στρατιωτῶν, alii τῶν ἱππέων, etiam h. l. poſſint accipi pro diverſis ὡπλισμ. et οἱ β. ἱπ., ut ὡπλ. et §. 14. οἱ στρατιῶται ſint pedites in univerſum, vel praecipuo nomine Praetoriani; in quo iuvabit tum locus e Lipſ. infra ad §. 19. e., tum δὲ accepiſſe non modo cum Bg., ſed quoque pro *etiam*, aut porro, praeterea, inſuper, ut P. et Bg. ſubinde reddunt; ne tenente quidem Stp. Th. participium ὡπλισμ., et in v. στρατιώτης etiam tantum vulgaria, quorum priores ὡπλισμ. capiantur pro ſubſt. et pro ὁπλῖται, ubi Stp. „ὁπλίτης, *armatus*, — etiam miles armatus, — de gravis armaturae milite, — ac ſaepe ponitur ad differentiam ἱππέως, τοξότου, πελταστοῦ“ cf. Indd. Xen. Z., atque adeo de pedite, ſi opp. ἱππεῖς, (quanquam et equites novimus gravis armaturae, *ſchwere Reiterey*,) quas notiones an habeat etiam στρατιώτης, ut non univerſe ponatur pro milite, ſed praecipue pro pedite et gravis armaturae milite, non equidem dubito; quanquam in eam rem, tacentibus Indd., nihil proferre poſſum, quam analogiam Lat. ſermonis, qui fert ſuum *miles* et *milites* pro pedite, cf. Ienſ. L. Luc. p. 329. m., G. Th. Cl. Cic. cum Ind. Liv. et Iul. Caeſ. Sic ergo vulg. lectio explicata, cur repudiari debeat ac tentari, nondum video, cum in primis Mss. res, 1) inducens unum modo militum genus, equites, non proſit ad §. 14. ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, (niſi hos pro equitibus et ipſos ceperis, cf. Salm. ad Vop. Aur. T. 2. p. 497. a.) 2) nimis ſit violenta, tum in δὲ eiecto, tum in καὶ inſerto; quae mihi ſic videntur contigiſſe, ut aliquis ad δὲ vulg., pro τὲ ſumtum, in marg. explicandi cauſa adderet καὶ, ſed alius, non id intelligens, alio loco, poſt ἱπ., intruderet, δὲ expulſo; quod genus et alibi attulimus; quanquam et fingi poteſt, propter δὲ, forte omiſſum a ſimili pr. τες ſyllaba, cum ſeries ſine copula non conſtaret, καὶ inſertum eſſe. Quidquid acciderit: cum vulg. ſuſtineri queat interpretando, ſed noſtri Mss. de gloſſis ac correctione ſuſpecti ſint aliunde, ſemper verecunde in lectionibus eorum ſtatuendum eſt atque verſandum. Reſtat Sb. dubitatio, et ipſa violentiae moleſtiam habens, neque neceſſaria, cum τὲ lenius fingi in γὲ poſſit, propter crebram utriusque confuſionem, aut ſtet non ſuo loco, et, quanquam praemiſſum, pertineat ad ſqq., quo de genere utr. v. alibi, ut reliqua, ad ſenſum pertinentia, ſeparatim deinceps, verum hic modo adhuc G. Th. in Bg. *armatus*, cum Gr. n. „armis indutus, — 2) ſubſt. interdum ponuntur *armati*“ ſine explic., nec de ellipſi cogitans, cf. Lindn., Cort. ad Sall. Cat. 27, 2. Ind. Amm. M. Suet. et Corn. N., ſed pro militibus ad Iul. Caeſ. b. G. 5, 49, 1. et Liv. Ind. Ern. „*armatis* corpus *circumſepſit*, i. ſatellitibus armatis“ quod utr. ſubſt. Lindn. ſimul cum ſuo adhibere poterat; ut e poſtr. fortaſſis aliquid elicias pro ὡπλισμ. de ſatellitibus ac Praetorianis, ut στρατιῶται.

ἐπίτρωσκον. ὁ δὲ δῆμος οὐδὲ[a] ἀντιςῆναι οἷόστε ἦν, ἄνοπλοι | pulus autem ne quidem opponere ſe valebat, ut inermes

a) Ms. Ba. οὐδ᾽ ἀντ. v. N.

οἱ βασ. ἱπ.) Bg. e P. in adi. per ſubſtantivi genitivum, ut alibi, ſed de re et quinam fuerint hi equites, qui dicuntur principis ſ. imperatoris ſ. imperatorii, in Ind. ed. Bc. Lat. ſic „equites Principis, ſc. praetoriani“ ut Angl. ap. Heyn. Hiſt. 4, 1018. e. *ſo erregte das Volk wirklich wider Kleandern Auflauf*, ſchlug *die* praetoriſchen *Reuter* in *die Flucht*, *die er zu Hülfe geruffen hatte*, §. 19. e Lipſ., Intp. ad Iuv. Sat. 10, 95. et infra 5, 6, 20. e. Tum Bg. in ſqq. e P. ad ἐντ., (cf. 1, 2, 5. e.) et ad ἐβ., ubi Stp. Th. ne tenet quidem impf. hoc, at 1, 664. B. notionem ex Hom. „ἐν κονίαις βαλεῖν, *in* pulverem *proiicere*“ quam P. hic delegit cum Sch. (qui partim cum Bg., quoad particip.) „proruebant *obvios*“ ap. G. Th. „*proruo*, proiicere, facere, ut aliquid cadat“ hic humi proſternere, quo de tamen ſequitur demum §. ſq., ut Bg. ſumſerit melius alteram vim, per phraſin, perſpicuitatis cauſa; de iaculis quidem nominatim etiam intelligente aliunde Stp. l. l. p. 663. H., ubi nobis ſufficit *ſchieſſen*, et Lat. ſeverius *iaculari*, it. privum *petere*, cf. Stp. l. l.

οὐδὲ ἀντ.) Schotti Ms. οὐδὲν ἀντ., ut ſit nulla ex parte ſ. nullo modo. *Sylb.* Legendum eſt cum Ms. Sch. οὐδὲν ἀντ. *Stroth.*

Primo Ms. Ba. res in apoſtropho negativae cum ſimili inconſtantia deinceps occurrit, ut in δ᾽ et δὲ, qui Ms. deinde tuetur, cum Mss. rel. tacite, vulgatam, etiam a Bg. redditam, it. a P. „*neque* ſcilicet *populus*“ cuius negativam pro Bg. alibi habuimus, ſed *ſcilicet* videtur potius δὴ, quam δὲ, in prioribus prodere, ut alias, et de Ms. Sch. οὐδὲν, pro κατ᾽ οὐδὲν 1, 3, 10. e., ſed 1, 1, 5. e. de οὐδὲ in notione Bg., variantibus iſtis vocibus duabus etiam alibi, cf. Ind. Luc. in Var. L. v. οὐδὲ (ubi et altera Var. οὐδ᾽) it. in N. v. οὐδὲ εἷ, ſed ſenſu redituro tandem eodem cum v. ἀντ., ubi Lat. Bg. (deſerto P.) non tenet Stp. Th., cf. Luc. 1, 248. l. 18. cum L. N. T., in quorum Krb. „eſt vox e re athletica (certe militari, v. eiusd. Obſ. p. 320. e.) petita. — Act. 6, 10. καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιςῆναι τῇ σοφίᾳ, et *non* poterant *reſiſtere* (ut Sch. hic) ſ. contradicere *ſapientiae*“ quod οὐκ ἴσχ. eſt par noſtro οὐχ οἷόστε ἦν, et potius illud Bg., qui in ſq. conſervat ſeverius, quam P., ſyneſis genus illud ſ. ſyntheſis e collectivis, cum ſing. ὁ δημ. componitur cum plur., hic in adi., ubi ſuppleas particip. ὄντες, aſſumente Bg., ad noſtratium perſpicuitatem, extrinſecus non modo particulam ὡς ad adi., ſed et ſuum *nempe*, opprimente autem eodem pr. Gr. πρὸς, pro *contra*, quam Lat. praep tamen G. Th. in v. Bg. *oppon.* tenet 598, 22., ut Gr. cum v. ἀντ. Stp. Th. modo in med.; Noſtro componente oppoſita cum aliis ſcriptoribus, v. c. ſine Ind. ap. Xen. Cyr. Z. 1, 6, 35. ὡπλισμένοις ἀόπλους et Luc. 2, 100. l. 64. διὰ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις ἀυτοὺς γε ὡπλισμένους, pugna cum illis *congredi*, inermibus *nempe* nos, *qui* arma *habemus*; (ubi cum Bg. ſuppletum δὴ, et in Gr. plena ratio, in ἅτε, pro ὡς, et in οὖσιν, unde in noſtro loco ad ſenſum vertas, *quia* erant *inermes*,) it. Liv. 1, 28. m. *ad haec Albana pubes*, inermis *ab* armatis *ſepta*, et 9, 5. m.; edente Sb. Ind. etiam hinc adi. per hanc cum ν ſcriptura, notatam aliunde a Stp. Th., paupere, cf. Ind. Luc., (ubi et de re, σώματα ἄνοπλα,) add. 2, 156. l. 86., Ael. V. h. Xen. Bach. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. 2, 90. l. 25.

πρὸς ὡπλισμένους καὶ πεζοὶ	nempe armatis et pedeſtre:
πρὸς ἱππεῖς. τροπῆς δὲ γενομέ-	equitibus. Quare in fu
νης, ἔφευγον [b] εἰς τὴν πόλιν.	gam verſi petunt urbem
ἐφθείρετο δὲ ὁ δῆμος [c], οὐ μόνον	14. Peribat autem populu:
βαλλόμενος [d] ὑπὸ τῶν στρατιω-	non tantum iaculis militum

b) Mss. Ve. ac Vi. ἔφυγον λ. v. N. c) Comma hoc modo erat in B. 2. L
d) Mss. Ve. ac Vi. βαλλόμενοι — πατούμενοι — ὠθούμενοι λ., v. N.

Onoſ. ſ. 2. p. 49. ſ. 7. e. p. 126. ſ. 8. ib. Ioſeph. 2, 285. m., ſed aliunde quoque Sb. Ind., una cum altero ἄοπλος e Dion. Caſ., ubi cf. 676, 20 1039, 79. cum Ind. Xen. Pol. et Cyr. Z., quod utr. ap. G. Th. in Bg.; ſed „*pedeſter*, πεζικὸς, i. q. pedes“ ut Sch. hic „pedites“ ſecus ac Bg. e P

τροπῆς δὲ γεν.) Leg. τρ. οὖν γεν. *Reisk.* ut 1, 11, 9. i. corrigens ſine cauſa; quanquam Bg. e P. quoque δὴ potius exprimit iterum, deſerens eundem in formula τρ. γεν., ob ſq. diſertum v. ἐφ., ubi ſaltem dediſſem *vertentes autem* terga, *fugiebant*, ſ. *verſis aut.* tergis, *fugiebant*, cf. Stp Th. 3, 1616. F. ſqq. „ap. Thuc. multis in locis, τροπῆς γεν., ut et ap Herodi. l. 1. τρ. δὲ γεν., ἔφυγον εἰς λ.“ ſine Vs., ſed cum lectione al. (ut ap. Poſſ. Call. p. 216. e.) qua de poſt; edente Ind. Thuc. modo in v γιγν. exemplum ex 295, 46. ἄρτι τῆς τρ. γιγνομ., *illis* dudum *in* fugam *converſis*, ubi cum artic. ſine diſcrimine, cf. Luc. ſine Ind. 2, 84. l. 44 ἔφυγον ἐπικλίναντες —. τῆς δὲ τρ. λαμπρᾶς γεν., *inclinata* acie *fugerunt* — Cum *effuſe* iam *fugerent*, ubi v. ἔφυγ. praemiſſum, pro Noſtri poſtpoſito, ſed formulam verſurus eram, *facta autem* ſuga *effuſa*, ut Liv. per hoc adi. dixit, cf. G. Th. et de Gr. ſubſt. Suid. 3, 508. e. Abr. Dil Th. p. 268. i. et cum v. ποιεῖν aut ποιήσασθαι Ind. Luc. Dion. H. S. T. 1 Diod. S. 1, 57. l. 48. cum Gem. Pl.

ἔφευγον) Perperam in Cod. legitur ἔφυγον. *Stroth.* Quae novitas, etiam ſupra in Stp. Th. prolata memoriter iterum, hic in alio tempore, aor. 2., pro impf., recurrens deinde, ut contraria quoque in eodem v., ἔφευγον, pro ἔφυγον, fuerit aut e lapſu librarii in litteris, aut ex ingenio, ob pr. γεν. idem tempus infinitum, quod tamen cum impf. etiam alibi habemus, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 20. e., dante Bg. tertium aliquod ſyn. tempus, praeſens, e P. quidem, ſed deſerto in Lat., pro ſe conferre et ire, cf. G. Th. v. e., ubi tamen quis ad plenam notionem v. Gr. requirat aliquod adv., v. c. celeriter, cf. ib., cum Gr. n. „*fugio*, — cum curſu et celeritate (quae formulae e praep. cum ſubſt. pares ſunt noſtro adv.) abire et recedere.

ἐφθείρετο δὲ) Iterum hic Noſter copulat enunciationes deinceps per δὲ, quod rurſus P. reddit pro τὲ, addens ſimul libere adv. *ibi*, non tam de loco, quam de tempore, pro eo tempore ſ. ea occaſione, liberior idem in rel. huius regionis, e quo partim Sch. „populus *neci dabatur*“ ſed Stp. Th. 4, 139. *B.* e. „paſſ. φθ. interimor, interficior. Herodi. l. *v.*“ hinc ſine Vs. al., nec per Bg. liberius e conſequenti, quo et alii utuntur, cf. Thuc. 502, 32. Ael. V. h. 8, 11. p. 547. Abr. ad Aeſch. 1, 207. m. Heſ. 2, 1503. m., variante Noſtro per ſimpl. pro compoſ. 1, 9, 11. e., cf. hoc cap. §. 18. Sed in ſq. βαλ. Sch. „*qui* proſternitur, *ferro conficitur a militibus*“ partim e P., quos deſerit Bg., redditis particip. duobus pri-

των; οὐδὲ πατούμενος ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ [e] τοῦ πλήθους ὠθούμενος· καὶ

nec ſolummodo conculcatione equorum, verum etiam conferta turba conflictatus: equitum

e) Ms. Ba. ἀλλ' ὑπό τε πλ. v. N. Mox poſt ὠθ. pro al. commate aut puncto, melius in Stp. rel. erat colon cum Ms. Bg., ob conſtructionem in ſq. membro aliam.

mis deinceps per ſola ſubſt., in verbis latentia, credo, propter ultimum ſuum Lat. in particip. ὠθουμ., ut ſuffecerit tamen et hic *petitus*, ſ. *iaculis petitus*, ut §. pr. i., cf. Ind. Xen. Cyr. Z., ne habente quidem Stp. Th. paſſ. v. huius notione iſta, quo ſervato, et ſalva erat praep., cf. de τῶν ςρ. §. pr. i.

οὐδὲ πατ.) Etiam hic intelligitur μόνον. *Steph.* Sch. partim e P. in „πατ. *proculcatus* ab *equis.* Stp. cenſet, ἀπὸ κοινοῦ repetendum μόνον" quod et Bg. diſerte facit in ſuo compoſ., ap. G. Th. ſine Gr. „adv. ut *tantummodo*, i. q. ſolum, — *tantummodo*, μόνον, μόνως, i. q. tantum, i. ſolum; ſed cum vehementia" immo ſine emphaſi, ac modo per illam ἐκ παραλλήλου figuram, ut noſtratium *nur allein*, cf. Niz. meliora et ſimile quid Stp. 1, 1, 5. m. ad ποικιλ., ut poſſit οὐδὲ comparari cum illa ratione, ubi in οὐ, ſequente ἀλλὰ καὶ, deeſt μόνον, quo de cf. ad Thuc. p. 292. N. 25. a. e. cum Abr. Dil. p. 154. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 7. N. 73. b. e. 141. b. e. Valck. ad Eur. Phoen. p. 501. b. Rs. ad Polb. p. 329. ſqq. Ind. Dem. Bauer. Philol. p. 180. m. p. ſq. L. Boſ. Ell. p. 559., ap. quos tamen ſunt modo duae enunciationes, ſecus ac hic, ubi tertia ſ. media per οὐδὲ interiicitur inter οὐ μόνον et ἀλλὰ καὶ, quo de genere nihil ap. alios reperi, nec per Lat. Indd. G. Th. et Hor. Turſ., ubi nec de *modo*, ſolum, *tantum*, in dupl. illa enunciatione omiſſis, ſed in Cl. Cic. et Ind. Suet. Burm. et Cort. ep. Cic., ut tamen et οὐδὲ poſſis capere pro ſimpl. copulativa poſt negationem, pro *et* aut *vel*, quo de v. Ind. noſtr. cum Fiſch. Aeſch., ut de Lat. *nec* Ern. Liv., tacente Stp. Th., qui in v. πατ. cum Lat. *calcare* etiam tenet compoſ. *conculcare*, quo Bg. reſpicit, cf. paſſ. cum praep. noſtra L. N. T. Ind. Luc. Fab. Aeſ. Hſ. et Ariſt. Kuſt., (quo pertinet haud dubie Suid. 3, 59. e.) cum Xen. Bach., ſed ap. G. Th. „*conculco*, συμπατέω, i. q. calcare, niſi quod *con* auget, (continuum quid ac totum innuens, ut noſtrum *zertreten*, niſi et vacat, ſed cum Gr. n.) *calco*, proprie pede ſ. calce comprimere (ac comminuere,) — propr. de equo" quod et h. l. valet.

ὑπὸ τοῦ πλ. ὠθ.) Sch. „paſſ. ὠθ. *truſus* ſ. *conflictatus* conferta *turba*" quae extr. e P. ſervat Bg., ut et paſſ. Lat., pro praep. ſubſtituens ſimul formulam ſyn. abl. nudi, ac ſubſt. reddens iterum per adi. et ſubſt.; tenente Stp. Th. noſtrum locum ſine Vs. ſub „ὠθ. trudo, pello, impello, rel." ſed G. Th. Lat. Bg. ſine explic., ut Niz. Ind. Suet. Amm. M. et Plin. ep., ſed cum aliqua Cl. Cic. Ind. Corn. N. cum Tac. et Don. ad Ter. Andr. 1, 1, 66., e quibus pateat, notione phyſica, qua Gs. caret, hic dici, pro tundi ab aliquo, et ad aliquem, pelli, premi aliqua corporis parte, vel ut progrediaris et pergas, vel ut, praeceps actus, proſternaris, vel inter alios, ut ſpiritus ac vita deficiat; quae duo poſtr. maxime hic colliguntur e pr. ἐφθειρ., cf. Valck. ad Herodt. p. 564. N. 66. Heſ. 2, 1585. m., non coll. Suid. 2, 753. e. Ind. Bud. C. Dem. Xen. Bach.

ὑπὸ [f] τῶν ἱππέων, ἐπάλληλοι quoque incurſu aliis ſuper alios

f) Mss. Ba. et Ve. ὑπὸ τ. ἱππέων ἐπ' ἀλλήλους πίπτοντες. μέχρι λ., ſed Ms. Vi. modo ἐπ' ἀλλήλους λ., tum pro ὑπὸ in Bc. περὶ, et poſt ἱππ. nihil ubique, at poſt πιπτ. comma in A. al., v. N.

et Cyr. Z. cum Fiſch. The., Polb. Ern. Luc. et ap. Zoſ. 2, 48. 2. e. ὑπὸ ἑαυτῶν ὠθούμενος καὶ τῶν ἐναντίων, partim *ab* ſe *ipſis*, partim *ab* hoſtibus *impulſi*, ut de rel. ὑπὸ τ. πλ. deinde; hic Ms. omittente iterum καὶ, pro *etiam*, poſt ἀλλὰ, ut 1, 10, 3. e., ſed ut hic pro eo videatur τὲ reponi; in quo, ut et ἀλλ' cum apoſtropho, violentia quidem apparet, ſed τὲ, quanquam cum ſq. καὶ conſiſtens, tamen non bene copulat hanc enunciationem cum ſq., non modo propter diverſos numeros, ὠθούμενος — πίπτοντες — ἀπώλοντο, ſed etiam, quia ſic enunciatio ὑπὸ τοῦ πλ. ὠθουμ. dirimitur a pr. ἐφθειρ. ὁ δημ., quae principalis enunciatio, e lectione vulg., tres adiunctas habet alias, participiis expreſſas, ad modum iſtius univerſi interitus indicandum per partes ac ſeparatim; poſt quae ſequitur enunciatio nova, modum eundem exprimens alia conſtructione, καὶ πολλοὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τ. ἱππέων, ἐπάλλ. πιπτ., ubi reſpondent ſibi ἀπωλ. et ἐφθειρ., qui bonus eſt ordo, cum in Ms. ratione copulentur inſuper ὑπὸ τ. πληθ. et πολλοὶ non ita bene, tum Noſtri tollatur concinnitas, manifeſta illa in advv. οὐ μόνον — οὐδὲ — ἀλλὰ καὶ, deinde in participp., it. in praep., (quae ὑπὸ quater hic una in periodo repetitur, per ſimplicitatem ſcribendi,) denique in ſubſt. omnibus cum artic., qui τοῦ poſtremus in Ms. perimitur; ubi fortaſſis et error inciderit in τὲ et τοῦ iterum; unde, cum τὲ non ſimul admitteret pr. καὶ, hoc καὶ ab aliquo librario fuerit deletum.

ὠθούμενος) Praeferenda eſt Cod. lectio, ἐφθ. δὲ ὁ δῆμος οὐ μον. βαλλόμενοι ὑ. τ. ςρ. οὐδὲ πατούμενοι ὑ. τ. ἱπ. ἀλλὰ καὶ ὑ. τοῦ πλ. ὠθούμενοι, καὶ περὶ τῶν ἱπ. ἐπ' ἀλλήλους πίπτοντες. Plane omiſſo πολλοὶ ἀπώλοντο. Tres potiſſimum rationes me commoverunt, ut ita ſtatuerem. Prima eſt, quia nemo ſingularem, ſi adfuiſſet, in pluralem, tanquam difficiliorem lectionem, mutaſſet: contra potius inſcitia librarii putabat, δῆμος requirere ſingularem βαλλόμενος, et cum poſtrema huius commatis ἐπ' ἀλλήλους vel ἐπάλληλοι πιπτ. ſuapte natura in ſingularem transformari non poſſent, ideo addidit πολλοὶ ἀπωλ., ut ſuo iudicio cohaereret aptius oratio. Altera ratio eſt, quia Politianum quoque ſic legiſſe apparet, qui δῆμος recte vertit *multi*. Ita enim in hac conſtructione ſemper reddendum eſt; atque idem eſt, ac πλῆθος ſ. πολλοί. Tertia denique, quia huius ſyntheſeos plura exempla ap. Herodi. adſunt, ut ſupra c. 6. (1, 6, 25.) τὸ βάρβαρον καταφρονήσαντες et c. 7. (1, 7, 2.) ὁ δῆμος — ἡγούμενοι, l. 4. c. 11. in fine (§. 14.) ἡ δὲ σύγκλητος, οὐκ ἀγνοοῦντες — ψηφίζονται. Etiam aliis ſcriptoribus familiaris eſt eadem enallage, praeſertim Homero, cuius illuſtre exemplum adeſt Il. 2, 278. ὣς φάσαν ἡ πληθύς. Omitto alios, ne multus ſim in re notiſſima. *Stroth.*

Ab extremis ut incipiam: haec ſyntheſis unde hic orta ſit, quaeritur, ab Herodi. ipſo, an ab librarii vel ingenio, vel [illegible]ſu. De ipſo quidem ſcriptore nemo praeſtiterit tunc, ubi Mss. variant, ut hic. Sic vero res aeſtimanda eſt vel e fide Mss., vel aliunde. Atqui fides noſtrorum Mss. nimis ſuſpecta eſt, eorumque gloſſemata ſubinde manifeſta. Hinc illud πολλοὶ ἀπωλ. aeque alius omiſerit, vel inter ſcribendum, quanquam hic non eſt cauſa conſpicua, vel de induſtria, non concilians illa

πίπτοντες, πολλοὶ ἀπώλοντο g. cadentibus, multi peribant.

g) In Mſ. Vi. πολ. ἀπωλ. deeſt. *Loc.* v. N.

cum pr. ἐφθειρ., putansque tautologiam aliquam, quae nulla eſt, ſed potius varietas et ſimplicitas grata narrandi. Verum praeterea ſyntheſis illa potuit orta eſſe aliunde, in extremis participiorum ſyllabis e confuſo ς et ι, ut alias; unde vel ſine cogitatione extiterit illa pulcritudo; quam tamen et Gloſſatori hactenus tribueris, ut ad pr. §. δῆμος — ἄνοπλοι — πεζοὶ confinxerit. Sed P. conturbavit hic omnia, ut eius auctoritas eſſe nulla queat, in primis, cum neglexerit, quod Mſs. ſervant, ἐπαλλ. πιπτ., ut tamen, quaſi per tranſennam, vetus lectio ex eius Vs. eluceat, dum, niſi illud ἀπωλ. latet ſimul in *confligabantur*, tamen vulg. πολλοὶ reperiri poteſt in *permulti*, in quo tamen et ipſo libertas eſt, non tantum a *per*, pro valde, ſed etiam inde, quod adi. iſtud ab extremis ad prima periodi initia tranſlatum eſt. Nam, quo minus ille reddiderit ſubſt. ὁ δῆμος, in principio ſtans, iſto *permulti*, praeter Sch., non ita repetentem in Ind., ſuadent haec alia, quod ille per totum Herodi. non ſic reddit, neque per Stroth. ſimpl. *multi*, tum quod non memini ὁ δῆμος, pro πλῆθος ſ. πολλοὶ, ſic ſimpliciter et ſine relatione et oppoſito; cum per ſe, quoad notionem, ſane conveniant iſta tria vocabula, ſed, ut Lat. *plebs*, populus, *multi*, etc., dicantur in partem deteriorem alius generis, cf. Exc. ad 1, 1, 1. m. εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον, ut contra hic ſimpliciter narratur ὁ δῆμος, ut pars civium inferior, et oppoſita modo hoſtili militum parti; ut taceam, illud *permulti*, in omnibus P. Vss. per edd. repertum, non dici eodem ſenſu ac Stroth. *multi*. Porro, ſi membrum πολλοὶ ἀπωλ. mala librarii fide eiiciebatur, id fieri potuit ab inſcitia, et quod πολλοὶ non videretur conſiſtere cum pr. ὑπὸ τοῦ πλήθους formula, quam Stp. Th. non tenet, at Ind. Thuc. ex 35, 12. ὑπό τε τ. πλ. καὶ ὄχλου τῶν νεῶν, *cum* prae *multitudine* turba*que* navium, *tum* rel., per ſeveram Vs., ubi poſtremum per copiam priori iunctum; pro quo Ind. Dem. affert ſyn. διὰ τὸ πλῆθος, abſolute ſtans, ut noſtrum hic; quanquam et ibi e pr. repeti poteſt gen. ſimilis Thuc. αὐτῶν, ſicut h. l. αὐτοῦ e remoto ſubſt. ὁ δῆμος, quocum ipſo bene conſiſtit, ut dicatur *populus* — *truſus* prae *multitudine*, propter multitudinem ſuam et magnum numerum, quo convenerat §. 11. e. ac nunc retro properabat; quae multitudo magna ac denſa, Bg. *conferta*, cf. §. 11. m., ſemper ſibi in talibus periculis obſtat, ſe premit, urget, trudit cum noxa, facit que, ut multi pereant, cf. 7, 9, 18. Verum, ut ſupra diximus, ſeparata ſunt iſta, et πολλοὶ modo ad extremam Noſtri partem referuntur, ut ad ſuperius ἐφθ. illa ὑπὸ τ. πλ. ὠθ. Unde ab illis Mss. novis nondum moveor ad reiiciendam lectionem vulg., ubi P. iſta ὑπὸ τῶν ἵππων negligenter reddidit *equites*; niſi typothetae vitium eſt, pro *equi*, propagatum deinceps, ſed iam a Vern. vet. emendatum; ſicut Strothus ſervarat adhuc e Bc. depravatum περὶ pro ὑπὸ cum Sch. in pr. περὶ „ἵππ. πίπτειν, *equitum* incurſu *confligari*" e quibus partim P. ſervat Bg. libere iterum pro praep. cum ſubſt. formulam ſyn. abl. nudi, quia *inc. eq. perire* eſt i. q. per equites perire, dum incurrunt et invadunt, pro ſevero *ab* equitibus *perdi*, perimi, interfici; quam rectionem v. ἀπ. paſſ. cum pr. ὑπὸ habet Stp. Th. 2, 1275. i. ſemel e Xen. ſine Vs., cf. Dem. ſine Ind. 11, 22. 84, 14. 121, 6. 219, 10. Ind. Luc. ter, ubi Gs. etiam cum Bg.

μέχρι μὲν οὖν τῶν τῆς Ῥώμης 15. Equidem uſque ad Romae πυλῶν ἀκωλύτως οἱ ἱππεῖς portas citra impedimentum

per ſyn. abl., 3, 450. l. 75. et 1, 232. e., ſed p. 503. l. 79. ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται, per *quae* etiam *peſſumibit*; in quam pr. διὰ ſyn. ſane mutari poteſt noſtra in talibus formulis, cf. Abr. Dil. Th. p. 491. e., quae et diſerte cum v. noſtro ap. Ael. V. h. 4, 5. p. 337. διὰ γὰρ αὐτοὺς ἀπολομένου, *quum* enim *ipſorum* cauſa *periiſſet*, (quae Vs. capit tamen eandem in notione cauſae, cum proprie in paſſivis et formula noſtra ſumatur in notione auctoris,) cf. Stp. l. l. L. N. T. Fiſch. „1 Cor. 10, 9. ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο, *a* ſerpentibus *perierunt*" G. Th. in hoc v. Lat. 789, 61. et in v. *interire*, cum Ind. Sail. Cort. et Suet. Burm. „*perire*, interfici, — *ex* vulnere" tacentibus N., nobis *an* der *Wunde ſterben*, quod Gr. ἐκ, noſtro ὑπὸ ſyn., tenente Sch. modo „*perierunt*." Sed Bg. in καὶ ante ὑ. τῶν ἱππέων mutat tum ordinem, tum ſenſum, quaſi non ſit pro copula, quae proprie dr., ſed pro *etiam*, quod eſt ap. G. Th. in Bg., ſed non pro *et* ſimpl. copula, ut nec per Indd., ſed forte ap. Hor. Turſ. p. 938. i. Nr. 3. „periodos item connectit" poſt diſtinctionem quidem maiorem aliquam, et ab initio novae enunciationis; qua in cauſa non repugno, ſi quis h. l. καὶ pro *etiam* capiat, cf. G. Th. in hac v. et L. N. T. Krb. p. 310. Nr. 4. ſq. it. Hom. 'Οδ. ά, 301., ut ſimiliter in fronte §. §. enunciationumque τὲ et δὲ per *etiam* ſubinde reddit Bg., et P. δὲ per *quoque* §. 10. i. Etſi igitur valet hic quoque punctum; poſt quod etiam ſimpl. καὶ, ut Lat. *et* copula, orationem continuat: tamen colon melius hic ſit in arctiori ſententiarum ſerie; unde et in πολλοὶ ſupplebitur pron., ad ὁ δῆμος relatum, αὐτοῦ, ſ. αὐτῶν, ut ad collectivum. Mox nihil ſimile fert Stp. Th. in πιπτ. cum adi. ἐπ. et hoc tantum ex alio loco Noſtri, Philon. et Alciphr. 1, 23. p. 92. l. 3. χιὼν — ἐπάλληλος φερομένη, *nix* crebra *cadens*, quo Lat. vertitur etiam ad Ioſeph. 2, 285. ſ. 6. e., ſed *aſſiduus* ib. p. 318. e., ut cum Bg. ad Luc. 1, 495. i., cf. Bud. C. 836, 41. Ind. Longin. Mor. et Polb. Ern., ad quem Rs. tantum protulit loca Polb., Luc. l. l. et Dion. Hal., ubi v. Ind. S. T. 1. cum Dion. Caſ., non reperiente me ap. vetuſtiores, ſed adhuc ap. Suid. ſine ῥήσει 1, 786. m. et Heſ. 1, 1309. m. ſine auctoritate in N., hic ut Var. L. per Mſs. noſtros tantum gloſſa ſit, cf. 1, 1, 5. m., profutura illa quidem ad Vs; ut ad intelligentiam vocabuli hoc prodeat, ſi adi. pro adv. ἐπαλλήλως cogitetur; mutante denique Bg. caſum participii ſine neceſſitate, ſecus ac Sch. in „ἐπαλλ. *frequentes*, alii *ſuper* alios *cadentes*."

μέχρι λ.) Stp. Th. in adv. ἀκ. „ſine impedimento, — Herodi. l. 1. μέχρις τῶν τ. Ῥ. π. — διωκ. ſine *ullo* impedimento *perſequuti* uſque *ad* urbis *portas*" praeter lectionem aliam in μεχρ. e memoria, omiſſisque μὲν οὖν, plane cum P., adiuncto pron. *ullo*, unde partim et Bg. per ſyn. cum adv. formulam e praep. cum ſubſt., a quibus longius abit Sch: „nullo *prohibente* ſ. *impediente*" ut ad ſenſum Ind. Geop. *facile*, cf. Dion. H. S. T. 1. cum L. N. T., aſſecuto Bg. per formulam ſyn. e praep. cum abl. in particip. διωκ. tempus quidem Gr. praeſens, pro P. ac Stp. praeter., ſed faciente multis illis in Mſ. repertis commatibus ambiguam rectionem adverbii ἀκ., quod potius ad proximum v. διωκ. pertinet, quam ad remotum ἄνηρ., iam ſuo adv. inſtructum; noſcente Stp. Th. tantum unum e Noſtro locum in v. δ. „perſequor, — propr. fugientem" ut hic, cf. Suid. 1, 606. i. 839. i. Heſ. 1, 1013. e. Thom. M. p. 244. Schol. Ariſt.

διώκοντες[h], τοὺς ἐμπίπτοντας ἀφειδῶς ἀνῄρουν. ἐπεὶ δὲ οἱ 16.

equites in perſequendo, oblatos, nihil parcendo, interfi-

h) Hic noſtrum eſt comma, ut contra poſt ἐμπ. in edd., praeter B. 1. R. Ox. Par. 2. et Ed., ſed poſt ἀνῄρ. colon in Stp. Sb. et Ed., in μὲν et δὲ relatis.

Kuſt. Ind. loco extr., Abr. ad Aeſch. 1, 81. 214. 428. e. cum Dil. Thuc. p. 812. e. D'Arn. ſpec. An. Cr. p. 37. m. N. T. L. et Obſ. Krb. Loesn. Kypk, T. utr., Vig. p. 227. cum N., ad Luc. 1, 821. N. 46. 2, 898. N. 80. Ind. Dem. Thuc. Xen., Fiſch. The. et Pal., variante Noſtro in ſq. τοὺς ἐμπ. pro §. 13. τοὺς ἐντυγχαν., ut bene haec duo v. comparat aliunde Poſſ. Call. p. 465. m., ubi Bg. paſſ. Lat. ignorat Stp. Th., tenens modo ſyn. 3, 316. E. „interdum ſine caſu ἐμπίπτων, pro occurrente ſ. obvio. Herodi. l. 3. (3, 9, 19.) πάντα τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον, quicunque *obvius* factus *eſſet*, ſ. quicunque *in* ipſos *incidiſſet*, (quem ſolum locum vertit Sch. „*obvium*, forte *incidentem*.“) Utitur vero hoc v. in iſta ſignificatione et absque illo nomine“ ſc. adiectivo πάντα ſ. πάντας, cf. Ind. noſtrum cum Ind. Dion. Caſ., it. ad Luc. 2, 537. b. N. 98., qui locus profuerit illi Amm. M. Ind., ut *incidentes* ſint ibi, qui inciderunt in vincula et carcerem, qua de notione verbi noſtri cf. ad Heſ. 1, 1200. e. Ind. Dem. et R. Or. V. 8. Din. cum Aeſch. ep. Samm., ubi eſt plena formula, de ellipſi tacente L. Boſ., cf. Ind. Xen. Cyr. Z.

ἀφειδῶς ἀνῄρ.) *omnes*, qui *in* eos *inciderunt*, interficiebant, *nulli* parcentes. *Steph.* contra P., qui omiſerat adv., quo de cum verbo ſimili cf. 1, 8, 17. m., ubi et producta Stp. Th. 4, 77. C. e. ratio cum noſtro v., tacentis e Noſtro 1, 187. B. m., afferentisque tantum e Plut. „ἀν. e medio tollere, i. interficere“ ad quam notionem retuleris ſine Ind. ap. Dem. 69, 24., ubi ſq. οὓς δ' ἀπώλεσεν λ., repertam mihi tantum adhuc ap. Ael. V. h. Palaeph. et Luc., ubi Ind. tenet non ſub ἀναιρέω, ſed ſub ἀναίρω, quod Stp. Th. modo phyſice novit, cf. L. Ern. et N. T. Heſ. 1, 329. m. ἀναιρῶ, φονεύω, 358. m. 362. m. 376. m., non coll. Suid. 1, 191. i. 203. m. 207. i. Thom. M. p. 66. ſq. cum N. e Platonis auctoritate, cf. de perſ. R. Or. V. 8. Din. ἀνελεῖν ἐκ τῆς πολιτείας τὰ τοιαῦτα θηρία, et de re Fiſch. Aeſch. 2, 28. e. p. 26. i. εἰ γοῦν ἡμῖν τοῦτο ἐκ μέσου ἀναιρεθείη, ubi plena illa Stp. Lat. formula, ut Gr. v. per ſe ſit in ellipſi, tacente L. Boſ., ac ſevere reſpondeat Lat. *ſuſtollere*, quod tamen ap. G. Th. non eſt pro interficere, etſi huc ducit illud *ſuſtulit*, aſſignatum alii verbo *tollere*, ſed forte iniuria, cf. 811, 6. ſqq., ad aliam ellipſin ſpectante L. N. T. Fi. p. 46. e. „tollere caede“ ſed ad euphemismum Schw. p. 90. e. in N. cum noſtro loco ſine Vs. ac per numerum pravum in §. Caeterum de Bg. ratione in adv. ἀφ. exprimendo dubites, utrum *nihil* cepêrit pro non, ut alibi, an rexerit ad v. Lat. *parc.*, per acc. antiquum, cf. G. Th. in hoc v. et in *nih.* 439, 6. ſq. it. Chr. Gr. v. ἀφ.

ἐπεὶ) De hoc ἐ., quieſcente demum in inferiori v. ἔβαλλον, cf. ad §. ſq. i., alio id torquente P., unde Bg. ſervat in v. μειν. tempus et Lat. compoſ., (ignotum Stp. Th.) ducens ſua in ſq. κατ. e Sch. „praeſens *malum*“ deſerto P., dum huc reſpicit Stp. Th. ſine Vs. 2, 571. F. e. (cf. 1, 5, 5. m. et Leisn. ad 1, 15, 5. i.) ſed aliunde edicit recte 1, 229. B. „αἰσθάνομαι — et αἰσθέσθαι — interdum de iis, quae aurium ſenſu percipiuntur, pro audio“ ſed non plene, cum valeat et de oculis, ac pro videre, ut h. l. ſimul, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 64. i. cum Dil. Th. p. 491. m. Ind. Fiſch. Pal-

ἐν τῇ πόλει μείναντες, αἰσθόμενοι τὸ κατειληφὸς πάθος, ἀποκλείσαντες τὰς τῶν οἰκιῶν εἰσόδους, εἴς τε τὰ δωμάτια [i] ἀναβάντες [k], λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱπ-

ciebant. Poſtquam vero, qui in urbe remanſerant, percepto praeſenti malo, occluſis aedium foribus, cum in tecta adſcendiſſent, lapidibus ac tegulis petebant equites: iſti

i) Mss. Ve. ac Vi. δώματα v. N. k) Ms. Ba. ἀναβαίνοντες v. N.

Xen. Mor. Ἀνβ. et Cyr. it. Heſ. 1, 1661. m. cum N., 172. e. ſine N. et Schol. ad Thuc. 447, 50., ut hic ſufficiat Lat. aliquod latius patens et ad ſenſum varium univerſumque, ut Bg. ſ. aliud, cf. Ind. Xen. Cyr. Z., nobis *vernehmen*, it. *erfahren*, et in ſq. ſubſt. παθ. *Unfall* ſ. *Unglück*, quod Gr. latius capiendum e §. 13. ſq., de fuga, vulneribus ac caede, ubi P. deſerit Bg., ut in ſqq. etiam Sch. in „οἰκ. domuum *ianuas*" Lat. vero Bg. ad ἀπ. tenet aliunde etiam Stp. Th. „ἀ. pro ſimpl. κλείω, — ap. Ariſtoph., ut ἀ. τὰς θύρας, (ſine Ind. Kuſt., cf. L. N. T. cum Abr. Dil. Th. p. 451. m., non habens contra Bg. in ſubſt. εἰσοδ., ſed modo) aedium quoque veſtibula et ianuae, per quas intratur, ab Ariſtoph. εἴσοδοι dicuntur" iterum ſine Ind., ut incertum ſit mihi, ponaturne ibi cum gen. loci, (cf. 1, 8, 12. i.) an abſolute, ut ap. Luc. 3, 71. l. 5. cum Lat. Sch., ſicut adiuves gen. per aſſumtam praep., v. c. διὰ, cf. G. Th. „littoris *aditum*, i. acceſſum ad litus, (quae praep. deinde additur in locis ſubiectis quibusdam, ut cum Grr. al.) *foris* — eſt ianua, — *aedes*, — *ſtabant* ad *fores* aedis *eius*."

δωμάτια) Minus recte in Cod. δώματα. *Stroth*. v. Exc., ſed hic modo illud, infra 7, 12, 12. m. contra pro δώματα Ms. Ve. habere δωμάτια. Sed Ms. Ba. tempus aliud, iterum praeſ. pro aor. 1., v. §. 12., ſimul cum aor. 1. μειναντ. — ἀποκλεισ., fuerit a ſcribae arbitrio aut errore in compendio, manente in vulg. P., unde Bg. ſervat tempus et reſolvit particip., ſublato τὲ, cf. §. 8. m., reddente Sch. cum Bg., non vero tenente Stp. Th. v. ἀναβ. cum pr. εἰς, ut tamen eſt quoque phyſica notione ap. Hom. Ὀδ. γ', 483., Dem. et in L. N. T., ſed tropica ap. Polb., ubi et cum ἐκ, ut cum ἀπὸ ap. Diod. S., cf. L. N. T., et cum κατὰ ap. Thuc., quibus ditabitur Stp. Th., ut ad plura alia ex Indd. Xen., Ariſt. Kuſt. Abr. Dil. Th. et Rs. ad Polb., converſum, quoad praep., cum Stp. per Bg. ſ. *conſcendere* in Fiſch. Pal. et L. N. T. it. Krb., ſed per Bg. ſolum Luc. Dion. H. S. T. 1. Fab. Aeſ. Hſ., ut per ſolum *conſc*. Xen. Ἀνβ. et Plut. Krg., et per *eſcendere* Xen. Hell. et L. N. T. Schw., ut cum pr. εἰς maneat etiam in noſtrate lingua *hinauf* ſteigen *auf* vis praepoſitioni ἀνὰ illa, qua „in compoſ. ſignificat elevationem" Z. ad Vig. p. 559. a. e. Nr. 1., etſi poteſt aliquis aeque in notionem ſimpl. niti, cum eodem ſenſu dicamus *ſteigen auf*.

λίθοις) Similiter plebs 7, 10, 10. lapidibus milites inceſſit. Cur[illegible] vocat hunc infeſtae concionis morem. Virg. Aen. 1, 151. *Iam* qu[illegible] *ces* et *ſaxa* volant. *Furor arma miniſtrat*. Plura Pric. ad Apul. M[illegible] p. 121. *Leisn*.

Curt. ſunt 7, 2, 1. *infeſta* concio *vix inhiberi potuit*, *quin* p[illegible] ſuo *more* ſaxa *in* eum *iaceret*, ſed Noſtri l. l. λίθους καὶ ξύλα ἐπεφ[illegible]

πεῖς [l] οἱ δὲ ἔπασχον, ἅ περ δεδράκεσαν [m], οὐδενὸς μὲν αὐτοῖς συςάδην μαχομένου, τοῦ

17. autem patiebantur, quae fecerant, nemine quidem cum ipſis pugnante, ſed omni

l) Pro puncto hic rel. edd., colon noſtrum eſt quoque in Ox. 2. cum Ms. Bg. m) Ms. Ba. hic habet punctum, ante particip. gen. conſq., ut alias colon.

it. §. 13. e., verum iterum, ut hic, 7, 12, 12. *οἱ ὄχλοι —, ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα, τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς λ.*, ad quem locum ſervamus dicenda hic de *κερ.*, ubi Stp. Th. huc reſpicit ſine Vs. ſub Lat. Bg. e P., tenens in v. *β.* modo formulam „*iaculari* aliquem *ſaxo*, — *β. τινὰ λίθῳ*“ pro quo Lat. propiori adhibet ib. etiam aliud P.

οἱ δὲ) Hac *δὲ* particula, miru[m] eſt, neminem offenſum hic eſſe, in primis poſt §. pr. *ἐπεὶ*, poſt quod illa comparet h. l. primum, ſed deinceps aliquoties; reddente Bg. h. l. ut 2, 3, 7., ſed 2, 10, 8. *tum vero*, pro quo ſolenne eſt quoque privum *vero*, non item Lat. *autem*, ſecundum G. Th. Hor. Turſ. et Indd., qua ratione cavetur iſtud in *ἐπεὶ* anantapodoton, quo de alibi; obſervante Sch. in artic. „*οἱ δὲ*, illi *autem*, non antecedente *οἱ μὲν*“ quae hic ſuppleri ad pr. v. *ἔβαλλ.* poſſunt ob *ἐπεὶ* praemiſſum, ſed referente P. iterum *δὴ*, at in reliquis etiam liberrimo; oppoſita *πάσχειν* et *δρᾶν* aliunde Stp. Th. noſcente, cum ſimili ſententia e Xen. et ex oraculo, quod profert Suid. 1, 648. e. *αἴ κε πάθοι, τά κ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο*, *ſi* patiatur, *quae* fecit, *iuſtiſſimam* luet *poenam*; ubi Vs. *δὲ* in apodoſi negligit, ſed *κ'* alterum reſpondet *τῷ περ* in noſtro loco, ubi ſenſus eſt, equites nunc mala paſſos eſſe ac damna, qualia ante intulerant, laeſos, vulneratos, necatos forte etiam, cf. §. e., ut prius plebem; poteſtque, quod de *πάσχειν* 1, 4, [illegible] m. dictum, etiam ad v. *δρᾶν* aſſumi extrinſecus adi. *κακὸν*, ſ. adv. [illegible], ſed hic, propter adiunctum *ἅ περ*, (ad quod in pr. membro deeſt pron. *ταῦτα* ſ. *ταυτὰ*, cf. Poſſ. Call. p. 189. m.) potius adi. plur. *κακὰ*, per quam ellipſin v. *δρᾶν* alibi quoque ponitur pro mala ſ. male facere, ut Lat. Bg., cf. Cup. Obſ. 1, 9. i. p. 63. e. Z. ad Vig. p. 273. b. e. Schol. Eur. Med. v. 289. Ind. Dion. H. S. T. 1. R. Or. V. 7. Ant. et Dem., ut contra pro bene facere ib. V. 8. Lyc., ſicut praeterea hic ſumetur brevitas in dicendo et ellipſis praep. cum pron., pro plenis *ἔπασχ. ταυτὰ πρὸς* ſ. *ὑπ' αὐτῶν*, *ἅ περ δεδρ. αὐτοὺς*, cf. cap. ſq. §. 4. m., hoc pluſq. per *εσαν* et ſimplex augmentum ignorante Stp. Th., cf. Iſocr. Or. 3. Nic. ed. Krt. 13, 5. *τοὺς μὲν γὰρ εἰκὸς τοιαῦτα παθεῖν, οἷά περ αὐτοὶ ποιοῦσι.*

οὐδενὸς — μαχ.) Sch. modo in *μαχ.* „*συς.* decertante *manibus*“ partim e P., a quo diſcedens Bg., formulam reddit ſic, ut adv., mutatum in pr. *σὺν*, quae ibi latet, accommodet ad pr. pron. *αὐτ.*, ſ. ut adv. mutet in meram pr. *σὺν*, tenente Stp. Th. tantum haec „*συςαδὸν* et *συςάδην* adv. ſunt, ſignificantia *cominus*, ut *συςαδὸν μάχεσθαι* ſ. *συςάδην*, comi[n]us *pugnare*“ ſine auctore, fortaſſis e Bud. C. 697, 23., ubi e Noſtro, [...]s nominato, ſine numeris „ap. eundem *συςάδην καὶ συςαδὸν μάχεσθαι* [co]*minus pugnare*, et differt *τοῦ διὰ δοράτων*“ quae poſtr. non ſatis ac[...] ſunt, ut alibi videbimus, nacti formulam Noſtri ap. Abr. ad [...] 1, 17. m. ſine auctore, quem tenemus in Dion. H. S. T. 1. 579. [...]n explic. et oppoſito, *συςάδην μὲν καὶ ἐκ χειρῶν οὐκέτι μαχόμενοι*, [...]θεν δὲ βάλλοντες ἀθρόοι λόγχαις καὶ χέρμασι, *non* iam, *ut ante*, co-

δὲ πλήθους ἐξ[n] ἀσφαλοῦς ἤδη βάλλοντος αὐτούς. τιτρωσκό-	multitudine ex tuto iam in ipſos iaculante; ſaucii ſcili-

n) Ms. Ve. ἐπ' ἀσφ. v. N. Mox poſt αὐτ. ab edd. omnium puncto diſcedit modo Ms. Bg.

minus *invadentes*, ſed *e* longinquo *certatim* petentes *lanceis*, ſaxis *aliis* que *miſſilibus*, it. Polb. Ern. 3, 73. e. οἱ δ' — ἐμάχοντο σ., comminus *decertavit*, (cum Memm. hic ad P. Vs.) Ind. „σ. μ. *conferta* acie *pugnare*“ ubi praecedit ſyn. μάχεσθαι τοῖς κατὰ πρόσωπον οὐκ εἴων, ut *dimicare* cum *ex* adverſo *pugnantibus* non *ſinerentur*, ſed Ioſeph. 2, 152. ſ. 2. e. οὔτε τοὺς ἄνωθεν βάλλοντας ἀμύνασθαι ῥᾴδιον ἦν, οὔτε τοὺς σ. μαχομένους ὑπομένειν, *neque* ex *alto* (e turri arcis) ferientes *facile* ulciſci, *neque* cominus *pugnantes* ſuſtinere *poterant*, cf. 193. e. ſ. 5., ubi o[illegible]on. in pr. ex urbe telis pugnantes, at adv. noſtrum cum alio v. 202. i. c. 18. e. per liberam Vs.; noſtra formula ut ſit ſevere eadem cum illa e Dem. ſine Ind. ap. Rs. ad Polb. p. 122. e. „συστάντες ἠγωνίζοντο, *agmine facto*, conglobati *dimicabant*, quaſi unus vir, omnes“ quod redeat ad illud Lat. ante in Ind. Ern., quo de ſupra, ut et reddi poteſt *conſiſtendo* et *ſtando* cum *aliis*, ſc. ſociis, commilitonibus, ac noſtrae partis hominibus, non vero cum hoſtibus; quos ſi quis in hac formula ſpectat, ut Bg. fecit haud dubie: accipit pr. σὺν aliam notionem, aut ſaltem partem, a qua intueamur rem et formulam, quia vel ſic ſtamus cum alio, ſed e regione; unde reddetur per ſuperius ad Polb. Lat. *ex* adverſo *pugnare*, et σ. comparabitur cum poëticis illis Heſ. 1, 395. m. ἄντην, ἐξεναντίας, ἐναντίον, φανερῶς, et 390. e. ἄντα, ἐξεναντίας, κατὰ πρόσωπον, quod diſerte fuit ſupra ap. Polb., cf. Hom. Ἰλ. ψ', 686., ſicut etiam, quia ſtatio tunc fere cum hoſte propinqua eſt, adv. σ. verti licet Lat. *prope* ſ. *in propinquo*, ut hic Vern. vet. *in* der *Nähe*, ſed et diſerte Schol. Thuc. 501, 72. „ξυσταδὸν) ἤγουν ἐκ τοῦ πλησίον“ etiam per illud Lat. Stp., quod ap. G. Th. „cominus, ἐγγύθεν, συστάδην, ita prope, ut manus conſeri poſſint“ quod et P. ſpectat, et ſaltem externa ſpecie ſimile eſt noſtro Gr., quoad praep. eandem, quia haud dubie ductum eſt e *cum manu*; (unde et melius ſcribitur *comminus*;) ut h. l. totum (tum e ſq. oppoſito, tum e contextu, e §. pr. e., ubi in tectis et e tectis pugnant) valet i. q. non in platea, tanquam in campo, ſe opponere atque pugnare.

τοῦ δὲ πληθ.) Cod. male ἐπ' ἀσφαλ. *Stroth.* Per gloſſema modo ex alio Noſtri loco 3, 14, 10., niſi et e lapſu in litteris, ſed ut vulg., etiam a P. agnitum, (unde et Bg. cum Sch. „ἀ. neutr. pro ſubſt. *ex* t. *iacere*, β. *iaculante*, dimicante *ex t.*) iterum infra ſit, it. ſyn. 3, 4, 11. e. ἀπ' ἀσφαλοῦς τοῦ τόπου, plene quidem cum ſubſt., hic omiſſo, unde non eſt pro ſubſt., de Sch. opinione ante, cf. L. Boſ. Ell. p. 332. e. et Stp. Th. in adi., ubi noſtrum ſine Vs. et auctoritate alia, qualis ap. Dion. H. S. T. 1. 107, 21. ἐκ τοῦ ἀσφ. ἤδη τὸν πόλεμον διέφερον, *iam* in *tuto* bellum *trahebant*, cum artic. ſine diſcrimine, Ind. v. ἐκ „*tuto*“ per ſyn. adv. (quod habeas proprie pro abl. adi., per ellipſin ſubſt. *loco*, tacentibus G. Th. et Lindn.) it. 13, 42. ἐκ τοῦ ἀσφαλεστέρου ἤδη λ. tutius *iam*, cum Noſtri adeo adv. temporis etiam, cf. ſimile illi Ms. ἐν ἀσφαλεῖ R. Or. V. 8. And., ſed ap. Thuc. cum artic. ἐν τῷ ἀσφ., cui proprie reſpondet illud Lat. *in tuto*, quod modo tenet G. Th. in adi. e., cf. Ind. Ter. Corn. N. Liv. Plin. Amm. M., ſed Suet. formulam Bg., de cuius Lat. ad v. β., cf. §. 13. i.,

μενοι τοίνυν καὶ μὴ φέροντες[o]; cet et non durantes in fu-
ἐς[p] *φυγὴν ἐτράπησαν. πολλοὶ* 18. gam verſi ſunt. Multi

o) Ms. Vi. *δέροντες* mendoſe. p) Ms. Ba. *εἰς φ.* v. N.

ſed adi. *πᾶς* ad ſubſt. *πλ.* e P. iterum additum, non item ap. Sch. „*πλ.* plebe" quo reſpicit cum Noſtro per variationem ad §. 14. i. *ὁ δῆμος*, cf. §. 12. e., quanquam proprie hic innuuntur modo §. pr. *οἱ ἐν τῇ π. μειν.*, pars plebis totius.

τιτρωσκόμενοι) Hoc particip. (ubi Sch., praeter *vulnerati*, affert e P. cum Bg. ſyn. adi.) non tenet Stp. Th., nec v. *φ.* pro perferre, quomodo hic capiendum, niſi cum ſubſt. *πόνους* et *δίψος*, cf. Ind. Dem., nec per Lat. Bg., ap. G. Th. 292, 22. 26. „durare *laborem*, i. ſuſtinere" ubi Sch. „*tolerantes* vulnerari" ſuppleto proximo *τὸ τιτρώσκεσθαι*, et vel ſic innuens omiſſum pron. *αὐτὸ*, ut tota formula, *non* ferentes *id*, et iſtum vulnerum dolorem, ſit i. q. nolentes ſ. non valentes id perferre, tanquam moleſtum et ingratum aut indignum, atque adeo de corpore et animo, ubi maxime dr. pro indignantes et irati propterea. Verum particulam *τοιν.* cum Bg. non vertit Stp. Th. Bud. C. 1287, 14. Hoog. Op. p. 1162., nec quisquam per Lexx. et Indd. Iſocr. Mor. et Find., Fiſch. Aeſch. et Pal., Xen. *Ἀνβ.* Mem. S. et Pol. Z. Ael. V. h. Diod. S. Fab. Aeſ. et Plut. Hſ. Abr. Auctar. Heſ. 2, 1398. i. Suid. 3, 514. m., ſed modo Vig. p. 536. i. „eſt i. q. *δὴ*, utique, *videlicet*" repugnante tamen Hoog. in N., non item Reusm. ad Dev. p. 355. e. N., ut Bg. videatur, facto poſt *αὐτ.* colo, hic in *τιτρ.* demum ſtatuiſſe apodoſin poſt ſuperius *ἐπεὶ* §. 16. i., et illud *δὲ* §. hac init. cum toto ſuo membro medium interieciſſe, cum tamen eius Lat. *ſcil.* non ita in apodoſi repererim ap. G. Th. Hor. Turſ. Cl. Cic. Ind. Cort. Sall. et ep. Cic. it. Flor., at Gr. *τοιν.* ſic poſt parentheſin ap. Iſ. Pan. Mor. p. 32. l. 1. coll. c. 12. i., verum haud dubie pro Lat. *igitur*, quo Lat. redditur modo noſtrae voculae pars *νὺν* poſtrema, ut in aliis compoſ. particulis ſolet alterutra pars tantum verti, in noſtraque poteſt concedi illa Vig. notio pro *utique*, i. ſane, profecto, ſi in vertendo reſpicias modo primam iſtius partem *τοὶ*, cogitante P. etiam poſteriorem tantum in ſuo *quocirca*, et hinc Sch. „*τ.* coni. illativa, *quocirca*, igitur, *quare*" qua poteſtate ſane convenit cum *δὴ*, ſed hac ſumta pro *οὖν*, poteſtque cum his accipi poſitum hic in apodoſi ac reditu ad rem priorem, §. init. coeptam de equitibus, qui quodammodo deſerti erant, adiunctis gen. conſeq. de plebis pugna quadam ac vindicta, nec tamen omnino, additis bis in vicinia pron. *αὐτοῖς* — *αὐτούς*. Similiter in apodoſi *τοιν.* ſumetur, ut Lat. *vero*, ac Gr. *δὲ*, pro quo videas noſtram particulam accipi per Indd. l., quanquam Hoog. in Op. renitente. Sed ſi *δὲ* illud §. i. nobiscum accipiatur: *τοιν.* hic, pro *igitur*, per ſe ſtat, incipiens aliam rem et periodum, quam etiam olim nos hic novam per numerum novum inchoabimus.

ἐς φυγ. ἐτρ.) Ut contra *ἐς* pro *εἰς* ſupra, ſic deinceps quoque Ms. *εἰς* pro *ἐς* habemus; hic ut Gloſſatori moleſta fuerit eadem prioris particip. *ες* finitio, quam ſimilitudinem tamen Noſter non refugit; faciente Sch. cum P. in *φ.*, ſed in rel. cum Bg., at tenente Stp. Th. in v. *τρ.* act. et paſſ. 3, 1613. B. 1615. A. e. C. i. „exercitus *τρέπεσθαι* dr., pro *τρ. εἰς φ.*, *in fugam verti* ſ. *converti*. — Herodi. addidit *ἐς φ.* l. 1. *τιτρ.* — *ἐτρ.* *in f.* ſunt *converſi*, (ſed 4, 129. e. modo) *ἐς φ. ὁρμᾷν*, it. *εἰς φ. καθίςασθαι*, *in f.* ſe

δὲ αὐτῶν διεφθείροντο[q] ὑπό τε autem ipſorum peribant la-

q) Ms. Ba. διεφθείροντο, ὑπό τε τῆς τ. λ. σ. βολῆς οἱ ἵπποι κυλινδούμενοι τοῖς λ. ἐπ. ὠλ., e qua lectione vera lectio facile apparebit. *Mart.* Nihil praebentibus Excp. rel. Mss., in edd. poſt διεφθ. nihil, ſed poſt βολ. colon erat in Stp. et al. cum Ms. Bg., pro puncto al., v. N.

dare — verti" ſine auctore, cf. act. ap. L. Boſ. Ell. p. 357. m., ſed τρέπεσθαι abſolute hac vi, in med., Xen. Bach. it. Mor. 'Ανβ. et Hell., tum εἰς φ. τρέπειν Eutr. Met. 4, 2, 6. e. Dion. Caſ., tum Ioſeph. 1, 481. e. εἰς φ. ἐχώρησαν, Diod. S. 2, 414. l. 30. 35. πρὸς φ. ὥρμησαν, et τὸ πλεῖον μέρος τῆς δυνάμεως πρ. φ. ὡρμημένον, cf. 70. l. 94., it. Fab. Aeſ. 56, 2. πρ. φ. ἐκφέρομαι, Ind. „*in* f. *ruo*" (quo in Lat. tenet formulam G. Th., ſed nihil in v. *efferor* et *feror*,) e quibus Gr., it. e ſyn. poëtico Hom. φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους, cf. Ind. Ern., tueatur ſe Noſter, reſpiciens tamen fortaſſis et Lat. aliquam, cf. G. Th. 1232. i., *in* f. *converſi*, ſine explic., cf. Ind. Liv., ſed cum Gr. n. in Bg. „*in* f. *vertere* aliquem, i. cogere, ut fugiat, (terga vertat, ſ. pectus et ſic fugiat, ſ. ad fugiendum, et fugam capeſſendam,) — *in* f. *verſi*, — *hoſtes* verſi *fuga* Virg. Ge. 3, 12. „ubi *quamvis* ſaepe *fuga* verſos *ille* egerit *hoſtes* ſola R. interpr. (tacentibus N.) „ſaepe ille converterit in fugam hoſtes pulſos" ut abl. *fuga*, conſtruendus cum *verſos*, par ſit iſti formulae e praep. cum ſubſt. *in fugam*, aut etiam *per fugam*, i. fugiendo, quia, ſi quis fugere vult, et dum fugit, idem ſe vertit, ac totum *in fugam* verſos *egerit* ſit quidem pro privo fugarit, ſed *egerit* proprie valeat, vel pro abigere, i. loco movere, vel pro inſequi currentem, ut *agere* et *agitare lepores*, quod ipſum ſit, perpetuo iis e loco movendis uno in alterum, cf. de Bg. formula Ind. Iuſt., ubi extr. locus eſt 39, 2, 6., it. ad Hirt. de b. Afr. 17, 2. e., ſed Ind. Liv. et Amm. M. Ern. „*verſi* in *pedes*, i. fugati" et Flor. „*in* fugam *nutare*, — *exercitus* in *fugam*, ſc. ſe coniicit."

πολλοὶ — αὐτῶν) De rectione adi. πολ. cum gen. tacet, praeter Sch., etiam Stp. Th., (ut in Lat. Bg. G. Th.) dum Poſſ. Synt. refert ad adi., quae partitionem ſ. collectionem ſignificant, diſerte etiam πολλοὶ p. 45. i. Nr. 4., non iterum reſpiciens ellipſin praep., v. c. ἀπὸ ſ. ἐκ, quarum in prima tacetur ad L. Boſ. p. 472. ſq., ſed in poſtrema aliquid in hanc rem habetur p. 492. m., cf. L. N. T. Schw. p. 1137. a. i. cum Krb. v. πολ. i.

ὑπό τε) Vocula τε vel aliquid deeſſe oſtendit, vel redundat. *Steph.* Pro τὲ malim γὲ, *ſi ob nihil aliud*, ſaltim *ob* continuos *ſaxorum coniectus.* Mox οἱ δὲ ἵπποι malim τέ. *Reisk.* Illud τε poſt ὑπὸ eliminandum videtur, niſi pro οἱ δὲ ἵπ. magis placeat καὶ οἱ ἵπ. *Stroth.*

Leniſſima medicina Reisk. eſt in ὑπό τε, ut γὲ pro τὲ legatur, ſenſu reſtringendi ſumtum et pro Lat. *ſaltem* ſ. *certe*, ſaepe his duobus confuſis, ac Noſtro γὲ poſt praep. etiam alibi ponente, v. c. 5, 4, 2. e., cf. ſupra hoc cap. §. 11. m. ἐν θεατρ., niſi vulg. τὲ tuearis acceptum explicandi ſenſu, pro Lat. *idque* ſ. *et quidem*, cf. Hoog. Op. p. 1140. ſqq. Z. ad Vig. p. 504. i. et infra 2, 6, 18. m., in quo compares Lat. *que*, iſti τὲ reſpondens, cf. Ind. Liv. et Tac., ſilente Cort. ad Sall. Iug. 62, 9. e. multis *magnis* que *praeſidiis*; qua ratione τὲ non redundat, quo Stp. inclinat etiam in aliis Th. 4, 105. F. ſq., cum aliis, v. D'Orv. Ch. p. 419. e. it. Reich. ad Gem. Pl. p. 52. m. N. a., rectius contra nitentibus Hoog.

τῆς τῶν λίθων συνεχοῦς βολῆς· pidum aſſiduo iactu: ac e-

cum Z. l. l. Hic quidem τὲ ad ſq. δὲ non videtur referri, tum quia iam alia δὲ copula praecedit, tum quia diverſa ſunt ſubiecta, αὐτῶν, equitum, cf. §. 16. e., et οἱ ἵπποι. Sed lectio Ms. primo violenta eſt, in δὲ eiecto, ut alibi, quod iam ſaepe pro copula τὲ habuimus, (a Bg. etiam hic ita converſum,) et ut nectens deinceps enunciationes plures, cf. §. 14., quo ipſo perimitur ingenium Rsk. et Stroth., in hanc ſententiam ac ſeriem, equites interemtos eſſe, idque per lapidum aſſiduum iactum, (hoc unum repetente Noſtro e §. 16. e., non item ſimul κεράμους, ob ſequentem de lapidibus noxiis narrationem, et quia talis noxa non erat a tegulis, quiete iacentibus ob corporis formaeque ſuae latitudinem, magisque conculcatis ab equo, quam promotis ac provolutis,) ſed et equos ipſos exitiabiles fuiſſe equitibus, nec modo cives ac lapides e tectis, dum equites excuterent, qui proinde, humi iacentes, conculcati cum vulnere aut nece ipſa, ut plebs §. 14. Deinde in lectione Ms. abſurdus eſt nominativus κυλινδούμενοι, pro quo ſaltem ſic conſtituenda ſit lectio, πολ. δὲ διαφθ., ὑπό τε τ. τ. λ. σ. βολῆς οἱ ἵπποι, κυλινδουμένοις λ., multi *autem* eorum *perimebantur*, prae*que* lapidum *continuo* iactu *equi*, per *devolutos* lapides *incedentes*, lapſabant *et* ſeſſores *excutiebant*; ubi tamen primum membrum, πολ.— διεφθ., commate ſic a ſqq. ſeparatum, de equitibus brevius eſt et infinitum, nullo indicato modo, quo perimerentur, cum diligentes ſcriptores libenter eum modum definiant, ut Noſter iam fecerat §. 14. de plebe, per v. ἐφθειρ. cum participiis, pro quo ſimpl. hic per compoſ. variat et per ſingulare membrum ὑπὸ τῆς τ. λ. σ. βολ., ubi praep. cum ſubſt. par eſt participio. Contra, hoc membro cum Ms. ad ſqq. tracto, per δὲ eiectum, in eadem enunciatione bis ſit mentio lapidum, et ipſe lapidum continuus iactus, tanquam actio, non bene datur pro cauſa, quare equi lapſarint et equites excuſſerint, cum debuerit potius ſic cogitari ac ſcribi, οἵ τε ἵπποι, βεβλημένοις καὶ κυλινδουμένοις τοῖς λιθ. ἐπιβαίνοντες, λ. et *equi*, per *iactos* ac *devolutos* lapides *incedentes*, rel. Quae moleſtiae non ſunt in lectione vulg., τὲ aut nobiscum ſervato intellectoque, aut in γὲ mutato, quod lene praefero, quia ſic unum membrum magis manet in πολ. — βολῆς, nec commate διεφθ. divellitur a ſeqq., ut opus ſit in Lat. *idque* ſ. *et quidem*; quanquam utroque ſenſu pr. πολ. — διεφθ. definitur magis. In quo quid placuerit Berglero, non dicam, niſi, hoc apparere, eum ὑπὸ — βολῆς membrum ad ſuperiora retuliſſe, ſed eundem γὲ, ſi pro acumine ſuo divinarit hic, tamen per Lat. *quidem*, pro ſaltem, non expreſſiſſe, ut nec alibi, cf. 1, 10, 11. e. ὑλ. τὲ λ. Sed P. ſequitur aperte textum vulg., niſi quod et τὲ aut γὲ opprimit, et deinde in membro altero οἱ δὲ λ. non ſolum ordinem mutat, ſed quoque δὲ, pro τὲ acceptum, refert in repetito ſuo *multi*, qua quippe anaphora ſcriptores utuntur non tantum in animo commoto, ſed et extra eum interdum pro ſimpl. copula *et*, ut hic Interpres ille, qui et, propter mutatum ordinem, Gr. οἱ ἵπ. alio exprimit caſu; unde non opus ſit fingere lectionem eius aliam, πολλοὶ δὲ ἵπποι λ., quaſi ob pr. βολῆς ſimilem vocem exciderit πολλ, remanente ſola οι ſyllaba, ſpiritu munita deinde a librario; unde in Noſtro ipſo exiſtat anaphora, in ſe per legem priorem non culpanda. Haec ad criſin. Sed in διεφθ. cum pr. ὑπὸ Bg. fere e P. perimit praep., ſuo Lat. ad v. διεφθ. bene lectorem revocans ad §. 14. e. ἀπωλ., pro quo et ipſo hic variatur;

οἱ δὲ ἵπποι, κυλινδουμένοις [r] qui per devolutos lapides

r) B. 1. R. κυλινδομ., v. N. Mox poſt ἐπιβ. comma deeſt in Stp. et al.

tenente Stp. Th. aliunde v. δ. in paſſ. cum noſtra praep., et in ſubſt. 1, 666. c. Lat. eadem cum Bg. e P. „λ. βολῇ, Herodi. lapidum *iactus* ſ. coniectus, — et in plur. λ. βολαῖς, ap. eundem“ ex aliis adeo Noſtri locis, ut in adi. σ. Latt. P. et Bg., quod huius ap. G. Th. „frequens, continuus“ ſed non cum ſubſt. Bg., poſt quod Gr. βολ., cum arctior ſeries eſſet cum prioribus, potius viſum eſt colon; quanquam nec punctum ibi malum, cf. §. 14. e.

κυλινδουμένοις) Pro κυλινδεῖσθαι dr. etiam καλινδεῖσθαι, v. Rz. ad Luc. de luctu c. 12. T. 2. p. 927. Et in v. ἐπιβαίνειν uſitatior genitivus, ut ἐπιβ. ἡλικίας 1, 3, 2. it. ἵππου 4, 7, 11, etc. Sed et dativus eidem interdum apponitur, v. D'Orv. Ch. p. 172. *Leiſn.*

A quo extr. ut incipiamus: ad Ch. l. l. m. ἵππῳ ἐπέβη „uſitatius eſt ἵππου ἐπιβῆναι. — Sed ita et Ach. Tat. — ἐπιβὰς ἵππῳ, qui mox ἐπιβῆναι ἵππου“ tribus adeo caſibus obtinentibus in hoc v., ob eius praep., cuius eandem variationem alibi habuimus, cf. Stp. Th., ſed nominatim de dat. L. N. T., in primis Schw., Ind. Xen. Cyr. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Fiſch. The., Luc., Plut. Krg., Fab. Aeſ. Hſ., Abr. Dil. Th. p. 473. m. e Polb. ſine Ind., Poſſ. Synt. p. 146. m. e Diod. Sic., cf. Ind. et Sb. ex h. l. et Zoſ., ſed de acc. Abr. ad Aeſch. 1, 360. m. Valck. Eur. Hipp. p. 285. 2. C. m., at de utr. caſu, dat. et acc., Krb. Decr. R. p. I. p. 26. m. Hemſt. ad Luc. 1, 272. a. e., it. cum praep. εἰς ſ. ἐπὶ, ad uſum N. T., praeter Stp. Th. et Poſſ. Call. p. 467. e., cf. Ind. Dem. Ael. V. h. Diod. S. et Z. ad Vig. p. 610. a. m. Nr. 6., ad qualem praep. reſpexerit Bg., aliam cogitante P. „*inter* devolutos *lapides*“ cuius in ſenſu ceperit ſuam quoque Sch. „*euntes* ſub *lapidibus*“ non tenentibus ſane Lat. verbum Bg. cum dat. ſ. abl., ſecundum G. Th., ubi modo cum Bg. praep. 1036, 74. 83. et cum acc. loci 81. 90., ſed in ſyn., praeterquam cum praep. *ingredi* — intra *fines*, — per *ſcenam* 1114, 68. 75., etiam cum loci tantum abl. *campo*, 41. cf. 64., it. cum acc. *colles* 49. cf. 43., cum h. l. ſit cum dat. ſ. abl. rei ſimplicis; opprimente id v. P., quem deinde ſequuntur Bg. et Stp. Th. 2, 494. D. ſub „κυλίνδομαι ſ. κυλινδοῦμαι, volvor, volutor. — Sic ap. Herodi. l. 1. οἱ δὲ ἵπποι κυλινδομένοις — ἀπωθ., *equi* inter *devolutos* lapides *fallente* veſtigio *lapſabant*“ quae eſt prorſus Vs. P., praeter nominativum *equi*, ubi, praeter Lat. v. compoſ., memoriter tenet formam Gr. verbi aliam cum Baſ. ed., quam depravarint operae ſolenni errore in ο et ου, alteram hinc formam retinente Rz. ad Luc. l. l. N. 27. b. ſine Vs., ſed et „κυλινδουμ. λίθοις“ ſine artic., negligenter quidem, cf. ib. 1, 301. l. 4. Diod. S. 1, 185. l. 7. Ind. Xen. Ἀνβ. Mor., ſed tropice Bud. C. 1161, 28. Dion. H. S. T. 2., pro quo ib. T. 1. καλ., qua de V. L. cf. Fiſch. Plat. Phaed. p. 211. b. c. 216. a. c. Theaet. p. 149. a. N. 7., hic ut ſit ad ſenſum perinde, ſi quis pro med. reddat, ut ap. Diod. l. l., per *ſe volvere*, cf. Stp. l. l. F., ſi quidem equi hic lapſabant, dum incedebant per lapides, qui, ut corpora rotunda, non firmiter iacebant, ſed facile ſe ſinebant loco moveri ac ſe volvebant impulſi, cum in paſſ. ſupplemento egeas, v. c. a pedibus, cf. Suid. 2, 392. e., non coll. ad Heſ. 2, 373. i. p. ſq. m., noſtrum v. tenente G. Th. tantum in *volvere*.

τοῖς λίθοις ἐπιβαίνοντες, ὠλί-σθαινον [f] καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀπωθοῦντο. πολλῶν δὲ ἑκα-

incedentes fallente veſtigio lapſabant atque ſeſſores ex-
19. cutiebant. Multis au-

f) Stp. ὠλίσθαινον. *Leisn.* in marg. A. 2., quae habet ὠλίσθανον ſine Iota cum A. 1. Bs. Ox. Par. 2., monente etiam Sb. Ind. „A. et Baſ. ed. ὠλίσθανον“ v. N.

ὠλίσθαινον) Hoc impf. ſimul cum praeſ. ἐπιβ. conſiſtit cum ſq. ἀπωθ., ſive habeatur impf., ſive aor. 2., cui poſtr. tempori congruit V. L. ὠλίσθανον, clare aor. 2., quo utr. tempore locupletabis libellos Grammat. et Stp. Th., qui pauper et modo per Latt. haec „*labor*, prolabor, *cado*, ut videlicet aliquis labitur ſ. cadit in loco lubrico“ e Muſ. v. 95., ubi tropice de re, ut ap. Callim. Dion. H. S. T. 2. π. συνθ. ὀνομ. ed. Upt. p. 192. l. 5., ubi pro ὀλισθαίνουσα τῆς ἀκοῆς legendum τῇ ἀκοῇ, ex errore in ς et Iota poſt ſcripto, Lat. reddendum *auribus illabens*, Ariſtaen. 1, 16. e. p. 43. m. 108. i. cum Suid. 2, 755. i. et Luc. 3, 639. l. 74. *labare*, ſed medico ſenſu ap. Foeſ. Oec. p. 273. a. m., tum tropice de perſ. cum pr. εἰς ſ. ἐπὶ ap. Longin. Mor. et Dion. H. S. T. 1., denique phyſice de perſ. ſ. animante Xen. Ἀνβ. Mor. „de lubrico delabi“ ed. Th. V. 2. p. 182. l. 5., *ut* non *vacillent*, ubi ſermo de utribus, cf. Polſ. 9, 121. e. labi, *delabi* de *utri*, Hemſt. ad Ariſt. Plut. p. 430. a., tum Ael. V. h. 12, 46. i. ὁ μὲν ἵππος κατὰ τοῦ τέλματος ὠλίσθανεν, *equus* quidem *iſte* in *luto* eſt *collapſus*, cum ſimili V. L. et in N. „in *coeno* ſubſidens *collapſus eſt*“ de equo, per fluvium ferente Dionyſium, ſed cum Bg. e P. per phraſin Ind. Fab. Aeſ. Hſ. „vulgo *labor*, *cado*, rectius vero *veſtigio fallor*, in lubrico pedem figere non poſſum, e veſtigio, a recto ſtatu dimoveor, ὀλισθήσας ὡς κατέπεσεν, in lubrico *fallente* veſtigio *ut* collapſus *eſt*“ qui locus cum alio adhuc proprie pertinet ad thema ὀλισθέω, quo de v. Ind. Hom. Ern. Ariſt. Kuſt. Diod. S. it. Ariſtaen. 1, 9. i. p. 21. l. 6., ut ad Stp. pauperem de ſubſt. ὀλίσθημα cf. Ind. Plut. de diſcr. adul. Gs. Chr. et Krg., it. Ioſeph. ex 1, 776. l. 10. ſ. 3. e. cum Foeſ. l. l., miſcente Hſ. l. l. themata cum aliis, rectius ſeparata a Stp. et L. Ern., ubi in noſtro „labor, lapſo, labefio, Gl. V.“ quae Lat. priva interdum ſufficiunt, ut h. l., unde et Sb. Ind. modo per *lapſabant*, cf. Heſ. 2, 742. m. 1589. i. ὤλισθεν, ἔσφαλη, λ. ſine N., quod ipſum interpretamentum praecedit ap. Ariſtoph. l. l., tenente G. Th. „*labor*, σφάλλομαι, ὀλισθαίνω, ὀλισθέω, ὀκλάζω, (quo de poſtr. v. infra ap. Noſtr.) — *lapſo*, ὀλισθαίνω, πταίω, σφάλλομαι, frequenter vacillare, et lapſum minari“ nobis h. l., praeter illa amborum Vern., etiam *gleiten*, it. *ſtürzen*.

τοὺς ἐπιβ. ἀπωθ.) Leisn. in m. Ox. „Kuſter. p. 74.“ reſpiciens ad lib. de V. med. 1, 45. p. 55. m. „Herodi. 1, 12, 18. *οἱ ἵπποι τοὺς ἐπ. ἀπ.*, *equi* ſeſſores *excutiebant*“ quo loco noſtro utitur ille ib., ut oſtendat, adhiberi med. pro mero act., cum tamen vim ſuam med., vindicatam eidem 1, 44. i. p. 53., etiam Dreſ. p. 210. et Cl. ap. Wolf. p. 250. m., hic quoque retinere poſſit per Lat. *a* ſe *removere* ſ. deiicere e ſuo tergo, (nobis *von* ſich *werfen*, quibus tamen ſane ſolennior[illegible]iva *abwerfen* ſ. *abſchmeißen*,) tenente Bg. e P. Lat. modo, ſed Sch[illegible]med. impf. equi *ſeſſores* ſuos *excutiebant*“ fluctuante Stp. Th., et pro act. etiam proferente 4, 767. i. „detrudo, deiicio, deturbo. — Sic *equus* (non *eques*) ſeſſo-

τέρωθεν πιπτόντων, ἐπεβοήθουν tem utrinque cadentibus, ſup-

rem dr. ἀπωθεῖν, quum eum deiicit ſ. etiam excutit. Herodi. οἱ δὲ ἐπ. τοὺς ἐπ. ἀπ.“ ſic ſine numeris ac Vs. ſubiecto noſtro med., tacente et Bud. C. 481, 11. verbi uſum hunc de equo, quem nec ipſe amplius cognovi, ſed act. ap. Dem. Xen. Pol. Z., Ael. V. h., Soph. Ai. v. 446. Lyc. v. 225. Suid. 1, 303. m., cum gen. loci, a praep. pendente, Hom. 'Οδ. β', 130., cf. Ind. Ern., quae rectio eſt et in paſſ., v. Ind. Ariſt. Kuſt., Herodt. cum N., Diod. S. ex 1, 686. l. 6. Heſ. 1, 507. m. N. 7. ſqq. Suid. 1, 303. m. e., ex Soph. Ai. v. 1038., it. ſenſu nautico Miſc. Obſ. N. T. 6. p. 496., ſed med. proprie ſ. tropice Ind. Hom. Ariſt. Kuſt. Thuc. cum Abr. Dil. et Auct. it. Bauer. Or., R. Or. V. 7. Ant. 8. And., Xen. Cyr. et Bach. Z., Dion. H. S. T. 1. Luc. Fab. Aeſ. Hſ. N. T. L. et Kypk. T. 2. Phil. in Flacc. p. 750. l. 4. Heſ. 1, 448. i. 507. m. N. 5., porro per Vs. cum med. quadam vi Ind. Dem., ſed contra Abr. Ariſtaen. p. 143. i., ut de ſubſt. ἐπιβ., praeter ſenſum ruſticum ſ. domeſticum, ignotum Stp. et Ern. L., de aſino Ind. Geop., it. nauticum Dem., cui add. 922, 13. 1216, 6. 13. 1217, 2. etc., R. Or. V. 6. Thuc. cum N. p. 405. b. e. it. Schol. ad 226, 65. Xen. Hell. Mor. Dion. H. S. T. utr., Diod. S., Thom. M. p. 347. cum N., Harp. p. 156. i. Ammon. p. 17. m. cum N., Suid. 1, 802. m. Heſ. 1, 1342. i. N. 19. in noſtram notionem ſimul „ap. ſacros ſcriptores eſt nuncius, ſ. is, qui equo vehitur, — reliquis ἀναβάτης dictus“ non habente Stp. Lat. Bg., ſed tamen notionem e Greg., cui favet quoque ib. v. ἐπιβήτωρ ex Hom. 'Οδ. σ', 262. ἵππων — ἐπιβήτορας, equorum *conſcenſores*, cf. Ind. Dion. Caſ. et Poll. 1, 209. *aſcenſor*, ſed Sb. Ind. hinc cum Bg., ut et Sch., tum L. Ern. „epibata, vector, ſc. in navi“ et equo, quae addit in v. ἐπιβήτωρ, cuius de vi tropica cf. D'Orv. Ch. p. 746. i., tenente G. Th. in v. *aſc.* nihil Gr. ac notionis noſtrae, ſed plane non *conſc.* et *inſc.* (quod tamen Stp. dicebat eſſe ap. Lamprid., ubi Ind. ſilet,) at in v. *epib.* cum Gr. n., ſed cum al. in Bg., nec diſerte de poteſtate noſtra, qua tamen eſt ap. Suet. Caeſ. c. 61. *nec patientem* (equum) ſeſſoris *alterius* primus *aſcendit*, ubi Ind. „*ſeſſor*, eques“ quod noſtratibus commodum *ſeinen Reiter*, cf. Ind. Corn. N. et G. Th. v. *vector* cum Gr. n.

πολλῶν) Totum hoc membrum, praeter unum δὲ, omittente P., ſed Sch. reddente in v. πιπτ. „cadentibus in clade *multis*“ at Stp. Th. in ἑκ. „Herodi. l. 1. πολ. ἑκ. π. *multis* utrinque *occumbentibus*“, hoc Lat. potius dedimus pro *undique*, reperto in Ms. Bg., haud dubie ſcribae vitio, cf. 1, 11, 5. m., intelligentes plebem et equites maxime e prioribus, inde a §. 15. e. In ſq. v. ἐπιβ. P. (unde Bg. ſervat phraſin) addit „*ſuppetias* — raptim *tulerunt*“ adv., quaerens fortaſſis aliquam emphaſin in praep., repetente Stp. Th. ſub v. ad auxilium ferendum ſupervenio, (ex Thuc., ubi tamen ſemel reddit ſimpl.) auxilium ferre“ quorum locorum Thuc. nullus eſt in Ind., ſed alii duo cum phraſibus Lat. ſyn. *ſubſidio venire* et *opem ferre*, et adeo ſine emphaſi iterum., cf. ad Luc. 2, 84. l. 42., ſed ap. Diod. S. 2, 70. l. 96. *ſuccurrere*, ut 1, 493. l. 59. *opitulari*, quibus privis ſunt ſyn. aliae aliorum formulae ap. Dion. H. S. T. 1. 189, 29. opitulatum *ire*, ap. Polb. T. 1. p. 86. m. ſuppetias *ire*, ſed cum praep. ap. Ioſeph. 2, 268. e. πρὸς δὲ τοὺς ἀναφεύγοντας εἰς τὴν ἄκραν ἐπεβοήθει, πᾶσαν εἰσαγαγὼν τὴν δύναμιν, contra — *cum* toto *ſtatim* exercitu *ibat*, ubi decuit adiicere Bg. ſubſt., cf. Ind. Dion. Caſ., ſed L. Ern. „inſuper *auxi-*

τῷ δήμῳ καὶ οἱ τῆς πόλεως πεζοὶ ϛρατιῶται [t] μίσει τῶν ἱππέων.

petias ferebant populo urbani pedites odio equitum.

t) Comma hic nullum fuit modo in B. 1. et Ms. Bg. nobiscum.

lior, praeter alios ſubvenio" quae notio ſecundaria, reperienda ſane in praep., valeat quoque hic, etiam cum καὶ, (a Bg. oppreſſo, non item a P., unde olim reſtituetur, ſed loco ſuo, e quo dimoverat P.) ut plebi profuerint tecta et lapides cum tegulis, ſed *praeterea* nunc *etiam* pedites *urbis*, cf. Suid. 1, 814. i., non coll. ad Heſ. 1, 1360. e. ſq., ubi tamen compoſ. ἐπικουρῆσαι etc. etiam per ſimpl. redditur βοηθεῖν, non explicante G. Th. in Bg. *ſuppet.* formulas cum v. *ferre* et *ire*. Mox Sch. in μίσ. *odio*, quo ſibi inviſi erant" partim P., forte voluit innuere vim ſubſt. activam, quae brevius adiuvatur per praep. aliquam in gen. obiecti, erga, adverſus, in, cf. 1, 1, 3., formulam οἱ τ. π. π. ϛρ. brevius quam P., exprimente Bg. per ſyn. adi., ſed tenente Stp. Th. „πεζ. aliquando, ſed raro, ſi bene memini, additur ϛρατιῶται, ut ab Herodi. l. 1. ἐπεβ. — ἱππ." ſine Vs., tacente L. Boſ. Ell. p. 311. et v. πεζ., me vero tantum haec reperiente, ap. Diod. S. 2, 258. l. 46. πρὸς τοὺς π. φαλαγγίτας, Vs. in N. „ad *pedeſtris* Phalangis *milites*" qui iidem l. 46. πρὸς τοὺς π., ad *pedites*, et l. 35. ἡ τῶν πεζῶν φάλαγξ, pedeſtris *Phalanx*, etiam l. 42. ſimpl. πρὸς τὴν φάλαγγα, cum *Phalange*, oppoſita l. 40. τὸ τῶν ἱππέων — σύϛημα, ut hic componuntur τῶν ἱππ., cf. §. 13. e., propter quem locum, ubi πεζοὶ dicebantur plebis multitudo, Noſter hic diſtinguendi cauſa addiderit ϛρατ., redditurís noſtratibus *die Stadtſoldaten* zu *Fuße*, ut intelligantur milites urbis praeſidiarii, de quibus Lipſ. in de magnit. Rom. Op. T. 3. p. 25. m. ſqq. „*copiae urbanae*, ut principem in ea (urbe) tuerentur, et ut ipſam urbem. — Principis cuſtodiae triplex miles fuit, Praetoriani, Evocati, Batavi. — Batavi, equites pediteſque, — ut minimum mille equites. Pedites etiam olim ad mille, (quod duplex genus proſit ad §. 12. e. ſq.) — Alter nunc miles in urbe et pro urbe duplex eſt, urbanae et vigilum cohortes. De prioribus Dio οἱ τῆς πόλεως φρουροὶ λ. urbis cuſtodes ſex millia, — quarum officium praecipuum, tueri urbem, i. motus aut turbas plebis coërcere" quae adeo et h. l. ſatisfecerint officio ſuo, ſed tarde ſatis; tacente Lipſio, fuerintne ſoli pedites, an equites ſimul, nec huc reſpiciente, ubi locus eſt claſſicus de peditatu urbanarum cohortium, ex oppoſ. τῶν ἱππ., cf. infra 3, 13, 10. 2; 10, 3. e., tum ad ſupplendum aut comparandum Xiph. Sb. 579, 28. ἱπποδρομία τις ἦν. — πλῆθός τι παιδίων εἰς τὸν ἱππόδρομον εἰσέδραμε, — καὶ ὁ δῆμος παραλαβὼν αὐτὰ, οὐδὲν ὅ τι οὐκ ἐξέκραγε· καὶ τὸ τέλος καταπηδήσας, ὥρμησε πρὸς τὸν Κόμμοδον, ἐν τῷ Κυϊντιλίῳ ἀϛείῳ (f. προαϛείῳ) ὄντα, πολλὰ μὲν ἐκείνῳ κἀγαθὰ ἐπευχόμενος, πολλὰ δὲ καὶ κατὰ τοῦ Κλεάνδρου καταρώμενος. καὶ ὃς ϛρατιώτας τινὰς ἐπ' αὐτοὺς ἔπεμψε, καὶ ἔτρωσάν τινας καὶ ἀπέκτειναν. οὐ μέντοι καὶ ἀνείρχθη διὰ τοῦτο ὁ δῆμος, ἀλλὰ τῷ τε πλήθει σφῶν καὶ τῇ τῶν δορυφόρων ἰσχύϊ θαῤῥήσας, (qui δορυφόροι, Praetoriani, fuerint Noſtri οἱ τῆς πόλεως πεζοὶ ϛρατιῶται, ſumti fortaſſis in praeſidium urbis ex cohortibus Praetorianis, et, ut pedites, inimici equitibus, quanquam hi equites et ipſi fuerint ex Praetorianis, cum ſaepe unius eiuſdemque exercitus ac domini imperatoriſque pedites cum equi-

Ὄντος δὲ πολέμου ἐμφυλίου, ἄλλος μὲν οὐδεὶς ἀγγεῖλαι τὰ πραττόμενα τῷ Κομμόδῳ ἐβούλετο[u] δέει τῆς Κλεάνδρου ἐξουσίας. ἡ δὲ πρεσβυτάτη τῶν Κομμόδου ἀδελφῶν[x], (Φαδίλλα ἦν ὄνομα αὐτῇ,) εἰσδρα-

Cum itaque bellum civile eſſet, alius quidem nemo nunciare, quae gererentur, Commodo volebat metu Cleandri
2. potentiae: ſed maxima natu Commodi ſororum, Fadilla nomine, cum accurriſ-

u) Mss. Ve. ac Vi. ἐβουλεύετο v. N. x) In Ms. Ba. nec ſigna () ſunt, nec commata. *Mart.* In edd. ſigna parentheſis abſunt modo in A. cum B. 1.

tibus exerceant odia atque inimicitias,) ἐπὶ μᾶλλον ἠπείχθη. πλησιαζόντων δὲ αὐτῶν τῷ Κομμόδῳ, καὶ μηδενὸς οἱ μηνύοντος τὸ γιγνόμενον, Μαρκία ἐκείνη ἡ τοῦ Κουαδράτου ἐσήγγειλε τὸ πραττόμενον, quo de poſtr. mox capite ſq.

οὐδεὶς ἀγγ.) Nota genus aſſentatorum, qui, ne aegre principi fiat, verum provinciarum, rerum, ſtatum illi occultant, et civium querelas ad aures eius pervenire non ſinunt. Ita vero efficiunt, ut princeps malis, quae incognita ei ſunt, mederi nequeat, et cuncta in peius ruere pergant. Quamobrem occultatores iſti cauſa calamitatum publ. quodammodo dici poſſunt et propterea recte plectuntur. *Leisn.*

Bg. e P., praeter δὲ per δὴ iterum, ſervat rel. fere omnia, ubi inf. ἀγγ. ne tenet quidem Stp. Th., cf. tamen Ind. Dem. Thuc. cum Abr. Dil. et Fiſch. Aeſch. 3, 19. i.

ἐβούλετο) Cod. male ἐβουλεύετο. *Stroth.* Varietas eadem deinceps redit, etiam in partem contrariam, ut alibi, cf. ad Diod. S. 1, 646. b. e. N. 91. 706. a. N. 19., ad Herodt. p. 78. b. N. 11. 143. a. N. 55. 476. b. N. 100., Fiſch. ad Plat. Crit. p. 126. b. N. 28. it. ad Ael. V. h. 2, 28. p. 142. a. N. 7. et R. Or. V. 3. p. 594. a. e., ſed ut h. vulg. lectionem vindicet tum ſenſus, tum, praeter Ms. Ba. tacite, etiam P. oblique, de cuius Lat. G. Th. v. e. 526, 14. „*audere*, pro poſſe ſ. velle."

Φαδίλλα) Xiph. (cf. 1, 12, 19. e.) a Marcia, pellice Quadrati, rem ad Commodum delatam ſcribit. Idem, qui occaſionem huius tumultus, ipſamque ſeriem paulo aliter ediſſerit. Sed et interitum Cleandri ex alia cauſa repetit Lampr. c. 7. Nil mirum. Nam, cum tot concurrerent in uno homine flagitia, quae omni tempore cumulabat, vel in iſta, vel in illa conferri cauſam interitus, nec novum, nec abſurdum eſt. *Boecl.* Narrat Xiph., rem Commodo delatam a Marcia pellice. Porro Cleandri interitum aliunde repetit Lampr., ob interfectum ſc. Antonium, fictis in illum criminibus. Sed in uno homine tot flagitiorum conſenſus hiſtoricorum diſſidiis cauſam dedit. *Oxon.* Num Φλακίλλα, Flaccilla? *Reisk.* Dicitur πρεσβυτάτη, nimirum poſt mortem Lucillae, quae erat natu maxima. *Stroth.*

Ad Lampr. p. 492. Caſ. N. „ap. Xiph. et Herodi. cauſa caedis Cleandri longe diverſa, et longe quidem probabilior" ut ad Dion. Caſ. p. 1214. de Marcia Fabricius conciliare ſtudet Noſtrum, ſed Rsk. Flaccillam non novi, at ſolam Fadillam, cf. Exc. ad 1, 2, 1., qua de valeat ſane Strothi ſententia, quam et olim in Adverſariis ſcripſeram, ut nunc, poſt mortem Lucillae, cf. 1, 8, 6., et inter ſorores, adhuc ſuperſtites, fuerit natu maxima, qui

μοῦσα πρὸς τὸν βασιλέα[y], (ῥᾳδία δὲ ἡ εἴσοδος αὐτῇ καὶ ἀκώλυτος, ἅτε ἀδελφῇ[z],) λυσαμένη τὰς τρίχας, ῥίψασά τε εἰς τὴν

ſet ad imperatorem, (facilis autem aditus ei et licitus, utpote ſorori,) capillo paſſo, proiecta humi, ni-

y) In Ms. Ba. iterum nulla () ſigna adſunt. *Mart.* ut in edd. A. et B.
z) Ms. Ba. ἀδελφή· ſic, v. N.

uſus et hodie obtinet, ut filia v. c. natu dicatur maxima, *die älteſte*, de ea, quae inter filias maxima ſit natu eas, quae domi ap. parentes nunc adhuc degunt, nec dum nupſere; manente in vetere nomine cum Mss. etiam P., unde Bg. formulam Φ. ἣν ὀν. ἀ., mutatam ſervat in breviorem, in qua ſane non opus parentheſi, ſeverior ex eodem in ſq. εἰσοδ., quam 1, 9, 7., tacente Stp. Th. de loco hoc praecipuo, ubi v. cum praep. alia ſimul, quarum altera εἰς, pro in ſ. intro, de loco valet, ſupplendo illo mente, v. c. in diaetam, ſed altera de perſ., pro Lat. Bg., cuius prima in v. tamen etiam ducat ad compoſ. pro ſimpl., quia ſequitur alia ſyn., tenentibus noſtratibus utrumque *hinein zu* et *hin zu*. In ſq. εἴσοδ., de actione hic, nihil quoque Stp., niſi forte per haec Lat. „ingreſſus, introitus" nec per Noſtri epitheta, ac modo in adi. ἀκ. 2, 530. i per haec e memoria „Herodi. l. 2. ῥ. δὲ εἴσοδ. — ἀκ., *nec* acceſſu *prohibebatur*, (liberius, quam in alio ante e Luc. loco hoc,) ἀκ. ἡ ἔξοδος, liber *exitus*, et qui nullis impedimentis prohibetur" ubi 1, 129. l. 23. facilis *exitus*, quod Lat. nec ipſum hic admittit diſertum ῥᾳδ., cui ſane Noſter per copiam ſyn. iunxerit ἀκ., ubi dediſſem aut Stp. *liber*, aut vicinius Sch. „*non* impeditus *introitus*" ſeparata negativa; tenente G. Th. modo primum adi. cum ſubſt. Bg., qui in ſq. ἅτε deſerit P., cf. 1, 7, 5. Sed Ms. in ἀδ. nominativus, quaſi pertinens ad pr. particip. εἰσδρ., non ad propius pron. αὐτῇ, merum fuerit ſcribae vitium, ortum a Iota nullo in Codd. ſubſcripto, quia ἅτε, oppreſſo οὔσῃ, refertur modo ad proxima.

λυσαμένη τ. τρ.) Et ſoluti crines, et diſtracti et vulſi indicium doloris, v. Heſ. in v. Σαράπις, Auct. libri ſapient. 19, 3. Esdr. 9, 3. Barth. ad Stat. II. Silv. 1. p. 188. ſq. *Leisn.*

Stp. Th. modo 2, 747. C. m. „λύειν τρίχας ſ. τὴν κόμην, ſolvere *crines* ſ. comam, (ſc. alii, ſine auctore;) unde ap. Herodi. in media voce, λυσ. τ. τρ., quod ibi redditur (a P.) particip. paſſ. *ſolutis* crinibus" etiam a Bg., ſed per numerum ac v. Lat. non ita ſeverum, pro quo uſurus eram illo P., ut viciniori; hic etiam valente vi med., *ſibi* ſ. *ſuos* ſolvere *capillos*, cf. lib. de V. med. p. 15. m., non tamen cum noſtro ſubſt., quam formulam modo novi e Lat., ſed quaedam ad Gr. ſubſt. uſum, v. ap. Fiſch. The., Luc. L. N. T. Abr. Dil. Th. p. 143. m. Spanh. ad Call. h. in Cer. v. 5. T. 2. p. 745. m. τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ τρ. (per periphraſin, pro gen. τῆς κεφαλῆς, quae ellipſis plena eſt v. c. in N. T. Matth. 10, 30., ubi et altera forma Noſtri manca, cf. Lexx., tacente L. Boſ. p. 164., ſed quaſi ad ellipſin reſpiciente Bg. in ſuo, ap. G. Th. cum Gr. n. „quaſi capitis pilus") et p. ſq. e. ſimul „ſolutis et paſſis crinibus" ſine Gr., de iisque in luctu ap. Fabric. Bibl. antiq. p. 848. m., ſed ap. Heſ. l. l. 2, 1152. nihil, quam διαῤῥηξαμένη τὸν σάραπιν, καὶ τὰς τρ. καθειμένη, ut G. Th. in Bg. v. „capillus *paſſus*, i. reſolutus ac ſparſus, (cf. ad Ter. Phorm. 1, 2, 56. et in Bg. ſubſt. 742, 9.) reſoluta *capillos*,

γῆν ἑαυτὴν, οὐδὲν ἄλλ', ἢ[a] πέν- hil niſi lugubre prae ſe fe-

a) Ms. Ba. et Vi. οὐδὲν ἄλλα ἢ λ., ſed ἀλλ' ſine accentu in edd. Bs. al., ut poſt ἄλλ' noſtrum eſt comma, v. N.

quae eſt illa forma antea ap. Heſ.) pro reſolutis capillis, (in ſyn. ſubſt. cum Gr. n. etiam 1288, 25.) crinem *de* more *ſolutae*, i. moeſtitiae hoc ipſo indicio, quod eum ſolverant, (et in hoc v. Lat. cum Gr. λύω 484, 11. modo afferens *crinem ſolvere*, tacens in particip. *ſolutus*, in v. *reſolvo* cum ἀναλύω iterum tantum tenens acc. *crines*, ſed in particip.) *comas* reſoluta *puella*, i. quae reſolvit comas" et in hoc ſubſt. modo *ſparſa* 1034, 2. it. ſolvere *comas* l. 28., ut ſaltem ad analogiam Lat. Noſter ſcripſerit.

ῥίψασά τε) Omnia Bg. e P. ſervat, copulam τὲ abiectam, tum act. cum pron. recipr. per paſſ., porro, praeter compoſ. Lat., etiam abl. ſyn. in praep. cum ſubſt. εἰς τ. γ., non ita ſevere, ut 1, 6, 10. e., pro quo εἰς γ. hic variatur cum artic. ſine diſcrimine, cf. Stp. Th. 3, 712. D. „ſciendum eſt, poſſe reddi ῥίπτειν ſ. ῥιπτεῖν verbo *proſternere*, ut ap. Herodi. ῥίπτειν εἰς γ., proſternere *humi*; ubi tamen et v. *proiicere* retinere poſſumus" qui et habet in prior. conſtructionem cum pr. εἰς et pron. recipr. ex Herodt. II, 30. de Arione, ῥίψαι ἐς τὴν θάλασσαν ἑωϋτὸν, ſeſe *in* mare *iecisſe*, et Thuc. 129, 4. *in aquas gelidas* ſe *coniicerent*, cf. Ind. Dem. Fitch. Ae. et Pal. cum Luc. Ael. V. h. Xen. Z. Bach., L. N. T. cum Lat. Bg., ap. G. Th. „porro iacere, (ſ. ſimpl.) *ſe* ad *pedes*, humilitatis ſignum, (ut hic, ſed non cum ſubſt.) *humi*, χαμαὶ, gen. (ſ. abl.) vice adverbii" aut formulae e praep. cum ſubſt. *in humum*, ut pro abl. manifeſto eſt in verbis, quietem in loco ſignificantibus, *cubare* v. c. *humi*, i. in humo; ſumentibus ellipſin Lindn. p. 131. e. et Ian. Lex.

οὐδὲν ἄλλ') Mss. [illegible]emum ἄλλο nil eſt, niſi gloſſema, ut magis perſpicue innuatur adi[illegible]quod et oſtenditur in illis edd., ubi habetur cum accentu, quod Sch. etiam hinc profert in ἄλλος „per apoſtroph. ἄλλ' ἢ, *aliud*, qua[illegible], ([illegible] ἢ, ex aliis locis) ἀλλ' ἢ, niſi, praeterquam, excepto, (ut in ἀλλὰ extr.) *niſi quod*, praet., *exc.* Aliud tamen eſt ἄλλ' ἢ, quod legitur 1, 13, 2., quod eſt pro ἄλλο, ἢ, aliud, *quam*" tenente Stp. Th. tantum 1, 1327. v. σχ. ſub *habitus*, A. e. „Herodi. l. 1. οὐδ. ἄλλο ἢ π. σχ. δ. (e P. cum alia lect. illa Mss., e memoria, ſed 341. B.) Hoc autem genus loquendi, οὐδὲν ἄλλο ἢ, absque interrogatione, efferunt et aliter, — interdum ἄλλο πλὴν, pro ἄλλο ἢ, quicquam *niſi*, (quae ratio eſt ap. Noſtr. quoque, tum 337. e.) ἀλλ' ἢ, niſi, *praeterquam*, — οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, nihil —, *niſi* —. it. poſt ἄλλος, Xen. τίνες ἄλλοι —, ἀλλ' ἢ —. Luc. autem ſine ἄλλο, ſcribens, οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ —, *nihil* aliud, *quam*, — Suid. ἀλλ' ἢ ait, non ſolum pro εἰ μὴ, i. *niſi*, ſed et pro ἢ ſimpl. poni" 1, 109. i., tum ad Vig. p. 460. b. N. 75. „ἀλλ' ἢ, ſi praecedat aliqua vel negatio, vel interrogatio, redditur *quam* ſ. *niſi*. — Aeſchin. μηδὲν ἀλλ' ἢ — nihil *niſi*. — Sic ἀλλ' ἢ, praecedente οὐδὲν, denotat *nihil* aliud, *quam*. — Nonnunquam, praeced. negatione, commode redditur *prorſus*, *plane*. Herodi. l. 1. c. 13. οὐδὲν ἀλλ' ἢ π. σχ. δ., nihil *aliud*, quam *luctus* habitum, *oſtendens*, i. plane lugubrem habitum, Hoog. (ſed Z. p. ſq. b. e, Nr. 3.) ſaepiſſime ἀλλ' ἢ nil eſt, niſi ἄλλο, ἢ, et ita fortaſſe rectius feceris, ſi ſcripſeris et diſtinxeris ἄλλ', ἢ λ." Ego quidem rem ita concipio, 1) ſi praecedat negat. οὐδὲν neutr. generis,

θους σχῆμα δείξασα, „Σὺ μὲν, 3. rens, *Tu quidem*, in-

tum ἀλλ' ἢ ſcribi poſſe explicarique per ἄλλο ἤ, it. interdum, ſi οὐ et οὐκ praemittantur, verum 2) ἀλλ' ἢ cum Suida neceſſario exponendum eſſe per εἰ μὴ ſ. ἤ, ſi praecedat aliud genus adiectivi ἄλλος, quam neutrum, ut ap. Stp. maſc. ἄλλοι et ἄλλον, etiam in iſtis ib. F. i., cum „dr. pro eodem πλὴν ἀλλ' ἢ“ quae, quanquam propoſita ſine aliquo loco, haud dubie ſunt i. q. πλὴν εἰ μή, ſ. πλὴν ἐὰν μή, ſ. πλὴν ἂν μὴ 3, 386. E. m. ſqq., it. interdum, ſi praeeat οὐ ſ. οὐκ, ut 1, 337. F. i. „Iſocr. δόξαν καλὴν οὐχ οἷόντε, ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι, pro ἄλλους οὐχ οἷόντε, ἀλλ' ἢ λ.“ ubi ille percepit quidem ſententiam, non item veram rationem, quae eſt in ἀλλ' ἤ, pro εἰ μὴ accipiendo, et οὐχ — εἰ μή, ut Lat. *non — niſi*, pro tantum, hoc ſenſu, *famam bonam* non *licet*, niſi *excellentibus*, acquirere *ſibi*, ſ. non poſſunt, niſi excellentes, ſibi acquirere, ſ. tantum poſſunt excellentes ſibi acquirere; ubi Suidae ratio eſt aperta, quae et alibi commoda, ut infrá 4, 15, 15. οὐκ ἄλλως —, ἀλλ' ἤ, in quo ſumere alioqui debeas pleonaſmum, ut Z. ad Vig. p. 462. b. m., commoda et alibi, cf. ib. p. 461. a. m. p. ſq. a. e. in Plat. τίνος λ., it. ad Dem. 45, 13., cf. Ind. v. ἀλλὰ e., Rs. ad Dev. p. 27. b., L. N. T.. Abr. ad Aeſch. 1, 300. cum Dil. Th. p. 751. e., ubi adeo „reſtituo ἀλλ' ἢ pro edito ἄλλο ἢ Pauſ.“ D'Orv. Ch. p. 198. i. Valck. Eur. Hipp. p. 264. b. i. Hemſt. Luc. 1, 457. b. N. 26., ubi tamen fortaſſis legendum ἀλλ' ἤ, Lat. *at certe*, quae duo et alibi confuſa, Dev. p. 25. ſqq., ubi p. 27. m. aliud exemplum ſuperioris ἄλλως — ἀλλ' ἢ ex Iſ. Pan. Mor. p. 6. e., tum Hoog. Op. p. 32. 1061. Nr. 7. Ind. Ariſt. Kuſt. et Diod. S., ut alterum quarundam hic edd. ἀλλ' ἢ ad ſenſum conveniat, in primis diſtinctione adiutum hac, οὐδὲν, ἀλλ' ἢ π. σχῆμα, δειξ., *nil*, niſi *lugubrem* habitum, *oſtendens*; ſicut contra lectio rel. edd. ſeverius interpungetur, ut iam fecimus partim, commate poſt ἄλλ' ſuſcepto, quod et recte ſt[illegible] poſt σχ. ſic, οὐδὲν ἄλλ', ἢ π. σχῆμα, δειξ., nullum *alium* habitum, [illegible] lugubrem, *oſtendens*; quae ut ſunt ad ſenſum eadem, ſic et mihi quidem dilucidiora, quam iſtud Hoog. ſupra adv., quorum unum eſt diſerte ap. P., quem deſerit Bg. ita, ut, pro duobus ſubſt. Gr., ponat unum modo adi., ſed id in neutro genere, accommodate ad pr. neutrum οὐδὲν, utque porro, pro v. Gr. privo, phraſin referat illam ſuam, fortaſſis e Sch. v. σχ. in v. ἔχω „σχ. π. δεικνύειν, *habitum* lugubrem *prae* ſe *ferre*“ interpretante G. Th. v. *niſi* 444, 24. „*nihil* aliud *niſi* Philumenam *volo*, — i. quam ſ. praeterquam, (et v. *nihil* 438, 102.) *nil niſi* — pro nihil aliud niſi ſ. tantummodo, (par illud noſtro ſupra ad Iſocr. *tantum*, cf. 1, 12, 14. i., et l. 23.) *nihil* aliud *quam*, ellipſi quadam ſignificat fere i. q. tantummodo. — Sic *nihil* amplius *quam* (l. 53) *nihil* praeterquam *vigilatum eſt*, i. nihil aliud actum, niſi vigilatum eſt“ ſ. niſi ut vigilaretur; qua ellipſi verbi *facere* ſ. *agere*, ut Gr. δρᾶν ſ. ποιεῖν (cf. infra 3. 10, 12. e.) hic non opus, quaſi fingas, οὐδὲν ἄλλο ποιοῦσα ἢ — δειξ., ſ. οὐδὲν δράσασα, ἀλλ' ἢ λ. Sed quod ſupra Stp. v. σχ. noſtrum locum ſub Lat. ſevero *habitus* tenuit: ambiguum eſt, nec capio hic de veſtitu et pro πένθιμον σχ., veſtem *lugubrem*, ap. Poll. 2, 29. N. 46., ad quam formam ſyn. ex adi. cum ſubſt. reſolvit P. duo ſubſt. in regimine „*in* lugubrem *habitum*“ ut et Vern. ver., *und ſprach mit* kläglichen *Gebärden*, ſed cum hoc intelligo *lugubres* corporis *geſtus*, ſenſu rhetorum ac lato, ut Fadilla oſtenderit luctum moeſtitiamque fronte, oculis, capite inclinato ac demiſſo, manibus complicatis

„ἔφη, ὦ βασιλεῦ, μένων ἐπὶ „ἡσυχίᾳ, τῶν πραττομένων „ἀγνοίᾳ ἐσχάτῳ [b] καθέστηκας	quit, o princeps, in otio degens, omnium, quae geruntur, ignarus, extremo con-

b) Modo Ing. ἐν ἐσχ., ſed in rel. edd. poſt ἀγν. comma, it. poſt κινδ. in B. 2. L., ſed colon in B. 1. R. al., etiam adeo in Sb., pro puncto Stp. et rel., v. N.

ſublatisque, voce triſti, etiam lacrymis, utque nil, niſi haec in ſe oſtenderit, tantumque haec, nec ſimul aliquid laeti; ad quam ſpeciem lugubrem proprie et priora referuntur, crines ſoluti ac deiectus in ſolo et ante fratris pedes atque genua. Caeterum P. copulam *et* expreſſit in hoc membro, quae non videtur excidiſſe in Gr., quaſi fuerit οὐδέν τ' ἀλλ' λ., ſed ita omiſſa eſt a Noſtro, ut §. 2. totius veluti protaſis eſſet ab ἡ δὲ — ἑαυτήν, in qua, ſubiectum ἡ πρ. τῶν Κ. ἀδ. eſt, cum tribus exornationibus adiunctisque, εἰσδραμοῦσα — λυσαμένη — ῥίψασά τε λ., ſed deinde apodoſis ab οὐδὲν λ., ſic tamen, ut in v. ἔφη conſiſteret ac requieſceret mentis cogitatio, praemiſſo οὐδὲν — δείξασα membro per particip. novum ſine copula. Proprie quidem per §. 2. totam una modo eſt enunciatio, ἡ δὲ πρ. τ. Κομ. ἀδ. ἔφη, cuius ſubiectum ſuſpenditur ac dilatatur per tria membra ſecundaria, quae monſtravimus, ſed attributum cum copula dialectica ἔφη, pro ἦν φήσασα, habet ante ſe quoque membrum οὐδὲν — δείξασα, quanquam ſevere Φαδίλλα erat ſubiectum verum, eique adiunctum οἱ πρ. τ. Κομ. ἀδ.

σὺ μὲν) Similis locus Apul. Mil. V. p. 99. *tu quidem felix, et ipſa tanti mali ignorantia beata, ſedes incurioſa periculi tui: nos autem, quae pervigili cura rebus tuis excubamus, cladibus tuis miſere cruciamur*, rel. *Leisn.*

Sch. in praep. ἐ. „ἡ. *quiete*“ per ſyn. adv., tenente Stp. Th. notionem noſtrae praep. pro Lat. Bg. 1, 1210. B. p. ſq. B., ſimulque phraſin C. e Dem. ἐπὶ τούτοις μένειν, et ſimilem tropicam 2, 877. B. e. ex Iſocr., non item Lat. Bg., ut 1, 1480. e. „ἡσ. *otium.* — Sic ἐν ἡσ. διατρίβειν (ap. Noſtr. 2, 5, 3. per ſyn. praep.) et μένειν ἐπὶ ἡσ. ap. Herodi.“ e P., ſine numeris, nec aliunde; nec me habente, niſi ad v. μεν. cum pr. ἐπὶ et dat. notata L. N. T. Ind. Dem. et Dion. H. S. T. 1., ubi et 439, 3. μενητέον ἐφ' ἡσυχίας, per ſyn. caſum quidem, at alio iterum ſenſu, pro ſilere, nec reſpondere, cum h. l. ſit, ſemper eſſe in ſeceſſibus ac ſine negotiis publ., cf. 1, 12, 12. et ad Gr. ἡσ. L. N. T. cum Heſ., formulam etiam noſtris tenentibus, *in Ruhe* ſ. *in der R. bleiben*, ſicut ſervaſſem etiam Lat. ſeverum *manere*, ap. G. Th. modo cum Bg. praep., ſed non cum ſubſt., ubi cum Gr. n. „vacatio a labore, — *conſidere* in *otio*, — it. *vivere*, (cf. Ind. Corn. N. Cort. ep. Cic. 2, 17, 8. et Niz.) *dego*, διάγω, (ſyn. illi pr. διατρίβειν,) *degere* ex *aequo* cum *aliquibus*, i. *vivere*.“ Sed ad ſq. τῶν πρ. ἀγν. cf. ſimile Dem. 986, 17. ἄγνοιαν τῶν πεπραγμένων, nihil habente Stp. Th., quam ἀγν. cum gen., ubi vertiſſem *ignoratione actorum*, ſ. certe *eorum*, quae *geruntur*, pro quibus Bg. libere aſſumit e P. iterum adi. πάντων, et ex eodem, pro abl. ſubſt., ſervat ſyn. nominativum affinis adiectivi; nobiscum fere reddente Per. ad Ael. V. h. 5, 17. p. 431. b. N. 4. e. „Herodi. 1, 13. ἀγν. τ. πρ. ignoratione *eorum*, quae *fiunt*“ quo reſpexerit Leisn. in m. Ox. „Per. ad Ael. 5, 17. p. 398.“

„κινδύνῳ. ἡμεῖς δὲ, τὸ σὸν γέ- ſtitutus es in periculo: nos au-

ἐσχάτῳ καθ. κινδ.) Scribo ἐν ἐσχ. κ. *Steph.* Sane Herodianus alias addit (in hoc v.) praepoſ. 3, 8, 6. ἐν μεγίστῳ δέει καθεστῶτες, *verſantes* in *metu.* Sic 1, 10, 8. it. 8, 4, 5. Sed nec illud negandum, a multis praep. omitti, v. Ael. V. h. 3, 12. Sylb. ad Pauſan. in Praefat. ad Lect. it. Obſ. Miſc. V. 3. p. 419. *Leisn.*

Ad Ael. l. l. p. 222. b. N. 8. „videtur per ellipſin omiſſum ἐν, quod Gr. auctoribus non inſolens. Pauſan. κατέστησε ταῖς πόλεσι, pro ἐν τ. π. — Haec praepoſitionis ellipſis in primis Attica, v. Serv. ad Aen. 1. *Kuhn.*" in Ind. hanc ellipſin non repetens, nec aliquis in noſtro quidem verbo ad L. Boſ. p. 498. e. ſqq., quibus, praeter illa ad 1, 12, 1. m., adde Ind. Herodt. v. ἔχειν e. Verum hic quaerimus tantum de v. aut noſtro, aut aliquo, ei ad ſenſum affini, quale ſine pr. ἐν nullum affertur aliud, praeter noſtrum hoc, in Miſc. Obſ. l. l., nec ap. Stp. Th. 1, 1768. e., ubi modo duo habet cum pr. ἐν e Xen., quibus plura licet addere, v. L. N. T. Schw. Kypk. 2, 387. e. Ind. Thuc. R. Or. V. 6. v. e. 7. Ant. 8. And., Dion. H. S. T. 1. Iſ. Ev. Polb. Ern. Dem., cui add. κ. ἐν κινδύνῳ 115, ult. 471, 27. 1185, 8. 1299, 12., ſed cum aliis ſubſt. 151, 9. 207, 21. 677, 11. it. 469, 24. 471, ult. 1188, 4. 1199, 9., ap. quem et ſyn. εἶναι ἐν κινδύνῳ 144, 8. 287, 26. it. κατέστησαν εἰς κίνδυνον 501, 15., cf. Ind. v. εἰς, it. R. Or. V. 4. 6. 7. Iſ. et Ant. 8. And. et Lyc. it. Thuc. Iſ. Mor. et Find., Xen., Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Polb. Ern., Plut. Hſ. et Krg., Ael. V. h. Fiſch. Ae., Fab. Aeſ. Hſ. Abr. Dil. Th. cum Auct., Kypk. 2, 84. e. Rs. ad Polb. p. 121. ſq. L. N. T. et Suid. 2, 224. m., porro cum ἐκ Ind. Mor. Iſ., cf. ſ. 48. e. p. 131., cum ἐπὶ Dem. R. Or. V. 7. Ant., Iſ. Ev. Xen. Pol. Z. Dion. H. S. T. utr. Ariſt. Kuſt. cum L. N. T. et Plat. Politic. p. 128. e., cum περὶ Suid. 2, 224. m., cum πρὸς R. Or. V. 7. H. et Ant. Polb. Ern. Kypk. 2, 85. i., cum ὑπὲρ L. N. T. et Suid. 2, 265. m., cum μέχρι Kypk. l. l., ubi et cum διὰ p. 387. m., tum ſimul cum ἐν et εἰς Bg. ad Alc. 1, 26. i. p. 103. e. it. ap. Bud. C. 668, 38. ſqq., cum εἰς, ἐπὶ, ἐκ et ἀπὸ ib. 669, 31. e Xen. Mem. S. 1, 2, 9. m., cf. 672, 15. 42. ſqq. 674, 19. 30., ap. quos omnes ne unum quidem reperi exemplum noſtri v. ſine pr. ἐν, quo de Stp. Th. 2, 207. C. e. poſt locum Noſtri ex 1, 10, 8. e. „paulo poſt ſine praep., ſed quam deſiderari exiſtimo, ἐσχ. κ. κ." deinceps non ſimile quid proferens, ſed modo noſtrum v. cum pr. εἰς et ſyn. εἶναι cum ἐν, tacente ſuper h. l. Ind. Sb., et in v. noſtro tantum tenente alia loca cum pr. εἰς, tum Sch. in ſubſt. κ., poſt illum e Noſtro locum priorem ἐν κινδ. καθ. diſerte ſic ſcribente „et ſine praep." ex h. l., ubi pro ellipſi praepoſitionis ἐν faciat tum ſuperior Pauſan. locus, tum analogia affinium ac ſyn. verborum, e quo genere in Graecis quidem habui modo v. γίγνεσθαι ap. Hom. Ἰλ. ψ', 676. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, *omnes* obmutuerunt *ſilentio*, e qua Cl. Vs. nemo ſapiat, (maxime cum et taceant Notae,) ut quoque ex illa ad eadem Gr. γ', 95. *omnes* taciti *facti* ſunt *ſilentio*, ad quem locum Clavis Schaufelb. etiam modo haec habet „ἀκ. ἐγ. σ. fuerunt *taciti*, conticuere" ut quae ſenſum univerſum quacunque ratione docent, non item formulae intelligentiam, ut ap. Suid. ipſum nil, niſi 1, 83. e. ἀκὴν, ἡσύχως, *quiete*, et ap. Heſ. 1, 190. m. ἀκὴν, ἡσυχίαν, ſine N., ſed mox ἀκὴν ἐγ. σ., ἀντὶ τοῦ, ἥσυχοι καὶ ἐκπλαγεῖς, ἢ ἀχανεῖς, ubi N. affert haec Schol. ἐπ' ἄκρας ἡσυχίας ἐγένοντο. ἀκὴ γὰρ καλεῖται ἡ ὀξύτης, quibuscum poterant comparari ap. Heſ. p. pr. m., unde ἀκὴν,

„νος, ὅσον οὐδέπω ἀπολλούμε- tem, ſanguis tuus, iamiam per-

per ſe accuſativum, ſubintellecta pr. κατὰ, capio pro adv. cum Suida, ſed per Schol. notionem, et, aſſumta pr. ἐν ſ. ἐπὶ ad dat. σιωπῇ, verto *in ſilentio* fuerunt *ſumme*, ad ſummum, ſummo modo, ſ plane, (ſi compares ſyn. ἀκμὴν, cf. L. N. T. Krb. et Fi. cum L. Boſ. Ell. p. 514.) quod adv. deinde mutari poteſt in adi., ut fiat, *ſummo* in *ſilentio fuerunt*, quae ſunt illa ipſa Schol., monſtrantis etiam pr. ἐπὶ, ſyn. noſtrae ἐν, pro quibus denique, liberius adhibito privo v., habemus, *prorſus* conticuere, *ſiluere*; quae omnia firmaverim per ſyn. formulam ap. Eur. Hec. v. 532. ubi vulgo editur σῖγα πᾶς ἔστω λεὼς, cum debeat legi, etiam e lege Schol., σιγᾷ, i. σιγῇ, pro ἐν σιγῇ, *in ſilentio omnis* eſto *populus* ſ. *exercitus*, quod i. q. pr. et ſq. privum v. *ſileat* ſ. *ſileto* omnis *exercitus*. Verum e Lat. non utar illo *manere promiſſis*, pro in promiſſis, cf. G. Th. 200, 85. ſqq., ubi explicat „ſtare promiſſis" quod et ipſum ſuffragetur noſtro v., cum quoque ſit pro ſtare in promiſſis, quanquam nihil in hanc partem exponente Gs. in hoc v. Seligam potius haec tantum, 1) ſyn. v. *eſſe*, quo de ib. 643, 9. ſqq. „ponitur ſaepe cum abl. ſine praep. — eſſe *dolore*, gloria, *periculo*, etc. v. Gron. ad Liv. 2, 22. pr." ubi laudatur Cic. ep. fam. 4, 15., ubi non eſt V. L. ap. Ern. V. 3. p. 103. e. et Cort. p. 199. N. 3. diſerte „deeſt *in*" it. 271. N. 11. 839. N. 2. Ind. Corn. N. v. *pericul.* et Lindn. p. 207. e. ſq. 2) ipſum hic Bg. v. Lat., ubi G. Th. cum Gr. n. 1192, 76. „*in* aliquo *munere* aliquem *conſtituere*, — et omiſſa praep. Cic. ep. fam. 15, 4. *maxima* apud *regem* auctoritate — *conſtitui*" qui locus per edd. habetur ſine V. L. et N.; de utr. tacente etiam Cl. Cic. Per quam analogiam duplicem, Gr. ac Lat., procedit v. noſtrum Gr. etiam ſine pr. ἐν, nec dum repudio lectionem vulg., cum Mss. quoque tueantur tacite, quanquam P. exprimit praep., et hinc forte Bg., ſed diverſis locis, ille quidem (unde iterum hauſerit Stp.) ante ἐσχ., ſed hic ante κινδ., quae ſedes utraque ut eſt commoda, (ſed extrema exquiſitior, dum praep. locatur infra adi. et ſubſt., immo et dignior oratore a numero oratorio, multo illo graviori, καθέστηκας ἐν κινδύνῳ,) ſic ſane periculoſa per ſe ad elabendum ob vel ſq. ſyllabam εσ, vel praeced. ας, atque propterea etiam critico ad deligendum difficilior, et eiusmodi adeo, ut rem intactam relinquat, nec ingenio indulgeat quaeratve, quid eſſe potuerit aut ſcribi ab aliquo, ſed inventis fruatur, lectionem adiuvans bona fide, potius interpretando, quam corrigendo. Caeterum de tropico adi. Lat. et Gr. cf. alibi, quod cum ſubſt. κινδ. non tenet Stp. Th. nec Dem. Ind., ap. quem tamen ſaepe ſic, 287, 27. 100, 25. 135, 21. 205, 15. 150, 24., pro quo p. ſq. l. 2. τῶν μεγίστων κινδύνων, quem locum imitatur Luc. 2, 881, 13., ubi cf. 608. l. 36. Quoad vero diſtinctionem poſt κινδ., punctum quidem in μὲν et δὲ relatis ferimus in periodo longiori, ut hic in membris brevibus ſufficit colon, pro quo tamen, ob eandem utrinque conſtructionem in nominativis, melius olim facturi ſumus comma, quod omnium edd. poſt ἀγν. iam ſuſtulimus.

ἡμεῖς) Sch. in „γεν. cognatio, conſanguinitas" ſed Bg. e P., ut et hinc Stp. Th. 1, 833. B. i., nullam notionis claſſem indicans, ſed habens tamen Sch. illam, ubi abſtractum eſt pro concreto, quo reſpiciens reddit Sb. Ind. „conſanguinei tui" cf. Ind. Dion. Caſ. et Dem., ubi „cognati collaterales" ſed alibi tamen etiam de linea illa deſcendente ib. 121, ult. 122, 10. 268, 11., ubi τῷ σῷ γένει. Schol. 4 ad Aeſch. ſept. c.

„θα[c]. οἴχεται δέ σοι ὅτε[d] δῆμος 4. *ibimus.* *Actum eſt de*

c) Ms. Ba. ἀπολούμεθα λ., ut et Sb. ed., v. N. d) Ms. Vi. ὁ, τῖ ſic mendoſe, ſed Ms. Ba. ὅτε δημ. ſic vicine, ſublato commate, quod edd. interiectum habebant ὅ, τε δημ., v. N.

Th. v. 695. cum R. ad Polb. p. 165. m., ubi recte, dici ſive de uno tantum, ſ. de pluribus, ut hic de ſororibus, adhuc ſuperſtitibus, cf. Lampr. in Comm. p. 498., ut alias quoque de linea altera adſcendente, cf. ſupra 1, 2, 3. m., quo ſenſu lato dr. et Gr. αἷμα, quod per τὸ γένος explicat Suid. 1, 650. m. it. Heſ. 1, 158. cum N., cf. ad N. T. Lexx. et Krb. Obſ. p. 232. e., ubi ſimiliter, pro αἵματος, mox γένους, Loesn. p. 214. Kypk. 2, 89. e. cum Suid. 1, 392. i. et G. Th. 290, 76. „*ſanguis*, i. progenies, ſtirps, cognatio, — nomina *ſanguinis*, i., affinitatis ſ. conſanguinitatis, ut pater, frater, ſoror, etc." in Lat. ſevero *genus* habens quidem de dupl. illa linea, anteriori ac poſteriori, (cf. Heyn. ad Virg. Aen. 6, 500.) non item de collaterali, nec Indd., ut forte propterea mutarit Bg.

ὅσον — ἀπολ.) Sic in ſuperioribus edd. ſcriptum, errore ambiguo. Quod edidi ἀπολούμεθα, eam ſtructurae formam habet, qua mox §. 6. ἐσόμενον ὅσ. οὐδ. Poteſt tamen et ἀπολλύμεθα legi, ut mox itidem praeſ. tempore ſequitur οἴχεται. P. praeter. tempore legiſſe videtur ἀπωλόμεθα, occidimus. *Sylb.* Sic mox §. 6. Vide de hoc modo loquendi Ael. V. h. 12, 57. et Per. ib. it. Vig. p. 103. *Leiſn.*

Sch. „med. ἀπολλουμ. — ita etiam legitur in ed. Heinr. Petri et Stp., ſed emendatur a Sb. ἀπολουμ., *peribimus*, ut ſit 1. pl. fut. 1. ind., ſicut etiam legitur 7, 5, 14., vel ἀπολλυμ., *perimus*, ut ſit 1. pl. praeſ. ind. Idem putat, P. legiſſe ἀπωλομ., 1. pl. aor. 2. ind., quia vertit *occidimus* in praeter." in v. ὅσ. retinens vulg., et in rel. reddens cum P., cuius Lat. me quidem non movet, cum ambiguum ſit, et aeque praeſ., pro quo etiam praeter. iſtud accipitur, quanquam tacente in hanc rem G. Th., non item in Bg., ubi 789, 97. „*perii*, i. actum de me eſt, infelix ſum" quod praeſ. deinde pro fut. et in hac cauſa, ut alias, ponitur, cf. 1, 9, 10. e., ubi ad λήσεις ἀπολούμενος P. quoque *occidiſti*; unde et hic potuerit, ut alibi, habuiſſe novam Ms. lectionem, haud dubie veram, errore tantum incidente in λλ et λ, quod fut. olim a nobis recipietur, cum nunc quidem impediat aliquo pacto reliqua Sb. coniectura in praeſ., quae criticum ſeverum continere debet in vulg., quanquam hic ſtulta, nec analogiam habente legemve grammaticam, nec reperta alibi, ut ap. Stp. Th. modo in v. ὅσ. 3, 497. E. m. „Herodi. l. 1. ἡμ. — ἀπολούμεθα, *modo non iam* ſ. mox *peribimus*, (qui memoriter iterum ponit aliam lect., cum Ms. conſpirantem, et deinde legem hanc,) ὅσ. οὔπω ſ. ὅσ. οὐδέπω, aut ὅσ. οὐκ ἤδη, praeſenti iunctum aut praeterito, ſignificare *tantum non*, propemodum, *fere* ſ. *ferme*, at futuro *iam iam*, quam primum, *mox*" quae et ipſa lex proſit illi Ms. lectioni novae, ut et eventa prioris capitis, resque adeo ipſa, cum de praeterita re hic non agat Fadilla, et de periculo ſuperioris temporis, quale cum fratre nullum experta eſt, ſed tantum de re ac periculo futuri temporis, quod clarum vel e §. 6. e., ut de prioris temporis re, ac clade demum §. ſq. dicit, de populi quidem calamitate, qua de cap. pr. actum, ſed tamen etiam, ni tumultus cohibeatur, de alia porro futura; quanquam ex iſto οἰχ. non bene pro praeſenti altero in v. ἀπολλύμεθα argumentum ducit Sb., cum ibi et lateat

„Ῥωμαίων καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ *populo Romano, actum eſt de*

quid pro praeterita populi clade, ut deinde videbimus; legente fortaſſis et Bg. cum Ms. futurum, quocum adhibetur quoque alibi ὅσ. οὐδ. cum affinibus particulis, (cf. Bud. C. 1401, 10. 1490, 34., ad Luc 1, 690. N. 50., ubi Noſter laudatur ſimpliciter ac ſine loco aliquo, ſed 2. 76. N. 58. excitatur hinc §. 6. e. ſine Vs., it. p. 777. b. e. ſq.) porro cum praeſ., v. Ind. Xen. Hell. Mor., ad Ael. V. h. 12, 57. p. 821. a. N. 1., ad Gem. Pl. p. 88. N. p.; it. cum praeſ. et fut. Dev. p. 261. cum N., Bg. ad Alc. 1, 10. p. 36. e. D'Orv. Ch. p. 658. ſq. Hoog. Op. p. 1279. e. it. 1281. Nr. 15., cf. Stp. l. l., ut de fut. ac praeter. Vig. p. 128. ſq. Nr. 13. cum N., non conſentientibus aliis de Vs. formulae, nec me pugnante, qui tamen ſeverum puto *tantum*, quantum *nondum*, nobis *ſo ſehr*, als *niemals*, in Gr. ut ſit ellipſis illius τόσον, quorum ſolum *quantum nondum*, exacte reſpondens Gr., non agnoſcunt G. Th. et Indd., ut ſufficiat proxime accedens *tantum non*; in primis cum *quantum*, pro tantum, habeat Ind. Cort. Plin. ep.; tenente G. Th. 718, 62. in *tant. non* in explicatione etiam P. *propemodum*, (prae quo laudavit Leisn. in Progr. illud Bg.) ſed deinde ib. 67. Gr. al. μόνον οὐχὶ, quod ſane vicinius eſt illi Lat., ſed ſine Gr. 949, 81. „*iam iam*, i. repente, mox“ cf. Suid. 2, 722. e. Heſ. 2, 795. i. Ind. Polb. Ern., ſed de ὅσ. οὐκ ἤδη, it. ὅσ. ἤδη, quae propiora ſunt iſti Bg., cf. Barn. ad Eur. Hec. v. 143. cum R. ad Polb. p. 81. m.

οἴχεται) In hoc v. Sch. „*populus* deſerit *te*, *factum* eſt *de* populo *tuo*, — πλ. *plurima* pars *exercitus*“ ducente Bg. plura e P., non modo ad οἴχ. Lat. cum tempore alio, perf. pro praeſ., cf. 1, 9, 11. e. ad διαφθ., ſed etiam omiſſum δὲ, (quod hic pro copula et in continuatione ſumendum pro Lat. *praeterea*,) porro rationem in τὲ — καὶ ex parte, (cum neglexerit, nec male, iſtius *etiam*, pro καὶ ſervans modo anaphoram illam, hic quidem in oratione habituram pondus aliquod ex animo dicentis commoto, quanquam per ſe manifeſto eſt pro copula, ut 1, 12, 18. m.) denique oppreſſum dat. pron., qui poterat ſervari cum aliis, v. c. ad Dion. H. S. T. 1. 513, 10. οἴχ. — Μάρτιος ὑμῖν, *periit* vobis *Marcius*, Luc. 2, 928. i. οἴχῃ μοὶ καὶ τέθνηκας λ., *ſic* ne *abis* mihi *et mortuus es*, et ut ipſe fecit Bg. ad Alc. 1, 38. p. 172. e. in hoc eodem Luc. *migraſti* mihi *e* vita *et mort. es*, ſed et ib. libere addit pron., cum abfuiſſet in Gr. e Syneſ. ὁ τρίτος — οἴχεται τῶν υἱέων, tertius *nobis* filiorum *deceſſit*, et Reich. ad Gem. Pl. p. 107. e. οὗ δὴ οἰχομένου in N. „οἴχεσθαι ſcio, interdum pro mori, interfici, ap. ſcriptores occurrere, ſed tamen extra poëtas non adeo frequenter, neque ap. optimos, (cf. tamen Exc.) Herodi. 1, 13. οἴχ. σοι ὅτε δημ. λ., *periit* tibi *populus*, o Caeſar, *actum* eſt *de* populo *tuo*“ in poſtr. plane cum Sch. mutans dat. illum in aliud pron. poſſeſſ., ad ſubſt. δημ. accommodatum, quoad caſum, quae ratio commoda eſt ad intelligendum, ut ne dat. ille putetur redundare, ſed vel ſic oſtendat notionem dominii, poſſeſſionis, peculii; quanquam hic quoque valere poteſt illa contraria uſui, ſ. incommodi, pro in damnum tuum; quem dat. hic retineas melius ob ſimul adiunctum nominis proprii gen. Ῥωμ., quo de cf. 1, 12, 9. m., ſicut pro Lat. *periit*, (a Bg. non adhibitum forte, quod iam in pr. ἀπολ. adhiberet,) procedebat ſyn. aliquod, *abiit*, obiit, *interiit*, cf. Exc., et in Gr. verbi vim pro perf. Z. ad Xen. Cyr. 5, 4, 11. e., ſupplente Bg. porro, partim e P., ad ſq. τὸ πλ. τ. στρ. ſubſt.

„ϛρατιωτικοῦ. ἃ δὲ πρὸς μηδε-
„νὸς βαρβάρων πείσεσθαι
„προσεδοκῶμεν, ταῦτα δρῶσιν
„ἡμᾶς οἱ οἰκέται[e] καὶ οὓς μά-

maiore parte militum: et, quae a nullo barbarorum nos paſſuros expectabamus, ea nobis domeſtici faciunt: et in quos ma-

e) Mss. Ba. et Vi. οἱ οἰκεῖοι λ., v. N.

μέρος, pro ſevero *plurimum exercitus*, cf. 1, 12, 9. m., ubi Bg. mutat de ſuo gradum, ſuperlat. in comparat., etiam numerum iterum, in quo, ſecundum 1, 12, 13. et 19., intelligimus equites imperatoris et cohortes urbanas, ſed τὸ πλ. non ſevere, ſed oratorie, et in motu dicentis, rem augentis ad animum Commodi concitandum et conſilia remediaque accceleranda. Caeterum, ut in Ms. ὅπε comparet iterum ſeries Codd. continua, ſic poſt ϛρατ., ut et ante οἰχ., locum per ſe habet diſtinctio maxima vel minor in δὲ, iterum nectente aliquoties enunciationes, cf. 1, 12, 14. 18.

ἃ δὲ) Bg. e P. in δὲ per τὲ, ſed Sch. „μηδ. cum gen." tacente Poſſ. Synt., tamen ad adi., quae partitionem ſignificant, referente affine οὐδεὶς p. 43. e., ubi et praep. deſit, ἀπὸ ſ. ἐκ, ſilente etiam L. Boſ. Ell., cf. 1, 2, 4. e. it. L. N. T. Schw. p. 913. a. m., ut G. Th. v. *null.* modo cum gen., ſed v. *nemo* etiam cum pr. *ex*, non tenente Stp. Th. impf. hoc v. πε., cf. N. T. Act. 28, 6., at aliunde v. πασχ. cum pr. πρὸς, pro ὑπὸ, 3, 60. F. e. p. ſq. E. e., cf. Ind. Dion. H. S. R. 1. cum Poſſ. Synt. p. 151. i., et cum ſyn. ἐκ ap. Eur. Hec. v. 252. et Stp. ib. p. 62. A. e., qualem rectionem non profert G. Th. in v. Bg., nec in affini *perpeti*, cf. tamen in Bg. Ind. Iuſt. et Niz., pereunte in v. vi med. hic iterum, ſed eodem accipiendo manifeſto in malam partem, ut tamen ad ἃ ſuppleas δεινὰ ſ. κακὰ, quae et alibi exprimuntur in v. cum ὑπὸ, cf. Poſſ. Call. p. 527. m. p. ſq. e. cum Ind. Xen. Cyr. Z., unde et recte Sch. hinc ſine Vs. in „δρ. facio, *ago*, tam de bono, quam de malo" quod poſtr. hic ex opp. πεισ. intelligitur, cf. 1, 12, 17., et de v. δρ. rectione cum dupl. acc., perſ. ac rei, Stp. Th. 1, 1047. e. Bud. C. 373, 29. 416, 28. Poſſ. Call. p. 189. m. et Synt. p. 134. m. ſq. it. Ind. Luc. Diod. S. Aeſch. ep. Samm. Ael. V. h. et ad Thom. M. p. 252., ubi et cum dat. perſ., v. D. Orv. Ch. p. 191. e. Abr. Dil. Th. R. Or. V. 8. Din. Ind. v. ποιεῖν, cum Poſſ. Synt. p. 136. i., ſed Call. p. 188. e.

οἱ οἰκέται) Mss. οἱ οἰκεῖοι merum eſt gloſſema, forte per comparationem ductum e §. 13. m., cf. Heſ. 2, 723. e. cum p. ſq. i. et ſupra 1, 6, 2. i., ut ap. Suid. 2, 663. m. ad οἰκεῖος eſt idem Lat., quo hic Bg. utitur, cum Stp. Th. 2, 1219. F. p. ſq. C., non hinc tamen, ubi plur. eſt iterum de uno, cf. §. 6. m. et 1, 9, 2., et βαρβ. ex opp. οἰκ. ſunt peregrini, alieni, non pertinentes ad domum et aulam, nec, quo Vern. ſpectant, contra contextum, opinor, de hominibus feris moribus. Mox in v. εὐηργ. profert Stp. Th. modo rectionem cum acc. perſ. et eodem tempore ex Ariſt. Plut. v. 836., ubi contraria habetur ſententia, οὓς τέως Εὐηργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους λ., cf. Ind. Kuſt., tacentibus Indd. de adv. aliquo, praeter Plut. Krg. cum οὕτως, cf. cum acc. perſ. ſolo Xen. Cyr. Z., Fab. Ref. Hſ., R. Or. V. 6., et ſine Ind. ap. Dem. 467, 13., ubi et cum acc. adi. ſ. rec μεγάλα 84, ult. 85, 15. 87, 3. 153, 6., etiam ap. Diod. S., ubi quoque cum πολλὰ, cf. Poſſ. Synt. p. 135. m. et Call. p. 190. ſq. cum

„λιϛα εὐηργέτησας, τούτους
„ἐχθροὺς ἔχεις. Κλέανδρος ἐπὶ
„σὲ [f] τόν τε δῆμον καὶ τὸ ϛρατιω-

xima contuliſti beneficia, eos
5. inimicos habes. Cleander
adverſus te et populum et mi-

f) Ms. Vi. ἔπεισε τὸν δημ.; ſed in edd. ἐπὶ σὲ his accentibus nobiſcum, ut poſt ὠπλ. punctum in A. et al., v. N.

Stp. Th. 1, 230. G. ex uno Xen. „Paed. 8. (ſine Indd.) μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐ., *magna* pro *parvis* conferre *beneficia*" quae accedunt ad Bg. et P., unde quis coniiciat potius μέγιϛα, in litteris non adeo diſcrepans et par illi cum artic. Ind. Fab. Aeſ. Hſ. et Dem. 493, 27. εὐ. τὰ μέγιϛα, ut tamen tum Noſter potuerit per ſe ſumere adv. μαλ., pro praecipue ſ. potiſſimum, (unde dediſſem, *quibus* potiſſimum *benefeciſti*, ſ. affine, *quibus* maxime *profuiſti*,) tum Bg. libere agere ob Lat. e P. phraſin, mutans adv. in adi., et hoc accommodans ad ſubſt. affine in v. Gr., nihil ſimile praebentibus G. Th. et Indd., ſed liberius addente P. in ſq. membro adi. „eos *primos* inimicos *habes*" quum voluerit efficere maiorem concinnitatem, et ut priori adv. aliquid reſponderet in ſecundo membro hoc, quod adi. πρώτους ne quis putet ob ſimile pron. τουτ. excidiſſe, cavebit tum libertas iſtius reliqua, maxime in adiungendis adi., tum negligentia quaedam ſcribendi, ap. Noſtrum in hanc partem obvia, ut in compari membrum aliquod impar ſit quodammodo; ſicut ob eandem rem atque licentiam in ſcribendo non effinxerim e P. multo maiorem ſimilitudinem cum primo membro per hoc alterum, τούτους μάλιϛα ἐχθρ. ἔχ., quanquam ſimiliter Ter. ſociavit Lat. *maxime*, (cf. Ad. 3, 4, 56. 58. et Ph. 2, 1, 11.) cum non appareat cauſa per vicinitatem litterarum, quare id adv. exciderit.

ἐπὶ σὲ) Cod. lectionem cum Ill. a Locella veram puto. *Stroth.* qui haec modo in N. poſuit ſub Excp. e Cod. Vi., ubi e regione vulg. lectionis erat a Loc. nihil ſignatum, praeter data in V. L., ad quae animadvertas duo, primum e vetere Mss. ſerie omnium una coaluiſſe voces binas επισε, quod, carens ſenſu, librarius mutarit in ἔπεισε, cum et alibi confunderentur ι et ει, tum, quod eſt alterum in nova lect., extruſerit ille copulam τὲ poſt τὸν, cum iſto v. ἔπεισε non conſiſtentem, utpote loco poſitam alieno, cum eſſe deberet, Κλέανδρός τε ἔπεισε τὸν δημ., ſ. Κλ. ἔπεισέ τε τὸν δημ. Illud novimus, cum Mss. noſtri τὲ opprimunt ante καὶ membri ſq., et ſimiliter libertatem P., ap. quem illa prior copula non comparet; ut ab eius conſenſu nihil eliciatur pro novitate, cum et lectioni vulg., a Bg. per Latt. P. quoque relatae, faveant rel. Mss., ſed nova contra Ms. Vi. lectio, Κλ. ἔπεισε τὸν δημ., *Cleander* populum *pellexit*, i. in ſuas partes traxit, ſibi faventes amicosque fecit, repugnet hiſtoriae ac Noſtri ſuperioribus 1, 12, 11. ſqq., ubi Cleander plebem potius habet adverſam ſibi et inimicam; ut manſerim in lectione vulg., ubi primo ſumam vim aliquam in nomine Κλ., ita nude poſito ac ſine particula quadam, aut γὰρ, aut δὴ, pro Lat. *ſcilicet*, quae adiunctae, videantur orationem non ita incitatam feciſſe, quia aſyndeti genus et brevitas talis, ut animi eſt commoti, ſic fortius ferit. Tum in accentu ſervato in ἐπὶ σὲ et nominatim in pron. non ſoleo quaerere emphaſin, quod faciunt quidam, relinquens etiam accentum in tali genere, ut reperio, nec retrahens, cf. Grammat. March. p. 1011. ſq. et Well. p. 72. e. ſq.

„τικὸν ὥπλισεν· ἐκ δὲ διαφόρου *lites armavit: atque diverſo ac* „καὶ ἐναντίας γνώμης, οἱ μὲν, *contrario conſilio, alii odio* „μισοῦντες αὐτὸν, ὁ δῆμος g), οἱ *eum proſequentes,* (nempe po-

g) In Ms. Ba. neque ὁ δημ., neque πᾶν τ. ἱπ. τ. ſtant in parentheſi. Et quid? An forte utrumque ſit gloſſema, textui inſertum? *Mart.* Cum ſignis iſtis parentheſis, praeter Mss. rel. tacite, ſunt illa in edd., praeter A. al., ut cum iis modo alterum πᾶν τ. ἱ. τ. in Ed., v. N.

(noviſſ. ed. Fiſch. p. 55. m.) Poſſ. Synt. p. 344. m. Vig. p. 669. ſqq., dum variat Noſter pro ἐπί σοι 1, 9, 11. per alium caſum, ſed Stp. Th. 2, 1370. e. „ἐπί σε — ὢπλ., *contra* te *armavit*" e memoria profert alium accentum, quam in ed., ut Dreſ. de V. med. p. 358. i. e P., unde et v. ὡπλ. reddit, hic phyſice capiendum quidem, nec tamen ſine tropo, pro facere, ut arma capiant, et iubere etiam, quoad milites, cf. 1, 12, 12. e., ad quos non pertinet ſimul pr. ἐπὶ σὲ, quod cadit tantum in τὸν δημ., plebem, quanquam nec haec proprie geſſerat arma et adhibuerat, ſed modo lapides ac tegulas, cf. c. pr. §. 13. 16. e., quae tamen ſic late dicuntur arma, quatenus defendunt laeduntque, ut arma, quae ſevere vocamus; ut porro eadem plebs non proprie contra Commodum concitata erat et pugnaverat, femina iterum augente rem, ut ſupra §. pr. ad τὸ πλεις., ſed mox §. ſq. mentem explicante ſuam, fieri poſſe, ut malum, intra plebem ac milites nunc ſubſiſtens, latius deinde ſerpat, et ad ipſum adeo Commodum, quia, tumultu continuato, nec tradito Cleandro, Commodus videbatur conſentire in noxam plebis, et ita contra eam pugnare ſimul, et irritare eandem ad ſeditionem; qua explicandi cautione adiuta lectio vulg. conſiſtet, opinor, ubi v. ὁπλιζ., cum praep. quadam a Stp. productum e Noſtro ſolo, cf. cum ſyn. πρὸς etiam in Fiſch. Ind. Pal., ſed ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „Cic. *manus*, quas *iuſtius* in *Lepidi* perniciem *armaſſet*, (ut hic ἐπὶ σὲ, in tuam perniciem,) — regem *armare* adverſus *Romanos*, Nep. (Ind. „ad arma inſtigare") — *armavit* eum *ſpes*, i. commovit ad accipienda arma."

ἐκ δὲ διαφ.) Deſerto P., etiam Sch. in „ἐν. contraria *ſententia*, γν. *ſententia* animi *diſcrepante*" dum Bg. exhibet τὲ iterum, pro δὲ, ſed non praep., qui ſuum Lat. ad γν. (ap. Stp. Th. quoque aliunde, ut ap. G. Th. cum Gr. n.) ceperit pro noſtratium *Abſicht*, ad mentem ſ. intelligentiam referens, quatenus ibi cogitatio quaedam obverſatur, res et cauſa, quae impellit ad aliquid; etſi Lat. id patet interdum etiam ad animum ac voluntatem, valens pro decreto et noſtro *Entſchluß*; ut Gr., aeque late patens, hic uno noſtrorum *Geſinnung* reddi poterit, ut ſimul teneat animi motus et affectus, qui mox ponuntur atque explicantur in participiis, notione cauſae ſumendis, quorum in poſtr., (ubi e pr. repetetur pron. αὐτὸν,) Stp. Th. 3, 1014. C. ſub „ς. generaliter pro diligo ſ. amo, — Herodi. l. 1. οἱ μὲν μισ. αὐτὸν, ὁ δῆμος. οἱ δὲ στεργ., π. τ. ἱ. τ., ii, *quibus* inviſus *eſt*, populus: *ii*, quibus *carus*, totus equeſter ordo, (partim e P., cum alia, quam in ed., diſtinctione, ſed extremis male intellectis, de quibus modo p. 1254. e.) τ. cohors, *legio*, ut Bud. vertit. Idem tamen, ſicut et P. ap. Herodi. non ſemel, τὸ ἱπ. τ. vertit *equeſtrem ordinem*" ſine locis, quae noſter Ind. diſpoſuit, ut h. l. arctiori ſenſu, quem et Bg. vidit, ſint tantum οἱ βασιλ. ἱππεῖς 1, 12, 13. et ſimpl. ἱππεῖς ib. §. 14. e. 15. m.

„δὲ, ϛέργοντες, πᾶν τὸ ἱππικὸν pulus,) *alii amore*, (tota vide-
„τάγμα, ἐν ὅπλοις εἰσὶ, καὶ licet equitum cohors,) *in ar-*
„φθείροντες ἀλλήλους, ἐμφυ- *mis ſunt: ac ſe invicem conſi-*

16. e. 19. e., reddente Sch. per eundem errorem in τ. „ἱπ. *ordo* ſ. *acies equeſtris*" ſed Bg. recte per ſyn. formulam e duobus ſubſt., qui praeterea duo participia contrahit in unam Lat. phraſin, ad ſecundum particip. ponens modo ſubſt., quod in Gr. v. latet, ſed ipſum v. Lat. e pr. repetens mente, pro quibus licuit ſic, *alii*, peroſi *eum*, *alii* amantes *eum*, ſ. ſtudioſi eius, cf. 1, 12, 11. m. Caeterum poſt οἱ μὲν et οἱ δὲ, relata ad ſe, utraque fecimus commata, cum Stp. feciſſet modo unum poſt μὲν, quia utrinque erat eadem cauſa, ut participia per ſe caperentur in notione cauſae, reſolvenda mente ſaltem per particulam cauſalem aliquam, ſed οἱ μὲν et οἱ δὲ traherentur ad extrema ἐν ὅπλ. εἰσὶ, in primis, ob interpoſita iſta bina ὁ δῆμος et πᾶν τ. ἱπ. τ., quae ſervavit Bg. in Vs., additis modo utrinque particulis explicandi illis e Stp. m. ad P., qui ſane illa non refert; unde aliquis credat, eum nec habuiſſe in Cod. ſuo, acceſſiſſe vero ab aliquo librario in alio Cod., e quo deinde ſcripſerint alii, cum et bina diſſidentium nomina, prolata init. huius §. et §. pr., per ſe ſufficere poſſent; ut tamen, nunc adiuncta, nihil noceant, ſed faciant ad maiorem perſpicuitatem, maxime in Commodo, omnium rerum ignaro, §. 3. m. et c. pr. §. 12., et quia hic alia res eſt, quam ante, ubi narratur per nomina appellativa diſerta, at h. l. per univerſa participia et relata οἱ μὲν et οἱ δὲ, quae, per ſe ambigua, requirant adiuncta illa non quidem ap. lectores, qui e pr. poſſunt iſta ſibi definire atque explicare, ſed ap. Commodum tamen, extra rerum actus notitias que verſantem; unde illa cum aliis editoribus toleravi, quanquam ſine ſignis parentheſis. Sed ſq. formulam ἐν ὅπλ. εἰ. profert Stp. Th. 2, 1367. B. m. ſemel tantum e Noſtri 4, 14, 19., cf. Luc. 2, 133. l. 22. ἐν τοῖς ὁ. ἦμεν, *in* a. *fuimus*, cum artic. ſine diſcrimine, ut ſine Ind. ap. Dem. 287, 12., ubi et ſyn. τὰ ὅπλα εἶχον ἐν ταῖς χερσὶν ἀεὶ, it. alia ap. Luc. 2, 906. l. 97. οἵους εἰκὸς σὺν ὁ. ἔσεσθαι, *quales* futuros *eſſe* armatos *probabile ſit*, ut vicinior ap. Stp. l. l. e „Thuc. ἐν ὁ. γενέσθαι, *in* a. *eſſe*, ſ. armatum eſſe" per ſyn. Lat., cf. 1, 5, 11. e., cui par illa, qua ſumitur ſine pr. ἐν aliud v. Lat. cum abl., v. e. *armis* ſunt *induti*, cf. Stp. Th. 1, 1200. E. G. Th. v. *in* 1022, 100. „in *enſe*, i. cum enſe" it. 1027, 101. Cl. Cic. v. *in* e. Hor. Turſ. p. 412. e. Ind. Flor. v. *in*, Cort. ad Sall. Cat. 37, 6. cum p. 950. N. 13. Salm. ad Treb. Poll. T. 2. p. 348. b. e. Ind. Xen. Z. Bach., Graev. L. Heſ. p. 92. v. 231. Hemſt. ad Ar. Plut. p. 479. a. e., ad N. T. Loesn. p. 25. e. Krb. p. 26. cum Lex. p. 224. i. Nr. ζ) it. ad Luc. 1, 835. a. N. 87. ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπ. τοῦ Ἀλεξάνδρου, *Cupidines* alii *luſus* agunt *in* armis *Alexandri*, cum N. „poterat abeſſe ἐν" non item, ſi ſuppleas particip. ὄντες, ſed ib. p. 53. b. e. 2, 593. b. N. 26. in ellipſi pr. ἐν equidem facilior ſim, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, quod *tali veſte* ludos *ſpectaret*.

φθείροντες) P. deſerto in hoc v., uſurpat Bg. ſuum Lat., ut alibi, valde commodum ad noſtratium *niedermachen*, aucturumque Stp. Th., cuius Latina non hic procedunt, ſed fortaſſis etiam ſeverum *perdere*, cf. G. Th. 703, 105. p. ſq. l. 5., quo et explicatur Bg. 1130, 83., cf. l. 93. Sed ad ſq. habet Stp. Th. modo in adi. „ap. eundem ἐ. αἷμα, quod et ap.

„λίου αἵματος τὴν Ῥώμην[h]
„ἐπλήρωσαν. τὰ δ' ἑκατέρου 6.
„τοῦ πλήθους δεινὰ ἡμᾶς
„προσλήψεται, εἰ μὴ τὴν ταχί-

cientes, civili ſanguine Roman
impleverunt. Utriusque au
tem multitudinis mala nos etiam
occupabunt, niſi quam primun

h) Ms. Ba. τὴν πόλιν ἐπλ. Inferius iterum occurrit in Ms. etiam τὴν Ῥώμην; et in marg. ſtat: γράφε· τὴν πόλιν. Forte Ῥώμην falſum eſt. *Mart.* Hic quidem in Mss. rel. etiam praebetur τὴν πόλιν λ. v. N.

alios, atque adeo ap. Ap. Rhod.“ ſine Vs. et numeris reſpiciens tantun ad Noſtri 2, 13, 16., cf. ad Poll. 8, 110. e. N. 38. „ἐ. *αἱ.* eſt ſanguis civium, qui ſub unam tribum ſubacti; et in genere dein ſanguinem, bello civili fuſum, notat, ſive fuerint in una tribu, ſive non„ hic proprie ac phyſice, e contextu ſuperiori et ob adiunctum v. ἐπλ., ut ap. Flor 4, 2. e, de Iul. Caeſ. *ſic ille,* qui *terrarum* orbem *civili* ſanguine *impleverat*, tandem *ipſe* ſanguine *ſuo* curiam *implevit*, it. Cort. ad Sall. p 940. i., nihil tenente G. Th., quam in ſubſt. Bg. 289, 29. ſqq. „metaph. ſanguine *civium* exercere *imperium*, Curt. (ſine explic., etiam ib in N., ſed in adi. 940, 52.) civilis *ſanguis*, ‚Lucr. i. bella civilia, ſ. civium interfectiones“ ut ad Vell. P. 2, 3, 3. *hoc* initium *in* urbe *Roma* civilis *ſanguinis*, in N. „i. e. belli, per metonym.“ cum Ind., pro qu ſufficiebat Lat. *caedes*, qua notione tropica etiam noſtrum locum accipi Wyttb. ad Plut. de ſ. num. v. p. 31. m. „ſic quoque Herodi. l. 1. φϑ. - ἐπλ. — *αἷμα* ſaepius *caedes* vocatur, v. D'Or. Ch. p. 374.“ m. p. ſq. i Ind. Iuſt. (tacente G. Th.) Abr. ad Aeſch. 1, 481. e., ad N. T. Krb. p. 73 Loesn. p. 64. et Lexx., quorum Schw. p. 24. e. „Herodi. 1, 13. — civiun *caede* Romam *impleverunt*“ ut Sch. „ſanguine *civili*, (e P.) i. e. caedibus civium“ quo ſenſu v. ἐπλ. etiam tropice ſumendum, tropoque remoto, pro ἐργάζεσϑαι, (quod et alias Noſter de φόνος adhibet) nec tamen ſimpliciter, ſed per urbis partem iuſtam, ac multis in locis Roma patrare civium caedes, ut, de notione phyſica, civium ſanguinem funder per urbem hic et illic; cf. in v. *impl.* G. Th. Ind. Liv. Iuſt. et Cort. ad Cic. ep. cum Phil. in Flacc. p. 752. D. i. ἅπασαν — τὴν οἰκουμένην ἐμφυλίων πολέμων ἐπλήρωσεν, *totum* orbem *replevit* bellis *civilibus*, quo ipſo v. Lat. nihi exponit G. Th.

τὴν Ῥώμην) Cod. lectio πόλιν vera eſt, recepta ingenio librarii tribuenda. *Stroth.* Locus alter Martini eſt 2, 14, 1.; referente P. et hic vulg. quam non repudio, cum Mss. illa queat eſſe gloſſema e comparatione priorum, ubi ſic praecipue πόλις de Roma fuit aliquoties, cumque variare Noſter hic potuerit, ut 1, 12, 13. e. τὴν πόλιν, §. 15. τῆς Ῥώμης e §. ſq. iterum ἐν τῇ πόλει.

τὰ δ' — προσλ.) Forte προκαταλήψεται. *Reisk.* P. deſerit partim Bg., u et Sch. in „ἐπλ. *utriusque*, plebis et militum, (equitum imperatoris, u §. pr.) δ. *mala*, calamitates *in* nos *recident*, πρ. *apprehendent* nos *mala*“ quod Lat. ap. G. Th. „ἐπιλαμβάνω, — metaph. — *ubi* veniet *libido* nau ſcandi *eum* que *apprehendet*“ ignorante Stp. Th. hoc med., quod alic ſenſu v. in L. N. T. et Obſ. Krb. cum Loesn., Abr. Dil. Th. D'Orv. Ch. R. Or. V. 6. 7. Iſ. Polb. Ern., ubi et act., quo de cf. Rs. ad eundem D'Orv. l. l. Diod. S. Dem. Xen. Ἀνβ. Mor. et Cyr. Z. cum Suid. 3, 198 i., ap. quos nihil ſimile noſtro, niſi quod inverſa ratione aliquis dr

„ςην[i] πρὸς τὸν[k] θάνατον ἐκδώ- neci dederis improbum famu-

i) τηνταχ. una iterum voce in A. 1., v. 1, 9, 20. k) In Ms. Ba. τὸν deeſt. *Mart.* v. N.

προσλαμβάνειν τὶ κακὸν, v. Luc. 1, 147. l. 68. R. Or. V. 4. Epiſt. c. 22. e. p. 64. m. Abr. Dil. Th., etiam ſic in ſimpl. λαμβ. Ariſt. Kuſt. Z. Xen. Cyr. et Bach. cum Stp. Th. 2, 555. A. m., etiam in med. Luc. Ind. v. e., ut, quemadmodum ſupra vidimus utr., cum τὶς λαμβάνει οἶκτον, et οἶκτος λαμβάνει τινὰ, ſic h. l. compares quoque τὶς τὰ δεινὰ προσλαμβάνεται, et τὰ δ. πρ. τινὰ, idque ita, ut pr. πρὸς nihil valeat, ſed ſit modo compoſ. pro ſimpl., quod prorſus eandem habet et rectionem et notionem, quam hic contextus requirit, in illo N. T. 1. Cor. 10, 13. πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἴληφεν, in L. Fi. p. 656. m. ſub „1) invadere, irruere, occupare" cui poſtr. Krb. p. 363. m. addit „7) capio" liberrime reddente Schw. p. 830. a. m., nec in N. bene comparante Plut. „ἐπιθυμία σε — ἔλαβεν, te cupiditas *cepit*" qui eſt verbi uſus alius, tropicusque et ipſe, ſed tantum pertinens ad animum eiusque motus, qualia loca etiam L. Fi. ac Krb. ſub eosdem numeros poſuere, modo propterea, credo, quod Latt. convenirent in ea, quorum unum adhibet Bg. hic quoque, ut ſupra 1, 3, 1. ad v. καταλαμβ., pro quo compoſ. ſaepe ſimpl. λαμβ. uſurpatur, ut illud καταλ. fere de malis, iisque externis ac corporis, etiam cum noſtro hic Gr. δειν. ap. Noſtrum; unde non opus ſit Rsk. coniectura, ab una quidem parte, cum v. καταλ. iam in ſimpl. λαμβ. inſit, ut nec ab altera, quoad praep., cum προκατ. hic non det commodum ſenſum, niſi ſi, ut Lat. par *praeoccupare* pro occupare, ſumatur pro καταλ., cumque pr. πρὸς vulg. omnium librorum ſententiam faciat bonam, ſumta pro Lat. *praeterea*, inſuper, adhaec, (noſtrum *dazu*) ſive iuncta ſtatim verbo, ut hic ubique editur, ſive ſeparata a v., quo et ſpectarit Bg. in ſuo *etiam*, quod ad ſenſum iſtis adv. reſpondet, ut ipſe Rsk. in Dem. Ind. noſtrum v. προσλαμβ. reddit non modo *inſuper* accipere, ſed etiam adeo „*quoque* — accipere" quod plane par illi Bg., ut Stp. Th. v. προσλαμβ. i. „accipere *praeterea*" ſine exemplo, it. L. Ern. Alioqui, ſi Bg. ſumſit compoſ. pro ſimpl., ut ſaepe, dicendus eſt ſuppleviſſe particulam illam, alibi tamen etiam praepoſitionem, a v. divulſam, per adv. exprimens, et noſtram in v. noſtro act. ſimiliter 1, 3, 3. m. inſuper *accipere*; ad quam rationem poſtr. erit h. l., tropo remoto, iſta mala, quae utrisque iam evenerunt, etiam ſ. inſuper nobis evenient, et τὰ δ. i. q. 1, 12, 16. τὸ κατειληφὸς πάθος, praeter hoſtilem impetum, quoque vulnera et caedes; unde mox ſq. ὀλέθρου. Caeterum, quod Grot. ad locum N. T. illum adhibet Lat., etiam quodammodo favet lectioni vulg. ex his Plin. ep. 8, 17, 4. i. *quos* excelſioribus *terris* illa *tempeſtas* non *deprehendit*, ubi Gs. in N. explicat „opprimere, tanquam in decipula" et 8, 14, 3. *reducta* libertas *rudes* nos *et* imperitos *deprehendit* „notare oppreſſum inopinato et captum" quae reducunt ad v. καταλ. vim ſecundariam, qua de alibi, et ad noſtratium *ergreifen*. In ſq. τὴν ταχ. Bg. e P. cum L. Ern. et Stp. aliunde, cf. 1, 9, 20., ap. G. Th. ſine Gr. „valde cito, (quae eſt periphraſis ſuperlat. Gr.) — intelligitur *poſſum* ſ. *poteſt*, aut ſimile verbum" ſed etiam ſubſt. *tempus* et praep. aliqua, v. c. *ad*, tacente Lindn., cf. 1, 7, 4. e.

πρὸς τὸν θαν.) Transpoſitus videtur articulus; mallem πρὸς θαν. ἐκδ. τὸν πον. οἰκ. *Stroth.*

„σεις πονηρὸν οἰκέτην, ὀλέθρου „τοσούτου [1] τοῖς μὲν αἴτιον ἤδη „γεγονότα, ἡμῖν δὲ ἐσόμενον ὅσον	*lum, qui tantae cladis illis iam fuit, nobis mox futurus eſt*

1) *Ms. Ba.* ὀλ. τοσ. αἴτιον, καὶ τούτοις μὲν αἴτιον ἤδη γεγ., ἡμ. λ., quae lectio mihi anteferenda videtur. *Mart.* quae et erat in Mss. rel., v. N., ſed ὑμῖν in B. 1. vitioſe.

Iſto modo ſcribere Noſter ſane potuit, verum et, ut nunc ſcripſit ſecundum Mss. rel., quorum Bav. et alibi tentat articulum, per variationem additum hic ſine diſcrimine, ut dr. πρὸς τιμωρίαν et πρ. τὴν τιμ. ad 1, 12, 11. e., quo Gloſſator reſpexit; P. deferente Sch. in „πρ. *neci* aliquem *dare*“ ut Bg. in adi. alio gradu, ap. G. Th. cum Gr. n., ſed Stp. Th. proferente tantum 1, 994. E. e. in v. „dedo, (abſolute, ſed et cum adiuncto quodam, ut) ἐπὶ βασάνῳ, (ap. Dem.) ſicut et ἐξαιτεῖν“ quod noſtri v. correlatum, ut vocant, etiam Noſter ſpectat in ſuis εἰς θαν. αἰτεῖν l. l., tenente Ind. Dem. noſtrum v. modo abſolute, quibus add. 848, 26. 855, 26., pro quo l. 21. παραδοῦναι — βασανίζειν, cf. 852, 10., ſed cum adiuncto, ut inf., ἐκδ. βασανίζειν 850, 3., pro quo privum παραδοῦναι l. 23., cf. 856, 2. 11., it. cum praep., εἰς βασάνους ἐκδ. 874, 12., pro quo παρεδίδουν οἰκέτην εἰς βάσανον 871, 10., cf. ad N. T. Act. 2, 23. Krb. Obſ. p. 170. i. e Ioſ. 1, 684. i. ὡς οὐκ ἐκδώσει τοῖς ἐχθροῖς ἱκέτην, non *eſſe* inimicis *traditurum*, rel., cum dat. perſ., ſed cum praep. p. 576. l. 12. τοὺς ὑπὸ τοῦ — πρὸς ἀπώλειαν ἐκδοθέντας, *ab* iſto *ad* exitium *proditas*, cui refertur paulo ante l. 9. τὴν Ἐσθῆρα — πρ. ἀπωλ. αἰτησάμενος, Estherem *poſtulando* ad *necem*, cf. Phil. in Flacc. p. 750. i. et Loesn. p. 171. ἐπ' ὀλέθρῳ — ἐκδώσει, *tradet*, — ἐπ' ἀναιρέσει, dedendi *ſunt* ad *ſupplicium*; ſumente hic Bg. ſyn. dat., pro praep. cum ſubſt., quum et hanc rectionem habeant Lat., cf. G. Th. 87, 73. „*ad* cum ſuo caſu — pro dat. ponitur, — ad *carnificem* te *dabo*, (carnifici, cf. 1, 12, 11. e. et in v. Bg. cum Gr. n. 38, 97.) dare, — *me* dede *morti*, — *neci*, — ad *ſupplicium*“ cf. in ſubſt. hoc et in Bg., it. in v. *tradere* i. et 1091, 96. e Virg. *ad* mortem *ſi* te *prodiderim*; e quibus adiunctis ſupplebitur noſtrum v., ubi ſtat abſolute, tacente L. Boſ. Ell., reſpondente noſtratium *heraus geben* ſ. *ausliefern*, cf. Krb. l. l.; hic ut ſumas dat. τῷ δήμῳ extrinſecus, latentem in pr. ἑκατ. τοῦ πληθ., ſed expreſſum §. 9.

ὀλέθρου τοσ.) Cod. plenius, ὀλ. τοσ. αἴτιον λ., quod verum putarem, niſi vehementer diſpliceret repetitum αἴτιον· quare ſic legendum cenſeo, ὀλ. τοσ. αἴτιον. καὶ τούτοις μὲν ἤδη γεγ. λ. *Stroth.*

Nihil hic in Mss. eſſe, quam Gloſſatoris manum et operam, tria maxime produnt; primo illud ipſum repetitum αἴτιον, quod orationem facit vehementer languidam, cum brevitas lectionis vulg. bene conveniat animo mulieris commoto, tum pron. τούτοις, pro artic. τοῖς, quem nemo credat ex illo ortum, ſed contra illud ex hoc, de more gloſſae, quae exponit articulum per pron. demonſtr., non hoc per illud, cf. Heſ. 2, 1398. i. τοῖς, τούτοις, ſine N. ac loco, v. Hom. Ὀδ. γ', 490., denique P. hic ſeveritas, vulgatum referens totum, praeter μὲν et δὲ omiſſa, et αἴτιον reiectum ad membrum poſtr., et adv. ὅσ. οὐδ. praemiſſum verbo ἐσομ., quibus accedere quartum poteſt hoc, quod non apparet, quomodo lectio vulg. tota, brevior illa, ſit orta e longiori Mss., it. quintum

„οὐδέπω.“ Τοιαῦτά τινα εἰπούσα [m], ῥηξαμένη τὲ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τῶν παρόντων τινὲς,

auctor. Talia quaedam cum locuta eſſet, veſtemque ſibi diſcidiſſet, etiam ex iis, qui ade-

m) Ms. Ba. ἰπούσα mendoſe.

illud, eſſe in lectione vulg. maiorem orationis et laevitatem, (cum contra in Mss. τοσούτου αἴτιον καὶ faciant tum hiatum, tum conſonantium concurſum,) et concinnitatem per omnia, praeter alium locum adverbiorum, poſito ἤδη quidem ante v. γεγ., ſed ὅσ. οὐδ. poſt v. ἐσομ., quae loca mutavit libere P., et hinc Bg., obſecutus idem in rel. omiſſis et traiecto αἰτ., ſed partim Stp. Th. in „ὀλ. Herodi. l. 1. ὀλ. — ἐσ., *qui* tanti *exitii* et *cladis* autor *illis* iam *fuit*, mox *futurus* nobis *eſt*“ et Hoog. ad Vig. p. 128. N. 84. „*tanti* exitii *illis* iam *factum* auctorem, *nobis* vero *iam* iam *futurum*, (non item in Op. p. 1280. m.) exitii *illis* quidem *iam* rel.“ muliere hic quidem minus oratorie dicente de nece ac iactura tanta, cf. 1, 12, 14. ſqq., tamque multorum utriusque turbae, ἑκατ. τ. πληθ. §. hac init., quo refertur τοῖς μὲν per ſyneſis genus aliquod, ad ſingularem ſubſt. collectivi adhibens pluralem pron. ſ. articuli, ſed in ὀλ. variante Noſtro cum φθορὰ 1, 12, 2. 6. m., cf. ib. e Thuc. et Heſ. una cum 2, 739. e. it. Suid. 2, 677. i., tum ferente Stp. Th. in αἰτ. cum Bg. „interdum ponitur cum dat. perſ., ut Ἰλ. γ′,“ 164., ubi tamen caſus ille potius pendet a v. ἐσσὶ, ut h. l. a v. γεγ. et ἐσομ., tenente G. Th. al. Grr. in v. *mox* et „*clades*, — caedes.“

Τοιαῦτα) Abſolutae ſtructurae forma uſitatior per gen. εἰπούσης, — ῥηξαμένης τε λ. Aliter haec a Lampr. narrantur. *Sylb.* Poteſt tamen et vulgata ferri. *Boecl.* Non modo genitivi εἰπ. ῥηξ., quos Sb. volebat, non ſunt neceſſarii, ſed omnino huic loco non conveniunt. Namque ἐτάραξαν non ad τινὲς τῶν παρόντων ſolum refertur, ſed etiam, et quidem maxime ad Fadillam, adeoque genitivi conſq. forent contra linguae naturam ac ingenium. *Stroth.*

De Lampr. quidem cf. ad §. 2. i., ſed de Sb. coniectura dicetur ſimul poſt ad lectiones ſqq. Mss.

ῥηξαμένη) Apud omnes gentes in veſtimento conſciſſo eſt ſignificatio luctus, v. Barth. ad Stat. Th. 1, 593. p. 194. et 9, 354. p. 991. it. Cell. ad Curt. 3, 11, 25. *Leisn.*

Cf. quos laudat Fabr. Bibl. ant. p. 864. ſ. XI., in quibus et eſt alicuius *Wichmannshauſen* Diſſ. de laceratione veſtium, ap. Hebr. uſitata, ubi (nam erat in manibus) c. 2. de lac. veſt., ad alias gentes propagata, p. 42. e. Noſtri locus per Grr. depravata, et cum hoc peccato, quod refertur ad caput, quo „in Graeciam poſtea hic quoque ritus penetrarit, id quod — Hiſtoricorum Graecorum monumenta adprime evincant“ cum pertineat potius ad ſeq. §. demum de Romanis; ſequente P. partim Sch. in „ῥ. med. *quum* ſcidiſſet *veſtem*“ rectius Bg. exprimente vim med., (qua de nihil in lib. de V. med. et Stp. Th.) ſed per Lat. compoſ., ut contra alii per ſimplex alia Gr. compoſ., cf. ad N. T. Loesn. p. 62. e. „τὰς ἐσθῆτας περιῤῥηξάμενος, ſciſſis *veſtibus*, — τ. ἐ. διαῤῥήξαντας, veſt. *ſciſſis*“, ſed alii diligentius ap. Krb. p. 60., ubi abſolute e Ioſ. 1, 490. περιῤῥηξαμένη, *diſciſſa* veſte *ſua*, quo loco (et ipſo bene converſo ad vim med. ſervandam, cf. §. 4. i. ad οἰχ.) uti poterant ad L. Boſ. Ell. p. 125. m.,

θαῤῥήσαντες [n] τοῖς τῆς ἀδελφῆς τοῦ βασιλέως λόγοις, τὸν Κόμ-

rant, nonnulli, freti ſororis imperatoris verbis, Commodum

n) Ms. Ba. τινὲς ἐθάῤῥησαν τοῖς — λόγοις, καὶ τὸν κομ. ἐταρ. Si εἰποῦσα et ῥήξ. ſumas tanquam nominativos abſolutos, et καὶ ante τῶν παρ. pro *etiam* ſ. *vel:* ſenſus Ms. eſt valde aptus. *Mart.* In Excp. Ms. Ve. modo ἐθάῤῥησαν — καὶ — ἐταρ., ſed Ms. Vi. ἐθάῤῥησαν γὰρ καὶ τὸν Κομμ., v. N.

recte monente ib. Krb. „iſtam veſtium ſciſſionem ita intelligendam, ut eam veſtimentorum partem, qua pectus tegitur, lacerarint, nudumque adeo pectus oſtenderint“ ut hodie, maxime feminae, etiam honeſtae; cf. Aeſch. Perſ. v. 1065. πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν, peplum *autem* dirumpe *ſinuoſum* vigore *manuum*, immo *pectorale* et quod ad ſinum et pectus eſt, ſic capiendo κολπίας ſubſt. pro adi., cf. L. Ern., ignorante Stp. Th., et ad v. 468. ῥήξας δὲ πέπλους, *lacerans* autem *veſtimenta*, Schol. διασχίσας δὲ τὰ ἱμάτια ἑαυτοῦ, qui ita per med. exponit recte act., et ipſum ſic in hoc genere ſolenne, ſed G. Th. in Bg. „διασχίζω, — καταῤῥήγνυμι, *veſtem*, — *amictus*“ ſine peculiari explic., nec in illo Sch. 331, 4. 19. et in ſubſt. Bg. 995, 25. *abſciſſa* planxi *mea* pectora *veſte*, it. l. 36. diſcindere *veſtem*, ſq. ire *in* longis *veſtibus*, et ſimul *ire* ſciſſa *veſte*, (quod proſit ad §. 5. m. in Luc. ἐν ὅπλ. de omiſſa pr. *in*) it. l. 49. ſq. et v. *tunica* 891, 12. 20. v. *lacerare* 11, 88. et *laniare* 26, 48.

θαῤῥήσαντες) Legitur etiam ἐθάῤῥησαν γὰρ τοῖς — λόγοις, quae notis parentheſis includenda eſſent. *Steph.* Cod. ἐθάῤῥησαν — καὶ — ἐταρ., minus recte, ut videtur. *Stroth.*

Cauſam Martinus addidit, quare non improbaret lectionem Ms. Ba., cum Ve. conſpirantem, quae ſane ſic procedit, ut quoque illa Stp., quae in Ms. Vi. comparet partim, dum iſta Stp. habet cum finito tempore ἐθ. quoque cauſalem γὰρ, ſed Vi. praeterea καὶ ante τὸν Κομμ., ubi, ſumta parentheſi, cuius index γὰρ eſt, ſenſus fuerit hic, *talia quaedam* locuta, *ſcindens* que *ſibi* veſtem, *et* praeſentium *quidam* (freti *enim* erant *ſororis* imperatoris *verbis* ſ. dictis) *quoque* Commodum *turbabant*; ubi adeo ſecundum καὶ ante τὸν Κομμ. pro *etiam* ſumi oportet ob primum καὶ ante τῶν παρ., vi propria et pro mera copula ſtans; ſicut et participia εἰπ. et ῥήξ. relinquuntur in legitima rectione ſua et pro nominativis ſolennibus. Videntur autem novitates hae Mss. ſic ortae, non tam, quod librarius violenter mutaret participium in tempus finitum, ex arte id reſolvendo ac poſtponendo copulam καὶ ante τὸν Κομμ., quam potius ita, quod, cum aliquis omiſiſſet ſyllabam τες, ſive fortuito, ob ſq. τοῖς, ſive de induſtria, ad cavendum concurſum ſyllabarum trium τες τοῖς τῆς, ab eadem conſona incipientium, (qualia Noſter tamen non refugit, cf. 1, 3, 6. i. 1, 6, 2. e.) alius librarius, ne series laboraret, affigeret augmentum in fronte verbi, ſed et illud καὶ ante τὸν Κομμ. Poſt haec alius addiderit γὰρ, vel per liberam ſapientiam, vel ſyllabam τες, per compendium ſcriptam, ſic expediens. Iam P. verſatus eſt hic libere iterum, non ſolum omiſſo pron. τινὰ, ſed et proximo τὲ, tum mutato particip. ῥήξ. in finitum verbum, ob quam cauſam deinde (praeter τινὲς commutatum cum πολλοὶ) retinet καὶ ante τῶν παρ. pro mera copula per ſyn. *que*, ſed oſtendit praeterea voculam *item*, quaſi habuerit ſecundum καὶ cum Ms. Vi., denique tamen contra Mss. ſervat particip. θαῤῥ. per ſyn. phraſin, liberior rurſus in τῆς ἀδ. τ. βασ. Reſtat Bg., qui, ſervans lectionem

μοδον ἐτάραξαν. ἐκπλαγεὶς δὲ[o] ἐκεῖνος, τόν τε[p] ἐπικείμενον

8. perturbabant. Territus autum ille, periculumque impen-

o) In Ox. δὲ abeſt mendoſe. p) Ms. Ba. τὸν ἐπικ. κ. ν. N.

vulg., tamen καὶ ſumit pro *etiam* ſ. praeterea; unde debuit priora participp. εἰπ. et ῥηξ. cum Sb. accipere pro nominativis abſolutis ſ. gen. conſq., quod manifeſtum eſt hinc, quia illa participp. reſolvit per particulam *cum*. Ego quidem, quoniam vulgata lectio facit ſententiam eandem cum Mss., nec orta eſt ex illis Mss., ſed horum potius e vulgata, ſervans eandem, perque nominativos participiorum illorum legitimos accipiens, ſuppleo ad haec participp. pronomen αὕτη, edidique poſt τινὲς comma, nullibi per edd. repertum, ſumens itidem καὶ pro copula mera, ut ſic nominativi αὕτη et τινὲς habeant ſua quisque adiuncta participia, et tanquam ſubiecta logica cum ſuis adiunctis referantur ad v. ἐταρ., tanquam copulam dialecticam cum attributo, pro ἦσαν ταράσσοντες, in hanc rationem, Illa, talia quaedam locuta, ſcindensque ſibi veſtem, et praeſentium quidam, freti ſororis imperatoris dictis, Commodum *turbabant*; quo in v. ἐτ. Bg. e P. tempus retinet, ſed Sch. ſeverum *territarunt*, cf. v. θαῤῥ. cum abl. rei ap. Luc. 1, 856. l. 13. ſed cum dat. perſ. Poſſ. Synt. p. 120. i. 143. m. Abr. L. Ariſt. p. 2. e. cum Ind. Fab. Aeſ. et ſupra 1, 1, 2. ubi Bg. vertit praeſ., ut hic aor.

ἐκπλαγεὶς) Hic eſt iterum *illa* in Exc. ad §. 4. i. monſtrata repetitio verborum ſyn. in vicinia, cum pro particip. ἐκπλ. ſuffeciſſet alii ſcriptori fortaſſe tantum particula quaedam, ut ὅθεν, διὸ, rel., quod verbum, abſolute poſitum, adiuverim hic ſuppleto dat. ſ. abl. pron. τούτοις, non id tenente Stp. Th. per Lat. Bg. ſimpl. cum L. Ern., ſed modo per compoſ., nec tamen per P. *expavefactus*, quod ap. G. Th. ſine Gr., ſed affine „*expaveo*, — expaveſco, — terreri, (per ſimpl. ſic etiam explicatum, et cum Gr. al., ut et Bg., et praeterea) *territus*, φοβηθεὶς, — territus *animi*, pro animo conturbatus“ ex quo ipſo apparet noſtrum ſyn. cum pr. §. ἐταρ., etiam adeo cum mox ſq. φοβηθεὶς, ſic tamen, ut pr. ἐκπλ. univerſe ponatur, pro concuti animo et terrore affici ſubitaque triſtitia, ſed φοβ. finite, ac pro affici timore et triſtitia cum cogitatione, qua ſine plerumque eſt τὸ ἐκπλήττεσθαι et terror, ſaltem ab initio; ad Gr. praep. vicinius accedente cum illo P. etiam *exterritus*, ap. G. Th. cum ἐκπεφοβημένος, nobis *erſchrecken*, i. q. ſimpl., ſed „*conſterno*, ἐκπλήττω, terrere, (ut Stp. Th. „ἐκπλαγεῖσα„ *conſternata*“ tum) *percello*, πλήττω, (quod in Gr. noſtro adhibent quoque Stp. L. Ern. et N. T., ubi et *obſtupeſcere* et *obſtupefieri*, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 193. e. it. *ſtupere* Loesn. p. 113. e.) *obſtupeo* ſ. *obſtupeſco*, ἐκπλήσσομαι, i. q. ſtupere incipio, — *obſtupefacio*, ἐκπλήττω, animo conſternare, (ſed Niz. per ſimpl. ſtupeo et ſtupeſco, et cum Gr. ſyn.) *perterreo*, καταπλήττω, valde terrere (aut ſimpl.) *perterritus*, καταπληχθεὶς“ cf. de noſtro v. Thom. M. p. 286. cum Heſ. 1, 1148. m. ſq.

τόν τε ἐπικειμ.) Ms. τὲ omiſſum, ut alias, hic procedat, facta apodoſi huius per participia periodi ſtatim a τὸν ἐπικ., non demum poſt φοβ., hocque toto membro pro cauſa praemiſſo, ut protaſis modo ſit ἐκπλ. — ἐκεῖνος, ſed apodoſis vera μεταπ. τὸν Κλ., φοβ. τὸν ἐπικ., quomodo et P. habuerit „is *expavefactus*, cum *iam* non *ut* impendens, *ſed* ut *praeſens* periculum *formidaret*, acciri *ad* ſe *Cleandrum* propere *iubet*“ ubi et δὲ

κίνδυνον οὐ μέλλοντα, ἀλλὰ q παρόντα ἤδη φοβηθεὶς, μετα-	dens, non ut futurum, ſed ut praeſens iam formidans, ar-

q) ἀλλ᾽ ἢ A. B. et Pat., v. N.

omiſſum videas, ſervante Bg., praeter τὲ, etiam participium ἐπικ., quod, a Noſtro adiectum per redundantiam, retinet tamen etiam Sch. „imminens *peric.*, κινδ. impendens, *non* ut *futurum*, ſed *ut* praeſens *formidans*" ubi Bg. adv. ἤδη, rectoque loco, conſervat, ſecus ac P., et hinc Stp. Th. 2, 166. E. m. „ἐπικ. pro imminere metaphorice, Herodi. l. 1. τόν τε — μέλλοντα ἀλλ᾽ ἢ παρ. ἤ. φ., *iam* impendens *et* incumbens *cervici* ſuae *periculum*, ſ. ἐπαιωρούμενον, ut alibi dicit" 1, 9, 10., qui locus, εἰ μὴ φυλάξῃ κίνδυνον, οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ᾽ ἤδη παρόντα, non ſatis accurate comparatur, cum ibi ſint duo tantum membra, et κινδ. ſimpliciter cum duobus adiunctis, quorum pr. οὐκ ἐπαιωρ. reſpondet noſtro hic οὐ μελλ., quanquam et ibi praecedit ἐπίκειται γάρ σου τοῖς αὐχέσι τὸ τοῦ Περεννίου ξίφος, quo e loco, ut et alio 8, 6, 10., poſſis ſane cum Stp. hic ſupplere τοῖς αὐτοῦ ſ. αὑτοῦ αὐχέσι, ſed et brevius pron. αὐτῷ ſ. αὑτῷ, ſ. ἐκείνῳ, e pr. ἐκεῖνος, cf. 7, 5, 13., ubi §. 11. aliquid ſimile noſtro, δύο κινδύνων προκειμένων, τοῦ μὲν παρόντος, τοῦ δὲ μέλλοντος, melius hic etiam verſante Vern. vet., pro quo tamen malim *da* er *die* über *ihm* ſchwebende *Gefahr* nicht *als* entfernt, *ſondern* als *ſchon* gegenwärtig *fürchtete*, aſſumendo ſane ὡς, cf. Zoſ. 1, 30, 1. et Stp. Th. 2, 208. C. „Plut. κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, imperatoris *capiti* imminere *periculum*" libere verſo adiuncto ἐκ κεφ., nec alibi explicato, pro *ſupra caput* ſ. *in capite*, quo de ἐκ pro ἐν cf. Z. ad Vig. p. 583. m. et Ind. Cyr. Xen. v. a. e. Nr. 4. it. Cic. Cat. 2, 5. *poenas* aut *inſtare* iam *plane*, aut *certe* iam *appropinquare*. Sed in ἀλλὰ mirum eſt conſentire Mss., tacentibus Excp., quod vereor, ne Stp. induxerit, non ſatis attentus tum inter prela, cum et ſupra in Th. dederit exquiſitius ἀλλ᾽ ἢ, ab editoribus rel. ante ſe monſtratum, ad quod valde inclino pro ſimpl. adverſ. *ſed*, cf. §. 2. e., quam vim cum nollet agnoſcere Hoog. in Op. p. 36. Nr. 12., torquebat ſe in locis duobus Ariſt. Pac. v. 475. et N. T. Luc. 12, 51., ubi, pro ἀλλὰ ſumtum, facilem edit ſententiam, ubi et, ut hic, negativa praecedit, cf. L. Schw. p. 61. b. e. 641. b. m. Nr. 3. e. Fi. p. 471. i. Krb. 279. m., ut πλὴν ἀλλ᾽ ἢ ſumſerim pro πλὴν ἀλλὰ, (quod alibi pro ſimpl. ἀλλὰ habemus,) v. Dev. p. 26. e. ex Ariſtot., quanquam in illo loco ad alteram notionem pro *niſi* inclinat Vig. p. 460. m. Nr. 9. e., cf. Z. ib. p. 462. a. i., ſed Stp. Th. 4, 74. D. m. „φοβοῦμαι, — *formido*, — cum acc. rei, τινα κίνδυνον φοβηθεὶς Iſocr." qui caſus clare clamat contra Sch., qui noſtrum locum tenebat ſub „paſſ." cum et alia paſſ. ponantur pro med., cf. lib. de V. med. Heſ. 2, 952. i. e. Suid. 3, 104. e. 621. e., non vere negante Stp. uſum huius med. ac notionis ap. poëtas, cf. Soph. Ai. v. 227. 253. πεφόβημαι, *metuo*, cum Schol. εὐλαβοῦμαι, bene perf. per praeſ., ut h. l. aor. Bg., qui in Lat. e P., ap. G. Th. cum Grr. al., ſed cum noſtro in „*timeo*, — malum expectare cum perturbatione animi" ſed, cum diſerte additur quid tale, ut h. l. periculum, cogitare, ſibi fingere, putare, (quo Vern. vet. reſpicit,) cum animi motu ac ſenſu triſti nec iucundo tamen ſimul, cf. Exc. ad 1, 3, 11. e.

πέμπεται τὸν Κλέανδρον, οὐδὲν μέντοι [r] *εἰδότα τῶν ἀπηγγελ-*	ceſſit Cleandrum nihil quidem ſcientem, quid renuncia-

r) Ms. Vi. *μέν τι εἰδ.*, ſed *μέν τοι* diviſum in edd. A. al. v. N.

μεταπέμπεται) Recte Bg. deſerit in hoc v. P. ap. G. Th. „*μεταπέμπω*, facere (ſ. iubere,) ut quis veniat, ſ. vocare, (it. iubere, quem vocandum eſſe, et 429, 41.) ad adhortationes et preces refertur in illo Cic.“ unde recte Ind. Xen. Hell. Mor. „*μεταπέμπεσθαι*, hortari, ut veniat“ quia univerſe dr. utrumque v., Lat. et Gr., et pro facere, ut quis veniat, vel pro imperio ſevero, vel leni ratione, hortatu ac precibus; tenente Stp. Th. 3, 205. C. e. Lat. Bg. et notionem med., ſed nihil e Noſtro, nec e Thuc., ubi v. Ind., nec e Dem., cuius Ind. add. 284, 25. 299, 26. 895, 12., cf. Bud. C. Xen. Mem. S. et Bach., Fiſch. Pal. et Luc. cum L. N. T. et Ern., ubi videtur curari vis med., ſicut per *vocare* ad *ſe* ſ. *arceſſere* ad *ſe* in Ind. Xen. Cyr. Z. et Ael. V. h. cum Vs. ad 9, 25. p. 615., ſed ad Luc. 1, 384. l. 21. *ἐπειδὴ μετεπέμπετο*, ubi *me* domum *arceſſebat*, quod tamen diſerte additur ab Ael. V. h. 11, 17. p. 743. e. *οἴκαδε μεταπέμψασθαι τὴν ἄνθρωπον*, *ſi* tantum *eam* in *ſuam* domum *arceſſeret*, pro quo procedit *domum* ad *ſe*, cf. G. Th. in ſubſt. 258, 95. ſqq., lib. de V. med. Fi. p. 23. m. 519. e. W. p. 23. e. 263. m. cum N., Suid. 2, 540. e. (ad cuius particip. cf. *Stp. l. l. Ind. Xen. Hell.* Mor. cum *Dion. H. S. T. 1.) Heſ.* 2, 585. i. *Schol.* Eur. Hec. v. 504. ad poëticum *πέμψαντος — μέτα*, it. *Cod. D'Orv.* ad Ariſt. Plut. Hemſt. p. 200. b. e. Abr. *Dil. Th.* et de act. eiusdem L. Ariſt. p. 153. m., ad Thom. *M.* p. 615. *Moer.* p. 256. Bg. ad Alc. 1, 28. p. 114., ſed de praep. in hoc v. Z. ad Vig. p. 620. b. m., valente hic i. q. *πρὸς* ſ. *εἰς*, quanquam redundare eam putat Kuſt. de V. med. l. l., ſimile quid habentibus noſtris in *nach* einem *ſchicken*, quod ſit i. q. Lat. *ad*, facitque; ut credam, etiam in hoc v. med. a praep. in v. pendere acc. adiunctum, pro *πεμπ. μετὰ λ.*, (ut ante in act. ap. Eur.) quod h. l. fiat in cubiculum imperatoris interius e diaeta ſ. domo vicina, cf. §. 2. et cap. pr. §. 12.

οὐδὲν μέντοι) Forte *οὐδὲν μέν πω εἰδ. Reisk.* Quod ſane refert P. „*nihil* dum *certi* ſcientem, *ſed tamen*“ qui tamen et libere egerit, ut in *μὲν* oppreſſo; nihil me ſciente de confuſis *τοὶ* et *πω*, (quanquam litterae non abhorrent multum a ſe,) ſed de *τοὶ* ac *τὶ*, cf. Valck. Eur. Phoen. p. 166. b. m. Ind. Luc. V. L., Fi. Plat. Apol. p. 83. a. e. Soph. p. 18. a. e., unde Ms. ducat ad *οὐδέν τι*, Noſtro familiare, qui et ſaepe pron. *τὶς* longius a ſuo gen. removet, ut hic ſit *οὐδὲν μέν τι εἰδ. τῶν ἀπ.*, quo quis forſan exiſtimet quoque Bg. tendere, cum reſolverit particip. *τῶν ἀπ.* non per pron. relat., ſed per interrog., v. c. ut 1, 12, 12. m. *ἀγγέλλεσθαί τι τῶν πραττομένων*, *nunciari*, quid *ageretur*, ſed ut tamen Bg idem, cum et taceant Mss. rel., nobiſcum manere potuerit in vulg., ſaltem *μέντοι* ſumens pro ſimpl. *μὲν*, ut Ind. Xen. Cyr. Mor. „*μ.* pro *μὲν*, ſequente *δὲ* 2, 4, 2.“ ubi ed. Th. V. 1. p. 127. *et — et*, ut Hoog. Op. p. 688. e revera *tum — tum*, ſervata ſimul notione in *τοὶ* affirmandi, tacente Z. ad Vig. p. 523. a. m. Nr. 1., it. in Ind., at cenſente in N. ad Xen. locum „*μέντοι*) Ms. ſimpl. *μὲν*, non male“ cum mera ſit gloſſa, ut alibi, v. Fi. Plat. Phaed. p. 154. b. m. 156. a. N. 4. 227. b. m. N. 6., quam vim pro ſimpl. *μὲν* adiuvet analogia particularum aliarum, e duabus vocibus compoſitarum, e quibus alterutra modo cogitatur ac redditur; quod ipſum

μένων, οἰόμενον δέ. ἐλθόντα 9. tum ſit, ſed ſuſpicantem:

in noſtra facit Z. per Indd., ut Bach. „μ. pro δὲ, praeced. μὲν„ it. in Mem. S., cui add. 2, 8, 1. et 4, 7, 4., quo in poſtr. loco καὶ ταύτης μέντοι fuerit aut pro μὲν, aut i. q. mox καὶ ταῦτα δὲ λ., ut pro adverſativa valeat mera, quia τοὶ ita capitur, ut etiam μὲν, pro μὴν acceptum, Lat. *ſed* ſ. *tamen*; quo reſpexerit Sch., in μὲν noſtrum locum ſine Vs. ſubiiciens illi 1, 8, 8., dum noſtram particulam non explicat pro ſimpl. μὲν L. Ern. in hac v. e., nec huc ſpectat Stp. Th., ſed poſt Lat. privas' adverſ., *ſed*, verum, *tamen*, rel., modo 2, 1621. G. in Ariſt. Nub. v. 786. alios reddere *quidem*, ſe malle *nimirum*, ubi Vs. ed. Kuſt. negligit, tacentibus ib. N. et Schol., it. Vig. p. 522. ſq. et Hoog. Op., ſed L. N. T. Schw. p 891. b. m. „μ. 2) *quidem* cum ἀλλὰ Io. 12, 42. ſ. cum δὲ Iac. 2, 8." in quibus diſcrepant L. Fi. p. 718. i. Krb. p. 387. e. cum Hoog. Op. p. 689. m. Nr. 1. e., ut de Iac. quidem loco decernam nihil, ſed de Io., cuius ὅμως μέντοι copulatum non aliter occurrit ap. alios, quam pro adverſ., vel ſimpl., vel dupl. Lat., cf. 1, 8, 8., ut poſſum addere μέντ' et ἀλλὰ relata ap. Plat. Phaed. p. 195. m., ubi tamen μέντοι ſignificare poſſit aeque *ſane*, ac *quidem*; ut noſtro loco, pro δὲ acceptum, cum ſq. alio δὲ conſiſtet e vetuſta copulandarum enunciationum ratione, nobis *der* aber *nichts wuſste*, doch *vermuthete*; quod Noſtri δὲ poſitum hic in clauſula ac fine ſententiae enunciationisque, ubi Lat. ſyn. *tamen* ſolenne, etiam noſtratium *doch* et *dennoch*, orationis reliquae rectione ac ſerie ferente, cf. Stp. Th. 2, 1615. C. i. μὲν et δὲ ita relatum, ſed 1, 913. C. m. modo δὲ ſic finiens ſine praeced. μὲν, tamen etiam cum neg. μὴ — δὲ, ubi in comparato Cic. *non* meum *monimentum*, — *monimentum* vero *Senatus*, praeter adverſ. in medium coniectam, ut a Bg. e P., deeſt relativa prima *quidem*, ut Gr. μὲν ap. Hoog. Op. p. 245. Nr. 5. e., quanquam et ibi in utroque membro peculiare verbum eſt, (quo uno abſente, formulae genus oritur aliud, cf. infra 8, 6, 2.) ut h. l. μ. et δὲ ſuum quodque verbum habet, cf. Dem. 111, 25. 288, 8. 885, i. Vig. p. 518. Nr. 7. M. Obſ. A. Nov. T. 3. p. 18. e. „ſaepius ita Herodi." unde tamen neſciebam amplius, an exempla ſubiicerentur, qualia in Lat. *vero* ſic claudente non tenet Hor. Turſ. et G. Th., qui tale quid profert in v. *autem* et *tamen*, at non praecedente *quidem*, cf. Hor. Turſ. p. 901. e. 1033. Nr. 4. et Cort. ad Sall. Cat. 61, 3. cum Ind. et ad Cic. ep. 12, 23. 6. In rel. P. deſerit Sch. etiam in „ἀπ. *nunciatorum*, — οἰομ. — opp. εἰδ., certo *ſcientem*" quam ſecundariam notionem, partim e P., recte Bg. negligit, ſervans contra ex eodem Lat. ad ἀπ., quae vertiſſem, *nihil* — eorum, *quae* renunciata *eſſent*, intelligens cum Sch. et Stp. Th., e Noſtro plane tacente „ἀπ. pro ἀγγέλλω, ut Lat. *annuncio* et *renuncio*, pro nuncio" quorum Bg. non adhibet L. Ern., ſed alii tamen, cf. Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach., (qui Z. ad Vig. p. 565, a. e. ſilet,) Fi. The. Aeſch. et ad Well. p. 354. m. „ἀπὸ — in compoſ. — Lat. *re*" Harl. ad Dem. p. Cor. p. 178. cum Tayl., ſed Ind. Dem. add. 11, 19. 29, 20., Polb. Ern. Suid. 1, 262. m. L. N. T., ap. G. Th. cum Gr. n. „referre, quid actum ſit" quod rurſus Lat. pro narrare v. ib. 112, 66. 70. p. ſq. l. 12., ſupplendo non tantum pron. perſ. αὐτῷ, τῷ Κομμόδῳ, e remoto pr. ἐκεῖνος, ſed et ὑπ' ἄλλων ſ. ὑπὸ τινῶν, a Fadilla et domeſticis, cf. §. pr., ſed ad alterum v. Stp. Th. 2, 1259. A. m. „interdum οἴω — commodius redditur *ſuſpicor*, (ut Bg., partim e P. at D. m.) Herodi. l. 1. οὐδὲν μέν τοι εἰδ. — δὲ, nihil *iam*

δ' [s] αὐτὸν συλληφθῆναι κε-λεύει [t], τὴν κεφαλὴν ἀποτε-μὼν, δόρατί τε [u] ἐπιμήκει	cumque veniſſet, comprehendi eum imperat, et caput eius amputatum, haſtaque oblonga

ſ) Mss. Ba. et Vi. ἐλθόντα οὖν αὐτ. v. N. t) Hic pro Stp. rel. puncto, fuit in Ox. 2. colon, ſed in B. 1. et Ed. comma, rectius in rectione eadem. u) Ms. Ba. δόρατι ἐπιμ. v. N.

certi *ſcientem*, ſed *aliquid* tamen *opinantem* imperatori *renunciatum*, ſ. *ſuſpectantem*, ut P. vertit" cum alia lect. ſ. ſcriptura, quam in ed., in μέντοι, etiam liberiori eius Vs., ſed, praeter δὲ recte ad ſenſum, partim e P., non modo ſuppleto pron. τὶ, quod affirmativum latet in pr. oppoſito neg. οὐδὲν, verum etiam converſo οἰομ. per vulgare Lat., quod et procedit, et diſerte a G. Th. per Bg. exponitur, quorſum etiam reſpiciebam ſupra per noſtrum *vermuthen*, pro cogitare, in mente ſibi fingere; poſt quem Noſtri locum Stp. reſpicit ad Hom. Ἰλ. ά, 561. (ubi et Cl. Vs. cum Bg.) et ad Heſ. 2, 722. m. (ubi et οἴεαι, — ὑπολαμβάνεις, quod ſine N. pertinet ad Hom. l. l., ut p. 736. i. ad ά, 558. Cl. Vs. iterum cum Bg.) it. ad 'Οδ. ί, 339. ἤ τι ὀισσάμενος, ubi Cl. Vs. iterum *ſive* quid *ſuſpicatus*, et in N. Var. L. ἤτοι, cf. 'Οδ. ά, 323., ad quod v. Heſ. 2, 733. e. cum N.

ἐλθόντα δ' αὐτ.) Mss. οὖν pro δ' e gloſſa eſt, in textum e marg. recepta, ut alibi δὴ pro δὲ eadem notione, extruſo vetere δ', quod Bg. e P. pro τὲ iterum cepit, reddente Sch. partim cum P. in „σ. *iubet* comprehendi *eum*" ut Bg., qui non ita ſevere mutat ordinem in pron., ob reſolutum particip., ſed recte vertit σ. per praeſ. ex adiuncto κελ., tenente G. Th. ad Bg. modo in ſubſt. 755, 38. „caput — *amputatum* Sen. Agam. 902." cf. 1, 10, 15. e. 1, 9, 19. e., ſupplente Bg. e P. pron. αὐτοῦ ad τ. κεφ.

δόρατί τε) In hoc τὲ, a Ms. omiſſo, eadem, quae §. pr. i., res eſt, quoad ſeriem, ſed ut hic excidere potuerit etiam ob pr. ſyllabam ſimilem, tum per Bg. Lat. agnoſcat etiam P., qui libere neglexit adi., non item Sch. „δ. conto *affigere* caput, ἐπ. longae *haſtae*, ἐγκ., quum *praefixiſſet* caput *haſtae*" dante Stp. Th. „ἐπ. *oblongus* ſ. ſublongus, — P. ap. Herodi. reddit *praelongus*, it. *procerus*" ſine loco, ſed repetente L. Ern. omnia Lat., praeter ſecundum, me vero reperiente, praeter Noſtri ἐπιμηκέστερον 1, 1, 6. de tempore, Bg. *longius*, tantum adhuc de menſura corporea ap. Geop. σῖτον τὸν ἐπ. triticum *oblongum*, et de ſpatio ſ. intervallo ap. Luc. 2, 910. i. ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, *quis* longiſſime *progreſſus*, qui Gs. in Chr. Ind. etiam modo *longus* reddit, (e Schol. Thuc. 84, 97., unde ſimul hauſit Suidas 3, 340. e., ubi Vs. *lignum — oblongum*, de ſcytala,) ſed in Th. tenet ſub Bg. ἐπιμηκὴς, hoc accentu, forte depravato, tum in pr. *ob* nihil in hanc partem, niſi huc referas, cum in compoſ. vult ſignificare „interdum augmenta, ut *occalleſco*, rel." ſicut L. Ern. in praep. Gr. e. „in compoſ. notare — intenſionem" ſine exemplo, nihil tenente etiam Z. ad Vig. p. 609. b. m., ut non repugnem, ſi quis reddat praep. hic per Lat. adv. *valde*, quo redit illa Lat. pr. *prae*, aut redundare iterum putet, nihil etiam habente Stp. Th., quam „καταπήγνυμι, *defigo*, depango *in*, unde particip." quod hic habemus, ſed L. Baſ. „figo, configo, praefigo, unde ὁ ἐγκαταπήξας, qui *infixit*" quod unum

ἐγκαταπήξας, ἐκπέμπει τερπνὸν καὶ ποθεινὸν τῷ δήμῳ θέαμα. ἔστη γὰρ οὕτω τὸ 10. | praefixum, mittit iucundum et optatum populo ſpectaculum. Sedatum enim hoc pacto

Lat. tenet L. Ern., etiam Vs. Cl. ap. Hom. Ὀδ. λ', 97. ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξ', *gladium* vaginae *infixit*, qui unus locus, cum eadem rectione et dat., pendente e praep., mihi repertus, facit prope, ut referam hoc v. in Noſtri poëticis, ap. G. Th. in Bg. „προπηγνύω, ante figere, — *arma* praefigere *puppibus*, Virg. — *capita* in *haſtis*, idem."

ἐκπέμπει) Inter artes placandae multitudinis irritatae, atrocium rerum miniſtros auctoresque obiicere indignantium irae, ac odiis ipſorum inviſa capita condonare. *Piacula* irae *dedere* Livio eſt 6, 21. ſicut alibi 4, 12. *L. Minutius* irae *populi* frumentarios *obiicit*. Frequentius interim tyrannicis flagitiis expiandis accommodatur id conſilium; ſicut alias oſtendimus. *Boecl.*

Additum hic iterum P. adv., reliquamque libertatem eiusdem deſerit Bg., cuius Lat. ſimpl. in v. adhibet aliunde etiam Stp. Th. 3, 204. D. e., ut ποθ. cum dat. perſ. ib. p. 422. B. tantum e Noſtro hinc ſine Vs., cf. Ariſt. Ran. v. 84. et ſupra 1, 7, 3. e., ſevere nihil ſupplente Bg., nec ad v. ἐκπ. pron. αὐτὴν, e pr. τὴν κεφαλ., nec ὡς, pro tanquam, ad θ.

ἔστη) Series hic et cauſa adhibitae particulae γὰρ eſt in §. pr. e. brevitate quadam per epitheta cum ſubſt., cum proprie ibi dicendum fuerit, emittit caput id populo, et id fuit ei ſpectaculum iucundum et optatum, adeo, ut placaret animum iramque; eodem redeunte, ſi quis ellipſin totius enunciationis ad γὰρ ſumat, (v. c. *eamque* rem populo gratam fuiſſe, eventus docuit. *Nam* rel., vel *in quo* bene fecit ac prudenter, ſ. quod eius factum ſalutare fuit. *Nam* rel., cf. Ern. ad Xen. Mem. S. 2, 6, 15., Bach. Ind. in N., Z. Cyr. et ad Vig. p. 447. a. N. 41. 481. a. e.) eodemque, ſi γὰρ accipiatur pro οὖν, quo de v. 1, 5, 17. i., propter difficultatem hanc aliquam omittentibus particulam γὰρ P. cum Vern., non item Bg., cuius Lat., ut et ſyn. *nam*, habet eosdem uſus, cf. Hoog. ad Vig. p. 480. b. e. it. in Op. p. 187. e. ſq. 196. m. G. Th. et Hor. Turſ. p. 257. Nr. 3. 533. i., per τὸ δειν. reſpiciente Noſtro ad §. 1. πολ. ἐμφυλ., unde hic mox ſq. πολεμ., ſed v. ἔστη cum P., ut Bg., reddente etiam partim Stp. Th. 1, 1733. A. e. „ἵσταμαι redditur aliquo compoſito a *ſiſto*, — *conſiſto*, i. e. quieſco, — Herodi. ἐ. — δειν., ita *conſtitit*, quievit, ſedatum fuit" ſ. *ſubſtitit*, quod Lat. in v. ἵστημι adhibet L. N. ſ. Krb. p. 304. m. Nr. 2., in notione quidem phyſica, de perſ. ac re, ut ſanguine Luc. 8, 44., ubi Loesn. p. 113. m. quaedam etiam in tropica collegit, cf. G. Th. 616, 6. „ingenium *que* meis *ſubſtitit* omne *malis*, i. repreſſum eſt, — ſubſiſtunt *opes* Romanorum *apud* eas *gentes*, i. non ultra progrediuntur" ut equidem ſubſiſto in aliquo ſimpl. Lat., in iſto *ſtitit*, cf. 1, 11, 10. e. (quanquam G. Th. non id tempus profert in v. *ſiſtere* tropice de re,) et adeo in *ſtetit*, cf. ib. 560, 26. „*ſtare* dr. homo ſ. res, cuius progreſſiones impediuntur, — *nondum* ruentis *Ilii* fatum *ſtetit*, (p. ſq. l. 51.) praelia *ſtant* mihi *cum* domina *mea*, i. non exercemus praelia" *amplius*, ut h. l. tumultus, bellum, praelium *ſtetit*, i. deſiit, non amplius progreſſum eſt exercitumque, non amplius duravit ſ. fuit; univerſe hoc ponente hic Noſtro ac per tropum, ſed mox finite proprieque ac per copiam explicante, noſtris autem tenentibus modo ſuum *ſtehen* phyſice,

δεινὸν, καὶ ἑκάτεροι πολεμοῦντες [x] ἐπαύσαντο, οἱ μὲν στρατιῶται, ἀνῃρημένον ἰδόντες, ὑπὲρ οὗ ἐμάχοντο, δέει [y] τῆς

malum fuit, et utrinque dimicare deſierunt: milites quidem, quod occiſum viderent, pro quo pugnabant, formi-

x) Hic comma A. Stp. rel. et Ms. Bg. ſuſtulimus, ut mox poſt ἐπαυσ. et ἐμαχ., pro Stp. rel. colo, it. puncto al., delegimus modo commata quarundam edd. y) Ms. Ba. δέει τὲ τῆς — ὀργῆς, ſed Ms. Ve. ac Vi. δέει τε τῆς λ., et poſt ὀργ. colon in Stp. etc., v. N.

ut de horologio, ſed tropice etiam *ſtille ſtehen*, et ſyn. *geſtillet werden* ſ. *ſich ſtillen*, ad quae Bg. reſpexerit in ſuo, ap. G. Th. „*ſedo*, παύω, — deſinere facere aliquid, — *bellum* inteſtinum *ac* domeſticum — *ſedetur*“ ſine explic. In ſq. ἑκατ. Bg. e P. libere mutat adi. in adv., ut Sch. in formulam aliam „utraque *pars*“ variante Noſtro cum §. 6. ἑκατ. τοῦ πληθ., e quo loco et §. 5. οἱ στρατ. hic ſunt anguſto iterum ſenſu equites imperatorii, aut e §. 4. ſimul cohortes urbanae, cf. 1, 12, 13. et ſine Ind. ap. Dem. ſimile 72, 25. ἐπαύσασθε πολεμοῦντες, qua in formula v. π. cum particip. (cf. 1, 6, 4.) non memini Intp. et editores interiicere comma, quod nec procedit in Lat., ubi particip. reſolvitur in inf., ſicut poſt ἐπαυσ. aeque bona diſtinctio minima in rectione adhuc eadem; deſerente P. ſeriem Noſtri, adiuncta particula cauſali, per quam ſyn. deinde Bg. reſolvit particip. ἰδ. etiam, ſevere omittens pron. demonſtrat. ἐκεῖνον, ante relat. οὗ, ad ἀνῃρ., quod G. Th. quoque fert in Lat. Bg., ſed hoc Stp. Th. tantum in act. 1, 187. B., non item 189. F. m. in paſſ., quod notione noſtra profertur modo ſemel e Phil., cf. 1, 12, 15. e.

ὑπὲρ) In hac praep. Sch. cum Bg., deſerto P. Lat. ad ἐμ., quod aliunde tenet Stp. Th.; etiam cum noſtra praep. 2, 815. C. de perſ. ſine auctore, ſed de re ſine Ind. Xen. Cyr., ubi v. Z. in praep., cf. Poſſ. Call. p. 183. i., etiam hoc medio valente pro act., nec me capiente decreta ſuper eo in lib. de V. med. Fi. p. 51. ſ. 40. ſq. p. 329. e. W. p. 69., nec ſtatuente diſcrimen inter μαχ. et πολεμεῖν, quocum hic variatur, cum et ſimili notione dicatur πολ. ὑπ. τινὸς, cf. Stp. 3, 461. D. m. et Poſſ. Call. p. 181. m., quae utr. verba habent eandem ſyn. pr. περὶ, tenente Stp. ib. p. 1742. E. e. ſqq. „ὑπὲρ σοῦ poſſe reddi interdum non ſolum *pro te*, ſ. nomine tuo, ſed etiam tua cauſa ſ. in gratiam tuam, — pro cauſa tua, ſ. propter te“ quae pertinent modo ad ὑπ. cum gen. perſ., ubi pugnatur pro aliquo ad eum tuendum ac defendendum, ut ſervet aut vitam, aut dignitatem, aut reliqua bona et iura; ut hic pugnarunt maxime de vita Cleandri, cui populus inſidiabatur, ad mortem et ſupplicium depoſcens, cf. 1, 12, 11. e., cum contra in ὑπ. cum gen. rei pugnetur de re vel defendenda, retinenda conſervandaque, vel conſequenda.

δέει) Fort. καὶ δέει. *Steph.* Si hoc probamus: legendum erit etiam ἀνῃρημένον τ' ἰδόντες. *Reisk.* Rectius in Cod. exſtat δέει τε τῆς λ. Nam cum excidiſſe τε ob ſq. τῆς apparet, tum quoque ſine hac particula male cohaeret oratio. *Stroth.*

Poſſit etiam tertia cauſa repeti e P. „iram *quoque* imperatoris *formidabant*“ cuius vocula *quoque* iterum induxerit Stp. ad corrigendum, et ſane prodat copulam aliquam, qua Lat. ille alibi τὲ reddit, v. 5, 4, 5. e., idem tamen liberior cum alias, tum in rel. huius §., ubi nec Bg. copu-

τοῦ βασιλέως ὀργῆς. συνίε-σαν[z] γὰρ, ἐξηπατῆσθαι, καὶ	dantes imperatoris iram. (Intelligebant enim ſe deceptos

z) In *Ms. Ba.* deſunt ſigna ( ) a συνίεσαν — τετολμηκέναι, et pro συνίεσαν eſt συνήεσαν. *Mart.* Parentheſis ſigna abſunt modo in A. cum B. 1., ut poſt γὰρ comma eſt noſtrum, v. N.

Iam agnoſcit, membrum hoc ablativi cum gen. mutans in ſyn. formulam e particip. affinis verbi, (fere cum P. et ut §. 3. m. τῶν κραττ. ἀγνοίᾳ per adi., par participio,) in cuius Ms. non repertum comma reſtituimus iam poſt *pugnabant*, cum membrum δέει — ὀργ. pertineat ad ſuperius v. ἐπαυσ., huc demum a Noſtro locatum de induſtria, ob ſq. enunciationem, quae cauſam continet huius membri, praemiſſo altero ἰδοντ. ἀν. λ. membro ſimpliciter, quod reſolvetur vel in notione temporis per particulam *poſtquam*, vel etiam per cauſalem, quo poſtr. ſenſu concurrent bina membra e notione cauſarum, ſine copula quadam conſiſtentia per aſyndeton populare, ſed ut malim ἰδ. ſumere in temporis et ordinis notione; unde non opus eſt copula aliqua ad δέει, quod ſolet Noſter per ſe ponere, ſine alia cauſa, cf. §. 1. e. 1, 3, 13. e. 2, 5, 15. i. 2, 13, 8. (cf. Zoſ. 4, 41, 2. m. δ. τῆς βασιλέως ὀργῆς, *metu* irae *principis*, hic cum altero etiam articulo ſine diſcrimine, neſciente Stp. Th. ὀργ. cum gen., cf. L. N. T. cum Ind. Dem. et Luc.) quanquam alibi duas profert cauſas etiam duplici ratione ac membro, per participium et per abl. ſubſt., cf. 3, 2, 10. m. πόθῳ —, μένοντες λ. Sed et Mss. alias τὲ intrudunt, maxime in participiis pluribus, quorum loco habuerit Gloſſator id membrum cum Bg.

συνίεσαν) Ms. συνήεσαν, per ſe pravum, deducat ad συνίεισαν, cum forma utraque εσάν et εισαν etiam alibi variet, ac Suidas habeat haec 3, 405. m. συνίεισαν, ἐγίνωσκον, λ. cognoſcebant, *intelligebant*, non coll. ad Heſ. 2, 1308. e. p. ſq. i., ſicut ab ᾔισαν et ᾖσαν analogiam quoque habeant συνῄισαν ſ. συνῆσαν, quod poſtr. proxime ad litteras lectionis vulg. accedit, ut contracta haec forma etiam infra occurrit, ſed συνήεσαν cum Iota, iſti Ms. ignoto, ap. Suid. l. l. p. 404. m. explicatum συνῆλθον, *convenerunt*, ab h. l. alienum eſt, nihil tale tenente Stp. Th., ſed modo Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n.) et 1, 1672. E. quoad rectionem „cum inf. ap. Herodi." ſine loco, qui nec novit tertiam impf. formam ap. Schrevel. et L. Ern. P. 2. p. 285. e. „συνίουν, *intelligebant*, — contr. pro συνίεον, a v. συνιέω" quo de themate habet Stp. ib. G., ubi et quarta eſt forma poëtica „ξύνιον, tanquam a ξυνίω" cf. Schrev. cum L. N. T., in primis Fi., ut Noſtri formam reperi tantum ap. Luc., quo de loco alibi, ſed praeterea in L. Baſ. „συνίεσαν, commercio uſi ſunt, *intellexerunt*, ἐνόησαν" ſeparatim et ſine exemplo, et ap. Schrev. „ξύνιον, pro ξυνίουν, quod pro ξυνίησαν" quae quinta forma, et ipſa pro Ms. illa ducens ad συνίησαν, non eſt mihi reperta. Sed parentheſis mihi non ſtatuitur hic, tum quod γὰρ non ſemper eſt index iſtius, tum quia res pendere videtur a μὲν et δὲ, ad ſe relatis ſaepe ſic, ut μὲν habeat ſententiam abſolutam et τελείαν στιγμὴν, contra δὲ, longe remotum, novam incipiat et ſententiam et rectionem, cf. 1, 5, 11., ut h. l. cum pr. ἐπαύσαντο, οἱ μὲν στρατιῶται, plane non congruunt poſteriora haec, ὁ δὲ δῆμος κεκόρεστο, λ. Ita, quae interponuntur a Noſtro, συνίεσαν — τετολμηκέναι, cum non ſubſint illis οἱ μὲν στρατιῶται, ſed ſequentibus ἰδόντες λ. et δέει λ., ab his non bene ſeparantur, cum ſint cauſa eorum, addita in narratione inſtructa.

τὰ δρασθέντα παρὰ γνώμην αὐτοῦ τετολμηκέναι. ὁ δὲ δῆμος κεκόρεστο, τιμωρίαν πα-

fuiſſe et facinora illa contra illius ſententiam auſos.) Populus autem ſatiatus erat, poſt-

ἐξηπατῆσθαι) E Stp. Th. in hoc v. nihil mihi notatum fuit, ſed, tacente Sb. Ind., P. ſumit perſonas diverſas, ut ἐξ. pertineat ad Commodum, (quo et refert Sch. „paſſ. *deceptum eſſe*“) ſuppletis pron., tum nudo, tum alio cum praep., αὐτὸν, τὸν Κόμμοδον, ἐξηπ. ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Κλεάνδρου, ſed reliqua pertineant ad milites, de quibus ſolis totam hanc enunciationem capiens Bg. cum Memm., praebet ſententiam perſpicuam, aſſumendo tantum ad inf. ἐξηπ. et ſq. τετ. pronomine recipr. ἑαυτοὺς, cf. de v. ἐξαπ. act. cum notatione quadam Ind. Heſiod. et L. N. T. Schw. cum Fi., ſed ſimpliciter Theogn. Fiſch. Aeſch. Xen. Cyr. Z., R. Or. V. 8. Din. Ael. V. h. Dion. Caſ., et ſimul cum paſſ. Thuc. cum Abr. Dil., Diod. S., Luc. Fab. Aeſ. Hſ. R. Or. V. 7. Ant. et Dem., quo utr. edicit, eſſe i. q. ſimpl., ſine Vs., ſed de med. ap. Plut. de diſcr. ad. Ind. Krg. et Gs. Chr., ſed de paſſ. tropice cum praep. Xen. Z. Bach., tum ap. Luc. 1, 757. l. 20. πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος συνίημι, tentans, *decipine me ſentiam*, exquiſite in v. σ. cum nominativo participii pro acc. et inf., ad quam rationem Noſter ſcripturus erat ſic, ut non deciperet, συνίεσαν γὰρ ἐξηπατημένοι καὶ τὰ δρασθέντα — τετολμηκότες, cf. Heſ. 1, 1275. i. 1293. i. Suid. 1, 772. m. ex Schol. Ar. ad Veſp. v. 1282., et ſine Ind. ap. Dem. act. 105, 3. 6. 114, 1. 148, 15. 19., ſed paſſ. 105, 13. 114, 3. 148, 26., de praep. nihil me reperiente ad Vig. p. 584., ſed credente etiam, eam redundare, ac reſpondere illi Lat. *de* in Bg. v., ap. G. Th. cum Gr. n. et ſimul ſimpl. ἀπατάω, hic ut decepti ſint, quibus falſa et mendacia erant dicta a Cleandro, iubere imperatorem Commodum, ut contra populum prodeant; ponente Noſtro in ſq. membro rem, nondum ſupra narratam ſimul 1, 12, 12., de more ſcriptorum, cum uno tantum loco referunt aliquid et infra demum rel., ne bis narrent idem; ubi Bg. e P. in γν., cf. totam Noſtri formulam π. γν. e Thuc. ap. Abr. Dil. p. 572. e. cum Auct. p. 370. i. et Luc. 1, 60. l. 74. π. γν. *praeter* animi *ſententiam*, et Ioſeph. 1, 832. l. 13. π. γ. τὴν αὐτοῦ, iniuſſu *ſuo*, per exquiſitiorem rationem in articulo poſt ſubſt., ſed per ordinem Noſtri, quoad pron., quem mutat Bg. e P., ſed alio ſenſu ap. Theogn. v. 543., liberius verſante iterum P. in rel. hic, ubi Sch. „auſos eſſe *facta*“ ſed clarius Bg., etiam per artic. pro pron., nihil tenente Stp. Th., niſi 1, 1048. A. m. „paſſ. δρᾶσθαι, fieri; unde δεδρασμένος“ cf. in bonam partem Luc. 2, 281. l. 45. et Fab. Aeſ. Hſ. 78, 2., ſed 71, 4. in malam, ut hic, unde Sb. Ind. reddit *perpetrata*, variante Noſtro pro pr. τὸ δεινὸν et pro mox ſq. τὰ δεινὰ, ut in utroque τὰ δρ. τετολμ. per ſq. τὰ δεινὰ δράσαντος, de Bg. ratione ut ſupplenda ſint pron. haec, ad ἐξηπ. quidem gen. cum praep., ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Κλεάνδρου, ſed ad τὰ δρ. vel ſimile ὑφ' ἑαυτῶν, vel modo illud dativi perſ. αὐτοῖς, in paſſ. ſolennis, pro quibus Noſter adhibuit modo unum pron. αὐτοῦ, relatum ad pr. τοῦ βασιλ.

ὁ δὲ δῆμος κεκορ.) In v. κεκ. Sch. cum Bg. et P. ſimul, ſed Stp. Th. 2, 108. D. „κορέννυσθαι dicimur etiam, quum nobis ſatis fit, ſ. quum cupiditas noſtra acquieſcit. Herodi. l. 1. ὁ δὲ δ. κ., τιμωρίας π. τοῦ δεινὰ δρ. εἰλ. (praeter alias lect., de quibus deinde, cum P. Vs., e quo et notionem iterum conſtituit partim, poſt) κορέννυμι ſ. κορέω, ſatio, ſaturo, exſatio“

ρὰ τοῦ τὰ δεινὰ [a] δράσαντος quam poenas ab auctore ma-

a) τοῦ δεινὰ δρασ. A. B. Par. 1. et Pat., v. N.

quae G. Th. „*exſatio*, κορέννυμι, i. q. ſatiare. Liv. *Pop.* Rom. *ne* morte *quidem* P. Scipionis *exſatiari*, – Sil. *corda* exſatiata *cruore*, — *exſaturo*, κορεννύω, κορέω, i. q. ſaturare, — exſaturare *animum* alicuius *ſupplicio*, — *ſatio*, κορέννυμι, — ut *ſaturare*, — explere et dare, quod ſatis ſit, — *cor*, cupiditatem, *iram*, odium, — *ſatiatus* — cruore *hoſtium*, — *ſatiato* Antonio,. *poena finita*, Vell. — *ſaturo*, κορέω, explere, — *explevi animos* invidorum, *placavi* odia *improborum*, ſaturavi *etiam* perfidiam *proditorum*, — *ſi* ſanguine *illius* odium *ſaturaveritis*, (526, 36.) ut *me* unum *expleant*, i. mihi ſatis faciant, mea deſideria perficiant, (l. 54.) *animum* alicui *explere*, pro ſatisfacere“ cf. l. 97., et Ind. Tac. *explere* ultione *ſe* et *ſanguine*, Amm. M., et Iuſt. „ſaturare *ſe* ſuppliciis *aliquorum*, — ſatiatus *caede* animus, *conquievit*“ ut, tropo remoto, *aliquis* dicatur *ſatiari*, i. animus eius, cum non modo cupiditas univerſa opprimitur, nec amplius ſentitur, ſed etiam varia eius genera, grata et ingrata, ut h. l. maxime voluntas et deſiderium vindictae, ira et odium; atque adeo hic *populus* ſatiatus *erat*, dum nihil amplius deſiderabat, non amplius fovebat iram, odium et cupiditatem ultionis, dum erat contentus, ſedatus, placatus, (nobis *war* befriedigt *worden*,) ſed et ſatiatus erat bellandi ac tumultuandi cupiditate, dum non amplius voluerat bellum tumultumque commovere, ſed quieſcere extra etiam, animo quieſcente, quia ſimul reſpicitur ad pr. ἑκάτεροι πολεμ. ἐπαύσαντο, cf. de v. Gr. ſenſu phyſico Ind. Luc. Ael. V. h. Orph. Phocyll. Ariſt. Kuſt., ſed tropico, de corpore, ut oculis, Orph., ore Abr. ad Aeſch. 1, 657. m. at 248. i. de manibus e Lycophr., cui ſimile Ind. Amm. Marc., de animo autem ap. Abr. l. l. poſtr., Luc. Hom., maxime Ἰλ. χ', 427. Ὀδ. κ', 499. ξ', 28. 46. υ', 59., it. cum gen. πολέμου Ariſt. Pac. v. 1283. et Hom. Ἰλ. ν', 635., tum pro abundare ſ. largiter donatum eſſe ſ. act. largiter donare cf. Stp. Th. ex Heſ. ἐργ. v. 33. Theogn. v. 229. L. N. T. Heſ. 2, 317. e., hic ut forte ſit quaedam Lat. in v. poſito abſolute ac de perſ. ipſa, ut ſupra ap. Vell., ubi et ſequitur formula e particip., ut hic, ad quae Stp. Th. nil habet, quam 2, 554. A. e. „λαμβ. alicubi potius redditur v. *ſumere*, ut Dem. λ. δίκην, ſum. *poenas*, (ſed 3, 1574. F.) dr. aliquis ab aliquo λ. τιμωρίαν“ ſine Vs., at mox cum libera ex Antiph., qui locus non eſt in R. Or. Ind. V. 7., ſed e Lyc. V. 4. p. 186. l. 7. et V. 8., cf. Diod. S. 1, 391. l. 6. τιμωρίαν ὑπὲρ τὴν ἀξίαν λαβόντα παρὰ τοῦ λειφθέντος, *cum* aequo *maiorem* de *victo* (capto) poenam *ſumſiſſet*, Poſſ. Call. p. 434. e. it. infra ad §. 12. m. ἀνθρωπ. et λ. δίκην ap. Dem. ſine Ind. 19, 4. 79, ult. 147, 7. 162, 2. 26., ubi mox pro phraſi hac eſt v. privum τιμωρήσασθαι, 179, 26. ſed Suid. 2, 407. i. ſine exemplo λαβεῖν τιμωρίαν, ἐκδικηθῆναι, *ſumere* poenas, *ulciſci*, quo loco una cum Noſtri hoc utitur Abr. Dil. Th. p. 204. m. ſine Vs., cf. 3, 477. i., non coll. ad Heſ. 2, 1390. i. et Ind. Xen. Cyr. Z., ap. G. Th. in Bg. ſubſt. cum Gr. n. „capere *poenam* in *hoſtem*, h. e. hoſtem afficere ſupplicio, (i. q. in hoſte ſ. ab et de hoſte, cf. v. *cap.* 745, 49., ſed rurſus in v. *poen.* p. ſq. l. 84. cum v. Bg. et in hoc 648, 88. ſine explic., at l. 99.) ſupplicium *ſumere*, i. punire“ et cum pr. *de aliquo* deinde, cf. v. *ſupplic.* 671, 39. et Ind. Liv. „de *captivis*, (quod attinet ad captivos, ſ. reſpectu captivorum, nobis *wegen*,) *ſuae* fortunae *a* quoque

εἰληφώς. προσανεῖλον δὲ καὶ 11. lorum ſumſerat. Truci-

ſumtum ſupplicium *eſt*" it. v. *ſum.* et *ſupplic.* Corn. N. Flor. Tac. Suet. Curt. cum 4, 6, 29. e. Vell. Iul. Caeſ. b. G. 1, 31, 5., quae formulae capiuntur non eadem notione de iis, qui magiſtratus ſunt, ubi proprie intelliguntur, et pro punire, ſed de iis, qui non ſunt magiſtratus, ut hic de plebe, tantum pro flagitare et efficere, ut ab aliquo poena ſumatur, et ut aliquis ab alio puniatur; ut tamen plebs, quatenus auctor eſt poenae, per alium exigendae, dicatur ſimul aliquem puniviſſe; quo ſenſu fortaſſis et dici queat per formulam Lat. *accipere poenam*, quam G. Th. in ſubſt. 926, 66. non explicat, ſed in v. 51, 69. „accipe *poenas*, i. ſume poenas" atque adeo pro ſimpl. cape. Sed quod ſupra e Stp. Th. vidimus plur. τιμωρίας, (quem et Bg., ſecus ac P., libere iterum delegit,) in eo ſit maior venia lapſae memoriae, quam in altero ib. τοῦ δεινὰ δρασ. ſine altero τὰ articulo, quem in ed. addiderit Stp. ſine monito ullo, deſertis edd. prioribus; ut tamen Mss. tacite faventes habeat, et in A. per operarum lapſum exciderit ob pr. τοῦ, Noſtro quidem uſurpante ſing. δεινὸν etiam ſine articulo, ſed plur. τὰ δ. cum articulo frequentius, unde, ſi A. e Mss. duxere lectionem, ipſe variarit Noſter, qui et hic, ut §. 6., τὰ δ. eodem ſenſu varians ponit plur. pro ſing. τὸ δειν. initio noſtrae §., negligente hic τὰ δ. P., unde Bg. τοῦ δρ. ſervat, pro *ab eo*, qui *iſta* mala *patrarat*, ſumendo articulo τὰ, ut ante ad τὰ δρασθ., et 1, 12, 11. i., nobis *Genugthuung* von *dem*, der *dieſes* Unheil *verurſachet*, erhalten *hätte*, ſeu *Strafe'— genommen*, recte tamen vel ſic capiente Bg. v. δρᾷν ſenſu univerſo, ex adiuncto iam malo τὰ δ., cum *auctor* ſit, quicunque aliquid facit, cf. G. Th.

προσανεῖλον) Bg. iterum reddit praep. ſeparatim et per adv., ſed alio ordine, quam §. 6. i. et Stp. Th. „inſuper *occido.* Herodi. l. 1. πρ. — Κλ." ſine alia Vs. et auctoritate in hanc quidem notionem, nec mihi aliunde cognitam; verum aliam ex Ind. Dem., quam e Plut. affert Stp., cuius aliam adhuc e Thuc. ignorat Ind., tenente L. Ern. etiam P., quod Sch. retinet „*praeter* patrem, *etiam* filios *contrucidarunt*" pro ſimpl., (credo, ob illud *praeter*, ad πρὸς reſpiciens,) ut Niz. melius, quam G. Th., cf., in ſimpl. *trucido* etiam, Ind. Suet. Iul. C. Amm. M. et Liv., at in rem Lampr. in Comm. c. 7. p. 493. i. plebi *ad* poenam *donatus eſt*; quum *etiam* Apolauſtus, *alii* que *liberti* aulici *pariter* interemti *ſunt*; ad quae N. tacent, ut tamen inde fortaſſis ducas aliquid non modo ad Noſtri §. 4. e. οἱ οἰκέται, in plur. accipiendum proprie, ſed etiam ad §. noſtrae ſequentes πάντας, ὅσους ᾔδ. ἐκείνῳ φίλους λ., ut *aulici* liberti *interemti* ſint *pariter*, qui Cleandro faverent ac iuvarent eum in rebus ſuperioribus; nec ad ſq. δύο λ. noſcente me aliquid, niſi quod ſequitur ap. Lamprid. *Cleander* inter *caetera* etiam *concubinas* eius *conſtupravit*, *de* quibus *filios* ſuſcepit, *qui* poſt *eius* interitum *cum* matribus *interemti ſunt*; ad quae Caſ. N. modo „de caede filiorum Cleandri parcius et Herodianus et Dio" e quo p. 1214. notaram adhuc, tantum unum ibi Cleandri filium memorari, et hoc cum Noſtro conciliare in N. Fabricium, ſed, qua ratione, non amplius tenebam, praebens modo hic adhuc quaedam Xiph. Sb. 380, 3., ad Noſtri priora et ſqq. profutura, ubi, re Commodo indicata per Marciam, pergit, καὶ ὁ Κόμμοδος οὕτως ἔδεισεν, — ὥστε αὐτίκα καὶ τὸν Κλέανδρον καὶ τὸ παιδίον αὐτοῦ — σφαγῆναι κελεῦσαι. καὶ τὸ μὲν παιδίον προσουδίσθη καὶ διεφθάρη, τὸ δὲ τοῦ Κλεάνδρου σῶμα παραλα-

τοὺς παῖδας τοῦ Κλεάνδρου [b], (δύο δὲ ἦσαν ἄῤῥενες αὐτῷ,) πάντας τὲ, ὅσους [c] ᾔδεσαν ἐκείνῳ φίλους, διεχρήσαντο [d], σύροντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶ-

darunt autem inſuper et filios Cleandri, (duo autem erant,) omnesque, quos ſciebant ei amicos, interfecerunt: ac trahentes cadavera, omnique con-

b) In Ms. Ba. iterum () abſunt, verba tamen ut ſtent incluſa colis. *Mart.* Signa parentheſis deſunt modo in A. et B. c) Errore typographico in Bc. ed. (utr.) legitur dat. ὅσοις — φίλοις. *Stroth.* ut aliud vitium πάντες in Ms. Vi. d) Hic punctum erat in Stp. et al.

βόντες οἱ Ῥωμαῖοι ἔσυραν καὶ ᾐκίσαντο, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ πάσης τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ κοντοῦ περιήνεγκαν, καί τινας καὶ ἄλλους τῶν μέγα ἐπ' αὐτοῦ δυναμένων ἐφόνευσαν, ſed Angl. ap. Heyn. Hiſt. 4, 1019. i. *ſeine* Gemahlinn, *ſeine* Kinder, *und* die *meiſten* ſeiner *Getreuen* wurden *zu gleicher Zeit umgebracht*, ihre *Körper*, nebſt *dem* ſeinigen, *auf das ſchimpflichſte gemiſshandelt*, durch *die* Straſsen *geſchleppt*, und *endlich in* das *öffentliche* Kloak *geworfen*, ad quae in N. modo „Herodi. 1, 12, 13. Lampr. 7. cf. 14. Dio l. l. 13. 14." qui Angli cum Xiph. etiam de Cleandri corpore memorant, a Commodo ſimul populo tradito, quod permittant ſequentia τὰ σώματα plura ap. Noſtrum, qui adeo iterum hic modo narrarit aliquid, ſupra vero nondum, ubi de capite ſolo §. 9., ut de re praecipua ad plebem ſedandam; quod adeo caput primo traditum ſit, deinde vero etiam corporis truncus; retinente Sch. e P. ſyn. ἦσ. „αὐτῷ, habebat" ſed liberius Bg. omittente non tantum cum P. pronomen, ſed de ſuo etiam ſubſt. ἀῤῥ., ab iſto ſervatum per formulam aliam, quod licuit reddi *mares*, ſi pr. παιδ. cum P. *liberos* vertebat, cf. 1, 2, 1. In ſq. neglexit P. v. ᾔδ., ubi Sch. ſine Vs. „εἰδέω ſ. εἴδημι, — plusq. Attic." ſed ad Luc. 3, 438. a. e. ὅσοι ᾔδεισαν, *quotquot* eorum *norant* „ap. Herodi. vero 1, 13, 11. ᾔδεσαν, quod nec improbare auſim, quia, ut in aliis, utraque terminatio locum habere poteſt, ſive plusq. dicas, ſ. ab antiquo aor. ᾔδεσα, qui certe formaret ᾔδεσαν, quem tamen in uſu eſſe non credo" tantum tenente Stp. Th. 1, 1111. F. „ᾔδειν in plusq. pro (impf., ut hic Bg.) *ſciebam*, ſ. noram, (quod tamen per ſe eſt plusq.) Apud Apoll. autem pro ᾔδεσαν, *ſciebant*, eſt ᾔδειν" formam utr., per ſe rectam, et in aliis v. ap. Noſtr. obviam, proferente Fiſch. ad Well. p. 257. m., et ex Iſocr. etiam noſtram, cf. Dem. ſine Ind. 126, 5. καὶ ταῦτ' ᾔδεσαν ἅπαντες, at Suid. 2, 44. e. ſine exemplo, ᾔδεσαν, ἔγνωσαν, *noverant*, et 80. i. ᾖσαν, ᾔδεισαν, ἐγίνωσκον, noverant, *ſciebant*, non coll. ad Heſ. 1, 1603. i., tacente etiam Stp. de conſtructione cum dupl. acc., (ubi deſit inf. εἶναι, aut particip. ὄντας, pro inf.) ſed 4, 152. D. habente in φιλ. „in ſoluta oratione ſaepius ut ſubſt. ponitur, et quidem cum artic. ſ. absque illo. — Dr. etiam φίλος αὐτῷ et φ. αὐτοῦ" ſed ut cum gen. magis ſit pro ſubſt., quam cum dat., ſicut articulus abeſt ſemper, quum ὅσος ſ. ὃς adeſt, ut h. l., ubi P. opprimit v. διεχρ., ob pr. ſyn. προσαν., quod et per ſe ſufficiebat, non item Noſtro, copiam ſectanti, et nolenti copulare diverſos caſus φίλους, σύροντες λ.

σύροντες) De immanitate in cadavera ſaeviendi et praeſertim de more trahendi cadavera, multa congeſſit Barth. ad Stat. Th. 5, 234. p. 132. ſq.

σαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες[e], τέλος tumelia afficientes, poſtremo

e) Punctum hic in A. al

ne ipſo hoc Herodiani loco praetermiſſo, cui adde alia infra 5, 8, 18. et 7, 7, 6. *Leisn.*

Alia cf. in noſtro Ind. in v. συρ., ubi Stp. Th. 3, 1139. B. e. ſub Lat. Bg. ſine Vs. alia, et per aliam diſtinctionem, „Herodi. l. 1. σ. τ. σωμ. κ. π. ὕ. ἐνυβρίσαντες τελ. — ἔρρ. it. l. 5. — et l. 7. Itidem ap. Ael. Lampr. populus *continuis* acclamationibus *iubet* Commodi *cadaver* unco *trahi* et *in* cloacas *coniici*" quae non ſunt ap. Lampr., ſed omnia alia, et tantum formulae, ad rem pertinentes, c. 17. p. 521. ſqq. *corpus* unco *trahere*, it. ſimpl. *trahere*, ut Gr. hic, ſine caſu illo inſtrumenti, quocum v. et ap. Suet. aliquoties, ſed ſemel modo ap. G. Th. cum Gr. n. 831, 52., ut 57. ſimpl. „tractus *per* urbem *publice*, — de Vitellio" ex Eutr. 7, 12, 6., ubi Metaphr. utitur aliis Gr., ut nec hic de unco cogites neceſſario, ſed aliter, cf. Ind. Luc. L. N. T. et Loesn. p. 196. m. cum Heſ. 2, 1318. i. σύρων, ἕλκων, ſine N., notionem tenente Stp. Th. ſaltem in ſubſt. σωμ. et Lat. Bg. e P., ſed 3, 1713. G. m. „aliquis ὕβριν ὑβρίζειν ſ. ἐνυβρ. dr. — Herodi. l. 1. σύραντές τε τ. σ., κ. π. ὕ. ἐν., *tracta* per *urbem* cadavera, *et* contumelioſiſſime *habita*, (e P.) *contumeliis* (omnibus) *affecta*, (cum alia lect. in συρ., ut p. 1719. E. m.) l. 1. σύραντές τε τ. σ., κ. π. ὕ. ἐνυβρ., τελ. — εἰς ὀχ. (ſic ſine artic.) ἔρρ., *nulla non* contumelia *affecta*, ſ. ut P. vertit —" qui ſubſt. ὕβρ. et adi. π. mutarat in adv., et quidem in ſuperlat., ob notionem adi. π. pro ſummus ſ. omnis generis, quo et tendit Stp. *nulla non*, par idem ſevero Bg., a Sch. ſervato in „ἐνυβρ. quum *omni* contum. *affeciſſent*" quaerente Stp. in phraſi ὕβριν ὑβρίζειν emphaſin, ut Poſſ. Call. p. 475. e., [illegible] tamen rectius nullam agnoſcit in Synt. p. 129. i., cf. Bud. C. 1452. [illegible]d Well. p. 325. e. L. Boſ. Ell. p. 3. m., ad Luc. 2, 241. N. 78. 667. [illegible]3. N. 26. 3, 191. N. 5. Tayl. Lyſ. R. Or. V. 6. p. 918. Hdb. ad Xen. p. 167. e., ut hic e pr. ſubſt. σωμ. ſuppleas pron. αὐτοῖς, qui dat. rei additur alibi ap. Noſtr., cf. Dion. Caſ. 173, 73. Luc. 2, 144. l. 78., ſed cum dat. perſ. Ael. V. h. 9, 8. p. 581. m. *illudere*, 14, 49. i. libidinoſe *tractare*, Ariſt. Theſm. v. 726. *inſultare* et Diod. S. 2, 612. l. 20. cum *omni* contumeliae *genere* iis *inſultaret*, ſed abſolute quoque ap. Eur. Electr. v. 68., ut cum acc. perſ. et cum pr. εἰς Krb. ad N. T. p. 381. e. cum Stp. l. l. G., hic ut ὕβριν intelligam de ictibus per contos, enſes, lapides, it. lutum iniectum, cum diſtinguantur συρ. et λελωβ., quae alias et ipſa referuntur ad ὕβριν, ut ap. Heſ. 1, 1265. m. ἐνυβρίζων, ἐκπλήττων, ſine N., videtur pertinere ad contumeliam in verbis, cf. p. 1376. m. et Suid. 3, 524. i., ſed Noſtri formulam partim ap. Plut. Hſ. 14, 14. παντοίως πᾶσαν ὕβ. αὐτοῦ κατασκεδαννύντος, *quum* nullo *non* genere *contumeliae* ipſum *afficeret*, immo *omnem contumeliam* in *ipſum* effundente *plane* ſ. *prorſus*, pendente caſu pron. αὐτοῦ e praep. in v., ac legendo πάντως, niſi, vulg. παντοίως pro eodem ſ. Lat. *omni modo* ſervato, πᾶσ. reddas *ſummam*, it. ap. Luc. 1, 649. l. 9. π. ὕβριν ὑπερπεπαικότα, *contumeliam* omnem *ſupergreſſa*, ſed ὕβριν ὑβρίζειν ſ. paſſ. ὑβρίζεσθαι ap. Dem. Ind., cui add. 614, 16., Ariſt. Kuſt. Eur. Herc. F. v. 741. iniuriis *afficere*, Ael. V. h. 6, 1. p. 441. e. exercere *inſolentiam*, tum ὕβρισμα ὑβρίζειν Xen. Pol. Z. et Dion. H. S. T. 1. it. ὑβρίζειν ὑβρισμοὺς ad Thom. M. p. 864. a. i., ad quam analogiam Noſter hic egerit per v.

λελωβημένους [f] εἰς τοὺς ὀχε- mutilata in cloacas abiece-

f) Ms. Ve. λελωβημένα λ., v. N.

compoſ., ut ne ſit ſuſpicio, quaſi e pr. ιν ſyllaba repetita ſit εν corrupta, quae deinde in v. unum coaluerit.

τέλος) Sch. „interdum eſt adv.“ reddens cum Bg. e P., ut Sb. Ind. *tandem*, ſed Stp. Th. aliunde 3, 1370. D. m. „praepoſitionibus iunctum vocab. τ. redditur per adv. Nam εἰς τ. eſt *poſtremo*, — pro quo affertur et πρὸς τὸ τ. e Plat. Saepe vero et τ. dr. ſine adiectione (praepoſitionis,) it. τ. δὲ, nec non τὸ δὲ τ. pro tandem, ſ. ad poſtremum, ſ. in ſumma, it. καὶ τ. Soph. τέλος θάνοιμι καὶ αὐτὸς, tandem, ſ. ad poſtr. ſ. ad extremum. At cum gen. πάντων e Plat., τ. δὲ τῶν πάντων, *ad* extremum *omnium*, poſt omnia“ in quibus primo eſt falſum illud, δὲ et καὶ ibi valere nihil; deinde adiiciendum erat, in altero, cum τελ. ponatur abſolute, ellipſin eſſe praep. priorum vel aliarum, ut κατὰ, v. ad Vig. p. 142. a. e., ubi et καὶ vertitur, cf. Thuc. 1, 109. e., ſecus ac Ind. Fab. Aeſ. Hſ., ubi eſt *etiam*, it. Luc. 1, 550. l. 77., ſed δὲ ap. Soph. Ai. v. 1038. Iohnſ. *tandemque*, melius quidem, quam Hoer. *tandem*, ubi Schol. „τελ.) κατὰ τὸ τ., ἐπιῤῥηματικῶς“ quatenus aſſumta praepoſitio cum ſubſt. facit adv., cf. L. Boſ. Ell. p. 483. e. 515. m. Ind. Xen. Mem. S. Ern., qui in Lex. Nr. 11) de ellipſi tacens, δὲ etiam opprimit, cf. Z. Xen. Cyr. et Bach. it. Luc. 1, 9. l. 93. et p. 148. l. 92., ſed cum ellipſi pr. εἰς L. N. T. Krb. p. 672. m. Nr. 1. e. it. Abr. Dil. Th. p. 527. per plena πρὸς τὸ τ. et πρ. τὰ τέλη, ſed nudum τελ. per Verſſ. liberas *tandem*, etc. it. ellipticam, *ad extremum* etc. Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. et 1, 616. l. 4. 618. l. 70. 2, 237. l. 55. Ael. V. h. et 10, 16. i. 12, 22. p. 751. m. et Luc. 1, 670. i., tum ſine Ind. ap. Dem. 159, 12. τέλος δὲ λ., non praecedente alia relativa, quae et hic [illegible]ostro τελ. abeſt, porro ſyn. cum gen. ap. Plat. Phaed. p. 241. l. 6. [illegible]αῖον δὲ πάντων λ., noſtris etiam ſolenne in *zu* aller *letzt*, qui et habent illa Gr. *und endlich* et *endlich aber*, quorum prius Stp. ne recte quidem firmat e Soph. Ai. v. 391. τέλος θαν. κᾀυτὸς, ubi καὶ, pro *etiam*, pertinet potius ad pron. αὐτ., ut recte ceperunt Verſſ. Hoer. et Iohnſ., *regibus* prius *perditis*, deinde *et* ipſe *moriar*, ubi libere verſum τελ., cf. 1, 12, 11. m. ad τὰ μὲν πρῶτα, ubi et dedimus e G. Th. *ad extremum*, (cui paria *ad poſtremum* et *ad ultimum*,) ubi Gs. ablegat ad praep. 88, 11. „ad *extremum* rel., adv. ſunt modo ordinis, pro denique ſ. poſtremo, modo temporis, pro tandem“ quam legem potius ſic digeſſiſſem, eſſe modo ordinis, modo temporis, pro den., poſtr., tandem, coniunctis his adv. ſyn., reperiens praeterea ib. tantum in ſubſt. 670, 23. ad *finem*, alio ſenſu tamen, nec pro *in fine* et Gr. ἐπὶ τέλει, noſtrisque *zu Ende*, ſ. *am*, beym, *Ende*, nihil etiam praebentibus Indd., ſed me comparante Lat. *in ſumma*, in *ſummam*, ad *ſummam*, cf. Ind. Iuſt. ex 13, 8, 8. 20, 3, 8. 37, 1, 8., G. Th. v. *ſumma* e., it. ad Cic. ad Att. 15, 1. i. Cl. Cic. Niz., Cort. ad ep. Cic. et Plin., ubi numerus medius eſt p. 353. b. m. N. 3., Ind. Suet. in v. utr., it. v. *ad*, ubi et v. Ind. Flor.

λελωβημένους) Cod. λελωβημένα. Prius errantis ob multa vicina vocabula in ς exeuntia, poſterius corrigentis librarii videtur. Vix dici poteſt, utra ſit vera? Melior ſine dubio λελωβημένα eſt. Per enallagen quoque λελωβημένους admitti poteſt. Referrur enim ad Κλέανδρον καὶ παῖδας

τοὺς ἔρριψαν φέροντες [g]. τοιού- 12. runt. Talem ſcilicet

g) Mss. Ba. et Vi. εἰς τ. ὀχ. φέροντες ἔρριψαν. v. N.

(etiam πάντας — φίλους.) Sed minus placet hoc loquendi genus. *Stroth.*

Leisn. in m. Ox. „pro λελωβημένα, (et in m. Ms. Bg.) Gr. λελωβημένους, quanquam referendum videtur ad σώματα“ haud dubie nihil, niſi ut moneret de ſyneſi ſ. ſyntheſi, quam ipſe Strothus ſtatuit ad 1, 6, 29. τὸ βάρβαρον — καταφρονήσαντες, it. 1, 12, 14. e., cuius figurae ut iſtud genus eſt ſolenne, ita et hoc huius loci, cum ad ſubſt. neutr. plur. refertur adi. ſ. participium maſc., ut hic nomini σώματα mente ſubſtituatur ἀνθρώπους, cf. 1, 5, 3. e., quibus add. e Vig. p. 59. m. Matth. 28, 19. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς λ., Weſſ. ad Diod. S. 2, 341. b. N. 43. Fi. ad Weſſ. p. 300. m., ſicut valeat h. l. lex illa, non modo, ut ſuſtineat ſe lectio vulg. per conſenſum plurium librorum, et edd. et ſcriptorum, verum et maxime, cum quaeritur, utra lectio ex altera potuerit oriri, ut difficilior abhorrensque quodammodo a loci ſerie ac compage reliqua praeferatur, ſed altera lectio facilior pro gloſſa habeatur, quae doceat, quomodo ſcribi potuerit debueritve ſecundum leges Grammaticorum vulgares; nec eſt credibile, aliquem librarium illi λελωβημένα ſubſtituiſſe λελωβημένους, cum natio illa perſpicuitatem magis adiuvare ſoleat, quam impedire, nec, cum ſententia ſit commoda in lectione vulg., opus eſt ſuſpicari, finitionem ους in participio natam eſſe e finitione in ſqq. τοὺς ὀχετοὺς, aut in prioribus ex ες et ος; nec movet me, eius figurae veſtigia nulla comparere in Lat. Intrp., qui et alias liberius verſantur, cum et Lat. teneant hoc genus enallages in ſexu, ut Curt. *duo millia* crucibus *affixi*, et contra Liv. 28, 29. e. de iis, qui ſecuri erant percuſſi, *tracti* inde *de* medio *omnes*, ad quae G. Th. in v. *tr.* 829, 88. „interfecti vel cadavera potius eorum, de quibus — ſupplicium ſumtum fuerat“ quod et ipſum demonſtrat, homines ac perſ. pro corporibus eorum cogitari; quale quid et dudum monuere in Hom. init. πολλὰς — ψυχὰς — αὐτοὺς λ., ubi Cl. N. „αὐτοὺς, corpora ipſorum, rel.“ cf. Heyn. ad Virg. Aen. 6, 362.; ut denique lectio Ms. eſſe poteſt gloſſa alterius generis, cum per comparationem reſpicitur alius Noſtri locus, qui eſt 5, 8, 18. σώματα —, ἅ περ — λωβηθέντα, ad quem Gloſſator correxerit noſtrum hic, qui adeo ſalvus manere poteſt, productus et ita a Stp. Th. υλ. paſſ. Herodi. l. 1. σύροντές (per hanc nunc in praeſenti lect.) τε τ. σ, — ἐνυβρ., τ. λ. εἰς τοὺς — φερ., ubi ex Bud. (Com. 490, e.) poſſumus reddere *omni* contumelia *affectos*“ qua Vs. enecatur totum pr. membrum πασ. ὑβρ. ἐνυβρ., et, ſi vel maxime omittatur adi. *omni*, tamen exiſtit tautologia quaedam in ſumma vicinia, *omni* contumelia *afficientes*, contumelia *affectos* abiecerunt, rel.; unde deſerit Bg. recte P., qui decepit illos ſuo *contumelioſiſſime habita*, liberior idem in λελ., quod aut neglexit, aut, contracta oratione, in iſto ſuo dedit ſimul, quia tunc modo illius memor eſſet notionis, poſitae quoque a L. Ern. „λελωβημένος, contumelia *affectus*, (ubi tamen et ſubiecta ſtatim eſt altera Bg.) depravatus, *mutilatus*“ quam et Stp. novit, et in prioribus poſuit „ap. Herodt. ἑαυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον, de eo, qui ita *mutilat* ſibi faciem, ut eam omnino dedecoret ac foedet ſ. deformet“ de Zopyro 3, 154. p. 275, 27., unde quaedam erant addenda, ibi explicandi cauſa ſequentia, ἀποταμὼν

τῷ h μὲν δὴ τέλει Κλέανδρός τε exitum Cleander cum ſui

h) Ms. Ba. τούτῳ μ. λ., v. N.

γὰρ ἑωὕτοῦ τὴν ῥῖνα, καὶ τὰ ὦτα λ., quanquam in Noſtri cadaveribus verbum latius patet, nec ſolas ad faciei iſtas partes, ſed et ad alia corporis membra, manus, brachia, virilia, pedes, cf. G. Th. in Bg. e Curt. 5, 5, 14. et 9, 2, 19., ad cuius locum pr. cf. ib. §. 6. et picturam quandam huc aptam, ap. Amm. M. 14, 7. e. p. 20. m. *eos* que *coniunctos* per *ampla* ſpatia *civitatis* acri *raptavere* diſcurſu. *Iam* que *artuum* et *membrorum* divulſa *compage*, ſuperſcandentes *corpora* mortuorum, *ad* ultimam *truncata* deformitatem, *velut exſaturati*, mox *abiecerunt* in *flumen*, ſed de Gr. v. Heſ. 2, 449. m. 514. m. ſqq., non coll. Suid. 1, 253. m. (ex Schol. Soph. Ai. v. 217.) 716. e. 2, 462. m., Schol. Hom. ad 'Οδ. ψ', 15. Foeſ. Oec. p. 238. b. i. Lex. Ion. ad Herodt. p. 15. a. m. Ind. Fi. Aeſch., Polb. Ern., Xen. 'Αγβ. Mor. et Pol. Z. it. Herodt. cum Ariſt. Kuſt., ſed ſine Vs. Hom. R. Or. V. 6. Dion. H. S. T. 1. et Luc., cum Fi. ad Plat. Crit. p. 121. N. 3. Phocyll. v. 34. et Ioſeph. 1, 498. m. ſ. 2. e.

εἰς τοὺς ὀχ.) Stp. Th. 2, 1571. C. ſqq. „ὀχ. canalis, aquaeductus. — Herodianus vero ὀχετοὺς Romae vocat, quas Lat. ſcriptores *cloacas*" ſed non hinc; ut de hoc vocabuli ap. Noſtrum uſu habui nihil ex aliis Rom. hiſtoriae ſcriptoribus Gr., ſed, praeter Xen. Mem. S. et Bach, it. cum gen. ὕδατος ap. Geop. vulgari ſenſu, alias modo appellationes, ap. Dion H. S. T. 1. 200, 20. de Tarqu. Priſco ἤρξατο — τοὺς ὑπονόμους ὀρύττειν, *coepit* cloacas *fodere*, it. 677, 17. πολλοὺς — ἐν τοῖς ὑπονόμοις τῶν στενωπῶν φέροντες ἐῤῥίπτουν τῶν ἀπογινομένων, multos *e* defunctis *in* angiportuum *cloacas* ſubterraneas *proiiciebant*, (quo de cf. Stp. Th. cum Heſ. 2, 1473. m., ubi N. reſpicit Suid. 3, 558. i. ὑπόνομος, ὀχετός, λ.) ſed de eodem Tarqu. ap. Met. Eutr. 1, 5, 4. τείχη τε ἐδείματο καὶ τὰς ὑδροῤῥόας, ἤγουν ἀμάρας, *muros fecit* et *cloacas*, quorum pr. ap. Stp. Th. cum Lat. Bg., ſed non ſenſu Rom., (nec ap. Suid. 3, 526. e.) et poſtr. cum Lat. eodem ſine exemplo, quod v. ap. Ioſeph. 2, 363. m. cum eodem Lat., nec tamen Rom. ſenſu, cf. Heſ. 1, 262. i. m. 2, 1445. i. N. 3., non coll. Suid. 1, 133. i., qui nihil iuvat in noſtro ſubſt. 2, 748. m. nec Heſ. 2, 828., nec in illis Gr. ap. G. Th. in Bg. e P., ut nullis Gr. uſus Lipſ. de magnit. Rom. 3, 12. Op. T. 3. p. 161. ſqq., ſed in ſq. v. ἐρ. Sch. reddit cum Bg., (partim e P., quod Lat. compoſ., ſupra adhibitum ab Amm. M., non tenet Stp. Th. in act., ſed illud antea in Vs. ad Dion. H.) at in „*ferentes* cadavera" reſpiciens omiſſum pron. αὐτὰ, nec negligens, ut Bg. e P., hoc v., quod duo Mss. loco movent, per operam Gloſſatoris, ordinem monſtrantis legitimum, qui erat ſupra ap. Dion. H., nec ferentis iſtud ὕστερον πρότερον, cum ſit tamen ſolenne, ut participium poſtponatur, quod in Vs. praeponas ac reſolvas, hic ſtans phyſice proprieque, reddendum cum Sch., *in clo. ferentes*, portantes, *abiecerunt*, ſ. *in clo.* abiecerunt *delata*, et ſic cogitandum, ut corpora plebeii ad magnum ſpatium per urbem traxerint, truſerint uncis, contis, ſed, cum prope abeſſent a cloacis, (noſtratium *Schleuſen*,) in manus, brachia, humeros ſublata, per paſſus aliquot portantes, deiecerint; quanquam nec ab h. l. alieniſſima eſt tropica illa vis participii φερ., qua de alibi; ut in τοὺς ὀχ. pluralis valebit proprie, non tam ob diverſa cadavera, quam quia e diverſis aedibus, ubi vivi habitaſſent, per diverſas plateas tracti ſunt ad cloacas varias proximasque.

καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐχρήσαντο, habuit, dum quaſi data ope-

τοιούτῳ) Ms. τούτῳ ſit lapſus ſ. gloſſa, variantibus iſtis pron. et alibi, v. ap. Luc. 2, 744. i. et contra infra pro τούτῳ dante Ms. Ba. τοιούτῳ 3, 4, 15. cum eodem ſubſt., qui tamen alibi nihil novat in noſtra formula, cf. 1, 9, 23. e., ad quae alia Gr. Bg. utitur quoque his Lat. ſuis, deſerto P., cum Sch. fere in „τ. *finem* fatorum ſ. vitae *habere*“ tenente Stp. Th. 3, 1370. D, ubi de Noſtro loquitur „idem dicit, aliquem τοιούτῳ τ. χρήσασθαι, (ſine loco ac Vs., ſed 4, 590. G. e.) ut βίῳ χρῆσθαι, ſic viciſſim τέλει χρ. dicunt, ubi ineptius etiam fuerit interpretari *morte uti.* Herodi. l. 6. (6, 1, 1.) ὁποίῳ μὲν δὴ τ. Ἀντωνῖνος ἐχρήσατο, quae P. vertit, *quem igitur* habuerit *finem* vitae *Antoninus.* Poſſimus alioqui interpretari etiam, quem vitae finem ſortitus ſit, ſ. quis vitae finis contigerit Antonino, aut etiam ſimplicius, quis Antonino finis vitae fuerit ſ. quis exitus. — Sic ὁπ. τ. ἐχρ. perinde, ac ſi dictum eſſet, ὅπως ἐτελεύτησε“ et adeo h. l. οὕτω — ἐτελεύτησαν, mutando phraſin in privum v., ubi Stp. cum P. explet ad ſubſt. τ. genitivum βίου ſ. ζωῆς, cf. l. l. et 1, 2, 10., non ille bene emendans Lat. P. *habere*, quod magis reſpondet noſtro Gr., quam reliqua cum formulis ſuis, durior idem in Lat. *uti morte*, quod, ut et ſeverum *uti* fine, *exitu*, quanquam per Indd. et G. Th. non repertum, tamen nec per ſe ineptum ſit, nec per analogiam Gr. uſum que loquendi, cum Latini, aeque ac Gr., ſuum verbum illud etiam de malis adhibeant; ſicut nec verear hic imitari per Lat. *uti fato*, quod, tacente G. Th., uſurpat, etſi alio ſenſu, Virg. Aen. 6, 546. *melioribus* utere *fatis*, huic ſubſt. tum daturus notionem illam obviam pro morte; ut ad Corn. N. 5, 1, 1. afferunt Herodoti „καὶ τοιούτῳ μόρῳ ἐχρήσατο ὁ παῖς, et *talem vitae exitum* habuit *puer*“ ex 1, 117. e. p. 59, 78., ubi Vs. *atque hac morte defunctus* eſt *puer*. Atqui μόρος Heſ. 2, 621. e. — θάνατος, μοῖρα τοῦ βίου, et ſaepe redditur *fatum*, v. e. ap. Hom. Il. 21, 85. praeter Ind. Dion. Caſ. „χρῆσθαι de rebus etiam malis, — θανάτῳ“ et Hemſt. ad Ern. Call. in Di. v. 69. „ſic βίῳ χρῆσθαι ſimpl., vitam degere, τέλει τοῦ βίου χρήσασθαι, vitam finire, Epiphan.“ me non reperiente formulam noſtram ſ. ſimilem, ſed v. χρ. cum ſubſt. virtutum ſ. vitiorum in L. N. T. Ind. R. Or. V. 6., Iſ. Ev., Ael. V. h., et cum aliis in partem utr. R. Or. V. 4. 7. Iſ. Dem. Polb. Ern. Iſ. Pan. Mor. Xen. Pol. Z. Diod. S. Fab. Aeſ. Hſ., Call. Locsn., Fi. The. v. οἰκονομία, it. per ſubſtituta Lat. alia, ut pati Stp. l. l. 588. E., experiri Valck. Eur. Hipp. p. 201. a. B., habere Stp. l. l. D. m. e Bud. C. 358, 47., quorum nihil eſt ap. Vig. p. 315. ſqq., ſed 318. a. e. „eſſe, ubi in Vs. non reddatur, ut in νόμῳ χρ.“ quod tamen et Lat. uſurpant, et facile convertitur in ſyn. legem ſequi ſ. obſervare, cf. Stp. l. l. 590. i., quanquam et alia notione eſt in R. Or. V. 7. Ant., qui ad V. 8. And. p. 525. e. uti poterat Heſ. 2, 1564. e. χρῆσθαι, καυχᾶσθαι, ſine N. Mox membrum τὲ καὶ — αὐτὸν, a P. plane neglectum, tractat Bg. aliter, quam alibi, primo reddens duas copulas τὲ καὶ, pro una καὶ, per ſyn. Lat. praep. *cum*, (prorſus ut Vern. rec., *Cleander* mit *ſeinen Anhängern*, ubi nobis et *nebſt* ſolenne,) deinde formulam e praep. intra amicorum et pron. exprimens per adj. ſ. pron. poſſeſſ., ſecutus in hoc, de Lat. ratione, aliud Gr. pron. αὐτὸ per aſperum; ut ad ſententiam h. l. requiratur non modo commune iſtu aliis e περὶ formulae generibus participium ὄντες, ſed etiam ſubſt. e pr. § ut παῖδες ac φίλοι, in quo diverſus erat locus 1, 9, 15. i., aliud ille ſubſt

φιλοτιμησαμένης [i], ὡς ἄν τις ra, ut ita dicam, huma-

i) Ms. Ve. φιλοτιμουμένης λ. v. N.

admittens, cf. Xen. Hell. ed. Th. V. 3. p. 137. i. ſ. 3, 1, 20. m. *αὐτὸς δὲ σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν*, *ipſe* cum *ſuis*, quae eſt proprie Bg. ratio, ſed 154. i. ſ. 3, 2, 21. m. *ὑπὸ τοῦ Λυσίππου καὶ τῶν περὶ α.*, *a* Lyſippo *et* militibus *eius*, Ind. v. π. Iſ. Ev. Ael. V. h. Luc. cum Dem. 999, 24., hic ut ſufficiat noſtratibus Bg., quo de nihil in G. Th.

φιλοτιμησαμένης) die menſchliche *Natur* that *ſich*, ſo *zu* ſagen, *etwas darauf zu* gut, *daſs ſie zeigte*, etc. Sic Xen. Mem. S. 2, 9, 3. *εἰσὶν* —, *οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθοῖεν, φίλῳ σοὶ χρῆσθαι. Leisn.* Cod. φιλοτιμουμένης, quae lectio genuina videtur. Non video enim, cur quis φιλοτιμησ. mutaſſet, ſi adfuiſſet. Quantum vero ad alteram, induci poterat *librarius* a v. *ἐχρήσαντο*, quae praecedit, ut φιλοτιμουμ. in idem tempus mutaret. *Stroth.*

Cod. aliud tempus, praeſ. pro aor. 1., iam aliquoties a Mss. oblatum eſt, etiam inter plura aor. tempora, qualia hic *ἐχρησ.* — *δεῖξαι* — *ἆραι* — *ῥίψαι*, quocum et aliud incedit praeſ. *δύναται*, e quo diſplicuerit alicui librario aor. *φιλοτ.*, ut illi praeſenti id aptaret. Sic enim contra quis opponat, in primis, cum et Mss. rel. et P. perſiſtant in vulg., cui nec nocet praeſens ipſius Bg., *dum — vult*, qui et ipſe liberior eſt in talibus alibi, ut hic in reddendo privo v. per phraſin, deſerto P., cuius adverbio *ambitioſius* reſpondet, credo, formula Bg. per abl., in qua G. Th. in ſubſt. 586, 76. ablegat ad v. 241, 98. „op. data, i. de induſtria, conſilio" cf. 245, 93. et ſyn. 39, 28. v. *deditus*; tacentibus Cl. Cic. Niz. N. ad Plin. ep. 7, 12, 6. et ad Plaut., ſed ad Ter. Eun. 5, 2, 2. Wſth. „dedita *op.*) ſtudio et navata opera" quorum priori abl. nudo par eſt adv. *ſtudioſe*, et huic P. *ambitioſe*, quo de ſupra; noſtrum locum e P. afferente Dreſ. de V. med. p. 495. i., tacente Bud. C. 1196, 13. et Stp. Th. 3, 1559. B. ſqq., qui Xen. illud Leisn. verſum habet B. m. „*ſunt* hic, *qui* magnopere *vellent* (velint) *te* amico *uti*" melius, quam in ed. Th. V. 4. p. 125. m., etiam recte, praeter principem v. notionem, ponit ſecundam illam univerſam, quae et hic valet „ambitioſius ſ. obnixe contendere, magno ſtudio conari et anniti" quo et redeunt aliorum in hanc partem Vss., Bud. C. 1197, 10. Dreſ. l. l. p. 494. m. L. N. T. et Ern., Foeſ. Oec., Obſ. ad Polb. Ern. T. 1. p. 748. m., ad Ael. V. h. 3, 1. p. 194. a. N. 10. 9, 9. p. 587. N. 7. 9, 29. p. 620. N. 7. cum Ind., Mor. ad Iſ. Pan. p. 31. e., Krb. Decr. Ath. p. H. p. 433. i. et ad N. T. p. 301. m. Loesn. p. 268. m. Kypk. 2, 189. m. Munth. p. 313. e., Indd. Xen. Mor. Ἀνβ. et Hell. cum Z. Pol. Mem. S. et Bach., Iſ. Ev. Dion. H. S. T. 2., ſed ſine Vs. Ariſt. Kuſt. Diod. S. Luc. R. Or. V. 6. 8. Lyc. Dem., cui add. 174, 6. 251, 15., tum act., ignoratum a Stp., v. in Ioſeph. Ind., ſed Heſ. 2, 1509. e. ſine N., nec coll. Suid. 3, 611. m. *φιλοτιμεῖται — σπουδάζει*, *magno* ſtudio *conatur*, cui formulae reſpondent priva aliorum Lat., certare Ind. Ael. V. h., ambire Caſ. ad Suet. Caeſ. c. 19. i., quod et ap. G. Th. cum Gr. n., ut nobis ſufficiunt etiam *wetteifern* et *ſich beeifern.* Caeterum Leisn. ad m. Ox. „1 Theſ. 4, 11. Voſſ. ad Caeſ. b. G. 1, 14." quo de poſtr. loco deinde. In ſq. interiecto membro Bg. partim deſerit P., ubi cum Noſtro plane ſcribit Diod. S., cf. infra 4, 5, 6., dum nihil tenet Stp. Th. 1, 1221. C. ſqq. in v. *εἰπ.*, ſed modo G. „*ὡς ἔπος εἰπεῖν* ut ita *dicam*, (ut Gs. ad Luc. 1, 813. l. 49., it. *ὡς εἰπεῖν* 179. l. 30. 652.

εἴποι[k], τῆς ἀνθρωπίνης[l] Φύσεως na natura in uno vult oſten-

k) In Ms. Ba. ſigna ( ) deſunt iterum. *Mart.* etiam in A. al., includentibus reliquis (ὡς — εἴποι), forte quod in media ſtant enunciatione, quam noluerint divellere per commata nobiſcum et B. 2. L. al. et Ed., quae et cum Pat. mox poſt φυσ. comma tenent. l) In Ms. Vi. ἀνθρ. deeſt. *Loc.* ut erat etiam in Mss. rel. modo τῆς φυσ. v. N.

l. 18. 2, 511. l. 78. it. ad Thuc. 484, 12., ſed Stp. 4, 206. Ind. F. m. 803. E. ſqq.) adhibetur praeterea ὡς aliis etiam locis, quibus particula *ut* a Lat. — Herodi. l. 1. φ. (ὡς — εἴποι) τ. ἀ. φ., ubi P. ὡ. ἀ. π. εἰ. vertit, *ut ita dixerim*, (ſubiiciens modo ſimile, praeter ordinem alium, e Gregor. ὡς ἂν εἴποι τὶς, ſed ſine Vs., qua de diſputat p. 816. F. ſqq., tum verbum reddens cum P. et Bg. tempore ſimul, tum ὡς ſenſu ſimilitudinis, etiam per Lat. *iſtorum*, vel alio ſenſu, pro ἵνα, magis inclinans tamen mecum ad prius, vertensque etiam) *quo* loqui *modo* quis *poſſet*, — ſi quidem particula ἂν potentialem ſuam vim hic retinere exiſtimetur" a Bg. iterum neglectam e P., quorum formula, a G. Th. ignorata, liberior eſt in aſſumto Lat. *ita*, et in τὶς εἴποι tertiae perſ. mutato in primam perſ.; quanquam alibi τὶς exponi poteſt per pron. primae perſ. it. ſecundae, cf. Vig. p. 148. Nr. 13.

τῆς ἀνθρωπ. φ.) Abeſt ἀνθρ. a Cod., et fatendum eſt, illud aliquo modo gloſſam ſapere: tamen, quoniam ob pr. τῆς excidiſſe potuit, eliminare e textu non audeo. *Stroth.*

Hoc adi. ſervare P., atque adeo Codicem eius aliquem, patet, non item, utrum exciderit lapſu librarii, quem Stroth. ponit, an eiectum ſit de induſtria a Gloſſatore, qui vel ſenſum hic iſtius ignoraret, vel alia aliorum loca compararet, ubi deeſt, tenente Stp. Th. in adi. tantum ἀνθ. φύσις ap. Plat. *hum. natura.* A Cic. etiam exponitur *humani* generis *natura*, et φύσιν ἀ. ἔχειν, hominem eſſe" at tacente in ſubſt., ut tamen notiones ac definitiones tradat, quae huc proſint, non diſſimiles illis ap. Foeſ. Oec. p. 403. a., etiam ap. G. Th., ubi tamen non explicat ſubſt. cum epitheto noſtro, ſed ad Hor. A. p. v. 353., cf. Plat. Phaed. p. 204. l. 3. affine τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει; ſed noſtra Gr. e vulg. lect. etiam ap. Iſ. Pan. Mor. p. 62. l. 9. *Theophr.* Ch. prooem. §. 2. i., Ind. *humanum ingenium*, ap. Athen. ſupra 1, 3, 5. e. ad ἔθνε. N. Leisn., it. ad Thom. M. p. 74., quorum *locorum* nullus eſt in Ind. Luc. R. Or. V. 7. Ant. et *Dem.*, ubi tamen 141 r, 14.; cf. Ioſeph. 1, 293. ſ. 3. l. 4. et affinis adi. ap. Thuc. 196, 22. τῆς ἀνθρωπείας φ., hum. *natura*, it. 129, ult., quibus omnibus in locis *humana natura* dr. pro re et eo, quod in homine eſt ſ. fit, ſimulac natus eſt ortusque, et quod naturale homini atque inſitum, it. de homine toto cum ſuis partibus, rebus, propriis, tota inſtitutione ac conditione, ſive aliunde acceptis, (v. c. a deo, parentibus et magiſtris,) ſive partis a nobis arte, labore, conſuetudine; quibus utimur magis in ethica et alibi, quam hic, ubi reliqua adiuncta deſiderant quandam perſ. aut certe vim iſtius; ut credam, *Noſtrum* h. l. humanam naturam cepiſſe, ſicut alii capiunt naturam ac φύσιν ſimpliciter et ſine epitheto aliquo, pro auctore humanae naturae, hominum rerumque humanarum, ſive deo, ſ. providentia, ſ. fortuna; cuius notionis fundum etſi non reperi: tamen eiusdem cauſa videtur haec, quod natura et φύσις, ſic abſolute uſurpata, et quanquam latius accepta de rebus omnibus, quae

ἐν ἑνὶ δεῖξαι, ὅτι ἐκ τῆς ἐσχάτης εὐτελείας εἰς τὸ μέγιστον ὕψους[m] | dere, quod ex ultima humilitate ad ſupremum faſtigium

m) Ms. Ba. ὕψος v. N.

ſunt, corporibusque phyſicis, tamen maxime ad homines refertur, atque adeo tacite cogitatur humana, quam Noſter diſerte nominavit; cf. ad Iul. Caeſ. b. G. 1, 14, 5. *conſueſſe* — deos *immortales*, quo *gravius homines ex commutatione rerum doleant*, *quos pro ſcelere eorum ulciſci velint*, *his ſecundiores interdum res, et diuturniorem impunitatem concedere*, Voſſ. in N. „eleganter ſane Herodi. in Comm. τοιούτῳ — εἰς τὸ μεγ. ὕψος ἆραι, — ῥοπὴ, Diod. S. — ἀλλ' οἶμαι τὸ δαιμόνιον λ.“ intelligens adeo hic in τῆς ἀ. φ. *deos immortales* et τὸ δαιμον., quod non prodidit Diod. Ind., ſed paginam, noſtrae rei commodam, 2, 457., ubi l. 25. ἐπισημήναιτ' ἄν τις — τὴν εἰς τὰ τέκνα γενομένην τιμωρίαν οἷον τῆς θείας προνοίας, *notaveris* ſumtum *divina* providentia *de* filiis *ſupplicium*, l. 34. τῆς τύχης ὥσπερ ἐπίτηδες ἐπιδεικνυμένης τὴν ἰδίαν δύναμιν ἐπὶ τῶν ἀπηλπισμένων, *quo* ipſo *fortuna* velut *data* opera, *quas vires in rebus deſperatis* habeat, *teſtatum fecit*, l. 38. φανερῶς ἐπεσημήνατο τὸ δαιμόνιον, ὡς διὰ τὴν εἰς τοῦτον παρανομίαν τῶν ὕστερον αὐτῷ γεγενημένων τὸ θεῖον ἐπιστῆσαι, manifeſto *oſtendit* deus, *quod*, *ob perpetratum in hominem illum ſcelus*, numen, *quae deinceps illi contigerunt*, *diſpenſarit*, v. N. et l. 44. ὁ θεὸς — διπλῆν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν κόλασιν, deus *geminas* ab *eo* poenas *repetivit*, quorum poſtr. pertinet ad Noſtri §. 10. e., ſed ad noſtrum locum illa τῆς τυχ. ἐπιδεικ., i. q. ſimpl. δεῖξαι, et ἐπίτηδες i. q. Bg. *data op.*, tum Corn. N. 7, 1, 1. Alcib., *in hoc* natura, *quid* efficere *poſſit*, videtur *experta*, Ind. „ponitur heic *natura* tanquam effectrix rerum, etc.“ Ind. Liv. cum epit. l. 18. m. quaerente *deinde* fortuna, *ut* magnum *utriusque caſus* exemplum *in Regulo proderetur*; in quam fortunam, in primis ut nos Chriſtiani homines intelligimus, cadunt ſane iſta Noſtri mox, et *evehere* et *deprimere*, quam in ſententiam nihil colligo, cf. G. Th. v. *fortun.* 723, 80. ſq., reſpiciente huc Noſtro etiam in §. e. τύχης ῥοπὴ, ſed non tenente Stp. Th. rectionem v. δειξ. cum praep. et coniunctione, cf. Ind. Dem. et Ael. V. h., ut Bg. cum *quod* etiam ante ad Diod. S., non item ap. Hor. Turſ. p. 891. m. ſq. et G. Th., qui poſtr. adeo contra pugnare videtur v. *quod* 58, 15. 25., nec in ſqq. exemplum in Bg. v. profert, ut nec Indd., religioſior hic ut fuerit P., non item in ſq. εὐτ., ubi Stp. Th. non tenet Bg. Lat., ſed L. Ern., et G. Th. „ταπεινότης, contrarium altitudinis, — 2) ignobilitas, paupertas“ h. l. de hominis ſtatu, loco ac conditione vili, tenui, infima, cum quis eſt fuitque ſervus et mancipium, cf. 1, 12, 8. et de Gr. ſubſt. Heſ. 1, 1534. i. ſine N., Schol. Thuc. 121, 78. (cum Gr. illo ap. G. Th.) Ioſeph. 1, 293. ſ. 4. m., ſed in bonam partem Ind. R. Or. V. 6. Xen. Bach. et Gs. Chr., ut de adi. alibi, ap. G. Th. cum Gr. n., nobis *die äußerſte*, tiefſte *Niedrigkeit*. infra 7, 1, 3. e. ἐξ εὐτ. τῆς ἐσχ., variatum ordine exquiſitiori, per articulum cum adi. poſt ſubſt., ſed 3, 10, 12. ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς τύχης, per ſyn. ſubſt. et adi., propius ad P. rationem.

εἰς τὸ μέγιστ. ὑψ.) Structurae huius exemplum notatum etiam paulo ante 1, 12, 9. (m. σίτου πλεῖστον.) *Sylb.* Malim ὕψος. *Reisk.*

Ms. mutat de more caſum diverſum in eundem ad formam vulgarem pro exquiſitiori, quam mireris hic a *Rs.* tentatam, ut in N. pr. e

ἆραι [n], καὶ πάλιν τὸν ἀρθέντα tollere, et rurſus, ſublatos abῥίψαι ὀλίγη καὶ ἀνέλπιςος δύ- iicere exiguum et inſperatum

n) Cum Iota ἆραι A. al., ſed mox ἀρθ. ſine eo in omnibus edd., et tacite quoque Mss., v. N.

Iul. Caeſ. in textu ſtatim mutatam, etiam in Vs. Bg. e P., it. Sch. „μ. ſubſt. (e vulgari ratione, ubi tamen potior ellipſis ſubſt., non tam μέρος, quam βάθρον ſ. μέτρον, cf. 1, 3, 6. e. 1, 11, 8. m.) ὑψ. ad *faſt.* ſuprem. *evehere* aliquem, (ubi mutat paſſ. P. in act. et eiusdem ſuppletum ſubſt. *hominem* forte in illud ſyn. pron., cf. 1, 8, 2. 1, 9, 12. i., pro quibus ſufficiat repetere pron. αὐτὸν e pr. ἑνὶ, quanquam in hoc etiam latet ſyn. τινὰ,) ἆραι, *attollere* aliquem *ad* ſummam *dignitatem*" tropo ſic remoto non male, cf. de re ipſa 1, 12, 8., edente nobiscum Stp. Th. v. ἀρ. ſine Iota 1, 207. D. e. ſq. F. m. 209. A. e. ſq., (diſſentientibus ſuper eo et Grammaticis et editoribus aliis, v. Gramm. March. p. 531. Nr. 4. et Ind. Plur. Hſ.) ſed in adv. παλ. tantum tenente notionem „pro vice verſa, — e contrario, — *rurſus*" quod Bg. maluit pro P. *rurſum*, afferente Sch. utrumque, ſed omittente adv. *dein*, a P. libere adiunctum, in „ῥ. deturbare *evectum* ad faſtigium honoris" a quibus diſcedit Bg non modo in ῥ., v. §. pr. e., ſed etiam in τὸν ἀρθ., cuius numerum Leisnerus in Ms. Bg. correctum voluit, ſuper *os* ſcripto *um*, quem non lapſui ſcribae tribuo, ſed ipſi Bg., ut ſic dederit plur., ob mox easdem in *um* finitiones, et quia numerus iſte valet etiam de uno, ut ſupra in ſubſt. quibusdam, quae enallage fuerit hic in particip., quem et dixeris tranſitum a ſing. ἑνὶ ad plur., cf. Luc. 1, 237. e. ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ſublatum *te* proiiciam *praecipitem* in *caput* e *coelo*; ad quam rationem et hic e pr. ὑψ. ſuppleas ἐξ αὐτοῦ, ſumto hic v. tropice, pro privare dignitate, honore, contraque afficere contumelia et miſeria, ap. G. Th. in v. cum Gr. n. et Claud. illo, *tolluntur* in *altum*, ut *lapſu* graviore *ruant*, nec vero abſolute, ut tamen accipi poteſt illud, Caeſarem *laudandum* et *tollendum*, (cf. ib. 811, 11. Cl. Cic. et ad huius ep. fam. 11, 20, 2. e. Intp., maxime Manut.) et facile ſuppleri iſtud *in altum*, ut in Gr. ἐς αὐτὸ, e pr. ὑψ.; cf. 1, 6, 4. m., tum ib. in Bg. *abiic.* nihil, quod huc faciat, ſed in „*deiicio*, — aliquem honore, — *deiici* de *gradu*, i. dignitate" non autem abſolute, cf. in ſententiam ap. Dion. H. S. T. 1. 156, 38. ἐξάρας, κατέβαλε λ. Caeterum in Ms. Bg. comma, poſt adv. repertum, cavet, ne quis illud ad proximum particip. regat, quanquam ſenſu dante iam, παλ. pertinere ad remotum ſq. v. ῥιψ.

ὀλίγη λ.) Adeo verum illud Dem. Olynth. 2. p. 7. C. (R. Or. V. 1. 24, 13.) μεγάλη γὰρ ῥοπὴ, μᾶλλον δὲ τὸ ὅλον, ἡ τύχη παρὰ πάντ' ἐςὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, multum *in* fortuna *momenti* eſt, *ac* ea *potius* ſola *in* cunctis *mortalium* rebus *dominatur*, (magnum *enim* momentum, *potius* vero *omne*, eſt *fortuna*, per *omnia* hominum *negotia*.) Adeo verum Virg. (Ecl. 9, 5.) *ſors* omnia *verſat*, et Sall. (Iug. 102, 9.) *humanarum* rerum *pleraque* fortuna *regit*. De mutabilitate fortunae Pric. ad Apul. p. 17. Pertinet huc in primis Philo l. ὅτι πᾶς ὁ σπουδ. ἐλευθ. — τὰ πάντα σάλῳ καὶ κλύδωνι πραγμάτων διαφερόμενα πρὸς ἀνίσους ῥοπὰς ταλαντεύει. *Leisn.*

Dem. locum, repertum 156, 10. cum levi mutatione, notaram cum Ind. et ipſe, deſerente P. etiam Sch. in τυχ., ſervato v. δυν. cum Bg., ſed Stp. Th. tacente etiam in ſubſt. ῥ., quo de cf. Suic. Theſ., Heſ.

ναται ° τύχης ῥοπή. ὁ δὲ 13. poſſit fortunae momentum.

o) In Ms. Vi. δύναται deeſt. *Loc.* mendoſe, forte ob ſq. ſimile τυχ.

Suid. Ind. Orph. Ariſt. Kuſt. Thuc., Iſ. Pan. Mor., Polb. Ern. Diod. S. Dion. H. S. T. utr. Plut. Hſ. et Krg., Ioſeph. et Gatak. Ant., porro cum epitheto quodam, μικρὰ, ſyn. noſtro adi., Xen. Cyr., ſed alio ap. Zoſ. 1, 2, 1. θείᾳ τινὶ ῥ., it. 3, 4, 13., praeterea cum gen. ſubſt. ib. 2, 39, 2. τῇ τῆς νεότητος ῥ., ſed καιροῦ ap. Diod. S. 1, 559. l. 57. et Phil. in Flacc. p. 765. B. e., denique cum ſubſt. noſtro ap. Luc. 3, 678. m. Ep. 14, 4. τ. ῥοπαῖς, fortunae *motus*, et ſimul cum epitheto p. 519. l. 62. τῇ παραδόξῳ ῥ. τῆς τ., *nec opinata* fortunae *inclinatione*, (quod par eſt noſtro ἀνελπ., quod cum illo Luc. copulatur quoque ap. Stp. Th. 1, 1198. E. i.) tum ap. Diod. S. 1, 561. l. 14. εἷς καιρὸς καὶ βραχεῖα ῥοπὴ τυχ. ταπεινοῖ πολλάκις τοὺς ὑπερηφάνους, *una* ſaepe *occaſio*, et *exiguum* fortunae *momentum* ſuperbiſſimorum *hominum* inſolentiam *evertit*, immo *deprimit* — *ſuperbos*, quod adi. ſyn. eſt noſtro ὀλίγη, ſed ap. G. Th. in Bg. ſubſt. cum Gr. n. „Cic. de leg. Agr. 2, 79. (80. c. 29. m.) vectigalia *perlevi* ſaepe *momento* fortunae, *inclinatione* temporis *pendere*, (321. 98. ſub notione l. 68.) rei, quae movendi vim habet — magnum pondus — efficaciam“ ſed nihil in v. *fort.*, nec in N. ad Cic. l. l. et Cl., ubi tamen „*mom.* — cauſa“ cf. Ind. Liv., ſed de fortuna quodammodo ap. Iul. Caeſ. b. Civ. 3, 78, 1. ſed *fortuna*, quae *plurimum poteſt cum in reliquis rebus, tum praecipue in bello*, parvis *momentis* magnas *rerum* commutationes *efficit*, et Iuſt. 5, 4, 12. e. fieret *que* cum *eo* mira *quaedam* fortunae *inclinatio*; ut noſtro in loco τυχ. ῥ., ob adiuncta epitheta, ſit res ac cauſa, quae adeſt, accidit, ſubminiſtratur, permittitur a fortuna, providentia, deo, caſus fortunae tum ſecundus, tum adverſus; quum Cleandrum e conditione viliſſima ad meliorem ſuſtulerit hoc, quod Romae venderetur, in aulam principis ſervus veniret et cum eo accreſceret 1, 12, 8., ſed contra eundem Cleandrum de ſtatu deiecerit cupiditas regni, annonae caritas, avaritia, odium, tumultus interituſque civium, tum Fadillae odium, timor, audax animus, oratio vehemens; aliorum in aula odium et invidia, Commodique ipſius metus; quorum omnium quaedam in ſe ſunt parva, nec Cleandro expectata; unde hic nolim ῥοπὴν accipere pro Lat. *nutus*, ut redditur ap. Zoſ. 3, 4, 13., (ap. G. Th. cum Gr. n.) qui ſaepe tribuitur fortunae ac deo, pro arbitrio ac voluntate, cf. Suid. 3, 522. m. τύχη, οὐκ ἀνθρώπων βουλαῖς, ἀλλὰ τῇ ἐκ θεοῦ ῥοπῇ πρυτανεύεται τὰ ἀνθρώπεια· ὃ δὴ τύχην καλεῖν εἰώθασιν ἄνθρωποι, *fortuna*. Non *hominum* conſiliis, *ſed* dei *nutu* (bene ſic in periphraſtico gen. per praep., pro τῇ θεοῦ ῥ., quod i. q. ſupra ap. Zoſ. per ſyn. formulam ex adi. θείᾳ ῥοπῇ,) *res* humanae *gubernantur*; *quod* homines *fortunam* vocare *conſueverunt*; cui nutui magis convenit adiunctum ἀνελπ., quam ὀλιγ. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „A. de mundo p. 277.“ quod non potui conſulere, ſed loca Cl. Cic. Ind. Gr. v. „ῥ. momentum, *inclinatio*“ ex ad Att. 16, 5. e. *magna* ῥοπὴ *ad proficiſcendum* tuis *litteris*, ubi N. Corr. „impulſio, *momentum*. — Ariſt. in Veſp. ἔχεται ῥοπὰς, ἀντὶ τοῦ μέγα κράτος“ et G. Th. v. *fort.* 723, 29. ib. 8, 4. i. cuius *fortunae* nos, *quantum humano conſilio effici poterit*, motum *ratione* quadam *gubernabimus*, tacentibus ibi N., hic ut noſtratibus, praeter *Ausſchlag*, e tropo proprio, quo de alibi, commoda fuerint *Bewegung*, Stoſs, *Druck*, magis, quam *Trieb*,

Κόμμοδος, δεδιὼς μὲν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν, μή τι καὶ περὶ

Commodus autem, veritus licet populi motum, ne quid

ſ. *Wink*, tenente G. Th. in Bg. particip. Gr. al., ſed noſtrum in „*inſperabilis*, — quod ſperari vix poterat“ non vero ſubſt. ſimile.

δεδιὼς μὲν) Hoc μὲν Bg. e P. *tametſi* reddit per ſyn. *licet*, qua de notione nihil ap. G. Th., ſed ap. Hor. Turſ. p. 479. ſqq. cum Schell. de ſtylo p. 155. m., ut de Gr. nihil ap. Stp. Th. et Vig., ſed forte ap. Dev. p. 205. m. e., dum ei tribuit vim concedendi, ut, ſine praecepto quidem aliquo, Hoog. in Op. p. 658. Nr. 8. reddit μὲν — δὲ, *quantumlibet — tamen*, et *quamvis — tamen*, ſed Nr. ſq. etiam *licet — tamen*, cf. p. ſq. ex Ariſtid. ſimiliter, ut hic, in relatis μὲν — ὅμως δὲ, *quamvis — tamen*, quae et Bg. habet ſupra in ſimili 1, 9, 22. ἀσχάλλων μὲν — ὅμ. δὲ θαῤῥῶν λ., quanquam et Lat. habent cum participiis ſua *quidem — tamen* ſ. *ſed tamen* ſ. *verum tamen*, cf. G. Th. et Hor. Turſ. p. 902. Nr. 9. e. ſq. et 12., ubi nihil eſt de mutando illo cum *quamvis* etc., nec eſt neceſſe, cum idem inſit ſevero Lat. *quidem*, et Gr. μὲν, cf. Schell. l. l. p. 72. m., etſi mihi quidem profuturum in πὲρ cum particip. Si enim μὲν ita vertere licet: etiam πὲρ ſimiliter; et ſi πὲρ cum redditur *quamvis*, rel.: etiam πὲρ eſt ſyn. noſtro μὲν, cuius relatum ὅμ. δὲ retulerim potius ad v. extr. ἐπανῆλθεν finiti temporis, ut omnia rel. interiiciantur, quam ad vicinius particip. κατελθ., quod malim reſolvere per *poſtquam*, quam per *et* copulam, qua quidem ſumta, res redit eodem tamen, et ad brevitatem quandam in formula illa, ubi μὲν cum participio habet adiunctum unum modo verbum finiti temporis, quod proprie bis ponendum eſt, aut ſaltem ante ὅμ. δὲ, v. c. δεδιὼς μὲν ἐπανῆλθεν, ἐπανῆλθε δὲ ὅμως, aut δεδ. μὲν κατῆλθε, κατῆλθε δὲ ὅμ., καὶ ὑπεδέχετο —, καὶ ἐπανῆλθεν λ., ac proprie ad μὲν cum particip. verbum finiti temporis petendum eſt e ſq. verbo et membro; quod et cadit in alias cum vocula μὲν orationis partes, in primo membro locatas, ut in Hoog. l. l. exemplis, ubi ὑπ' ἀνάγκης μὲν, ὅμως δὲ ἐμήδιζον praepoſitio cum ſubſt. par eſt adv., quod ib. diſerte in μόλις μὲν, ἐπείθετο δ' οὖν ὅμως λ., quomodo et h. l. participium δεδ., et Lat. *timens*, commutari poteſt cum ſyn. adv. *timide* ſ. abl. cum praep., *cum timore*; ut *lubens* dr. pro lubenter et cum voluptate.

μή τι κ.) Scribo περὶ αὑτόν. *Steph.* Cod. αὐτὸν, qua varietate nihil frequentius. *Stroth.* Τὸ νεωτερίζειν eſt turbas et ſeditionem ciere. Sic Lat. *novas res* uſurpant in *novis* rebus *ſtudere*, novarum *rerum* cupidus. *Novae res* ſunt ſeditio et turbae, mutatio ſtatus praeſentis, v. L. Boſ. An. ad Gr. auct. p. 86. *Leisn.*

Qui et in m. Ox. „Vi. 528.“ reſpiciens ad Vig. p. 634. Nr. 4., ubi de περὶ „ſignificat etiam *circa* ſ. *contra.* Herodi. in Comm. δεδ. — νεωτ., i. e. π. αὑτὸν, *metuens*, ne *quid* (et) circa *ſe* ſ. *contra* ſe *novi moliretur*“ ad quae in N. adduntur modo numeri hinc, ſed Sb. Ind. v. π. „pro π. αὑτὸν“ de more, exponens ſ. corrigens, ut Abr. Dil. Th. p. 345. m., qui tamen retractat emendationem in Auctar. p. 389. e., demonſtrans in aliis quoque v. v. caſum utr., ſecundum et quartum, poſt pr. π., quibus add. affine καινοτομεῖν π. τινὸς et π. τὶ ap. Plat. Phaed. p. 169. N. 9., ubi Fiſch. recte tuetur gen. tentatum; habente Stp. Th. nihil, quam notionem pr. π. illam Vig. cum acc. perſ. 3, 249. C. ſq., ſed non in v. ſimili, et p. 245. cum gen. (nihil memorante de acc. ſimul) E. m. „Thuc. l. 2. μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν, (ſine Vs.), quae ibi 2, 6. ſ. 101, 41. ne *quid* novi

αὐτοῦ [p] νεωτερίσειεν, ὅμως δὲ [q], etiam in ſe novi moliretur, ta-

p) Ms. Ba. π. αὐτ'' quod et αὐτὸν legi poteſt. *Mart.* Et ſic diſerte in Mss. rel. π. αὐτὸν λ., v. N. q) Noſtrum hic comma, neglectum illud etiam in Ms. Bg., v. N.

ſtatuerent in *Thebanos*, ſed 2, 1029. e. ſq.) νεωτεροποιέω, *res* novas *mo-lior*, — i. q. νεωτερίζω et καινοτομέω, — Thuc. l. 1. μὴ σφῶν πέρι νεωτερίζειν, i. q. νεώτερα ποιεῖν. — Herodi. l. 1. δεδ. — π. αὐτοῦ νεωτ., *ne* quid *fortaſſe* populus *contra* ſe *quoque* novi *moliretur*" e P. fere, ſed per lect. aliam in ſpiritu pron. aſpero, quem Bg. e P. ſervat, de Lat. ratione; unde Mss. res fuerit lapſus in litteris, vel ingenium et gloſſa per comparationem, cf. Bud. C., Ind. Dem. per unum locum νεωτερίζῃ δέ τι καὶ κινῇ πρὸς ὑμᾶς, ſine Vs., cui add. 160, 10. cum ſolo acc. rei ſ. pron. τὶ, ſed 1154, 24. ὡς οὐδὲν ἂν νεωτερίσαντος περὶ τὰμὰ, quae rectio et ap. Thuc. 144, 32., ut cum πρὸς 64, 71. cum Schol., it. 286, 81., ſed cum ἐς 268, 14., pro quo l. 16. μηδὲν περὶ σφᾶς νεώτερον βουλεύσειν, ne *quidquam* de *priſtino* ſuae *civitatis* ſtatu *innovarent*, tum ap. Zoſ. 1, 13, 1. ſqq. τὰ στρατεύματα — πρὸς ἀπόστασιν ἐξηρέθιστο. τραπέντα δὲ εἰς νεωτερισμὸν, — τὰ νεωτερισθέντα μαθὼν, exercitus *ad* defectionem *irritabatur*; *ideo* que *ad* ſtudium *rerum* novarum *converſi*, — rerum *novatarum* accepto *nuncio*, 1, 18, 5. e. εἰς τὸ νεωτερίζειν ἐπιῤῥεπεῖς, ad *res* novas *propenſos*, pro quo §. 7. ὡς ἂν ἡ στρατιὰ — ἀναστaίη πρὸς στάσιν, ut *exercitus* ad *ſeditionem* ſe *commoveret*, it. 1, 20, 5. e. et 1, 25, 3. εἰς δέος καταστὰς (pro qua phraſi Noſter uſus privo v. δεδιὼς, ut et interpr. intellexit,) μή ποτέ τινες τῶν εἰς τὰ πράγματα νεωτερίζειν εἰωθότων, *veritus*, ne, *qui* rerum *novarum* ſtudiis *adſueti*, tum ap. Phil. in Flacc. p. 752. F. i. εἰς τὰς προσευχὰς καὶ τὰ πάτρια νεωτερίζοντες, *ſi* quid *novaretur* circa *proſeuchas et ritus patrios*, pro quo p. ſq. C. i. ἔθη πάτρια κινεῖν, *patrios* ritus *antiquare*, cf. Suid. 2, 612. i. et Heſ. 2, 674. i., reddente Bg. pr. π. per ſyn. ſupra εἰς, deſerto P., a quo tenet ad v. νεωτ. phraſin, ubi, aſſumto v. Lat. alio, mutat adi. comparativi gradus, in Gr. v. latens, in poſitivum, nec in caſum quartum, ſed in ſecundum, a pron. τὶ pendentem, ut tamen *quid — novi* ſit pro uno acc. *quid — novum*, et ſic redeat ſyn. formula Thuc. ſupra μηδὲν νεώτερον ποιεῖν, ſed negligente P. prius ſubſt. κιν., ubi Sch. „populi *molitionem* novarum *rerum*" ad ſenſum non male, cum Noſter ſane videatur hoc ſubſt. per ſq. formulam quodammodo explicare, (ut ſupra ap. Thuc. coniuncta νεωτερίζειν et κινεῖν,) ut tamen copia haec non pariat tautologiam inanem, quia ſtant ſecum univerſum quid et magis finitum, antecedens que ac conſequens, ut populus, concurrens iterum undique, concurſuque facto, tumultu ac ſeditione, imperium novaturus videretur Commodo, novumque imperatorem et alium, quam ſe, electurus; retinente Bg. adeo duplicem rectionem v. δεδιὼς, poſiti non modo cum acc. rei κίνησιν, ſed etiam cum particula μὴ, idque ſine copula quadam; in quo praeſtat, ſubintellexiſſe δὴ, pro Lat. *ſcilicet*, poſt μὴ, quam putaſſe, δὴ intra ſimilia μή τι excidiſſe, aut τὲ copulam ante τὶ ſimile; cum et Lat. habeant aliquid tale ap. G. Th. 276, 97. 102. in v. „Ter. Eun. 3, 5, 61. nunc *metuo* fratrem, *ne* intus *ſit*, — metuo *illum* mihi, *ne* — Plaut. Aſin. 1, 1, 98." ad quae N. tacent, ut et ad ſimilia Ter. Eun. 5, 2, 16. 5, 9, 50. et Phorm. 3, 2, 6., it. in v. *timeo*, (ſilente G. Th.,) ad Ter. Eun. 1, 2, 80., ubi tamen iſta v. habent modo acc. perſ., ſequente particula *ne*,

παροϱμησάντων αὐτὸν τῶν οἰκείων, κατελθὼν ἐς [r] τὸ ἄστυ, μετὰ πάσης εὐφημίας τὲ καὶ παραπομπῆς τοῦ δήμου ὑποδεχθεὶς, εἰς τὴν βασίλειον ἐπα-

men incitantibus amicis, reverſus in urbem, laetis acclamationibus et comitatu populi exceptus, in aulam princi-

r) Ms. Ba. εἰς τ. ἄ., ut alibi, non patente hic mutationis cauſa.

et alia ratio valet, cum caſus ſubſtantivi conſtruitur ad verbum membri primi, proprie ille pertinens et coniiciendus in ſecundum membrum, mutandusque in caſum, quem poſtremum verbum requirit, pro *metuo, ne frater* intus *ſit*, etc., ut facimus vulgo in illo, *novi* te, *qui ſis*, pro novi, qui tu ſis; ad quam rationem Noſter modo dicere potuit, δεδιὼς τὸν δῆμον, μὴ λ., cum in eius accuſativo rei δεδ. τὴν τ. δ. κιν. non obtineat illa converſio, cui in ſimili rectione fundus fuerit Hom. Ὀδ. β', 66. Θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, Μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, *deorum* vero *timete* iram, *ne* quid *rependant* irati *propter* mala *facinora*; ubi pariter ſilent N., et comparari licet v. δείδειν cum acc. rei ſ. pronominis τοῦτο, et Lat. *timeo* id, *ne*, quo de alibi; nihil tenente Stp. Th., quam 2, 216. i. ſub „κιν. de tumultu — plebis, — Herodi. l. 1. δεδ. τοῦ δ. κ., μ. τ. κ. π. αὐτοῦ νεωτ. (ſine Vs., ſed per lectiones alias in omiſſo artic. τὴν et ſpiritu pron.) Sic Greg. ὁρῶν τὴν τοῦ δήμου κιν. ἐπ' αὐτὸν, λ. *videns in ſe* motum *populi*“ nec praebentibus quid Indd. Lat. in v. *timeo* et *metuo*.

ὅμως δὲ, Poſt δὲ figendum eſt comma. Idem eſt, ac ſi dixiſſet, δεδιὼς μὲν κατῆλθε, κατῆλθε δὲ ὅμως, καὶ οὕτω κατελθὼν λ. *Reisk.*

Quae ſunt partim in noſtram rationem, ad μὲν ante propoſitam, etiam quoad comma poſt δὲ, a nobis iam fixum, cf. ad ἁμ. 1, 9, 22. m., omittente Bg. e P. iterum pron. αὐτ., ſecus ac Sch. „*amicis* ſuadentibus *ei*, (in v. Lat. cum P.) vel, ut Sb. (Ind.) inſtigantibus *eum*“ quae Lat. utr., ap. G. Th. cum Gr. n., aliunde etiam tenuit Stp. Th., qui et recte „aut etiam ſimpl. *hortor*“ (cf. Ind. Luc. cum Xen. Z. Cyr. et Bach. it. Suid. 3, 54. m., non coll. ad Heſ. 2, 884. e.) in v. οἰκ., quanquam dives e Noſtro, non tamen huc ſpectans, ubi Bg. e P. reddit, incertum, quo ſenſu, de conſiliariis, an domeſticis miniſtris, cum et capere poſſis de propinquis, quam notionem tenet Stp. etiam, atque adeo de Commodi ſororibus, vel una etiam tantum, valente plur. etiam hic pro ſing., cf. §. 2. et 4. Sed in ſq. κατελθ. Bg. partim e P., cf. 1, 9, 6., tacente hinc Stp. Th., etiam in ſubſt. ἄστ., ubi bene Sch. „*urbem*, Romam“ cf. 1, 12, 7. et Dem. εἰς ἄ. 238, 16. cf. l. 7. 379, p., ſed et cum artic. εἰς τὸ ἄ. 299, ult. Tum in μετὰ π. λ. Bg., ut alibi, per ſyn. abl. nudum, et in omiſſo adi. πασ. etiam e P., qui in „*ac* laetis *accl.*“ non tam prodit copulam aliquam, tanquam τὲ exciderit intra μετα πασ., cf. 1, 9, 6. m., quam ſic dedit, quia reſolvit pr. particip. κατ. in verbi tempus finitum, cum in Gr. ſtent iterum duo particip. ſine copula; tenente Stp. Th. modo in ſubſt. παραπ. Lat. tum Sb. Ind. „deductio pop.“ tum Bg. e P., cf. Dem. Ind., cui add. 1212, 21. p. ſq. l. 11. Heſ. 2, 868. i. ſine exemplo in N., Caſ. ad Ath. 2, 596. „deductio vel honoris, (ut hic,) vel praeſidii cauſa“ Lat. utr. ferente G. Th. cum Grr. al., ſed in Bg. „multitudo comitum, — *magno comi. venire*, — cum *magno* com. *ingredi*, Cic.“

νῆλθεν αὐλήν. πειραθεὶς [ſ] δὲ	14. palem rediit. Expertus
τοσούτων κινδύνων, ἀπίστως	autem tanta pericula, diffiden-
προσεφέρετο πᾶσιν [t], ἀφειδῶς	ter agebat cum omnibus, ſine

ſ) Sic Stp. Sb. Lu. In. et Bc., ſed cum ſibilante πειρασθ. A. rel., v. N.
t) Ms. Ba. hic colon fert, ante particip. iterum.

unde praep. retineri poterat a Bg., qui in ſq. e P. partim formulam εἰς τ. β. ἐπ. ἀ. mutat in ſyn. ex adi. cum ſubſt., cf. 1, 5, 27. e.

πειραθεὶς) Ab edd. prioribus, iterum faventibus tacite Mss., diſcedit Stp., ne habens quidem varietatem hanc (qua de v. ad 1, 5, 14. m.) in Th., ubi modo Lat. Bg. et rectio noſtra cum gen. 3, 156. A. ſq., nec tamen cum gen. κινδ., qui eſt ap. Aeſ. Fab. 64, 3., ubi Ind. male „ἐπειρ. κινδύνους" cui ſyn. phraſis 102, 3. εἰς κινδύνους περιπίπτειν, ut P. alia hic, (libere addentis etiam formulam *ex illo*,) potius in tropo manente Bg., noſtratibus etiam noto in *erfahren*, pro quo cum ſubſt. *Gefahren*, ob ὁμοιοτέλευτον, in poëſi commodius, hic melius illud Vern. rec. *ausſtehen*; niſi prius ſubſt. commutarint cum ſyn. *Gefährlichkeiten*; habente G. Th. tantum in v. Bg. 521, 103. e Lucan. *expertus — pericula mille*, ſine explic., cf. cum gen. κακῶν Ind. R. Or. V. 6. et Dem., ſed cum aliis talibus D'Orv. Ch. Eutr. Ael. V. h., ut de utr. forma participii Luc. et Thuc., ubi ſimilis V. L. 411, 99., ubi cf. N.; in adi., quoad notionem, diſcedente Bg. a P. *tot*, quod dr. de numero ac multitudine ſemper, ut alterum maxime de gravitate et magnitudine, ſed tamen etiam in ſenſu prioris; notionem obſcure tantum innuente Stp. Th. 3, 498. e. ſq. „plur. τοσοῦτοι, *tanti, — tot*, interdum etiam *tot* tanti *que*" quod ſane tutiſſimum; hic ut intelligamus pericula multa et varia, a populo et Cleandro cap. hoc et pr., a Materno c. 10., a Perenni c. 9. et a Quadrato c. 8. §. 10. ſqq., quae ſimul et magna ac gravia, ut quae impenderunt vitae atque imperio, ap. Angl. in Heyn. Hiſt. 4, 1019. m. wegen *der* verſchiedenen *Verſchwörungen*, rel. commemoratis deinde etiam aliquot interfectis.

ἀπίστως πρ.) Adeo quidem, ut *finxiſſe etiam quandam contra ſe coniurationem* dicatur, quo *multos occideret*, Lampr. (in Comm. c. 8. p. 495. i.) *Boecl.* Admodum familiaris Herodiano eſt huius v. uſus. Sic paſſim ap. eum obvium eſt ἀθύμως, ἀφειδῶς, ἀνάνδρως, βιαίως, ῥαθύμως προσφέρεσθαί τινι. *Stroth.*

Liberiorem P. deſerit etiam Sb. Ind. in adv. „nemini *fidebat*" tenente Stp. Th. ſaltem rectionem et formulam Bg. *agere* cum *aliquo*, qua iterum negligitur vis med., ſervata rurſus in aliis ib., ut *ſe* gerere, *praeſtare*, it. in Sb. Ind. aliunde *ſe* alicui *praebere*; in quibus delegerim ſimul aliquam Lat. praep., reſpondentem Gr., quanquam a v. ſeparatam, ut *erga* ſ. *adverſus*, cf. ad Vig. p. 647. b. i., et e noſtris *ſich* betragen *gegen*; etſi ſine pron. recipr. non incommodum *verfahren* gegen *einen*, cf. Bud. C. lib. de V. med., ad N. T. Lexx. cum Obſ. ad Ebr. 12, 7. L. Boſ. p. 254. Kypk. 2, 409. e. Munth. p. 453. et Loesn., it. ad Diod. S. 1, 296. N. 99. Luc. 2, 197. N. 13., Ind. R. Or. V. 4. 6. Dem. Xen. Mor. et Z. Ael. V. h. Dion. H. S. T. utr. Dion. Caſ. Plut. de diſcr. ad. cum Gs.-Chr. Luc. et Onoſ., it. Dem. 105, 18. 149, 2. 153, 9. 447, 14. 565, 18. 688, p., ſed cum alio πρὸς ſimul 1255, 10., cum Thuc. Ind. in

τε φονεύων, καὶ πάσαις διαβολαῖς ῥαδίως πιϛεύων[u], μηδέ τινα προσιέμενος τῶν λόγου

venia occidens, et omnibus calumniis facile credens, nec quenquam admittens ex hone-

u) Ms. Ba. πιϛεύων· μὴ δέ τινα λ., ut poſt πιϛ. punctum in A. 2., quae et cum ſocia, it. Bs. al. dividit negativam ſimiliter, ſed hic ſine lucro.

Schol., qui per ὁμιλεῖν explicat, et 374, 27. τοῖς κρείσσοσι καλῶς προσφέρονται, πρὸς δὲ τοὺς ἥσσους μέτριοί εἰσι, erga *ſuperiores* recte *ſe* gerunt, *et* inferioribus *ſe* moderatos *praebent*, ſunt verba ſyn., ut ſecundi membri formula verſa eſt, quomodo redditur alias illa primi noſtra, quae adeo mutari poteſt in v. ſubſt. cum praep. et adi. affine, εἶναι ἄπιϛον πρὸς πάντας, commode quidem ad noſtratium rationem, *mistrauiſch* ſeyn *gegen*; ſicut, quod Ind. Gs. Chr. ponit „quaſi in aliquem ferri" per ſe bonum, quoad notationem, ſed deſtitutum auctoritate Lat., ut et hoc per vim med., *in aliquem* ſe *ferre*; ut nec aliorum *offerre* ſe *alicui* videtur noſtram notionem tenere, quanquam in hoc v. ap. G. Th. eſt Gr. noſtrum et explicandi cauſa ſubiectum Lat. *exhibere*, (quo Stp. Th. etiam in noſtro v. uſus,) ſed in Bg. adv. cum Gr. n. ib. e Liv. miramini, *cur* diffidenter — *egerit*, quod Gr. adv. cum noſtro v. qui alius daret, non habui, adhibente, credo, Noſtro pro aliorum privo v. ἀπιϛεῖν formulam ſyn. In ſqq. Bg. ad ἀφ. φον. deſerit libertatem P. et ſuam alibi Vs., tacente Stp. Th. etiam in adi. πᾶς, (quod h. l. pro verus, falſus, et a quocunque profectus, etiam a non fide digno,) ſed in ſubſt. διαβ. recte illud Iſocr. τὰς δ. non vertente *calumnias*, ob adiunctum ψευδεῖς, verum *accuſationes*, ubi debuit addere, ut v. διαβάλλειν, ita derivatum inde ſubſt. eſſe generis univerſi, ac ſignificare omnem rumorem, famam, omnia dicta aliorum de aliis, in partem utr., cf. Krb. ad N. T. p. 127. m., ubi ſimile Ioſeph. „διαβ. ψευδ. crimina *falſa*" bene redditum; tenente G. Th. cum Gr. n. Lat. Bg. ſubſt. tantum de malo et falſo ſermone, ſed non repetente L. Ern. e Stp. illud Bg., ſed aliud hoc (ap. G. Th. cum Gr. n. etiam) „*criminatio*, — accuſatio, — Cic. *criminatio* falſa" cui adeo aeque hic locus eſt, ac ſuperiori ad Ioſeph., cf. Ind. Dem., et ad Gr. adv. ῥαδ., (h. l. ſtatim, ſine cogitatione multa et inveſtigatione, ſine argumentis documentisque multis ac magnis,) ap. G. Th. 586, 90. e Plaut. Rud. 5, 3, 10. *iſthuc* facile *non* credo *tibi*, ſine explic., ut et in N., it. ad Ter. Hec. 1, 1, 4. 5, 4, 29.

μηδέ τινα) Rumpentem P. periodum Noſtri et liberiorem in copulando deſerit Bg., dum Stp. Th. 3, 1546. G. ſq. τὶς habet modo per Lat. *aliquis* et *quispiam*, et cum neg. μὴ ſine Vs., ut G. Th. „*quispiam*, — ἔνιος, (ſed Bg., ſine Gr., explicatum per) aliquem ſ. unumquemlibet, — et ponitur ſaepe cum negativis" ſine explic., at Schell. de ſtylo p. 280. e. 287. m. Nr. 9. „*nec ullus* ſ. *nec quisquam* pro et nemo" unde variet Noſter pro καὶ οὐδένα 1, 4, 21., cf. ib. §. 20. in., ſilente G. Th. plane de finitione *quam*, nec exponente *piam*, in tenebris palpante Hor. Turſ. p. 913. e. ac p. ſq. m., me quidem ſic exiſtimante, habuiſſe iſtas finitiones ab initio notionem aliquam, v. c. pro prorſus, ſ. omnino, ſ. cunque, et eandem cum Gr. οὖν, ut reſponderent illis *quicunque* et *quilibet*, (quo Gs. ante reſpexerit in ſuo compoſ.) quae notio deinde perierit, imprimis, ſi talia poſt negativas adhibita; quanquam et tum forte quis vim eorum

ἀξίων x, ἀλλὰ τῆς μὲν περὶ τὰ ſtioribus: verum ab ho-

x) Hic pro colo Stp. rel., et puncto al., potius eſt comma A. 1. et rel., ut incommodus numerus novae §., v. N.

tueatur, v. c. und *niemand*, wer *er* auch *will* ſ. *iſt*, vel *und* gar *niemand*, ganz *niemand*; in Gr. quidem ut h. l. nulla ſit emphaſis, ſed τὶς a ſuo gen. divulſum ad laevitatem. In ſq. v. πρ., deſerto P., facit Bg. cum Sb. Ind. aliunde, it. Stp. Th. 1, 1672. i. „πρ. admitto, — at multo uſitatior eſt vox paſſ. πρ.“ vi tamen med., quam, tacentibus lib. de V. med., reſpexit P. aliquam in liberiore quanquam formula, pro ſeveris aliorum *ad* ſe *admittere*, aditum *ad* ſe *permittere*, cf. ad Luc. 1, 550. N. 74., ubi tamen mox iterum cum Bg. vis illa negligitur, ut a Gs. ad textum, cf. Ael. V. h. 9, 3. i., qualia loca verbi de perſ. in notione phyſica, ignota Stp., v. ib. in Ind. et Dem. Xen. Mor. cum Z., Luc. Ariſt. Kuſt. Abr. Dil. Th. p. 580. Suid. 3, 197. i. 199. m. 2, 207. m. Heſ. 2, 1047. i., ſed G. Th. in Bg. cum Gr. n. med. „facere ſ. pati, ut aliquid accedat, adeat.“ Tum in τῶν λ. ἀξ. diſcedit Bg. a P. liberiori, ſed et ipſe iterum a Gr. in gradu adi., etiam in adi. cum ſubſt. per ſolum adi., ut alii; tenente Stp. Th. tantum in adi. 1, 475. i. F. m. ἀξία λ. πόλις e Thuc. ſine Vs. et Ind., ſed in ſubſt. 2, 623. D. m. „λ. ἀξ., q. d. ſermone dignus, mentione, memoratu, (et hinc pro privo) *memorabilis*, quod et compoſ. (una voce) ἀξιόλογος, Polyb. — Thuc. l. 6.“ ſine Indd. iterum, utque ducas fortaſſis formulam etiam ab alia notione, cum λόγος eſt i. q. cogitatio, ſ. ratio, cauſa, reſpectus, ut λ. ἀξ. dicatur dignus, cuius habeatur ratio, reſpectus, cura, quem reſpicias, cogites, cures, magni facias, atque adeo magni faciendus, propter qualemcunque virtutem ac praeſtantiam, et proinde praeſtans; quo et ipſe ſpectat Stp. Th. p. 625. G. 632. B. „ἀξιόλογος, — dr. etiam de homine, pro non ſpernendus, qui eſt alicuius pretii, — Thuc. ὅσοι αὐτῶν ἦσαν ἀξιολογώτατοι, *qui* maximi *fiebant*“ quibus fere repetitis 1, 477. i. addit L. Ern. „Philox. honeſtus, egregius“ cum Lat. Bg. adeo, capientis, opinor, pro virtutis ſtudioſis, e P., quem et Sch. deſerit in λ. „venerabilis, dignus, cuius ratio habeatur, (nobiscum partim, ſed in adi. hinc) *egregiorum*“ cf. Weſſ. ad Diod. S. 1, 5. l. 96. τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἀξίους λόγου προσαγορεύομεν, *viros bonos* ἀ. λ. h. e. *ſermone* dignos, *appellitamus*, Luc. 1, 858. i. λ. ἄξιοι, digni, *quorum* ratio *habeatur*, ſed 2, 862. l. 49. πολλοῦ λ. ἄξιος, vir *commemorabilis*, cui addidiſſem *in primis* ſ. *multo* ſ. *longe*, ob adi. πολ., aut quod libere adiicitur 3, 620. l. 54. οἱ δὲ λ. ἀ., commemoratione *autem* digni *praeter caeteros*, cf. 478. l. 58. Ind. Ael. V. h. Fi. Aeſch., Xen. Mor. et Z. Abr. Dil. Th. p. 423. m. Suid. 1, 237. e. 2, 455. e. p. ſq. i. λόγου τυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου, laudem *conſequi*; ad quam notionem inclinat quoque Ind. Ael. V. h. v. λογ. med., latentem illam in altera pro commemoratione, nec a L. Ern. agnitam, aliter etiam Suidae locum explicante Ind. Dem. v. λ. p. 491. m. Nr. 6., it. ex parte Vs. ad Harpocr. p. 233. i., ut noſtrates pro loco reddent *merkwürdig*, *denkwürdig*, etiam liberius *rechtſchaffen*, et *würdig* ſimpl. de perſ. maxime, ut Lat. *dignus* pro bono et Diod. ἀγαθὸς alibi. Caeterum e Xen. Mem. S. 4, 5, 9. e., ubi ἀξιολόγως explicatur mox per ἀξίως μνήμης, potior videtur Stp. ſupra notatio, et in L. Ern. etiam habetur ſimpl. „ἀξιολογώτατος, *digniſſimus*, Philox.“ ut in Vs. pereat una vox.

ἀλλὰ) Graphica deſcriptio corruptiſſimae aulae, cuius foribus, vice

καλὰ σπουδῆς ἀπῆγεν ἑαυτόν[y]. ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ	neſtatis quidem ſtudiis abducebat ſe ipſum, ſubiugabant au-

y) Ms. Ba. ἑαυτόν· δεδουλ., in qua poſtrema novitate conſentit modo Ms. Vi., ferentibus edd. variam hic diſtinctionem, colon quoque Ox. 2., ſed comma Stp. rel., et punctum al., v. N.

elogii, dignum erat inſcribi, *exeat* (ex) aula, *Qui volet* eſſe *bonus*. Herodi. noſter, ut paſſim, mirifice et feliciter χαρακτῆρα πολιτικὸν exprimit in eiusmodi deſcriptionibus, cf. elegantiſſimam φαντασίαν, qua Dio Pruſ. Chryſoſt. Or. 1. de regno regiam ſ. aulam tyrannidis figurat. *Boecl.*

Hoc ἀλλὰ non, ut alias, refertur ad pr. negat. μηδὲ, quia illa neg. eſt cum particip., ſed ad ſq. verbum finiti temporis ἀπηγ. ἑαυτ., et ſimul ad pr. verbum tale προσεφ., unde, abſente nominativo novo, cohaeret oratio melius per comma poſt ἀξίων, removendusque olim novae §. numerus, ſed poſt ἀπηγ. ἑαυτ., quia ſequitur nova rectio, caſusque alius, et tranſitus a perſ. ad rem, ſaltem obtinet colon, delectum nobis, ſed tamen et punctum, quanquam μὲν et δὲ ad ſe relatis, ut et poſt ἀξίων, ſi pron αὐτὸς extrinſecus ſumatur ad ἀπηγ. ἑ., quam formulam, a Sch. fere cum Bg. redditam, deſerto P. „abducebat *ſe* a *ſtudio*" nec Stp. Th. novit, nec ego aliunde, nixam fortaſſis aliqua Lat., cf. G. Th. in Bg. v. cum Gr. n. 12, 67. ſqq. ſine explic., *ſe* ab *angoribus* et *moleſtiis*, — *ab* ſtudio *abducere*, at ſimilem illi 1, 11, 15. e. ἀπείργειν ἑαυτὸν et 1, 8, 3. m. ἀπῆγεν αὐτὸν, quoad rectionem quidem cum gen., ſed diverſam, qua notionem, ut intelligatur fere ſicut 1, 3, 3. e. ſq. rerum bonarum, honeſtarum, magnarum, imperatore dignarum, cogitationem et amorem omittere, opprimere, nec cogitare tales res, nec velle et amare, nec tractare ac ſuſcipere; cum nihil impediat, quo minus τὰ καλὰ ſic ampliter capiamus, cf. ad Vig. p. 98. N. 30. Ind. Polb. Ern. et Dem. 295, 16., adhibente Bg. formulam aliam in τῆς περὶ λ., et gen. pro praep. cum ſubſt., non ita ſevere, ut alibi 3, 13, 4. et 1, 6, 20. i., ſed numerum alium e P., unde tenuit omnia Stp. Th. 3, 946. C. e., cuius exemplis in σπ. cum pr. περὶ add. Dem. 90, 10. 469, 13. 341, 1. 534, 13. 688, 9.

ἐδεδούλωντο) Leisn. ad m. Ox. „active. Sic Io. 1, 32. Act. 8, 14. Luc. Hermot. ἤρησο" ubi 1, 830. N. 12." plusq. paſſ. formae in hoc v. active valet, veluti τεθέαμαι, *vidi*, Ev. Io. 1, 32. δέδεκται, *accepit*, Act. 8, 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic Herodi. 1, 13, 15. ἐδεδουλῶντο active ponit, (iſto quidem accentu, ſed 2, 99. N. 50. e. poſt eandem rem de praeter. paſſ., active poſitis,) ut Herodi. 1, 13. ἐδεδούλωντο — ἡδ., ſubiugabant *omnem* eius *animam* aliae *ex* aliis *voluptates*" ſed hinc e P. ap. Dreſ. de V. med. p. 248. i., ut de lege p. pr. m. paſſivum ſevere reddas hic pro med. *ſubiecerant*, ſubiugarant *ſibi*, cf. 1, 3, 12. m. ad ἐκεχειρ., tenente Sch. in v. „paſſ. — *preſſerant* ſervitio *graviſſimo* voluptates *animum*" tempus legitimum, ſed e P. impf. Bg., cuius Lat. v. ap. G. Th. „debellare et *imperio* ſuo *ſubiicere*" ſed non per optimam Lat., nec de voluptatibus, nec in v. *ſubiicere*, nec huc reſpicientibus Bud. G. 457, 5. et Stp. Th., qui modo tenet Bg. Lat., nec aliquid de med. vi, quae tenetur iterum in N. ad Thom. M. p. 249. a. m., cf. ad Diod. S. 1, 255. N. 29. Ind. Dion. Caſ. Dion. H. S. T. utr. cum Thuc., it. Heſ. 1, 1026. m. ſine N., ſed de act. et paſſ. Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach., ut de augmento ſimpl. ſ. duplici, (in quo genere et alibi noſtri Mss. ſunt inconſtantes,)

τὴν ψυχὴν νύκτωρ τὲ [z] καὶ μεθ' tem eius animum noctu et in-

z) Ms. Ba. νύκτωρ καὶ μεθημ. quae verba commatibus includuntur. *Mart.* v. N.

Obſ. M. Amſt. V. 4. p. 289. et Fi. ad Well. p. 185. m. ex Ael. V. h. 3, 19. p. 255. a. N. 11., cf. ib. 13, 11. i. et 2, 14. p. 108. i. de Xerxe δεδούλωτο πλατάνῳ, καὶ ἐθαύμαζε τὸ δένδρον, ſervivit *platano*, et (eam) arborem *coluit*, ubi N. modo ſimile habet δεδούλωται, ſed etiam tropice; quo tropo hic remoto de voluptatibus, (quibus aeque Lat., ac Gr., tribuunt imperium, dominatum ſervitutemque,) remanet hoc, voluptates corporis ita vehementes fuiſſe, ut Commodus non poſſet iis reſiſtere, nec eas opprimere ac ſibi negare, ſed cogeretur eas et cogitare, et appetere atque uſurpare, nec poſſet regere amplius et continere ad rationis ſapientiaeque praecepta facultatem animi utr., mentem ac voluntatem, eamque a voluptatibus cogitandis appetendisque avocare; quae eſt Noſtri πᾶσα κ. ἡ ψυχὴ, ubi adi., pro totus, olim reſtituendum in Bg., omittente id iterum e P., qui contra addiderat ad pr. § e. ex. *cunctis* libere, ſed hic δὲ per *quippe* reddit, pro γὰρ ſumens, non quidem contra contextum, ſed ut pr. μὲν tum ſtet ſolitarium, et poſt ἑαυτ. punctum requiratur, quod et in Lat. P. comparet.

νύκτωρ) Ms. res utr. iam adfuit, τὲ extruſum ante καὶ vicinum, et μεθ' ἡμ. formula, una voce ſcripta, quam ſic modo reperi ap. D'Orv. Ch. p. 412. m., ſed prorſus ut hic copulata utr. ap. Zoſ. 5, 21, 2. ν. τὲ καὶ μ. ἡ., *interdiu* noctu*que*, et ap. Gat. ad Ant. p. 72. b. E. ſine Vs., ſed inverſo ordine ap. Diod. S. 2, 346. l. 36. μ. ἡ. τὲ κ. ν., *tam* de *nocte*, quam *die*, cf. Stp. Th. pauca in ν. „*noctu*, Heſ. ἐργ. οὐδέποτ' ἦμαρ —, οὐδέ τι ν. Plut. — Et ὁ ν. Epigramm. *nocturnus*" ap. Heſ. v. 175. *die* aut *nocte*, ubi Moſchop. κατ' ἦμαρ, — κατὰ τὴν νύκτα, ſed in Plut. locis adv. ν. eſt abſolute poſitum, ut ap. Dem. 535, 1. 1319, 12. Fi. Pal. 41, 3. Luc. 1, 374. l. 71. *de nocte*, ſed 2, 220. l. 76. *noctu*, it. 3, 25. l. 94. 350. l. 28. Soph. Ai. v. 1075. Ind. Xen. Cyr. Z. Suid. 2, 638. e. ſine exemplo ν., διὰ τῆς νυκτὸς, *noctu*, Heſ. 2, 691. i. ν., νυκτὸς, in N. tantum e LXX., tum Stp. Th. 1, 1458. E. e. modo „μ. ἡ. *interdiu*, (ſed 2, 896. B. m.) μ. ſignificationem temporis habet et quum iungitur acc. ἡμ. (quae lex vana eſt, quia diſerte tempus, ut ἡμέρα, adiungitur, ſed potius ſtatim ponenda erat Lat. praep., qua tunc Gr. deberet exprimi, nec ſimpl. ac libere tantum erat vertendum) μ. ἡ., *interdiu*, — Dem. — Ariſt. Pluto" v. 931., ubi ſimiliter redditur, et iterum abſolute ponitur, ut ap. Dem. l. l. it. 526, 21. 1267, 21. Charit. p. 73. l. 17. Luc. 1, 60. e. *in* multum *diem*, 2, 810. l. 18. *interdiu*, quod Bg habet et Sch. in ἡμ., ſed in μ. e. „*nocte* die*que*" fere cum P., per ſyn. abl. nudum pro adv., ut Bg. *noctu* ap. G. Th. non eſt ſeparatim, ſed modo in v. *nox* 475, 62. „*pro* nocte, (at cum Gr. n) *interdiu*, i. die, ſ. per diem, (ſ. inter diem,) ſ. dum dies eſt, cui opp. *noctu*." Tum alteram rationem, quam et Gloſſator Ms. compararit, novimus e Zoſ. 5, 20, 5. ν. καὶ μ. ἡ., *interdiu* noctu*que*, Luc. 1, 127. l. 83. *noctu* et *interdiu*, (cum Bg., qui, de more, exprimit non dupl. copulam, ſed ſimpl.) 746. l. 35. *noctes* ac *dies*, 3, 103. l. 91. die *pariter* ac *noctu*, quod propius noſtro Gr. τὲ καὶ; at rurſus alio ordine Phil. μ. ἡ. κ. ν. ap. Loeſn. ad N. T. p. 74. e. 79. m. Praeterea Noſtri utraque ſunt per ſe ac ſine copula diverſisque in membris ap. Dem. 735, p. et p. ſq. i. Luc.

ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλα- terdiu continuae flagitioſaeque

3, 110. l. 66. 68. Ael. V. h. 3, 11. i. cf. Suid. 2, 537. e. v. μ. Porro eadem aliter ſecum copulata habet *καὶ ν. καὶ μ. ἡ.* Anton. 3, 4. e. p. 72. e. ibique Gar. N. e Polb., et *noctu* et *interdiu*, Luc. 1, 153. e., ſed Alciphr. 2, 4. p. 252. m. *nocte* die *que*, tum ordine alio *καὶ μ. ἡ. κ. ν.* et *interdiu* et *noctu* ap Kypk. 1, 142. m., it. per copulas alias *ἢ ν. ἢ μ. ἡ.* R. Or. V. 5. p. 153. l. 4., ſed *ν. ἢ μ. ἡ.* Eur. Bacch. v. 485. *noctu*, an *interdiu*, tum *οὔτε μ. ἡ., οὔτε ν.* Plur. de diſcr. a. §. 199. e., ubi V. L. *νυκτὸς* gloſſema eſt, cf. Heſ. ſupra, it. *οὐ ν., οὐ μ. ἡ.* Ariſtaen. 1, 24. p. 59. m., (cf. Abr. L. p. 150. m.) ſed ed. Pav. p. 158. l. 6. *noctu* atque *interdiu*. Porro alterutrum Noſtri, ſed ſimul ab altera parte cum aliquo ſyn., ap. Heliod. 1, 15. p. 54. l. 3. *νύκτα τε καὶ μεθ' ἡμ.*, ubi in acc. primo deſit eadem praep. *μετὰ*, quae eſt expreſſa in ſecundo membro, aut *ἀνὰ*, ſ. *διὰ*, ſed Phil. ap. Kypk. l. l. p. e. *μ. ἡ. καὶ νύκτα*, *interdiu* et *noctu*, ubi prior praep. poteſt regere et ſecundum acc. *ν.*, tum Ael. V. h. 13, 16. p. 877. m. *καὶ νύκτα, καὶ μ. ἡ.*, *diu* noctu *que*, it. Dem. ap. Bg. ad Ariſt. Plut. v. 931. *μ. ἡ., τὴν δὲ νύκτα*, *interdiu*, noctu *autem*, cum artic. ſine diſcrimine, it. Poſſ. Call. p. 710. i. et ad Vig. p. 620. N. 13., praeter Ael. l. l., converſum *noctes* atque *dies*, e Plut. „*καὶ νυκτὸς* —, *καὶ μ. ἡ.*, noctu —, *et* die *ſequenti*. — Plat. *οὔτε νυκτὸς* —, *οὔτε μ. ἡ.*, neque *noctu*, neque *interdiu*, (ubi deſit pr. *ἐκ*, ſ. mox expreſſa,) *καὶ μ. ἡ.*, *καὶ διὰ νυκτὸς*, *noctes* atque *dies*“ ſed ap. Munth. p. 97. i. e Diod. S. „*συνεχῶς καὶ μ. ἡ.*, *καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτ.*, *continenter*, et *per* diem, *et* per *noctem*“ quod prodeſſe poteſt ad N. T. Marc. 5, 5. *διαπαντὸς νυκτὸς καὶ ἡμέρας*, quo de recte Loesn. p. 74. e. „alterum altero explicari“ ſed ut pr. *δ.* ſit univerſum et *infinitum*, at rel. adiuncta finita, ſimul cum figura illa *ἐκ παραλλήλου*, ſine copula, quae in Diod. pr. adiicitur; rurſus ap. Eur. Bacch. v. 469. *νύκτωρ, ἢ κατ' ὄμμα*, *noctu*, an *interdiu*, cum N., porro ſimul cum artic. Luc. 1, 649. l. 5. *ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμ. μὲν οὐκ οἶδα* — *ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει*, diurna *eius* facinora *non novi: quae vero* noctibus *fecerit*, 3, 188. e. *εἰ δὲ μή*, *ἐν νυκτί γε καὶ σὺν σκότῳ· τὸ δὲ μεθ' ἡμ., ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον*, *ſi vero minus hoc potes, certe* noctu *et* in *tenebris fac*, *quae facis*: interdiu *enim*, *apage*, *nimis ferum eſt*; in quibus ſuppleas v. *πεποιημένα* et *ποιεῖν*, ſ. ſubſt. *πράγματα* et *πρᾶγμα*, it. 118. l. 47. *οἷος μέν σου ὁ μεθ' ἡμ. βίος*, — *ὁποῖαι δὲ νύκτες*, *qualis* ſit *diurna* vita *tua*, — quae *noctes*; ubi alia rurſus eſt ratio, et explendum particip. per caſum adiuncti ſubſt., v. c. *βεβιωμένος*, cf. Poſſ. Call. p. 733. m. p. ſq. i. Unde ſatis apparet bonitas noſtrae formulae contra Thom. M. p. 631., ubi v. N. et Schw. Onoſ. p. 35. N. 17., ut de pr. *μετὰ*, pro Lat. *inter*, intra, *per* ſ. *in*, praeter illa ad Noſtri 1, 10, 16. e., cf. maxime in noſtram formulam Schol. Ariſt. Plut. v. 931. (unde Suid. 2, 519. m.) Bg. ad Alc. l. l. p. 252. e. D'Orv. Ch. p. 412. Fi. ad Well. p. 175. Loesn. p. 79. i., qui p. 74. e. bene comparat *καθ' ἡμέραν*, quanquam contra Rs. ad Polb. p. 76. i. „*μ. ἡ.* eſt *de* die, *interdiu*, *καθ' ἡ.* eſt *quotidie*“ quod diſcrimen non eſt perpetuum, cf. ad Thom. M. p. 631. b. e. e Theophr. — *αὐτὴ γὰρ τῆς νυκτὸς ὄζει μᾶλλον, ἢ καθ' ἡμ.*, pro quo quippe vidimus ſupra *νυκτὸς* ſine artic. ſimul cum *μεθ' ἡμ.*, ut ap. Diod. S. 2, 22. l. 8. *προσκαρτεροῦντες τοῖς κινδύνοις συνεχῶς, καὶ καθ' ἡ., καὶ νυκτός*, *diem* ſimul *ac* noctem *in* certamine *perdurantes*, ubi iterum praecedit adv. *συν.*, ſequente *καὶ* copula duplici, in Vs. forte per *ſimul* expreſſum, aut non bene neglectum, ut in V. L.

ϛοι σώματος [a] ἡδοναί. καὶ 16. corporis voluptates. at-

a) In Mſ. Ba. ἀκ. ἡδοναί. abeſt σώματος. *Mart.* In Ms. Vi. σωμ. deeſt. *Loc.* et in Excp. Ms. Ve. „καὶ ἀκ. ἡδοναί." v. N., ut poſt ἡδ. in B. comma, pro rel. puncto, quod et alibi ante καὶ habemus, et hic in Ms. Bg., ſequente elemento brevi.

ἐπάλληλοι) Tacente in hoc adi. Ms. Ba., ſecus ac 1, 12, 14. e., ſed omittente P. copulam καὶ, (forte ob formulam, qua exprimit hoc adi., laudatam a Stp. Th. „ἐπ. plur. numero, crebri, frequentes, alii ſuper alios, ſ. alii ex aliis, ut P. eleganter vertit in Herodi. l. 1. ἐδεδ. — ἡδ.— Poſſumus etiam, ut opinor, interpretari aliae alias excipientes ſ. aliae aliis ſuccedentes") adhibet Bg. brevius Lat., a Stp. ib. in pr. etiam propoſitum, ap. G. Th. cum Grr. al., nec cum Bg. ſubſt., ſed 1095, 97. perpetua — *voluptas*, et 679, 89. flagitioſae *libidines*, ſine explic., ſed ap. Niz. „foedus, turpis" ad quae univerſa neſcio utrum Bg. reſpexerit, an ad illa, quae proprie cogitantur in ſubſt. Lat. affini *flagitio*, ut ſit praeſertim crapula, impudicitia et venus inſignis, cf. G. Th. et Cort. ad Sall. Cat. 23, 1., ob quas res ſane in primis male audit Commodus; tenente L. Ern. etiam Bg., non item Stp., qui, e Noſtro plane tacens in ἀκολ., id ampliter tractat de perſ., maxime pro intemperans in cibo ac venere, ſed parcius de rebus, ubi „ἀκ. γλῶσσα, de *effreni* lingua" quod, non repetitum a L. Ern., affine eſt P. *effrenae* corporis *vol.*, hic pro immoderatus et nimius, cf. 1, 8, 4., pro *effrenis* de iuvenibus accipiente Gr. etiam Ind. Gs. Chr., quod de rebus inveni tantum ap. Foeſ. Oec. p. 12. a. m. it. Longin. 44, 7. Mor. p. 256. m. cum ſyn. τῷ ἀμέτρῳ πλούτῳ καὶ ἀκ., immodicas *opes*, ut Ind. *immenſae*, pro quo ib. paulo ante πλοῦτον ἀόριστον, immenſas *opes*, it. ap. Ariſt. Lyſ. v. 399. ἀκόλαστ' ᾄσματα, cantiones *impudicas*, quo ſenſu eſt et ap. Schol. ib. Plut. v. 1050., qui reddit αἰσχρὸς, ἀναίσχυντος, cf. Thom. M. p. 520. i., ſed in notiones rel. Suid. 1, 87. i. Heſ. 1, 196. i. Bud. C. 1512, 6. Ind. Xen. Mem. S. Ael. V. h. Luc. Plut. Krg. Ariſt. Kuſt., ut h. l. magis inclinem ad voluptates illas turpes et obſcoenas, cf. in hoc poſtr. Lat. adi. ap. G. Th. et N. mox ſq.

σώματος ἡδ.) Vox σωμ. non legitur in Cod., quam tamen, licet ſalva ſententia a contextu abeſſe poſſit, ab Herodi. profectam puto. *Stroth.*

Etiam P., ut in N. pr. vidimus, agnoſcit illum gen. σωμ., qui hic adiunctus magis definit, quanquam per ſe Gr. ſubſt. ἡδ. etiam abſolute ſumitur de corpore, ut librarius, comparans hunc uſum, deleverit gen., cum non appareat in vicinia, unde exciderit, cf. L. N. T. et G. Th., ubi et cum noſtro gen. 1096, 48. ſed ſyn. ſimul ap. Stp. Th. 1, 1436. C. „Ariſtot. αἱ σωματικαὶ ἡδοναὶ, pro quo Plato αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδ., et Xen. αἱ περὶ τὸ σ. ἡδ., it. αἱ τοῦ σωμ. ἡδ." ſine librorum numeris, pro quo poſtr. Noſter dixit ſine artic. omni, ut Aeſch. Fi. 2, 39. e. p. 32. i. τὰς πρὸς ἡδονὰς τὰς διὰ τοῦ σωμ., quae et ipſa formula, ſicut priores, periphraſtica eſt pro gen. Noſtri, qui vel ſic firmatur, vel pro adi. *corporales* ap. G. Th. e Sen., ut intelligamus ſuavitates, quae ſentiuntur in corpore, cumque corpore ac membris eius et ſenſibus percipiuntur, et ab animo per corpus eiusque ſenſus ac membra, ex auribus, oculis, gula et venere.

σώφρων μὲν πᾶς, καὶ παιδείας que frugi quidem quisquis eſſet,

καὶ σώφρων λ.) Cauſam legas ap. Plin. Pan. 68, (3.) *a malo* principe *tanquam ſucceſſor timetur*, *quisquis* eſt *dignior*, v. Schw. ad c. 69. p. 337. *Leisn.*

Sch. „π. omnis, *quilibet*, σ. *quem* probitas *illuſtrat*" fere cum P. „*neminem* que *non* — quemcunque — *illuſtraret*" unde et Bg. duxit ſuam rationem in vertendo adi. π. per pron. interrog. et v. ſubſt. ὅςις — ἦν, quod ſane utrumque intelligas per omnis ſ. quisque, ut ſolum ὅςις οὖν ſ. ὁςιςοῦν reddas per Bg., cf. Stp. Th. 2, 1504. B. m., qui aliunde 4, 202. E. σ. diſerte reddit „vir *frugi*" ap. G. Th. v. *fruges* 746, 87. modo pro utilis, ſed h. l. a Bg. potius acceptum pro illo ib. „*frugalis*, — homo frugi, in primis temperans, — probus et honeſtus" quae Lat. et ipſa ſunt ap. Stp. l. l., it. caſtus et pudicus; quorum quid h. l. valeat, non certo definiam, ut tamen, (niſi quis capiat Gr. pro ſapiens in univerſum, ob mox ſq. παιδείας, copulando genus ac formam,) inclinem magis ad illa probus ſ. honeſtus, quo et ſpectat P. in abſtracto ſuo *probitas*, ut Noſter ad pr. §. 1. τὰ καλὰ, varians vel ſic quodammodo cum §. 14. τῶν λόγου ἀξίων, quanquam proximum §. pr. e. ἀκολ. admittit quoque Stp. temperans, ut caſtus etiam ſq. τῶν αἰσχ. ὑπ.

παιδείας) Cod. inepte κἂν ἐπὶ μετρίως, niſi aliud lateat, quod vero haud abſimile eſt. Porro in Baſ. cod. ac Vol. II. Script. Hiſt. Rom. vitioſe exſtat μεμημένος. *Stroth.*

Hoc poſtr. ſi ibi eſt nec potius μεμνημ., ut in Baſſ. noſtris, aeque vitioſum ſit, cum non repererim particip. paſſ. a μάω ſ. μαίομαι, ubi per ſe ſenſus eſſe debeat, *litteras* vel mediocriter *appetens* ſ. *amans*, tolerabilior ille, quam in altero μεμνημ., *vel mediocriter* litterarum *memor*, in quo facillimus erat lapſus in ν et υ, deprehenſus etiam ap. Luc. 1, 485. l. 49. b) et Schol. Ariſt. Plut. v. 846., tenente Sb. Ind. tantum haec „μεμυημ. etiam Ald. ed. At Baſ. μεμνημ." ſed Stp. Th. modo 2, 907. B. „μ. *modice*, i. e. parum. Herodi. l. 1. καὶ σ. — κἂν μ. μεμυημένος, τ. ἀ. ἐδ. (e P. cum alia, quam hic in ed., diſtinctione poſt μεμ., ſed ib. 1653. G. e. in v. μ. paſſ. modo ſic,) ſaepe cum acc. (rei,) ut ὄργια μεμύηται. — Damaſc. autem dixit (cum praep.) ἐκ τῆς θείας μεμυημένος γραφῆς, *a* ſacris *literis* hoc *edoctus.* — Latius autem extenditur huius v. ſignificatio, et a ſacris ad alia transfertur, — μυεῖσθαι τὰ ἐρωτικὰ" ſine Vs., cf. Hſ. ad Plut. p. 124. e. cum Sch. „μυέω, doceo *ſacra*, ſacris *initio*, et in genere *inſtituo*. Paſſ. — *vel mediocriter* inſtitutus *litteris*, (ſed in ſubſt. π.) De loco παιδ. κ. μ. μ. dubitatur, ſitne gen. ſing., an plur. acc. Politianus videtur accepiſſe in gen. ſing., quem *diſciplina* nulla *illuſtraret*. Et certe frequentius ſingulariter (ſubſt. π.) reperitur hoc ſenſu; neque unquam eo utitur Noſter pluraliter. Obſtat tamen conſtructio. μυεῖσθαι enim ſaepius cum acc., neque fortaſſis uſpiam cum gen. conſtruitur. Quae res videtur cauſam dediſſe diverſae lectioni μεμνημ." quam cauſam equidem non intelligo, ſed hoc, liberiorem fuiſſe P. in numero etiam hic, et in ſuo v. *illuſtrare* vel ſenſum dediſſe qualemcunque, vel, cum habuiſſet illud μεμνημ. etiam in ſuo Gr., deceptum eſſe potuiſſe, ut paſſ. acciperet pro μνημονευόμενος, *memoratus*, celebratus, *nobilitatus*: niſi quid et aliud in animo habuit, ut 4, 3, 5. προσιέμενος τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ ἐπαινουμένους. Tum, quanquam ſubſt. παιδ. adhibuit Noſter hoc ſenſu per ſing. alibi, ut alii, (cf. 1, 3, 4. e. it. Ind. R. Or. V. 4. 6. Dem. Xen.

κᾂν μετρίως μεμυημένος [b] *τῆς* ac eruditione vel mediocriter

b) Ms. Ba. κἂν ἐπιμετρίως μεμνημένος, ſed Mss. Ve. ac Vi. modo „κᾂν ἐπὶ μετρίως“ ut in edd. κἂν ſic ſine Iota habuerunt A. al., ſed μεμνημ. etiam B. 2. Par. et Ed., tum poſt μεμ. nihil ubique, ut et poſt αὐλ. et ἐπιβ., v. N.

Z., Luc. Longin., Eutr., Plut. Hſ. et Aeſch. ep. S., ubi „παιδείας τὰ μέτρια φροντῖσαι, *operam dediſſe* mediocriter *doctrinae*“ ubi ad τ. μ. deeſt pr. κατὰ, et tota formula pro adv.,) tamen h. l. aeque potuit uti numero plur., tum variandi cauſa, tum auctoritate Ael. V. h. 12, 50. p. 810. ὅτι μὴ ἐσπουδασμένως περὶ παιδείας εἶχον, *doctrinas* non *diligenter* eos *curaſſe*, ubi formula ἔχειν περί τι ſatis demonſtrat eum numerum, qui et habet analogiam Lat. non modo in Lat. iſtius Vs., cf. G. Th. et Cl. Cic. v. e., ſed et adeo in Bg. hic ſubſt., ubi G. Th. cum Gr. n. „plur. *eruditiones* aliquoties dixit Vitr.“ Sed v. μυεῖσθαι, praeter Suid. 2, 530. e. 587. e. Heſ. 2, 572. i. 628. m. et Schol. Ariſt. l. l., cognovi modo ſic, abſolute poſitum ſ. cum acc. rei ap. Ariſt. Kuſt. Luc. Fi. Aeſch. et Th., it. Suic. Th. ubi noſtrum particip. μ. in V. Gl. *imbutus*, ſed cum dat. rei ap. D'Arn. L. Gr. p. 179. e., it. cum pr. ἐν in L. N. T. et Dreſ. de V. med. p. 351. ſq., quorum ille acc. rei eſt cum paſſ., ut in Lat. ſyn. nec tropico, *qui* doctus *erat* ſ. *edoctus*; tenente G. Th. in Bg. ſevero tantum „*initio*, μυέω, τελέω, ſacris imbuere, — ſtudiis *initiari*, — *initiatus*, (ſine Gr.) metaph. Plin. ep. 5, 15, 8. — literis *initiatus*, — vix *primis* quidem *apicibus* ſufficienter *initiatus*“ ſine explic., ut ad Plin. l. l. tantum Catan. exponit per *inſtitutus*, ſed me non habente ſimiliora noſtro ap. Lat., verum adhuc e Zoſ. 5, 15, 8. de Valentino παιδείας μετρίως ἡμμένος, *homo* mediocriter *eruditus*, immo *doctrina* med. *tinctus* ſaltem, (cf. Bud. C. 1488, 41. et G. Th., i. q. imbutus,) cum proprie, ab ἅπτομαι, pro tango ſ. attingo, ſumto paſſ. pro med., fuerit, *qui tetigit*, attigit, *doctrinam*, in quo v. ſolennis eſt gen. cf. Poſſ. Call. p. 75. i. 123. e. 568. e. Sed Sch. in adv. „κ. μ. ſaltem *mediocriter*, — κᾂν, — pro καὶ ἐὰν, *quamvis*, modo, *vel*“ cuius de ſcriptura lis et varietas nota eſt, in medio relinquenda mihi, cf. Stp. Th. Dev. p. 197. Vig. p. 509. e. Hoog. Op. p. 617., ad Luc. 2, 347. N. 87. 570. N. 77. L. Ern. et N. T. Ind. Hſ. Fab. Aeſ. et Plut., Fi. Aeſch., Iſ. Ev., Xen. Z. Cyr. v. καὶ e., Ael. V. h. Luc., ſed Heſ. 2, 134. m. κᾂν, καὶ δὴ, ἂν, ἀλλὰ, ſine N., quorum medium ἂν oſtendit, ſumſiſſe illum κᾂν pro ſimpl. εἰ, (quod, ut Lat. *ſi*, ponitur pro etſi,) aut requirit, ut e pr. repetatur mente καὶ, ut fiat καὶ ἂν, in quae, (praeter καὶ ἂν,) reſolvunt alii, reddentes cum P. aut Bg. etiam, cf. κᾂν μετρ. ap. Dem. 1393, 14. et pro eo καὶ μ. 1408, ult., quod Ind. add. Iam novitas Mss. proprie una tantum eſt, non differens, niſi ſcriptura iuncta et diviſa, ſed ut in neutra ſit aliquid ſani, verum lateant ibi vel ἐπὶ μετρίοις, (ap. Stp. Th. 2, 906. H. „Thuc. l. 4. οὐκ ἐ. μ., pro *conditionibus* non *moderatis*“ fortaſſis ex 4, 22. e. ſ. 252, 77. οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐ. μ. ποιήσοντας, *neque* Athenienſes *moderate* ſe *geſturos*, quo adv. ſyn. redditur formula e praep. cum adi. etiam ab Ind., non tacta tamen ellipſi ſubſt. συντάξεσι, quo redeat Vs. illa Stp., ſ. ἤθεσι, quomodo in ſing. τὸ μέτριον explet L. Boſ. Ell. p. 131. e., ſ. τρόποις, Lat. *moderato modo*,) vel ἐπὶ μετρίῳ, (quod, ortum modo per errorem in Iota poſtſcripto et ς littera iterum, habet ſaltem analogiam multam, cf. Vig. p. 601. m. N. 71. 606. i., et ἐπὶ ματαίῳ ap. LXX Exod. 20, 7. Deut. 5, 11., ſed cum priori tamen nihil eſt, quam

αὐλῆς, ὡς ἐπίβουλος, ἐδιώκετο· initiatus*, ex aula ut inſidiator

gloſſa, vocabulo privo ac vulgari ſormulam ſubſtituens exquiſitiorem,) vel κἂν εἴ τι μετρίως, (ex εἴτι, vicine ſcripto per ſeriem vetuſtatis unam, facile nato ἐπὶ,) quod continet exquiſitum κἂν εἰ, pro ſimpl. κἂν, cf. Stp. Th. 2, 8. F. ſq. Dev. p. 198. m. Vig. p. 510. e. cum N. et Hoog. Op. p. 624. e., ac τὶ poſt εἰ, ut ap. Lat. *quid* poſt *ſi*, quo de, ut et poſt μὴ etc., it. poſt *num*, variant ſententiae interpretum, vel redundare putantium, vel vim tenere quandam, cf. Hor. Turſ. p. 647. e. 868. e. G. Th. v. *quid* e. 38, 60., in *numquid* tacens, Cort. ad Cic. ep. 4, 1, 10.; nihil habente de Gr. Stp. Th. in τὶ et εἰ, niſi in poſtr. 1, 1102. E. e. exemplum ſine Vs., cf. tamen Abr. Dil. Th. p. 73. m. 591. e. L. N. T. Krb. p. 191. e. Schw. p. 407. a. e. Ind. Fi. Pal. v. εἰ e. it. v. τὶς e., ubi et v. Ind. Xen. Z. Cyr. et Ael. V. h. et Vs. ad 12, 64. p. 833. e., nec recte et ſine delectu agente Kypk. 1, 250. m.; ut, ſi, τὶ poſt εἰ nihil ſumatur ſignificare, ad coniecturam hanc tertiam magis inclinem, in primis, cum εἴ τι aliquis librarius, non concilians cum pr. κἂν, mutare potuerit in ἐπὶ, e qua lectione ſtulta utcunque ſeſe P. expedierit, ſi tamen habuit, ſervato tantum κἂν, liberior in rel.; ut ex eiusdem „*ulla — diſciplina*“ nihil certi hauſerim pro τὶ etiam *praeſente* in eius Ms., quaſi τὶ copularit cum gen. παιδ., ut Lat. *quid diſciplinae*, pro aliqua diſciplina, cui illud P. par; tenentibus noſtratibus pron. τὶ cum adv quoque in *etwas mittelmäſſig*, ſ. *etwa mitt.*, quod redit ad quorundam Lat. *forte*, quo τὶ poſt εἰ μὴ reddunt, cf. L. N. T. Schw. l. l., aliorum autem Gr. exemplum ſimile me ignorante, ubi τὶ poſt κἂν εἰ, it. ubi καὶ ſimul cum κἂν iunctum.

τῆς αὐλ. — ἐδιώκ.) Pro ἐξεδιωκ. *Reisk.* Poſſitque videri, ob ſimile ἐδ excidiſſe pr. ἐξ, a qua pendeat adiunctus gen., niſi hunc petere liceat ex altera pr. διὰ, cum etiam alibi rectio haec reperiatur, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 428. e. Stp. Th. 1, 1027. E. ſq. Hom. „Od. σ', 8. voce paſſ. (ſed vi med., ut et Cl. Vs., etiam in ſq.) Il. φ', 602.“ Suid. 1, 606. m. διώκω σὲ, ἐλαύνω σὲ, τὸ δὲ κατηγορῶ, γενικῇ, quod tamen et in noſtram notionem pateat; ubi fortaſſis et ſtatuatur ellipſis praep. alicuius, ἀπὸ, διὰ, ἐκ, quam ſumit in ſyn. L. Boſ. p. 470. m. 475. e. 489. i., ut certum eſt, in noſtro v. nihil valere praep. cum acc. rei, cf. Ind. Xen. Cyr. et Bach., Poſſ. Synt. p. 96. m. 117. e. cum Call. Ind., it. cum aliis adiunctis, ut ap. D'Arn. An. Cr. p. 37. m. „ὅς με διώκεις οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἠϊθέων ὁμίλους, *quae* me *pellis* e *domo* ad *iuvenum* frequentes *coetus*“ in Bg. ut, dubites, utrum divulſerit praep. a v., an eam extrinſecus ſumſerit, ut alibi; tenente Sch. compoſ. aliquod Lat. „*exigebatur* aula, *ſubmovebatur*“ quod extr. cum praep. dederat P. „neminem *que* non *ab* limine — *ſubmovebat*“ ubi Bg. potuit ſequi per vicinius *aula — expellebatur*; tenente Stp. Th. modo in ἐπιβ. „*inſidioſus*, Xen. Paed. 1. (ſine Ind.) Herodi. 4.“ et idem Lat. modo L. Ern., ſed Bg. quoque Gs. ad Luc. 1, 148. l. 89., ap quem et ſuperl. ἐπιβουλότατος 292. l. 88., cf. de perſ. Ind. Dion. Caſ., ſed ap. G. Th. cum Gr. n. „Nep. — imperii *inſidiator*“ quo ſenſu et ceperit in N. ad §. i. Leisn. id ſubſt., capiendum fortaſſis et univerſe cum Heſ. 1, 1344. i. ἐπ., ἐχθρὸς, in N. tantum ex LXX. De diſtinctione poſt ἐδιωκ., colon fert ſane ſq. alius numerus, ſed tamen et comma idem adhuc nominativus γελ., quod Lat. Bg., e P., aliunde quoque Stp. Th. tenet, cf. Ind. Xen. Bach. Poll. 7, 190. 9, 148. N. 77. „qui, dum dicteriis atque figuris perſtringit, aliis riſum facit“ cum loco noſtro ſine Vs., ad Dion.

γελωτοποιοὶ δὲ καὶ τῶν αἰσχίστων ὑποκριταὶ εἶχον αὐτὸν pellebatur; ſcurrae vero et turpiſſima imitantes mimi habe

Caſ. p. 829. „mimi planipedes" ad Suet. Tib. c. 62. N. Caſ. „coprea ſunt homines βωμολόχοι, γελωτοποιοὶ et ſcurrae" Carpz. Par. Stoi. p. 45 e. Nr. 5. „morus ſ. morio, γελωτοποιός" it. p. 84. i., ubi et Gl. V. Lat Bg. cum Gr. noſtro, etiam inde ap. G. Th. „qui riſum ab audientibu captant, non habita verecundiae ratione aut dignitatis, — etiam, qu geſtu et imitatione, ut mimi et geſticulatores, riſum movere conat ſunt" quibuscum comparo hos, qui ap. Buleng. de theatro in Graev. Th T. 9. p. 905. e. „γελοῖοι, ſcurrae, genus mimorum, (et p. ſq. e.) A ridiculos proxime accedunt paraſiti, quos et βωμολόχους et γελοίους Gr appellant" cf. N. ſq. et 1, 6, 2. m.

τῶν αἰσχίστων) Poterat pro αἰσχ. ὑπ. dicere παντόμιμοι. Sed vox Gr. non eſt παντόμιμος, immo, Luciano teſte, Italica; id quippe diſerte aſſeri Luc. in l. de ſaltat. Nec ea uſi fuere, niſi qui recentiores ſunt, ut Zo in hiſt. et Iulian. in ſuo Miſopogone. Hoc enim aliquando fieri certum eſt, ut duae voces, ex quibus tertia aliqua componitur, Graecae ſint cum tamen compoſitae Graecae non ſint. *Pincerna*, ne longe exempl petantur, Graecam habet originem, a πίνειν κίρνα, et tamen nullus i terra Graecia illam vocem uſurpavit. *T. Fab.*

Luc. eſt 2, 304. l. 44., ut Zoſ. 1, 6, 2. ἥ τε γὰρ παντόμιμος ὄρχησις ἐκείνοις εἰσήχθη τοῖς χρόνοις, οὔπω πρότερον οὖσα, nam *et* pantomimorum *ſaltatio*, prius *incognita*, temporibus *iis* in *uſu* eſſe *coepit*, immo *ill* inducta eſt *temporibus*, cum *antea* nondum *fuiſſet*; ubi adeo pro adj. eſ nec pro ſubſt. et de perſ., quo reſpiciat Stp. Th. 2, 941. D. e., cf. Suic 2, 720. e. Carpz. l. l. p. 86. 84. m. 70. i., e cuius aliis, ut p. 69. 81. e. 3 ſq. 52. 57. i. N. i) 63. 155. ſqq., etiam h. l. ſimpliciter intelliguntur hi ſtriones et *mimi*, quos explicandi cauſa Bg. interiicit ſic ſine uncis, quo alibi adhibuit in tali cauſa, cf. 1, 16, 2. e., quia in id hominum genu omne, ut tum comparatum erat, cadit obſcoenitas et imitatio rerum turpiſſimarum obſcoenarumque, cf. 1, 6, 2. e., adiungens hic eos No ſtro ſive tanquam diverſos a pr., ſive pro iisdem et ad explicandum, u ap. Alciphr. 3, 55. e. p. 414. μῖμοι γελοίων, hiſtriones *ridicularii*, cf. Carp l. l. p. 84. i., ſed ut, ſumto diſcrimine, priores quidem ſint, qui riſum dictis geſtibusque captant tantum in aula, nobis *Hofnarren*, it. *Poſſenreißer*, ſ. Gr. vicinius *Luſtigmacher*, ſed poſteriores in ſcena, ex eaqu ducti ad menſas et conſuetudinem; nihil edicente Lampr. in Comm. niſi c. 10. p. 501. habuit *in* deliciis *homines* appellatos *nominibus* verendo rum *utriusque ſexus*, ad quae Caſ. comparat Capit. in Pertin. c. 7. p. 545. inſtrumentum omne aulae Commodianae vendente, *ſcurras* turpiſſimo rum *nominum* dedecora *praeferentes*, ubi N. 1. „Dio ſic, κοπρίας τινὰ καὶ γελωτοποιοὺς, αἴσχιστα μὲν τὰ εἴδη, αἰσχίω δὲ ὀνόματα" καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἔχοντας, *aliquot* adulatores *et* ſcurras, *quibus* facies *quidem* defor mes, ſed *nomina* et *inſtituta vitae multo erant turpiſſima*, Xiph. 389, 13 ed. Sb., qui ib. v. ad marg., ut noti ſunt *ſcurrae mimarii*, it. *mimic ſcurrae*, qui et ſimpl. *mimarii*, cf. ad Capit. 1, 430. i. 2, 28. i. 529. ſq cum N.; reſpiciente Sch. in „αἰσχ. rerum *turpiſſimarum* (ellipſin ſubſt. cf. 1, 6, 2. e., ſed cum Bg. partim e P. in) ὑπ. repraeſentantes *turpiſſima*" mutato ſubſt. in particip., cf. Epict. c. 17. i. cum Ind., it. Dem., cu add. 401, 16. 418, 6. Ael. V. h. Luc. et Carpz. l. l. p. 90. 332. e., it. Stp

ὑποχείριον. ἁρμάτων δὲ ἡνιοχείας καὶ θηρίων ἐξ ἀντιστάσεως μάχας ἐπαιδεύετο [c], τῶν

17. bant ipſum ſubiectum. In aurigando etiam et cum beſtiis cominus decertando inſtitueba-

c) Colon hic Stp. et al., it. punctum, pro rel. commate, v. N.

Th. v. μῖμος, ubi et *μίμους γελοίων* ſine Vs. e Greg. et Dem. (ubi quoque ſine Vs.) ſed ap. G. Th. „*mimus*, *ὑποκριτής*, *μίμος*, (quae ſunt etiam cum eodem accentu ib. v. *hiſtrio*,) — *pantomimus*, *παντόμιμος*" de perſ. tantum. Sed Stp. Th. in „ὑποχ. metaph. ap. Herodi. l. 1. γελ. — ὑπ., eum *ſibi* addictum *habebant*. Ita enim malo, quam *quaſi* add. *hab.* cum P. Sed et *obnoxium* fortaſſis interpretari hic poſſimus" in P. Latt. manente Sch., praeter praemiſſum ſubſt. aliud „hiſtriones *add.* quaſi *ſibi* eum *hab.*" ſed in v. εἰχ. cum Stp. omittente iſtius voculam *quaſi*, etiam Bg. recte, quia non opus tropum hic ita mitigare; tenente G. Th. Bg. cum Gr. al., nec ſimul cum v. *habere*, nec Stp. „*obnoxius*, — quidquid alteri ſubiectum, — pro obediente et morigero" quae et h. l. valent, pro poſſe alicui perſuadere omnia, et efficere, ut alter obediat faciatque, quidquid velis; variante Noſtro pro privis verbis §. pr. c. δουλώσασθαι et ſuperiori χειρώσασθαι, per phraſin, ubi *ſubiectum habere* i. q. ſubieciſſe ſibi, cf. G. Th. v. *hab.* 855, 10. „habere *cognitum*, i. noviſſe" ſ. cognoviſſe, de re quidem, cf. p. ſq. l. 67. 76. 857, 21. 104. p. ſq. l. 11. 859, 38. 103. etc. Cort. ad Cic. ep. Ind. et ad Sall. Cat. 23, 4. Iug. 94, 3., tenente Stp. Th. in v. ἐχ. pauca ſimilia per particip. et adi. 1, 1316. B. e. E. m., ſed in v. ὑπ. totam Noſtri formulam phyſice ac proprie e Thuc. ſine Ind., cf. Dion. H. S. T. 1. 168, 34., ſed tropice, ut hic, ap. Luc. 3, 311. l. 19. *ἐπείπερ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με*, *ubi* ſenſiſti, *me* tibi *obnoxium*, cf. ad hoc adi. Ind. Xen. Z. et Suid. 3, 564. m., cuius ὑπ., — *δούλους*, *ſervos*, noſtratibus hic etiam commodum, *hatten ihn* zum *Sclaven*, pro Bg. *ihn* ſich *unterworfen*; quanquam diſtinguitur ap. Luc. 2, 240. l. 74. *ὡς ὑποχειρίους*, *καὶ μονονουχὶ δούλους* — *ἔχοι τοὺς πεπομφότας*, *ut* obnoxios *et* tantum *non* ſervos *ſibi* retineret *eos*, qui *miſerant*, ut noſtrum ſit minus ac lenius.

ἁρμάτων) Idem infra l. 4. c. 2. in fine de Caracalla narratur. *Stroth.* ſed de Commodo diſerte ap. Lampr. c. 2. p. 479. equos *curules* ſibi *comparavit*. Aurigae *habitu* currus *rexit*, ad quae Caſ. b. m. N. 1. „non publice tamen, niſi forte noctu, luna ſilente, ſed domi, prodire in publicum, cum maxime vellet, non auſus. Dio —" p. 1217. l. 92. ſ. Xiph. 381, 38., tum ap. Lampr. c. 8. p. 496. i. cum N. Caſ., it. ap. Onuphr. P. de lud. Circ. in Graev. Th. T. 9. p. 125., inter reliquos imperatores, qui aurigandi ſtudium habuerint, etiam de Commodo hinc ſine Gr. et Vs. et p. 100. N. 56. „Praſinae factioni favit Commodus et Halagabalus, Xiph. teſte, (l. l.) Venetae Anton. Caracalla" Sch. reddente in „*ἁρμ. artem* aurigandi *edocebatur*" ſed Bg. e P. ducente tum Lat. ad τὲ iterum, tum duo ſubſt. per unum particip. cum aſſumta praep.; habente tantum Stp. in „ἡν., — conſtruitur interdum etiam cum gen., et ſimpl. ponitur (tunc) pro agitatio, gubernatio, moderatio. Herodi. l. 1. *ἁ. ἡν.* curruum *agitationes*" e Noſtro tantum, praeter quem nec ipſe aliunde habui, ut tamen faveat notio affinis v. *ἡνιοχεῖν*, aeque poſiti pro ſimpl. moderari ſ.

μὲν κολάκων εἰς ἀνδρείας δόξαν αὐτὰ ὑμνούντων[d], τοῦ δὲ ἀπρε-

tur: adulatoribus quidem haec in fortitudinis ſpeciem celebrantibus, ipſo autem indecen-

d) Ms. Ba. hic habet modo comma nobiſcum, ut et edd. al., pro colo Stp. rel., ſed Ms. Ve. ac Vi. ἀνυμνούντων λ., v. N.

agitare, cf. Stp. Th. et Heſ. 1, 1641. e. ſine N., ſed ap. G. Th. „*aurigo*, ἡνιοχέω, currum regere, — *aurigatio*, ἡνιοχεία“ ſine explic.

θηρίων ἐξ ἀντιϛ.) i. e. cominus beſtias ferro excipere. *Stroth.* cf. 1, 10, 9. m., ubi formulam quoque explicuimus per unum adv., quod hic Bg. de ſuo adhibet, tenens pro ſubſt. μαχ. iterum particip., partim e P., quem deferit Sch. in „μ. *pugnas*, cum *beſtiis* cominus *initas*, ἀντ. — μάχαι, pugnae, *quae* cominus *fiunt* cum *feris*“ utrinque explens aliquod particip., ut γινομένας, cf. ap. Buleng. de Venat Circi in Graev. Th. T. 9. p. 802. „qui cominus pugnarent, *excipere* apros, *contra* leonem *ſtare* dicuntur. Gr. vocant ἐξ ἀντ. μάχεσθαι, in loco plano cum belluis pugnare, ϛυϛάδην μάχεσθαι, Herod. et 1, 13, 17. καὶ θ. — ἐπ., *diſcebat* Commodus *in loco plano* contra *leonem ſtare*, (et p. 806. C ſq.) Commodus ap. Herod. ἐξ ἀντ. μ. ἐπ., *erudiebatur*, ut *contra* beſtias *ſtaret*. ἐξ ἀντ. ἀγωνίζεσθαι dicuntur duces, qui inſtructa acie collatis ſignis cum hoſte pugnant. ἀντιϛάναι eſt reſiſtere, contra beſtias ſtare, venabulo irruentes excipere, (poſt quae et de P. Vs. ſic modo iudicatum,) non omnino bene“ ponente Stp. Th. in ſubſt. ἀντ. ſine Vs. ac numeris e Noſtro „ἐξ ἀντ. μ. θηρίων ἐπ. (alio ordine, ſed praeterea tantum in) θηρίον, fera, bellua, i. q. θὴρ“ ſic bene monente tacite de diminutivo pro primitivo, ſed in ſubſt. μαχ. neſciente mecum exemplum cum gen., adiuvando illo iterum per praep. cum Bg. ac Sch., pro quorum σὺν procedit et πρὸς Lat. *contra*, ſolennis eadem in affini v. μάχεσθαι, ſequente Sch. partim P. modo in „ἐπ. *exercebatur* in *pugnis*“ quoad Lat. in v., non item eiusdem libere adiunctam formulam *ſupra modum* pro adv., ſpretam recte etiam a Bg., cui dux forte Sch. in aſſumta praep. ad particip., tenente G. Th. Bg. Lat. in v. cum Gr. n., ubi Stp. Th. „π. inſtituor, *doceor* ſequiturque conſtructiones activae vocis“ atque adeo paſſ. eſt cum acc rei, ut ap. Lat. *doceor* et *edoceor*, (quorum alterutro hic uſus eram, fortaſſis etiam ob oppreſſam pr. κατὰ, cf. Poſſ Call, p. 339. i. et Synt p. 138. i. tacente Stp. plane e Noſtro, atque etiam de vi med., et hic valitura, pro ſinere ſe inſtitui, qua de cf. lib. de V. med. ap. Woll. p 147., ſed de paſſ. in aliam rectionem et notionem Ind. Xen. Mem. S. et Pol. Z.

τῶν μὲν — ὑμν.) Rectius in Cod. ſcriptum eſt αὐτὰ ἀνυμν. *Stroth.* Quod habuimus compoſ. pro ſimpl. in Ms. Ba. alius verbi iam 1, 6, 9., id hic comparet primum in Mss. rel., tenente novitatem Stp. Th. ex uno Luc 3, 590. i. *decantatur*, quod Lat. cum aliis eſt quoque ap. Stp., cui add Dion. H. S. T. 2. 34, 32., ubi in μέθοδος γαμηλίων — ὑμνεῖν τε καὶ ἀνυμνεῖν τὸν γάμον plus ſane eſt, quam pr. ſimpl., pro quo etiam eſſe queat in noſtro loco, ut quoque Lat. illud explicatur ap. G. Th. 17, 82. cum Grr. al., nihil iuvante rem novam P. et Ms. Ba., ut e gloſſa ſit, exquiſitius quid ſubſtituente; etſi per ſe in compoſſ. primae ſyllabae praepoſitionum ſaepe perierunt; ducente Bg. Lat. e P., in reliquis liberiore, ſed Sch. in

πέτερον μετιόντος e, ἢ βασιλεῖ σώφρονι ἥρμοζεν.	tius tractante, quam imperatori modeſto conveniebat.

e) Hoc comma fuit modo in A. et B.

„εἰς — pro *virtute* aliquid *laudare*, — ὑμν. adulatoribus *celebrantibus* ea *pro* fortitudinis *glorioſis operibus*“ quo in v. Stp. Th. „in proſa ſimpl. pro praedico, celebro, *decanto*, — laudo. Herodi. l. 1. τῶν — αὐτὸν ὑμν.“ cum P., unde et aliam tenet lectionem in pron. negligenter, ſed rectius reddit pr. εἰς 1, 1156. G. e. ſq. in verbis laudis ſ. vituperationis per Lat. *ob*, cf. Bud. C. 1463, 16. Vig. p. 573. i. L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 50. Abr. ad Aeſch. 1, 663. m. et Dil. Th. p. 795. e., Fi. ad Well. p. 364. i., ad Luc. 1, 580. b. e. 2, 502. b. e. L. N. T. Schw. p. 419. N. 1. Ind. Dem. Nr. 2. Ael. V. h. et Luc. v. e., apud quos ſemper poſt εἰς eſt ſubſt. de genere duplici rerum iſtarum, quod h. l. ſecus eſt, ubi ſimul aliud δόξαν habemus, capiendum vel cum P. pro *gloriam*, vel cum Bg., cf. 1, 1, 3. e., per aliquam in dicendo brevitatem, ut *praedicabant* iſta *per* gloriam *ac* laudem *fortitudinis* ſ. *ob* gloriam *fortitudinis* ſit, quia ſ. quaſi haberent afferrentque laudem et famam fortitudinis, ſed *praedicabant* iſta *in* ſpeciem *fortitudinis*, i. q. per ſpeciem, ſub ſpecie, quia ſpeciem haberent fortitudinis, tanquam per talia cerneretur, cognoſceretur, oſtenderetur fortitudo quaedam, in contemnendis ſubeundisque periculis, laboribus ac moleſtiis, in exſerendo animo intrepido et declaranda laboris patientia; non proferente G. Th. ſimilem formulam totam per illa Stp. Lat. verba, ſed modo Bg. *in ſpeciem* ſ. *per ſpeciem* cum gen., in ſubſt. hoc 508, 100. ſqq., tum 1022, 36. iſta *nunquam* in *culpam*, ſed *in* laudem *dicuntur*, in praep. hac et p. ſq. l. 31. *in* gloriam *referebantur*, it. l. 89. et in praep. 87, 2. *ad* ſpeciem *honoris*; hic ut in pron. αὐτὰ, ſumto cum Bg. pro demonſtr. ἐκεῖνα, relatoque ad pr. duo ſubſt. ἡν. et μαχ. ſexus fem., ſit genus ſyneſis, quae neutrum ſubiungit, ſupplendo πράγματα ſ. ἔργα, ſed ut in κολ. reſpiciantur tum alii aulici, tum maxime §. pr. γελ. et τῶν αἰσχ. ὑπ. Quoad vero diſtinctionem poſt ἐπαιδ., genitivi conſeq. particip., reſolvendi commode per *ita*, *ut*, nihil requirunt, quam comma, quod et poſt ὑμν. valet in continuatis gen. conſeq. per μὲν et δὲ relata.

τοῦ δὲ ἀ. μετ.) indecentius *perſequente*. μετιέναι τὶ, tractare ſ. perſequi aliquod ſtudium. Sic Xen. Mem. S. 4, 2, 9. Anacr. 6, 15. Hom. Il. ν', 298. Auctor de mundo non longe ab init. (in m. Ox. „A. de m. p. 16.“) τὴν τῶν μεγίστων ἱστορίαν μετιέναι, maximarum *rerum* cognitionem *conſectari*. Aeſch. dial. 2., ubi male Cler. in Ind. μετίεσθαι habet pro μετιέναι. *Leisn.*

Cf. ib. Fiſch. Ind. et Stp. Th. „eo *poſt*, — *perſequor*, ut dr. venator μ. feras, (Poll. 5, 10. e. inter v. v. venationis cum Lat. *ſubſequi*, it. 60. 85.) metaph. ut Lat. *perſequor*, μ. τὴν σοφίαν Xen. Sed P. ap. Herodi. μ. cum acc. rei vertit etiam *tractare*“ ſine numeris, unde et Bg. ſervat, et Sch. partim „μ. αὐτὰ, *tract.* ſ. *perſequente* ea *ſtudia*“ recte repetens pron. e pr., in cuius Lat. extr. maneo, et ipſo tropico, affini ac compoſ., qualia et noſtra *nachgeben* et *nachhängen*, quae cum ſyn. *conſectari*, it. *ſectari* et *ſequi*, tropo remoto, ſunt i. q. appetere, amare, cf. Stp. ad m. P., it. agere, ſuſcipere, exercere, Bud. C. 131, 21. Ind. Xen. Mem. S. Bach. Pol. Z. et Mor. Hell., Dion. Caſ. Poll. 8, 8. cum Schol. Ariſt.

Ἐγένοντο δέ τινες κατ' ἐκεῖνο καιροῦ καὶ διοσημίαι [f]. | Exſtitere ea tempeſtate etiam quaedam in coelo prodigia.

f) Ms. Ba. et Vi. διοσημεῖαι. v. N.

Plut. v. 88., ubi pro τὴν ἀρετὴν μ. mox ἐφίεσθαι τῆς ἀρ. et in pr. ἀρετὴν ἀσκεῖν, G. Th. per omnia illa, etiam Bg., cum Grr. al., it. in *obire*, quod ſaepe pro agere et ſuſcipere dr., ſed cum Gr. noſtro in v. *ambire* Nr. 2., cf. Poſſ. Call. p. 367. i. et infra 3, 13, 3. ſyn. σπουδάζειν περί τι, ubi et reliqua ſimul, quae mox ſequuntur; non novante Bg., quod videatur, αὐτοῦ pro τοῦ, ſed tantum capiente hunc articulum, abſolute poſitum ac ſine ſubſt., pro pron. τούτου, et hoc deinde mutante in alterum αὐτοῦ, relatis ad ſe τῶν μὲν — τοῦ δὲ, ad ſpeciem iisdem, ſed ut in poſtremo τοῦ deſit ſubſt. Κομμόδου, longe petendum et e §. 13. i., poſt quod erant mera pron. αὐτὸν ib. m., αὐτοῦ §. 15. m. et αὐτὸν §. pr. e., pro quibus variatur hic per τοῦ, non tenente Stp. Th. in v. ἀρμ. tropicam notionem cum dat. perſ., (cf. Poſſ. Call. Ind. Dem. Xen. Cyr. et Pol. Z. Luc. L. N. T. Schw., lib. de V. med. Woll. p. 103. Suid. 1, 333. e. p. ſq. m. 2, 76. m. Heſ. 1, 541. m. 1655, m.) ſed aliunde, cum L. Ern., Lat. Bg., quod, proprie aliud Gr. προσήκειν ſ. καθήκειν, in tropo hoc prope neceſſarium. Sed in Ms. Bg. omiſſum adi. σωφρ. reſtituimus e P., pro eo, qui modum tenet in rebus talibus leviculis, non iis utens frequentius, neglectisque gravioribus; quo et redit altera notio pro ſapiente ſ. prudente, delecta a Vern. vet.

ἐγένοντο — διοσ.) Comprehendunt διοσημίαι prodigia omnia, et quidquid fulgur, tonitru et id genus alia, portendunt. *Leisn.*

Qui et ad hoc ſubſt. in m. Ox. „O. M. V. IV. p. 73. ſq." quas non potui conſulere, ſed Stp. Th. „διοσημεία ſ. διοσημία, ſignum a Iove, prodigioſa tempeſtas. — P. ap. Herodi. διοσημείας interpr. *prodigia*" ſine numeris huc reſpiciendo, cum alia tamen lectione ac ſcriptura per ει, altera per ſimpl. litteram ſemel deinde ſubiecta ex Ariſt. Ach. v. 170., in quam inclinat quoque Iung. ad Poll. 8, 124. N. 64., repertam et ap. Suid. 1, 603. *oſtentum*, cum formis aliquot, ἀστραπῆς, πρηστῆρος, κεραυνοῦ, σκηπτοῦ, διάττοντος ἀστέρος, e quo deinde corrigi debet Schol. l. l. τὰς Διὸς ἡμέρας in τὰς διοσημείας, quo non cogitabat Kuſt. in N. „unus Ms. Par. habet per ει" quod et in Ind. Dion. Caſ. et ap. Diod. S. 1, 363. l. 15. (ubi V. L. θεοσημείας, ſed in N. ex Heſ. 1, 1291. i. N. 2. διοσημείων,) tum ad p. 133. l. 60. Διὸς σημασιῶν αὐτῷ γεγονυιῶν, *prodigiis* Iovis *admonitus*, V. L. διοσημιῶν, et N. „ſuſpicor ſcripſiſſe Diod. Διὸς σημείων aut διοσημειῶν, quibus vocabulis terrae motum, tonitru, gravem et ſubitam tempeſtatem, (ventum,) procelloſum imbrem et id genus prodigia deſcribere adſueverunt" cum loco Plut. ὕδατι, καὶ βρονταῖς, καὶ διοσημείαις ἄλλαις, tenente L. Ern. ſcripturam utr. cum aliis Lat., ſed Spanh. ad Call. h. in Iov. v. 69. etiam notionem „pro bono ſ. proſpero omine. — Nota alioquin διοσημεῖα pro prognoſticis ſ. ſignis futurorum, quae a Iove ſcil. ſ. e coelo deſumuntur" quam formam neutrius ſexus tamen dubiam facit Iung. l. l., nec L. Ern. e Poll. repetit; ad notationem ſimul reſpiciente Bg. e P., dum reddit tribus vocibus, ſubſtantivo et praep. cum alio ſubſt. ſyn., cum illa *in coelo* ſint pro adi. *coeleſtia* ſ. pro gen. ſubſt. *coeli*, quod i. q. aliorum *Iovis*, poſiti ſaepe pro coelo ſ. aëre, (ut ap. Horat. manet *ſub* Iove *frigido*,) unde et ſubſtituas *prodigia* in *aëre* ſ. *aëris*; quanquam melius

ἀστέρες γὰρ ἡμέριοι συνεχῶς ἐβλέποντο, ἕτεροί τε εἰς μῆκος κεχαλασμένοι, ὡς ἐν

Stellae enim per diem perpetuo conſpiciebantur, quaedamque ex iis in longum productae, ita

hic illud *Iovis*, cum Noſter, de more profanorum hiſtoricorum aliorum, ſubiiciat deinceps etiam talia ſigna triſtia et futurorum malorum, ut habebantur a ſuperſtitione temporum illorum, §. 3. 11., a numine divino miſſa ac permiſſa, per iram et poenam ob Commodi ſcelera §. 13., non tantum in coelo et aëre, ſtellas diurnas ac cometas §. 1., ſed et in terra, monſtroſa animalia §. 2., tum terrae motum, fulmen et incendium templi Pacis §. 4., qualia comprehenduntur non modo illo Lat. Bg. ſubſt., verum etiam aliis illis, *oſtento* ac *monſtro*, cf. G. Th. it. Cic. de divin. 1, 93. ſ. c. 42. m. et de nat. de. 2, 14. ſ. c. 5. m. Caeterum Bg. duxit e P. tum Lat. iterum ad v. ἐγεν., tum δὲ omiſſum, (quod h. l. iterum eſt in tranſitu ad alias res,) tum ordinem alium in τινὲς ac καὶ, (quod hic ſane mirum locum obtinet, poſitum in enunciatione fere extrema,) tum denique in libere reddita formula κατ' ἐκ. κ., cf. 1, 12, 1.

ἀστέρες γ. ἡμερ.) pro δι' ἡμέρας. Frequens antimeria *Leisn.* Cuius figurae exemplum ſupra 1, 6, 1. m. fuit in adi. πανημ. de perſ., ut h. l. de re, ubi ad rationem Leisn., per praep. et ſubſt., e P. adi. reddit Bg., etiam Sch. partim in „ἀστ. ſt. p. d. *apparebant*, ἡμ. *diurnae*, p. d. appar." ſed Sb. Ind. per ſyn. adv. *interdiu*, ut et in Lat. v. *ſtellae* „interdiu viſae, quaedam etiam in media regione aëris pendentes" quibus reliquis deinde utemur; nihil ut proſit ad adi. Gr. Heſ. 1, 1631. m. ſq., ſed ad formulam explicandam haec ſyn. ap. Suid. 1, 59. i. ἡμερινὰ ζῶα, τὰ πᾶσι φαινόμενα καθ' ἡμέραν, *diurna* animalia, *quae* ab *omnibus* interdiu *cernuntur*, quod adi. v. ap. Xen. Cyr., ut noſtrum ſimul in Bach. Ind., noſcente Stp. Th. paſſ. v. βλ. tantum e Luc., nec cum Bg., ap. G. Th. „*conſpicio*, — praep. auget — ſignificationem" e notatione quidem, non autem ex uſu, qui et fert pro ſimpl., nec tenente Stp. in adv. σ. Bg., h. l. per multos dies deinceps, aut diverſis diebus, interiecto temporis intervallo quodam, ſubinde, crebro, cf. de ſtellis diurnis ſine omine vel Ebert. phyſ. per epiſtol. 1, 90., tacente Lampr. et Xiph.

ἕτεροι) Cometam περιφράζει. Lampr. 16. *crinita* ſtella *apparuit*, ubi de pluribus prodigiis, *imperio eius* et *publice* et *privatim* factis. *Boecl.* Crinita ſt. *appar.* Lampr., quem pariter et Zonar. conſule de caeteris prodigiis. *Oxon.*

Leisn. ad m. Ox. ſupra ἑτ. adſcripſit ἔνιοι, et ad m. Ms. Bg. „quid numerus multitudinis? Forte leg. εἷς τε εἰς μ. κεχαλασμένος λ. Lampr. c. 16. et Zon. de uno loquuntur" quo ſenſu et hic explicari pluralis queat, ut de una tantum valeat ſtella; quanquam de diſſenſu non laboro, cf. Lampr. p. 515. *prodigia* eius *imperio* et *p. et priv. haec facta ſunt*, crinita ſtella *apparuit*, — coelum *arſit*, et *repentina* caligo *et* tenebra *in* circo — *oborta* etc., ſed nihil de Noſtri reliquis, deinde ſequentibus, ubi illud *imperio eius* eſt aut abl., pro ſub eius imperio, ſ. eo imperante, aut dat., pro in eius imperium, de imperio eius brevi futuro et mox finiendo, quod cometae quidem putati ſunt indicia imperantibus infauſta et mortem eorum praeſignificare, quo Noſter reſpexerit quoque, cf. ad §. 4. m. v. πυρὸς, et Suet. Claud. c. 46. i. *praeſagia* mortis *eius* praecipua *fuerunt*, exortus *crinitae* ſtellae, *quem* cometen *vocant*, Ner. c. 36. i. cum N. et

μέσῳ ἀέρι κρέμασθαι g) δο- ut in medio aëre ſuſpenſae vi-

g) κρεμᾶσθαι Ms. Ba., v. N.

Veſp. c. 23. e. it. Amm. M. 30, 5. e., ad Sext. Emp. p. 36. N. y, de Iul. Caeſ. *ſtella crinita* Suet. c. 88., ap. Ovid. Met. 15, 849. flammiferum *que* trahens *ſpatioſo* limite *crinem* Stella *micat*, ſed ad Lampr. l. l. Caſ. b. m. N. 5. modo „Herodianus quoque, inter alia prodigia, iſtud primo loco recenſet, verum aliter paulo narrat, ἀς. — ἕτεροί τε — δοκ." non ergo ἕτεροι tentans, quod et agnoſcit P. cum Bg. oblique et per ſyn. *quaedam*, quod, in relatione quidem poſitum, cum in pr. ἀς. poſſit ſubintelligi τινὲς, valebit pro *aliae*, quo ſenſu aliunde Stp. Th. 1, 1287. D. m. „interdum ἕτ. pro ἄλλος, et in plur. et in ſing." libere ſupplente Bg., etiam e P., gen. αὐτῶν, (quem habet alibi ἕτ.) explicatum per praep ἐξ αὐτῶν, cf. 1, 2, 2. i., tum ex eodem ſubſt. μηκ. ſervante per ſyn. adi. neutrum, cf. Stp. Th. in v. „χαλασθῆναι εἰς μ., ex Alex. Aphr. — *in* longum *extendi*, ut ap. Herodi. l. 1. ἀς. — δοκ." cum P., it. Luc. 2, 909. l. 55. et 65. ἐς μ., in *longitudinem*, ſed et ſemel cum Bg., quod ap. G. Th. in praep. 1024, 3. „*continuo* ſpiritu *trahitur* in *longum*, de cantu luſciniae, (ubi ſupple ſubſt. *tempus*, ut h. l. *ſpatium* ſ. *tractum*, ſed in ſubſt. modo) *conſulere* in *longitudinem*, (at in Bg. v.) *prod.* in longum ducere (quaſi hoc iam per ſe inſit in praep., cum tamen ſubiiciatur cum adv. diſerto) longius *produxit*" ſed in Stp. *extendere* in *proceritatem* et *pugnam in* longum *ſpatium*, quod diſerte expreſſum ſubſt. ibi de tempore valet; cogitante hic Noſtro, ut dixi, de intervallo loci ac continua aëris regione, de caudaque cometarum, quos eloquitur ita periphraſi, non quod proprium privumque vocab. κομήτης improbarit, credo, ſed quod ambiguum id nomen, nec ſatis perſpicuum, cum e multis cometarum generibus maxime voluerit innuere illud caudatorum, et hodie in vulgus magis adſpectu terribile, quos alii aliter videntur appellaſſe, cf. Stp. Th. v. κομ. et G. Th. cum loco Apul. „*ſtativa lux eſt*, quam *ſterigmon* Gr. *vocant*, ſine *curſu* iugi, *ſed* prolixa *lux*, ſtellae *que* fluor *et* ignitus *liquor*, qui *cum* latius *quatitur* cometes *vocatur*, (ut de Plin. explicatione huc pertinere videntur,) *easdem* breviores *et* in *mucronem* faſtigiatas *xiphias* vocavere, — *pogonias*, quibus *inferiore* ex *parte* in *ſpeciem* barbae *longae* promittitur *iuba*" cf. Gs. Chr. Plin. p. 49. ſqq. ibique e Manil. p. 51. m. In ſq. non cum P. opprimit Bg. praep., pro qua Noſtri vulgari copulatione adi. et ſubſt. exquiſitior eſt per articulum interiectum ap. Luc. 2, 86. l. 12. ἀναστῆσαι ἐν μ. τῷ ἀ. *eam ſtatuant in* medio *aëre*, cf. R. Or. V. 5. p. 415. e. ap. Dinarch. περὶ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ ἐν τῷ ἱερῷ μεθ' ἡμέραν, ἡλίου τ' ἐξέχοντος, καὶ οὔσης αἰθρίας, ἀστὴρ ἐπί τινα χρόνον ἐγένετο ἐκφανής, ubi, quod male habuit Rs. ἐν τῷ ἱερῷ, vel reddendum *ſupra templum*, vel potius corruptum ex ἐν τῷ ἀέρι, ſed μεθ' ἡμ. ſimile noſtro in pr. ἡμέριοι, ut ibi diurna ſtella deſcribatur, etiam ob adiuncta.

κρέμασθαι) Forma Ms. alia κρεμᾶσθαι, pendens a librarii arbitrio et vetuſta accentuum in Mss. abſentia, eſt contracti thematis, cogniti etiam Stp. Th., plusque altero, quae et forte altera librario cauſa „κρεμάω, — paſſ. — *pendeo*. — At κρέμαμαι —" eodem ſenſu, unde Sb. Ind. hinc „κρέμασθαι, *pendere*" ſed Sch. „κρεμάω, paſſ. — ſtellas *ſuſpenſas* eſſe, *pendere* in *aëre*, — a κρέμαμαι, pendeo" aliter aliis ſtatuentibus, et Grammaticis libellis, v. Weller. Ind. anomalorum, et Lexicis N. T., cf.

κεῖν. ζῶά τε[h] παντοῖα, καὶ 2. derentur. Praeterea anima-

h) Ms. Ba. ζῶα τὲ λ.

Hſ. 2, 343. e., ſine N. nec coll. Suid. 2, 372. e., e quo tamen corrigendus Heſ., dum reſpiciunt Hom. Ἰλ. ή, 83. cf. Stp. 2, 418. E. cum Poſſ. Call., noſtra reddente ſupra Sb. Ind. ad v. ἡμερ. ſeverius, quam Bg. e P., ap. G. Th. cum κρεμάω.

ζῶά τε) E P. omnia Bg., primo τὲ iterum, per aliumque ordinem, porro adi. π. per ſyn. formulam adi. cum ſubſt., (pro qua affines modo ſunt ap. Stp. Th. 3, 54. B. ſq. „π. *omnigenus*, (quo de alibi,) — π. σιτία, *cibaria* omnis *generis*“ per quam formulam modo alterius caſus explicatur illa Bg. a G. Th. in ſubſt. 795, p., ſed ut cum Lindn. taceat de ellipſi praep. *per*, ſecundum, *quoad*,) tum omiſſum καὶ, quaſi per hendiad., hic in adi. cum particip., ut alibi in duobus particip., cum et adiectivum par ſit participio; quanquam h. l. καὶ capi poteſt ſenſu explicandi, pro eaque, idque, et quidem ſ. atque adeo, ſi παντ. alio ſenſu capitur, quo de mox; ſcribente Leiſn. ad τὴν ἐ. φ. μ. τηρ. in m. Ox. unum Lat. „*monſtra*“ non male; quanquam et ſqq. pertinent eodem ſimul, cf. G. Th. „*oſtentum*, τέρας, — omne contra naturam cuiusque rei genitum factumque, — quoties quid contra naturam naſcitur, tribus manibus forte aut pedibus, aut qua alia parte corporis, quae naturae contraria eſt, — *monſtrum*, τέρας, aliquid praeter naturam editum ſ. procreatum, — quod praeter naturam aut deficit, aut excedit“ Stp. Th. 3, 768. E. m. σημεῖον et 1410. e. τέρας, Ammon. p. 135. Suid. 3, 448. e. τέρας, παράπλασμα, παρὰ φύσιν τεχθὲν, monſtrum, *id quod praeter naturam genitum eſt*, it. ſq. et τεράστια, σημεῖα, — Τὰ γενόμενα (γεννώμενα) βρέφη κράσει θηρίων (θηρείων) τὲ καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων τεράστια ἐδόκει, monſtroſa, *prodigia*, — *Infantes* ob *ferinorum* et *humanorum* corporum *mixtionem* monſtroſi *videbantur*; quae Noſter duplici ratione deſcribit deinde et explicat, quoad formam et membra; reddente Sch. v. φυσ. e. „ζ. φ. ἐ. μ. τηρ. animalia *prodigioſa*, σχ. *figuris* corporis *monſtroſis*, ἀλλ. *prodigioſis* fig. *corporum*“ cum P., unde Bg. in ſeveris τὴν — μὴ τηρ., tum in alio numero ad σχ., (quod h. l. late patet ad totumque corpus, ob adiunctum gen. σωμ., aeque ad σχ. pertinentem, ac ad μερ., unde non bene P. praepoſuit hunc gen. in primum membrum,) denique in τὲ — καὶ, praebente Stp. Th. modo notiones tum in v. τηρ. pro conſervare, retinere, nec mutare 3, 1463. D. m. ſq., tum in ſubſt. φυσ. 4, 278. C. m. ſq. „ἀντὶ τῆς ἕξεως, de partium ſtructura compoſitioneque“ (ſed G. Th. tantum formulam contrariam, *naturam — commutare*,) tum in adi. „ἀλλ. uſus eſt hoc vocabulo, licet alioqui ſit ποιητικώτερον Xen. quoque, (cf. Ind. Z. Cyr.) Xenophontem vero in uſurpanda voce iſta imitatus eſt Herodi. praeſertim“ cum loco noſtro e P., nec cum Lat. Bg., ap. G. Th. „quod eſt aliorum“ ut h. l. aliorum animalium, cf. Ind. Luc. Diod. S. Heſ. 1, 241. i. ſine N. nec coll. Suid. 1, 120. i. ἀλλοδαπὰ, ξένα, παντοῖα, peregrina, *omnigena*; e quo poſtr. capientur priora Noſtri ζῶα παντ. ſic, ut ſint animantia, non uno ac ſimplici conſtantia corpore ſuo, ſed partim peregrino et alieno, ac membris omni ex genere, tum ſuis, tum aliorum animantium; unde καὶ manebit vulgari ſenſu, vel explicativo illo ſupra, etſi ſubiiciuntur ſqq. explicandi cauſa, et ἀλλοδ. ad variandum cum παντ.; tenente rurſus Stp. Th. aliunde modo notionem 2, 849. D. e. „μ. τοῦ σωμ.

τὴν ἑαυτῶν φύσιν μὴ τηροῦντα [i], σχήμασί τε ἀλλοδαποῖς καὶ μέρεσι σώματος ἀναρμόστοις, πολλάκις ἀπεκυήθη [k]. μέγιστον δὲ δεινὸν [l]

lia omne genus, ſuam naturam non ſervantia cum figura aliena, tum membris corporis incongruentibus, ſaepe edita ſunt. 3. Maximum autem malum,

i) τοροῦντα A. 2. vitio inſigni. k) Ms. Ba. et Vi. ἀπεκυήθησαν. τὸ μ., ſed Ms. Ve. ἀπεκυήθησαν. Τὸ μ. v. N. l) Ms. Ba. et Vi. δεινὸν, ὃ καὶ τὸν παρ., ſed poſt δειν. comma eſt tantum in Pat. ed. ac Ms. Bg. v. N.

pars *corporis*, membrum" (pro quo Noſter hic ſine artic.,) ſed in adi. ἀναρμ. modo affine *incongruus*, cf. Suid. 1, 179. m. cum Ind. Xen. Mem. S., ap. G. Th. cum Gr. n., hic deformis, nullam rationem ſ. proportionem habens cum reliquo corpore ac caeteris membris, diſſimilis quoad formam et magnitudinem.

ἀπεκυήθη) Ven. ἀπεκυήθησαν. Τὸ μ. Articulum adeſſe debere, caeterum autem eam lectionem, quae ſingularem exhibet, veram puto. *Stroth.*

Rem novam dividentes, hic modo agemus de v. ἀπ., cuius plur. cum ſubſt. neutr. plur. ζῶα Atticus eſt et ipſe, cf. ad Luc. 2, 900. ſq. N. 51. ſq. 905. N. 56. p. ſq. N. 80., ad Diod. S. 1, 337. N. 85. Abr. ad Aeſch. 1, 134. m. v. 715. cum Dil. Th. p. 670. c. D'Orv. Ch. p. 578. i. Fi. ad Well. p. 306. i. ad Xen. Hdb. p. 177. e. cum Z. ad Pol. p. 199. b. §. 6. it. Cyr. p. 620. a. m. et Ind. Mem. S. v. *neutr.*, in qua V. L. fere inclinant eo, ut veriorem magisque Atticum putent plur., nec tamen audent in textum recipere, me quidem in talibus nihil vel novante, vel praeoptante, cum ratio utr. in uſu fuiſſe videatur, et mutatio deberi librariis, pro varia cauſa ſapientiave alterutrum deligentibus numerum; reddente Sch. „*edita ſunt* in lucem *animalia* monſtroſa" ſed Stp. Th. „paſſ. pario, *in* lucem *edor.* — Poteſt et *edor* dici ſine adiectione. — Herodi. ζῶά τε παντοῖα μερ. τοῦ σωμ. ἀν. ἀπ." cum alia lectione in adiecto artic. τοῦ, et ſine Vs. al., per privum v. illud clam reſpiciens P., unde Bg. retinet, ap. G. Th. ſine Gr. 308, 20. p. ſq. l. 4. „*in* lucem *editus*, i. natus" quo Lat. uſus Bg. ſupra 1, 5, 14., hic ut ſit rectio duplex, a Stp. obſcure oſtenſa, per nominativum ſubſt. ζῶα cum adi. παντ., (cui par etiam adiunctum particip. μὴ τηρ. τὴν ἑ. φ.,) ſed et ſimul cum dat. ſ. abl. modi, σχημ. et μερ., ubi ſuppleas pr. σὺν, tacentibus de hac ellipſi L. Boſ. et Lindn., ſed afferente G. Th. rationem utr. 394, 93. *naſci* equinis *pedibus* e Plin. 4, 13. m., ſed p. ſq. l. 9. e Plaut. *natus* cum *virtutibus*; ut tamen fortaſſis aeque dicas, ſubſt. ζῶα habere duplex adiunctum et duplicem rectionem caſumque, nominativum quidem adiectivi parisque participii, ſed et ablativum modi.

μέγιστον) Mss. tota lectio haec ſit, τὸ μεγ. δὲ δεινὸν, ὃ καὶ λ., ubi τὸ, pro τοῦτο, et poſt δειν. ſuppletum v. ſubſt. ἦν, faciat ſententiam talem, *hoc* vero *maximum* malum *erat*, quod *cum* in *praeſens* dolebat *tempus*, tum *in* futurum — *turbabat*; in quo, praeter δὲ poſt vocem ſecundam a principio, ut alibi, comparabitur formula illa nobiliſſima, ubi poſt ſubſt., v. c. σημεῖον δὲ, it. poſt adi., ut δῆλον δὲ, etiam poſt verba, e. g. ἐδήλωσε δὲ, ſequitur ſimplex γὰρ cauſalis, vel cum neg. οὔτε γὰρ, ut mox ap. Noſtr. §. 4., e qua ratione tamen non neceſſario requiritur artic. τὸ, quem quis putet

καὶ τὸν παρόντα καιρὸν ἐλύ- cum in praeſens dolorem attu-

e finitione σαν ortum, aut a θη affini expulſum; ut tamen, quantumvis exquiſita, Mss. lectio videatur librarii eſſe, ob intruſum ὁ, quod vix a pr. ον exciderit, cum vulg. quoque ſenſum commodum edat, ſi extrinſecus ſumas pron. τοῦτο, ut 1, 8, 16. 1, 10, 13. i., ubi ſimiliter ſuccedit enunciatio per γὰρ cauſalem, cumque P. referat nihil, quam vulg., e quo Bg. conſervat tria, primo Lat. ad καὶ — καὶ, tum v. ἐλ. per phraſin, idque abſolute ac ſine aliquo caſu perſ. quarto, (quem v. Gr. habere ſolet, ut ſuppleas v. c. τοὺς ἀνθρώπους, ſ. τοὺς Ῥωμαίους, ſ. e ſq. membro πάντας,) denique τὸν π. καιρ. converſum non modo per ſolum adi., ſed etiam adeo cum praep., quae Lat. formula reſpondet aliis Gr. cum praep., εἰς τὸ παρὸν ſ. πρὸς τ. παρὸν, aut ſaltem requirit hic in τὸν π. κ. ellipſin praep., v. c. ἀνὰ ſ. κατὰ, quarum poſtr. eſt modo ap. L. Boſ. in ſubſt. καιρ. et affini χρόνον p. 514. e. ſq., ut non opus ſit ſuſpicari, in Gr. fuiſſe καὶ κατὰ τὸν π. κ., quaſi pr. κατὰ exciderit ob pr. καὶ ſimile, aut in hoc καὶ lateat illa praep., et ipſe P. dederit libere modo duplicem copulam; unde hoc membrum magis par ſit alteri ſq. πρὸς τὸ μέλλον, e quo ipſo tamen membro fuerit ducta res P. omnis, per ſtudium concinnitatis, quam cum alibi Noſter negligit, tum maxime in illo τὸ μέλλον, quod ſine ſubſt. aliquo ponit, ſecus ac pr. τὸν παρ. καιρ., quod fortaſſis et ſine ellipſi capias, ſic regendis verbis, δεινὸν ἐλυπ. τὸν π. κ., ut τὸν π. κ. pendeat a v. ἐλ. hoc ſenſu, *malum* hoc *reddidit triſte* tempus *praeſens*, ſicut Sch., quanquam in καιρ. cum P., tamen reddit in ἐλ. „δεινὸν, καιρὸν, *dolore affecit* calamitas *tempus*" quocum conferas ap. G. Th. „*contriſto*, καταλυπέω, triſtem reddere, metaph. — inverſum *contriſtat* aquarius *annum* Hor. Sat. 1, 1, 36." ubi Lambin. „tralatio a re animata ad inanimam, λυπεῖ" ipſum Noſtri v. comparans; ut ſic accipiamus ſcribendi genus h. l. exquiſitius elegantiusque a tropo, quo remoto, tamen ſenſus exiſtat idem cum Bg., qui praeterea diſcedit a P., ut partim Sch. in „δειν., pro ſubſt., *nefas*, malum, *maximum*" recte ſtatuens de adi., quod pro ſubſt. oſtendit additum adi. μεγ., et hic ſine attic. τὸ, ut alias cum eo, v. 1, 13, 10., qua e comparatione per gloſſam etiam Mss. lectio nata ſit; tacente Stp. Th. etiam in ſq. pr. πρὸς 3, 572. e., (ubi tractat oppoſ. „πρ. τὸ παρὸν, in *praeſens*") in v. μελλ. ne habente quidem formulam per neutr., quae in ſing. hic ſimiliter intelligitur ac ſuppletur, ut in plur. 1, 5, 26. e., de que re ſ. tempore, cf. L. N. T. Krb. et Schw. p. 888. Ind. Dem., cui add. 506, ult. 277, 7. 278, 27. 410, 26., ad Vig. p. 259. b. e. Eur. Phoen. v. 1315. cum Schol., tacente L. Boſ. Ell. Sed hoc membrum copulant cum proximo verbo Vern. vet. et Sch. in οἰων. „πρ. τὸ μ. χρ. omine ſ. augurio *in* futurum *utens*, (et ſine Vs. in χρ.) συμβ. πρ. τ μ." deſerto ita P., qui, in rel. liberior, rectius retulit ad remotum v. ἐπαρ. cum Bg., qui propterea et participium videtur reſolvere, et perſpicuitatis cauſa aſſumit pron. αὐτῷ, ac v. χρ., ſic habens duplicem ſuum dat. ſ. abl. rei, per ſyn. Lat. reddit, unum dat. ſubſtantivi adjuvans ſuppleto ὡς, cf. 1, 11, 10. e., ubi etiam tetigimus v. χρ. cum pr. πρὸς, quo de cf. Abr. Dil. Th. p. 179. i. et Ind. Luc. v. m., quae lectio deceperit Vern. illum ac Sch., tenente tantum Stp. Th. in „οἰων. auſpicium, augurium, omen, — fauſtum, — contra Herodi. l. 1. πρὸς — ἐπαρ." cum P., nec deinde aliunde, quam ex Dion. Caſ., in cuius Ind. ſaepius reperi, perque Indd. veterum modo οἰωνὸς et ὄρνις, ſed noſtrum ſubſt. iterum ap. Eur. Phoen.

πησε, καὶ πρὸς τὸ μέλλον [m] οἰωνίσματι [n] καὶ φαύλῳ συμβόλῳ χρωμένους πάντας ἐτά-

lit, tum in futurum eos, qui id ut omen et malum auſpicium acciperent, omnes pertur-

m) Hic et mox poſt χρωμ. comma fuit in A., ſed tantum hic in Bs. 2. al., ut tantum poſt χρ. in B. 1. L., v. N. n) οἰονισμ. vitium notamus modo propter numerum ſequacem A. B. 2. Par. et Pat.

v. 846. οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθών, auguria *avium*, pro quo v. 865. οἰωνὸς, Valck. *omen*, ſed Barn. *bonum ſignum*, ut Schol. ἀγαθὸν σημεῖον, et alius ſimpl. σημεῖον, at Oreſt. v. 786. οἰωνὸς, *omen*, Schol. χαλεπὸν τεκμήριον πρὸς τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, cum pr. πρὸς ergo etiam; diſcedente Bg. in rel. a P., ubi adi. eius pro infauſtus ſ. infelix, ut Gr. h. l., et adeo φ. σ. pro ſigno et indicio rei futurae malae, triſtis ac noxiae, ſ. pro re, quae oſtendat et praeſignificet, aliam rem futuram eſſe, quae damnum aliquod inferat. In quo Stp. ante non bene fecit, cum pr. οἰων. hic anguſto accepit ſenſu ac de malo omine, cum, ſequente diſerte φ. σ., tautologia exiſtat inanis; ut pr. οἰων. debeat potius univerſe capi, et hic iterum per copiam iungantur genus ac ſpecies, et pr. univerſum a ſq. magis definiatur, nobis *Vorbedeutung* und *böſes Zeichen* ſ. *Anzeigen*; quanquam per ſe ſyn. ſunt οἰων. et σ., cf. Bud. C. 866, 39. „σ. etiam *omen* ſignificat καὶ οἰώνισμα“ Suid. 2, 715. e. ὄρνις, — τὸ σύμβολον, e Schol. Ariſt. Plut. v. 63. (ad quem cf. Bg. et Duk. in Harl. Chr.) ſed 3, 396. m. σ., οἰώνισμα, σημεῖον, et Heſ. 2, 1294. m. σ., σημεῖον, — ὁρισμὸς, quod poſtr., ſine N. relictum, forte depravatum ex οἰωνὸς, ut mox ſq. σύμβολος, οἰωνὸς, cf. Suid. l. l. et Dion. H. S. T. 1. 150, 41. ἃ οἱ γεινάμενοι πρὸς οἰωνοῦ λαβόντες ἀγαθοῦ καὶ πόλει καὶ οἴκῳ τῷ σφετέρῳ, *quam* parentes, *ut* fauſto *domui* patriae*que* natam *omine* rel., quae proprie eſt Bg. formula, ſed ap. Phil. in Flacc. p. 749. E. e. τοὺς μὲν γὰρ εὔνους καὶ μάλιστα φίλους ὑφεωρᾶτο καὶ διωθεῖτο, τοῖς δ' ἐξ ἀρχῆς ἀνομολογηθεῖσιν ἐχθροῖς ἐσπένδετο, καὶ συμβόλοις περὶ πάντων ἐχρῆτο, ut *enim* quisque *fuit* ei *coniunctiſſimus*, ſuſpectus *repellebatur*, eos *vero*, quos *prius* pro *confeſſis* inimicis *habuerat*, conciliatos *adhibebat* omnibus *conſultationibus*, immo *nam* benevolos *et* maxime *amicos* ſuſpectabat *et* a *ſe* repellebat, *ſed* hoſtibus *ab initio* confeſſis *conciliabatur*, et *de* omnibus *rebus*, ut — *utebatur*, ubi Intp. videtur legiſſe συμβούλοις, de ſolenni in ο et ου confuſione, quod nec plane improbem, quanquam fortaſſis, ob pr. v. tropicum ἐσπενδ., continuato tropo, ſumetur vulg. ibi. abſtractum pro concreto de *auſpice*, i. duce, auctore, ſuaſore, conſiliario, cf. G. Th., ubi „*omen*, οἰωνὸς, οἰώνισμα, — id *a* plerisque *in* omen *magni* terroris *acceptum*, — *auſpicium*, οἰωνισμὸς, οἰώνισμα, — *augurium*, οἰωνισμὸς, — *accipere*, i. ad ſe applicare, ut *accipere* omen, (ſ. h. l. ap. Bg. i. q. iudicare, interpretari, habere, putare, cf. in v. *accip.* 53, i. 35. 59. et v. *interpret.* 1191, 44. 55.) *malus*, κακὸς, φαῦλος, i. infelix, *mala* ales“ tacens in v. *uti* et *uſurpare*, quorum alterutrum hic adhibuerim, ut *aliqua re* uti *omine* ſit, cogitare, putare, eam rem eſſe ſignificationem alius futurae, et deinde etiam appellare, dicere, commemorare, iactare pro tali; P. deſerente Bg. in παντ., (hic de ſolis Romanis,) quod ad numerum meliorem et laevitatem locatum eſt poſt v. χρωμ., poſt quod non diſplicet mihi comma, ut nec ſimul alterum poſt μελλ., ut rectio iuvetur magis; cf. de re ac ſuperſtitione iterum §. 11.

ῤαξεν o. οὔτε γὰρ ὄμβρου προϋπάρξαντος, οὔτε νεφῶν ἀθροισθέντων, σεισμοῦ δὲ ὀλί-

4. bavit. Neque enim imbre praecedente, neque nubibus collectis, ſed tantum terrae mo-

o) Ms. Ba. comma hic habuit vitioſum.

et Buleng. in Graev. Th. T. 5. p. 506., ubi, agens de incendio prodigioſo, p. ſq. B. etiam huc reſpicit modo ſic „Herod. 1.“

ὄμβρου) Sch. in hoc ſubſt. „imbre *antecedente*“ et quoque in v. πρ. deſerit P. alium numerum cum Bg., cuius Lat. ad v. πρ. tenet aliunde Stp. Th., etiam in ſubſt., cum alio Lat. *pluvia*, quo explicatur Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., hanc ſolam me noſcente notionem iſtius ſubſt. Gr., cf. Heſ. 2, 748. m. e. 1445. e. N. 12. L. N. T. Ind. Hom. Heſ. Orph. Call. Herodt. Xen. Bach. Fi. Aeſch. Luc. Geop. cum Ariſt. Nub. v. 337. 376. coll. v. pr. et Dion. H. S. T. 1. 611, 23., ut h. l. ad incendium et ignem proferendum valeat imber ac pluvia modo, quatenus comitatur tempeſtatem coeli, tonitru et fulmen, ſed ut tamen libentius hic accipiam de univerſa tempeſtate, *i.* vento ac tonitru, ſi uſus ſcriptorum annuat; in quam rem forte proſint Lat. haec, cum ad Orph. h. 18, 5. ὄμβρους Vs. reddit *nimbos*, quo de G. Th. „repentina et praeceps aëris perturbatio, denſa (ſ. atra) nubes, et ex ea pluvia“ cf. Heyn. ad Virg. Aen. 2, 616. 3, 587. it. v. 198., pro quo *imber* v. 193. it. 8, 392. et 354., quo poſtr. loco tamen *nimbi* etiam ſint tonitru et tempeſtas, ut ib. 6, 590. et 594., ubi ad *immani turbine* Heyn. „pro fulmine, ut ſolent nimbi, turbines, procellae cum eo eſſe coniunctae“ pro vento quidem ut G. Th. etiam exponat *nimbum* 440, 99., qui et „*procella*, ἄελλα, χειμών, vehementior quidam venti impetus, nec ita durans, — Plin. *flatus* vagi *et* ruentes *torrentium* modo, *tonitrua* et *fulgura* edunt, (cient, excitant, per coactas concuſſasque nubes,) *maiore vero illati pondere* —, *ſi* ruperint *nubem*, procellam *gignunt*, rel. — de tempeſtate terreſtri eſt ap. Liv.“ i. e. de vento vehementi, in aëre inferiori ac terrae propiori, ſine tonitru aëris ſuperioris, cuius Gs. poſtremum Gr. habetur de Romulo ap. Dion. H. S. T. 1. 118, 27. χειμῶνος καταῤῥαγέντος, nimbo *vehemente* cum *fragore* coelitus *effuſo*, cf. Liv. 1, 16., ſed Eutrop. 1, 1, 4. *orta* ſubito *tempeſtate*, Met. χειμὼν λ., nec reperiente me, a quo Noſter duxerit formulam ſq. νεφ. ἀθρ., ubi Sch. etiam deſerit P. „νεφ. nubibus *coactis*, ἀθρ. congregatis *nub.*“ nihil tenente Stp. Th., quam in v. Bg. Lat., ubi G. Th. 1010, 102. et ult. it. in ſubſt. cum Gr. n. 478, 61. *collectae* ex *alto* nubes *foedam* glomerant *tempeſtatem* atris *imbribus* e Virg., cf. N. ſq. ad σκηπτ. et exemplum recentiſſimae experientiae ſimile, quod Ephemerides Lipſ. huius anni LXXXIV particula CVI. p. 589. ſic retulere „*Das Dorf Zöberiz wurde am 25 dieſes, Nachmittags nach drey Uhr*, von *einem* Wetterſtrahl aus *einer* hellen *Wolke*, ohne *Regen* und *mehrere vorhergehende oder folgende Donner betroffen*, rel.“

σεισμοῦ) Altera προσγ. lectio hic eſt e ſolenni in pr. πρὸ et πρὸς confuſione, ut vel ſenſus ſuadet, cum nihil praeceſſerit, ad quod terrae motus *accederet*, ac poſt quod ille fieret; tenente vulg. cum Mss. rel. etiam P. oblique per contractamque orationem et copiam Noſtri in unum modo verbum pr. προϋπ., unde libere additum reſtringendi adv. *tantum* Bg. ſervat ſine neceſſitate, non item Sch. „quum *terrae* motus *anteceſſiſ-*

γου προγενομένου [p] γῆς, εἴτε σκηπτοῦ νύκτωρ κατενεχθέντος, εἴτε καὶ πυρός ποθεν [q]

tu exiguo prius facto, ſive fulmine noctu delapſo, ſive etiam igni aliunde ex illo

p) προτγέν. Ms. Ba. cum ed. A. B. Par. 1. et Pat., v. N. q) πύρὸς ποθὲν his accentibus Stp. Sb. al., ſed rel. nobiscum, v. N.

ſet" tenens e P. cum Bg. alium ordinem in vicinis σεισμ. et γῆς, a Noſtro divulſis vel ob laevitatem, vel ut variaret participium προγ. in loco, nec ſtaret in membro extremo, ut in enunciatis rel., proferente Stp. Th. modo affine in σ. „γενομένου ap. Thuc. et Xen." ſed alia Lat. in v. προγ., cf. Ind. Geop. et Luc. 3, 360. l. 19. σ. πρότερον μεγάλου γενομένου, *motu* telluris *magno* cum *mugitu* ante *facto*, ubi adi. μεγ. ſit *vehemens*, ut noſtrum oppoſ. ὀλ. levis, cum terra concutitur nutatque tenuiter, ac ſic, ut motus non duret diutius nec ſit continuus, et alia corpora ſupra terram non admodum ſentiant, nec moveantur valde, nec corruant franganturve, cf. ad Bg. formulam G. Th. in ſubſt. utr. 345, 81. et 764. i. *factus* nunciatur *terrae* motus *horribilis*; cogitante me in Gr. γῆς extremam partem protaſis in periodo Noſtri per participia, ſed, praemiſſis, qui ſequuntur, genitivis conſeq., veram apodoſin demum in πᾶν — κατεφλ. Tum credo, ſq. σκ. ν. κατ. pertinere ad ſuperiora duo de imbre ac nubibus, non ad terrae motum; quanquam alias nota ſunt fulmina quaedam inferna, quum e terra ſurſum exſiliunt ignes, cf. G. Th. v. *fulm.* 761, 16., quae poſſunt ac ſolent exiſtere in terrae vehementibus motibus et illis chaſmatiis, cum hiatus telluris ſcinduntur; quibus obſtant hic pr. σ. ὀλιγ. et quoque v. κατεν., ubi Stp. Th. nec tenet Lat. Bg., (quocum Sch. plane,) ſed in σκ. Lat. P. depravata „Herodi. l. 1. σ. ν. κ., *nocturni* caſus *fulminis*" ubi Sch. „fulmine *decidente*" non ferente G. Th. formulam Bg., ſed in ſubſt., cum Gr. n. etiam, modo „ignis, excitatus e nubibus" cum et ſurgat, ut dictum, e terra, cf. de Gr. σκ. Ind. Dem. cum Heſ. 2, 1208. e., non coll. coniectura Kuſt. ad Suid. 3, 329. m. cum locis his, σκηπτοὶ κατηνέχθησαν, *fulmina* coelitus *deſcendentia*, et νέφη συνέδραμε, καὶ ὑετοὶ πολλοὶ καὶ σκηπτοὶ κατώλισθον, coelo *nubibus* obducto, *multae* pluviae *et* fulmina *deciderunt*, qui rectus naturae ordo, a Noſtro §. i. deſertus per ὕστερον πρότερον, tueatur ibi ſubſt. ὄμβρου notione vulgari. Caeterum Leisn. in m. Ox. ad v. σκ. „A. de mundo p. 120."

πυρός ποθ.) In adv. accentu variant ſententiae, encliticam aliis putantibus, aliis minus, cf. Gramm. Well. ed. Fi. noviſſ. p. 54. m. March. p. 1003. e. Poſſ. Synt. p. 344. m. Nr. 4. et ad Vig. p. 669. e., inconſtanter agente Stp. Th. aliunde, nec proferente Lat. Bg., ut nec L. Ern., ap. G. Th. cum Grr. al., etiam in vulgari „*alicunde*, — ex aliquo loco" quod tenet quoque Sch. ed. Bc. 1., at Bc. 2. diſerte Bg., in cuius Ms. aliquis ſimilem librarii ſuſpicetur lapſum; etſi fortaſſis utrumque tandem ad notionem redeat eandem; hic ut opponatur coelum ſ. aër, tanquam alius locus, latens ſimul in pr. membro σκ. κατ., et alius contra ſit templi ipſius ſolum, vel vicinum circumcirca; ubi, ne Noſter repugnet ſibi in pr. σ. ὀλιγ. πρ. γ., ſic adiuves, ut alibi et extra templi regionem motus terrae fuerit modo levis, ſed in vicinia templi vehementior et cum hiatu adeo, unde ignis emanaret; aliter rem tradente

ἐκ τοῦ σεισμοῦ διαῤῥυέντος, terrae motu emanante, τοπᾶν τὸ τῆς Εἰρήνης τέμενος tum Pacis templum combu-

Xiph. 385, p. πρὸ δὲ τῆς τοῦ Κομμόδου τελευτῆς σημεῖα τάδε ἐγένετο, — πῦρ τε νύκτωρ ἀρθὲν ἐξ οἰκίας τινὸς, καὶ εἰς τὸ Εἰρηναῖον ἐμπεσὸν, τὰς ἀποθήκας τῶν τε Αἰγυπτίων καὶ τῶν Ἀῤῥαβίων φορτίων ἐπενείματο, ad quem locum in Dion. Caſ. p. 1224. l. 8. neſcio amplius, an et quomodo Fabr. N. ad §. 161. conciliarit Noſtrum, qui e terrae motu ignem repetit, ibi non memorato, ſed qui, ſi vehemens ſumatur fuiſſe, domum, templo vicinam everterit, unde incendium oriri poſſet: ſupplente hic Bg., partim e P., ſubſt. γῆς, (quo omiſſo Noſter hic variat pro pr. pleno, cf. 1, 1, 5. e.) ſed et reddente articulum τοῦ per pron., in quo illud P. liberius „in *ipſo* terrarum *motu*“ neminem decipiat ad ſuſpicandum αὐτοῦ, cum et numerum ille mutarit libere, et diſceſſerit in pr. ἐκ, ubi Bg. ſevera, pro *per* ſ. propter, ut Gr. pro διὰ cauſali, arguit, eum ἐκ τ. σ. per ſe cepiſſe, copulato v. διαῤῥ. modo cum ποθ., nec ſimul cum ἐκ τ. σ., ut tamen Sch. fecit in δ. „π. ἐκ σ., *effluente*, elapſo, ſ. *extrito* igne *e* terrae *motu*.“

διαῤῥυέντος) Melius, ni fallor, et verius διαῤῥαγέντος. *Fab.* Faber mallet διαῤῥαγ. igne *erumpente*. Nam, quae *fluere* dicuntur, ea natura ſua deorſum feruntur. Sed, ut fluida dicuntur erumpere: ita ignea dicuntur fluere. De igne non raro adhibentur verba, fluxus ſignificationem habentia. Ap. Call. h. in Di. 118. φάος Διὸς ἀποστάζουσι κεραυνοὶ, lucem *deſtillant* ſ. *fundunt* Iovis *fulmina*. Lucr. ait, *ſolem* fundere *radios* per *opaca domorum*, v. An. F. ad Call. l. l. it. Schreiter ad Sacram. diſſ. 2. p. 69. §. 10. et 21. ſqq. Vertas ergo *effluente* igne. *Leisn.* Non opus eſt F. emendatione διαῤῥαγ. Caeterum Dio ap. Xiph. diſerte dicit, πῦρ τε — ἐμπεσ., quod Herodianus ſe neſcire fatetur. *Stroth.*

Recte tuemur vulg., praeter Mss. et edd. auctoritatem, etiam e tropo, per uſum loquendi de igne ſatis confirmato, quo de ad Call. l. l. cf. etiam Spanh. cum Ern., qui in Init. rhet. §. 321. i. ad Catulli *tenuis* ſub *artus* flamma *dimanat*, praeclare ſubiicit „igni propter celeritatem motus ac tranſitus τὸ *fluere* propemodum proprie tribui“ tacente G. Th. v. *ignis*, at in v. *flam.* habente tantum 683, 98. fundit *terra* egeſtas *flammas* e Sil., ſed in hoc v. 764, 58. 66. „a motu illo naturali liquidorum *fundi* dicuntur, quaecunque dilabuntur, diſſipantur, late ſparguntur, etc. *funditur* fulgor *lucis* in *digitos*, Plin. (et 693, 26. 54.) *fluere* dicuntur liquida omnia non modo, ſed quaecunque motu ita facili et velut lubrico moventur. — *ignis* dr. *fluere*, v. Cerd. ad Virg. Aen. 3, 572 et I. Gron. ad Gell. 17, 10., (tum nihil in v. *manare* et Bg. it.) *dimano*, διαῤῥέω, — *diffluo*, διαῤῥυέω“ in quo v. Gr. Stp. Th. nihil tenet, quam Lat. *diffluo*, quod et modo in διαῤῥέω, a quo aut ab inuſitato διαῤῥεύω mavult deduci noſtrum particip., ſecus ac L. Ern., diffidentibus etiam aliis, cf. Fi. ad Well. p. 276. m. ſub ῥέω „paſſ. part. aor. 2. εἰσῤῥυέντες“ Ind. Dion. Caſ. Luc. Ariſt. Kuſt. διαῤῥεῖν cum textus Veſp. v. 1151. διεῤῥυηκένα; nihil profuturis Heſ. 1, 964. e. nec Suid. 1, 565. i., ſed Sch. ſub „διαῤῥέω ſ. διαῤῥύω, paſſ. aor. 2.“ quod poſtr. Gr. in ed. Bc. utr. vitiatum ex illo Stp. διαῤῥυέω, aut ab alio ῥύω themate, quo de cf Stp. Th. 3, 683. F. e. cum L. Ern., hic ut ſtet paſſ. pro med., ſuper praep. tacente Z. ad Vig.

πᾶν τὸ λ.) Damna huius incendii recenſet Xiph. circa finem Commodi.

κατεφλέχθη, μέγιστον καὶ κάλ- ſtum eſt; quod maximum et

Boecl. Εἰρηναῖον Xiph., qui circa fin. Comm. damnorum, quibus populum Rom. iſtud affecerat incendium, fuſiorem exhibet ὑποτύπωσιν. *Oxon.* Huius Pacis templi meminit Plin. Suet. Dio, Procop. Pauſ. Xiph. Ioſeph. Gell. Ammian., cf. Fabr. ad Dion. 66. p. 1088. *Leisn.*

Eius templi non diſerte meminit Fabr. in Bibl. ant. p. 403. m. ſqq., ſed forte, qui ibi laudantur, cf. Lipſ. de magnit. Rom. Opp. T. 3. p. 137. e. ſqq. Pancir. deſcript. urb. Rom. in Graev. Th. T. 3. p. 401. B. hinc e P. Vs., p. 735. C. ſq., ad Dion. Caſ. l. l. N. ad §. 89. et Spanh. de pr. et u. n. 1, 648. m. „quo loco haud reticeri debet opus tota urbe Roma, ut de eo Herodi. l. 1. c. 14., maximum atque pulcerrimum, Pacis nempe templum, foro proximum, — inter Commodi — numos a me Romae olim viſum, ac proinde nec dum incendio, quod mox, teſte Herodi. l. 1. ſub illo Imperatore contigit, dirutum, rel.“ ſed de v. τεμ. et Bg e P. ſupra 1, 7, 12., tum Sch. „εἰρ. *Pacis* deae *templum*“ quam brevem litteram hic etiam tulere A. al., tacente Stp. Th., non item Gs. 740, 49. „pax, εἰρήνη, culta ab antiquis. — Templum Pacis Romae fuit magnificentiſſimum, rel.“ cf. a Seelen in Miſc. P. 1. Comment. XV. de Dea pace p. 314. hinc etiam. Sed Stp. Th. in v. κατ. poſt act. cum Bg. et „*exuro* ſ. etiam penitus uro“ tantum affert paſſ. e Suid. 3, 244. i., ut L. Ern. „paſſ. *deflagro*“ ap. Thuc. 4, 133. l. 14. καταφλεχθέντα, *conflagrarint*, praeced. ſyn. ὁ νεὼς τῆς Ἥρας — κατεκαύθη, *templum* Iunonis *crematum eſt*, Ind. Luc. et Ael. V. h., ubi ſimiliter adiunctum adi. πᾶν forte non cogitari ſinit in praep. illud Stp. adv. *penitus*; melior ut ſit notio iſtius praep., cum ad Vig. p. 619. b. i. Nr. 5. dr. in compoſ. ſignificare „conſumtionem“ ſicque Gr. v., ut noſtra *verbrennen*, abbrennen, *wegbrennen*, urere, incendere, uri, incendi ſic, ut pereat res, abſumatur, nec ſit amplius in aliquo loco, cf. Palm. Exerc. p. 711. e., quaerente etiam G. Th. aliquid amplius, quam ſimplicis notionem, in Lat. Bg., cum Grr. al., it. in *exur.* et „*deflagro*, καταφλέγομαι, — vehementer comburi, — *Dianae Epheſiae* templum *deflagravit*“ aſſequente Bg. in ſuo paſſivum Gr., etiam §. 7. et 9. i., at deſerente id modo 5, 6, 7. m. (qui locus cum illis huius cap. §. 7. i. et 11. e. propter ναὸς adhibitum pro explicatione fuerit in τεμ.) ſed Sch. diſcedente a P. tantum §. 7. per *concremata*; quod et ipſum ap. G. Th. cum Gr. al. „cremare totum“ Noſtri hunc locum imitato Zoſ. in Maxent. 2, 13, 1. κατὰ δὲ τὴν Ῥώμην ἐκπεσόντος πυρὸς εἴτε ἐξ ἀέρος, εἴτε ἐκ γῆς, (τοῦτο γὰρ ἄδηλον,) ὁ τῆς Τύχης ἐφλέχθη ναὸς, Romae *tunc* orto *igne*, incertum *ex* aëre, an *e* terra, *templum* Fortunae *conflagravit*, ubi Sb. N. „legi etiam poteſt ἐμπεσ. *illapſo*“ ſine cauſa, ut libere hic P. addit formulam adv. *de improviſo.*

μέγιστον) Praeter participium reſolutum, Bg. e P. liberis retinet modo aſſumtum adi. πάντων, per ſyn. Lat., in Gr. ut deſit part. ὄντων ad ἐν τ. π., cf. Lipſ. l. l. p. 138. e. „grande fuit et longitudo trecentos pedes attigit, latitudo ducentos. — Hac cauſa merito Herodianus id appellat μεγ. — ἐργ., *max.* et *pulc.* omnium *in* urbe *operum.* Additque, *ditiſſimum* item *fuiſſe*, ornamentis *auri* et *argenti* excultum, (ſubiiciens e Ioſeph. de Veſpaſ.) *Poſt triumphos — ſtatuit templum facere Paci, fecit que cito admodum*, et *pulcrius* melius *que omni opinione perfecit. Magnis enim opibus in hanc rem uſus*, et *priſcorum* etiam *praeclara* omnia *adhibens*, picturis *et* ſtatuis *pulcerrimis* adornavit. *Omnia enim in hoc tem-*

λιϛον γενόμενον τῶν ἐν τῇ πόλει ἔργων. πλουσιώτατον[r] δὲ ἦν πάντων ἱερῶν δι' ἀσφα-	pulcerrimum fuit omnium in urbe operum. Opulentiſſimum etiam erat omnium tem-

r) Ms. Vi. πλουσιώτατον. ἕκαϛος δὲ καὶ ἃ εἶχεν ἐκεῖθεν omiſſis intermediis, ut in Ven. *Loc.* ſed Ms. Ve. Exc. ἔργων πλουσιώτατον. Ἕκαϛος λ., denique Ms. Ba. πλουσιώτατόν τε ἦν, καὶ πολλὴν περὶ αὐτὸ τὴν πίϛιν εἶχον ῥωμαῖοι αἰδῶ τε καὶ σέβας. καὶ ἕκαϛος λ., tum in edd. poſt ἀσφ. nihil in Ox. cum Par. 2. v. N.

plum collata et diſpoſita ſunt, ob quae homines, videndi cupiditate, antea per totum orbem vagabantur. Poſuit *et* hic *e* Iudaeorum *templo* vaſa *aurea, in iis ſibi placens.* — et Plin. conſonat, qui paſſim pulcerrima aut rariſſima operum adnotat fuiſſe in templo Pacis. — Quod — refero, ut triſtius damnum cognoſcatur, quod factum eſt templi huius incendio ſub Commodo. Tunc enim, ut Herodi. refert, *levi* terrae *motu* praevio, *ſive* ictu *fulminis*, ſive *igne* e *terra* exſpirante, *ſubito* et *improviſo* totum *conflagravit*, itemque porticus et totus eius ambitus: *malo* ſane *augurio*, ut tunc Romani haud vane interpretabantur, periiſſe ſibi Pacem" cf. Ioſeph. 2, 415. e ſ. 7. τέμενος Εἰρήνης, — γραφῇ τε καὶ πλαϛικοῖς ἔργοις — κατεκόσμησε, — ἀνέθηκε δ' ἐνταῦθα καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἱεροῦ τῶν Ἰουδαίων χρυσᾶ κατασκευάσματα.

ἔργων) H. l. ἔργα ſunt *opera* ſ. aedificia publica, v. Valeſ. Emend. p. 83. *Leisn.* qui et in m. Ox. „*aedificiorum*" cum Sch. plane, ſeveritatem Bg. obſervante, fere e P., cum et Lat. habeant, cf. G. Th., qui ſemel modo notionem hanc reſpicit 606, 68., Cl. Cic. Ind. Flor., praeter Ind. Xen. Z. Cyr., nihil tale praebentibus rel., nec ad Vig. p. 86. ſqq, nec Stp. Th., niſi referas eo 1, 1227. C. e. de operibus quidem militaribus, in quibus et aedificia fuere, ut turres, muſculi, teſtudines, vineae, cf. Lipſ. de magn. Rom. T. 3. p. 103. i. Cort. ad Sall. Iug. 57, 1. cum Ind. Corn. N., quam notionem nimis coërcet G. Th. l. l. l. 47. ad „munitionum militarium omne genus" cum ab his diſtinguantur interdum *opera*, v. Ind. Iul. C., ſed L. Ern. diſerte „3) aedificium" non tangens militarem illam notionem, quam cum civili etiam noſtrates ſuo *Werk* tribuunt.

πλουσιώτατον) Mss. res ſervabimus ad ſqq., manſuri hic in Bg., cuius Lat. ad adi. πλ., iterum e P., etiam ap. G. Th. cum Gr. n., *opulentum* — templum *donis* e Virg., ſed δὲ, pro τὲ, ut alibi, pro ſyn. Lipſ. in N. pr. *item*, ac P. *idem*, quod adi. exquiſite tantum ad ſubſt. Lat. *templum* relatum. pro ſimpl. *etiam*, cf. Hor. Turſ. p. 378. e., quae notio et valet in illis *idemque* ſ. *et idem*, ubi emphaſin vulgo reperiunt, cf. ib. 374. e. G. Th. 958, 68. Cort. ad Sall. Iug. 14, 11. et diſerte Ind. Corn. N. „*idem* — copulae vicem praeſtat eleganter" cum Schell. de ſtylo; pertinente adi. παντ. modo ad proxima pr. τῶν ἐν τῇ π., ſed variante Noſtro in ἱερ. pro pr. τεμ., tum Sch. „ἱερός, — ſubſt. pro *templo*" fortaſſis innuente ellipſin, in neutr. v. c. χωρίον, οἴκημα, δῶμα, cf. L. N. T. Schw. p. 689. b. i. L. Boſ. p. 233. i. 99. m., ſed dante Bg. in ſevere reddita formula δι' ἀσφ. duo ſubſt. pro uno, hic quidem ob ambiguitatem Gr. vocis, (quam rationem ſequuntur et alii Intrp., ut duas ſimul explicationes ponant, v. c. Thalem. ad N. T. Io. 3, 21. e.) afferente Stp. Th. aliunde notionem utr., quanquam cum Lat. alio 3, 1173., ſed p. ſq. i. modo *muni-*

λειαν, ἀναθήμασι κεκοσμημένων [f] χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου. | plorum, propter firmitatem et ſecuritatem donariis ornatum

f) κεκοσμημένον Lu. cum Bc. 2., v. N.

tionem, ut Sch. hic, ſed G. Th. tantum in ſecundo cum Gr. n., verum de animo tantum, nec de loco, quo de tamen ib. eſt affine adi. *ſecurus.*
κεκοσμημένων) Congruentius κεκοσμημένον, ornatum. *Sylb.* Leg. κεκοσμημένον. *Oxon.* δὲ h. l. γὰρ, ut ſaepe. *Reisk.* De more pecunias in templis ſecuritatis cauſa deponendi v. Gell. 3, 9. Keuch. ad Nep. Ariſtid. 3. Schott. ad Nep. Annib. 9. Brod. Miſc. 4, 17. (ap. Grut. L. V. 2. p. 519. m., ubi modo „Herodi. l. 1.“) Cic. de legg. 2, 16. (ubi et Noſtrum univerſe reſpicit Turneb., cf. eius Op. T. 3. p. 154. e.) Quintil. 7, 3. *Leisn.* Multa ſunt circa hunc locum obſervanda. Primum in Ven. poſt πλουσ. punctum poſitum eſt, atque caetera omnia a δὲ — ἀργύρου deſunt. Quo caſu hoc factum ſit, ut omitterentur, neſcio: genuina tamen eſſe certo mihi conſtat. Deinde verba δι' ἀσφ. ἀναθ. neque a librariis, male diſtinguentibus, neque a Pol., *egregie* (que) *munitum* reddente, neque a Scheid. *munitionem* vertente, neque a Sylb., κεκοσμημένων mutare cupiente, neque a Boecl., hos omnes non caſtigante, intellecta videntur. Romanos cum merces, tum alias res pretioſas, in templa deorum, maioris ſecuritatis cauſa, ut ibi aſſervarentur, comportaſſe, tam ex h. l., quam ex Xiph. patet. Namque aperte dicit Herodi., ἐκ. ἃ εἶχ. ἐκ. ἐθησ., et Xiph. πῦρ τὰς ἀποθήκας — ἐπενείματο. Atque haec ἀναθήματα non fuiſſe dona, deae dicata, ſed privatorum potius bona, ibi depoſita, ex eo apparet, quod addit Herodi., τὸ πῦρ πολλοὺς ἐκ πλουσ. πεν ἐπ. Vox ἀνάθημα, quae generatim id, quod ſepoſitum eſt, quodque loco ſuo moveri fas non eſt, decepit Viros doctos, de donis deorum cogitantes. δι' ἀσφ. igitur nihil aliud eſt, quam ſecuritatis cauſa. Porro patet ex his, locum aliter diſtinguendum eſſe, quam vulgo in edd., et quidem ſic, πλ. δὲ ἦν π. ἱερῶν, δι' ἀσφ. ἀν. κεκοσμημένων λ. Senſus eſt, plura fana κειμελίοις, ſecuritatis cauſa ibi ſepoſitis, ornata fuiſſe, plurima vero comportata fuiſſe in aedem pacis. Denique hinc patet, Sylburgium κεκοσμημένων perperam mutare voluiſſe in κεκοσμημένον. *Stroth.*

De pecunia rebusque aliis in templo repoſitis propter ſecuritatem cf. Spanh. de pr. et u. n. 1, 717. c. Alex. Donat. de urbe Rom. in Graev. Th. T. 3. p. 668. E., ad Iuv. Sat. 14, 260. Corn. N. 3, 3, 1. N. 9. 23, 9, 3. N. 2., ad Thuc. 1, 96. p. 63. b. N. 4. et Voet. ad h. l., quem et laudat Fabr. in Bibl. ant. p. 410. m., ubi agit de donariis, deo in templa miſſis, ſive ponerentur, ſ. ſtatuerentur, ſ. etiam ſuſpenderentur, quo ſenſu Gr. ἀναθ. praecipue dr., cf. Bud. C. 698, 48. hincque Stp. Th. aliunde, Suic. Th. L. N. T., in primis Schw., Kypk. 1, 316., ad Luc. 1, 780. a. N. 50. Ind. Ael. V. h. et Xen. Cyr. Z., de quibus et hic aliquis capiat non modo propter locum Ioſeph., ſupra laud. ad μεγιϛ., ſed etiam ob ſolenne cum iis v. κεκοσμ., cf. Suic. Th. p. 272. m. et L. N. T. Schw. p. 89. a. i. et N., quod verbum vix cadat in pecunias, merces resque aliorum privatas, niſi improprie ſumtum pro inſtructus, continens, ſervans, cuſtodiens; ad quem ſacrum veluti ſenſum pertineat quoque ἀναθήμασι adiunctum χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου, ubi duo ſubſt. pro adi. et ſubſt. ἀν. χρυσοῖς τε καὶ ἀργυροῖς ponuntur, ut diſerte formulam Gr. iterum commutat Bg. e Stp. ad m. P., quae, de vaſis, utenſilibus cimeliisque privatorum intel-

ἕκαςος δὲ, ἃ εἶχεν, ἐκεῖσε

5. aureis et argenteis. Quisque enim illic theſaurum conde-

lecta, debeant eo ducere, ut talia non tantum in templis repoſita ſint ſecuritatis ergo, ſed etiam ad utendum, ut quibusdam temporibus producerentur ac proponerentur ad ſpectandum, ſ. omnino non incluſa in templis ſacellisque ſervarentur, ſed in menſis, aris, parietibus poſita atque ſuſpenſa; in quam rem nihil habeo, niſi locum Noſtri 1, 10, 11., ubi in pompa Matris deum ſequuntur talia; ut tamen incertum ſit, unde producta, utrum e templo, an e domibus cum civium, tum imperatoris; quo ſenſu etiam aptum ſit v. κεκοσμ., proprie acceptum. Sed donaria illa ſacra etiam admittit ſq. δὲ poſt ἕκαςος, pro τὲ ſumtum, hoc ſenſu, *ditiſſimum* erat *omnium* templorum, *quippe* ornatum *donariis* aureis *et* argenteis; *et* praeterea *quisque*, quae *haberet*, ibi *reponebat*; ubi enunciationes ſint per copulam iunctae, vetuſto more, quas aliquis hodie ſic dederit, ditiſſimum erat non modo donariis, ſed etiam propterea, quia quisque ſuas res ac facultates ibi reponebat; in quo ſane melius eſt Sb. neutrum κεκοσμημένον ſing., expreſſum adeo in Vs. a Stp. in m. P. cum Bg. e P., quod particip. teneat notionem cauſae, ac per ἅτε ſ. ὡς, Lat. *utpote* ſ. *quippe*, adiuvetur, ut dedimus ante, tendente eodem Stp. in m. P. Tum δι' ἀσφ., recte a Strotho intellectum, ſeverius autem a Bg. redditum, quoad praep., non repugnat, ad priora tractum, maxime, ſi praeponatur omnibus, *propter* ſecuritatem *vero* ditiſſimum *erat* rel.; ut Romani donaria in id templum libentius miſerint, quam in alia, quia firmiſſimum erat, in primisque ſecurum, ut dona non eſſent ita facile expoſita furto ac rapinis. Qui autem tueri vult vulg. gen. κεκοσμ., is debet ſic regere, *omnium* vero *templorum*, quae *ornata eſſent* donariis *aureis* et *argenteis*, hoc *erat* ditiſſimum *propter* ſecuritatem; *et* praeterea etiam *quisque*, quae *haberet*, eo *condebat*, aut ſic, *omnium vero* templorum, *ornatorum* inſtructorumque utenſilibus privatorum, hoc *erat* ditiſſimum, *propter* ſecuritatem. *Quisque* enim, *quae haberet*, eo *recondebat*. In quo extremo ſumi explicatio debet, ut ne tautologia exiſtat inanis, ſi ἀναϑ. ſic accipiantur de non ſacris rebus, et δὲ ſane capiendum cum Rs. ac Bg., e ſyn. *quippe* P., qui a lectione vulg. diſcedit ita, quod poſt ἀναϑ. oſtendit copulam τὲ, quae, ut facile exciderit intra ſyllabas σι et κε ſimiles, ſic neutrum Sb. κεκοσμ. neceſſarium faciat; ut tamen P. liberior et hic eſſe potuerit, ob δι' ἀσφ. in peculiare membrum mutatum per particip., ſicut adiunctum adv. *egregie*, it. adi. „multo — *auro* et *argento*“ libertatem eius reliquam ſatis declarant. Porro etiam in Ms. Bg poſt *templorum* iam fuit diſerte diſtinctio, qua δι' ἀσφ. referretur ad ſqq., ſicut haec ap. Lipſ. ad Tac. Ann. 1, 8. i. „more — Romanorum, qui pactiones, foedera, teſtamenta, pecunias etiam deponebant in templis, et ſaepiſſime in iſto Veſtae, quod religione primum. — Dixi et pecunias in templis deponi ſolere; quod verum adeo, ut quidam omnes fortunas in iis haberent, quaſi cuſtodia certa. Herodi. l. 1. de templo Pacis, quod exuſtum ſub Commodo, πλουσ. δὲ ἦν π. ἱερῶν, δι' ἀσφάλειαν ἕκαςος δὲ — ἐποίησεν. Nec mirum, quia milite haec templa cuſtodiebantur“ qui Lipſ. adeo et ipſe δι' ἀσφ. a pr. ſeiungit, ut tamen eodem referri queat, de more eorum, qui talia membra, per praep. et ſubſt. conformata, commate ſeparant, quanquam ad pr. referentes, ut ſupra vidimus aliquoties etiam in affini dat., v. c. δέει 1, 13, 10. m. it. τῇ ἐμπειρίᾳ

ἐθησαυρίζετο. ἀλλὰ τὸ πῦρ ἐκ τῆς νυκτὸς πολλοὺς ἐκ πλου-

bat. Sed ignis de nocte illa multos ex divitibus pauperes fe-

1, 1, 9. Enimvero quid faciemus de Mſs. lectionibus? In Mſ. Ve. quidem librarius per incuriam omiſerit illa plura forte ob δὲ duplex, ut, verſum unum aut duo tranſiens, poſt πλουσ. ſtatim in ἕκαστος pergeret. Verum ita copulatum ἔργων πλουσ. primo laborat ſerie cum prioribus, quae copulam deſiderant aliquam, ut καὶ πλουσ. ſ. πλουσιώτατόν τε, deinde habet nihil, quam documentum Codicis, ſcripti ſine diſtinctione omni ac per ſeriem continuam; in quam lectionem ſtultam incidens aliquis librarius ſagacior, ſupplendo finxit illa Mſ. Ba., mutato ſimul δὲ poſt ἐκ. violenter in καὶ, cf. 1, 12, 13. i., quod ipſum, praeter P. ſilentium, arguit eſſe gloſſema et ſupplementum, cui tribuerem aliquid, ſi ſic haberet, πλουσ. δὲ ἦν παντ. ἱερῶν δι' ἀσφάλειαν, καὶ πολλὴν περὶ αὐτὸ τὴν πίστιν εἶχον Ῥωμαῖοι αἰδῶ τε καὶ σέβας, δι' ὃ καὶ ἦν ἀναθ. κεκοσμημένον χρ. τ. κ. ἀργύρου. ἕκ. δὲ λ., *opulentiſſimum* que *erat omnium* templorum *propter* ſecuritatem, *et* multam *erga* id *fidem*, fiduciam, *habebant* Romani *reverentiam* que *ac* pietatem; *quapropter* et *erat donariis ornatum* rel.; quanquam vel ſic carere hic poteramus illis αἰδῶ τ. κ. σεβ., in remque praeſentem ſufficit lectio vulg., contra quam denique Mſ. Ve. duo fert peculiaria, primo poſt δὲ inſertum καὶ, (pro *etiam*, ut alibi, ſed hic e marg., ubi pro vulg. δὲ ſtabat per gloſſam, e quo marg. hic librarius poſuit in textum alio loco, alio autem rurſus ille opifex Mſ. Ba.) deinde aliud adv. ſyn. ἐκεῖθεν, ex gloſſa iterum, varians cum vulg. ἐκεῖσε etiam infra 1, 17, 4. e., quorum illius καὶ nullum eſt ap. P. veſtigium, nec quid in tota lectione vulg. moleſtum, quam iſtud δι' ἀσφ., quod, quanquam olim ſuſpectum mihi de gloſſa, poſita illa ab aliquo in marg. ad ἑκασ. — ἐθησ., tamen nunc tolero, cum et illo loco P. teneat id, quanquam oblique, ut monſtravimus ſupra. De pecunia quidem χρ. et ἀργ. Noſter iterum uſurpat 2, 6, 11., neſciente Stp. Th., non item L. Ern. Ultimam autem Noſtri partem liberrime tractat Bg., pron. et v. ἃ εἶχ. mutando in ſubſt. remotius ſyn., pro viciniori P. *ſuas divitias*, cum non habeant Lat., qualia noſtrates *Habe* et *Habſeligkeiten*, ad v. Gr. propius accedentia; ut tamen ſevera oſtenderimus ſupra, etiam a Sch. uſurpata in „θησ. *quaſi* in *theſaurum* ibi *congerebat*, quae *habebat*" cum quibusdam e P., ut Stp. Th. ib. „in theſauris recondo, ſ. ſimpl recondo et aſſervo, veluti theſaurum, Herodi. l. 1. ἑκαστ. — ἐθησ., univerſi *ferme* ſuas *illic* divitias *quaſi in* theſaurum *congerebant*" in adv. modo a P. (libero et hic iterum in adiunctis aliis) diſcedens ad Bg. et cum eo negligens vim med., *condebat ſibi*, in ſuos poſt uſus, *illic* ſ. *illuc*, quod utrumque ferunt verba, notionem ponendi habentia, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Geop. L. N. T., ſed Bud. C. 470, 28. hinc ſine Vs. et cum vitioſo „ἕκαστος δὴ."

ἐκ τῆς ν.) Graece ita dici non poteſt. Legebam μιᾶς νυκτ. Vel unica, inquit, nocte ignis ex ſummis opibus ad inopiam multos redegit. Locum Senecae in rem huic germanam piget referre. *Fab.* Sed non videtur eſſe emendatio neceſſaria, quanquam ſic habeas ἀντίθετον — μιᾶς νυκτὸς πολλούς. Nam ἐκ eſt διὰ, et ἐκ τ. ν. eſt per noctem ſ. noctu, v. Vig. *Leisn.* Forte πῦρ ἐκείνης νυκτ. *Reisk.* ἐκ τ. ν. adverbialiter dr., atque eſt i. q. νύκτωρ, ut infra c. 15. (1, 15, 13. e.) ἐπὶ σχολῆς. Fabro vero videbatur, ita Graece dici non poſſe. *Strath.*

σίων πένητας ἐποίησεν [t]. *ὅθεν* cit. Unde deplorabant commu-

t) Colon hic in Stp. al.

Ad Vig. reſpicitur forte p. 582. e., ubi margo habet „*ἐκ* pro *διὰ*, (ſed textus,) vel per ſolum abl. explicatur, vel pro *διὰ* uſurpatur" quae praeceptio ſic potius conſtituenda, ut *ἐκ* ponatur pro *διὰ*, et vertatur vel per ſolum abl. ſubſt., vel per abl. cum praep., vel per praep. cum acc. ſubſt., vel per adv., nec ib. erat pr. *ἐκ* cum nomine temporis, quale hic, ubi reddetur *nocte*, de *nocte*, per *noctem* ſ. *noctu*, quorum ſecundum, proxime accedens ad Gr., quoad praep., recte adhibetur a Bg., ſed Sch. „*ἐκ*, ex, *nocte*, h. e. per noctem, (hoc e P., iterumque in *νυκτ.*) per *noct.* ſ. *ab* ea *nocte*, ut ſit nota termini temporis, a quo pauperes facti ſunt" argutius, ſed Fi. ad Well. p. 357. i. „*ἐκ* adverbialiter cum ſuo nomine redditur, *ἐκ ν.*, *noctu*" ex hoc ipſo loco, at ſine auctore Stp. Th. 1, 1161. G. poſt *ἐκ*, pro *διὰ* „*ἐκ ν.* vel abl. *nocte*, ſ. adv. *noctu* reddi poteſt: ſed Horatius Graecorum imitatione dixit *de nocte*" reſpiciens forte illud, *ut iugulent homines*, ſurgunt *de* nocte *latrones*, quod ſolum in ſubſt. profert G. Th. 475, 50., cf. in praep. 11, 14. ſqq. Lambin. ad Hor. ep. 1, 2, 32. cum Metaphr. R., Stp. Th. 2, 1099. F. e. Ind. Xen. Cyr. cum Z. N. ad 1, 4, 2. e. p. 51. a. i. Theogn. v. 460., hic ut ſit i. q. in nocte, aut, cum Bg. ſumto artic. pro pron., in illa nocte; unde Rs. emendatione non opus, (cum idem ſenſus ſit in vulg., quam et liberius P. *per noctem* prodit,) ut nec Fabri, quam amplexi ſunt Vern. ambo, cum bona ſit ſententia in vulg.; eodem redeunte, ſi quis *ἐκ*, pro *διὰ*, de cauſa, pro Lat. *ob*, ſumat, quia nox erat; quia tum tenebrae, it. ſtupor ac torpor e ſomno, incendium magis noxium facere ſolent; etſi quoque interdiu res eadem accidit, ut nuper in Gerano incendio; cf. Ind. Luc. „*τῆς ν.*, per *noctem*" ex 1, 211. l. 59. *nocte*, ſed *νυκτὸς* ſine Vs. ex 3, 94. l. 63. *noctu*, it. ſine Ind. 2, 538. l. 24. *τῆς ν.*, ubi mox l. 27. *τῆς μὲν γὰρ ἡμέρας, — εἰς δὲ τὴν νύκτα*, interdiu *enim*, noctu *autem*, quod, neſciente Stp., fuerit Lat. *ad noctem*, quam formulam, pro in nocte, non tenet G. Th., ut Gr. eſt i. q. Stp. Th. l. l. *ἀνὰ νύκτα* et *ἐν νυκτὶ*, pro Senecae loco, quem a Fabro productum cupiviſſem, habente me Diod. S. 1, 39. l. 46. *ἐπέτεινε δὲ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ὁ καιρός. οὐ γὰρ ἡμέρας συνέβη γενέσθαι τὸν σεισμὸν, ἐν ᾗ δυνατὸν ἦν, τοὺς κινδυνεύοντας βοηθεῖν ἑαυτοῖς. ἀλλὰ, νυκτὸς πάθους συμβάντος, — οἱ ἄνθρωποι διά τε τὸ σκότος καὶ τὸ τῆς περιστάσεως ἀπροσδόκητον καὶ παράδοξον ἀδυνάτως εἶχον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς σωτηρίας, — per* diem — *noctu* rel.; et, quod dicebam, non omne momentum eſſe in noctis tempore ad Noſtri ſententiam, (quae eſt ex illo ap. rhetores *νοημάτων* genere, v. Ern. rhet. §. 151.) ipſe Noſter de diurno incendio habet 7, 12, 14. *μέγιστον μέρος τῆς πόλεως τὸ πῦρ ἐνεμήθη, ὡς πολλοὺς μὲν ἐκ πλουσίων ποιῆσαι πένητας*, leviter mutata ſententia, in ordine vocum ac rectione per inf., ubi ad *πολλ. πεν.* momentum eſt in praemiſſis *μεγ. μερ. τῆς πολ.*, ut hic partim in pr. *ἕκαστος λ.*, cf. de v. *ποιεῖν* cum acc. perſ. dupl. et praep. noſtra R. Or. V. 6. e V. 5. p. 676. i. *οὐχ οἳ ἂν πλείστους πολίτας ποιῶσιν, — ἀλλ' οἳ ἂν ἐκ πλειόνων ἐλάττους*, it. Dem. *ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν*, et cum *πολλοὶ* quoque 36, 19. 106, 5. 149, 19. 270, ult. 1313, 8. 1459, 20., hic ut, tropo remoto, per incendium multi e divitibus pauperes facti dicantur; quod melius, credo, quam Sch. „*ἐκ*, ex *uno* alterum *facere*, i. mutare in alterum."

ὠλοφύροντο κοινῇ μὲν πάντες niter quidem omnes publica,

ὅθεν) Hanc voculam ad ſenſum capiente P. de cauſa, ſeverius Bg. reddit, ex eodem retinens Lat. ad v. ὀλ., cf. Exc. ad 1, 4, 17. e. cum Stp. Th. aliunde 2, 1683. E. m. (ap. G. Th. „— ἀποδύρομαι, — *lugeo*, ὀλοφύρομαι" unde variet Noſter cum 1, 8, 10. e.) ſed 297. A. ſq. „κοινῇ, (cum Bg.) Herodi. l. 1. (hinc ſine Vs. al. et exemplo alio in κ. cum adi. πάντες,) interdum ſubauditum habens ſubſt. γνώμῃ" cf. p. 295. i. et Dem. 817, 8., ubi ad ſe referuntur κ. πάντες et ἕκαστον, ut 1025, 2. κ. π. et οὗτοι μόνοι, ſed ſolum κ. π. 833, 6., ut Xen. Cyr. Z. 5, 3, 22., tenente G. Th. in Bg., cum κοινῶς, modo 1066. 66 *communiter* omnia *complectar* ſine explic. e Liv. 29, 17. e., ubi in pr. oppon. *ſingula*, ſine Ind., ferente praeterea modo Niz. *aurium* iudicium *promiſcue* et *communiter* omnibus *a natura datum*, nihil vero Indd., ſed comparante G. Th. l. l. cum adv. illo formulam l. 30. *in commune*, (ut et Stp. Th. reddiderat noſtrum Gr.) quod l. 35. *in comm.* omnes *exterrebantur* e Tac. hiſt. 1, 25, 3., quod Ern. Ind. exponit „pari et communi de cauſa" huc non apte, ob pr. ὅθεν, ut nec Sch. „κ. publice, (e P.) *univerſis*, opp. ἕκαστος" quod potius refertur ad πάντες, et hoc tautologiam parit cum *univerſis*, per ſe vitioſo praeterea, pro *univerſim* ſ. univerſe, ſ. univerſi; me quidem capiente Gr. κ. et Lat. Bg. cum adi. πάντες et *omnes* pro Lat. particula *ſimul*, nobis *alle gemeinſchaftlich* ſ. *zugleich* ſ. *zuſammen* ſ. *insgeſammt*, quod ſit ſuperius Lat. *in commune*, et Vern. vet. contractum *alleſammt*, non plane improbando Vern. rec. *alle überhaupt*, Lat. *omnes univerſe* ſ. *in univerſum*, ſed ut potius comparem πάντες ὁμοίως, et Lat. *omnes pariter*, de quibus alibi, et intelligam π. de civibus Romae tum iis, qui aliquid perdiderant, tum reliquis omnibus, qui nihil ſuarum facultatum amiſerant; ferente nullum Iota ſub κ. L. Ern., cum tamen ſit dat. adi. fem. per ellipſin ſubſt., qua de nihil ib., ſed cum Stp. ap. L. Boſ. p. 68. e., unde h. l. κ. γνώμῃ ſit communi, pari animo ac ſenſu; pro quo et ſuppleas ψυχῇ, it. φωνῇ, ſed et μερίδι et ὁδῷ, unde redeas ad Lat. *pari ratione* ſ. *modo*, it. *pariter*, et Gr. ὁμοίως, cf. Ind. Z. Xen. Cyr. Bach. et Mem. S., in ſq. τὰ δημ. magis conſentientibus ad ellipſin ſubſt. χρήματα, cf. L. Boſ. p. 374. m., quanquam aeque procedit κτήματα, ac in τὰ ἑαυτοῦ p. 172. m., cui affine mox Noſtri τὰ ἁ., deſerto P. reddente Sch. „δ. opp. ἰδ. *publica* bona, (in ἑαυτ.) τὰ ἰδ. ἁ. ſua *propria* bona, (in ἰδ.) αὐτ. (Bc. 2., at 1. αὐτ.) ſua *privata* bona, opp. κοινὰ καὶ δημ." ſed Stp. Th. 1, 975. C. „δ. *publicus*, cui opp. ἴδιος, — Herodi. l. 1. (hinc ſine Vs. ac cum vitioſo ἕκαστον, ſed 1107. G. ſq.) ἰδ. proprius, *ſuus*, — interdum cum pronominis gen., ut ἰδίαν αὐτῶν πολιτείαν, — in qua ſignif. τῷ ἴδιος ſaepe opp. κοινὸς ſ. δημοσ., ut Lat. *proprius* et *communis*, it. *privatus* et *publ.*" ſine h. l., ubi τὰ δ. ſunt aedificia et ornamenta templi cum pecuniis, mercibus aliorum, ſed τὰ ἰδ. tantum pecuniae ac merces, in templo repoſitae, niſi et aedificia cum ſupellectile vicinorum, de quibus proprie demum §. ſq. agitur, et *deplorare* bona *aliena* ac *ſua* i. q. plorare ob bona erepta aliis ſibique, ob iacturam bonorum alienorum ac ſuorum, quo redit liberum P., unde ſervavit Bg. adv. *privatim*, quo iſte reddebat τὰ ἰδ. potius, quam τὰ ἁ., ob pron. diſertum ſimul „*ſuam* autem *quisque* privatim *deplorabant*" quod aſperum prodat in Cod. eius; ut de Bg. dubites, quare retinuerit adv. illud, utrum modo, ut aliquid reſponderet pr. κοινῇ, an vertens ſic τὰ ἰδ. et αὐτ. per duplex pron., in quo non opus,

τὰ δημόσια, ἕκαςος δὲ τὰ ἴδια quisque autem privatim ſua αὑτοῦ u). καταφλέξαν δὲ τὸ 6. ipſius. Cum autem combuſ- πῦρ τόν τε νεὼν καὶ πάντα ſiſſet ignis et templum et

u) αὐτοῦ per lenem Ms. Ba. et Vi. cum edd. Bs. 2. al., v. N.

ſuſpicari iſtius coniecturam aliam ἰδίᾳ, cum Noſter non ubique ſectetur compar, ſed alterutram partem, proprie reſpondentem priori, negligat; etſi habet G. Th. adv. „*priv.* ἰδίᾳ, ἰδίως, vulgo particulariter, ſ. in particulari, (Vernaculorum hic, *ins beſondere* et *inſonderheit*,) ſ. ſpecialiter" nec tamen cum reliquis Bg., ſed in v. *quisq.* 51, 92. ut *cuique* privatim *aliquid* iuris *adverſus* ſingulos *erat*, e Liv. 2, 44. m., ubi Gron. profert aliud exemplum in *priv.* cum *quisque*, ſed ſyn. *ſeparatim* cum eodem pron. G. Th. et Hor. Turſ. p. 921. Nr. 9. *ſeparatim* ſibi *quisque*, ubi et ordo Gr. in praemiſſo pron. ἕκ. p. 919. Nr. 2. cum N. et p. ſq. Nr. 5., cf. 918 Nr. 1. 920. ſq. et Schell. de ſtylo p. 200. m. Nr. 3.

καταφλέξαν) Liberum P. deſerit quoque Sch. „ubi *conſumſit* ignis *templum*, πῦρ — κατ. νεὼν ἐπεν. καὶ ἄλλα, ignis *combuſto* templo *conſumſit* et *alia*" tenente Stp. Th. 3, 618. E. G. m. modo πυρὶ — καταφλέξαι, et πῦρ cum affinibus φλέγει, ἐπιφλέγει, νέμεται, φλεγέθει, ſed nihil G. Th., niſi 964, 65. peredit *celer* ignis *Aetnam* et p. 35. e. *domos* abſumſit *incendium*. Sed ad περιβ. Leisn. in m. Ox. „Periz. ad Ael. 12, 35. O. M. V. IV. 355. et Gesn. Lex. v. *peribolus*" ex Obſ. illis Miſc. A. me tenente in Adverſariis e p. l. „περίβολον licet interpretari agri portionem aliquam, muro maceriave cinctam et ſecluſam, v. Heſ. in τειχίον" 2, 1359. i., qui et cf. p. 921. ſine N. nec coll. Suid. 3, 83. i. περίβολος ὁ τῆς νηός, *ambitus*, ſ. *ſeptum navis*, ſine N. et tacente Toupio, ubi malim ὁ τοῦ ναοῦ ſ. τοῦ νεώ, cf. Poll. 1, 10., cuius ſubſt. κύκλος etiam ib. poſt ὁ exciderit, quo et explicatur noſtrum περ. a Schol. Thuc. 107, 60., ubi et de muro eſt l. 53. it. 59, 97. (ubi pr. τὰ τείχη,) ib. l. 11. 61, 87. 179, 97., ut ad p. 291. N. 76. ſ. 77. e. depravate proferuntur Ammon. p. 73. ἱερὰ, τούς τε περ. τῶν ναῶν, cum diſerto adeo gen., reddente Sb. Ind. *ſepta* et *cancellos* e Iul. τῶν ἱερῶν — περιβόλων, cf. ad Herodt. p. 500. b. N. 76., ad Heliod. Schm. p. 163. e. Abr. Dil. Th. p. 458. m. Valck. Eur. Phoen. p. 384. b., ubi ex Eur. Hel. v. 1546. „περίβολον νεωρίων, navium *ſeptum*" de portu, quippe interdum cincto muris, quo neſcio an quis tueatur illa ap. Suid., cf. ap. Eur. de ſepimento ſepulcrorum Troad. v. 1141. cum N. Barn., de muro ſimpl. ap. *Dion. Caſ. 1080, 27. Poll. 9, 7. 10, 183. e. cum N. 78.*, de aedificio et aedibus *Phil.* in *Flacc. p. 752. e.* οὐκ ἔχοντες ἱεροὺς περιβόλους, non *habentes* ſacra *loca*, (forte proſeuchas, quae praecedunt proxime et D. l. 3.) at p. 760. F. m. ςερόμενοι πόλεως καὶ τῶν ἐν πόλει δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν περιβ., *pulſi* (orbati) urbe *et* urbanis *aedificiis* tum *privatis*, tum *publicis*, Ind. R. Or. V. 8. Lyc. Ael. V. h. Luc. Diod. S. ex 1, 115. l. 15., cui add. 2, 200. l. 80. 535. l. 60., Geop. Ioſeph. cum Obſ. Krb. p. 167. i. Bud. C. et Stp. Th., quem pauperrimum in Latt. locupletat L. Ern., cf. G. Th. cum Gr. n. in Bg. etiam, it. ſupra §. 4. m. ad μεγις. e Lipſ. et 1, 12, 16. e., hic ut ſint aedificia circa templum vel ſacra, et ad id pertinentia, vel alia civium, nobis *den Temp.* und *alle* Gebäude *umher*, ſ. ſeverius cum Vern. vet., qui gen. αὐτοῦ ſupplet cum Bg., ut Sch. oblique „π. templi *ambitum*" tacente P., cf. de νεὼν per variatio-

τὸν περίβολον [x], ἐπενεμήθη καὶ τὰ πλεῖςα τῆς πόλεως καὶ κάλλιςα ἔργα. 7. ὅτε καὶ τῆς

omnem eius ambitum, depaſtus etiam eſt pleraque urbis et pulcerrima opera. Quo tem-

x) Ms. Ba. περίβολον ἐπενεμήθη· καὶ λ., ſed περίβολον ἐπενεμήθη, καὶ λ. B. 2. L. cum Pat., v. N.

nem §. 4. m. ad τεμ. Tum diſtinctio Mss. et edd. non poſt περ., ſed poſt ἐπεν., procederet, ſi particip. κατ. uſurparetur abſolute ac ſine caſu quo et pro epitheto, v. c. abſumens ſ. edax, et καὶ poſt ἐπεν. ſumeretur pro copula mera, non pro *etiam*, quod tamen et refert P. in ſuo *quoque*, tum ſic cum Mss. rel. retinens vulg., tum reſoluto particip. κατ., negligentior ad v. ἐπ., quo de cf. Bud. C. 1025, 8. „ἐπ. *depaſcor*, abſumo, populor, quod Herodi. de incendio, Thuc. de peſte dixit" unde Stp. Th. ſub illo Lat. primo hinc ſine Vs. al., cf. L. Ern. ſub act., ſed Ind. Dion. Caſ. ſub med., it. Sb. hinc, cum Bg., ap. G. Th. „*depaſco*, νέμω, paſcendo abſumere" non vero de igne, quo de, non aliunde tenente Stp., cf. tamen ſupra ad §. 4. m. πυρὸς λ. et Zoſ. 5, 24, 11. τοῦ πυρὸς τοίνυν ἐπινεμηθέντος ἅπαν τὸ τέμενος, igitur *ubi* templum *univerſum* ab *igne* fuiſſet *abſumtum*, ut Sch. „med. *depaſcit*, abſumit 7, 2, 7." quo utr. tropo remoto, remanet notio tollendi, removendi de ſolo ac conſpectu; variante Noſtro per copiam pro pr. κατ., cf. §. 4. m. (nobis hic *verbrennen — verzehren*,) ap. Thuc. 133, 34. de peſte, cum Bg., v. Schol., ad Heſ. 1, 1326. N. 21. „Herodt. 5, 101. τὸ πῦρ ἐπενέμετο τὸ ἄςυ ἅπαν. Ita paſſim." 428, 51. αὐτίκα ἀπ' οἰκίης ἐς οἰκίην ἰὸν τὸ πῦρ, ἐπ. τ. ἄ. ἅπ., *repente ignis ab domo in domum* progreſſus *totam* urbem *abſumſit*, ſed mox τὰ περιέσχατα νεμομένου τοῦ πυρὸς, vaſtante *iam* extrema *incendio*, cf. Ind. Geop. cum Lat. *veſci*, pro quali ſimpl. valet tum Bg., tum Gr., cum notio auferendi ac minuendi, alias tribui ſolita iſtis praep., (cf. G. Th. *de* 13, 10. et L. Ern. v. ἐπὶ e.) iam ſit in v. ipſo; tenente nihil Z. ad Vig. p. 609. m. ſqq., ſed P. deſerente Bg. in rel., ubi intelligemus aedificia, a Pacis templo remotiora, ob §. ſq. memoratum Veſtae templum, quod, ſecundum effigiem antiquae Romae ap. Koeler. in deſcript. orb. ant. Tab. 15. m. ad ſiniſtram a templo Pacis, ſub via ſacra, quae et §. 8. nominatur, longius abeſt, cf. Angl. ap. Heyn. Hiſt. 4, 1020. i.

ὅτε) Reddente Bg. adv. iterum per ſyn. abl. ſubſt., tenet Stp. Th. 2, 1511. i. modo Latt. vulgaria *quando* et *quum*, (ut Sch. alio ordine,) at nihil de uſu, qui hic obtinet, ut ab initio enunciationis, poſt punctum, ὅτε ponatur pro τότε, quale quid eſt in pron. ὃς, pro αὐτὸς, et in Lat. pron. rel. *qui*, it. in Bg., pro *eo tempore*, aliisque Lat. formulis, e pron. relat. conſtantibus, ut *quo magis* ſ. *minus*, ad orationem magis copulandam, cf. Gr. noſtrum, pro tunc, ap. Xiph. 391, 37. in Vs. per ſyn. *hic*; ut adeo non opus Leisn. ad m. Ox. „ſ. τότε." Mox Bg. libere omiſit ὑπὸ τοῦ πυρ., partim e P., non item Sch. in v. „templo *concremato* ab *igne*" cui affine ſine praep. ap. G. Th. „*concremare — igni*, it. *fumo — combureretur*" de re et incendio huius templi non forte tacentibus, qui laudantur a Fabr. in Bibl. ant. p. 338. e., nec Lipſ. in ſyntagm. de Veſta etc. Op. T. 3., (cf. ad Noſtr. mox ὅτε πρωτ.) ubi de ſitu eius p. 9. e., quae conveniunt cum Koeler. tabula.

Ἑςίας τοῦ νεὼ καταφλεχθέντος ὑπὸ τοῦ πυρὸς [y], γυμνωθὲν ὤφθη τὸ τῆς Παλλάδος ἄγαλμα [z], ὃ σέβουσί τε καὶ κρύπτου-

pore etiam Veſtae templo combuſto, detectum apparuit Palladium, (quod et colunt et occultant Romani,) ad-

y) Ms. Ba. ὑπὸ πυρ. ſine articulo. *Mart.* ut ſaepe. z) Ms. Ba. ἄγαλμα· ὃ — Ῥωμαῖοι, λ., ſed Ms. Ve. κηρύττουσι, mendoſe, ut Ox. 2. θρύπτ., quae cum 1. τὸ omittit e Par., vitioſe; ferentibus ſigna parentheſis Stp. et rel. cum *Ms.* Bg. v. N.

γυμνωθὲν) Forte *γυμν.* hic eſt peplo ſpoliatum ſ. nudatum. Simulacra enim peplis velabantur, Aeſchyl. ſept. c. Theb. v. 101. et ibi Schol. *Leisn.*

Deſerto P. iterum, Sch. „γ. nudum, *apertum* conſpectum eſt *Pallad.*, ὤφθ. *conſpectum eſt* Pall., alias occultari ſolitum" cf. ad pauperem Stp. Th. in γ. paſſ. Abr. Dil. Th. p. 546. m. R. Or. V. 8. Lyc. Dion. H. S. T. 1. Diod. S., ap. G. Th. „— denudare et aperire, — *detectus*, — pro nudo" et ſuper re poſt.

τὸ τῆς Παλλ. ἀγ.) Memorabilis de Palladio locus. Adeundi Alex. ab Al. g. d. 5, 12. Freinsh. ad Flor. 1, 2, 3. et Coel. Rhod. 28, 6. *Boecl.* Palladium et dii penates, Troia avecti, fatale pignus imperii colebantur, ad quod nulli hominum, niſi Veſtalibus et Pontificibus adire fas erat. Al. ab Al. l. 1. *Oxon.* De Palladio multa Mezir. ad Ovid. Heroid. v. et Hard. ad Plin. 32, 7. p. 582. *Leisn.* Eundem in modum infra l. 5. c. 6. dicit, τῆς Παλλ. τὸ ἀγ., ὃ κρυπτὸν καὶ ἀόρατον σεβ. Ῥωμ. Male igitur in Cod. legitur κηρυττ. v. de Palladio l. Lipſ. de Veſta et Veſtal. c. 9. *Stroth.*

De Palladio, praeter Camer. hor. ſubceſ. cent. 1. c. 60., cf. Spanh. ad Call. h. Lav. P. in titulum, (ubi dr. Pallas,) it. ad v. 1. et 39., ubi Eur. Παλλάδος σεμνὸν βρέτας, *Palladis* venerandum *ſimulacrum*, cum effigie, (quae et ap. Montef. in ant.) ut ad v. 52. de occulto eius cultu, it. v. ſq., ubi et de peplo, quo involutum erat, ne conſpiceretur, in primis ubi foras et extra aedem educendum, it. in ſignis et numis antiquis non viſi nudum, cf. ad v. 78. 82. it. G. Th. in Bg. e P. „Παλλάδιον, parvula Pallas, — Romae in templo Veſtae aſſervatum eſt, ut pignus imperii" ad Ov. Faſt. 6, 421. Neap., cf. v. 445., Lipſ. l. l. p. 29. m., ubi ex Euſt. τὰ τῆς Π. εἴδωλα Παλλάδια τοῖς παλαιοῖς ὀνομάζονται, et p. 33. effigies e numis; ut Noſter iterum periphraſi utatur pro privo ſubſt. Παλλάδιον, quod uſurpat Dion. H. S. T. 1. 55. 16. 45. p. ſq. 1. 2. 11., et modo novit Stp. Th., cuius loca ſunt Suid. 3, 4. m. et Schol. Ariſt. Ach. v. 546., ut in v. σεβ. 3, 749. B. ſq. nihil, quam Herodianum quoque eſſe in iis, qui uſi ſint act., cf. Ind. Xen. Z. Bach. et Mem. S., ubi P. libere addit adv., ex eoque fere Bg. ſevere reddit duo v., pro quo quis reperiat hic hendiad. in duobus v., per copulam iunctis, quorum poſtremum reddatur per adv., *quod* colunt *clam* ſ. occulto modo; quo et ſpectat Noſter in altero loco 5, 6, 7., ubi, praeter aliam formulam et rationem in articulis, cuique ſubſtantivo datis, non ſimul, ut hic, praemittendis, mutat v. κρύπτουσι in adi. cum alio adiuncto, in hanc ſententiam, *quod colunt*, ſed *ſic*, ut *occultum ſit* nec *videndum*, ſ. ſic, ut id occultent, nec conſpiciendum praebeant; niſi ibi eſt rectio exquiſita, cum poſt pron. relat. ponitur adi., retrahendum illud ad ſubſt. pr., pro

σι Ῥωμαῖοι, κομισθὲν ἀπὸ Τροίας, ὡς λόγος[a]· ὅτε πρῶτον καὶ μετὰ τὴν ἀπ' Ἰλίου εἰς Ἰτα-

vectum ex Troia, ut fama eſt: quando primum etiam, poſtquam ex Ilio in Italiam

a) Ms. Ba. ἀ. Τροίας ὡς λόγος· ὅτι πρωτ., ſed ὅ τε ſic diviſum in A. 2., at (ὡς λόγος) ſic cum parentheſi et ſine commate poſt Τρ. in Stp. et al., ut mox poſt ἀφ. comma in edd. omnibus, praeter B. 1., v. N.

τῆς Π. τὸ ἀγ. κρ. καὶ ἀορ., ὃ σ. Ῥ.; hic ut ſit κρύπτειν pro tegere velo et capſa, claudere loco aliquo, penetrali ac penu, cf. Lampr. in Heliog. c. 6. T 1. p. 802. m., nec dare conſpiciendum, ne rapiatur cum iactura fortunae omnis, ſed maxime imperii ſummi ac per orbem terrarum totum, qua ex cauſa dictum videtur *pignus imperii*. Caeterum parentheſin ſuſtulimus, quia ὃ — κομισθὲν copulari poteſt, ut in altero Noſtri ὃ κρυπτὸν — σεβ. Ῥ., cum, parentheſi ſumta, participia γυμν. — κομ. ſtent ſine copula. In ſq. membro delegit Bg. de ſuo praepoſitionem ſyn., ſed e P. Lat. ad v. κομ., ubi et ap. Stp. Th. aliunde, qui non ponit in v. Τρ. binas notiones, ut ſumatur tum de urbe, ut Lat. vocabulum, (quomodo tamen hic non procedit, ob mox ſq. diſertum Ἰλ.) tum, ut Sch., de „regione Aſiae minoris, cuius metropolis Ilium" quo ſenſu eſt ſane frequenter ap. Hom.; deferente P. hic Bg. in formula ὡς λ., per ſeveram Vs., quam, etiam ſuppleto v. ſubſt., tenet Stp. Th. 2, 623. C. m. cum noſtro loco ſine Vs. al. ſed cum diverſa diſtinctione „Herodi. l. 1. κ. ἀ. Τροίας, ὡς λ." cf. Bud. C. 236, 31. 1389, 41. L. Boſ. Ell. p. 419. m. 429. e. Ind. Ael. V. h. et Luc. v. λ. i. et ſupra 1, 11, 2.

ὅτε πρῶτον) Ergo Herodianus eorum eſt partis, qui Ilio Romam advectum Palladium fuiſſe ſcribunt, quorum eſt et Ov. Faſt. 6, 435. Sed et aliae urbes fuere, quae idem Palladium ſibi vindicarent, veluti Lavinium, Luceria et Siris, Strab. VI. p. 182. — Dicit ergo Herodi., Palladium nunc primum conſpectum ab mortalibus fuiſſe, peplo nudatum: at, quum Metellus illud raperet, videtur peplo fuiſſe veſtitum et obtectum. Hinc Sen. Exc. Contr. IV, 2. p. 359. habes, *Veſta*, duplex *Pontificis* tui *meritum*: ſervavit *ſacra*, nec *vidit*. Quo loco illud *nec vidit* a dupl. cauſa eſſe poteſt. Aut enim Palladium ita velatum erat, ut videre id ipſum non poſſet: aut Metellus in ipſo ingreſſu in templum vi ignis ſubito excoecatus eſt. — Infra 5, 6, 7. Herodi. dicit hoc tantum, Palladium ante Elagabulum non fuiſſe motum, niſi quum templum Veſtae arderet. Ergo erroris ſuſpicione poteſt Herodi. liberari, quam ei Neap. conatur adferre, ad Ov. Faſt. 6, 437. obſervans, Herodianum in hoc labi, quod incendium Veſtae ſub Commodo primum, non ſecundum putarit, cum dicat expreſſe, Palladium, ex quo in Italiam advectum, hac vice tantum mortali oculo viſum. — Scilicet Veſtae templum iam ſemel antea A. U. C. DXII. Q. Lutatio et A. Manlio Coſſ. arſerat, ut ex Ov. Faſt. l. l. Val. M. 1, 4. Plin. 7, 43. conſtat. Tum vero Metellus Pontif. Max. Palladium ex aede Veſtae rapuerat. Hoc vero ab Herodi. fuiſſe ignoratum, evidenter apparet ex 5, 6, 7., ubi ait, Palladium ſede motum fuiſſe nonniſi bis, primum, quum Veſtae templum conflagrarit, deinde ab Elagabalo. *Leisn.* Forte λόγος· τοῦτο τότε πρῶτον μετὰ λ. *Reisk.* Legendum videtur aut ὅ, τε πρῶτον μετὰ, aut ὃ τότε πρ. μετὰ, aut καὶ τότε πρ. μετὰ λ. *Stroth.*

λίαν ἄφιξιν εἶδον οἱ καθ' ἡμᾶς pervenit, id viderunt noſtri

Neapolis quidem l. l. Noſtri locum inde ab ἐπεν. dedit ſic, κομ. ἀ. Τροίας, ὡς λόγος, ὅ τε πρωτ. καὶ μ. τῆς — ἄφιξιν, — ἀνθρ., ſed Lipſ. in ſyntagm. l. p. 30. ſq. haec. „Itaque nec impune Metello fuit vidiſſe, ut ſervaret. Plin. *Metellus orbam luminibus exegit ſenectutem*, amiſſis *incendio*, cum *Palladium* raperet *ex* aede *Veſtae*. — ita Herodianus ut prodigioſam rem narrat l. 1., quod Commodi imperio *Veſtae* templum *arſerit*, et *nudum* viſum *ſit* Palladium, *quod* Romani *et* colunt *maxime* et *celant*: viſum, dico, *tunc* primum *poſt* allatum *ab Ilio* in *Italiam*. Legas et haereas. Ergone tunc primum? Atqui et a Metello Pont. *raptum* ex *incendio*, et conſpectum una dicas, — unde enim oculi aliter amiſſi? — et in Dione ſcriptum, ſub Auguſto *Veſtam* arſiſſe *et* Virgines *Palladium* extuliſſe, *ac poſuiſſe in domo Auguſti*. Sed dicere licet ac credere, *nudum* non viſum, quod in Herodi. erat, ſed velamento ſuo ſ. ſeria obductum.“ Quae videntur ſufficere ad rem, etiam ad ſuperius γυμνωθὲν, quod eſt adeo ſine peplo ſ. velamento, ſed et ſine ſeria ſ. dolio, ut Lipſ. in prioribus interpretatur, h. e. ciſta, capſa, theca, operculo, cf. Lampr. l. l. in N. pr. ex Heliog. Tum, quoad lectionem et diſtinctionem, hic conſtituendam, nihil novavit Bg., ſervans ὅτε, pro adv. temporis, quod Lat. ap. G. Th. cum Gr. n.; unde poſt λογ. diſtinctio debet fieri maior, ſaltem colon; quo et tendit Ms. Bg., qui nec καὶ removet, pro *etiam* aliter hic, quam §. 1. locatum, poſt vocem ſecundam a principio. Sic et ipſe P. faveat lectioni vulg., ὅτε pro eodem temporis adv., in ſyn. τότε mutatum, per *tum* vertens, cf. §. 1., ſed καὶ, libere praemiſſum, per meram copulam „*ac* tum *primum*“ quod, ad ſenſum quidem, nec a Bg., nec a vulg. lectione, multum abit, in qua nihil eſt, quam quaedam Noſtri ſimplicitas vetuſta et grata negligentia illa in vocabulo eodem bis in vicinia uſurpando, ac bis in fronte enunciationis, quam ut ne prorſus ſimiliter inciperet per duplex ὅτε καὶ, variavit hic in loco illius καὶ, cum ille alter repetitusque ſitus per ὅτε καὶ neminem offenſurus fuiſſet, omnesque hoc ſecundum ὅτε καὶ, ſi Noſtro placuiſſet, intellecturi fuiſſent, reddendo cum ſuperiori Bg. *quo* tempore *etiam*, quod eſt i. q. eo temporo etiam, ut hoc i. q. et tunc ſ. P. *ac tum*, qui propter ſuum hoc Lat. non putandus eſt aliter legiſſe, ſed *ac* cepiſſe pro *etiam*, ut ſyn. *et* pro eodem occurrit ab initio ſententiae. Unde quaevis correctio non eſt neceſſaria; quarum tertia Strothi eſt ipſa P. libertas, ſed Rs. violentiſſima, tum ob καὶ eiectum, tum ob intruſum pron., quod per ſe extrinſecus ſuppleri poteſt, quanquam et a Bg. diſerte expreſſum, perſpicuitatis cauſa, et alio, quam Rs., loco. De Ms. ὅτι vitioſo ab ε et ι confuſione facile iudicium; ut A. 2. ὅ τε diviſum, per merum operarum vitium, quanquam Strotho favens, non requirit aliquis ſecundum explicationem, a nobis propoſitam. In rel. mutat Bg. e P. formulam praep. cum ſubſt. μετὰ τὴν ἀφ. in enunciationem ſyn. plenam, e coniunctione et v. affini conſtantem, ubi P. Lat. in verbo eſt vicinius, quoad praep. in ſubſt., cuius Lat. Sch. *adventum* ſumerem potius, quam Lipſ. ſupra, in ſevera Vs., cf. cum εἰς, (ut ap. Stp. aliunde,) ap. Iſ. Ev. Fd. p. 28. l. 5., cum Ind. Luc. Dem., cui add. *1160*, 6. et Phil. in Flacc. p. 750. F. i. et p. e., dante Bg. iterum liberam praep. pro ἀπὸ, cf. G. Th. cum Gr. n. Achivi *ita* profecti *ſunt* ab *Ilio*, ſed ap. Dion. H. S. T. 1. 125, 27. ἐξ Ἰλίου, ab *Ilio*, aeque libere; quorum nihil ap. Stp. Th., ſed

ἄνθρωποι. ἁρπάσασαι γὰρ 8. homines. Abreptum enim

modo poëtica ſyn. Ἰλιόφι et Ἰλιόθεν, reſpiciente Noſtro in v. εἰδ. prius ὤφθη, unde P. iisdem Lat. reddit, negligentior in formula adiuncta ob omiſſum pron., quo ſolo vertit contra Bg., de more quorundam, cf. 1, 4, 18. m. et Stp. Th. aliunde 2, 87. e. ſq. it. 90. F. „ὁ κ. ἡμᾶς, pro ὁ ἡμέτερος, *noſter*" pro quo altera forma per ſubſt. temporis ſimul hic eſt in Vs. P. emendata „*ab* hominibus *noſtrae aetatis*" cf. 1, 8, 16. e.

ἁρπάσασαι) In ſubſt. τὸ ἁγ. licuit et hic articulum, pro pron. acceptum, ſimul addere, quod ſolum ſine ſubſt. dat P., ſervatus a Bg. per participii paſſ. modo in v., quod cum Gr. videtur ſolenne fuiſſe in hoc genere, cum id ſimulacrum celeriter avideque capiebatur, ac rapide auferebatur e loco ſuo, eripiebaturque flammis et periculo; unde Lipſ. ſupra in N. pr. plene „*raptum* ex *incendio*, (ſed et ap. eundem Plin.) *Metellus* cum *Palladium* raperet *ex* aede *Veſtae*" ſed et ſimpliciter de eodem Ov. Faſt. 6, 445. pignora — *ſunt* — rapienda *manu*, v. 453. *dixit*, *et irrupit. Factum dea* rapta *probavit*, *Pontificisque ſui munere* tuta *fuit*, ut ad v. 143. Neap. affert e Val. M. *inſequente noctu* aedes *Veſtae* arſit; *quo incendio* Metellus *inter* ipſos *ignes* raptum *Palladium* incolume *ſervavit*, et ad v, 365. *vidimus Iliacae* transferri *pignora* Veſtae *Sede* e Plut τὸ δὲ πῦρ τῆς Ἑςίας αἱ παρθένοι μετὰ τῶν ἱερῶν ἁρπασάμεναι ἔφυγον, ubi, praeter τῶν ἱερῶν, ut Lat. *ſacra*, de ſimulacro, v. med. pro Noſtri act., ſupplendo ibi αὐτὰ, ſc. τὰ ἱερὰ, *cum* ea *rapuiſſent*, ſed Lipſ. l. l. p. 28. e. „*cum* templum *olim* arderet, *L. Metellus Pontif.*, trepidantibus *Virginibus*, irrupiſſe *in* ardens *penetrale* dicitur, *et* ſacra *e* flammis *eripuiſſe*" e Gr. Dion. H. S. T. 1. 126, 32. τὸ συμβὰν περὶ τὴν ἔμπρησιν τοῦ ἱεροῦ, *quod* in *aedis* incendio *contigit*. ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ τεμένους, (variando etiam pro pr.) καὶ τῶν παρθένων φευγουσῶν ἐκ τοῦ πυρὸς, τῶν ἱεροφαντῶν τις — Μέτελλος, — παρεκινδύνευσεν εἰς τὰ καιόμενα βιάσασθαι, καὶ καταλειφθέντα ὑπὸ τῶν παρθένων ἁρπάσας ἱερὰ διέσωσεν ἐκ τοῦ πυρὸς, *ſacra* que — *e* flammis *eripuit*; nihil talium tenente Stp. Th., nec quid e Noſtro, ſed tantum „ἁ. rapio, corripio, Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα, correpto *arcu*" cf. Ind. Xen. Mor. Ἀνβ., ſed Z. Cyr. et Pol., ap. G. Th. cum Gr. n. „*rap.* — per vim ſ. cum feſtinatione, ſ. cum furore trahere, evellere, auferre, (ſed Bg. cum Grr. al.) quaſi raptu (raptim) et violenter alicunde auferre, ſ. vi eripere" ſed nihil in rem noſtram, ubi vicinius Bg. noſtratium *entreißen*. Sed in ſq. Sch. „*ἱερ. Veſtales* virgines *ſacerdotes*" deſerto P., unde Bg. non tantum ſubſt. duo in adi. cum ſubſt. mutat, ſed etiam omittit ſubſt. ἱερ., ſimiliter additum a Dion. H. S. T. 1. 126, 3. τῆς Ἑςίας, οὐδὲ ἱερείας ἔταξεν αὐτῆς παρθένους, Veſtae, *nec* virgines *ei* ſacerdotes *inſtituit*, cf. per ſimiles aliasve appellationes ib. 62, 21. 32. 125, 5. 8. 34. ſq. 127, 15. 200, 1. 4. 556, 26. ſq. et ſupra 1, 11, 11. e. 13. e., tacente Stp. Th., niſi quod ſubſt. π. 4, 1607. e. alicubi explicat per adi., quod hic proſit ad noſtratium *die* iungfräulichen *Prieſterinnen* der *Veſta*; quali adi. et alibi ex ſubſt. duobus, eodem caſu copulatis, unum redditur; etſi per ſe in hoc dicendi genere ſumetur appoſitio, reſolvenda de more per pron. relat. et v. ſubſt., Veſtae ſacerdotes, quae ſunt virgines adhuc, nec nuptae et caſtae; nihil praebente G. Th., quam *Veſtalis*, Veſtales, *virgo*, (quo de ſupra,) et *ſacerdotes Veſtales*, ſed Lipſ. l. l. praeterea *virgines*, quas *Veſtales* vocant p. 8. m. e Plut. ſine Gr., it. *virgo Veſtalis* p. 15. e., *Veſtae ſacerdotes* p. 17. e. 45. e. it. *Veſtalis antiſtes* p.

τὸ ἄγαλμα αἱ τῆς Ἑςίας ἱέρειαι παρθένοι, διὰ μέσης τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ εἰς τὴν τοῦ βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν. κατεφλέχθη δὲ

ſimulacrum Veſtales virgines per mediam ſacram viam in imperatoris aulam tranſtule-
9. runt. Combuſtae autem

23. e., porro e Dion. Caſ. ταῖς ἀειπαρθένοις, Virginibus *Veſtae* p. 15. i. 37. m., tum 34. i. et m. e Suid. τὰς Ἑςιάδας παρθένους, Virgines *Veſtales*, ſed 37. i. e Sozom. τὰς Ἑςιατικὰς παρθ., Virgines *Veſtales*, quae ſunt proprie Bg. ac prioris explicatio, cum Ἑςιὰς ſevere ſit ſubſt., cf. 1, 11, 13. e. Tum de ſq. *via* Romae *ſacra*, e P., praeter illa ad §. 6. e., cf. G. Th. in adi. 255, 42. Rhodig. L. A. l. 10. c. 12. p. 636. C., Caſ. ad Ath. 2, 469. e., quae non procul a Veſta, Lipſ. l. l. p. 15. i., ad Dion. Caſ. p. 1074., Al. Donati de urbe R. in Graev. Th. T. 3. p. 673. B., ubi hic locus excitatur e P., tacente Stp. Th. in adi., ſed in ſubſt. memorante tantum 2, 1159. E. m. „ἱερὰ ὁδὸς, ap. Pauſ. — *via ſacra*, quae Eleuſinem ferebat“ nihil autem de uſu adi. μεσ., quod, ut Lat. Bg. e P., non capitur ſubtilitate mathematica, ſed tantum craſſe, ut medium ſit, quod non eſt extra rem et locum eiusque extremitates, ſed intra, quavis in parte, etiam ſtatim poſt principia, cf. 1, 5, 3. ad πεδ. G. Th. 237, 101. p. ſq. l. 25. ſqq. Cort. ad Sall. Cat. 60, 5. Ind. Liv. Flor. et Iuſt., ut ad ſenſum nihil referat, ſi omittas adi. cum Dion. Caſ. l. l. διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδ., quanquam et recte retinetur, cf. Ael. V. h. 5, 5. p. 404. m., et in quibusdam oppidis definitur lapidibus certis latioribusque media ipſa pars plateae intra urbem et aedes, qua de platea hic Gr. ὁδὸς cogitabitur, et ſine diſcrimine noſtratium *Straße* ſ. *Weg*.

εἰς τὴν τ.) Iterum ſub Caracalla in aulam deferebatur ſimulacrum hoc teſte Herodi. l. 5. c. 6. μὴ κινηθὲν λ. *Stroth.*

Locus iam ſupra indicatus eſt ex 5, 6, 7., ſed ſub Heliogabalo; hic monente Sch. in v. „μ. *ſimulacrum* tranſt. *per* viam *in aul.*“ per adiectum ſubſt. de ſupplendo pron. αὐτὸ, qui in Lat. cum Bg. e P. cum Stp. Th. „μ. pro transporto ſ. transfero in h. l. ap. Herodi. l. 1. ἁρπ. — μ., *in aulam* regiam *tranſt.*“ cf. Ind. Geop. cum Luc. 1, 132. i. *efferre*, et Exc. ad 1, 13, 4. i., ut med. ap. Dem. Ind., ſed cum Grr. al. e G. Th. alibi Lat. Bg., pro cuius formula ſevera e P. ad εἰς τ. τ. β. ἀ. uſus Stp. ante ſyn. illa ex adi. cum ſubſt. τὴν βασίλειον ἀ., pro qua hic variatur, cf. 1, 13, 13. e.

κατεφλέχθη) Concinnius καὶ ἄλλα πλ. et *alia* plurima. *Sylb.* Qualis ordo et auctori Mss. placuit, fortaſſis ob hiatum in καὶ ἀλ. leniorem, in diverſis vocalibus, quam in littera eadem; ut tamen nimium hoc ſit faſtidium, cum et v. c. τὰ ἄλλα feramus. Sed altera res Ms., in addito καὶ, ut alibi, pro copula, hic dupliciter aliquem decipiat, quod primo id καὶ ante ſimilem καλ. ſyllabam excidere potuerit, et deinde id etiam oſtendat P. in „*multae* praeterea *pulcerrimae* que *urbis* partes *combuſtae*“ qui tamen et libere egerit, ut in rel. hic. reddendo δὲ ad ſenſum, negligendo καὶ, pro *etiam*, adſcendendo gradum alium in adi. πλ., ſed maxime omittendo adi. ἄλλα, forte de Lat. ratione, per quam adi. *alius* ſaepe opprimitur, quod recentiores linguae habent cum adi. ſimul aliquo multitudinis, reſtitutum tamen hic iam in emendata Vs. P., qui cum Gloſſatore reſpexerit ad §. 6. e., ubi ſane ſunt eadem eodemque ordine, niſi quod hic praeterea adeſt ἄλλα, quo ipſo addendo variarit Noſter,

καὶ πλεῖςα ἄλλα [b] τῆς πόλεως μέρη κάλλιςα. ἱκανῶν τε ſunt etiam plurimae aliae urbis partes pulcerrimae. Multisque

b) Ms. Ba. ἄλλα πλεῖςα τῆς π. μέρη καὶ κάλλιςα. ſed Ms. Vi. modo ἄλλα πλεῖςα τῆς λ., v. N.

ſed et omittendo καὶ, cum et, hoc facto, non vitium committeret tribus adiungendis cum ſubſt. uno, quae tamen arte ſunt diſpoſita, et, ne concurrerent, ante ſubſt. duo πλ. ἀλ., poſt autem unum καλλ., rem hanc etiam tolerante Bg., ſed libere diſtrahente δὲ καὶ per interiectum v. ſubſt., cum et habeant Lat. in vicinia *autem etiam*, it. *vero etiam*, cf. G. Th. in v. *eti.* 418, ult. p. ſq. l. 68., quartum hic repetito v. κ. poſt §. 7. 6. 4. per ſimplicitatem, cf. de re ac partibus illis aliis urbis ſimul combuſtis Xiph. l. l. et Angl. ap. Heyn. Hiſt. 4, 1020. m.

ἱκανῶν) Ignis *depaſcebat*. Igni adſcribi ſolent, quae ſunt hominum, vita, mors, languor, paſtus, cibus, v. Barth. ad Stat. Th. 6, 547. T. 3. p. 546. et Th. 9, 103. p. 959. Timorem iam ignibus adſcribit Stat. Th. 11, 146., diſſenſum 12, 423., vitam 424., animam 10, 111., laſſitudinem 6, 234. *Leisn.*

In v. ἐπεβ. variat Noſter pro §. 6. m. ἐπεν., ubi ex Herodt. dedimus ἀπ' οἰκίης ἐς οἰκίην ἰὸν τὸ πῦρ, ſimile noſtro πάντα ἐπιὸν τὸ π., ſumto verbo, cuius praep. regeret caſum adiunctum, pro ἰὸν ἐπὶ πάντα, quod i. q. illius ἐς, tacente Stp. Th., etiam de Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Grr. al., nec de igne, nec Stp. affine *percurrere*, nec Sch. hoc „ignis *invadens*, omnia *dep.*" ſic poſito commate, πάντα ad ſq. tracto v. ἐπεβ., ubi Stp. Th. „in paſſ. (med ſenſu) pro depaſco, abſumo. Herodi l. 1. π. ἐπιὼν (ſic mendoſe) τ. π. ἐπ." ſine Vs. al., Lat. illud Bg. adhibente etiam Sb. Ind. ad act., quod Gr. nec Stp. aliunde mecum tenuit, nec adi. ἱκ. cum ſubſt. ἡμ., cf. tamen L. N. T. et Ind. Fi. Pal., ut in πάντα reſtrictivo ſupplendum ſubſt. οἰκήματα cum χρήμασι, et pron. αὐτὰ ad v. ἐπεβ., ut inverſa ſit enunciatio, ac rectio, τὸ πῦρ, πάντα ἐπιὸν, ἐπεβ., quo redit et comma ed. A., retinente Bg. tempora diverſa iterum, impf. ἐπεβ. cum aor. ἐπαυσ., cf. Dion. Caſ. 1224, 17. οὐδὲ γὰρ κατασβεσθῆναι ἀνθρωπίνῃ χειρὶ ἠδυνήθη, καίτοι παμπόλλων μὲν ἰδιωτῶν, παμπόλλων δὲ ςρατιωτῶν ὑδροφορούντων, — ἀλλ' ἐπειδὴ πάντα, ὅσα κατέσχε, διέφθειρεν, ἐξαναλωθὲν ἐπαύσατο, quo in v. Stp. Th. 3, 105. A. e. „pro quieſcere, in ea ſignif., qua dixit Virg. *flammam quieviſſe* Aen. 6," 226., comparans παύσατο φλὸξ Hom. Ἰλ. ψ', 228. ceſſavit *flamma*, quem locum non vidi collatum ad Virg. iſtud, ſed v. 251. ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, *quantum* flamma *pervaſerat*, quod idem cum Noſtri ἐπιὸν, ut et pr. Dion. ὅσα κατέσχε, *quae* occupaverat, *invaſerat*, tenente G. Th. nihil in Bg. ſubſt. et v. cum Gr. n., ſed in Stp. ſubſt., praeter 684, 3. percurrit *trabes* agilis *flamma*, etiam l. 6. illud Virg. et in v. *quieſc.* 41, 5. cum Gr. n. pro „ſimpl. deſinere" cf. de πρὶν ἢ poſt πρoτ., pro ſimpl. ἤ, (quoniam ad 1, 11, 11. tacuimus,) Stp. Th. 3, 552. G. e. p. ſq. D., (qui pauperior nec tenet πρoτ. — πρὶν e Xen. Cyr. Z. 5, 2, 9. e., nec inverſo ordine πρὶν — πρoτ. ib. 2, 2, 10. e., at cum neg. unum ex Antiph., quod verius ap. Poſſ. Call. p. 144. m. e Lyc. R. Or. V. 4. p. 227. l. 2.) Ael. V. h. 1, 21. p. 37. i. 1, 15. p. 20. m. 5, 6. p. 495. 5, 18. p. 432. Luc. 2, 586. l. 47. et οὐ πρ. — πρὶν οὖ Dem. 217, 17., et, ut Sch. „πρὶν cum indicat. πρὶν ἢ κατέσχον, (ſic pro Gr. noſtro in ed. Bc. utr.) priusquam *cohibuiſſent*" ita cum indicat. praeteriti tem-

ἡμερῶν πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ[c] ἐπεβόσκετο, οὐδὲ πρότερον ἐπαύσατο, πρὶν ἢ κατενεχθέντες ὄμβροι[d] ἐπέσχον αὐτοῦ τὴν ὁρμήν. ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἐξ-

diebus omnia pervagatus ignis depaſcebatur; neque prius ceſſavit, quam delapſi imbres inhibuerunt eius impetum. 10. Unde et tota res divi-

c) Hic comma in A., ſed poſt ἐπεβ. pro Stp. rel. colo, it. puncto A. caet., melius comma Bs. et Ed., in rectione adhuc eadem, et ſubſt. τὸ πῦρ quoque ad ἐπαυσ. pertinente. d) Ms. Ba. et Vi. οἱ ὄμ. cum artic., ut alias.

poris etiam, praecedente ſyn. μὴ πρότ., Hoog. Op. p. 1095. Nr. 9., Z. ad Vig. p. 429. e. cum Dev. p. 324. e. In ſq. κατεν. cum §. 4. m. non variat Noſter, niſi in adiunctis, P. liberum deſerente Sch. partim „*repente* delapſi *imbres*, (retenta notione ſecundaria ſine neceſſitate,) ὄμ. imbres *repente* delapſi *extinxerunt* vim *ignis*, ἐπ. *cohibuerunt* imbres *incendium*, h. e. extinxerunt, ὁρμ. imbres *impetum* ignis *cohibuerunt*“ ad quod ὁρμ. etiam Leisn. in m. Ms. Bg. ſcripſerat „*vim*“ quod i. q. Bg., (a Stp. Th. aliunde cognitum ſolum,) ut per id etiam explicat G. Th. 1047, 28., cf. l. 38. 50., ſed in Bg. cum Gr. n. 1003, 82. inhibere *impetum* e Sen. Med., non tamen de igne, cui tribuant et noſtrates *Anfall*, cum ignis incendit res et pergit incendere; ut reſpiciatur ad pr. ἐπιὸν, cf. G. Th. in Bg. „invaſio ſ. acceſſio cum tumultu, certe cum vehementia“ cum P. facientibus Anglis ap. Heyn. Hiſt. 4, 1020. m.

ὅθεν) Recte fortaſſe hunc locum cepit Bg., ſed ſenſum obſcurius expreſſit. Malim, tota res divinitus accidiſſe exiſtimata eſt, tota res ad deos auctores relata. ἐκθειάζω divinitus aliquid contigiſſe dico ſ. credo, ad deos refero auctores. Hanc eſſe vim verbi ἐκθ., non poteris dubitare, ubi, quae ſequuntur, legeris, πιστευ. λ. Sic videtur vox exponenda 1, 7, 9. 2, 4, 4. 1, 11, 6. Sic ap. Ach. Tat. VII. p. 457. pro ἐπιθειαζόντων legerim ἐκθειαζ. Sic Schw. ad Theophr. Ch. c. 16. §. 5. pro ἐκδύσκεσθαι legendum putat ἐκθειάσασθαι. *Leisn.*

De Theophr. loco v. Fiſch. N. p. 118. a. m. cum Ind. v. ἐκθ., ut idem Leisn. in m. Ms. Bg. „divinitus accidiſſe credita eſt“ quae formula cum illis pr. longior, ad ſenſum eadem eſt cum Bg. breviore, et Verſioni, ad latus ponendae, propterea aptiore, a nobis tractata ad 1, 11, 6. m., ducente Sch. hic e P. partim „*imputata eſt* diis *res*“ ſed Bud. C. 398, 3. „Herodi. de templo Pacis exuſto fulmine, ὅθεν — ἐξεθ. unde *res* tota *in* religionem *tracta eſt*“ pro quo Stp. Th. 1, 1535. F. e. „de templo Pac. ex. fulm. et pluvia extincto incendio, ὅθ. — ἐξ. *in* rel. *tractum eſt*“ per multo difficiliorem reddentibus phraſin vocabulum Gr., quod univerſe a Bg. enunciatum excuſat locus hic palmarius, ubi per ſubiuncta quaedam explicatur, idque per gen. conſeq., quorum participium in tali cauſa reſolvitur non tam cauſali particula, quam modi, v. c. *dum*, nobis *indem*. Mox Sch. tria vocabula in „καιρ. *per* idem *tempus*, (non ſevere reddit, cf. §. 1., neglecta a P. et Bg., vertentibus modo formulam adiunctam, ut ipſe fecit in adv. „*eius* aet. *homines*“ at in artic.) οἱ τ., *qui* tunc *vivebant* 3, 8, 18.“ ubi ſic ſine ſubſt., hic expreſſo, ſane ellipſis eſt alicuius particip., ζῶντες, ὄντες, γινόμενοι, tacente Stp. Th. etiam in artic. 2, 1151. A. c., ubi tractat hanc formulam, in qua temporis adver-

γον ἐξεθειάσθη [e], πιςευόντων κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τῶν τότε ἀνθρώπων, ὅτι γνώμῃ θεῶν

nitate donata: credentibus eius aetatis hominibus, voluntate ac virtute deorum et

e) In Ms. Ba. hic colon iterum ante gen. conſq. cum Ms. Bg.

bium intra artic. et ſubſt. facit ſevere adiectivum, a noſtratibus exprimendum per *die* damaligen *Menſchen*, vel, ubi Latini non poſſunt aſſequi, ut hic, non habentes adi. affine et quod adverbio reſpondeat, exprimitur per formulam ſyn., atque adeo per ſubſt. aliquod temporis et pronomen demonſtrativum, locum adiectivi tenens, et adverbio par notione, idque vel per abl., ut *ea aetate*, vel per gen. cum Bg., etſi proprie eſt alia formula οἱ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἄνθρωποι, et prope illa §. 7. e. οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, cf. Ind. Fi. Pal. „οἱ τ. ἄνθρ., aetas *illa*, οἱ τ. ἀνδριαντοποιοὶ, *ſtatuarii* illius *aetatis*" Luc. 3, 546. l. 36. οὐδενὶ τῶν τότε, *neminem* illius *aet.*, ſed 2, 477. l. 7. Ἀθηναίων ἡ τ. πολιτεία, *Athenienſium*, quae *tum* erat, *respublica*, per additum reſolutumque particip. οὖσα, ad quam rationem et hic reddetur, *credentibus* hominibus, *qui* tum *erant* ſ. *vivebant*; ubi cum adiunctum adv. τότε iam in pr. κατ' ἐκ. κ. eſſet ſimul: Intp. Lat. vix aliter potuerunt, quam contrahere orationem in unum modo, ut tamen mihi ſuſpectum ſit illud κατ' ἐκ. κ., ac veniſſe putetur e §. 1., cum quis ad τῶν τότε ἀ. comparaſſet id in marg., explicandi cauſa, unde in textum receptum ſimul, nec videatur procedere per illam ἐκ παραλλήλου figuram, ſed facere tautologiam inanem aeque, ac ſi quis dicat v. c. tunc *aetatis* eius *homines*, (a quo diverſum eſt illud v. g. *tunc* temporis *rex*, quia non adeſt ſimul pron. *eius*, quod ſupra dicebam par eſſe illi adv. temporis,) et porro facere tautologiam tamen, etiamſi mente traxeris κατ' ἐκ. κ. propius ad v. pr. πις., ut in futura editione ſaltem incluſurus ſim uncis iſtud κατ' ἐκ. κ. In N. T. quidem Marc. 2, 20. καὶ τότε νηςεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις non vidi aliquid monitum, et in ed. Griesb. modo variare ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, qui ſing. adeo ib. receptus eſt in textum, quanquam videri poteſt eſſe gloſſema, cum plur. conveniat magis formulae Hebr., ſed utraque phraſis Gr. ad ſenſum cum pr. τότε, quod et ſolum eſt ap. Matth. 9, 15.

γνώμῃ) Hoc membrum explicat ſimul ſuperius τὸ πᾶν ἔργον, ut adſcripſerint divinae voluntati ac vi, potentiae, efficaciae, tum ignis incendiique initium et ortum, tum finem et oppreſſionem, it. motum terrae fulminisque iactum, ſed et imbres, coelo delapſos; in qua cogitatione et ſententia novimus hodie ineſſe quid veri, (dum in rebus, quamvis naturalibus, ſane cogitatur deus, ut cauſa princeps, eiusque providentia, interceſſio atque gubernatio,) ſed et cernitur quaedam ſuperſtitio, quod imbres ea tantum de cauſa demiſſi habentur, ut ignis opprimatur, quaſi non per ſe deſiturus, abſumtis omnibus, quod ſupra melius additum ap. Dion. Caſ., cuius illud potius pro divino quo valeat, quod ignis ſaeviit tamdiu, ac contra omnem hominum operam; in verbis quidem negligente P. ſubſt. δύν., nec reſtitutum in eius Vs. emendata, nec a Sch. relatum, ubi Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., non quidem de perſ. pro vi ac potentia, at de re tamen 1045, 12. „diſciplinae *virtus*, Scrib. i. potentia" qui, ducto Lat. ad pr. γν. e P., (a Sb. Ind. redditum „deo volente, divina providentia") ordinem mutat ſubſtantivorum, (cum teneant

καὶ δυνάμει ἤρξατό τε τὸ πῦρ καὶ ἐπαύσατο. συνεβάλλοντο[f] δέ τινες ἐκ τῶν κατειληφό-

initium et finem habuiſſe
11. ignem. Coniiciebant
autem aliqui ex iis, quae acci-

f) Ms. Vi. συνεβάλλετο δέ τινος ἐκ λ. mendoſe, per confuſas et finitiones et litteras.

et Lat. ſtantem gen. intra duo ſubſt., qui pertineat ad ſubſt. utrumque, praemittendus ille aut poſtponendus utrique,) ſed denique pro verbis duobus adhibet phraſin unam cum duobus ſubſt. affinibus, mutato et hic in τὸ πῦρ ordine, pro P. (libere adiicientis iterum ſuum *ſcilicet*) privis v. v., unde Sch. partim „inchoavit *incendium* et *deſiit*“ quibus etiam ſubſtituas haec, *et* coepiſſe *ignem* et *deſiiſſe* ſ. *finiiſſe*, quo in extr. v. i. G. Th. 671, 35. „Quint. quo *ex* genere *coeperis* translationis, *hoc* deſinas. *Multi* enim, *quum* initium *a* tempeſtate *ſumſerint*, incendio — *finiunt*, — *coepio*, ἄρχομαι, — melius *coepiſti*, quam *deſinis*, (quo in v. cf. 113, 30., ubi l. 15.) *deſinere* et *incipere* contraria“ quo in v., ut et in P. *inch.*, utr. cum Gr. n., cf. 1044, 85. 1040, 80. 87., ſed formulam Bg. in ſubſt. utr. ſine explic., ut ap. Stp. Th. oppoſita Noſtri verba etiam 1, 557. F. m., ſed per rectionem aliam. Poſt haec potuimus ſimile quid addere ex ephemeridibus Lipſ. 1784. partic. 155., p. 835. b. „*In den Pontiniſchen Sümpfen hat ſich (man weiß nicht, durch was für einen Zufall) ein großes ausgetrocknetes Moor entzündet*, *welches über zehntauſend Morgen angebautes Feld mit allen darauf ſtehenden Früchten — in Flammen geſetzt, ohne daß es mit aller angewandten Mühe möglich geweſen wäre, die brennende Erde — zu löſchen*; bis *endlich* der *Himmel* ſich *der* unglücklichen *Einwohner* erbarmte, *und* durch *einen* Platzregen *das* leiſtete, *was viele tauſend Menſchenhände nicht zu Stande bringen konnten*,“ cf. Virg. Aen. 5, 684. ſqq.

συνεβάλλοντο) E Bg. Vs. hic quaerere libet, quaenam acciderint, unde haec coniicerent? An iam antea templum Pacis conſumtum ignibus bellum portendit? Cuius rei quis eſt teſtis? Templum Pacis incenſum dicit ſignum eſſe habitum bellorum. Quid hoc eſt aliud, quam templum Pacis combuſtum locum dediſſe coniecturae eorum, qui dicerent, bellum impendere? Dele ergo pr. ἐκ, dele comma poſt κατειλ., expone: coniiciebant aliqui, conſumtionem ſ. deſtructionem templi eſſe ſignum bellorum, quae ſupervenerunt. Sic legit Pol., aut certe legendum putavit, quia vertit, *illius* aetatis *mortales* — portendi *bella*, quae *ſunt* deinceps *inſecuta*, conſumto *Pacis* templo, *interpretabantur*. Verbum καταλαμβ. a Gr. poni, ubi ſermo eſt de periculis et caſibus, repente alicui et inopinato ſupervenientibus, docet T. Hemſt. ὁ πάνυ ad Luc. T. 1. p. 16. Atque hanc ipſam ei poteſtatem pluribus locis ſubiicit Herodi. ipſe, velut 1, 5, 5. 1, 12, 6. et 2, 11, 6. Iam antiquiſſimus porro auctor Herodt. docet 6, 27., magnas civitatum calamitates ſignis fere praenunciari, v. Cort. ad Sall. Cat. 30, 2. Caeterum eodem ſenſu act. συμβ. obvium, ut Ael. V. h. 1, 11. ἢ καὶ ἀμφότερον ἔσεσθαι συμβάλωσιν λ. *Leisn.*

Qui, in Progr. v. καταλ. aliter explicans, cf. 1, 3, 1. e., quoque in m. Ox. „τὸ ἐκ dele“ per ſpecioſam coniecturam inde, quod ἐκ e pr. ſimili ες ſyllaba per ſe poſſit eſſe repetitum, nec cum praep. ea v. συμβ. compareat ap. alios Gr., cf. Stp. Th. Bud. C., ad N. T. L. et Obſ., ad

των [g], *πολέμων σημεῖον εἶναι* *τὴν τοῦ νεὼ τῆς Εἰρήνης ἀπώ-* derant, bellorum ſignum eſſe templi Pacis conſumtionem.

g) Ms. Ba. et Vi. *καταλαβόντων λ.*. ſed poſt *κατειληφ.* nullum comma in edd. A. al., ſed poſt *πολ.* demum comma in B. 2. L. al., v. N.

Luc. 3, 209. N. 5. a. e., ad Call. h. in Del. v. 190. Vig. p. 287. m., Indd. plures et Suid. 3, 394. e., ut tamen ſuſtineant lectionem rectionemque vulg., praeter Sch. „*ἐκ τούτων*, *coniicieb.* ex *his*" et Sb. Ind. per Lat. *conie͡ctare*, quoque Mss. cum edd., it. Bg. et Lat. analogia, (cf. G. Th. cum Gr. n. *ex* oraculo *coniicere*,) ac fortaſſis haec explicatio, ut *τῶν κατειλ.* ſumatur univerſe, ſuppleto ſubſt. *πραγμάτων* ſ. *δεινῶν* et *κακῶν*, in quibus ſane bella erant, quae proinde mox ſubiiciuntur definiendi cauſa; ſi quidem de futuro accipiamus tempore, adiuvantes per ſuppletum adv. aliquod, v. c. ex iis, *quae* poſtea *acciderunt*; cum ſoleant homines ex eventis demum colligere quaedam et intelligere praegreſſa, atque haec interpretari e conſecutis; unde h. l. e bellis, deinde ſecutis, fingebant ſibi, iacturam templi Pacis fuiſſe indicium, fore, ut pax quoque interiret, et bella illa orirentur; atque adeo *τῶν κατειλ.* ſint ſyn. cum ſq. §. *τὰ ἀκολ.*, re ſententiaque bis allata eadem, ſed diverſo modo loquendi et ab alia parte. Verum Bg., reddens *τῶν κατειλ.* per plusqf., videtur non cepiſſe de futuro tempore, ſed de praeterito, ut ex iis, *quae* acciderant *iam* et *adhuc*, (ſupplendis et hic adv. talibus,) coniecerint, bella inſtare, et quia Pacis templum interiiſſet, pacem quoque deſituram; unde collegerint non, ut ante, priora e poſterioribus, ſed, mutata ratione, poſteriora e prioribus. Et ſi Herodianus ſcripſiſſet, ut modo ſcribebamus nos: plana res erat. Sed ille, e lectione et interpunctione quidem Stp., uſus eſt redundantia quadam, ut quoque §. ſq., addendo *τὴν τοῦ ν. τ. Εἰρ. ἀπωλ.*, perſpicuitatis ergo, opinor, et ut innueret, quid ſibi vellet per iſta *τῶν κατειλ.*, quae, expreſſa numero plur., de una re tamen illa ſumenda ſunt modo, ac de templi iactura, cum ea res una complexa ſit ſimul res alias, ſecum copulatas, eoque pertinentes ſimul, terrae motum, fulmen, incendium. Ita dicetur P., utcunque tantum vertiſſe, ac liberior fuiſſe iterum, ſicut maxime in expleto adv. temporis, quanquam cum Ms. Ve. ſervans vulg. perf. in *κατειλ.*, pro quo Mss. rel. Gloſſator affert aor. 2., ſenſu quidem eodem, ſed non tam per lapſum in litteris, quam ad variandum, ut ne §. 13. idem redeat tempus, ubi tamen negligentiam hanc quandam, ſ. potius ſimplicitatem in eodem vocab. uſurpando, mitigavit Noſter addendo ſubſt. *δεινῶν*, rediens idem per hanc §. ad §. 3., ubi, variata quanquam ſententia, dixerat, malum aliquod, templum incenſum Pacis, habuiſſe quosdam pro omine futuri temporis malique, et adeo e priori re collegiſſe aliam poſteriorem; (unde ſimul firmetur Bg. ratio et lectio vulg.;) ibi quidem univerſe re propoſita, ſed hic nominatis bellis, tum, pro *συμβόλῳ* ib., ad variandum hic adhibito ſyn. *σημεῖον*, ubi Sch. partim e P. „portenta *bellorum*, (obſcurior ille in) *ἐκ*, — *ex*, ſigno praeſagiente, *ἀπ.* conſumtionem *templi*, igne factam" ferente G. Th. tantum Gr. noſtrum cum mendo in „*perditio*, *ἀπόλεια*" ſed Stp. Th. modo e N. T., cf. L. Schw. Loesn. p. 58. m. Obſ. M. A. T. 3. p. 28. Ind. Geop. Suid. 1, 303. i. cum Zoſ. 4, 24, 5. e. de perſ., at de re quoque 2, 49, 1. *τὴν τῶν πόλεων ἀπ.*, urbium *interitu*, (ut Sb. Ind. hic,) 3, 29, 1. e. 3, 32, 9. Caeterum com-

λειαν. τὰ γοῦν ἀκολουθήσαν. 12. Sane quae ſecuta ſunt, τα [h], ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς[i] ἐροῦμεν, ut deinceps dicemus, even-

h) Ms. Ba. ἀκολουθήσαντα ἐν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. ἐκ δὲ τῆς ἀποβ. — ἐπιςώσαντο, πολλῶν λ. ita verba iunguntur. *Mart.* Sed in Excp. Ms. Vi. tantum ἐπιςώσαντο, et per edd. (ὡς — ἐροῦμεν) ſic in parentheſi, praeter A. et B., v. N. i) ἐξῆς per lenem in una mendoſa Par. 1., v. N.

ma quarundam edd. poſt πολεμ. requirit, ut in σημ. aſſumatur pron. αὐτῶν, ſecundum hanc ſeriem, σ. τιν. ἐκ τ. κ. πολ., τὴν τ. ν. τ. Elρ. ἀπ. εἶναι σημ. αὐτῶν, coniiciebant *quidam* e *conſecutis* bellis, *interitum* templi *fuiſſe* (inf. εἶν. praeſ. ſumto pro perf., ut alibi,) ſignum *eorum*; quae diſtinctio reducat ad Vs. P., reddatque ſententiam planiorem, quam ſupra dedimus.

τὰ γοῦν ἀκολ.) Ms. Vi. ſimplex eſt lectio, plur. v. ἐπιςώσαντο cum neutro plur. τὰ ἀκολ., ut ſupra, ſed Ms. Ba. multiplex, omiſſo ὡς, puncto poſt ἐρ. poſito, addito δὲ, et mutato etiam numero v. ἐπις., ad hanc ſententiam, *quae* ſaltem *ſecuta ſunt*, deinceps *dicemus*. Ex *eventu* autem *praecedens* omen *comprobarunt*, ſcil. οἱ τότε ἄνθρωποι ſ. τινὲς, qui nominativi maſc. ſexus repetendi ſint e §. 10. ad v. ἐπιςώσαντο, cum hoc non amplius cohaereat cum proximo neutro τὰ ἀκολ. poſt periodum Noſtri divulſam ita, ut manifeſta ſit vis manusque librarii, cui moleſta fuerit Noſtri quaedam et hic redundantia, quae addidit ἐκ τῆς ἀποβ., quibus facile careamus, ſic orationem fingentes, *ſaltem* quae *ſecuta ſunt* et evenere, *ut deinde* dicemus, *praecedens* omen *comprobarunt*; quo et tendunt P. „quam *deinceps* famam *rerum* eventus *comprobavit*" ubi, praeter alia omiſſa, et in fronte orationem nexam aliter perque pron., depreh. in *rerum eventus* modo alterutrum, τὰ ἀκολ., aut ἀποβάσεως, quae Noſter copulavit per copiam et ut ſyn. quaedam; nec differunt *ea*, quae *ſecuta ſunt* ab *eventis* ſ. *eventu*, niſi alio tropo ac dicendi genere; ut tamen Noſter cum arte quadam et ſpecie ſubiecerit ἐκ τῆς ἀπ., primo poſt parentheſin quaſi aliquam et interiecta ὡς — ἐρ., deinde aliter eloquendo variandoque in particip. τὰ ἀκολ. cum ſubſt. τῆς ἀπ., ſic, ut, adhibita praepoſitione, videretur prodere cauſam ſ. modum; quae perite Bg. et ſervavit omnia et ſua ratione adiuvit; quo de poſt; hic ut adiiciamus modo, diſtinctionem Ms. Ba. minimam poſt ἐπις. facile pravam agnoſci prae puncto, et particulam γοῦν neglexiſſe P., ubi Sch. „certe, equidem" e Stp. Th., qui nec e Noſtro quid habet, nec Lat. Bg., ap. G. Th. „τῷ ὄντι, adv. aſſeverandi, vel certe cum fiducia quadam concedendi" in ſqq. ut modo ſubſtituat Lat. *quidem* aut *omnino*, ſed in Gr. inſint tantum hae notiones, e ſingulis vocibus, unde componitur, pendentes, 1) ſeverae, pro *quidem*, ſenſu reſtringendi, cui par Lat. *certe* ſ. *ſaltem*, in γὲ, ſed pro *igitur*, in οὖν, latentes, 2) liberiores, cum redditur per cauſalem aliquam, *quippe* ſ. *nam*, quae ex οὖν exprimatur, vel cum redditur, ut hic a Bg., quae notio teneatur in γὲ, pro δὴ accepto, ſed hic non requiratur, cum et apta ſit princeps illa pro *ſaltem*, nobis *wenigſtens*, cf., praeter Stp. Th., Dev. p. 96. m. Vig. p. 476. m. Hoog. Op. p. 232. Abr. Dil. Th. p. 698. e., ad Luc. 3, 403. N. 50. Ind. Xen., Fi. Aeſch. et Pal., Ael. V. h. cum Heſ. 1, 853. e. fine N., faciente Sch. in ἀκολ. cum Bg. et cum P. *event. rer.*, ſed nihil habente Stp. Th. ib. nec 1, 1148. e. noſtram perſ. ἐρ. ſub themate eodem cum Sch. „εἴρω, —

ἐκ τῆς ἀποβάσεως τὴν προϋ-
πάρχουσαν φήμην ἐπιςώσατο.

tu ſuo praecedens omen
comprobarunt. Multis ita-

dicemus *poſtea*, h. e. ego referam *ſequentibus* verbis libri, (bene quidem, quoad ſenſum plur. illius, ſed in τοῖς) ἑξ. *ſequentibus*, (et ſeparatim in) ἑξ. adv. *deinceps*, cum artic. τὰ ἑξ. *ſequentia* in libro" quibus hic non utar, ob iam pr. ſyn. τὰ ἀκολ., ignorante Stp. Th. formulam hanc in artic. plur. neutr., non item Lat. Bg., ap. G. Th. cum mero Gr. n. ἑξῆς, quo de cf. Ind. Dem. Xen. Z. Pol. Luc. Heſ. 1, 1293. e. ἑξ., ἐφεξῆς, ſine N. nec coll. Suid. 1, 773. i., ſed per variam ellipſin L. Boſ. p. 511. e. L. N. T. et Ern., ut, dum meliora cognovero, accipiam et ipſe, eſſe ſubſt. ἑξῆ ſeriem ſ. ordinem, ab ἔχεσθαι, proxime ſequi, cohaerere, (aſperum defendente etiam ſubſt. ἕξις ab eodem v. ἔχειν lenis ſpiritus,) tum deeſſe pr. ἐπὶ ſ. κατὰ, quae diſerta in ſyn. ἐφεξῆς et καθεξῆς coniunctis, quae ſoluta monſtrant praepoſitionem et ſubſt., e qua formula oritur deinde illud, ut ſumi pro adv. queat; in quo comparo Lat. *ex ordine*, cui par abl. nudus *ordine*, it. ſyn. formula Lat. Gs. ad Luc. 1, 344. l. 91. ἐφεξῆς, per *ordinem*, cf. Heyn. ad Virg. A. 5, 773. Sed ubi articulus aliquis praemittitur: facile quidem ſupplementum fuerit in artic. fem. ſexus, ut ap. Stp. „τῇ ἑξῆς, ſub. ἡμέρᾳ, Act. 25, 17. die *ſequente*, (qui in pr.) ὁ ἑξῆς, *qui* ordine *ſequitur*, (de ſupplemento tacet, ac) τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ, pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς" recte quidem exponit ad ſenſum, ſed non ſufficienter, cum debuerit aſſumere pro ellipſi ſubſt. μέρος. Sic, quod ait L. Boſ. Ell. p. 182. m. „deeſt λόγος — in illo Scholiaſtarum τὸ ἑξῆς, pro *ſerie orationis* ſ. *ordine*, ubi ſuppl. τοῦ λόγου, ut ſit τὸ ἑξ. τοῦ λ., quod ipſum interdum additur" ab una quidem procedit parte, ſed non docet tamen, quid deſit in artic. neutr. τὸ, ubi, donec melius ſuccurrat, expleverim non modo ſubſt., ſed et particip. aliquod, ut fiat τὸ ἑξῆς ἑπόμενον μέρος τοῦ λόγου, ſcil. ἐςὶ τοῦτο, aut etiam tantum τὸ ἑξῆς λεγόμενον, it. τὸ ἑξῆς σύνταγμα ſ. σύςημα, ſicut h. l. in Noſtri plur. ſuppleas λόγοις ſ. βιβλίοις, ſ. μέρεσι τῆς πραγματείας ſ. τῶν λόγων, ut *in* partibus *operis* ſ. *hiſtoriarum* deinceps *dicemus*, et adeo ſimul ἑπομένοις, *ut* in *iis*, quae *deinceps* ſequentur, *dicemus*; cf. Noſtri formulam ap. Schol. Ariſt. Plut. ad v. 5. e. Hſt. ed. p. 11., ap. quem et p. 75. m. ἧς ἑξῆς, pro quo pr. l. 6. μεθ' ἥν, et p. 82. i. τὰ ἐφεξῆς, cf. p. pr. l. 7. et ad Hom. 'Οδ. β', 108. Schol. ποιητικὴ οἰκονομία εἰς τὰ ἑξῆς, quoad *ſeriem*, ſ. *per ſeriem*, ubi ſimiliter valent expleta ἑπόμενα, λεγόμενα, πεποιημένα. Caeterum ad ſuperiora illa P. libera intra *eventus* et *comprobavit* in Vs. emendata illius ap. Stp. interiecta ſunt „(*ut* poſtea *dicemus*)" unde a P. adv. *deinceps* libero adiectum appareat, ut §. pr. ad κατειλ., quaſi toto hoc membro ab eo omiſſo; ſicut parentheſis ſigna cum Ms. Bg. et edd. quibusdam recte reiecerimus.

ἐκ τῆς ἀπ.) Sic φήμη pro omine Xen. Mem. S. 1, 1, 3. *Leisn.* Ibi quidem, quia eſt ſimul cum οἰωνοῖς καὶ συμβόλοις, poteſt proprie valere, ut Lat. *omen*, de iis ſignis, quae ore ac fando fiunt, cf. Hindb. p. 3. i. Schütz. ed. noviſſ. append. p. 175. it. rel. Indd. Xen. et Stp. Th., ut contra, quod et vidit Leisn. in Progr., hic univerſe capietur, variante Noſtro pro §. pr. σημεῖον et §. 3. m. οἰων. ac συμβ., ſicut Lat. Bg., cf. G. Th., qua Lat. analogia ſuſtinebit ſe h. l. Gr. noſtrum, non alibi repertum ea notione; ut tamen et propriam quis hic teneat, qua homines dixerint ac iactarint inter ſe, templi interitum portendere quid mali bellumque. Quod vero Leisn. putabat in Progr., cepiſſe P. φήμην pro

πολλῶν δὴ καὶ δεινῶν συνεχῶς κατειληφότων τὴν πόλιν, οὐκέ-

13. que malis aſſidue occupantibus civitatem, non

„fama *rerum*:“ mecum potius gen. *rerum* ad ſubſt. alterum *eventus* trahens Sch., per ſe reddit φ. „famam *comprob. ἐπ. comprob.* haec *ex* ſequenti *eventu* praecedentem *famam*“ qua omiſſa praep., addit contra Bg. in ἀποβ. pron. poſſeſſ., perſpicuitatis cauſa; noſtra ſic proferente Bud. C. 159, 35. „τὰ γ. ἀκολ., ἐκ τῆς — ἐπις., *certe* quidem, *quae* deinde *ſecuta* ſunt, *famae* praecedentis *fidem fecerunt*, ſ. *famae* praecedenti *fidem aſtruxerunt*“ quae, praeter ſublatum poſt ἀκολ. comma, repetit Stp. Th. 3, 146. A. m., non habens mecum praeterea v. πις. cum pr. ἐκ, ut nec G. Th. in Bg. e P. „undique ſ. valde probare, (ſ. ſimpl., ut hic, pro firmare, vera facere ac credibilia, nobis iterum *beſtätigen*, beſtärken, *bekräftigen*, nec in Stp. *approbare*, ſed tamen in ſyn. 1137, 10.) confirmare — *ex* rationibus *aliquid*, Lucr., (et in ſubſt. cum Gr. n. 426, 45. 60. 76. 73.) eventus *rerum*, qui *acciderunt*, Cic. (ſimili redundantia, cum ſuffecerit *eventus rerum*, quae eſt P. ſupra rectio,) *probari* ex *eventu*, Cic. Att. 9, 8.“ ed. Graev. T. 2. p. 37. m. conſilia *ex eventu*, *non* ex *voluntate* a *plerisque* probari *ſolent*, ubi N. comparat Ovid. — *careat ſucceſſibus*, *opto*, Quisquis *ab* eventu *facta* probanda *putat*, per affinem praep., cf. G. Th. in hoc v. 1077, 16. ſqq., quibus, de Vern. ratione, ſubſtituas etiam Lat. *per*; unde ſaltem analogia Lat. exiſtit, et Bg. potuit cum Sch. ſervare praep., tenente Stp. Th. modo Lat. Bg. in ἀποβ., cf. Luc. 3, 244. l. 89. R. Or. V. 4. p. 64. m. l. 14. πῶς οὖν ἡ φήμη τότε οὖσα δοκεῖ ὑμῖν ἀποβῆναι, Ind. V. 8. 470. m. „ἀποβαίνει ἡ φ., *omen* famae *pervulgatae* abit *in exitum*, eventum ſortitur,“ et Virg. A. 5, 522. ſq. *hic* oculis *ſubitum* obiicitur *magno*que *futurum* Augurio *monſtrum*. Docuit *poſt* exitus *ingens*.

πολλῶν) Quali ferme connexione et ſententia Suet. in Ner. 39. *anteceſſerunt tantis ex principe malis probrisque quaedam et fortuita.* Unde *maledicta* et *convitia hominum* mox irritata, ſicut in noſtro exemplo. *Boecl.* Hi mores ſunt plebis, ut illum ſummo odio proſequatur, a quo ſibi praeſentia impendeant incommoda, ſi vel maxime antea amarunt. Talis plebs ap. Sall. Cat. 48, 1. *Leisn.*

Ibi Cort. huc reſpicit modo per numeros, ut ſine Vs. Bud. C. 783, 26. „Her. πολ. — πολ., peſtem et famem ſignificans, quibus urbs afflicta erat, (ſed et bellum illud urbanum, it. proximum incendium, ubi agit de v.) κατέλαβέ με τὸ πρᾶγμα τοῦτο, mihi hoc contingit, mihi accidit“ ſed Stp. Th. 2, 571. D. m. „κ. invado, corripio, inceſſo. Her. l. 1. π. δὲ κ. δ. σ. καταλαβόντων τ. π.“ cum alia iterum lectione dupl., (cf. §. 11. in V. L. Ms.) deſerente Bg. hic etiam π. tum in rel., tum in δὴ ſervato e ſententia noſtra, pro iſtius δὲ, ſed in πολλ. cum καὶ faciente, ut alibi, cf. Dem. 918, 18. καὶ τριῶν ἤδη καιρῶν κατειληφότων τὴν π., denique ſcribente Leisn. in m. Ox. „deeſſe videtur ſubſt.“ non quidem e Bg. ratione, quae δεινῶν ſumit pro ſubſt., ſed e P., qui in gradu adi. liberior iterum, non item in καὶ per ſyn. „plurimis *maximis* que *incommoditatibus* laborante *civitate*“ cuius ſubſtantivo Lat. ſubſtituas Gr. κακῶν, aut potius, quo Noſter mox variat, συμφορῶν, unde ſane δειν. pro adi. et Lat. *magnus* capiendum, ut, ſi pro Lat. *malis* capiatur, ſufficiant ſuppleta illa ſubſt. univerſa πραγμάτων ſ. χρημάτων.

τι [k] ὁ Ῥωμαίων δῆμος μετ' εὐνοίας τὸν Κόμμοδον ἐπέβλεπεν [l], ἀλλὰ καὶ τὰς αἰτίας

amplius populus Romanus aequis oculis Commodum adſpiciebat; verum cauſas quoque

k) οὐκ ἔτι diviſum ſic in B. 1., v. N.   l) Punctum hic in B. 2. R., ſed colon in Ox. cum Ms. Bg., v. N.

οὐκέτι) De V. L. et diviſa in *οὐκ ἔτι* ſcriptura novit quid Stp. Th. 2, 1529. C. e. ſine exemplo, at cum eo 1, 1290. e. ex Luc. 1, 780. l. 39., ubi dividitur ſine V. L., ap. Gs. *non iam*, ut h. l. P., cf. 1, 6, 22. et Sch. „interdum et diviſe 2, 10, 8. e." quae quidem ſcriptura prima fuit haud dubie, ut altera cum tempore nata, fortaſſis e Codd. ſerie una, ut etiam ſuperſtes tum, cum interiiciuntur quaedam, ut ap. Stp. ex Thuc., cf. L. N. T. Schw. p. 1002. b. i. 1005. a. e. Krb. et Fi. p. 817. i. cum Ind., ſed L. Ern. tantum una voce; ut ſine ſenſus diſcrimine a critico ſervetur, quaecunque reperta ſit loco quovis. Tum ad ὁ Ῥ. δ. ſenſum anguſtiorem ſpectat P. *multitudo*, qu[illegible] formula *μετ' εὐν.* vicinior per adv., quam Bg. per abl. nudum ſubſt. et adi., tacente Th. Stp. et Gs., qui in ſubſt. 552, 85. *adſpicere* aequis *oculis* e Virg. Aen. 4, 372. et in adi. 160, 64. ſine explic. ſubiicit Nr. 5. l. 44. his „aliae formulae, in quibus *aequus* ad mores et animum pertinet, quem (p. pr. e. Nr. 3.) indicare volunt — mitem, benignum adeo et faventem" unde *oculi* quidem *aequi* per tropum ſint benigni, faventes, benevoli, proprie vero recti, nec limi, obliqui et transverſi, quales ſunt invidentium, iraſcentium nec faventium; quomodo et Virg. illud capiendum, nec cum Metaphr. R. *iuſtis*; et habent quoque noſtrates *mit* gleichen *Augen*, pro *günſtigen*, cui propius Vern. vet. *mit* günſtigem *Blicke*; nihil e Noſtro tenente Stp. Th. in v. *ἐπ.* nec Lat. Bg. e P., cf. Ind. Luc. et L. N. T., quorum Krb. „reſpicio, *oculis* benignis *reſpicio*, — Luc. 1, 48. — *benigno* vultu *reſpexit*" de deo quidem cum effectu et adiuncto, pro bene facere, bona tribuere qualiacunque, ſed ibi honorem humili perſonae.

ἀλλὰ) Scilicet ſupra omnia incommoda et prodigia maximum erat ipſe princeps prodigium; ſicut Xiph., cum de ingenti illa peſtilentia memoraſſet, ſubiicit, *ἦν δὲ ἁπάντων νοσημάτων καὶ κακουργημάτων χαλεπώτερος Ῥωμαίοις ὁ Κόμμοδος*, (380, 32. quae ſola repetit Oxon. ex hac N.) Quo referemus etiam illam Procopii de concurſu et continuatione publicorum malorum *ἐπίκρισιν*, ex arcana hiſt. p. 94. *μηκυνομένου δὲ κακοῦ, πᾶσιν ἐκμεμαθηκέναι τῷ ἔργῳ ξυνέβη, ὅτι δὴ τοῖς ἀνθρώποις ἐπ' ἄπειρον μὲν ἡ πονηρία φύεσθαι εἴωθε. μαθήσει δὲ τῶν προγεγενημένων ἐκτρεφομένη, καὶ τῇ τῆς παρουσίας ἐξουσίᾳ ἐς τοσόνδε ἀεὶ ἐξικνεῖσθαι δοκεῖ, ἐς ὅσον δύναται ἡ τῶν βλαπτομένων σταθμᾶσθαι δόξα*, *ſic vero publicis graveſcentibus malis, periculo compertum eſt, nullis circumſcribi certis terminis humanam improbitatem; quae ſi maiorum exemplo coaleſcat, atque dignitatis licentia in ſubditorum perniciem exeratur, quo tandem poſſit evadere, nonniſi afflictorum aerumnis perpendi queat. Boecl.*

Mss. *ἀλλεπαλλήλων* Gloſſatoris videtur, ad commutandam orationem, cum ob viciniam vix exciderit *αλλ* ſyllaba; ut nec reperi, niſi ap. Heſ. 1, 239. e. *ἀλλεπάλληλα, συνεχῆ*, ſine N., et ap. Stp. Th. e Baſil. „*ἀλλ.* *creber*, pro *ἐπάλληλας*" cui Lat. addit L. Ern. adhuc Bg., quo de alibi; plane id adi. Gr. negligente P., at Sch. reddente, ut 1, 13, 15. e. „alius

τῶν ἐπαλλήλων [m] συμφορῶν continuarum calamitatum in εἰς τοὺς ἐκείνου ἀκρίτους φόνους illius caedes, indicta cauſa καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ βίου ἀνέφε- patratas, et reliqua vitae cri-

m) Ms. Ba. et Vi. τῶν ἀλλεπαλλήλων συμφ., v. N., ſed ἐπ' ἀλλήλ. in A. Bs. et Par., ut alibi.

ex alio, (ad quod, ſ. affine *alius* ſuper *alium*, recentior aetas iſtud Mss. fabricavit, ſed in) σ. calamitatum *frequentium* cauſas *referre* in" deſerto P. etiam in numero mutato ſubſt. σ.; tenente Stp. Th. 1, 336. i. ἀλ. καὶ aut „praecedente οὐ μόνον ſ. μὴ μόνον, ſ. οὐχ ὅτι, (aut) in principio orationis, pro *quin etiam*" nec adeo, ubi, ut hic, praeit οὐκέτι, et in media oratione, poſt comma, quod in eadem hic adhuc rectione melius, quam quarundam edd. alia diſtinctio maior, quae requirit novum extrinſecus nominativum αὐτὸς, reddente Bg. divellendo, ferecum Stp. ad m. P., qui ſuum *ſed* ceperit, ut alibi, pro *ſed etiam*, cf. 1, 12, 14.

ἀκρίτους) *temeraria* eius *homicidia* ſ. *inconſiderata.*' Niſi reſpicit ad eos, qui ſupplicio indicta cauſa afficiebantur; quod et inconſiderate ac temerarie ab eo fiebat. *Steph.* Memmius *iniuſtas caedes* vertit. *Sylb.*

Ut et Sch. in φ., ſed in „ἀκρ. *iniquas*, iudicio *non* decretas, *caedes*" deſerens adeo et ipſe P. „iniuſtos *actus*" in quem proprie directa erant illa Stp., tenentis in Th. nihil, quam ſemel plur. φ. ex alio Noſtri loco, et 2, 429. e. „ἀκρ. iniudicatus, indemnatus" cum notionibus rel. ante in N., e Bud. C. 41, 9., ſed non cum noſtro ſubſt., quod habui modo e Zoſ. 1, 13, 7. de Maximino, ἤδη δὲ καὶ εἰς φόνους ἀ. ἐχώρει χρημάτων ἐπιθυμίᾳ, *tandem*, indicta *cauſa*, propter *pecuniae* cupiditatem, *ad* caedes *progrediebatur*, cf. Ind. Fi. Aeſch. „ἄκριτον θάνατον κατεχειροτόνησαν, *indicta cauſa* capitis *damnarunt*" ut et vertunt de perſ., it. adv. ἀκρίτως, cui proprie reſpondet formula Bg. per abl., pro ſeveriori *caedes* ſine *iudicio*, ut Lampr. in Comm. p. 490. i. de temporibus Perennis, *multi* ſenatores *ſine* iudicio *interemti*; quanquam id proprie eſt illud Zoſ. (alibi proferendum) δίχα κρίσεως φονεύειν, at proximum tamen noſtro, hodie *ſine* iudiciali *inquiſitione*; quae formulae omnes requirunt ſane, ut ad ſubſt. aſſumatur participium cum Bg., cuius formulam tenet G. Th. in v. *ind.* cum explic., cf. Liv. 3, 13. m. ac de re caedibusque Commodi Lampr. p. 495. i. 513. m. et Xiph. 376, 38. Sed Mss. ἀνέφερον plur. cum ſing. ὁ Ῥωμ. δῆμος, per ſyntheſin in nomine collectivo procedens, ut Martinus recte iudicabat, poſt Mss. punctum, reperiatur etiam in P. „*ſed* referre *omnes* rel." in primis, cum et alium praemiſerit numerum „*multitudo — adſpicere*" ut tamen et libere ille egerit, eoque ipſo, quod adi. *omnes* iterum addit, et error in ε et ο inciderit, aut vis librarii, in ἀλλὰ καὶ haerentis, quod ſic, puncto illo facto, in fronte enunciationis eſſe voluerit. In rel. deſertum P. a Sch. „β. vitae *delicta*" Bg. ſequitur in ſubſt. utr., cuius Lat. ad ἁμ. non tenet Stp. Th., nec cum gen. τ. β., ut ego tantum affinem conſtructionem in Thuc. Ind. γνώμης ἁμάρτημα, et ſimile quid ap. G. Th. Lat. „*erratum*, — Cic. *nullum* ob *totius* vitae *non* dicam *vitium*, ſed *erratum*" unde Noſter duxerit, nobis *Vergebungen* ſ. *Fehler* des *Lebens*, i. e. pravae actiones, commiſſae in vita, ſ. vivendi agendique rationes perverſae, et a lege abhorrentes; ut ipſum plebis iudicium, quod credebat, imperantis vitam ſceleſtam publice puniri, et

ϱεν[n] ἁμαϱτήματα. οὐδὲ γὰϱ ἐλάνθανε τὰ πϱαττόμενα πάντας[o]· ἀλλ᾽ οὐδὲ αὐτὸς λανθά-

14. mina referebat. Neque enim latebant illius facinora quenquam, immo nec ipſe la-

n) Ms. Ba. ἀνέφεϱον, quod ferri poteſt in Ms., quoniam poſt ἐπεβλ. eſt punctum. *Mart.* v. N. o) Hic in al. comma, ut in Ms. Bg.

per calamitates publicas ac civitatis, quanquam non omnino verum, tamen ſatis vetuſtum eſt, nobilitatum vel illo Hor. ep. 1, 2, 14. *quidquid* delirant *reges*, plectuntur *Achivi.*

οὐδὲ) Nam primum *flagitiis* et *ſceleribus* velamenta *quaerunt* eiusmodi tyranni, ſicut exemplo Neronis oſtendit Tac. 13 A. 47, 1. poſtea, ſemel *evulgatus pudor non ſatietatem, ſed incitamentum affert*, ap. eundem 14 A. 14, 5. *gliſcuntque flagitia et infamia* (ib. 14, 15. m., ubi ſq. *poſtremo ipſe* ſcenam *inſcendit*,) quod mox cap. ſq. (ap. Noſtr. 1, 15, 15.) Commodi, theatrum gladiatorio ritu ingreſſi, inſania amplius declarat. Neronis inſania, Commodi turpitudini per omnes flagitii gradus ἀντίστϱοφος eſt, ideoque hic a nobis producta, egregium ſcil. par, princeps hiſtrio et gladiator. *Boecl.*

Supplens Bg. in τὰ πϱ. dativum pronominis αὐτῷ, ſolennem in paſſ., debuit deinde abire in genitivum, facto ſubſt. e particip., fere cum P. „ſcelera *hominis*“ ſubſtituente iſti pron. iterum ſubſt. perſ., ſed in rel. diſcedente nimis, ſecus ac Sch. „*latebant* haec *omnes*“ quod ſeverum in πάντ., hic cum v. *latere* non faciens bonam Lat., ob praemiſſam neg. οὐδὲ, commutat Bg. perite cum ſyn., ubi numerus ſane alius erat deligendus; plane negligente Stp. Th. uſum formulasque adi. π. cum neg., non item L. N. T. Schw. p. 1002. a. m. 1057. b. e., multoque amplius Krb. p. 490. m. Nr. 4., illuc redeunte re, ut neg. ſimplex οὐ ſ. μὴ cum adi. π., ſive praemiſſo, ſ. poſtpoſito, in maſc. quidem genere, in quo hic manemus, reddatur per Gr. οὐδεὶς, ſed Lat. *nemo*, nullus, *non ullus*, non *quisquam*, ſed compoſ. οὐδὲ ſ. μηδὲ cum eodem adi. π. per Lat. *nec* ſ. *neque ullus*, it. *nec* ſ. *neque quisquam*, hocque etiam in plur. πάντες. Sed praeterea, ubi γὰϱ ſimul adeſt, ſumto οὐδὲ pro οὐ, (ut Lat. *neque* et *nec* ante *enim*, cf. 1, 5, 6. et Schell. de ſtylo p. 290. e. 280. e. 287. m. Nr. 9.) eadem ratio valebit, quae in ſimpl. οὐ, ut h. l. *nam neminem* — nam *nullum* —, nam *non* latebant *ullum*, — nam *non* lat. *quenquam*; quae deinde iterum modo de civibus ac populo Rom. capiuntur.

ἀλλ᾽ οὐδὲ) Bg. in λ. e P. ſevere reddit, ſed ambigue, cum poſſis intelligere, *nec* ipſe *ignotus eſſe* ſ. manere *volebat*, ſcil. talia faciendo, vel *neque* ipſe *ea*, facinora, *ignota* eſſe *volebat*; quo poſtr. ſenſu cepere hic Vern., ſuppleto pron. αὐτὰ e pr. τὰ πϱαττ., quod pron. Noſter oppreſſerit ob alterum magis neceſſarium αὐτὸς poſt οὐδὲ, pro ne quidem; quam rationem poſtr. et ipſe praefero, quia ſolennius eſt Noſtro tale ſupplementum; afferente nihil Stp. Th., quam 2, 697. F. e. ſimile quid „λ. lateo, celo, — Iſocr. Ev. οὐδ᾽ αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησε, ne *ipſe* quidem *clam tulit*“ Wolf. 294, 17. *ne* ipſe *quidem* diſſimulare *ſtuduit*, ſed Find. p. 31. c. 11. i. Ind. v. ζητ. et λ. „*ne* ipſe *quidem* id *alios* celare *ſtuduit* ſ. *valuit*“ ſuppleto non tantum pron. τοῦτο ſ. ταῦτα, ſed et adi. ἄλλους caſum pronominis, qui, ſolennis in v. λ., et hic valeat per aſſumtum αὐτοὺς, ad pr. πάντας referendo; ſeverius agente Bg. in οὐδὲ, quam in ἀλλὰ, ubi facit cum aliis, cf. Stp. Th. 1, 335. i. „immo *vero*“ Dev. p. 5. i. cum N., Vig. p. 460. i. Nr. 8. Hoog. Op. p. 14. m. L.

νειν ἤθελεν [p], ἃ δὲ πράττων οἴκοι διεβάλλετο, ταῦτα καὶ δημοσίᾳ δεῖξαι ἐτόλμησεν. εἰς τοσοῦτόν τε [q] μανίας καὶ παροι-

tere volebat, verum, in quibus domi patrandis male audiebat, haec et publice oſtentare auſus eſt. Ac eo uſque inſa-

p) Ms. Ba. ἤθελε. καὶ ἃ δὲ πρ., ſed Ms. Vi. modo „καὶ ἃ δὲ λ." ut in edd. punctum in A. rel., ſed colon in Ed., v. N. q) Ms. Ba. εἰς τοσοῦτον δὲ μαν., v. N.

N. T. Fi. p. 75. e. β) et Krb. p. 36. i. Nr. 3. „ἀλλ' οὐδὲ λ. *immo* ne *quidem*" ap. G. Th. „cum vehementia quadam corrigentis et augentis ea, quae praeceſſerunt, ut *quin* et *potius*" quam vim ut in Lat. non nego, ſic h. l. in Gr. non neceſſariam puto, tum poſt οὐδὲ, ad quod ἀλλ' referri poteſt, ut adverſativa ſimplex, tum quia augendi vis iam in adiunctis οὐδὲ altero cum αὐτὸς adeſt.

ἃ δὲ) Mss. καὶ, pro copula additum, non habet cauſam, unde exciderit, ſed ſuſpicionem de gloſſa, ut quis ad δὲ in marg. id addiderit, unde in textum venit ſimul cum priſtino δὲ, quod refertur (variando pro pr. ἀλλ') ad praec. οὐδὲ, et in hoc latens οὐ, quanquam per ſe καὶ — δὲ, Lat. *et vero*, ſimiliter diremtum uno vocabulo, infra habebimus; ut in vulg. cum Ms. Vc. manet etiam P., quem partim deſerit Sch. in „*patrans*, δ. *cum infamia* ferebatur *facere*" mutato iſtius *non ſine* bene in ſimpl. ſyn. *cum*, et particip. in inf., ubi Bg., reddito v. δ. iterum per phraſin ſuam, adiungit pr. ἐπὶ, et alibi cum hoc v. ap. Noſtr. occurrentem, cui denique accommodat caſum pron. ἃ et participii, expreſſi per paſſ. fut., pro ſeverioribus, *verum*, quae *facere* domi *ferebatur*, dicebatur, culpabatur; non aliunde cognita mihi rectione v. δ. cum particip., ſed tamen affinium ἀγγέλλομαι et ἐλέγχομαι, v. Poſſ. Synt. p. 200. e., in Call. tacens, etiam de illa, quae, ſumta ellipſi, huc proſit, in N. T. Luc. 16, 1. οὗτος διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων, cf. Ind. Dion. H. S. T. 1. it. Stp. Th., qui nec ipſe rectionem novit noſtram, nec in οἴκ. oppoſitum δημ., pro quo ad 1, 13, 17. i. e Dione protulimus cum eodem illud ſyn. ἐν τῷ δημοσίῳ, cf. Luc. 2, 769. l. 87. ἑώρων — τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ, ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν, video *eorum* facinora, *neque* ea *ſolum*, quae *ſub* divo *fierent*, ſed *quae* domi *etiam*, cum *latere* ſe *putarent*; ubi manifeſto ſupplet Gs. in v. extr. λ. pron. perſ. αὐτοὺς, quanquam et ibi αὐτὰ procedit; faciente Sch. hic in „ἐτολμ. haud *veritus eſt*" ad ſenſum partimque cum P., unde Bg. in Lat. ad- δειξ., ap. G. Th. „ſaepe ſ. cum affectu ſ. affectatione adeo, — gloriandi cauſa oſtendere" e vi vulgari frequentativi, ſed ut hoc quoque, ut alia, pro primitivo tantum valeat, cf. Ind. Tac. Ern. „pro oſtendere" Suet. Cort. Sall. et Plin. cum Iuſt. 20, 1, 6. et Virg. Aen. 6, 678. 8, 477. tum ap. Lampr. in Comm. p. 514. i. *habuit — morem, ut* omnia, *quae* turpiter, *quae* impune, *quae* crudeliter, *quae* gladiatorie, *quae* lenonice *faceret*, actis *urbis* indi *iuberet*.

εἰς τοσοῦτον) Rectius in Cod. legitur παρανοίας, v. N. ad c. 6. v. παροῦσα. *Stroth.*

Qui innuit 1, 6, 18. e., ubi inter exempla transpoſitionis etiam „παροινία pro παρανοία" ut Leisn. in m. Ms. Bg. „f. παρανοίας, (eademque in m. Ox. cum) v. B. Antiqu. p. 168." cum in Mss. nihil ſit, quam

νίας [r] *προυχώρησεν, ὡς πρῶτον μὲν τὴν πατρῴαν προση-* niae et petulantiae proceſſit, ut primo quidem paternum co-

r) Ms. Ve. ac Vi. παρανοίας v. N., ut et de προυχ. ſic ſine leni nobiscum in B. 2. L. et Pat.

gloſſa, ut e ſqq. apparebit; reddente Bg. id ſubſt. e P. (ap. G. Th. „ἀσέλγεια, effrenatio immodica ad quodlibet vitium“) ut Stp. Th. quoque hinc, cum Bud. C. 97, 42. 1511, 49., cf. ap. Dem. 124, 24. εἰς τοῦτο ἀφῖχθε μωρίας ἢ παρανοίας, quo non moveor, cum ib. ſit quoque 424, 23. τοσαύτης μανίας καὶ παροινίας ἐνέπλησε λ., prorſus ut hic, quem locum cum alio 403, 8. non tenet Ind., (nec in v. παροινεῖν haec 992, 25. 1262, 2. 1486, 11.) in loco poſtr. repudiante etiam Rs. recte V. L. παρανοίας V. 9. p. 468. m. 11. p. 828. m., cf. de ſubſt. ac v. L. Ern. et N. T. Schw. p. 1054. N., Suic. Th. Ind. Xen. Bach., Ἀνβ. Mor. et Pol. Z., Luc. Dion. H. S. T. 2. Diod. S. Ioſeph. Zoſ., Vig. p. 181. i. ad N. T. Krb. p. 352. e. Loesn. p. 396. (ubi locus Phil., et nobis notatus, in Flacc. p. 762. C. i.) Kypk. 2, 355. e., ad Luc. 2, 657. b. 3, 429. b. e. Caſ. ad Ath. 2, 738. „non eſt amentia, ne temulentia quidem, aut vinoſitas, verum ex temulentia naſcens ὕβρις, petulantia et iniuria“ unde ap. Noſtr. cum ὕβρις copulatur alibi; quemadmodum hic valeat pro amentiae genere ac ſyn. prioris μαν., ut diſerte etiam L. Ern. poſt extr. Caſ. „inſania Gl. V.“ unde non male hic Vern., cf. Thom. M. p. 693. cum N., Suid. 3, 55. e. παρῳνήθη,— ἀντὶ τοῦ μετὰ μέθης ἠλέγχθη, μετὰ μανίας, et mox copulata παρῴνησεν — καὶ ἐξεμάνη, cum p. ſq. m. παροινίας, ὕβρεις, *petulantiam*, Heſ. 2, 883. e. Poll. 6, 21. proprie, *vini ſtudium*, ſed 8, 79. inter vocabula ὕβρεως, ubi non bene redditum *vinolentia*, et 8, 89., ubi in textu et Ms. eſt παράνοια, v. N. 21., ſed Stp. Th. in μαν. cum Lat. Bg. „pro dictis aut factis vecordibus et inſanis, — Herodi. l. 1. εἰς — προὐχ.“ ſine Vs., cf. Phil. in Flacc. p. 762. E. e. Heſ. 2, 537. e. Suid. 2, 492. m., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. it. in „*furor*, — inſania“ cum comparatis 776, 9. *furore* atque *dementia*, et in v. *amentia* 293, 14. *furorem* et *inſaniam*, quo aliquo uſurus eram potius pro Bg. in παρ., ut in noſtra lingua *Unſinn* und *Raſerey* ſ. *Wahnwitz*, accipiens utr. de animi impetu ac motu immoderato, qui agit contra rationem, decorum ac dignitatem, tum ex aliis cauſis, tum et ex ebrietate, proprie in Commodum cadente, qua de opportune Suid. l. l. Ὅμηρος εἰς τὴν αὐτὴν πλάστιγγα τῇ μανίᾳ τὴν μέθην τίθησιν, *Homerus* ebrietatem *et* inſaniam *in eadem lance collocat*, qui et in v. Κομμ. i. ſervat vulg. παροιν., unde hic modo Vs. damus, *eo* dementiae *ſimul atque* inſolentiae *progreſſus eſt*, non ſevere, quanquam per ſe copulari poſſunt, ut ap. G. Th. v. *eo* 371, 46. e Plin. *eo* inſolentiae *furoris* que *proceſſit*, quod Lat. poſtr. e P. ſervat Bg., cf. 1, 3, 6. e., retinente Stp. Th. in v. πρ. ſpiritum lenem aliunde, quem nos negligimus, cum nec ſit in forma v. non contracta προεχώρησεν, cf. Thuc. 1, 32. i. ſ. 25, 65., ſed cum leni tamen iterum 7, 37. ſ. 469, 22., et de forma contracta, ut magis Attica, ſed ſoluta, a librariis profecta, ib. l. l. pr. in N., Ern. ad Xen. Mem. S. 2, 9, 5. m. N. 9. et Moer. p. 302. cum N. Denique contra Ms. δὲ tuetur vulg. τε cum Mss. rel. etiam P. *eo* que *vecordiae*, ſeverior, quam Bg., hoc Lat. et ordine.

πρῶτον) Gr. generalius ſonant, *paternam appellationem*, eoque referri vi-

γορίαν παραιτήσασθαι [ſ], ἀντὶ δὲ Κομμόδου καὶ Μάρκου υἱοῦ Ἡρακλέα τὲ καὶ Διὸς υἱὸν

gnomen repudiaret, pro Com- modo autem ac Marci filio Herculem et Iovis filium

ſ) Colon hic in Ms. Ba. cum ed. Pat., ut punctum in A. al. v. N.

dentur, quae ſequuntur, Commodus Marci filius, ſ. L. Aurel. Comm. Antoninus. *Sylb.*

Quae, proprie in P. directa, pertinent ſimul ad Bg. in ſubſt. πρ., quocum et Sch. facit, non tenente Stp. Th. Lat. Bg., quo de alibi, ſed modo illud Sb., it. *nomen*, quod et ipſum hic ſufficiat; Noſtro ſane mox explicante τὴν π. πρ., ſed dupliciter, per Κομμ., ad quod Ἡρ. refertur, deinde per M. υἱ., quo reſpicit Δ. υἱ., cum nomen patris (pro quo gen. hic adi. πατρ. ſtat) fuerit plenum *Marc. Aelius Aurel. Anton.* ap. Freyer. in Hiſt. univ., ſed ap. Capitol. *Marcus Antoninus*, aut alterutrum modo, ut nec ib. *Commodus* nominatur pater, quod nomen tamen geſſerit, cum et fratrem appellaret *Luc. Aur.* Verum *Commodum* T. 1. p. 316., ubi et Caſ. b. N. 3. agit de *Antonini* nomine ſ. cognomine, etiam de *Marc. Anton.*, et de eius aliis nominibus Salm. ib. p. 289. ſq., cf. 307. e. ap. ipſum Capit., qui de cognomine eius, quod proprie dicatur, nihil, quam p. 325. *Armeniaci* et *Parthici*, ut vulgare *philoſophi* negatur ei a Caſ. et Salm. p. 286. ſq., cf. Heyn. Hiſt. V. 4. p. 988. e. Tum πρῶτον iterum hic non habet relatum ἔπειτα etc., ſed ſequitur modo §. ſq. τὲ, ſicut μὲν dixeris ſtare ſolitarium, ſ. ad proximum δὲ referri, ut tamen loco ſit motum ſuo, pro πρῶτον τὴν πατρ. μὲν πρ., proferente e P. cum Bg. etiam Stp. Th. hinc quaedam v. παρ. 1, 243. F. e., ſed noſtra liberrime Bud. C. 1456. i. „Attice π. repudiare, vitare, averſarique, Herodi. εἰς τοσ. δὲ μαν. προὐχ., ὡς τὴν πατρῴαν (ſic ſine Iota) πρ. π., ἀντὶ τοῦ μαρ. υἱ., ἡρ. καλέσας αὐτ." cf. L. N. T. cum Obſ. Krb. Loesn. Kypk. T. 1. Ind. Dem. (cui add. 308, 25.) Thuc. Xen. Ἀνβ. Mor. Ael. V. h. Luc. Dion. Caſ. Thom. M. p. 683. Suid. 3, 43. m. ſq. 50. m. e. Dreſ. de V. med. p. 362. m., de vi med. tamen ſilens, ut pro mero act. habuerit, ſed alio ſenſu ac pro ſimpl. Ind. Xen. Z. Mem. S., ap. G. Th. „*deprecor*, — παραιτοῦμαι, — *periculum*, averſari, — quaſi deteſtor ſ. exſecror, — abominor, (unde hic forte id ſervaveris, ſed Bg.) recuſare, reſpuere, aſpernari" quibus tropis remotis, hic de *nomine* fuerit non uti, nolle adhibere, odiſſe, contemnere, vel etiam interdicere, vetare adhiberi ab aliis in ſe nominando, ut a ſenatu, ex oppoſ. deinde κελεύσας καλεῖσθαι.

Ἡρακλέα) Lampr. 8. et 9. Commodum *Herculem* et *Deum* ſenatus *appellavit*, et poſtea *accepit ſtatuas* in *Herculis* habitu, *eique immolatum eſt*, *ut Deo*, et ſubinde, *clava* non *ſolum* leones *in* veſte *muliebri* et *pelle* leonina, *ſed etiam multos homines afflixit.* Hinc menſis September Hercules, et Idus Herculeae Octobris dictae, et caetera eiusdem vanitatis, de quibus mox in Herodi. ſequitur. Caeterum habitus ille Herculis Apollodoro deſcribitur l. 2. bibl. καὶ χειρωσάμενος τὸν λέοντα, τὴν μὲν δορὰν ἠμφιάσατο, τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσατο κόρυθι, *cum ſubegiſſet* Hercules *leonem* Cithaeroneum, *pellem eius induit*, *rictuque loco galeae uſus eſt.* Notum hinc epitheton Herculis λεοντοφόνου. Reges ergo Macedoniae cum ab Hercule genus ſuum repetant, διὸ καὶ ἀντὶ ταινίας, καὶ στέμματος καὶ πορφύρας βασιλικῆς τῷ δέρματι τῆς κεφαλῆς τοῦ λέοντος ἑαυτοὺς ταινιοῦσι, καὶ

αὑτὸν[t] κελεῦσαι[u] καλεῖσθαι. ſe iuberet vocari. Depoſito

t) αὑτ. per lenem A. al., v. N. u) Ms. Ba. κελεύσας etiam habet. *Mart.* tacite etiam Mss. rel., ut edd. omnes, v. N.

στέμμα τοῦτο καὶ κόσμον ἡγοῦνται, καὶ ὑπὲρ πάντα λίθον, *ideo pro redimiculo, et corona, et regia purpura leonini capitis exuvie ſe rediniunt, atque hoc geſtamen coronam et ornatum eſſe cenſent, eoque magis, quam pretioſis lapillis et unionibus ſe decorari putant.* Sunt haec verba Conſtantini Porphyrogen. l. 2. de them. in th. 2. Maced., ubi nummum Alexandri, tali forma conſpicuum, teſtimonii loco affert, de quo v. eruditam Fed. Morelli annotationem. De Commodo adde Athen. l. 12. *Boecl.* Appellatus eſt etiam Romanus Hercules, quod feras Lanuvii in amphitheatro occidiſſet, Lampr. *Oxon.* Athen. 12, 9. p. 537. hoc nomine Commodum cum Alexandro M. confert, qui modo Ammonis filium repraeſentare, modo Dianam, modo Mercurium, modo denique Herculem voluit. Sed addit Athen. τί οὖν θαυμαστὸν, εἰ καὶ καθ᾽ ἡμᾶς Κόμμοδος ὁ αὐτοκράτωρ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων παρακείμενον εἶχε τὸ Ἡράκλειον ῥόπαλον, ὑπεστρωμένης αὐτῷ λεοντῆς, καὶ Ἡρακλῆς καλεῖσθαι ἤθελεν, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοσούτοις αὑτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς, ἀτὰρ τῇ καὶ Ἀρτέμιδι; *quid igitur mirum, ſi Commodus* imperator *apud* nos (*etiam* noſtra *aetate*) in *curru* appoſitam *habuit* clavam *Herculeam*, ſubſtrata *ipſi* leonis *pelle*, et *Herculem* vocari *ſe* voluit, *cum Alexander*, Ariſtotelis *praeceptis* imbutus, *ſe ipſum* illis (*tot*) diis *aſſimilaverit*, atque *adeo* etiam *Dianae*? Quid Plutarchus de Commodi facinore iudicaturus fuiſſet, neſcio: at Alexandri illud facinus prope laudat, de Fort. vel virt. Al. or. 1. p. 332. A. Caeterum, quod hic Commodus Herculem ſe iubet appellari, *leonis pellem* ſibi *ſubſternit*, manu clavam geſtat, etc., id et numus declarat ap. Choul. de relig. vet. Rom. p. 165 ſq. 163. ſq. *Leisn.*

Lampr. ſunt p. 495. m. p. ſq. e. 498. ut ap. Xiph. 380, 41. ἑαυτῷ δὲ ἄλλας τὲ παμπόλλας ἐπωνυμίας, καὶ τὴν Ἡρακλέους ἀπήνεγκε, *multa* enim *cognomina* ſibi *ſumſit* Commodus, *ſed* praeſertim *Herculis.*

κελεύσας καλεῖσθαι) Scribo κελεῦσαι. *Steph.* Quae emendatio ita eſt hic certa, ut vel contra libros omnes receperim inf., cum et Bg. cum P. referret hanc rectionem, et ſenſus eandem requireret ſeriesque. ὡς quippe ſuperiori non tantum regente proximum inf. παραιτ., ſed et hunc remotum κελ., non item alterum καλ., qui pendet potius a pr. κελ., quales dupl. inf. nec per ſe habent ingrati quid a finitione ſimili, et occurrunt ap. alios, etiam infra 6, 6, 11. e., ſicut contra particip. vulg. κελ. non habet, unde pendeat, cum requirat tempus aliquod verbi finitum, quale non eſt in ſqq., nec in pr. προυχ., cuius formula εἰς τοσ., ὡς non poteſt regimen ſuum proferre modo usque ad παραιτ., quia ſic res eadem, de qua pergitur deinde, nomen quidem Commodi, divellitur; quod et fit multo magis diſtinctione illa librorum maiori; unde ſimiliter vulg. participium κελ. non accipit e ſqq. verbum finiti temporis, cui innitatur: ſed in v. καλ. finit res prima de nominibus, poſt quam narratur alia de cultu ac veſtitu; ut adeo prior res tota ſit copulanda, quod fit tantum ſic, ut adſit inf. κελ., vidente id iam Vern. vet., qui δὲ coniungit cum κελ., ſed per τὰ reddit e P., regente ſimiliter, ut volumus, at peccante tantum in temporum inconſtantia „ut — *repudiaret*, — ac *iuſſerit*“ quod Bg. correxit perite, lapſu quidem in ς et ι tum facili, tum ſolenni,

ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων 16. etiam Romanorum et im-

et variantibus noſtri verbi temporibus his etiam ap. Theophr. Ch. 12, 1. m., ubi quoque ſunt inf. dupl., ſed non ita vicini, κελεῦσαι αὐτὸς ἀναδέξασθαι, ubi pr. alius nominativus iſtud particip. κελ. protulerit, cum pendeat inf. a pr. οἷος, ubi etiam ambigitur de ſpiritu pronominis, quem aſperum hic Bg. e P. refert ob v. κελ., ſane rectius de Lat. ratione. De re quidem et Commodi nominibus pluribus cf. Dion. Caſ. p. 1215., ubi N. ad §. 85. profertur etiam hic locus ab ἀντὶ — καλ., cum vulg. particip. κελ., ut a Spanh. de pr. et u. n. 2, 493. i. „de Herculis nomine adſtruunt itidem — tum Herodi. Ἡρ. — αὐτ. κελεύσας καλ., *Herculem* ſe *et* Iovis *filium* iuſſit *appellari*, (e P. fere, niſi quod copulam *et* adiecit, per edd. P. male omiſſam, etiam in Antw.) Quod luculentius firmant obvii etiamnum huius Commodi numi ac lapides antiqui“ ſubiectis numis duobus, ubi Herculis nomen et Commodus nudus cum clava et pelle leonina, qui in illa nominum veſtiumque inſania forte imitatus eſt Caligulam, cf. Dion. C. p. 931.

ἀποδυσάμενος) *Depoſito* que *Romanorum* cultu, *qui* regius *erat* ſ. *imperatorius*, i. e. qui reges decebat ſ. imperatores. *Steph.* Poſſis etiam uniusmodi forma legere, τὸ Ῥωμαῖον καὶ β. σχ., *Romanum* pariter *et* Imperatorium *habitum* ſ. *cultum*. Infra tamen 1, 15, 15. eodem fere modo, τὸν εὐγενῆ καὶ Ῥωμαίων βασιλέα, *nobilem* illum *virum* et *Romanorum* Imperatorem. *Sylb.*

Vel poſterior Noſtri locus oſtendat, nihil hic tentandum eſſe, cum, alio quanquam ordine, ibi quoque ſit ſubſt. in dupl. rectione, ſimul uti habeat gen. ſubſtantivi et alium caſum adiectivi, accommodatum princip. ſubſtantivo, quorum generum duorum loquendi quodque per ſe alias occurrens, hic copulatur, quia convenit, ad ſententiam, cum τὸ Ῥωμαίων σχ. ſit i. q. τὸ Ῥωμαῖον σχ., ſervante Bg. e P. formam Gr. dupl., cum et Lat. habeant, cf. Cort. ad Sall. Cat. 18, 4. *adoleſcens* nobilis, — *ſummae audaciae*, Iug. 70, 2. 95, 3. i. (in Ind. nominans *enallagen* in *partibus*,) et ad Cic. ep. 2, 13, 1. 12, 10, 2. 13, 10, 8. et infra ad Noſtr. 2, 15, 1. m. 7, 7, 2. m., ſicut nec opus ratione Stp., e P. fere ducta, quae redit ad hendiad. ſ. appoſitionem, mutato καὶ in pron. rel. cum v. ſubſt.; quia ponuntur duo plane diverſa, τὸ Ῥ. σχ., veſtis, qua Romani utebantur, oppoſita illi Gr., quae Herculis fuit, ſed τὸ βασ. σχ. veſtitus *imperatorius*, i. quem imperatores Rom. gerere ſoliti, infra aliquoties nominatus, vel ſimpl. χλαμύς, ſ. χλαμύδιον, vel cum epitheto, ut 3, 7, 8. e. τὴν χλαμύδα τὴν βασίλειον, et 4, 7, 5. τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀποθέμενος χλαμύδα, cui oppon. ἠμφιέννυτο τὰ Γερμανῶν περιβλήματα, ἔν τε χλαμύσιν, αἷς εἰώθασιν, ἀργύρῳ πεποικιλμέναις, ἑωρᾶτο, ut h. l. oppon. mox ἀμφιέννυτο ἁλουργεῖς καὶ χρυσοϋφεῖς, poteratque ſufficere aliquo pacto unum τὸ Ῥ. σχ., quod et Suidas modo habet in Κομμ., converſum libere, *depoſito* cultu *Romano* et *regio*, quae extr. aliquis ex h. l. Noſtri addidit, ubi καὶ βασ. adiiciuntur ad explicandum et definiendum magis, quia de imperatore ſermo eſt, eiusque veſtitus a reliquorum civium ac privatorum Rom. habitu diverſus; omittente rurſus P. extrema καὶ βασ., unde Sch. modo ſubſt. tenet in „β. cultum *regium*“ opinor e Stp. N., qui in Th. nil profert, quam ſyn. „τὴν βασίλειον φέροντες πορφύραν, (ex 4, 1, 6., quae et alibi occurrit, cf. 1, 5, 14. e., ut et par cum ſyn. epitheto τῆς βασιλικῆς πορφύρας 1, 16, 8. m. 6, 8, 10. e., cf. Zoſ. 5, 43, 3. e. βασιλικὴν ἐσθῆτα, imperatoriam *veſtem*, ſed in ſubſt. σχ.,

καὶ βασίλειον σχῆμα, λεοντῆν[x] ὑπεστρώννυτο[y], καὶ ῥόπαλον

peratorio habitu, leonis pellem ſubſternebat, et clavam

x) λεοντῆν hoc accentu A. 2. B. et Pat., v. N. y) Ms. Ba. ὑπεστρώννυτο· καὶ ῥοπ. — φέρειν. ἀμφ. λ., nihil ut variet cum Mss. rel., niſi in diſtinctione, pro edd. commate poſt ὑπεστ., ſed poſt φέρειν edd. omnium (praeter φέρει Par. 2.) punctum etiam tenent A. al., at colon Ed., quo neſcio, an ſpectet in Ms. Bg. punctum, ſequente littera parva, v. N.

1, 1327. C.) *cultus*, Herodi. 7. ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα" cum P., e quo et notionem conſtituit ibi 7, 6, 1. m., ubi adeo formula ſyn. per gen. ſubſt. βασιλέως, cui par hic adi. βασίλειον, ubi, praeter veſtitum, intelligatur etiam ornatus, tanquam corona et gemmae, ut 5, 4, 12. m. ἀποῤῥίψας τὸ χλαμύδιον, καὶ εἴ τι σχ. βασιλικὸν περιέκειτο, ubi iterum aliud adi. ſyn., deſerente Bg. rurſum P. in τὲ, non item in particip. paſſ. ad v. ἀποδ., quod affert Stp. Th. tantum tropice „exuo, i. depono, excutio a me, non ſuſcipio" ſed vel ſic reſpiciens vim med., qua de nihil in lib. de V. med., niſi ap. Woll. alio ſenſu, cf. Ind. Ael. V. h. et Luc.

λεοντ. ὑπεστ.) Agnoſcit etiam Pol. Vs., *leonis* pellem *ſubſterneret*, et Suidae Collectanea. Alioqui convenientius fortaſſis ἐπεστ., *inſternebatur* ſ. *inſternebat* ſe. *Sylb.*

Qui in Ind. more ſuo „pro ἐπεστ. *inſternebat ſe*" ſed Sch. „paſſ. ὑπ. λ. ſubſternebat *ſibi* leonis *pellem*. Steph. (ſic pro Sb.) congruentius fort. ἐπεστ. *inſt. ſe*" ſine criſi, ſed paſſ. tacite cum Sb. tractans pro med., quo et tendit Bg. act. e P., de med. vi tacentibus lib. de V. med., cumque L. Ern. etiam Stp. Th., qui, non huc ſpectans, praeter exempla duo paſſ., reddit act. cum Bg., afferens 3, 1058. D. e. ſqq. loca, ubi compoſ. hoc pro ſimpl. accipias, redundante adeo pr. ὑπὸ, quae lectionis vulg. vindicandae ratio prima eſt, ut altera per auctoritatem Suid., v. N. ſq., et Athen. ſupra in N. Leisn. §. pr. e. ad Ἡρ., ubi ſimiliter paſſ. ſenſu, ob dat. perſ. adiectum, (quanquam et hic eſt ſubinde cum med.) ὑπεστρωμένης αὐτῷ λεοντῆς, quo loco, etſi, ut verum fateor, non tutiſſimo, quia de curru et ſede in curru intelligi poteſt, tamen eſt etiam uſus Fabr. ad Dion. C., p. 1218. ἡ λεοντῆ τό τε ῥόπαλον ἔν τε ταῖς ὁδοῖς προεφέρετο αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ἐπὶ δίφρου ἐπιχρύσου, εἴτε παρῆει, εἴτε καὶ ἀπῆει, ἐτίθετο, Xiph. 382, 9. *pellis* quidem *leonis* clava *que* geſtabantur *ante eum*, cum *iter* faceret, *in* theatris *autem*, ſive *adeſſet* ipſe *praeſens*, ſ. *abeſſet*, in *ſella* aurea *collocabantur*; ad quae comparantur haec Noſtri, et e numis iterum firmantur, ſed e lect. vulg. quoque, quam porro ſic adiuves, ut ὑπὸ ſit i. q. ἐπὶ, tum per Lat. analogiam in *ſub* pro in ſ. ſuper, cf. ad Virg. Ecl. 1, 46. et G. Th. v. *ſubmittere*, tum per cauſam hanc, quod, quae ſubſternuntur, i. ſubter quasdam res ſternuntur, certa ratione et ab alia parte ſpectata, dici etiam poſſunt inſterni, imponi, apponi; ut comparaverim ὑπενδύεσθαι, ὑπένδυμα et ὑπενδύτης, quae proprie interula eſt, ſed, ubi ſola induitur, pro ἐπενδύτῃ ſuperaria, cf. Rsk. Anthol. Gr. p. 41. e. cum Ern. ad Xen. Mem. S. 1, 6, 2. e. et ap. Call. h. in Ap. v. 63. κεραοὺς πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους, *parietes* corneos *ſubiecit*, ubi ἐπεβ. et Ms. habet, et Arnald. corrigit, et Loesn. Ind. fere praefert, gloſſam me agnoſcente, ac retinente vulg. pro *adiecit*, in primis ob πέριξ adiunctum; ut ap. Polb. T. 1. p. 883. i. ὄρος ὑπόκειται bene Caſ. „ad propinquitatem refert" intelligens, credo, pro *adiacet*, iuxta ſitus eſt, tacente

μετὰ χεῖρας φέρειν, ἀμφι- in manibus geſtabat. indue-

Ind., et ap. Hom. Ὀδ. ά, 130. ὑπὸ λῖτα πετάσσας, ſtragulo *ſubſtrato*, ceperim pro inſtrato, impoſito, ſtrato; nihil ferente G. Th. in Bg., quod proſit, ſed in v. „*inſterno*, ἐπιςρωννύω, — *pelle* leonis *inſternor*, Virg. Aen. 2, 722.“ ad quae Heyn. confert Hom. Ἰλ. κ', 335. ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν — λύκοιο, *induit* que *exterius* pellem *lupi*; qui ſenſus ſane et h. l. noſtro eſſe debet; nec mihi notum eſt, pelles eiusmodi ſub alia veſte indutas eſſe, ſed ſupra eam ſemper; quod et hodie fit; etſi ſcio ruſticos, qui nunc ſupra hirſutam veſtem, e pellibus animantium conſutam, induant aliam veſtem lineam, (*Kittel*;) ad quem morem ſi Commodus tamen pelli ſimplici ſubligatae ſuperinduit veſtem aliam: proprie ſumetur v. ὑπ., cf. Poll. 4, 89. N. 32. ὑπέςρωτο ἄρκτου δορᾷ, καὶ λεοντῆν ἐπέβλητο, urſinam *ſubſternebat* pellem, *et* leontina *induebatur*, de Herodoro Megarenſi, (ubi nihil monetur, poteſtque intelligi proprie de cubili,) et ad Ael. V. h. 9, 24. e., hic quidem ut cum med. per ſe, ſed cum paſſ. ſtet, ut alibi, acc. ſubſt. e notione veſtimenti λεοντ., ubi Sch. „λεοντέη, et contr. λεοντῆ, ſub. δορὰ, leonina *pellis*, λ. ὑπ., inſtar Herculis“ fere cum Stp. Th. 4, 1369. A. e. ubi et „Herodi. l. 1. ἀποδ. τε — σχῆμα, λ. ἐπεςρ., κ. ρ. — ἔφερεν, Herculis more“ cum duabus lect. aliis, memoriter, opinor, cuius locus e Suid. eſt 2, 424. m., ubi et mox definitio, cf. Poll. 5, 16., (qui locus profuerit ad Heſ. 2, 449. e.) et 4, 115., ſed Palm. Ex. in A. Gr. p. 191. m. „λεοντῆ, leonis ſpolium cum iubis et pilis“ tamen retinente etiam L. Ern. accentum circumflexum una cum ellipſi illa Sch., cf. L. Boſ. p. 91. e., quod ſubſt. e P. ſtatim explet Bg., ſed per formulam ſyn. e gen. ſubſt., ut nec G. Th. „*leoninus*, λεόντειος“ affert ſine ſubſt., quo ſine tamen redditur ad Ariſtoph. et Luc. 1, 548. l. 28. 30. 600. l. 3. 2, 285. l. 34. 3, 164. l. 59., ubi p. 384. e. etiam editur alio illo accentu τὴν λεοντὴν, leonina *pelle*, etiam ap. Schol., ſed 1, 456. l. 7. λεοντῆ, leonina *pellis*, V. L. „λεοντὴ, pro more veterum edd. Eadem alibi variatio, (et 548. l. 28. λεοντῆν, *leoninam*; V. L.) λεοντὴν B. 1. quo accentu hoc nominum genus in vetuſtis libris et edd. ſaepe inſignitur“ ubi l. 29. τὸ ξύλον, *clava*, de Hercule, pro aliorum ibi locorum noſtro, quod nunc ſequitur.

ῥόπαλον) Ἡρακλέους ῥοπάλῳ παίων ἀπέκτεινε, Zonar. *Oxon.* Non poſſunt haec cohaerere, niſi ſcribas φέρων. *Steph.* Pro φέρειν aut φέρων legendum, aut ἔφερεν. *Sylb.* Utique cum Stp. et Sb. reponendum eſt ἔφερεν, niſi οἷος intelligi poſſe putes. *Stroth.*

Leisn. in textu Ox. v. φέρειν litteram ει induxit, ω ſupra ſcripto, ut innueret, ſibi quoque videri legendum φέρων, exprimente Bg., fere cum P., ἔφερεν illud Stp., cum καὶ reddiderit per copulam meram, quod, pro *etiam* acceptum, ferat particip. φέρων, quae fuerit medicina leniſſima, nec multum a litteris lectionis vulg. abiens, cum alterum ἔφερεν habeat quidem ſpeciem ab εν et ειν ſ. ε et ει confuſis, ut alias, cf. D'Orv. Ch. p. 669. e., ſed tamen etiam requirat, ut ſtatuatur omiſſum ε augmentum, ob pr. ς litteram, non admodum diſſimilem; quo conceſſo, licet quoque fingere, olim fuiſſe ἐφέρετο, tum quod extrema ετο a finitione vulg. ειν non procul abſit, tum quia ap. Suid. in Κομμ. habeatur λεοντῆν ὑπεςρώννυτο, καὶ ῥόπαλον ἐπεφέρετο, *leonis* exuviis *vice* ſtragulae *veſtis* utebatur, *et* clavam *geſtabat*, ubi, praeter vulg. ὑπεςρ., non bene in Vs. redditum, v. ἐπεφ. putabitur gloſſa noſtrorum μ. χειρ. ἐφέρετο, qua de formula ſupra, ut v. φέρεσθαι in med. exempla habet Stp. Th. 4, 83. i,

ἐννυτό τε ἀλουργεῖς καὶ χρυσοῦφεῖς [z] ἐσθῆτας [a], ὡς εἶναι

baturque purpureis et auro intextis veſtibus: ita, ut eſ-

z) χρυσαύφ. B. 2. cum Par. 1. mendoſe. a) Hic, ante ὡς cum inf., in clauſula et iudicio ſcriptoris, punctum fert Ms. Ba., ut alibi colon, quo tendit Ms. Bg.

quanquam non phyſico ſenſu, quo tamen tolerarim, cf. Ind. Xen. Z. Cyr. et Bach., cui addiderim Mem. S. 3, 14, 1., ut tamen hic inclinem potius ad φέρων et καὶ, pro *etiam*, cum pro copula mera non id admittat participium, quia hoc tum ad ſqq. referendum, quo non pertinet, cum ibi agatur de alio veſtitu et repugnet τὲ ibi, cum verbo finiti temporis poſitum; P. deſerente Bg. tantum in praep. et numero μ. χειρ., ſed Stp. Th. tenente in ἐ. modo Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n., quo de cf. Ind. Luc. Xen. Ael. V. h. Fi. Pal. Diod. S. Fab. Aeſ. Hſ. cum Heſ. 2, 1121. m., non coll. Suid. 3, 264. m.

ἀμφιέννυτο) Cum augmento ſupra §. i. ad τὸ Ῥωμ. protulimus ex 4, 7, 5. ἠμφ., quae comparat etiam Sch., non item Stp. Th., qui modo 1, 1379. G. „Herodi. l. 1. ἀμφ. — ἐσθ., purpureas *ſibi* atque *aureas* veſtes *circumdabat*" cum P. fere, expreſſa vi med., cf. lib. de V. med. ed. Fi. et W. per *induere ſe*, cui par Bg. paſſ., negligente eam Sb. Ind. ex altero Noſtri loco per *induebat*, cf. Ind. Xen. Bach. et Cyr. Z., Luc. Dion. H. Fab. Aeſ. Hſ., L. N. T. Suid. 1, 151. i., ap. G. Th. cum Gr. n. In ſqq. Bg. e P., ſed Sch. in „ἁλ. ex ἅλς, *mare*, et ἔργον, *opus*, quia ex conchae marinae ſanguine fit" qualem notationem et Stp. Th. fert, ſuper colore dubitans cum aliis, cf. Suid. 1, 123. i. 867. m. 3, 81. m., non coll. ad Heſ. 1, 248. m. N. 21. 23. Poll. 4, 120. e. cum N. 52. Thom. M. p. 38. Moer. p. 56., ad Ael. V. h. 12, 32. p. 772. N. 5., ad Dion. Caſ. p. 581. fere cum Ruben. de re veſt. in Graev. Th. T. 6. p. 959. i., Bg. ad Ariſt. Plut. v. 1200. Caſ. ad Ath. 1, 783. D'Arn. An. Cr. p. 234. m. Grut. Lamp. T. 4. p. 352. e. Weſſ. ad Diod. S. 2, 535. a. N. 34., tum ap. Met. Eutr. 12, 1. Zoſ. 1, 60. 4. Ἀντιόχῳ περιθέντες ἁλουργὲς ἱμάτιον, *quum* Antiocho *veſtem* purpuream *inieciſſent*, quod ſolenne in factis cum vi quadam imperatoribus, etiam ap. Noſtr. 2, 8, 10. τὴν βασίλειον πορφύραν περιβαλόντες, 6, 8, 10. e. πορφύραν ἐπιβαλόντες βασιλικὴν, 7, 5, 7. χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι, ubi pallium intelligitur illud imperatorium, quod aut totum purpura tinctum fuit, aut certe purpuram praetextam habuit, nec fuit ridiculum, ſed ſolenne, ut h. l. contra ἁλ. ἐσθ. capio de toga ſ. ſtola, ſuper quam induerit Commodus alio tempore βασίλειον σχῆμα, pallium imperatoris purpureum, ſed nunc pro eo leoninam; quae toga cum et ipſa eſſet Romanorum, τὸ Ῥωμαίων σχῆμα, neque adeo per ſe ridicula, tamen ridicula facta fuerit, quod eſſet ἁλουργὴς et χρυσοῦφὴς, et maxime poſterioris generis; quem ornatum h. l. Noſter muliebrem vocat, ut barbarum externumque infra 5, 3, 12. de Heliogabalo, προήει σχήματι βαρβάρῳ, χιτῶνας χρυσοῦφεῖς καὶ ἁλουργεῖς, χειριδωτοὺς καὶ ποδήρεις ἀνεζωσμένος, cf. 5, 5, 6., ubi στολὴ et ἐσθὴς pro ſe invicem ponuntur, et §. 9. ſq. oppon. ἡ Ῥωμαίων στολὴ et βάρβαρον iſtud σχῆμα. De chlamyde quidem et pallio imperatorio, quin purpureum fuerit ſimpliciter, nec auro diſtinctum argentoque, dubitari nequit ex 4, 7, 5. de Caracalla et Germanis, quibus potius talis ornatus tribuitur; ut, ibi de pallio tantum ſermonem eſſe, apparet e ſq. cap. e., ubi idem Caracalla depoſuiſſe dr.; (quod profecto de toga non cogitandum,) ἐλθὼν εἰς τὸ Ἀλεξάνδρου μνῆμα, τὴν χλαμύδα, ἣν ἔφερεν ἁλουργῆ, — περιελὼν ἑαυτοῦ, ἐπέθηκε

καταγέλαστον αὐτὸν [b], καὶ ὑφ' ἑνὶ σχήματι θηλειῶν πολυ-

ſet deridiculus, dum uno habitu feminarum luxum et

b) Ms. Ba. et Vi. αὐτὸν ὑφ' ἑνὶ σχήματι, καὶ θηλειῶν πολ. λ. v. N.

τῇ ἐκείνου σοφῷ, cf. 5, 4, 13. de Macrino in fuga, qui dr. ἀποῤῥίψας τὸ χλαμύδιον, retenta tamen toga, ſuper quam induit ſimul § ſq. ἐσθῆτα ὁδοιπορικὴν, pallii genus aliquod et ipſum. Quanquam, quod Noſter dicit, ridiculum Commodum eſſe factum veſtitu, non id forte pertinet ad ſingulas veſtes purpureas auroque diſtinctas, ſed tantum eo, quod tales ſimul cum leonina geſſerit, cf. ſqq., et ad Dion. C. p. 1218., cum Noſtri locus laudatus eſſet, additum „ſericas tamen pariter intellige“ quod etiam muliebrem firmat luxum, hic a Noſtro tactum, ut in Heliogabalo 5, 5, 8., et de Commodo ap. Lampr. p. 509. e. *ita, ut eius tumorem per* ſericas *veſtes* populus *Rom. agnoſceret*; ad quae Caſ. N. 7. b. e. „Dio tamen et dalmaticatum et ſericatum fuiſſe viſum ſcribit, non in publico, ſed domi a ſalutantibus, ἐνέδυσε — χιτῶνα χειριδωτὸν, σηρικὸν, λευκὸν, διάχρυσον“ cf. Xiph. 382, 2. 5. ſqq., quo et reſpicit Ferrar. de re veſt. in Graev. Th. T. 6. p. 861. C. „Si ergo imperatorum Rom chlamys purpurea fuit: cur Dio, Commodi habitum notans, ait, ipſum ingreſſum eſſe theatrum purpurea tunica indutum auro inſperſa, accepta ſimili chlamyde more Graeco? εἰσιὼν, χιτῶνα ὁλοπόρφυρον χρυσῷ κατάπαστον, χλαμύδα τὲ ὁμοίαν τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον λαμβάνων. Herodi. l. 1. idem narrans, ἀμφ. ἁλ. — ἐσθ. λ. Non ergo chlamys purpurea, ſed tunica chlamysque ſerica purpurea auro inſperſa ſ. variegata probro data eſt. Hae chlamydes Graecanicae dictae — auro diſtinctae.“ E quo Xiph. loco poſtr. noſter hic accipiat lucem, tum quod χιτῶνα memorat, ſed et ſimul χλαμύδα, (unde patet ſententia noſtra ſuperior de ἐσθ. pro toga, quae proprie χιτὼν dr.) tum quod ὁλοπόρφυρον poteſt etiam h. l. innui per ἁλουργ., (ut toga tota fuerit infecta purpura, nec alba, et tantum in ora fimbriaque purpuram praetextam habens; in quam poſtr. notionem inclinat maxime Weſſ. l. l.) denique quod χρυσῷ κατάπαστον, ſicut et pr. ib. διάχρυσον, pertinet ad noſtrum χρυσ., ubi Stp. Th. aliunde habet Bg., cf. Diod. S. 1, 367. l. 29. μίτρας — χρυσοῦφεῖς, mitras *ex* auro *contextas*, cui par χρυσόπαστος et χρυσῷ κατάστικτος, cui intexta acuve picta ſigna, figurae, clavi ex filis aureis, cf. Salm. ad Lampr. T. 1. p. 978. b. e., ubi et uterque Xiph. locus explicatur, ſed aliter διαχρ., quo in v. tamen v. L. Ern., cf. Dion. H. S. T. 1. 268, 26. τὰς ἁλουργεῖς καὶ χρυσοσήμους ἀμπεχόνας, purpureas *auro* intertextas *trabeas*, quorum primum Gr. etiam eſt ap. G. Th. in Bg., ut ſq. καταγ. quoque, cf. 1, 3, 9. e., quo in membro Bg. omittit pron. αὐτ. iterum, ut P. nimium abit.

καὶ ὑφ') Pro καὶ aptius leges ἅτε, *velut*. Niſi forte deeſſe aliquid exiſtimandum eſt. *Sylb.* καὶ convenientius ſtaret pone σχήματι. *Reisk.*

Quem ordinem et Mss. praebent; unde membra exiſtunt magis et aequalia et diſtincta, καὶ θηλ. πολ. — καὶ ἡρ. ἰσχ., ubi participium μιμ. reſolvi licet per particulam cauſae ſ. modi, v. c. *utpote*, quippe, *dum*, quarum mediam diſerte refert P., vel libere additam, nobiscum reſolvendo participium, vel habens pro καὶ vulg. iſtud Sb. ἅτε, aut affine quod aliud, ὡς ſ. οἷα, quae omnia ſane non longe diſcedunt a figura litterarum vulgati καὶ, ſaepe ſuſpecti de mendo, etiam ap. Noſtr. „Sed Bg., et alibi καὶ reddens ſuo Lat., quanquam in alia cauſa, 3, 7, 19. i., quid h. l. fecerit, non certo dicam, magis tamen, reſolviſſe participium,

τέλειαν καὶ ἡρώων ἰσχὺν μιμού- μενον. τοιοῦτος μὲν δὴ[c] προϊὼν 17. Talis ſcilicet prodiens heroum virtutem imitatur.

c) Sch. Ms. μέντοι minus apte. *Sylb.* v. N.

prorſus deleto καὶ, quod violentius, cum nec e pr. finitione τον inaniter repetitum videatur καὶ, quod duplex, praeter illud *quippe*, oſtendit P., unde vix habuerit in ſuo Cod. aliquam ex prioribus illis particulis, cum et poſt σχημ. teneat καὶ utrumque cum Mss. duobus, quorum unus Ve., dum ſervat καὶ vulgato loco, ſuſpicionem iniiciat, aliquando intra σχ. et θηλ. elapſum καὶ, ob ſyllabas ατι et θηλ non diſſimiles, et aliquem librarium in marg. notaſſe καὶ ex Cod. alio, ſed alium id poſuiſſe in textu, quo nunc eſt loco, ubi ſane non commodam edit ſententiam, nec valens pro *etiam* ſ. *etiam adeo* ſ. Lat. *vel*, nec ſic, ut enunciationes iunctae ſint per καὶ, ſed hoc accipiatur pro alia particula, in primis cauſali, aut tanquam redundans, ut intra πολὺς et aliud adi., nec ſic, ut a ſcriptore ipſo praemiſſum pro copulativa ſ. diſtributiva particula putetur alio loco, quanquam ſevere debuerit poſt σχημ. demum locari; quale genus hyperbati convenientius ſit alii auctori, Thucydidi quidem poëtis ve; quorum exemplo qui tueatur lectionem vulg. hic, leniſſimus fuerit criticus; cum videatur mihi quoque aut accipienda Mss. lectio, aut καὶ cum Bg. delendum, ut non ſit obſervata hic a Noſtro concinnitas, alibi quoque eadem neglecta, at Mss. res ab ingenio librarii profecta, iſtam quaerentis concinnitatem; unde, cum res adhuc dubia eſſet et anceps, nunc quidem nihil aliud potui edere. In rel. praep. ὑπὸ, a Bg. e P. oppreſſa, non item a Sch. „ſub *habitu*" (nihil tale tenente G. Th.) valebit pro in, cum, per, (ut ſupra habuimus *ſub* et *in armis*,) ſed σχ. patebit et hic latius, praeterque veſtes, quoque ad arma et illud ῥόπαλον μετὰ χειρ., quo forte reſpicit Sch. „*habitu* veſtium et corporis" peccante Bg., ſecus ac P., in temporum conſecutione Lat., dum poſt impf. *eſſet* ponit praeſ. *imitatur*, pro eodem tempore *imitabatur*; cum in Gr. duo praeſentia ſtent pro impf.; non ferente Stp. Th. in ſubſt. πολ. Lat. Bg., (quo et reddit Ind. Ael. V. h., cf. Thuc. Dem. Xen. Mem. S. Luc. et Suid. 3, 148. i.) e P., ut partim Sch. „*luxum* in veſtibus *feminarum*" nihil etiam tenente Stp. Th. in θηλ. vel e Noſtro, vel de ellipſi ſubſt. γυνὴ, cf. L. Boſ. p. 76. i., ſed, praeter Lat. Bg., modo cum artic. „ἡ θήλεια, *femina*" quo ſine cf. Ind. Luc. L. N. T. Dem. 1067, 2. Xen. Mem. S. 2, 1, 4. e., tum Sch. in ἰσχ. „ἡρ. Pol. heroum *virtutem*; ubi tamen potius de virtute corporis ſ. robore heroico, quam animi, ſermo eſt, (tamen etiam ſic retinente Bg., cum Lat. dicatur illa notione utr., cf. G. Th. cum Gr. n., non hoc Lat. tenente Stp. Th.) ἡρ. *heros*, de viris fortibus defunctis" pro qua definitione pleniorem dat Stp. Th. aliunde, convenientem et Herculi, qui unus omnium maxime innuitur hic per plur., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. cum Suid. 2, 77. m. 79. m. et Heſ. 1, 1659. m. e. it. G. Th., ut Ages. Mariſcolli de Perſonis in Graev. Th. T. 9. p. 1130. D., agens de iis, qui, feminarum habitu induti, proceſſerint „quae omnia lectori cupido abunde ſuppeditabunt Diod. S. — Herodi." ſic ſine numeris ac loco huc ſpectat, ſed et forte ad Heliog. 5, 5, 7. Caeterum ap. Beg. 2, 680. habentur numi hi, quintus quidem, L. Ael. Aurel. Comm. Aug. P. Fel. cum capite Commodi, quod tectum leonina pelle, ſed in altera parte Inſcript. *Herculi* Romano *Aug.* cum arcu, clava et pharetra, ſed ſextus, Ael. Aurel. Comm. et iterum caput, tectum leon. pelle, at in altera parte Inſcript.

ἐφαίνετο. ἤλλαξε δὲ καὶ τῶν conſpiciebatur. Mutavit au-

Herculi Romano *Augu.* S. C., quae verba clava ſecat media, denique ſeptimus, L. Ael. Aurel. Comm. Aug. P. Fel. et caput Commodi, hedera revinctum, ſed in altera parte *Herculi* Romano *Aug.* et tropaeum, cui manum imponit Hercules, cum clava et pelle leon. adſtans. Tum ib. p. ſq. eſt numus ſecundus, inſcriptus *Iupiter exſuperantiſſimus*, qui putatur eſſe ipſe Commodus, et forſan pertinet ad Noſtri §. ſq.

τοιοῦτος) Talis, *quum* prodibat, *conſpiciebatur*, i. e. tali habitu in publicum prodibat. *Steph.*

Immo et, tali habitu conſpiciendum ſe praebebat, quum prodiret, qua formula altera utitur aliunde Stp. Th. v. φ., liberius agente ſane P., etiam addito adv., unde ſervat Bg. ſyn. in δὴ, pro quo Ms. τοὶ librarii ſit lapſus, ſ. gloſſa, acceptum ſenſu affirmandi; unde redeas ad δὴ pro Lat. Bg., ut G. Th. „*nempe*, μέντοι“ et Hoog. Op. p. 211. m. Nr. 12. „γάρ τοι vix differt a γὰρ δὴ“ ſenſu quidem aſſeverandi, quo de ibi agitur; ut τοὶ notione altera adverſante facit Lat. hic alius ordinis, *ſed talis quidem*, ſ. neglecto μὲν, ſolum *talis vero*; familiare ut ſit Noſtro μὲν δὴ in clauſula et tranſitu ad alia, ubi δὴ pro Lat. *igitur* capio, quo ſenſu τοὶ nondum certo ſcio, cf. 1, 13, 8. ad μέντοι, it. 1, 16, 5.

ἤλλαξε) *Menſium* annuorum *nomina.* Intelligit autem fortaſſe menſium totius anni. Alioqui ſupervacaneum illud ἐνιαυσ. nobis videri queat. *Steph.* Poſſumus etiam reddere *menſium anniverſariorum*, i. e. quotannis in orbem recurrentium, qua de re v. Dionis Epitomen et Ael. Lampr., qui menſium nomina recenſent. *Sylb.* Lampr. 11. *menſes* quoque *in* honorem *eius* pro *Auguſto* Commodum, *pro* Septembri *Herculem*, pro *Octobri* Invictum, *pro* Novembri *Exuperatorium*, pro *Decembri* Amazonium, *ex* ſigno *ipſius* adulatores *vocabant.* Xiph. ita numerat, Amazonium, Invictum, Felicem, Pium, Lucium, Aelium, Aurelium, Commodum, Auguſtum, Herculem, Romanum, Superantem. Atque hanc enumerationem veram cenſet Cl. Salm. in N. ad Lampr., quem ex Xiph. corrigit, ut ſeries ita ſibi invicem reſpondeat, Ἀμαζόνιος, Ianuarius, Ἀνίκητος, Febr., Εὐτυχὴς, Mart., Εὐσεβὴς, Apr., Λούκιος, Mai., Αἴλιος, Iun., Αὐρήλιος, Iul., Κόμμοδος, Aug., Αὔγουστος, Sept., Ἡράκλειος, Oct., Ῥωμαῖος, Nov., Ὑπεραίρων, Dec. Etiam ſub Nerone huius inſaniae exempla habemus. Ap. Tac. 16, 12. ſtudio adulantium ſenatorum *menſis*, qui *Aprilem* eundem *que* Neroneum *ſequebatur*, Maius *Claudii*, Iunius *Germanici* vocabulis *mutantur.* Et Domitianus, *poſt duos triumphos*, *Germanici* cognomine *aſſumto*, Septembrem *menſem* et Octobrem *ex appellationibus ſuis* Germanicum *Domitianum* que *transnominavit*, *quod altero ſuſcepiſſet imperium*, *altero natus eſſet*, Suet. Dom. 13. Scilicet tanta fuit horum hominum ambitio, ut cuperent *omnia nova* et *de ſuo nomine dicta*, *tanquam ſi propterea Principatum accepiſſent*, *ut novam rebus faciem inducerent.* Vide, quae Procopii arcana hiſt. p. 49. de talibus propoſitis tradit, et Nic. Alemannus explicat in N. p. eadem. *Boecl.* Quorum ſeries ita ſe habet, Ἀμαζόνιος, Ianuarius, et ſic deinceps. Quanquam ordinem hunc interturbat Caſaubonus, et Commodianum annum a primo praenomine, Lucio ſc., auſpicari contendit. Dioni et Zonarae ſecum in hoc calculo magis convenit. *Oxon.* Hic Herodianus teſtis eſt, Commodum menſium nomina mutaſſe, ac pro vetuſtis appellationibus novas de ſuis cognominibus impoſuiſſe. Panziroll. Theſ. Var. L. 11, 95. ſq. *Leisn.*

Ad Lampr. p. 505. Caſ. N. „menſium omnium fuiſſe mutata nomina,

ἐνιαυσιαίων [d] μηνῶν τὰ ὀνόματα, ὅσα μὲν ἀρχαῖα [e] καταλύσας, πάντας δὲ ταῖς ἑαυτοῦ

tem et menſium anni nomina, antiquis abrogatis, omnesque a ſui ipſius cogno-

d) Ms. Ba. et Vi. ἐνιαυσίων, ſed ἐνιαυσιέων mendoſe A. cum B. 1., v. N.
e) Nihil hic diſtinctionis ubique, ſed poſt κατ. comma per edd., ubi in Ms. Ba. colon, it. poſt ὀνομ., ubi et colon in Sb. cum Ms. Bg., pro commate B. 1. Stp. rel., ſed puncto al.

conſtat inter Dion. et Herodi.: ſed quod hic addit, *plerasque* appellationes *ad* Herculem *reſpexiſſe*, refellit Dio, qui ipſas appellationes novas recenſet ſolus e veteribus. Sunt autem iſtae (ed. R. p. 1215. ſq. et Sb. 381, 2. οἱ μῆνες ἀπ' αὐτοῦ πάντες ἐπεκλήθησαν, ὥςε καταριθμεῖσθαι αὐτοὺς οὕτως, 'Αμαζόνιος, λ.) Ex iſtis duodecim nominibus quatuor ſunt tantum, quae poſſint εἰς Ἡρακλέα ἀναφέρεσθαι, ut loquitur Herodi., ἡράκλειος, ὑπεραίρων, ἀμαζόνιος, ἀνίκητος. Reliqua omnia partim propria Commodo, partim omnibus imperatoribus ſolennia ſunt“ quae fere repetuntur ad Dion. l. l. in N. §. 88. ſq. et 91., cf. Sb. ad p. 1436. e. ib., unde Zonaras hauſit; Noſtro quidem, dum αἱ πλεῖςαι de paucis tantum, atque adeo quatuor, adhibet, excuſando forte ſic, quod et G. Th. „*plerique*, οἱ πλεῖςοι, nonnulli“ explicat, et L. Ern. in affini πολὺς diſerte edicit „οἱ πολλοὶ — 3) interdum de perpaucis reperitur“ tacente Stp. Th., etiam in v. ἠλλ., cf. Ind. Dem. et Luc., P. deſerente etiam Sch., qui ib. *immutavit*, ſed in μ. cum Bg., ut cum Stp. ac Sb. in adi. ἐν., ubi pauperrimus Stp. Th. „i. q. ἐνιαύσιος“ cf. Dion. H. S. T. 1. Geop. Eutr. Met. 1, 9, 3. et ap. Suid. ſine χρήσει 1, 747. i. cum Lat. Sch. utr., quo et redditur ap. Stp. Th. alterum, hic a Mss. productum, e lapſu, ſ. emendatione, (ſi edd. illud mendoſum in Cod. aliquo fuiſſe ſumas, unde aliquis peritior ε vocalem expunxerit,) ſ. e gloſſa, idque per comparationem ex alio Noſtri loco 1, 16, 7. e., aut propterea, quod ἐνιαύσιος eſſet tum frequentius, tum auctoritatis vetuſtioris, v. Ind. Dem. Xen. Z. Pol. et Bach. cum Stp. Th., ubi „Theophr. κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ὥρας, *certis* anni *temporibus*, ut v. l. interpr.“ et Bg. hic, mutato adi. in ſyn. gen. ſubſt., accommodatius ad Vern. rationem, quae et parem fert aliam ſyn., *die Monathe* im *Iahre*; opprimente P. adi. hoc, nec tenente G. Th. illa Lat. cum ſubſt. *mens.*, quo adiuncto, quanquam non admodum neceſſario, Noſter definit tantum magis; ut debuit Stp. pro *menſibus* totius *anni* argumentum ducere potius tum e ſq. mox addito πάντας, tum et e Xiph. l. l., ubi diſerte erat πάντες λ.

ὅσα) Turbante Noſtro ordinem, (pro καταλύσας μὲν, ὅσα ἀρχαῖα, ſc. ἦν, praemiſſae enunciationi ſecundariae copulando μὲν, quod pertinebat ad particip. κατ., ut δὲ, iſti relatum, ſtat cum altero particip. ὀνομ.,) non poteſt ſane comma locari in primo membro poſt ἀρχ., ubi ratio P. multo liberior, quam Bg., qui modo μὲν omittit, et, δὲ mutato in ſyn. τὲ, ſervat ſaltem aliquo pacto participium, ſumtis abl. conſq., et pron. cum adi., ſ. truncam enunciationem e pronom. cum adi. vertendo per ſolum adi., pro ſeveris, *quae quidem* antiqua *abrogans*; ubi et Sch. vicinior „ἀρχ. antiqua *nomina*, κ. quum *abrogaſſet* nomina menſium“ adiecto hoc gen. reſpiciens ellipſin pron. αὐτῶν, e pr. μηνῶν, nihil tenente Stp. Th. in v. κατ., nec Lat. Bg., quod h. l. pro removere, nolle, vetare, ut amplius adhibeantur in calendario ac ſcriptis. In ſq. Leisn. ad marg. Ms. Bg. „a ſuis“ per ſimpl. pron. pro dupl. Bg., qui in rel. deſerit P., prae-

προσηγορίαις ὀνομάσας, ὧν αἱ πλεῖσαι εἰς Ἡρακλέα δῆθεν[f], ὡς ἀνδρειότατον, ἀνεφέροντο.	minibus nominans: quorum pleraque in Herculem ſcilicet ut fortiſſimum referebantur.

f) Hoc comma, it. poſt ἀνδρ., nobiscum faciebant Bs. 2. al. v. N.

ter Lat. ad προσηγ., valens hic tum proprie et pro Bg., tum pro ſimpl. *nomina*, ſecundum ſuperiora e Xiph., ubi menſium appellationes novae quatuor per vera Commodi nomina, Lucius, Ael., Aurel., Commodus, ſed reliquae per Commodi cognomina, quatuor praemiſſa, quatuor alia ſubiuncta; non tenente G. Th. in Bg. v. *nominare* formulam cum pr. *a*, ſed P. *de* et ſyn. *ex*, nec Stp. Th. in Gr. v. ὀνομαζ. rectionem hanc cum abl., nec mihi aliunde cognitam, niſi e Lat. *nomine appellare*, cf. G. Th. it. Virg. Aen. 1, 530. cognomine *dicere*, ſed cum ἐκ, cf. L. N. T., it. cum διὰ, v. Ind. Diod. S., ut cum ἀπὸ, e Bg. ratione, ap. Stp., cf. Cenſor. de die nat. 22, 17. *poſtea* vero *multi* Principes *nomina* quaedam *menſium* immutaverunt, *ſuis* nuncupando *nominibus*, (quam ſyn. cum Noſtri formula tenet G. Th. in v. hoc cum Gr. n.) *quod aut ipſi poſtmodum mutaverunt, aut poſt obitum eorum illa nomina priſtina ſuis reddita menſibus fuerunt*; quod poſtr. et Commodo accidit haud dubie, quanquam de eo poſtea tacentibus Noſtro ac Xiph.

εἰς Ἡρακλ.) Formulam v. in paſſ. aliunde affert Stp. Th., ubi Bg. deſerit praep. P., ſeverior idem in ordine particulae δηθ., ubi Sch. ponit Bg. e P., ſubiiciens „et ironice" cum aliis Noſtri locis, ut adeo hic ceperit extra ironiam, tenente Stp. Th. notionem utr. non e Noſtro, nec cum praecepto quodam, unde conſtet, utra notio per loca ſingula obtineat; in quam rem dederim haec. Cum ironia habeat quid contrarii ac negationis: δῆθεν, per ironiam ſumtum, valet „de éo, quod ſecus ſe habet" ut Ind. Dion. C. praecipit, ſ. de eo, quod non ita ſe habet, ut aliquis ſcribit; unde h. l. ſenſus ſit, ad Herculem quaedam non eſſe relata nec reſpexiſſe; quod tamen falſum, cum nomina menſium aliquot eo ſpectarint vere; neque adeo hic illi particulae Gr. ac Lat. ſubſtitui poſſunt v. c. minime, ſ. quod non eſt ita, ſ. quod non ſe ita habet, ſ. quod ſecus eſt, ſ. quod falſum eſt, nec illa, ſi diis placet, ſi credere licet, ſi quis vult credere; quae quippe ſunt omnia dicentis cum ironia, dubitantis, negantis, nihil certo enunciantis. Contra h. l. valent, quae aiunt, v. c. ſane, haud dubie, veroſimiliter, manifeſto, it. ut credibile eſt, ut intelligi poteſt, ut credo, it. quod tenendum eſt ac ſciendum; unde pervenimus ad ipſum illud Lat. Bg., pro ſcire licet, v. c. hic, ut cuique ſcire licet, ut quisque ſcire et cognoſcere poteſt, vel me non monente; e quibus apparet, hic non eſſe ironiam aliquam, ſed ſcriptorem per iſtam particulam ſuum interponere iudicium ſimpliciter. Sin quis putet, Noſtrum id ſic facere, ut Commodum rideat, traducat et culpet; quod ſane ironiae genus eſt quoddam: tum ſubſtituat haec, e. g., quod erat ridiculum, ſtultum, ineptum, quod tamen abſurdum erat, non conſentaneum, cum Commodus ab Hercule nimis diſtaret; cf. G. Th. in Bg., ſed de Gr. noſtro Suid. 1, 535. e. Heſ. 1, 925. j., ubi et ὡς δῆλον, par illi Gs. Th. δηλαδὴ, Ind. Xen. Cyr. Z., Abr. Dil. Th. p. 342. et L. Ariſt. p. 77., Dev. p. 112. Hoog. Op. p. 309 ſq., Z. ad Vig. p. 484. a. m., it. ap. Thuc. 266, 40. *quaſi*, it. Zoſ. 2, 42, 5., ut etiam

ἔϛησε δὲ καὶ ἀνδριάντας αὐτοῦ[g] κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν[h], ἀλλὰ

18. Collocavit etiam ſtatuas ſibi per omnem urbem: quin

g) αὐτ. per lenem in Ms. Ba. et Vi. cum edd. Bc. et Ox., v. N. h) Comma hoc nobiscum habuere B. 1. al., pro Stp. rel. colo, it. puncto al. v. N.

ap. Bg. infra, it. Ind. Luc. ex 1, 774. i., ubi tamen eſt ſimul cum ὡς praemiſſo, ut p. 24. i. *perinde ut*, ſed 2, 245. l. 83. in Vs. neglectum, ut ab aliis alibi, quaſi redundans, cum ibi valere poſſit Lat. *ut ſimulabat, fingebat*, et alibi, *ut fingebatur*, dicebatur, *praetexebatur*; quae redeunt ad illa Abr. l. l., it. pro ſpecie, quoad praetextum, etc. In adiuncto ὡς ἀνδρ., (quem gradum ignorat Stp. Th., cf. Heſ. 1, 351. e. Suid. 1, 188. e., ubi forte poſt ἄφοβος excidit οὐχ,) ſuppleveris tum particip. ὄντα, quippe qui erat, ſ. quia erat fortiſſimus, ſc. ſuo tempore, tum gen. pron. αὐτῶν, e ſuperiori τῶν ἡρώων. Sed nomina Commodi ac menſium ad Herculem referebantur ſic, tropo remoto, ut continerent revocarentque in memoriam civibus aut ipſum Herculem cum nomine eius, ut Ἡράκλειος, aut iſtius facta et fortitudinem, ut ὑπεραίρων, ἀνίκητος et Ἀμαζόνιος.

ἔϛησε δὲ) Hoc δὲ an Bg. iterum omiſerit e P. „quin *ſtatuas* quoque *ſibi* tota *urbe* poni *iuſſit*" non dicam, cum iſtius *quin* ſumi queat pro *praeterea*; quo ſenſu δὲ notum eſt, ſed non tenet G. Th. illud P., e quo certe Bg. ſervat pron., non modo quoad ſpiritum, (qui aſper cum v. ἔϛ. melius ſane convenit,) ſed etiam quoad id mutatum eſt in aliud, relato caſu eius non ad ſubſt. ἀνδρ., pro *ſuas*, ſed ad v. ἔϛ., ubi Sch. per *ſtatuit* aeque deſerit Bg., ac P., cf. Stp. Th. 1, 1732. C. et p. pr. G. m., Dreſ. de V. med. p. 291. m. hinc cum αὐτ. per lenem et e Vs. P., nec monens quid contra Noſtri rationem in act., pro quo quis forte medium expectet, cf. Kuſt. ib. p. 18. i. 62. ſ. 53. it. Woll. p. 84. e., ut tamen excuſetur Noſter, quod non ſibi modo ſtatuas poſuit ille, ſed etiam ſimul aliis populoque, et ob adiunctum gen. pron. αὐτ., quem, ſecundum prius dicta, non tentem e Latt. Inttp. in αὐτῷ exquiſitum dat., cum libere egerit P. etiam in rel., ut in formula ſyn. per abl. ad κατ. π. τ. πολ., ad Bg. reſpiciente etiam Sch. in „κ. — *per* locum" de diverſis locis in urbe Roma, quod et arguit adi. π., pro tota, cf. in rem Dion. C. p. 1216. ἀνδριάντες αὐτοῦ παμπληθεῖς ἐν Ἡρακλέος σχήματι ἔϛησαν, Xiph. 381, 20. pleraeque *ſtatuae* habitu *Herculis* ei *collocatae ſunt*, immo *ſtatuas* eius *complures* in *Herculis* habitu *ſtatuerunt*, ſc. ſenatus et populus, iuſſu Commodi, opinor, ſecundum Gr., quae et affert Caſ. ad Lampr. *accepit* ſtatuas *in* Herculis *habitu* p. 496. b. N. 8., quo neſcio, an quis malit trahere Noſtri haec, tum per lenem in pron., *ſtatuit* vero *et* ſtatuas *eius*, ſc. Herculis; tum de Stp. ed., *poſuit* vero *et* ſtatuas *ſuas* ſ. *ſibi*, ſc. Herculis habitu. In ſq. membro liberum P. deſerit etiam Sch. in ἀλ. „μ. imo, atqui, ſed et, quin, μ. — ἀ. μ., quin, imo" unde Bg. cum aliis libere ἀλ. μ., pro *at vero*, per figuram ἐκ παραλλήλου copulatis, ſed deinde valentibus, ut Lat. iſtis, pro ſimpl. adverſativa, ut, ſervante καὶ vim ſuam pro *etiam*, comparetur cum §. 13. m. ἀλλὰ καὶ, quocum hic variet Noſter, cf. Bud. C. 1267, 51. Stp. Th. 1, 336. F. m., Dev. p. 30. e. Hoog. ad Vig. p. 460. a. N. 74. et Op. p. 44. e. L. Ern. Ind. Xen. Cyr. Z., Fi. Aeſch., Fd. Iſocr. Ev., et de μὴν pro Lat. *vero* Bud. C. 1296, 7. Stp. Th. Dev. Hoog. Op., Z. ad Vig. Indd. Fi. et Z. Xen. l. l. it. Bach., Ael. V. h. Gs.

μὴν καὶ ἀντικρὺ τοῦ τῆς συγκλή- et e regione curiae unam,
του συνεδρίου τόξον[i] διηγκυλη- quae arcum contenderet.

i) Ms. Ba. τόξον μετὰ βέλων ἔστησε, v. N.

Chr. cum Dem. 71, 15. 77, ult. ſine Ind., ſed G. Th. „*quin etiam*, ἔτι δὲ, ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, καὶ, particula, maius quiddam his, quae praecedunt, annectendi“ nec tamen explicans per Lat. aliud, ſed Niz. per haec inter alia „atque etiam, — praeterea“ etiam per P. illud antea *quin*, (quo de cf. Ind. Corn. N. et Hor. Turſ. p. 910. m.) ut ἀλ. μὴν, pro δὲ ſimpl. ſumtum, poſſit eſſe i. q. praeterea ſ. adhuc, et adeo ἀλ. μ. καὶ i. q. pr. δὲ καὶ, per variationem; ut ap. Gs. Th. melius ſine commate legetur καὶ μὴν καὶ, cf. Hoog. Op. p. 44. e. ſq. et Vig. p. 513. m. Nr. 19. „καὶ μ. καὶ, quin *etiam*“ quod Lat. equidem interpretor per *praeterea etiam*, et etiam, *ſed etiam*.

ἀντικρὺ) *e* regione *curiae*. Dicitur et ἀντικρὺς, ut μέχρις et μέχρι, it. αὖθις et αὖθι etc. Euſt. ad 'Ιλ. ε. p. 399. l. 12. et ψ. p. 1444. l. 52. *Leisn.*

De hac voce, ſine notatione, per notionem modo, it. cum aliquo diſcrimine aut ſine eo in ὺ et ὺς, v. Schol. Thuc. 100, 88. Suid. 1, 223. e. ſq. Heſ. 1, 399. e. p. ſq. m. Ammon. p. 17. i. cum N., L. Tim. R. p. 26. Vig. p. 373. i. Fi. ad Plat. Symp. p. 202. a. L. N. T., Stp. Th. cum nullo loco e proſaicis, praeter N. T., ut nec in ἀπαντικρὺ e Dem. 133, 22. Ind. Xen. Cyr. Z., deſerente P. etiam Sch. „*ex* adverſo, *e* reg. *cur*. *συν*. *τ*. *σ*. *curia* Romana“ tenente Stp. Th. notionem in συνεδρ. pro loco „in quem conveniunt ſenatores“ et Lat. Bg., non item hunc locum cum gen. τῆς σ., ſed alterum e Noſtro cum ſyn. gen. τῆς βουλῆς, cum quibus adiunctis non aliunde notaram, cf. L. N. T. et Ind. Xen. Hell. Mor. it. Heſ. 2, 1302. m. cum N., ap. G. Th. cum βουλευτήριον, quod Stp. Th. comparabat.

τόξον) P. et Bg. haec referunt ad ſtatuam. Recte. Laudatur a Lexx. Athenaei locus, ubi legitur ἔρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, i. e. manu tenens fulmen, quaſi iam vibraturus, v. Heſ. in διηγκυλίσθαι. *Leisn.*

Sch. „τοξ. arcum *contentum*, paſſ. δ. *arcum*, ad iaculandum *contentum*. Pol. accepit active, ſubaudito ἀνδριάντα, ſtatuam, *quae* arcum *contenderet*“ quae ſunt ipſa Bg. e P., unde quoque ap. Stp. Th. „διαγκυλέω, — additis acc. τόξον, λ. Herodi. l. 1. de Comm. ἀντικρὺ — συνεδρίου ἔστησεν ἀνδριάντα τοξ. δ., quippe qui vellet ſuas εἰκόνας φόβον ἀπειλεῖν, *ſtatuam* pro *curia* ſtatuit, *quae* arcum *contenderet*“ qui explet ſubſt. ἀνδρ. ſing. e pr. plur., ut Bg. e P. pron. τινὰ ſ. ἕνα, quod potius ſumo, quam ut correxerit, quaſi excideret τινὰ ante διηγ ſyllabam, ſ. ἕνα ante αντικ. aut intra ενου et εβουλ.; per quam rationem participium paſſivi v., ab utr. Intp. reſolutum, accipit vim med., et ſtatua, res inanima, actionem geſtumque perſonae, ut direxerit arcum, i. tenuerit arcum directum ac contentum adverſus curiam, tanquam ſagittam arcu iamiam emiſſura; in quo illud *adverſus curiam* e pr. repetendum; niſi ſtatim ſic regendum διηγκ. ἀντικρὺ τοῦ λ., ferente G. Th. ſine explic. e Virg. Aen. 5, 513. quod rem noſtram ſtatuaeque geſtum aperte oſtendat, *Iam* dudum *arcu* contenta *parato* Tela *tenens*, ſc. manu, ſagittam unam, poſitam directamque in arcu tenſo; quia ſic, ex adiuncto ſ. conſequenti, *contentus* de telis et ſagittis dr., nec modo, ut G. Th. in ſubſt. Bg. cum Gr. n. „arcus *contentus*, i. tenſus“ nobiscum intelligentibus locum hunc etiam

μένον. ἐβούλετο γὰρ δὴ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῷ [k] φόβον ἀπει-

19. Volebat nimirum et imagines ſuas terrorem minari.

k) Ms. Ba. εἰκόνας αὐτοῦ φοβερωτάτας εἶναι καὶ ἐκπληκτικὰς, ſed Ms. Vi. modo αὐτῷ per lenem cum edd. A. al., v. N.

Vern., pro ſeverioribus, *welche* den Bogen *auf* ſ. *gegen* daſſelbe *richtete* ſ. *gerichtet hielt*, cf. de Gr. v. Indd. Xen. 'Avβ., Schol. ad Luc. 2, 637. l. 64. Heſ. 1, 990. i. Suid. 1, 581. e. 799. m. ἐπηγκ. 746. i. ἐνηγκυλωμένοι, *incurvati*, intenti, *parati*, — τὰ τόξα ἐνηγκυλωμένα φέροντες, *arcus* intentos *ferre*, ἀντὶ τοῦ ἐντεταμένα, ηὐτρεπισμένα, quae, in Vs. neglecta, aut non recte loco poſita, a Valeſ. ad Harp. in N. Mauſ. p. 135. a. e. vertuntur, *probe* tenſi *arcus*, cf. ad Diod. S. 1, 663. i. Sed Ms. res meram habet Gloſſatoris ſapientiam; quae moneat lectores, primo e pr. repetendum v. ἐστησ. (quo tamen ne opus quidem, commate poſt πόλιν nobiscum locato,) deinde qua notione accipiendum ſubſt. τοξ., quod ut ne pro ſagitta, ſed pro arcu, ſumeremus, debuit efficere pannus ille aſſutus μετὰ βέλων, ſive potius βελῶν ſ. βελέων, cf. Z. ad Xen. Cyr. 3, 3, 58. et 70. it. Heſ. 2, 1401. ſine N., ſed etiam, ut ne cogitaremus ſolum arcum, ſed ſimul ſagittam, ei impoſitam; quod tamen per ſe hic intelligebatur, primum e re ipſa, cum abſurdus eſſet arcus nudus, etiam intenſus directusque, tum et e contextu et e ſq. §., quia ſtatuae eius debebant metum incutere, quod non fiebat arcu mero, ſed intento, ſagitta inſtructo atque directo. Librarii quidem operam arguit etiam tum P. cum Mss. rel. ſilentium, tum manifeſta violentia, cum non appareat cauſa et vicinitas, unde μετ. β. exciderint.

ἐβουλ. γ. δὴ) In hac δὴ particula Sch. „nam *ſane*" qua aſſeverandi notione, (cui par *nam profecto* ſ. *utique*,) Noſter iterum inſerit ſuum aliquod iudicium, ut confirmet prius dicta, ubi ſubſtituas etiam haec, v. c. probabiliter, it. quod verum ſ. certum eſt, it. ut credibile eſt de animo eius crudeli et in ſenatum inimico, cf. Hoog. ad Vig. p. 477. a. e. it. in Op. p. 205. e. ſqq., non item p. 193. i. ex Eur. El. v. 82. ubi et Vs. Barn. aliter, *namque — iam*, δὴ ſumens de tempore, ſed Hom. 'Ιλ. ή, 172. Cl. etiam *enim ſane*; reddentibus aliis cum Bg., ut δὴ ſit *ſcilicet*, vel eodem affirmandi ſenſu, cf. §. 17. e. ad δῆθεν, vel explicandi notione, ſed γὰρ negligatur, quod contra ſolum aliqui reddunt, δὴ omiſſo, ut rurſus, quod peſſimum eſt, alii neutram particulam interpretantur, cf. ad Thuc. 8, 37. Xen. Mem. S. 1, 2, 14. ed. Th., Ariſt. Lyſ. v. 557. Ael. V. h. 4, 28. i. Herodt. 132, 92. 18. Stp. Th. 1, 966. E. ſq. 817. i. Bud. C. 1272, 10., ut et P. hic nihil refert, quam καὶ, et libere copulat §. hanc cum pr. per *ut*, cf. ſine explic. Ind. Thuc. Ael. V. h. Fab. Aeſ. Hſ., Fi. Pal. v. δὴ et ad Plat. Ap. S. p. 94. a. e.

τὰς εἰκ. αὐτῷ) Elegans αὐτῷ eſt: poteſt tamen et αὐτοῦ legi, caſu gen. *Sylb.* Non quaeritur, qui legi poſſit, ſi non modo bonus, ſed et elegans eſt vulgatus dat., quo de cum ſubſt., etiam per eandem V. L., alibi; variante hic tantum Noſtro pro §. pr. gen. ἀνδρ. αὐτοῦ, ſed referente Bg. pronominis aſperum ob v. ἐβ. In rel. lectione Ms. Ba. manifeſta, ſi qua alia, eſt Gloſſatoris opera, ſenſum formulae φοβ. ἀπειλ. explicantis per v. ſubſt. et duplex adi., primo vicinius, deinde liberius ſyn., tenente Stp. Th. tantum phraſes ſyn. 4, 73. C. e. E. i. φόβον παρέχειν et φόβους πέμπειν, it. 3, 196. e., cf. ſupra 1, 4, 11. e. φόβον — ταῖς τῶν ἀρχομένων

λεῖν. τὸν μὲν οὖν ἀνδριάντα [1] μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτὴν καθ- | Equidem ſtatuam illam poſt eius obitum demolitus ſena-

1) Ms. Ba. ταῦτα μὲν οὖν πάντα μετὰ λ. v. N.

ψυχαῖς ἐνστάζειν, quo et redeunt Sch. in „ἀπ. imagines *illas* prae *ſe* ferre *terrores*, φ. *imagines* metum *prae* ſe *ferre*" qui e P. modo retinet formulam verbi, non item duo ſubſt., ſeſe invicem explicantia, ſed ut alterum e v. ἀπ. ductum ſit, potius per libertatem ſolennem, quam e conſpiratione cum Ms. Ba.; ſeverius agente Bg., ſed ad ſententiam eandem, pro incutere terrorem per minas ſ. ſpeciem minantem ac terribilem; praebente G. Th. in v. Bg. e. „promittere, — prae ſe ferre, iactare" ex Hor. ep. 1, 8, 3., ubi Lamb. „eadem eſt interdum v. ἀπειλεῖν ap. Gr. ſignificatio" quod non aliunde habui cum ſubſt. φ., capiendo illo de motu animi ac ſenſu triſti, quo cogitantur mala futura, vel etiam de re ipſa terribili, mala, periculoſa, de malis, periculis, damnis, cf. alibi. Sed Sch. in „εἰκ. *imagines* — pictas" male, cum, ut dictum, Noſter varians intelligat easdem cum §. pr. ἀνδρ., qua de notione, pro ſtatua, diſerte quidem nihil tenet Stp. Th., ſed tamen per exemplum ex Aeſch. Or. αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα σταθήσεσθαι, cf. Ind. Iſ. Ev. et Sb., qui et ipſe haec duo ſubſt. inter ſe comparat, ut G. Th. in Bg. cum Gr. n. „frequens eſt de ſtatuis."

τὸν μὲν οὖν ἀνδρ.) Is ſcilicet plerumque exitus ſplendoris illius aſcititii, quem tyranni ſuo nomini publice induunt, cum paſſim ſtatuas ſuas, tanquam deorum ſimulacra, proſtituunt. Nimirum, *ſi iudicium poſterorum in odium vertit: pro ſepulcris ſpernuntur* Tac. 4 A. 38, 3. *ſtrageque et ruina publico gaudio litare ſolent* Plin. Pan. 52, (4.) de Domitiani exemplo. Add. Suet. Dom. 23. Xiph. Neron. *Boecl.*

Res Ms. iterum debetur ingenio Gloſſatoris, non ferentis tranſitum a pr. plur. εἰκόνας ad ſing. hic ἀνδρ., nec intelligentis, Noſtrum poſt ſententiam, ἐβουλ. — ἀπειλεῖν, e genere νοημάτων illo ap. rhetores, redire ad principem rem de ſtatua illa ante curiam, etiam ignorantis illud, quod fieri ſolet in talibus pronunciatis, ut univerſum genus aliquod nominemus, quod in plur. quoque ineſt, quanquam proprie unam modo rem reſpicientes praecipue. Cogitabimus tantum in illa §. pr. ſententia Noſtri quandam quaſi parentheſin: et res difficultatem habebit nullam, ſed contra librarii violentia veluti manibus deprehendi poterit; manente cum Mss. rel. etiam P. in vulg., ac Bg. etiam ſuo in more, tum quoad μὲν ὁ., tum quoad artic. τὸν per pron., quod poſtr. monſtrarat quoque P. in ſuo *quam*, pro hanc; quomodo poſt punctum in principio novae periodi et enunciationis mutare ſolemus; unde nemo in P. reperiet Ms. pron. ταῦτα, cum ille nec alterum πάντα referat, ſed in ſuo pron. libere egerit, ut in aliis per hanc §. additis, deſertus et a Sch. in „καθ. ſublata *ſtatua*" pro quo ſyn. abl. ſeverior Bg. per deponens ſuum aſſecutus eſt tempus Gr. praeteritum, ap. G. Th. „diruere, deiicere, — *ſtatuas* Cic." h. l. ſenatus iuſſit deiici, (ut mox ſtatui,) humi proſternere, frangere, in partes comminuere, cf. Plin. l. l. (quae Bc. poterat addere,) *iuvabat* illidere *ſolo* ſuperbiſſimos *vultus*, inſtare *ferro*, ſaevire *ſecuribus* rel., et de Gr. v. Ind. Xen. Cyr. Z. Dem. Heſ. 2, 103. e. 100, m. Suid. 2, 220. e. Stp. Th. aliunde, nec cum Lat. Bg., ſed per ſimile tamen ex Antiph. ſine Ind. Rs. „τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀκροπόλεως καθελόντες, quum

ελοῦσα ἡ σύγκλητος, Ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο[m].

Ὁ δὲ Κόμμοδος, μηκέτι κατέχων ἑαυτοῦ[n], δημοσίᾳ θέας ἐπετέλεσεν, ὑποσχόμενος, τά

tus, Libertatis imaginem repoſuit.

Commodus autem, non amplius ſe continens, publice ſpectacula nunciavit, pollici-

m) Ms. Ba. et Vi. ἵδρυσεν. v. N. n) Ms. Ba. ἑαυτὸν, ſed eadem manus infra notavit, poſſe etiam eſſe ἑαυτοῦ. *Mart.* v. N.

deturbaſſent" e Bud. C. 937, 14., cf. Zoſ. 4, 41, 1. ç. τοὺς ἀνδριάντας αὐτοῦ — αἰσχρῶς καθελόντες, ipſius *ſtatuis* foede *deiectis*, ſed mitiori ſenſu, quo „ſtatuam καθελεῖν is dicitur, qui, eraſo priori titulo, alium reponit" v. Miſc. Obſ. A. Nov. T. 5. p. 467.

Ἐλευθ. εἰκ. ἱδρ.) Mss. act. pro med., ut alibi, e gloſſa eſt, non modo, ut vis med. perire hic oſtendatur, ſed et per comparationem aliorum, qui ſic in act. utuntur, quanquam plures in med., de ſtatuis quidem, cf. Stp. Th. „act. colloco, (ut Sch., deſerto P. „collocavit *imaginem*") it. ſtatuo, (quaſi hoc non ſit i. q. pr. Lat.) Herodot. ἐλευθ. εἰκ. ἱδρ." ſine Vs. al. et hinc per depravatum nomen Noſtri, Suid. 2, 97. m., non coll. ad Heſ. 2, 22. m. Ind. R. Or. V. 4. 8. Lyc. (add. Dem. 256, 25.) Ariſt. Kuſt. Fi. Aeſch. et The., Ael. V. h. Diod. S. Ioſeph. Gs. Chr. Orph. et Call., ſed Bg. compoſ. pro ſimpl. iterum, cf. Niz. „*repono*, — colloco" vel pro ponere in locum alterius, quo ſpectat P. per adiuncta „*pro* ea — *repoſuit*" melius reddente, quam ſupra, Sch. „εἰκ. *ſtatuam*, ἐλ. nom. propr. deae Rom." qua de, ut perſ. et ſtatua, nihil Stp. Th., ſed Monteſ. Antiqu. ed. Vern. p. 93. T. 39. imag. 3., cf. G. Th. v. e., qui et v. i. cum Gr. n. „*libertas*, — oppon. ſervituti, — metui" quibus ſe liberatum, illa ſtatua poſita, ſenatus ſignificabat.

κατέχων ἑ.) Ms. alius cum v. caſus, per ſe procedens, cf. 1, 4, 17., hic fuerit minus gloſſema, quam lapſus in υ et ν litteris; faciente Sch. cum P. ſimul et cum Bg., qui ceperit e Sb. Ind. alio ordine, h. l. cum non amplius poſſet opprimere cupiditatem palam oſtendendae artis, cf. 1, 7, 4. m.

δημοσ. θ. ἐπ.) Unde Bg. *nunciavit*? θέας ἐπιτελεῖν non eſt *nunciare* ſpectacula, ſed *edere*. Nempe pro ἐπετέλεσεν legendum putat ἐπήγγειλε, ut Herodianus loquitur 2, 11, 1. (τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγειλε.) Et hoc v. utique hic eſt aptius. Pol. etiam ſic videtur legiſſe. *Leisn.*

E P. „edere *profeſſus*" nihil equidem auſim efficere pro iſta coniectura, qui forte utcunque ſe hinc expediverit. Tacente Sb. Ind., modo in θ. refert Sch. „ἐπιτελεῖν, ſp. edere" quo Lat. reddit Stp. Th. aliunde etiam formulam illam 3, 1383. B. e., ſed 1, 1508. E. e. „θέα dr. id ipſum, quod ſpectatur ſ. videtur, i. q. θέαμα. Herodi. l. 1. δημ. θ. ἐπ., *publica* ſpectacula *edidit*" cum lectione vulg., pro qua Leisn. iterum in m. Ox. „ſ. ἐπήγγειλε, *denunciavit*, ut 2, 11, 1." quod tamen a litteris vulg. nimis abeat; ut coniecerim olim ἐπέτελλεν, ubi ſyllaba εσ facile orta ex una λ littera, aut ἐπέτειλεν, *imperabat* ſ. *imperavit*, quomodo reddit hoc v. ſemel Stp. Th. 3, 1368. F. i., quod Lat., pro indicere ac denunciare, frequens eſt cum acc. rei, quanquam non diſerte exponente ſic G. Th., ſed Suid. 1, 835. e. ἐπιτέλλεται, παραγγέλλει, imperat,

τε θηρία πάντα ἰδίᾳ χειρὶ κατακτενεῖν [o], καὶ τοῖς ἀνδρειοτάτοις τῶν νεανιῶν μονομαχή-

tus, ſe et feras omnes ſua manu occiſurum, et cum fortiſſimis iuvenum ſingulari cer-

o) Ms. Ba. κατακτείνειν, ſed eadem prima manus obſervat, prius ει poſſe etiam eſſe ε. Caeterum in Ms. poſt hoc vocab. eſt colon. *Mart.* In A. cum B. 2. R. fuit κατακτένειν, quod poteſt vitium eſſe pro fut. vel praeſ., quod tempus poſtr. et habent B. 2. L. Par. et Ox., v. N.

mandat, cf. p. ſq. i., non coll. ad Heſ. 1, 1394. i. 1396. m. 1331. m., ubi iterum explicatur per illud Suid., quod ſupra habuimus de iis, qui aliquid edicunt ac denunciant, ut ap. Hom. Ὀδ. ά, 327. νόστον, ὃν ἐπετείλατο Πάλλας, reditum, *quem* indixit *Pallas*; quibuscum comparabam etiam ἐντέλλειν, quo exponitur ἐπιτέλλειν, v. c. Heſ. 1, 1394. i. ſqq., ut 1260. i. ἐντέλλεται, παραγγέλλει, cf. 1233. e., ſed Leisn. v. ap. Suid. 1, 783. i. ἐπαγγέλλει, — ἐντέλλεται, et 799. i. ἐπήγγειλα, — ἀντὶ τοῦ παρήγγειλα, cf. ſupra 1, 6, 23. e., ſicut et in his comparandis monſtratur mihi ad Moer. p. 136. b. i. iſtud Hom. Ὀδ. λ', 621. ὁ δέ μοι ἐπετέλλετ' ἀέθλους, *ille vero mihi graves* imperabat *labores*; ubi adeo ipſum Lat. noſtrum ſuperius, et in Gr. med. conſtructio eadem cum acc. rei, praeter dat. perſ.; ſecundum quae lectorum iudicio permittimus, utram coniecturam probent magis, Leisn., an noſtram, cum lectio vulg. non videatur procedere hic per uſum loquendi perpetuum, et audacius legatur e P. illis ἐπιτελέσειν ἐπήγγειλεν, quaſi hoc Leisn. v. exciderit. Ex illa vero nova Bg. lectione, cum Lat. *denunciavit*, (quod compoſ. prae Bg. ſimplici malim,) adv. δημ. hic fuerit, in publico loco affixo libello, ſ. publico libello, qui ad omnes perſcriptus, it. pro omnibus ſ. omni populo; ut Stp. ante *publica*, niſi operarum eſt vitium, tamen liberum haberi debet nec ſubiicere aliam lectionem δημοσίας, quaſi Iota poſtſcriptum et ς ſint confuſa iterum. Caeterum ludos hos Dio C. diligenter ac per ſingulos dies perſequitur, ipſe, ut ait, praeſens, p. 1218. ſqq. et Xiph. 382, 14. ſqq.

τά τε θηρ.) Propter hoc ſtudium feras iaculis confodiendi nimium Amm. M. 31, 10. p. 638. cum Commodo comparat Gratianum imperatorem. *Leisn.*

Locus eſt ed. Ern. p. 527. e. *quia* perimere *iaculis* plurimas *feras* ſpectante *conſueverat* populo, *et* centum *leones* in *amphitheatrali* circulo *ſimul* emiſſos *telorum* vario *genere*, nullo *geminato* vulnere *contruncavit*, ut ap. Lampr. in Comm. c. 12. e. p. 509. m. ferarum *autem* diverſarum *manu* ſua *occidit* multa *millia*, ita, *ut* elephantos *occideret*, (cf. c. ſq. p. 510. ſq.) *et haec fecit ſaepe* ſpectante *populo Rom.*, ubi N. „praeter Dion. et Herodi. narrat et Amm. M. l. 31.“ ſed ad c. 8. p. 495. *appellatus eſt etiam Romanus Hercules*, *quod* feras *Lanuvii* in *amphitheatro* occidiſſet. *Erat enim haec illi conſuetudo*, ut *domi* beſtias *interficeret*, N. „ille vero et publice, Dio“ p. 1217. et Xiph. 381, 43. θηρία μέντοι πολλὰ μὲν οἴκοι ἀπέσφαξε, πολλὰ δὲ καὶ ἐν τῷ δημοσίῳ. καὶ μέντοι καὶ ἐμονομάχει. οἴκοι μὲν, ὥστε καὶ φονεύειν τινὰ, — ἐν δὲ τῷ κοινῷ ἄνευ σιδήρου, καὶ ἄνευ αἵματος ἀνθρωπείου, e quibus Noſtri hic πάντα, a Bg. e P. ſevere redditum, ſic vulgari notione accipias, ſi reſtrictive valeat de iis, quae tum productae ſunt et emiſſae, feris, ſed et iterum pro omnis generis; ne tenente

σειν. διαδραμούσης δὲ τῆς φήμης, συνέθεον ἔκ τε τῆς p Ἰταλίας πάσης καὶ τῶν ὁμόρων ἐθνῶν, θεασόμενοι q, ἃ μὴ πρότερον μήτε ἑωράκεσαν r, μήτε

2. tamine depugnaturum. Divulgata igitur fama, concurrebant ex Italia omni et finitimis gentibus, ſpectaturi, quae prius nec viderant, nec fando

p) In Ms. Ba. τῆς artic. abeſt. *Mart.* v. N. q) Comma hoc in Ms. Ba. recte, ſed nullibi per edd. r) Ms. Ba. ἑωρἀκεισαν λ., v. N.

quidem Stp. Th. illud ὑποσχομ. tempus, ſed „κ. *interficio*. Sed hoc compoſ. poëtarum eſt potius, quam aliorum ſcriptorum" ſubiecto uno tantum e Xen. loco; ut ſane per Indd. reperi modo ap. Luc. in poëticis locis, et ſemel ap. Ael. V. h. in proſa, cf. Heſ. 2, 172. m. 195. i. Sed Ms. praeſ. cum fut. μονομ. per ſe conſiſtit aeque, ac poteſt eſſe librarii lapſus, cum Mss. rel. maneant in vulg. fut., ad quod Leisn. in m. Ox. „v. Obſ. M. T. 4. p. 286." quas non conferre potui, ſed de re ac venationibus Commodi laudare etiam Onuphr. P. in Graev. Th. T. 9. p. 400. A. „Herodi. l. 1." ut Stp. Th. in ſq. v. „μον. ſingulari certamine pugno, (ut L. Ern., fere cum Bg. e P.) Plut. — Et de gladiatoribus ap. Herodi." nihil amplius, cf. Bud. C. 1176, 25. Ind. Ael. V. h. et Luc., argutante iterum G. Th. in Bg. „pugnare vehementer, pugnam decretoriam" cum et ſtet pro ſimpl., cf. Niz., et ad Noſtri caſus diverſos, e P. quoque ſervatos a Bg., illud Hor. Sat. 1, 1, 100. fortiſſima *Tyndaridarum*, quo G. Th. caret.

διαδραμ.) Aliorſum P. abeunte, oppreſſa plane vocula δὲ, (quam Bg. per δὴ iterum ſumit ſine neceſſitate,) ſed Sch. vicinius reddente, quam Bg. „*quum* diſcurriſſet *fama*" habet Stp. Th. in v., (quod eiusdem tropi cum διαθέειν et διαφοιτᾷν de φήμῃ per variationem uſurpat Noſter,) 3, 1657. e. „δ. δὲ φήμης, didita et vulgata fama, ſ. quum rumor iſte evagatus eſſet" ubi, praeter aliam lectionem in omiſſo τῆς artic., tamen hunc ipſum artic. videtur reddere non male per pron., (etſi, eo neglecto, ſuppleri etiam poteſt aliquis gen., ut τούτου, πράγματος, ſ. τούτων, πραγμάτων,) comparans in φ. 4, 55. F. m. inter alias Lat. formulas etiam Curt. *fama* urbes *diſcurrit*, (unde forte Sch.) non item afferens Gr. noſtram, (nec mihi aliunde notatam,) nec Lat. Bg., quo de alibi, ap. G. Th. cum Bg. ſubſt., ſed non ſeverius *percurrere*, quod ad διαθέειν in non diſſimili re adhibet Ind. Xen. Bach., cf. 1, 4, 19. i. Mox omiſſus in Ms. articulus iterum eſt, ſed hic fortaſſis ob pr. τὲ ſimile, per lapſum, ſ. per ingenium Gloſſatoris, ob alia Noſtri loca ſine eodem; tenente Stp. Th. v. συνθ. aliunde cum Bg. e P., cf. Ind. Luc. cum Suid. 3, 401. i., ubi ellipſin ſumas ſubſt. ἄνθρωποι, tacente L. Boſ. Verum Sch. in „ὁμ. *conterminus*" et ſimul cum Bg. e P., ut Stp. Th. aliunde, cf. Zoſ. 3, 6, 2. Ind. Dem., (cui add. 10, 21. 197, 2. 326, 11.) Xen. Z. Cyr. et Pol., Schol. Thuc. 7, 30., unde, tacente Kuſt., hauſit Suid. 3, 207. m., cf. 2, 692. i., non coll. ad Heſ. 2, 755. i. ſine N., ap. G. Th. cum Gr. n. in Bg. it. Sch. et *confinis*, quo alterutro, ut viciniore, uſurus eram, in ἐθν. intelligens terras provinciasque, ut alibi. Tum, omittente P. v. θεασ., pro Sch. *viſuri*, aliter reddit Bg., quam 1, 7, 4. e., varians mox cum Noſtro in ὁρᾷν, dum iterum G. Th. cum Gr. n. argutatur „ſaepe ſ.

ἠκηκόεισαν. καὶ γὰρ διηγγέλλετο αὐτοῦ τῆς χειρὸς τὸ εὔστοχον, καὶ ὅτι ἔμελεν [f] αὐτῷ

3. audiverant. Etenim nunciabatur, quam eius manus eſſet certa, et quod operam daret, ut

f) Ms. Ba. ἤμελλον, ut B. 1. cum Lu. ἤμελλεν, mendoſe, v. 1, 2, 4.

fixe intueri“ pro ſimpl. melius exponente Niz., Noſtro autem in vicinia adhibente formam in finitione plusq. ſimul utramque, ad variandum, et quia alterutra in quibusdam v. uſitatior, ut ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 23. i. in eadem periodo nec maximo intervallo εἰστήκεισαν et εἰώθεσαν, quae neſciens ſ. non cogitans Gloſſator, in Ms. mutavit priorem; quanquam in ε et ει lapſus facilis etiam erat, cf. Fi. ad Well. p. 83. i. 196. e., ignorante talia Stp. Th., ubi tamen formula Bg. e P. aliunde 1, 284. e. „ἀ. fando audio, fando accipio“ quam notionem non repetit L. Ern., cum non diverſa ſit a privo v. Sch. *audiverant*, cf. idem tempus cum eodem augmento in Luc. Ind. et G. Th. v. *fandus* „ne *quidem* fando *auditum eſt*, i. alio dicente“ ſ. dici ſ. narrari, ſ. per narrationem, cf. Heyn. ad Virg. Aen. 2, 81., qua quidem explicatione diſtinguas auditionem alius generis, v. c. ap. oratorem e ſuggeſtu; innuente Noſtro non tam pugnam cum feris, quam cum gladiatoribus, quam et §. 15. in imperatore deplorat Noſter.

καὶ γὰρ) Egregia deſcriptio τῆς εὐστοχίας ſ. εὐχερίας, aliquoties hoc cap. repetita, qualis illa ap. Curt. 7, 5, 41. de Catene, *namque is adeo certo ictu deſtinata feriebat, ut aves quoque exciperet.* Quanquam potius huc facit Cambyſis inſania ap. Herodt. in Thal. (3, 35. p. 212.) ubi itidem *ſagittandi arte omnibus omnino hominibus vult praeſtare*, crudeli ſpecimine edito in Prexaſpis filio. *Boecl.*

Ad definitionem quidem rei artisque pertinent §. 7. ſq. 13. e., ſed ad variationem ac copiam §. 10. τὸ εὔστοχον τῆς χειρὸς αὐτοῦ, per ordinem modo alium, tum ſyn. εὐχειρία §. 4. e., εὐτοξία §. 5. e., εὐστοχία §. 14. e. it. copulata εὐστοχία τὲ καὶ εὐχειρία, quorum primum εὐστοχία par eſt noſtro hic, ap. Sch. „ἐ. certitudo *manus* in iaculando ad ſcopum, χ. certa *manus* ad iaculandum“ in poſtr. partim e P. cum Bg., expreſſis ſubſt. per formulam ſyn. ex adi. cum ſubſt., ſed particula εὖ in ſubſt. mutata in adi. ſyn., ut bonus hic ſit i. q. certus; ferente G. Th. tantum 863, 11. ſqq. et 56. „certa *ſagitta*, quae non aberrat a ſcopo“ ſed in ſubſt. locum Quintil. me reperiente 4. 5, 14. *ut* certa *manus* uno *telo* poſſit *eſſe contenta*, incertae *plura ſpargenda ſunt*, tum Stp. Th. 3, 991. F. „τὸ εὔς. dexteritas attingendi ſcopum, i. q. εὐστοχία. Herodi. l. 1. (ex §. 10.) pro quo ib. dicit non ſolum εὐστοχία, ſed etiam εὐτεξία, (qui adeo recte illa inter ſe comparat nobiscum,) — εὐστοχία, dexteritas in iaculando, certa manus in mittendis ſagittis“ cui add. tropico ſenſu Poll. 6, 205. 9, 160. Plut. de diſcr. ad. §. 393. e. Dion. H. S. T. 2. 30, 36. χειρῶν εὐστοχίας, de pictoribus ac toreutis, (ed. Upt. p. 240. l. 5. *felices* manuum *ſucceſſus*,) it. 153, 29. cum praep. τὸ περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ συγγραφέως εὔστοχον, de Thuc., it. Ind. Longin. Lycophr. v. 528. εὐστόχῳ βολῇ τύψαι, *certo* iactu *ferire*, Xen. Z. Pol. p. 151. §. 14. τὸ ἀκόντιον εὐστοχώτατον, cum Ind., it. Luc. ſine Ind. 3, 77. l. 94. 269. l. 74. Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους, — μάχιμα φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα, *ſagittis* bene *collineantes*, Diod. S. 1, 192. l. 38. de Aethiopibus, θαυμαστοὶ ταῖς εὐστοχίαις ἄνδρες γίνονται, *in*

ἀκοντίζοντι καὶ τοξεύοντι μὴ πταίειν. συνῆσαν δὲ παιδεύοντες αὐτὸν Παρθυαίων οἱ

iaculum ſagittamque mittens ne
4. aberraret. Erant enim cum
ipſo, qui docebant, Parthorum

ſagittarios *mirae* certitudinis *evadunt*, praec. τοῖς ἐπιτυχοῦσι, ſcopum *tangentibus*, et 344. l. 17. de Ballearibus, κατὰ δὲ τὴν εὐςοχίαν οὕτως ἀκριβεῖς εἰσιν, ὥςε κατὰ τὸ πλεῖςον μὴ ἁμαρτάνειν τοῦ προκειμένου σκοποῦ, *et* tam *certo* iactus *dirigunt*, rel., cum quadam explic., qualis et hic ap. Noſtr. ſequitur; reddente Bg. in καὶ γ. ſeverius, quam P., etiam in v. διηγγ. rectione duplici cum acc. rei et cum particula ὅτι, dum aſſumit in prima parte particulam *quam* cum v. ſubſt., ſed poſt Lat. v. *nunc.* dat iterum coniunction. *quod*, ſine optima Lat., quam ne tenet quidem G. Th., ubi melius erat *ut*, pro quomodo, poſt dicendi et alia v. v. ſolenne; quam rem notans Leisn. etiam ad Ms. Bg., corrigebat in „eum — dare" partim cum P. reddente Sch. „*dicebatur* vulgo" ſed ſimplex Bg. aliunde etiam adhibente Stp. Th., verum cum notione ſecundaria quadam, cf. 1, 7, 1. Tum in ſq. v. μέλειν cum inf. nudo ſine τοῦ artic., alias adiuncto, pro caſu rei ſecundo, quem hoc v. regit, verſatur Bg. melius, quam in eiusdem v. caſu perſ. tertio, ubi fere cum P. mutat participia in duo ſubſt., dans utrisque unum v. Lat., cum proprie participia reſolvi debeant per Lat. particulam *dum*, quando, *ſi*, poſſintque propius reddi per gerund., *iaculando* et *ſagittando*; nec procedit, quod cenſet Sch. „ἀκ. pro inf. (niſi voluit ita innuere gerundium, quod ſit veroſimile ex eius his in) μ. *operam dabat*, ut *iaculando* non *aberraret* a ſcopo" hic dux Bg. in ſolvendo inf. per ὥςε aeque, ac in Lat. phraſi; nil tenente Stp. Th., quam rectionem 2, 859. A. B. m., (cuius locus e Soph. eſt in Ai. v. 711., cf. Poſſ. Call. p. 281. i. e.) ſed 1, 272. D. e Xen. iuncta v. v. ἀκ. et τοξ. (cf. Xen. Cyr. Z. 1, 2, 8. e.) tum 3, 1590. D. e. poſt ſimilem Lat. phraſin et 581. F. e. „affinia πταίειν, ἁμαρτάνειν et ἀτυχεῖν" de ſagittario ſine auctore noſtrum v. πτ., ubi Sch. „aberrare *iaculando* a ſcopo" adhibens Lat. compoſ. cum Bg., ap. G. Th. cum Grr. al., nec de re noſtra, quam phyſicam Gr. v. notionem, ſimulque tropicam, non habui aliunde, cf. L. N. T., in primis Schw., Ind. R. Or. V. 8. Lyc. Dem. (cui add. 156, 5.) Thuc. Herodt. Xen. Cyr., Polb. Ioſeph. Luc. Diod. S. Dion. Caſ. Zoſ. 3, 1, 7. Abr. Dil. Th. p. 123. e. 598. m. 821. e. Poſſ. Call. p. 463. m. Suid. 1, 848. e. 3, 221. e. Heſ. 1, 1409. i. 2, 1069. i.

συνῆσαν) Bg. diſcedens in δὲ, pro γὰρ ſumto, a P., qui pro τε cepit, cum eodem ad v. σ. explet pron. αὐτῷ, divulſa praep., cf. 1, 6, 1. m., in particip. π., a P. neglecto, pro Sch. „imbuentes *eum*, arte iaculandi" non male verſatus reſolvendo, pro liberioribus, v. c. ad eum docendum, ſ. tanquam magiſtri; ineunte Noſtro contrariam rationem, ut, pro duobus pron., quae danda erant ſingulis verbis, in primo id pron. omiſerit. De Parthorum quidem arte ac laude in hanc partem, praeter illud e Diod. in N. pr., et ad Dion. Caſ. p. 234., cf. infra 4, 10, 7. e. εἶναι Παρθυαίοις τὴν διὰ τόξων εὔςοχον ἐμπειρίαν, et de nomine Sb. Ind. „Παρθυαῖοι, *Parthi* 138, 4. (Xiph.) itidemque in Dionis Epitome, Herodi. et Zoſ. paſſim, iidem etiam Πάρθοι 140, 37. 43. more Lat." cf. ad Luc. 3, 218. b. N. 97. e. Suid. 3, 53. i. Stp. Byz. p. 628. i. Zoſ. 1, 18, 1. ſqq., ſed ap. G. Th. modo „*Parthi*, Παρθία, — *ſagittiferi* Catull." tum Sch. pro liberrimo P. „τοξ. ſub. τέχνην, *Parthi*, ſagittariam *artem* accurate

τοξικὴν ἀκριβοῦντες, καὶ Μαυρουσίων οἱ ἀκοντίζειν ἄριστοι t.

peritiſſimi artis ſagittariae, et Mauritanorum in iaculando praeſtantiſſimi: quos omnes

t) Hoc colon fuit in Stp. rel., pro al. puncto aut commate, v. N.

tenentes" ſed in ἀκρ. cum Bg. plane, mutato particip. in adi. ſic, ut latens in v. adverbium *accurate* exprimeretur per ſuperlat., ſuppleto etiam ſtatim ſubſt., ad adi. τοξ. oſtenſo etiam a Sch., cf. L. Boſ. Ell. p. 324. i. „ἡ τοξ., ars *iaculandi*" ex h. l., ſed Stp. Th. 3, 1589. D. e. „τοξ. τέχνη, (cum Bg.) quae ſine adiectione ſubſtantivi frequentius dr. τοξ, Plut. — et Herodi. l. 1. π. — καὶ Μαυρ. οἱ ἀκοντισταὶ ἀρ. (ſine Vs. ſed cum lectione al. memoriter, tum 1, 302. B. m.) dr. aliquis artem quampiam ἀκριβοῦν, pro exacte callere, exacte peritus (peritiſſimus) eius eſſe, — Herodi. de Comm. συν. δὲ αὐτῷ οἱ τοξικὴν ἀρ." iterum per lect. al., notionem perfectionis in v., qua de alibi, exigente hic contextu et ſq. oppoſ. ſ. relato οἱ ἀρ.

Μαυρουσίων) Ad Mauruſiorum iaculatorum praeſtantiam pertinet, quod in odis canit Hor. (1, 22, 2.) *non eget* Mauri *iaculis* nec *arcu*. Turn. Adv. l. 17. c. 5. *Sylb.*

Horum infra mentio pluries iniicitur, etiam ut ἀκοντιστῶν, unde in N. pr. ducta eſt Stp. iſta lectio, qui nihil de iis tradit in Th., retinentibus *Mauruſius* Sb. Ind. Lat. et Rhod. L. A. l. 18. c. 28. p. 1037. B. E., ap. G. Th. cum Gr. n., ut in v. *Mauri* ſimul cum Gr. Μαῦροι, unde Sch. „Μαυρουσ. *Maurus*, qui eſt ex Mauritania, regione Africae" ex h. l. retinens P., cf. Sall. Iug. 18, 7. ſqq. Suid. 2, 510. m. Luc. 3, 219. e. Μασσινίσσας Μαυρουσίων βασιλεὺς, *Maurorum*, ap. quem et Μαῦροι, *Mauri*, 2, 36. l. 58. 66. p. ſq. l. 84. 38. l. 89., Stp. Byz. p. 541. m. et Cell. n. o. a. 2, 928. e., qui omnes, ut et Car. Stp. in Diction. it. G. Th., ignorant Lat. Bg., notum vel ex illo, *ni Mez*, *ni Moriz*, *ni* Mauritani, *ni Magd.* Sed Sch. in „ἀκ. iaculando *optimi*, praeſtantiſſimi iaculatores" quod poſtr. repertum mihi etiam in P. Vs. emendata ap. Stp., unde Bg. hauſerit adi., cf. Stp. Th. „ἀρ. — ap. Thuc. cum inf. l. 3. ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, maxime *idonei*, qui *fallamini*" ex 3, 38. ſ. 189, 80., ubi dr. alio ſenſu, et Vs. ad latus etiam debuit eſſe libera, *facillime* vobis *imponi ſinitis*, propter ambiguitatem in ſevero, *maxime idonei* ſ. *facillimi* ad *fallendum*; ubi aeque intelligas adi. *alios*, cum tamen ibi dicatur paſſ., non act., et ἀρ. de animo ac moribus ſimplicibus, ſed contra hic de corpore, cf. Poſſ. Synt. p. 168. m., ſufficiente hic ratione Bg. et Sch. cum gerund. nudo ſ. inſtructo a praep., cum ſeverior ratio per inf. in Lat. propria ſit poëtis, cf. G. Th. v. *bonus* 627, 40. In ſq. P. „*quos* ille *tamen*" oſtendit ſuppletam particulam adverſantem, ut μέντοι, δὲ, ὅμως, quam ſenſus quidem aliquo pacto requirit, at pron. iam continere poteſt, ut ap. Lat., ſic poſitum ſaepe poſt diſtinctionem maiorem ſ. minorem in mediaque oratione, ut hic fiat per comma quarundam edd.; libere agente P. etiam in addito adv. in v. ὑπ., quod et Sch. ſervat, deferens in rel. „*longe* ſuperab. *omnes* artificio *iaculandi*" cf. Ind. Xen. Cyr. Z., ſed ſine Ind. Dem. 317, 25., ap. G. Th. cum Gr. n., huc ſpectante Stp. Th. tantum in „εὐχ. manuum dexteritas ſ. agilitas. Herodi. l. 1. οὓς — ὑπ. Idem in alio eiusdem libri loco εὐστοχίαν et εὐχ. copulavit, (cf. ad §. 2.)

οὓς πάντας εὐχειρίᾳ ὑπερέβαλλεν. ἐπεὶ δὲ κατέλαβον [u] αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο [x]· τῷ δὲ Κομμόδῳ περίδρομος [y] κύκλῳ

manus certitudine ſuperabat. 5. Cum autem adeſſent ſpectaculorum dies, amphitheatrum completum fuit: Commodo autem pergula circum-

u) κατέβαλεν B. 1. R. mendoſe, per ſolennem confuſionem. x) Pro colo hoc Stp. rel., in al. punctum aut comma. y) Ms. Ba. περίμετρος κύκλῳ κατεσκεύαστο· ὡς λ. v. N.

Quidam εὐχ. interpr. etiam *certam manum*: at iſta interpretatio nomini εὐστοχία magis convenit" ut tamen, deſerto P., (quem Sch. partim ſervat „artificio *manus*, recta ad ſcopum collimantis") ſic reddiderit Bg., recte, cum e contextu nihil aliud ſignificet, Noſterque modo variet, ut Bg. pro §. pr. per ſyn. formulam e ſubſt. duobus, ad P. rationem, cf. Ind. Poll. Suid. 1, 917. i. (ubi p. pr. e. εὐχέρεια, per ſe idem, non item uſu,) Heſ. 1, 1538. i. Weſſ. ad Diod. S. 1, 589. a. N. 83. 658. b. N. 27. 2, 349. b. N. 12. Rs. ad Polb. p. 550. e. cum Ind. it. Luc.

κατέλαβον) quum *adveniſſent* ſpectaculi *dies*. κατ. hic eſt ἔρχεσθαι ſ. παραγίνεσθαι. Sic 1, 12, 16. αἰσθόμενοι τὸ κατειληφὸς πάθος, *quum* intellexiſſent *malum*, quod *advenit*, i. e. praeſens. Sic fere 1, 17, 22. καταλαβούσῃ ὥρᾳ, *ubi* tempus *veniſſet*, it. 1, 5, 5. ἡ ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδὼν, *moeror* ex *eo*, quod *accidit*, it. 7, 2, 18. χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος, adventante *iam* ſ. *appetente hieme*. Sic vox κατ. videtur eſſe accipienda in teſtamento Ariſtotelis ap. Diog. L. 5, 12. p. 275. l. 1. Ellipticam eſſe locutionem, facile patet ex 1 Theſſ. 5, 4. ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτης καταλάβῃ. *Leisn.*

Ad Diog. v. Caſ. et Men., ſed de v. Leisn. etiam ad 1, 3, 1. e. it. in Progr. ad h. l., qui et in m. Ox. „ell." reſpiciens ellipſin, credo, pronominis perſ., qualis hic ſit αὐτοὺς, ſc. τοὺς ἀνθρώπους ſ. τοὺς Ῥωμαίους, ubi tamen v. non habeat notionem veniendi, ſed capiendi, occupandi, opprimendi, deprehendendi, me quidem ellipſin illam nemini invidente, ſed manente in notione pro ſimpl. venire, in quam locus hic eſt claſſicus, ut et agnoſcunt Bud. C. 783, 38. „ponitur et pro *advenit*, perſonaliter. Herodi. ἐπεὶ — ἡμ., i. e. ſpectaculorum vero diebus" liberrimo ſenſu, ſed Stp. Th. 2, 572. B. „κ. pro *advenio*, ut ap. Herodi." hinc ſine Vs. al., it. Sb. Ind., unde Sch. in „ἡμ. *dies* ſpectaculi *advenerunt* κ. *adfuerunt* dies *ſp.*" in poſtr. e P. fere, ut Bg. per ſyn., cf. alibi; noſtrum locum adhibente etiam Abr. Dil. Th. p. 187. m. pro appetere et appropinquare, quae tandem eodem redeunt, ſed Stp. Th. 1, 1508. D. m. „θ. interdum pro ſpectatione ludorum. Herodi. ἐπεὶ ἡμ. λ., *dies* ſpectationis *ludorum*, quibus ludos populus ſpectare ſolet" ut tamen et ſufficiat notio Bud. et Sch. e P., cuius numerum iterum deſerit Bg. In ſq. de amphitheatro firmavit quoque Amm. M. ſupra §. 1. m., ubi Bg. e P. opprimit μὲν iterum, non item ſimul δὲ, deſerens tempus Gr. in πεπλ., quod cum augmento ἐπ. v. in Dem. Ind., ignorante Stp. Th. noſtram formam.

περίδρομος) Pol. retinet Gr., Bg. reddit *pergulam*, de qua v. Scalig. ad Auſon. 11, 12. p. 117. ſq. *Leisn.* περ. circuitus circa aedes et maxime

κατεσκεύαστο, ὡς μὴ [z], συστάδην τοῖς θηρίοις μαχόμενος, circa aedificata fuerat, ut ne, cominus cum beſtiis pugnans,

z) Ms. Vi. μὴ δὲ συσ., v. N., ſed hic nihil in edd., at poſt μαχ. comma in unis A.

circa turres, quarum ſingula ſaepe tabulata περίδρομον habebant, ut circumiri poſſent. Nos *eine Gallerie*, cf. Salm. Plin. Ex. c. 54. p. 857. *Stroth.*

Illud P. non tenet G. Th., ubi Bg. „στοὰ, locus apertus, a multis lateribus aërem excipiens, aliquando extra parietem porrectus, et modo tectus, modo ſub dio expoſitus" quae latius patentia, etiam ad noſtra *Warte*, Altan, *Erker*, non hic cogitanda, ut deinde agnoſcetur, ſed Stp. Th. „locus, circularis figurae, in quo circumcurri poteſt, ut ap. Herodi. l. 1. τῷ — κινδ., ubi Pol. —. *Circum* Lat. vocare poſſis" quod nec ipſum hic ſufficit, in primis quod *circus* etiam poſſit eſſe humi ac in ſolo, cum h. l. ſit ſtructura in altum erecta, nixaque ac fulta quibusdam columnis, conſtans ex lorica orbiculari ſ. cancellis ac clatris, ferreis aut ligneis, cum tabulis ſ. aſſeribus, in quibus iri potuit, it. fortaſſe cum tecto aliquo, contra pluviam ac ſolem, idque intra ſpatium amphitheatri et in medio amphitheatro, ad hanc figuram,

quae forte innuitur his ap. Dion. C. p. 1218. Sb. 382, 15. ἄρκτους ἑκατὸν αὐτὸς μόνον ἄνωθεν ἀπὸ τῆς περιβολῆς τῆς κρηπῖδος ἀκοντίζων. — διείληπτο γὰρ τὸ θέατρον πᾶν συμπήκτοις τισὶ διαμέτροις, τήν τε στέγην περίδρομον ἔχουσι, καὶ διχῆ τέμνουσι ἄλληλα, ἵν' ἐξ ὀλίγου πανταχόθεν τετραχῆ τὰ θηρία μεμερισμένα ῥᾷον ἀκοντίζηται, centum *urſos* de *ſuperiore* loco *iaculis confecit. Erat* enim *diviſum* theatrum *omne,* connexis *quibusdam* diametris, *tectum* habentibus, *circum* quod *inambulari* poterat, *ac* ſeſe *bifariam* ſecantibus, *quo facilius* ex *anguſto* loco *belluae* diviſae *in* partes *quatuor* iaculis *traiicerentur*, ad quae ex Reim. ed. modo habui ex N. §. 111. „Herodi. 1, 15, 5. *peridromum* tantum nominat. Sed ex Dione intelligendus eſt peridromus, qui commeatum per medium ſimul praeberet" qualis et apparet in figura noſtra, cum diametris et quatuor regionibus, in quibus ἐξ ὀλίγου, ſc. τόπου ſ. διαστήματος, ex anguſtiori ſpatio, quam ad extremitatem amphitheatri internam, quatuor beſtiarum portiones confodi poterant; intelligente me ib. τῆς κρηπῖδος ſenſu architectonico et pro ſyn. cum τὴν στέγην, de pegmate quodam fixo ſ. contignatione ſublicia, ſic vertendo iſtum locum, *urſos* centum *ipſe* ſolus *deſuper* e *lorica* crepidinis *confecit iaculis.* — Interceptum *enim* erat *amphitheatrum* totum *compactis* quibusdam *diametris*, tum *contignationem* habentibus *rotundam*, circularem, ſ. in qua circumcurri poterat, (pro adi. ſumto περίδρομον,) *tum* bifariam *ſe invicem* ſecantibus, *ut* ex *anguſto* ſpatio *undique* diviſa

κινδυνεύοι [a], ἄνωθεν δὲ καὶ ἐξ ἀσφαλοῦς ἀκοντίζων, εὐτοξίας [b] μᾶλλον, ἢ ἀνδρείας παρέ-	periclitaretur, verum ſuperne ac de tuto loco tela iaciens, artis potius, quam fortitudinis

a) Ms. Ba. colon cum A. 2., ut punctum A. 1. cum B. b) Ms. Ba. εὐτρεξείας — ἀνδρίας λ. v. N.

in *quatuor* partes *animantia* facilius *traiicerentur iaculis*, cf. de περιδρ. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Suid. 3, 84. m. p. ſq. et Heſ. 2, 923. i. et 921. i. περίβολοι, — περίδρομοι, e quo illic περιβολῆς fere i. q. περίδρομος, pro ſubſt. accipiendo, quibus par Ms. gloſſa περίμετρος, quo de cf. Stp. Th. per Lat. *ambitus* et *circuitus*, quae et ſunt ap. G. Th. in v. *perimetrus*, et Heſ. 2, 928. m. περίμετρον, — εὔκυκλον, pro adi., v. N., perſpicuitatis cauſa Noſtro adiiciente ſubſt. κύκλῳ, quod iam aliquo pacto inerat in pr. περιδρ., ap. Sch. „in *orbem*" e P. (liberius etiam hic verſante et ordinem turbante,) quod monſtrat ſimul ellipſin pr. ἐν, cf. L. Boſ. p. 494. e., cui e Noſtro infra exemplum plenae formulae adiici poteſt, Stp. Th. 2, 498. E. G. ſqq. (qui non habet ſq. plusq. κατ., ſed tamen Lat. Bg. ſimpl.) Bg. ad Ariſt. Plut. v. 679. Ind. Dem. (cui add. 41, 14. 42, ult.) Luc. Xen. Cyr. Z. cum Phil. in Flacc. p. 751. F. i. 754. D. i. 759. e. 764. e. *circa*, ut Ind. Ael. V. h., per ſyn. adv. cum Bg.

ὡς μὴ) Ms. μὴ δὲ, ortum aut e lapſu ac repetita δὲ ſyllaba e ſq. σɛυ, aut per arbitrium ingeniumque librarii, variaturi, ut ne §. 8. recurreret idem ὡς μὴ, cum prodant ſimplicem neg. P. et Mss. rel., (in quibus alioqui δε perierit ob ſq. ſimilem σɛυ ſyllabam,) diviſum de more vetuſto, proprieque acceptum pro copulante, ſ. pro ſimpl. neg., per ſe conſiſtit cum ſq. δὲ, ut, e pr. ratione, referuntur ad ſe Lat. *nec* — *ſed*, it. *neque* — *ſed*, cf. G. Th. v. *nec* 411, 56., quanquam modo ab initio enunciationis, ſed, ut hic, etiam in oratione media, Hor. Turſ. p. 561. i., tacente Stp. Th., it. in rel. hic, (ubi Bg. e P.) ſed in v. κινδ. cum Bg. Lat., ap. G. Th. cum Gr. n. „in periculo verſari" ſ. in periculum venire morſus beſtiarum, vulneris, mortis, it. in adv. ſq. Bg., qui cum P. etiam δὲ capit transponitque, et in formula ἐξ ἀσφ. ſupplet ſtatim ellipſin ſubſt., ſecus ac 1, 12, 17. m., phraſin etiam adhibet in v. ἀκ., pro Sch. „*iaculans*, ἀν. *ſuperne*, e ſuperiori loco" ſed Stp. Th. 3, 1172. B. m. in ἀσφ." idem l. 1. ἀνωθ. καὶ — ἀκ., ſuperne *ac* de *loco* tuto *tela iaciens*" e P. partim, δὲ in Gr. omiſſo, quanquam verſo, cf. Suid. 1, 87. e. ἀκοντίζω, ἀκόντιον βάλλω, *iaculor*, ut Buleng. de Venatione Circ. in Graev. Th. T. 9. p. 802. „περιδρ. — *ei* ambitus *in* orbem *exſtructus* erat, *ne* (cum P. liberius, cf. 1, 1, 1. m. ὅπως μὴ) cominus *cum* beſtiis *pugnans*, periclitaretur, *e* ſuperiore *autem* loco *iaculabatur* in *tuto*" deſerit Noſtri rectionem in particip. ἀκοντ., forte poſt κινδ. punctum cum edd. quibusdam ſumens periodumque novam inde ab ἀνωθ., quae ratio tamen non procedit ob optat. παρεχ. eundem, qui in pr. membro κινδ., ac pendentem adhuc a pr. ὡς, pro ὥστε, unde et rectius poſt κινδ. comma.

εὐτοξίας) Forte εὐστοχίας. *Steph.* Hic auctor dicit, Commodum iaculandi potius ſcientiam oſtentaſſe, quam fortitudinem. Videntur cum his pugnare, quae ſub finem huius libri (1, 17, 27.) dicit, *ſi dicendum* quoque *de* fortitudine *eſt* Commodi, *ne* in *hoc* quidem *cuiquam*, praeſertim *in* deſtinandis *ictibus*, conceſſurus *eſt*. Sed Herodianum excuſave-

χοιτο δεῖξιν. ἐλάφους μὲν οὖν καὶ δορκάδας, ὅσα τὲ κερασ-

6. praeberet ſpecimen. Equidem cervos et capreas, et quae-

rim facile ex cap. 15. §. 14. ubi dicit, *iaculandi eius* ſcientiam *ap.* plebem *fuiſſe* quandam *gratiam* emeritam. *Leisn.*

Forte ſic potius tollitur repugnantia, quod in enunciationibus huiusmodi per μᾶλλον — ἤ, altera pars non plane negatur, ſed quoque conceditur et ſtabilitur, quanquam prima praefertur maiorque cenſetur; ut Noſter iterum adhibet inopinatum illud, interiiciens iudicium ſuum narrationis ſeriei, cum lectores nihil expectent, quam haec, Commodo exſtructum fuiſſe ſuggeſtum cum lorica, ut ne in pugna cum beſtiis periculum ſubiret, ſed, e tuto iaculans, artis ſpeciem ederet, pro quibus Noſter rem eloquitur comparando; e P. partim ducentibus tum Sch. in „εὐτ. *ſcientia* bene *iaculandi* arcu" tum Stp. Th. „iaculandi peritia et dexteritas" ſine auctore, it. in L. Baſ., quem nec ego habui aliunde, ut tamen feram vocabulum, etiam a L. Ern. allatum, per analogiam aliorum ita compoſitorum ſubſt., et tanquam peculiare aliquod Noſtri, ad variandum pro illis ſupra ſubſt. §. 3. τὸ εὐς. §. 4. εὐχειρ., etſi per vocabulum formae ac ſpeciei hic, quam Sch. ante diſerte exprimebat illo adiuncto ſubſt. *arcu*, nec modo ex notatione, ſed quoque ſecundum §. 3. τοξ. et ſq. τοξικ. it. §. 11., quanquam per litteras coniectura Stp. probabilis eſt, non illa tamen adiuta a Mss., ubi mire ſcriptura occurrit utraque in vicinia, qualis et in vulg. lectione eſt, forte ut diverſa in plusq. forma §. 2. e., ducente Bg. ſuum Lat. forte e P. *artificio* ad §. 4. e. εὐχειρίᾳ, ubi tamen redditur modo adv. εὖ, ſ. notio ſubſtantivorum, in ια et εια finientium, quae putantur tenere facultatem et artem, quae h. l. e ſuperioribus ſane intelligi facile poteſt; etſi per ſe ratio vertendi eſt liberior, pro *artis ſagittariae* ſ. *ſagittandi*; faciente Sch. in rel. cum et Bg. et P., qui formulam παρ. δειξ. ad ſenſum mutarat in privum v. *oſtentare*, ut Gr. ſit i. q. δεῖξιν ποιεῖσθαι et δεῖξαι, pro quo poſtr. 1, 14, 14. e. Noſter variarit; tenente Stp. Th. modo „π. ſignif. act. — τεκμήρια, afferre ſ. proferre argumenta, (cf. Bud. C. 406, 26. lib. de V. med., Ind. Abr. Dil. Th. et Auct. Xen. Z. Ael. V. h. Luc. cum L. N. T. Vig. et Ammon. p. 108., ſed) δειξ. oſtenſio ſ. potius oſtentatio. Herodi. 1. εὐτοξ. — δειξ. (cum P.) it. indicium ſ. argumentum, ut ap. eundem l. 2. δεῖξιν καὶ πίστιν εὐνοίας" nihil amplius, nec bene conſtituendo e P. notionem, cum et hic locus noſter pertinere videatur ad poſteriorem, ut δειξ. ſit pro documento, et i. q. Noſtri ib. adiunctum, ſicut in N. T. παρέχειν πίστιν huc comparari licet, nec Bg. hic ſubſt. eſt aliud quid, ap. G. Th. cum Gr. ἐπίδειγμα, ſed modo cum v. v. affinibus *adhibere* ac *dare*, et rurſus ap. Stp. Th. „ἀπόδειξις, *ſpecimen*, ut ἀπ. δοῦναι, ſpec. dare ſ. edere, (et p. pr. e.) ἀπ. ποιεῖσθαι, demonſtrare, declarare, — δεῖγμα, indicium, documentum, *ſpecimen*, δ. ἐξενηνόχαμεν, ſpecimen *praebuimus*, — ἐπίδειγμα, indicium, *documentum*, — ἐπίδειξις, — *ſpecimen*, — ἐπ. ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, *ſapientiam* oſtentare, *ſapientiae* ſpecimen *edere*" it. ap. Dion. H. S. T. 2. 40, 39. δεῖγμα τῆς ἀρετῆς τῆς ἑαυτοῦ παρέσχε, Ind. „ſpecimen *praebere*" ad quas formulas Noſter conformarit ſuam, non aliunde mihi cognitam, ſed ſubſt. δειξ. cf. Suid. 1, 534. i. et Salm. de foen. tr. p. 547., in quo ſimpl. ſubſt., pro aliorum aliquo compoſ., fuerit peculiare quid Noſtri, adhibentis et v. δεῖξαι pro ἐπιδ., unde non ſuſpicandum, pr. ἀπὸ ſ. ἐπὶ hic excidiſſe.

φόρα, πλὴν ταύρων, συνθέων αὐτοῖς καὶ καταδιώκων ἔβαλλε [c], φθάνων τὲ αὐτῶν τὸν	vis cornigera, praeter tauros currens pariter cum ipſis et inſequens percutiebat, etiam prae-

c) ἔβαλε A. B. Par. 1. et Ed., v. N.

ἐλαφ. μ.) Hoc *μὲν ο̉.* Bg. iterum ſuo modo reddit, ubi *μὲν* refertur ad §. e. *λέοντας δὲ λ.*, ſenſu diſtinguendi, et *οὖν* retinet munus ſuum in principio demonſtrationis, narrationis et exemplorum; cf. ad *δορκ.* Suid. 1, 619. i. Luc. 2, 414. b. N. 59. et Ind. Xen. Z. Cyr., ap. G. Th. cum Gr. n., etiam in P., quem liberum in ſq. *ὅσ.* relinquit Bg., liber et ipſe, ſed ut eius alius ordo ac pronominis inverſio nitatur aliqua analogia inter Gr. *ὅσ.* et Lat. *quivis*, quod, ſicut *quicunque*, valet pro omnis, et pro ſevero *quotquot* cum v. ſubſt., hic omiſſo, ut *ὅσα ἦν*, quotquot *erant*, reddi liceat uno *omnia*, cf. G. Th. et Hor. Turſ., qui *quotquot* dies *eunt*, it. *quotquot annis*, explicant per *ſingulis* diebus et annis, quod eſt i. q. omnibus, in adi. *κερ.* e P. ducente Bg. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n.) ut omnia Stp. Th., ſed ſolo e Noſtro, cf. Poll. 5, 76. N. ad Heſ. 2, 232. m. et Ind. Luc., innuente Sch. „*corn.* animalia" ellipſin alicuius ſubſt., *θηρία*, e §. pr. m., ſ. *ζῶα*, quod paulo poſt exprimitur, tacente L. Boſ. p. 130. 144., cf. ad ſq. *πλὴν*, (ap. G. Th. quoque in Bg. e P.) Hoog. Op. L. N. T. Ind. Xen. Z. Pol. ac Cyr., ſed ſine Ind. Dem. 391, 4. 576, 3., it. cum nominativo 407, 18. Ind. Xen. Z. Bach. et Suid. 2, 736. m., ut Lat. ap. G. Th., ſervante e P. ad v. *συνθ.* Bg. adv. quidem, ſed Sch. cum Bg. etiam praepoſitionem, pro *una cum*, quibus alibi ſolum *σὺν* reddit, tacentibus G. Th. Cl. Cic. Niz. et Hor. Turſ., cf. Ind. Iuſt. et Cort. ad Sall. Iug. 68, 2., cum ſevere ſit Gr. aliud *ἅμα σὺν*, neſciente Stp. Th. rectionem v. cum dat., ſed in ſq. v. *κατ.* innuente iterum Sch. „*inſequens* beſtias, *ἐβ. impetebat* damas" repetendum eſſe pron. *αὐτὰ* e pr. alterius caſus, ſed G. Th. tenente „*percut.* — pro interficere" at nihil in v. *iacio* cum Gr. n., ut notionem ſaltem Stp. Th. 1, 663. e. „*βάλλω σὲ*, ferio, figo, ſaucio" cf. Ind. Xen. Z. Cyr., ubi ſumas et ellipſin ſubſt. *τόξῳ* ſ. *ἀκοντίῳ*, interdum additi diſerte, v. L. Boſ. p. 47. m. 179. e. ac ſupra 1, 12, 13., quanquam hic quoque capietur ſimplex pro compoſ., comparato *καταβάλλειν* et Lat. *deiicere*, quae ſolennia de beſtiis, cum proſternuntur, vulnere accepto letali, quod mox Noſter adiungit, et ob quod maneas etiam in univerſo illo *ferire*, it. *petere*, quo ſpectabat P. Caeterum, quoniam tacite conſpirant Mss. in impf., non id Stp. hic ſuopte ingenio induxerit forte ob ſq. *κατηκ.*, quocum et conſiſtit aor. aliarum edd., variante utr. tempore in hoc v. etiam infra.

φθάνων) Bg. in *τὲ* et *καὶ*, ut alibi, deſerens etiam in v. *φθ.* P., quem partim ſervat Sch. in „*ὀρ. praeveniens*" ap. G. Th. in Bg. ſine Gr. „praeterire, praecedere, antevertere, — *veſtigia cervae*, (ſed in ſubſt. 1330, 49. 59.) praeterire *hos* curſu, — *ſuperare* canem *curſu*" h. l. velocius currens, quam beſtia, ut, ante eius frontem ac pectus ſemper ſtans, vulneraret; quod, ut et priora, inde ab *ἐλαφ.* — *ἀναιρῶν*, Commodus fecerit non in illa lorica editiore, ſed in arena et ſolo, cf. Xiph. 382, 37. *ἐν μὲν οὖν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ταῦτ' ἐγένετο· ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις τοτὲ μὲν βρτὰ, κάτω ἐς τὸ τοῦ κύκλου ἔδαφος καταβαίνων ἄνωθεν, — κατέκοπτε, καὶ τίγριν ἔσφαξεν — καὶ ἐλέφαντα*, *his igitur rebus primo die confectis*, reliquis *die-*

δρόμον, καὶ πληγαῖς καιρίοις[d] ἀναιρῶν[e], λέοντας δὲ καὶ παρδάλεις, ὅσα τὲ ζῶα γενναῖα,

vertens eorum curſum ictibusque letalibus interficiens; leones autem et pantheras, et quaevis animantia fortia, cur-

d) καιρίαις Ms. Ba., v. N. e) Hic colon in Stp. rel., aut punctum in al., ſed comma in Ms. Ba., quod et nobis placuit in continua adhuc rectione, nec dum novo intercedente nominativo, qui demum mox poſt κατηκ.

bus deſcendit *de* ſuperiore *loco* in *ſolum* theatri, *manſuetasque beſtias occidit, tigrimque et elephantum interfecit*, hic ut proprie requiras adv. iſtud κάτω ſ. κάτωθεν, etiam ob mox ſq. ἄνωθεν, e quo priores particulas expleas potius, (cum et alibi tales relativae deſint, et alterutra modo diſerte exprimatur,) quam ut corrigas, συνθέων αὐτοῖς κάτω καὶ κατ. λ. ſ. συνθ. αὐτ. καὶ κάτω διώκων ἐβ., cum nihil tale ſubiiciant Mss. et P.

πληγαῖς κ.) Leisn. in m. Ox. „Zoſim. 4, 44.“ ubi §. 1. e. ἀνάγκη πᾶσα, τὰ κοινὰ πλήττεσθαι καιρίαις πλ. ἀμφοτέρωθεν, *neceſſario* (prorſus ſ. plane) *remp.* in *his* utrimque *letales* plagas *accipere*; tropice adeo, ut hic phyſice ac modo infinite, ſed §. ſq. e. magis finite perque ſyn. τραῦμα — θανατηφόρον, it. §. 8. e. ἅμα τὲ τρῶσαι καὶ φονεῦσαι, Sch. faciente in ἀναιρ. plane cum Bg., ſed Stp. Th., praeter rectionem ſimilem e Plut. in v. ἀναιρεῖν τινα μιᾷ πληγῇ, in adi. hinc cum P., cf. Suid. 2, 286. e. Heſ. 2, 110. m. Foeſ. Oec. p. 183. b. i. M. Obſ. A. Nov. T. 1. p. 64. Leop. Em. 5, 5. ap. Grut. L. V. 3. p. 90. ſq., ubi quoque P. Vs. hinc affertur, et e Bud. C. 1500, 32. (qui Noſtrum reſpicit ſine numeris ac Vs.) monetur „ap. Herodi. καιρ. eſſe communis generis“ quod Ms. Ba. Gloſſator ignorans, ſ. comparans alia aliorum loca, tentat in femininum, ut alibi, cum aliis librariis, cf. Valck. Eur. Ph. v. 1440., ut de adi. praeterea Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., ubi et v. in πλ.

λεοντ. — παρδ.) In poſtr. ſubſt. ſaltem habet Stp. Th. Lat. Bg., e P., ap. G. Th. modo cum πανθὴρ, ſed „*pardalis*, πάρδαλις, alio nomine *panthera*“ ubi modo in P. „*nobiles* — *ferae*“ ſed ſine explic., hic, quae non fugiunt ac timent, ſed ſtant, ſe opponunt, habentque animum pugnandi, invadendi ac laedendi; quae et ipſa animalium diſtinctio requirebat in prioribus imbelles timidasque feras, ubi tamen tantum oppon. κερ., et ex hac parte poſteriori cogitari debent iterum ſimul illa contraria; deſerto P. in ὅσα τὲ, faciente Bg., ut §. 1., ſed Noſtro hic adiungente ſubſt. ζ. exquiſito ordine poſt pron., pro ζῶά τε, ὅσα γενν., ſc. ἦν, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 7. et Plin. Pan. 81, 2. *certare* cum *fugacibus* feris *curſu*, cum *audacibus* robore, *cum* callidis *aſtu*, alia in cauſa, it. Ovid. Met. 10, 537—551. Caeterum ap. Beg. 1, 125. ſq. ad gemmam, ubi Commodus Iaculator, pantheram interficiens, huc reſpicitur e Vs. P. ſed ap. Land. p. 135. laudatur modo „Herodi. l. 1.“ ad Commodi venationem, ubi numus, in quo eques cum pugione ſ. iaculo, et ſub equo leo, cum Inſcript. *Auguſtitrpot.* ſed Subſcript. SC, tum in altera parte clava, quam circum ſunt haec: Hercul.
Roman.
Augu.
S. C.

περιθέων ἄνωθεν κατηκόντιζεν. οὐδέ τις εἶδεν ἀκόντιον δεύτερον, οὐδὲ τραῦμα ἄλλο, πλὴν τοῦ θανατηφόρου. ἅμα γὰρ τῇ

rens in orbem ſuperne iaculis conficiebat, neque quisquam 7. vidit telum ſecundum, nec vulnus aliud, niſi letiferum. Simul

et p. ſq. habetur Vs. P. ex 1, 15, 1. ſqq. In ſq. Bg. e P. omnia, praeter aliam phraſin in v. κατ., ſed Stp. Th. in „π. circumcurro, in orbem curro. Herodi. l. 1. λέοντάς τε καὶ — κατ. (cum P. Vs., in qua tamen omiſit *vero*, quod refert vulg. δὲ, pro quo τὲ *ille* memoriter affert, ac v. tantum e Noſtro, quod v. in Luc. Ind., ſed ſine Ind. ap. Xen. Mem. S. 2, 1, 30. tum ap. Heſ. 2, 923. m. ſine N., ſed) κατ. iaculis confodio, telis, miſſilibus" ſolo e Noſtri alio et Greg. loco, cf. Ind. Dem. ſine *Vs.*, ſed Xen. Hell. Mor. 3, 2, 3. e. cum ed. Th. V. 3. p. 141. m. κατηκοντίσθησαν, *iaculis* confecti *fuerunt*, praec. ἠκόντιζον καὶ πολλοὺς — κατέβαλλον, *iaculando* multos *ſternebant*, quae eſt explicatio; ut praepoſitio teneat vim aliquam, et illam pro deorſum et humi, nobis *niederſchießen*, cf. ad Vig. p. 619. a. i. Nr. 2., ſed non in v. noſtro, quod ſine χρήσει ap. Suid. 2, 256. e. κ. σὲ, ἐπὶ πολέμου, μετὰ αἰτιατικῆς, *iaculis* te *conficio*, ſed tropice p. 279. i. τῆς Λυσίου ψυχῆς κατηκόντισε, cum gen., e praep. ſimiliter, *adverſus* Lyſiae *animam* iaculum *direxit*, cf. G. Th. 1132, 69. et Cl. Cic.

οὐδέ τις) Pro vulgari, non bis telum coniecit in unam feram, primo aberrante, ſed uno primoque telo et ictu proſtravit, nec vulneravit inutiliter ac leviter, ſed ſemper, ſtatim, primo ictu ac telo in loco periculoſiſſimo, cf. Amm. M. ad §. 1. m., libere agente P. in copulanda hac §., ſed Sch. in „ἀκ. *iaculum*, telum, (P.) δ. tel. *ſecundum*, ſecunda vice repetendum" ſ. repetitum, tenente G. Th. 732, 77. ſecunda *tela* alio ſenſu ex Ovid. Met. 3, 307., cf. v. 305., nihil vero ſimile in ſyn. ſubſt. *ſpiculum* et in Sch., in quo utr. eſt Gr. n., quo de cf. Heſ. 1, 197. i. et Ind. Xen. Z. Pol., Tum Sch. in ἀλ. „οὐδέ τι ἄλλο, neque *ullum*" e pr. τὶς per aliud genus repetens pron., ſine neceſſitate, dum Bg. reddit e P. etiam in ſq. πλὴν, non huc ſpectante Stp. Th. 1, 341. C. et 3, 387. i., ubi de πλὴν poſt ἄλλο, pro ἄλλο, ἢ et modo per Lat. *quam*, cf. Hoog. Op. p. 1061. m. L. N. T. cum Ind. Dem., ut de Lat. *praeter*, poſt *alius*, (pro Bg. aut Stp. illo Lat.) etiam poſt neg., qualis hic quoque, Cl. Cic. cum Graev. ad Cic. p. leg. Man. c. 23. m., tacentibus G. Th. et Hor. Turſ., ſed de adi. θαν., (quod *letalis* reddunt, ut ſyn. pr. §. καιρ.) L. N. T. Kypk. 2, 425. m. Poll. 5, 132. et Ind. Luc.; in Bg., e P., tenente G. Th. nullum Gr., at noſtrum in ſeveriore *mortifer*, etiam cum ſubſt. *vulnus*.

ἅμα γὰρ) Articulum alterum τοῦ malim abeſſe. *Reisk.* Qua vero de cauſa? Nec offendit aures Gr. concurſus ſyllabarum ſimilium, et uſus eſt frequens iſtius formulae, ut intra artic. et ſubſt. ponatur aliud ſubſt. cum artic. ſuo; ad ἅμα cum dat. ſubſt. rei aeque libere hic verſante P., ac 1, 5, 14. m. per inverſum fere ordinem, ubi Stp. Th. tenet modo ſyn. Bg. (qui explevit pr. σὺν,) *una cum* et *pariter cum*, cf. L. Boſ. Ell. p. 539. m. Vig. p. 369. 623. a. i. N. 20. Poſſ. Synt. p. 307. m. L. N. T. Ind. Fab. Aeſ. Hſ., Polb. Ern., Fi. The., Ael. V. h., cum Bg., Xen. Z. Pol. et Cyr., ſed ſine Vs. Thuc., ut ſine Ind. ap. Dem. 284, 27. Phil. in Flacc. p. 749. E. m. 760. E. m. Suid. 1, 129. e. Heſ. 1, 257. Cort. Sall. Iug. 68, 2. Lindn. Ell.

τοῦ ζώου ὁρμῇ κατά τε [f] μετώπου, ἢ κατὰ καρδίας ἔφερε τὴν πληγήν [g]· καὶ οὐδέποτε [h]

enim cum ferae primo impetu vel in fronte, vel in corde inferebat ictum. et nunquam

f) Ms. Ba. κατά γε μετώπου ἢ κατὰ καρδίαν ἐφ., v. N. g) Hic in Ms. Bg. iterum punctum cum elemento parvo in ſq. voce. h) E regione Stp. ed. καὶ οὐδεπ. erant in Excp. e Ms. Ba. οὐδέποτ' ἐς σκοπ., ſed οὐδὲ π. in A. cum B. 1. R., ut οὐ δέ π. in B. 1. L., v. N.

p. 194. m. G. Th. in v. *pariter* e., ſed 449, 95. „*ſimul*, pro cum, (immo potius per ellipſin huius praep. demum) regit abl. — Sic ſuum ἅμα Gr. cum dat. copulare ſolent" faciente Sch. in ſubſt. ζ. cum Bg., (cuius Lat. ad ὁρμ. h. l. i. q. incurſus,) ſed Stp. Th. plane cum P. 2, 1446. E. per haec „ἅμα — κατά τε — malo κ. τοῦ — μετ. — πλ." quo de mox, comparatis etiam e Noſtro τὰς πρώτας ὁρμὰς, ad quam rationem addit Bg. libere adi. hic, fortaſſis e P. illo *ut primum* rel.

κατά τε) Fort. κατὰ τοῦ μετ. *Steph.* Delendum τὲ, aut leg. κατὰ τοῦ μ., ἢ κατὰ τῆς καρδ. *Reisk.*

Stp. Th. v. πληγ. 3, 392. D. „ap. Herodi. φέρειν τὴν πλ., *vulnus* inferre, *vulnerare* ſ. *ſauciare*, ut vertit Pol. l. 1. ἅμα — κατὰ τοῦ μετ. — πληγήν· καὶ ὁ. — ἐσχ." ſic ſtatim edito τοῦ, quod, una cum illis Rs., violentius eſt, quam Ms. γὲ, multam habens commendationem tum a ſenſu, pro reſtringente ſ. definiente Lat. *quidem*, tum ab uſu, quippe et alibi poſitum ap. Noſtr. poſt praep., tum denique a perpetua confuſione maiuſcularum litterarum Γ et Τ, nihil tamen ut monſtret in hanc particulam P. et hinc Bg., ſed uterque potius aliam lect., ἢ κατὰ — ἢ κατὰ —, bis poſita diſtinctiva, quaſi prior exciderit ab ultima eadem in praeced. ſubſt. ὁρμῇ littera, ac τὲ inaniter a librario ſit ortum e pr. τα, ſ. e ſq. με ſimilibus, quod τὲ neſcio, an quis ſuſtentet ſic, ut referatur ad ſq. ἢ, pro duplici ἢ — ἢ, cf. 1, 10, 11. e., cum h. l. repetatur pr. κατὰ, rectioque Gr. potius requirat κατά τε μετ., ἢ καρδ., nec repererim *que* — *aut*, ſed modo *et* — *aut*; ſicut in Ms. ille acc. καρδίαν prodit errorem, in ς et ν ſolennem, potius, quam exemplum verbi cum praep. eadem in caſu diverſo ac ſenſu eodem, cum, ſi Gloſſator de induſtria quid in caſu mutaturus erat, dediſſet idem in pr. μέτωπον, qui acc. cum verbo motus, quale hic φερ., multo frequentior, quam gen., quem in pr. κατὰ, ignoratum a Stp. Th., v. ap. Fi. ad Well. p. 370. i., cf. quae de ἐπὶ et ὑπὸ ſupra diximus; ſervante Bg. e P. Lat. ad pr. κατὰ, (quod potius eſt aliud Gr. ἐπὶ μετώπου, cf. Ind. Z. Xen. Cyr.) non item in formula ἐφ. τ. πλ., ad quam Stp. Th. l. l. p. pr. E. ſqq., praeter comparata πλ. ἐμβάλλειν et καταφέρειν, (quae ſint potius Bg. compoſ.) affert e Plut. κατὰ τοῦ αὐχένος πληγὴν κατήνεγκεν, pro quo Noſter dat ſimplex v., per ſe id valiturum ſane pro compoſ., ut Stp. l. l. Lat. Bg. ipſe proponit, it. 4, 81. F. e. „φ *infero*, Heſ. πόλεμον" e Scut. Herc. v. 150., tropum tenentibus et noſtratibus in *eine* Wunde, *einen* Schuſs *beybringen*; quem ſoluturus, utar potius ſeveriori aliquo v. privo Lat., *icere*, percutere, *ferire*; variante Noſtro per phraſin pro §. pr. m. privo v. ἔβαλλε, ſed nihil praebente G. Th. in v. *ferre*, nec pro inferre, ſed pro afferre, cf. 636, 13., ut modo in Bg. cum ſubſt. *vulnus*, et in hoc ſubſt. *ferre* raſtrorum *vulnera* alio ſenſu, ut et tantum Stp. formulas, non item noſtram, prodidere Indd. Dem. Luc. Dion. H. Diod. S. et Xen. Z. Pol.

σκοπὸν ἄλλον ἔσχεν[i], οὐδὲ ἐπ' ἄλλο μέρος ἦλθε τὸ ἀκόντιον τοῦ σώματος, ὡς μὴ ἅμα τὲ τρῶσαι καὶ φονεῦσαι. τὰ δὲ παν-

ſcopum alium tenuit, neque in aliam pervenit partem corporis iaculum, quin ſimul et
9. vulneraret et occideret. Un-

i) Hic in Bg. Vs. dedimus comma edd. omnium, cum nihil fuiſſet ibi.

καὶ οὐδεπ.) In lectione Ms. primo dubium eſt, an *καὶ* omiſſum; quo facto, Gloſſator ceperit particulam pro *οὐδέ ποτε*, dividendo, cf. 1, 4, 12. e., ubi ille *καὶ* intrudebat, hic ſecus faciens, pro inconſtantia ſua. Tum *ἐς σκοπ.* poteſt eſſe librarii error, (e pr. *ε* et *σ* ſq. littera ut conflaretur *ἐς* per ſeriem vetuſtam Mss. omnium unam, et quoque per ſcripturam ſimplicium modo, unde *ς* duplicandum putarit,) vel Gloſſatoris ingenium, fingentis compar aliquod in praep. cum ſubſt., ut reſponderent ſibi *ἐς σκοπ.* et *ἐπ' ἄλ. μ.*, ubi acceperit v. *ἐσχ.*, ut alibi eſt, nominatim ap. Hom., pro *tenuit*, phyſica notione, regens id ſimul ad ſq. ſubſt. *τὸ ἀκοντ.*, hoc ſenſu, *neque* unquam *ille* iaculum *tenuit* ſ. direxit *in* ſcopum *alium*; ſervante P. cum Mss. rel. etiam lectionem vulg., ubi v. *ἐσχ.* pertinet ad Commodum ſolum, repetendo pron. *αὐτὸς*, quod inde a §. 5. omiſſum in pluribus deinceps verbis; ſed Sch. „*ἐσχ.* habuit *ſcopum*, h. e. uſus eſt ſcopo" quaſi facilius ſit hoc P. ſ. magis ſolenne; neutram formulam tenente G. Th., nec illam Bg., in cuius v. ib. modo ſunt affinia ſubſt. *finem* et *propoſitum*, ſine explic., ubi v. Lat. tropice ſ. proprie de perſ. ſumitur pro proponere ſibi aliquid, ſumere, eligere, ad feriendum et aſſequendum, velle ferire, collineare aliquo, cf. Ind. Corn. N., etiam in v. *propoſit.*, ſed de re ac iaculo, (ſi forte Bg. v. *ἐσχ.* quoque retulerit ad ſq. ſubſt. *τὸ ἀκοντ.*) pro dirigi aliquo, tanquam ad ſcopum; valituro poſt *ἐσχ.* commate aeque ac colo, ſed hoc colo ſane ſeverius, ſi, quod fit et alibi, copulantur in vicinia et brevibus in membris diverſa, perſona et res, ſ. enunciatio e perſ., oppreſſo pron. *αὐτὸς*, cum enunciatione e re ſ. abſtracto; nihil ferente Stp. Th., niſi formulam tropico ſenſu de perſ. 3, 830. e. it. Bud. C. 466, 38., cf. cum ſeveris Lat. Anton. phil. 2, 7. e. cum Gat. ad 2, 16. p. 55. b. D. e. proprie, it. ad 10, 37. p. 315. a. C. Ind. Xen. Bach. cum Z. Cyr. et Luc., mutante Bg., fere e P., ordinem in poſteriore membro, ut propius ſtarent *μερ. τοῦ σωμ.*, divulſa a Noſtro, incertum, laevitatis, an numeri cauſa, etiam forte, ut modo vulgaris ordo dialecticorum evitaretur, quanquam et ipſe ſat laevis, *οὐδὲ τὸ ἀκ. ἦλθ. ἐπ' ἀλ. μ. τ. σ.*, diſcedente Bg. in praep. a P., ſed nihil tenentibus Th. Stp. et Gs. de tropo in *τὸ ἀκ. ἦλθ.*, (ut nec me aliunde,) ſed alium Stp. in m. P., quo remoto, *iaculum* dicetur *venire*, cum emiſſum cadit alicubi. In ſq. membro, deſerto P., ad huius marg. Stp. plane ſequitur Bg., particulas *ὡς μὴ* reddens per unam ſyn., ap. G. Th. „*ὅπως μὴ*, — ut non" dum *ἅμα τὲ*, ſequente *καὶ* intervallo, novit Stp. Th. 1, 379. F. ſq., at non per Bg. formulam, cf. ſine Ind. Dem. 167, 20. 217, 25. 219, 21., ſicut in duobus inf. cum copula *καὶ* ſumas hendiad., pro ut non vulneraret letaliter, ſ. vulnus letale inferret, ac Noſtri enunciata mutes in haec paria, et ſi quando alio collineavit et iaculum venit, quam in frontem et pectus, ſub quo cor, tamen ſemper ille letali modo vulneravit.

τὰ δὲ) Forte *τὰ δὲ ζῶα πανταχ. ἦθρ. Reisk.* In quem ordinem redegit

παχόθεν ζῶα ἠθροίζετο αὐτῷ. τότε γοῦν εἴδομεν, ὅσα ἐν γραφαῖς ἐθαυμάζομεν k). ἀπὸ

dique autem animalia conquirebantur ipſi. Tunc ergo vidimus, quae in picturis miraba-

k) In Ms. Ba. hic erat comma pravum.

Bg., fere e P., Noſtri formulam, (qua de ſupra in eodem adv.) turbantis legitimum ſitum iterum non laevitatis ergo, ſed pro libidine; ubi Bg. e P. reddit v. ἠθρ., non item omittit dat. pron. in paſſ., qui non tam ſit auctoris, pro ὑπ' αὐτοῦ, ſ. iuſſu eius, quam commodi et pro in uſum eius, qui erat in necando; nec hunc locum tenente Stp. Th., nec Lat. Bg., ap. G. Th. „συζητέω, ſimul, ſ. ex pluribus locis, certe diligenter quaerere et inveſtigare" fere cum Niz., hic quidem, ob adiunctum adv. illud, modo pro *ſimul* et in unum locum, nobis *zuſammen bringen*; non tenentibus omnino Lat. ſemper ſimplicia, quae reſpondeant Graecis, ut cogantur Inttp. deſcendere ad compoſ., ſed per notationem conveniant Lat. *acervare* et *cumulare*, quo ſpectat Vern. vet. *häufig* herbey *bringen*; quae notio ineſt etiam in illis voculis Lat *ſimul* et *con*; unde, praeter Bg., tolerabuntur quoque haec Lat. *colligere* et *cogere*. Caeterum hic potius, ut in re alia, poſuimus novae §. numerum, quam cum Bc. in ſq. τότε demum.

τότε γ.) Idem eſt, ac ſi dixiſſet, ὅσα πρότερον ἐν γρ. ἐθ. *Reisk.* Sic et P. „*ac* tum *primum* vidimus, *quae* antea *in* pict. *mir.*" ſuppletis utroque in membro adv. temporis, quae Noſter ſaepe omittit, cum hic e pr. τότε facile cogites in altero membro contrarium adv. Rs., ſicut in primo membro ad plenam ſententiam concinnitatemque requiras v. c. vere, ſ. ſpecie naturali et viva, φύσει, τῷ ὄντι, ζῶντα, etc., e ſq. ἐν γρ.; ſeverius reddente Bg. γοῦν, cf. Stp. Th. 4, 694. G. p. ſq. B. e. Ind. Thuc. Xen. Pol. Z. et quos alibi laudavimus, ſed ſupplente Sch. demum in v. θαυμ. „mirab. *ante* animalia *in pict.*" ſubſt. ζῶα e pr., cum iam in pr. v. εἰδ. ſuppleri poſſit τούτων, τῶν ζώων, τινὰ, ὅσα λ., tum ponente Bg. ſuum Lat. v. pro admirari, ap. G. Th. cum Gr. n. „de re aliqua commoveri, tanquam incognita et magna" ubi in ſubſt. non diſerte pro tabula picta ſ. figura, quam notionem, praeter pauca Stp. Th., v. ap. Caſ. ad Ath. 2, 347. e. cum Ind. Ael. V. h. Mox in τὲ omiſſo Bg. iterum e P., a quo cum Sch. diſcedit in praep. et nominibus propriis, quae ille tamen recte intellexerat de terris populorum, quo de non cogitat in Αἰθ. Stp. Th., tacens plane de Ἰνδ. Sed deinde in εἴ τι ſupplebimus caſum ſubſt. ζῶον ſ. ζώων e contextu, quia de his modo ſermo eſt, quae ſubſt. latent in pr. aut ſq. ζῶα §. e., deſerente Bg. illud P. ſyn. *quidquid*, ſupra tractatum, et per ſe cum Gr. par illi §. 6. ὅσος, pro quo Noſter variarit; ad ſq. μεσ. e P. non modo repetente Bg. praepoſitionem ἀπὸ, hic, interiectis pluribus, totaque adeo enunciatione, regentem inferiora, ſed etiam reddente τὲ, quanquam alio ordine, pro Lat. *etiam*, omiſſaque illius alia copula *que*; ubi illa Sch. „μ. de plaga merid." innuere voluerit Stp. Th. per haec „*meridies*, reſpondens ſeptentrioni" aliunde, cf. L. N. T. Ind. Luc. et Heſ. 2, 576. e., intelligente me in τῆς ἀρκτ. γ. Germaniam, ut alibi ap. Noſtr., ſed, cum Romanis μεσ. ſit Africa, forte etiam India, (cf. in hoc v. G. Th.) neſciente, cur Noſter poſt Ἰνδ. καὶ Αἰθ. iterum poſuerit μεσ., cum Aethiopes etiam ſint Africae populi;

τε γὰρ Ἰνδῶν καὶ Αἰθιόπων, εἴ τι πρότερον ἄγνωστον ἦν, μεσημβρίας τὲ καὶ τῆς ἀρκτῴας[l] γῆς ζῶα πάντα φονεύων Ῥωμαίοις ἔδειξε[m]. τὸ δ' εὔστο-

mur. Nam ab Indis ac Aethiopibus, ſi quid prius ignotum eſſet, a meridie item et ſeptentrionali terra, animalia omne genus oſtendens Romanis occidit. Certitudinem

l) Praeter ἀρκτ. iterum in edd. ſine Iota, cf. 1, 2, 9. m., poſt γῆς comma fuit in ſolis A., ſed poſt φον. nullum modo in Ox. Par. 2. Pat. et Ed., v. N.
m) ἐπέδειξε Mss. tres, v. N.

niſi velimus copulari partem terrae ac totam regionem, et in μεσ. aſſumere adi. λοιπῆς, ut nec ſufficit, credo, ſic Noſtrum adiuvare, ut in pr. poſuerit populos, at hic regionem, per copiam.

ζῶα — ἔδειξε) Rectius in Ven. ἐπέδειξε. *Stroth.* Nihil hic iterum, quam gloſſa in compoſ. pro ſimpl., quo ſupra §. 5. e. Noſtrum diximus fere uti pro aliquo aliorum compoſ., qui iſtud Ms. ne uſurpat quidem in act., ut noſtrum v. per compoſ. etiam explicant Heſ. 1, 903. m. δεικνύμενος, — ἐπιδεικν., et Suid. 1, 678. m. ἔδειξεν, ὑπεδ., nec hic vicinitate noxia, ut pr. ἐπὶ exciderit; fortaſſis etiam P. referente vulg. in Lat. Bg., quod h. l. pro conſpicienda praebere, Romanorum oculis ſubiicere; in quo reſpicitur ad pr. εἶδομ., et ordo legitimus mutatur a Noſtro, praepoſita enunciatione per particip., ſi comma poſt φον. ſumas, niſi reſolvas cum P. particip. per copulam; etſi melius nihil ſit poſt φον., hocque particip. in notione modi, quaſi in parentheſi, adiunctum putatur; unde et comma poſt γῆς abeſſe poterit, et v. ἔδειξ. etiam melius cohaerebit cum pr. remoto ἀπὸ Ἰνδ. et rel. gen., in qua formula ἔδειξ. ζῶα ἀπὸ Ἰνδ. λ. proprie brevitas eſt et ellipſis particip. ὄντα, προσαγόμενα, ἀθροιζόμενα, ut in ζῶα, relato ad pr. εἴ τι — ἦν, ſyntheſis quaedam numeri, nominatim hic tranſitus a ſing. ad plur., quacunque de cauſa praeponente Noſtro membrum illud εἰ — ἦν, locandum proprie in fronte enunciationis ante ἀπὸ λ., aut etiam poſt πάντα, qua in poſteriore regione id etiam P. oſtendit, invertente Bg. tantum extrema v. in δεικνύων — ἐφόνευσε, quo non opus eſt de noſtra ratione ſuperiori, ſed P. plane opprimente adi. πάντα, quod Bg. vertit, ut ſyn. παντοῖα 1, 14, 2., variante Noſtro hic tantum in ſubſt. eoque ſine artic. pro §. 1. m. τὰ θηρία πάντα, ſed horum animantium aliqua iam memorante §. 6., cui unum addit praeterea §. 11., tribuentibus leones ac pantheras, praeter Syriam, in primis Africae Gesnero in Th. v. *pardalis*, Plin. h. n. 8, 16. Herodt. 4, 191. ſq. ſ. 365, 97., ubi, praeter πάνθηρες l. 9., etiam capreae ζορκάδες l. 3., (Noſtro §. 6. i. δορκάδες,) et ſtruthi ſubterranei στρουθοὶ κατάγαιοι l. 11., cf. ap. Noſtr. §. 11., cumque Plin. tradat l. l., Romae viſos leones eſſe aliquoties, et c. ſq. e. pantheras etiam: Noſtri illa εἴ τι πρότερον ἀγν. ἦν tantum valebunt de hominibus aetatis eius, qua vivebat. Caeterum Noſter quasdam modo beſtias, per hos ludos occiſas a Commodo memoravit, cf. Oiſel. in theſ. ſelect. num. antiq. p. 393. e. ad numum Commodi cum Inſcr. *munificentia Aug.* rel. „cernitur *elephas reticulatus* ſ. lorica indutus, ad munificentiam Commodi in ludis exhibendis indicandam, (et

χον τῆς χειρὸς αὐτοῦ πάντες ἐξεπλήττοντο. λαβὼν οὖν ποτε [n] βέλη, ὧν αἱ ἀκμαὶ ἦσαν

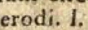
autem manus eius omnes ob-
11. ſtupeſcebant. Sane ſumtis aliquando telis, quorum cuſpi-

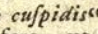
n) Ms. Ba. λαβ. οὖν ἐπίκτητα βέλη λ., v. N., ſed ποτὲ ſic ſervato accentu Stp. Sb. Lu. In. Bc. et Ed.

p. ſq. e. ubi laudaſſet Capit. et Xiph. de elephante, a Commodo per ludos interfecto, addit) videantur porro Lampr. et Herodi."

τὸ δ' εὔστοχ.) Praeter τὸ εὐς. τ. χ., cf. §. 3. i., et πάντ. de iis modo, qui ſpectaculo interfuere, v. ἐξεπλ., in med. ignoratum a Stp. Th., recte Sch. cepit „ἐ. π. τοῦτο, admirabantur *omnes* rem hanc" cf. 1, 11, 13. e. L. N. T. Fiſch. Heſ. 1, 1147. e. 1284. m. locumque memorabilem N. T. Luc. 9, 43., ubi mox ſq. θαυμάζειν, ad quem L. Schw. e Philoſtr. etiam cum Sch. reddit, Diod. S. 1, 13. l. 85. Luc. 3, 204. l. 30. Ael. V. h. 14, 47. p. 995. i. (cum Bg., fere e P.) ſequente τεθηπώς, *vehementer admirari*, it. θαυμάζει λ., ubi Ind. ellipſin ſtatuit pr. διὰ, quaſi ſit paſſ., quod nemini invideo, cf. L. N. T. Schw. et Ind. Xen. Cyr. Z., verſante P. per totam §. liberrime.

λαβὼν λ.) Ms. pro ποτὲ adi. ἐπίκτητα, tanquam epitheton ad βέλη, fuerit hic *externa*, peregrina, aliunde quaeſita, e terrisque peregrinis, quibus telis uſus ſit Commodus vel propter magiſtros peregrinos, forte talia afferentes, §. 4., vel in univerſum, quia peregrina tela, ut et arcus eiusmodi, quarundam terrarum atque urbium, ob praeſtantiam celebrarentur, etiam forte ob miram quandam ſpeciem, qualis mox memoratur, novitatem admirationemque haberent ap. plebem, et quia etiam animantia producta peregrina, ut omnia nunc nova eſſent; qua de notione adi. cf. Stp. Th. Heſ. 1, 1362. m. et Valck. ad Ammon. p. 84. N. 8., ut tamen cum Mss. rel. taceat quoque P., qui potius, cum iisdem tacite, vulg. ποτὲ clare profert, quod dixeris excidere in Ms. potuiſſe, ſi poſt ἐπίκτητα ſtaret, et hoc adi. rurſus in Mss. aliis omiſſum eſſe, quia non intelligeretur a librariis, a quibus tamen id aeque profectum ſit, ut removeretur ποτὲ, in §. §. ſqq. iterum repetitum; deſerto P., ſequente Bg. potius Sch. partim in „λ. *ſumtis* in manus ſagittis" ſed per Lat. ad οὖν forte decepturo aliquem, ut putet, eum γοῦν legiſſe, quod ſimiliter reddebat 1, 14, 12., cum et a vocis pr. littera extrema ν, ſi maiuſcula ſumatur, facile γ perire potuiſſe videatur, niſi meminerit, et alios ita libere vulgatum reddere, cf. Stp. Th. 4, 1565. i. „οὖν exponitur etiam *certe*, quidem, utique, ut γοῦν, (quae vero non repetuntur a L. Ern.) Ind. Fi. Th. „ἀλλ' οὖν, at *ſane*" Per. ad Ael. V. h. 3, 32. p. 285. b. e. Hoog. Op. p. 51. 1014. ſq., tacente P. in hanc partem, ſed Noſtro certae Commodi manus exemplum ſubiiciente, atque adeo narrante ac demonſtrante; quo ſenſu aeque valet οὖν, cf. §. 9.

ὧν αἱ ἀκ.) Dioſcorides quoque folium plantae cuiusdam μηνοειδὲς appellat. Videtur autem figura ſagittarum haec fuiſſe. *Stroth.*

Aut etiam curvae ſic in dimidium circulum cuſpidis, quae notationi magis convenit, cf. Stp. Th. „Herodi. l. 1. β. ὧν αἱ ἀκαὶ ἦσ. μ., *ſpicula* lunatae *cuſpidis*" cum lectione alia, forte tamen e vitio operarum, cum P. fere, ut Bg., L. Ern. Suid. 2, 554. i., non coll. ad Heſ.

μηνοειδεῖς, ταῖς Μαυρουσίαις στρουθοῖς, ὀξύτατα φερομέναις	des erant lunatae, Mauritanis ſtruthionibus, qui celerrime fe-

2, 595. i. ſine N., Poll. 4, 157. falcata *luna*, ut nobis *ſichelförmig*, Ind. Dion. Caſ., et Sch. „ſagittae, *quibus* cuſpides *lunatae*, in formam lunae corniculatae" ap. G. Th. modo „καμψὸς, curvatus" ut Sb. Ind. in „ἀ. *cuſpis* iaculi" cf. ad Luc. 1, 655. b. e. Bg. ad Ar. Plut. v. 256. Ind. Iſ. Ev. Diod. S. Suid. 1, 86. i., non coll. ad Heſ. 1, 194. e. ſine N., uſum huius figurae ſagittarum intelligente quovis, ut ſecent colla, ut ſq.

ταῖς Μαυρ. στρ.) Celeritatem ſtruthis pedum tribuit hic et remigium alarum. Explicat utrumque Plin. 10, 1. avium *grandiſſimi* et *paene beſtiarum generis* ſtruthiocameli *Africi* vel *Aethiopici*, altitudinem *equitis*, inſidentis *equo*, excedunt, *celeritate*, videtur in quarto caſu legendum, *vincunt*, ad *hoc* demum *datis* pennis, *ut* currentem *adiuvent*; *caetero non ſunt volucres*, *nec a* terra *tolluntur*. Adde Strab. 16. de ſtruthophagis et praeſertim Diod. S. l. 2. Pertinet huc locus Plauti in Perſ. 2, 2. ubi, cum Toxilus dixiſſet, *vola curriculo*, reſpondet Paegnium, *iſtuc* marinus paſſer *per* circum *ſolet*. Quippe ſtruthiocamelum Feſtus interpretatur *paſſerem marinum*, (et ad Plaut. l. l. v. 17. N. Par. „ſtruthiocamelus. Ita *volat* ſcil., celeriter currit, ut a terra ſe non tollat, ſed alarum paſſis velis una currens remiget.") Quem Turnebus 16 Adv. c. 22. ideo ita dictum arbitratur, quod ex Africa in Italiam mari adveheretur. Adeundi ſunt Ornithologi Geſn. et Ulyſſes Aldrovandus. *Boecl.* Vitruv. 8, 1. *Mauruſia*, quam noſtri Mauritaniam appellant. Euſt. οἱ Μαυρούσιοι, οὓς καὶ Μαύρους οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγον. Strab. VII. — Paſſerem marinum eſſe Μαυρουσίαν στρουθὸν, oſtendit Scalig. Lect. Auſon. 2, 7. p. 105. ſ. ſtruthiocamelum ſ. στρουθίον διαπόντιον, quod ſcil. eſſet peregrinus et ultramarinus, v. Voſſ. Inſt. Or. 4, 5. p. 86. ſq. Inttp. ad Petron. c. 137. Ariſtoteli de Part. Anim. 4, 14. eſt ὁ στρουθὸς ὁ Λιβυκὸς, Pauſaniae Boet. ſimpliciter στρουθὸς, et ſic *paſſer* Lat. Ael. H. A. 14, 7. στρουθὸς μεγάλη, it. 9, 58. 11, 27. 4, 37. *Leiſn.*

Qui et ad m. Ox. „Plin. 10, 1. 11, 37." Noſtri locum comparantibus Caſ. ad Capit. Gord. c. 3. e. 2, 82. ſtruthiones *Mauri*, et Buleng. de Ven. c. in Graev. Th. T. 9. p. 778. e. E. ſq. „ſtruthiocameli ſ. ſtruthiones in circo exhibiti ſunt Herodi. de Comm. — *Paſſer* ſimpl. dr. ſtruthio ſ. paſſer marinus" cf. Sb. Ind. „στρουθὸς a Commodo truncatus capite, — i. e. ſtruthocamelus, ut docet Lipſ. ep. quaeſt. 4, 9., ſic 415, 18." e Xiph. in Severo, πάνθηρες, λέοντες, στρουθοὶ, pantherae, (leones,) *ſtruthiones*, ſed Sch. „ſtruthis *Mauruſiis*" Poll. 1, 138. *ſtruthius*, Stp. Th. aliunde, Bochart. Hier. P. 2. l. 2. c. 14. p. 221. „ſtruthionem — appellari — ab Herodi. Μαυρούσιον" ſed femin. hic per libros omnes, ad Herodt. 4, 175. p. 358. N. 73. ad Diod. S. 1, 162. l. 62. cf. l. 73. it. 194, 4. τρέχει πάντων ὠκύτατον, *velociſſime* omnium *currit*, ad Heſ. 2, 1280. e. ad Dion. Caſ. p. 1221. ad §. 138., tum noſtratium nuper auctores libelli, qui inſcribitur *Neue Mannigfaltigkeiten* 1 *Iahrg.* 2 V. p. 365. e. Plin. Chr. Gs., qui dicit, recentioribus nominari *ſtruthionem*, nec hoc Lat. habet in Th., (cf. tamen infra ad §. 13. ὑποy. e Vopisc.) ſed „*ſtruthos* ſ. *ſtruthus*, στρουθὸς, Graecis *paſſer* eſt. Hinc — *ſtruthiocamelus*, — maxima avium" cum locis Plin., ut in v. *paſſer* cum Feſti, Plaut. et Turn. Mox Sch. „ὀξ. ocyſſime *ferri*, φ. ſtruthis, *quae* celerrime *ferebantur*" partim cum P. et etiam Bg., ubi φ. pro ſe ferre, ſe movere, moveri, i. currere, ut

καὶ ποδῶν τάχει καὶ κολπώσει[o]	runtur et pedum velocitate et
πτερῶν, ἐπαφιεὶς τὰ βέλη κατ'	ſinuandis alis, intorquens tela
ἄκρου τοῦ τραχήλου, ἐκαρατό-	in ſupremum collum, capita

o) Ms. Ba. κομπώσει v. N.

ante ap. Diod., tacente G. Th. 636, 22. 84,, ſed ſq. ſubſt. ταχ. etiam in Bg. Lat.

κολπώσει πτ.) i. e. curvatione in ſinum. *Stroth.* Sch. „ſinuatione *alarum*, quae, inſtar velorum, in ſinus quaſi curvantur, ad celerrimum curſum promovendum" ſed Stp. Th. „ſinuatio, in ſinum collectio, ſpecialiter de ea ſinuatione, qua vela in curvos ſinus obliquantur, ut venti flatibus pateant. Unde metaph. κόλπωσις πτερῶν ap. Herodi. de remigio et velificatione alarum, qua in ſinus quaſi curvantur et obliquantur, l. 1. ταῖς — πτερ., alis *quaſi* in *curvos* ſinus *paſſis*" cui ſyn. eſt Bg. formula in ſubſt. duobus per particip. cum ſubſt., forte propter non ſatis bonam Lat. in ſubſt. Sch., cf. G. Th. „incurvatio, Fulgent. *corniculata* lunae *ſinuatio*, (nec multo meliori auctoritate) *ſinuamen*, — idem, *ſinuamine* ſubter ſubductus *conchae* in *ſpeciem*" quod oſtendat formam alarum ſtruthi, conchae ſimilem, ſinuoſam, cavam poſt expanſionem ac ſublationem, ſed ut h. l. forte ſit ſimul agitatio et motus alarum, in formam iſtam conformatarum; ſicut et aliae aves, gallinae v. c. anſeresque, ubi currunt ſ. volant, expanſas alas tenent ac movent, cf. Diod. S. l. l. poſtr. l. 15. μάλιϛα δ', ὅταν κατ' ἀνέμου πνοὰς ἐξαίρῃ τὰς πτέρυγας, ὑπεξάγει, καθαπερεὶ τις ναῦς ἱϛιοδρομοῦσα, *maxime* que *ſecundo* ventorum *flatu* alas *tollens*, ceu *navis* extentis *concitata* velis, *procurrit*, et l. 18. ὅταν δ' ἐν νηνεμίᾳ διώκηται, ταχὺ συνιδρουσῶν τῶν πτερύγων, ἀδυνατεῖ χρήσασθαι τοῖς τῆς φύσεως προτερήμασι, καὶ ῥᾳδίως καταλαμβανόμενον ἁλίσκεται, *at cum* ſilente *vento* infeſtatur, *alis* ſubito *defeſſis*, praeſidio *illo* naturae *uti* nequit, *ſed* curſu *facile* ſuperatus *capitur*; neſcientibus Lexx. novitatem Ms., quae potius librarii lapſus fuerit in λ et μ maiuſculis litteris, quam gloſſa, quaſi phyſice accepto vocabulo, pro iactatione et agitatione, nobis *das Schwingen*, ſicut affine, ſed tropicum, ap. Suid. 2, 344. m. κόμπος, — ἔπαρσις, iactantia, *faſtus*; ſed Noſtro concinnitatem hic per compar molliente ab ordine caſuum inverſo, tum in ſq. v. ἐπ. rectionem cum dat. non tenente hinc Stp. Th., cf. 1, 11, 12. m., nec Lat. Bg. e P., ſed Sch. „*immittens* tela *ſecundum* ſummam *cervicem*, ἄκρος, gen. neutr. pro ſubſt. *iuxta* ſummitatem *colli*" qui ſane dubitare poterat, utrum eſſet adi. ante artic. ſubſt., an pro ſubſt. in regimine, quod aliunde agnoſcit Stp. Th., cf. Thuc. 6, 97. e. ſ. 44, 18. Ael. V. h. 1, 10. p. 14. 12, 1. p. 715. e. Ind. Xen. Cyr. Z. et Geop., et de ellipſi ſubſt. μέρος L. Boſ. p. 196. i. cum L. N. T. Schw. et Krb., ſed in v. ἐκαρ. per phraſin Bg. e P. aliunde Stp. Th. quoque, me id v. tenente tantum ex Ind. Ioſeph., Suid. 2, 242. e. ſine χρήσει et Heſ. 2, 146. e. cum N., ubi dr. vox proba, variante Noſtro cum τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν 1, 13, 9. m. et iterum omittente pron. αὐτὰς e pr. ϛρουθ., rem vero breviter tantum attingente Xiph. 384, 6. ϛρουθὸν ἀποκτείνας, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀποτεμὼν, *abſciſſo* capite *ſtruthocameli*, quem *occiderat*; ubi ſq. τὸ ξίφος ᾑματωμένον, gladius *cruentus*, pertinet forte potius ad pugnam eodem tempore cum gladiatoribus.

μεὶ, ὡς [p], τῶν κεφαλῶν ἀφῃρημένας, ὁρμῇ τοῦ βέλους ἔτι περιθεῖν αὐτὰς, ὡς μηδὲν παθούσας. παρδάλεως δέ ποτε ὀξυτάτῳ δρόμῳ τὸν ἐκκαλούμενον

amputabat, ita, ut capite privati, impetu teli adhuc diſcurrerent, quaſi nihil ipſis accidiſ-
12. ſet. Cumque panthera aliquando velociſſimo curſu eum,

p) Mſ. Ba. ὡς καὶ τῶν κεφ. ἀφῃρημένων ὁρμ., ſed Mſ. Vi. ὡς καὶ τῶν κεφ. ἀφῃρημένων ἡ ὁρμὴ τοῦ β., ut ſine Iota in ἀφηρ. etiam in ed. Bc., v. N.

ὡς τῶν κεφ.) Mſſ. res, praeter mendum in ἡ ὁρμὴ apertum, duplex eſt, una in addito καὶ iterum, pro *etiam*, etiam adeo, haud dubie ab ingenio librarii, volentis ita rem augere diſerte, cum per ſe poſſit ſubintelligi, et, praeter Mſ. Ve., nec P. oſtendat, habens tamen in abl. conſq. (niſi et hic liberius verſatus) rem Mſſ. alteram, genitivos conſq., qui vero etiam orti ſint e pr. finitione ων, vel per vim librarii, ob mox ſq. caſum eundem αὐτὰς — παθ., quod pron. cum vulg. ἀφ. conſiſtit, ſi tranſpoſitum ſumas, pro ὡς αὐτὰς, τῶν κ. ἀφῃρημένας, λ., ubi paſſ. habet ſolennem ſuum gen., regente ſic et Sch. „privatas *capitibus*, κεφ. ſtruthi, *capitibus* truncatae“ deſerente Bg. pluralem P., ſed tacente Stp. Th. tum Lat. Bg., tum rectionem, ut et Poſſ. in Synt. et Call., ubi modo ſyn. p. 644. i. „ςερεῖσθαι τῆς κεφαλῆς, privari *capite*“ ſed diſerte Abr. ad Aeſch. 2, 116. m. ἀφαιρεῖσθαι τῆς δορᾶς, λ., cf. Luc. 1, 337. l. 3. Ael. V. h. 14, 1. p. 927. cum Ind., it. Dem. p. 145. m. Nr. 2. Suid. 1, 392. m. Heſ. 1, 642. m. ſine N., ap. quos Iota ſervatum, cf. Gramm. March. p. 531. Nr. 4., quae non recte ad ſolum impf. id refert.

ὁρμῇ) Malim ῥύμῃ. *Reisk.* At ſunt ſyn., cf. Heſ. 2, 1126. i. et Foeſ. Oec., nec audiendus Suid. 3, 270. m. ῥύμη, ὁρμὴ βιαία, violentus *impetus*, motus *celer*, cum repugnet ſubiectus locus, τοσαύτη τὶς ῥύμη, tanto *impetu*, cf. Schol. Ar. Eccl. v. 2., tentante ab alia parte Leiſn. ad m. Ox., ad ὁρ. τ. β. dum ſignabat „male (ſed et ſimul ſupra τοῦ β.) δρόμου“ ut maluerit ὁρμῇ τοῦ δρόμου, quod, quanquam per ſe procedens, tamen eſt contra libros ac P., ut nec probabilis lapſus in ſubſt. utr., ſed quoque teli vis impulſusque iam promovit corpus avis; agente P. iterum liberius in dat. ſ. abl. mutato in ſyn. formulam e ſubſt. cum pron. relat. et v. ſubſt., quam rationem alii mutant modo in particulam *pro*, cf. Apin. Lex. p. 455. b. e. Nr. 11. et Cort. ad Cic. ep. 4, 5, 15. 7, 2, 2., ſed in abl. quoque Schell. Lex. p. 2311. i. Nr. 3., tum in v. ſq. περ. ignorat Stp. Th. Lat. Bg., ap. G. Th., „in diverſas partes, huc, illuc, currere“ ſ. h. l., ut noſtrum *herum laufen*, partim ad rectam lineam, ab initio, deinde partim ſiniſtrorſum, partim dextrorſum, ut gallinae, v. c., morti proximae, poſt ictum. Mox P. deſerit quoque Sch. in παθ. ου(μ). nondum *vulneratas*“ etiam ſenſum modo praebente Stp. in m. P., qui nihil tale habet in Th., cf. tamen Fab. Aeſ. Hſ. 144, 2. e. ὅτι ἐκ λύκου ςόματος — ἐξῆρες κάραν σῶαν, μηδὲν παθοῦσαν, Ind. *illaeſum*, pro nihil mali paſſos, nec vulnus, nec mortem, et ſevere, *adbuc* nihil *paſſos*, cf. G. Th. ex Ovid. Her. ep. 17, 26. *excepto* redii *paſſa* timore *nihil*, ubi N. ſilent; ponente Bg. iterum pron. αὐτ. alio loco, ut §. 4., et §. ſq. δὲ reddente iterum per τὲ, forte e P., ubi de pantherae celeritate aliunde nihil habui, cf. 1, 9, 20. m.

καταλαβούσης, φθάσας τῷ ἀκοντίῳ μέλλουσαν δήξασθαι q, τὴν μὲν ἀπέκτεινε, τὸν	qui in arenam evocatus fuerat, comprehendiſſet, occupans iaculo iamiam morſuram, hanc

q) Ms. Ba. δήξεσθαι λ. v. N.

τὸν ἐκκαλούμενον) Quid hac voce ſignificetur, neque Pol., nec Sylb., nec Scheid. intellexiſſe videntur. Ille enim vertit *eductum* ad *pugnam*. At ὁ ἐκκαλούμενος nihil aliud eſt, quam *evocatus*. Erant vero evocati ſatellites et cubicularii Imperatorum, de quibus Suet. in Galba c. 10. *delegit et equeſtris ordinis iuvenes, qui manente annulorum aureorum uſu* evocati *appellarentur, excubiasque circa cubiculum ſuum, vice militum agerent*. Alias ii quoque, qui confectis ſtipendiis iam dimiſſi, ad militiam rurſus evocabantur, ita dicebantur. Ex illis fuiſſe puto Baſilidem iſtum, quem Euſeb. H. Eccl. l. 6. c. 5. ἕνα τῶν ἐν ϛρατείαις ἀναφερομένων appellat. Hegeſippus Lat. vocabulum retinuit, et ὁ ἠουόκατος dixit, ap. Euſ. H. E. 3. c. 20. ubi male nonnulli Codd. et Edd. ἰόκατος, peſſimeque in Rufino librarius pro ſuo ingenio ſcripſit *revocatus*. Nicephorus vero H. E. 3. c. 10. recte exhibet ἠουόκατος. Notum eſt, evocatorum miniſterium circa arceſſendos ac puniendos ſontes occupatum fuiſſe, ut paſſim ex Euſ. et aliis patet. Quare non dubito, quin ἐκκαλ. h. l. *evocatus* reddendum ſit. *Stroth.*

Sch. „ἐκκ. P. paſſ. *eductum*, ad *pugnam*, Sb. act. *provocantem*" cum per edd. P. repererim modo „eductum *quendam* in *arenam*" unde et Bg. retinet quaedam, reſpiciens, puto, ad morem Rom., cum aliquis ſceleratus, poenae loco, ſ. etiam mercede conductus, pugnare debuit cum feris, et ab eo, cui id negotii datum, evocatus eſt in arenam e loco vicino; quales homines vocati *beſtiarii*, Gr. θηριομάχοι, cf. ad Suet. Claud. c. 34., unde Commodus, pugnans nunc ipſe cum beſtiis, ſimul produxerit eiusmodi beſtiarium, ſicut, praeter ſe, alios quoque iuſſit pugnare per hos ludos, cf. Xiph. 383, 13. Strothi quidem rationem ita iuves, ut Commodus non ſolus in arena fuerit, (non amplius quippe nunc currens in ſuggeſtu illo,) ſed cum ſatellitibus et cubiculariis, qui miniſtrarent v. c. arcum, ſagittas, iacula, tum hinc, quod Noſter et alia duxit e Latinitate eius aetatis, non addita definitione quadam, in quibus vocabulis fuerit quoque *evocatus* iſta notione, quam non praeteriit G. Th., memorans et tertiam, qua de cf. Ind. Script. Hiſt. aug. T. 2., cf. de v. καταλ., hic pro aſſequi ac prope veniſſe, 1, 3, 1. e., ubi Sch. „*comprehenſo* eo."

φθάσας λ.) ita ferire maturavit, — ut hanc occideret. Ad verbum, *iaculo praevertens*. Viſe P. Leop. Emend. l. 5. c. 5. *Sylb.*

Ibi vero in Grut. L. T. 3. p. 91. i. nihil Leop., quam „miror, cur P. verterit, *ita* opportuno *vulnere* conſecutus *eſt*" nec meliorem afferens Vs., in qua liberior P. iterum, ſed Sch. „quum *praeveniſſet* morſum *iaculo*" ignorante Stp. Th. hanc Noſtri rectionem in v. φθ. phyſice ſumto cum rei acc. et abl., quam v. ap. Dem. Ind., quanquam et hic Lat. quid ſubſit, ubi Gr. reſolvas per adv. aliquod, ut *prius*, rel., aut etiam ſimul cum v. quodam, v. g. *prius* feriens *iaculo*, caet. Ad ſq. δηξ. aor. cum v. μελλ. in fut. Ms. poteſt videri lapſus librarii ſolennis in α et ε, ſed et, multoque magis, ingenium, vel e locis aliis, ubi v. μ. occur-

δὲ ἐῤῥύσατο [r], φθάσας τῇ τοῦ δόρατος αἰχμῇ τὴν τῶν ὀδόντων ἀκμήν. λεόντων δέ ποτε ἐξ ὑπογαίων ἑκατὸν ἀναῤῥιφθέντων, ἰσαρίθμοις ἀκοντίοις πάν-

quidem occidit, illum autem liberavit, praeveniens haſtae cu-
13. ſpide dentium aciem. Leones etiam aliquando ex ſubterraneis centum ſubmiſſos toti-

r) Ms. Ba. τὸν δ' ἐῤῥύσατο, φθ., ſed colon in Stp. et al.

rit cum fut., cf. 1, 11, 12., vel inde, quod cum *aliis* dubitarit de v. μ. cum aor., quod tempus, aeque ac praeſ., praeter fut., *hodie* confectum eſt, v. Obſ. M. A. V. 3. p. 426. contra Stp., *hic* quidem tacentem, it. Nov. T. 3. p. 3., ad Ael. V. h. 3, 27. p. 279. N. 3. D'Orv. Ch. p. 38. m. Abr. Dil. Th. p. 558. m. ad Thom. M. p. 607. N. 4. Fiſch. ad Plat. Ap. Socr. p. 73. N. 32., ut cum praeſ. ad Call. in Ap. v. 14., non bene ſubſtituto fut. pro aor. ap. Lyſ. R. Or. V. 5. p. 234. i., ſuadente Tayl.; ſicut v. μ. cum inf. aor. ſine ἂν (quo de ipſo etiam dubitabatur) vel hic locus vincit; ducente Bg. Lat. adv. e P., (de quo nihil ap. Stp. Th.) ut partim Sch. in „δ. mordere, *laniare*, ut pantherae ſolent" ap. G. Th. cum Gr. n, „dentibus laedere et corripere" cf. Stp. Th. aliunde, Ind. Luc. et Ael. V. h., ſed tropice Xen. Cyr. cum L. N. T., et ſenſu utr. Xen. Bach. Mox, ut Ms. apoſtrophum in δ' alibi vidimus, ita Bg. ſimul cum τὴν et τὸν exprimit, ſecus atque alibi, relata μὲν et δὲ, deſerens P. in v. v., quorum unum Stp. Th. recte capit „ἀπ. pro ſimpl. κτείνω" quod ſimul cum noſtro compoſ. eſt in Bg. ap. G. Th., ut ap. Suid. 1, 278. i. ἀπ., φονεύω, pro quo §. 9. e. et §. 1. e. κατακτ. variatur hic, non afferente Stp. Th. in v. ῥύω Bg. Lat., quod tamen in eius loco e Soph. Ai. v. 1293. habet Vs. ed. Iohnſ., et G. Th. cum „ῥύομαι, ἐρύομαι" cf. L. N. T. In ſq. nihil tentat Rsk., cf. §. 7., ſed Noſter v. φθ., proxime iam adhibitum, modo ornat adiunctis, variando non tantum in ſubſt. τοῦ δορ., pro pr. τῷ ἀκ., ſed et in ſubſt. αἰχ., pro §. pr. i. ἀκμῇ, recte etiam addente Markl. ad Max. Tyr. p. 656., „ubi luſum hiſtorici notabis in vocibus αἰχμῇ et ἀκμὴν" quo de luſu nos alibi, cf. de αἰχ. Poll. 1, 136. et Suid. 1. 664. e., non coll. ad Heſ. 1, 178. m., ut hic quoque v. φθ. licet reſolvere in *prius percutiens* rel.

ἐξ ὑπογ. — ἀναῤῥ.) Verbum ſuſpectum. Num ἅμα ἀφεθέντων? centum *leonibus* ſimul *emiſſis* e *caveis*, quibus incluſi fuerant. *Reisk.*

Speciem haec emendatio habet per Amm. M. locum ſupra ad §. 1. m., *centum leones* ſimul *emiſſos*, ut tamen Noſter illud ἅμα ſ. ὁμοῦ omiſerit ſubintelligendum, ſicut Dio Caſ. p. 1218., cf. ſupra §. 5. m. ad περιδρ., quod, praeter libros omnes, nec in P. comparet; ut Noſter pro libertate ſua potuit aliter rem efferre, uſus v. Gr. ἀναῤῥίπτεσθαι ſ. ἀναῤῥιπτεῖσθαι vel ſenſu paſſ., (pro eiici ſ. proiici, ſc. ab aliis, ut miniſtris, i. e. emitti, ſinere exire cum vi, impetu ac velocitate,) vel paſſ. pro med., i. ſe eiicere, proiicere, proruere, prodire ferociter rabideque, nobis *hervor ſtürzen*, ſ. *ſich* hervor *ſtürzen*; quam lectionis vulg. interpretationem ſuſtinent oblique etiam Bg., (ap. G. Th. explicatum per deiicere 605, 23. ſed 32 per immittere, in quo, etiam adhibito infra a Vopisc., "987, 90. 98. „*immittere* ſe *in* medios *hoſtes*, i. irruere et ſeſe prorumpere") et P., quem partim retinet Sch. „eductis, *eiectis*, cavea"

τας ἀπέκτεινεν [ſ], ὡς, ἐπὶ πολὺ [t] dem iaculis omnes occidit: ita,

ſ) Hic colon in Stp. et al., cf. §. 11. e., ubi et Ms. Bg. comma tenuit rectius, quam hic punctum, pro quo ſaltem duo fecimus, ut erant 1, 14, 16. m.
t) Ms. Ba. ἐπιπολὺ v. N.

quorum primum P. ap. G. Th. exponitur quoque per emittere; non tenente Stp. Th. v. in paſſ. phyſice, nec cum Bg. in act., ſed inter alia cum *ſurſum proiicio*, quod repetit L. Ern. recte ſine adv., cum pr. ἀνὰ etiam in hoc v. redundet, aut certe valeat potius Lat. *pro* ſ. *ex*; unde hic recte adhiberi poterunt illa compoſ. Lat. *eiici*, emitti, *efferri*, ſed et ipſa pro ſimpl., ut Gr. cum diſerta h. l. pr. ἐξ, mihi repertum phyſice tantum ap. Dion. H. S. T. 1. et Luc. 2, 909. e. ἐκεῖνο ἄνω ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα, *illud* ſurſum *iactant* in *aërem*, bene per ſimpl., ob adv. ſimul ſyn., ſed ap. Thom. M. p. 783. ῥιπτοῦμαι, τὸ μετὰ σφοδρότητος, cum N. 4. e Schol. Soph., quam notionem violentiae, impetus celeritatisque non pertinaciter teneam in noſtro Gr. aut prioribus Lat., cum v. c. Gr. ἐκβάλλειν et Lat. *eiicere* ſaepe dicantur pro ſimpl. exire iubere ſ. ſinere ac dimittere ſ. emittere. Sed ad ὑπ. Leisn. in m. Ox. „male Burm. ad Petr. p. 510. v. Stp. Th. 1, 803. Salm. ad Solin. p. 849. Grut. p. MCXIV, 3. Fabr. ad Sext. Emp. p. 340.“ quorum conſulere potui modo Stp. l. l. E. „ὑπόγαιος, *ſubterraneus*. Herodi. l. 1. λε. — ἀν.“ cum P., nec praeterea aliunde, ut Sb. Ind. plane neglectum, ap. Sch. „ex *ſubterraneis*, ſc. foſſis, h. e. caveis“ quae explicatio partim e P. ducta eſt, ut in adi. non male ſuppletum ſubſt., v. c. ὀρυγμάτων, βόθρων, τάφρων, σπηλαίων, quanquam et ſufficiunt χωρίων ſ. οἰκημάτων, cf. L. Boſ. Ell. p. 234. e., ubi non affertur plenum exemplum, quod eſt ap. Herodt. 148, ult., cf. N. it. 369, 9. ad Poll. 5, 150. N. 78. Suid. 3, 552. e. ſine χρήσει, ſed ad Heſ. 2, 1468. i. N. 17. tantum e LXX, ap. G. Th. modo cum ὑπόγειος, ut ſine Gr. aliquo ap. Lipſ. de amphith. Op. T. 3. p. 19. m. „camerae quaedam et ſpecus ſubterranei, ad cuſtodiam et receptum ferarum, (p. ſq.) de ſpecubus quidem ſ. cryptis, (med.) caveas ferreas exſtructas, per quas beſtiae *intromitterentur* in arenam, (p. 21. i.) atque ex his caveis *cum* impetu quodam *emittebantur* in arenam. — Vopisc. — in Probo, *immiſſi* deinde *per* omnes *aditus* ſtruthiones *mille*, mille *cervi*, mille *apri*, (p. ſq. e.) in caveis, quarum loco invenerunt antra quaedam coëuntia et deëuntia, quae velut e terra *emitterent* ſubito *feras*, (p. 23. m. e Dion. Caſ. ſ. Xiph. 415, 14. ſqq. in Severo de receptaculo ferarum, in navis ſpeciem conſtructo in theatro,) — ἀνέθορον — λέοντες λ. exſiliebant *leones*“ ut p. 28. in amphitheatri effigie etiam comparent ὑπόγαια, quae ſic Lat. quoque proferuntur ad Heſ. l. l., cf. G. Th. et alio ſenſu ap. Spart. in Adrian. T. 1. p. 87. cum N., ut T. 2. p. 674. eſt locus Vopiſc. *addidit alia die in* amphitheatro *una* miſſione *centum* iubatos *leones*, — qui *omnes* — *interemti ſunt*, — neque *erat* beſtiarum *impetus* ille, *qui* eſſe *e caveis* egredientibus *ſolet*, ubi v. N. p. ſq. a. e. de diſcrimine inter cavos illos ſubterraneos et caveas „non ſolum caveae ferreae continendis ac concludendis feris in amphitheatro habebantur, ſed etiam cavi *ſpeluncae* que *hypogaeae*, ad hanc rem factae. — Fortaſſe etiam, priusquam inde exirent, irritabantur, ut maiore cum ferocia et impetu exilirent; quod haud facile fieri poterat in cavis et *hypogaeis* illis“ immo tamen fieri poterat v. c. fame aliisve rebus, et in Commodi his ludis factum videtur, ſi vim

κειμένων τῶν πτωμάτων [u], δι' αὐτὸ τοῦτο ἐπὶ σχολῆς [x] πάν-

ut, diu iacentibus cadaveribus eo fine, per otium omnes ea nu-

u) Ms. Vc. ac Vi. τ. σωμάτων λ., ſed poſt πτωμ. nullum comma fuit modo in B. 1. R., at nullum poſt τοῦτο ubique, v. N. x) σὺν σχολῆς Par. 1. inſcite.

illam v. ἀναῤῥ. violentam teneas; ubi non bene adhibuerit P. illam vocem *cavea*, niſi univerſe acceptam cum Buleng. de Venat. C. in Gr. Th. T. 9. p. 770. E. ſq. „aliae fuere caveae ferreae aut lapideae in ipſa arena amphitheatri ſub ipſis gradibus et caveis, quae et cryptae, Herodi. ὑπόγαια l. 1." mutante Bg. iterum δὲ in τὲ, e P. *item*, a quo et ſervat mutatos gen. conſq. in acc., pendentes a v. ἀπεκτ. (in quo Noſter cum §. pr. m. non variat,) it. Lat. ad ἰσ., forte de praecepto Stp. Th. „numero *par*, — plur. vero numero ſignif. *totidem*" aliunde, cf. Ind. Call. Luc. Ael. V. h. et Geop., ap. G. Th. „τοσοῦτοι, par numerus ſ. aequalis." Mox ad ἐπὶ π. κειμ. liberum P., neglecto ἐ. π. (quo de v. ad 1, 11, 11., etiam quoad ſcripturam Ms.) additoque contra abl. *ſuo ordine*, recte deſeruit Bg., ut Sch. in v. κ.

τῶν πτωμ.) Ven. perperam σωμάτων, facili librarii errore. Pari modo Matth. 14, 12. pro recepta lect. σῶμα reponendum eſt ex vetuſtiſſimis et optimis Codd. πτῶμα, v. N. ad 1, 8, 12. m. μέγ. φ. *Stroth.*

Librarii lapſus ſit, an gloſſa, incertum eſt, at planum, conſpirare hic cum Mss. etiam P., unde Sch. retinuit in πτ., habens in κειμ. ſeverius Bg. cum Sb. Ind. „*cadavera* caeſorum" tacente Stp. Th. hinc, non item de σῶμα eiusdem notionis 3, 1212. F., cf. L. N. T., quorum Schw. laudat etiam Noſtri loca per numeros tantum, ad Heſ. 2, 1335. m. Suid. 3, 353. m. 225. e., ad Thom. M. p. 765. it. Loesn. ad N. T. p. 55. 126. e., ubi et de V. L. recte ſtatuitur, cf. 1, 13, 11. m. τὰ σωμ., e quo per comparationem orta ſit Mss. lectio, pro illo hic Noſtro variante.

δι' αὐτὸ τ.) Praeter dicta in Progr., illud addo, comma mutandum eſſe delendumque, quod eſt poſt πτωμ., ponendumque poſt τοῦτο, ut ſit, *ut*, diu *iacentibus* cadaveribus *hanc ipſam* ob *cauſam*, quia ſc. diu iacebant, *omnes*, *quibus* otium *eſſet*, numerarent. *Leisn.* huius ipſius rei gratia, quo poſſet, quicunque vellet, ipſe ſpectare et dinumerare et leones et vulnera et tela. *Reisk.*

Diſtinctionem quidem illam aliam clare Bg. demonſtrat in ſua, tacite probatam et a Rsk., quae mihi quoque potior videtur, ut δι' ἀ. τ. ad pr. trahantur, et totum membrum ἐπὶ — τοῦτο a Noſtro praemittatur, proprie ponendum poſt ἀκοντ. demum et finem enunciationis alterius; ut tamen reliquerim diſtinctionem vulg., non tam ob Mss., tacite conſentientes, quia diſtinctiones olim non habuere, quam quod tandem res eodem redit; negligente P. formulam δι' ἀ. τ., ſed Bg. reddente liberius, cum debuerit ſaltem *eo* ipſo *fine*, addito pron. altero, ut Leisn. et Rsk., (quod non redundat, ſed magis definit, ut noſtra *in* eben *der Abſicht*, ſ. *aus* eben *der Urſache*, ſ. *eben deſswegen*, quod vicinius eſt Gr. e notatione, *wegen* eben *deſſen*,) it. Sch. in „ἀ. *propter* hoc *ipſum*" e Lat. quidem ordine, cf. G. Th. v. *ipſe* 1223, 97. ſqq. et Hor. Turſ. p. 445. Nr. 7. ſqq., ubi Nr. 8. etiam Gr. ordo „in *ipſo* illo *malo*" tacente Stp. Th., et Ind. Dem. illud δι' αὐτό γε τοῦτο 264, 14., ſupplente ſubſt. χρῆμα L. N. T. Krb. p. 111. i. „εἰς αὐτὸ τ., huius *ipſius* rei *cauſa*" ſed αἴτιον L. Boſ. Ell. p. 22. m., quibus reſpondeant illa Lat. *argumentum*,

τας ἀριθμῆσαι [y], καὶ μηδὲν ἰδεῖν περιττὸν ἀκόντιον. μέχρι μὲν [z] τούτων, εἰ καὶ βα-

merarent, nec ullum viderent 14. ſuperfluum iaculum. Hactenus quidem etſi ab imperato-

y) B. 2. L. Par. 1. et Pat. ἀριθμεῖσθαι, ſed B. 2. R. hinc depravatum ἀριθμίσθαι, ex ἀριθμῆσθαι A. cum B. 1., v. N. z) Ms. Ve. ac Vi. μέχρι μὲν οὖν τουτ. v. N., poſt τουτ. autem nihil erat modo in B. 1. R. et Ms. Bg.

negotium, *conſilium*, it. Bg., ſilente Lindn., ſed ad ἐπὶ σχ. liberum P. deſerente Bg. e Sb. Ind. aut Memm., ſine hoc Lat. tenente formulam hanc Stp. Th. ex Aeſch., quod ignorat Ind. Rs., etiam illa ap. Dem. 485, 20. 708, 5. 758, 22. ſyn. κατὰ σχολὴν, quod proprie Bg. eſt Lat., cum noſtrum ſit potius *in otio*, et i. q. ἐν σχολῇ ap. Stp., cf. ad Vig. p. 596. a. N. 49. et Ind. Luc., tenente G. Th. tantum ſubſt. cum pr. *in*.

ἀριθμῆσαι) Ad V. L. duces fuere Ald., ubi modo confuſae ab operis finitiones σαι et σθαι, unde deinde ει pro η ortum, per vel lapſum, vel ingenium; ſcribente Leisn. non tantum in Ox. ſupra vulg. illud B. 2. L., ſed ſupra μηδὲν etiam μηδένα, unde in paſſ. illo πάντας pertineat iterum, ut ante cum ἀπεκτ., ad leones; in quo ſimul exiſtat ſyneſis genus, quo maſc. πάντας, praecedente ſubſt. neutr. πτωμ., ſumendum pro πάντα, reſpiciat aliud ſubſt. λέοντας e §. i., ſicut ἰδεῖν, ſubito tranſitu facto a paſſ. ad act., ſtans ſolitarium, requirat caſum perſ. aliquem, v. c. τινὰ, aut Leisn. μηδένα, quibus omnibus non opus eſt in vulg. Stp. act., et ſi πάντας referamus ad perſonas, ſpectatores ludorum, ſ. alios, qui voluerint id facere; quo ſpectant et Leisn. cum Rsk. adiunctiones; ut tamen praeterea cum Bg. extrinſecus ſumendum ſit pron. αὐτὰ, e pr. πτωμ. ſ. ἀκοντίοις, regente ſua P. tantum ad vicinius πτωμ. „*ita* — iacentibus *corporibus*, ut *numerari* — ſingula *poſſent*“ unde et elicias illam paſſ. lectionem, qui tamen liberior fuerit, ut in aliis per hanc §., etſi quoque facit cum eo Memm., non item Sch. „ἀρ. *numerare*“ tenente Stp. Th. „ἀριθμοῦμαι ſignif. etiam act., pro ἀριθμῶ, ap. Thuc. — ut docet Bud.“ C. 431, 14., quo neſcio an quis uti hic velit, tanquam ſecutum Noſtro iterum Thuc., cf. Ind., in quo tamen lectionem Ald. in perf. ſine augmento, pro ἠριθμῆσθαι, excuſare debeas per aor. ἀριθμήσασθαι ap. Bud. l. l. Mox ratio Bg. in καὶ cum neg. pron. inverſa eſt pro μηδέ τι, tenente G. Th. formulam Bg. in v. *ullus* cum Gr. τὶς, ſed habentibus Lat. etiam ſevera Gr., quibus variat Noſter quodammodo pro §. 7. οὐδέ τις. In ſq. περιτ. Stp. Th. aliunde habet Lat. *ſupervacaneus*, quod cum illo P. melioris eſt Lat., quam Bg., ſecundum G. Th.; ubi ſine Gr., ſed duo rel. cum Gr. n., quo de cf. Ind. Xen. Z., reſpiciente Noſtro ſimul ad pr. ἰσαρ. ἀκοντ., cf. Stp. Th. 3, 251. i. „περισσὸς ἀριθμὸς, impar *numerus*“ ut h. l. non ſunt plura iacula, quam cadavera, nec plura, quam centum, quodvis in cadavere adhuc infixum, nullum praeterea humi iacens. Caeterum in πάντας, pertinente etiam ad hoc membrum, cum καὶ μηδ. valebunt dicta ad 1, 14, 14.

μέχρι μ. τ.) Cod. recte addit οὖν, quod utique in textum recipiendum eſt. *Stroth.* Similiter ad Luc. 1, 433. e., cum pro μὲν Cod. habuiſſet μὲν οὖν, editor addidit „quod non ſperno“ et Rsk. ad Polb. p. 154. i. „quod non repudiem“ et in Obſ. M. A. V. 10. p. 215. ad μὲν Abr. voluit οὖν addi, etiam in Noſtri locis quibusdam, retractans idem in L. Ariſt. p. 142.

σιλείας τὰ πραττόμενα ἦν ἀλλότρια, πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδε-

ria dignitate, quae fiebant, erant aliena, tamen fortitudinis et peritiae iaculandi apud plebeios

m., tuitusque *μὲν* ſolum, ſed contra *μὲν οὖν* in Auct. Dil. Th. p. 257. e., cum Olearius e Cod. privum *μὲν* praetuliſſet; qualis varietas et ap. Thuc. 208, 78. et in affini 48, 93. *μέχρι μὲν οὖν τοῦδε λ.*, hactenus *igitur*, ubi V. L. „*οὖν* deeſt Ar.“ quo de nihil in N., tacite ut in hanc legem conſentiatur, nihil critico in tali cauſa mutandum eſſe, ſed ſtandum in repertis, cum varietas videatur tantum e gloſſa eſſe et comparatione aliorum locorum, in quibus vel *μὲν* ſolum fuerit, vel *μὲν οὖν*, ſ. ſyn. *δὴ* etc., quae *οὖν* et *δὴ* in tranſitu ad alia et clauſulis ſaepe opprimuntur, cf. 1, 12, 2. m., tum Herodt. 3, 52. *μέχρι μὲν ὦν τούτου*, V. L. *τούτων*, *huc* usque *igitur*, Iſ. Pan. ed. Mor. p. 72. m. c. 29. i. et W. 88. e. *μ. μὲν οὖν τούτων, οἶδ' λ.* *hactenus* equidem *ſcio*, Polb. T. 2. p. 274. e. *καὶ μ. μ. οὖν τούτων*, *et* hactenus *quidem*, Ind. „quoad haec agebantur“ et Luc. 1, 7. e. *μ. μ. δὴ τούτων γελάσιμα — τὰ εἰρημένα*, *hactenus* quidem, *quae* dixi, *ridicula ſunt*, Xen. Cyr. Z. 1, 2, 8. e. *μέχρι μὲν δὴ ἓξ — ἐτῶν*, ſed in media oratione ib. 6, 1, 11. *ἐγὼ δ' — μ. μ. τοῦδε ἐπαινῶ λ.*, ed. Th. V. 1. p. 344. l. 6. *ego vero* hactenus *laudo*, ubi Z. Ind. „ſc. *χρόνου*, adhuc“ ſed ib. Vectig. 4, 21. e. *οὐκοῦν μ. μὲν τούτου*, ed. Th. V. 2. p. 609. atque *hactenus*, pro *igitur* hactenus *quidem*, inverſo adeo ordine, cf. Ind. Z. Pol., ſed Sb. Ind. „*μὲν* pro *μὲν οὖν* ſ. *μὲν δὴ*“ de more obſcuro, e Xiph. et Noſtri quibusdam locis ſubiectis, quorum in uno inferius corrigit. Sed e P. „hactenus *igitur*“ non certum eſt, eum cum Mss. in ſuo habuiſſe etiam *οὖν*, quia tum *μὲν* omiſit, tum hoc ipſum *μὲν* per Lat. *igitur* vertit ſupra 1, 11, 2., tacente Stp. Th. Noſtri formulam hanc, et habente tantum 2, 908. C. ſq. ſyn. „*μ. τοῦδε*, *eatenus*, — et cum adv., ut *μέχρις ἐνταῦθα*, huc *usque*, ad hunc usque locum, *hactenus*“ quae et modo ſunt ap. Vig. p. 404. Nr. 6., ubi nec illa Xen. Z. Bach. *μ. μὲν τούτου*, et *μ. μὲν δὴ τούτου*, *hactenus*, nec Xen. Mem. S. 4, 7, 2. *μ. μὲν τούτου, — ἕως*, nec Cyr. 1, 4, 23. m. *μ. γὰρ τοσούτου, ὁπότε λ.*, ubi Ind. „ſc. *διαστήματος*, ad hoc usque intervallum“ ut in Noſtri aliorumque gen. pron. *τούτων* varie expleveris, (tacente L. Boſ. Ell.) *τόπων*, ſ. *χρόνων* et *καιρῶν*, it. *πραγμάτων*, hic ut *μὲν* non referatur ad proximum *πλὴν*, (quod reſpondet potius priori *εἰ καὶ*,) ſed ad §. ſq. i. *δὲ*, tenente G. Th. „*hactenus*, *μεχ. τοῦδε*“ ſed non ſimul cum Lat. *quidem*, nec Hor. Turſ., ſed *εἰ καὶ* vertente Bg. aliter, quam 1, 12, 5. cum Sch., ap. G. Th. cum *καίτοι*, ſevere quidem aliud Gr. *καὶ εἰ*, cf. Stp. Th. 1, 1102. A. e., ſed Sch. in „*ἀλλ.* aliena *ab* officio *regio* opera“ ubi, deſerto P., notionem *βασιλ.* ponit contra loquendi uſum, qui potius fert Bg. cum Stp. ad m. P., cuius concretum pro abſtracto nec ipſum improbes; ducente Bg. e P. ſaltem tempus in *τὰ πρ.*, ſed Lat. ad *ἀλλ.*, ubi Stp. Th. „*ἀ.* alienum, i. abhorrens, non conſentaneum“ immo indecens, indignum, cf. Ind. Dem., cui add. 228, 12., Z. Xen. Cyr., ap. G. Th. cum Gr. n. 254, 11. 56. et Lampr. in Comm. c. 1. p. 473. *iam in his artifex*, quae *ſtationis* imperatoriae *non erant*, *ut* calices *fingeret*, ſaltaret, *cantaret*, ſibilaret, *ſcurram* denique *et* gladiatorem *ſe perfectum oſtenderet*, rel.

πλὴν ἀνδρ.) tamen *apud* vulgus *aliquam*, fortitudinis *ergo* et *peritiae* iaculandi *gratiam* emerebantur. *Steph.*

σιν εἶχέ[a] τινα χάριν. ἐπεὶ δὲ 15. emerebantur aliquam gra-
καὶ γυμνὸς εἰς τὸ ἀμφιθέατρον tiam. Poſtquam vero nudus am-

a) Sic nobiscum Ms. Ba. et edd. A. al., ſed εἶχε τινὰ Stp. Sb. Lu. Bc.

Qui in gen. videatur expleviſſe ἕνεκα, aut modo ad ſenſum reddidiſſe formulam, cum *fortitudinis* gratiam *habere* nihil ſit, quam placere ſ. probari ob fortitudinem et fortitudinis cauſa; quo et redit liberior ratio P., unde partim Bg. et Sch. in „χ. grat. *fort.* emer. *apud* ipſos" quam Lat. formulam non tenet G. Th., ſed modo „*emereor*, — plane merere, et merito ſuo impetrare, (ſed et ſimpl. impetrare ac conſequi, et in ſubſt. Bg. 833, 75.) libelli, — *quamvis* iam *gratiam* novitatis *exuerint*, i. non amplius placeant novitate, (ſ. ob novitatem et proprie ſuavitatem amiſerint, tacentibus N. ad Plin. ep. 1, 2, 6. it. ad Quintil. 4, 5, 4., ſed in v. *hab.* 857, 59.) *rami* apii *in* condimentis *peculiarem* gratiam *habent*, i. iucundi ſunt" ut potuerit Bg. ſeverius verſari hic, ubi formula proprie valet, ſuavitatem continere ſ. efficere et excitare, cf. de Lat. ſubſt. Ind. Amm. M. et de *habere* et Gr. ἐχ. iſta notione alibi, ſed de ſubſt. χ. Dem. 1407, 21. 1419, 16. Luc. 2, 397. l. 6., tenente Stp. Th. tantum 4, 350. A. e. „invenitur ἔχειν χάριν, ſequente etiam gen. rei, ut, quum ſcribit Herodi. l. 1. μ. μ. τούτων εἰ — εἶχέ τ. χ., quae P. ita vertit, —. At ego maluiſſem, coniungendo ea, quae in Gr. ſermone coniuncta ſunt, reddere, *gratiam* ob *fortitudinem emerebantur.* Nam *gratiam fortitudinis* vix poſſe dici crediderim, (ubi, praeter aliam, quam in ed., diſtinctionem poſt τουτ. et accentus rationem in τινα, religioſior eſt in Lat. ſubſt. cum gen., quem recte non fugit Bg. ex analogia Lat., unde Noſter finxerit totam formulam, non aliunde mihi notatam, ſed ex 3, 991. G. e.) πλὴν — εἶχέ τ. χ. *praeterquam quod* fortitudinis *et* dexteritatis *in* deſtinandis *ictibus* ſpecimina *edebat*, popularem *etiam* quandam *gratiam* ſibi *conciliarat*, (per Vs. plane a contextu alienam, de Commodo cum intellexiſſet et de perſ., non de rebus et τὰ πράττομ., cf. de εὐς. §. 3. tum) δημ. plebeius, popularis. Herodi. l. 1. πλὴν — εἶχέ τ. χ." ſine Vs. et auctoritate aliorum, tenente Sch. „abſolute, — apud *plebeios* ſ. plebem" ſenſum quidem, ſed nihil de ellipſi ſubſt., ut Sb. Ind. modo „οἱ δημώδεις, *plebs*" nec L. Boſ., ut in plur. hoc vel neutr. gen., vel maſc., ſuppleam πλήθεσι, cf. 1, 4, 19. m., it. ὄχλοις ſ. ἀνθρώποις, (quod proximum ad Lat. *homines plebeios*, quanquam nec hoc plenum afferente G. Th., nec quid de ellipſi in adi. *plebei.*, nec Lindn.) cf. ὁ δημότης ὄχλος, (ubi ſubſt. δημ. pro adi., quod par noſtro,) et δημοτικοὶ ap. Dion. H. S. T. 1. ſed plenum δημοτικοὶ ἄνθρωποι R. Or. V. 4. et Dem. Ind., variante Noſtro pro ſq. aut ſuperiori ὁ δῆμος, it. τοῖς δήμοις, cf. de noſtro adi. Ind. Ael. V. h. Luc. Suid. et Heſ., ſed de re ac ſententia ad §. 5. e.

ἐπεὶ δ. κ.) Omittit Bg. iterum καὶ, pro *etiam*, ſ. etiam adeo, neſcio, an e P. *verum* ubi *iam*, quod extremum reſpiciat καὶ, aut libere, ut alias, acceſſerit; ſumente me γυμν. ſenſu anguſtiori, quo de nihil ap. Stp. Th., ſed in L. Ern. et N. T. Schw. et Krb., quem cf. cum Graev. ad Heſ. ἔργ. v. 389. ſ. 392., it. Klotz. Tyrt. p. 20. e. Harl. Chr. P. G. Th. Ind. Ern. Liv. de eo, qui non habet omnes veſtes, quas plerumque ſolet, ſed aliquas tantum, nec exteriores, at interiores, et h. l. tum propter inferius αἰσχίστῳ σχήματι, tum quia Dio Caſ. p. 1217. e. tradit diſerte, eum ſemper aliqua veſte indutum prodiiſſe, ſive in amphitheatrum, ſ. in thea-

εἰσῆλθεν, ὅπλα τε ἀναλαβὼν[b] ἐμονομάχει, τότε[c] σκυθρωπὸν

phitheatrum ingreſſus eſt, armisque ſumtis, ut gladiator de-

b) Ms. Ba. ὅπλα τε λαβὼν ἐμ., v. N., ſed poſt ἀναλ. comma in A. et al. cum Ms. Bg. c) Ms. Ba. τοῦτο τὸ σκ. εἶδεν ὁ ἥλιος θέαμα λ., ſed poſt θεαμ. nihil in A. 2. et B. 1., at comma in B. 2. L. al., punctum in B. 2. R., ſed in rel. colon cum Ms. Bg., v. N.

trum; ut adeo depoſuerit hic imperatorias veſtes, easque exteriores, ſed ſumſerit gladiatorias, i. tunicam, ſ. veſtem interiorem, breviorem ac ſine manicis, cf. Lipſ. Saturn. Serm. l. 2. Op. T. 3. p. 78. e. 96. ſq. 102. „Dio, Commodum, ut ſecutorem, adornans, facit eum prodiiſſe ἐν τῷ χιτῶνι καὶ ἀνυπόδετον, in tunica et diſcalceatum“ ap. Xiph. 382, 13., ubi proprie haec, ἐν τῷ τοῦ Ἑρμοῦ σχήματι εἰσῄει τε εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἀποῤῥίψας τὰ ἄλλα, οὕτως ἐν τῷ χιτ. ἀνυπόδετος ἔργου εἴχετο, habitu *Mercurii* introibat *in* theatrum, *abiectis* que *caeteris*, quae *ferebat*, praeter *tunicam*, nudis *pedibus* ad *rem gerendam aggrediebatur*, quae modo pertinent ad pugnam cum animalibus, narratam deinde, at de ſecutore demum ib. e. it. 384, 33., ubi l. 21. εἰς τὸ θέατρον εἰσελθεῖν, *venire* in *theatrum*, et l. ſq. εἰσιόντες εἰς τὸ θ., theatrum *ingredi*, cum Bg. e P. omiſſa praep., ſed ſeverius in primo loco, ut Sch. „*ingreſſus* eſt *in* —“ cf. 1, 10, 15., Stp. Th. aliunde cum Bg., quem v. ſuper hac rectione ad Ariſt. Plut. v. 237. it. L. N. T. Z. Xen. Cyr. Ind. ex 1, 2, 12. et 5, 3, 17. cum N., ubi in V. L. ſimpl. ἔρχεσθαι nihil quam gloſſema, quale eſt et hic mox in ſq. v. ἀναλ. Ms. ſimpl., ubi etiam Bg. dat ſimpl. tantum e P., non bene per pron. reſolvente Sch. „*qui* manibus *ſumſit arma*“ cum melius ſit reſolvi hic per Lat. *poſtquam* ſ. copulam, pro quibus verbis, ita copulatis, noſtrates dicant, *mit den Waffen in der Hand*, cf. Stp. Th. 2, 560. A. m. „ἀναλαβεῖν ὅπλα, non ſolum pro *reſumere* arma, (vim ſuam retinente praep. pro Lat. *iterum*,) ſed interdum (vacante eadem) ſimpl. pro *ſumere* arma, *capere* a. (ſine auctore, etiam p. pr. e.) ἀν. ſumo, in manus ſumo“ quo Sch. reſpexit, ſed 1367. D. m. in ſubſt. ὁ. modo breviter, cf. L. N. T. Kypk. 2, 302. e. Loesn. p. 348. m. Ind. Dion. H. S. T. 1. Xen. Cyr. Z., Zoſ. 4, 40, 5. ἀναλαβὼν τὰ ὁ., ſumtis *armis*, cum artic. ſine diſcrimine, Luc. 3, 77. e. cum Bg., Heſ. 1, 358. m. ἀνειληφότων, λαβόντων, quocum ſimpl. variat Noſter mox et §. 11. i., tacente Stp. Th. in v. μον. etiam formulam Bg., quae habet v. compoſ. et ſubſt. cum particula modi, quaſi mutes in ὡς μονομάχος ἐμαχεῖτο, ad Vern. rationem, deſerto P., cf. §. 1. e. it. Xiph. 383, 3. 6., ut intelligemus plur. ὁ. proprie, de variis armis, gladio, clypeo et galea ſecutorum, cf. Lampr. in Comm. c. 15. p. 513. e. gladiatoria *ſumſit* arma, *panno* purpureo *nudos* humeros *advelans*, (quo non pertineat Noſtri ante γυμνός,) cum N. Caſ. „per *glad. arma* cape hic armaturam ſecutorum, cf. Dion. et Victor.“ qui de Caeſ. 17, 4. ut *gladiatores*, ſpecie *depugnandi*, crebro *trucidaret*, ſed in Epit. 17, 5. *in tantum* depravatus, *ut* gladiatoriis *armis* ſaepiſſime *in* amphitheatro *dimicaverit*, et ad Lampr. p. 519. *galea* eius *bis per portam Libitinenſem elata eſt* Caſ. N. e Dion. τὸ κράνος αὐτοῦ, cf. Xiph. 384, 24. et Lipſ. l. l. p. 76. m. ex eodem 382. e. „ἐχρῆτο τῇ ὁπλίσει τῇ τοῦ Σεκούτωρος καλουμένου, (et ib. e.) *clypeum* adiungit Dio —, idem et *galeam*, quae communis gladiatoribus plerisque“ it. *gladium*, τὴν μὲν ἀσπίδα, — τὸ δὲ ξίφος τὸ ξύλινον, et de galea iterum 383, 12.

εἶδεν ὁ δῆμος θέαμα, τὸν εὐγενῆ καὶ [d] Ῥωμαίων βασιλέα, μετὰ τοσαῦτα τρόπαια πατρός τε καὶ προγόνων, οὐκ ἐπὶ

pugnabat: tunc triſte vidit populus ſpectaculum: illum generoſum et Romanorum imperatorem, poſt tantas victorias parentis et maiorum, non ad-

d) Ms. Ba. τὸν εὐγενῆ ῥωμ. v. N.

τότε) Ms. res prima in ſubſt. ἥλιος ducta fuerit e loco ſimili 1, 5, 15., aliena hic in narratione ſimpl., cum ibi recta ſit, in oratione non tenuis generis, ſed ſublimioris, quod ſurgere poteſt ad formam poëticam, qualis eſt in illa phraſi; praeter Mss. rel., etiam P. ſervante vulg., qui tamen in ſecunda re Ms. conſentiat per haec „*tum* vero *triſte* Rom. populo *ſpectaculum* id *viſum*, nobiliſſimum *imperatorem*“ ubi comparet pron. τοῦτο, ſed et adv. *vero*; quae ducant ad lect. hanc, τότε δὲ τὸ σχ. λ., ubi δὲ in apodoſi, ut alibi, et τὸ pro τοῦτο, quod ipſum fluxerit ex illo τὸ per gloſſam, ſi in Ms. aliquo diviſum erat τό τε, ut in ed. Pat., quod τὲ deinde aliquis removerit, ut hic incommodum, contra alius in δὲ mutarit, et alius rurſum ſimul ad τότε addiderit; quanquam et ab ultima eius τε ſyllaba id δὲ exciderit; ſicut Ms. τουτοτο in illo τοτεδετο maiuſcularum litterarum latere poteſt, per ſeriem vetuſtam ſic ſcriptis omnibus, at P. libere iterum egiſſe; procedente lect. vulg. per ſe, tum per Mss. rel. ſuſtentata et facillima, e qua ap. Stp. Th. nihil, quam adi. cum Lat. Bg. e P. et 1, 1507. E. e. in ſubſt. ſimile quid e Xen. „τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος εἶ, non *vidiſti* rem *omnium* iucundiſſimam, *ſpectaculum* omnium iucundiſſimum“ cf. Luc. 2, 154. l. 49. τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θ. ἰδεῖν, nullum *tale* ſpectaculum *videre*, quam formulam G. Th. ignorat, non item adi. cum Gr. n., deſerto P., faciente Sch. cum Bg. in θ. *ſp.* tr. *vidit*, in verbo εἶδ. ter non variante Noſtro, cf. §. 13. e. 7. i., ſed populi indignationem in hac re prodente Dione Caſ. p. 1220. e. ſ. Xiph. 383, 30., denique ſcribente Leisn. in Ox. ſupra θ. „dele colon“ bene, ſed ut pro eo tantum ponatur comma, quippe in continua oratione et appoſitione, per Lat. *ſcilicet* explenda, ubi Ms. omittit καὶ, pro copula, iterum, ſed hic in formula illa, cum ſubſt. βασ. habet ſecum et adi. εὐγ. et gen. ſubſt. Ῥωμ., qui par adi., cf. 1, 14, 16., ubi modo per variationem alius ordo, τὸ Ῥωμαίων καὶ βασίλειον σχῆμα, qua e lectione duo indignabatur populus Rom., (ſumendo ὁ δημ. amplo ſenſu et honeſto, etiam de ſenatoribus, cf. Xiph. in N. pr.) quod talia faceret tum vir tam generoſus, i. habens patrem ac proavos illuſtres, (qui utrique mox hic memorantur,) cf. 1, 7, 5. e. ſqq., tum in primis imperator Romanus, qui pro maximo tunc ac ſummo habebatur, atque adeo infra faſtigium tantum delabi videbatur et agere, deſcendens ad res et homines viles, tot capitum et regnorum dominus; unde et poſtea profertur Ῥωμαίων ἀρχὴ et ἀξίωμα, ut res utraque ſumma; quae duo argumenta triſtitiam indignationemque maiorem commovere poterant, quam una modo res Ms. et cauſa, quod talia inſtitueret *Romanorum* imperator *generoſus*, quocum tamen et P. facit, in illis ſupra *nobiliſſ. imper.*, praeter gradum adi. altiorem, omittens gen. Ῥωμ., puto, quod ante iam in ὁ δῆμος dedit „*Romano* populo“ quae libertas ſuſpectum eum reddat; ſicut in noſtro

βαρβάρους ὅπλα λαμβάνοντα στρατιωτικὰ, ἢ Ῥωμαίων ἀρχῇ πρέποντα, καθυβρίζοντα δὲ τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ σχήματι. ὁ μὲν

verſus barbaros arma capere militaria, et Romanorum imperio convenientia, ſed contaminare dignitatem ſuam tur-
16. piſſimo foediſſimoque habi-

membro cum Ms. orationem contraxiſſe poteſt, ſumta figura illa ἓν διὰ δυοῖν, cum nihil in vulg. (a Bg. etiam ſervata,) inſit vitii et plus ponderis, ſaltem plus evidentiae, ſi quis etiam eadem illa duo reperire velit in P. ac Ms., cui tamen Mss. rel. non favent, ut καὶ exciderit intra litteras ſimiles. Mox in adi. τοσ. ſenſum dederat P. pro ſevero Bg. Lat., ſed Stp. Th. in „τροπ. additur interdum gen., qui non de victo, ſed de victore dr., et quidem frequentius. Herodi. l. 1. μετὰ — τροπ, *poſt* tot *tropaea*, a patre et maioribus excitata, (cum P. Vs., ſed nulla alia auctoritate, et mox) *triumphos* Herodianus nonnumquam τρόπαια etiam nominat“ ſine aliquo loco, haud dubie e P. ita conſtituta notione, qui hic ſane ſic verterat, cf. G. Th. „*tropaeum*, τρόπαιον, victoria, (ut cum Gr. n. etiam in) *mai.* — patres, avi etc.“ cf. Stp. Th. cum Heſ. et Ind. Xen. Z. Pol.

βαρβάρους) Pol. θηρία legiſſe videtur. Vertit enim *beluas*. Male. *Stroth.* Iam Stp. in m. P. Vs. et Sb. in N. correxerunt errorem P. aut etiam operarum; tenente Stp. Th. in adi. στρ. i. ſub „*militaris*, — ὅπλα στρ. Herodi. l. 1.“ nec aliunde, nec G. Th., hic, oppoſita illis antea gladiatoriis, quae in bello fert miles imperatorque, militiam ſecutus, diverſa forte materia ac forma, cf. Ael. V. h. (Ind. per pravos numeros v. λ.) 3, 43. τὰ ὅ. λαβόντων ἐπ' ἀλλήλους, quum *adverſus* ſe *invicem* arma *caperent*, mutante Bg. ἢ ſeverum P. iterum in copulativam, ſine neceſſitate magna, cum, praeter priora arma, militibus omnibus communia, cogitare liceat diverſa, non modo ſceptrum v. c., ſed et quoad formam et ornatum, ut picta, auroque et argento diſtincta, quae decuerint ac prodiderint imperatorem Romanum, quo ſenſu hic iterum Ῥωμ. ἀρχῇ, per variationem, ut §. pr. i. βασιλεία, capietur, aut de dignitate, ſi variat cum ſq. ἀξ., tenente Stp. Th. aliunde ad adi. πρεπ. Bg. Lat. In ſq. δὲ, ad pr. οὐκ relato, pro ἀλλὰ, cf. 1, 2, 6., recte ordinem oſtendit Bg. e P., qui tamen non bene poſt οὐκ cogitavit μὲν, quaſi ad id referretur δὲ, cum rectio eſſet, τὸν βασιλ., οὐκ — λαμβ. ὅπλα, καθ. δὲ λ., in quo v. καθ. Lat. Bg., e P., non eſt ap. Stp. Th., ubi hic locus ſine Vs. 3, 1721. i., ſed ap. Bud. C. 398, 37. ſub „dedecore afficere, — καθυβρίζων τὸ — σχημ.“ memoriter ita hinc, qui recte comparabat καταισχύνειν, pro quo 1, 3, 6. m. variat Noſter, ſimiliter redundante praep., cf. cum acc. rei ap. Dion. Caſ. et Luc., ſed cum acc. perſ. ap. Eur. in Heracl. v. 458. Mox ad τὸ ἀξ. addit Bg. pron. poſſeſſ. τὸ ἑαυτοῦ libere, ut P. aliud epitheton, quo non opus, cum iam ſermo ſit de ſumma civitatis perſona, nec per ſe ſubſt. Gr. valeat de ſumma dignitate, quia alibi adiungitur diſerte tum adi. πᾶν, tum gen. τοῦ βασιλέως, cf. 1, 10, 3. e., tenente Stp. Th. hinc modo 1, 1327. B. e. „huc pertinet σχ., quod redditur *cultus*. Herodi. — καθ. — σχ.“ cum Vs. P., e quo iterum notionem conſtituit, ut Sch. „*cultu* corporis *turpiſſ.*“ qui, addito ſubſt., non affundit lucem maiorem, cum h. l. iterum latius videatur dici de veſtitu et armis gladiatoris

οὖν μονομαχῶν [e] ῥαδίως τῶν ἀνταγωνιστῶν περιεγένετο [f], καὶ μέχρι τραυμάτων προεχώρει [g],

tu. Ille quidem dimicans facile compares ſuperabat; nec ultra vulnera procedebat, ce-

e) Hic nullum comma in B. 1. R. Stp. rel. et Ms. Bg. Mox ῥᾳδ. ſine Iota in ſola Stp. f) Ms. Ba. περιεγίνετο cum ed. Ing., v. N. g) Ms. Ba. προυχώρει v. N.

et ſecutoris; ut Stp. Th. 2, 930. D. m. modo ſcit „μ. *profano*, unde *μεμιασμένος* e Thuc. *profanatus*" ubi Bg. e P. per adi. ſuperlativi gradus, forte ob adiunctum eundem gradum in *αἰσχ.*, dum et alibi cum ſuperlat. copulatur poſitivus, ut hic ſyn. cum hoc diſcrimine fortaſſis, ut *αἰσχ.* pertineat ad mores ſ. moralitatem internam, pro indecorus, ſed *μεμ.* ad externam ſpeciem, oculis diſplicentem et animo, pro foedus, exſecrabilis, ſordidus, forſan et ſanguine pollutus, cf. Heſ. cum Foeſ. Oec., et G. Th. „*turpis*, *αἰσχρὸς*, *δυσειδὴς*, *ἀσχήμων*, deforme, contrarium pulcro, — *foedus*, *δυσιδὴς*, *μιαρὸς*, deforme, — execrandum" et de re gladiatorumque foeditate atque ignominia Nieup. Ant. R. p. 300. m. cum N. Lipſ. Saturn. ſerm. l. 2. Op. T. 3. p. 66. e. ſqq. 102. m. e Tertull. de Pall., ad quem v. Salm. p. 473.

μονομαχῶν) Bg. in hoc v. e P. cum Victor., cf. §. pr. i., modo exprimens verbum unamque et extremam partem ac notionem *τοῦ μάχεσθαι*, ſecus ac Sch., qui ſimul alteram et primam reſpicit „*dimicans* ſingulari *certamine*" cf. §. 1. e., ſenſu monſtrante ipſo, ſequens adv. *ῥᾳδ.* non pertinere ad pr. v., ſed ad poſtr. *περιεγ.*, unde commate poſt *μονομ.* non admodum opus fuerit. Caeterum Bg. in *μὲν οὖν* libere iterum, ut et P.

ῥᾳδ. περιεγ.) Scribo *περιεγίνετο*, ut ſequitur *προεχώρει*. *Steph.* Quae forte cauſa et Gloſſatorem Ms. movit, ut pro aor. 2. daret impf., quod et P. refert, et hinc fortaſſis etiam Bg., niſi hic cum Ing. indulſit voluntati Stp., cum nulla ſit Ms. auctoritas propter inconſtantiam, ſequentis quippe contrariam partem alibi, cf. 1, 12, 13. e., cumque alias quoque tempus utr. ſecum copuletur, tum potuerit P. cum Bg. iterum libere verſari, ac in Ms. aeque poſſint eſſe confuſae litterae ε et ι, ut alibi, ſaepe etiam variantibus *γινόμενος* et *γενομ.*, ut tamen nihil tentare debeas, cf. Iſ. Ev. Find. p. 11. N. 14., ubi recte „*καὶ* iungit diverſa tempora" manente Sch. in vulg. *ſuperavit*, ſed tenente Stp. Th. rectionem v. aliunde, verum modo per Lat. „ſum ſuperior, vinco" nec habente L. Ern. Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., at Ind. Xen. Z., cf. Dem., cui add. 399, 16., Heſ. 2, 921. i. cum N., ut Stp. Th. nec in ſubſt. *ἀ.* reſpicit ad Bg. Lat. partim e P., ut Sch. „compares *ſuos* in certamine ſe opponentes *ſuperavit*" cum libere addito pron., cf. Heſ. 1, 390. e. ſine N., nec coll. Suid. 1, 218. m. Ind. Xen. Z., ap. G. Th. non de re noſtra, tamen „de ſocio cuiusvis rei, — *adverſarius*, *ἀνταγωνιστὴς*" quo Lat. uſus Z. l. l. Denique *ῥᾳδ.* h. l. ſine multa arte et opera, ſine longa ac pertinaci pugna, cum nemo diutius et acriter reſiſteret, prae timore, ne capitale eſſet, praeque reverentia perſonae, unde ſqq. adduntur *ὑπειχ.* rel.

μέχρι τρ.) ſc. *μόνον*. *Leisn.* Quae ellipſis procedit, cf. 1, 6, 1. m., videturque etiam ſpectata a P., (qui libere addit *tamen*,) unde partim Bg., adhibita negativa formula ſyn., cum *non ultra* vulnera *procedere* nihil ſit,

ὑπεικόντων ἁπάντων, καὶ τὸν βασιλέα, οὐ [h] τὸν μονομάχον

dentibus ei omnibus, et imperatorem, non gladiatorem

h) Sic etiam *Ms. Ba. Mart.* etiam tacite Mss. rel., ſed τὸν βασιλέα τὸν μον. ἐνν. una ſic ſerie, ſine commate ac ſine οὐ, A. B. Par. 1. et Pat., ut rel. cum οὐ, ſed absque commate, v. N.

quam, modo usque ad vulnera pugnare, et eo usque tantum, donec vulneraveris vel leviter, nec usque ad caedem, ut G. Th. diſerte v. *non* 462, 26. „*non* ultra, *quam*, pro tantum" habente Stp. Th. tantum 4, 678. F. e. „ap. Herodi. dr. aliquis πρ. μ. τρ. in h. l. l. 1. de Comm. ὃ — περιεγένετο· καὶ — ἁπάντων, καὶ τὸν βασιλέα τὸν μ. ἐν. (cum P. it. alia diſtinctione et lect., qua de poſt, et modo 2, 909. B. e. in affini) ἄχρι τοῦ πορθμέως, *usque* ad *portitorem*, ſ. non ulterius, quam ad port. Et ἄ. τραυμάτων, *ad* vulnera *usque*" ſine auctore; nec me tenente, niſi haec ex Obſ. M. A. Nov. T. 6. p. 947. „ἄχρι τραύματος προχωρεῖ τὸ πρᾶγμα, it. μέχρι θανάτου τιτρώσκειν, it. ἐγγὺς θανάτου τραυματίαν τρῶσαι, et μέχρι θανάτου μάχεσθαι" ap. Ael. V. h. 12, 38. p. 784. e. μονομαχοῦσι — ἄχρι νίκης, οὐ μέχρι θανάτου, certant *usque* ad *victoriam*, non *usque* ad *mortem*, et N. T. Ebr. 12, 4. οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε λ., ad quem locum modo Loesn. p. 447. habet e Phil. „ἄχρι καὶ ψυχῆς ἐπιβουλευόμενος, *usque* ad *vitae* periculum *petitus inſidiis*" ignoratum a L. Krb. et Schw., ubi modo ad alium p. 911. b. m. in N. ex Athen. „συνίσταντο μονομαχήσοντες μέχρι θανάτου" in re ut Noſter iterum videatur pugnare cum Dione Caſ. p. 1217. e. (cf. ſupra ad §. 1.) 1219. cum N. ad §. 120. 123. Xiph. 382, e. ſq. et l. 11., quia ibi memorantur modo gladius ligneus ac rudis, cf. Lipſ. Sat. Serm. l. 1. p. 50. i. Lampr. p. 488. cum N. 1. 516. e. Caeterum in Ms. forma verbi πρ. contracta eſt gloſſa vel ex aliis Noſtri locis, vel ex opinione Atticismi, cf. 1, 14, 15. Mox adi. ἀπ. iterum arcte capiendum ac modo de praeſentibus perſ., de gladiatoribus et adverſariis, ut reſpiciantur pr. τῶν ἀνταγ., e quo expleas pron. αὐτῶν, ut ſupplet Bg. e pr. ὁ μὲν pron. αὐτῷ ad v. ὑπεικ., ubi per ſimpl. iterum deſerit P. liberum, afferente Stp. Th. id Lat. aliunde, quod G. Th. habet contra etiam cum Gr. compoſ. „εἴκω, ὑπείκω" tropum in aliquot formulis recte explicans 823, 81. ſqq., ut ſit h. l. deſiſtere agere, pugnare, repugnare, ſ. non amplius pugnare ac reſiſtere, et fateri ſe victum, ſed alterum victorem, cf. Ind. Dem. Xen. Luc. Suid. 3, 549. m., non coll. ad Heſ. 2, 1454. m., qui et 38, e. ἴκοντες, pro εἴκοντες, exponit per compoſ. ὑπακούοντες, it. 1, 1103. e. ante Nr. 14. ſqq., cf. Suid. 2, 22. m.

τὸν βασιλ.) Voculam οὐ, ex vet. Cod. additam, agnoſcit et P., licet non vertat, *imperatorem*, non *gladiatorem*, ſed *imperatorem* potius, quam *gladiatorem* rel. *Steph.* Recte a Stp. οὐ eſſe additum, et ipſa ſententia docet, et confirmat ſimilis in Caio locus ſupra 251, 13. *Sylb.* Illud οὐ in quibusdam Codd. deeſt. Poteſt etiam ſalva ſententia abeſſe. Etiam 7, 1, 16. ὁ δὲ Μάγνος ἐλέγετο ςρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους, ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους λ. movet illud οὐκ Stp., et pro eo μὲν ſubſtituit. Recte. Sunt et cauſae, cur eidem Stp. 6, 7, 1. poſt ἐν εἰρήνῃ excidiſſe τὸ οὐ viſum fuerit. Frequens eſt error librorum in hac voce. Excidit haec negandi particula haud dubie ap. Plut. in Pelop. p. 289. l. 4. Φερεκύδην τε τὸν σοφὸν ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἀναιρεθέντα. Nam Φερεκύδης ὁ σοφὸς ſ. ὁ θεόλογος phtheiriaſi periit morbo, ut ipſe Plut. tradit in Sylla p. 474. Ap. eundem Plut.

ἐννοούντων. εἰς τοσοῦτον δὲ προεχώρησε μανίας, ὡς μηκέτι βούλεσθαι μηδὲ τὴν βασι-

17. agnoſcentibus. Eo usque autem proceſſit inſaniae, ut nec amplius vellet imperato-

in eodem Pel. p. 297. B. οὐχ εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀναβήσῃ, pro οὐκ ſcribendum eſſe videtur οὕτως. *Leisn.* Non neceſſe eſt, ut addatur hoc οὐ. Facilis enim eſt nihilominus ſententia: agnoſcebant hunc gladiatorem regem eſſe, cui cedendum ſit. *Stroth.*

Primo Stp. habuit in Th. ſine οὐ ſupra in N. ad μέχρι τρ., ſed 2, 812. e. v. μον. „Herodi. l. 1. καὶ τὸν βασιλέα οὐ τὸν μ. ἐνν., ſed particula neg. in vulg. ed. omiſſa eſt“ ſine Vs., tacens in v. ἐνν., ut hic locus affertur ad Dion. Caſ. p. 1220. in N. ad §. 129. etiam cum οὐ, ſed ſine eo iterum a Caſp. Barth. Adv. l. 25. c. 8. p. 1230. i. „hodie, ſi qui ab aliis ſuperantur, manu data victores agnoſcunt. Traditur, veteres idem conſueviſſe, ap. Herodi. l. 1. ὁ— ἐνν.“ qui e P. tantum elicit ritum, de quo in Gr. nihil eſt; ſicut et dubites de cauſa, quam ille putat, cur data ſit manus, quae non tam ſignum eſt victoriae, quam pacis atque amicitiae reſtaurandae; ſed laudatus a Sb. locus e Xiph. καὶ τέλος ἔς τε τὴν γῆν κατέπεσε, Δομίτιος, καὶ χαμαὶ κείμενος ἱκέτευσεν, ὡς καὶ τὸν ῥήτορα αὐτοῦ μᾶλλον, ἢ τὸν Καίσαρα φοβούμενος, *quaſi* Caium *oratorem* magis, *quam* Caeſarem *timeret*, pro quo loco, (depravato bis, pro ὡς ἂν ſ. ὡσὰν ſ. ὡσανεὶ, cum ὡς κἂν εἰ dubium ſit ap. Stp. Th., et τὸν ῥήτορα αὐτὸν μᾶλλον λ., niſi in pron. latet nomen Γάϊον, *Caium*,) poterant e Noſtro colligi multo meliora loca, ut 6, 5, 20. e. ῥύεσθαι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, οὐ μάχεσθαι ἀγαπητὸν ἦν, it. 4, 13, 15. συστρατιώτην γὰρ καὶ κοινωνὸν τοῦ βίου, ἀλλ' οὐκ ἄρχοντα ᾤοντο ἀποβεβληκέναι, et maxime 2, 4, 1. e. σεμνὸν καὶ ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, οὐ βασιλέα ἕξειν ἐλπίζοντες, quae analogia ipſius ſcriptoris ſane poteſt hic valere, cum Mss. conſentiant clare, ſed P., inſtar Codicis, oblique, cuius *potius*, *quam*, reperiendum in illo Xiph. μᾶλλον, ἢ, ad ſenſum par eſt negativae, cui et ſubſtitui queant enunciationes hae inverſae, *minus* cogitantibus *gladiatorem*, quam *imperatorem*, ſ. *non tam* cog. *glad.*, quam *imp.* Sed in Ald. lectione, ſive ducta e Cod. aliquo, ſive orta per operas, cum οὐ ſaepe exciderit, ſemper agnoſcas errorem felicem, et qui nihil ſenſui nocuerit, cum procedat per ſe, *imperatorem* nunc *eſſe* ſodalem ſuum *ac* gladiatorem, *cogitantibus.* Tamen, quoniam nondum innotuit Ms., habens illam Ald. lectionem, manſerim in lectione Mss. noſtrorum, cum et ipſa ſit commoda, ubi pro Bg. Lat. ad v. ἐνν. e P., ſeverius illud *cogitare*, ap. G. Th. cum Gr. n. et a Stp. Th. etiam adhibitum aliunde, pro reputare ac perpendere, eſſe imperatorem, qui pugnet, non gladiatorem proprie; ſicut et οὐ capias pro οὐδὲ et pro illo alterius loci ἀλλ' οὐκ, ut Lat. *non* pro nec ſ. ſed non ſ. non vero, cf. Hor. Turſ. p. 605. m., et ſimile per ordinem alium infra ad §. ſq. ὑπογραψ. e Capit. *natum* Commodum *gladiatorem*, non *principem*, et 7, 1, 5. οὐκ εἰς τὴν παροῦσαν αὐτὴν τύχην ἀφορῶσιν, ἀλλ' εἰς τὰ τῆς γενέσεως εὐτελῆ σπάργανα. Mox, etſi variante Noſtro in v. προεχ. forma cum 1, 14, 15., nec cum pr. προεχώρει, tamen non Ms. Gloſſator variat, quod inconſtantiam eius arguit, et quam fidem mereatur nullam, ſpectante huc Stp. Th. 4, 678. G. e P., liberiore iterum in δὲ, per τε reddito, unde partim Sch. „*provectus eſt* eo *inſaniae.*“

ὡς μηκέτι) Merito *inſaniam* hanc vocat Herodi. Nam nec cogitavit

λειον ἑςίαν οἰκεῖν[i]. ἀλλὰ γὰρ μετοικισθῆναι[k] ἐβούλετο εἰς τὸ τῶν μονομάχων καταγώ-

riam aulam habitare, ſed migrare in gladiatorum diver-

i) Ms. Ba. et Vi. βασ. οἰκεῖν ἑς., ſed poſt οἰκ. comma Ms. Bg. fuit etiam in A. cum B. 1., pro puncto al. et colo Stp. rel., v. N. k) Ms. Ba. μετοικισθῆναι τὲ ἐβ. v. N.

homo vecors de arte ac invento prudentiae monarchicae, quo Auguſtus olim ſedem principalis maieſtatis, ut ſic dicam, in palatio conſecraverat, ap. Dion. 53., nec omen translationis veritus eſt, nec turpitudinem loci, et per haec materiam rumoribus et odiis infeſtiſſimis coorituram exhorruit. Quid huic amentiae digne comparari poteſt, praeter illum Caligulae furorem, qui etiam in aliam urbem transferre ſedem imperii moliens, *propoſuerat*, *Antium*, *deinde Alexandriam commigrare*, *interemto prius utriusque ordinis electiſſimo quoque*, Suet. Cal. 49. *Boecl.*

In neg. μηκ. — μηδὲ Bg., reddens iterum unam modo, μηδὲ praeponit, cum ἔτι ſtatim copulatum, alio abeunte P., qui non videtur iuvare inf. Ms., reiectum intra adi. et ſubſt., ut 1, 9, 12. e, aſium ipſe oſtendens ordinem, et ſervatus a Bg. partim in τ. βασ. ἑς.

ἀλλὰ γ.) Ms. τὲ fuerit ab initio δὲ, quod pro ἀλ. γὰρ ſtaret in marg., ut gloſſa, ſed deinde corruptum venerit in textum, retentis ſimul ἀλ. γ., per ſenſum nullum, niſi referas ad ſq. §. δὲ, ſic inſtituta rectione, ἀλ. γ. ἐβούλετό τε μετοικ. — ἑαυτ. δὲ — προςέταξε, *ſedenim* et *voluit* — et *iuſſit* rel., quanquam et otioſe repetitum ſit e pr. αι ſyllaba; oſtendente P. tantum copulam „*atque* — migrare *inſtitueret*“ libere quidem, et hoc uno verbo Noſtri gratam negligentiam et polyptoton, fortuito elapſum, in βούλεσθαι — ἐβούλετο, perimente, unde et Bg. unum ſeverius Lat. *vellet* adhibuit, ſecutus ſenſum in ἀλ. γ., (ſecus, ac Sch. in ſuo *enimvero*, quod ſaltem propius, v. 1, 8, 5. m.) ſed P. etiam in ſimpl. Lat. ad v. μετ. cum Stp. Th. aliunde 2, 1230. D. „paſſ. transferor et migrare cogor, aut (med. ſenſu, ut hic,) migro“ cf. Bud. C. 278, 39. et Ind. Luc., ubi idem inf. cum eodem Lat., in Vs. Gs., ſed Ael. V. h. *demigrare*, quod ap. G. Th. cum Gr. n., ut Bg. cum ſolis compoſ. „ἀπουναίω, ἀποικίζω“ cf. L. N. T., quorum Krb. adhibet etiam noſtrum locum ſine Vs., et de re Lampr. p. 480. gladiatoribus *convixit*, 508. i. gladiatorum *etiam* certamen *ſubiit*, et *nomina* gladiatorum *recepit eo gaudio*, *quaſi acciperet triumphalia*. Ludum *ſemper ingreſſus eſt*, *et*, *quoties* ingrederetur, *publicis monumentis indi iuſſit*; ad quae Caſ. utitur Noſtri loco ſine Vs., ſed Dio Caſ. p. 1222. e. τὸν οἶκον τὸν πρῶτον παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ εἷς ἐξ αὐτῶν ὤν, εἶχε, ubi *cellam* melius habet Vs., quam ad Xiph. 384, 35., addente Caſ. ad Lampr. l. l. „lege Dion., qui *ludum* vocat τὸ χωρίον, ἐν ᾧ οἱ μονομάχοι τρέφονται, (Xiph. 384, 34. *locum*, in *quo* gladiatores *aluntur*.) Herodi. etiam alibi ſaepius μον. καταγ.“ et Lipſ. Sat. ſerm. l. 1. p. 44., poſtquam dixiſſet, locum nominari etiam *ludum gladiatorium*, (ut hic eſt in P.) pergit ſic „Gr. κατ. μον. appellat Herodi., quaſi dicas *diverſorium* domiciliumque. De Comm., εἰς τοσ., inquit, προεχ. μ., ὡς μηκ. β. βασ. ἑς. οἰκεῖν, ἀλ. γ. μ. ἐβ. μον. κατ. (ſic memoriter,) i. e. *eo* dementiae *venit*, ut *iam* nec *aulam et palatium* inhabitare *vellet*, ſed *migrare* conſtitueret *in* ludum *gladiatorium*. Quam eandem monſtri illius inſaniam etiam Lampr.

γιον. ἑαυτὸν δὲ οὐκέτι Ἡρα-
κλέα, ἀλλὰ τῶν μονομαχούν-
των ἐνδόξου τινὸς προτετελευ-
τηκότος [1] ὀνόματι καλεῖσθαι
προσέταξε. τοῦ δὲ μεγίστου

18. ſorium. Se ipſum autem
non amplius Herculem, ſed ex
gladiatoribus celebris cuiusdam
olim defuncti nomine appellari
19. imperavit. Maximo autem

1) Ms. Ba. προτετελευτηκότος δὲ, ὀνομ. ut Ms. Vi., qui ſine commate poſt δὲ, v. N.

et Xiph. adnotarunt, (ſed modo, ut ſupra dedimus.) Suid. μονομαχοτροφεῖον dicit" 2, 573. i. cum Lat. illis ad Xiph., non ſpectante ad Noſtri uſum Stp. Th. et L. Ern., ſed modo ad vulgarem, tamen cum Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., quo de cf. Ind. Luc. Xen. Z. Pol. Ael. V. h. Poll. 3, 59. Thom. M. p. 501. Moer. p. 241. cum N. et Heſ. 2, 165. i., ut de ludo illo gladiat. ad Dion. Caſ. l. l. N. ad §. 147. cum Salm. ad Lampr. Heliog. T. 1. p. 860. a. e.

ἑαυτὸν) *Appellatus eſt ſane inter caetera* triumphalia *nomina* ſexcenties *vicies* Palus primus *ſecutorum*. Lampr. Quem locum, Dione licet ſuffragante, ita immutandum cenſet Salm., ut legi debeat Πρωτόπαλος, qui eſt is, cuius ſors in gladiatorio munere primo exit. *Oxon.*

Lampr. ſunt p. 515., ubi Caſ. N. 4. b. „Palus hic ille eſt nobilis gladiator, προτετελευτηκὼς ait Herodi., cuius nomen aſſumſit Commodus" quo et tendit Lipſ. l. l. p. 76. m., etiam N. ad Dion. Caſ. l. l., contra quae pugnat Salm. l. l., nobis rem in medio relinquentibus, ſed variante hic Noſtro in neg. οὐκ., etiam in particip. τῶν μον. pro §. pr. ſubſt., in quod propterea mutat Bg., partim e P., qui liberior in gradu adi. ἐνδ., ut Sch. ib. „gladiatorum *nobiliſſimus*" ſeverior in gen.; ad v. προτ. non tenente Stp. Th. auctorem, (qualem nec ipſe alium novi,) nec Lat. Bg., ubi Sch., praeter P. „prius *mortui*" ut nullum extat ap. P. veſtigium novitatis in Mss., qui, addendo δὲ, faciunt membrum aliud, poſito poſt τιν. commate, ut δὲ ſtet ſine μὲν praecedente, cf. 1, 8, 11. m. νεανίσκον τινὰ, — προπετῆ δὲ καὶ θρασὺν, ſed ut nec δὲ excidiſſe videatur ob pr. τος ſyllabam, et modo Gloſſatori diſplicuiſſe ille gen. continuus et illud aſyndeton in adi. duobus ſimul cum particip., quod reſolvendo cum P. lenius fit; etſi omnes linguae ac ſcriptores habent talia, etiam proſaici, nec ſoli poëtae. In ſq. formula ὀν. κ. et v. πρ. ut variat Noſter cum 1, 14, 15. e. it. §. 17. m., ita Sch. etiam deſerit P. libertatem in „ὀν. *nomine* alicuius *vocari*" tenente Stp. Th. 2, 1322. F. m. „utuntur et dat. ὀν. cum v. καλεῖσθαι vel ſyn." ſine auctore in noſtro v., quod ſic novi tantum e N. T. Luc. 1, 61. cf. L. Schw. „ὃς καλεῖται τῷ ὀν. τούτῳ, *qui* ſic *appelletur*" cum artic. ſine diſcrimine, cf. Ind. Dem. v. ὀν. e., ſed G. Th. in Bg. v. cum Gr. al. formulam Lat., cui par et propior Graecae illa Virg. A. 11, 542. infantem *matris* vocavit *nomine*, ignota G. Th. in v. *voc.*, ubi modo eſt alio ſenſu 1105, 53.

τοῦ δὲ μ.) Lampr. Comm. c. 17. Coloſſi *autem* caput *demſit*, quod *Neronis* eſſet, *ac* ſuum *impoſuit*; ad quae verba Caſ. notat, *Falſum* eſſe. *Fuerat quidem aliquando*, *ſed iam non erat*, *verum ſolis*; idque ex hoc Herodi. loco probat. De coloſſo illo, Neronis effigiem gerente, v. Suet. Ner. 31., quem Hadrianus loco movit, et *poſt* Neronis *vultum*, *cui* antea

ἀγάλματος κολοσσιαίου, ὅ illi ſimulacro coloſſeo, quod περ σέβουσι Ῥωμαῖοι, εἰκόνα Romanis venerabile eſt, ſolis

dicatus fuerat, ſoli *conſecravit*, teſte Spartiano in Hadr. 19., quem erroris ob id arceſſit Caſ., a Veſpaſiano iam factum, quod Hadriano ibi tribuitur, contendens. Equidem Xiph. (S. 322, 16.) ὅ τε κολοσσὸς ὠνομασμένος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ ἱδρύθη. φασὶ δὲ, αὐτὸν τό τε ὕψος ἑκατὸν ποδῶν, καὶ τὸ εἶδος οἱ μὲν τὸ τοῦ Νέρωνος, οἱ δὲ τὸ τοῦ Τίτου ἔχειν, *coloſſus, quem vocabant, ſacra via collocatus eſt. Dicunt autem, altitudinem eius eſſe pedum C,* — Suet. CXX —, *ſiguram alii quidem Neronis, alii autem Titi habere aſſerunt.* Qui locus optime pro Spartiano accipi poteſt; add. Suet. Veſp. 18. *Boecl.* Coloſſi *autem — impoſuit, et titulum more ſolito ſubſcripſit*, Lampr., ut merito exiſtimet Caſ., tollendam negativam particulam οὐχ, proxime ſequentem. *Oxon.* Coloſſos vocant moles ſtatuarum, turribus pares. Plin. 34, 7. Schol. Iuven. 8, 230. Inde opera ingentia coloſſicotera dicuntur, Vitruv. 10, 4. Tali mole ſe poni curabant inſani imperatores. Plin. 35, 7. Lampr. Alex. 28. Suet. Ner. 31. Veſp. 23. De coloſſo Neronis, a Zenodoro facto, Plin. 34, 7. *Zenodorus poſtquam ſatis ibi*, in civitate Galliae Arvernis, *artem approbaverat, Romam accitus eſt a Nerone, ubi deſtinatum* illius *principis* ſimulacrum *coloſſum* fecit, *qui* dicatus *ſolis* venerationi *eſt.* Forte a Veſpaſ. imper. dicatus ſolis venerationi eſt. Xiph. LXVI. p. 752. A. ſic: *Veſpaſiano ſextum et Tito quartum conſulibus templum Pacis dedicatum eſt, et coloſſus ſacra via collocatus. Imago Neronis erat, vel Titi, ut ab aliis traditum eſt.* Titus ſcil. hunc coloſſum, cum aurea domo, incendio hauſta, compagibus laxatis, reſtituit in eiusdem domus atrio, ſive parte, a veſtibulo diverſa et magis interiore, v. Martial. 1, 2. et ibi Intp. Huius caput denique demſit, quod Neronis eſſet, ac ſuum impoſuit Commodus imper., ſi Lampridio 17. fides eſt habenda. Sed errare videtur Lampr., quum Commodi tempore non Neronis fuiſſe ille coloſſus videatur, ſed ſolis, uti ex h. l. Herodi. apparet, v. Pitiſc. ad Suet. Ner. Claud. c. 31. cf. Fabric. ad Dion. l. 66. p. 1088. ſq. *Leiſn.*

In rem cf. Grut. Lamp. T. 6. P. 2. p. 929. ſq. Pancir. deſcr. urb. Rom. ap. Graev. Th. T. 3. p. 403. B. ſqq. et Famian. ib. T. 4. p. 1036. e. Dion. Caſ. p. 1222. N. ad §. 148. Fabr. Bibl. Ant. p. 332. e., Caſ. et Salm. ad Spart. Adr. T. 1. p. 181. ſq. it. Ael. Ver. p. 241. a. e. b. e. cum Stp. Th. Luc. Ind. in Not. Heſ. Suid. G. Th. et Chr. Plin. Tum ad Dion. l. l. a Reim. locus Noſtri affertur tantum per numeros, ſed cum Gr. ad Lampr. in Comm. p. 522. in Caſ. N. b. e. „τοῦ μεγ. ἀγ. κ., ὅπ. σ. Ῥ., εἰκ. φέρον Ἡλ., τ. κ. ἀ., ἱδ. ἑ.“ ſed ap. Dion. l. l. poſtr. ſ. Xiph. 384, 37. τοῦ κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, καὶ ἑτέραν ἑαυτοῦ ἀντιθεὶς, eum *abſciſſo* coloſſi *capite*, ſui *capitis* imaginem *repoſuiſſe*, ubi non modo eadem formula τὴν κ. ἀπ., (Bg. e P.) ſed et τοῦ κολ. privum ſubſt., a Noſtro expreſſum per periphraſin, ap. Sch. „coloſſaei maximi *ſimulacri*“ ſervato, ſecus ac P., ſimul adi. μεγ., recte, quod ſunt copulata ſyn., quorum poſteriori definitur magis prius, per ſcripturam Lat., quae proprie pertinet ad aliud Gr. κολοσσαῖος, quod una cum κολοσσικὸς et κολόσσειος, (Bg. e P.) tenet Stp. Th., non item noſtrum, vocali inſerta ι, ut eſt tamen ap. Diod. S. et Luc., ubi contra non habetur, quod inde Stp. profert „κολοσσαῖος“, varians cum noſtro ib. 2, 740. l. 26., a Gs. converſum cum Sch., ſed ap. Diod. S. 1, 459. l. 22. κολοσσιαῖον ἀνδριάντα, ſtatuam, *ad*

φέρον [m] ἡλίου, τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, ἱδρύσατο ἑαυτοῦ, ὑπογράψας τῇ βάσει [n] οὐχ ἃς | effigiem gerens, capite demto, suum imposuit; subſcripſitque in baſi, non quos ſolent

m) Baſ. φέρων *Leisn.* Sic modo B. 2. L. cum Pat. mendoſe. n) Hic comma fuit in A. al. cum Ms. Bg., v. N.

coloſſi *altitudinem*, ad Spart. Ael. Ver. T. 1. p. 241. b. e. Salm. „coloſſeae *ſtatuae* κολοσσιαῖοι Gr." quae Bg. ſcriptura eſt etiam ad Suet. Cal. 35. Burm. T. 1. p. 669. prolata, una cum Sch., quam ignorat G. Th., ubi modo „*coloſſeus*, κολόσσειος, in modum ſ. formam coloſſi" ſervante Bg. τοῦ pro τούτου e P., qui liber in δὲ, it. in ſq. formula ὃ π. σ. Ῥ., ſequente Bg., non item Sch., qui „σ. *colunt*" ut 1, 14, 7. m., tenente Stp. Th. tantum affine v. Lat. *venerari*, quod ap. G. Th. cum σέβομαι.

εἰκόνα φέρ. ἡλ.) Ordo poſcit φέροντος. Sed ferri poteſt φέρον, et referri ad ὅπερ, et exponi, *quod* colunt *Romani* ideo, quia ſolis effigiem gerit. *Leisn.*

Qui et in Ox. ſupra φέρον ſcripſerat φέροντος, recte idem ſtatuens de rectione, ut pendeat vulg. φερ. a proximo v. σεβ. et pron., ubi tamen et aliter rem expedias, non ſumto particip. in notione cauſae, ſed ſenſu narrandi ſ. modi, ut participium, ſicut alibi adi., cui par, ſtet poſt pron., cum proprie debeat praemitti, in primis remoto poſt Ῥωμ. commate; rem me tenente ſic, ut coloſſi caput fuerit radiatum, et ſic habuerit ſimilitudinem cum ſole; quod eſt Gr. φέρειν εἰκόνα ἡλ., ut hoc i. q. privum v. ἐοικέναι, ſimilem eſſe; proprie ut ſuppleas κατὰ τὴν κεφαλὴν, quoad *caput*, oppreſſa a Noſtro propter mox adiuncta; unde Sch. „φ. ſimulacrum, factum ad ſimilitudinem ſolis" nihil ferente Stp. Th., quam Lat. Bg. in ſubſt. εἰκ., ſed in v. φ. modo 4, 81. F. m. „afferre ſ. proferre — εἰκόνας et πίστεις" ex Ariſtot., ſenſu rhetorico, ſed nec me in noſtram notionem habente quid, praeter Lat. analogiam ap. G. Th. in v. 635. i. „Plaut. *huius* illic, *hic* illius *hodie* fert *imaginem*, i. perſonam gerit, (ſed in v. Bg. 802, 61. et p. ſq. l. 67.) formam *gerit* imago, — *paternam* ſpeciem *gerunt*" ut Bg. potuerit illo pr. ſevero v. uti pro P., unde reliqua ſervat et in ἱδρ. ἑ. ordinem alium; ubi Noſter non dixit tantum improprie, *ſuum* caput *impoſuiſſe* Commodum, pro imaginem ſui capitis, (ut ſupra in Vs. ad Xiph. bene ad ſenſum erat,) ſed etiam brevius, cum e ſevera ratione debuerit eſſe ἱδρ. τὴν ἑαυτ. cum artic., ut ante e Xiph. dedimus ἑτέραν ἑαυτοῦ ἀντιθεὶς, in quo, quanquam τὴν ob pr. το ſyllabam excidere potuit, vel fingi licet, olim fuiſſe ἵδρυσε τὴν ἑαυτ., tamen, tacentibus libris, potius e pr. repetam artic. τὴν, ſ. totum τὴν κεφ., ſicut praeterea explebitur v. c. ἀντ᾽ αὐτῆς, quo reſpicit Xiph. illud ἀντιθεὶς, et Vern. vet. diſerte, bene idem intelligens v. ἱδρ. per Lat. *iubere*, quo in Gr. Lat. Bg. (e P. et Lampr. l. l.) ignorat Stp. Th.

ὑπογράψας) Lampr. 17. contra: *titulum* more *ſolito* ſubſcripſit, *ita ut* illum *gladiatorium* (et) *effeminatum* non *praetermitteret*. In eundem ſenſum Xiph. e Dione ſcribit. Unde Caſ. probabiliter exiſtimat, *codices Herodi. corruptos eſſe, tollendamque negativam οὐχ*, ut cum caeteris congruat. Alias illa inſcriptio, *mille* gladiatorum *victoris*, firmatur loco Lampr. in Comm. 12. *refertur in libros* (litteras) *tantum palmarum gladiatoriarum confeciſſe, vel victis retiariis, vel occiſis, ut mille continge-*

εἰώθασι [o] βασιλικὰς καὶ πατρῴους προσηγορίας, ἀντὶ δὲ Γερμανικοῦ [p] μονομάχους [q] χιλίους νικήσαντος.

imperatorios ac paternos titulos, verum pro Germanico, Mille gladiatorum victoris.

o) Al. εἰώθασι. *Leisn.* in m. Ox. 2., quae ſola habuit εἰώθασε mendoſum. p) Nullum comma fuit hic modo in B. 1. R., v. N. q) Ms. Ba. μονομάχου, χιλ. v. N.

ret. *Boecl.* Si vel maxime Lampr. et Xiph. particulam negandi, quam omittunt, addidiſſent: tamen loco eliminanda eſſet, tota orationis ſerie id requirente. Primum enim illud δὲ, quod ſequitur, hoc ſatis innuit. Deinde quoque inepte diceretur, eum ſe ἀντὶ Γερμανικοῦ appellaſſe νικήσαντα. Quare enim pro Germanico? Nam ſi reliqui ſoliti tituli omnes deeſſent, poterat quoque pro Sarmatico aut Britannico ita dici. Porro εἰώθασι mihi ſuſpectum eſt. Mallem igitur pro οὐχ ἃς εἰώθασι legere τὰς εἰωθότας. Caeterum titulos Commodi Xiph. (381, 12.) ita refert: Αὐτοκράτωρ, Καῖσαρ, Λούκιος, Αἴλιος, Αὐρήλιος, Κόμμοδος, Αὔγουστος, Εὐσεβὴς, Εὐτυχὴς, Σαρματικὸς, Γερμανικὸς, Μέγιστος, Βρεττανικὸς, Εἰρηνοποιὸς τῆς οἰκουμένης, Ἀνίκητος, Ῥωμαῖος Ἡρακλῆς, Ἀρχιερεὺς, Πατὴρ Πατρίδος. *Stroth.*

Ad Lampr. l. l. p. 523. Caſ. N. a. „emenda Herodi. codices, hac parte corruptos, ὑπογράψας τῇ βάσει οὐχ ἃς εἰώθασι β. κ. π. πρ., ἀντὶ δὲ Γ., μ. χ. ν. Negat, titulum more ſolito ſubſcriptum, quod affirmat tamen cum Lampr. etiam Dio Caſ. (p. 1222. Xiph. 384, 39.) ἐπέγραψε πρὸς τοῖς δηλωθεῖσιν αὐτοῦ ἐπωνύμοις καὶ τοῦτο, (Πρωτόπαλος σεκουτόρων, ἀριστερὸς μόνος νικήσας δωδεκάκις, οἶμαι, χιλίους, praeter *ſupra dicta* nomina *ita* inſcripſiſſe, *primus* pugnator *inter* ſecutores, *qui* ſolus *ſiniſtra manu* vicit *hominum*, ut *opinor*, duodecim *millia*.) Tolle ergo negationem ac ſcribe, ὑ. τ. β. αὐτοῦ ἃς εἰωθ. Hoc vult Herodi., baſi coloſſi omnes titulos fuiſſe ſubſcriptos a Commodo, quos vel eius pater uſurpaſſet, vel imperatores caeteri, illo excepto, *Germanicus*, cuius loco ſcripſit, *Victor* mille *gladiatorum*" contra quae nihil protulit Salm., ſed Caſ. iterum ib. p. 509. b. N. 4. „auctor eſt Herodi., Commodum baſi Coloſſi, cui caput ſuum impoſuerat, pro imperatoriis titulis hunc ſubſcripſiſſe, *Victor* mille *gladiatorum.* Dio ita refert eius baſis titulum, μον. νικ. δωδεκάκις οἶμαι χιλ. Ita quidem Xiph. codices: ſed absque ullo dubio perperam. Vox enim δωδεκάκις vel penitus inducenda, vel ſcribendum, ut ap. Herodi., νικ. μονομάχους, οἶμαι χιλ." cf. in numerum illum Capit. in M. Anton. c. 19. p. 361. *quod quum eſſet factum: ſolutum quidem amorem, natum vero* Commodum *gladiatorem* eſſe, *non* principem, *qui* mille prope *pugnas* publice *populo* inſpectante *gladiatorias* imperator *exhibuit.* Iam noſter locus hic, ubi nec libri variant, et P. refert quoque vulg. cum Bg., videtur interpretando ſic adiuvari poſſe, ut relativae οὐχ — δὲ, ſevere acceptae, edant ſententiam hanc, Commodum iuſſiſſe, ut non ſubſcriberentur illi tituli, quos alii imperatores et pater eius adhibuiſſent in monumentis, ſed, v. c. pro iſto *Germanici* titulo, hunc *gladiatorum* mille *Victor*; in quo credo, Noſtrum voluiſſe aliquod exemplum afferre qualecunque; ubi liberum Noſtro erat, qualem imperatoris titulum proferre vellet; unde e pluribus ſelegit potiſſimum *Germanici* titulum, qui et ipſe Com

Ἔδει δὲ ἄρα ποτὲ κἀκεῖνον[r] παύσασθαι μεμηνότα, καὶ τὴν	Oportebat ergo aliquando et illum deſinere inſanire, et Ro-

r) Sine Iota A. cum B. 1., ut in ſq. μεμην. Ox. 1., cf. 1, 9, 14.

modi erat, ut vidimus ap. Xiph., cf. Lampr. c. 11. e. p. 508. m., ſicut plur. ἃς — προσηγ. ſumetur, ut 1, 14, 19. i., adhibitus de univerſo genere, etſi tantum una res cogitanda, pro non aliquem titulum ex illis imperatoriis et paternis ſubſcribi iuſſit; nihil ut curem repugnantiam Noſtri cum aliis ſolennem, nec libertatem P. in „*non* quos *conſueſſet*“ (ut habent edd. omnes, praeter Bc. 2. *conſueſſent*,) ad Commodum relato v. εἰωθ., quod pertinet non tam ad pr. Ῥωμαῖοι, quam ad caſum aliquem latentem, v. c. οἱ βασιλεῖς, habetque praeterea ellipſin inf. ὑπογράφειν e pr. particip., ubi Sb. Ind. „pro ἐπιγράψας“ inductus forte illo Dion. l. l. ἐπέγραψε, variantibus quidem per ſe pr. ὑπὸ et ἐπὶ confuſisque alibi, nominatim etiam in noſtro v. ap. Ael. V. h. 13, 42. p. 918. b. N. 5. et Luc. 2, 227. l. 28., ſed hic cum libris omnibus oſtendente P. vulg., atque etiam Lampr. l. l., cf. Thuc. 352, 77., ſed ad Stp. Th. in ſubſt. βασ. ſine auctore Luc. 3, 47. l. 62. cum Ind. Geop., ut Bg. e P. ap. G. Th. Nr. 4. „*tituli*, — honorificae illae appellationes et laudes in inſcriptionibus ſtatuarum“ cum et ſuffeciſſet *nominibus* ſ. *cognominibus*, ab hoc ſubſt. pendente etiam gen. ſqq. Γερμ. et νικησ., quod particip. iterum Bg. e P. mutat in ſubſt., omittente Noſtro duo pron., αὐτοῦ ad βάσει, e pr. ἀγαλμ., et ταύτας ante ἃς, poſt quod pron. relat. iterum ſtat ſubſt. cum adi. dupl., pro οὐ βασ. κ. π. πρ., ἃς εἰωθ.; in Noſtri ordine (ubi et neg. οὐχ ponitur poſt v. ὑπογρ. et proxime ante pron. relat., ut alibi, pro οὐχ ὑπογρ. λ.) ut ponendum ſit comma non tam cum edd. quibusdam et Ms. Bg. poſt βάσει, quam poſt οὐχ, etiam poſt εἰωθ., ſi quis nolit illud exquiſitum genus in ſubſt., poſt pron. poſito; ſicut comma poſt Γερμ. omitti poteſt, et error in Ms. μονομ. manifeſtus eſt, ſive ut littera ς mutata ſit in comma, ſive, cum ς periiſſet caſu, maxime ob pr. finitionem ου ſimilem, ut alius librarius, commate adiuncto, rectionem innuerit, et quid copulandum eſſet; in qua ratione ſenſus per ſe quidem ineſt aliquis, ſed ab h. l. alienus.

Ἔδει) Sic ſupra ἐχρῆν τὸν Περέννιον διολέσθαι κακῶς. *Steph.* 1, 9, 16., ubi v., etiam dicta in ἄρα, quod Bg. e P. negligit forte, (ſi δὲ per δὴ reddit, ut alibi, quod P. potius refert in ſuo *caeterum*,) non item Sch. „adv. cum aliis particulis iungi ſolet, ut ποτὲ, *utique*, tandem *aliquando*“ quae notiones utr. ſunt etiam ap. ibi laudatos, fluctuante Stp. Th. 1, 507. F. ſqq. in δὲ cum ἄρα, nec huc ſpectante, tamen ἄρα per Lat. *ergo* etiam exponente; quod ſi Bg. ſecutus ſit: contra δὲ oppreſſit, pro ſeveris, *ſed* oportebat *utique* ſ. *ſane*. Mox in μεμην. (quod, h. l. improprie ſumtum, ad facta pertinet turpia et indecora, eſtque indecore ac turpiter agere, cf. 1, 9, 14.) Sch. ad ſuum, e P. partim, *vecordem* debuit addere v. *eſſe*, deferens P. in „τυρ. imperium, *verſans* ſub *tyrannide*“ ubi Stp. Th. „tyrannidem patior, tyranno ſubiectus ſum et pareo, — Herodi. l. 1. ἔ. δ' ἄρα ποτὲ παυσ. τὴν Ῥ. ἀ. τ.“ praeter aliam lect. in δ' cum apoſtropho, e P. Vs., quam Bg. ſervat, reddito v. παυσ. per duplex Lat. v., act. et paſſ. ſimul, *deſinere* et *liberari*, ſed altero v. τυρ. per ſubſt. affine, reddentibus aliis aliter, cf. Ind. Dem. (cui add. 117, ult. 506, 21.) et Z. Xen. Bach., ſed Dion. H. S. ſine Ind. T. 2. 161, 28.

Ῥωμαίων ἀρχὴν τυραννουμένην. νέου μὲν [ſ] γὰρ ἔτους τῆς ἐπιού-

manum imperium tyrannide liberari. Novi autem anni ſe-

ſ) μὴν Par. et Ox. vitioſe.

Thuc. 14, 50. *Graeciae*, quae *tyrannide* preſſa *fuerat*, Luc. 2, 143. l. 66. et p. ſq. (ubi in N. noſter locus tangitur,) it. 873. l. 93. *Athenarum urbem*, tyrannide *oppreſſam*, quam alterutram phraſin hic adhibuiſſem, ubi τὴν Ῥ. ἀρχ. capiemus neceſſario de civibus Rom., in quos qualis tyrannus fuerit Commodus, minus e Noſtro intelligitur, cf. 1, 8, 16. ſq. 1, 13, 14. 1, 14, 13. e. 1, 17, 1. e. ſqq., etiam tyrannus diſerte nominatus 2, 1, 19. cf. 2, 2, 5. ſqq., quam e Lampr. capp. extr. et p. 526. e. ſaevior *Domitiano*, impurior *Nerone*, cuius dictum in Claudium Noſter reſpexerit ap. Suet. Ner. c. 33. i. morari *eum* inter *homines* deſiiſſe — *iocabatur*, cf. G. Th. „*moror*, μαίνειν, inſanire.“

νέου) Enorme illud anacoluthum ſi volemus evitare: poterit locus hic ita concipi: νέον μὲν γὰρ ἔτος τῆς ἐπιούσης ἔμελλεν ἡμέρας εἰσιέναι ſ. ἄρχεσθαι. σέβουσι δὲ ταύτην ἑορτῇ in dat. Ῥωμ., *proximo* die *novus* annus *erat* initurus. *Romani* autem *hunc* diem *ludis* celebrant *feſtivis*. Huic μὲν reſpondet δὲ §. 7. *Reisk.*

Longe melior ratio eſt in ellipſi illa, quam et vidit Bg., ut ad v. ἔμελλ. finiti temporis aſſumatur inf. e pr. ille ipſe παύσασθαι, aut fut. Leisn. in m. Ox. „ſc. παύσεσθαι“ aut praeſ. παύεσθαι, ubi v. ἔμελ. eſt pro Lat. *oportebat*, ut Sch. reddit, ſ. *debebat*, cf. ad Luc. 1, 854. b. e., quod ſyn. illi pr. ἔδει, et ſolenne cum aor., quibuscum convenit ad ſenſum Bg. formula periphraſtica, unde pateat, eum cum Leisn. expleviſſe fut., cf. de ellipſi iſta Bud. C. 1549, 44. Stp. Th. 2, 871. F. e. Vig. p. 255. R. Or. V. 9. p. 370. m. l. 23. ſq. ad Luc. 1, 448. b. Hſth. ad Ar. Pl. v. 1103., ad Thuc. p. 490. a. N. 40. ſ. 7, 69. Bach. ad Xen. Oec. 18, 1. Fiſch. ad Plat. Phaed. p. 199. a. i., it. Thuc. 66, 30. ſ. 1, 103. it. 202, 30. ſ. 3, 55., ap. quem et ad v. μελλ. repetendus eſt inf. aliquis e ſq. v., cf. Schol. ad 87, 83. ſ. 1, 134. it. 454, 20. ſ. 7, 15., ſevere ut ſufficiat Lat. Sch., cum et habeant Lat. eandem ellipſin, cf. G. Th. 596, 22., agente Bg. hic in μὲν γὰρ aliter, quam alibi, ſed in τῆς ἐπ. perſpicue, ſecus ac Sch. „ſequentis *diei*“ pro quo gen. ſane requirebatur temporis caſus, Latinis ſolennis, etiam ut rectio appareret, cum in gen. duplici a poſtremo hoc pendeat prior, per ordinem inverſum; nihil tenente Stp. Th. e Noſtro 1, 1139. E. in „ἐ. poſt venio, ſuccedo, ſequor, (inſequor,) ἐπιοῦσα ἡμέρα, Syneſ. pro *craſtinus* dies“ per liberam Vs. etiam, qui nec novit alteram formam ellipticam, cum ſolum ponitur particip. cum artic., ἡ ἐπιοῦσα, cf. L. Boſ. p. 135. e. (at ſine exemplo plenae formulae,) Thom. M. p. 352. a. N. 1. (ubi etiam hic locus memoratur,) Herodi. Gr. p. 472. Heſ. 1, 1373. m. 1608. e. Foeſ. Oec. p. 141. a. m. L. N. T., Munth. p. 280. m. cum Olear. ad Matth., Palm. Ex. in A. Gr. p. 669. i. Stolberg. de barb. rel. p. 235. Leisn. in Progr., Ind. Thuc. inſequentem *noctem*, quod ſeverius, quam ſimplex Lat. in Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., non intelligentibus hic Vern., nec valentibus etiam noſtratibus hic ſevere reddere, ut brevitas quidem ſervetur, ſed modo *den Tag* nach *dem* neuen *Iahre*, cf. de ellipſi praep. alicuius ad gen. hunc temporis 1, 4, 18.

σης ἔμελλεν ἡμέρας. σέβουσί τε τὴν ἑορτὴν Ῥωμαῖοι, εἰς Θεὸν ἀρχαιότατον[t] τῆς Ἰταλίας ἐπι-

2. cunda die erat deſiturus. Colunt vero hoc feſtum Romani, ad deum vetuſtiſſimum, Italiae

t) Hic fuit comma in B. 2. L. al., quod requirat etiam aliud comma poſt ἐπιχ., ubi modo habuit Ms. Bg., v. N.

σέβουσι) Videtur voluiſſe haec σεβ. τε, niſi potius legendum σεβ. δὲ, et quae ſequuntur, per parentheſin ponere, ſed, haec longius producens, in anantapodoton incidiſſe. Ideoque, tanquam ἀπ᾽ ἄλλης ἀρχῆς, ſubiungitur (§. 6.) ταύτης δὲ τῆς ἑορτῆς προϊούσης, etc. *Steph.* De cohaerentia longae iſtius periodi dictum ſupra ad 1, 3, 2. Planius et ſimplicius haec exponuntur in Dionis epitome. *Sylb.*

Xiph. ſunt haec 384, 31. ὁ γὰρ Κόμμοδος ἐβούλετο ὕπατός τε ἅμα καὶ σεκούτωρ ἐν τῇ νουμηνίᾳ ἐκ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ οἱ μονομάχοι τρέφονται, προελθεῖν, *ſtatuerat* Commodus *ipſe* kalendis *ex eo loco*, *in quo gladiatores aluntur*, una *et* Conſul *et* Secutor *exire*, et l. ult. ἐν γοῦν τῇ τελευταίᾳ τοῦ ἔτους ἡμέρᾳ, ἐν τῇ νυκτὶ, τῶν ἀνθρώπων ἀσχολίαν περὶ τὴν ἑορτὴν ἐχόντων, φάρμακον διὰ τῆς Μαρκίας ἐν κρέασι βοείοις αὐτῷ ἔδωκαν, itaque *poſtremo* die *anni*, cum *homines* in *eo* die *feſto* celebrando *eſſent* occupati, *venenum* ei *noctu* per *Marciam* dant *in* carnibus *bovinis*, ut Lampr. c. 17. p. 520. ſqq. etiam tantum de conſpiratione ac nece Commodi tradit, nec, ut Noſter, per epiſodium de feſto die duplici, uno Saturni ſ. Saturnalium, altero Iani, it. de rebus, ad Saturnum Ianumque pertinentibus, quae, repetitae ex antiquitatibus Rom., hinc ad §. 7. tractantur ita, ut corpori hiſtoriae reliquo intexantur artificioſe, vix ut divellas, nec opus ſit parentheſis aut anantapodoti cogitatione; ſicut, tacente cum Mss. etiam P., aliorſumque flectente orationem, apparet, legere Bg. cum Stp. pro τὲ potius δὲ, quod ut ſaepe cum illo confuſum, ita h. l. ſane aptius eſt, ac Noſtro ſolenne in epiſodiis, v. 1, 11, 1., ut et ipſe potius ad hoc inclinem, nec fulcire auſim vulg. τὲ, niſi vetuſta copulandi enunciationes ratione; in τὴν ἑορτ., quo reſpicitur pr. νέον ἔτος, reddente Bg. artic. τὴν per pron. iterum fere e P., ſed tacente Stp. Th. in v. σεβ. de die eoque feſto, hilari, ſolenni, ubi pro magni facere, magna cum veneratione ac religione, opinione, pompa, magnificentia celebrare atque obſervare; unde eius cultus et opinionis quaedam explicatio mox ſequitur et §. 7., ſervante Bg. e P. Lat. ad ἀρχ., ſed non tenente Stp. Th. ſuperlativum, nec formulam ἀναφ. de noſtra re, ubi, repetendo pron. αὐτὴν e pr. τὴν ἑορτ., *referre* feſtum *ad deum* fuerit, deo id tribuere, ut auctori, ac credere, eum id inſtituiſſe primum, nec modo voluiſſe, ut dies hic primus eſſet, ſed etiam docuiſſe, quae eo die agenda, qui ritus ſacri obeundi; quo de novi anni inſtituto die videtur loqui Ovid. Faſt. 1, 149. ſqq., ſed de rebus, tum peragendis, v. 165. ſqq., cf. Nieup. Ant. R. p. 192. m., ubi Ianus etiam *antiquiſſimus* nominatur *deorum* cum teſtibus, non tamen Noſtro, nec Iuv. Sat. 6, 393., cf. G. Th. v. *Ianus*, quod nomen proprium Bg. inſerit e P., perſpicuitatis tantum ergo, cf. 1, 13, 16. e., etiam alio loco, poſt ἐπιχ., non poſt εἰς, ut ille; e quibus locis quanquam potuit ob vicinitatem litterarum excidere, tamen id, cum et Mss. taceant, non in ipſo textu fuiſſe olim, exiſtimo, ſed Noſtrum omiſiſſe, quod contextus ſatis moneret, de Iano ſermonem eſſe, ob adiuncta

χώριον ἀναφέροντες. Φασὶ γὰρ, αὐτοῦ[u] καὶ Κρόνον, ὑπὸ Διὸς ἐκβληθέντα τῆς ἀρχῆς,

3. patrium, (Ianum,) referentes. Aiunt enim eius et Saturnum ipſum, cum a Iove pulſus

u) Ms. Ba. φασὶ γὰρ αὐτὸν καὶ Κρ. v. N.

maxime θ. ἀρχ. et τῆς 'Ιτ. ἐπιχ., ubi Stp. Th. 4, 667. C. m. ſub „indigena, — *patrius*. — Sic ap. Herodi. εἰς θ. — ἀναφ.“ ſine alia Vs., quo Lat. Bg. redditur etiam ad Poll. 3, 51., at ap. G. Th. „dI *patrii*“ ſine explic., cf. Abr. ad Aeſch. 1, 113. m. Ind. Xen. Heyn. ad Virg. Aen. 8, 314., ut ſit deus; in aliqua terra cultus inde ab initio et in primis, et hinc proprius, quomodo hic reddas, ob adiunctum gen. loci 'Ιτ., (ut aliud tale eſt ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 25. τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια,) quem gen. ſi ſic copulas: procedunt commata poſt duo adi. ἀρχ. et ἐπιχ., in quo poſtr. expleveris particip. ὄντα, quanquam et iungere ἐπιχ. licet cum pr. θεὸν, ubi deinde ſint duo adi. ſine copula, ut ap. poëtas ſaepe, careamusque omni commate, cf. in rem Spanh. de Pr. et u. n. 1, 465. e. „antiquiſſimis Saliorum carminibus Ianum patrem cani ſolitum *deorum deum*, obſervat Macrob. Sat. 1, 9. hoc eſt, quaſi deorum primum et vetuſtiſſimum, ſicut ille ab Herodi. vocatur.“

φασὶ) In Ms. pron. caſu alio αὐτὸν pro αὐτοῦ nihil habemus, quam errorem, ſolennem in ν et υ, aut ingenium librarii, non ferentis genitivum, ita longe ſemotum a ſuo ſubſt. ξεν., cum neceſſarius hic ſit gen., (quia γεν. ξεν. ambigue ſtat ſine eo,) et oſtendatur cum Mss. rel. etiam a P., unde retinet Bg. additum libere pron. aliud *ipſum*; ut non propterea confingam novam lect. αὐτοῦ καὶ Κρ. αὐτὸν, quanquam et alibi καὶ αὐτὸς copulatur, nec luſus in polyptoto et acumine a pron. diverſi ſenſus a Noſtro alienus; cum et alias pateat libertas P., et in ſimpl. καὶ, pro etiam adeo, iam vis ſit ſufficiens, (propter quam pron. a P. acceſſerit,) et καὶ αὐτὸς nihil, quam καὶ iſta notione, cf. 1, 6, 12. m. 1, 9, 5. e. Tum, P. deſerto, Bg. ad v. φ. e Sch., qui in „ἐκβλ. expulſum *imperio*“ pro quo ſevero tenet Bg. e P.; ferente G. Th. illa Lat. omnia, etiam Bg., ſine praep., ſed Stp. Th. 1, 677. A. modo „ἐ. eiicio, *expello*, ἐκβ. ἐκ τῆς ἀ. Iſocr.“ cum eadem praep. ſimul, cf. Ind. Dem. Ael. V. h. et Iſ. Ev., ubi ἐκβ., abſolute poſitum, redditur „regno privatum expellere“ quod ibi procedit per contextum, cum h. l. adiunctus ſit gen. ille τῆς ἀ., qui valens de terris, ſedibus finibusque imperii, et de loco, ubi aliquis imperium habet, qualis et hic de coelo cogitandus, faciet, ut v. ἐκβ. ſumatur phyſice, at tropice, pro privari et eripi, ſi de dignitate aut poteſtate; reſolvente Bg. e P. Vs. correcta poſterius particip. cum alio ordine adiunctorum εἰς γ., in quibus particip., hic iterum cumulatis, non excidit τὲ copula poſt κατελθ. aut καὶ ante id, ob ſimiles litteras, ſed modo poſtr. membrum κατ. εἰς γ., cum in fine enunciationis poſt ξεν. locandum eſſet e dialectica ratione, coniectum eſt in mediam orationem per artificium conficiendae periodi, quia tempore prius erat; tenente Stp. Th. 1, 1270. E. „κ. *deſcendo*, Herodi. l. 1. φασὶ — ξεν.“ tantum e Noſtri auctoritate, cf. L. N. T. Ind. Thuc. Luc. et Ael. V. h. per pravos numeros, pro 4, 25. p. 387. i. *migrare*, ſed h. l. venire deorſum, devenire, cf. Z. ad Vig. p. 619. a. i. Nr. 2., ap. G. Th. cum Gr. n., it. in ſq. Bg. ſubſt. *hoſp.*, quod habet Stp. Th. 2, 1117. C. m., ſed iterum ſine

κατελθόντα εἰς γῆν, γενέσθαι ξένον x. δεδιότα δὲ τὴν τοῦ παιδὸς δυναστείαν, παρ' αὐτῷ κρυπτόμενον λαθεῖν y. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα δοθῆναι τῷ χώρῳ τῆς Ἰταλίας z, Λάτιόν τε κλη-

regno in terram deſcendiſſet,
4. factum fuiſſe hoſpitem: territumque filii dominatu apud ipſum in occulto latuiſſe: unde et nomen inditum fuiſſe regioni Italiae: Latiumque voca-

x) Hic comma in B. 2. L. cum Ox., ſed colon in B. 1. R. et Ed. cum Ms. Bg. y) Hic comma in B. 1. cum Ing., ſed colon in Ed. et Ms. Bg. z) Colon hic in Stp. rel. cum Ms. Bg., ſed hinc vitioſius punctum in Bc., in continua adhuc rectione.

Vs. „Herodi. l. r. φασὶ — ξεν.“ quod, hic paſſ. ſumtum, pro hoſpitio exceptus, et tanquam ſubſt., cum per ſe ſit adi., admittit ellipſin ſubſt. ἀνὴρ ſ. ἄνθρωπος, cf. L. N. T. Schw., tacente L. Boſ. et Ind. Xen. Pol. Z.

δεδιότα δὲ) Pro quo Bg. τὲ iterum aeque fortaſſis eſt e P. ac Stp. m., totum hoc membrum opprimente P., et modo τοῦ παιδ. cum pr. Διὸς ſtatim iungente, ubi Bg. deſerit Sch. *metuentem* et Stp. m., mutans act. in paſſ. cum abl., ſed Stp. Th. in δυν. etiam ignorat Lat. Bg., ap. G. Th. „imperium velut in ſervos“ et durum ac ſaevum, ut hic, i. q. τυραννὶς, qui ſenſus melior, quam alter Stp. in m. P., ſicut δὲ pro γὰρ ab h. l. non alienum. Sed ad ſq. membrum, etiam a P. corruptum, Sch. „κρ. paſſ. *occultantem* ſe *ap.* illum *latuiſſe*, λ. latuiſſe *occultatum* ap. *ipſum*“ (quod accedit ad Stp. m., mutante Bg. participium κρ. in adi. cum praep., qua formula, pari alicui adi. nudo, ut *occultum*, quanquam et hoc proprie eſt particip. a v. *occulere*,) reſpexerit noſtra, *ſich im* verborgenen *aufhalten*, ſ. *ſich* verborgen *aufhalten*, cf. Exc. ad 1, 1, 1. m. e G. Th. in v. *lat.* cum adiuncto Bg. aut ſimili, quo Noſter ſpectat fortaſſis cum redundantia eadem, adiungens v. λαθ. maxime, ut muniret ſibi viam ad ſqq. et etymologiam ſubiectam, ubi ad v. δοθ. Sch. deſerit Bg. e P. „*impoſitum* eſſe *nomen*“ quod eſt potius aliud Gr. illud N. T. Marc. 3, 16, ſq., ap. Schw. L. p. 982. b. e. „ἐπέθηκε λ. *indidit* Simoni *cognomen* Petri“ rurſus per Bg., ap. G. Th. „ἐντίθημι, — imponere, — *nomen* alicui“ ſine alia explic., haud dubie pro ſimpl., cf. 1, 11, 5. m., ubi §. 3. m. ſubſt. τ. χωρ. Bg. cum Lat. al., quod hic e Sch. et ignotum Stp. Th., ubi dediſſem artic. τῷ per pron. *iſti* regioni, ubi Saturnus tum ap. Ianum latuiſſet.

Λάτιον) Putabat igitur, Latium a λανθάνειν, vel potius a Lat. *latere* ita appellatum eſſe. *Stroth.*

Sic Sch. „Λατ. *Latium*, regio Italiae, cuius caput Roma, ſic dicta, quod Saturnus ibi latuerit“ fere cum P., cf. Car. Stp. Dict. Hiſt., qui laudat „Ovid. l. 1. Faſt.“ ubi v. 235. ſqq. *Hac* ego *Saturnum* memini *tellure* receptum. *Coelitibus* regnis *ab* Iove *pulſus* erat. *Inde* diu *genti* manſit *Saturnia* nomen. *Dicta* quoque *eſt* Latium *terra*, latente *deo*, ubi tacent N., ſed ad Dion. H. S. T. 1. p. 772. e. in Orig. gentis Rom. laudatur Virg. Aen. 8, 321., ubi *Primus ab* aethereo *venit* Saturnus *olympo*, Arma *Iovis* fugiens, *et* regnis *exul* ademtis. *Is* — Latium *que* vocari *Maluit*, his *quoniam* latuiſſet *tutus* in *oris*, ubi R. metaphr. *in* hac

θῆναι, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος φωνῆς εἰς τὴν [a] ἐπιχώριον παραχθέν. διά ταῦτά τοι καὶ μέχρι νῦν

tum, a Graeca voce in vernacu- Iam facta eius derivatione. 5. Propterea ergo usque adhuc

a) Ms. Vi. εἰς τὸ ἐπιχ. mendoſe.

regione, et N. „Latium Italiam appellavit, quod in ea contra filii inſidias latuiſſet" cf. G. Th. v. *Latium* cum Varronis alia notatione, quarum priorem modo, Noſtri immemor, repetit Cell. in Not., orb. ant. 1, 630. e. Nieup. Ant. R. p. 194. m. Lud. Carr. in Emend. 2, 18. ap. Grut. Lamp. T. 3. P. 2. p. 182. e. cum Cyprian. de idol. vanit. 1, 2. p. 151. i., tacente prorſus Stp. Byz., ſed brevius iterum agente P., (ubi Sch. κλ. „appellatum eſſe" repetendo pron. τοῦτον e pr. τῷ χ.) planeque negligente membrum ſq. ἀπὸ λ., ubi Sch. in Ἑλ. et φ. cum Bg., deſerto Stp. in m., qui in Th. „Ἑλ. ἡ, adi. interdum pro Ἑλληνική, — ut quum dicunt Ἑλλάδα φωνὴν, (ſine auctore et Vs., ut 4, 301. C. ſqq. in φ. ſub Lat. *vox* nihil, at p. ſq. A. m.) φ. lingua, ut dr. lingua Graeca, (modo cum Gr. his,) Aeſch. ἑλληνίζων τῇ φ. Sic et ap. Herodi." ſine loco; tandem ut redeat eodem, ſi cum Stp. reddas *e* Gr. *ſermone*, quanquam hoc eſt magis perſpicuum, ne Bg. ſumatur pro Lat. *vocabulo*, cf. de φ. Ind. Xen. Z. Pol. et Mem. S., ſed de formula tota Luc. 1, 331. l. 84. 2, 76. l. 48., ap. quem et ſyn. 107. l. 94. Ἑλληνικῇ φ., Graeca *lingua*, et ſine Ind. 139. l. 67. Ἑλλάδα φ., per liberam Vs., ſine artic., abſque diſcrimine, quo loco uſus Fi. ad Well. p. 297. m., de enallage agens „qualitatis, quum ſubſt. pro adi. ponitur, τὴν Ἑ. φ., linguam *Graecam*" cum artic. tamen proferens, cf. Zoſ. 4, 36, 2. εἰ πρὸς τὴν Ἑ. φ. ἡ προσηγορία μετενεχθείη, *ſi* vox *iſthaec* Graecam *in* lin. *transferatur*, pro quo Dion. H. S. T. 1. 53, 31. καθ' Ἑλ. γλῶσσαν, *Graeci* ſua *lingua*, quod ſubſt. ſupplent ad N. T. Apoc. 9, 11. ἐν τῇ Ἑλληνικῇ L. Schw. et Krb. cum L. Boſ. Ell. p. 68. i., ubi et aliud genus „τὴν Ἑλλήνων συνιᾶσιν, Graecam *intelligunt*" ubi tamen aeque ſuppleas noſtrum ſubſt., faciente Sch. cum Bg. in „ἐπ. vernaculam *vocem*" forte e Stp. Th. 4, 667. D. „Luc. φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ, ſermone *vern.* ſ. lingua *vern.*" quod ſine Ind. eſt 3, 82. l. 2. *Galli* ſua *lingua*, cf. Bud. C. 106. e., ap. G. Th. ſine Gr. „vernacula *putatio*, i. q. Italica" ut hic, ſ. Romana ac Lat., deſerente Sch. denique Stp. m. in v. „π. *nomen* traductum *a* Graeca *voce* in *vern.*" cf. Ind. Sb. infra ad 5, 7, 5. ſed tenente Stp. Th. modo notionem 1, 80. G. „pro *deducere*, i. derivare, ea ſignif., qua uſurpant grammatici" a Bg. per phraſin ſyn. expreſſa, etiam alio participii caſu, it. petito pron. αὐτὸ e pr. Λατ., cum reſpiciat Sch. potius ſubſt. ſuperius ὄνομα, quorum modus Bg. ſeverior eſt, ut tamen vel ſic in Λατ. aſſumendum ſit ſubſt. aliquod, aut Sch., aut Lat. *vocabulum*, nobis *indem dieſer* Name, *dieſes* Wort, *aus* der *Gr.* Sprache *in* die *vaterländliche* iſt *abgeleitet*, übertragen *worden*, ut ſit i. q. Zoſ. μεταγ. et ſenſus, dum ſ. ita, ut e Gr. λανθάνειν ſ. potius λαθεῖν mutaretur primum in Lat. v. *latere*, et hinc in ſubſt. *Latium* deflecteretur, alia finitione adhibenda, et quibusdam addendis litteris in vocabulo extremo, quae proprie eſt Graecorum et Grammaticorum *paragoge*, cf. Ind. Xen. Pol. et Cyr. Z.

διὰ ταῦτα) Deſerto P., iterum Bg. haec vertit cum Sch. in v. οὗτος e., ut Stp. Th. ſine auctore 1, 981. G. 2, 1556. D., nec cum ſupplemento

Ἰταλιῶται τὰ μὲν Κρόνια [b] Itali Saturnalia quidem prius

b) Ms. Ba. κρόνεια v. N.

ſubſt., nec ap. L. Boſ. Ell., qui tamen eo devenire poterat per ſuum affine ſing. „δ. τοῦτο, ſub. αἴτιον“ p. 22., quanquam aeque ſupplebitur πρᾶγμα, cf. G. Th. in Bg. „διὰ τοῦτο, — ob eam cauſam“ qui nec ipſe cogitat de ellipſi, nec Lindn., ubi valent Lat. *negotia* ſ. *momenta*, (vulgo *motiva*,) ut Lat. Bg. melius quoque dividetur; tenente Sch. „τοι, partic. encl., aliis voculis ornatus fere gratia tantum annecti ſolita, δ. τ. τ. *quocirca*, ſ. *equidem* propterea“ in pr. e P., qui nihil reddit, quam pr. δ. τ., ut Sch. haurit illud de ornatu e Bud. C. 1271, 22., ſed illam vim deminuendi ſ. coërcendi pro *equidem*, i. quidem, e Dev. p. 352. e., dum Stp. Th. 4, 118. inclinat ad Bud. C., ſed Hoog. Op. p. 1152. ſqq. ſtatuit modo duplicem notionem, affirmandi alteram, pro ſane ſ. re vera, alteram illativam, pro „ob hanc rem, ideo, quare“ quae Lat., proprie ſumta, in noſtrum locum non cadunt ob pr. diſertum διὰ τ., ſed tamen pro Lat. *igitur* ſ. *itaque*, quae ſunt ſyn. illi Bg., ap. G. Th. „οὖν, τοιγαροῦν, τοιγάρτοι“ in quam notionem comparaverim illud obvium διὰ ταῦτα τοίνυν ſ. οὖν, et proderunt, quae in iſtis Gs. compoſ. ſunt ap. Suid. 3, 514. m. et Heſ. 2, 1397. e. it. in L. Stp. Ern. et N. T., ut et μέντοι, quod pro οὖν ſtare videtur interdum, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 9. i. et e., unde nec opus ſit ſuſpicari, legiſſe Bg. δή, quae duo alibi variare vidimus; ſicut et h. l. ſufficiunt vulgares notiones illae, de quibus in Exc. ad 1, 2, 9. i., adverſandi quidem et affirmandi, cf. totam Noſtri formulam ap. Ael. V. h., Ind. „τ. partic. expletiva, δ. τ. τ. *propterea*“ ſed in Vs. 2, 41. p. 177. m. *quam* ob *cauſam*, at 4, 20. p. 376. propterea *ſane*, et 13, 44. p. 923. e. καὶ δ. τ. τ. *atque* ideo *etiam*, ut in ἐγώ τοι, Ind. Xen. Cyr. Z. per *equidem* reddito, aeque valet Lat. *ego vero*. Sed in ſq. καὶ μ. ν. Bg. opprimit iterum καὶ, pro ſimpl. *etiam*, et pro ſevero *etiam* usque *adhuc*, ſ. *usque* adhuc *etiam*, ut plene noſtrates quoque habent *auch* bis *ietzt*; ferente G. Th. tantum „*usque*, μ. — *usque adhuc*, — *adhuc*, μ. τούτου, — ad hoc tempus“ ſed Sch. in „μ. etiam *nunc*, νῦν, — etiam *nunc*, usque in praeſentem diem“ quorum prius eſt e P., ap. G. Th. cum ſyn. *etiamnum* ſine Grr. 419, 34. ſqq. expoſitum per „usque nunc, usque ad id tempus“ etc. ſed Stp. Th. modo in μ. 2, 908. E. „μ. τοῦ νῦν, ſc. χρόνου, q. d. usque ad tempus, quod nunc eſt, (pro μ. τοῦ νῦν ὄντος χρ.) μ. iungitur et adverbiis, ut μ. νῦν ſ. νυνὶ, Dem. pro μ. τοῦ νῦν, (ſine Ind., ubi nec affine hoc, ἔτι καὶ νῦν, quo de infra, ſed Stp. rurſus p. 1678. B.) μ. τοῦ νῦν, usque ad hoc tempus“ quod ſolum habet Vig. p. 408. Nr. 6. et Ind. Fi. Pal. „μ. τ. ν., usque adhuc, (ſed in v. νῦν) καὶ νῦν, etiam nunc“ ut Ind. Diod. S. καὶ νῦν ἔτι ex 1, 13. l. 82. nunc *quoque*, at 231. l. 8. μ. τοῦ νῦν, *hodieque*, cf. L. N. T. in ἄχρις ſ. ἕως τοῦ νῦν, quo ſine articulo Noſtri rationem, non amplius repertam, defendat tamen analogia Lat. in *usque nunc*.

Ἰταλιῶται) Pro hoc P. legit Ῥωμαῖοι, quia ſcilicet mox ſequitur Ἰταλ. ἔθει. *Sylb.*

An haec cauſa ſit, non dicam, cum ibi plane nihil expreſſerit ille, e quo Sch. retinet in Ἰτ., ſed et partim in „Κρ. *Saturnalia*, feſtum Saturni, quod ante initium anni celebratur“ ſatis infinite, at ap. G. Th. cum Gr. n. „ſacra antiquiſſima ap. Rom., decembri menſe — per dies ab uno ad ſeptem diverſo tempore celebrata, memoriam referebant illius

προεορτάζουσι[c] θεῷ τῷ λαθόν- celebrant deo, qui latue-

c) Ms. Ba. προεορτάζουσι· θεῷ δὲ τῷ λαχόντι τήνδε, τοῦ λ., ſed Ms. Vi. modo θεῷ δὲ τῷ λαχόντι, at Ms. Ve. tantum λαχόντι cum edd. A. B. Par. 1., tum poſt λαχ. in A. cum B. 2. L. comma, ſed in rel. Bss. punctum, ut duo puncta in Par., at poſt λαθ. colon in Ox. et Ed., in quibus et honorifice τῷ Λαθ. per elementum grande, v. N.

temporis, quo Saturnus, in regni ſocietatem a Iano receptus, felicem et quaſi auream aetatem Italiae populis, (qui ſunt Noſtri hic Ἰταλιῶται, cf. alibi,) praeſtitit. Igitur vacabant a labore omni, convivia agitabant, dona miſſitabant, rel.“ cf. §. 7. et Nieup. Ant. R. p. 195. m. „feſtum *Saturnalia* — celebrabatur menſe Decembri, per quinque ſ. ſeptem dies, rel.“ ubi inter laudatos in N. non eſt Lipſ., a Gs. adhibitus, Op. T. 3. Sat. ſerm., ubi p. 10. e. 12. m. de nomine, p. 15. ſqq. de numero dierum, cf. de Saturnalibus libellus academicus Ge. Theoph. Boerneri, Lipſ. 1751. 4., ubi c. 2. p. 12. ſqq. „de tempore, his feriis dicato“ quod optime oſtendet Kalendar. Rom. ap. Nieup. l. l. p. 464.

December

A 17 16. *Saturnalia* incipiunt, et per tres dies durant, quibus adduntur *Sigillaria*, quae ſeptem dies complent. Macr.
b 18 15.
c 19 14. *Opalia* et *Saturnalia*. Macr. Varr.
d 20 13.
e 21 12. *Angeronalia*
f 22 11. *Feriae* Larib. *Dicatae*. Macr. *Compitalia*.
g 23 10. *Feriae* Iovis. *Larentinalia*, caet.
A 24 9. *Iuvenalis dies* VIII Saturn. additus. Suet.
b 25 8.
c 26 7.
d 27 6.
e 28 5.
f 29 4.
g 30 3. *December*. Saturno Sacer.
A 31 Pridie. „Unde intelligitur non tantum hoc, Saturnalia duraſſe ad ſummum usque ad IX Kal. Ian. ſ. XXIV Decembr., quem diem ſequuntur modo ſeptem dies usque ad ipſum novum annum, ſed et illud, quo ſenſu capiendum Noſtri v. προεορτ., nec de proximis et ultimis plane diebus menſis Dec. et ante novum annum, ſed paulo latius; quanquam dubitatio mihi eſt quaedam, cur in illo Kalendar. poſt *A* 24 9., qui finis erat Saturnalium, poſtque nudos dies *b*—*f*, redeat deinde *g* 30 3. cum illis *Saturno Sacer*, quae et ipſa poſſint accipi de Saturnalibus, et ſic, quaſi alio tempore celebrata ſint a XVII ad XXIV Dec., alio autem tantum XXX illo die et forte adhuc ſequente XXXI., unde anguſtius ſumetur Noſtri v. προεορτ., prorſus ignoratum a Stp. Th., et a me repertum modo in L. Ern. cum Lat. a„nte ſ. prius ago diem feſtum“ ubi Bg. e P. per verbum ſimplicis notionis, cf. 1, 7, 3. e., ſed de ſuo ſervat dat. perſ., qui eſt honoris, et pro in honorem eius dei, qui latuerat. Denique in Ms. ſcripturam iam Sb. Ind. „Κρονείοις, *Saturnalibus*, per ει etiam Pal. 438, 23. (Xiph.) uſitatius Κρόνια“ quo modo nos deprehendimus tantum, praeter l. l. ap. Lipſ. p. 10., etiam ap. Stp. Th. aliunde, Ruhnk. T. L.

τι, τὴν δὲ τοῦ ἔτους ἀρχὴν[d] ἱερο-μηνίαν ἄγουσι τῷ τῆς Ἰταλίας ἔθει. διπρόσωπον δὲ αὐτοῦ	rat, anni autem initium ſacrum agitant Italiae deo. 6. Bifrons autem eius colloca-

d) Hic comma habuere B. 2. al., v. N.

p. 2. a. N. 4. Poll. 1, 37. Suid. 2, 379. i. Heſ. 2, 353. m. cum N. 9. Dion. Caſ. p. 957. l. 13. Luc. 1, 696. l. 69. et 2, 723. l. 88.

θεῷ τ. λαθόντι) In aliorum edd. male *λαχόντι*. *Steph.* Male in Ven. λάχ., quod et Scheid. in nonnullis Codd. exſtare, notat. Simili errore ap. Euſ. H. E. l. 3. c. 6. exſtat χεῖρας pro θύρας, quod eſt ap. Ioſ. B. Iud. l. 6. c. 27. *Stroth.*

Sch. „λ., *ei*, qui *latuit*. Male in quibusdam Codd. λαχ.“ credo, e Stp. tantum N., pro huius *edd.* ponens *Codd.*, quos nullos Mss. ille adhibuit, quorum Ven. lectio poteſt habere lapſum in litteris θ et χ ſingulis, e maiuſcula in primis forma, ſed in Mss. rel. aliae ſunt ſimul res, ac, praeter diſtinctionem poſt προεορτ., quoque δὲ inſertum, et τήνδε una voce copulatum cum novaque interpunctione, qua ſublata et poſt ἀρχ. poſita, exiſtat haec ſententia, *deo* autem *ei*, qui *ſortitus* eſt *illud* anni *initium*, ſacrum *agitant* Italo *more*; ubi v. λαγχάνειν cum acc. rei fuerit tropice, ut alias, et *qui* ſortitus *eſt* anni *initium* pro cui aſſignatum anni initium ſ. ſacrum eſt, qui adeptus eſt hoc, ut primus anni dies celebraretur in eius honorem; quod cum §. 2. et mox ſq. conſiſtit per copiam quandam in narrando: ſed moleſtiſſimum eſt τήνδε, non habens commodum ſenſum, niſi pro ſimpl. artic. τὴν, (ſine notione qua,) ſ. pro Lat. *ille*, de re quadam priori, nota, praeſenti; ut ſit, anni initium, quo de hic ſ. nunc agitur, utque referatur ad §. 1. e. νέου ἔτους. Verum, quoniam lectio vulg. ſententiam habet nec abſurdam, ut deinde patebit, et faciliorem minusque impeditam: nihil hic reperio, quam Gloſſatoris ingenium, qui, cum deprehendiſſet primo λαχ. vitioſum, deinde τήνδε ſic copulatum e vetuſta ſerie, adiuturus textum laborantem, diſtinxerit poſt προεορτ., et δὲ inſeruerit, ut alibi; in quo δὲ nec latere puto δὴ, pro Lat. *ſcilicet*, quanquam alias haec duo confunduntur, quaſi fuerit, προεορτάζουσι, θεῷ δὴ τῷ λαθόντι, τὴν δὲ λ., quod δὲ poſtremum agnoſcit P., non item veteris lectionis omnia, ut θεῷ τ. λ., vel quia in ſuo exemplo habuit λαχ., unde ſe non poſſet expedire, vel quia noluit repetere ob §. 4. i., cum ſane hic in Noſtro ſit iterum quaedam narrandi ſimplicitas, quae priora repetit, cum aliqua variatione tamen.

τῷ τῆς Ἰτ. ἔθει) immo vero θεῷ. *Reisk.* Legendum puto θεῷ pro ἔθει. Tam praecedens θεῷ τῷ λαθ., quam ſequens διπρόσωπον αὐτοῦ τὸ ἄγαλμα id requirere videtur. *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ox. θεῷ adſcripſit, et ad Ms. Bg. „pro τῷ τ. Ἰτ. ἔθει legit τ. τ. Ἰ. θεῷ“ praeter ea, quae in Progr. dixit, fere cum Strothi cauſa poſteriore, quam et ſeparatim in m. Ox. notarat „illud αὐτοῦ quorſum referas?“ Haud dubie ad aliquam pr. perſonam, non illam remotam θεῷ τῷ λαθ., qua de hic non amplius ſermo poteſt eſſe e lectione vulg., et quia repugnant antiquitates et hiſtoria, quae anni initium non Saturno tribuunt, ſed Iano, qui et mox clare innuitur, et, cum variatione quadam iterum pro §. 2. θεὸν ἀρχ. τῆς Ἰτ. ἐπιχ., pluribus deſigna-

ἵδρυται τὸ ἄγαλμα[e], ἐπειδὴ εἰς tum eſt ſimulacrum, quia in

e) Ms. Ba. et Vi. αὐτοῦ τὸ ἄγ. ἵδρυται· ἐπ. v. N.

tus, hic breviter ſignificatur per emendationem iſtam τῷ τ. Ἰτ. θεῷ, cuius litterae maiuſculae ΘΕΩΙ ſane non multum diſcrepant a vulg. ΕΘΕΙ, ad quam coniecturam deducunt et illa P. §. ſq. „eſt *que* eius *dei* biceps *imago*" ubi ille potuit orationem contraxiſſe, ut alibi, et illuc transtuliſſe ſubſt. θεῷ, pro quo tamen aliquando coniiciebam potius ἕδει, cum ΕΔΕΙ ſic magnis elementis vicinius vulgato ΕΘΕΙ videretur; in quam rem comparabam duas τοῦ ἕδος notiones, primo cum eſt delubrum ſ. aedes. Nam, ut Lat. *delubrum* pro deo ipſo dr., locusque pro perſ., quae in eo loco eſt, cf. G. Th., ſicut coelum pro deo: ſic ἕδος, proprie locus numinis ac ſimulacri divini, videbatur dici poſſe de perſ. et deo ipſo, variandi cauſa. Tum, quemadmodum ex eodem G. Th. *delubrum* ponitur pro ſimulacro dei, quod in loco aliquo habetur: ita ἕδος, pro ſimulacro acceptum, putabam uſurpatum a Noſtro pro deo ipſo, per tropum et metonymiam illam ſubiecti ſ. adiuncti, maximeque ſigni pro re ſ. perſ. ſignata; ut contra *dea* adhibetur pro eiusdem ſimulacro, cf. v. c. Virg. Aen. 1, 446. ibique Heyn. et Luc. 3, 485. e. περιενείκαντες τὰ ἱρὰ περὶ τὰ δένδρεα, circumlatis *circa* arbores *diis*, ubi Gs. N. „ἱρὰ ſunt ſigna ipſa, antiqua religione ſacrata, dii quaſi ipſi, rel." bene comparans Lat. *ſacra*, et in Th. v. e. 256, 25. de ſimulacris intelligens. Sed iſti analogiae non multum tribuebam, cum non reperirem diſertum exemplum, ubi ἕδος pro deo, nec notionem iſtam ab aliis propoſitam, cf. Stp. Th. L. Ern. Suid. Heſ. Thom. M. p. 265. Ruhnk. T. L. p. 67. cum Mor. Ind. Xen. Hell. et ad Iſ. Pan. p. 112. N. 1. it. Sb. Ind., magisque et ipſe inclinabam in partes Bg., aliter legentis haud dubie, quanquam Sb. in N. per haec „Gr. ſonant, *more* Italico *concelebrant*" nihil novabat, leviter modo corrigens P., qui in hac regione prodit vulg. ἔθει, unde in illis ſq. §. libere addiderit *dei*; praebente Sch. modo in „ἔτ. anni *initium* quod feſtum Rom. ἀρχ. principium *anni*, novum annum, ἄγ. celebrant *feſtum*, ἱερ. dies feſtus, ſtato menſe celebratus, — i. ἄγειν τὴν τοῦ ἔτ. ἀ. *initium* anni *concelebrare*" fere cum P., ſed Stp. Th. 2, 921. B. „ἱερομ. dies menſis, in qua feſtum aliquod celebratur, — etiam generaliter pro die feſto, — Herodi. l. 1. καὶ μεχ. — πε. θ. τῷ λαχόντι, τὴν δὲ — ἔθει" ſine Vs. cum lect. alia, qui 1, 61. i. v. ἄγειν non tenet per Lat. Bg., (ſed per *celebrare* et *agere*,) nec cum ſubſt. noſtro ἱερ., in hoc ipſo tacens iterum p. 1647. B., dum Bg. hic iterum utitur frequent., pro ſimpl. illo Stp., opinor, ap. G. Th. non explicata formula 226, 45. ſqq. (nec perſpicue ad Ter. Heaut. 4, 4, 11. a Wſth.) nec 215, 24. *feſtos dies* anniverſarios *agunt*, quod h. l. cum Gr. Noſtri valet pro Stp. iſto celebrare ſ. obſervare, cf. Hſth. ad Ar. Pl. p. 202. b. N. 74. Ind. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Abr. Dil. Th. p. 533. i., et i. q. ſupra τελεῖν ſ. ἐπιτελεῖν, cf. Heſ. 1, 64. m. ἄγουσι, — ἐπιτελοῦσιν, ſine N. nec coll. Suid. 1, 35. m. 2, 42. m. ἦγεν, ἐτέλει, γυμνικοὺς ἀγῶνας ἦγεν, *certamina* gymnica *celebravit*, cf. 1, 9, 4., et i. q. ap. Stp. Th. l. l. „ποιήσασαν ἱερομηνίαν, quae *feſtos* dies *inſtituit*" quo ſenſu univerſo et Bg. cepit hic ἱερ., cf. Suid. 2, 101. i. Heſ. Ruhnk. T. L. p. 108. Poll. 1, 34. N. 56. ad Thuc. p. 202. N. 45. et Addend. p. 672. a. i. ad p. 350. cum Abr. Dil. p. 333. m. et D'Orv. Ch. p. 515. m. „hic ἑορτῇ" bene, ut Noſter variet modo cum §. 2. i. 7. i., quocum ſubſt. eſt

αὐτὸν [f] ὁ ἐνιαυτὸς ἄρχεταί τε ipſo annus incipit et deſi-

f) Ms. Ba. αὐτὸ ὁ ἐν. v. N.

etiam ap. Luc. 3, 169. l. 55. ἐν ἑορτῇ καὶ ἱερ. *feſto die* atque *ſacro*, plane cum Bg., Ind. Dion. Caſ., ubi non male per Lat. *feriae*, it. 954. 91. 153, 53. 76. et ſine Ind. ap. Dem. 525, 5. 18. 710, 2, 9. 715, 22. et per Noſtri formulam 709, 16. ἁπάντων ἀγόντων ἱερ., ſq. l. 19. τῆς ἑορτῆς et l. ult. ποιησ. ἱερ., ap. G. Th. „*ſacrum*, — ſubſt. vel (adi.) intellecto nom. opus (ſ. negotium, de qua ellipſi nihil Lindn.) quidquid peragitur aut efficitur — in honorem dei, (quae tamen notio hic ap. Noſtr. eſt iterum in adiuncto dat. perſ.) Frequens in primis eſt de ſacrificiis et cultu externo“ quae talibus feſtis diebus peraguntur, Noſtro hic non ſeparatim tangente ſacrificia, epulas, ludos ac ferias, (ut quae per ſe iam inerant in ἑορτῇ et feſto die,) ſed §. 7. alios ritus quosdam; etſi de Bg. Lat. dubitari poteſt, utrum ceperit pro ſubſt., an pro adi., quod pertineat ad pr. ſubſt. *initium*, ut ap. G. Th. 255, 55. „*ſacra* celebritas *eſt*, vel quum ſacrificia diis offeruntur, vel quum dies divinis epulationibus celebratur, vel quum ludi in honorem aguntur deorum, vel quum feriae obſervantur“ unde *ſacrum* anni *initium* ſit, in quo ſacrae res illae fiunt; me quidem ſumente hic in Gr. τὴν τοῦ ἐν. ἀρχ. acc. in ellipſi pr. κατὰ, ἀνὰ, λ., pro ſub anni auſpicium, it. ad ſ. per anni initium; quo et reſpicere videtur comma in edd. poſt ἀρχ., cf. L. Boſ. p. 514. e. cum N. ad Vig. p. 612. b i., unde Bg. *ſacrum* pro ſubſt. erit, etiam, ubi Lat. *tanquam* ſuppleas, cui reſpondens ὡς ſi ad Gr. ἱερ. expleatur: in membro pr. ellipſi illa non opus fuerit.

διπρόσωπον) Mss. alius ordo, in v. ad extrema reiecto, nihil prodeſt ad laevitatem, ſed modo ad rectionem ac ſitum viciniorem pron. α. cum ſuo ſubſt., gloſſa ut appareat; notante Leisn. in Ox. ſua non modo ſupra αὐτοῦ nomen Ἰανοῦ, ſed et in marg. „Minuc. Fel. p. 206.“ ed. Cell. p. 75. i. Ianus *vero* frontes *duas* geſtat, *quaſi et averſus incedat*, ubi N. ſilet, ut et in ſubiecto ib. lib. Cyprian. de idol. vanit. 1, 4. p. 151. *Hunc*, Saturnum, *fugatum* hoſpitio *Ianus* excepit, *de* cuius *nomine* — menſis *Ianuarius* inſtitutus eſt. *Ipſe* bifrons *exprimitur*, quod, *in medio* conſtitutus, *annum* incipientem *pariter* et *recedentem* ſpectare *videatur*; quae cauſa fere cum Noſtri illa in ſqq. convenit, aliis aliam reddentibus, cf. Nieup. A. R. p. 93. et Ovid. Faſt. 1, 65. *biceps*, (quod hic ap. P.) it. v. 230., ſed v. 89 *biformis*, poſt quae ſequuntur cauſae, etiam v. 133. ſqq. it. Fabr. Bibl. Ant. p. 343. et G. Th. v. *Ianus*, ubi in Bg. „qui geminam frontem ac faciem habet“ de Iano tantum e Virg., cf. Ind. Luc., Noſtri totam hanc §. tenente Stp. Th. 2, 1403. E. per Lat. P., qui in rel. liberior, ſed Sch. in „ἱδρ. *collocatum eſt* ſ. *ſtat* ſimulacrum“ quorum Bg. Lat. novit Stp. Th., non item paſſ. de ſtatua, cf. Ind. Thuc., hic ut ſit opus ſupplemento, v. c. in templo, cf. Nieup. l. l. „in quo templo ſtatua eius erat bifrons.“ Sed Sch. in „ἐπ. *quandoquidem*, ut, *quod*“ e P. retinet medium Lat., ne noſcente quidem Stp. Th. notionem illam Bg. cauſalem, quanquam certam vel e ſimpl. ἐπεὶ, cui acceſſit δὴ, pro Lat. *ſcilicet* ſ. nempe, quo non reſpicit Hoog. Op. p. 411. Nr. 6., ut nec Stp. Th. rectionem in v. utr. cum pr. εἰς, in quam rem tenebam modo e Xiph. 385, 11. ἐς αὐτὸν ἡ οἰκία ἐπαύσατο, *in* quo *domus* principatum *amiſit*, immo *in quo* ſ. *cum quo* domus *finiit* ſ. *deſiit*, pro dupl. praep. P.

καὶ παύεται [g]. ταύτης δὲ τῆς ἑορτῆς προϊούσης [h], ἐν ῇ μάλιστα

7. nit. Hoc feſto procedente, in quo potiſſimum Ro-

g) παύσεται B. 2. mendoſe. h) Ms. Ba. προσιουσ. quod Stp. malebat, ſed δὴ non item. *Mart.* In Ms. Vi. etiam προσιουσ. cum ed. Ing., v. N.

dante Bg. unam modo, conſentaneam utrique v., at proprie aliam Gr. ἐν αὐτῷ, cf. 1, 14, 10. e., nihil praebente G. Th., quam in v. cum Gr. n. 1040, 87. Iuv. *expectandus erit*, qui *lites* inchoet *annus*; ut nec εἰς, pro Lat. *per*, hic alienum, quo redit P. pr. *a*, ut ſit, annum per eum aperiri et claudi, cf. Ovid. Faſt. 1, 118., primam partem intelligendo ſic, ut in eius honorem incipiat annus, et cum nomine ipſius, ob Ianuarium menſem, ſed ſecundam partem, ut annus finitus ſit cum eodem, forte quod ultimum anni diem ſequeretur primus dies novi anni, Iano ſacratus; ut nec certo ſcio, an huc pertineat eius inſigne, clavis in manibus, et nomen *Cluſius* ſ. *Cluſivus*, aliter explicante G. Th. Denique in Ms. pron. alius ſexus αὐτὸ, ad pr. ſubſt. ἄγ. relato, potius fuerit lapſus in ο et ου, quam mos recens, cum in templis ante ſimulacra annum et finiunt et incipiunt cultu divino, precibus, caet.

ταύτης — προϊούσης) Scribendum puto προσιούσης. Sed et ταύτης δὴ, quam τ. δὲ, malim, *quum* igitur *feſtus hic* dies *adventaret*, etc. *Steph.* Schotti Ms. προσιουσ., *accedente*, inſtante. *Sylb.*

Leisn. in marg. Ms. Bg. „omittit δὲ“ ſane non bene, exprimente P. iterum δὴ, unde Stp. tacite hauſerit, ſed Sch., deſerto P., in v. „*die* feſto *ineunte*. Stp. mavult προσιους.“ dum Obſ. M. A. Nov. T. 3. p. 24. e., cum dixiſſent, multis locis variare et confuſa eſſe v. iſta, tamen fluctuare deinde videntur, et utrumque pro eodem habere, cum dicatur v. c. „νὺξ προΐει et προσιούσης τῆς ἑσπέρας, quod nec ipſum videri reprobum, quia ſic legamus quoque in Herodi.“ prolato nunc hoc loco e Stp. προσιουσ., qui tamen nihil efficit, cum et lectio variet, et ſemper adhuc ambigi queat, an non diſcrimen ſit ac diverſus ſenſus iſtarum formularum, aliorſum tendente P., at Leisn. ad 1, 10, 4. m. προηγ. inclinante ad Stp., dum Bg. exprimit vulg., incertum, qua notione, nihil etiam explicante G. Th. v. *dies* 159, 43. et in v. 1079, 31. ſqq. it. 60., nec N. ad Virg. Aen. 3, 356. *iam* que *dies* alter *que* dies *proceſſit*, ubi R. met. *abiit*, ut ad Sall. Iug. 21, 2. ubi *plerumque* noctis *proceſſit* Cort. „abiit, exactum eſt, — Virg. (l. l.) i. exactus eſt“ ſed Ind. Corn. N. „cum *iam* nox *proceſſiſſet*, i. provecta eſſet“ et in N. ad 16, 3, 3. modo comparatur τῆς νυκτὸς προϊούσης ſine auctore. Omnino, cum *dies*, nox, *tempus* dr. *procedere*, remoto tropo, (qui ductus ab animalibus, quum ab uno loco ad alium eunt ac gradiuntur porro longiusque, et ſic abeunt ac tranſeunt,) tum intelligimus v. c. diem vel plane praeteriiſſe et finiiſſe, vel tantum ex parte, ac durare ſ. continuare ſic, ut pergat ad medium aut finem, ſ. ut ſit tum medius dies aut prope veſpera. Sed quoniam procedere ac prodire dicuntur etiam vel bruta, vel homines, nominatim reges, dum e loco domoque veniunt in lucem, in publicum ac conſpectum aliorum: hinc quoque diem procedere dicas, quum prorumpit, oritur, incipit, conſpicitur, it. advenit, accedit, ingruit, it. imminet, inſtat; unde Gr. προϊέναι et προσιέναι conveniant quodammodo, vereaturque criticus, qui lenis ſit ac modeſtus, aliquid tentare in talibus, ſed debeat tamen in dubia vel lect., vel notione con-

Ῥωμαῖοι δεξιοῦνταί [i] τε ἀλλή- mani benigne ſe invicem exci-

i) Ms. Ba. δεξιοῦντες ἀλλ. καὶ προσαγορεύοντες λ., quorum ultimum modo exhibet Ms. Vi., v. N.

ſulere contextum atque hiſtoriam ſimul; quod praeſidium et hic valuerit, ubi non modo ταύτ. τ. ἑορτ. capiendum de novo anno et die ipſius primo, ſed ante omnia etiam conſtituendum, quo die Commodus voluerit in ludum gladiatorium abire, ex eoque in publicum prodire, ac quo die ſit interfectus. In quam rem Angli ap. Heyn. Hiſt. T. 4. p. 1021. e. *beſchloß er*, am *erſten* Tage *des* folgenden *Iahres* als *Conſul* und *zugleich* als *Fechter* zu *erſcheinen*, et p. ſq. m. in marg., *er wird* ermordet *den* XXXI *Dec.* n. *Chr. G.* 192., quae firmari poſſunt tum e Xiph. l. l. ad §. 2. i., tum e Noſtri 2, 2, 3., ubi caedes Commodi et electio Pertinacis ſic confecta traditur, ἤδη δὲ καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρήκει, καὶ τῆς ἑορτῆς ἐνεστώσης, πρὸ ἡμέρας πάντα ἐπράττετο, unde adeo Commodus interfectus ante novum annum et τῆς ἑ. ἐνεστώσης, e quo hic noſtrum ταύτης τ. ἑ. προϊούσης ſaltem pro προσιουσ. explicari debet, nec feſtus dies anni novi iam coepiſſe poteſt aut continuaſſe, ut hoc cap. §. 8. πάντων ἑορταζόντων, reliquis civibus iam id feſtum celebrantibus, ὁ Κόμμοδος ἐβουλεύετο, ſtatuerat, decreverat, οὐκ ἐκ τῆς βασιλείου, ὡς ἔθος, προελθεῖν οἰκίας, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ τῶν μονομάχων καταγωγίου, poſtquam ibi pernoctaſſet §. 12., inde προελευσόμενος ἐπὶ τὰς θυσίας τῆς ἱερομηνίας, (quod ſubſt. valet iterum pro τῆς ἑορτῆς,) ut ille adeo in ludum abire voluerit ultimo die Decembris, quod tamen impedivit caedes, eo die inſtructa, ad veſperam et ſub noctem primam fortaſſe, in qua deinde reliqua fiebant, quae a Noſtro narrantur libro ſq. §. 2. ſqq., dum §. 12. πρὸς τὸν Περτίνακα, νυκτὸς ἀκμαζούσης, πάντων τε ὕπνῳ κατειλημμένων, ἀφικνοῦνται ὁ Λαῖτος καὶ Ἔκλεκτος, quos ea nocte Commodus volebat interfici 1, 17, 1. 9. una cum Marcia, quae §. 13. ὁρᾷ, ἔφη, ποίαν μέλλομεν παννυχίζειν ἑορτήν, *quod* feſtum *nocte hac* celebraturi *ſumus*, quae diem novi anni praeceſſit; unde apparet, feſtum illud non coepiſſe demum cum luce diei primi illius, ſed iam praecedente nocte, cf. Xiph. l. l. ἐν τῇ νυκτὶ, τῶν ἀνθρώπων ἀσχολίαν περὶ τὴν ἑορτὴν ἐχόντων, et Cort. ad Sall. Cat. 18, 5. „alioquin ſollemne erat, diebus feſtis partem noctis, quae diem praecedebat, impendere“ ut et hodie fit in terris quibusdam, ſed ap. Romanos forte propterea, quia diem totum numerabant a media nocte. Quibus conſtitutis, manet, quod ante dicebamus, hic ταύτης τ. ἑορτ. προϊούσης ſumendum pro προσιούσης, dum feſtum hoc appropinquabat, tum quoad noctis partem, qua id anticipatum, tum qua diei lucem, quo pertinent ſuperiora Noſtri τῆς ἑορτ. ἐνεστώσης, πρὸ ἡμέρας λ., ubi Noſter loquitur e populari ratione et de principio feſti, ubi maior populi pars plenoque ritu id celebrabat, cum nocte pauciores id facerent; ante quod matutinum certe tempus Commodus eſt interfectus ſecundum priora. Verum hinc iniicitur difficultas ad Noſtri §. 1. e., ubi νέου ἔτους τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, *ſecunda die* novi *anni* ille traditur deſiiſſe inſanire et civitas perpeti tyrannidem. Ad quod non credo ſufficere, eum, qui ante novum annum deſierit vivere, etiam deſiiſſe novo anno ipſo eiusque die ſecunda, nec illud, imperatorem novum conſtitutum eſſe demum iſta die, qui leniori imperio oſtenderit, tyrannidem deſiiſſe, cum Pertinax lectus ſit probatusque Senatui, populo exercitibusque adhuc nocte illa 2, 2, 4. ſqq.

λους καὶ προσαγορεύουσι, νομισμάτων τε ἀντιδόσεσι καὶ κοι-

piunt et ſalutant, numismatisque ultro citroque datis et com-

c. ſq. §. 1. cum Victor. de Caeſ. 17, 10. Fortaſſis licet illa ſic interpretari, *novi anni* adveniente *die*, ut ſit novi anni dies pro novo anno ipſo, quod et noſtrates habent in *der* Tag *des* neuen *Iahres* et *der Neuiahrstag*, et ἐπιούσης i. q. ἐνεστώσης, quod patitur uſus iſtius v., cf. ibi laudatos, et ad noſtrum hic locum Diod. S. 2, 199. l. 56. προϊούσης δὲ τῆς ἡμέρας, *die* hinc *progrediente*, cum N., ſed ap. Poll. 1, 66. προσιοῦσα ἡμέρα, it. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. cum Heſ. 2, 1031. i. πρόϊεται, — προσέρχεται, et m. προϊέμαι, παρέρχομαι, it. 1047. m. προσιοῦσα, παρερχομένη, ἐν ᾗ λ.) Quae de Saturno et Iano hoc cap. memorantur, paſſim obvia ſunt. De votis ſtreniſque, principio anni invicem ex mutuae comitatis officio uſitatis, vel ſolus in 1 Faſt. (v. 175. ſqq.) Ovid. rem expediat. Nobis obiter libet annotare antiquitatem ſtrenarum, quam Symmach. l. 10. ep. 28. ab exortu paene urbis Romae repetit, loco memorabili, ad quem omnino v. Fr. Iureto notata. *Boecl.* Nimirum benigne ſe invicem excipiunt cum nuncupando vota, tum conferendo dona. Controverſiam habet, quo die vota pro imperio et principe nuncuparentur, v. Schwarz. ad Plin. Pan. 67, 3. *Leisn.*

Qui et in Vol. aliquo notarat locum „Panciroll. Var. L. 2, 264. p. 432." non hic dandum, cum ſit longior, et teneat res easdem, vota et munera, de quibus cf. Nieup. A. R. p. 192. m. 277. m. Fabr. Bibl. ant. p. 461. e. 628. e. Gs. ad Plin. l. l. et in Th. v. *votum* 1100, 20. et *v. ſtrena*. Sed idem Leisn. explicarat v. δεξ. e Bg., qui, pro privo v. uſus iterum phraſi, id tropico ſenſu capit, incertum tamen, utrum pro excipere ap. ſe ac domi ſuae convivio, an generaliter pro amicum animum declarare occurrenti alicui et ad ſe venienti, cui generi ſubſint ſpecies quaedam, deinceps poſitae; nihil tenente G. Th., quod proſit huc, nec Stp. Th. formulam Bg., ſed fluctuante Sch., partim e P. (qui libere omiſit adv. μαλ.) „*dextras* alter *alteri* porrigunt, *invicem* ſe *colunt*" cuius prior notio phyſica, non omnino ab h. l. aliena, habeat rem diverſam a rel. ſqq., ut in lectione Mss. nimis manifeſto deprehenditur manus Gloſſatoris violenta, non ferentis cumulata ita finiti temporis verba, et quandam inducentis elegantiam per participia, idque aut per ſe, aut cum depravatum inveniſſet textum, δεξιοῦντες ἀλλ. καὶ προσαγορεύουσι, confuſis ται et τες finitionibus, ac τὲ ob pr. τες omiſſo; unde laborante ſerie, etiam alterum v. πρ. mutatum in particip.; me quidem act. δεξ. plane non reperiente, cf. Exc. ad 1, 2, 5. m., et Stp. Th. 1, 30. e. in πρ. „Herodi. δεξιοῦσθαι et πρ. copulat l. 1. et 2." ſub Lat. Bg., ap. G. Th. „ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, δεξιοῦμαι, (unde fortaſſis illa Stp. animadverſio, quaſi copulentur affinia et ſyn.) — alloqui, — bene precari" et omnis generis bona optare, ut hodie, ſupplente me in hoc v. non tam e ſq. αὐτοὺς, quam e pr. ἀλλήλ., ut hic acc. pron. ſtet intra duo v., adiunctus quidem priori, ſed et ad poſtremum pertinens.

νομισμάτων) Sch. „*nummorum* donis *mutuis*, ἄ. muneribus *numismatum*, quae alter alteri mittit" quorum extrema ſunt fere e P. liberiori, ſed prius ſervaſſem, vel hoc *numismatum* donatione *mutua*, pro Bg. ratione, quae mutat unum ſubſt. in particip. cum phraſi; ne tenente quidem Stp. Th. in ἀντ. notionem hanc, ubi tractes praepoſitionem, ut εὖ in compoſ., per adi. reddendo, quod ante dedimus cum Sch.; quo de nihil

νωνία τῶν γῆς καὶ θαλάττης καλῶν εὐφραίνουσιν αὑτοὺς [k], ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε [l]

municatione terrae mariſque bonorum ſeſe exhilarant, magiſtratus etiam, quorum nomini-

k) In Ms. Ba. αὐτοὺς, poſt quod aeque ac ſq. ἐπων. etiam colon eſt. *Mart.* Illud αὐτ. per lenem etiam habent Ms. Vi. cum edd. A. al., ut poſt id comma edd. omnes, v. N. l) Nihil V. L., praeter τό τε diviſum in B. 1. cum Pat., v. N.

etiam in L. Ern. et ad Vig., ſed G. Th. v. e. „*ultro*, — loci adv. in formula *ultro* citro *que*, δεῦρο κἀκεῖσε, hinc atque illinc, ſ. utrinque“ primo phyſice, ſed deinde etiam tropice pro adv. aliquo modi, ut *mutuo*. Ad membrum ſq., a P. omiſſum, Bg. in κοιν. cum Sb. Ind. ſed cum Sch. in rel., ubi τὰ καλὰ ſunt res bonae, ſalubres, fructus, eſculenta, forte etiam poculenta, vinum, appoſitum domi, ſ. miſſum per lagenas, quo de poſtr. genere nihil ap. Ovid., nec de marinis, quales piſces et oſtreae, ſed modo de terreſtribus Faſt. 1, 185. ſqq., ubi Neap. N. „anni novi initio amici ſuis mella, palmulas et caricas miſſitabant“ qui et de pecunia ad v. 189. et ad v. 176. totum producit Noſtri locum „ταύτης — προϊούσης, — αὑτοὺς“ qui ſpiritus aſper hic potior ad ſententiam planam prae Mss. leni, variante Noſtro tantum pro pr. ἀλληλ., quod refert Sch. clare in „εὐφρ. *oblectant* alter *alterum* mutuis *donis*“ cf. de αὑτοῦ ſ. ἑαυτοῦ illa notione pro ἀλληλ. (tacente Stp. Th. et L. Ern.) Obſ. M. A. V. 10. p. 209., ad Luc. 2, 98. N. 50., ubi laud. Thuc. 25,3, 55. ἑαυτοῖς ſimiliter V. L. αὐτοῖς, Suid. 1, 665. e. coll. p. 110. e. ἀλλήλων, ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν, it. 667. e., qui ſolus locus coll. ad Heſ. 1, 1059. m. N. 11. et L. N. T. Krb. v. ἑαυτ. p. 184., non explicante G. Th. ſic diſerte Bg. pron., ſimili tamen notione uſurpatum, ſed modo „i. q. ſe ſimplex“ ſed tenente Stp. Th. in v. εὐφρ. modo Lat. Bg., ap. G. Th. „paulo plus, quam ſimplex“ immo plane idem, cf. Niz. cum L. N. T. et Indd. Xen.

ἀρχαί τ. ἐπ.) et *magiſtratus* eponymi *tum* primum *honorificam* et *annuam* purpuram *induunt*. Sunt autem eponymi magiſtratus Conſules, et πορφύρα eorum, i. e. purpura, eſt ἡ περιπόρφυρος, praetexta *Steph.* Conſules, quorum nomina illo anno faſtis praeſcribebantur. *Oxon.* Τὸ ἀρχαὶ notare magiſtratus et ap. optimos auctores Gr., et etiam ap. ſacros ſcri'tores, e. g. Tit. 3, 1. et alibi, tralatitium eſt. *Leisn.*

Quem et v. in Progr., ubi laud. Weſſ. Obſ. „Graecis cum d rebus Rom. ſermo eſt, ἐπώνυμος ἀρχὴ conſulatum ordinarium notat“ qui adeo ἀρχ. proprie capit, de dignitate ſ. poteſtate, ut Lat. *imperium* *onſulare*, ſed improprie et abſtractum pro concreto, h. e. pro ἄρχοντες, Stp. et Bg., qui iterum interſerit explicationem, ſed addita hic etiam particula explicandi ſimul, in ἐπων. periphraſin adhibens, deſerto P. ut Stp. Th. tenet notionem in ſing. ac plur. in „ἀ. magiſtratus“ nol item epitheton Noſtri ἐπων., nec affine ἐνιαύσιοι ap. Dion. H. Sb. T. 1. 119, e. magiſtratus *annui*, de perſ., ut de re 177, 24. τὴν ἐνιαύσιον ἀρχὴν, cf. Ind. et Dem. (cui add. 264, pen. 266, 2. 400, 26. 403, 26. 419, 24. 801, 3. τοὺς ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὄντας, pro quo l. 18. τῶν ἀρχόντων et l. 21. ταῖς ἀρχαῖς, cf. p. ſq. l. 1. 4.) Plut. Hſ. p. 152. m. N. 11. L. N. T et Ind. Xen. Z. Cyr. et Pol., ſed ἡ ἀρχὴ abſolute de conſulatu ap. Di'n. H. ed. Rſk. V. 2, 983, 13. V. 3. 1784, 13. *magiſtratus*, quod Lat. quoque de Conſulibus

πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύ- bus annus ſignatur, nempe con-

uſurpatur, cf. Cort. ad Sall. Cat. 29, 3., ut rurſus Stp. Th. in adi. ἐπων. 2, 1331. i. „Herodi. l. 1. ἀ. — περιτ., i. e. *conſules* que *tum* primum *inſignem* et *annuam* praetextam *induunt*, h. e. τὴν περιπόρφυρον“ fere cum P. e Bud. C. 205, 12., cf. Grut. Lamp. T. 2. p. 533. e. Cam. ad Soph. Ai. v. 430. p. 28. i. Val. ad Polb. T. 3. p. 161. ad 42, 2. e. Stanl. ad Aeſch. Sept. c. Th. v. 138., ad Luc. 1, 310. a. e. 2, 897. N. 27. 29. Weſſ. ad Diod. S. 1, 23. b. e. 313. b. e. Abr. L. Ar. p. 70. m. Krb. Decr. Rom. p. Iud. p. 203. m. 345. i. Poll. 8, 89. N. 26. Suid. et Heſ. cum N., L. Ern., Ind. Polb. et Fi. The., quorum noſtrum locum reſpicit Hemſt. ad Luc. l. l. „ἀ. τε ἐπ. conſules“ ut cum Bg. fere reddit Krb. l. l. „de cuius nomine annus ſignabatur“ noſtratibus non aſſecuturis brevitatem Gr., niſi per P. aut per *die* regierenden *Bürgemeiſter*, praeter Krb. l. l., etiam Nieup. A. R. p. 72. e. in documentis ampliſſimae dignitatis referente hoc, ut „annus a Coſſ. denominaretur“ cf. Roſin. p. 697. e., denique hoc quoque Noſtri loco praebente argumentum pro duratione iſtius honoris, quem deſiiſſe demum ex inſtituto Iuſtiniani a. U. C. 1292. ſ. a. N. C. 541. cenſent.

τότε πρωτ.) Feſtis Saturni diebus ſervatum eſt, magiſtratus purpuram induere, reliquos in veſte candida diem concelebrare, *Alex.* ab *Alex.* l. 2. c. 22. ubi de Saturnalibus, (de quibus tamen hic non amplius ſermo eſt,) ſi libet, plura. *Oxon.* De more Kal. Ianuariis conſulatum ineundi, et faſces pridie Kal. Ian. accipiendi etc. v. Cort. ad Sall. Cat. 18, 5. *Leisn.*

Mihi hic quaerendum de τότε, quomodo cum pr. ἐν ᾗ conſiſtat. Ut nunc quidem habet lectio ac diſtinctio: ſumi debet anantapodoton aut parentheſis ab ἀρχαὶ — περιτ., ut tamen τὲ potius corrigatur in δὲ, ſolennem parentheſis indicem, denique τότε copulandum non ad ſq. v. περιτ., ſed ad pr. ἀρχ. ἐπων., pro *conſules* tunc *temporis*, eius anni, per ordinem inverſum ac ſine articulo, pro αἱ τότε ἀρ. ἐπ. ſ. ἀρχ. τε ἐπ. αἱ τότε, quorum poſterius, ſi quis ad corrigendum inclinet, ſeſe commendat eo, quod αἱ facile excidit ob pr. vocabuli finitionem οι, ſicut nec incommodum ſic legere τό γε πρῶτον, cum ſaepe confuſa ſint τὲ et γὲ, tum, de ſerie vetuſta, multa coaluerint, denique ap. Noſtrum γὲ uſitatum ſit poſt artic. ſenſu reſtringendi, pro Lat. *quidem*, ut 4, 3, 4. καὶ τό γε πλεῖστον μέρος, cf. Dem. 17, 6. τοῖς γε σώφροσι, ut τό γε πρῶτον fuerit i. q. τὸ μὲν πρῶτον ſine conſecutione 6, 3, 11. et πρῶτον μὲν, cf. Fab. Aeſ. Hſ. 104. 3. Si Ms. aeque poſt περιτ., ac poſt αὐτοὺς, colon dediſſet: ſuſpicarer, eum parentheſin voluiſſe iterum per cola; ut per duo puncta eandem potuit innuiſſe Stp. ad m. P., in cuius Vs. apparet τὲ ſevero redditum, ſed plane non τότε, a Bg. contra ſervatum cum Stp. et Sch. ſine Vs., dum in adi. ἐνδοξ. deſeritur P. a Stp. et Bg., ap. G. Th. non de veſte ac purpura, ubi ſit celebris ſ. notabilis ob magnificentiam et praeſtantiam, atque hinc magnificus, praeſtans; huc ſpectante tantum Stp. Th. in v. ἐνιαυσ. per Lat. eadem, quae in N. pr. ad ἐπων., ubi et habet haec Sch. vocabula „*anniverſariam*, ſolennem *purpuram*“ in poſtr. e P., cui faveat ſyn. ἐτήσιος ap. G. Th., h. l., quod quotannis producitur, ſumitur, geritur, et per annum unum quibusdam diebus feſtis, non forte diebus aliis ſingulis; ut Stp. Th. in v. πορφ. hinc repetit modo P., ſupra recte intelligens de *praetexta*, qua de cf. Roſin. p. 140. e.

σιον πορφύραν περιτίθενται [m], πάντων ἑορταζόντων, ὁ Κόμμοδος ἐβουλεύετο [n], οὐκ ἐκ τῆς

ſules, tunc primum inclytam illam et annuam purpuram in-
8. duunt: omnibus feſtum celebrantibus, Commodus ſtatuit,

m) Comma hoc in A. cûm B. 1., colon in Stp. rel., ſed punctum in al., v. N. n) Mss. tres ἐβούλετο, οὐκ λ., ſed poſt ἐβ. comma in Par. al. et Ms. Bg., v. N.

697. e. Nieup. A. R. p. 70. m. (tacens p. 366. e.) „hanc olim quidem ante deos penates primo magiſtratus ſui die ſumebant, poſtea vero ex templo Iovis Capit., ubi publicitus ſervabatur“ Capit. in Gord. c. 4. T. 2. p. 82. e. Lampr. in Sev. T. 1. p. 971. m. Ruben. de re veſt. in Graev. Th. T. 6. p. 996., ap. Dion. H. S. T. 1. 268, 31. λευκὴν ἐσθῆτα περιπόρφυρον, *una cum* praetexta *candida*, ſ. potius *albam* ſ. *candidam* togam *cum* purpureo *limbo*. Sed in περιτ. a Bg. non premitur P. vis med., quam novit etiam Stp. Th. 3, 1508. C., etſi ſubiecto h. l. tantum per Lat. ſuperiora ad ἐπων. iterum, ſuppreſſo pron., cf. Bud. C. 721, e. hinc ſine Vs. (cuius locus e Luc. προσωπεῖον περιθέμενος 1, 140. l. 58. *aptata* mihi *perſona*,) Woll. de Verb. med. p. 108. i. e Diod. S. 1, 492. l. 95., cf. 2, 445. l. 30. διάδημα περιέθετο, *diadema* ſibi *impoſuit*, Ael. V. h. 12, 1. p. 719 m. (abſolute, ſed mox πῶς — τολμήσω — περιθέσθαι αὐτῇ, *quomodo auſim* mihi *circumdare*, qui dat., pro ἐμαυτῇ, exquiſitior eſt cum med., quam V. L. αὐτῇ,) et de acc. cum paſſ. per ellipſin pr. κατὰ L. N. T. Krb. p. 501. e. v. περιβάλλομαι, vel per aliam cauſam ap. Poſſ. Synt. p. 138. m., tacente L. Boſ., nec imitante Bg. rationem Lat. in v. v. paſſ. *veſtiendi*, ap. G. Th. ſine animadverſione 1080, 61. galeam *induitur*, p. ſq. l. 51., cf. Heſ. 2, 938. m. 925. e. ſine N. nec coll. Suid. 3, 87. e. Denique Bg. in artic. τὴν iterum per pron., ſed hic alio ordine ac poſt adi. primum.

πάντων ἑορτ.) Forte πάντων οὖν ἑορτ. *Reisk*. Quod οὖν, additum, ut Lat. *igitur*, poſt parentheſin, quanquam excidere potuit ob pr. ων ſimilem ſyllabam, tamen nec a Mss. aut P. agnoſcitur, nec omnino requiritur de more Noſtri aliorumque, cum in apodoſi, quae vera eſt in v. ἐβουλ., praemittitur enunciatio alia adhuc per gen. particip. conſq.; ut ex iis, quae ad §. pr. i. προϊοῦσ. diſputata in tempus necati Commodi, hic particip. praeſ. ſumendum pro fut., *dum* ſ. *ſi* feſtum *acturi erant* ſ. *eſſent*; neque adeo opus emendatione ἑορτασόντων, quaſi σ et ζ confuſa, ut alibi, cum et P. oſtendat vulg., et praeſ. pro fut. ſaepe ponatur, cf. de Bg. in v. Exc. ad 1, 7, 3. e. et alibi de πάντ. pro Romanis ſolis.

ἐβουλεύετο) Agnoſcit etiam P. Vs. *ſtatuit*. Sed non minus apte legemus ἐβούλετο, ut in Dion. epit. (Rm. ed. p. 1222., ſed Sb. Xiph. v. ad §. 2. i.) praeſertim, cum Herodi. ipſe paulo poſt §. 10. dicat, τὴν ἀπρεπῆ βούλησιν αὐτοῦ. *Sylb.* Xiph. *volebat* Calendis Ianuariis *conſul* pariter *et* ſecutor *e* ludo *gladiatorum* prodire; *quippe* primam *ap.* gladiatores *domum* (oecum ſ. cellam, cf. 1, 15, 17. m. ad ἀλλὰ) *tanquam ſi eſſet ex ipſorum numero unus*, habebat. *Boecl.* Rectius ἐβουλεύετο, quam ἐβούλετο, quae eſt Codicis lectio. *Stroth.*

Etiam Leisn. in m. Ox. ſcripſit ἐβούλετο, ſed in m. Ms. Bg. ἐβουλεύετο, illud e Sb. forte, ſed per hoc innuens, quid legerit Bg., qui ſane e P., expreſſit vulg., Noſtro variante, opinor, pro 1, 15, 17. μετοικισθῆναι

βασιλείου, ὡς ἔθος, προελθεῖν οἰκίας, ἀλλ' ἐκ τοῦ τῶν μονομάχων καταγωγίου°, ἀντὶ δὲ τῆς εὐπαρύφου καὶ βασι-	non ex imperatoriis, ut mos erat, prodire aedibus, verum ex gladiatorum diverſorio, ac pro texturae honeſtae impera-

o) Hic, pro colo Ed. et puncto al., rectius comma in Stp. et rel., cum ἐβουλ. regat et inferius v. ὀφθ.

ἐβούλετο εἰς τὸ τῶν μονομάχων καταγώγιον, ad quae et Gloſſator reſpexerit, cf. 1, 17, 3. m., alibi etiam variantibus his v., cf. 1, 13, 1. e., ſed hic, ut ad ſenſum parum interſit; quanquam per ſe diverſa ſunt, et βούλεσθαι quidem velle quid univerſe ac primo quaſi impetu, nec firmiter, conſtanter, pertinaciterque, ſed βουλεύεσθαι velle quid poſt cogitationem et deliberationem, atque adeo certo ac tenaciter, cf. G. Th. „*ſtatuo*, — ad animum refertur, in quantum poſt deliberationem conſiſtit, cum ſtat ſententia, et non amplius fluctuat" et illa βούλησις §. 10. quoque eſt deliberatum conſilium certumque propoſitum, et i. q. §. 9. τὴν γνώμην αὐτοῦ, quod ſaepe decretum valet, poſſuntque comparari βούλημα et βουλή, ſic de decreto accepta, cf. L. N. T. et Heſ. 1, 750. m. βουλή, γνώμη, θέλημα, ut Sb. etiam in Ind. „pro βούλεσθαι" unde Sch. „*ſtatuebat*, — ubi tamen Sb. exponit ἐβούλετο" aut corrigit, e P., exprimente Bg. non modo aor. 2., pro Sch. impf., ſed etiam numerum alium in βασ. οἰκ., quo variat Noſter pro 1, 15, 17. m. τὴν βασ. ἑστίαν, tenente Stp. Th. tantum formulam ſyn. „προέρχεσθαι τῆς οἰκίας, domo *prodire*" pro qua Noſter hic aliam pr. ἐκ adiungit, ut forte Dion. H. S. T. 1. 483, 14., recte ſervatam a Bg. e P., cf. G. Th. cum Gr. n. „foras ire, in publicum" ut Sch. e P. in πρ. „οἰκ. *prod.* in *publ.* (neglecta praep. tamen Gr., quae forte alibi in v. πρ. cum gen. deficit, cf. L. Boſ. Ell. p. 487. 489., ubi tamen non eſt ſimile v. nec noſtrum, cf. 1, 7, 9. προϊόντι, pro quo variatur hic plene, adiunctis τῆς β. οἰκ., at in) κατ. ludo ſ. contubernio gladiatorum" deſerto partim P. (cf. 1, 15, 17. e.) unde ad ὡς ἔθ. Bg. explet v. ſubſt., quo ſine habetur etiam ap. Luc. 3, 287. l. 15., ſilente Stp. Th.

ἀντὶ δὲ) Bg. τε iterum e P., quem deſerit tum in ſq. τῆς — π., adiungens ſubſtantivo diverſi caſus adiectiva, gen. et abl., cf. 1, 14, 16., tum per Lat. in adi. εὐπ., ubi Sch. „praetexta *eleganti* limbo *purpura*" minus cum P., quam cum Stp. Th. „veſtis εὐπ. dr., quae — purpureo et eleganti limbo praetexta eſt, qualem Romae gerebant praetextati et laticlavii (magiſtratus, equites, et imperator hic ipſe,) Herodi. l. 1. ἐβ. ἀντὶ — π., ὅπλα φ. ὀφθ. τ. Ῥ." cum P. et ſic libere cum aliaque poſt πορφ. diſtinctione; variantibus aliis quoque in reddendo adi., ap. Alciphr. 3, 42. i. de perſ., *ſplendide veſtitus*, it. ap. Poll. 4, 148. ſed de re ac veſte 7, 46. *bene* intertexta, *praetextata*, Suid. 1, 901. e. εὐπάρυφα, εὐκατέργαστα, ἢ πλούσια, *pulcro* limbo *praetexta*, eleganter *confecta*, ſ. *ſplendida*, etc. Heſ. 1, 1519. m. εὐπάρυφα, καλῶς ὑφασμένα, cum N., ſed Weſſ. ad Diod. S. 1, 492. N. 95. „παρυφὴ limbus ſ. clavus eſt, veſti adtextus. ἐσθὴς παρυφασμένη ſ. παρυφὴς tunica eſt clavis diſtincta" et hinc εὐπάρυφος proprie laticlavia, latos clavos habens, cf. Cup. Obſ. 2, 12. p. 226. m., qui in ſqq. negat, dici pro ſplendidus et elegans ſ. pulcer in univerſum; in quo ſim lenior cum N. ad Heſ., ut nec Bg. aliter intelligendum, cf. G.

λικῆς πορφύρας p) ὅπλα τὲ αὐτὸς φέρων, καὶ συμπροϊόντων τῶν λοιπῶν μονομάχων

toriaque purpura arma geſtans comitantibus caeteris gladiatoribus, in conſpectum ſe da-

p) Comma hic defuit in Stp. rel. cum Ms. Bg., cf. 1, 15, 19. e.

Th. „forma *honeſta*, i. decora et egregia„ unde variet Noſter quodammodo cum §. pr. e. ἔνδοξον — πορφ., ut pro huius §. βασίλειος ad οἰκίας hic per βασιλικὸς, cf. 1, 14, 16. et qui h. l. de limbo cogitet, etiam intelliget latum, ne εὖ redundet, cum iſta coniuncta fuerint in veſtibus quibusdam, ut in trabea, cui tribuunt clavos coccineos et limbum purpureum, ſive hoc, ut habuerit ſtamen album ſ. coccineum, at ſubtemen purpureum cum limbo purpureo, cf. ſupra 1, 14, 16. ἁλουργ. Nieup. A. R. p. 368. §. 1. e. Ind. Dion. H. S. T. 1. v. τήβεννα, it. 351, 36. πορφύρας φοινικοπαρύφους — τηβέννας, palmatis *e* purpura *togis*, de equitibus; unde et hic cogites de tunica palmata, quae et ipſa purpurea fuit cum clavis aureis palmi latitudine ſ. quatuor digitorum, cf. Nieup. p. 370. e. et ad Dion. Caſ. p. 1357. N. ad §. 36. „veſte triumphali, h. e. purpurea toga picta ſ. auro intexta et tunica palmata uſus — conſul. — Ea vel maxime Imperatori et Conſuli, praeſertim ſolennibus et feſtivis diebus, competebat. Nam, ut togae pictae tunicaeque palmatae, omnia denique decora et inſignia, quibus imperii dignitas eminet, iam a Tarq. Priſci aetate, ſumtae ſunt, — ita ſequentium temporum Imperatores eundem habitum regium renovarunt, certe, quoties Conſules eſſent, ſumſerunt. De Alexandro Severo Lampr. c. 40. (T. 1. p. 971. m.) praetextam *et* pictam *togam* nunquam, *niſi* conſul, *accepit*. Nam, ut ait Auſon. Grat. Act. pro Conſulatu p. 543. *iſte habitus* (palmatae veſtis) *ut* in *pace* conſulis *eſt*, ſic *in* victoria *triumphantis*. Maxime vero eo utebantur in ſacris, in ludis et ſolennibus diebus. Unde Herodianus 1, 16, 7. ſq. indignum Commodi facinus exagitat, quod Kalendis Ian., cum conſueviſſent conſules, annum aperientes, τὴν ἐνδοξ. κ. ἐ. π. ἐνδύεσθαι, (memoriter, pro περιτίθεσθαι,) ipſe conſul ἀντὶ τῆς ἐ. κ. β. π. gladiatoris habitu indutus prodire voluerit. Iam, cum περιπόρφυρος, praetexta, omnino a triumphali diſtincta ſit, quae ὁλοπόρφυρος χρυσόπαστος erat, rel.“ Cumque adeo εὐπορφύρα etiam Conſulum eſſet: hinc diſcriminis cauſa Noſter addiderit καὶ βασ., in quibus liceat etiam hendiad. ſumere, ut Vern. vet. fecit, omiſſo καὶ, quod interiiciunt Gr. et Lat. inter duo adi., ubi hodie omittimus.

ὅπλα) Forte aut ὅπλα τὲ αὐτῶν φ., aut ὅπλα τὲ αὐτὸς αὐτῶν φ. *Reisk.* Cum nec Mss., nec P. quid novent: illud pron. αὐτῶν potius ſuppleam e pr. μονομ., ſicut, cum purpura et arma tantum comparentur, extrinſecus quoque aſſumo σχῆμα αὐτῶν, veſtitum *eorum*, quaſi ſit ὅπλα τὲ καὶ σχῆμα αὐτῶν λ., quod utr. 1, 15, 15. i. et e. copulatum, Noſtro ponente tantum unam partem, ut et §. 12. e. ὡς Ῥωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη, (cui adi. reſpondet hic per variationem phraſis ὅπλα φέρων,) cum et in pr. ἀντὶ τῆς τ πορφ. lateat ſimul veſtitus alius contrariusque ac gladiatorius, et talem diſerte tribuat Commodo Xiph. l. l. ad §. 2. Tum in αὐτὸς, quanquam concedi poteſt lapſus in ος et ων finitionibus, manſerim tamen ita, quod Noſter videatur noluiſſe ſolum ponere particip. φερ. poſt plura interiecta inde a principe ὁ Κομ. ἐβουλ. parte, ac ſaepe id pron. addatur ſine ne-

ὀφθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις. ἐπεὶ δὲ τὴν γνώμην αὐτοῦ ταύτην ἀνήνεγκε πρὸς Μαρκίαν [q], ἣν

9. re Romanis. Cum autem consilium hoc ſuum retuliſſet ad Marciam, quam ha-

q) In Ms. Ba. ſigna ( ) ab ἣν — πυρ[illegible] deſunt. *Mart.* etiam in A. al. et Ms. Bg., v. N.

ceſſitate ſumma; unde et oppreſſerint Lat. Inttp., qui et negligunt copulas τὲ — καὶ, quarum ratio eſt haec, ut cum illa parte primaria, ὁ Κομμ. ἐβουλεύετο cum inf. προελθεῖν, iungatur alter inf. remotior per particulam δὲ, copulandi ſenſu, in ἀντὶ δὲ λ. (quem ſenſum recte tenet Bg. e P.) et alteri huic enunciationi δὲ — ὀφθ. τῆς Ῥωμ. intertexantur duo membra diverſae formae ac rectionis, unum per participii nominativum ὁ φέρων, (qui nominativus, et alias cum inf. ſolennis, referatur hic ſimul ad pr. nominativum ὁ Κομμ. ἐβουλ.) alterum per gen. conſq. συμπρ. — μονομ., qui reſolvendi particulis; ut conſtituerit Commodus conſpiciendum ſe praebere Romanis tum ita, ut arma gladiatorum veſtitumque geſtaret, tum ſic, ut ſimul cum eo prodirent e ludo reliqui gladiatores; ubi ad v. συμπρ. duplex adhibui ſupplementum, e pr. αὐτὸς pronomen αὐτῷ, pro προϊόντων σὺν αὐτῷ, et e pr. illud ipſum ἐκ τοῦ τ. μον. καταγ., cf. §. 12. et Sch. „συμπρ. *una cum* ipſo *prodeuntibus*" reddita praep. per dupl. vocem, ut alibi Bg., qui h. l. fere cum P. adhibet privum v., continens notionem compoſiti Gr., ap. G. Th. ſaltem cum Gr. ſimilis praep. συνακολουθέω, reddente Stp. Th. aliunde cum L. Ern. „ſimul *procedo* ſ. progredior" nec afferente id phyſice ac de perſ., quod nec nos aliunde habemus, variante Noſtro hic ſimul pro pr. προελθ., ſed uſurpante Bg. in v. φερ. iterum ſuum Lat., hic e Sch., et formulam producente Stp. Th. in ſubſt. 2, 1367. E. aliunde, in quam cf. ſyn. φορεῖν Hom. Ind. et cum ſyn. τεύχεα Ἰλ. κ΄, 441. et G. Th. in v., qui in ſubſt. 1189, 86. „*dare* ſe *alicui* in *conſpectum*, i. videndum ſe exhibere" tenente Bg. in ὀφθ. P. praeſ. melius, quam Sch. „*in conſp.* veniſſe *Romanis.*"

ἐπεὶ) Periodus aliquantum perturbata eſt, et parentheſi videlicet, et triplicata relativi uſurpatione, eaque ipſa figurata, quippe quod ſecundo in loco pro copula καὶ, tertio in loco pro cognato pron. αὕτη relativo (demonſtrativo) ſit poſitum. *Sylb.*

In ſecundo quidem ἣ οὐδὲν aſſumenda eſt copula καὶ, ſecundum recentiorum linguarum indolem, cum et Lat. habeant copulatum ita bis ſuum pron. *qui* relat. ſine copula: ſed de tertio ἣ μαθοῦσα deliberabam adhuc, annon potius legendum ἡ ſine accentu, quod et ipſum pro αὕτη accipitur, ut mox §. ſq., quod, copulatum cum v. ἐλιπ. finiti temporis, faciat initium apodoſis, praemiſſa adhuc enunciatione μαθ. — αὐτοῦ, unde non opus eſt parentheſi aut anantapodoto, quod ſane alias oritur per ἐπεὶ et ἣ tertium vulg., quod pron., de Sb. ſententia, pro αὕτη, tantum procedit poſt diſtinctionem maiorem, nec tum, ubi praecedit particula periodi compoſitae ac conſecutivae, qualis ἐπεὶ, ſed in periodo ſimplici ſ. enunciatione ſingulari, cf. de τὴν γνωμ. ad §. pr. i. et alibi de pron. αὑτοῦ (hic ſine V. L.) pro αὐτ., quem aſperum e P. refert iterum Bg., liber in ordine alterius pron. ταυτ.

ἀνήνεγκε) quia habitabat ἐν ὑπερώῳ. *Leisn.* in m. Ox., reſpiciens pr. ἀνὰ in ſenſu phyſico, pro ἄνω, qua ſine antiquitate docta ceperim cum Bg.

εἶχε τῶν παλλακίδων [r] τιμιωτάτην, ἣ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, ἀλλὰ πάντα

bebat concubinam cariſſimam, quaeve nihil diſtabat a nupta uxore, ſed cui omnia praeſta-

r) παλλακιδῶν Ms. Ba. mendoſo accentu.

e P., it. Sch. „*retulit* conſil. *ſuum* ad *ipſam*, h. e. expoſuit ei. Sb. *communicavit* cum *ea*“ qui in Ind. praemiſerat quoque P. formulam, retentam ab ipſo Stp. Th. 4, 438. H. „ἀνενέγκω, *refero*, pro renuncio, ſ. defero. Herodi. — τὴν γυ. — Μαρτίαν, *ad* Martiam *retulit*“ ſub themate, quod et nobis placebat 1, 7, 7., ſed depravato nomine feminae, (qua de cf. ad Dion. Caſ. p. 1206. N. ad §. 31. Lampr. p. 520. *Martia* concubina *eius*, et Vict. epit. 17, 6.) dum nihil contra habet p. 91. in v. ἀναφερ., utrinque ut praepoſitio, Lat. *re*, et Gr., proprie i. q. εἰς, redundet hic, ob adiunctam πρὸς, cf. Dion. Caſ. 774, 21. γνώμην ἐς τὴν βουλὴν ἐσέφερον, pro quo Noſter infra ἀναφερ. πρὸς τὴν σύγκλητον, Ind. Polb. Ern. „ἀναφ. τῷ δήμῳ περί τινος, *ferre* ad *populum*“ ſed Krb. Decr. R. p. I. p. 243. e. „ἀνενέγκωσι, ut hoc decretum *perferatur* ad Quaeſtores urbanos“ et ap. Phil. in Flacc. p. 759. D. e. τοῦτο γὰρ ἐβούλετο τὸ ἀπόρρητον ἀνενεγκεῖν, cum *hoc* enim *volebat* ſecretum *communicare*, nobis h. l. *anbringen* ſ. *hinterbringen*, cf. 1, 13, 8. e. ad ἀπηγγελμ. ad Bg. e G. Th.

ἣν εἶχε) Sic Veſpaſianus Caenidem libertam *habuit* etiam *imperator* paene *iuſtae* uxoris *loco*, Suet. 3, 4. ubi v. Marcil. *Leisn.*

Sch. in v. τιμ., praeter P. longinquum, attulit et e Sb. Ind. „*maximo in pretio et* cariſſimam *habebat*“ quod poſtr. et Bg. ſequitur, mutans in tota formula Gr. modo diverſum genitivum in eundem acc., ſine neceſſitate, dum pendet gen. a ſuperlat. adi., adiuvandus per Lat. pr. *inter*, cf. Exc. e Suid. et G. Th. in adi. Bg. cum Gr. n. 779, 14. 17. *quam* ego *animo* egregie *caram* (quae eſt periphraſis ſuperlat. Bg.) *pro* uxore *habuerim*, ſine explic., quae eſt aliqua in affini p. pr. l. 88. *quem* tibi *carum* eſſe *gaudeo*, unde h. l. quae ei erat cariſſima inter concubinas, ſ. quam inter conc. maxime amabat, cf. Kypk. 1, 72. e Dion. H., ubi S. T. 1. 630, 39. „τίμιον αὐτὸν εἶχον, illum *in* pretio *habebant*, (nobis *werth* haben *einen*, per ellipſin, pro *in einem Werthe*, errans in v. ἐχ., cum vult, eſſe per ſe i. q.) aeſtimare, reputare, *in pretio habere*“ cum hoc poſtr. inſit demum in adi. τίμιος ſ. ἔντιμος, nec in illis, nec in his, ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον, et παῖδ' ἔχω σ' ἐμὸν, ſit aliud, quam putare ſ. reputare; quo et noſtrates reſpiciunt in ſyn. *einen* werth *halten*, cf. Xen. Cyr. v. ἐχ. a. e. it. N. T. Act. 20, 24., ad ſuperlativum noſtri adi. cum gen. aliunde ſupplente L. Boſ. Ell. praepoſitionem ἐκ, ſed Stp. Th. nihil tale afferente, et paupere in ſubſt. παλλ., cf. Ind. Xen. Cyr. Z., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. al., ſed cum ſyn. παλλακὴ in „*pallace* ſ. *pallaca*, — concubina, — *pellex*, — mulier concubina, — proprie quidem eius, qui aliam habet iuſtam uxorem“ ut Commodus, in quem et plur. proprie convenit, cf. Lampr. p. 487. *hac igitur lege vivens ipſe* cum *trecentis* concubinis, *quas ex matronarum meretricumque delectu ad formae ſpeciem conciliaverat.*

ἣ οὐδ.) Bg. primo καὶ addit, ut ſupra cenſebam, ſed alio ordine ac ſuo more, per *ve* reddens, deinde pron. τὶ poſt adi. et neg. opprimit, denique in v. ἀπ. ſeparat praep., ſed Sch. in οὐδ. „τι, nihil *quicquam*, (tribuens hic vim aliquam iſti τὶ, pro prorſus, ſed in) ἀπ. *nihil* differebat *ab*

ὑπῆρχεν, ὅσα Σεβαστῇ, πλὴν τοῦ πυρὸς [f], ἡ μαθοῦσα [t] τὴν παράλογον οὕτω καὶ ἀπρεπῆ

bantur, quae et Auguſtae, praeter ignem: haec, intellecto tam abſurdo turpique eius con-

f) Quae edd. parentheſis ſigna habuerunt, iis hic nihil diſtinctionis, at comma B. 1., punctum A. al., ſed colon Ox. et Ed. t) παθοῦσα A. 2. mendoſe.

uxore, *uxoris* loco *habebatur*, nihil *erat* ea *inferior*“ in poſtr. e Sb. Ind., in medio fere cum P., ſed in primo alio ordine cum Stp. Th. 1, 1338. F. „ἣ — γυν., i. e. *quae* nihil *ab* uxore *differebat*, (ſed p. 814. i.) γαμετὴ, uxor, (etiam cum γυνὴ, ſed ſine Vs. et animadverſione, utrum ſubſt., an adi., tum p. 889. E. e.) γαμετὴ γυνὴ, pro γυνὴ ſimpl.“ dum melius innuit adi. Sch. „legitima *uxore*“ ſed clarius Bg. ad notationem; cf. L. Boſ. Ell. p. 75. m. Hſ. ad Plut. p. 145. e., huc reſpiciens, et aliunde cum Bg. reddens, L. N. T. Krb. v. ἀδελφὴ, Ind. Dion. H. S. T. utr. it. T. 1. 271, 26. et ed. Rsk. V. 1. 287, 15. coll. l. 3. 7. 9. p. 289. l. 6. V. 2. 825, 12. Luc. D'Orv. Ch. p. 238. i. Zoſ. p. 235. e. Diod. S. 1, 305. l. 95. ad Vig. p. 147. b. m. N. 11., ubi Noſtri haec redduntur cum Stp., γαμ. oppreſſo, quod, pro ſubſt. acceptum, faciet duo ſubſt. pro adi. cum ſubſt., ut γυνὴ ſit in appoſitione, cf. ad Diod. S. 1, 124. N. 51., ſicut habemus, quanquam alio accentu, γαμέτης — θυγατρὸς, cf. Ind. Xen. Cyr. In ſq. membro perite ſupplet Bg. pron. ᾗ e pr. caſus alius, quo ſpectat Sch. in „ὑπ. π. αὐτῇ, *tribuebantur* ſ. *deferebantur* ei *omnes bonores*, ſ. habebat eos“ partim e P. et e Sb. Ind. „tribui, deferri“ pro *cui* omnia *erant*, quae omnia habebat, omnibus fruebatur, cf. 1, 4, 5. et alibi de Bg., tenente Stp. Th. nihil, quam „Σεβ. Auguſta, (ut Sb. Ind.) uxor Auguſti, i. e. Caeſaris (et Imperatoris, atque adeo imperatrix,) ap. Strab. et Herodi.“ ſine loco, cf. G. Th. 547, 99., retinente libere Bg. e P. additam poſt ὅσα particulam καὶ, pro *etiam*, omiſſam alibi, ubi diſerte aderat, cf. 1, 2, 5.

πλὴν τ. π.) Vel deeſſe, vel relictum eſſe ſubaudiendum προπομπεύοντος, aliudve eiusdem ſignif. vocabulum, ſuſpicor. *Steph.* Ignis enim tanquam inſigne praeferebatur coniugi imperatoris, ut patet ex cap. 8. *Stroth.*

Locus, ad quem et Ox. reſpexere, fuit 1, 8, 8. e., ubi tamen de Commodi ſorore tantum eſt ſermo, ut Stp. criſis aliena, quoad corrigit; conſentiente, qua ſupplementum, etiam Sch. in „πυρ. in pompa praelati.“ Mox patet, cepiſſe Bg. ἣ pro αὕτη, ſed non, quatenus ita ceperit, cf. §. i. ad ἐπεὶ, qui e P. ad μαθ., tenente Stp. Th. tantum 2, 784. F. e. „μ. intelligo, percipio, animadverto“ h. l. pro audire, cf. alibi. Idem Bg. in ſqq. e P., praeter reſtitutum pron. ἃ., et alio ordine poſitum, ut et adv., quod a Noſtro datum intra duo adi. ob laevitatem, ſ. pro libidine, ſed ex uſu tamen aliorum, cf. Dem. 556, 21. ἀσελγὴς οὕτω καὶ βίαιος, it. 875, 1., ut omnino in hoc adv. collocando libertas fuit ap. Gr. et variatio, animadverſa etiam a Sb. Ind., ut ſtaret ante, οὕτως ὠμῶς, poſt, συνεχῶς οὕτως, intra adi. et ſubſt., μεγίστοις οὕτως πράγμασι, quanquam hoc quoque referri poteſt ad noſtri loci ordinem, poſt adi. aliquod, cf. Hom. Ἰλ. ώ, 726. Dem. 269, 15. coll. 21. it. 833, 4. coll. 10. it. 296, 1., ut Lat. *adeo*, cf. G. Th. 97, 62., tacente Stp. Th. de Gr. poſtpoſito, qui in adi. hinc e P. cum Bg., cf. Suid. 3, 33. e. Schol. Thuc. 53, 74. 153, 69. 462, 59. Heſ. 2, 865. i. Ind. Dem. Xen. Z. Pol. et Geop., pendente Vs. a notione Gr. λόγου, pro cogitatione aut ratione, unde rationi non conſentaneus, hodie irrationalis, cf. 1, 6, 21. m.,

βούλησιν αὐτοῦ, τὰ πρῶτα[u] filio, primum orabat, et ad ἐλιπάρει, καὶ προσπίπτουσα[x] genua accidens lacrymabunda μετὰ δακρύων ἐδεῖτο, μήτε τὴν rogabat, ut neque Romanum

u) Ms. Ba. τὰπρῶτα et praeterea cum Mss. rel. κατελιπάρει λ. v. N. x) Hic nullum comma modo in A. cum B. 1., ut mox poſt ἐδ. nullum in Stp. rel.

et h. l. a perſona et dignitate abhorrens, et ſyn. ſq. ἀπρ., ubi Bg. e P., ſed etiam ap. Stp. Th. aliunde „indignum et turpe“ qui in βουλ. nec Lat. fert Bg., iterum e P., cf. §. 8. i. cum Ind. Thuc. Abr. Dil. et Bauer. Or., Luc. V. L. et N. it. Dem., ſed Sch. „voluntatem.“

τὰ πρῶτα) Forte τὰ πρῶτα μὲν ἐλ. et ſic quoque §. 13. οἱ δ' ἱκετ. μὲν καὶ π. λ. *Reisk.* Rectius in Cod. κατελιπάρει. *Stroth.*

Ms. Ba. res prima in iunctis vocibus alibi ſolennis, cf. 1, 1, 1. e. ad οὐχ ἡκ., ſed ſine accentu in artic., qui hic ſervatus ib. demonſtrat iterum veterum Cod. ſeriem unam, ut altera res eiusdem cum Mss. rel., in compoſ. pro ſimpl., eſt e gloſſa, cf. Gs. ad Luc., fluctuante Stp. Th. in compoſ. et tribuente vim aliquam praepoſitioni, ut augeat, pro valde ſ. conſtanter, ſed Bg. e P., ſecus ac Sch. per *ſupplicabat*, fortaſſis etiam cum emphaſi, ap. G. Th. „*ſupplico*, ἱκετεύω, προσλιπαρέω, humiliter et cum reverentia flexis genibus, precari, (ſed in Bg. cum Grr. al.) — videtur vehementius eſſe, quam rogare, — et plerumque vehementius deſiderium notare“ ut in Gr. (quo de v. 3, 15, 9. m.) pron. αὐτὸν e pr. alius caſus repetendum. Sed Rsk. non ſunt neceſſaria, cum et libri cum P. taceant, et μὲν ſaepe deſit, ſequente δὲ, ac τὰ πρ. ponatur etiam ſine μὲν, cf. Ael. V. h. 2, 30. i., ut ſyn. τὸ πρῶτον ap. Heſ. ἐργ. v. 289., ubi ſimiliter ſq. ſyn. ἔπην δὲ, ſupplente Bg. e P. ad v. προσπ. plura illa πρὸς τὰ γόνατα ſ. τοῖς γόνασι, quae et interdum adduntur, ut quoque dat. perſ., (qualis h. l. ſit αὐτῷ e pr. αὐτοῦ,) it. πρὸς τοὺς πόδας, de quibus ſupplementis vel omnibus, vel partim, tacent Bud. C. 740, 22. Stp. Th. et L. Boſ. Ell., non item Kypk. 1, 156. m., cum ſimili loco Diod. S. μετὰ δακρ. τοῖς ἑκάστου γόνασιν, cf. L. N. T., quorum Schw. huc reſpicit ſine Vs., Munth. p. 143. Ind. Diod. S., Dion. H. S. T. 1. Xen. Mor. Hell. et Z. Cyr., ellipſin eandem e Lat. non tenente G. Th., ſed plenum Bg., (cum Gr. n.) ubi dubius ſis, quo retulerit μ. δακρ., copulandum cum pr. v., ut ap. Diod., aut cum ſq., (unde in edd. quibusdam comma poſt πρ.) ut P., a quo diſcedens Bg., formulam e praep. cum ſubſt. reddit per adi. ſ. particip., ap. G. Th. cum δακρυχέων, ubi tamen et in ſubſt. 14, 17. e Cic. *haec ita* multis *cum* lacrymis *loquebatur*; unde ſervaſſem cum Gs. ad Luc. 2, 87. i. et L. N. T. Fi. ac Schw., ubi et liberum P. e Plat. „μ. πολλῶν δ., *multis* cum *lacr.*“ cf. ſyn. ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 26. i. ſine Ind. σὺν πολλοῖς δακρύοις ἀποχωρῆσαι, et μ. δ. etiam ap. Lib. ep. p. 8. e.

μήτε τὴν) Bg. e P., ut Stp. Th. 3, 1721. i. „Herodi. l. 1. de *ſorore* Commodi, τὰ πρ. ἐλ., κ. πρ. μετὰ — ἐδ., μήτε — κινδ.“ cum errore in perſona, et alia diſtinctione duplici, nulla quidem poſt προσπ., ſed aliqua poſt ἐδ., cf. 1, 15, 15. e. Mox ad μονομ. καὶ ἀπεγν. in Ms. Bg. non comparuit copula, unde hendiad. oriatur aut appoſitio, gladiatoribus, illis perditis hominibus, ſ. qui eſſent homines perditi, forte tantum ipſius ſcribae tribuenda, cum et P. referat καὶ, quem deſerit in rel.

Ῥωμαίων ἀρχὴν καθυβρίσαι,
μήθ', ἑαυτὸν ἐπιδόντα μονο-
μάχοις καὶ ἀπεγνωσμένοις ἀν-
θρώποις, κινδυνεῦσαι[y]. ἐπεὶ
δὲ, πολλὰ ἱκετεύουσα[z], οὐκ

imperium contumelia afficeret,
neque ſe ipſum committendo
gladiatoribus perditis homini-
11. bus periclitaretur. Sed
cum diu ſupplicando eius com-

y) Hic colon in Stp. rel. z) Hoc comma cum fuiſſet in B. 1. L., etiam in pr. δὲ alterum adiunximus.

liberioribus; tenente Stp. Th. aliunde 1, 997. C. Latt. viciniora „ἐ. ἐμαυτὸν, me trado ſ. dedo alicui ſ. alicuius poteſtati" cf. ad Luc. 2, 613. a. e., h. l. ire ad gladiatores, inter eos eſſe per noctem, cum iis dormire §. 12., ubi et ſufficit Lat. *dare* ſe *alicui*, ut cum compoſ. comparat quoque ſimplex Vig. p. 179. b. i. „Eur. Ph. (v. 12.) ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, qui *deditus* eſt *voluptati*" ubi proprie deeſt pron. ἑαυτὸν, cf. Schol. et Vs. Barn. *ille* vero *dans* ſe *vol.*, cui act. cum pron. reſpondet libere illud paſſ. Lat., cf. Hom. Ἰλ. ι, 148. (ubi i. q. pr. δώσω,) Hoog. ad Vig. p. 602. b. e. et L. Ern. diſerte „ſimpl. *do*" L. N. T. cum Ind. Xen. Cyr. Z., nihil me tenente e Stp. Th. ſuper ἀπεγν., ſed e Bud. C. 363, e. modo notionem „ἀπογινώσκω, deſpero, — unde νοσοῦντας ἀπεγνωσμένους dicunt pro *deploratis*" ut hic P. ſimul cum illo Bg., cf. Rsk. ad Polb. p. 161. e. Ind. Dem. Xen. Mor. Hell. Dion. H. S. T. utr. Luc. Geop. Suid. 1, 250. e. 271. i. Heſ. 1, 457. e. 431. m. 433. i. ut dicantur ἀπεγνωσμένοι, repudiati, reiecti, relicti, dimiſſi, neglecti, cogitatione aut facto ipſo, quos non amplius curamus, de quibus nihil boni, vel phyſici, vel moralis, amplius cogitamus ac ſperamus, quos putamus perituros, infelices ac peſſimos, et in quaevis ſcelera audaces promtosque, atque adeo ad ipſam imperatoris caedem, cf. Cic. Qu. Tuſc. 2, 17. ſ. 41. i. *gladiatores*, aut *perditi homines*, aut *barbari*, rel.

ἐπεὶ) Bg. e P. nihil ſervat, quam alium in δὲ ordinem, ut Sch. in „ik. *ſupplicando* diu *nihil profecit*" modo phraſin ultimam, dux Bg. in rel. duobus; variante Noſtro cum §. pr. ἐλιπ., ut Suid. explicat per καθικετεύειν, cf. 3, 15, 9.; in πολ. adi., per adv. reddito temporis, eiusque continui ac durantis, procedente notione per analogiam, cum et ſing. πολὺ, (cui par plur. in neutris, cf. Bud. C. 386, i.) ſic dicatur in formula plena ἐπὶ πολὺ, cuius praepoſitio poteſt expleri hic in plur., ut in πολὺ interdum deeſt, v. 1, 11, 5. et Xen. Ind. Cyr. Z. „πολλὰ συνεῖναί τινι, multum *eſſe* cum *aliquo*" ubi tamen et plenum feceris κατὰ πολλὰ πράγματα, it. κατὰ πολλὰ τοῦ χρόνου μέρη, dum alii in plur. hoc ponunt alias notiones, primo temporis, ſed eius quaſi interrupti, pro Lat. *ſaepe*, frequenter, *plerumque* et *ut plurimum*, ubi et cum artic. τὰ π. reperitur, cf. 1, 11, 15. m. ad τὰ πλεῖστα e Suid., cum Ind. Xen. l. l., deinde modi, pro Lat. *valde*, it. *multis modis*, Ind. Xen. l. l. L. Ern. et N. T. Schw. et Fi., ſed indicata ellipſi pr. κατὰ Stp. Th. 3, 483. B. cum Ind. Ael. V. h., denique ſimul cum ellipſi alicuius ſubſt., ut μέρη, L. N. T. Krb. p. 541. m. „plur. πολλὰ, multum, *valde*, pro κατὰ π. μέρη, — παρεκάλει αὐτὸν π., *rogabat* eum *multum*" it. ῥήματα L. Boſ. Ell. p. 297. e. ſqq. 299. m. „π. λισσόμενοι, plene κατὰ π. ῥ., uti Virg. Aen. 9, 24. *multa* deos *orans*" ut Stp. l. l. comparabat aliud eiusdem 11, 471. *multa*

ἐτύγχανεν αὐτοῦ, ἡ μὲν δα- pos fieri non poſſet, ipſa quidem

ſe *incuſat*, ubi Serv. „pro multum. Et eſt Gr. figura“ cf. 4, 395. cum N. Heyn., quae non tenet G. Th., ſed 353, 25. „*multa*, i. multa verba, — *multa*, pro multum, nomen (adi.) pro adv. *reluctans* multa Virg. Ge. 4, 301 “ ubi cf. Heyn. et Serv. cum R. metaphr., quae ad, haud *multa* moratus, *Dat dextram iuveni* Aen. 3, 610. habet „*non* expectans *diutius*“ quod iuvet Bg., tenente G. Th. in v. *multum* modo p. ſq. l. 38. 41. „*vivam* tecum *multum*, (ſc. tempus, ſ. ſpatium temporis,) i. frequenter, — *multum*, pro valde“ quaſi *ſecundum* multum *modum*, pro quo frequentius *multis modis*, cf. Cort. ad Cic. ep. 3, 3, 2. et ad Sall. Cat. 27, 3, 45, 4. cum Serv. ad Virg. Aen. 5, 869. it. Ind. Corn. N. Lindn. Ell. p. 145. m. et ad Heſ. 2, 994. m. N. 16. πολλὰ, πολλαχῇ, — πυκνῶς, συνεχῶς, add. Ὀδ. γ', 264. 267. 293., ſed Suid. 3, 141. c. πολλὸν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον, *multum*, ut *plurimum*, — τὸ δὲ πολλὸν — μέμφετο, *plerumque* vero *reprehendebat*, ubi in Suidae interpretamento apparet praep., ſupra ſuppleta; hic ut πολ. ceperim aeque pro valde, ſervaturus idem ſaltem Lat. ſing. *multum*, cf. Dem. 1343, p. πόλλ' ἐμοῦ δεηθέντος, καὶ τοῦτον ἱκετεύσαντος πρὸς τῶν γονάτων, (quem acc. perſ. pron. et h. l. ſuppleas,) 107, 2. 299, 5. Luc. 1, 692. l. 81. καὶ εἴ γε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, *et* niſi *multum* deprecatus *eſſet*, 278. l. 81. π. ἱκετεύοντι, multum *ſupplicanti*, Xen. Cyr. 7, 3, 5. Z. 14. i. et Th. V. 1. p. 425. ἡ δὲ, τροφὸς, πολλὰ ἱκετεύουσα, μὴ ποιεῖν τοῦτο, ἐπεὶ οὐδὲν ἤνυε, — ἐκάθητο κλαίουσα, nutrix *multis* eam *precata* ſuppliciter, *ne facinus id perpetraret*, quum *nihil* proficeret, *lacrymans adſedit*. Caeterum ad Heſ. l. l. πολλὰ χαίρειν φράσας, ap. Suid. 3, 138. i. *longum* valere *iubens*, cf. G. Th. „*longum*, adv. longo tempore, (ſeverius *per* ſ. *ad* longum *tempus*, cf. 1, 14, 1. m.) Virg. ecl. 3, 79. longum — *vale*, vale *inquit*“ ubi Serv. „ut *torvum clamat*, *pro* adv. nomen poſuit“ ſed R. met. „diu, dixit, vale, vale „Burm. vero cum Heyn. comparat μακρὰ χαῖρε, quod aeque explendum per εἰς ſ. κατὰ μέρη χρόνου μακρὰ, eſtque i. q. πολλὰ ap. Heſ., et utr. i. q. aeternum, ſ. in aeternum, ſemper. Tum ad ſq. membrum Sch. in v. ἐτ. e. Sb. Ind. „*flectebat* eum *precibus*“ quod aeque, ac P., liberius converſum, niſi et male intellectum, peritius a Bg. redditur, ut pron. α. non pertineat ad perſ. Commodi, ſed ad rem, quae hic quidem a Noſtro tacetur, ante iam prolata, ut ne contaminaret imperium Rom., nec ſe periculo vitae exponeret, inter gladiatores verſando; quae, per ſe duo, ad unum revocari poſſunt hoc, ut ne faceret ille, quod in animo habebat ac volebat; ut ſaepe pron. demonſtrativum numeri ſing. ſubiicitur pluribus rebus propoſitis per omnes linguas, ut noſtratium *es*, valens pro *dieſes*, ut hic α. pro τούτου ſ. ἐκείνου, deque aliquo priori, quo de actum; etſi ſupplebitur quoque ὃ ἱκέτευε, exprimente Bg. v. τυγχ. per phraſin, ut Stp. Th. aliunde 3, 1441. E. m. „τ. τινὸς, metaph. inde (a ſcopo, qui phyſice dr.) qui aliquid conſequitur, alicuius compos fit“ quo de Lat. non ſatis perſpicue tradit G. Th., cum aliquis compos ſit ſ. fiat alicuius rei, ut voti, tum, ubi conſequitur, obtinet, impetrat, adipiſcitur, hic quidem, *da ſie* aber, *ob ſie* gleich *viel*, ſehr *flehete*, es *nicht* erhielt, *erlangte*. Denique ſq. articulum ἡ, pro pron. demonſtr. αὕτη poſitum, mutat Bg. in ſyn. αὐτὴ iterum, ſecutus ad v. ἀπ. ſeveritatem et antiquam Lat., cf. G. Th. 113, 100. „*deſiſto*, ἀφίστημι, — *deſiſtere* ab *aliquo*, i. ſecedere, Plaut. — *abs* te *deſiſtit*, i. recedit“ abit, cf. Stp. Th. 1, 1752. D. m. „ἀφίσταμαι, abſcedo, ſecedo, —

κρύουσα ἀπέστη [a]. ὁ δὲ Κόμμοδος, μεταπεμψάμενος Λαῖτον [b], τὸν ἔπαρχον τῶν στρατοπέδων, Ἔκλεκτόν [c] τε, τὸν τοῦ θαλάμου προεστῶτα [d], ἐκέλευεν, αὐτῷ [e] παρασκευασθῆναι, ὡς διανυκτερεύσων ἐν τῷ τῶν μο-

12. lacrymans deſtitit. Commodus autem cum arceſſiviſſet Laetum praefectum exercitibus et Electum cubiculi cuſtodem, iubebat ſibi apparari, ut qui eſſet pernoctaturus in gladiatorum diverſorio, at-

a) Colon hic in Stp. et Sb. cum Ms. Bg. b) Ms. Ba. λαῖτον τὲ τὸν λ. ſed Ms. Vi. Λαῖτόν τε τὸν λ., et poſt Λαιτ. comma erat in B. 2. al., v. N. c) ἐκλεκτόν τε hoc uno accentu tantum in B. 2. L., v. N. d) Mss. tres προεστηκότα v. N. e) Ms. Vi. αὐτῷ per lenem cum A. al. v. N.

Herodi. l. 1. ἡ — ἀπ." ſine Vs. alia, ſed Sch. in act. „ἀφίστημι, aor. 2. ἀπέστη, *diſceſſit*" e P., ſed cum Stp. etiam L. Ern., ubi et diſerte „ἀπέστη, *deſtitit*, Philox." cf. L. N. T. Krb. cum „ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ, *receſſit* ab *eo*" quae et hic ſuppleas, (cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) ſaltem gen. pron. αὐτοῦ, cf. 1, 10, 6. m., variante Noſtro in particip. et privo v. δ. cum pr. §. m. formula μετὰ δακρ., ut diſerte Suid. 1, 506. i. δακρυόεντα, μετὰ δ., *lacrymoſa*, cf. Heſ. 1, 879. m.

Λαῖτον) Mss. τὲ inſertum, ut alibi, hic procedit, ſequente alio τὲ, pro τὲ — καὶ, ut tamen cum Ms. Ve. maneat in vulg. etiam P., quem deſerens Bg. in μετ., ſervat tamen in τὸν ἐπ. τ. στρ., cf. 1, 8, 2. m. et Lampr. p. 515. *Laetus* praef. *praet.* ſed p. 520. Quintus *Aelius* (al. *Aemilius*) Laetus *praefectus*, abſolute, ut alibi, tum in Pertinac. c. 4. p. 538. Laetus *praef.* praet. *et* Electus *cubicularius*, cf. ib. p. 559. at in Ant. Carac. c. 3. p. 711. i. *Laetus* ſimpliciter, ut deinde ap. Noſtr., it. *Electus* p. 562., cf. Xiph. 384, 28. pen. 386, 21. etc., ubi ſecundi nomen etiam tenet accentum noſtrum, quem ed. B. 2. L. iterum 1, 17, 2. 9. 14. et 2, 1, 6. in ultima praebet, ut magis vitiatum ἐκλέκτος 2, 2, 11., tenente Stp. Th. tantum verbalia ἐκλεκτὸς et ἔκλεκτα, quorum poſtremum L. Ern. non repetit.

τὸν τοῦ θαλ. πρ.) Vide, an idem ſit ὁ τοῦ θ. προεστὼς, qui ὁ ἐπὶ κοιτῶνος Act. 12, 20. *Leisn.* Cod. Ven. perperam προεστηκότα. *Stroth.*

In Mss. lectione nihil eſt, quam gloſſa, Atticam, ut cenſent, formam mutans in vulgarem, quam ignorat Stp. Th., ſed Poſſ. Call. p. 546. i. habet ſine auctore, cf. tamen Ind. Xen. Pol. Z. cum Lat. *praefectus*, in textu ſine V. L. et abſolute, ut hic, (quod et ipſum neſcit Stp. Th.) cum gen., cf. L. N. T., in primis Krb., ut Schw. „προεστηκὼς, Dor. προεστακὼς, Ion. προεστεὼς, et contr. προεστὼς" at Sch. in θ. „cubicularius" Bg. retinente P. remotius, pro vicinioribus, aut illo Zeun. aut hoc *praepoſitus*, cf. 1, 12, 8. e. et de Leisn. ad 1, 6, 2.

αὐτῷ) Leg. αὐτὼ, in duali, *illos* duos. *Reisk.* At quo ſenſu tum capietur v. παρ.? Ad Dion. Caſ. p. 1222. N. ad §. 147. „hic Commodus parari ſibi cellam iuſſit, ex qua mane prodiret" quam cum iam ibi habuerit propriam, cf. ad 1, 15, 17. m. μετοικ., non potuit nunc demum illa parari, niſi ut lectus ibi ſterneretur; unde Leisn. ad m. Ms. Bg. „*apparari*, ſc. lectum" vere haud dubie ellipſin innuens cum L. Boſ. p. 176. e. „in

νομάχων καταγωγίῳ, κἀκεῖθεν [f] προελευσόμενος ἐπὶ τὰς θυσίας τῆς ἱερομηνίας [g], ὡς Ῥωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη. οἱ δ' [h] ἱκέτευον καὶ πείθειν ἐπει-

que inde proceſſurus ad ſacrificandum feſto die; ut Romanis armatum ſe oſtenderet; Illi ve- 13. ro ſupplices orabant et perſuadere conabantur, ne

f) Sine Iota in A. al. v. N. g) Pro commate hoc omnium edd., aliter modo Ms. Bg. hic et mox poſt ὀφθ. h) Ms. Ba. οἱ δὲ, ἱκ. cf. 1, 2, 10.

phraſi ϛρωννύειν ἑαυτῷ, ſupple κλίνην, it. in παρασκ. ap. Herodi. — Poteſt etiam ſubaudiri λέκτρον ſ. λέχος. Sic ap. Lat. interdum *lectus* ſubauditur. Plin. ep. 7, 27, 7. iubet *ſterni* ſibi *prima domus parte*, ſc. lectum" ubi v. N., tacente Lindn. et G. Th. in hoc v. et Bg. cum Gr. n., ubi modo „*apparatur*, imperſ. Ter. Eun. 3, 5, 35. dum *apparatur*, — loquitur de balneo" quod ipſum ſubſt. expleri poteſt ib., ut et *locus*, at in v. *parare* extr. alia ellipſis erit, cf. Heyn. ad Virg. Aen. 2, 121., ut in Gr. noſtro L. Boſ. Ell. p. 80. m., lib. de V. med. Woll. p. 43. e. L. N. T. Schw. et Fi. ad Act. 10, 10., tum in affini ἑτοιμάζειν L. Boſ. l. l. p. 225. i. Pric. ad N. T. Luc. 9, 52. cum L. Fi. et Krb., cf. Marc. 14, 15. et L. Boſ. l. l. p. 58. e. ap. Luc. 2, 575. l. 66. τῷ παιδὶ ἔξω ὑπέϛρωτο, *puero* ſtratum *extra* ianuam *erat*, ubi, tacentibus N., etiam ſuppleas κλίνη, rel., ut ap. Stp. Th. 3, 822. F. modo „παρεσκεύαϛο, tanquam imperſonaliter poſitum, Thuc. ἐπειδὴ αὐτοῖς παρ." ſine Ind., at Sch. „π. αὐτῷ, *iubet*, ad *dormiendum* parari *ſibi*" quod ſupplementum et ipſum requirit ſubſt. *lectum*, ut eius Lat. pron. arguit vitium operarum in Gr. per lenem, quod et in rel. edd. et Ms. inciderit, cum Mss. rel. conſentiant quoque in aſpero; unde nec opus eſt Rsk., ubi paſſ. ſit accipiendum vi med., noſtratibus forte hic imitaturis ellipſin, *daß* für *ihn* zubereitet, *zurecht* gemacht *würde*. In ſq. ὡς cum particip., ubi P. aliorſum abit, formula Bg. per particulam cum pron. relat. par eſt illi Lat. *quippe qui*, cf. G. Th. v. *ut* 1118, 36. cum Hor. Turſ. p. 1133. Nr. 12, 857. a. e., cf. ad v. διαν. Heſy. Ind. Diod. S. et L. N. T. cum Bg. Lat.

κἀκεῖθεν) Hoc in adv. Stp. Th., retento Iota, reſpicit modo ad N. T., cuius Lex. Fi. tantum cum Iota edit, ut in affinibus iſtius Ind. Aeſch. ac Pal., talibus prorſus carente L. Ern., cf. 1, 13, 16., ſed P. libere additum adv. temporis recte reſpuente Bg., at inde ſervante formulam ſyn. in ἐπὶ τ. θυσ., mutato ſubſt. in participium, unde gen. τῆς ἱερ., a P. neglectus, quoque mutandus erat, niſi hunc per ſe ceperit ac pro caſu temporis ſecundo, quem et alibi ſexto reddidit, cf. §. 5. e. 7. i., ut de re ſacrificiisque hoc feſto vel imperatorum, vel conſulum, quorum perſonam tum agebat Commodus, Ovid. Faſt. 1, 75. ſqq. 127. ſqq. 171. ſqq. Nieup. A. R. p. 74. ſq. ubi in N. laudatur Lampr. in Hel. c. 15. T. 1. p. 822. denique *Kal. Ian.* noluit *cum* conſobrino *procedere*, ad quae N. Caſ. „loquitur hic de proceſſu Kal. Ian. in curiam et capitolium, qua de re Plin. in Pan. et alii multi" unde ſupplementa ſumemus ad Noſtri brevitatem in v. πρ., quo partim variatur cum §. 8. e. συμπροϊόντ., ubi et dictum de variatis ad ſq. membrum, cf. Stp. Th. in adi. ἐν., addens „pro quo l. 7. (7, 1, 15.) dicit ἐν ὅπλοις ὢν" cf. Ind. Luc. Dion. Caſ. et Poll. 4, 96. N. 91.

ρῶντο μηδὲν ἀνάξιον τῆς βασιλείας ποιεῖν.

Ὁ δὲ Κόμμοδος ἀσχάλλων[i], τοὺς μὲν ἀπεπέμψατο[k], αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον, ὡς[l] δὴ καθευδήσων, (καὶ γὰρ[m] μεσημβρίας εἰώθει τοῦτο ποιεῖν,) λαβὼν γραμματεῖον τού-

quid indignum imperio faceret.

At Commodus indignabundus, illos quidem dimiſit, ipſe autem reverſus in cubiculum, tanquam ſcilicet dormiturus, (etenim meridie ſolebat id facere) ſumto in manus libello eius

i) A. B. 1. L. B. 2. R. ἀσχάλων, cf. 1, 9, 22. k) Ms. Ba. ἀπεπέμψατο· αὐτὸς δ' ἐπ. cf. 1, 16, 13. et 1, 15, 12. e., ſed punctum poſt ἀπ. in A. al. l) Ms. Ba. ὁ δὴ vitioſe, cf. 1, 9, 22. m) In Ms. Ba. ſigna () deſunt, *Mart.* etiam in A. cum B. 1.

οἱ δ' ἱκετ.) Stp. ad m. P. ſequitur Bg. modo in Lat. ad πειθ. et partim ad τῆς β., quo variat Noſter pro §. 8. m. τὴν Ῥωμ. ἀρχὴν, cf. 1, 15, 14. βασιλείας — ἀλλότρια, pro quo hic cum artic. ſine diſcrimine, ſumente P. iterum abſtractum pro concreto, quem Bg. deſerit in v. ἱκ., nec hic, nec ad πειθ. ſupplens pron. αὐτόν.

εἰς τὸ δωμ.) Bg. e P., ap. G. Th. cum Grr. al., ubi potius, quod Sch. addebat „*conclave*, — δωμάτιον" quo variat Noſter pro §. 7. εἰς τὸν θαλ., cf. Exc. ad 1, 12, 16. e., faciente Sch. cum Bg. in δὴ et v. καθ., quod particip. ignorat Stp. Th., tenente G. Th. Lat. Bg. cum Gr. n., ubi perit praep., nihil praecipiente Z. ad Vig., cf. eius Ind. Xen. Bach. cum L. N. T. et Heſ. 2, 104. m., miſcente reliqua P., unde Sch. (qui in „μεσ. de parte diei" cf. Luc. 2, 77. l. 67.) modo retinet tempus plusq. in „π. facere *hoc* ſolitus *erat*" ad v. εἰ., cf. L. N. T. Schw. et Fi., ſed Krb. per impf. cum Bg. ſub themate ἔθω, ubi Stp. Th. cum L. Ern. id tempus ignorans, habet tamen ſimile quid ſine auctore „εἴωθα τ. π." quae adiuncta expleveris in v. abſolute poſito, cf. Ind. Xen. Cyr. Z. Caeterum pron. αὐτὸς in pr. cum ὁ Κομμ. adiectum eſt modo opponendi cauſa ob τοὺς μὲν, cum per ſe potuiſſet abeſſe.

λαβὼν) Totus hic Noſtri locus a λαβ. — φονευθ. laudatur ad Dion. Caſ. p. 1114. N. ad §. 92. cum commate poſt γραμμ., quod non procedit, ſed poſt δὴ, quod, pro *ſcilicet*, negligit Bg. iterum e P., aliorſum abeunte, unde ille ſervat modo Lat. ad λαβ., cf. 1, 15, 11. At Stp. Th. tantum 2, 1556. C. „Xen. τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς λ. *ex* eo *numero* hominum, *qui*" loco diſſimili tamen, cum in noſtro merum ſit pron. τουτ. ſine ſubſt. et deficiat pron. τὶ, a quo pendet gen. τουτ., non ut τὶ pro δὴ legendum ſit, cf. §. 5., ubi etiam exquiſitum eſt hoc, ut pron. demonſtr. τουτ. ponatur, ſequente particip. aut adi. cum artic. praemiſſo, qui adiunctus facit, ut proprie redundet iſtud pron., cf. ſine Ind. Dem. 240, 6. διὰ τούτων τῶν ἐν ταῖς πρεσβείαις μισθωσάντων ἑαυτοὺς, it. 96, 3. 23. et Mor. Iſ. Pan. p. 11. N. e), ubi „τούτους τιμᾶσθαι, τοὺς ὄντας" cum commate adeo, ut ap. Iſ. Areop. ed. W. 217, 18. pro αὐτοὺς ἐλευθέρως τεθραμμένους legerim αὐτοὺς τοὺς ἐλ. τ., facile elapſo artic. ob pr. finitionem eandem, tum Dem. in affini 207, ult. τῶνδ' ἐγὼ τῶν λ., ſed 210, 17. τῶνδε, τῶν λ., cum commate iterum, et cum δὴ Ind. Ael. V. h. et 1, 30. p. 56. it. 13, 2.

των [n] δὴ τῶν ἐκ Φιλύρας εἰς generis, qui de tilia ſubtiliter

n) Ms. Ba. γραμματεῖον, τοῦτο δὴ λ., ut comma poſt γρ. etiam in A., at poſt δὴ in B. 2. L., et in B. 1. τοῦτον δὴ λ. v. N.

p. 853. e. it. ad 2, 12. p. 95. N. 4. et 2, 29. p. 143. N. 2. e., qua in formula Bg. ratio retinet gen., et ipſa admittens ellipſin Lat. pron. *aliquo*, ſed privum pron. exprimit per ſyn. formulam, pro libello eo ſ. tali, cf. G. Th. v. *is* 1232, 37. p. ſq. l. 36. et v. *gen.* 769, 5., ubi et *eodem* genere *potiones*, per alium caſum ſextumque ac per ellipſin praep. *ex* ſ. *de*, cf. 1, 14, 2. ad παντ., unde facile eſt iudicium de lect. Ms. et ed. Baſ., in qua vitium operarum τοῦτον correxit quis per accentum rectiorem, non inſpecto ipſo Gr. exemplari, ubi haud dubie fuit τούτων, ex quo ω et ο confuſa, etiam in Ms., ubi tamen et ingenium librarii explicarit formulam difficiliorem, caſu diverſo in eundem mutato.

γραμμ. — ἐκ φ.) Vide prolixe diſſerentem de talibus Cl. Salm. ad Vopiſci Firmum, a pag. 444. Turn. Adv. 28, 32. Ad rem totam inſigne exemplum tam fatalium libellorum pertinet ex hiſt. Calig. ap. Suet. 49. *Boecl.* Poſtea ſcribi coeptum in tenuioribus arborum philyris, quae inter ipſam corticem et arboris lignum ſunt, et Lat. *libri* dicuntur. Panciroll. c. de chart. inv. l. 2. *Oxon.* Pro eo Aelian. dicit φιλύριον Var. h. 14, 12. Suid. φίλυρα, εἶδος δένδρου, ἔχον φλοιὸν βύβλῳ παπύρῳ ὅμοιον. *Stroth.*

Sic Leiſn. in m. Ox. „O. M. V. 18. 174. Per. ad Ael. 14, 12. p. 883.“ quorum poſtr. locum Ael. et Noſtri 3, 11, 18. ſqq. adſcripſerat b. Ern. ad marg. Par. etiam, ſed illum ex Obſ. M. A. ipſe notarum cum his „Dion. Caſ. p. 766. E. σανίδιον φιλύρινον δίθυρον, cum quibus Herodi. eſt comparandus 1. c. 17.“ ut Dion. locum in N. pr. indicavimus, ubi et exemplum ſimile Domitiani et puſionis eius, et in N. agitur de more ſcribendi in tabulis ſ. aſſerculis, praeſertim tiliaceis, ut ap. Grut. Lamp. V. 1. p. 85. Politianus, de philyra agens, eamque eſſe eandem cum tilia, — tuniculas etiam quasdam ex libro ipſo tiliae arboris, vel ad eius imitationem ſactas, quibus fierent — libelli, Gr. vocabulo peculiariter appellatas philyras, — pag. extr. ſubiicit „quin Herodianus etiam — libro ipſo hiſtoriae primo mentionem *libelli* facit, *e* philyra *tenuiſſima* utroqueverſum *explicabili*“ ſed ſine Gr., quae vitiata in τούτον et ἐκτυγμ. ap. Caſp. Barth. Adv. l. 35. c. 19. p. 1623. i. „philyra autem facti libri ita ſcite compingebantur, ut eſſent replicabiles, Herod. l. 1. λαβ. —“ cf. de philyra Fabr. Bibl. ant. p. 958. m. et Periz. l. l. p. 946. a. e. „praevaluit, ut in tabellis ſcriberetur, quae ex tilia erant formatae. — Herodi. 1, 17. λ. γραμματεῖον, τούτων λ. ſumens *tabellam* ex *eo* genere *tabellarum*, quae *ex* tilia *in* tenues *laminas* ſunt *formatae*“ in cuius locis Salm. ad Tert. de pall. p. 209. ſqq. et ad Vopiſc. T. 2. p. 696. b. e. ſqq. non huc reſpicitur, ubi Sch. in „φ. libellus factus de philyra ſ. tilia (e Memm. fere) h. e. membrana tenui inter corticem et lignum tiliae, — ἐκ, *ex*, de materia, ex qua quid fit“ in quam praepoſitionis notionem, tacente Stp. Th., cf. Fiſch. Well. Gramm. ed. noviſſ. p. 239. e. Poſſ. Synt. p. 107. m. L. N. T. Fi. p. 367. i. et Krb. p. 201. e. Nr. 4., comparante Sb. Ind. v. γραμμάτιον cum noſtro loco alium e Xiph. 377, 6. de Commodo etiam, δώδεκα γραμμάτια, οἷά γε ἐκ φιλύρας ποιεῖται, *duodecim* tabulas, *quales* ex *tilia* fieri *ſolent*, ſed ap. Suid. 2, 499. i. *duod. tabellas*, quales *ex* philyra *f. ſcl.*, cf. Exc.

λεπτότητα ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ[o] τὲ ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, γράφει[p], | perpoliti ſunt et iterata plicatura utrinque plicati, ſcribit,

o) In Ms. Ba. verba ἐπαλλ. — ἐπτυγμένων deſiderantur. *Mart.* etiam in Mss. rel., v. N. p) Comma hoc fuit modo in B. 1. R. et B. 2. L., ut mox poſt φον. in B. 1., ſed colon in Ed. cum Ms. Bg.

εἰς λεπτ.) Poſt ἠσκ. caetera omnia, quae fere ςίχον efficiebant, negligentia librarii ab homoeoteleutis ἠσκημένων et ἐπτυγμένων inducti, deſunt in Cod. Ven. Caeterum mens horum verborum, vel me non monente, a quovis facillime perſpicietur. *Stroth.*

De Mss. quidem lacuna iudicium rectum eſt, tenente Sch. in „λ. tenuitatem, *ſubtilitatem* tabellae dolatae, — ἠσκ. tabellis tiliae *tenuiſſime* edolatis" e P. ſummum gradum adv. ſine neceſſitate, at cum Bg. recte explicante formulam e praep. cum ſubſt. εἰς λ., per adv., qua de aliunde Stp. Th., it. de notione v. „ἀσκ. elaboro, concinno, elaborate concinno" cf. ad Luc. 2, 400. N. 60. 3, 477. N. 17. ad Herodt. 2, 130. ſ. p. 166. N. 89. Abr. ad Aeſch. 1, 179. m. Trill. Obſ. Cr. p. 244. Koen. ad Greg. p. 254. N. 53. Suid. 1, 351. m. 2, 81. m. Heſ. 1, 573. i. 1661. e., adhibituro me potius *qui* laborati *ſunt*, aut Sch. in v. „εἰς *ad* aliquid *elaborari*" pro Bg., qui forte ſpectavit illa Per. ad Ael. pr. N. 1. „tabellae iſtae etiam ſcalpendo et radendo poliebantur" cf. de Mauſoli monumento ap. Luc. 1, 430. l. 43. οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, neque *ita* in *ſpeciem* elegantiſſimam *expolitum.*

ἐπαλλήλῳ) Turn. Adv. l. 28. c. 32. e Lat. ſcriptoribus interpretatur tabellas duplices: ſed fuiſſe tamen et quadruplices et quintuplices, docet ib. *Sylb.* Hic locus eſt de libello plicatili, πτυκτίῳ ſ. πτυκτῷ βιβλίῳ, ut alii vocant, v. C. G. Schwarz. de Ornam. libr. praecipue diſſ. de libris plicatilibus §. 111. ſq. et de Ornam. Cod. §. 1. 12. etc. Ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα ſunt tabellae plicatiles. ἀνακλᾷν hic non eſt frangere, ſed ſurſum attollendo convellere et educere, it. in altum tollere, ſurſum flectere et inflectere, v. Rz. ad Luc. de Gymn. c. 7. T. 2. p. 886. ſq. De tabellis huiusmodi duplicibus, quae et diptycha, (it. diplomata,) quae conſiſtunt duobus foliis, quae complicantur, v. Obſ. M. V. 2. p. 28. capiendus videtur Ovid. A. 1, 12, 27. *Leisn.*

Ad quem Ovid. v. Intp. it. Salm. ad Tert. de pall. p. 371. m. et ad Vopiſc. l. l. p. 702. a. m. „aliter in libris ex membrana: nam ex multiplicibus tabellis et foliis conſtruebantur et compingebantur, haud ſecus ac noſtri libri hodie ſolent, qui ex multis conſtant foliis, aliis ſuper alia ſtructis et inter ſe compactis. — Sic et pugillares componi ſolebant ex pluribus tabellis, quae πτυχία dicunt Gr." G. Th. v. *diptycha* et *diploma*, it. Fabr. Bibl. ant. Ind. cum Heſ., ut ad Luc. l. l. p. 887. a. tum de v. ἀν. agitur, tum noſter locus ſimiliter cum Leisn. exponitur, ſed ap. Sch. „ἐπ. *reflexione* voluminis, cuius alia pars alteri continuo involvitur, — ἀν. *reflexione*, de libello, in utramque partem replicabili. Tales tabulas duplices exponit Turn. l. 28. Adv. c. 32. — ἐπτ. libellorum, qui replicari poſſunt in utramque partem" dum Stp. Th. in ſubſt. ἀν. 2, 223. E. m. ſub Lat. Sch. tenet hunc locum e P., it. in v. ἐπτ. 3, 592. G. et p. ſq. C. m. „πτυκτίον, Heſ. πτυκτὸν βιβλίον. Herodi. vocat γραμματεῖον

ὅσους χρὴ τῆς νυκτὸς φονευθῆναι. ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία [q]· εἵποντο δὲ Λαῖτός τε [r] καὶ Ἔκλεκτος, ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλῆθος τῶν [ſ] συγκλήτου πρω-

quos oporteat illa nocte occidi: quorum prima erat Marcia; ſequentes Laetus et Electus, poſt hos ingens numerus ex primoribus ſena-

q) Comma hic in Stp. rel., pro puncto in A. et al., pro quo colon placuit nobis in verbo εἵπ. alius numeri. r) Ms. Ba. λαῖτος τὲ, ut alibi, ſed mox poſt 'Εκλ. rectum comma in una B. 1. R., pro colo Stp. rel. et puncto A. et al. ſ) Mss. Ba. et Vi. τῶν τῆς συγκλ. v. N.

τῶν ἐπτυγμένων, (ſic ſine numeris hinc.) Infra πτυχίον (p. 594. C. m.) libellus ſ. codicillus plicatilis, pugillares plicatiles" cf. Exc.

γράφει) In hoc v. Sch. „conſcribit, in libro" e P., qui et ipſe ſupplebat „in eo" ἐν αὐτῷ, unde Bg. refert artic. ſq. τῆς per pron., it. tempus praeſ. in φον., diſcedens in ὅσ. et coniunctivo poſt v. γρ. cum pron. iſto ὅσ, quae conſecutio temporum in Lat. modo obtinet, concurrentibus hic iterum variis temporibus ſimul, aor. 2. et praeſ., λαβὼν — γράφει, cf. de re ac nocte illa 1, 16, 7. Mox negligit Bg. μὲν et δὲ, (quod poſtr. ſervarat P. aliquo pacto,) mutans v. εἵπ. finiti temporis in participium, ut conveniat ad pr. ἦν, errante Sch. in „εἵπ. ſequebantur alios ſcriptos in libro" cum, ſupplendo pron. αὐτὴν, unam Marciam intelligere debeamus, quam reliqui ſequebantur, i. e. poſt quam, in fronte et initio ſcriptam, caeteri deinceps ſcripti erant; tradente Dion. Caſ. p. 1222. l. 40. ſq. ſ. Xiph. 384, 42. tum nihil de libello, tum rem paulo aliter, quaſi Laetus Electusque inſidiati ſint Commodo aliis de cauſis, nec propter libellum iſtum; ut de morte Commodi diſcrepant ſcriptores etiam in rel. minutiis, ut appellantur ad Dion. Caſ. p. 1223., quem et ſequuntur Angli ap. Heyn. Hiſt. 4, 1022. i.

ἐπὶ) Recte Bg. *poſt hos.* Hoc neceſſarium ob ſqq. Sic Luc. in Aſino p. 580. T. 2. ubi Rz. plura. *Leisn.*

Ibi b. e. „addo Herodi. 1, 17, 2., ubi neceſſario quoque ἐπὶ τουτ. valet *poſt hos*" de perſ. adeo accepto pron., ut et P., quam notionem iſtius formulae neglexit Vig. p. 602. Nr. 13., memorans modo illam de re, pro Lat. *poſtea* ſ. *praeterea*, quarum priorem et Stp. Th. tantum cognovit 1, 1212. E. cum illa alia de conditione, cf. ad iſtam de re Ael. V. h. 12, 1. p. 722. N. 50. Luc. 2, 87. N. 70. 3, 71. b. c. D'Orv. Ch. p. 298. i. Fi. ad. Well. p. 385. m. cum Ind. Pal. v. ἐ. (ubi et alia „ἐ. τ. *iuxta*" phyſica quidem,) Z. Xen. Mem. S. Heſ. 1, 1396. e. ſine N., ſed ad illam huius loci de perſſ., quia eaedem praeceſſerunt, Ind. Dion. H. S. T. 1. ἐ. e. Xen. Hell. Mor. a. e. Z. Pol. b. m. et Cyr. ib., ut et hic ſumi poſſit enallage caſuum, etiam hoc, v. ἕπεσθ. hic habere ſecum pr. ἐπὶ, ut Ind. Xen. Cyr. Z. (cui add. et cum quarto caſu ἐπί τινα 1, 4, 23.) et ap. Hom. 'Οδ. ά, 278. β', 197. cum gen. perſ. ἔεδνα, — ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, *dotem*, quantam *par* eſt *caram* filiam *comitari*, ubi N. ſilent de rectione, nihil ſimile tenente Stp. Th., nec in ἐπιέπεσθαι ſ. ἐφέπεσθαι, quod habet modo cum dat., cf. Ind. Xen. Cyr. Z. (add. 1, 4, 20.) pro quo per tmeſin ap. Hom. eſſe poteſt, cf. ἐπακολουθεῖν, ſed etiam cum dat. ſolo; δὲ hic omittente Bg. e P.

τευόντων. τοὺς μὲν γὰρ πρεσ- 3. tus. Nam ſeniores qui-

πολὺ πλ.) Concinnius geminato articulo legemus τῶν τῆς σ. πρ. *Sylb.* quo et Gloſſator Mss. tendit, inconſtans in hoc genere, cf. 1, 8, 7. m., ut et recta eſt forma lectionis vulg., in quam adeo unius articuli alteram e duplici tentabat 1, 15, 7. m., faciente Bg. cum P. modo in πολ. πλ., ſed tacite etiam Stp. Th. 3, 568. i. in v. πρ. „cum gen. perſ. συγκλήτου πρωτεύειν, plurimum auctoritatis in ſenatu obtinere ſ. prae ceteris ſenatoribus auctoritate valere" ſine auctore, cf. Ind. Dem. Xen. Z. Cyr. et Bach. Luc. et L. N. T., ut de Lat. Bg. adi. pro particip. alibi, variante Noſtro cum 1, 8, 11. τῆς βουλῆς — τινας τῶν ἐξεχόντων et §. 16. m. it. 1, 2, 3. ἀνδράσι τῆς συγκλήτου βουλῆς τοῖς ἀρίστοις, ac cogitante ſenatores non modo eminentes honoribus, ſed et virtutibus ac divitiis, quo et ducunt ſqq.

τοὺς μὲν γ.) In Ald. ed. et aliis male λοιπὸν ſcriptum eſt. *Steph.* Hoc λοιπὸν non male ibi ſcriptum, ſi adverbialiter pro deinceps ſ. in ſumma, accipiatur, quomodo cum a Dione frequentiſſime uſurpatur, tum a Polyb., ut ſenſus ſit, *ſeniores enim* atque *in* ſumma *cunctos* amicos *paternos* amoliri *volebat.* Ferri tamen et λοιποὺς poteſt, ſi praemittatur articulus, ut cum alibi paſſim, tum infra §. 9. e. *Sylb.* Hi ſunt Cl. Pompeianus 1, 6, 11. Pertinax 2, 1, 9. Victorinus Praefectus urbi Dio 72, 4. Didius etiam Iulianus Spartian. in Iul. c. 2. (i. T. 1. p. 574. m., quo tamen loco non admodum nitar.) Sall. Cat. 7, 2. *regibus boni, quam mali, ſuſpectiores ſunt, ſemperque his aliena virtus formidoloſa eſt,* ubi v. Cort. Poſſis hic cum Plin. Pan. 68, (3.) dicere, *quum a malo principe tanquam ſucceſſor timeatur, quisquis eſt dignior, quum ſit nemo non dignior, omnes timentur,* quum eſſet nemo non paternorum amicorum dignior, omnes a Commodo timebantur. Tac. A. 14, 13. (e.) ſe Nero in *omnes libidines effudit, quas male coërcitas qualiscunque matris reverentia tardaverat.* Eandem ob cauſam οἱ παῖδες τοὺς πατέρας φεύγουσι, φρονοῦντας ἄριστα αὐτοῖς, ap. Ariſt. Plut. v. 577. *Leisn.*

De amicis quidem illis cf. 1, 6, 11. 2, 1, 10., ſed de V. L., tenet vulgatam lect. Bg., at P. prorſus nihil, per libertatem, etiam in rel. huius regionis admiſſam, ut, dum Mss. accedant, hoc modo decerni queat, articulum, quem Sb. requirat, iam eſſe, in pr. τοὺς μὲν, qui pertinet non magis ad proximum adi. πρ., quam ad rel., quamvis interiecta copula καὶ, cf. 1, 16, 10. τὴν παράλογον οὕτω καὶ ἀπρεπῆ βούλησιν, it. §. 7. e. ib. τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν, ferente Stp. Th. illud λοιπὸν ex h. l. etiam 3, 840. G. m. in v. ἀποσκ., ubi altera V. L. in fut. pro aor. cum v. ἠθελ. habet contra ſe diſertum canonem Thomae M., qui cum edixiſſet p. 159. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ βούλομαι μετὰ παρῳχημένου καὶ ἐνεστῶτος μόνον τίθεται, οὐδέποτε δὲ μετὰ μέλλοντος, *ſciendum vero,* verbum βούλομαι *cum* praeterito *ac* praeſenti *tantum poni,* nunquam *autem* cum *futuro,* (quae Drakenb. in N. non intellexit, haec apponens „ſi non in futuro uſurpatur„) pergit p. ſq., ὡσαύτως καὶ τὸ θέλω καὶ ἐθέλω, quae nemo in N. refutavit, ut nec Stp. Th. attulit id v. cum fut., ſed modo cum praeſ., aut perf., aut aor., quae duo praeteriti temporis pro praeſ. ponuntur, ut hic aor. a Bg. e P. redditur; unde error potius ſit in finitionibus εσθαι et ασθαι ſ. in ε et α, variante Noſtro tum in ἠθ. cum ſq. ἐβουλ., (ut in hoc pro ἐβουλεύετο 1, 16, 8., pro quibus duobus verbis dat P. modo unum,) tum pro §. 1. φονευθ. hic per ἀποσκ., quo de v. 1, 9, 1., ut Bg. ap. G. Th. cum Gr. n. „*amoliri* dicuntur ea, quae ſummoventur et tolluntur e medio,

βυτέρους καὶ λοιποὺς [t] πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι [u] πάντας ἤθελεν, αἰδούμενος ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας [x]· τῶν δὲ πλουσίων τὰς οὐσίας χαρίσασθαι ἐβούλετο μερίσαι τε [y] εἰς τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς [z] μονομαχοῦντας, τοὺς μὲν, ἵνα φυλάττοιεν αὐτὸν, τοὺς δὲ, ἵνα τέρποιεν.

dem et reliquos paternos amicos amoliri cunctos volebat, verens habere turpium facinorum honeſtos inſpectores; divitum autem bona donare cupiebat ac diſtribuere militibus et gladiatoribus, illis, ut cuſtodirent ipſum, his, ut ob-

t) λοιπὸν A. B. et Par. 1. v. N. u) ἀποσκευάσεσθαι A. B. Par. 1. et Pat. v. N. x) Hoc colon fuit in B. 1. R. Stp. cum Ms. Bg.; pro commate Lu. et puncto al. v. N. y) Ms. Ba. μερίσαί τε alio accentu, quam alibi. z) Mss. Ba. et Vi. καὶ μον. v. N.

(ut hic P., ſed ib. cum acc. perſ. tantum e) Curt. 8, 5, 17. *prius* ab *oculis* mortalium *amolita* natura *eſt*, ſc. Herculem Bacchumque, (ubi Cell. N. „prius mors eos a conſpectu hominum abſtulit") *cunctus*, univerſus, (hic P.) omnis" quod adi., h. l. capiendum de iis, qui adhuc ſuperſunt, cf. 1, 9, 1., Noſter ad laevitatem a rel. adi. ſeiunxit.

αἰδούμενος) Adhibitos *cuſtodes* vitae *ſuae* honeſtiores *ferre* non *potuit*. Lamprid. *Oxon.*

Pro quo loco in Comm. c. 2. p. 478. m., proprie pertinente ad patris adhuc vivi aetatem, aptior eſt forte ib. c. 3. p. 480. patris *miniſteria* ſubmovit; *amicos* ſenes *abiecit*; P. deferente Sch. in „αἰδ. *veritus*, erubeſcens, (cf. 1, 6, 8.) σ. *graves* ſ. *honeſtos* inſpectores, (ut Bg., qui ex opp. pr. αἰσχρ. notionem recte definit,) ἐπ. *inſp.*, cenſores *operum*" quo in ſubſt. liberrimum P. totum exhibet Stp. Th. ſub Lat. *ſpectator*, ap. G. Th. cum Gr. n., et quoque ſub Bg., quod ib. cum Gr. al. nec in univerſa notione, qua hic ſumitur, pro eo, qui animadvertit, obſervat, videt, teſtis eſt; ad v. ἐχ. ut deeſſe poſſit pron. τινὰς, vel, ſi des ei duplicem acc. perſ. etiam αὐτοὺς, quo tendat P. *illorum*, quem et deſerit Sch. in ſq. v. μερ., cum Bg. reddens, niſi quod ex eodem mutant formulam v. cum praep. in dat., cum et Lat. habeant cum pr. *in*, pro inter, cf. G. Th. 222, 41. v. *divido* 230. 58. 30. et v. *partior* 710, 44. (ut in *partio* cum Gr. n. ſaltem cum ſyn. *inter*,) quam rectionem tenet Stp. Th. modo in paſſ., huc ſpectans in v. χαρ. 4, 359. E. e. ſine Vs. et cum commate poſt ἐβουλ., ſub Lat. *dilargior*, tacite retento e P., unde Bg. in τοὺς μον., cf. 1, 15, 18., hic locus ut ſit quaſi claſſicus de particip. pro ſubſt., quia copulatur cum pr. alio ſubſt. τοὺς στρ, quos iterum capio anguſto ſenſu de Praetorianis ob ſq. ἵνα φυλ. λ., ut Mss. lectio in omiſſo artic. ante ſecundum ſubſt. a Gloſſatore eſt, reſpiciente ad alteram formam §. i., ubi Sb. tentabat in contrariam partem. In ſq. opprimit Bg. μὲν et δὲ fortaſſis e P., qui in pron. αὐτ. per Lat. *ſe* reſpicit v. ἐβουλ., cum in vulg. omnium librorum leni iudicium Noſter interponat ſuum; quod et Sch. ſervat in „φ. defenderent *ipſum*, τ. oblectarent *eum*" in

γράψας δὴ[a] γραμματεῖον, τίθησιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος[b], οἰηθεὶς, μηδένα ἐκεῖθεν[c] εἰσελεύ-

4. lectarent. Cum ſcripſiſſet ergo libellum, ponit in lecto, ratus, neminem illuc introi-

a) δὲ Ms. Ba. v. N. b) σκήμποδος A. hic et §. 7. e. mendoſe, cf. 1, 4, 1. e. c) Mss. tres ἐκεῖσε v. N.

hoc extr. explens pron. non male, ſicut ad τοὺς μὲν et τοὺς δὲ e pr. repetetur pr. εἰς, aut eadem dicetur regere haec interiectis aliis, ut alibi.

γράψας) Pro Ms. δὲ oſtendit P. potius vulg. δὴ per ſuum *igitur*, ſyn. illi Bg., quocum, P. deſerto, fere Sch. in „γρ. *quum* ſcripſiſſet *lib.*“ quod v., ſumtum pro inſcribere, i. ſcribendo implere, nobis *beſchreiben*, faciet, ut ſubſt. γραμμ. capiatur iterum, ut §. 1. m., de materia illa tiliacea, at de eo, quod in libello ſignatur, ſ. de ſcriptura, et pro γραφὴ §. 9. (quomodo et uſurpantur Lat. *libellus* et *liber*, v. G. Th., ut contra etiam *litterae* de materia, in qua ſcribuntur,) ſi v. γραψ. ſimpliciter ſumitur; ut certe γραμμ. de materia accipiendum ſimul ob ſq. mox v. τιθ., ubi Sch. partim e P. „libellum *deponit* ſupra *lectulum*“ expleto ſic pron. αὐτὸ, in pr. ἐπὶ ſubiiciens noſtrum locum illi 1, 8, 8, m., cum hic ſit alia ratio, et gen. potius pro acc., quanquam in v. *ponendi* etiam obtinet abl. Bg., cuius Lat. ad v. οἰηθ. e P. cf. 1, 1, 2.

ἐκεῖθεν) Fort. ἐκεῖσε. *Steph.* Faber ad Ael. V. h. 14, 33. (p. 975.) Geſnero nil cauſae fuiſſe putat, cur ἐκεῖθεν in ἐκεῖσε mutandum putaret. Nam et ap. Herodi. occurrere ἐκεῖθεν pro *illuc*, et ap. alios, ut οἴκοθεν pro οἴκοι. Fortaſſe ap. Ael. legendum ἐκεῖθι ſ. ἐκεῖ τε ſ. ἐκεῖτ' ſ. ἐκεῖθ', mutato τ in θ ob ſq. aſpiratam. Caeterum ἐκεῖ et ἐκεῖθι etiam notat *illuc*, v. (ibid.) 2, 13. p. 103. *Leisn.* Melius in Cod. extſtat ἐκεῖσε. *Stroth.*

Lapſus in litteris ac ſyllabis in Mss. cogitari poteſt, ſi, ἐκεῖθεν pro ἐκεῖσε ſtare hic, non efficimus tam uſu, quam analogia. Scilicet ap. Ael. l. l. eſt V. L., neque adeo certum quid; et cum Perizonius iſtum locum tuetur e ſolo Noſtri hoc loco, (interpretatus ſic, *ratus*, neminem *eo*, in cubiculum, *introiturum*;) aeque dubium eſt, quia et hic Mss. aliter legunt, quibus per ſe parum fidei a me tribuitur, quia aliunde ſatis conſtat, eſſe a librariis correctos, et habere gloſſas, quo et haec illorum lectio referri poteſt, cum vulgata ſit difficilior; etſi Stp. Th. novit modo duas adv. vulg. notiones, pro *illinc* et *illic*, quae et habentur in L. N. T. Krb., ut prior tantum in L. Ern. et ap. Thom. M. p. 316., nec iuvat quid Suid. 1, 691. i. aut Ind. aliquis in notionem pro *illuc* et pro adv. in locum. Unde reliqua eſt tantum analogia cum Gr., tum Lat., et lex haec univerſa, ducta illa ex uſu ſcriptorum, qua edicitur, adverbia loci inter ſe miſceri, et advv. de loco poni interdum pro advv. in loco, interdum pro advv. in locum; quam legem et ſcripſit Kypk. 1, 126. e., adhibitis exemplis, v. c. ὅθεν pro ὅπου, cum L. N. T. Fi ac Krb., quibus add. οἴκοθεν pro οἴκοι ad Luc. 3, 510. N. 29., ἔνδοθεν pro ἔνδοθι ib. p. 477. a. e. 653. b. e. (ſed pro *foras* Ind., quanquam fortaſſis prior notio teneri poteſt cum Vs. ed. Th. Xen. V. 1. p. 275. i.) αὐτόθεν pro αὐτοῦ Ruhnk. ad Xen. M. S. p. 232. e., ἐκεῖσε, proprie *illic*, pro *illuc*, ap. Stp. Th. 1, 1165. D. e. Ind. Fi. Aeſch. Thom. M. p. 282. cum N. et Rsk. ad Anthol. Not. p. 186 i., qui ap. Aeſch. Or. V. 3. p. 686. l. 12. pro ἐκεῖσε recepit V. L. ἐκεῖθεν celerius, non item Sammet. p. 78. l. 6., ut tacea-

σεσθαι. ἦν δὲ καὶ [d] παιδίον πάνυ νήπιον [e] τούτων δὴ τῶν

5. turum. Erat autem puſio quidam admodum parvulus, ex

d) Ms. Ba. ἦν δὲ παιδ. v. N. e) Hic comma fuit in edd. omnibus, ſed punctum in B. 2. R. v. N.

mus de εἴσω, ἔξω, rel. Quodſi haec commutatio recta eſt: etiam ἐκεῖθεν contra valebit pro ἐκεῖσε, i. *illuc*, cum et utr. ponatur pro ἐκεῖ, h. e. *ibi*; ſed haec ſaepe ſint pro *illuc*, ſicut Lat. *eodem* non tantum adhibetur pro ad eundem locum, ſed etiam pro in loco aliquo ſ. pro ibidem, cf. G. Th. et 1, 14, 5. i., ubi Ms. pro ἐκεῖσε contra ἐκεῖθεν volebat; non certo definiente me, quid Bg. ſecutus ſit, cum tacuerit in N., quanquam notabat Leisn. in m. Ms. Bg. „ἐκεῖθεν pro ἐκεῖ" quaſi Bg. ſervarit vulg. quam adeo Ing. dederunt contra Stp., ut et Sch. in adv. cum Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. al. ἐκεῖσε,) ſed fortaſſis e P. obliquo ſyn. „*ad ſe*" at in v. „εἰσελθ. introiturum *eo*" quo in v. non tenet Stp. Th. Lat. Bg. e P., ap. G. Th. cum Gr. n.

ἦν δὲ) Lampr. c. 9. breviter complectitur, quae hic fuſe memorantur, *multos praeterea* paraverat *interimere*, quod *per* parvulum *quendam* proditum eſt, *qui* tabulam *e* cubiculo *eiecit*, in *qua* occidendorum *erant* nomina *ſcripta*. Porro de talibus puerulis, in aula verſari ſolitis, notabilis eſt locus in Suet. Aug. 83. *ludebat*, Auguſtus, *cum* pueris *minutis*, quos *facie* et *garrulitate* amabiles *undique conquirebat*, praecipue *Mauros* et *Syros*, ubi v. Caſ. notata. *Boecl.* Παιδίον τι τῶν ψιθύρων, οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλήθει, ἀθύρουσαι τρέφουσι. Dio l. 58. de nuptiis Liviae et Auguſti loquens. *Oxon.* Forte tales ſunt *glabri* illi ap. Phaedr. 4, 4, (22.) v. Gud. p. 81. et Palmer. ad Luc. pro merc. cond. p. 482. ſq. Tales Sybaritarum illi puſiones, de quibus Athen. XII, 3. ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς διὰ τὴν τρυφὴν ἀνθρωπάρια μικρὰ, καὶ τοὺς σκωπαίους, ὥς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς καλουμένους παρά τισι σίλπωνας. *Leisn.* Forte ἦν δέ τι παιδίον λ. *Reisk.*

Primo in Ms. Ba. omiſſum καὶ, pro *etiam*, de uſu Noſtri poſt δὲ in tranſitu ad alia, ſe tueatur per Mſs. rel., quanquam nec P. novit, nec hinc Bg., et quanquam poteſt per ſe facile ortum eſſe e ſq. ſimili παι ſyllaba, ob quam tamen exciderit aeque. Tum Rſk. τι, etſi blandiens e loco Dion. Caſ., laudato ab Oxon., non opus habemus, ſecundum dicta ad §. 1. m., quod Bg. libere ſupplet e P. aut Stp. m., ex eodem adiuvans gen. per praep. cum Per. ad Ael. l. l. ib., ut ad Dion. Caſ. l. l. (ubi proprie Gr. ſunt haec, παιδίον τι τῶν γυμνῶν τῶν ψιθ., puſio *quidam* ex *eo* genere, *qui* nudi *ſunt* et *garruli*,) in N. habentur plura de pueris iſtis, cum loco noſtro, per comma poſt νηπ. etiam, quod alienum, cf. ad §. 1. m.; huc reſpiciente quoque Caſ. ad Lampr. l. l. p. 496. b. N. 10. et ad Suet. l. l., unde Oxon. hauſere, poſt quae ille ſic. „Quod ait Dio nudos ſolitos haberi, intellige nudos a veſte. Nam alias multo auro gemmisque exornabantur. Herodi. in Comm. ἦν — νήπιον, τούτων — κεκοσμημένον, (ita mendoſe,) οἷς — τρ." et ad Luc. 1, 706. N. a. e. Palmer. (cuius cf. Exerc. in Aut. Gr. p. 543. m.) „ſic autem intelligendi ratio eſt, quod Romani divites et luxuriantes pueros, pulcritudine et corporis mollitie inſignes, (etiam garrulitate, ut ap. Dion. l. l.) trimulos vel quadrimos, auro et gemmis ornatos, habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus, Imper. Commodo percarus, de quo Herodi. in Comm. ἦν δὲ

γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ [f] καὶ λίθοις πολυτίμοις κε-κοσμημένων [g], οἷς ἀεὶ χαίρουσι	iſtis nimirum, qui veſtitu qui-dem nudi, ſed auro et lapidibus pretioſis ſunt ornati, quibus

f) Ms. Ba. et Vi. χρυσῷ τε καὶ λ. v. N. g) Ms. Ba. κεκοσμημένων· οἷα ἀεὶ χ. ῥωμαῖοι τρυφ., quorum habet etiam extrema Ms. Ve. οἷα ἀεὶ χ. Ῥωμαῖοι τρυφ., etiam Ms. Vi., ſed cum Ῥωμαίοι ſic mendoſo accentu, v. N.

παιδ. π. νήπιον, τουτ. — τρ., erat *autem* puerulus *valde* ſimplex *ex* iis, *qui* nudi *ſine* veſte *auro* et *gemmis* ornati, *quibus* delectantur *Romani* luxui *deditiʺ* ſine καὶ adeo etiam, ſed male converſo adi. νηπ., quod cum ſubſt. noſtro diminutivo, iterum occurrens infra, non aliunde tenui, ſed e Dem. 1362, 5. παιδίον μικρὸν, et Luc. 3, 6. l. 15. μικρά τινα παιδία, *parvos* (quosdam) *puerulos*, quo Lat. ſubſt., non item Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n. „parvus puer") habet Stp. Th. aliunde, it. 2, 1671. C. m. in adi. modo παῖς κομιδῇ νήπιος, ſine auctore et Vs. ac Lat. Bg. cf. Heſ. 2, 677. e. p. ſq. l. ſine N. νήπια, μικρὰ παιδία, — νήπιον, μικρὸν, λ. nec coll. Suid. 2, 618. i., omittente P. adv. π., ſed contra addente aliud iterum adv. temporis ἔτι, ſervatum a Sch. in „πάνυ, *admodum* adhuc *infans*, (non item in) παιδ. *puſio* infans *admodum*."

γυμνῶν λ.) Vide, an leg. ἐσθῆτα. *Leisn.* forte cogitans ellipſin κατὰ, quae rectio, quanquam ſolennis in Lat., v. c. *nudus pedes*, cf. G. Th. 481, 94. ſqq. (pro quoad pedes, quo de nihil ib., nec ap. Lindn.) tamen in Gr. adi. mihi non innotuit, ſed potius cum eo gen., cf. Poſſ. Call. et Synt. Stp. Th. 1, 867. F. m. „iungitur gen., ut γυμνὸς ἐσθῆτος, Herodi." ſine numeris et ſolo e Noſtro, Poll. 2, 26. et Diod. S. 1, 12. l. 24. γυμνοὺς μὲν ἐσθῆτος ὄντας, *veſtibus* nondum *amicti*, pro quo melius Bg., nec expleto particip. ὄντων, ſed alio ordine e P. (qui libere addiderat adi. λοιπῆς,) forte ut ſumi poſſit ellipſis praep., v. c. ἀπὸ, qualis in ſyn. adi. *indigentiae* et *vacuitatis*, cf. L. Boſ. p. 472. e. p. ſq. m., cum Lat. habeant quoque *nudus* a *re* quadam, cf. G. Th. Caeterum Leisn. ad m. Ox. „Marcil. ad Suet. Dom. c. 17. p. 105." quem non licuit inſpicere, nec ib. in ed. Burm. repertum, quod huc pertineat, ſed c. 4. de puſione, (quo de ad §. 1. m. γραμματ.) ubi tacent N., non item ad Aug. l. l. in N. pr. Bc., cf. Iuv. Sat. 6, 34. ſq.

χρυσῷ) Mss. τὲ vitioſum eſt hic et e ſolenni confuſione, cum δὲ, etiam a P. agnitum, requirat pr. μὲν, in quibus ad ſe relatis, ut diſtinguant modo aut copulent, ſeverior Bg., quam P., etiam in λιθ. πολ., ubi et Sch. „pretioſiſſimis *gemmis*" reddens πολὺ per ſuperlat., quod redit ad aliorum rationem e periphraſtico ſuperlat., valde pretioſus, multi, magni pretii, cf. L. N. T. et ad Luc. 2, 651. pen., tenente Stp. Th. aliunde cum L. Ern. etiam Bg., ap. G. Th. cum ſimpl. τίμιος, cf. 5, 2, 10., cum „quod eſt multi pretii" ut Bg. non plane illud πολὺ neglexerit, cum inſit iam in notione Lat., (unde ſuperlat. Lat. debeat cogitari pro, quod eſt maximi pretii.) cf. Poll. 9, 49. *egregius*; ferente Sch. praeterea in „χρ. *diſtinctus*, λιθ. *gemmis* praeſtantiſſimis ornatum" ſed Stp. Th. 2, 391. E. m. in v. κοσμ. „χρ. καὶ λ. πολ. κεκοσμημένος" ſic hinc ſine Vs., ſed nihil in χρ., quod h. l. de auro fuſo conflatoque ac de ornamentis ex auro, annulis, armillis, collaribus, de quibus poſtr. nominatim ap.

Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ [h] ὁ Κόμμοδος, ὡς συγκαθεύδειν πολλάκις·

6. ſemper gaudent Romanorum delicatiores. Nimis autem diligebat eum Commodus, ut

h) Ms. Ba. ὁ κόμοδος αὐτὸ λ., ſed Ms. Vi. δὲ ὁ Κόμοδος αὐτὸ ὡς συγκαθεύδεν λ. v. N.

Luc. 1, 705. e., ut lapides illos pretioſiſſimos cogitabimus ſimul in ornamentis illis, ſed et in capite ac crinibus per acus.

οἷς λ.) Male Cod. *οἷα*; neque audiendus idem, exhibens Ῥωμαῖοι τρυφ. pro multo elegantiore edd. lectione. *Stroth.*

In primo Mss. *οἷα* pro *οἷς* lapſus ſit in litteris *α* et *ς* potius, quam ingenium librarii, noſcentis uſum v. *χαιρ.* cum acc., quo de v. Stp. Th. 4, 319. E. m. p. ſq. B., Ind. Dem., et hinc forte ap. Luc. 2, 553. l. 27., cf. Poſſ. Call. cum vitioſo ταῦτα pro ταυτὰ p. 325. m. et L. Boſ. Ell. p. 477. e. ex Hom. Ἰλ. ι, 77., ubi Bg. ſevere e Stp. ad m. P., qui ſenſum modo dedit per phraſin, pro delectari, amare, ſ. ſolere adhibere, cf. Stp. Th. l. l. 319. F. ſq., ut in Mss. reliqua ſunt e gloſſa, cum in formulam vulgarem et caſum eundem (omiſſo item artic., ni exciderit ob ſimilem pr. ſyllabam in Ῥωμαῖοι,) mutatur exquiſitior formula caſuum diverſorum, habens hic medium artic. ante particip., idque per ſexum maſc., cf. 1, 12, 9. m. *σιτ. πλ.* et 1, 13, 12. e. *μ. ὑψ.*, ubi pro particip. e P. ſumtum adi. Bg. evexit ad gradum iterum altiorem, non item Gs. ad Luc. 1, 706. *τρυφώντων πλουσίων*, delicatorum *divitum*, tacente Stp. Th. de talibus et e Noſtro, cf. Ind. Xen. Pol. Z., ſed G. Th. „τρυφερὸς, ἁβρὸς, cum nominis epitheton eſt, mollem, deliciis deditum notat, — luxui deditus“ nobis *die Weichlinge*, Wollüſtlinge *unter* den *Römern*, i. divites, qui opes impenderint ad luxuriam et magnificentiam, (unde ornamenta illa,) ſed et voluptatem ſenſumque iucundum petentes in ſpectanda forma corporis, et audienda garrulitate ac leporibus, item in tempore ad luſum cum puſionibus perdendo.

ὑπερηγάπα) Mss. primo alius ordo nihil ad laevitatem prodeſt, vel ſic hiatu manente, quem Noſter cum optimis non refugit: ſed Ms. Vi. res peculiaris in *ὡς* cum particip. habet errorem in finitione *ειν* et *ον* ſ. in *ο* et *ει*, quia *ὡς* in illa rectione non efficit hic ſententiam commodam, cum ea formula cauſam edere ſoleat, ut vertas, nimis diligebat eum, quippe cum eo dormientem ſaepe, ſ. quia is cum Commodo dormiebat ſaepe; quae non ſunt nexa ſecum: at in vulg. *ὡς* cum inf., pro *ὥστε* ſ. *οὕτως, ὡς*, melior ſeries ac notio modi, et cum Mss. rel. etiam conſenſus P. in *ita, ut*, pro quibus duobus Bg. adhibet ſevere unum, ſed ex eodem etiam expletum pron. *αὐτῷ*, divulſa a v. praepoſitione, ut Sch. partim „ut *cum* illo *cubaret*“ tenente Stp. Th. tantum 4, 69. D. „condormio, una dormio“ ſine exemplo, ut L. Ern. „ſimul, una dormio, concumbo“ ap. G. Th. cum Gr. n. „*condormio*, — ſimul dormire“ cum auctoritate non plane contemnenda, ſed ad Luc. 1, 241. e. una *cubant*, et 3, 284. l. 32. noctu *cum* ipſo *cubuiſti*. Sed in v. *ὑπεραγ.* deſerto P. etiam Sch. „puerulum *ſupra* modum *diligebat*“ et Sb. Ind. „ſupra caeteros amo ſ. vehementer“ tum Stp. Th. „i. q. pr. ἀμφαγαπάω, (deamo, valde amo,) ap. poët., Herodi. l. 1. ὑπ. — Κομ.“ ſine Vs., ap. Poll. 5, 113. *perdiligo*, quod ignorat G. Th., ubi modo „*deamo*, ὑπερφιλέω, valde amare“ qui

Φιλοκόμμοδός [i] τε ἐκαλεῖτο, δεικνυούσης καὶ [k] τῆς προσηγορίας τὴν ϛοργὴν τὴν εἰς τὸν παῖδα τοῦ βασιλέως. τὸ δὴ παιδίον τοῦτο, ἄλλως ἀθύρον [l],

cum eo dormiret ſaepe: ac Philocommodus vocabatur, indicante etiam nomine amorem
7. principis erga puerum. Et
ecce puſio iſte, cum forte ludi-

i) Ms. Ba. φιλοκόμοδος de more. k) In Ms. Ba. καὶ abeſt. *Mart.* v. N. l) Ms. Ba. ἄθυρον προελθόντος δὲ τοῦ κομ., ut accentu illo in ἄθυρ. etiam in edd. A. B. Par. 1. et Pat., v. N.

ad Luc. 3, 312. l. 62. *nimis* illum *amans*, fere cum Bg., mutata praepoſitione in adv., at 2, 535, 47. *vehementer* illam *amans*, cum Sb. et L. Ern., ſed 1, 242. l. 92. οὓς μάλιϛα ὑπερηγάπησα, *quos* maxime *ſupra* caeteros *dilexi*, cf. Ind. Dem. cum Z. ad Vig. p. 648. b. c., ſed de Sch. ratione converſa alia ap. Bud. C. 397, 16. et ſupra 1, 7, 2. m.

Φιλοκομμ.) Etiam Spanh. de pr. et u. n. 1, 525. i. reſpicit ad hoc Noſtri nomen, firmaturus nomen Herodis φιλοκλαυδίου, Gr. ſervante Bg. e P. cum Sch., qui addit „cognomen infantis, a Comm. Imp. impenſe amati" innuens ſic notationem, et notionem ut ſumatur ſenſu paſſ., etſi alias quoque in alteram partem et active talia compoſita valent, v. c. puer, qui Commodum amabat; in ſq. v. ἐκαλ. a P. diſcedente Bg., qui omiſſum a Ms. καὶ iterum, ut §. pr. i., ſed hinc ſine cauſa probabili a vicinitate, refert clare, pro *etiam iam* ſ. *vel*, at oblique P. „*ipſo* indicante *nomine* amorem *pr.*" cum hoc pron. ponatur pro etiam adeo et pro illis antea poſitis; ſecus, ac P., ſervante etiam Sch. illa Gr. εἰς τὸν π. in „ϛοργ. *amorem* erga *puerum*" ut et Stp. Th. 3, 1015. C. „generaliter, de quovis amoris affectu, ut ap. Herodi. l. 1. Φιλ. — βασ., *ipſo* indicante *nomine* amorem *pr.* erga *puerum*" ſed ſolo e Noſtro cum Heſ. 2, 1275. i. ſine N., cf. Ind. Diod. S., variante Noſtro in τὸν π. cum §. pr. et mox ſq. iterum παιδ. diminutivo per primitivum, ut proinde ſint eadem, ſed ordinem mutante Bg. cum Stp. in gen. τοῦ β., qui a Noſtro diſtractus a ſubſt. τὴν ϛ. fortaſſis ob laevitatem, pro τὴν τοῦ β. ϛ. εἰς λ., addente Noſtro alterum artic. τὴν etiam poſt ſubſt., cf. Vig. p. 2. i. 20. m. Ind. Ael. V. h. v. ἡ et ὁ, Plut. Hſ. v. ὁ Nr. 6. L. N. T. Fi., qui videntur emphaſin ſtatuere in eo repetito, h. l. redituram eo, ut alterum τὴν ſtet pro pron. ἐκείνην, quo forte tendit et Sch. „τὴν poſtpoſitum nomini, — cum *amorem* erga *filiam*" (cum ſtulta Vs. hac in poſtr., etiam, ſi mendum inciderit, pro *filium*,) melius aliis ſimplicem elegantiam ſ. variationem ſumentibus in hoc genere, cf. Ind. Fi. Aeſch. v. ὁ i. et The. a. e. Fab. Aeſ. Hſ. et diſerte Iſ. Ev. Fd. „repetitur poſt nomina, ita, ut nil notet" quia interdum diſerte ſimul adiicitur pron. ἐκεῖνος, ut in Ind. Hſ. Plut. v. ὁ Nr. 2. e. ὁ Κράτης ἐκεῖνος ὁ παλαιὸς 7, 13., ubi Vs. p. 46. m. bene tantum, *antiquus* ille *Crates*, cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 24. e.

τὸ δὴ παιδ.) P. reddit δὴ per *itaque*, prorſus de noſtra ratione, ſed Bg. miro modo per Lat. particulam excitandi, praemiſſa ſimul copula *et*, quorum ut poſtremum eſt liberrimum, ſic prius conveniens aliorum rationi, qui et ipſi ſtatuunt, δὴ eſſe παρακελευϛικὸν, Vig. p. 485. i. Nr. 9. p. ſq. b. e. Z. ex Hoog. Op. p. 282. L. N. T. Krb. p. 156. m. Nr. 3. et Fi. p. 288. m. Nr. 3., ut tamen v. c. poſt φέρε, (in quo proprie, ut ſyn. cum

προελθόντος τοῦ Κομμόδου ἐπὶ τὰ συνήθη λουτρά τε καὶ κραιπάλας, εἰσδραμὸν m εἰς τὸν

bundus, egreſſo Commodo ad conſueta balnea et crapulas, in cubiculum ſe conieciſſet, ut

m) εἰσδραμὼν Bc. 2. v. N.

ἄγε, et Lat. *age*, illa vis ineſt,) aliter δὴ a quibusdam capiatur, v. Dev. p. 108. i. Stp. Th. 1, 965. F. e. ex Bud. C. 1293, 17., ſed G. Th. „*ecce*, — repentinum aliquid inſperatumve ſignificans. — Sic in continuanda enumeratione“ ſ. in continuata narratione, in primis ſane in re inopinata, ut ſaepe ap. Virg., ubi ſolemus reddere Lat. *tum* ſ. *tunc*, noſtro *da*, quod et alibi cum Gr. δὴ comparo, ſed per ſe eſt i. q. *dann* ſ. *alsdann*, hic incommodum; ut maneam in P. ſenſu; ſemel tantum Lat. *igitur* explicante G. Th. 963, 26. per Lat. *tum*. Sed adv. ſq. Bg. e P. cepit haud dubie pro fortuito ſ. caſu, nobis *von ohngefähr*, ap. G. Th. „τυχὸν, h. e. caſu“ quam notionem ac Vs., praeter Ind. Ael. V. h. Dem. et Dion. Caſ., non vidi, cf. Stp. Th. Suid. Heſ. L. Tim. Pl. p. 143. Ind. Luc. in N. et 1, 488. N. 24. Thuc. cum Abr. Dil. et ad Aeſch. 1, 455. m., Fi. Aeſch., Rsm. ad Dev. p. 42. a. et Z. ad Vig. p. 368., ut tamen ea inſit in illa pro temere et inconſulto, et in Heſ. ὡς ἔτυχεν, cf. G. Th. „*temere*, — caſu“ quanquam nec hic incommoda vulgaris pro *alias*, alio modo, nobis *sonſt*, cf. Z. Ind. Xen. Cyr., h. l. in primis alia ex cauſa, alio conſilio. Sic Bg. e P. etiam ſq. ἀθ., (ap. G. Th. „παίζων, ludens“) quo de Stp. Th. 1, 1614. E. v. ἄθυρος „falſo in vulg. Lexx. profertur ex Herodi. παιδίον ἄθυρον, cum accentu in antepen., quaſi nomen adi., et exponitur ex P. puer *ludibundus*. Neque enim ἄθυρον is legit, nec legi debet, ſed ἀθύρον acuta penult., particip. ab ἀθύρω, (ubi p. 1618. C.) ludo, — Bud. — ap. Herodi. π. ἀθύρον exponit *puer* temere *ludibundus*: a P. *p. lud.*, ſine illo adv.“ recte, ſed ut Bud., forte in Lex., adiecerit prius Gr. adv. ἀλλ., cf. Suid. 1, 75. i., non coll. Heſ. 1, 132. m. e., ubi tamen ſemel, ἀθυρονόμος, ὡς ἔτυχε χρώμενος τοῖς νόμοις, ſine N., quod recte exponunt L. Ern. et Stp. l. l. p. ſq. i., qui et bene cenſet, libere ſic ab Heſ. explicatum eſſe et ad ſenſum, cf. Ind. Ael. V. h.

προελθόντος) Deſerto P., etiam Sch. „πρ. *progreſſo* eo *ad balnea*, λ. ad *conſueta* balnea *procedere*“ cf. 1, 16, 8., inſertum a Ms. δὲ, ut alibi in particip. pluribus, non agnoſcente P., ac procedente lectione vulg. ex arte periodi faciendae, cum praemittitur, quod tempore prius eſt, et adeo membrum πρ. — κραιπ., etſi, quoad rectionem, praeponi poteſt particip. εἰσδρ. λ., quo et ſpectat Bg., ex eo reſoluto praemittens particulam ſuam ante adv. ἀλλ., quae ratio commoda eſt quoque ad inferius particip. ἀνελομ., ubi ne putetur deeſſe copula aliqua, membrum εἰσδρ. — εἰώθει quaſi per parentheſin ſumetur.

κραιπάλας) Proprie quidem κραιπάλη eſt dolor capitis quaſi vibrans ex nimio potu. Sed hic et alibi, e. g. §. 22. (cf. Exc. ad 1, 3, 3. e.) κραιπάλη dicuntur ea, quae crapulam efficiunt, ſ. eſculenta, ſ. potulenta. Alciphr. 3, 24. (p. 330. i. e Vs. Bg.) ἡ γαστὴρ τῆς κραιπάλης ἐμπίμπλαται, *venter* crapula *impletur*. Sermo ibi de carnibus caprinis, quibus implevit paſtor ventrem. *Leisn.*

εἰσδραμὸν) V. L. potius error eſt operarum, quam illa enallage generis in particip. maſc. pro neutro, ad παιδίον pr. relato, ubi mente ſub-

θάλαμον, ὥσπερ εἰώθει, τὸ γραμματεῖον, ἐπὶ τοῦ σκίμποδος [n] κείμενον, ἀνελόμενον, ἵνα δὴ παίζειν ἔχοι, πρόεισι τοῦ οἴκου. κατὰ δέ τινα [o] δαίμονα

solebat, libellum, in lecto iacentem, ſuſtulit, ut ſcilicet haberet ad ludendum, et exit
8. foras. Quadam autem for-

n) σκιμπ. A., cf. §. 4. o) Ms. Vi. τινα γεναδαίμονα συνήντα. Sic invenio in Schedis ill. a Locella. *Stroth.* v. N.

ſtituas παῖς, quanquam ſic habet quoque Sch. Ind. in utr. ed. Bc., ubi Bg. phraſis valet pro ſe conferre celeriter, quod eſt in curſu, cf. 1, 9, 7. e., G. Th. tacente, ut Stp. Th. in θαλ., qui locus eſt claſſicus, cum Noſter variet cum §. 1. εἰς τὸ δωμ., ut et variatur in ὥσπ. εἰ. cum 1, 16, 8. ὡς ἔθος, reddente Bg. iterum, ut §. 1. m., deſerto P., (qui totum omiſerat membrum ſq. ἐπὶ τ. σκ. κειμ., ubi Sch. „libellum, *iacentem* ſupra *lectulum*") etiam in ſq. ἀνελ., ubi Stp. Th. 1, 187. F. ſaltem notionem tenet et Lat. Bg. cf. L. N. T. Loesn. Obſ. p. 187. i. Ind. Xen. cum Ael. V. h. Fi. The. et Pal., reddente Sch. in δὴ cum Bg., ſed „παιζ. *haberet*, quicum *luſitaret*, ἐχ. poſſet *ludere*" reſtituto ſic v. ἐχ., quod P. oppreſſit, fere cum Sb. Ind. „*haberet*, quo *luderet*" ubi proprie opus ſit aliquo ſupplemento, v. c. σὺν αὐτῷ, quod et clarius P. reſpicit, quam Sb., ut quoque Bg. aliud ſupplementum, ὥστε ſ. εἰς τὸ in v. ἐχ. cum inf., ſicut tertium accedere poteſt pron. τὶ, ne quis putet, excidiſſe ob ſimile vicinum, pro ἵνα δή τι παιζ. ἐχ., variante Noſtro in παιζ. cum §. 1. ἀθυρ., et mox quoque in πρόεισι pro προελθ. ib., ubi Sch. in „οἰκ. *e* domo *exit*" deſerto P., ſed non toto a Bg., cf. Stp. Th. 1, 1140. E. m. hinc ſine Vs. et Lat. Bg., pro quo ſervaſſem *et* exit *domo*, ſaltem *aede*, cum hoc potius etiam Lat. habeant pro parte domus ſ. pro diaeta; variante quippe et hic Noſtro pro pr. θαλ., cf. Exc. ad 1, 12, 16. e.

κατὰ) *Forte fortuna.* δαίμων eſt fortuna, ſ. bona, ſ. mala. Pind. Iſthm. ζ', g. 4. δαίμων ἄϊσος, *fortuna* incognita. *Leisn.*

Quo de loco cf. ed. Heyn. p. 368. l. 60. et Vs. p. 101. Hic in Ms. prima parte eſt nihil, quam lapſus ſcribae in repetitis γενα e pr. τινὰ, niſi hoc e marg. pro illo depravato γενα ſimul in textum eſt receptum, in quo et comparet iterum vetus ſeries Codd. eadem; reddente in κ. Bg. e P., ſed Sch. in δ. prorſus cum Leisn. e Sb. Ind., quod, una cum Bg., habet Stp. Th. aliunde 1, 895. E. e., cuius e Luc. eſt 1, 866. l. 47. κ. δ. *divinitus*, nobis *durch* einen *Glückszufall*, it. ſimpl. *durch* einen *Zufall*, Lat. *caſu quodam*, it. *fortuita*, cf. ad Herodt. p. 275. N. 11. Bud. C. 1366, 8. Ind. Ael. V. h. v. δ. Dion. H. S. T. 1. v. κ. i. (cui add. 202, 45. 550, 6.) Dem. v. ἀπὸ a) p. 91. e., it. v. utr. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα, (per figuram illam ἐκ παραλλήλου iuncta, ut Stp. Th. l. l. cenſet, ſ. potius ut ſyn. et forte per hendiad. pro Noſtri 1, 9, 12. ὑπό τινος δαιμονίου τύχης,) Fab. Aeſ. Hſ. v. κ. e. it. v. τ. „κατά τινα τύχην, (praemiſſis pro lege, praep.) κ. a Lat. non exprimi in hoc" volens, opinor, totam formulam reddi per ſyn. abl., et de v. δαιμ. Schmid. ad Heliod. p. 12. N. 20., reddente Sch. v. συν. e P. cum „Sylb. (Ind.) pro συναντῷ" in qua eius brevitate nec hic ſcias, utrum voluerit corrigi, an modo paſſ. explicari per med. ſ. act., quo pertineat quoque Ms. impf. in act., quod alibi noſtri Mss. ſub-

συνήντηται τῇ Μαρκίᾳ[p]. ἡ δὲ[q], (καὶ αὐτὴ[r] γὰρ ἔστεργε τὸ παιδίον,) περιπτύξασα καὶ φιλοῦσα, τὸ γραμματεῖον ἀφαιρεῖται, δεδοικυῖα δὴ[ſ], μή τι τῶν

te obvius factus eſt Marciae. Illa vero (nam et ipſa amabat puerulum) complexa ac deoſculans, libellum ei adimit, verita ſcilicet, ne quid neceſſa-

p) Colon hic in Stp. et Sb. q) In Ms. Ba. ſigna ( ) deſunt, et verba includuntur modo commatibus. *Mart.* ut in A., ſed in rel. edd. nihil utrinque cum ſignis. r) αὕτη in Ox. v. N. ſ) In Ms. Ba. δὴ abeſt. *Mart.* etiam in Ms. Vi., v. N.

ſtituunt pro med., quanquam et lapſus inciderit, abſorpta ται finitione ob ſq. ſyllabam ſimilem, et η et α confuſo per elementa maiuſcula; ut impf. ductum eſſe poteſt e ſq. ἔστ., et in vulg. per ſe recte copulantur varia tempora, praeſ. πρόσεισι, perf. συνηντ. et impf. ἔστ., nec hodie dubitatur de v. σ. in med., ut et aliis compoſ., ab ἀντάω ſ. ἄντω derivatis, cf. Stp. Th. „συναντάω, occurro, obvius fio, (per Bg. phraſin, ut mox per P. tacite,) et συναντῶμαι, voce paſſ. pro eodem. Herodi. l. 1. κατὰ — τῇ M. τὸ παιδίον" e P., ſed tantum e Noſtro, ut et Bud. C. 965, 6., cf. tamen Abr. L. Ar. p. 63. e. D'Orv. Ch. p. 620. i. Rsk. ad Polb. p. 84. m. Ind. Hom. et Call. cum Eur. Ion. v. 831. et Suid, 3, 399. e., ut Latine quidem redundet praep., quanquam ab ea caſus pendet adiunctus.

καὶ α. γὰρ) In parentheſi quidem hic καὶ γὰρ iterum, ut §. 1. m., ſed divulſum, Bg. reddit ſic iterum, ut non cohaereant iſtae particulae duae pro una γὰρ, ſed καὶ pertineat ad pron., nec ſit pro copula mera, ſed pro *etiam*, haud dubie e ſyn. P. „etiam *ipſa*" cf. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 27. m., tenente G. Th. in Bg. ſubſt. modo παιδάριον, ſed obvia alibi quoque V. L. in pron., at hic vitioſa ob pr. ἡ eiusdem ſenſus.

περιπτύξασα) Ach. Tat. 1. περιπτυξάμενός με πολλὰ κατεφίλει. Alter activo, alter med. utitur. *Leiſn.*

Bg. e P., de act. tacente Stp. Th. in hanc notionem, prolato tantum med. cum ſimili Leiſn. loco, cf. tamen Abr. Dil. Th. p. 562. e. D'Orv. Ch. p. 346. m. v. 19. Luc. 1, 212. l. 79. *amplexabor*, it. Exc. ad 1, 4, 12. e., ſed de med. Ind. Xen. Cyr. Z. Suid. 3, 94. m., non coll. ad Heſ. 2, 934. i., ſed act. ib. m. ſine exemplo, nec coll. Suid. l. l. p. 85. e., ap. G. Th. „ſimul ſ. totum brachiis includere" ſed in Lat. ad Suid. *circumplector* cum Gr. n. act., at ſine explic., libere addente P. adv. temporis πρότερον.

φιλοῦσα) Inter φιλ. et τὸ excidiſſe puto αὐτὸ, quod refertur ad παιδίον. *Stroth.* Nos hoc pron., nec a P. agnitum, modo ſupplemus, adhibente Lat. compoſ. Bg. e P. etiam Gs. ad Luc. l. l. in N. pr., ſed Stp. Th. aliunde tantum ſimpl. Lat., quod ap. G. Th. etiam cum compoſ. ſimul „φιλέω, καταφιλέω" cf. Indd. Xen. L. N. T. Fi. et Krb. cum ellipſi, qua de nihil ap. L. Boſ., ut ap. Xen. Cyr. Z. 1, 4, 27. i. cum adiuncto τῷ ϛόματι, et mox ſine eo ad variandum, quo reſpexerit L. Krb., etiam hic copulato praeſ. tempore cum pr. aor., deſertoque P., (partim etiam a Sch. ad v. ſq. „ἀφ. aufert *libellum*") addente Bg. pron. αὐτῷ, ubi non habet Lat. id Stp. Th. cf. Indd. Xen. cum L. N. T. et Heſ. 1, 634. i. ſine N.

δεδοικυῖα) In Mss. omiſſum δὴ iterum, non oſtendit quidem P., ſed

ἀναγκαίων, ὑπὸ νηπιότητος, ἀγνοοῦν, παῖζον διαφθείρῃ. γνωρίσασα δὲ [t] τὴν τοῦ [u] Κομμόδου χεῖρα, ταύτῃ καὶ μᾶλλον ἐσπούδαζε [x] διεξελθεῖν τὴν

rium, prae infantia inſcius, ludendo perderet. Cum au-
9. tem cognoviſſet Commodi manum, tanto magis feſtinavit percurrere ſcriptu-

t) δὴ Bc. ed. v. N. u) Ms. Ba. et Vi. τὴν κομ. χ., v. 1, 8, 7. m. x) Ms. Ba. ἐσπούδασε cum B. 1. v. N.

cum Ms. Ve. quoque Bg., elapſum haud dubie ob ſq. μὴ ſimile, cum et alibi ſit ap. Noſtr. poſt verba quaedam; diſcedente Bg. in ſq. τὶ τῶν ἀν., diverſum caſum mutando in eundem, ſecus ac P., unde Sch. partim, it. e Stp. m. in „ἀν. *ſcriptorum* ſ. *rerum* neceſſariarum, *graviorum*“ ſuppleto ſubſt. γραφῶν et πραγμάτων, cf. L. Boſ. Ell. p. 289. e. ſine exemplo, forte huc reſpiciente Stp. Th. per errorem in nomine propr. 1, 420. D. e. „quidam ap. Herodotum τὰ ἀν. expoſuerunt *res graves* et ſerias“ quae ſunt et in L. Baſ., at nihil in Herodt. Ind., ut eadem fere ſine auctore ap. Foeſ. Oec. v. ἀνάγκη e. p. 28. b. e., non male comparantem τὰ σπουδαῖα, de quibus alibi, cf. (praeter Ind. Xen. Mem. S. alio ſenſu,) Ind. Luc., ubi ſemel et Gs. numerum cum Bg. mutat, it. Dem. 131, 2. καὶ σπουδαῖα νομίζων καὶ ἀναγκαῖα τῇ πόλει, ut copulantur ap. Cic., *quod* mihi *omnium* eſſet *maximum* maximeque *neceſſarium*, cf. G. Th. in Bg. i., ubi in ſq. ſubſt. e P. „νηπιέη, aetas puerilis“ cf. Luc. 1, 180. l. 45. per ſyn. praep. διὰ νηπιότητα φρενῶν, ob infantiam *mentis*, reddente Bg. ex eodem P. ſq. particip. ἀγν. per adi. (h. l. cum neſciret, quid eſſet, quod teneret in manibus, ac quocum luderet,) ſed, pro P. libere addito adv. ἴσως et omiſſo particip. παιζ., hoc recte magisque perſpicue per gerund., poſitis a Noſtri etiam hic vicine participiis, ut §. pr. e.; ad v. διαφθ. neſciente Stp. Th. Lat. Bg., h. l., ut noſtrum *verderben*, pro diſcindere ſ. delere, ut non amplius legi poſſet ac utile eſſe, ſ. conculcare pedibus in luto.

γνωρίσασα) De V. L. Bc. ed., etſi ad marg. ſcripſit Leisn. Lat. *nempe*, tamen eſt merum operarum vitium, cum, praeter edd. rel. et Mss., etiam P. agnoſcat vulg. per obliquum ſuum *dein*, δὲ accepto pro continuandi particula et pro Lat. *praeterea*, melius ſervante Bg. notionem vulgarem, deſerto P. etiam ad v. γν., etiam partim a Sch. „*quae* quum *agnoviſſet*, χ. *ſcripturam* alicuius *agnoſcere*“ quod P. Lat. etiam aliunde ap. Sb. Ind. et Stp. Th., cf. Ind. Dem. Luc. L. N. T. Loesn. p. 96. e. Suid. 1, 489. i., γν., γινώσκω, *cognoſco*, quod cum Gr. n. ap. G. Th., ſed alio ſenſu Heſ. 1, 843. e. cum Ind. Xen. Pol. Z., notionem tenente Stp. Th. 4, 418. F. m. ſubſt. „χεὶρ, de hominis ſcriptura ſ. chirographo“ cum Lat. exemplis, quae partim ap. G. Th. 211, 71., cf. Suid. 3, 666. e. χεῖρα, τὸ χειρόγραφον, *ſcripturam*, ubi Hyperidis locum e Stp. poterat addere Kuſt. in N.

ταύτῃ) In toto hoc membro liberrimum P. deſerit etiam Sch. in v. οὗτος „τ. cauſaliter, *ea* ratione, *ideo*“ ex Ind. Sb., pro ſeveris Lat. *hoc* ſ. *eo*, aut potius eodem ſexu, ut ap. Stp. Th. aliunde, *ea* ſ. *hac*, quae ſuperſunt in compoſ. Lat. *eatenus* et *hactenus*, atque etiam ſola, maxime ap. poëtas, per ellipſin ſubſt. Sch. *ratione*, it. *cauſa* ſ. *via*, quo de poſtr. tan-

γραφήν. ἐπεὶ δὲ εὗρεν αὐτό[y] θανατηφόρον, καὶ πρὸ ἁπάντων

ram. At ubi comperit, illum eſſe mortiferum, et ante

y) Mss. Ba. et Vi. αὐτὴν v. N.

tum eſt ap. Lindn. et G. Th. v. *is* 1232, 57., qui in illis compoſ. ſilet, etiam in *eo*, quanquam recte explicans, ſine Gr. et 896, 7. „*hoc*, abl. pro propter hoc“ ubi deſit ſubſt. *fine*, conſilio, *argumento* ſ. *negotio*, cf. Hor. Turſ. p. 267. i. 246. m. 331. m. et ſupra 1, 15, 13. m., ad Gr. quidem varie ſupplentibus L. Ern. L. Boſ. Ell. et Dev. p. 338. e., ſed varie reddentibus Schol. Th. 158, 68. Schol. Ariſt. Plut. v. 572. ed. Hſth. p. 174. a. Suid. 3, 436. e., non coll. ad Heſ. 2, 1353. e. cum N., Bud. C., Hindb. ad X. p. 49. §. 3. cum Indd. Xen. Z. Ael. V. h. et ſine Ind. ap. Dem. 24, 12. in media oratione, ut hic, ubi Bg. quoque liberior tum in καὶ, pro etiam ſ. adhuc, omiſſo iterum ante μᾶλλον, cf. 1, 3, 8., tum in pron., in quo Lat. ap. G. Th. nihil, quod iuvet, at 896, 8. „*hoc*, pro tanto, ſequente *quo*“ ſicut alias *hic*, it. *is*, ponitur pro tantus ſ. tam magnus, cf. Schell. de ſtylo p. 312. e., et *eo* ſaepe cum *magis* pro tanto; ut noſtratium *deſto* ſ. *um* deſto *mehr* fuerit pro *deß wegen*, Lat. *ea propter*, par illi *um* ſo viel *mehr*; cum Bg. faciente etiam Ind. Ael. V. h. v. μάλα „ταύτῃ μᾶλλον ἡδίων ἔσται, tanto *magis* ſuavis *erit*“ ſed Vs. *hoc* ſuavior *erit*. Tum Ms. in ἐσπουδ. tempus aliud, aor. pro impf., eſt vel ingenium librarii, ut magis conveniat cum pr. γνωρισ., vel lapſus, ut operarum in ed. Baſ.; cum P. partim reddente Stp. Th. 3, 949. C. m. „Herodi. l. 1. γν. — ἐσπούδασε δ., *magis* ſatagebat *legere*, ſ. *maiori legendi* cupiditate *illiciebatur*“ cum alia iterum lect. et per Latt., etiam in praemiſſis, quae valent modo pro ſtudere ſ. cupere, aut Bg., deſerto P. etiam a Sch. in ſq. „perlegere *ſcripturam*“ iterum e Sb. Ind., ſed Stp. Th. 1, 1269. A. e. „pro lego ap. Herodi. l. 1. δ. τ. γρ.“ nihil amplius, niſi in pr. quoque Lat. Bg., habentibus et nobis tropum in *durchgehen* et *durchlaufen*, pro deinceps legere unaque ſerie, et h. l. oculis ac mente, ut alias ore et oratione, cf. Ind. Dem. cum 66, 12. Luc. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 2., ſed, ut hic, de ſcripto ac libello, pro percurrere legendo, ſ. Sch. (ap. G. Th. „*perleg.* τελέως ἀναγινώσκειν, διεξέρχομαι, a principio ad finem usque legere, — *ſcripta perlegi*, Ovid.“) non habui aliunde, at analogiam affinium, praeter διεξιέναι et δ. λόγῳ Xen. Bach. et Mem. S., ubi et noſtrum v. 4, 6, 1., etiam ἔρχεσθαι et διέρχεσθαι, cui noſtrum eſt ſyn., cf. Locsn. p. 50. m. D'Orv. Ch. p. 694. m. v. 8. Dion. H. S. T. 2. 195, 19. 31, 9. π. συνθ. ὀν. ed. Upt. p. 242. l. 14. βιβλίον διερχόμεθα, librum *percurrimus*, Z. ad Vig. p. 572. a. e. Nr. 7. „διὰ in comp. auget, διεξιέναι, accurate *exponere*“ quod Gr. et eſt ap. G. Th. in Lat. Bg.

αὐτὸ) Mss. pron. αὐτὴν, ad proximum ſubſt. τὴν γραφ. relatum, gloſſa eſt mera librarii, ſyneſin innuentis, aut non intelligentis, quae reſpicit ad remotius ſubſt. §. pr. m. τὸ γραμματεῖον, latens ſimul in τὴν γραφ., clare ſic ſtatuente etiam Bg., ſed alio abeunte P., quocum tamen reddit voculam ἐπεὶ, (ignorante hoc Lat. Stp. Th., ap. G. Th. recte per *poſtquam*, de tempore, explicatum 931, 35.) ſed v. εὑρ. e Stp. m. ad P. liberum, qui Stp. et in Th. 1, 1307. G. notionem hanc aliunde tenet „comperio, reperio“ ap. G. Th. „invenire, deprehendere“ ſcil. mente et oculis, dumque legit ſcriptum, v. c. hos iubeo interficiendos hac

αὐτήν τε [z] μέλλουσαν τεθνήξεσθαι, Λαῖτόν τε [a] καὶ Ἔκλεκτον [b] ἐπακολουθήσοντας [c], τῶν	omnes cum ſe morituram, Laetumque et Electum, tum caeterorum tantum caedem

z) Solae Ing. αὐτήν γε μέλλουσαν θνήξεσθαι v. N. a) Ms. Ba. λαῖτον τὲ λ. b) Quae ſunt ab accuſ. hoc Ἔκλ. usque ad alterum, qui eſt eiusdem nominis (§. 11.), deſunt in praeced. ed., praeterquam in mea. *Steph.* In Aldina hic omnia deſunt, quae ab hoc verbo Ἔκλ usque ad μεταπέμπεται (§. 11.) leguntur. Male. Nam Marcia Electum modo arceſſit, non Laetum, quippe cui Electus tabellas mittit (§. 14.) *Leisn.* Nempe in A. B. et Par. 1. ſeries eſt haec, τεθνήξεσθαι, Λαῖτόν τε, καὶ Ἔκλεκτον μεταπέμπεται, faciente ſaltum typotheta ob eandem vocem Ἔκλ., cum et P. ſervarit omnia aeque, ac Mss., et res contextus que requirat omiſſa. c) Ms. Vi. ἐπακολουθήσαντας vitioſe hic, confuſis ο et α iterum.

nocte, cf. §. 1. e., in quo v. ſenſuum (omnium, hic de interno et externo illo oculorum maxime, ut alias quoque de aurium ſenſu et pro audire, cf. N. T. Io. 11, 17.) cum acc. rei duplici explet Bg. inf. e participio, quod ſecum habere ſolet, etiam in loco illo ſacro, ſed hic a Noſtro oppreſſum; ne quis putet, participium ὂν eum voluiſſe addi, quaſi elapſum poſt ſimilem finitionem in adi. θαν., ubi Stp. Th. ſaltem novit Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., h. l. mortem deinde demum aſſerens, ſed nunc modo indicans. In ſq. Sch. „πρὸ, ordinis, π. ἁ. prae *omnibus*, ſ. *ſe primam* (hoc poſtr. e P.) ἁπ. maſc. ſ. neutr., prae *omnibus*, h. e. in primis" dubitans adeo, de perſ. dicatur, an de re, pro ante omnia, quod mihi magis placet, cum perſonae mox demum ſequantur diſerte que, etſi Bg. inclinante quoque in alteram partem, cf. Dem. 343, 26. L. N. T. Schw. et Krb. v. π., ubi tamen nihil de ellipſi, ut nec ap. L. Boſ., v. c. πραγμάτων, ſ. ἀνδρῶν et ἀνθρώπων.

αὐτήν τε μ.) Forte αὐτήν γε μελλ. — Λαῖτον δὲ καὶ Ἔκλ. *Steph.* Nihil opus hac emendatione. *Boecl.*

Praeter Stp. γὲ, dederunt Ing. etiam vitioſum θνήξεσθαι ſine τε augmento, quia videbant, credo, id ibi ſeparatum τε θν. cum ed. Bc. ac Pat., putabantque, Stp. voluiſſe id τε ſimul ſublatum, cuius ſuſpicio inanis eſt, ſive τὲ vulg. poſt αὐτὴν cum Bg. referas ad τὲ remotius poſt τῶν — λοιπ., ſive etiam, potiusque, ad proximum τὲ poſt Λαιτ., nemine hic haeſituro, qui teneat, verbum εὑρ. regére plures deinceps acc., — αὐτὸ — αὐτήν τε — Λαῖτόν τε — τῶν τε — φόνον, tum, in membro καὶ πρὸ ἁπ. repetendum eſſe e pr. verbum εὑρ., quanquam et ſine hoc procedit καὶ, quod maxime videtur fuiſſe moleſtum Stp., ſed alibi quoque praemiſſum poſt ſe habet alias copulas τὲ — τὲ, a Bg. bene hic redditas, cf. 1, 9, 2., ut illud mireris, tentaſſe Stp. non potius αὐτὴν in αὑτὴν per aſperum cum P. et Bg. ob illud v. εὑρ., quocum tamen etiam lenis procedit ſecundum alibi dicta; ad v. ſq. μ. τεθν. P. etiam deſerente Sch. „*mox* morituram *eſſe*" ſed ignorante hunc inf. Stp. Th. 1, 1564. B. m. „τεθνήξομαι, moriar ſ. *iamiam moriar*" praeter adv. ſyn. illi Sch. adiunctum, cf. 1, 15, 12. m., recte ſtatuente cum eodem paulo poſt futurum, reiecto aliorum ficto v. τεθνήσκομαι, quo de cf. ad Thom. M. p. 835. it. Gatak. ad Ant. p. 54. a. D. ſqq., ubi et „ἤδη τεθνήξῃ, *iamiam moriturus es*" cum diſerto adv. illo, quod adeo non per ſe inſit in iſto tempore, it. p. 99. b. ult., ubi iterum tale quod adiunctum, cf. p.

τε λοιπῶν τοιοῦτον [d] φόνον, ἀνοιμώξασα καθ' ἑαυτήν τε [e] futuram, eiulato editu, ſecumque ſic locuta: *Euge*,

d) In Ms. Ba. τοσοῦτον φ. ſed eadem manus notavit, poſſe etiam τοιοῦτον eſſe. *Mart.* v. N. e) Ms. Ba. et Vi. καὶ καθ' ἑαυτὴν εἰπ. v. N.

129. a. D. e. Ind. Ael. V. h. Luc. Ioſeph. T. 2. p. 248. ſ. 5. e. et Hoog. Op. p. 196. m.

ἐπακολουθ.) Hoc participium, a P. oblique monſtratum, ſed clare a Stp. in m. P., et hinc a Sch. ſervatum „*ſubſecuturos*, in ordine" cur omiſerit Bg., neſcio, reſtituturus id olim, ignotum item Stp. Th. ſub „ſubſequor, ſ. ſimpl. *ſequor*" quibus repetitis in L. Ern. non additur Lat. vicinius, quoad praepoſ., *inſequor*, ut nec tropico ſenſu *obſequor*, cf. Ind. Dem. Xen. Z. Pol. et L. N. T., quorum Schw. huc reſpicit cum Vs. P., ut et h. l. ſuppleas pron. αὐτῇ e pr. αὐτήν.

τῶν τε) Ms. res in pron. redit ad lapſum, in ς et ι frequentem, aut ad ingenium librarii et gloſſam ex aliis Noſtri locis, ubi τοσ. cum ſubſt. φ. et ὄλεθρος, ut per ſe utrumque adi., quoad ſententiam, hic et alibi convenit, ſicut Lat. *talis* et *tantus*, quo poſtr. reddit Bg. e P., ſed Stp. Th. modo τοσ., noſtrum τοιουτ. noſcens tantum de modo, nec de numero, neutrum vero cum ſubſt. φον., ubi v. Ind. Luc., ut ad V. L. ib. Ind. in Not. v. τοσ., libere addente Bg. e P. participium ἐσόμενον, cum proprie hic caſus pendeat a pr. v. ἐυρ., ut dictum. Sed Mss. ratio in ſq. membro, τὲ mutato in καὶ, ut 1, 9, 19., hic forte pertinet ad laevitatem; agente P. liberius, non modo in addendo ταῦτα ſ. τάδε, (unde Bg. adv. οὕτως,) ſed etiam in mutanda ſerie orationis, dum καθ' ἑαυτ. iungit cum pr. verbo, et, omiſſa copula τὲ, ponit finitum tempus, ſecus ac Bg.; rem me tenente ſic, ut oratio Marciae brevis §. 10. per parentheſin quaſi capiatur, et participia, hic praemiſſa, nitantur finito v. μεταπ. §. 11., ſic, ut poſt parentheſin redeat particip. εἰποῦσα, ſed cum pron. ταῦτα alio; unde poſtea Bg. *inquam*; quae ratio cavet anacoluthon, etiam hoc, ut poſt εὖγε ne ſit extrinſecus aſſumendum v. ἔφη, cf. L. Boſ. Ell. p. 459. m. Hdb. ad Xen. p. 42. §. 4. 93. §. 5. cum Ind. Xen. Cyr. Z., quod hic fiat alioqui poſt affine εἰποῦσα, cuius generis exemplum tamen non habui; deſerto P. ad v. ἀνοιμ., reddente Sch. „*quum* ea *in* eiulatum *prorupiſſet*" cui formulae par Bg., ap. G. Th. modo in v. partim expoſita 307, 85. edere *clamorem*, ſub emittere, (pro quo ad Vern. rationem melius Lat. *extrudere*,) cf. Stp. Th., tacite e P., ſine auctore, Suid. 1, 236. i. 218. i., non coll. ad Heſ. 1, 387. i. ſine N., it. Polb. 4, 54. T. 1. p. 509. e., ut praepoſitio reſpondeat iſti P. *ingemiſcere*, vel his, e pectore ſurſum in aërem proferens gemitum ſ. eiulatum; ſicut Sch. ſervat ordinem in καθ. ἑ. cum εἰπ. „*quum* ſecum *conſuſurraſſet*" tacente Stp. Th. etiam in affini ap. Aeſ. Fab. Hſ. 129, 4. ταῦτα καθ' ἑαυτὸν λέγοντος τοῦ κυνὸς, quo de Ind. modo in κ. „*apud*, cum, — *ſecum*, (ubi praec. βοῶν ἐν τῇ καρδίᾳ, ex Hebr. fere, de quo Ind. tantum in β.) ſecum, animo" quae ſunt pro cogitare, cum hoc, ap. homines certe, fiat cum verbis; cf. L. N. T. v. ἔπω et καρδ. it. 1, 6, 21. e. ſupra, cum Abr. Dil. Th. Auct. p. 385. m. ſine Vs., at Luc. 3, 96. l. 21. pro *ſe*, quod potius illud *ſola*, cf. ad Noſtr. l. l.

εἰποῦσα, „Εὖγε[f], ὦ Κόμμοδε! 10. *Commode, haeccine prae-*
„ταῦτα[g] χαριστήρια εὐνοίας τε *mia benevolentiae et amoris,*

f) Hic comma erat ſolis in Bc. et Pat., ſed aberat poſt Κομμ. modo in Stp. et Sb. v. N. g) Ms. Ba. et Vi. ταῦτα γὰρ χαριστ. v. N.

εὖγε, ὦ Κ.) Bg. e P. omittit iterum exclamationem, reddente Sch. „*euge*, cum vocat. exprobrantis beneficia“ ſed Stp. Th. 1, 1297. F. „*recte*, recte *ſane*, adv. laudantis et approbantis ſ. aſſentientis. εὖγε ὦ πάνσοφε. — εὖγε, οὕτω ποιεῖτε. — εὖγε. ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Scio tamen, neque hic, neque illic diſtingui poſt ε. in vulgatis editionibus: ſed ego ex aliis locis diſtinguendum eſſe colligo“ hic tamen in ſua edit. non interpungens, ubi nos comma fecimus ante vocat., poſtque hunc exclamandi punctum, cum poſt Κομμ. finiatur ſententia, et ε. non cohaereat cum ſqq., ſed poſt Κομμ. deſit aliquod v., ut ποιεῖς ſ. ἐποίησας, quale et diſerte adeſt interdum, v. Ind. Luc. et Stp. l. l. H. „εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴκου, *bene* fecit *Cherſias*, quod *memineris*“ ubi tantum poſt v. ἐπ. comma ponendum, quod abeſſe oportet in pr. illo εὖγε, οὕτω ποιεῖτε, (ut et editur ap. Luc. 1, 337. l. 6.) ſi v. per praeſ. reddatur, *bene* ſic *facitis*, ſed adeſſe, ſi per imperat. cum Gs., *euge*, ita *inſtituite*, quod et melius ob ſq. quoque imperat., ut alterum Stp. ib. p. 342. l. 55. ſic editur, εὖγε, ἄξ. λ., euge, *vili* iſta *quidem* pretio *ſumſiſti*, ubi tamen potius ſit punctum Stp., qui l. l. H. „interdum cum gen., ut ap. Luc. εὖγε τῆς προαιρέσεως“ ubi vult reddi Lat. *macte*, quod et ipſum iungatur cum gen., qui locus eſt ib. 1, 548. l. 33. laudo *propoſitum*, ad ſenſum quidem, ſed ut ibi ſit ellipſis duplex, non modo illa verbi, ſed et particulae alicuius, unde pendeat gen., pro εὖγε ποιεῖς, τῆς πρ. ἕνεκα ſ. χάριν, bene *ſane* ſ. *quidem* ſc. *facis*, quoad *propoſitum*; unde ibi poſt ε. comma locandum; nec id ε. cum gen. ſtat per ſe; tacente L. Boſ. Ell. et Z. ad Vig. p. 396. ex Hoog. Op. p. 423. ſq., ubi Plat. „εὖγ' ἐποίησας, ἀναμνήσας με, *recte* mihi *in* memoriam *revocaſti*“ ſimile eſt illi Stp. ε. Χερσ. ἐπ., μν., ubi ille recte reſolverat particip.; ad quam rationem et in Plat. verſeris, bene *quidem* feciſti, *quod* ſ. cum *mihi in mem. revoc.*, cf. Theophr. Char. 7, 1. e. εὖγε, ὅτι με ὑπέμνησας, *factum* bene, *quod* mihi *in mem. revoc.*, pro quo Lat. (Gr. πεποίηταί σοι ſ. ὑπὸ σοῦ,) nobiscum potius ἐποίησας ſupplet Ind. Fiſch. v. εὖ m. „recte *feciſti*, quod *mihi* rem *revoc. in mem.*“ non me opprimente γε, ſed reddente per Lat. *quidem*, vel *ſane*, ut h. l., ubi eſt ironice poſitum pro ſcilicet, (noſtrum *freylich*, et totum *vortrefflich freylich*, ſ. *ſchön fr.* ſ. *wohl fr.*! ſcil. *haſt* du *gethan* ſ. *thuſt du*,) et pro male ſ. turpiter ſane, ſenſu contrario, e natura ironiae, quam notionem, ut ſit ridentis, improbantis et reprehendentis, innuit forte Stp. l. l. p. ſq. i. „inſultantis, ap. LXX.“ cf. L. Ern. Nr. 2. Suid. 1, 882. m. Heſ. 1, 1493. m. N. 3., ubi in L. Ms. C. pro λέγει δὲ καὶ ἐπ' εἰρωνείας legendum forte e Suida λέγεται καὶ ἐπ' λ., G. Th. cum Gr. n. „*euge*, interiectio laudantis, ſ. exultantis et aſſentientis, ſ. congratulantis, — aliter, quaſi obſtupeſcentis vox“ ſed ex ambiguae lectionis loco ap. Plaut., cf. v. *eugepae*, diviſuro me potius aliquando Gr. in voces duas.

ταῦτα χαρ.) Mss. γὰρ, ob ſimilem ſyllabam ſq. χαρ. facile elapſum, commodum facit ſenſum, non hic cauſale, sed affectus animique commoti, maxime in interrogatione, quod non bene tum redundare cenſetur, v. Bud. C. 1308, 14. Stp. Th. 1, 817. D. e. Ind. Fa. Aeſ. Hſ., at recte intelligunt L. N. T. Schw. p. 270. N. Ind. Fi. Theophr. et Ael. V. h.

„καὶ ϛοϱγῆς, ὕβϱεώς τε καὶ
„παϱοινίας τῆς σῆς, ἧς ἐτῶν [h]

contumeliae item et petulantiae tuae, tot annis a me to-

h) Mſ. Ba. ἧς τοσοῦτον ἠνεσχόμην; quod interrogandi punctum eſt modo in Ox. et Ed. cum Mſ. Bg., ut comma in Bc., at ſimplex punctum in rel.

„in ironia ſ. indignatione" Dev. p. 85. m. Vig. p. 478. cum N. Hoog., qui et in Op. v. p. 194. ſqq. 197. e. ſqq., comparans Lat. *nam* p. 201. e., (quo de cf. G. Th. 390, 44. 87. ſqq. cum Hor. Turſ. p. 534. i.) ſed tacens de *enim*, ubi G. Th. 365, 9. inclinat ad redundantiam, forte tenente P. etiam per Bg. *haeccine*, (quod ap. G. Th. ſine Gr. et per *talis* modo) per Lat. *ne* encliticam multis reddentibus Gr. γὰϱ, cf. Bud. C. 1308, 20. 32. Vig. p. 479. i. Hoog. Op. p. 201. Nr. 5. p. ſq. Nr. 6. L. N. T. Fi. p. 228. e. „*quaeſo*, — ne, *vero*, aut ſimile" v. c. *tandem*, aliorſum tendente L. Krb. p. 136. m. Nr. 3. et Z. ad Vig. p. 447. a. N. 41. it. Hoog. ib. p. 479. et in Op. p. 920. m., cf. tamen p. 922. m. Nr. 6. et Z. ad Xen. Cyr. p. 109. b. et Ind. Iam, *ne* ſyllaba detracta, remanens *haecci*, pro haecce, ad Noſtri ταῦτα per ſe nimium fuerit et potius Gr. ταυταὶ ſ. ταυταγὶ, cf. 1, 5, 4. e. τοιάδε, ut P. in hoc pron. libere egerit, ſed Mſs. γὰϱ ex eodem, per illa priora de *ne*, poſtea forte reſtituendum. Caeterum ταῦτα plur., pro ſing. τοῦτο, et de uno illo, quod interfici eam voluit, valens, accommodatus eſt ad ſq. ſubſt. χαϱ., cf. 1, 8, 14.

χαϱιϛήϱια) Videntur excidiſſe verba τῆς ἐμῆς. *Leisn.* Ad ϛοϱγ. adde τῆς ἐμῆς. *Reisk.*

Mente potius, quam in textu, cum libri taceant et P. quoque, et talia pron. poſſeſſ. ſaepe omittantur in utr. ſermone, etiam in oppoſ. τῆς σῆς, exprimente etiam Stp. ad m. P. pron. *meae*, non item Bg., cuius notio in ſubſt. χαϱ., e P. ducta, pendet ab illa v. χαϱίζεσθαι pro donare, latens in illa Stp. Th. et L. Ern. „χ. munus, quod datur gratiae cauſa" ut tamen hic etiam maneas in vulgari pro gratiis ſ. gratia cum Stp. ad m. P., quod noſtrates quoque habent, *iſt* das *der* Dank *für* rel., tantum P. explente v. ſubſt., ut ad χαϱ. hic modo ellipſis ſubſt. δῶϱα valet, cf. 1, 7, 12.; in ſecundo τε iterum libere agente Bg., ad cuius Mſ. marg. Leisn. „ſ. temulentiae" cf. 1, 14, 15., hic ut cum ὕβϱ. accipias univerſe, ſed e ſqq. aeque vi propria, ſicut ad Luc. 3, 429. b. e. (ubi in textu proprie eſt) poſt Lat. Vs. *temulentiam* noſter hic locus laudatur, ubi ſubſtantivo articulus cum adi. τῆς σ. ſimplex eſt datus per variationem pro duplici §. 6. e.

ἧς ἐτ.) Mſ. res, pro ἐτ. τοσ. afferentis tantum τοσοῦτον, credatur ſic orta, cum, omiſſo ſubſt. ἐτῶν, relictum τοσούτων abſurdum aliquis correxerit, cf. §. 1. m. ad τούτων., ſubintelligens χϱόνον ſ. μέϱος τοῦ χϱόνου cum pr. κατὰ, qua de ellipſi nihil ap. Stp. Th. 3, 499. G. m. et L. Boſ., ut tamen dederimus ad 1, 6, 1. e. Ael. τοῦ χϱόνου τοσοῦτον, ad quam formam reſpiciens aliquis librarius, ab initio etiam ſcripſerit in marg. aut textu ἐτῶν τοσοῦτον, unde deinde ſolum remanſerit τοσ., mutante Bg. res P. in breviora et caſum temporis ſyn., ſed Noſtri formulam in pron. relat. cum v. finiti temporis act. ſ. med. in aliam e particip. paſſ. ſyn., cum contra alias participium in iſtam formulam reſolvatur, non hic neceſſariam, ut nec Stp. aliam ad m. P. per particulam temporis, pro *quam tot annis*, annos *ſuſtinui*; poſt Lat. Bg., ap. G. Th. cum Gr. n., afferente Stp. Th. tantum e Noſtro et Syneſ. rectionem v. cum gen. rei ſ.

„τοσούτων ἠνεσχόμην; ἀλλ' οὐ „καταπροίξῃ [i] αὐτὸς μεθύων „νηφούσης γυναικός.“ Ταῦτα | *leratae? Sed haud impune illuſeris, ipſe temulentus, in* 11. *ſobriam mulierem.* Haec,

i) Sine Iota ſubſcr. in Bc. al., ut poſt *αὐτ.* comma in Ox. al., at in Ms. Bg. alia commata; v. N.

perſ., qua de, hic a Sch. ſumta, cf. Luc. 1, 96. I. 43. L. N. T. Kypk. 2, 93. m. et Loesn. Ind., quorum loca e Dem. ignorat Ind., ut et haec 755, 1. 990, 21. 614, 17. *τὰς ὕβρεις ἠνέσχεσθε τὰς τούτου*, qualem acc. rei, (obvium et in Ind. Xen. Cyr. Z., ubi et acc. perſ., ut in Pol. v. cum particip., cf. Bach. et Mem. S.) quoque ſtatuas, ſi legitimum *ἣν* fuerit accommodatum ad caſum prioris membri per enallagen, cf. Vig. p. 32. k. cum N. et Fi. ad Well. p. 304. e. De diſtinctione poſt *ἠνεσχ.*, quam nos, etiam ante Ms. auctoritatem, dederamus, res confecta eſt, cum contextus doceat, a *ταῦτα* inde ad *ἠνεσχ.* ſermonem eſſe in interrogatione, cuius adeo et ſignum adeſſe debet.

ἀλλ' οὐ κ.) Leisn. ad m. Ox. „Schol. ad Ariſt. Eq. 433.“ Sch. „med. *ὁ. κ. γ.* Sb. non *praevenies*, tu *ebrius*, ſobriam *mulierem*. Pol. — Verbum in comminationibus uſitatum ita in fut. Gr. ſcriptoribus, quum negare volunt, impune progreſſurum ſuſceptum negotium adverſus aliquem“ in quo notionem quidem ac rem videas, non item brevitatem in interpretando, quam tenuit Bg. in formula ſua, ap. G. Th. „decipere et circumvenire veluti ludendo, — Ter. Eun. 5, 4. e. *ut ne* impune *in* nos *illuſeris*“ agente Stp. in m. P. plenius, quam in Th. aliunde, cf. L. Ern. Nr. 4. „*οὐ καταπροίξει* pro *οὐ καταπροίξῃ*, haud impune feceris“ per quae Lat. ut te expedias in rectione cum gen., a praep. in v. pendente, aut mutabis gen. in dat., v. c. *haud imp.* feceris *mulieri mihi* rel., aut cum Stp. in m. P. adhibebis Lat. praepoſ. *adverſus* ſeveram, ut ſyn. Bg., cuius ratio non modo quoad notationem, (quae reſpicit cum L. Ern. „*κατὰ προῖκα*, gratis, *impune*“) ſed etiam quoad Lat. v. et ſenſum convenit cum veteribus Grammaticis, Schol. Ariſt. Nub. v. 1242. Equ. l. l. Veſp. v. 1387. Theſm. v. 573., qui modo ad Veſp. v. 1357. tacuit, Thom. M. p. 506., ubi N. 5. „Ar. Nub. *οὔτοι ἐμοῦ κ.* nequaquam *impune* me *illuſeris*“ Heſ. 2, 181. cum N. Suid. 2, 262. e. ſqq. Greg. de dial. p. 252., Spanh. ad Ar. N. et Caſ. ad Eq., ad Herodt. Λεξ. p. 175. b. i. Vocab. Ion. p. 14. a. e. it. 3, 36. e. N. 93. ubi „Ar. Veſp. v. 1387. Bg. *tu* non *impune* illuſeris *Myrtiae*“ 5, 105. N. 15. 7, 17. N. 55. ad Moer. p. 275. b. m. Toup. ad Suid. P. 2. p. 76. e. et Hſ. ad Plut. p. 119. c., in quibus et invenias de ſcriptura ſine punctis diaeret. et Attica per *ει* finitione pro communi hic, etiam a Mss. tacite probata, ubi ſenſus, non ſine poena decipies me, dum dicis ſingisque, me a te amari, nec tamen me amas, ita de me ſtatuens, meque iubens occidendam; libere quidem, at non male adhibente Bg. fut. coniunctivi ſ. exactum, utpote in comminatione fere a Lat. uſurpatum, quod addiderim praeceptis Schell. de ſtylo p. 171., nec male intelligente Sch. „*ἀ.* in 2 perſ. tu *ipſe*“ (quanquam non hic eſt ſevera oppoſitio, non ſequente *ἐμοῦ*,) quod pron., a P. oblique etiam ad v. *κ.* relatum, Bg. traxit ad ſq. particip., quod ap. G. Th. in Lat. *ebrius*, ut ib. v. *mulier* nihil pro concubina, nec in Gr. ap. Stp. Th., qui modo in v. *νηφ.* (proprie hic valente ex oppoſ.) tenet ſimiliter

εἰποῦσα, τὸν Ἔκλεκτον μεταπέμπεται [k]. (ἔθος δὲ ἦν αὐτῷ προσιέναι, ἅτε τοῦ θαλάμου	inquam, locuta Electum arcessit, (uſitatum autem ei erat accedere, utpote cubicu-

12.

k) Ms. Ba. μεταπέμπεται. ἔθος δ' εἶχεν αὐτῇ προσιέναι, ἅτε τ. θ. φύλαξ. ἔτι — διεβάλλετο. δ. λ., ſed Ms. Ve. ἔθος δὲ εἶχεν αὐτῇ πρ., ἅτε — φύλαξ, ἔτι λ., quocum et Ms. Vi. facit, ut tamen poſt φυλ. nihil diſtinctionis attulerit et δ' cum Ms. Ba., non habentibus ſigna parentheſis quoque A. al., ſed poſt μετ. it. φυλ. et διεβ. variante diſtinctione in edd., v. N.

copulata 2, 1056. D. 1605. E. m., cf. Dem. 538, 16. coll. l. 11. et Suid. 2, 520. m., non coll. ad Heſ. 2, 559. i. it. Cic. Cat. 2, 5. *inſidiari* ebrios *ſobriis.* Mox de Bg. ſupplemento per Lat. *inquam* v. §. 9. e., ſervante P. vim med. v. μετ.

ἔθος λ.) Ven. ἔθος δὲ εἶχεν αὐτῇ προσιέναι, ἅ τε τοῦ θ. φύλαξ, atque mox abeſt αὐτοῦ. Verum neutra harum lectionum vera videtur, ſed potius legendum aut ἔθος δὲ εἶχεν αὐτῷ προσιέναι, ἅ τε τοῦ θ. φύλακι, aut ἔθος δὲ ἦν αὐτῷ, προσιέναι αὐτῇ, ἅ τε λ., aut ἔθος δὲ ἦν αὐτῇ πρ., ἅ τε τῷ λ. *Stroth.*

Quarum emendationum prima ἔθος δὲ εἶχεν αὐτῷ πρ. λ. non videtur habere Graecitatem et ſenſum, huic loco ac contextui aptum, cum dicatur abſolute et ſine dat. perſ. vel ſic, ut Lat. *mos habet*, pro mos eſt ſ. moris ſ. in more, vel de perſ., ut *aliquis* dicatur ἔθος ἔχειν, pro in more habere, ſ. ſolere, ubi requiritur nominativus perſ., ut hic αὐτὸς, cum de Electo clara ſit res, nec ad Marciam ἔθος ἦν trahendum cum P. (qui tamen errorem adiuvit additis libere quibusdam,) quia, ſi ipſa accedebat ad Electum, non opus erat dici in pr., τὸν Ἐκλ. μεταπ., unde nec Sch. repetit, ſed v. ἦν „αὐτῷ ἔθ., ſolebat" reſoluta recte formula in v. privum, ut a Bg. in formulam ſyn. e particip. ſ. adi., pro ſeveris, *mos* erat *ei*, i. in more habebat, ſc. Electus, ad quem dativus ἀ. reſpicit. Reliqua Strothi duo ad unum redeunt cum Mss., quos, praeter diſſenſum in δὲ et δ' ſolennem, videas conſentire in lectione, quae, ſic diſtincta, ἔθ. δὲ εἶχεν, αὐτῇ πρ., ἅτε — φύλαξ, ſenſum hunc facit, ſuppleto in ἔθ. εἰχ. pronomine αὐτὸς, ſc. Electus, *morem* habebat *ille*, eam *adire*, ut *cubicularius*, qui ſenſus eſt idem cum lect. vulg., ſic diſtincta expletaque, ἔθ. ἦν αὐτῷ, αὐτῇ προσ., ἅτε — φύλακι, *mos* erat *ipſi*, Electo, eam *adire*, ut *cubiculario*, ubi Noſter oppreſſit pron. fem. ob pr., deinde enunciationem ἅτε — φυλ., ſc. ὄντι, pro libertate poſtpoſuit, non innexuit, ἔθ. δ. ἠ. αὐτῷ, ἅτε τ. θ. φ., προσιέναι αὐτῇ, nec ſic ordinavit, προσιέναι δὲ ἔθ. ἦν αὐτῷ, ἅτε — φυλ., ubi caſus ille poſtremus erat propior priori, qui, ut nunc editur, diremtus eſt parum, ſed duobus interiectis αὐτῇ πρ. ille Mss. nominativus φύλαξ, ortus, ut puto, ſic, quod aliquis librarius in marg. notaret αὐτῇ, intelligens, id in v. πρ. deeſſe, ſed ſtultior alius caperet ita, ac ſi margo moneret, pro αὐτῷ legendum αὐτῇ, quod adeo receptum, αὐτῷ extruſo ſ. correcto; cumque ἔθος δὲ ἦν αὐτῇ πρ., ἅτε — φύλακι, videretur abſurdum: dativus φυλ. mutabatur in nominativum, et ſimul in εἰχ. vulgatum ἦν, forte cum ſpeciem habuiſſet illius ἦεν, quod cum ἦν etiam alibi confuſum, ut quoque cum ἦν, cf. Luc. Ind. Var. L., in primis, quia in Mss. olim aberat accentus; unde manet lectio vulg., variante Noſtro in τ. θαλ. φ. cum 1, 16, 12

φύλακι· ἔτι τὲ καὶ ἐπὶ συνουσίᾳ αὐτοῦ διεβάλλετο.) δοῦσα δὲ [l] τὸ γραμματεῖον, „Ὅρα, „ἔφη, ποίαν μέλλομεν [m] παν„νυχίζειν ἑορτήν!“ Ὁ δὲ [n] Ἔκλεκτος, ἀναγνούς τε καὶ

li cuſtodi: atque etiam ob conſuetudinem ſtupri cum ipſo haec male audiebat:) cumque
13. dediſſet ei libellum, *Vide*, inquit, *cuiusmodi ſumus hac*
14. *nocte celebraturi feſtum.* Electus autem, cum legiſſet, ex-

l) Ms. Ba. δὴ v. N. m) μέλομεν Edinb. cf. 1, 15, 3. Mox poſt ἑορτ. noſtrum eſt exclamandi punctum pro ſimplici edd. et Ms. Bg. n) Ms. Ba. ὁ δ' Ἐκλ. cum A. al., contra §. 21. in eadem cauſa δὲ plene omnes edd., etiam Mss.; cf. §. 12.

τὸν τοῦ θ. προεστῶτα, ſed huc ſpectante Stp. Th. 4, 235. E. e. ſine Vs., at 1, 1497. G. m. tenente tantum „Herodi. l. 3. (3, 12, 2. τοὺς) τοῦ βασιλικοῦ θ. φύλακας, *regii* (imperatorii) *thalami* ſ. cubiculi *cuſtodes*“ quod epitheton et hic ſuppleas.

ἔτι τὲ) Bg. e P. negligit ἔτι, pro *praeterea*, cf. 1, 3, 8., huc cogitante Stp. Th. tantum 1, 1137. B. e. ſine Vs. ſub „σ. conſuetudo venerea“ ut Sch. „ſtupri cauſa“ per ſyn. formulam, partim e P., ut Bg.; ſecus ac 1, 8, 10. i., reddito hic ſubſt. cum gen. perſ. αὐτ., ut fit in v. affini συνεῖναι cum dat., ſi divellitur praepoſitio; pro quo etiam adhibeas illud interpretandi praeſidium, quod adiuvat gen. cum ſubſt. per praep., quae hic e contextu fuerit ſane illa Bg., etiam de noſtratium ratione, *unerlaubtem* Umgange *mit* rel.; ſupplente Bg. praeterea, etiam e Vern. modo, et perſpicuitatis cauſa, ad v. διεβ. pronomen αὐτῇ ſ. αὐτη, qui nominativus a Noſtro omiſſus eſt, quantumvis neceſſarius ob perſonam in pr. diverſam. Mox pro δὲ etiam alibi habuimus Ms. δή, pro οὖν, et Bg. τὲ e P., qui et ſupplet quid ad v. δ. (ſervante partim Sch. „*quum* ea *dediſſet* in manum *libellum*“) ut Bg. pron. αὐτῷ.

ὅρα λ.) In hoc v. Sch. „*vide*, animo“ pro cogita et perpende ex his, quae ſcripta vides, ſed et ſimul tamen phyſice de oculis, quibus legit, pro vide legendo, vide ac lege in libello hoc. Tum Bg. e P. in ſq. addit pron. *hac*, reddens Gr. v. adeo cum abl., qui in v. latet, neglecta notione adi. πᾶν, quam Vs., hic ſane commodam, retinet e P. quoque Stp. Th. 2, 1106. D. m. „cum acc. (rei) ap. eundem l. 1. π. μ. π. ἑ.“ qualem caſum iam in pr. produxit ex Ar. Nub. v. 1065. οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν, *neque ſuavis* (eſſet) *per* totam *noctem* in *lecto*, ſic in Vs. neglecto v. aliquo Lat., pro *neque ſuavis* ad *totam* noct. *in* lecto *tranſigendam*, cf. Heſ. 2, 852. e. παννυχίη, δι' ὅλης τῆς νυκτός, at παννυχὶς, ἑορτὴ νυκτερινή, ſimpliciter quoque, ut in L. Ern. „παννυχίζω, — Gl. Vet. *lucubro*, — παναγία, *purificatio*, — πανάγιος, *ſanctus*, — παναγὶς, dies *ſacra*“ Palm. Ex. in A. Gr. p. 479. m. et Ind. „παννύχιος πλοῦς, nocturna *navigatio*“ quod non eſt in L. Ern., ſed praeterea „παννυχίδες, *excubiae* — Gl. V.“ cf. Ind. Luc. in med. huius v. et in rem huius loci ſupra 1, 16, 7., non tenente Stp. Th. pron. ποι. hac emphaſi in malam partem, pro quam triſte, funeſtum feſtum, ubi Bg. e P., pro ſeveriori Sch. *qualem*.

ἐκπλαγεὶς [o], (ἦν δὲ τὸ γένος Αἰγύπτιος, τολμῆσαί τε ἅμα [p] καὶ δρᾶσαι, θυμῷ τε δουλεῦ-

pavefactus (erat autem Aegyptius, ad audendum ſimulque peragendum, et ad ſervien-

o) Ms. Ba. ἐκπλαγεὶς, ἦν λ. pertinet ad parentheſin, cuius nullum ſignum etiam modo in A. cum B. 1., ubi et comma, ut in Ed., pro colo Stp. et al.
p) In Ms. Ba. ἅμα deeſt. *Mart.* v. N.

ἀναγνούς) Bg. mire, oppreſſis τὲ καὶ copulis vicinis, reſolvit primum particip. cum Sch. „quum *legiſſet*, libellum“ quod ſupplementum innuit pron. αὐτὸ, e pr. repetendum, ſed a P. diſerte additum, ut ad ἐκπλ. explebitur iterum τούτῳ ſ. ἐπὶ τούτῳ. Mox ἦν λ. laudantur ad Dion. Caſ. 2, 1222. ſic converſa „*erat* genere *quidem* Aegyptius, *homo* non *minus* audax, *quam* promtus *ad* agendum, *et* irae *ſerviens*“ partim cum P., in primis in τὸ γεν., quod, neglectum a Bg. olimque reſtituendum, melius Sch. dedit „*natione*“ cf. alibi, patriam quidem huius hominis non nominante Lampr.

τολμῆσαι) Omiſſum a Ms. ἅμα ſane nec P. oſtendit, poteſtque ad ſententiam abeſſe, ſed habet tamen uſum et Noſtri et aliorum, v. 1, 12, 2., ubi Bg. ſeverior, hic per ſuum *ſimulque* (quod, pro *et ſimul*, pertinet ad ſqq., cf. G. Th. 450, 8. 19. et Hor. Turſ. p. 995. e.) negligens τὲ e P., ut appoſitio exiſtat, quale quid fecerat in καὶ 1, 16, 10. e., quanquam proprie in v. ἦν deeſt pron. αὐτὸς, cui deinde a Noſtro dantur duo membra, primum adi. Αἰγ., ſed alterum particip. πεφ., iſti par, quod copulat illud τὲ poſt τολμ., non vero hunc inf. τολμ. cum ſq. καὶ δρ.; huc ſpectante Hſ. ad Plut. p. 113. N. 14. e. ſine Vs., ubi modo illuſtrat Gr. formulam et rectionem v. πεφ. cum inf., comparato Lat. *natus* cum Stp. Th. 4, 265. G. e., quod cum inf. neſcit G. Th. ut anguſtius eſt 395, 12. „*natus* ſaepe indicat i. q. natura aptus ad aliquid“ cum *natus* dicatur *aliquis* v. c. hic *audere* ſ. *ad audendum*, cui hoc eſt naturale et ingenitum, qui hoc habet cum nativitate, per parentes, per naturam ſ. ingenium, noſtris *Naturell* et *Temperament*, qui inclinat et propenſus eſt eo a natura, per impetum naturalem, nec demum doctrina, arte et conſuetudine, nec perſuaſus et coactus, ſed per ſe et ſponte, cf. Dem. ſine Ind. 100, 5. 135, 5., ad Vig. p. 313. a. m. Heyn. Epict. 31, 3. p. 110. e. Fi. Plat. Phaed. p. 206. b. m. Indd. Xen. Z. Suid. 3, 105. i., reddente Sch. „natura *promtus* ad *iracundiam*, (per abl. ſimul cum adi., fere ut Bg., etiam in), θ. ſervire *irae*“ cf. G. Th. in Bg. ſubſt. 1226, 10. „ſervire *iracundiae*, pro obſequi“ non opprimere eam, nec poſſe opprimere, cf. in v. *ſerv.* 418, 46. L. N. T. Schw. p. 379. a. e. N. „θ. *ſervio*, i. e. plane deditus ſum, — Herodi. — θ. δ. π. irae *per* naturam *deditus*“ Noſtri πεφ. mutato in ſolum abl. ſyn. φύσει, unde adiunctus inf. δ. reddi debuit per tempus verbi finitum; hinc e P. reddente Stp. Th. 3, 1584. D. et 1, 1045. C. m. in v. δουλ. (quo de cf. Ind. Z. Xen. Pol.) ſed in v. δρ. tacente de Lat. Bg., hic delecto ad perſpicuitatem, pro perficere, (ut G. Th. explicat) et pro exſequi, i. abſolvere et ad finem perducere, ex opp. τολμ., quod h. l. tantum inchoare et ſuſcipere.

σαι πεφυκὼς [q],) κατασημηνάμενος [r] οὖν τὸ γραμματεῖον, διά τινος τῶν ἑαυτῷ πιςῶν ἀναγνωσθησόμενον πέμπει τῷ Λαίτῳ. ὁ δὲ, καὶ αὐτὸς ταραχθεὶς, ἀφικνεῖται πρὸς Μαρκίαν, ὡς δὴ συσκεψόμενος αὐτοῖς [ſ] περὶ

dum iracundiae natura factus,)
obſignatum libellum per quen-
dam ſibi fidum legendum
mittit Laeto. Qui et ipſe per-
15. turbatus venit ad Marciam,
tanquam ſcilicet una delibera-
turus cum ipſis de iis, quae prin-

q) Hoc comma fuit in A., pro colo Ed. et puncto Stp. et al. v. N. r) Sine Iota ſubſcr. κατασημην. in A. cum B. 1., v. N. ſ) Ms. Ba. αὐτοῖς habet etiam, ac pertinet ad Marciam non ſolam, ſed etiam ad Electum. *Mart.* In Excp. rel. Mss. nihil notatum, quam συσκεψάμενος, v. N.

κατασημην.) Otioſa hic eſt iſta particula *οὖν. Steph.* Immo, ut Lat. *igitur*, poſt parentheſin adeſt, ut ſignum reditus ad rem praeſentem et priorem, cf. ad Thuc. 3, 95. N. 59. Hindb. ad Xen. p. 12. Indd. Z. Xen. Hoog. Op. p. 1009. Nr. 2. ſqq., non bene opprimente eam Bg. e P. ſ. Stp. N., cf. G. Th. v. *igitur* Nr. 2. cum Hor. T. p. 383. Nr. 4., dum Stp. Th. in v. κατ., tenens Lat. Bg. (e P., ut partim Sch. „*quum* obſignaſſet *libellum*“ ap. G. Th. cum Gr. n.) edit cum Iota ſubſcr. (ut Z. in Xen. Cyr., non item Mor. in Hell.) denique pro ſimpl. capit, cum G. Th. haec in Bg. „ſigni impreſſione occludere et ab alienis oculis manibusve tueri“ ducere queant ad pr. κατὰ, cum in compoſ. ad Vig. p. 618. b. e. „ſignificat *contra*“ quaſi dicas ſignare contra alios, quale quid in noſtratium *verſiegeln*, non item in altero *zuſiegeln* et *beſiegeln*, cf. Heſ. 2, 184. m. ſine N., at cum Iota. Mox caſum diverſum τινὸς τῶν λ. in eundem mutat Bg. e P., in adi. πις. nihil e Noſtro tenente Stp. Th. de perſ., nec cum dat. perſ. 3, 145. B. m. in aliam notionem, v. Ind. Ael. V. h. ex 3, 18. e. Z. Xen. Cyr. et Bach. it. L. N. T., quorum Fiſch. magis diſtinguit notionem paſſ. et act., quae hic valet de eo, qui fidem ſervat ac promiſſam taciturnitatem, rem ſibi concreditam uni narrans, ad caeteros tacens, quomodo dr. et abſolute, v. Ind. Fi. Pal. et Xen. Z. l. l., cuius locus ex 5, 4, 1. m. πέμπει τινὰ τῶν ἑαυτοῦ πιςῶν λ. aliam rectionem habet, gen. pendente a πις., pro ſubſt. ſumto, quod et noſtrates norunt, *einen* ſeiner *Vertrauten*, etiam Lat., cf. G. Th. v. *fidelis* i. et l. 93., ubi et cum tertio caſu l. 91., quem modo profert in Bg., ut in utr. v. Gr. noſtrum. In ſq. v. πεμπ. Sch. „*mittit* libellum“ monſtrat iterum pron. αὐτὸ, e pr. repetendum, tacente Stp. Th. uſum eius v. cum particip. (ubi Bg. e P.) pro inf. per ὥςε ſ. εἰς τὸ λ., cf. ad Vig. p. 335. a. i. 213. a. N. 7. Ind. Z. Xen. *Pol.* et Cyr., neſciente Ind. Dem. locum Poſſ. Call. p. 541. m.

ὁ δὲ) Bg. haec duo iterum reddit ſolo pron. e P., huc ſpectante Stp. Th. 3, 1244. G. e. ſine Vs., et commatibus poſt δὲ et ταρ., ſed Noſtro variante cum §. pr. ἐκπλ., cf. 1, 3, 5., et ad ἀφ. ducente Bg. Lat. e Sch., cf. Stp. Th. 1, 1683. D. m., ad Vig. p. 579. a. e. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., Suid. 1, 396. i., non coll. ad Heſ. 1, 644. m.

ὡς — αὐτοῖς) Scribo *αὐτῇ. Steph.* Plurale αὐτοῖς reſpicit Marciam et

ὧν ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς, καὶ τοῦ τῶν μονομάχων καταγωγίου. προσποιησάμενοι δὲ, περὶ τῶν ἐκείνῳ διαφερόντων σκέπτεσθαι, συντίθενται,

ceps imperaverat, de que gladiatorum diverſorio. Simu-16. lantes autem, ſe, quod illius interſit, conſultare, pacto conſentiunt, prius ac potius ali-

Electum, quos conſultandi gratia conveniſſe, manifeſtum eſt e pr. *Sylb.* Cod. male συσκεψαμ., neque opus eſt Stp. emendatione. *Stroth.*

Pro vulg. αὐτοῖς recte Sb. et Mart. cauſam adiunxerunt, et in Mss. συσκ. nihil eſt, quam error ſolennis in α et ο, cum fut. requirat res ipſa, quae nondum praeteriit, ſed, adhuc futura, in ſqq. demum peragitur, ubi, P. deſcendente ad ſyn. Lat. ſupinum, cf. 1, 4, 8. m. κυβ., inanet Bg. in ſevero particip., etiam Sch. „*conſultaturus* cum *ipſis* de" hoc v. plane non tenente Stp. Th., at L. Ern. tamen, per Lat. Sch., nec mihi aliunde notatum. Mox Bg., praeter deſertam rel. P. libertatem, ad τοῦ λ. repetit perſpicue pr. περὶ, quae huc ſane pertinet poſt interiecta iterum quaedam, cf. de re, quae reſpicitur, 1, 16, 12.

προσποιησ.) Hoc v., ubi Bg. e P. iterum ſupplet pron., pertinet ad ſermones, quos habuerint, ſi forte ſervus quis diaetam intraret alius, praeter illum ante fidiſſimum, rei verae conſcium; P. liberum deferente etiam Sch. in διαφ. et σκ. „conſultare *de* iis, *quae* proſunt *ei.* Sb. quae *ipſius* intereſt *curari*" unde Bg. partim, cuius et Sch. Lat. adhibent et alii, cf. Stp. Th. 4, 95. G. p. ſq. D. ſqq. e Bud. C. 564, 23. Ind. Polb., pro quo vicinius eſt Lat. *refert*, cf. Bud. et Stp. l. l. F., ſed in aliam notionem Indd. Xen. Z. Ael. V. h. Dem. L. N. T. cum Suic. Th. et Suid. 1, 570. m., non coll. ad Heſ. 1, 973. e. Schol. Thuc. 193, 10. 12. Kypk. T. 2. et Fi. Aeſch., tum G. Th. in Bg. ſine Gr. 1195, 59. „*intereſt*, pro utile eſt, (ſed 114, 95.) *refert*, διαφέρει, utile eſt" hodie ſemibarbare, *die* ihn *intereſſirten*, pro *angiengen* ſ. *betrafen*; tenente Bg. praeſ., copulatum hic cum pr. aor., ſed in numero pronominis neceſſario diſcedente ob Lat. v., cuius Lat. ad v. σκ. modo novit Stp. Th. et rectionem cum pr. περὶ, cf. 1, 8. 10. e. βουλευσ., quo Gr. explicat noſtrum Schol. Thuc. 69, 59., ubi Vs. *deſpicere*, pro diſpicere, quo viciniore et Stp. Th. uſus; variante Noſtro cum §. pr. compoſ. per ſimpl., ubi ſuppleas μετ' ἀλλήλων ſ. σὺν ἀλλήλοις, cf. Ind. Xen. Mor. Hell. et Z.

συντιθ.) Apprime declarat hanc ὑπόθεσιν deſperationis ſ. irritatae graviore metu audaciae, illud Ariſtotelicum 5 polit. 3. (non procul ab in. p. m. 488. E. m.) στασιάζουσι — καὶ οἱ μέλλοντες ἀδικεῖσθαι, βουλόμενοι φθάσαι, πρὶν ἀδικηθῆναι, *moliuntur res novas inſurguntque etiam ii, qui metuunt iniuriam, praevenire ſcilicet eam, quam expectare aut tolerare* cupientes. *Boecl.*

Sch. „pactum ineunt" poſt P., quod ſervat quoque Stp. Th. 3, 1513. E. ſqq. „Herodi. l. 1. σ. φ. τι — π." ſic ſine accentu in pron., cf. Ind. Polb. cum Lat. phraſi, ſimili illi Bg., Bud. C. 723, 27. Caſ. ad Ath. 2, 961. e. N. T. Obſ. Krb. p. 134. it. Lexx. (quorum Schw. in N. habet „ξυνθέσθαι ἀλλήλοις, *conſentiant* inter *ſe*" quem caſum et hic ſuppleas,) lib. de V. med. Fi. p. 474. e. 50. e. Ind. Xen. Mor. Hell. et Z. cum Heſ. 2, 1302. m. N. 25. et Thom. M. p. 825.

φθάσαι [t] τὶ δράσαντες, ἢ quid faciendum, quam patien-

t) Ms. Ba. δρᾶσαί τι φθάσαντες, Ve. δράσαι τὶ φθάσαντες, Vi. δράσαι τι φθάσαντες λ., ut φθᾶσαι in A. al., quae et habent pron. reflexo accentu, φθᾶσαί τι, at nobiscum Stp. et al., ſed φθάσαί τι Ox. cum Par. 2. et φθεῖσαι pravum B. 1. R., v. N.

φθάσαι) For. ſcripſit *μᾶλλον, ἢ παθ. Steph.* In iſto loquendi genere, φθ. — παθ. incluſa eſt ſignificatio adverbii *πρότερον*. Ideo illud addere non eſt neceſſe. Idem enim eſt, ac ſi dixiſſet, *πρότερον δράσαι τὶ, ἢ παθ.*, ut cum ex aliis locis eſt perſpicuum, tum ex 3, 2, 10. (*φθάσωσί τι κακὸν παθεῖν, ἢ δράσωσιν αὐτοί.*) *Sylb.* Steph. citra cauſam *τὸ μᾶλλον* infarcire ſtudet. *Boecl.* Non raro *μᾶλλον* omittitur, ut neceſſe nil ſit, hoc addi. Sed pro *οὐδὲ* malim *οὐ γὰρ λ. Reisk.* Rectius ſic legitur, quam in Cod. *δράσαι τι φθάσαντες.* Facilis tamen erat error. *Stroth.*

Sch. „*δρ. ἢ π. facere* potius, *quam* pati *malum*, — ἢ, interdum ſubintelligitur *μᾶλλον*, — *φθ. δ. ἢ π. potius* occupandum *eſſe*, quam *patiendum*, v. Poſſ. Synt. Gr. p. 31. (extr.) ut non opus ſit Stp. criſi, quod et in eo notavit Sb.“ cum Rz. ad Luc. 2, 730. b. m., agens de ellipſi *τοῦ μᾶλλον* ante ἢ „ad quam non attendiſſe videtur Interpres Herodi. 1, 17, 16., dum haec verba, *σ. φ. τι δρ. ἢ π.* reddit —, cum deberet, *conſtituunt aliquid* audere *potius*, quam *pati*, ſ. maluerunt praevenire, quam praeveniri“ ubi prior Vs. ſimilis eſt illi Sch., neglecto v. φθ. et ſuppleto contra adv. *μᾶλλον*, pro quibus ſervans Bg. v. φθ., reſolvit in adv. temporis *prius*, adiuncto alio adv. ſyn. (cf. G. Th. 1068, 48.) perſpicuitatis cauſa, cf. Bud. C. 550, 37. Stp. Th., Ern. L. et ad Xen. M. S. 3, 11, 1. e. cum Ind., Vig. p. 310. ſqq., ad Luc. 1, 566. N. 6. 2, 509. b. ſq. 3, 254. N. 30. 378. N. 88. 419. N. 27. 429. N. 53., ad Ariſt. Plut. v. 485. Kuſt. cum Bg. ad v. 875. et 1134. Duk., Harl. ad Dem. p. Cor. p. 138. N. 29. Gottl. ad Plat. Phd. p. 83., Herodi. Gramm. poſt Moer. p. 452. Thom. M. p. 893. Schol. Eur. Oreſt. v. 934. et Alc. v. 662. it. Valck. ad Phoen. v. 982. Ind. Dem. Xen. Z., quo reſpexerit Sb. in pronunciato ſuo, quod planius ſic dederim, v. φθ. reddi poſſe per *πρότερον*, in quod et mox diſerte mutabat, etiam in Ind. „*φθάσαί τι δρασ.* i. *πρότερον δράσαι*“ ad quod et Noſtro ἢ refertur, quocum occurrit v. φθ. alibi, cf. Herodt. 6, 108. l. 73., quo loco utitur Z. ad Xen. Cyr. p. 140. a. m. ex Hoog. ad Vig. p. 311. b. e., ubi legem datam ſic mutarim, ut v. φθ., ſequente ἢ, valeat i. q. Gr. *πρότερον* et Lat. *prius* de tempore, ſed participium adiunctum commutetur cum v. temporis finiti, ſitque ibi adeo *φθαίητε prius* et *ἢ quam*, et utrumque illud deinde loco contracti *priusquam*, ſed totus ille locus, *prius* enim *ſaepe* capiamini, *quam* aliquis *noſtrum audiat*; ubi et ἢ cum inf., ut *πρὶν* et *πρὶν ἢ*, quae et ipſa ſunt interdum cum v. φθ., cf. Bud. C. 550. e. ſine Vs. e Plut. *ἔφθη γὰρ τελευτήσας, πρὶν ἢ παρ᾽ ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν*, ubi, praecedente v. ἐφ., eſt *πρὶν ἢ* pro ſimpl. ἢ, *prius* enim *mortuus eſt*, quam *a me dignam amicitia gratiam acciperet*, cf. Stp. Th. 4, 134. F., ubi poſt φθ. ſolum *πρὶν*, ſimiliter pro ἢ, it. Dem. 1379, 6. Xen. Cyr. Z. p. 327. l. 4. 685. e. 254. m., et *πρόσθεν ἔφθασας ἐλθών, πρὶν λ.*, ubi cum ἐφθ. eſt *πρόσθεν* et *πρὶν*, pro ſimpl. ἢ, it. *ἔφθησαν ἐκπεσόντες πρότερον ἐκ τῆς νήσου, ἢ σφι ἵλεων γενέσθαι τὸν θεόν*, pro ſuperiori *πρὶν ἢ*, ut ap. Dem. 70, 15. *ἐὰν μὴ πρότερος φθάσῃ ποιήσας* maſc. pro neutro adiunctum, ſed ſolum, cf. Stp.

παθεῖν [u], οὐδὲ καιρὸν εἶναι dum; neque locum eſſe cuncta-

u) Hic colon in Stp. al., ſed punctum In. et A., quae οὐ δὲ non nihil dividunt, v. N.

I. I. E. m. e Bud. C. 550, 40. ex Athen. περὶ δὲ Καλλίου φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες, ubi illi ſtatuunt, v. φθ. redundare; pro quo quis aeque cenſeat, πρότερον, it. πρόσθεν et πρὶν abundare, et eſſe hic quoque figuram illam aliquam ἐκ παραλλήλου, cf. in ordinem alium Xen. Cyr. Z. p. 271. e. ἢν γὰρ φθάσωμεν, πρὶν τοὺς πολεμίους συλλεγῆναι, ἀναβάντες, ubi Vs. ed. Th. V. 1. p. 162. e. recte, *nam ſi montes prius, quam hoſtes ſe colligant, aſcenderimus*; inclinante etiam Memm. ad noſtram rationem, quocum plane vertimus, *conſtituunt*, componunt, *prius* quid *facere*, quam *pati*, ſine ellipſi adeo illa τοῦ μᾶλλον, quae alibi vera et neceſſaria ante ἤ, tacente Stp. Th., cf. Vig. p. 404. Nr. 5. 398. a. e. L. Boſ. Ell. p. 555. e. ad Luc. 2, 26. N. 42. 631. N. 20. ad Diod. S. 1, 412. N. 28. D'Orv. Ch. p. 538. m. Rs. Or. V. 5. p. 383. N. 5. Tum Mss. rem primam in diverſo accentu pron. non tango, ſed de inf., quem utr. profert Stp. Th., ſed δράσαι ſine auctore, et δρᾶσαι tantum ex alio Noſtri loco, cum quo circumflexo editur ſine V. L. ap. Thuc. it. Ael. V. h. 5, 17. e. 2, 16. e., ut δράσαι ap. Luc. 1, 243. i. Heſ. 1, 1030. m., ſed rurſus δρᾶσαι ap. Suid. 1, 627. m., tacentibus in partem utr. libellis Grammat., it. Vig. p. 664. ſqq., etiam de edd. φθάσαι, quod hoc accentu tenet Stp. Th. 4, 134. A. m. B. e., cf. Ind. Thuc. in Schol. et 4, 121. c. l. 3. ſine V. L., it. Diod. S. ex 2, 27. l. 69. Luc. ex 1, 129. l. 17. Ael. V. h. ex 7, 8. e. Altera autem Mss. lectio nova in mutatis verborum modis, in ſe bona illa, nihil eſt, quam gloſſa, cum ſit ad ſenſum eadem cum vulg., quia participium φθ., *praeveniendo*, et ipſum eſt pro illo adv. *prius*, cumque praeterea vulgata multo maiorem habeat difficultatem, quam et P. videtur reddidiſſe, dum prope convenit cum Bg., quanquam prior v. φθ. reſolvit in aliud adv. temporis *quamprimum*, pro valde cito ap. G. Th., ſ. ſtatim, mox, iamiam, quae notio ab h. l. aliena ob adiunctum ἤ, cui ut ſuccurreret ille, etiam primum membrum τὶ δρ. debuit munire alio ἤ, quod recte ad Luc. reprehenſum vidimus. Caeterum Mss. novitas orta videtur e comparatione aliorum infra locorum, ubi v. δρᾷν et πασχ. magis manifeſte componuntur eodem tempore, ut in Mss. δράσαι et παθεῖν, quod utr. recte Sch. cepit in malam partem, ſuppleto κακόν, quod diſerte ap. Ael. l. l. poſtr. βούλομαι μᾶλλόν τι ὑφ' ὑμῶν παθεῖν κακὸν αὐτὸς, ἢ αὐτός τι ὑμᾶς κακῶς δρᾶσαι, malo *a* vobis *accipere* malum, *quam* ipſe *vobis* malum *dare*, ſed hic ut ſumatur utr. v. de caede, ac δρ. pro interficere, ſed παθ. pro interfici ac mori.

οὐδὲ) Huc ſervata Reiskii coniectura ad pr. N., pro οὐδὲ volentis οὐ γὰρ, non habet rationem idoneam, tum quod contra libros fit, tum quia leviori medicina eandem ſententiam efficere licet, dividendo cum Ald. vocabulo in οὐ δὲ, unde δὲ pro γὰρ ſumi poſſit, ut alibi; quanquam nihil eſt opus eo deſcendere, cum οὐδὲ, e notione vulgari, habeat commodum ſenſum, etiam a P. oblique oſtenſum, aſyndeto facto et neg. particula mutata in pron. neg. affine μηδένα, pro quibus manſit Bg. in particula, ad quam e pr. v. συντιθ. aliud v. petendum, ibi latens, v. c. οἴονται ſ. νομίζουσι, reſolvendo item negativam in δὲ οὐ ſ. τὲ οὐ, *et* cenſent, *non* tempus *eſſe* cunctandi *aut differendi*; unde, cum inf. hic εἶν. pendeat ad.

μελλήσεως ἢ ἀναβολῆς. ἀρέσκει δὴ[x], δοῦναι φάρμακον δηλητήριον τῷ Κομμόδῳ[y]. ὑπέσχετο δ' αὐτὸ[z] ῥᾷστα δώσειν ἡ Μαρκία. Εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνᾶναί τε καὶ

17. tioni aut dilationi. Placet igitur dare venenum Commodo. Quod ſe facile daturam recepit Marcia. Solebat enim ipſa miſcere et

x) B. 2. L. δὴ omittit, commate praemiſſo poſt ἀναβ., ſed δὲ Lu., v. N. y) Comma hic in B. 1. R. al., ſed colon in Stp. rel. z) Ms. Ba. αὐτῷ ῥᾷστα λ., ſed adv. hoc ſine Iota ſubſcr. etiam A. 2., cf. 1, 3, 15. e., v. N.

huc a pr. v. συντ., rectius poſt παθ. comma fit; tenente Bg. Lat. ad καιρ. e P. (ut Stp. Th. 2, 10. F. e. tantum alia in notione, ap. G. Th. 114, 76. 83. „*utrumque* locis *utile*, i. ſuo loco, tempore" quo ſenſu et capiendum, tacentibus N., ap. Ter. Eun. 1, 2, 46. interea *loci*, i. temporis, quod i. q. ib. pr. ſimpl. *interea*,) delectum, opinor, hic, ut, pro noſtris ante gerundiis, ſervarentur ſubſtantiva, ſed vel ſic caſu mutando, cf. de μελλ. Ariſtaen. p. 77. l. 4. Alciphr. p. 86. i. Suid. 2, 524. e. (non coll. ad Heſ.) ſed de ἀναβ. 1, 158. e. cum Ind. Thuc. R. Or. V. 7. Iſ. Dem. Luc. Ael. V. h. Dion. H. S. T. 1. Dion. Caſ. Epict. Rs. ad Polb. p. 130. m. cum L. N. T.

ἀρέσκει) Var. L. in δὴ alibi obvia, ſed ut δὲ hic etiam P. referat, quem deſerit Bg. etiam in v. ἀρ., cf. 1, 5, 1. m. ἔδοξε, quocum hic variatur, ubi forte Lat. quaedam, cum Indd. taceant de hoc uſu, ut Stp. Th. cum L. Ern. Mox opprimit Bg. e P. δηλ., cuius notiones Stp. Th., non huc ſpectans, male diſponit, cum proprie ſit adi., quod, abſolute poſitum, habet ellipſin ſubſt. φ., hic expreſſi, cf. L. Boſ. Ell. p. 353. m., bene converſum per Lat. *nocivum* ap. Stp. Th. L. Ern. et Poll. 5, 132. cf. Ind. Geop. Valck. ad Amm. p. 222. Foeſ. Oec. Suid. 1, 537. i. Heſ. 1, 926. e. N. 31. ubi Ioſeph. 2, 86. ſ. 10. m. δηλητηρίων φαρμάκων, venenatis *medicamentis*, ſed Stp. Th. 4, 43. A. e. „dr. etiam δηλ. φ., quae duo nomina plerumque copulantur ab Herodi., ut l. 1. ἀρ. δὴ — Κομ." ſine Vs.

ὑπεσχ.) Ms. rem alius caſus in pron. αὐτῷ pro αὐτὸ, non tam e lapſu librarii, quam ingenio, ortam hinc, quod e marg., ubi ſtabat ſupplementi cauſa, in textum veniret, extruſo aut correcto vetere, non agnoſcit P. (cum e pr. τῷ Κομ. facile queat reperiri pron. caſus ille tertius,) nec Bg., qui tamen inde ſuſcepit δὲ cum pron. α., mutatum iterum in pron. relat., it. Lat. ad v. ὑπ., ubi Sch. „*in ſe recepit*" reſpicit vim med., quam tacet Stp. Th., ut et Bg. Lat. (ap. G. Th. ſine Gr. 91, 5. 20. „ſimpl. promittere") quocum Vs. ad Ael. V. h. 10, 2. p. 645. i., qui Bg. idem e P. iterum gradum adv. ῥ. non aſcendit ſummum, h. l. ſine impedimento, opera, arte et ſuſpicione multa; ſequente Noſtro ordinem ſuum laevitatis ergo, a Bg. leviter immutatum, ob δὲ αὐτ. alio flexum.

κιρνᾶναι) Bg. e P. cum Sch. „κιρνάω et κίρνημι — κιρνᾶναι, al. κιρνάναι, πόσιν" ut Stp. Th. ſine Vs. „κιρνάω (ap. G. Th. in Bg.) i. q. κεράω, dr. etiam κίρνημι, — Herodi. l. 1. εἰ. — κιρνάναι τε — ποσ. (alio igitur accentu, quam hic in edit., etiam 4, 156. C. e.) Paulo poſt vero κεράσαι id vocat" §. ſq. e., qui 2, 132. B. ſqq. κεράννυμι rel. affert tum pro infundo, tum proprie pro illo Bg. (quod utrumque valeat hic, cf. Heſ. 2, 267. i.) ſed

διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, ὡς ἥδιον πίοι παρ' ἐρωμένης. ἐλθόντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ λουτροῦ, ἐμβαλοῦσα [a] εἰς κύλικα τοῦ φαρμάκου, οἴνῳ τὲ κεράσασα	offerre primum poculum, ut 18. ſuavius biberet ab amica. Redeunti igitur a balneo iectum in calicem venenum vinoque miſtum fragranti por-

a) Ms. Ba. et Vi. ἐμβαλοῦσά τε εἰς κ. τὸ φάρμακον, ſed ſolus porro Ms. Ba. καὶ οἴνῳ κερ. v. N.

in ſq. v. διδ. Bg. Lat. e P. hinc ſervat 1, 988. G. cum aliis rurſus accentibus κιρνᾶναί τε, ut hic in ed., ferens ſubſt. ποσ. hac notione, (pro πόμα et eo, quod bibitur, ut Bg. e P. ſumitur quoque ap. G. Th. cum Gr. al., at cum noſtro contra in Sch. *potio*) tantum ex Hom., cf. Ind. Luc., L. N. T. Heſ. 2, 1010. m. Foeſ. Oec. p. 316. b. e. „de vini potione" ut h. l. etiam, cf. §. ſq. οἴνῳ λ. In adi. πρωτ. autem tacite intelligimus, alia pocula ſecuta eſſe, quae forte famuli porrigerent; ſervante Bg. ad ſq. ἡδ. et ἐρ. P., non item Sch. „*libentius*, (i. maiori cum voluptate, cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) ἐρ. *amata*" ubi Stp. Th. 1, 1225. C. m. „ἐρωμένη, *amaſia*" (ignotum G. Th.) modo ex Athen., cf. 4, 963. H. Bud. C. 1202, 34. Poll. 3, 71. D'Orv. Ch. p. 27. m. Ind. Sb., Ael. V. h., Fi. The. et Aeſch. Suid. 1, 862. i., non coll. ad Heſ. 1, 1453. e., variante Noſtro quadam ratione cum 1, 16, 9. τῶν παλλακ., et v. πιν. adhibente per ellipſin quandam, non male expletam a P.; v. c. αὐτὴν, τὴν πόσιν, διδομένην, ἐρχομένην, λαμβανομένην, ſ. λαμβάνων ſ. λαβὼν, ſi daretur, ſi acciperet, ſ. quia; quo ſpectat P. *ut* cum particip.; tantum haec ferente G. Th. v. *bib.* 606, 56. *Darius negavit*, unquam *ſe* bibiſſe *iucundius*, et, *gratius ex ipſo fonte* bibuntur *aquae*, ſed v. *a* 2, 30. *quibus ego* a *tali viro* contentus *eram*, ſc. profectis, cf. l. 60. it. 4, 7. ſq. cum lege 2, 49. „*a* perſonis iungitur, a quibus quocunque modo aliquid proficiſci indicatur" nihil tenente Stp. Th., niſi v. πιν. cum praep. ἐκ et ἀπὸ 2, 301. C. e. ac quod 3, 36. E. et p. ſq. B. in formulis quibusdam cum παρὰ aliquod particip. vult ſubintelligi. Mox Bg. omnia cum P., in omiſſo pron., in δὲ per δὴ, et in v. ἐρχ. per illud compoſ., qua de notione, tacentibus Stp. Th. et L. Ern., tamen cf. L. N. T. cum Ind. Fi. Pal. et Xen. Cyr. Z.

ἐμβαλ. λ.) Τὸ φαρμ. et venenatum et ſalubre medicamentum notat. Herodianus tamen ſemper addit δηλητήριον et in hoc cap. et alibi. *Leisn.*

Ex Ind. noſtro cognoſcetur uſus ſubſt. huius ap. Noſtrum, qui hoc cap. tantum addit δηλ. §. pr., non item §. 23. et 25., quod adi., ubi φ. in malam partem ſumitur e contextu, ut hic, ſupplendum, aut aliud etiam adi., cf. Stp. Th. 4, 42. G. m. ſqq. Praeterea hic in gen. τοῦ φ. deeſt pron. τὶ ſ. plena cum ſubſt. formula haec τὶ μέρος, aut iſta cum praep. τὶ ἐκ τοῦ φ., cf. Barn. ad Eur. Bacch. v. 451. et Cycl. v. 397. Gron. ad Polb. T. 1. p. 901. Markl. ad Lyſ. R. Or. V. 5. p. 114. m. Abr. Dil. Th. p. 382. Weſſ. ad Diod. S. 1, 17. N. 32. Bach. ad Xen. Ageſ. 1, 22. c. Koen. ad Greg. p. 50. ſq. N. 88. L. N. T. Krb. v. τὶ e. cum Ind. Xen. Cyr. Z. et L. Boſ. Ell. p. 327. 197. m. 199., unde Sch. „ἐμβ. *quum* ea *in* calicem *de* veneno *iniecisſet*, (ſc. aliquid ſ. aliquam partem, ut diſerte in v. κυλ.) *in cal.* immittere *aliquid* de *veneno*" tacente hinc Stp. Th., praeterquam 2, 132. E. e. „κεράννυμι, *miſceo*, ea ſignif., qua *aquam* vino *miſcere* di-

εὐώδει, διδῶσιν [b]. ὁ δ' ὡς συνήθη φιλοτησίαν, μετὰ πολλὰ λουτρὰ καὶ γυμνάσια τὰ

19. rigit. At ille veluti conſuetum benevolentiae poculum poſt multa lavacra et exercita-

b) Mss. tres δίδωσι πιεῖν. ὁ δ' λ. v. N.

cimur, i. immiſcere. Herodi. l. 1. ἐμβ. — εὐ.“ cum P. Vs., male de aqua, cum de veneno ſermo ſit, et e pr. τοῦ φ. repetendum pron. αὐτὸ, ut bene Sch. ſub eodem themate „*quum* vino *miſcuiſſet* venenum“ deſerente Bg. in adi. εὐ. gradum P., cf. 1, 12, 4. m. et id cum ſubſt. οἶν. ap. Geop. Ind., ad Thom. M. p. 73. Luc. 1, 360. N. 69. et Heyn. ad Virg. Ge. 4, 279., aliorſum abeunte Bg. tum in participp., partim e P., tum ex eodem in gen. illo partitionis; in quo cum ſevere hic verſari non liceat: tamen aliquid iſtius ſaltem retinuerim per *veneni quid*, ſ. Sch. prius, quod et nos habemus, *warf*, that *vom* Gifte *in den Kelch.* Sed in Mss. novitate varia nihil eſt, praeter gloſſam, quae primo formulam exquiſitam mutat in vulgarem et gen. in acc. τὸ φ. (e quo non neceſſario tenuerit eundem caſum P., qui libere egerit cum Bg.) deinde violenter non modo τὲ inſerit iterum in particip., ſed et ſq. τὲ vulg. in καὶ mutat, ut pro privo τὲ exiſtat τὲ — καὶ, quorum nihil comparet ap. P., qui modo liberior in oratione contracta omiſſoque particip. ἐμβ., e quo non colligam, eum non habuiſſe vulg. τὲ copulam; quanquam haec, elapſa in Cod. quodam ob ſq. ſimilem κε ſyllabam, potuit librarium aliquem inducere ad explendas copulativas. Caeterum Herodianus in perturbatiore ordine, interiectis participiorum nominativis, qui proprie poterant praemitti, reſpexerit in praepoſito dat. ἐλϑ. ἀ. hoc, ut ad §. pr. perſonam Commodi eandem magis conveniret oratio; quanquam et cauſa quaedam repetatur ex ordine periodi faciendae et reditus Commodiani, tempore praecedentis.

διδῶσιν) Ven. addit πιεῖν, ex ingenio librarii puto. *Stroth.* Recte, cum violentia appareat, abiecto ν ἐφελκ., et nihil tale ap. P., ſed et vulg. ſine iſto inf. procedat ex uſu Lat., etſi habet is quoque cum inf. illo, cf. G. Th. v. *dare* 235, 77. ſqq. p. ſq. l. 44. ſqq. et v. *bibere* 606, 68., etiam ipſe Gr., cf. N. ad §. 20. εἰς ὕπν. e Luc.; de re ac modo veneni dati diſcrepante Xiph. cf. 1, 16, 2. ſ. Dion. Caſ. p. 1223. l. 60., Noſtrum ſecutis Anglis ap. Heyn. Hiſt. 4, 1022., narrante univerſe Lampr. p. 520. c. 17. i. *ei* venenum *dederunt*, ſed Vict. ep. 17, 6. huic *Marcia* egreſſo *e* balneo *veneni* poculum *obtulit* rel.

ὡς συν. φιλ.) Stp. ad m. P. interpretatur φιλ. fere, ut in Th. 4, 156. C. cum P. Vs. et commate poſt ϑηρ., cf. Poll. 6, 30. Suid. 3, 611. i., non coll. ad Heſ. 2, 1509. e. Schol. Ar. Ach. v. 982. it. Lyſ. v. 203. (unde Suidas hauſit, quem et v. p. 192. e.) Gat. ad Ant. 11, 13. ad Dion. Caſ. p. 877. pocula *amicitiae*, (fere cum Bg., noſtratibus placiturum *Freundſchaftstrunk*,) R. Or. V. 9. p. 404. cum Ind. Dem., Fi. ad Plat. Phd. p. 213. N. 4. Schm. ad Heliod. p. 195. N. 43. L. Boſ. Ell. p. 280., aliis aliter inſtituentibus eam ellipſin, v. Ind. Ael. V. h. Luc. Ioſeph. cum Boerner. Diſſ. de Saturn. p. 27. m., hic ut pro ſubſt. ſtet, ob adi. vicinum, nec tam pro calice, quam pro potu, ob ſq. ἔπιεν, quod tamen etiam ſolenne de κύλιξ et ποτήριον, cf. L. N. T. Mox ſeverior Bg. etiam in pr. μ., et Ms. articulus alter, quanquam excidere potuit, ob ſq. ϑη ſyllabam ſimilem, tamen et gloſſa fuerit per comparationem ex 1, 15, 1. m. et 5. m., cum

πρὸς θηρία [c] διψῶν, ἔπιεν	tiones cum feris ſitiens, bibit
ἀναισθήτως. εὐθέως δὲ κάρος	20. ita, ut nihil ſentiret. Sta-
ἐπέπεσεν αὐτῷ [d]. εἰς ὕπνον	tim autem ſopor invaſit eum,

c) Ms. Ba. τὰ πρὸς τὰ θηρ. v. N. d) Punctum in A. et Lu., ſed nihil in Ing. 1.

in locis rel. Noſter cum eo ſubſt. articulum non dederit, cf. 7, 8, 11. m. et ad γυμν. Ind. Xen. Pol. Z. (ubi add. L. 12, 6. i. et e.) it. Mem. S., deferente P. etiam Sch. „*exercitia*, quae *fiunt* venando *feras*" ſuppleto partic. γενόμενα, oſtendente etiam Bg., ut P. in oratione quanquam obliqua, comma poſt διψ., ſecus ac Stp. ſupra, quae diverſitas ad ſententiam nihil nocet.

ἀναισθητ.) ita ebibit, ut nihil ſentiret, i. e. ut alium, quam conſuetum guſtum eſſe, non ſentiret. *Steph.* vel ut nullum ſubeſſe dolum ſentiret. *Sylb.*

Sch. poſt P. „nullo veneni ſenſu" ad ſententiam bene, ſ. ſic, ut nihil de veneno ſentiret, ſ. non ſentiret, venenum admixtum eſſe, ſed uno verbo modo ap. nos *unbemerkt* ſ. *unvermerkt*, at vicinius Lat. ſine ſenſu, nihil ſentiens, nihil ſentiendo, quorum medium vicinum eſt Bg. e Stp. ad m. P. et proprie Gr. μηδὲν αἰσθόμενος, cum participium reſolvamus per illas *Bg.* particulas, quo ſenſu Gr. adv. forte pertinet ad Noſtri peculiaria, qui non videtur ſumſiſſe tropica cum P. notione, qua augendus Stp. Th. e Thuc. 1, 82. i.

κάρος) Erat ergo venenum καρηβαρικὸν ποτὸν, καρηβαρία Poll. 2, 4. *Leisn.* Stp. Th. „ſopor cum gravedine. — Ap. caet. ſcriptores invenitur generaliter pro ſopor, ut etiam Pol. vertit in iſto Herodi. loco l. 1. εὐθ. — αὐτῷ, — ἀνεπ." qui de P. errat; ut de ſomno hic gravi altoque, (quomodo Foeſ. Oec. aliunde explicat et Lat. Bg. G. Th.) non capi ſinunt illa §. 23. ἐπ' ὀλίγον — ἡσύχασε, ſed de vehementi cupiditate dormiendi ſ. propenſione ad ſomnum, cum languore corporis, maxime capitis, a quo nomen habet, cf. Poll. 4, 184. cum N. 45. Suid. 2, 246. e., non coll. ad Heſ. 2, 152. i. et m., unde ſequitur quaedam mox hic explicatio.

εἰς ὕπν.) Ms. τὲ, in καὶ mutatum, cf. §. 9. e., ipſe P. videtur habuiſſe, niſi libere egit, ut alibi, cf. 1, 9, 19., ut Progr. Leisn. de ſenſu totius formulae, in qua nihil video difficultatis, ſed modo ſimplicitatem illam vetuſtam, quae repetit ſimilia in vicinia, cum varietate tamen in eloquendo; ut ſit ad ſomnum cieri, irritari, concitari, propendere in ſomnum, ſentire propenſionem ad dormiendum, ſintque contra nimia P., tacente Stp. Th., etiam G. Th. in v. *trabi* et *ferri*, quae ſimplicia pro Gr. compoſ. non verear adhibere, comparans Luc. 1, 293. i. ubi Cyclops loquitur, ὁ Ὀδυσσεὺς δίδωσί μοι πιεῖν, φάρμακόν τι ἐγχέας, — τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπάσθην, denique *in* ſomnum *devolutus ſum*, quae phraſis, (per Lat. et ipſa ignota G. Th.) ut aliae, v. c. εἰς ὕπνον καταφέρεσθαι, aeque de eo capi poſſunt, qui incipit dormire, ſed paulo poſt iterum evigilat, et de primo veluti niſu ad ſomnum, etiam illa Bg., (a G. Th. non expoſita in v. utr.) quia ſequitur οἰηθεὶς, quod, cogitationem et conſcientiam ſui oſtendens, facit, ut εἰς ὕπν. κ. ſumatur de levi ſomno et eius initio tantum; unde et ſubiicitur ἀνεπ., permittere ſe ſomno, (quo ſpectat P.) nec amplius reſiſtere, ſed pergere dormire

τὲ[e] καθελκόμενος, ὑπὸ καμάτου[f] πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνεπαύσατο. ὁ δὲ Ἔκλεκτος καὶ Μαρκία, πάντας ἀποςῆναι κε-

ſomnoque gravatus, ex laſſitudine id ſibi accideré ratus, requievit. 21. Electus autem et Marcia cunctos abſiſtere

e) Mss. Ba. et Vi. καὶ εἰς ὕπνον καθ. v. N. f) καμάτων Bc. et Pat. v. N.

nobis *einſchlafen*, Lat. *obdormiſcere*, ap. G. Th. cum Gr. al., ſed cum noſtro in Bg., per dormire expoſito, qua de notione Gr. v. cf. Abr. Dil. Th., lib. de V. med. cum Ind. Xen. Mor. Hell. ac Z. Cyr., quod hic fecerit Commodus ſtatim in grabato ſ. ſella ad menſam in diaetaque communi, vel ut dormitum ierit in vicinum cubiculum, quo cogitare videtur P. §. 24. e. it. Angli ap. Heyn. Hiſt. 4, 1022. i. *und* begab *ſich* bey *Seite* rel.

ὑπὸ καμ.) For. τοῦτο ὑπὸ κ. *Steph.* e P. iterum, unde et Bg. pron. addit, opinor, modo ſupplendo, fortaſſis etiam e §. 22., cum Noſter variare potuerit, tum opprimendo pron., tum exprimendo, in primis tacentibus Mss., cum alibi a Noſtro id omittatur, ubi neceſſarium videtur, nec cauſa hic locusve appareat, unde exciderit; faciente Bg. in pr. ὑπὸ cum P., ut Sch. in ſubſt. „ὑ. καμάτου" ſic per gen. ſing. in Bc. ed. utr., ut operarum modo vitium fuerit pluralis ille in V. L.; in notione a P. diſcedente Bg., etiam Sb. Ind. „laſſitudo e labore" tacente hine Stp. Th., non item de notione pro fatigatione, cf. Heſ. ſine N., ut Sch. in v. πάσχειν „ὕπνον ὑ. κ. affici *ſomno* ex *labore*" pronomen αὐτὸν ſupplente, relatum ad ſubſt. ὕπν., cum, neutro αὐτὸ expleto, reſpiciatur ad totum τὸ εἰς ὕπ. καθέλκεσθαι, ut eodem redeat tandem, ſed tamen aliquod neutrum in hac formula uſitatum ſit, cf. Stp. Th. 3, 62. E. e. ſqq. „πάσχω τοῦτο, *hoc* mihi *accidit*, rel." (cum Bg., partim e P.) ſed G. m. tantum cum pr. διὰ, Bud. C. 109, e. Vig. p. 271. m. Nr. 10. Poſſ. Call. p. 191. e. 212. m. 527. m. et Synt. p. 151. ſq., ubi et cum ἐκ, (proprie illa Bg.) ad Luc. 2, 610. b. 741. N. 59. Kl. Tyrt. p. 46. i. Gottl. ad Pl. Phd. p. 117. e. L. N. T. cum Ind. Fab. Aeſ. Hſ. ex 32, 3. Fi. The. Xen. Mor. Ἀνβ. et Z. Cyr. cum Mem. S., Ael. V. h. Luc. (cui add. 2, 459. l. 9.) cum ὑπὸ Phil. in Flacc. p. 763. i. et ſine Ind. ap. Dem. 52, 21. 58, 11. 118, 23., ſequente explicatione, 276, 4. 280, 22. 314, p. 940, 26. etc., ſed ap. Lat. Gron. Obſ. 1, 14. p. 91. m., cf. ſupra 1, 13, 4. m.; iterum hic enunciatione ὑπὸ — οἰηθ. cum pr. particip. ſine copula poſita, cum exquiſite in medium conjecta ſit cauſa, pertinens proprie poſt v. ἀνεπ., poſſitque aliquis putare, prius illud Ms. καὶ e marg. alienum in locum, τὲ remoto, veniſſe, huc proprie referendum, cum Gloſſator iterum non concoqueret participia cumulata, hic quoque diverſorum temporum.

πάντας) Qui tum aderant in diaeta et ad menſam, comites e balneo ac venatione, etiam domeſtici quidam; ut ad ἀπος. quoque ſuppleas (cf. 1, 16, 11. e.) pron. αὐτοῦ, ab eo, ſ. adv. loci ἐκεῖθεν, ἐντεῦθεν, it. ἐξ οἴκου, nobis *abgeben* ſ. *abtreten*; modo ad ſq. ſpectante Stp. Th. 2, 1232. B. m. „ap. Herodi. in quibusdam locis τὰ οἰκ. P. vertit *domum ſuam*" ut h. l., ubi Sch. in v. ἀπ. cum Bg. ſine pron. illo P., cf. Krb. ad N. T. p. 141., et de ſupplemento ſubſt. οἰκήματα L. Boſ. Ell. p. 234., cf. Luc. 2, 588. l. 90. Ind. Ael. V. h. et ſupra 1, 6, 16. m. e Suid. et Heſ. ad ἐπανελθεῖν

λεύσαντες, εἴς τε [g] τὰ οἰκεῖα ἀπιέναι, ἡσυχίαν δὴ παρεσκεύαζον αὐτῷ. εἰώθει δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ κραιπάλης. πολ-

iubentes et domum abire, quietem ſcilicet faciebant ei. 22. Solebat autem et alias id accidere Commodo ex crapula. Cum enim ſaepius

g) εἰς τὲ cum accentu Ox. 1. al.

οἴκαδε, pro quo ex parte variatur hic, ap. G. Th. in Bg. 258, 91. ſqq. οἰκόνδε. Mox δὴ, neglectum a P., reſtituit Bg., hic in ironia poſitum, e contextu, et quia contra eorum conſilium erat, aliudque prorſus agebatur; ut reddas *per ſimulationem*, ſ. ut ſimulabant, cf. ſupra δῆθεν, quocum et comparat hoc ſenſu Stp. Th. 1, 966. C. m. aliunde, cf. Thuc. Schol. cum Abr. *Dil.* p. 428. e. it. Lect. Ar. p. 77. Vig. p. 485. e. Nr. 13. Hoog. Op. p. 298. Ind. Dion. Caſ. „de ficta ſpecie, quaſi, ſcilicet“ et ſine Ind. Dem. 566, 27., ut tamen non prorſus reiiciam notionem alteram, qua iudicium Noſter interponat et cauſam veram, pro *ut veroſimile erat*, ſ. *ut facile intelligitur*, quo per quietem venenum magis exſereret vim ſuam; liberum P. deſerente Sch. etiam ad ſq. „παρ. remotis expergefacturis, *comparabant* ei *quietem*, — ἡσ. ſinere aliquem dormientem quieſcere“ ſ. facere ac curare, ut ſilentium ſit et ſtrepitus nullus in vicinia alicuius dormientis, et adeo, per dat. commodi α., parabant ſilentium per ſolitudinem in eius gratiam, ut dormire pergeret; ſed Stp. Th. 1, 1480. G. e. „ἡσ. quies, in ſignif. ſomni. Herodi. l. 1. ἡσ. — αὐτῷ. Alibi autem hac in ſignif. legere me non memini“ nec L. Ern. repetente hanc notionem, nec me reperiente, ut forte e Lat. illo Bg. ducta ſit, ſi quis praeoptat notioni vulgari, cf. Thuc. cum Schol. R. Or. V. 4. 6. Dem., Herodt. Ael. V. h. Iſocr. Ev., Fi. Aeſch. Luc. Diod. S. Plut. Krg. Fab. Aeſ. Hſ. Dion. H. S. T. 1. Heſ. et L. N. T., tenente Stp. Th. modo Bg. Lat. 3, 822. G. ſqq., ap. G. Th. 578, 54. e Liv. *donec* quietem *ipſe* timor *circumſpicientibus* aquam *feciſſet*, it. „Lucr. quietem *infeſtam* alicui *facere*, i. impedire aliquem, ne ſecurus dormiat.“

ἐπὶ ἀλλ.) For. ἄλλων δείπνων τουτ. π. *Steph.* Videtur ſupplendum χρόνων. Ap. Dion. 66, 25. ἐπὶ μὲν τοῖς ἄλλοις vertitur *occaſione* caeterorum. *Leisn.* Forte ἐ. ἀλ. καιρῶν τουτ. π. aut ἐπιεικῶς τουτ. π. *Reisk.*

Leisn. ad m. Ox. „aliis occaſionibus“ ut Sch. in „ἀλλ. *in* aliis *occaſ.*, alias“ in hoc poſtr. cum Bg. e P., per adv. reddita formula, qui rati ſunt forſan et ipſi, ſupplendum alterutrum illud ſubſt., Leisn. aut Rsk., cf. G. Th. „alio tempore“ tacente L. Boſ. Ell. et Stp. Th. in ἀλλ., qui modo 1, 1209. E. „ἐ. *in*, ut Dem. in Ol. 2. ἐπὶ πολλῶν — ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι. Nam per ἐν dicit, quod dixerat per ἐπὶ“ recte ſic comparans, taciteque in pr. ἐ. π. explens ſubſt. πραγμάτων, ſine Rsk. Ind., qui tantum in pr. ἐπὶ p. 337. m. „ἐ. τῶν ἄλλων, aliis *in* rebus, locis, temporibus“ cum artic., ſine diſcrimine, ap. quem et plene 50, ult. ἐπ' αὐτῶν τῶν καιρῶν, cf. Fi. Aeſch. Ind. in ἐπ. i., ut non opus ſit coniicere ἔτι ἄλλως, quod propius ad Bg., quo de, cum ſupplemento, (neglecto a G. Th. et Lindn.) v. ad Ter. Andr. 3, 2, 49. Don. et Wſth.; P. deſerente Bg. in κρ. et πασχ. pro facere, quo de v. laud. ad §. pr. e. A. ad Luc. 2, 73. N. 57. „ἐπεπόνθειν) et facere et pati ſimul comprehendit

λάκις γὰρ λουσάμενος [h] καὶ πολλάκις ἐσθίων, οὐδένα και- | lotus in balneis, ſaepius cibum caperet, nullum tempus,

h) Comma hic deeſt in Stp. rel., v. N.

hoc v., v. Herodi. 1, 17, 22. (ſine Gr. et Vs., ſed p. 196. a. i.) Herodi. 1, 17, 22. εἰ. — κρ., quod ibi *facere* recte vertitur, quia ſomnum capere, quieti ſe dare, intelligitur, ubi aeque implicita eſt faciendi atque patiendi facultas" eodem redeunte Bg., ut ſomno opprimeretur et dormire inciperet inter coenam, ad menſam, ſ. cogeretur abire cubitum, ſomno urgente; unde praeſentes tum Commodi fautores nihil de alia cauſa et veneno ſuſpicabantur, ſed ſomnum obrepſiſſe ex ſolito et propter ſolitam eius ebrietatem, cf. Suet. Claud. c. 8. quoties *poſt* cibum *addormiſceret*, quod *ei* fere *accidebat*, rel. et ſupra 1, 3, 3. e., ubi et proprium Bg. ἐκ κρ. dedimus.

λουσαμ.) For. λουόμενος. *Steph.* cui hoc e P. iterum ſine cauſa placuit, cum ſaepe ſint ſimul participia diverſi temporis, cf. §. 20., unde Bg. recte ἐσθ. quoque per praet. exprimit, ſed per phraſin fere cum Stp. ad m. P., omiſſo iterum καὶ, pro *etiam*, quia λουσ. non reſolvit, ut ἐσθ., ſed per ſe cepit; niſi libere contraxerit orationem, quamvis καὶ pro copula accepto, ut P. quoque fecit, etſi liberius reddens, addito altero καὶ, haec duo in ἢ — ἢ mutans; quae ſententia per ſe eſt commoda, *quia* ſaepe *lavabatur* et *edebat*, et tolerat comma quarundam edd. poſt λουσ., quod contra omittendum, ſi καὶ ſumitur non pro copula mera et participium utrumque diverſa notione, λουσ. temporis, ſed ἐσθ. cauſae, *quia* enim, *poſtquam* ſaepe *lavaſſet*, etiam *ſaepe edebat*; quo ſpectat Stp. in m. P., liberius tamen et ipſe reddens πολ. λουσ., mutato adv. in affine adi. et verbo in affine ſubſt., reſpiciens ad §. 19. μετὰ πολλὰ λουτρὰ, ſenſu tandem redituro eodem, ut crebris lavacris et prandiis ſibi ademerit tempus legitimum ac certum aliquod dormiendi, quia poſt prandium, ubi dormire poterat interdiu, (ut faciebat etiam interdum §. 1.) ſtatim ivit in balneum, ſed hinc non dormitum, verum ad epulas iterum, quia per balneum ventriculus iterum levatus erat et vacuus factus cupidusque novi cibi, et ſic quoque noctu haud dubie; unde obruebatur a ſomno per reliqua tempora et inter prandendum coenandumque, cf. de re Lampr. p. 504. *lavabat* per *diem* ſepties *atque* octies, *et* in *ipſis* balneis *edebat*, cum N et Rs. An. ad Gr. ſcr. V. 1. e. ad Xiph. p. 153. e. ſq. v. 46. (e quo deinde ad §. 24. i. locum damus, huc quoque facturum) tum de ἐσθίειν pro edere ac bibere ſimul, (quomodo hic capiendum videtur e §. ſq. τροφῆς ἅμα ποτῷ λ.) Fi. de vit. L. N. T. Pr. 12. p. 6. ſqq., tacente Stp. Th., qui in v. λ. nihil de Bg. ſupplemento, et „lavor ſ. lavo me" ſic tantum ſoluto paſſ. per med., nec diſerte aſſumto medio, nec allato hoc aor., cf. lib. de V. med. L. N. T. Krb., ad Luc. 2, 713. N. 11. cum Fi. Ind. The., ſed G. Th. 46, c. „λελουμένος, lavatus" nec diſerte pro eo, qui ſe lavit.

οὐδένα) Sch. „κν. *requiem*, ſomnum" quam notionem, (a Stp. Th. allatam ſine auctoritate, ſed ex analogia" ut et Lat. *quietem* appellarunt ſomnum" hic neceſſariam e contextu, cum varieт Noſter cum §. pr. ἡσυχία et ὕπνος,) firmaverit affine v. §. 20. e., nihil de Lat. Bg. ferente in hunc ſenſum G. Th. cum Gr. n.; ut forte Lat. quid eſt etiam in pr. εἰς, recta illa cum v. ὡρ. ſ. ſubſt. καιρ., it. in v. ἐχ. cum hoc ſubſt., quae tota

ϱὸν εἶχεν εἰς ἀνάπαυσιν ὡϱισ-μένον, ἐπαλλήλοις [i] καὶ δια-	habuit ad requiem definitum, dum continuis et multiplici-

i) Legitur etiam ἐπ' ἀλλήλοις, it. ἀλλ' ἐπ' ἀλλήλοις: ego ex tribus his vocibus lubenter unam facerem ἀλλεπαλλήλοις. *Steph.* In Ms. Ba. ὡϱισμένον· ἀλλὰ ἀλλεπαλλήλοις λ. ſed Ms. Vc. et Vi. tantum extrema habent ἀλλὰ ἀλλεπ., ſed ἀλλ' ἐπ' ἀλλήλοις edd. A. al. cum commate poſt ὡϱισμ., ſed cum colo Ox. et Ed., v. N.

formula, a G. Th. neglecta, bene firmatur a Wſth. ad Ter. Andr. 1, 2, 17., mutanda in ſyn. e gen. ſubſt. ſ. gerund., tempus quietis ſ. quieſcendi; ſicut *ſigna* ad *ſalutem* ap. G. Th. in praep. 89, 59. explicari poſſunt per ſigna ſalutis, et contra *via ſalutis* per via ad ſalutem, cf. ſupra 1, 3, 2., ut non opus ſit ellipſi iſta Don. ad Ter. Andr. 3, 2, 2. Sed cum εἰς ἀν. ad v. ὡϱ. conſtruitur: quanquam G. Th. in Bg. particip. tacente, excuſabitur tamen e ſyn. *deſtinatus* et *conſtitutus*; utque ὡϱ., ut Lat. Bg. et *ſtatus*, erit pro certus et immutabilis, ſi ad ſubſt. καιϱ. regas: ſic, ſi copules ἐχ. ὡϱ., exiſtit, quod 1, 13, 16. tractavimus, h. e. aliquod v. privum, tanquam definiiſſe, conſtituiſſe tempus ad quietem ſ. dormiendum; tenente Stp. Th. 2, 1469. C. m. modo in v. ὁϱ. Lat. Bg. et paſſ. cum ſyn. ὥϱα, cf. Diod. S. 1, 50. e. ὡϱισμένοις καιϱοῖς, certis *temporibus*, et Dem. 282, 20. πϱὸς τὸ βουλεύσασθαι δοῦναι χϱόνον τῇ πόλει, cf. 1, 10, 11.

ἐπαλλήλοις) Cod. monſtroſe ἀλλὰ ἀλλεπαλλήλοις, in quo tamen latet vera lectio ἀλλ' ἐπαλλ. *Stroth.*

Leisn. in m. Ms. Bg. *dum — tenetur* „non legit ergo ἀλλ' cum Stp.“ recte, nec adverſativam ἀλλὰ admittit ſeries orationis, λουσάμενος — ἐσθίων, — εἶχεν, — συνεχόμενος —, αἷς — ἐδούλευεν, quod pron. αἷς ſi abeſſet: bene ἀλλ', cohaerens cum ἐδουλ., reſponderet negativae οὐδένα, quod non ſit in Mss. lect., ubi ἀλλ' cum particip. συνεχ. ſolum ſtat et ſine relativa quadam, h. e. negativa; quam ſeriem modo illa ellipſis v. ſubſt. ἦν cum particip. excuſet; nec P. firmante ſatis illud Mss. ἀλλὰ, quia ille inſuper periodum habet diſſolutam cum cauſali *etenim*, quae venerit e particip. reſoluto, pro *quia* ſ. Bg. ſyn. *dum* poſt punctum; quanquam Lat. *etenim*, pro ſedenim ſ. ſed acceptum, v. G. Th., monſtrare poteſt illam Mss. adverſativam, ſed cum eadem a ſerie difficultate, quam P. ſublaturus utcunque, periodum ſolverit, quae, de vulg. lect., ſic tenebitur, ut princeps enunciatio, v. εἶχεν cum ſuis adiunctis — ὡϱ., ſit utrinque inſtructa participiis e genere cauſarum, praemiſſis quidem uno ἐσθ., vel duobus λουσ. καὶ ἐσθ., ſed poſtpoſito altero συνεχ., quia longius erat membrum hoc, et, per novum membrum αἷς — δουλ. adiunctum, divellebat nimis principalem iſtam enunciationem. Quae ſeries cum ſit elegans Noſtroque familiaris, etiam ſine copula quadam in poſtremo participio: potius exiſtimem, iſtud Mss. ἀλλ' veniſſe vel a vitioſa repetitione ſyllabae, vel e marg., cum ad ἐπαλλ. aliquis notaſſet ibi ἀλλ', volens innuere, in aliis eſſe Mss. una voce ἀλλεπαλλ., quod, in ſimili cauſa 1, 14, 13. m. a Mss. praebitum, tractavimus pro gloſſa recentioris Graecitatis, cuius ſententiae nos nec hic poenitet, cum Ald., idem vocabulum h. l. tenentes diſerte, tamen et ipſae ductae eſſe poſſint e Cod., per Gloſſatorem corrupto; Noſtro quidem reſpiciente ad 1, 13, 15. e. cum variatione quadam, tum omiſſo hic ſubſt. σώματος ad ἡδον., tum adiuncto alio adi. διαφ., ubi Sch. deſerit P. gradum alium „*diverſis*

Φόροις συνεχόμενος ἡδοναῖς, αἷς δὴ καταλαβούσῃ ὥρᾳ καὶ ἄκων ἐδούλευεν [k]. ἐπ᾽ ὀλίγον μὲν οὖν ἡσύχασε [l]· περὶ στόμαχον δὲ καὶ κοιλίαν τοῦ φαρμά-

bus tenetur voluptatibus, quibus ſcilicet, ut tempus ferebat, 23. etiam invitus ſerviebat. Aliquantisper quidem quievit, ſed cum ad ſtomachum et alvum

k) ἐδούλευσεν B. 1. R. e ſolenni confuſione. l) Comma hic Ms. Bg. fuit etiam in B. 1. R. al., ut punctum in A. rel.

variis *volupt.* (quorum primum etiam aliunde ap. Stp. Th., non item Bg.) συνεχ. *qui* conſtringebatur *voluptatibus*" diverſus a Bg. per tempus et compoſ., cf. 1, 4, 19. e. κατειχ., quocum hic Noſter variat et comparat Stp. Th. quoque 1, 1356. C. e. aliunde, adhibens Bg. in ſimilibus animi cupiditatibus, cf. Suid. 3, 403. e. σ., κρατούμενος, qui *detinetur*, (quod Lat. ſ. *diſtinetur* etiam hic malim,) non coll. ad Heſ. 2, 1306. e. ante Nr. 31. L. N. T. Ind. Ael. V. h. Xen. Bach. Fab. Aeſ. Hſ. Dem. et Thuc. v. ξυνεχ., ad Luc. 3, 48. N. 90. (ubi comparatur ſimpl. ἔχεσθαι, quod eſt Bg.) Rsk. ad Polb. p. 13. m. D'Orv. Ch. p. 216. m. v. 1. qui argutatur in praep., ſed recte etiam confert κατεχ., ut Abr. Dil. Th. p. 227. e.

αἷς λ.) Recte explicuit Leisn. ad 1, 15, 5. formulam κατ. ὥρᾳ, eſtque hic locus etiam claſſicus pro notione v. ſimplici et Lat. venire ſ. advenire, (cf. Stp. Th. 2, 572. B.) ut mirum ſit, Bg. liberrime hic vertere, pro *adveniente*, veniente *tempore* eo, quod cuique voluptati et oblectationi definitum erat, cum tamen et Stp. ad m. P. praeluxerit, et Sch. per "incidente *tempore*" huc ſpectante Stp. Th. tantum 1, 1045. C. "ταῖς ἡδ. δουλεύειν, pro inſervire et indulgere volupt., dixit Herodi., et ante eum Xen." cf. L. N. T. Kypk. 2, 380. m. Suic. Th. p. 955. e. Nr. 2. i., formulam Bg. tenente G. Th. in *fero* 637, 12. ſqq. ſine explicat., quae h. l. ut tempus ſecum ferebat, dabat, offerebat, ſed alibi, permittebat, it. poſtulabat, cf. Wſth. ad Ter. Andr. 1, 2, 17. et Niz. v. *ferre*, ut in rem Epict. 29, 2. γυμνάζεσθαι πρὸς ἀνάγκην, ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ, *ex* neceſſitate *exerceri*, conſtituta *hora*; ſumente me δὴ, a P. neglectum, pro interpoſita Noſtri ſententia, propriaque notione Bg. Lat., ut taeduerit eum quarundam voluptatum propter crebriorem uſum, quas modo rarior commendat Iuv. Sat. 11. e.

ἐπ᾽ ὀλ.) Bg. deſerit P., praeter μ. ὀ, etiam in formula ἐπ. ὀ., ubi Sch. "*paulum*" ut G. Th. in Bg. ſyn. Gr. "ὀλίγον χρόνον" cui Stp. Th. 2, 1270. B., per *paulisper* reddito, addit "ὀλ. ἐπὶ χρόνον, exiguo *tempore*" plenam formulam, ſi in adi. Noſtri ſumas maſc., cum, neutro ſumto, expleantur illa alia in ὀλ. cum κατὰ et πρὸς ſupra, tacente L. Boſ. Ell., cf. Foeſ. Oec. p. 144. b. i., ad Vig. p. 609. a. m. Abr. Dil. Th. p. 60. i. "*ad* breve *tempus*" L. N. T. in adi., ubi tertia ratio, neutrum ὀλίγον abſolute poſitum, ſine omni adiuncto, eadem tamen vi, et in Schw. cum Lat. Bg. Tum Sch. "ἡσ. *requievit*, vel ipſe ſomno, vel vis veneni, quae non operata eſt" in poſtr. errans, cum Noſter variet modo pro §. 20. e. ἀνεπαυ., qua de notione, pro dormire, nihil ap. Stp. et Ern. L., nec per Indd., ut et hic Lat. quid ſubeſſe poſſit.

περὶ στομ.) Differentiam, quae eſt στομάχου et κοιλίας, accipe ex loco Plut.

κου γενομένου, ἴλιγγός τε αὐτὸν venenum ſe inſinuaſſet: ver-

Sympoſ. VII, 1. p. 700. *εἴ περ εἰς κοιλίαν ἐχώρει διὰ ςομάχου πᾶν τὸ πινόμενον*, *ſi omnis potus* per *ſtomachum* in *ventrem*, alvum, *deſcenderet*. Poll. 2, 202. *ὁ δὲ ςόμαχος ἔγκειται μὲν ἔνδοθεν τῇ ῥάχει, κατατείνει δὲ εἰς πνεύμονα. ὀνομάζεται δὲ καὶ οἰσοφάγος. — ἔνθα δὲ τῇ κοιλίᾳ συνάπτει, καλεῖται τοῦτο μέγα ςόμα κοιλίας*, ſtomachus *vero inter ſcapulos iacet, et ad pulmonem praetenditur. Nominaturque* etiam *gula*. — Ubi *vero* ventrem *contingit ea pars*, magnum *ventris* os *nominatur*. Idem 2, 168. *τὸ δὲ ἀπὸ ςέρνων ἐπ' αἰδοῖα κατὰ τὸν κενεῶνα, κοιλία καλεῖται καὶ γαςὴρ*, *pars a pectore ad pudenda usque iuxta zonam* alvus *vocatur* et *venter*. Latini eandem differentiam duarum vocum obſervant, Plin. 2, 37. Cic. de N. D. 2, 135. Celſ. 4, 1. etſi ſaepe promiſcue ponant ſtomachum et ventriculum. *Leisn.*

P. ſequitur Bg., cuius v., tacente G. Th, phyſice hic valet pro penetrare et venire, quo ſenſu Gr. v. etiam alibi habuimus, procedens quoque in vulgari notione, *cum* eſſet *ad*, ignorante Stp. Th. id hac quidem vi cum Noſtri praep., cuius formulam totam, non aliunde mihi cognitam, excuſet ſyn. *εἶναι περί τι* infra, ſumente me *ςομ.* h. l. pro orificio ventriculi aut ipſo ventriculo, quatenus alterum ſubſt. *κοιλ.* capietur vel proprie, ut ſupra ap. Poll., vel de ventriculo ipſo, qua de notione nihil ap. *Stp.*, ſed ap. Ern. L. Foeſ. Oec. p. 210. a. i., quem et cf. in *ςομ.* p. 354. b. m. cum p. ſq. i. ſqq. Heſ. 2, 1274. i. N. 22. L. N. T. v. *γαςὴρ*, *ςομ.* et *κοιλ.* Kypk. 2, 363. m. Gat. ad Ant. 10, 31. e. 35. Schol. Thuc. 2, 49. l. 91., unde hauſit Suid. 3, 378. m., non monente Kuſt., ap. G. Th. v. *alv.* pro ventriculo 279, 19. 34. 38. cf. Aur. Vict. §. ſq. e. in N. Boecl. ad *ἀκμ.*, copulante forſan Noſtro utrumque ſubſt. per ſyn. copiam.

ἰλιγ.) E Sch. deſerit Bg. in v. *κ.* P. „*vert.* occupat *ipſum*" ſed in ſubſt. e P. cum Bg. etiam Sb. Ind., cf. Stp. Th. cum L. Ern., ad Poll. 2, 41. 4, 184. Foeſ. Oec. p. 171. b. m. fere ut G. Th. cum Gr. n., D'Arn. L. Gr. p. 73. m. ad Moer. p. 196. Ind. Bud. C. et Luc. cum Heſ. 2, 43. i. Suid. 2, 114. e. e Schol. Ar. Ach. v. 581. 1216., ut monuit Kuſt., non item ad p. 24. m. Mox ad v. *ἐπιγ.* Ms. ſcriptura et varietas etiam eſt ad Thuc. 2, 49. l. 90. et Luc. 2, 74. N. 88. et ſaepe obvia in ſimpl., ſic, ut *γιγν.* cenſeatur commune, ſed *γιν.* Atticum, nec tamen aliquid videatur tentandum quovis loco, v. ad Luc. 2, 527. N. 48. 3, 452. N. 7. 454. N. 74. 483. N. 99. Valck. ad Eur. Ph. v. 743. 1396., ad Moer. p. 108. Ern. ad Hom. *Ἰλ. ύ*, 169. R. Or. V. 3. p. 171. N. 45. Fi. ad Well. p. 252. e. Kl. ad Tyrt. p. 14. m. Harl. Chr. P. p. 21. e. it. Dem. p. Cor. p. 213. N. 87., cum ex uno Dem. appareat, utramque ſcripturam in uſu fuiſſe, niſi in quibusdam temporibus ac modis unam tantum, ut in *γίγνηται, γίγνησθε, γίγνοιτο* et *γίγνοιντο*. Recto hic etiam ſtabunt loco, quae Ill. a Locella de Cod. Vi. ad 1, 5, 19. e. cenſuit. „Monere ſubit hoc loco, formas antiquiores ſ. Atticas, quae in vulgata inveniuntur, mutatas eſſe ſaepe in Ms. in recentiores, ut v. c. *γίνομαι* pro *γιγν.*" cf. 1, 9, 5. e. it. de Lat. Bg. ad Thuc. l. l. ad Vig. p. 609. b. m. Nr. 2. Ind. Xen. Z. Cyr. et Mem. S. cum Stp. Th., poſt Lat. Bg. etiam recte ponente ſimpl. *ſequi*, non it. L. Ern., ubi aeque rectum Lat. *inſequi*, h. l., (ut noſtrum *erfolgen*,) tropice pro oriri poſtea, inſuper, ſuper priorem vertiginem, cf. ad Luc. l. primo, et de ſubſt. *ἐμ.* (ap. Stp. Th. ſine auctore, at cum Lat. Bg. e P. ap. G. Th. cum Gr. n.) Ind. Luc. Foeſ. Oec. p. 124. b. e. Suid. 1,

καταλαμβάνει, ἔμετός τε πολὺς ἐπιγίγνεται [m], ἢ τῆς προεγκειμένης τροφῆς ἅμα ποτῷ πολλῷ ἐξωθούσης τὸ φάρμακον [n], ἢ διὰ τὸ προλαμβανόμενον, ὅ περ

tigo eum occupavit vomitusque multus ſubſequitur: ſive cibo, qui inerat cum largo potu, expellente venenum: ſive propter prius acceptum,

m) Ms. Ba. ἐπιγίνεται. v. N. n) Colon hic in Stp. rel. cum Ms. Bg., ubi tamen et poſt *ſubſequ.* fuit, v. N.

723. i., deſerente Sch. in adi. π. liberum P. adv. poſt Bg. Lat. per *copioſus*, pro quo hic valeat quoque fortis et vehemens, cf. Abr. Dil. Th. p. 783. m. Suid. 3, 147. m. Stp. Th. 3, 480. G. m. L. Ern. et N. T. Krb. p. 541. i. Nr. 3. Ind. Dion. Caſ. et Dem. 1024, 3.

τῆς προεγκ.) Vino plenos venenum difficilius transmittere, indicat Liv. 26, 14. impletae *cibis* vino *que* venae *minus* efficacem *in* maturanda *morte* vim *veneni* fecerunt. *Leisn.*

P. deſerit partim Sch. in „πρ. cibo *ante* largiter *ſumto*, ſ. ante *in* ventriculo *poſito*" in poſtr. innuens ſubſt. pr. ϛομ. ſ. κοιλ., omiſſo pron. αὐτῷ ſ. αὐτῇ, pendente a pr. ἐν in v., ſervans idem pr. πρὸ, a Bg. neglectam, cf. Stp. Th. 4, 1707. A. m., cum Heſ. 2, 1026. e. ſine N. προϋπάρχειν, L. Ern. Suid. 3, 180. e., non praeterea cognito mihi v., tacente Stp. Th. in adi. πολ. de Lat. Bg., ſed tenente Sb. Ind. vulg. ποτῷ ſub „πότοι, — potu *multo*" quaſi retulerit ad maſc., nec potius ad neutr., cf. ad Luc. 2, 89. N. 68. 721. N. 43., ut, quoad accentum, ad Diod. S. 2, 460. N. 74. cum Ind. Z. Xen. Pol. et Geop., at pro *mero* P. ſ. vino ſupra ad §. 17. e. ποσ., tenente Stp. Th. in v. ἐξ. tantum Bg. L. (ap. G. Th. cum Gr. n., it. in *extrudere*, quo hic utar propter noſtrates,) cf. Ind. Xen. Z. Cyr.; in ſq. ἅμα ſevere verſante Bg. pro ſimul cum, et noſtro *nebſt*, hic pro καὶ copula et pro καὶ ποτοῦ πολλοῦ λ., quod P. ſequitur, ut venenum extruſerit res utraque, cibus et potus largus, qui ante venenum acceptum in ventriculo erat; unde in Bg. Vs. poſt *inerat* comma cogitandum, ne ſenſus ac ſeries turbetur, quod fit et in edd., quaè poſt φαρμ. maiori utuntur diſtinctione, cum exquiſita hic ſit ratio, ad variandum illa pertinens, ubi poſt enunciationem ἐμ. π. ἐπιγ. afferuntur cauſae duplices, una per gen. conſq. ſ. participium, tenens notionem cauſae, ſed altera per pr. διὰ eiusdem notionis; unde comma tantum etiam poſt φαρμ. requiritur; in quo cauſarum reddendarum genere ſeverior eſt Bg., quam P.

τὸ προλαμβ.) Cum regum vita multis ſit expoſita periculis, neque unquam ferme deſint ſcelerati, qui inſidias ſanctiſſimis capitibus ſtruant: varia inventa ſunt munimenta regiae ſalutis, inter quae etiam praeguſtatio, a Perſis, v. doctiſſ. Briſſon de regno Perſ., ad Romanos, iam ſub Auguſto, translata, ſicut notavit olim Lipſ. ad 12 A. Tac. fin. Hinc etiam antidotorum uſus ab Herodi. annotatur, cuius antiqua conſuetudo paſſim ap. reges. De Mithridate Iuſtin. 37, 2, 6. *antidota* ſaepius *bibit, et ita ſe adverſus inſidias exquiſitis tutioribus remediis ſtagnavit, ut ne volens quidem ſenex veneno mori potuerit.* Caeterum ſicut principibus ipſis uſitata, ita tyrannis in alio ſuſpecta antidota; unde Caligula *Tiberium fratrem repente immiſſo tribuno militum interemit, quod* antidotum

εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ quod ſolent principes ſem-
πάσης τροφῆς λαμβάνειν, κω- per ante quemque cibum acci-
λυμα δηλητηρίων. πλὴν ἀλλὰ, 24. pere, remedium veneni.

obduiſſet, quaſi *ad* praecavenda *venena* ſua *ſumtum*, cum *tamen is propter aſſiduam et ingraveſcentem tuſſim medicamento uſus eſſet* Suet. 23. Nam et in alios uſus, quam adverſum venena, interdum adhiberi antidota, notum eſt, ſive etiam alia medicamenta antidoti nomine vocari, ſicut in Spartiani Hadriano 23. *Verus accepto largius antidoto, ingraveſcente valetudine periiſſe* dicitur, ubi Caſ antidotum pro acriore cathartico poni obſervat. *Boecl.* Faciebat id etiam M. Antoninus philoſoph., ſed, ut Dio ait 71, 6., quod eſſet infirmo ſtomacho et pectore. De eo et Galen. περὶ τοῦ προγινώσκειν T. 3. Opp. p. 460. l. 21. et περὶ τῆς θηρ. πρὸς Πισ. T. 2. p. 457. l. 45. Mos ſcil. principibus ſumere ante cibum medicamenta contra venenum, v. Tac. An. 14, 3. et ibi Intrp. Tiberium *fratrem*, Dio vocat Druſi F. Tib. Imp. N. l. 59., *interemit* Caligula, *quod antidotum obol.* rel. Suet. Cal. 23. *Leisn.*

Praeter Iuv. Sat. 14, 255. — *ſi vis aliam decerpere ficum Atque alias tractare roſas*: medicamen *habendum eſt*, Sorbere *ante* cibum *quod debeat et pater* et *rex*, et illum locum de M. Anton. ap. Xiph. Sb. 365, 31., etiam de Claudio ib. 265, e. habetur, ap. Dion. Caſ. p. 973. l. 45. ὡς δὲ ἐκεῖνος οὐδὲν ὑπὸ τοῦ οἴνου, ὃν πολὺν ἀεί ποτε ἔπινε, καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης διαίτης, ᾗ πρὸς φυλακὴν σφῶν οἱ αὐτοκράτορες χρῶνται, κακοῦσθαι ἠδύνατο, ubi in τῆς ἀλ. δ. non ſolos praeguſtatores intelligam, ſed etiam antidota, et οἱ αὐτοκρ., qui Noſtro βασιλεῖς ſunt hic, ubi, praeter explicationem, agnoſcas quoque repetitionem illam quorundam in vicinia cum quadam variatione tamen; non tenente v. λαμβ. Stp. Th. notione hac phyſica, cf. Krb. Plut. de aud. p. p. 102. m., ſed P. deſerente etiam Sch. in „προλ. medicamentum, *ante* cibum *aſſumtum*, (quod Lat., ut et ſimpl. *ſumere*, it. Bg., pro edere v. ap. G. Th. et ad 1, 4, 12., ut Gr. λαμβ. ap. Foeſ. Oec. p. 225. a. m. v. λαβὴ, quod et valet de προλ., etſi utr. Gr. hic etiam pro bibere poteſt accipi,) ἐκ *ſingulis* vicibus, *ſemper*, (quod adv., a P. oppreſſum, ap. Stp. Th. aliunde quoque cum Bg., cf. L. N. T. et ſine Ind. Dem. 95, 16. 98, 18.) τρ. *ante* omnem *cibum*, reges ſolent alexipharmacum *capere*“ ubi adeo πρὸ πασ. τρ. ſeverius, quam a P., ſervatur, quod nec Bg. videtur neglexiſſe; unde, cum in Ms. eius abfuiſſent, culpa ſcribae, opinor, ſtatim reſtituimus; notante praeterea Leisn. in m. Ox. ad κωλ. δηλ. „ἀντίδοτον“ non male, ut periphraſi Noſter ſit uſus, manente Stp. Th. 2, 529. C. e. in P. ſine Bg. Lat., cf. noſtra ſine Vs. ap. Abr. Dil. Th. p. 703. i. it. Auct. p. 263. e. Suid. 2, 363. i. Ind. Luc. Dion. H. S. T. 1. ſimul cum ſyn. ἐμπόδιον et Thuc. cum Bg., qui numerum mutat in δηλ., ubi Stp. Th. 1, 967. E. hinc ſine Vs. et commatibus poſt προλ. et λαμβ.

πλὴν ἀλλὰ) Nove dictum, pro illo uſitatiore οὐ μὴν ἀλλὰ. *Reisk.* Immo et alibi particulae hae duae ponuntur poſt parentheſin quaſi et epiſodium, in reditu ad priora, etiam cum proxime dicta relinquimus nec amplius inquirimus, ſed ad propoſita pergimus ac properamus, ut ſimpl. πλὴν, cui par ad ſenſum compoſita noſtra, ſicut Lat. *at vero*, it. *verum* nim *vero* his ſimpl. *ſed* et P. *caeterum*, pro ſed utcunque ſ. quidquid ſit; et noſtratium *aber* dem *ſey* auch, *wie* ihm *wolle*, pro quibus et valent

πολλοῦ γε ὄντος τοῦ ἐμέτου °, φοβηθέντες, μή, πᾶν ἐξεμέσας τὸ φάρμακον, ἀνανήψῃ, καὶ πάντες ἀπόλωνται, νεανίαν τι-

Certe cum nimia eſſet vomitio, veriti, ne, ubi omne evomuiſſet venenum, ſeſe colligeret, et omnes ipſi perirent: ado-

o) Mſs. Ba. et Vi. τοῦ ἐμ. ὄντος λ. v. N.

una *doch* ſ. *aber*, cf. Stp. Th. pauper, e Bud. C. 1457, 27. Vig. p. 460. Nr. 9. Dev. p. 319. Hoog. Op. p. 1065. ſqq. cum Ind. Luc., cui add. 1, 203. l. 29., quorum nemo reddit cum Bg., ap. G. Th. cum Grr. al., ubi nec noſtra notione; ut Bg. forte ſolum γὲ reddiderit, ut Sch. „*quidem* certe, *ſaltem*“ cuius primum Lat., pro *ſcilicet* ſumtum, hic aeque valebit, opprimente P. particulam h. l. iſtam, ubi ad πολ. Lat. Bg. non profert Stp. Th., ſed ad ſubſt., et in verbo ad finem coniecto a Mſs. Gloſſatore, forte cum ante omiſiſſet, nihil ad laevitatem lucramur. Mox ad φοβ. in rem Xiph. 385, 3. ſ. Dio C. p. 1223. l. 62. ἐπεὶ δ᾽ οὐκ ἠδυνήθη παραχρῆμα ὑπό τε τοῦ οἴνου, ὑπό τε τῶν λουτρῶν, οἷς ἀεὶ ἀπλήστως ἐχρῆτο, φθαρῆναι, ἀλλὰ καὶ ἐξήμεσέ τι, κἀκ τούτου ὑποπτήσας αὐτὸ, ἠπείλει τινὰ, quocum Angli ap. Heyn. Hiſt. 4, 1022. m., ſed et deinde ſimul cum Noſtro, *die Verſchwornen* beſorgten, *er* möchte *den Gift* wegbrechen *und* davon *kommen*, rel., tenente Stp. Th. ſine exemplo „ἐξεμ. evomo, pro ἐμέω, ſed addita ſignificationis vehementia et compoſitione“ i. ex praep., quae tamen emphaſis nulla eſt, nec repetita in L. Ern., ut Bg. ap. G. *Th.* cum Gr. n. etiam tantum „extra vomere“ cf. Niz. cum Ind. Luc. et Dion. Caſ., reddente Bg. v. ἀν. e P., ut Sch. praeterea „ſobrius fieret“ ſed Stp. Th. modo 2, 1096. F. e. „ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, *tanquam* ex *vinolentia* ſ. *ebrietate* me *recolligens*, Luc.“ ex 1, 828. l. 89. *reſipiſcens*, cf. Ind. Geop. cum D'Orv. Ch. p. 234. e. 430. c. Caſ. ad Ath. 2, 209. Gat. ad Ant. 6, 31. L. N. T., quorum Schw. iſtud Luc. reddit „*ad* me *rediens*“ quod, noſtratibus aeque notum in *wieder* zu ſich *kommen*, ac Bg. ſyn. *ſich erholen*, tenente G. Th. modo 1010, 66. „ſe *ex* ſomno *colligere*, i. ad plenam vigiliam redire“ quo de ſomno, per venenum iniecto, hic etiam capias non minus, quam de ebrietate, cf. §. ſq., deſerente Sch. liberum P. in v. „ἀπ. *occiderentur*“ ubi Bg., deſerens adv. P. ἅμα, addit pron., ita ſimul παντ. reſtringens ad paucos, qui praeſentes erant et circa Commodum nunc quidem et ante, cum bibiſſet potum illum, quo ſumto cum male ſe habere ſtatim ſenſiſſet, ſane ſuſpicio cadere potuit in tres illos, quos et ſpectant Angli ſupra in primis; non item bene poſt ἀπολ. claudente Bg. apodoſin, cum membrum breve, per particip. φοβ. expreſſum, nullibi ita quieſcat, ſed pendeat quaſi medium, neutram ad partem pertinens, nec ad pr., nec ad ſqq., cum contra, ſi cum ἐμέτου apodoſis aliqua finiatur, cogitatis tantum duobus punctis, dicas, principali πείθουσιν λ. enunciationi praemiſſam eſſe aliam illam e genere cauſarum φοβ. λ., unde placuit comma poſt πλ. ἀλλὰ, quia pertinet ad remotum v. πειθ., interiectis rel. praemiſſisque ex arte periodi faciendae; quanquam in Gr. ſeries manet per commata tantum ob participia mera.

νεανίαν) Talis eſt Homero Ἰλ. ψ΄. ὁ τῆς ἥβης ἄνθος ἔχων, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον, (quod non reperi, ſed ſimile quid Ἰλ. ν΄, 484.) Diodoro S. 2. νέος τῇ ἡλικίᾳ ἀκμάζων, καὶ τῷ σώματι εὔρωστος, Latinis *iuvenis* vegeto *cor-*

νὰ[p], ὀνόματι[q] Νάρκισσον, γενναῖόν τε[r] καὶ ἀκμαστὴν[ſ] πείθουσιν, εἰσελθόντα τὸν Κόμ-

leſcentem quendam nomine Narciſſum fortem ac vegetum ſollicitant, ut ingreſſus Com-

p) Mss. Ba. et Vi. νέον τινὰ λ., ſed Ve. νέαν τινὰ λ. v. N. q) Mss. Ba. et Vi. ὄνομα Ναρκ. v. N. r) Ms. Ba. γενναῖον τὲ λ. ſ) Ms. Ve. ἀκμηστὴν vitioſe aeque ac Ed. ἀχμαστὴν, v. N. Mox poſt πειθ. comma fuit modo in B. 1. R.

pore Virg. (A. 2, 638.) is *cui integer aevi Sanguis adeſt, ſolidaeque ſuo ſtant robore* vires. *Leisn.* Ven. male νέαν et mox ἀκμηστὴν pro ἀκμαστ. *Strotb.*

Leisn. in m. Ox. ad P. Vs. „robuſto et aetate florenti. Reineſ. V. L. p. 474." Nominis quidem νεαν. compendium dixeris peperiſſe primo vitioſum Ms. Ven. νέαν, deinde gloſſam ſagacioris librarii illam Mss. rel. νέον, quo et noſtrum explicat Suid. 2, 603. i., ex qua tamen gloſſa etiam error in ο et α inciderit, cum quis pro alterius νέον legeret male νέαν, in quo vix credam latere acc. νεᾶνα a tertiae declinationis nominativo νεὰν, cf. Stp. Th. 2, 1035. F., ut ad ὀνομ. aliud gloſſema Mss. per alium caſum, quartum quidem, ex ellipſi pr. κατὰ, in textum venire potuit e marg., ubi hic caſus adſcriptus e comparatis Noſtri locis ſupra, aut per ſapientiam *librarii*, ut variaretur pro 1, 15, 18., aut quod putaret, frequentiorem ac magis Gr. eſſe quartum caſum, cum et dat. ſit tamen cognitus aliis ſcriptoribus bonis, tacente Stp. Th., cf. Ind. Fi. Pal. (cuius poſtr. locus eſt 35, 3.) L. N. T. Schw. p. 983. a. m., ubi ſtatuitur ellipſis participii καλούμενος, ignota L. Boſ.; redeunte in γενν. Bg. forte ad P., pro intrepidus, nihil timens, nullumque periculum, de animo adeo acceptum, ut ſq. adi. de corpore, quo de tamen ſimul, per ſyn. copiam, vel ab alia parte ſpectatum, γενν. dicatur pro validus, vires habens ac robur, cf. Vict. N. ſq. et Stp. Th. 1, 838. i., qui p. pr. noſtrum locum ſic prolatum, νεαν. γενν. καὶ ἀκμαστὴν, habet ſub „*generoſus*, i. ſtrenuus" quod Lat. utr. (ap. G. Th. cum Grr. n., ſed poſtr. cum his „fortis, celer, — et ad res gerendas promtus") de animo ac corpore dr., ut Gr. γενν. omnino pro excellenti, magnoque in ſuo genere, cf. Caſ. ad Ath. 2, 930. e., idque etiam in partem utr., cf. Suid. 1, 472. i. Heſ. 1, 816. e. Ind. Schol. Thuc. cum Abr. Dil., Xen. Fi. Aeſch. Dion. H. S. T. 1. Longin. Mor. Gs. Chr. Gr. Plut. Hſ. et Krg.

ἀκμαστὴν) Suidas ὁμάστην habet, locum hunc ſine auctoris nomine et absque interpretatione citans. Sed quidnam ſibi eo vocabulo velit, non video, nec vulg. lectio mutatione opus habet. Niſi forte γυμναστὴν aliquis malit, ex Dion. epitome. *Sylb.* ἀκμαστὴς, vigens *aetate* ac *viribus*, — pro eo γυμναστὴς 385, 7. in Gr. Ind. *Idem.* Suidas, qui iſta deſcribit, hinc corrigendus, cum ἀμάστην pro ἀκμαστὴν ponit. Lampr. *athletam* nominat, *cum quo exerceri* ſolebat Commodus. Xiph. *Narciſſi* nomen addit. In ſerie autem procurati exitii ipſa variant, (cf. ad §. 18.) Lampr. *venenum ei datum* aſſerit; *quod cum minus operaretur*, ita enim loquitur, *ſtrangulatum* athletae *opera*. Dio, venenum ei per Marciam in carnibus bovinis datum; cumque non ſtatim poſſet interire, ob temulentiam et crebrum balnearum uſum, — priorem cauſam explicabit etiam exemplum Claudii ap. Xiph. et Suet. Cl. 44. — adeoque iam inciperet ſuſpicari et minari, miſſum eſſe Narciſſum, qui lavantem interimeret. Aur. Vict. in

μοδον ἀποπνίξαι[r] μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ὑποσχόμενοι. modum ſtrangularet, magna ſe daturos praemia polliciti.

r) Hic colon in Stp. rel., v. N.

Caeſ. c. 17. (§ 8.) refert, *vi veneni fruſtrata* per *cibum*, quo *ſe* caſu *repleverat*, cum *tamen* alvi *dolorem cauſaretur*, auctore *medico*, principe *factionis*, in *palaeſtram perrexiſſe*, ibi *per* miniſtrum *ungendi*, nam *forte is quoque e conſilio erat*, faucibus, *quaſi arte exercitii*, brachiorum *nodo* validius *preſſis*, *expiraſſe*. Quem locum corrigit et explicat Cl. Salm. ad Lampr. Comm. prope finem. Epitome Victoris (17, 7.) *ad extremum* ab *immiſſo* validiſſimo *palaeſtrita*, compreſſis *faucibus* expiravit. *Boecl.*

Videtur Suidas σωμάσκην legiſſe. *Reisk.* Quod quidem, quanquam per ſe in litteris non admodum diſcrepans, tamen non admittit elementorum ſeries et locus ap. Suid. 1, 133. e. ἀμάστης. Πείθουσιν ἄνδρα γενναῖόν τε καὶ ἀμάστην εἰσελθόντα ἀποπνῖξαι τὸν Κόμμοδον, ὄνομα Νάρκισσον, Vs. ἀμάστης. *Perſuadent* viro *ſtrenuo* et *robuſto*, nomine *Narciſſo*, ut *ingreſſus* Commodum *ſtrangulet*, ubi Kuſt. in N. „ap. Herodi. recte legitur ἀκμαστὴν, i. e. robuſtum, *valentem*, vel *aetate florentem*, quae vox huic loco reſtituenda eſt, ut iam dudum ante monuerunt Stp. in Lex. Gr. et Reineſ. V. L. 3. p. 474.“ Ad quae nihil Toup., forte quod eſſent aperta nimis; ut iſta pertinent ad Noſtrum haud dubie, a cuius verbis non diſcrepant, niſi per ordinem et formulam in ὄνομα, quam Mss. Gloſſator ſupra illinc forte duxit. Tum Xiph. 385, 7. ſ. Dion. C. p. 1223. l. 65. locus eſt hic, Νάρκισσόν τινα γυμναστὴν ἔπεμψαν αὐτῷ, καὶ δι' ἐκείνου λουόμενον αὐτὸν ἀπέπνιξαν, *Narciſſum* athletam *ad eum interficiendum mittunt*, *lavantemque eius opera ſuffocant*, ad quae ed. Reim. §. 154. N. eſt de Commodo extra palatium ſtrangulato, it. ad Lampr. p. 520. Caſ. a. N. 3. et e. Salm., e quo et Vict. nondum tamen equidem vulgatam hic Noſtri lectionem tentarim in γυμναστὴν, non tam ob litteras diverſas, quam quia manet ſenſus homoque idem, modo a diverſis partibus ſpectatus; Stp. Th. 4, 372. G. recte corrigente Suidam ex h. l. ſine Vs., ut et 1, 276. i. ſub „ἀκμηστὴς, *ſtrenuus*, validus, *robuſtus*, Herodi νεανίσκον γενν. — πειθ.“ e P. tacite conſtituta notione, cum alia lect. in ſubſt. e memoria, ſed et ſine alia auctoritate, quam nec nos novimus; ut forte ſit in Noſtri peculiaribus, tolerandum ex affini ἀκμαῖος, quocum et Stp. comparabat, quia cum Suida etiam Mss. hic ſervant, et in Ms. Ve. tantum error in litteris α et η incidit, ap. G. Th. in Bg. cum „ἀκμάζων, (cf. Ind. Xen. Z. Pol.) quod — ſanum, et ob id ipſum agile, alacre, rel.“ Sed contra Lat. Bg. in v. πειθ., quod alibi ad ἀναπειθ. habuimus, aliunde pugnat Stp. Th. 3, 127. A. e., nec id adhibente L. Ern. ſed illud P. ſeverius, qui, neglecto v. εἰσελθ., addit contra „in *cubiculo*“ quo de loco v. ad §. 20., hic ut ſufficiat expleviſſe ἐκεῖ ſ. πρὸς αὐτὸν, eo, ubi erat Commodus, reddente Bg. in v. ἀποπν. e P., etiam aliunde Stp. Th. cum loco ſimillimo „Xen. Hell. 3. εἰσελθὼν ἀπ. αὐτὴν λέγεται“ 3, 1, 11. e. ed. Th. V. 3. p. 132. ingreſſus *ad* eam, *ſuffocando* rel., ap. G. Th. in Bg. cum Gr. n. „ſtringendo gulam ſ. alia compreſſione necare“ ſed prius hic, ſecundum Vict. ſupra et ipſum Noſtrum §. ſq, iterum redundante praep., cum et ſimplex iisdem Lat. reddat Stp. cum L. Ern., cf. Ind. Xen. Z. Cyr., et paſſ. tropice de re Ind. Geop. ut alibi de Bg. negligentia in temporum conſecutione,

ὁ δὲ [u], εἰσδραμὼν, παρειμένον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ μέθης, ἀποσφίγξας τὸν τράχηλον, φονεύει. τοιούτῳ μὲν τέλει [x] βίου ὁ Κόμμοδος ἐχρή-

25. Qui intro ſe coniiciens, debilitatum ipſum veneno et ebrictate, conſtricto gutture 26. interficit. Talem exitum vitae Commodus habuit,

u) Ms. Ba. ὁ δ' εἰσδρ. x) Mss. Ba. et Vi. τέλει τοῦ βίου λ. v. N.

hic in impf. poſt praeſ. partim e P., quem deſerit etiam Sch. in „δ. *daturos* eſſe *mercedem*, ἐπ. *praemia* ſe *daturos* eſſe *polliciti*" ubi opprimitur a Noſtro iterum dat. αὐτῷ ad v. δωσ., ſed Stp. Th. „ἐπ. i. q. ἆθλον, — generaliter pro quovis praemio ſ. mercede Herodi. l. 1, *v.* τινα ὀν. N. γ. — ἀπ., μ. — ὑπ." cum aliis diſtinctionibus, ſed meliori commate poſt ἀποκν., quia a v. πειθ. adhuc pendet inferius ὑποσχ., at porro ſine alia Vs., e P. iterum conſtituta notione tacite, et ſine auctoritate alia, cf. Suid. 1, 785. i. Sb. Ind. e Zoſ. Cell. 5, 37, 9. e. Diod. S. et D'Orv. Ch. p. 294. m., ubi et, ignorante Stp. et L. Ern., in partem deteriorem, pro poena et damno, ut Lat. P. et Bg. at de proprio ſenſu in ludis gymnicis Poll. 3, 143.

ὁ δὲ) Totam hanc §. neglectam a P., ſed in Stp. ed. reſtitutam, partim modo inde reddit Bg., verſatus in ὁ δὲ et in v. εἰσδρ., ut alibi ſere, varians in exprimenda praep. Gr., dum Ind. Sb. noſtrum locum comparat cum Zoſ. 3, 7, 3. παρειμένους μέθῃ καὶ ὕπνῳ, *ubi* temulentia *et* ſomno *iam* conſopiti *iacebant*, cum ſyn. rectione per abl., quam utr. aliunde novit Stp. Th. 1, 1669. C. ſq. per viciniora Lat. et Ovid. etiam *reſolutus* ſomno, cf. Bud. C. 763, i. Weſſ. ad Diod. S. 1, 193. N. 71. (cum Bg.) L. N. T. cum Obſ. Krb. p. 392. Loesn. p. 449. Alb. Gloſſ. p. 184. e. Suid. 3, 48. m., non coll. ad Heſ. 2, 875. i., non tenentibus tropum noſtratibus, ut ſufficiat *entkräftet* ſ. *erſchlaffet*.

ὑπὸ) Aut ὑπό τε φ. καὶ μ., aut ὑπὸ τοῦ φ. καὶ τῆς μ. leg. *Reisk.* ſine neceſſitate, cum ſint ap. Noſtr. exempla tum illa, ubi ante ſubſt. diverſi ſexus vel nullus articulus, vel diverſus pro ſexu, tum huius generis noſtri, cum eſt in ſubſt. ſexus diverſi modo unus articulus, primo tantum ſubſt. datus, ubi Mss. etiam interdum tentant, addendo et altero, cf. Exc. Mox in ἀποσφ. manifeſta eſt variatio pro §. pr. v. ἀποκν. privo per phraſin, quae ſimul illud explicat et magis definit, ap. Sch. „*quum* adſtrinxiſſet *collum*" ſed in τρ. cum Bg., cuius Lat. in hoc ſubſt. neſcit Stp. Th., qui in v. ἀπ. non bene dubius eſt, an vacet praepoſitio; bene etiam L. Ern, ponente ſimul ſimplex Lat., pro quo et valet Bg. et pro comprimere, cf. Niz., ſed G. Th. „ἐπισφίγγω, ſtringendo et premendo ſibi propius admovere" ut in Bg. ſubſt. modo *vincire* guttura *alicuius*, qualem gen. perſ. etiam in Gr. hic ſuppleas per pron. αὐτοῦ e pr. αὐτ.

τοιούτῳ) Mss. articulus additus eſt per gloſſam e comparatione cum Noſtri aliis aliorumve locis, v. Ind. Dem. et Luc., ſed ap. Stp. Th. 3, 1370. C. m. „invenitur et τέλος βίου ſ. ζωῆς, pro fine vitae" at ſubiecto loco tantum cum artic. utroque τῷ τ. τοῦ β. ex Aeſch. Fiſch., nec illo N. T. ζωῆς τελ., cf. Lexx., ſtante μὲν, a Bg. e P. oppreſſo, iterum ſine δὲ relativo. Mox ad βασ. de re ac numeris annorum v. ad Dion. C., p. 1223. N. ad §. 155., ap. Anglos Heyn. Hiſt. 4, 1022. e. it. Excerpta ex Euſ.

σατο, βασιλεύσας ἔτη τρισκαίδεκα μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν[y], εὐγενέστατός τε τῶν πρὸ

cum imperaſſet annos tredecim poſt parentis obitum, cum generoſiſſimus omnium ante

y) Colon hic in Stp. al., ſed vitiatum inde punctum in Bc.

Hiſt. eccl., ap. Sch. „imperio *functus*" per phraſin, quae ſyn. illi P., ut Stp. Th. in τρ. modo „Herodot." forte pro Noſtri nomine, cum iſtius Ind. edat nihil, ſed Luc. et Sb. ex Eutr. Met. 2, 16, 5. una cum ignorata a Stp. ſcriptura alia τρεῖσκαίδεκα, cf. ad Thuc. p. 24. N. 20. et 215. N. 69. Rs. Or. V. 6. 7. Iſ. et ſine Ind. 'Ιλ. κ', 495.

εὐγενεσ.) De re v. 1, 7, 6. ſq. et Spanh. de Pr. et u. n. 2, 357. e. „M. Aur. Commodo Antonino Pio Fel. Aug. etc. additur in fine *Nobiliſſimo Principi*, quomodo βασιλεὺς εὐγενέστατος, imper. *Nobiliſſimus* ab Herodi. dicitur l. 2. c. 9." ubi nihil eſt, ſed, praeter noſtrum locum, etiam 2, 3, 3. m., cum Cup. Obſ. 4, 1. p. 357. i., qui ait, Commodum „*nobiliſſimum principem* vocari in lapide antiquo ap. Gruter." quod alterum monumentum publicum, poſt prius numorum, defendit P., uſum illo Lat. eodem, pro quo Bg. vicinius eſt, (ap. G. Th. cum Gr. n. ignorante Stp. Th. hunc gradum,) qui e P. adiicit adi. πάντων ſine neceſſitate, et ex eodem refert iterum aſperum in pron., cum tamen non requirat vel adiunctum v. γεν., vel ſeries orationis, quia non ipſe de ſe loquitur Commodus, ſed Herodianus de illo, niſi quod ante in τελ. β. ὁ Κομ. ἐχρ. et βασιλευσ., it. in ſq. §. e. v. κατησχ., eſt quaedam ipſius Commodi actio, ad quam aſper referatur, ſervatus idem a Sch. in ἑαυτ. et γεν. „*eorum*, qui *ante* ſe *fuerunt*" non etiam oppreſſo v. γεν., ut a Bg. e P., pro quo licuit etiam *gener. ante* ſe *viventium* ſ. *natorum imper.*, ut pro aſpero ſit aliquid etiam in ſq. καθ' ἑαυτ., ubi in Gr. quidem libris non eſt diſſenſus, ſed P. lenem refert cum Sch. in ἑαυτ., qui tamen in ἀνθρ. „τ. καθ' αὑτὸν, *eius* aetatis *hominum*" e P. in Lat., at in Gr. adeo tenet Ms. affine pron., (a Bg. et P. 1, 4, 18. m. per lenem redditum,) ſervans contra iterum ἑαυτ. in καλλ., ubi τε copulam etiam P. agnoſcit, ſed ſubſt. καλ. omittit cum Bg. etiam Stp. Th. 3, 539. i. „εὐπρ. Herodi. cum dat. (ſ. abl.) l. 1. κ. τῶν καθ' αὑτὸν ἀ. ἐ. *omnium* ſuae *aet. hom. form.*" per aliam iterum lectionem et in pron. aſpero cum Bg., in cuius adi. G. Th. „formoſiſſimus *aetatis* ſuae *Alcibiades* Nep. 7, 1, 2." ubi N. comparat „Diod. l. 13. ἦν δὲ τὴν ὄψιν καθ' ὑπερβολὴν εὐπρεπής" e 13, 68. ſ. 1, 595. l. 10. cum Vs. liberrima ad latus, ubi eſt ſuperlativus per ſyn. periphraſin, (κ. ὑπ. poſito pro adv. *valde* pulcer *erat*,) et pro noſtro abl. ſynonymicus acc. elliptice, *facie*, quoad *faciem*, ſed et Noſtri rectio ib. 2, 34. ſ. 1, 147. l. 55. ταύτην τῷ τε κάλλει γενέσθαι πασῶν εὐπρεπεστάτην, καὶ λ. *illam* pulcritudine *prae* omnibus *eminuiſſe*; per quam Vs. nemo erudiatur ad notionem adi., in primis adiuncto ſubſt. κ., quod ib. cum artic. ſine diſcrimine. Scilicet εὐπρεπὴς per notationem et compoſitionem eſt valde decens ſ. decorus, aut, neglecto εὖ, ſimpliciter decens ac decorus, et hinc pulcer, ſpecioſus, honeſtus, idque abſolute poſitum, ſed de re cum dat. perſ., v. c. εὐπρεπές τι θεῷ, priori ſenſu, decorum ſ. valde decorum deo dignumque, at de perſ. cum abl. rei, aut acc. illo elliptico, tantum Lat. eximius ſ. egregius, et adeo cum ſubſt. καλλ. *egregius* ob *pulcritudinem* ſ. ap. G. Th. in ſubſt. 714, 30. „*egregius* forma *iuvenis*" et hinc in ſuperl. *valde* egregius *pulcritudine*, et per liberam Vs. ad

αὐτοῦ [z] γενομένων βασιλέων,
κάλλει τὲ [a] τῶν καθ᾽ ἑαυτὸν [b]
ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος [c], εἰ
δέ τι δεῖ καὶ περὶ ἀνδρείας

ſe imperatorum, tum aeta-
tis ſuae hominum formoſiſſi-
27. mus: quod ſi quid de
fortitudine etiam dicendum,

z) Ms. Ba. et Vi. αὐτ. qui lenis eſt quoque in edd., etiam in Sb. ſed aſper in Stp. al., v. N. a) Ms. Vi. κάλλει omiſſo τε. *Loc.* ſed Ms. Ba. diſerte τὲ habet, v. N. b) Ms. Ba. καθ᾽ αὐτὸν λ. v. N. c) Ms. Ba. εὐπρεπέστατος. αὐταρκέστατός τε συμμετρίᾳ σώματος. εἰ δέ τι λ., etiam Mss. rel., ſed hi ſine diſtinctione poſt εὐπρ., ubi comma fuit in ſolis In. 2. et Bc. 2. pro rel. puncto et Ms. Bg. colo, v. N.

ſenſumque uno vocabulo *pulcerrimus*, quo redit Bg., cf. G. Th. in adi. 911, 35. „forma *honeſta*, h. e. decora et egregia“ e Ter. Andr. 1, 1, 95. ubi Wſth. „*honeſta*, h. e. decora, pulcra“ et de Gr. Stp. Th. aliunde, L. Ern., εὖ quoque oppreſſo, Suid. et Heſ. (etiam in adv.) L. N. T. Moer. p. 149. Thom. M. p. 392. Ind. Schol. Thuc., Sb. e Xiph., Dem. Xen. Mem. S. Mor. Ἀνβ. (cuius locus e N. T. adiuvatur ſimili ap. R. Or. V. 4.) it. Z. Pol. (cuius primus locus laborat numeris, et in ſecundo praecedit κάλλιστοι,) Plut. Krg. cum Gs. Chr. Gr., Luc. cum 1, 316. N. 95. Abr. Auct. Dil. Th. p. 381. m. et Valck. ad Eur. Ph. v. 171.

εὐπρεπ.) Rectiſſime addit Cod. αὐταρκέστατός τε συμμετρίᾳ σώματος, quod omiſſum negligentia librariorum, quos decepit τὸ ὁμοιοτέλευτον — ατος in vocibus εὐπρεπέστατος et σώματος, utique in textum recipiendum eſt. *Stroth.*

Speciem haec habent, cum et alibi ab eadem finium ſimilitudine in Mss. noſtris omiſſa ſint quaedam, et hic cogitari queat verſus totus, quem iſta nova expleverint, ſicut Graecitas iſtorum procedit, non modo per συμμ. σωμ., quod, alio quanquam ordine, σωμ. συμμ., ap. ipſum Noſtr. eſt 1, 7, 8. m., ſed et per adiectivi cum notionem, tum rectionem, qualis eſt ap. Thuc. (unde Noſter mutuatur ſaepe,) 2, 36. ſ. 119, 4. τὴν πόλιν τοῖς πᾶσι παρεσκευάσαμεν καὶ ἐς πόλεμον καὶ ἐς εἰρήνην αὐταρκεστάτην, *urbem* que *rebus* omnibus, *et* ad *bellum* et *ad* pacem *pertinentibus*, inſtructiſſimam *ac* ornatiſſimam *reddidimus*, cf. Stp. Th., ut ſit h. l. *inſtructiſſimus* que *ſymmetria corporis*, i. ſumma corporis praeditus ſymmetria partiumque corporis omnium; quorum tamen primo nihil comparet ap. P. (contra quem hoc modo aſſeras, etiam illius exemplum ſ. Cod., unde verterit, corruptum fuiſſe.) *Deinde iſta ex illo Noſtri loco* ipſo per gloſſam orta fuerint, cum putaret librarius aliquis, partem illam de ſymmetria corporis ad plenam Commodi laudem hic quoque requiri; quod ſecus eſt, cum ſaepe omittatur pars aliqua e rebus alibi propoſitis; ſicut ibi ſunt, quae hic taceantur; et poſtremo ſymmetria illa iam aliquo pacto in univerſa hic pulcritudine continetur.

εἰ δέ τι) Hunc locum non cepere, qui poſt εὐπρ. diſtinctionem fecere maximam, ut nec Bg., minorem faciens, et e P. εἰ δὲ reddens per Lat. *quod ſi*, quae particula, ſumta pro ſimplici *ſi*, requirit ſemper ante ſe punctum, cf. Ern. rhet. §. 302. e., quod punctum ab h. l. alienum eſt, cum adi. ἥττων ita divellatur a pr., nominatim a v. ἐχεγνσ., quocum cohaeret aeque, ac εὐπρ. et εὐγεν., participio ὢν ſive ſupplendo, ſive minus, ſic quidem, ut δὲ hic ſit non tam adverſativa, quam pro τὲ copu-

εἰπεῖν, οὐδενὸς ἥττων[d] εὐστοχίᾳ nulli ſecundus peritia iaculandi

d) Ms. Ba. ἥττω, εὐσ. quod comma erat quoque in A. cum B. 1. L. v. N.

ſa iterum, debeatque proprie ante εἰ cogitari, *ac*, ſi *quid* decet *et* de *fortitudine* eius *dicere*; ubi εἰ, ut Lat. *ſi*, eſt pro ſi tamen, ſi alias, ſi quidem, in reſtringendo, excuſando, dubitando; quo et δεῖ, h. l. pro χρὴ, pertinet, valens non Sch. *oportet*, ſed i. q. conſentaneum eſt et dignum decorumque, in laudibus imperatoris ac regnantis, et quia non vera illa fortitudo fuit in animantibus defigendis; quae reſpiciunt ad 1, 15, 14., unde Leisn. in m. Ox. „haec pugnant cum c. 15. p. 37." qua de pugna ib., recte hic etiam Bg. exprimente pron. τὶ, ſecus ac P., cum hic non redundet, ſed cohaereat cum v. εἰπ., cf. de εἰ δὲ ſimili 5, 2, 5. i. 8, 1, 6. m. Dem. 1415, 4. εἰ δὲ δεῖ μὴ παλαιὰ λέγοντας διατρίβειν, et 330, 36. καὶ μὴν (Lat. *et vero*, ſyn. noſtro δὲ, atque adeo in fronte poſitum, quod in δὲ non cadit,) εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα δεῖ με εἰπεῖν λ., it. Iſocr. Nicocl. Or. 3. 3, 10. 7, 8. ed. Krt., tum de εἰ, pro εἴ γε ſ. εἴ περ, obſcure Ind. Ael. V. h. „εἴ τι χρὴ πιστεύειν, formula dubitantis de rei geſtae veritate" ſine Vs. ex 12, 64. p. 833. e., *ſi* credere *par eſt*, cui add. ib. 2, 21. p. 122. m. εἰ δέ τι καὶ ἐγὼ ἠθῶν ἐπαΐω, *ſed* ſi *quid* et *ego de moribus intelligo*, et 13, 1. p. 843. e. εἴ τι μὴ λυπεῖ, *ſi* non *moleſtum eſt*; tum εἰ δὲ, redditum per *quodſi*, (ut melius editur ac ſcribitur, ubi ponitur pro ſimpl. *ſi* conditionali, cum recte dividatur, ubi eſt pro hoc ſi ſ. ſi hoc,) v. L. Ern. v. εἰ Nr. 5. Dev. p. 121. i. Vig. p. 493. m. Nr. 7., ſed aliter Ind. Xen. Z. Pol., ut tamen ibi δὲ poſſit vim propriam ſervare adverſ., at ſane εἰ, ob ſq. ὅμως, pro etſi, ut Lat. *ſi*, capi. Caeterum ante εἰ noſtrum hic olim numerus novae §. removebitur, ut una periodus magis appareat, ubi adeo triplex laus eſt, generis ſ. nobilitatis, pulcrae formae ac fortitudinis alicuius, cum eaque copulatae artis in iaculando; in quibus partibus laudum tribus tres etiam Noſter copulas adhibet τὲ — τὲ — δὲ, uſus in elogio non male polyſyndeto, ad copiam indicandam; quarum copularum potius prima et ſecunda ſimul abeſſe poteſt, quam ſola ſecunda τὲ poſt κάλλει, ubi ergo in Ms. Vi. vitioſe deeſt, elapſa forſan ob pr. λει ſyllabam.

οὐδενὸς) Partim e P. modo Sch. in „ἧτ. εὐσ. conceſſurus nulli *in* arte *iaculandi*" ſed in εὐχ. ut 1, 15, 4. e., ubi dedimus et Stp. Th. quaedam, huc pertinentia, coniunctis hic ſubſt. illis per ſyn. copiam, verum cum diſcrimine quodam tamen, quatenus mens et corpus, oculus manusque ſuum faciunt iudicium et officium, ſed partim e P. etiam Stp. 3, 991. G. m. „*nullo* inferior *in* deſtinandis *ictibus*, (at ſine Vs. 1, 1477. D. e. poſt) ἧσσ. *inferior*" quod Lat. ap. G. Th. cum Gr. n., at ſine explicat., etiam ap. Niz., non item ap. Cort. ad Cic. ep. 7, 3, 20. Ind. Iuſt. Corn. N. et Iul. Caeſ., ubi *deterior* et *infirmior* gloſſae ſunt, ut praecepta Stp. ſuper rectione ſic potius conſtituenda, ut ἥττων εἰμὶ dicatur cum acc. rei, τοῦτο, ſubaudita pr. κατὰ, it. cum dat. rei, τούτῳ, ſ. potius abl., qui par eſt illi pr. cum praep. ſ. ſine iſta, ut h. l. etiam, it. cum inf. aliquo, quibus add. ἧττ. cum gen. perſ. ſimul per omnes illas formulas priores, etiam cum gen. rei, cf. Suid. 2, 83. m. Heſ. 1, 1662. m. N. 27. 1665. m. poſt N. 4. Schol. C. D'Orv. ad Ariſt. Plut. v. 945. (per χείρων explicans,) ſed ad v. 363. Bg. cum Ind. Kuſt., it. Sb. Thuc. Xen.

τὲ καὶ εὐχειρίᾳ [e], εἰ μὴ τὴν τούτων εὐμοιρίαν αἰσχροῖς ἐπι-

ac dexteritate manus: niſi, quam his rebus nactus fuerat

e) Comma hoc erat in A. al., ſed colon in rel. et Ms. Bg., v. N. Mor. et Z., Ael. V. h. Luc. Plut. Hſ. it. Fi. Pal. et Aeſch., ubi bene redditur per particip. Lat. *victus*, quocum comparantes, cum et adiectiva participio ſint paria, veniamus forſan ad cauſam, cur regat illos gen., quos tribuunt quidem etiam ei L. Ern. et Poſſ. Call. p. 725. e., ſed non addita ratione, quam putem hanc eſſe, quod deſit pr. ὑπὸ, ſicut in v. ἡττᾶσθαι, v. L. Boſ. Ell. p. 541. e., cuius participio ἡσσώμενος ſubſtitui poteſt noſtrum adi., ut ſit proprie h. l. *a nemine victus*, ſuperatus *peritia* rel., cf. alibi de Bg. Lat. it. de ν confuſo cum commate in Ms. per vitium ſcribae, quod comma nec per rectionem adiectivi ἡτ. procedit.

εἰ μὴ) Divulſa Noſtri a P. periodo, cepit is particulas has pro *ſed tamen*, cf. L. N. T., ut Lat. *niſi* interdum videtur eſſe pro *ſed*, v. G. Th. 444, 78. ſqq., eodemque Lat. et Gr. ἀλλὰ reddit εἰ μὴ etiam Hoog. Op. p. 354. e. Nr. 6. ſqq., quocum p. pr. Nr. 2. capietur pro Lat. *dummodo non*, quod magis convenit ad rectionem iſtarum particularum cum impf. vel aor., praeſente ἂν, ſ. abſente, ut hic, pro plusqpf. coniunctivi, quam Bg. recte tenuit cum rel. Lat. fere omnibus e Stp. ad m. P., non item Sch., deſerto P. „aor. 1. *contaminavit* vitam *foediſſ. ſtud.* εὐμ. *felicitatem* bonorum naturae et corporis" ubi addideris *et fortunae*, qualis eſt nobilitas, ut Stp. Th. 4, 979. F. „*felicitas*, — itidem accipiendum hoc Herodi. l. 1. οὐδ. — εὐχειρίᾳ, (ſic meliori diſtinctione, quam in ed.) εἰ — κ. Ibi enim εὐμοιρίαν vocat animi et ingenii dotes, divinitus ei conceſſas" immo, quae bona dicebam modo, εὐγενες. — κάλλει — εὐπρ. — οὐδ. ἡτ. εὐσ. — καὶ εὐχ., quae ſunt in pron. τούτων, propter quem gen. abit Bg. cum Stp. in m. P. ita longe a Gr., ubi exquiſitum eſt hoc, ut pron. ſ. adi. iſtud reſpiciat plura ſubſt., latentia in adiectivis pr., tanquam εὐγένειαν, εὐπρέπειαν et ὑπερβολὴν τῆς εὐστοχίας λ., propter quem eundem gen. (quia Bg. ſubſt. non dicitur cum aliquo gen. ſecundum G. Th.) εὐμ. reddetur potius per ſyn. Lat. *proſperitatem*, quod ib. in tali rectione profertur; quanquam hic valet etiam illa obſervatio, Graecos dare ſubſtantivis caſum ſecundum, qui Lat. non uſurpetur, ſed reſolvendus ſit per abl. cum praep. quadam; unde fiat h. l. felicitatem in rebus his, in hoc genere, ſubintellecto ſubſt. χρημάτων, quam et ipſam rationem habent Gr., ut Thuc. 1, 120. ſ. 76, 23. τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ, *felici* bellorum *ſucceſſu*; pro ſeveriori Lat. *fortuna belli*; e qua formula deinde rurſus efficias aliam ſyn. per adi., nec ipſam hic incommodam, v. c. τὴν ταύτην εὐμ. ſ. ταύτην τὴν εὐμ., pro ἐκείνην, illam *felicitatem*; per quam quidem rationem liceat ſubſt. εὐμ. capere cum Stp. de bonis; ſicut in pr. ratione et cum gen. melius ſumetur de fortunae providentiaeque favore ac benevolentia, it. de commoditate, praeſtantia, (praerogativa,) quae forte divinitusque contigit; unde non neceſſe ſit, εὐμ. explicare de laude ac gloria, quae fere comitatur bona illa, ſ. de proſpera et ſecunda fama ob tales res ſ. ex iſtis rebus bonisque; quanquam per ſe compares aliud Gr. εὐημερία, quod et ipſum habet notionem iſtam, cum proprie ſit felicitas ſ. proſperitas, cf. Stp. et Ern. L., cuius notio-

τηδεύμασι κατήσχυνεν, ὡς προείρηται [f]. | felicitatem, foediſſimis ſtudiis contaminaſſet, ſicut dictum eſt.

f) In Ms. Ba. libro ſic finito verſus non expletur. Cum pag. ſq. incipit liber ſecundus. *Mart.* Idem fit in edd., ſed ut ſubſcriptum teneant maiuſculis elementis A. 1. Ηρωδιανου της μετα Μαρκον βασιλειας βιβλιον πρωτον, ſed B. 2. Τελως, vitioſe ita, ut aliter Lug. Θελος βιβλιου πρωτου.

nis tamen in noſtro ſubſt. non aliunde habui exemplum; ut manſerim in vulgari notione, qua de v. Suid. 1, 897. m. *εὐμοιρία*, *εὐκληρία*, *felicitas*, Plut. Hſ. Ind. cum eodem Lat. et abſolute, ſed cum gen. ap. Luc. 2, 307. l. 29. φωνῆς εὐμοιρίαν, vocis *oblectationem*, quo ſenſu Stp. Th. ditabitur, ſi tamen eſt neceſſarius, cum aeque reddas *vocis bonitatem*, i. bonam naturam, quae latet in ſenſu iſto vulgari; ſervante Bg. e P. iterum gradum alium adi., etiam Lat. rel., nominatim in v. πρ., cf. 1, 11, 7., ſed Sch. „*ut* ante *in* libro *dictum eſt*" qui in ὡς e P. ſeverior, pro Bg. compoſ., quod tamen ap. G. Th. cum Gr. n.

EXCVRSVS AD LIBRVM I.

I, I, I. med.

— ὅπως μὴ, σιωπήσαντες, λάθοιεν εἰς τὸν πολὺν ὅμιλον ἀριθμούμενοι.

Qui verborum λαθ. ἀρ. ambiguitatem agnoſcebant Interpretes, ad eam tollendam inierunt viam ac rationem diverſam. Harum prima eſt, e qua v. λανθ. cum particip. ponitur ita, ut nullo commate divelli debeat ab eo, ſed arctiſſime cum eo cohaereat. Et tum varie reddi et ſolet et poteſt, prout res ac locus ſuaſerint, atque adeo 1) per adv. aliquod, ut *latenter*, clam, inopinato, improviſo, imprudenter, it. *ſenſim*, 2) per formulam, adv. parem, tanquam *per imprudentiam*, ubi eſt ſubſt. cum praep., cui par ſubſt. in abl. ſine praep., v. c. *imprudentia*, 3) per adi., ut *ignarus*, inſcius, imprudens, it. *nec opinus*; quod genus a primo non eſt nimis diverſum, cum adi. ſtent ſaepe pro adv., in primis ap. poëtas, 4) per verbum aliquod, velut *ignorare*, et *non animadvertere*, it. *non ſentire*; qui modus poſtremus, etſi Graeco ſimilior, (quia mutatur modo particip. in inf.) continensque perinde, ac reliqui modi priores, notionem Graeci v. impropriam, (ubi λ., ut Lat. *latere*, dr. de rebus aut perſ., quae ſunt clam nobis, ignotae, occultae,) non is tamen ſaepius adhibetur in vertenda Gr. illa formula, ſed potius aliquis e caeteris, v. Stp. Th. 2, 697. H. ſq. cum L. N. T., it. Ind. Thuc. Dem. Xen. Mor. et Z., Fi. Aeſch., Iſocr. Ev. Diod. S. Luc. Plut. Krg. Fa. Aeſ. Hſ., tum Obſ. Bud. C. 851, 9. et 1262. Vig. p. 252. cum N., L. Boſ. ad N. T. Hebr. 13, 2. Tayl. ad Lyſ. Or. Rsk. V. 5. p. 128. e. R. ad Luc. 2, 265. N. 9. Gottl. ad Pl. Ph. p. 115. m. et Harl. Chr. P. p. 14. v. 59.

Iam, ad hunc modum ſi quis explicare velit locum noſtrum: dicantur ſcriptores quidam eruditionis gloriam aeternam appetiviſſe, *ut ne, ſi tacuiſſent*, clam, *inopinate*, caet. *numerarentur in* plurima *turba*; quod fateor mihi non probari, ut nec probatum eſt Leisnero, quanquam univerſe tantum pronuncianti „ſic Herodianum non videri id accipi voluiſſe“ nec adiecta ſui ſenſus aliqua cauſa, quam in eo eſſe exiſtimo, quod ea explicandi ratio repugnet contextui, cum, qui in prioribus dicantur ſcripſiſſe, ut doctrinae laudem immortalem ſibi compararent, pro doctisque adeo haberentur, et, in horum numero poſiti, ap. poſteros praedicarentur, cum, inquam, iidem, ſi contra tacuiſſent, nihilque ſcripſiſſent, debuerint certo ſcire, ſe per tale ſilentium venire in cenſum indoctorum, neque id clam ipſis aut improviſo acciderit.

Porro, cum ipſe Bg. non explicarit, quomodo acciperet hucque transferret illud Epicuri, ut cenſent, λάθε βιώσας: nec equidem dixerim, an ille acquieturus erat Leisneri explicatione ad remque praeſentem accommodatione. Proverbium id magis videntur reſpexiſſe, quam interpretati eſſe poëtae duo Lat., Ovid. Triſt. 3, 4, 25. — *bene* qui *latuit*, bene *vixit*, et Hor. ep. 1, 17, 10. nec *vixit* male, *qui* natus *moriens* que *fefellit*. Erasmus quidem in Adag. Chil. 2. Cent. 10. Nr. 50. negat, id ad verbum commode reddi poſſe; ut neſcio, quomodo Plutarchus in commentario ſuper hac ſententia eiusque Interpres expoſuerit; nec Suidas 2, 409. m. id explicat, niſi per χρῆσιν alicuius ſcriptoris, ſed ib. Verſ. *in* occulto *vive*; quae vertendi ratio in v. λ. par eſt ſuperius propoſitis,

quia praep. cum adi. verti poteſt 1) per adi., ut, cum dicatur *res eſſe* in *incerto*, ſit i. q. res eſt incerta, atque adeo illud *in* occulto *vive* i. q. occultus, ignotus vive, 2) per adv., ut ſupra praep. cum ſubſt., et hinc *in* occulto *vive* per occulte, clam vive; unde redeamus ad priorem repugnantiam; ſicut nec iuvamur alio Noſtri loco 1, 9, 10., ad quem Stp. cum Leisn. reſpexit, cum ſimiliter explicari poſſit ac debeat, ut ibi videbitur.

Aliam exponendi rationem habemus propoſitam a ſolo Stp. Qui cum in textu Gr. ipſo poſt λαϑ. nullum locaſſet comma: id in N. tacens poſuit, at monens „poſſe etiam λαϑ. cum ἀρ. non iungi“ quod aliter fieri nequit, niſi commate poſt λαϑ. facto vel diſerte, vel mente. Ibi tum particip. ἀρ. reſolvitur de more; cumque hoc poſſet modo fieri vario: tamen Stp. maluit id facere per *quippe qui*, atque adeo per pron. relat. cum particula, quae notionem continet cauſae, per particip. ſane non raro expreſſae. Et quoniam illud *quippe qui*, ſicut et ſimplex *qui*, valet i. q. quia ii, quanquam G. Th. in hanc rem tacente: ſententia hinc exiſtet, quosdam res antiquas ſcribere inſtituiſſe, eruditionis gloria ſempiterna inductos, *ut ne*, *ſi* tacuiſſent, *ignoti* eſſent, *quia* ii *in* vulgo *numerarentur* ſ. *annumerandi eſſent*. Enimvero neſcio, an quis cauſam hanc expectet hic.

Sed Stephano quaſi duce veniamus ad aliam huius loci interpretationem, quae eſt in hoc, ut, commate poſt λαϑ. aſſumto, ſequens enunciatio cum v. λαϑ. ſic copulata cogitetur, ut vel diverſa ponantur, vel alterum altero explicetur, et utrinque fere idem dicatur monſtreturque, ſed tantum ab alia parte, idque per copiam illam elegantem, qua res eadem exprimitur bis, primum privo v., deinde phraſi; ubi licet particip. per *et* copulam reſolvi, *ut* ne, *ſi* tacuiſſent, *ignoti* eſſent, *et* in *magna* turba *numerarentur*; quam rationem, iam ſupra in N. propoſitam, et commendabilem vel a facilitate ſua, non modo Vern. vetus etiam vidit, ſed quoque Bg. Verſio patitur, cuius illud particip. pariter, ut fecimus, reſolvere queas.

Sed de v. λανϑ., (ubi Bg. ſeverus, ut et ſervato particip. aliquo, de lege interpretandi, quae iubet, in loco ambiguo textus univerſam teneri formam, et ſcriptoris veſtigia premi,) Stp. Th. non videtur habere de perſ., quo ſenſu in N. recte cepit, niſi huc referas 2, 698. F. „λ. dicuntur, quorum nomen obſcurum eſt“ qui ignoti ſunt ſ. manent, ex Ariſtid. tantum, ut G. Th. cum Gr. n. modo „in occulto eſſe“ i. occultum eſſe, nihil habens in tropicam partem noſtram, nec interpretatus loca cum adiunctis his 36, 36. ſqq. *latere* in *occulto*, in *tenebris*, ubi ſit i. q. ſimpl. eſſe, ſ. poſitum eſſe, ſ. iacere, ut et in Niz. *quae* in *diuturna* obſcuritate *latuerunt*, nec afferens rectionem ſimilem cum particip. ex Amm. Marc. *ut* lateant *id* tentantes, — *ne* lateret *affectans*, praeterito etiam hoc Plauti Trin. 3, 2, 37. *Et poſtremo*, *niſi me auſcultas*, *atque hoc*, *ut dico*, *facis*, Tute *pone* te *latebis* facile, *ne inveniat te honor*, In *occulto* iacebis, *cum te maxime clarum voles*; ubi diſerte, quod ante comparabam, *in* oc. *iac.*, et hoc i. q. pr. *pone* te *lat.*, i. poſt te; quaſi duplex perſona ſit homo, dum ſibi ipſe obſtat nocetque, cf. ib. Par. et Gron. Obſ. 4, 3. p. 545. e. ed. Plattn., ſive potius noſtrae.

Tum in forma loquendi ἀρ. εἰς λ. negligentior Bg., non ſolum in v. compoſ. Lat., ſed et cum alia rectione, nec per praep., niſi ſi innexam verbo dicas, quod cum dat. ſane valet i. q. v. cum abl., quali nos uſi, pro quo ſaltem licuit Bg. e Cic. illo in N. cum praep. reddere, *in* grege

ἄνθρωπ., ubi v. eſt pro ſimpl. neceſſario, ob aliam praep., diſerte adiunctam; ut et Sch. *numerari — inter* eſt vicinius, qua Lat. praep. quoque Gr. εἰς ſaepe redditur, cf G. Th., ubi tamen nihil in totam Noſtri formulam, quae peculiaris ei ſit, cum nec Stp. Th. teneat, ſed modo rectionem v. ἀρ. cum pr. εἰς 1, 566. E. e. ſq. e Gregor. (unde ſaltem ad analogiam probetur,) at 2, 1307. B. e. modo „Philo καὶ ὁ πολὺς ὅμ. τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλοσόφων, ubi Bud. *ac pleraque* Stoicorum *multitudo*, (melius, quam ap. Phil. ipſum 728. C. m. in Verſ. *Stoicorum* turba *philoſophorum*, ſine adi., tum 3, 479. D. m.) ap. Hom. πουλὺς ὅμ. 'Οδ. ϑ et ρ" quae ſunt ϑ', 109. ἕσπετο π. ὁ. *ſequebatur* ingens *turba*, et ρ', 67. τῶν μὲν — ἀλεύετο πουλὺν ὅμ., *horum* quidem *declinabat* magnum *coetum*, quibus add. Ἰλ. κ', 517. Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὅμ., Troianorum *ingreſſus eſt* ingentem *exercitum*, et ρ', 462. ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμ. irruebat *confertam* per *turbam*, it. Pind. Νεμ. ζ', 35. p. 284. ed. Heyn. τυφλὸν δ' ἔχει ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος, Verſ. p. 77. e. *dum coecum cor* habet *multitudo* hominum *maxima*; quibus in locis formula, ſive abſolute poſita, ſive cum gen. perſ., adhibetur ſenſu univerſo et honorifico, et bene adi. πολ. redditur per Lat. *magnus*, (ut e Liv. in N. productum iam, *magna* hominum *turba*,) quo ſine adi. Ind. Sb. „ὁ ὅμ., *vulgus*" e Xiph. 242, 4., ubi proprie καὶ αὐτὸς ὁ ὅμ., *plebs* que (*ipſa*,) oppon. in pr. γερουσία, *ſenatus*, et adeo de parte populi et civium Romae urbis, peculiari anguſtoque ſenſu, quo et Lat. *multitudo* dr. Verum hic ap. Noſtrum ὁ π. ὅμ., (ubi Bg. liberius in adi., ut Sch. in N., haud dubie pro communis, cf. G. Th.) aliter ſumitur et in malam partem, ſicut nobis *der* groſse, *meiſte*, gemeine *Hauſe*, pro turba ignobili, vili, imperita, indocta, ignara, pro ingeniis et hominibus vilibus atque indoctis, quales magna pars eorum; unde formula iſta duxit originem et notionem, reperta mihi praeterea ap. Luc. 2, 923. l. 17. ὁ μὲν δὴ π. ὅμ., οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, *vulgus* igitur *promiſcuum*, (cum Bg. etiam,) quos *idiotas* appellant *docti*, quos p. 926. l. 1. dicit τοὺς πολλοὺς, *vulgus*, at 1, 595. l. 85. φύσει τοιοῦτόν ἐστιν ὁ π. λεὼς, tale *ingenium* eſt *vulgi*, pro quo l. 76. τὰ πλήθη ἀναπείθων, *perſuadeat* multitudini, *ut* rel., et l. 78. μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς καὶ σὲ, *in odium et nos ipſos et te*, philoſophiam, *adduxit*, omiſſis illis πρ. τ. πολ., apud *vulgus*, ap. *plures*, ſ. ſeverius, *fecit*, ut *odio haberemur* a *pluribus*, πρ. accepto pro ὑπὸ, ut alibi, ſed 2, 14. l. 33. ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσαις, *ſi* non *faecem* populi *et* plebem *cogites*, omiſſo iterum adi., ut ſupra ap. Phil., tum Dion. H. π. συνϑ. ὀν. Sb. 2, 9. l. 29. ὁ παντοδαπὸς καὶ ἄμουσος ὄχλος, ed. Upt. p. 73. m. confuſa *hominum* multitudo *et* turba *incondita*, pro *turba* promiſcua *et* expers *muſae*, muſarum, muſicae, i. rei litterariae, litterarum, atque adeo indocta, pro quo mox ὑπὸ τοῦ πλήϑους, a *plebe*, et εἴ τις κελεύσειε τὸν ἰδιώτην τούτων τὶ — αὐτὸν ποιῆσαι, *aliquem* ex *multitudine* imperitum *ſi quis iuberet*, ut *ipſe* idem *tentaret*, ſ. *ſi quis* iuberet *ignarum* horum *quid* ipſum *facere*, ut ἰδιωτ. ſit i. q. pr. ἄμουσ., quanquam hic anguſtiori ſenſu, pro expers artis muſicae, quae proprie dr., ob ſubiectum citharoedi et tibicinis exemplum, denique Iſocr. Or. 3. Nicocl. ed. Krm. 5, 5. φέρεσθαι μετὰ πλήθους, μὴ γιγνωσκόμενος, ὁποῖος τίς ἐστιν, per liberam Vs. ap. Wolf. 42, 29. Quibus adiici poſſunt, quae ſubſt. abſolute et ſine adi. quodam etiam in contemtum et partem deteriorem uſurpantur, ut ap. Noſtrum 8, 3, 8. ὁ δὲ — δῆμος —, ἅτε ὄχλος, et ap. Thuc., qui locus notus eſt Stp. Th., non item Ind., 2, 65. i. ὅ περ φιλεῖ ὅμιλος, id quod *vulgus* facere *ſolet*, it. hoc ipſum Lat. et alia; *grex*, Cl.

C. „in contentum dr. — ego *in* grege *annumerer*" it. *multitudo*, (ut noſtrum *die Menge*) v. G. Th. 354, 86. ſq. et Ind. Corn. N. cum Liv. Ern., it. *turba* ap. Hor. Sat. 1, 10, 73. et Quint. 1, 2, 15. e. *ita* nunquam *erimus* in *turba*, in quem locum G. Th. 892, 15. „*ſum* in *t.*, i. unus e multis, homo vulgaris" quorſum forte et pertinent *plebs* et *populus*, quanquam in his tacente G. Th., quae omnia imitantur noſtratium *der* Haufen, *der* Pöbel, *das Volk*, cf. Heſ. 2, 749. i. 751. i., non coll. Suid. 2, 690. m.

1, 1, 1. e.

— ἐπεμελήθησαν φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας.

Qui ſcribere aliquid aut dicere inſtituunt, aut etiam diiudicare ſcripta aliorum ac dicta, ii reſpicere debent atque curare, e diſciplina quidem veterum rhetorum, vel duo tantum, ſententiam et verba, vel tria, res, elocutionem atque compoſitionem, vel denique plura, cf. Hermog. π. ἰδ. ed. Sturm. p. 10. e. 14. m. 16. i. Herodianus igitur, cum quosdam ſcriptores dixiſſet parum ſolicitos fuiſſe de rebus, quas traderent, videatur in loco praeſenti reliqua tangere, iſtisque ſcriptoribus tribuere aut curam verborum (ſ. elocutionis) et compoſitionis ſonorae, aut etiam ſimpliciter diligentiam ſtudiumque elocutionis ſonorae, bene compoſitae ac ſuavis, prout iſta Gr. ſumantur vel ſeparatim, vel iuncta per hendiad.

Horum φράσεως quidem vocabulum, a Stp. Th. ſine exemplo prolatum, non modo grammaticis, quod *ille ait*, uſurpatur, ſed etiam maxime rhetoribus, ut Long. π. ὕψ., v. Ind. Mor., ubi cum Bg. redditur, Demetr. π. ἑρμ. ed. Fiſch. p. 14. ſ. 17. m. et frequentiſſime Dion. H. π. συνθ. ὀν., tacentibus etſi Ind. Sb. et Upt., cf. ed. Sb. 2, 82, 30. 34. 39. 94, 39. 127, 13. 26. 128, 18. 31. 130, 31., ubi φράσις τῶν ὀνομάτων, 131, 8. 22. 134, 5., pro quo λέξις eſt l. 13. et λόγος l. 19., et, opinor, διάλεκτος 184, 31. it. 166, 31., ut ap. Ariſtotel. et Hermog. non memini φράσις, ſed potius λέξις, quod ut varie capitur, nec modo de ſingulis verbis, ſed et de formulis dicendi, atque adeo de totis membris enunciatisque, v. Sturm. ad Ariſt. rhet. p. 349. e. 354. e.: ſic etiam dici videtur φράσις, cui utr. exacte reſpondet Lat. Bg., et ipſum illo ſenſu triplici uſitatum, cf. G. Th., Cl. Cic. et Sturm. ad Hermog. π. ἰδ. p. 25. e., ut noſtrum φρ. Stp. Th. recte vertit *elocutio*, etiam Voſſ. in rhet. 2, 28. i., definiens ſic „*quae* non *verba* modo, *ſed etiam* διάνοιαν ſ. *ſententiam* reſpiciat" contra uſum rhetorum ſuperiorum, qui perpetuo diſtinguunt φρ. ſ. λέξιν a διανοίᾳ aliisque, huic ſyn.; niſi quod etiam Herm. ita late accipit ἔκφρασιν l. l. p. 70. m., alias anguſtius adhibens v. ἐκφράζειν ib. p. 230. m. Certe hic ap. Noſtrum φρ. dr. tantum de verbis, elocutione et oratione externa, ut Bg. Lat. et ſq. εὐφωνία, qua de hic potiſſimum quaeritur.

Vocabulum id, praeter grammaticos, et ipſum rhetoribus frequentatum, e notatione quidem fuerit ſuavitas aut vocis, aut ſoni, aut verborum, cum φωνὴ haec omnia ſignificet, cf. vel unum Dion. H. l. l. ed. Upt., v. c. de ſono p. 94. m. 98. i., de voce p. 100. i. 114. m. 156. m. et de verbis p. 82. m., pro quo ὄνομα p. 88. e., cf. p. 108. e. et de tribus ſimul p. 90., ubi praeterea φωναὶ, a ψόφοις diſtinctae, tribuuntur modo vocalibus. Quarum notionum h. l. ſola habeat locum iſta, qua εὐφ. eſt ſuavitas ſoni, a verbis editi, cum de voce loquentis, pronunciantis, legentis minus hic cogitandum videatur ob adiunctum φράσεως ſ. verborum. Cumque pereat interdum aliqua in compoſitis notio: εὐφ. poſſit

etiam capi pro ſuavitate in univerſum, ſi vertas modo εὖ, in primis, ubi Noſtri haec per hendiad. exponas; unde ipſi nos ſupra *elocutionem ſuavem* dedimus, duobus ſubſt. mutatis in ſubſt. cum adi.; quae utr. ratio, ſed prior tamen clarius, apparebit ex iis, quae ſuper εὐφ. nunc dicentur ſecundum veteres rhetores, e quibus notio eruetur paulo amplior, quam ap. Intrp. in N.

Omnino veterum, quos habui, rhetorum nemo definit eam ex arte et ſevere, ſed tantum oblique. Demetrius quidem π. ἑρμ. p. 32. e. ſ. 48. δυσφωνίαν συνθέσεως, aſperitatem *compoſitionis*, oſtendit ex illo Hom. Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ, ſic, ut inſit in vocabulis Αἴας, αἰὲν et χαλκ., quorum priora duo efficiant ſonum ingratum per vocales vicinas et concurrentes, αι cum α et ε, ſed poſterius per κο ſyllabam repetitam; ut recte cepit etiam Voſſ. in rhet. 2, 441. i. 453. Nr. 9.; unde contrariam εὐφ. elicias, ut ſit ſonus ſuavis vel e ſyllabis lenioribus, nec ita quaſi latrantibus, vel a vocalibus non continuis, ſed mixtis conſonantibus; quae utr. ratio pertinet modo ad ſingula vocabula, ſyllabasque cum litteris eorum; ut ib. in ſqq. λειότης καὶ τὸ εὐήκοον, *laevor* et *iucundum* auribus *quod eſt*, it. ῥᾷον καὶ ἥδιον, *facilius* et *ſuavius*, quoque indicant illam εὐφ., cf. p. 44. ſ. 69. ſq., ubi redditur *ſuavitas vocis*, ſed εὐφωνότερόν ἐστι, *ſuaviorem* vocem *habet*, immo *ſuavius* eſt, ut rectius mox εὐφωνότερα, *ſuaviora*, ſed l. l. ſ. 68. e. diſerte εὐφωνίαν —, τὴν γινομένην ἐκ τῆς συγκρούσεως, ſc. φωνηέντων, ut adiectum erat ſect. i., *vocis* dulcedine, *quae oritur* ex *concurſu*, quae referenda ad plura vocabula, inter ſe copulata, ut fit in oratione laevi vinctaque, ubi ſyllabis in extremis cavetur vocalium concurſus, cf. p. 160. ſ. 322., ut contra p. 100. ſ. 177. εὐφ. quaedam ſtatuitur in conſonantibus ν et λ. Sed Dion. H. l. l. ed. Upt. p. 82. cum dixiſſet, non omnes partes dictionis et vocabuli ſolere a natura ſimiliter afficere auditum ſ. aures, ſed ſonos quosdam eius vel oblectare, vel offendere, et ſuaves eſſe ingratosve, idque non modo propter litterarum naturam, quibus conſtet vocabulum, verum etiam ob ſyllabarum copulationem, addit deinde, ad iucundam auditu reddendam orationem et dictionem relinqui hoc, ut miſcendo κακοφώνοις εὔφωνα, *ſonora* male *ſonantibus*, occultemus aſperitatem quarundam litterarum et ſyllabarum, et p. 86. ταῦτ' οἴομαι χρῆναι φυλάττειν ἐν τῇ συνθέσει τὸν μέλλοντα διαθήσειν τὴν ἀκοὴν ἡδέως, τὰ εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα καὶ εὔφωνα ὀνόματα, ὑφ' ὧν γλυκαίνεταί τε καὶ μαλάττεται καὶ τὸ ὅλον οἰκείως διατίθεται ἡ αἴσθησις, ταῦτα ἀλλήλοις συναρμόττειν, ἢ τὰ μὴ τοιαύτην ἔχοντα φύσιν ἐγκαταπλέκειν τε καὶ συνυφαίνειν τοῖς δυναμένοις αὐτὴν (τὴν αἴσθησιν) γοητεύειν, ὥστε ὑπὸ τῆς ἐκείνων χάριτος ἐπισκοτεῖσθαι τὴν τούτων ἀηδίαν, quae, quoniam Interpretem in partibus male habuerunt, videntem tamen hoc, τὴν αἴσθ. hic eſſe audiendi ſenſum, auditum ſ. aures, et i. q. pr. τὴν ἀκοήν, ſic reddemus, *haec puto oportere obſervare in compoſitione eum, qui aures velit ſuaviter afficere, canora et numeroſa et* ſonora *verba, a quibus delinitur et mulcetur et* omnino *iucunde* afficitur *auditus*, haec, *inquam*, oportere *ſibi invicem coagmentare, aut, quae talem naturam non habeant, implicare atque innectere iis, quae* poſſint *eum*, auditum, *mulcere, ut ab illorum gratia obſcuretur horum inſuavitas*; quod deinde oſtendit in vocalibus p. 94. m. ſqq., ubi φωνὴν ἡδίστην λ. ſonum *ſuaviſſimum*, non Intp. *vocem*, τῶν μακρῶν εὐφωνότατον τὸ α λ., *inter longas* a *ſonantiſſima*, τῶν δὲ βραχέων οὐδέτερον μὲν εὔηχον, ἧττον δὲ δυσηχὲς τὸ ο, *brevium vero neutra* ſonora *eſt*, o *tamen eſt* minus *abſona*, immo *minus iniucunda*, it. in ſemivocalibus p. 96. e. ſqq., in duplicibus et mutis de-

inde, ut de ſyllabis p. 108. e., ubi φωναὶ ſoni, aut voces, i. vocabula, cf. p. 114. e. et de laevi iunctura verborum p. 194. e. de Thuc. εὔφωνον male redditur *rotundum*, ſed bene p. 200. i. εὔφωνα — ὀνόματα, *ſonora*, ſed p. 238. e. εἰ καὶ Δημοσθένει φροντὶς εὐφωνίας τε καὶ ἐμμελείας ἐγένετο, *ſi et Demoſtheni curae* fuit *elegantia* verborum *et numeroſa concinnitas*, male, cum et hic εὐφ. ſit *ſonus ſuavis*, ſed e numero et numeroſa compoſitione, de quibus ibi agitur, ut p. 58. i. de compoſitione membrorum εὐστομίαν, quiddam *rotundius*, intelligo pro εὐφωνίᾳ, et pro pr. εὐέπεια et χάρις, vel ex opp. ἄχαρι, cf. p. 70. de iis, quae ſuavem et pulcram elocutionem faciunt, ubi pro τὸ πιθανὸν forte legendum τὸ περιττὸν, quod fere i. q. pr. ὥραν, cf. p. 27. N. 24. et ed. Sb. 2, 85, 15. τὴν εὐστομίαν — τῆς λέξεως, pro quo l. 5. αἱ χάριτες αἱ τῆς λέξεως, ſed 95, 10. τὴν εὐφωνίαν — μουσικὴν, quae eſt εὐφ. ſonusque ſuavis ex oratione vincta laevique, ut 178, 30. alia in periodo e membris paribus et concinnitate, mox l. 35. χάρις et l. 43. ἥδιον ἀκουσθῆναι, cf. 186, 24. ſqq. p. ſq. l. 18. ſqq. pro loco claſſico, ἡ δὲ γλαφυρὰ (ἁρμονία) — τὴν εὐφωνίαν θηρωμένη καὶ τὴν εὐμέλειαν, ut ſane legendum ex 30, 32., ubi ſimiliter cum εὐφ. eſt, ἐξ αὐτῶν δὲ τὸ ἡδὺ, aurium animique *voluptatem*; poſt quae et aliae ſunt εὐφωνίας periphraſes, ut 190, 11. ſqq. ἐν ταῖς τρισὶ περιόδοις ταύταις τὰ μὲν ἄλλα ὀνόματα εὐφώνως τε σύγκειται καὶ ἡδέως, τῷ συγκεῖσθαι σφόδρα λείως, (ut quidem ſuppleverim,) καὶ μαλακὰς αὐτῶν εἶναι τὰς ἁρμονίας λ.

Unde totum εὐφωνίας ambitum deſignem ita, ut complectatur ſuavitatem vel univerſam, vel maxime ſoni e litteris ac ſyllabis, porro e vocabulis aut privis, aut iunctis, it. e membris componendis, periodo ſtruenda, concinnitate ac numero, cf. Ern. rhet. §. 304. i. 364. 367. 395. it. Voſſ. rhet. 2, 440. e. ſq. 444. ſq. 450. 453. Nr. 9. 477. 481. e. 485. Nr. 3. 7. 494. e. 496. m. et e. 503. m. 508. m.

De Creſollio quidem, libro abſente, nihil liquebat, ſed Bg. ratio erat obſcura.

1, 1, 3. i.

— οἱ πρὸς ἔχθραν ἢ μῖσος τυράννων κολακείαν τε ἢ τιμὴν βασιλέων λ.

Pr. πρὸς cum ſubſt. rei, ubi ſermo eſt de modo ſ. cauſa et fine, verti Lat. poteſt varia ratione, qua de non univerſe praecipi videtur poſſe, niſi ſic fortaſſe, ut primo per Lat. aliquam exprimatur praep., eamque proximam, *ad* et *in*, quae ſimilem habent notionem in formulis nonnullis, et forte e Gr., ad Graecorumque imitationem; quibus ad ſenſum reſpondent aliae, *per*, ob, *propter*; omnes illae, cum caſum regant eundem cum Graeca, eam formulam propius referentes, quam alia illa *ex*, quod caſum mutat.

Qui quidem modus varius reddendae pr. πρὸς valet ap. Noſtrum, praeter hunc locum, etiam 2, 15, 14. et 4, 12, 7. interdum autem praeſtat, unam illarum Lat. praecipue adhibere, ut 3, 7, 8. ὡς δέ τινες ἱσόρησαν, οὐ πρ. χάριν, ἀλλὰ πρ. ἀλήθειαν λέγοντες, ubi Lat. *ad* commodiſſima ſit; quanquam ad ſenſum etiam ibi bonae illae *ſecundum* ſ. *pro*, in primis de Vern. more; ſicut de Lat. poſterius πρ. ἀλ. quoque verteris per adv. *vere*, aut adi. *vera*; quod et procedat in iſto 4, 12, 7. ὑποπτεύων δ᾽ αὐτοὺς, ὡς οὐ τἀληθῆ αὐτῷ, ἀλλὰ πρ. κολακείαν θεσπίζοντας, λ., ubi πρ. κολ. licet ad ſenſum interpretari *falſo* ſ. *falſa*, it. ficte ſ. ficta, ob pr. τἀλ., quod adi. aut adv. ibi componitur cum formula noſtra e praep. cum ſubſt., quae et alibi pro adv. aut adi. ponitur.

Ita Eud. C. 1386, 16. πρ. ὀργὴν reddit adv. *iracunde*, ſed l. 15. πρ. ἔχθραν, *inimico animo*, qui abl. nudus alias ſubſtituitur pro adv., tum

l. 14. πρ. ἀπέχθειαν καὶ χάριν, odio *vel* gratia *ducti*, cum et ſubſt. cum particip. ſit par pr. abl. nudo, vel habenti comitem praep. aliquam, v. c. *ex* gratia, *ira*. Quae tamen omnia ſunt liberiora, ut et hoc, cum l. 4. πρ. χάριν exponit „ἀντὶ τοῦ χάριτος ἕνεκα, it. *ad* emerendam *gratiam*“ ut Vig. p. 643. Nr. 9. *ad* gratiam *eblandiendam*; praeter quos formulam expoſuerunt Stp. Th. 3, 573. i., maxime ſuadens Lat. *per*, (Bg. hic,) D'Orv. Ch. p. 554. v. 104. Abr. Dil. Th. p. 320. e., recte comparans πρ. ὀργὴν cum ὑπ' ὀργῆς, et p. 667. e., ut h. l. Vern. vet. *aus Haß*, dum P. in his „privatis *inimicitiis* tyrannorum *que* odio *provecti*“ praeter libere additum adi., reſpicit Bud. ſupra rationem per particip. cum abl. ſubſt.; tenente Ind. Dem. in ſubſt. tantum ἅπαντα πρ. ἡδονὴν ζητοῦντες, (quod ob ſq. χαλεπὰ etiam vertas per adi. *ſuavia* ſ. iucunda,) et τούτων — ὃ μέν ἐστι πρ. ἡδ. λ., ſq. ὃ δὲ πᾶσιν ἐνοχλεῖ, ubi ſimiliter, praeter vicinius, *quod* voluptati *eſt*, reddamus, *quod* gratum *eſt*; quorum prior locus, itidem ſine Verſ., erat ib. v. πρ. cum acc. Nr. 1.) ſub Lat. *ad*, quibus add. 51, 8. πρ. ἡδ. δημηγορεῖν, ſq. ἡ τῶν λόγων χάρις, it. 1419, 11. 16. et 34, 15. ἡ ἐν τῷ λέγειν χαρ., tum 98, 13. πρ. ἡδ. ἀκούειν, it. 111, 16., ubi l. 20. opp. χωρὶς κολακείας ἀκούειν, porro 377, 14. Φιλίππῳ τὶ ποιῆσαι μὴ πρ. ἡδ., coll. l. 10. μηδὲν ἐναντίον λ., tum ad Ind. locum πρ. χάριν δημηγορεῖν 29, 17. add. 54, 26. π. χ. λέγειν, it. 106, ult. et 107, 3., ſed 127, 11. π. χ. εἰπεῖν, pro quo mox χαρίζεσθαι, it. l. 17., cf. l. 20., praeterea 900, 11. πρ. ἔχθραν abſolute, ſed 90, 2. cum opp. π. χάριν, quae Wolf. V. 9. p. 75. i. recte explicat „δι' ἔχθραν ἢ χ., — ἔχθρας ἢ χάριτος ἕνεκα“ ut Bud. ſupra et diſerte 275, 3. πρ. ἔ. ἢ φιλονεικίας ἰδίας ἕνεκ', inter ſe componuntur, ſed ſolitarium ſtat 58, 19. οὐδεμιᾶς ἕνεκα — ἔχθρας, λ., tum 58, 26. οὐκ ἂν οὕτως οὔτ' ἐκείνου πρ. χάριν, οὔτ' ἐμοῦ πρ. ἀπέχθειαν ἠκούσατε, *non ita audiſſetis illum quidem*, ut *favorem* erga *eum* conciperetis, *me* vero, *ut* odium *in me ſuſciperetis*, ad ſenſum quidem, ubi ſevera ſint Lat. *ad* ſ. *in*, aut *cum* favore — *odio*, qua et ipſa Lat. praep. interdum Gr. interpreteris, denique 291, 10. τὰ πρὸ τούτων εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, ubi paria quidem ſunt copulata ſubſt., ut noſtro loco, ſed εἰς non videtur Noſtri πρὸς, verum hic potius ſenſus, *cum* antea *civitates* ad *inimicitiam* et *odium* et *diffidentiam* erga *nos* ab *iſtis* adductae *eſſent*, tum Phil. in Flacc. 759. i. de Auguſto et Tiberio, τότε γὰρ κοινοὺς παρέχοντες ἑαυτοὺς δικαστὰς, ἐξ ἴσου καὶ τῶν κατηγόρων καὶ τῶν ἀπολογουμένων ἀκροώμενοι, μηδενὸς ἀκρίτου προκαταγινώσκειν ἀξιοῦντες, ἐβράβευον οὔτε πρ. ἔχθραν, οὔτε πρ. χάριν, ἀλλὰ πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἀληθείας, τὰ δόξαντα εἶναι δίκαια, *tunc enim* aequos *ſe* praebendo *iudices*, et *auditis* examinatis *que* partibus, *de* nemine *iniudicato* ferebant *ſententiam*, nec *in* gratiam *nec* odium *pronunciando*, ſed *quod* iuſtum *videretur*, pro ſeverioribus his, *tunc* enim *communes* ſ. *communiter* ſe *praebendo* iudices, *ex aequo* ſ. *pariter* et *accuſantes* et *defendentes ſeſe* audiendo, *neminem* iniudicatum *prius* condemnare *ſtatuentes* ſ. *volentes*, tribuebant *cuique*, neque *per* odium, *neque* per *gratiam*, ſed *pro* ratione *veritatis*, pro vera rerum natura, *quae* iuſta *eſſe viderentur*, cf. Krg. Plut. §. 276. cum N. et §. 291. it. πρ. χαρ. λαλεῖν Cic. l. 1. de fin. *ad* voluptatem *loqui*, Niz. p. 1470. i., Ind. Polb. v. χαρ., Suid. 3, 195. m. πρ. βίαν, βιαίως, ἀναγκαστικῶς, *per* vim, *violenter*, explicans adeo formulam per adv., ſed Heſ. 2, 1054. m. πρ. χάριν, πρ. τέρψιν, ubi N. „piorum vota ſuccedunt ipſis πρ. χαρ., ex *animo*, in *gratiam*, Pind.“ qui locus in Verſ. noviſſ. p. 16. e. *perficitur* autem *haec* divinatio *in* gratiam *precum* piorum *hominum*, ubi Od. 10, 16. p. 74. e. ὄπα τε κοινὸν λόγον φίλαν τίσομεν ἐς χάριν; Verſ.

p. 21. e. *et* quo *deductum* nos *communem* urbi *hymnum* iucundam *ad* gratiam *perſolvemus?* ubi ἐς χ. i. q. πρὸς χ., ſed hoc ſenſu, opinor, *per* iucundam *gratiarum actionem*, ſ. cum iucunda gratiarum actione, ſ. ex iucunda animi gratitudine.

Praeterea ad noſtrum locum quaeritur de interpunctione; ubi ap. Bg. quidem commata reperi tantum poſt *tyrannorum* et *venerationem*, non item deinde poſt *regum* aut *priv. hominum*; unde quis coniiciat, Bg. inſtituere hic novam diſtinguendi rationem etiam in Gr. textu, ut, commate poſito poſt τιμὴν, iſti acc. priores trahantur omnes ad unum τυρ. gen.; quibus contraria eſt interpunctio quarundam edd., qua comma fit poſt βασ. et ἰδ., ut ſit una pars αἱ πρὸς — τυράννων, ſed altera κολ. — ἰδιωτῶν, ad quam et P. reddidit, quanquam oratione inverſa, τιμ. et κολ. loco dimotis ſuo, et diverſo etiam modo expreſſis, *in* laudes — *aſſentationibus effuſi*, atque adeo altero pro cauſa habito, ſenſum, opinor, ille ſecutus magis qualemcunque, quam lectionem aliam, veluti κολακείᾳ τὲ εἰς τιμὴν λ., qua pereat Noſtri concinnitas in pari accuſativorum, a πρὸς pendentium. Iam, cum utroque in modo, vetere ac novo, τυρ. in prima parte ſtet ſolitarium, et deinde ei opponantur tres gen. illi βασ. — κολ. et ἰδ.: ne id fiat, malim hunc locum ita capere, ut iſti acc. κολ. τὲ ἢ τιμ. tantum traiecti ſint, proprie cohaerentes cum pr. caſibus eiusdem generis ἔχθ. ἢ μισ., utque ſic etiam gen. τυρ. cum ſociis deinceps copuletur. Traiectio quidem talis, alibi etiam obvia, hic forte a Noſtri elegantia venerit, ne ſimiles caſus ſimul plures concurrerent. Nunc, ut in loco ambiguo, diſtinctionem Stp. ſervare debuimus, pro noſtra coniectura atque etiam Bg. novitate habentes conſentientem etiam Vern. Verſ., e Dano confectam.

Sequitur de vi vocis τύραννος h. l., cum conſtet, dupliciter ſumi, I) in malam partem, non de a) eo ſolum, qui in libera rep. malis artibus, vi ac fraude, invitisque civibus reliquis ad ſummum imperium pervenerit, verum etiam b) de hoc, qui, ſummam rerum adeptus legitime, per hereditatem aut electionem, tamen ſeverius imperet atque crudelius, II) in bonam partem et univerſe de terrae civitatisque principe ac domino, cf. de priori Heſ. 2, 1435. i. et Xen. Bach. Z., ubi opp. ἰδιωτῶν, ſed de poſtr. Stp. Th. 3, 1697. F. Hoer. ad Soph. Ai. v. 760. Schurzfl. An. ad Long. π. ὕψ. p. 43. i. Ammon. p. 138. i. Suid. 3, 518. cum N. 3. Ariſt. Schol. ad Ach. v. 61. ſine Ind. Kuſt., qui ib. comparat Schol. Thuc. (qui tamen 1, 13. de τυραννὶς agit, diſtinguens a βασιλείᾳ, ut Socrates in Mem. Xen., v. Ind. Z., et Schol. β. ad Aeſch. Prom. V. v. 10. Spanh. ad Ariſt. Plut. v. 124., ubi locus Tragici eſt ib. v. 222.) et Nub. v. 564. Gatak. Adv. Miſc. Poſth. p. 173. D. e. Indd. Harl. Chr. Poët., Ael. V. h. Iſocr. Ev. Xen. 'Ανβ. Mor. et Z. Pol., ubi copulat βασιλέας — τυράννους — σατράπας, cf. Longin. l. l. 17, 1. p. 118. i., ut ſecum βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας, oppoſitosque ῥῆγας affert Beckius in ep. ad Zonar. p. 27. m. et p. ſq. m., ſed porro coniunguntur τυραννίδες καὶ βασιλεῖαι in Ceb. tab. c. 7. e., ſed ap. Phil. in Flacc. 758. e. τὴν ἐπιμέλειαν καὶ προστασίαν εἰς δυναστείαν καὶ τυραννίδα μεθαρμοσάμενοι, *qui* poteſtatem *legitimam* in *tyrannicam* potentiam *verterant*, per hendiad., pro ſeveris, *qui curam* et *praefecturam* ſ. adminiſtrationem *in* dominatum *et* tyrannidem *tranſtulerunt*. Igitur hic Bg. cum P. ſeverum Lat. adhibuit, per ſe quidem aeque late patens, ſed a ſcriptoribus tamen acceptum magis in deteriorem partem, ut h. l. quoque ceperim ob adiuncta ἔχθραν ἢ μῖσος, quae potius cadunt in tyrannos malo ſenſu; unde βασιλεῖς contra hic boni ac

legitimi *principes*, quo uno Lat. ſubſt. reddit h. *l.* P., ſed Bg. *regum*, notione, opinor, univerſa et latiori, pro adminiſtrante rempl. cum honore ſummo, ut etiam pertinere queat ad imperatores Romanos, de quibus adhibet alibi Bg. deinceps, cf. ad Luc. 2, 386. N. 14. et Spanh. de Pr. et u. n. T. 2. p. 397. ſq. „neque — Herodianus —, qui optimus ſcriptor a magno Caſaubono dici meruit, aliis, quam βασιλέως et βασιλείας nominibus, Romanos Imperatores ac Romanum Imperium vocare conſuevit. Sic τῷ βασιλεύοντι Μάρκῳ, *imperanti* ſ. *Imperatori Marco*; alibi βασίλειος οἶκος, domus *Imperatoris* ſ. *Auguſta*, βασιλικαὶ τιμαὶ, *bonores* ſ. *tituli Imperatorii* ab eodem tribuuntur.“ Si quis vero τυράννων etiam hic in bonam partem ſumere velit: cum βασιλέων copulabuntur per ſyn. copiam. Ap. Dem. quidem ſine Ind. 72, 2. βασιλεὺς γὰρ καὶ τύραννος ἅπας ἐχθρὸς ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐναντίος in malam aeque valere poteſt, ut 24, 7. 71, 9. ſq. et 26., cf. Eran. Phil. poſt Ammon. p. 173. e.

Tum contra ſing. πόλεως inter reliquos plur. nihil novarim, cum libris omnibus placeat, et alias quoque inter ſe iungantur ſubſt. diverſi numeri, etiam tum, ubi ſubſt., diſcedens in numero a reliquis, per ſe alibi uſurpatur eodem cum illis numero, cf. Hindb. ad Xen. p. 115. §. 7., cumque h. l. poſita ſubſt. comparentur ap. alios varie, per plur. καὶ πόλεων καὶ ἰδιωτῶν ap. Thuc. 1, 82. et 124. 2, 64. 3, 10. et 82., tum per ſing. πόλει καὶ ἰδιώτῃ ib. 1, 144. 4, 61. et 114. 5, 41., ſed et diverſo numero ib. 2, 65. τοῖς ἰδιώταις — τῇ πόλει, cf. Stp. Th. 1, 1642. B. ſq. Abr. Dil. Th. p. 126. e. Weſſ. ad Diod. S. 2, 417. N. 35. Obſ. Miſc. Amſt. V. 3. p. 148., ubi haec. „Si πόλις opponatur ἰδιώτῃ, valere ἰδιώτην i. q. ἕνα ἄνδρα ἰδίᾳ. Parem rationem eſſe, quando in plur. ἰδιῶται opponantur πόλεσιν, — in qua ſtructura minus commode ἰδιώτας exponi *cives.*“ Unde recte hic Bg. e P. *privatos homines* reddit, (qui tamen referuntur ſimul ad pr. βασιλέων,) at in πολ., e P. iterum, ambiguo Lat., quale et Gr. eſt, accipientibus Vern. arctiori ſenſu, de urbe ſingulari, cum et intelligi queat latiori, de corpore quaſi urbium et ſocietate, uni parentium, nobis *Staaten*, it. de liberis rebus publ., maxime, quia ſermo hic eſt de hiſtoricis veteribus, quorum maior pars maius quod opus complectuntur animo atque calamo, quam urbium ſingularum res geſtas, quemadmodum pauci extitere, qui, Plutarchi et Cornelii Nep. more, facta moresque virorum ſingulorum traderent, quae potius memorata ſunt et tractata ſimul in totius populi hiſtoria, cf. Stp. Th. 3, 469. D. ſq. et Rs. Or. V. 3. p. 391. ſqq.

Similis diſſenſus eſt Vern. utriusque in v. ἰδιωτῶν, ubi peius eſt veteris *Landesleute*, quam recentis *Privatperſonen*; ſicut omnino, quid ſit ἰδιώτης, cum multa ſignificet, ſemper diiudicandum eſt e contextu, h. e. vel oppoſito, vel adiunctis aliis, cf. Ern. de uſu gloſſ. can. 6. et Lex., it. L. N. T. Fiſch., et per plures notiones ſimul Stp. Th. Foeſ. Oec. Suic. Th. L. N. T. Schw. et Krb., Fabr. ad Sext. Emp. p. 728. N. H. Spanh. ad Ar. Ran. v. 460. Ind. Xen. Bach. Mor. Zeun. it. Heſ. cum N. Schol. Epict. p. 241. et Dem. Rs. Or. V. 2. p. 87. e., cui ſimilia Suidas habet, quorum alter ex altero forte conſtituendus, ſi non, ut intra ἰδιώτας λέγει inſeratur δὲ e Suida, tamen ut ap. hunc ex illo poſt παραγωγὴν addatur ἴδιος, ἰδιώτης, it. poſt λέγεται adhuc ponatur καὶ, abſumtum a pr. ται ſimili; ut Suidas etiam melius ad locum Ariſt. adiicit ἐν βατράχοις, ubi cf. v. 460. et 918., ubi pro Schol. δύο lego, τινὲς ἐν τοῖς θεοῖς ἰδιώταις τὸ ο τιθέασιν, λ., i. e. litteram ο, per compendium, pro obelum, quod erat ſignum criticum; ſed per ſingulas quasdam notiones,

pro privatus Schol. Thuc. 4, 2. Ind. Xen. Mem. S. Rs. Or. V. 9. p. 426 i. V. 10. p. 467. m. Harl. Dem. pro Cor. p. 198. e. N. 48. p. 146. N. 47 Ienſ. L. Luc. p. 90. e., pro plebeius Caſ. ad Ath. T. 2. p. 95. e., quod tamen negare videtur Rsk. l. l., pro civis L. Boſ. ad Io. 1, 11. p. 56. e. it. Obſ. Miſc. Amſt. V. 10. p. 9., ubi dicitur, a πολίτης diſtingui, quod forte adiuvat Thuc. 2, 8., ubi v. N. it. Schol. ad 2, 65., quanquam cum Duk. ed. Verſ. hic locus etiam referri poteſt ad notionem pr. pro privatus, denique pro ignarus et imperitus Gatak. ad Ant. p. 12. a. F. ſq., qui tamen ad p. 193. b. A. errare videtur, ex illa oppoſitorum lege, ad Luc. 1, 484. N. 5. p. 551. N. 86. p. 808. N. 33. p. 825. N. 7., tum 2, 673. N. 68. Ienſ. L. L. l. l. Alb. Gl. N. T. p. 135. N. 26. Krb. Obſ. ad N. T. p. 312. e. it. Epict. Heyn. p. 127. N. ad §. 6., me quidem ſic ſtatuente, eſſe primo ſubſtantivum, et pro adi. cum ſubſt. poni, ut alia ſubſt., tum, ortum ex ἴδιος, habere cum hoc communes notiones maxime duas, ut valeat 1) proprius ſ. peculiaris, oppoſitus alieno, et quidquid alicuius eſt certi tantum, nec alterius; unde Heſ. 2, 21. m. ἴδιος, ἰδιώτης, cf. Suid. 2, 95. i.; quorſum et refero Ariſt. l. l. ἰδ. θεοὺς, proprios *deos*, quos colit unus aliquis, nec alii ſimul; a quo et dr. de familia, (ut ſit i. q. domeſticus et propinquus, Schol. ὁ πρὸς γένος ἴδιος,) aut de urbe et civitate, ut, ξένῳ oppoſitus, ſit civis ſ. ſaltem inquilinus, 2) ſolus ſ. ſingularis; unde dr. a) de re, ut ap. Palaeph. c. 37. clava Herculis, quae ſola eſt, i. foliis nudata et privata, cf. Ind. b) de perſ., ſi eſt ſine munere ac dignitate, et hinc ſaepe in nullo pretio, vilis et contemta, ſed in grege ac plebe, plebeia, vulgaris, vel quoad locum et ordinem, vel quoad ingenium, animum, ſenſum, mores, notitias, cf. Rsk. Au. ad Gr. auct. V. 1. ad Dion. Caſ. p. 37. e. 171. e. it. βίος ἰδ. ap. Stp. Th. et Schol. Epict. l. l. ὁ μεμονωμένος, (ut Lat. *privatus* i. q. orbatus, ſolus, derelictus,) it. cum opponitur magiſtratibus, h. e. iis, qui gerunt munus publ., ubi, pro varia munerum natura aut reip. forma, Lat. varie exprimitur, ut, ſummo magiſtratui ac regi univerſe oppoſitus, valeat privatus, ſed praecipue urbano, ſit civis, et militari, vilis gregariusque miles. Quando autem ἰδιῶται civitatibus totis opponuntur: ſunt homines ſinguli ſ. ſingulares, ab eadem manifeſto notione; cum ſoli cogitentur ac ſeparati a reliquo velut corpore civitatis ſ. civium; a quo et derivo, quum oppoſiti militibus, dicuntur pro civibus ſ. plebeiis, ut ap. Xiph. in fine Commodi, cf. infra ad 1, 14, 9.; ſicut denique, quod ἰδ. pro rudis, ignarus, rel., ex hoc eodem altero, cum quis eſt ſolus, in ſolitudine remotusque ab aliis hominibus, unde quid cognoſcere poſſit ac diſcere; ubi interdum opponitur iis, qui ſunt parati a litteris, artibus, uſu experientiaque, ſed interdum eſt ſine manifeſta relatione quadam, et interdum cum aliquo adiuncto rei, per caſum vel gen., ut τῶν τοιούτων, it. τοῦ ἔργου, vel dat. ſ. abl. v. c. τῷ λόγῳ, vel acc., tanquam ἰδ. τὴν φωνὴν, ubi ellipſis eſt praepoſitionum, diſerte interdum additarum, κατὰ, περὶ et ὡς πρὸς, cf. ſupra laudatos.

1, 1, 3. e.

— εὐτελῆ καὶ μικρὰ ἔργα λόγων ἀρετῇ δόξῃ παρέδωκαν, τῆς ἀληθείας μείζονι.

Super huius loci extremis placet incipere, ubi Stp. in Praef. in Examen Interpr. Pol. pro *ſupra* veri *fidem ſuſtulerunt* vult reddi *ſupra* verum *ſuſtulerunt*, et in Th. 2, 837. E. „μείζων ἀληθείας, maior *veritate*, ſ. *vero*, ſ. *fide veri*, (quanquam extremum hoc mox reiiciens, praefe-

renſque Verſ. noſtri loci hanc,) *ſcribendi* artificio *res* tenues *atque* humiles *in* opinionem *vero* maiorem *adduxerunt*. Sed quia durior haec aliaque huiusmodi ad verbum interpretatio videri poſſit: ſatius fortaſſe fore, iſta aut ſimili paulo liberiore et faciliore uti, *ſcribendi* artificio *effecerunt*, ut *res illae* maiores *creditae ſint*, quam *re* vera *fuerint*.“ Quae contra Stp. pro P. oppoſuit Boecl. in Animadv. in Exam. Verſ. P., nihil efficiunt, ſed pro Stp. etiam aliquid haec Leisneri, e Vol. diverſo ſumta. „Stp. corrigit haec recte. Differunt omnino *maiora vero* et *maiora* veri *fide*. Illa ſunt falſa, haec incredibilia quidem, vera tamen eſſe poſſunt. Quod Phaedra crimen in Hippolytum conferebat, id erat maius vero, ſed non erat maius fide veri. Comparetur haec Herodiani locutio cum illa Ovid. Triſt. 5, 6, 42. *vero* eſt *noſtra* querela *minor*. Nam eodem modo δόξα ἀληθείας μείζων verti poſſit *gloria* vero *maior*, ſ. τὸ *vero* ſit pro aequo, ſ. pro veritate. Priori ſenſu fuerit gloria iuſto maior. *Verum* pro iuſtum, ἀληθὲς, ἀλήθεια pro iuſtum, paſſim, v. Cort. ad Sall. Cat. 35. p. 212. — δόξα ἀλ. μειζ. eſt δόξα μείζων, ἢ ἐστι, maior, quam re vera eſt. Sic Xen. Oec. 10, 2. exponit. Aliter accepiſſe locum videtur Bg. et legiſſe προύδωκαν, quum vertat, *viles et parvas res virtute orationis cum* ſpecie *veritatem* ſuperante *tradiderunt*; quanquam non eſt negandum, etiam προδιδόναι interdum abſolute poni pro tradere poſteritati ſ. prodere memoriae. Mihi locus videtur etiam ſic accipi poſſe, *viles et parvas res* dicendi *arte* famae *tradiderunt* iuſto *maiori*, h. e. eas res vero magnificentius praedicarunt. Luc. Qu. H. C. ſ. c. 12. ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας.“

Ap. Xen. l. l. inter ſe permutantur haec, — ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι, ἢ ἦν, — ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας, — ὅπως μείζων δοκοίη εἶναι, ἢ ἐπεφύκει, λ. ed. Th. V. 1. p. 341. *ut* candidior *etiam* videretur, *quam* eſſet, — *ut*, quam *eſſet* reapſe, *rubicundior* appareret, — *ut* procerior, *quam* eſſet *a* natura, *videretur*, in quibus media formula eſt ſimilis noſtrae, quae prorſus ap. Luc. l. l. 2, 17. l. 87. opera *fingeret* vero *maiora*, pro quibus ſeveris, (cf. Ovid. Heroid. 16, 143. *minor* eſt *tua* gloria *vero*, quae in ſqq. explicantur, Met. 1, 215. *minor* fuit *ipſa* infamia *vero*, Tac. An. 4, 21. m. *quod*, ut *atrocius* vero, *tramiſſum*, et Hiſt. 2, 70. m. ſua *quisque* facta *extollentes*, falſa, *vera*, aut *maiora* vero *miſcebant*, ad quae v. Ind. *v. ver.* et Cort. ad Sall. Iug. 105, 3. e. et Cat. 51, 11., ut ad P. *veri fidem*, praeter G. Th. 655, 91., etiam ex Ovid. Heroid. 16, 60. cum N.) quia Lat. neutrum hoc pro ſubſt. valet, Bg. voluit potius ſenſum modo referre, ut cum perſpicuitate omnem diſceptationem dirimeret, ſumto particip. pro Gr. adi., in quam formulam nihil ap. G. Th.

Sed manſiſſe Bg. in vulg. lectione, coniecerim primo hinc, quod adhibuit Lat. *tradere* potius, quam *prodere*, (quod magis reſpondet Gr. Leisn. προδιδόναι, eſtque Latinis frequens in tali contextu, de hiſtoricis et ſcribentibus,) deinde, quod Gr. Leisn. non dr., quod ſciam, hoc ſenſu hiſtorico; quanquam memini, in propria notione de proditoribus uſurpari παραδιδόναι, cf. vel L. N. T. Krb. Obſ. p. 65. m. Stp. Th. 1, 998. F., ubi et Lat. *tradere* eadem vi, cf. G. Th. 826. e. Nr. 4. l. 99. ſqq. Iam porro Bg. primo v. παρ. accipit abſolute et ſine caſu aliquo, et pro Lat. *tradere*, de ſcriptore, pro narrare et memorare; (in quo eum iam Leisn. excuſavit, reſpiciens forte ad Stp. Th. l. l. E., ubi videntur talia exempla eſſe, cf. Ind. Xen. Z. Cyr., ut haec notio v. etiam ſuſtineri poteſt per analogiam Lat., v. G. Th. l. l. Nr. 2. l. 57. ſqq.) deinde δόξῃ

reddit non ut dat., ſed ut abl., quem, ut alibi, reſolvit per praep., quaſi ſit in Gr. σὺν δόξῃ, (ut v. c. Tac. in Agr. c. 10. i. (ea) *rerum* fide *tradentur*, i. cum fide, et hinc pro adv. ſyn. fideliter, cf. G. Th. 654, 13.) denique δόξα vertit Lat. *ſpecies*, quod firmes e Stp. Th. 1, 1033. G. i. et Ind. Xen. Z. Cyr. it. Ael. V. h., ut *ſpecies*, veritatem *ſuperans*, ſit modus ac forma rerum geſtarum, quae obiicitur animis audientium et legentium, non vera, ſed falſa et maior, quam veritas ipſa patitur, et rerum natura vera, et tota Bg. formula, res viles et parvas narrare ſic, ut videantur ac putentur maiores, quam vere ſint fuerintque, maioris momenti, utilitatis, artis, ſapientiae, virtutis, fortitudinis, utque nominatim tyrannorum illorum male audientium facta quaedam, non illa mala, ſed tamen parva in ſe, ſcriptores nimis auxerint e locis magnitudinis ap. rhetores, et contra malefacta, niſi plane tacuerint, ſaltem extenuarint, excuſarint, aliter interpretati in partemque honeſtiorem, cf. Ern. rhet. §. 114.

At Stp. explicatio tenetur his, ut primo δόξα ſumatur vulgari notione, de opinione et cogitatione, deinde δόξῃ iungatur cum v. παρ. proque dat. illo obiecti, qualem ſane v. habere ſolet, cf. Stp. Th. l. l. D. ſq., in hanc ſententiam, *tradere* res *viles* ac *parvas* opinioni *aliorum* maiori *veritate* ſ. *vera*; e qua ſevera Verſ. exiſtat ambiguitas in vicinitate vocabulorum *maiori* et *veritate*, ut neſcias, ſitne *maiori* dat., an abl., et quorſum referatur, ad pr. *opinioni*, an ad ſq. *veritate*; quod et cadit in Bg. rationem, ſi quis Gr. ſevere reddat, *viles et parvas res — cum* ſpecie, *veritate* maiori, *tradere*; quae cauſa fuerit, cur ille liberius hic verteret; ſicut et ipſe Stp. ſupra ſeveritatem hic deſerendam ſuadebat, at pro formula, *tradere* res *opinioni aliorum*, adhibebat hanc, *res* in op. *adducere*, it. *efficere*, ut *res* creditae *ſint*; quaſi eſſent pares; nihil ſuper Gr. habens praeterea, nec firmans ab analogia, Gr. aut Lat.; quam cum nec ipſe haberem: peculiare quid Noſtri relinquebam iis, qui Stp. probarent, et brevitatem aliquam in dicendo, ut *tradere* quid *opinioni* eſſet, tradere ac narrare ita, ut opinio oriatur in animo de aliqua re. Forte Stp. cogitabat quoque dat. pro praep. cum ſubſt. εἰς δόξαν.

Ego vero praeterea cogitabam de alia loci huius explicatione, ut δόξα eſſet Lat. *fama* ſ. *gloria*, (quae notio ſatis firmata eſt a Stp. Th. 1, 1033. e., in primis ex Iſocr. Pan. ed. Mor. p. 133. e. Wolf. 116, 24. habetque coniunctionem cum propria, ut Lat. ap. G. Th. 593, 102. „*trahere* opinionem *magnam* ex *compoſitione*, i. famam“ cf. Caſ. ad Adrian. c. 4. T. 1. p. 43. b. m. N. 1. Cort. ad Cic. ep. 16, 21, 3. et Sall. decl. p. 1058. b. e. Ind. Suet. Ern., Iuſt. ex 23, 1, 12. 25, 2, 7. 31, 6, 10. 41, 4, 7. 44, 3, 2. Liv. et Corn. N.) et tota Gr. formula facta ad Lat., ut ap. G. Th. 598, 22. „Curt. 6, 3, e. *egregium opus* poſteritati *famae* que *tradetis*, (ſine explic., nec prolatam in v. *trad.*, ubi nec exponuntur, *memoriae* poſteris *tradere*, — monumentis *traditur*, — res *geſtas* carminibus *tradere*, nec 250, 37. *ſermonem* — memoriae *prodamus*, ſed 1092, 25.) *prodere* — pro ſcribere, quod poſteri legant, quaſi dare poſteris“ et i. q. tradere, cf. Cl. Cic. Ind. Iuſt. Oud. ad Caeſ. b. G. 5, 12, 1.) ut priores formulae ſunt eaedem cum his, (mutando dat. in praep. cum ſubſt.) tradere ſ. prodere ad memoriam, i. ad recordandum et tenendum in mente, cf. Gron. Obſ. 1, 12. e. p. 82., quanquam aliorſum abeunte G. Th. l. l. extr. l. 15. et 24. Cl. Cic. v. *prod.* et Ind. Corn. N., vel ad memorandum, i. narrandum; ut poſteri de re aliqua dicant, et *memoria* ſit i. q. mentio, commemoratio, narratio, cf. G. Th. 249, 53. et p. ſq.

l. 80., ubi Corn. N. 23, 8, 2. e. in Ind. pro fama, cf. Cort. ad Sall. Iug. 4, 1., et abl. ille *memoria* proditum eſt i. q. per famam, narrationem, vulgo traditionem, propagatum eſt, vel etiam per hiſtoriam, per libros ſcriptos, cf. Cort. l. l. et G. Th. 250, 81. ſqq., et hinc illud ſuperius Curt. i. q. ad poſteritatem et ad famam. Quibus Lat. phraſibus pares ſunt hae Gr., ut Diod. S. 1, 253. l. 30. de Hercule, τῷ μὲν γὰρ μεγέθει τῶν κατεργασθέντων ὁμολογουμένως οὗτος παραδέδοται πάντας τοὺς ἐξ αἰῶνος ὑπεράραι τῇ μνήμῃ παραδοθέντας, *omnium* enim *res* geſtas, *quascunque* per *omnes* mundi *aetates* memoria *hominum* complexa eſt, *hic* unus *amplitudine* ſua *longe* exceſſiſſe *praedicatur*, immo *nam magnitudine* quidem *rerum* geſtarum *unanimiter*, ſ. omnium confeſſione, *hic traditur* omnes *omni* ex *aevo* ſ. ab omni aetate *ſuperaſſe* memoriae *traditos*; ubi pr. παραδ. abſolutum, pro narratur, ut Lat. *traditur*, deinde efferri videas per formulam τῇ μν. παρ., quae ib. 2, 160. l. 18. de Alexandro, ὑπερβάλετο τῷ μεγέθει τῶν ἔργων πάντας τοὺς ἐξ αἰων. τῇ μν. παραδεδομένους βασιλεῖς, operum *ſuorum* magnitudine — *reges* omnes, *quotquot* ab *omnium* ſaeculorum *memoria* celebrantur, *ſuperavit*, tum, praeter l. 25. et 28., ib. 1, 253. l. 18. Πολύμνιαν δὲ (φασὶν ὠνομάσθαι l. 5.) ἀπὸ τοῦ διὰ πολλῆς ὑμνήσεως ἐπιφανεῖς κατασκευάζειν τοὺς διὰ τῶν ποιημάτων ἀπαθανατιζομένους τῇ δόξῃ, *Polymnia*, (aiunt, inde nominatur,) *quod* immortali *per* carmina *gloriae* transſcripti, *multa* hymnorum *decantatione* illuſtres *reddantur*, immo *ab* eo, *quod* per *multam* hymnorum *decantationem* illuſtres *faciat* carminibus *immortali* ſ. *aeternae* famae *traditos*, cf. N. ib. Unde in noſtro loco ἔργα παραδιδόναι τῇ δόξῃ fuerit, *res* tradere *famae* ſ. *gloriae*, ſ. ad famam, ſermonem, gloriam, i. e. eas narrare ita, ut de iis exiſtat fama, ſermo, gloria, ſ. ut memorentur, celebrentur, et totum Noſtri, *viles et parvas res* famae ſ. *gloriae* tradere, *vero* maiori ſ. *veritatem ſuperanti*, i. q. narrare ſic, ut fama, ſermo, gloria de iis exiſtat, maior vero, ut que memorentur ac praedicentur magis, quam vera earum natura requirit, magis, quam merentur; quo proſit ſuperius Ovid. *gloria* vero *maior* et *infamia* vero *minor*.

Quicunque modus explicandi huius loci placuerit: ad ſenſum quidem conveniant illa Noſtri 2, 15, 14. διηγήσομαι, οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, λ. Sed ἔργα, ut et Lat. Bg. e P., intelligentur res, domi militiaeque geſtae, fortia facta, inſtituta civilia et actiones vitae ſingulae; licuitque ſervare Lat. ſeverius *opera*, cf. G. Th. cum Gr. n., ad Caeſ. b. Civ. 1, 32, 8. e. Liv. 1, 2. e. 1, 16. i. Ind. Flor., tenente Stp. Th. in hoc v. modo notionem et Lat. Bg., ſed 3, 1384. G. „εὐτ. *vilis*, — *tenuis*. — De re dictum ab Herodi., adiunctum habet μικρὸς aliquoties, (ex aliis locis Noſtri, quem plane non reſpicit in altero adi., ubi 2, 936. F.) μικρὸν dr. etiam, quod eſt parvi pretii ſ. momenti“ ut hic copulentur ſyn. per copiam, (cf. G. Th., in Bg. adi. poſtr. 714, 35. cum Gr. n., at cum Grr. al. in primo, ut et in P., ubi 754, 14. e Cic. in *minimis* tenuiſſimis*que* rebus *labi*,) ſed forte cum hoc diſcrimine, ut εὐτ. ἔργα ſint, quibus nihil ſ. parum pretii et honoris ſtatuitur et tribuitur, de quibus non magnifice ſentitur, nec multum boni commodique putatur ineſſe, ſed μ. ἐ., quae requirunt non multas et magnas vires omnis generis, ingenii, corporis, fortunae, quaeque non habent effecta magna et multa, cf. Ern. rhet. §. 22. ſqq.

Reſtat iudicium de lectione tum Mss., tum Strothi. Pro vulg. quidem ſtat P., λόγων ἀρετῇ, ſic copulatum, bene ad ſenſum exprimens, *ſcribendi artificio*, etiam magis e Gr. ordine, quem Bg. mutarit ob ſq.

in ſua alium abl., exactius tamen Gr. elocutus, etiam e Lat. uſu, qui habet v. c. *dicendi virtutem*, it. *formae virtutem*, cf. G. Th. 1045, 42. 50. it. *orationis virtutes* l. 45., ubi *virtutem* cogitamus omnem bonitatem, praeſtantiam, pulcritudinem, perfectionem, cf. ib. l. 37. ſqq. et Cort. ad Sall. Iug. 4, 2. p. 422. a. m., ut in Gr., cf. Stp. Th. 1, 515. F. aliunde, Per. ad Ael. V. h. 10, 22. Mor. Iſocr. P. p. 78. N. i), Klotz. Tyrt. p. 69. Harl. Chr. Gr. P. p. 5. Vs. 5. et ad Dem. p. Cor. p. 157. N. 89., it. Indd. Ael. V. h., Xen. Z. Cyr. et Mem. S., Plut. Hſ. Diod. S. et Luc., deſerente Bg. numerum in λογ., quod cum ἀρ. etiam accipias pro ſubſt. cum adi., ut ſit, oratio excellens, pulcra, rel., nec modo cura illa §. 1. e. φράσεώς τε καὶ εὐφωνίας, ſed et ſimul rerum ſententiarumque, et maxime, cum dicas copioſe et ornate de rebus tenuibus, ut fiant ac videantur magnae, Noſtro δύναμις λόγων 7, 5, 10., ut Luc. 2, 27. l. 53. alio ordine λ. δυν., dicendi *facultas*, p. 56. l. 75. ἡ τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺς, eloquendi *facultas*, et mox τῆς ῥητορείας δεινότης, vis *oratoria*, p. 66. l. 85. ἡ τῶν λογ. δεινότης, vis *dicendi*, Ael. V. h. 13, 1. λόγων τε ἐμπειρία καὶ τέχνη, orationis *peritia* et *ars*. In qua explicatione e lectione vulg. cum init ſententia commoda: tum nulla eſt in illa Mss., ut nunc habet; unde Str. eam corrigit in εὐτελῆ ἔργα λόγῳ ἀρετῶν δόξῃ παρέδωκαν, ut copuletur ἀρ. δόξῃ, ſed λόγῳ per ſe ſtet. Iam, ut in Mss. ἀρετῶν ortum videtur e pr. λόγων finitione ſimili, quae, adhuc in mente praeſens, in calamum ſcribentis ſe clam inſinuarit, qualia quotidie ſcribentibus eveniunt multa, et infra redeunt aliquoties: ita ad Strothi rationem concedi poteſt, λόγῳ e λόγων fieri potuiſſe, cum ſaepe ῳ et ων finitiones confundantur ob Iota, ab initio et in Mss. poſtſcriptum, non ſubſcriptum, et ſimilitudinem ι et ν litterarum; cuius generis exempla quoque deinceps habebimus. Tum in λόγῳ nihil reprehendas, cum poſſit capi pro eloquentia, cf. Exc. ad 1, 3, 12. e. v. πειθοῖ e Luc., et Lat. *oratio* ponatur etiam pro oratione copioſa et diſerta, multaque diſputatione. Verum ἀρετῶν δόξα, etſi per ſe conſiſtit pro *opinio virtutum*, cf. Ind. Corn. N., ut παραδιδόναι ἀρ. δόξῃ ſit, tradere res ita, ut opinio virtutum de iis exiſtat, ſ. ita narrare de rebus, ut appareat credaturque, eas eſſe honeſtas et in numero virtutum: tamen haec ſententia non videtur convenire contextui et adiunctis pr. εὐτ. καὶ μ. ἔ., cum non res viles et parvae narrentur ſic, ut videantur virtutes, ſed potius componantur vitia cum virtutibus, ut, quae vitia creduntur, excuſando leniusque interpretando exiſtimentur virtutes, cumque conferri inter ſe ſoleant res tenues ac magnae, non res tenues et virtutes.

Ita manentes in lectione antiqua, adiungimus ad ſententiam Noſtri loca aliorum affinia, quorum quaedam in partibus pertinent et ad ſuperiora, e Graecis Thuc. 1, 21. ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν, ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμοῦντες, et poſt, οἱ παρόντες τοῖς ἔργοις οὐ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι, Dion. H. Sb. T. 1., praeter 4, 32. ſqq., etiam 6, 12. ὃς οὐχὶ κολακείας χάριν ἐπὶ ταύτην ἀπέκλινα τὴν πραγματείαν, ἀλλὰ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου προνοούμενος, λ. Ioſeph. Ant. I. prooem. T. 1. p. 1. τινὲς μὲν γὰρ, ἐπιδεικνύμενοι λόγων δεινότητα, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς θηρώμενοι δόξαν, ἐπὶ τοῦτο τῆς παιδείας τὸ μέρος ὁρμῶσιν, ἄλλοι δὲ, χάριν ἐκείνοις φέροντες, περὶ ὧν τὴν ἀναγραφὴν εἶναι συμβέβηκε, λ. et in Bell. I. prooem. T. 2. p. 47. ἐπειδὴ τὸν Ἰουδαίων πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον — οἱ μὲν οὐ παρατυχόντες τοῖς πράγμασιν, ἀλλ' ἀκοῇ συλλέγοντες εἰκαῖα καὶ ἀσύμφωνα διηγήματα, σοφιστικῶς ἀναγράφουσιν, οἱ παραγενόμενοι δὲ ἢ κολακείᾳ τῇ πρὸς Ῥωμαίους, ἢ μίσει τῷ πρὸς Ἰουδαίους καταψεύδονται τῶν πραγμάτων, cf.

p. ſq. ſ. 2. e. et ſ. ſq. *βούλονται γὰρ μεγάλους μὲν τοὺς Ῥωμαίους ἀποδεικνύειν, καταβάλλουσι δὲ ἀεὶ τὰ Ἰουδαίων καὶ ταπεινοῦσιν*, et Luc. 2, 9. l. 47. *τοὺς μὲν οἰκείους ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες*, cf. p. 20. l. 47. et p. 35. l. 40. ſqq. *τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύσουσιν ἐμβραδύνοντες*, minima *quaeque* copioſe *admodum* ſtudioſe*que* enarrant, *diu* que *in* iis *immorantur*, p. 50. i. *ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσιν*, — ad *gratiam* aut *ad* inimicitias *mercede* ius *dicentibus*, p. 59. l. 30. *ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι*, *minime* ad *gratiam* vel *odii* cauſa *ſubtrahere* quidquam *rebus geſtis* vel *adiicere*, cf. p. 53. i. et p. ſq. l. 48. *τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, — ἀληθείας φίλος, — οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων*, p. 61. l. 71. *ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτά*, quales *acceperit* operum *ſpecies*, tales *etiam* illas *oſtendat*, et p. 69. l. 35. *χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἤπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις*, — cum *veri* ſtudio *potius* ad *ſpem* futuram, *quam* cum *adulatione* ad *ſuavitatem* ex *praeſenti* laude *capiendam*, ſeu *ad ſuavitatem* et *voluptatem* eorum, *qui* nunc *laudantur*, ut de perſ. potius, quam de rebus, accipiatur, idque ob pr. *σ. κολ.*, et quia facilior ſolenniorque rectio adi. *ἡδ.* cum dat. perſ., quam Gs. illa e Lat. more cum abl., aſſumta praep., ſed e Lat. Liv. praef. i. *ſcribendi* arte *rudem vetuſtatem ſuperaturos*, Sall. Cat. 3, 2. *facta* dictis *exaequanda*, quae Weſſ. ad Diod. S. 1, 253. N. 33. comparat cum his, *τὸν λόγον ἐξισῶσαι τοῖς τηλικούτοις ἔργοις*, Tac. An. 1, 1. *temporibus Auguſti dicendis non defuere decora ingenia*, *donec*, gliſcente *adulatione*, deterrerentur. *Tiberii Caiique res*, *florentibus ipſis*, ob *metum* falſae, *poſtquam occiderant*, recentibus *odiis* compoſitae ſunt. *Inde conſilium mibi*, pauca — *tradere* — ſine *ira* et *ſtudio*, et Hiſt. 1, 1. *prioris aevi annos multi auctores retulerunt*, — pari *eloquentia* ac *libertate*: poſtquam *bellatum ap. Actium* —, *magna illa ingenia ceſſere.* Simul *veritas* pluribus *modis* infracta, — *libidine* aſſentandi, *aut* odio *adverſus* dominantes, — *incorruptam fidem profeſſis nec* amore *quisquam* et *ſine* odio *dicendus eſt*, et in Agric. c. 1. *celeberrimus quisque ingenio ad prodendam virtutis memoriam* ſine *gratia* aut *ambitione*, bonae *tantum conſcientiae pretio ducebatur*, et c. 10. *quae* priores *nondum* comperta, *eloquentia* percoluere, *rerum* fide *tradentur*.

In contrariam partem de oratoribus quibusdam Dem. 178, 4. *περὶ γὰρ πραγμάτων ἐπιχειροῦντες λέγειν, ὧν οὐδ' ἂν εἷς ἀξίως ἐφικέσθαι δύναιτο τῷ λόγῳ, αὐτοὶ μὲν τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται, τὴν δ' ἐκείνων (τῶν προγόνων) ἀρετὴν ἐλάττω τῆς ὑπειλημμένης παρὰ τοῖς ἀκούουσι φαίνεσθαι ποιοῦσιν*, quae verto, *nam de rebus* (eorum, maiorum) *geſtis* inſtituentes *dicere*, quas *nec* unus *digne* aſſequi *poſſit* oratione, *ipſi* quidem *gloriam auferunt*, conſequuntur, *hanc*, ut *videantur*, putentur, *bene dixiſſe*, at *faciunt* tamen, *ut iſtorum virtus apud audientes* videatur *minor* iam *concepta animo*, ſ. minor, quam concepta iam eſt animo atque cogitata, cf. R. Or. V. 9. p. 118., ubi Wolf. recte cepit, ſed V. 10. p. 375. Rsk. non bene dubitat de *δοκεῖν* et *δόξαν*, diverſa notione iunctis in vicinia.

1, 1, 4.

Ἐγὼ δ' ἱστορίαν οὐ παρ' ἄλλων ἀποδεξάμενος ἄγνωστόν τε καὶ ἀμάρτυρον, ὑπὸ νεαρᾷ δὲ τῇ — μνήμῃ, — ἤθροισα ἐς συγγραφὴν, λ.

De particip. *ἀποδεξ.*, cum Rsk. corrigit in *ὑποδ.* aut *παραδ.*, prius quidem lenius eſt, cum et alibi praep. *ἀ.* et *ὑ.* ſ. vocales *α* et *υ* confuſae

ſint, ſed neutrum neceſſarium, cum, praeter Mss., in vulg. manſiſſe videatur et P., unde Bg. Lat. tenuit *accipere*, magis illi Gr. vulg. reſpondens, quod praeterea aeque, ac Rsk. duo, aptum eſt contextui huic, parque iſtis vel notione, vel rectione.

Ac de tropica v. ἀποδ. notione, cum dr. de animo, vel pro intelligere, (ut Lat. *accipere*, capere, *percipere*,) vel pro aſſentiri ſ. credere, vel pro probare magnique facere, aut de corpore eiusque parte aliqua, ut ore ac lingua, pro laudare ſ. commendare, v. Schol. Thuc. ad 6, 29. ſine Ind. ed. Duk. ad Schol., Suid. Thom. M. p. 91. Bud. C. 789, i. Stp. Th. 1, 956. E. Rs. Or. V. 5. p. 768. e. Abr. ad Aeſch. 1, 603. m. Krb. Obſ. p. 253. e. 349. e. it. Decr. Ath. p. 433. m. et L. N. T. cum Schw. et Kypk. 2, 351. e. Ind. Fi. Aeſch. Thuc. Dion. H. S. T. 2. Xen. Mem. S., ubi et affinis pro ſequi alicuius diſciplinam, quia probes eum, Polb., ubi rurſus alia pro expectare, quae et erat in Ind. Dion. H. S. T. 1., ut, reiecta quamvis lectione illa in ed. Rs. p. 913. N. t., ſervataque Verſ. vetere partim, tamen vetus lectio ſtabiliri poſſet per analogiam verborum ἀναδεχ. et προσδεχ., cum et pro ὑπέχεσθαι, ibi probato, accipi liceret ἀποδεχ., ut Lat. *recipere*, ſicut ἀναδεχ. et ὑποδεχ., quod poſtr. cum ὑπισχνεῖσθαι gloſſemate variat ib. p. 907. N. l., cf. Rs. ad p. 1280. ad 913., ubi tamen non ἀποδεχ., ſed ὑποδ. iſti placuit, et tacitum plane de illa Var. L., et alibi obvia, ut infra dicetur, et, quod ad Thuc. 8, 81. p. 554. N. 58. affertur ἀποδεχ. pro ſpondere ſ. fideiubere, id vero vitium operarum puto pro ἀναδεχ., ut vel laudati *ib. in* hanc rem teſtes edicunt; ſicut contra Rs. Or. V. 11. p. 1059. m. non recte pro ὑποδ. mavult ἀποδ. Sed phyſica v. noſtri notio ap. Stp. l. l. videtur firmata tantum exemplo uno Hom. Ἰλ. ά, 95., pro quo eſt ſimpl. δεχ. ib. v. 20. 23. 112. 377., quorſum pertineat Heſ. 1, 431. m., cum Stp. locus e Luc. 2, 14. l. 41. habeat hodie ſine omni Var. παραδεχ., qui locus non eſt in Ind., ſed alia duo 3, 457. l. 39. et 483. l. 76., quae utr., ap. Gs. *in uſum* recepti *ſunt* et ſimpl. *recepti ſunt*, pertinent ad tropicam notionem, cum feſti ſolennesque dies, it. ſacerdotes probantur, eliguntur, conſtituuntur, quanquam et phyſicum quid intercedit, dum in urbem terramve aliunde admittuntur et arceſſuntur, ut ap. Diod. S. 1, 22. l. 2., ſed 2, 435. l. 79. ὑπῆρχεν ἀποδεδεγμένος εἰς τὴν πόλιν, de phyſica ob adiuncta εἰς τ. π., cf. L. N. T. et Loesn. Obſ. p. 112. e., qui et ipſe ad ὑποδεχ. inclinat, cum tamen et Lat. *accipere* et *excipere* uſurpentur de hoſpitibus, quo in loco ſacro forte eſt cupide, libenter accipere ſ. excipere, cf. Rs. loco paulo poſt laudando.

Iam harum poteſtatum hic ap. Noſtrum ſola nec tropica, nec phyſica mihi quidem probatur, cum ſermo ſit de hiſtoria, h. e. re, quae non manu teneri capique poteſt, niſi, quatenus res, quae evenere, facta et dicta, it. viſa, audita et narrata, libris ſcriptisque prodita extant, cumque et pro notitia rerum geſtarum ſumatur, quae et ipſa ſubiecta eſt menti, niſi, quoad hauritur corporis ſenſibus, oculorumque aut aurium; ut adeo h. l. cenſeam eſſe ſignificationem mixtam et phyſicotropicam, et Noſter hiſtoriam non acceperit ab aliis, diſcens et cognoſcens legendo in libris, nec hauriens audiendo ex aliorum narratione ac ſermone, ſed aliunde, i. ſuo ipſius ſenſu, ſuis oculis res percipiens et auribus, ſuo quodam uſu atque experientia in muneribus, quibus functus, publicis, 1, 2, 10. et 2, 15, 12. In quam notionem profuerint diſputata ab ipſo Rs. in An. ad Gr. auct. V. 4. p. 97. e., cum ſenſu quidem metaphorico inter alia interpretatur „magno cum gaudio — arripere dictum alterius,

it. propoſita amplecti" it. in Dem. Ind. ad locum, ἢ νῦν οἴεταί με τυχόντα τῶν δικαίων παρ' ὑμῶν ἀποδέξεσθαι, ad ſpeciem noſtro ſimilem, ubi tamen π. ὑμ. pertinere poteſt etiam ad pr. τυχ., ſicut in ipſo textu editur παρ' ὑμῖν, et pro ἀπ. in Var. L. V. 11. p. 1274. reperitur ὑποδέξασθαι, qua de nihil monitum, cum, ut praeteream aor. pro fut., haud dubie poſterius ſit gloſſema ex uſu frequentiori, cf. Thuc. 6, 55. p. 411. l. 79. et 5, 83. p. 366. l. 66., ad quem Abr. Dil. p. 552. m. tamen in ὑποδ. inclinat, cf. ad Heſ. 1, 459. N. 3., ſicut, ſi vel maxime ap. Dem. regas verba ſic, ut formula exiſtat τυγχάνειν τινὸς παρά τινι, (quo cum dat. 1098, 10. reperitur ſane,) tamen idem eſt ſenſus, et contra quoque cum gen. habetur eadem praep. non modo ap. Noſtrum, ſed et ib. 549, 4., noſtrumque v. ἀποδ., par illi ad ſenſum, hinc quoque tuetur ſuam rectionem, ut et e ſyn. λαμβάνειν τὶ παρά τινος, ap. Noſtrum frequenti.

Succedit quaeſtio ſuper ὑπὸ νεαρᾶ — μν. duplex, prima de loco iſtius membri, pertineatne ad pr., an ad poſteriora; quod e vulg. interpunctione non definias. Ad pr. ἱσ. refert P. et Leisn., ſuppleto participio quodam per hanc ſeriem, ἐγὼ δ', ἱστορίαν οὐ — ἀμάρτυρον, ὑπὸ — μνήμῃ (οὖσαν,) μετὰ — ἤθροισα (αὐτὴν) ἐς συγγ. Sed Bg., retinens ordinem, nec ſupplens participium, commate ſaltem cogitato poſt ἱστορ., ſed diſerte expreſſo poſt μνήμῃ, aeque incertam rem relinquit; ut Ms. Bā. ratio, ſublato commate poſt μνήμῃ, ſed locato contra poſt ἀκριβ., manifeſto trahit ad pr. Ego quidem, facto commate poſt ἱστορ., et ſuppleto pron. αὐτὴν poſt ἀποδεξ., ſumo principem enunciationem ἐγὼ δ' ἱστορίαν ἤθρ. ἐς συγγρ. μετὰ — ἀκρ., cui ſubſint membra duo, ſibi oppoſita per οὐ et δὲ, ſic, ut enunciationi, per participium expreſſae ἀποδεξ. (αὐτὴν,) — ἀμάρτυρον, reſpondeat altera enunciatio per praep. cum ſubſt. ὑπὸ ν. — μνήμῃ, quae adeo potius cohaeret cum ſq. ἤθροισα λ. hac ſerie, *Ego* vero *hiſtoriam*, non *ab* aliis *accipiens* illam, *tanquam* ignotam *et* teſtibus *carentem*, collegi, *ſed* ſub *recenti* lecturorum *memoria*, quod ὡς ſuppletum ad illa adi. ἀγν. τ. κ. ἀμ. oſtendit et Vern. vet.

Porro iſtius partis ὑπὸ ν. — μν. tum ſenſum, tum copulationem cum formula ἤθρ. ἐς σ., ſuſpicor impuliſſe Reiskium ad corrigendum; in quo, tacente Stp. Th., ὑπὸ cum dat. perſ. ſ. rei innuit praeſentiam rei ſ. perſ. adiunctae, ſ. comitatum, ſocietatem, ductum, auſpicium, vertiturque, praeter ſeverum Lat. *ſub*, libere per Lat. *coram*, cf. 1, 5, 22., vel per aliam praep., cf. 1, 12, 8. et ad Luc. 1, 355. N. 92. it. Abr. ad Aeſch. 1, 163. et ad Ariſt. p. 212., ſed etiam per ſyn. ſubſt., it. per particip. ſ. abl. conſeq., cf. ad Luc. l. l., unde hic feceris, *recenti* eius, hiſtoriae, adhuc exiſtente, praeſente, *lecturorum memoria*, quaſi Gr. ſit, νε. οὔσῃ τῇ — μν., ſ. νεαρᾶς οὔσης τῆς — μνήμης, ex quibus porro formulam, tanquam participium, reſolvi licet per easdem, ut in pr. ἀποδεξ., particulas, ut accipias, quae ſupra ſtatui, membra, Ego vero hiſtoriam collegi, non dum ſ. non ita, ut ab aliis acciperem eam, ſed dum ſ. ita, ut eſſet eius adhuc recens lecturorum memoria; ubi apparet, ad τῇ μν. extrinſecus arceſſi iterum pron. αὐτῆς, e pr. ἱστορ. remotiori, Noſtrumque per hanc periodum bis pron. fem. αὐτὴ oppreſſiſſe, et, cum formula, ut nunc eſt in libris omnibus, ſententiam edat commodam, nitaturque etiam uſu loquendi et analogia Gr. et Lat. linguae, non opus eſſe, ut tentetur, in primis, cum Rsk. coniectura habeat ſenſum eundem.

Sed cum Bg. ὑπὸ Lat. *ex* vertit: non equidem negem, hanc vim ei praep. cum dat. eſſe per ſe poſſe, cf. ad Vig. p. 651. N. 95., et convenire cum v. ἤθρ. et Bg. Lat. An vero tota formula, *colligere hiſtoriam*

ex *recenti* legentium *memoria*, ſit perſpicua, et vero etiam ex uſu loquendi petita, id quidem ignoro, nihil reperiens in G. Th., ſed modo ap. Hor. Turſ. *ex* pro in, p. 301. e. Nr. 2. ſq., ad quam rationem illi Gr. ὑπὸ ſubſtituas quoque aliam pr. ἐν, (pro qua illa ſaepe ponitur, cf. Heſ. 2, 1484. e., ut ap. Suid. 3, 558. i. inter ſe permutantur ὑπὸ παντὶ λίθῳ et ἐν π. λ., ubi noſtratium *bey* ſolenne,) it. σὺν, ut ap. Suid. 3, 553. m. ὑπὸ δακρύοις, σὺν δ., noſtrum *unter*; in quibus tamen ſemper eadem, quae ſupra, manet vis.

Caeterum adi. νεαρ. de memoria, quanquam ap. Gr. alios non repertum, tamen a Lat. analogia procedat, tacente Stp. Th., cf. Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr., it. Dion. H. S. T. 2. p. 195, 16. ἅτε νεαρᾶς οὔσης ἔτι τῆς ἕξεως, ubi adiunctum adv. temporis, ut ſupra nobis in Verſ. libere, ſed et a P., tum ap. Luc. 3, 393. l. 37. οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληρούντων ποιητῶν παραδεξάμενοι ἐπιδείκνυνται, *qualem* pictores *a* nugacibus *poëtis* acceptum *oſtendunt*; ubi ſyn. particip. cum Bg. e P. convertitur.

1, 1, 5. i.

Ἐξ οὗ περ λ.

De πὲρ particula primo quaeritur, utrum ſeparanda ſit a praecedente voce, an cum ea coniungenda; quod poſtr. facere multi ſolent etiam in aliis encliticis, nec tamen omnibus, ſed nos, relicto cuique ſuo ſenſu ac more, non facimus, praeterquam in paucis, ut καίπερ et ὥσπερ. Alterum eſt de ſenſu et notione iſtius voculae, quam Bg. quidem ap. Noſtrum aut plane non reddit, ut hic, aut per Lat. *quidem*, in ἐπεί περ 1, 12, 12. m. 3, 13, 3. m. *quandoquidem*, et in οἵ περ 7, 9, 14. m. qui *quidem*; ſicut alii eandem vel putant vacare, non reddentes adeo, vel vertunt varie, cf. Stp. Th. 2, 1678. G. et 4. Ind. 1634. A. it. L. N. T. et Ern., it. Ind. Fi. Aeſch. v. ὅς et ib. Fa. Aeſ. Hſ. et Iſ. Ev. et οὔπ., ſed Xen. Cyr. Z. in π., tum Obſ. Cl. ad Hom. Ἰλ. ά, 508. 587., qui obſcuram notionem eius in animo tenet, nec uno Lat. vocabulo reddit, Dev. p. 316. Hoog. Op. p. 1041. ſqq. et hinc Z. ad Vig. p. 428. ſq.

Equidem eam nec redundare credo, nec in omnibus interpretor cum Hoog., quam hic ei vim μειωτικὴν negat, eandem ego tribuens huic maxime et pro principe, ſic, ut in hac notione teneantur caeterae, utque πὲρ in univerſum minuat vel reſtringendo, diſtinguendo, excipiendo, vel per contemtum quaſi, arrogantiam, fiduciam et negligentiam aliarum rerum ac perſ.; quarum notionem priorem exprimere ſoleo per Lat. *quidem*, ſed poſteriorem non ubique per Lat. *cunque*, ſed interdum etiam per Lat. *modo*, noſtrum *nur*, porro per Lat. *igitur*, ut et per Lat. *tandem*; quanquam hoc poſtr. libere tantum adhiberi cenſeo. Sed Lat. *quidem* hic accipio ſenſu reſtringendi ſic, ut alia Lat., *ſcilicet* ſ. *nempe*, it. *ſaltem* aut *certe*, ei ſubſtitui queant, tanquam ſyn., et ad ſenſum ac perſpicuitatem maiorem. Severum autem prius *quidem* aio ubique valere in reddenda πὲρ, praeterquam, ubi ſtet poſt pron. ὅσις et ὅσος, et forte cum aliis quibusdam particulis; ſicut in πὲρ cum particip. concedimus, ut, pro illo ſevero Lat. *quidem*, adhibeantur perſpicuitatis cauſa Lat. coniunctiones *etſi*, quanquam, *quamvis*, rel., it. ſyn. verbum *licet*; ut tamen haec Lat., quibus in arte vim concedendi vulgo damus, habeant illum ipſum, quem hic quaerimus, uſum reſtringendi, diſtinguendi excipiendique.

1, 1, 5. m.

πολέμων ἐμφυλίων τὲ καὶ ξένων λ. ἐθνῶν τε κινήσεις λ.

Nomine ἐμφυλίων ipſe Noſter inſignivit bella quaedam et certamina, ut 1, 12, 12. ſqq., coll. 1, 13, 1. 5. et 10., de pugna in urbe equitum Cleandri cum plebe ac peditatu urbano, it. 7, 7, 8., coll. §. 5. ſqq., de civibus, in urbe cives necantibus, et 7, 11. et ſq. cap. 1. coll. 7, 11, 13. et 7, 12, 20., de Praetorianorum cum plebe certamine, quod 8, 1, 1. e. dr. ἡ ἐν Ῥώμῃ τῶν ϛρατιωτῶν πρὸς τὸν δῆμον διαφορά. Sed ſine illo titulo diſerto eodem referas et alia, ut rem inter Iulianum et Severum 2, 11. ſq., coll. 2, 11, 17. ſqq., bellum Severi cum Nigro 3, 2. ſqq., it. cum Albino, imperii ſocio 3, 5, 3. ſqq., quo de duplici bello 3, 9, 1. m. dr. Severus βουλόμενος δόξαν ἄρασθαι νίκης μὴ μόνον ἐμφυλίου τὲ καὶ κατὰ Ῥωμαϊκῶν ϛρατοπέδων, cf. 3, 15, 6., tum inter Macrinum et Heliogabalum 5, 3, 25. ſqq., it. Alexandrum inter et Maximinum 6, 8, 13. ſqq., it. Carthaginenſium in procuratorem Rom. ſeditionem 7, 4, 2. ſqq., coll. §. 13. et 8. m., it. Capelliani, Mauritaniae procuratoris, bellum cum Gordiano 7, 9. et Maximini cum Italis et Maximo 7, 12. ſqq., ut Zoſ. 1, 8, 2., de Severo cum dixiſſet, παρελθόντων δὲ εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχὴν Ἀλβίνου καὶ Νίγρου, πόλεμοι συνέϛησαν αὐτοῖς οὐκ ὀλίγοι πρὸς ἀλλήλους ἐμφύλιοι.

Dubitatio eſt, an eo pertineant quoque haec, Materni latrocinium et inſidiae in Commodum 1, 10., Praetorianorum caedes illae nefariae, Pertinacis 2, 5, 3. ſqq., (quo de Noſter adhibet ἐμφυλίῳ αἵματι 2, 5, 9. e. 2, 9, 11. et 2, 13, 16. m.) et Maximi Balbinique 8, 8, 6. ſqq., it. illud Caracallae 4, 6, 10. ſqq., cum exercitus invaſit cives, auriga irriſo, cui ipſe faviſſet, et eiusdem laniena Alexandrina 4, 9., it. Aquileiae oppugnatio per Maximini exercitum 8, 6.

Severi autem cum Britannis quibusdam barbaris bellum 3, 14. quo minus huc traham, impediunt illa 3, 15, 6. οὔτε ἐμφύλια κατ᾽ ἐχθρῶν, οὔτε ξένα κατὰ βαρβάρων τοσαῦτά τις πρὸ αὐτοῦ ἤγειρε τρόπαια, ubi ἐμφ. κ. ἐχθρ. videntur reſpicere Iulianum, Nigrum et Albinum, cf. 3, 7, 16. e. et 19., ſed ξ. κ. β. etiam Britannos, qui barbari nominantur quoque 3, 14, 2. 11. e. 18. e. 3, 15, 2., (cf. Caeſ. G. 4, 24, 1. it. 32, 2.) quia rem ſic cogito, Romanis tum nondum paruiſſe totam Britanniam, cuius incolae adhuc liberi vicinos in eadem inſula, Romanis iam ſubiectos, invaſerint atque vexarint, quod querebatur 3, 14, 2. ad Severum Britanniae praefectus, tamen ib. dicens, ϛασιάζειν τοὺς ἐκεῖ βαρβάρους, quod ϛ. verbum ſane alias uſurpatur de civium parte, obſequium ei negante, qui imperium in eos tenet, ut ϛάσις, ἡ ἐμφύλιος μάχη, πόλεμος δὲ, ὁ τῶν ἀλλοτρίων, ap. Suid. 3, 369. i. cum Schol. Thuc. 1, 2. p. 3. l. 39., quanquam v. ϛασιαζ. latius interdum videtur ſumi, et pro bellum univerſum excitare ac gerere, cf. Diod. S. 1, 309. l. 66. Ariſt. Eq. v. 587. et Dem. 444, 3., ut ap. Noſtrum 3, 14, 17. m. Severus diſerte narratur τὸν Γέταν — καταλιπὼν ἐν τῷ ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνει, in provinciae Britanniae parte ea, quae ſub Romanis erat, τὸν δὲ Ἀντωνῖνον παραλαβὼν, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἠπείγετο, tum §. 18. memorantur τὰ προβεβλημένα ῥεύματά τε καὶ χώματα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, quod fuerit Romanum imperium ex parte, i. fines Romanorum ac terrae in Britannia, quibus fluvii aggeresque oppoſiti profuerint contra impetum hoſtilem nondum amicorum ſubiectorumque imperio in illa inſula, denique 3, 15, 12. dr. ὁ Ἀντωνῖνος — σπεισάμενος πρὸς τοὺς βαρβάρους, δούς τε εἰρήνην, τά τε πιϛὰ λαβὼν, quod non cadat in terram, in provinciae formam iam ante redactam.

Itaque hoc quidem Severi bellum potius annumero externis, quae hic opponuntur, et praeterea ap. Noſtrum ſunt haec, Commodi bellum,

a patre relictum, cum barbaris, i. Germanis, nominatim Marcomannis, Hermunduris, rel. 1, 6, 23. ſqq., tum Severi cum regibus Atrenorum, Parthorum, caet. 3, 9., qui et ipſi nominantur barbari ib. §. 19., porro Caracallae cum Parthis iisdem bellum, immo latrocinium 4, 10. ſq., it. Macrini cum iisdem 4, 15., deinde Alexandri cum Perſis 6, 2. ſqq., it. cum Germanis 6, 7, 6. ſqq., denique Maximini cum iisdem 7, 1, 13. et 16. it. 7, 2.

Atque his rebus utrisque convenit nomen πολέμου, a Noſtro adhibitum, cum dicatur non tantum de bello, quod eximie nominamus proprieque, verum et de belli aliqua parte, atque adeo de pugna et certamine, cf. Caſ. ad Polb. T. 1. p. 794. et Klotz. Tyrt. p. 109. m.

Enimvero, ab his quomodo differant ſtatim inſequentes ἐθνῶν κινήσεις, quaeritur. Leisnerus quidem, in Progr. huc reſpiciens per haec „quot — memorat — gentes excitas ſedibus ſuis" vertit partim e P., qui tamen in loco ſimili 3, 7, 17. m. habet, quae hic Bg. Formula illa eſt Liv. 32, 12. fere in., nota partim G. Th. v. *exc.* 462, 99., ubi Philippus rex in fuga per Theſſaliam *homines, qui ſequi poſſent*, ſedibus *excibat*, oppida *incendebat*, rel., i. iubebat ſ. cogebat homines, ut aedes ac patrias relinquerent, alio venturi; unde *gentes*, ſedibus *excitae* fuerint, quae iuſſae ſ. coactae relinquere domos, urbes terrasque, ut alio irent atque migrarent, ſed alio ſenſu ib. 5, 8. m., ubi Capenates atque Faliſci, — Etruriae populi, Romana *caſtra adorti ſunt, ingentemque terrorem intulere; quia Etruriam* omnem *excitam* ſedibus *magna mole adeſſe Romani crediderunt*, it. ap. Curt. 3, 2, 12. *hic tanti apparatus exercitus; haec tot gentium et totius Orientis* excita *ſedibus* ſuis *moles*, finitimis *poteſt eſſe terribilis*; ubi *exciri* ſedibus *ſuis* dicuntur, qui ab aliis ſollicitantur et rogantur, ut e domibus, urbe ac patria abeant, tanquam ſocii in bello, et inde egrediuntur ad bellum gerendum atque inferendum; quod et ſimpl. Lat. *excitari*, moveri, *commoveri* dr. et Gr. κινεῖσθαι, et hinc ſubſt. *motus* et κίνησις, fuerit concurſus ad arma, vexilla, duces, et, ſi res ita fert, etiam diſceſſus e terris ſuis in alienas belli gerendi cauſa, et in tumultu, ſeditione ac defectione, cf. Stp. Th. 2, 215. c. ſq. et Cort Sall. Cat. 42, 1. e.

Iam, quoniam in prioribus memorata ſunt a Noſtro bella tum civilia, tum externa: ne exiſtat tautologia inanis, hic alia intelligere tenemur, ab iisque diverſa, ſive bella, proprie dicta, ſive genera horum, tumultus, ſeditiones, defectiones; ad quorum notitiam perveniemus, ſpero, ductu veluti adiuncti vocabuli ἐθνῶν, cum nequeant ſignificare hic univerſos populos, nec etiam externos ſ. non Romanos ſuperiores, neque ipſum populum Rom., cum ſic redeatur ad bella civilia, cumque populus Rom. poſtea non dicatur plures motus civiſſe, ſed narretur modo ſeditio eius illa 7, 10, 9. ſqq., qua ſenatui, duos creanti imperatores, vi reſtitit, et altera, quae videatur 1, 12, 12. ſqq. in Cleandrum, implicata ſit bello civili, et 1, 13, 13. vocetur ἡ τοῦ δήμου κίνησις, non ἐθνῶν, quod ſubſt. inde capiam hic de provinciis Rom., earumque incolis, quo ſenſu ἔθνος et ἔθνη ſaepe occurrit deinde ap. Noſtrum et alios Romanae hiſtoriae ſcriptores, cf. ad Dion. C. 1, 703. l. 67. cum Ind. et ad Zon. p. 48. b i.

Tales autem ἐθνῶν κινήσεις Romanarumque provinciarum atque hominum, ibi degentium, motus, ſuſcitati in primis ab iis, qui aut male crudeliterque in provinciis magiſtratum adminiſtrabant, aut imperium Rom. appetebant, invadebant et ad ſe rapere inſtituebant, a Noſtro dein-

ceps commemorantur, primus eorum, qui cum Nigro faciebant contra Iulianum, ubi 2, 7, 6. ſq. Niger Συρίας ἡγεῖτο πάσης — τοῦ Φοινίκων ἔθνους, et §. 12. ſq. ἀνεπτόηντο πάντες — φύσει τε κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε τῶν καθεστώτων ἐπιτήδειον, quae provincia cum ſeſe Nigro adiungebat 2, 8, 1.—12., narratur deinde §. 13. διϊπταμένη ἡ φήμη huius rei, πάντα ἐπῆλθεν ἔθνη, ὅσα τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ κατοικεῖ, cuius Aſiae gentes poſtea et ipſae, quatenus parebant Romanis, opinor, ad Nigrum defecerunt, cf. ib. et 2, 14, 14. 3, 7, 19. m. Secundum autem motum ponimus, cum adverſus Nigrum Iulianumque Severus ſollicitavit hominum animos ad ſe deligendum imperatorem Rom. 2, 9, 1. διηγγέλλετο τὰ πραττόμενα εἴς τε Παίονας καὶ Ἰλλυριούς, — ἡγεῖτο Παιόνων πάντων Σεβῆρος, cf. §. 3. 9. 16., ſed §. 17. διέπεμψε καὶ εἰς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν ὑπ᾽ ἄρκτῳ Ῥωμαίοις δουλευόντων ἐθνῶν, λ., accedentibus exercitibus Illyricis 2, 10, 1. 2, 14, 12. c. 2, 15, 10. Contra haec Niger, quem tertium motum ἐθνῶν feceris, cum reſciſſet 3, 1, 2., et ipſe §. 3. διέπεμπε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους, utrique deinde, Nigro ac Severo, faventibus urbibus quibusdam 3, 2, 17. ſq. et 3, 3, 3. Qui quidem motus ſecundus ac tertius, ſive tu malis accipere unum modo, omnium fuit maximus. Deinde intervallo nullus extitit, usque ad Maximinum, qui immani crudelitate patientiam omnium exercuit 7, 3., ubi §. 10. pergitur, ἐς ὅσον μὲν οὖν τοὺς καθ᾽ ἕνα ταῦτα ἐπράττετο, καὶ μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορὰ, οὐ πάνυ τι τοῖς δήμοις τῶν πόλεων ἢ τοῖς ἔθνεσι διέφερε, quo in loco plebs urbium Italiae opponitur, credo, provinciali. Iam idem cum eo progreſſus eſſet, ut vim manumque inferret etiam rebus ſacris ac publicis 7, 3, 12. ſqq.: tum vero res alio ſpectavit, dum §. 15. ὅ περ καὶ μάλιστα τοὺς δήμους ἐλύπησε, adeo, ut ſeſe opponerent. Ἐντεῦθεν δὴ καὶ μάλιστα κατά τε πόλεις Italiae, καὶ κατὰ ἔθνη διοίδαινον τῶν ὄχλων αἱ ψυχαὶ, qui nuncii erant maiorum rerum, motuum ac turbarum; cauſaeque tales 7, 4, 1. εἰς μῖσος καὶ ἀπόστασιν τοὺς ὄχλους παρώξυναν, ut tamen nemo adhuc palam quid auderet, donec §. 2. πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν, ἔς τε ἀπόστασιν — ὥρμησαν Λίβυες. Interfecto igitur procuratore Rom. §. 3. ſq., electoque Gordiano 7, 5., πᾶν δὴ §. 19. τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθέως ἐδεδόνητο. Romam autem a Gordiano litteris miſſis 7, 6, 6., interemtoque Vitaliano per τὸν ταμίαν τοῦ ἔθνους §. 11. ſqq., cum Romae oriuntur turbae ingentes 7, 7, 1. ſqq., tum ἡ σύγκλητος — φόβῳ τοῦ Μαξιμίνου πάντα ἔπραττεν εἰς τὸ ἀποστῆσαι αὐτοῦ τὰ ἔθνη, ubi et P. *provincias* reddit, miſſisque legatis ac litteris ad praeſides earum, rogabat τοὺς ἡγουμένους, συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι, — τὰ δ᾽ ἔθνη πείθεσθαι Ῥωμαίοις, λ., quo facto οἱ πλεῖστοι — τὰ ἔθνη ἀποστήσαντες ῥαδίως, μίσει τῆς Μαξιμίνου τυραννίδος, — προσέθεντο Ῥωμαίοις. Dum vero Maximinus cum exercitu in Italiam movet: in Libya Capellianus quidam, ei amicus, alium concitat motum, quod Gordianus, imperator factus, miſſo ſucceſſore, eum τοῦ ἔθνους ἐξελθεῖν ἐκέλευσεν 7, 9, 6. c. Ἡγεῖτο δὲ Μαυρουσίων τῶν ὑπὸ Ῥωμαίοις §. 2. Νομάδων δὲ καλουμένων, τὸ δὲ ἔθνος στρατοπέδοις πέφρακτο λ. Capelliano igitur cum ſuis bellum ſuſcipiente contra Gordianum, quem Libyes et ipſi Carthaginenſes tuentur §. 7. ſqq., in una eademque provincia populi Rom. pugnant gentes duae populares pro diverſis imperatoribus. Qui motus paulo poſt ſedatur, victo mortuoque Gordiano: ſed Maximino, verſus Italiam Romamque nitenti, fortiter reſiſtit Aquileia 8, 2, 3. ſqq., quem non habeo ἐθνῶν motum, cum fuerit Italiae urbs illa 8, 4, 24., ut nec, quae Romani contra Maximinum inſtituerunt 8, 5, 10. ſqq. Ad id tempus §. 15. φῆμαι — ἐδίδοντο, ὅτι πᾶς ὁ δῆμος ὁ Ῥω-

μαίων ἐν ὅπλοις εἴη, Ἰταλία τε πᾶσα συμπεπνευκοι, πάντα τε ἔθνη Ἰλλυρικὰ καὶ βάρβαρα, τά τε ὑπ' ἀνατολαῖς καὶ μεσημβρίαις ςρατὸν ἀγείροι λ., qui motus novus futurus fuiſſet. Verum rumor erat inanis, tametſi ille moleſtus militibus et ipſi Maximino exitiabilis §. 16. ſqq., quo peremto, exercituque eius Aquileienſibus conciliato 8, 6. et Romanis etiam §. 13., ex urbe Roma ἐς τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο §. 18. e., nec deinde a Noſtro ἐθνῶν κινήσεις memorantur.

Horum autem motuum graviſſimi fuerunt iſti ſub Maximino et poſt Pertinacem interemtum ſub Nigro Severoque, at levior hic, quem Albinus Britannus Severo excitavit 3, 7., quam rem, cum ſupra annumerarim bellis civilibus, tamen et ſimul in hanc claſſem referre placet. Nam Severus quum in Britanniam cum exercitu veniſſet: Albinus 3, 7, 2. ἔπεμψεν εἰς πάντα τὰ γειτνιῶντα ἔθνη, τοῖς τε ἡγουμένοις ἐπέστειλε, χρήματά τε πέμπειν καὶ τροφὰς τῷ ςρατῷ λ. Sed, quamvis fortiter Albino cum ſuis pugnante §. 8., tamen victor ſtetit Severus, cuius cum ſuperioribus ἐθνῶν κινήσεσι nec ille motus ſub Maximino comparari queat, recteque pronunciarit Noſter 3, 7, 17. univerſe de Severo, ὡς μηδὲν ταῖς Σεβήρου μάχαις ἢ νίκαις παραβάλλεσθαι, — μήτε ἐθνῶν κινήσεσιν, qui ad pugnas et victorias ſuas, imperiumque occupandum tot provinciarum gentes ſollicitavit, domibus et patria ſua excivit, ut ad ſe venirent et ad ſocia arma, aut ſaltem effecit, ut, captis armis, pro ipſo domi pugnarent resque ipſius adiuvarent, cum Niger, quanquam adeptus, qui faverent opemque promitterent, pauciores tamen belli ſocios expertus ſit, quod aut nollet ſibi eos adeſſe, aut illi vani eſſent promiſſores 2, 8, 12. ſqq., aut ipſe etiam inertia et ſtultitia ſua multos negligeret §. 16. ſqq., ſicut ex 2, 14, 14. nihil conficitur, niſi faviſſe ei Aſiam, non autem vere auxilia miſiſſe. Cum audiſſet, a Severo Romam eſſe iam occupatam, bellumque ſibi inſtare: tum demum de exercitu parando cogitavit 3, 1, 2. ſq. Cumque Severo res ita proſpere omnes eveniſſent: videntur multi, ante Nigro faventes, metu eſſe perterriti, nihilque pro eo egiſſe, ut de rege Armeniorum clarum eſt ex 3, 1, 4., quemadmodum etiam arte Severus quosdam Nigro eripuerit, in ſuas partes alliciens, ut in Aemiliano, Aſiae praeſide, ſuſpicio eſt 3, 2., et denique res Nigri adverſae animos haud paucorum mutarint, cf. 3, 2, 13. ὡς διέδραμε φήμη τῆς Σεβήρου νίκης, ad Cyzicum, εὐθὺς ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ςάσις καὶ διάφορος γνώμη ἐνέπεσε ταῖς πόλεσιν. Tum, Nigrianis alia pugna victis fuſisque 3, 2, 19., et eorum ad Taurum montem munitione imbrium impetu diruta, ut iterum eſſet fugiendum 3, 3., Niger, ultimas quaſi colligens vires, atque adeo exercitum quidem magnum et alacrem, ſed imperitum 3, 4, 1. ſqq., ad Iſſicum victus §. 4. ſqq., et deinde occiſus eſt §. 14. Poſt quae iterum terruit haud dubie alios Severus, ſupplicius ſumtis in Nigri amicis §. 16. Sed Severiani exercitus numerus etſi certo iniri nequit: tamen id conſtat, numeroſum fuiſſe 2, 11, 12. m. 2, 14, 13. et conſtitiſſe Pannoniis, Illyricis, Italis et aliis copiis 2, 9, 1. 17. 2, 10, 1. ſq. 2, 14, 12. ſq.

1, 1, 5. e.

πρότερον ἢ σπανίως, ἢ μήθ' ὅλως μνημονευθέντας.

De μήθ' ὅλως, praeter notionem et Verſ., quaeritur maxime de ſcriptura. In qua primum eſt illud, utrum duo facienda ſint vocabula, an unum; quorum neutrum aliis obtrudo, faciens et hic cum iis, qui ſeparatim ſcribunt. Una quidem voce reperi ſine χρήσει ap. Suid. 2, 550. 1. μηδόλως, ἐπίῤῥημα, *nullo modo*, ut affine ib. p. 733. 1. οὐδόλως, οὐδαμῶς,

nullo modo, *nequaquam*, it. ap. Stp. Th. utrumque, ſed non in L. Ern., at ap. Heſ. modo haec per diverſam ſcripturam 2, 390. m. et 806. i. μηδοτιοῦν — μηδαπλῶς — οὐδ' ὁτιοῦν, quae in L. Ern. eduntur una tantum voce. In quibus etiam animadvertere licet, quod alterum de littera quaeritur, dum lenis δ praebetur, et recte, e contractis μηδὲ et ὅλ., ut contra μήθ' ὅλ., factum e μήτε ὅλ., pro τ littera tenui, aſperatam requirit ob ſq. aſperum, de vulgari Grammaticorum praeceptione. Unde ſimul tertium diiudicabitur in lectionem Bc. 2. μήδ', ubi vitium operarum δ pro θ ſumetur, nec accentus is valet, cum ortum ſit e μηδὲ, voce indeclinabili, nec accentum reclinante; quod ſecus in μήθ', e μήτε facto, quod eſt per ſe iam eiusdem accentus. Quae quidem levia, ut videntur, tamen a perſona ſeveri editoris ac critici non abhorrent.

Sed dabimus etiam maius quid quarto loco, an μηδὲ et μήτε inter ſe commutentur. Igitur μηδὲ et οὐδὲ, ut Lat. *neque* et *nec*, poni pro μὴ et οὐ neg. ſimpl., et in noſtrae formulae ſimilibus illis μηδ' ὅλ. et οὐδ' ὅλ. quoque, vix dubites, cf. Stp. Th. in v. v. l. l. it. 2, 912. i. 4, 1562. E. ſq., ubi, pro οὐδ' ἀρχὴν, plane *non*, alibi eſt ἀρχὴν μὴ, omnino *non*, quae poſtr. ſunt ipſa hic Bg., ſicut pro Lat. *ne quidem* uſurpantur cum μηδὲ, tum οὐδὲ, v. Stp. Th. 2, 1537. F. ſq. p. 911. H. et 4, 1447. E. it. Hoog. Op. p. 753. Nr. 8. p. 982. Nr. 10. ſqq., quo ſenſu μηδ' ὅλ. et οὐδ' ὅλ. ſit Lat. *ne* omnino *quidem*, ſ. Stp. ad m. P. hic *ne ullo* quidem *modo*, et utrumque idem, nobisque ſevere *nicht* einmal *überhaupt*, ſ. *überh.* n. *einm.*, ſ. *gar* nicht *einm.* Iam μήτε ſimiliter eſſe Lat. *ne quidem*, quanquam Stp. Th. 2, 912. i. afferat ſine auctoritate, tamen equidem non dubitaverim, cum ſic adhibeatur quoque affine οὔτε, v. Hoog. Op. p. 984. Nr. 14. et οὐχ, v. c. ap. Call. Iov. v. 89., ubi Verſ. Ern. ſtatim ſic exprimit, it. Lat. *neque*, cf. G. Th. 428, 85. et Oud. ad Caeſ. p. 697. N. 1., it. Lat. *nec*, cf. G. Th. 411, 65. et Hor. Turſ. p. 556. Nr. 5., ut μήτε, pro μὴ ſimpl., tacente Stp., v. ap. Abr. Dil. Th. p. 642. m., quod et firmes per Lat. analogiam in *nec* et *neque* pro ſimpl. *non*, cf. G. Th. 411, 20. ſqq. 428, 70. et Hor. Turſ. p. 564. Nr. 23. Ut adeo μηδὲ et μήτε ſit idem, ac perinde, utram litteram, δ, an θ, hic ſequaris, ut tamen prior videatur eſſe uſitatior, cum Stp. nullum habuerit exemplum poſterioris in noſtra formula, et ap. Dem. ſit οὐδ' ὅλ. 121, 4. et μηδ' ὅλ. 720, 5. 1000, 10., ſed ſemel modo μήθ' ὅλ. 728, 19. et οὔθ' ὅλ. 1431, 26., ubi tamen ſemper praecedit relativa ſimilis negans μήτε ſ. οὔτε, quod hic ap. Noſtrum ſecus eſt, ubi μήθ' ſolitarium. Nec memineram amplius, an μήθ' ὅλ. eſſet etiam in Miſc. Obſ. Amſt. V. 10. p. 361., quem locum univerſe ſignaram in Ind. ad v. ὅλ., cum hoc Sext. Emp. ed. Fabr. p. 491. N. n., οὐδ' ὅλ. εἶναι τὴν ἀρχὴν ὑπάρχον, ubi οὐδ' ὅλ. ſimul cum τὴν ἀ., quod ipſum pro ὅλ. ſupra adhibitum vidimus, ſed quomodo in Verſ. expreſſum, aut in N. conciliatum eſſet, nec ipſum amplius ſciebam, ſed illud, ſaepe ſolere poni adv. ſecum ſyn., per figuram ἐκ παραλλήλου.

Illud addere potui, Schol. Thuc. ad 3, 79. p. 215. l. 72. οὐδὲν μᾶλλον habere οὐδ' ὅλ., quem locum etiam laudat Stp. Th. 2, 775. e. cum Reusm. ad Dev. p. 289. N. 53., tum eundem Schol. tacere ad ſimilem locum 2, 70. p. 142. l. 32., ſed utr. loco Verſ. ed. Duk. reddere *nihilo magis*, it. Stp. l. l. et οὐδέν τι μᾶλλον Bud. C. 1317, 42., quod, Reusm. l. l. bene monente, Schol. Eur. Hec. v. 817. explicat οὐδαμῶς, quomodo οὐδόλως exponit Suidas, qui et 3, 142. m. πολλοῦ γε καὶ δεῖ reddit per οὐδὲ ὅλως, *multum* abeſt, *nullo* prorſus *modo*, ut Heſ. 2, 982. e. idem per οὐδ' ὅλ., ſed p. 995. i. πολλὰ χρὴ, per οὐδαμῶς, quae adeo omnia fuerint ſyn., ut

nec aliud ſignificare videtur Lat. *nihilo magis*, quam minime ſ. prorſus non, ſi quidem ſtet ſolum. Verum, ſi ſequitur relativa alia, v. c. *quam*, ſ. *quam ſi*: tum commodius reddetur per *aeque minus*, cf. Hor. Turſ. p. 590. Nr. 34. et G. Th. v. *nih.* 439, 95. ſqq. Deinde vero liberius οὐδὲν μᾶλλον pro ſimpl. οὐ ſane poteſt accipi, cf. ad Thuc. p. 142. b. N. 31. e. p. 214. b. N. 71. e. Sed eiusdem Schol. ad 5, 15. p. 327. l. 52. οὔπως ἤθελον, nondum *volebant*, habuit οὐδὲ ὅλ. ἤθ., quo de cf. Exc. ad 1, 2, 8.

1, 1, 7.

Εἰσὶ δ', οἳ, μέχρι προσηγορίας καὶ τιμῆς ἐφημέρου μόνης ἐλθόντες, εὐθέως κατελύθησαν.

Facilia ſunt, quae hic de vocabulis addi a me poſſunt; quorum primum eſt de ἐφήμερος, quod Schol. Eur. Ph. l. l. Valck. p. 211. diſerte exponit πρόσκαιρος, it. Suid. 1, 922. i., cf. Heſ. 1, 1549. i. cum N., Gat. ad Ant. p. 122. a. G. 132. b. A. et 271. b. F., noſtrum locum Stp. Th. ſine Vs. referente ad notionem „pro diarius, unicum diem durans" quae ab h. l. aliena et contra hiſtoriam, ut recte monuit Leisn., qui et ad ſenſum bene vertit cum Duk. ed. locum Thuc., cuius alius, noſtro ſimilior, eſt 1, 18. i. οἱ Ἀθηναίων τύραννοι — ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν, Athenienſium *tyrannos* Lacedaemonii *ſuſtulerunt*, it. Xen. Cyr. i. ὅσοι τυραννεῖν ἐπιχειρήσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν καὶ ταχὺ πάμπαν κατελύθησαν, λ. ed. Th. V. 1. p. 1. quot *imperio* ſint *deiecti*, quem locum imitatus Noſter videtur Stephano in Th. 2, 756. D., ubi modo Latt. P. ſubiiciuntur, ſed v. κ. cum Bg. etiam reddit, cf. L. Ern. et N. T. Krb., it. Ind Dem. v. i., verum aliter Bud. C. 1071, 14. aliunde, Ind. Ael. V. h. Xen. Ἀνβ. et Cyr., L. N. T. Schw. Ind. Diod. S. Xen. Pol. Z. Abr. Dil. Th. p. 8. i., add. Luc. 2, 737. l. 72. Schol. ad l. 70. Thuc. 249, 95. et Phil. in Flacc. 766. i. κατελύθησάν τινες, per Flaccum, privati homines, tacente Vs. Hic quidem ap. Noſtrum in v. ſuppleas e pr. τιμῆς pron. αὐτῆς, quem gen. habet v. et alias, cf. Z. Ind. Xen. Cyr. Luc. l. l. et Stp., ut fuerit, privati ſunt eo, honore iterum, quomodo forte P. accepit, Verſionibus Bg. et Leisn. (ubi v. abſolute ſumitur, nec intellecto illo pron.) eodem redeuntibus; et quia, cum honore, etiam vita privati ſunt: verteris quoque, peremti ſunt, interfecti, rel., cf. Suid. 2, 258. e. Heſ. 2, 175. m. cum N. 4. p. 103. i. cum N. 2., (quocum cf. Suid. l. l. p. 221. m.) p. 100. m. Nr. 23. p. 169. i. Nr. 5. cum N., ut de μέχρι cum v. aliquo, tacente Stp., cf. Abr. Dil. Th. p. 804. i., quam formulam Latt. Intp. everterunt, ubi tamen Bg. verecundior, quam P., pro his, *qui*, cum *ad*, ſ. *usque ad* — tantum *perveniſſent*.

Enimvero graviora ſunt magisque impedita, quae ad rem ipſam pertinent, ut intelligatur, qui imperatores hac §. a Noſtro innuantur. Is cum iam dixerit §. pr. de brevi quorundam imperio: conſentaneum eſt, non idem hic repeti; et aliud quid memorari, et minus eo, quod antea dictum, vel μόνης adiunctum moneat. Rem, ut mihi fingo, proponam. Cum Noſter § pr. expoſuerit de imperio quorundam duplicis generis ac temporis, et longiori, et breviori: hic ſequi videtur de tertio quodam genere, de aliorum imperio breviſſimo; ut τιμὴ ἐφήμερος non ſit in univerſum brevis temporis honor et dignitas imperatoria, (cum id iam §. pr. adfuerit in πρόσκαιρον τὴν δυναστείαν,) ſed debuerit eſſe honor breviſſimi temporis, et velut unius diei, durans veluti ad diem ſ. in diem. Itaque intelligo hic iterum particulam ὡς ante adi., et τιμὴ ἐφ. ſit honor velut unius diei, i. breviſſimus ſ. minimi temporis.

Tum, ſi imperatorum, a Noſtro ſcriptorum, ſeriem, ad §. 5. m. propoſitam, accommodare ad hanc et pr. §. debeamus: in iis non laborandum, qui *ἐπιμηκέστερον ἔσχον τὴν ἀρχὴν*, ut eo referantur Commodus, Severus et Alexander. Sed maior difficultas mihi quidem oblata eſt in iis, qui *πρόσκαιρον τὴν δυναστείαν ἔσχον*, *brevem* principatum, *brevis* temporis *dominatum*, et maxima in his, qui hac §. 7. dicuntur ad appellationem et honorem velut unius diei tantum progreſſi, atque adeo imperaſſe omnium breviſſime, ſaltem brevius iis, qui §. pr. iam breve imperium tenuiſſe narrantur. Nam primo, ut magnitudo, ſic brevitas cenſetur in iis rebus atque notionibus, quae nonniſi per comparationem intelliguntur, neque abſolute ac per ſe, ſed adhibitis rebus aliis et conſideratis, quae tanquam menſura ſunt, cf. Ern. rhet. §. 35. et 418. Deinde ex illa ipſa ſerie et quaſi tabula patet non modo hoc, iſtorum imperatorum in regnando brevitatem diverſam eſſe ac variam, eiusque brevitatis ipſius quasdam veluti claſſes conſtitui oportere, ſed etiam illud, eſſe in iisdem imperatoribus etiam aliquos, de quorum imperii duratione ac tempore nihil dicatur, aut ſaltem nihil certi definiatur vel ap. Noſtrum, vel ap. alios, quos quidem ego habuerim. Tamen faciemus periculum, ab iis initium capientes, quos modo diximus temporis infiniti aut non ſatis certi.

In his primus eſt Niger, qui ſaltem plures, quam duos, menſes imperarit. An totum annum, mihi non liquet. Spartianus quidem de eo in hanc partem attulit nihil, quam c. 2. i. T. 1. p. 634. e., cum iam occiſus eſſet Iulianus, et Albinus etiam in Gallia ſumſiſſet nomen imperatoris, ab exercitibus Syriacis appellatum eſſe imperatorem. Atqui factum id eſſe, vivente adhuc Iuliano, perhibet cum Noſtro 2, 7, 5. ſqq. etiam Capit. in Alb. c. 1. i. l. l. p. 683., ubi uno eodemque tempore Iulianus a ſenatu Rom., Severus in Illyrico, Niger in Oriente, Albinus in Gallia, imperatores appellati eſſe dicuntur. Getam vero Spart. l. l. c. 1. i. p. 734. ſq. refert, prius rebus humanis exemtum eſſe, quam cum fratre teneret imperium, cum Noſter ſcribat, non ſolum Severi patris iam ſocium imperii fuiſſe et negotiorum publicorum 3, 14, 17., ſed etiam poſt mortem parentis cum fratre remp. adminiſtraſſe, ac quaedam imperatoris obiiſſe munia 3, 15, 15. 4, 1, 8. 4, 3, 1. 4, 4, 1. Ad quam rationem Getae imperium audeamus circumſcribere ſaltem menſium ſpatio, duorum aut unius. De Gordiano patre ac filio Capitolinum falſum eſſe volunt, cum refert c. 16. e. T. 2. p. 101., imperaſſe *anno uno*, *menſibus ſex*, pro quo ſcribunt ib. N. 3. Caſ. *uno menſe*, *diebus ſex*, ſed Gatterer. in Enchirid. hiſt. univ. T. 1. p. 830. i. *vix menſe uno*.

Sequuntur tres Noſtro Caeſares dicti, Albinus, Diadumenus, Macrini filius, et Maximinus filius ſ. iunior, cf. 2, 15, 5. 5, 4, 24. et 8, 4, 25. m., non autem Imperatores, quos tamen ſic alii vocant, quo de infra. Hic non de titulo quaeritur, ſed de tempore imperii, quod Albino quidem tribuamus duorum annorum, aut ultra, at Diadumeno anni unius cum duobus fere menſibus e Lamprid. c. 8. i. T. 1. p. 787. et Capitol. in Macrin. c. 8. m. ib. p. 758. m., cui tamen Gatter. l. l. p. 827. i. *vix annum* tribuit, ut Aur. Vict. ep. c. 22. Macrino cum Diadumeno *menſes quatuordecim*. Denique Maximino filio cum patre damus imperii annos tres, ſecundum Noſtrum et Aur. V. l. l. c. 25. i.

Dicendum eſt etiam de illo Quartino, quo de ap. Noſtrum 7, 1, 21. ſqq., qui poſt mortem Alexandri Severi ab Oſrhoënis militibus dicitur

raptus eſſe non modo dux, ſed etiam ad imperium, at nocte ſubito, αἰφνιδίως, interfectus; quae Noſtri valde infinita ſunt; ut et ibi eſt ſimpliciter νύκτωρ, non qua nocte, non eadem nocte. Eundem hominem alii vocant Tycum, aut Titum, narrantque imperaſſe *ſex menſibus*, cf. Capit. in Maxim. duob. c. 11. T. 2. p. 31. cum N. 4. Caſ. Aliis autem ne numeratur quidem in Rom. imperatoribus.

Quodſi iam omnium horum conſtituendus ſit ordo: tum I) longioris imperii erunt, ut dixi, Commodus, Severus et Alexander, ſed II) brevis imperii claſſes aliquot, ut in claſſe ſit 1) alia Caracalla, ſex annorum, 2) alia Heliogabalus et Maximinus uterque, trium annorum, 3) alia Albinus, duorum annorum, 4) alia Macrinus cum Diadum., it. Maximus cum Balbino, unius anni, et ultra, 5) alia Niger, menſium plurium, quam duorum, it. Quartinus, ſex menſium, 6) alia Iulianus, menſium duorum, Pertinax, duorum etiam, ſed non plenorum, et Geta unius et ultra, denique 7) alia Gordiani duo, unius menſis.

Tum iſtorum aliqui Romae vixerunt, Commodus, Pertinax, Iulianus, Severus, Caracalla cum Geta, Heliogabalus, Alexander, et Maximus cum Balbino, aliqui autem extra Romam, non eam occupantes, Niger 2, 8, 17. 2, 14, 1. 3, 1, 2., Albinus 2, 15, 1. ſqq. 3, 5, 4. ſqq. 3, 7, 16., Macrinus cum Diadum. 5, 2, 6. 5, 4, 20. ſqq., Maximini duo 7, 2, 19. 7, 3, 9. 7, 7, 4. 7, 8, 12. ſqq. 19. 21., maxime 25. it. 7, 12, 18. ſqq. 8, 1, 1. ſqq. 8, 5, 10. ſqq. 20. ſqq., Quartinus l. l. ſupra, Gordianus pater et filius 7, 6, 1. ſqq. 9. 21. 7, 9, 9. 20. ſqq. *Ex iis igitur*, qui Romam venerunt, ad §. 7. retulerim certo Pertinacem, et ſubobſcure Getam, ſed ex his, qui urbem non viderunt, Gordianos illos, quorum pater Noſtro dicitur ἐν εἰκόνι βασιλείας τελευτήσας 7, 9, 22., quale quid de alio nullo; ut ad hunc maxime §. 7. ſpectare videatur.

Illud reliquum eſt, an Noſter hic res diverſas cogitarit, ut alii modo appellati ſint imperatores, alii ruſus tantum breviſſimi temporis honorem adepti. Prioris quidem generis diſertum exemplum et teſtimonium non eſt ap. Noſtrum, nec, quod legerim, ap. alios. Si quis eo referre velit illos ſuperiores Caeſares, imperatorumque filios, qui, cum patribus ſimul interfecti, nomen Caeſaris modo nacti ſunt, nec deinde ipſi ſoli imperium: videtur obſtare Albinus, nec numerari poſſe aut in illa claſſe tertia, quo retulimus ante, aut in §. 7. Quod que, Caracalla occiſo, exercitus Adventum elegit imperatorem 4, 14, 3., atque adeo forte et ſalutavit imperatorem appellavitque, ſed is tamen non manſit imperator, ut ib. exponitur: id huc non pertineat, quia ipſe Adventus eum honorem recuſavit propter ſenium, nec eſt de medio ſublatus vi atque interemtus, quod tamen Noſter §. 7. addebat. Similiter ſi quis intelligat tantum de filiis imperatorum Caeſaribus, nominatim Diadumeno et Maximino: in eos cadit quidem poſtremum illud, ut de medio ſublati ſint vitaque privati cum regno, non item εὐθέως et τιμῇ ἐφήμερος, de noſtra quidem expoſitione et regni temporum ſupra ratione et claſſe. Adeoque Noſter ibi potius unam modo rem tetigerit, et utraque formula unum hoc complexus ſit, fuiſſe, qui breviſſime imperarent, reſpiciens maxime, quod dicebam, ad Gordianum.

Bergleri autem *appellatio* non videtur alia, quam nomen et titulus, quod eius Lat. exacte Gr. προσηγ. reſpondet, ap. Stp. Th. fere ſine auctoritate, cf. Ind. Dem., cui add. 629, 6. E Noſtro autem huc in primis pertinet 6, 1, 20., ubi ſimiliter abſolute ponitur et ſine gen. aliquo dignitatis imperatoriae; pro quo alibi eſt ὄνομα, ſed nunquam per ſe,

verum cum gen. vel perſ., ut 7, 6, 1. m. ὁ Γορδιανὸς — ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομά καὶ σχῆμα, vel rei, ut 6, 1, 2. τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄν. τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο, Alexandro noſtro, et 7, 9, 6. ἐν τῷ τῆς βασ. γενόμενος ὀνόματι, Gordianus, et 7, 10, 12. e., ubi populus Rom. ἠξίουν, τοῦ Γορδιανοῦ γένους βασιλέα αἱρεθῆναι, τό τε τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀρχῆς ὄνομα ἐκείνῳ τῷ οἴκῳ καὶ ὀνόματι μεῖναι, ubi gen. rei additur quoque adi. Talis igitur gen. aliquis etiam hic in ſubſt. προσηγ. ſubintelligi poteſt, quod nobis fuerit *Ernennung*, Namen, *Titel*; ut Gr. etiam latius poteſt patere, neque ad ſolos imperatores, ſed quoque ad Caeſares illos. Nam, etſi προσαγορεύειν, ut et ἀνειπεῖν, ap. Noſtrum de imperatoribus tantum adhibetur: tamen ἀποδεικνύειν de utr. genere Noſter uſurpat, quod, ſive reddas deſignare, ſ. creare et facere cum Stp. Th. 1, 927. D., eodem redeat; ſicut de Caeſaribus Noſtro ſolenne eſt v. ποιεῖν, cf. Heſ. 2, 1045. i. προσηγορία, ὀνομασία, it. 1040, e. προσαγορεύει, ἀσπάζεται, et mox προσαγορεύουσι, καλοῦσι, it. Suid. 3, 198. e. it. 1, 204. m. ἀνεῖπεν, ἀνηγόρευσεν, quo v. et ipſo Noſter utitur de imperatore et de Auguſto ſ. Σεβαστῷ, at de Caeſare nunquam, cf. Beck. ep. ad locum Zon. p. 18. e.

Caeterum ad Theogn. v. 63. ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι, *ſed* videaris *quidem* omnibus *lingua* amicus *eſſe*, Seber. Ind. v. ἀπὸ γ. φ. habet „μέχρι προσηγορίας Anthol. 1, 85, 6. verbotenus *amicus*“ ubi adeo noſtra formula alio ſenſu, pro nomine tenus ſ. ſecundum nomen modo, ſed Sb. Ind. e Zoſ. 5, 1, 1. τῆς δὲ τῶν ὅλων ἀρχῆς εἰς Ἀρκάδιον καὶ Ὀνώριον περιστάσης, ἄχρι μὲν ὀνόματος ἐδόκουν ἔχειν τὸ κράτος, ἡ δὲ πᾶσα τῆς ἀρχῆς δύναμις ἦν, κατὰ μὲν τὴν ἑώαν, παρὰ Ῥουφίνῳ, κατὰ δὲ τὴν ἑσπέραν, ἐν τῇ Στελίχωνος γνώμῃ, nomine *quidem* tenus *id* obtinere *videbantur*.

1, 1, 9.

Οἱ δὲ κομιδῇ νέοι, ῥᾳθυμότερον βιώσαντες, πολλὰ ἐκαινοτόμησαν.

De κομιδῇ cum quaeritur, an in ultima littera habeat Iota: Stp. Th., ubi ipſe cum eo edidiſſet, ac ſine eo ſcriptum inveniri monuiſſet, rectius ait ſubſcribi Iota „quum Euſt. a dat. κομιδῇ fieri tradat, et eiusdem formae eſſe cum σπουδῇ.“ Quae cauſa eſt bona quidem, ab analogia illa ducta, qualis et in ἡσυχῇ aliisque: ſed et dici oportuit, neceſſario ac ſevere Iota addendum eſſe, quia talia per ſe ſunt dativi ſubſtantivorum ſ. potius abl., qui, ut Lat., deinde liberius pro adv. et habentur et redduntur, cf. L. Ern. Tim. L. Plat. p. 118. cum N. Heſ. 2, 308. e. cum N. 24., ubi explicatur σὺν κομιδῇ, *cum* cura, *accurate*, aſſumta praep. non male, ſed deinde e L. Ms. additur κομιδῇ, πάμπαν, τελείως, ἐπιμέλεια, pro quo ſcribendum ἐπιμελείᾳ, qui dat. ſ. abl. nudus par eſt illi pr. σὺν ἐπιμελείᾳ, qua de notione cf. Stp. Th., a qua porro venit altera pro plane, omnino, prorſus, it. admodum ſ. valde, in quam cf. Suid. 2, 343. i. Schol. Ar. Plut. v. 834. ſq. 839. 1087. Ammon. p. 83. cum N. 1., ſine Iota id edente etiam Kuſt. ap. Ariſt. l. l. et Ind., it. Dem., in cuius textu inconſtanter editur, et ſemel modo ſine Iota, cf. 15, 17. 24, 63, 22. 186, 9. 324, 2. 539, 24. 551, 7., ſed cum adi. Noſtri modoque per ordinem et numerum alium 540, 15. παντάπασιν ἔρημος — καὶ νέος κομ., ubi prius adv. eſt ſyn., ut tota formula, h. e. adv. cum adi. poſitivi gradus, facit periphraſin ſuperlat., cf. Fi. ad Well. p. 153. m. ex h. l. etiam.

Tum ſuper adi. ῥᾴθυμος primo etiam de Iota quaeritur ſub prima ſyllaba, ubi h. l. omnes edd. id negligunt, infra in ſubſt. ῥᾳθυμίας variantes, ut et ſit in aliis ſcriptoribus, cf. Luc. Ind. et 1, 106. l. 51., Thuc. Dem. et Diod. S., pendente re a notatione, qua de v. Stp. Th.,

etiam a L. Ern. probata, ut ſit „ex ῥᾴδιος et θυμὸς, — ὁ περὶ τὰ ῥᾴδια θυμὸν ἔχων, cuius animus facilia conſectatur, at difficilia, adeoque laborem omnem vitat" quorſum tendunt et partim Heſ. 2, 1096. e. ῥάθυμος, ὁ μὴ πονητικὸς, ἀλλὰ ἔκλυτος. ἄλλοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου θυμοῦ κέχρηνται τῇ λέξει, quae ratio pertineat ad ῥᾶ pro ζὰ ſ. μέγα, qua de notione nihil tenui, ſed ex ῥᾶ alia vocabula compoſita vel ſimpliciter explicari, ut ῥαδινὸς ap. Suid. 3, 249. e., vel ſic, ut reſpiceretur ad adi. ῥᾴδιον, ut ap. Heſ. 2, 1095. e. ῥαδινὸν, εὐκίνητον, λ., cf. Stp. Th., ut contra ῥᾶ pro ῥᾴδιον firmatur ad Heſ. l. l. p. 1093. N. 11., cenſente Stp. Th., potius ῥᾷ ſic cum Iota et accentu ſcribendum, ut L. Ern., dici pro ῥαὶ et ῥαῖ, quod poſtr. explicatur ap. Heſ. l. l. p. 1097. i. ῥαῖστον, ῥᾳδίως, cf. ib. N. 4. Iam, etſi quoque in ῥᾴδιος varietas eadem infra occurrit, ut Iota edd. addant vel demant, tamen, ſi ῥᾶ eſt pro illis Ern., rectius in noſtro adi. ῥᾳθυμ. ſcribetur Iota, ut et in ῥᾴδιος hodie quidem edendo ac ſcribendo cum eodem conſentiunt.

Sed notionem adi. ῥᾳθ. principem agnoſcimus illam Stp., unde altera facile ducitur pro deſes, ſegnis, ignavus, i. laborem moleſtiamque fugiens; unde et alia pro negligens i. incurioſus, cf. Suid. 3, 250. e. ῥαθυμεῖν, — τὸ ἀργεῖν, — παρὰ τὸ ῥᾷστα τῷ θυμῷ διδόναι, i. e. ἐνδιδόναι, indulgere, dedere ſe, cedere, obſequi animo ſuo et voluntati, cupiditati, affectibus et motibus, quae alia notatio non plane reiicienda, cf. ſq., non coll. ad Heſ. 2, 1096. e. cum N. 24. Thom. M. p. 771., coll. Suid. 2, 636. m. et Heſ. 2, 696. i., unde ſit quoque pro tardus ſ. lentus, de animo, ad cogitandum et deliberandum non celer; quae vis tamen et in illa pro ſegnis latet; quo ſenſu fortaſſis et Heſ. l. l. ſubſt. interpretatur κατήφειαν, ab effectu ſ. adiuncto, quia triſtitia habet aliquam in cogitando, deliberando agendoque tarditatem et difficultatem, cf. ib. p. 203. e., ut eiusdem p. 1282. m. συγνὸν, ἀργὸν, nondum emendarim in ἄγριον, v. N. 27., ut ῥᾳθυμία pro luxuria (tacente Stp. Th., v. ap. Per. ad Ael. V. h. 9, 9. e. et 12, 30., qui veri ſunt numeri) confirmabitur e Suid. ſupra v. ῥαθυμεῖν, cum mollities et ignavia ducat ad luxuriam, profuſionem et voluptatem, quod ſubſt., e priori notatione, nobis *Leichtſinn*, ut adi. *leichtſinnig*, quod nec ab h. l. alienum; quanquam procedit et illud *nachläßig* ſ. *ſorglos*, quomodo, P. alio nitente, capio et Bg., ſevere Gr. illud ap. Heſ. ἔκλυτος, ſed ap. Lat. etiam pro negligens acceptum, cf. G. Th., ut ῥ. reſpiciat pr. opp. ἐπιμελέστερον, narrante Noſtro et culpante talem in rep. adminiſtranda animum in Commodo 1, 8, 3. 1, 11, 15. e. 1, 12, 12. 1, 13, 3. in Caracalla 3, 15, 2. 4, 7, 2. ſqq. (quanquam hic tamen rem militarem curavit et militaris videri maxime voluit 4, 3, 8. 4, 12, 4. m. 4, 7, 8. m. ſqq., quo et retulerim illum Alexandri Achilliſque honorem 4, 8.) ſed in Heliogabalo non quidem diſerte, at ſimul ita, dum commemorat iſtius choreas et ſacrificia 5, 6, 1. 5, 7, 8. e. it. aurigationem 5, 6, 23., (quam et profert de Commodo 1, 13, 17. it. 1, 15. et de Caracalla 3, 10, 4. e. 4, 7, 2. e. 4, 11, 15. 4, 12, 11. ſqq.) niſi huc trahas illa 5, 7, 2. ſq., cf. Dem. 112, 2. τῆς ῥᾳθυμίας — καὶ τῆς ἀμελείας it. 133, 12. ἡ ῥαστώνη κ. ῥᾳθυμία, (quorum de differentia v. aliquid ap. Stp. Th. 1, 1608. E. ſq.) et 158, 10. διὰ μαλακίαν ἢ ῥᾳθ.

Tum ad v. καινοτομεῖν et ſubſt. καινοτομίαν cf. Bud. C. 1186, 31. Stp. Th. aliunde et Suic., it. Suid. 2, 286. m. καινοτομεῖ, — καινουργεῖ, λ. ex Ariſt. Eccl. v. 582., cf. v. 580. Veſp. v. 871. it. Heſ. 2, 109. m. καινοτομῆσαι, καινὸν ποιῆσαι, cum N. et p. 1363. N. 14. ad Luc. 3. p. 11. N. 10.

et Ind. Z. Xen. Pol., ubi Bg. melius, quam P., ſenſum dedit, qui eſt hic, ut adoleſcentes imperatores multa fecerint, quae alii ante eos non fecere, maxime in malam partem, utque ſuperiores vicerit A) voluptate Commodus 1, 6, 2. ſqq. 1, 8, 2. e. 1, 12, 12. 1, 13, 15. 1, 17, 22. Heliogabalus 5, 5, 7. 5, 6, 3. ſqq. et 24. it. 5, 8, 2. et Caracalla 3, 10, 4. 3, 13, 3., tum B) crudelitate, ſaevitia et caedibus Commodus 1, 13, 14. 1, 14, 13. e. 18. ſq. 1, 17, 1. ſqq., Caracalla in patrem 3, 15, 4. 9., in fratrem §. 10. e. 4, 1, 2. ſq. 4, 3, 2. 4, 4, 3. ſqq., in reliquos 3, 15, 8. ſq. 4, 6, 1. ſqq., ſingulis adeo noctibus §. 8., in Alexandrinam iuventutem 4, 9., in Parthos 4, 10. ſq., Heliogabalus 5, 6, 1. 5, 7, 11. 5, 8, 15., porro C) veſania quadam, ſtultitia et ſtudio rerum indecentium, ab imperatorumque perſona et dignitate alienarum, Commodus quidem favore ſcurrarum et mimorum 1, 6, 2. 1, 13, 16., it. gladiatorum, ut et cum iis palam in amphitheatro congrederetur, et ap. eos habitaturus eſſet 1, 15, 15. ſqq. 1, 16, 8. 12. it. imitatione Herculis 1, 14, 15. ſqq., ſed Caracalla ſtudio magiae 4, 12, 5., Heliogabalus ardore ſacerdotii 5, 5, 5. 17. 5, 6, 15. ſqq. et in muneribus publ. indigne conferendis 5, 7, 12. ſqq., quanquam Noſter et de ſenioribus talia nova et inſolita narrat, ut Iuliani, Praetorianos pecunia primum corrumpentis 2, 6, 21., Severi, multa militibus concedentis, quibus militaris ſeveritas ac modeſtia concidit 3, 8, 8. ſqq. et Maximini, omnium ſaeviſſimi 7, 1, 2. ſqq. 7, 3., ut bonam in partem nova numero pauca, nec forte niſi in Pertinace 2, 4. et Alexandro 6, 1, 14. ſqq. et 6, 9, 13. ſqq.

Iuventus autem imperatorum Noſtri etiam hinc aeſtimabitur, quod Commodus dr. imperium accepiſſe anno aetatis XIX, ſed amiſiſſe XXXI, ut et Caracalla, natus XXIV annos, cum id ſuſciperet, ſed Heliogabalus, id adeptus XIV aetatis, iam XVIII iterum reliquiſſe; Noſtro quidem Commodi iuventutem memorante tantum infinite 1, 5, 1. 24. ſqq. 1, 6, 2. 10. 20. 1, 7, 4. e. 8. 10., etiam Caracallae 3, 10, 1. e. 4. 9. 3, 11, 15. 3, 12, 25. 3, 14, 4. 17. 3, 15, 7. 4, 1, 2. it. Heliogabali 5, 3, 13. 18. 5, 5, 1. m., ſed huius tamen etiam finite 5, 3, 7. e. 5, 7, 7. e., in quibus indignis imperio iuvenibus excipi debet unus omnium digniſſimus Alexander 5, 7, 9. 5, 8, 3. 6, 1, 2. ſqq. 6, 9, 13. ſqq., cuius iuventutem Noſter definit 5, 3, 7. e. 5, 7, 7. e., ſed et univerſe ponit 5, 8, 20. m. 6, 1, 11. ſq. 6, 9, 9., cui forte acceſſuri erant Geta et Gordianus 4, 3, 4. ſqq. 7, 10, 1. e., niſi caede fuiſſent occupati. Contra ſenum indigni erunt, Iulianus, cui Noſter ῥαθυμίαν tribuit 2, 7, 1. m. et ſenium univerſe 2, 12, 11., alii vero LVII aetatis annum, Severus, quem alii regnum iniiſſe dicunt natum fere XLVII annos, ſed mortuum anno aetatis LXV et ultra, pro quibus ap. Noſtrum modo ſenectus eius memorata 2, 15, 7. m. 3, 11, 1. 15. 3, 14, 4. e. 3, 15, 1. 4. 9., ſed de iis, qui extra Romam vixerunt, Macrinus, quem volunt impetraſſe imperium habentem LIII annos, quo de Noſter modo prodit, ipſum a ſe quidem declinaſſe ῥαθυμίαν 5, 1, 5. e., ſed vere tamen laboraſſe iſto morbo ac vitio 5, 2, 9. e. 5, 4, 4. m. 5, 5, 3. et, quamvis ſe ſuamque vitam laudarit ipſe 5, 1, 3. ſqq., tamen mollius vixiſſe delicatiusque 4, 12, 3. ſq. 5, 2, 7. ſqq. 5, 3, 1., in Maximini ſenectutem Noſtro tantum obſcure ſcribente 6, 8, 2. ſqq. 9. e. 7, 1, 14. m., aliis autem plane nihil, at Nigro ap. Noſtrum exprobrata ῥαθυμία 2, 8, 16. 2, 9, 3. e. 2, 12, 4. e. 2, 14, 11. 3, 4, 15. et de eius aetate allatis modo his, ἦν τὴν ἡλικίαν ἤδη μετρίως πρεσβεβηκώς 2, 7, 8., ut lenitate eiusdem laudata ib. §. 14. et 2, 8, 2. 15. e., denique Albini aetate ſic tantum commemorata, ut fuerit τὴν ἡλικίαν ἔτι

ἀκμάζων 2, 15, 7., ubi opponitur Severo ſeni, ſed moribus ac vita non commendatis ib. §. 2. 3, 5, 4. 3, 7, 1., ubi eius ῥᾳθυμία tangitur, ut tamen quoque de eodem 3, 5, 5. ἥροῦντο — οἱ εὐπατρίδαι ἐκεῖνον μᾶλλον ἄρχοντα, ἅτε — χρηστὸν τὸ ἦθος εἶναι λεγόμενον.

1, 2, 1. ſqq.

Marci imperatoris res ſcripſere Capitolinus, Aurel. Victor hiſt. miſc. Oroſius 7, 15. Xiphilinus, Zonaras, Suidas v. Μάρκος, Excerpta Peireſc. ex Dionis LXXI. Ariſtides orat. 9. T. 1. et ipſe Marcus in δωδεκαβίβλῳ. Inter recentiores egregium libellum de vita Marci ſcripſit ſummus vir Conrad. Rittershuſius, cui titulum fecit *Speculum principis civiliter boni*, et ante hunc Antonius Guevara, Hiſpanus, in Horologio principum, ſed licentiae novo genere, ficta narratione ad ideam perfecti imperii adornatum exhibuit. Cum enim Marcus *omnibus omnino virtutibus ſtuduiſſe, optimeque omnium, qui unquam principatum tenuerunt, creditus ſit imperaſſe*, notante Xiph., adeo, ut *nec adulatio videatur talem potuiſſe confingere*, iudicio Capitolini in Vero 11. (e. T. 1. p. 438.) in primis idoneus viſus eſt, qui in exemplum virtutis imperatoriae commendaretur, cuique etiam ea tribuerentur, quae hiſtoria diſerte et ſeorſum non tribuerat *Boecl.*

Marci genus et parentes traduntur a Capit. l. l., uxores p. 310. ſqq. it. 289. 360. 362. m. 385. 389. ſq. et a Lampr. p. 472. i., tum filiae a Cap. p. 317. 365. e. 389. N. 1. it. a Lampr. p. 489. i. 524. i., denique filii a Cap. p. 367. 377. i. 394. i. 399. e. et a Lampr. p. 472. 475. cum N. 3. Caſ.

θυγατέρες — κλ.) Trium ipſe Herodianus meminit, Lucillae, natu maximae, ab ipſo Commodo interfectae 1, 8, (6 et) 17. it. 4, 6, 7. et alterius, quam non nominat, ab Antonino interfectae 4, 6, 6. Sed 1, 13, 2. idem Herodi. τὴν πρεσβυτάτην τῶν Κομμόδου ἀδελφῶν, maximam natu ſororem vocat Fadillam. Intelligendum igitur, Fadillam poſt mortem Lucillae hanc compellationem habuiſſe, ut natu maxima diceretur, non a natura. *Leisn.* cf. N. ib. et de filiabus Marci ad Dion. Caſ. T. 2. p. 1203. N. ad §. 1. e.

ἄῤῥενες δὲ δύο) Atqui, ſi Lampridio fides, alter erat Commodo frater, ſcil. Antoninus geminus. *Oxon.* Liberi Antonini ſunt 1) Lucilla, primo anno, ut ex Capit. c. 6. (T. 1. p. 312. e.) intelligitur, matrimonii ſuſcepta. Hinc Herodiano πρεσβυτάτη πάντων ἀδελφή (1, 8, 6.) Haec Lucilla nupta fuerat L. Vero, conſorti imperii M. Aurelii. Ea mortuo Vero elocabatur a M. Aurelio, virtutis cauſa, equiti Rom. Pompeiano, (cf. Capit. p. 317. 365. m. it. Spartian. p. 711. e. Herodi. l. l. et §. ſq. 7. it. 1, 6, 11.)

2) Marcus Galerius Antoninus in numophyl. Chriſtinae p. 409., et Lampr. in Comm. (i. T. 1. p. 472.) Antoninum Geminum vocat, quia ipſe et Commodus uno partu erant editi, (cf. ad Lampr. p. 475. N. 3. Caſ.) Sed hic M. Gal. Antoninus quadrimus mortuus eſt, (cf. Lampr. l. l.)

3) Commodus, 4) Verus Caeſar, qui ſeptennis mortuus, Capit. in Anton. c. 21. (p. 367.) Lampridius Commodum ſcribit c. 1. Caeſarem puerum appellatum cum fratre ſuo Severo. Sed Salmaſius ad h. l. p. 114. (nobis p. 475.) legendum putat *Vero* pro *Severo*, huncque ab Herodi. nominari Veriſſimum, (quod potius dicit Caſ. l. l. N. 3.)

5) Fauſtina Auguſta, 6) Fadilla Auguſta, nupta Antiſtio Burrho, (cf. Lampr. p. 491. e. cum N. 6. Caſ., it. Cap. in Pert. c. 3. e. p. 537. m. et ap. Noſtrum 1, 13, 2.)

7) Vibia Aurelia Sabina in numoph. Chriſt. p. 108. 8) Sextus. Huius ſaepe meminit Galenus in l. περὶ τοῦ προγινώσκειν T. 3. Opp. p. 459. l. 21. et eadem pag. aliquoties. Unde ſimul illud manifeſtum eſt, hunc Sextum adhuc in vivis fuiſſe, Marco ap. Marcomannos agente. Sunt, qui Sextum eundem, quem Verum, putent: ſed is Verus periit ſub ipſis Germanicae profectionis diebus, Cap. in Anton. c. 21. (p. 366.) Herodianum igitur mentionem nullam feciſſe Antonini Gemini, non mirum, utpote in prima pueritia mortui, (cf. ad Lampr. p. 476. N. 3. Caſ.) Sed hoc mirum, eum meminiſſe Veri, non meminiſſe Sexti, qui Vero ſupervixiſſe videtur. — Hunc Sextum non fuiſſe Antonini filium, ſed Sextum Quintilium Gordianum, Maximi filium, oſtendit Reineſ. V. L. p. 338. — Numi quidem tot liberorum Marci mentionem non faciunt. Sed hoc non mirum. Numi percutiuntur, non ubi omnes liberi nati ſunt, ſed ubi aliquot. Itaque ex numo ap. Beger. p. 675. cave, colligas, Marco non niſi ſex liberos fuiſſe: quemadmodum ex alio ib. non poteſt colligi, ei non fuiſſe, niſi quatuor. Nam alter numus Fauſtinam praefert cum ſex, alter cum quatuor liberis cum inſcr. Fecund. Auguſta et Temporum Felicitas. *Leisn.*

§. 2. ὁ μὲν ἔτ. κομ. ν. τ. β. μετ.) Puerum quadrimum dicit Lampridius. *Sylb.* T. 1. p. 472. m., ſed ubi ſermo eſt de Antonino Gemino. At Capit., de Vero Caeſare loquens, l. l. p. 367. *ſeptennem amiſit*, cf. ad Lampr. p. 476. N. 3. Caſ. et ad Dion. Caſ. T. 2. p. 1203. it. Grut. Lamp. T. 6. P. 2. p. 892. e.

ib. Βηρίσσιμος) Verum Caeſarem appellatum fuiſſe, ex Capit. (l. l. ante) Schottus adnotavit, qua de re in Indice. *Sylb.* Ibi in Gr. quidem nihil, ſed in Lat. v. „*Veriſſimus*, Marci Antonini filius, (ex h. l.) Lampridius Antoninum vocat, et geminum Commodi fratrem fuiſſe refert. Veriſſimus unde appellatus M. Annius Verus 360, 27." e Xiph. ἦν δὲ οὗτος ὁ Ἀντωνῖνος Μάρκος, ὁ Κατίλιος πρότερον ὀνομαζόμενος, Ἀννίου Βήρου — ἔγγονος. — προετίμησε δὲ τὸν Βῆρον (ὁ Ἀδριανὸς) διά τε τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ὅτι φύσιν ψυχῆς ἐῤῥωμενεστάτην ἤδη ὑπέφαινεν, ἀφ' οὗ καὶ Οὐηρίσσιμον αὐτὸν, πρὸς τὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ῥήματος ἔννοιαν κομψευόμενος, ἀπεκάλει, *erat* porro *M.* Antoninus, *qui* Catilius *ante nominabatur*, filius *Annii Veri.* — *Verum* tamen *maiore* honore *affecit*, cum *propter* ius *ſanguinis*, tum *quod* eum *iam* florentem *aetate* et *ingenio* cognoſceret; *quem etiam ob eam* cauſam *facete* Veriſſimum *nominabat*; quae obſcurius converſa, melius reddentur ſic, *et* quod *indolem* animi *fortiſſimam*, generoſiſſimam, *iam oſtenderet*, et illuſtrantur ad Cap. in Marco c. 1. e. T. 1. p. 290. *M. Antoninus principio avi ſui nomen habuit*, *et Catilii Severi, materni proavi.* Poſt *exceſſum vero patris ab* Adriano *Annius* Veriſſimus *vocatus eſt*: *poſt virilem autem* togam, *Annius* Verus, *patre mortuo*, *ab avo paterno adoptatus eſt et educatus*, in Caſ. N. 1. a. e. „Ante dicebatur *Annius Verus.* Hadrianus iuſſit dici *Annium Veriſſimum*: quare? πρὸς — ἔννοιαν, inquit Dio, h. e. quod eſſet veritatis amantiſſimus, tenaciſſimus. Magnum rectae indolis argumentum, et animi vere generoſi, amor veritatis, odium falſi. — Marcum iuvenem nominant *Veriſſimum* Iuſtinus, Euſeb., Georg. Monachus et Lampridius quoque" in Antonino Diadum. c. 6. m. p. 784. e., cf. Weſſel. Obſ. Var. p. 93 e., ubi, ut et in prioribus, docet, Marcum etiam poſt tempus, a Capit. poſitum, appellatum

eſſe aut *Verum*, aut *Veriſſimum*, quo de ſuperlativo, haud dubie e Gr. illo ἐῤῥωμ. orto, nec de diminutivo intelligendo, it. de ſcriptura Gr. Βηρίσσιμος et Οὐηρίσσιμος, cf. ad Dion. Caſ. T. 2. p. 1168. l. 27. N. ad §. 162., ubi p. 1203. ad §. 1. monetur, *Veriſſimi*, ut hic Noſter vocet, nomen in numis non deprehendi; unde et Spanh. de Pr. et u. n. T. 1. p. 340. i. „neque tamen *Veriſſimum* dictum ſimiliter huius M. Aurelii filium, ſ. Βηρίσσιμον, quod de eo tradit Herodi., ſed Βῆρον ſ. *Verum*, e memoratis ante genuinis eius numis cum addita Caeſaris appellatione vidimus; ac unde Capitolino (in Marco c. 21. T. 1. p. 367.) fides continuo accedit, dicenti, *filium nomine Verum Caeſarem, execto ſub aure tubere, ſeptennem amiſit*" ut tamen Noſtrum excuſem ſic, in nomine hoc uſurpato eſſe ſecutum non numorum fidem, ſed vulgarem conſuetudinem.

§. 4. m. *ἀρετῆς δὲ πάσης ἐμ. ἀ.)* De Marci virtutibus cum Capitolinus omnia ſine ordine poſuerit: placet ea digerere in certa quaedam capita et quaſi claſſes. Igitur ille Marcum ab hac parte laudavit primo univerſe T. 1. p. 286. 350. 358. 363., deinde, ut plures eius virtutes ſimul memoraret p. 307. i. et 336. m., denique, ut ſingulas virtutes aliquas afferret; quarum genera facimus haec, primo ut Marcus curarit, quae pertinerent ad religionem et res ſacras p. 340. 369. 393. et ludos p. 368., tum ut fuerit tolerans p. 293. 373., excelſus in luctu p. 367. ſq., diligens in re familiari p. 309., parcus ib. et p. 394. e., tamen ſine avaritia p. 331. 336. 402., famae ſtudioſus p. 314. e. 365., non avidus gloriae p. 326. aut titulorum p. 325. e. 337., laboris amantiſſimus p. 298. 324. 329., etiam inter ſpectacula p. 346. i., etiam in luctu p. 368., porro his officiis erga ſe ut et addiderit reliqua adverſus alios, ante imperium quidem, fidem in magiſtratu p. 303., modeſtiam in imperio ſuſcipiendo p. 307. e., it. in eo adminiſtrando p. 314., regni ſocius bonus p. 316. ſq. 322. ſq. 345. ſq., poſtquam ſolus imperium adeptus, multo melior p. 350. 364., comis erga omnes p. 307., lenis bonusque erga ſenatum p. 328. 336. 387. 392., it. erga cives p. 320. ſq. 335. 352., it. erga inimicos p. 335. 373. 401., it. in puniendis aliorum peccatis p. 336. 381. ſq., aut iisdem celandis p. 346. 390., it. erga ſtultos p. 342., in regni negotiis aſſiduus p. 324., etiam cum moleſtia p. 329., nec ſibi ſapiens ſolus p. 372. ſq., iuris antiqui tenax p. 334., in iudiciaria re diligentiſſimus p. 330., in iure dicundo cautus p. 334. et aequiſſimus p. 382., ſuffragatoribus non cito credens p. 404., curioſus etiam rerum minutarum, ut viarum et itinerum p. 332., civium amans p. 321. m., eorumque vitae p. 337. e., et deliciarum p. 378. et felicitatis, in ſumtibus publicis cavendis p. 330. e. 332. 354. 370. 377. 394. 401., in vectigalibus recte exigendis p. 334., aut remittendis p. 377. e., in alimentis publicis praebendis p. 331., in re frumentaria curanda p. 332., in iuridicis dandis ib., et legibus multis bonisque p. 328. i. 330. ſq. 333. 340. 374. 379. 394. m., dux belli providus p. 325. 364. 369. ſq., ſtrenuus p. 372. 374., felix p. 325. 343, 354. 372., clemens tamen et aequus in hoſtes p. 382. 387. 389. 390. e., denique pius erga parentes p. 309. 314. i. 315. i. 320. 403., it. erga magiſtros p. 290. e. 297. 299., bonus maritus p. 362. ſq. 390. it. pater liberis p. 348. 354. m. 363. i. 365. 377. 394., ſed infelix idem pater p. 358. e. 395. ſqq., liberalis porro erga affines p. 303. 315. e. 326. i. 346. e. 348. 365., it. erga cives p. 317. e. ſq. 327. 331. e. 342. 377.

ib. *λόγων ἀρχ. ἦν ἐρ.)* Ap. Capit. ſimul cum Marci magiſtris memorantur et res ac diſciplinae, in quibus inſtitutus ſit, T. 1. p. 290. muſice et geometria, it. grammatice, Gr. Latinique ſermonis, ſed p. ſq. orato-

ria ſ. rhetorice, itidem utriusque ſermonis, tum p. 293. philoſophia univerſa, at p. 295. Stoica, it. p. 297., ubi et Peripatetica, porro p. 298. iuris ſtudium, it. declamatorum ſcholae, praeterea p. 306. pingendi ars, pugilatus, lucta, curſus, tum ut fuerit ſtudiorum amantiſſimus, etiam inter negotia publ. p. 312. e. et inter ſpectacula p. 346. i., ſed plurimum tribuerit philoſophiae p. 293. 306., in primis Stoicae p. 295, 351., ut philoſophus fuerit in imperando p. 394., in vita p. 286. 293. 351. 363. 388. et in morte p. 399., etiam doctus litteras Aegyptias p. 388. e., ubi et dicitur philoſophum egiſſe in Aegypto, it. in Oriente, cf. Heyn. Hiſt. T. 4. p. 989. m.

§. 5. δηλοῖ — ἢ λεχθ. ἢ γραφ.) Scriptorum quidem doctrina et ſapientia ſatis firmatur vel uno illo Antonini ad ſe ipſum libro, quem recte laudavit Fabric. Bibl. Gr. V. 4. p. 22. e. Dicta vero eiusdem, ubicunque prolata, quin de ſimili genere fuerint, refertaque litteris ac ſapientibus ſententiis, dubitari nequit; ut tamen oratio eius, quam infra legimus, nihil huc valeat, cum ſit a Noſtri ingenio conficta, proferente Capitolino haec modo eius dicta, p. 362. *ſi uxorem dimittimus: reddamus et dotem*, p. 373. *aequius eſt, ut ego tot et talium amicorum conſilium ſequar, quam, ut tot et tales amici meam unius voluntatem ſequantur*, p. 394. *florere civitates, ſi aut philoſophi imperent, aut imperatores philoſophentur*, it. p. 399. alia tria.

Denique de Marci obitu ad 1, 4, 18. i. ὁ μὲν — ἀνεπαύσατο) Etiam Capit. c. 28. (in Marco T. 1. p. 397.) morbo mortuum narrat: at Dio 71, 33. peremtum a medicis, Commodo gratificantibus, tradit. *Leisn.*

E Cap. verbis l. l. p. 399. e. *ſeptimo die gravatus eſt, et ſolum filium admiſit, quem ſtatim dimiſit, ne in eum morbus tranſiret*, peſte abſumtum Marcum colligit Salm. N. 6., afferens tamen et Dionis illam de violenta morte ſententiam, quam et amplectitur Gatterer. in Enchirid. Hiſt. univ. T. 1. p. 824. m., de mortis genere Marci plane tacentibus Anglis ap. Heyn. Hiſt. T. 4. p. 1010.

1, 2, 2. e.

— ἐπὶ λόγοις δοκιμωτάτους ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν λ.

Quod Leiſn. in N. ſuper pr. ἐπὶ de conditionis notione dicit, univerſe quidem verum eſt, cf. Stp. Th. 1, 1211. H ſq. Vig. p. 599. Nr. 11. cum N., Barn. ad Eur. Alc. v. 375. Duck. ad Thuc. p. 516. N. 76. Weſſ. ad Diod. S. 1, 138. N. 49. Rz. ad Luc. 2, 793. N. 32. it. 3, 44. N. 88. Bach. ad Xen. Ag. 1, 4. m., Fi. ad Well. p. 386. et Indd. Dion. C. cum Xen. Z. At ubi ſequitur ipſum vocab. *conditionis* et *pacti*, ut hic et 3, 12, 1.: ibi valere iſta obſervatio nequit, et ἐπὶ in Vs. aut exprimitur Lat. *ſub*, uſurpato in ſimili cauſa, cf. G. Th. 589, 24. ſqq. cum Indd. Suet. et Iuſt., aut libere opprimitur cum Bg. hic, et altero Noſtri loco cum Sb., unde eadem loca duo ad iſtam notionem non bene adhibentur ad Luc. 2, 86. N. 99. et unus hic a Vig. p. 601. i., noſtratibus h. l. uſurpaturis *unter* ſ. *mit*, dum ratio P. „maxima *que* propoſita *mercede*“ ſimilis eſt illi Bg. in pr. μετὰ τῆς ἀλλ. ἐπιμ., mutata praep. in particip., ſed deſerto numero plur., et inſuper addita copula *que*, forſan inde, quod orationem rel. in abl. conſeq. mutaſſet, et praepoſuiſſet particip. *accitis*, ad Noſtri haec reſpiciente Vig. l. l. ſic „*viros* eruditione *clariſſimos* (e P. partim) *non contemnendis*, i. e. ἀφθονωτάταις, ampliſſimis, *conditionibus* undique *arceſſens*. συντάξεις hic *gages* ſ. *penſions*“ ad ſenſum bene, ſed per barbara et Gallica, pro domeſticis *Gehalt* ſ. *Beſoldung*, at Bg. ambigue red-

dente, pro noſtris *Bedingungen*, aut exquiſite pro commodis, praemiis et pactionibus, cf. Cl. Cic., tacente G. Th. Proprie quidem Gr. σ. eſt formula et ratio, qua quid paciſcimur, componimus et conſtituimus, ſed deinde etiam res ipſa pacta, pacto decreta; unde reliqua derives, quae ſuper hoc v. habent Bud. C. 896, 7., ut ſit ſtipendium, it. annua, quae dantur a principibus, ut h. l., et p. pr. l. 12. 43. it. Stp. Th., ubi, praeter illa Bud., aut affinia, ut tributum „at P. ap. Herodi. reddidit *praemia*, quidam *ſtipendia*" quorum prius P. reſpicit 1, 6, 24. e., tum Ind. Z. Xen. Cyr., ad Heſ. it. Suid., pro cuius τὸ λαμβάνειν καὶ τὸ ποιεῖν τὰ δέοντα legerim bis in gen. τοῦ λ. — τοῦ π., e Dem., cuius locus p. ſq. i. etiam affertur, et in Ind. recte explicatur.

De εὐκαταφρόνητος ſcriptura quidem per vocem unam conſentiunt non modo libri noſtri, ſed etiam alii; ſicut ſunt alia quoque ex εὖ compoſita; ubi tamen eandem ſcripturam repetas e vetuſta illa ſerie omnium una; ſed ſuper interpretatione eſt obſervatio Ind. Polb. Ern., eſſe ſimpl. *contemtibilis*, quia addatur adv. τελέως, in quo et ipſo eſt notio illius εὖ, ut ib. „οὐκ εὐκ. non levis ſ. parvus" recte ad ſenſum, cui par Lat. *magnus* ſ. *amplus*, quia negat. cum aliis orationis partibus e claſſe negantium aut minuentium etc. facit oppoſitum, cf. 1, 1, 1. e. οὐχ ἥκ., per λιτότητα, aut copiam ornatumque orationis variandae, ita, ut nihil inſit notionis eius, qua carpimus et minuimus cum contemtu, ſed contra notio bonitatis, praeſtantiae et magnitudinis, (quod hodie ſcimus in Lat. ſimili phraſi ap. Liv. de Polybio 30, 45. m. *haudquaquam* ſpernendus *auctor*, cf. 33, 10. e. G. Th. v. *ſpernend.*, Ern. rhet. §. 332. 380. e.,) quanquam non ita, ut per Lat. adi. gradum ſuperlat. exprimatur cum P. et Vig., quo tamen inclinat nuperrime Ianus ad Hor. od. 1, 28, 14.; unde bene Ind. Xen. Mor. et Z. ſimpl. per *contemtus*, cf. Dem. Ind., cui add. abſolute 45, 1., ſed cum oppoſitis quibusdam 1244, 9., pro quo l. 12. καταπεφρονημένος ὑπ' αὐτοῦ, it. compoſitum cum aliis 97, 27. cum ῥαθύμους, opp. pr. φοβεροὺς καὶ χαλεποὺς, 1110, ult. cum βάρβαρον, opp. ſq. τῷ κ. οὐδ. λειπ., it. cum praep. 154, 20. et opp. ſq. σφαλ., ut ap. Dion. H. Sb. T. 2. 2, 39. copulantur εὐκ. καὶ ταπεινὰ — ὀνόματα, pro quo p. 3. l. 17. ſyn. εὐτελεσ. κ. ταπειν. et l. 26. μικρὰ κ. φαῦλα ὀνομ. et Ael. V. h. 12, 53. i. oppon. τῶν μεγίστων — εὐκατ. *contemnendas*, cf. Ind., dum Stp. Th. non vult reddi per particip. Lat. *contemtus* et *deſpiciendus*, ſed per adi. *contemtibilis* et *aſpernabilis*, quae et L. Ern. modo repetit ſimul cum *deſpicabilis*, ut tamen eodem redeant, et verbalia in τὸς verti liceat aeque per illa particip. perf. et fut., ſicut ipſe deinde Stp. Th. vertit tamen „οὐκ εὐκ. non *poenitendus*" ſine exemplo cum negat., cf. Dion. H. S. T. 2. 85, 36. de Iphicrate cum ſyn. et praep. τὰ πολέμια δεινὸς — καὶ ἐν λόγοις οὐκ εὐκ., it. Zoſ. 4, 6, 6. e. πλῆθος οὐκ ἐ., *copiae* non *contemnendae* et 5, 37, 2. e. eadem *copias* haud *aſpernandas* cum Sb. Ind., it. Luc. 1, 8. i. οὐκέτι εὐκ., non *iam* contemtu *digna*, per ſyn. rationem adi. *dignus*, cum ſubſt. affini, quae par eſt illi per particip. fut., etiam uſurpatae ib. p. 387. l. 70. et p. 389. l. 10. οὐδὲ οὗτος εὐκ. *ne* ipſe *quidem* facile *contemnendus*, ſeverius, quam p. 145. l. 32. οὕτως ἄρα εὐκ. ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' λ., *ita ne* vobis *idonea* Paupertas *viſa eſt*, *in* qua *ſic* illudatis, *ut* rel., pro ſeveris *adeo igitur* contemtibilis *vobis* ego *Paup.* videor *et* imbecillis, *ut*; nihil huc profuturis Heſ. et Suid., qui modo duo compoſita talia habet 1, 892. e., non coll. ad Heſ. 1, 1508. εὐκατάπρηστον, — εὐχερῶς καιόμενον, quod i. q. εὖ et Lat. illud *facile* Gs. ante. Sed in aliam partem denegat. cum aliqua orationis parte negante etc. Suid. 2, 733. e.

οὐκ ἀδύνατοι nugatur e Schol. Thuc. ad 1, 25., (ubi Verſ. rectius *nec parum potentes*,) melius verſans alibi, ut 2, 734. m. οὐκ ἀπεικὸς, οὐκ ἄτοπον, — ἄξιον — non *abſurdum*, — *dignum*, cum diſerto canone, τὸ οὐκ ἀπ. διὰ δύο ἀρνήσεων μία συγκατάθεσις, ὡς τὸ ἥκιστα, οὐδαμῶς, — οὐχ ἥκιστα δὲ, τὸ μάλιστα, — per *duas* negationes *unam* affirmationem *ſignificat*, rel., ſine emphaſi adeo ulla, nec per ſuperlat. gradum, it. mox οὐκ ἀπεικότως, ἀντὶ τοῦ εὐλόγως, et p. 736. i. οὐκ ἐπικῶς, ἀντὶ τοῦ λογίως, cf. Heſ. 2, 807. i. οὐκ ἄκοντες, ἑκόντες, cum N. et ib. m. οὐκ ἀνεύθυνον, εὐκατάκριτον, ubi in N. 11. pro Cyr. Ms. οὐ κατακρ. legendum εὐκατ., p. ſq. i. et m. οὐκ ἀπίθανος, πιθανὸς, it. e. οὐκ ἄσημοι, ἐπιφανεῖς, λ. p. 909. i., et in verbis ib. p. 808. m. οὐκ ἀπηξίωσεν, ἠξίωσεν, et mox οὐκ ἀπορεῖ, — εὐπορεῖ, it. in Hom. οὐδ᾽ ἀπίθησε, Ἰλ. β΄, 166. 441. etc., it. in adv. p. 815. m. οὐ μετρίως, μεγάλως, p. 818. i. cum N. 18. et p. 822. i.

1, 2, 3. i.

— ἀνδράσι τῆς συγκλήτου βουλῆς λ.

Bg. e P. partim exprimit formulam τ. σ. β., non ſevere quidem, tamen referens Graeca ad ſpeciem externam, conſervato adi. et ſubſt., ut Stp. Th. 1, 767. E. e. G. libere per *ſenatus* tantum, at 2, 30. i. per *patres conſcriptos*, nec per ſeverum *convocatus ſenatus*, ad Noſtrum reſpiciens ſine loco et praeterea tantum ad Plut., cf. Bud. C. 768, 27. Harpocr. p. 325. e. Suid. 1, 693. e. 3, 389. m. Rs. Or. V. 9. p. 401. m., quae de Gr. συγκλήτῳ ἐκκλησίᾳ valeant etiam in rem noſtram et Romanam e Suid. illis 2, 402. i. οἱ Πρυτάνεις συνῆγον τὴν βουλὴν λ., quibus ſubſtitui poſſunt *Conſules*, etſi alio tendit Caſ. ad Suet. Aug. c. 35. m. „ſenatus *legitimus* opp. ei, qui indicitur a Coſſ. aliove, cui competit id ius. — Haec proprie βουλὴ σύγκλητος Graecis dr. Nam *indicere* dicunt συγκαλεῖν βουλὴν ſ. προσγράφειν β. — At *ſenatus legitimus* Graecis eſt βουλὴ καθήκουσα λ.“ ſed Met. Eutr. 1, 1, 3. σύγκλητον Ἕλληνες ἐκάλεσαν τὸ συνέδριον ἐκ τοῦ πρότερον μὲν τοὺς βασιλεύοντας, μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ὑπάτους, συγκαλεῖν τε αὐτοὺς (τοὺς βουλευτὰς, qui latent in pr. τὸ συνέδριον) ἐπὶ τὰς βουλὰς, καὶ τῶν ψήφων ποιεῖσθαι κυρίους, tribuens nominis originem Gr. ſcriptoribus, ſed tamen ſimul a Romano ritu, et a facto ipſo regum Rom. et poſtea conſulum: ſicut ab Athenienſibus multa venerunt in Rom. civitatem auctore Romulo, nominatimque totum ſenatus inſtitutum, v. Dion. H. Rs. V. 1. p. 252. l. 5. p. 254. l. 8. et p. 261. l. 13., ap. quem deinde occurrunt de rege p. 264. l. 8. βουλήν τε συνάγειν καὶ δῆμον συγκαλεῖν, quae duo v. ponuntur ſyn. et promiſcue ib., de ſenatu et populo etiam, cf. p. 503. l. 7. συναγαγὼν τὸ πλῆθος εἰς ἐκκλησίαν, it. p. 537. l. 10., ſed de rege iterum V. 2. p. 654. l. 16. συγκαλέσας τὸ πλῆθος εἰς ἐκκλ. it. p. 662. l. 14. 667, 3. 692, 5. 703, 15. et mox συναγαγὼν τήν τε Ῥωμαϊκὴν βουλὴν λ. 719, 11. συγκαλέσας τὸ συνέδριον, 736, 16. de Tarquinio, qui, ſtans ante curiam, ἐκέλευε τῷ κήρυκι, τοὺς βουλευτὰς καλεῖν εἰς τὸ συνέδριον, p. ſq. l. 4. 822, 4. ſqq. 844, 9. 865, 6. 905, 13. 989, 12. 15. 1244, 3. it. V. 3. p. 1346. l. 8. et 1933, i. οἱ δὲ ὕπατοι — συνεκάλουν τὴν βουλὴν, quae collecta usque ad libr. 9. non monſtrarunt mihi ap. eundem Noſtro frequens aut ſolum τὴν σύγκλητον, aut hoc cum βουλῇ, ut noſtro loco, ſed ſaepiſſime βουλὴν abſolute, it. ἡ βουλὴ τῶν Ῥωμαίων V. 2. p. 966. ult. et rurſus τὸ συνέδριον ib. p. 1110. l. 10. Caeterum Sb. Ind. v. σ. cum β. vertit cum Stp. ſupra *patres conſcriptos*, ut ap. Dion. H. redditur ὦ βουλὴ, v. c. V. 3. p. 1398. l. 8., it. ὦ πατέρες p. 1409.

l. 4. et ὦ βουλευταὶ 1439, 6., quae ratio tamen non eſt ſevera, nec affinis ſaltem, ſed Bg. aut Bud. l. l. *ſenatus Rom.*

I, 2, 3. m.

— τοὺς γένους μακραῖς διαδοχαῖς εὐπατρίδας.

Hoc τῶν εὐπατριδῶν nomen et inſtitutum ab Aegyptiis veniſſe cenſetur ad Graecos, et hinc ad Romanos, cf. Diod. S. 1, 33. l. 91. ſqq. cum N. Weſſ., qui comparat Iſocr. in laud. Buſir. p. 328. l. 49., ubi tamen, ut et altero loco Diod. p. 84. l. 71. ſqq., non ſermo eſt de εὐπ., ſed de ἱερεῦσι, quibuscum illos Diodorus comparavit, ut de εὐπ. ap. Athenienſes, ex inſtituto Theſei, in huius vita locus eſt Plut., quem excerpſit Stp. Th. 3, 93. A. e., ut de iisdem ap. Romanos, ex inſtituto Romuli, v. Dion. H. Rs. V. 1. p. 252. l. 5. ſqq. ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας — τὸ παράδειγμα λαβών. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ — εὐπατρίδας — ἐκάλουν τοὺς ἐκ τῶν ἐπιφανῶν οἴκων καὶ χρήμασι δυνατοὺς λ. — διὰ ταύτας τὰς αἰτίας κληθῆναί φασι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους Πατέρας, καὶ τοὺς ἐκ γένους αὐτῶν Πατρικίους λ. Sed Stp. l. l. B. m. „idem Plut. et Herodi. aliique, qui Romanam hiſtoriam ſcriptis perſecuti ſunt, peculiariter εὐπατρίδας vocarunt, quos Romani *patricios* appellabant“ e Bud., forte C. 127, 42., ut Sb. Ind. „ἐ. *patricius*“ quo Lat., an interdum etiam *nobiles* reddendi, quaeſitum eſt, v. D'Orv. Ch. p. 592. m., qui tamen nihil definit. Equidem in ſcriptoribus, Rom. hiſtoriam tradentibus, nihil video, quod impediat, quo minus εὐπ. vertamus *patricios* proprie, h. e. 1) in vetuſtiſſima rep. Rom. patrum ſ. ſenatorum primorum filios, 2) eos, qui ab his orti, et ſic porro, 3) alios univerſe, etiam e plebeiis, pro variis temporibus, cf. Tac. Ann. 11, 25. cum N., G. Th. v. *patric.*, cum Gr. n., et ad Dion. C. 1, 693. Porro, ubi εὐπ. copulantur cum alio vocab., quod ſignificat *nobilem* ſ. *illuſtrem*: ibi, quod adiunctum eſt vocab., vel dicetur copiae ſ. explicationis ergo acceſſiſſe, vel etiam diſcriminis cauſa, ut εὐπ. ſumerentur proprie de iis, qui in gente ac numero patriciorum veterum erant, ſed *nobiles*, qui non de illo genere, at et ipſi clari, et e claris orti parentibus, cf. D'Orv. l. l., ubi πολλοὺς εὐπ. καὶ ἐπισήμους ἄνδρας, et ap. Noſtrum 4, 2, 9. m. τῶν εὐγενεστάτων καὶ εὐπατριδῶν χορὸς — παίδων, ad quem locum Ind. Gs. Chr. Gr. εὐπ. non bene reddiderit „generoſus, patricius“ ſic ſimul. Alia res ſit, cum in Gr. ſcriptoribus, non de rebus Rom. agentibus, εὐπ. occurrit; ubi video reddi varie, nobilem, it. nobili ortum genere, it. ex nobili familia ortum, v. Spanh. ad Call. Di. v. 4. Barn. Eur. Hipp. v. 152. 1283. it. Alc. v. 920., ſed Ind. Xen. Bach. *nobilis* ſ. *patricius Athenienſis*, it. tantum *patricius*, denique *Eupatridarum* nomine, Latinitate donato Gr., forte e Verſ. ad Diod. S. l. l., mutante quaedam Z. in Bach.; quibus in ſcriptoribus mihi videtur ſufficere Lat. *nobilis*, nobis *edel*, de genere, ſ. *vornehm.*

Ap. veteres quidem Grammaticos Gr. ſunt haec, Suid. 1, 902. i. εὐπατρίδαι, εὐγενεῖς, *nobiles*, ubi Kuſt. N. 3. non coll. ad Heſ. 1, 1519. e. εὐπ., αὐτόχθονες, οὐχὶ ἐπήλυδες, cum N., interpreratione ducta ab alio ſubſt. πατρὶς, ut ap. Moer. p. 141., coll. ed. Fiſch. p. 45. e., et Schol. Soph. ad Electr. v. 25. ἵππος εὐγενὴς — εὐγενὴς, ἀπὸ ἀγαθοῦ γένους. εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. γένος γὰρ (ſc. καλεῖται ſ. ὀνομάζεται) καὶ ἡ πατρὶς καὶ ἡ γενεὰ, *nam* vox γένος ſignificat *tum* patriam, ſ. locum, ubi quis generatus, (ut in formulis Ἰταλιώτης τὸ γένος etc. cf. 1, 8, 2.) *tum* natales, i. homines, a quibus quis natus. εὐπατρίδαι δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ αὐτόχθονες, καὶ κατὰ τοῦτο περιφανεῖς, οἷον οἱ εὖ ἔχοντες

ἕνεκα τῆς πατρίδος· ὡς εἶναι τοὺς εὐγενεῖς ἐπὶ πλέον τῶν εὐπατριδῶν, λ., cf. Suid. 1, 883. i. et Thom. M. p. 392. εὐπ. καὶ εὖ γεγονὼς λ.

Addimus Noſtri loca quaedam, e ſuperioribus lucem acceptura. Nam primo, ut εὐπατρίδαις tribuit ſupra Dion. H. divitias, ſic Noſter 1, 6, 8. m. τὶς τῶν εὐπ. πλουσίων, quos tamen diſtinguit 2, 6, 8. m. ὅσοι εὐπατρίδαι, ἢ ἔτι πλούσιοι, et per ſyn. 1, 8, 4. m. πλούσιοι — καὶ εὐγενεῖς et §. 10. εὐγενοῦς — καὶ πλουσίου. Tum, ut ap. Dion., ſic ap. Noſtrum εὐπατρίδαις attribuitur εὐγένεια 2, 3, 9. ἦν — εὐγενέστατος πάντων εὐπατριδῶν, quod eſt i. q. noſtro hoc loco, *patricius* per *plures* ſeries *maiorum*, quam alii omnes, cf. 2, 3, 4. 5, 1, 14. 8, 8, 9., qua in cauſa εὐπ. videtur eſſe nomen honoris, loci ac ſtatus, ſed εὐγένεια res, cum eo ſtatu coniuncta, genus et familia. Porro memorantur ap. Noſtrum ſenatores e patricia familia 4, 6, 7. e. εἴ τι γένος — ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον et 2, 15, 2. ἀνὴρ τὸ μὲν γένος τῶν ἐκ τῆς συγκλήτου εὐπατριδῶν. Similiter, quod Thom. M. attulit ſyn., etiam ap. Noſtrum 3, 5, 5. ᾑροῦντο — οἱ εὐπατρίδαι ἐκεῖνον μᾶλλον ἄρχοντα, ἅτε ἐκ προγόνων εὖ γεγονότα, Albinum, qui et 2, 15, 2. dicitur diſerte fuiſſe τῶν εὐπατριδῶν, cf. 5, 1, 14. 12. e. 8, 8, 1. e. 8. ſq. Tum 7, 4, 5. m. de Afris, νεανίσκους τινὰς τῶν παρ' ἐκείνους εὖ γεγονότων καὶ πλουσίων, non intelligam patricios Rom., ſed nobiles univerſe, et e familiis claris ortos, forte et ſenatoriis, quales hodie etiam Norimbergae alibique, ut de εὐγενὴς et εὐγένεια cf. Loesn. Obſ. p. 212. m. Denique 5, 6, 1. πλείστους ἀπέκτεινε τῶν ἐνδόξων τε καὶ πλουσίων per ἐνδ. iidem videntur innui, ob ſyn. ἐπιφανῶν ſupra ap. Dion. H.

1, 2, 3. e.

— κοσμίους τὸν τρόπον καὶ σώφρονας τὸν βίον.

In ſubſtantivis hic primum τὸν τρ., i. q. alias τοὺς τρόπους in plur., uterque Lat. intpr. reddit, ut iam Stp. Th. 3, 1636. e. aliunde „τρόπος, *mores*, interdum etiam ingenium, indoles, animus.“ Sed Lat. *mores*, ut Gr. illa ſing. et plur., dupliciter dicuntur, de externis et internis, ut noſtrorum *Sitten*, ſuntque univerſe in agendi ratione certa et ſolita, et quam quis tenere ſolet ac ſequi, ſ. in eo, quidquid eſt aut fit in animo et corpore, vel per naturam et nativitatem, vel per conſuetudinem repetitamque actionem, it. per artem, operam et ſtudium, imitationem aut diſciplinam, quorum ſunt externi, qui ad corpus pertinent, eiusque omnem rationem in agendo, quam explicant cum rhetores in loco de *actione*, tum philoſophi in capite de *decoro*, ſed interni, a Lat. ſimpliciter eximieque *mores* vocati ſaepe, referuntur ad totum animum, atque adeo ad modum, quo ſe mens habet et intelligentia, ac quo quis cogitat iudicatque, et ad cogitata, ſententias, opiniones, placita, praecepta, dictata, nobis *Maximen*, Grundſätze, *Geſinnungen*, Meynungen, *Denkungsart*, ſed maxime etiam ad voluntatem eiusque ſtudia, propenſiones, appetitiones et declinationes ſ. horrores, it. affectus et perturbationes ſ. motus, conſtantque iis, quae quis amat vel odit, appetit vel averſatur et fugit, idque vel lenius ac moderate, vel nimis et vehementius, cf. Ern. rhet. c. 9., quod utr. morum internorum genus noſtrates eloquuntur *Charakter* et *Gemüthsart*; quanquam interdum quoque capientes anguſtius et modo de voluntatis motibus, ut et haec *Gemüth* et *Herz*. Iam, quod h. l. ſequitur ſubſt. ὁ βίος, per ſe aeque late patens, ac Lat. *vita*, hic tropice ſumitur, pro ratione vivendi agendique et modo externo, quo quis vivit et agit, non quoad mores corporis, quos ante diximus, verum quoad victum, amictum, cultum, ſupel

lectilem et domicilium, et omnem rationem, qua quis utitur domi ſolusque, tum extra domum et inter alios, it. in adminiſtranda re aut domeſtica, aut publ.

Cum vero, ut in N. monebamus, Noſter in illis *ἀνδράσι — τοῖς ἀρίστοις* videatur univerſam nominare honeſtatem, ſed in loco, quem hic tractamus, eius honeſtatis virtutisque duas partes ac formas, unam animi, alteram externae vitae: de priori *τὸν τρόπον*, ſed de poſteriori *τὸν βίον* accipio. Nam mores quidem externi illi, etſi non contemnuntur in coniugibus et generis, tamen nec praecipue ſpectantur, et ſaepe ſunt ſine moribus animi internis atque honeſtis, quos Marcus pro ſapientia ſua ac virtutis amore reſpexit praeter caetera, non tamen prorſus fortaſſe negligens vel genus, vel divitias, maxime, ſi *οὐ* et *δὲ*, ad ſe relata, non ſevere capiantur, ſed, ut alibi, pro non tam — quam ſ. quam potius, cf. vel L. N. T., ſicut in ipſo Marci facto, cum *filiam ſuam* dedit — *grandaevo* equitis *Rom.* filio *Cl.* Pompeiano, *genere* Antiochenſi, *nec* ſatis *nobili*, tamen quaedam nobilitas apparet, cf. ad Capit. T. 1. p. 462. Caſ. N. 5. a. e., ubi *peregrinus* pertinet ad illa *genere Antioch.*, i. e. quoad patriam, ut adeo non fuerit Italus et indigena Romae urbis.

Tum de *τροπ.* pro plur. habet aliquid *Stp.* Th., non item de tota formula, cum in hoc et altero ſubſt. deeſt pr. *κατὰ*, de more adi. cum acc. rei, cui par Bg. abl., cf. Dem. 805, 10. *τὸν τρ. ἄδικος* et l. 18. *βάρβαρος τὸν τρ.*, Noſtri ordine, ſed 530, 6. *φιλάνθρωποι τοὺς τρ.*, ſine Ind., cui add. 314, 21., ut Lyſ. V. 6. add. 790, 4., cf. V. 7. Ant. et utr. numero Ariſtoph. Kuſt. et Plut. v. 246. 630., ubi Cod. pluralis eſt e gloſſa, v. 1004. 1050. it. Pac. v. 349. 934., tum L. N. T., (quorum ad Schw. marg. pater notarat „v. Deyling. Obſ. P. 2. p. 459. ſq.") Ind. Luc. Ael. V. h. cum Per. N. ad 12, 1. Fiſch. The. et Pal., it. Iſocr. Ev. Xen. Cyr. Z., ſed utr. ſubſt. ſimul etiam Rs. Or. V. 3. p. 641. i. *εἰς βίον ἀξιόχρεων καὶ τρόπον σώφρονα*, ut hic, ſed infra §. 6. *σεμνῷ ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι*, ubi *ἦθος* ſyn. noſtro *τρόπῳ* ut ap. Plut. de ſer. n. v. Wyttb. p. 21. i. *ἤθος ἀνδρῶν καὶ βίον*, hominum *mores* et *vitae*, ubi ſq. aliquid de *τρόπου* notatione, quo reſpexit Stp. Th. l. l. p. 1637. e., cf. Foeſ. Oec. p. 375. b. m. Fiſch. L. N. T. et Suid. 3, 509. i. *τρόπος*, *ἦθος*, *modus*, mos, *ingenium*, non coll. ad Heſ. 2, 1425. m. *τρ.*, *ἦθος*, *γνώμη*, *προαίρεσις*, ſine N.

Sed adi. *κόσμιος* intelligitur e primitivo *κόσμος*, cuius notio princeps eſt decor, ſ. convenientia cum alia re, tanquam regula ac lege, unde duae rel., tum ordo, tum ornatus ſ. pulcritudo; hincque adi. *κ.* proprie decorus ſ. decens, conveniens, conſentiens cum altero, velut cum lege ac norma, it. ordinatus, ordinem ſervans et habens, it. pulcer, elegans, et dr. magis de perſ., quam de re, minusque phyſice, quam moraliter, et de hominis potius animo, quam corpore, cf. Stp. Th. Suic. L. N. T., nominatim Fiſch., Suid. 2, 353. e., in cuius loco aliquo pro *αὐτοθελεῖς* legendum *αὐτοτελεῖς*, Heſ. 2, 327. m. ſine N., cf. 1, 365. m., Gottl. Plat. Ph. p. 30. m., cum Ind. Plut. Hſ. et ad affine adv. Z. Xen. Pol. et Cyr., ut ap. Ael. V. h. 13, 27. i. *ὅτι τὸ Σωκράτους σῶμα ἐπεπίστευτο κόσμιον καὶ σωφροσύνης ἐγκρατὲς γεγονέναι*, intelligo corpus recte conſtitutum, compoſitum, et redactum ad leges honeſtatis, adſuefactum ad virtutem omnem, munitum adverſus corporis voluptates et cupiditates, non iis obnoxium et obſequens nec ſenſuum illecebris, cf. Diog. L. 2, 25. e. et quod ap. Suic. Th. aliquis dr. *κόσμιος καὶ φθέγματι, καὶ σχήματι, καὶ βλέμματι καὶ βαδίσματι*, *ornatus et locutione*, et *habitu* (geſtibus), *et aſpectu et inceſſu*: ibi eſt potius *decorus*, decori ſtudioſus et obſervans,

cf. Ern. init. iur. n. c. 6. §. 175. ſqq. Sed de animo cum vertitur, ut a Stp. Th., *moderatus*, it. *modeſtus*: res eodem redit, dum *modus*, (quo Lat. et ſubſt. κόσμος reddunt) et ipſe eſt lex quaedam ac formula, ad quam quid ſit ſ. factum eſt; ubi equidem ſoleo interpretari Lat. *honeſtus*, ſenſu quidem hoc, quo eſt conveniens cum lege qualicunque, div. ſ. humana, et noſtro *rechtſchaffen*, quod eſt i. q. recte factum et comparatum, i. ex lege decenterque; et cum adi. κ. abſolute ponitur, ſenſu morali, non de animi parte prima et mente, ſed de altera potius ac voluntate ſumtum: ſignificat mihi eum, qui cupiditates animi motusque ad leges et praecepta virtutis compônit ſ. compoſuit, iisque convenienter vult, appetit et abhorret; qui eſt ille vulgo honeſtus. Verum, ubi adi. κ. habet adiunctum aliquod, ut τὸν τρόπον hic: fit id ex redundanti, et ad vocabulum magis definiendum; qualia et Lat. habent, ut *probus* v. c. *moribus*, cf. G. Th. 1075, 95., fortaſſis e Plin. ep. 8, 18, 8. m. Sed quoniam ad illam honeſtatem virtutisque ſtudium requiritur animus magnus, excelſus et quaſi virilis, aut quia in hoc eſt decor et ornatus maximus, isque homines ac viros natos in primis decet: hinc adi. κ. interdum ponitur pro ἀνδρεῖος, cf. locum Plat. ap. Gottl. et Fiſch. Ph. c. 34. i. p. 218. m., ubi οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσμιοί εἰσι καὶ ἀνδρεῖοι, quorum κ. reddo *generoſi*, et ἀ. *fortes*, utr. capiens pro ſyn., et iis, qui voluptates et dolores contemnunt, quibus de rebus eſt ſermo ibi, et in quibus cernitur animi magnitudo, ſed per clariorem locum Xen. Hier. 5, 1., ubi manifeſto prioribus κοσμίους ſubſtituit ἀνδρείους, quibus §. ſq. opp. ἀνδραποδώδεις, *illiberales*, ut bene Ind. Bach., qui κ. verterat modo „honeſtos, moderatos" ut ed. Th. Vol. 3. p. 537. *egregii*, pro quibus periſſime nunc Zeunium vidimus plane nobiscum reddere in Ind. *fortes*, et in N. quoque ſic demonſtrare notionem illam. Sed in Ariſt. Plut. v. 89. δικαίους, καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, ſufficiet *probos* ſ. *honeſtos*, qui, ut genus univerſum, conſiſtunt bene cum pr. δικ., ut cum forma ſ. ſpecie, propter quos dixerint noſtrates ibi κ. *tugendhafte* potius, quam illud ſupra *rechtſchaffene*; ut ib. v. 565. ſq. de re eſt itidem honeſtum, legitimum, licitum, decorum, ubi male explicat C. D'Orv., ſed v. 563. ſq. copulantur iterum σωφροσύνη et κοσμιότης, ut Rs. Or. V. 5. p. 707. l. 21. κόσμιον εἶναι καὶ σώφρονα, cum explic. ſq., it. Ael. V. h. 6, 12. e. σωφροσύνην καὶ τρόπου κόσμον, temperantiam *et* morum *honeſtatem*, ſed 9, 4. σωφρόνως καὶ ἐγκρατῶς, *prudenter* et *moderate*, in N. *temperanter* et *continenter*, at 12, 1. i. σ. κ. καρτερῶς, *pudice* et *ſevere*, in N. e. „*decore* ſ. *honeſte*" ut Ariſt. Plut. v. 979. κ. κ. καλῶς, *perbelle* atque *egregie*, pro decenter. Sed noſtro hic loco, ubi κ. cum σ. copulatur, pro ſyn. capio, reddens κ. τ. τρ., probos *moribus*, nobis *von* rechtſchaffenem *Herzen*, ſed σ. τ. β., honeſtos *vita*, ſ. honeſtae vitae, nobis *von* tugendhaftem *Lebenswandel*.

Nempe Bg. *vitae ſobriae*, expreſſum alia forma, per gen., ad Vernaculam rationem aptius fuerit; unde et nos ſimiliter reddebamus. Sed de Lat. Bg. dubitet aliquis, an h. l. ſit ſatis aptum, cum G. Th. modo habeat „νηφαλέος, νηφάλιος, qui in cibo, potu praeſertim, temperans eſt, quaſi ſine ebrietate, it. qui non eſt actu ebrius. — *ſobrius*, σώφρων, ſanae mentis" nec de vita, ut eſt tamen in Ind. Amm. Marc., ubi ex 22, 16. p. 274. m. proprie accipitur et ſenſu illo primo ap. Gs., cuius notatio illa Lat. non mihi videtur vera, ſed haec, ut Lat. e Gr. noſtro σώφρων ductum ſit, idque propterea maxime, quod per Gs. notationem vix intelligas, quomodo Lat. acceperit alteram notionem impropriam. Scilicet Gr.

noſtrum derivo e σῶς, pro σάος, et φρὴν, cum aliis, cf. Stp. Th., quocum et dico „eſſe dictum, quaſi σῶς τὴν φρένα“ ſanum, quoad mentem, ſanae mentis hominem, quorſum tendunt etiam, quae de σωφροσύνη ap. Stp. tradit Ariſtot., it. Suid. 3, 358. i. et Plato ap. Suic. Th. p. 1225. m., quae eſt ſimiliter ſana mens, h. e., tropo remoto, recta, recte comparata et ſic, ut eſſe debet pro hominis veri notione, ac conditione legibusque virtutis, et quoad intelligentiam, ut recte ac vere ſentias ac cogites de rebus, veram et rectam teneas earum notitiam, verum iudicium, ſed quoad voluntatem, ut recte velis, appetas, fugias, ames, oderis, et quae vere expetenda, vere odio digna; e quibus et ſequitur extra recta vita et actio per omnes partes; et in his ineſt ſimul vulgaris notio pro temperantia, it. moderatio et modeſtia, de Ciceronis interpretatione Tuſc. qu. 3, 8. i., qui et adi. σ. reddit *temperans*; quae ſunt tantum formae prioris generis univerſi, ut et rurſus, cum ſubſt. σ. et affinia valent pro caſtitate, cf. Heſ. 2, 1337. m. Suid. 3, 357. e. p. ſq. i. Plat. ſymp. p. 153. e. Schw. L. N. T. p. 1299. Xen. Mem. S. 4, 3, 2. cum praep. περὶ θεοὺς — σώφρονας, de *diis* recte *ſtatuentes*, et 3, 9, 4., qui locus claſſicus eſt ob ſqq. ἐγκρατεῖς — ἀμαθεῖς, cf. Ind. v. σωφρονεῖν, Thuc., cui add. 26, 81. 188, 40. 385, 1. cum Abr. Dil. p. 574. m. it. Dem., cui add. 1402, 10. p. ſq. l. 20. 1406, 8. p. ſq. l. 6. 15. 1410, 19. Fiſch. Pal., Xen. rel. Mor. et Z., Dion. H. Luc., ap. quem 1, 171. l. 10. περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, de *ſobrietate* et *modeſtia*, (qui Gs. ib. etiam alibi adi. reddit cum Bg.) L. N. T., Valck. Eur. Ph. p. 209. Per. ad Ael. V. h. 3, 35. cum Ind. ex 14, 19., ubi opp. ἄκοσμα, quae mox ἀπρεπῆ, ut σ. ſit decorus, decori ſtudioſus, et adeo i. q. κόσμιος, Hindb. ad Xen. p. 145., tum adi. σ. cum ſubſt. noſtro ap. Luc. 1, 485. l. 6. ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος καὶ σωφρονέστερος, idiotarum *optima* eſt *vita* et *prudentiſſima*, Dem. 793, 12. τὸν ἑαυτοῦ βίον —, ὡς σώφρονα καὶ μέτριον et Rs. Or. V. 3. p. 560. l. 3. σώφρονα καὶ μέτριον χρὴ πεφυκέναι αὐτὸν πρὸς τὴν καθ᾽ ἡμέραν δίαιταν, ubi praep. ſyn. illi, quam ſupra explebamus, ad quae loca reſpicit forte Stp. Th. 4, 202. D. m., cuius locus e Soph. Ai. eſt v. 132. ſq., ubi v. Schol.

1, 2, 4. i.

Ταῦτα γὰρ μόνα ψυχῆς ἴδια καὶ ἀναφαίρετα ἡγεῖτο κτήματα.

Huius ſententiae in verbis rectio, forte ob orationis laevitatem mutata, proprie ſic habet, ταῦτα γὰρ ψυχ. κτημ. μο. ἡγ. ἰδ. κ. ἀναφ., quam et Sch. in v. κτ. per Lat. monſtrabat, dum ſubſt. κτ. reddit Bg. e P., ſed Stp. Th. 2, 467. G. „κτ. *poſſeſſio*, ut quum dr. virtus eſſe κτ. ἀναφαίρετον“ haud dubie huc reſpiciens, quanquam ſine auctore, mox tamen et Bg. Lat. tenens, ubi cum Vern. utr. adi. μον. ſane per adv. reddas ob addita duo alia adi., quorum in illo ἰδ. neſcit Stp. Th. Lat. P. *certa*, quae notio per ſe tolerabitur ab analogia Lat. *proprius*, pro perpetuus ſ. ſtabilis, ſyn. illi P., it. a ſerie et adiuncto ſq. ἀναφ., me quidem manente in vulgari ſenſu, qui et commodus eſt, et e ſimilibus, deinde proferendis, probabilis, pro noſtrorum *eigen* ſ. *eigenthümlich*, i. quae noſtri ſunt dominii, in noſtraque poteſtate, quae nobis paravimus ipſi, aut ſoli, aut maxime; ut res iſtae duae, §. pr. poſitae, nobilitas et divitiae, plerumque dantur non per nos, ſed a parentibus et fortuna; unde illa poëtarum, Ovid. Met. 13, 140. *genus* et *proavos*, et *quae* non *fecimus* ipſi, *Vix ea* noſtra *voco*, Hor. ep. 1, 6, 37. *et* genus *et* formam *regina* pecunia *donat*, et Sen. Herc. F. qui *genus* iactat *ſuum*, aliena *laudat*; quod ſecus eſt in animi bonis, ſapientia et virtute, quae deus

nobis vendit ſudore, labore, precibus operisque noſtris; unde et noſtra haec putabimus. Sed de altero adi. Stp. Th. „ἀν. qui ſ. quae auferri non poteſt, ut virtus dr. κτ. ἀναφαίρετον, poſſeſſio, *quae* auferri *nequit*“ iterum ſine auctoritate, quae non eſt quidem ap. veterrimos ſcriptores, at recentiores non peſſimae notae, cf. Munth. p. 495. e. (e Diod. S. 2, 271. i. πάντες — τὰς οὐσίας εἰώθησαν ἔχειν ἀναφαιρέτους, *cunctis* poſſeſſiones *ſuae* integrae *et* intactae *permanſerunt*, pro *omnes ſinebantur* habere *res* ſuas *intactas*, ſ. omnibus conceſſum eſt habere facultates ſuas illaeſas,) tum add. p. 595. l. 16. οὐ κατασκευὴ κτημάτων πολυτελὴς ἀναφαίρετος, ſc. ἦν, *nullas non* opes *per* vim *rapiebat*, pro *nec* ſupellex, *apparatus* praediorum ſ. domuum, *pretioſus* erat *illaeſus*, Ind. Dion. H. S. T. 1. 542, 24. τὰς μὲν πρότερον ὑπαρχούσας ἡμῖν κτήσεις — ἰδίας τὲ καὶ ἀναφαιρέτους ἑκάστοις δεῖ μένειν, poſſeſſiones *proprias* ac *perpetuas* debere *manere* ſuis *dominis*, (etiam in Verſ. ed. R. V. 3. p. 1689.) it. 695, 30. αὗται γάρ εἰσι βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς τιμαὶ καὶ ἀναφαίρετοι, hi *enim* ſunt *veri*, ſtabiles *honores*, plane neglecto adi. noſtro, ſed ad N. T. Luc. 10, 42. comparante Pric. tum Noſtri hunc locum, tum alia, in quibus et ſyn. ἀγαθὸν οἰκεῖον καὶ δυςαφαίρετον, it. ταῦτα μόνα ἐμά ἐστι καὶ ἀναφαίρετα, cf. Plut. Hſ. Suid. 1, 185. ἀναφαιρέτους, μὴ ἀφαιρουμένους, qui *auferri* non *poſſunt*, Heſ. cum N. e Diog. L., ubi v. Menag. p. 290. b. m., reddente hic Bg. per periphraſin quoque, forte e Stp. m. ad P., ſed recte manente in Gr. ταῦτα ψ. λ., quae nihil habent, quo referantur in prioribus, cum nihil horum bonorum diſerte nominatum ſit, ſed ut in concretis κοσμίους — et σώφρονας §. pr. lateant abſtracta ſimul κοσμιότης τοῦ τρόπου et σωφροσύνη τοῦ βίου, in quo eſt genus ſyneſis, cum ſubſtantiva rerum et abſtractorum repetenda ſunt ex adi. perſonarum ac concretorum, idque in pron. demonſtr. ταῦτα cum ſubſt., ut 6, 1, 17. in αὐτὰ nudo. Deinde Bg. καὶ per *ve*, ut alibi, ſed hic pro mera copula, et in v. ἡγ. e P. ſevere, tropico ſenſu, pro putare, cf. pauperam Stp. Th. 1, 1423. E. e. L. N. T., Ind. Thuc. Dion. H. Diod. S. Ael. V. h. Luc. Fiſch. Aeſch. et Pol., Fab. Aeſ. Hſ. it. Plut. cum Krg., Rs. Or. V. 4. Kypk. 2, 315. e., qui p. ſq. in Verſ. exprimit inf. εἶναι, hic, ut alibi, oppreſſum, forte etiam in formulis νομίζειν aut ἡγεῖσθαι θεοὺς, cf. Abr. An. ad Aeſch. T. 1. et Dil. Th., it. Heſ. 1, 1599. i. cum N., Rs. Or. V. 7. p. 559. e. it. Suid. 2, 42. e., quod pertineat ad N. T. Phil. 3, 7., ubi vs. ſq. inf. εἶναι cum v. noſtro, quod et ap. G. Th. in Bg. 279, 40.

1, 2, 5. m.

Παρεῖχε — τοῖς ἀρχομένοις ἑαυτὸν ἐπιεικῆ καὶ μέτριον βασιλέα.

Copulata adi. ἐπ. et μ. e Dem. ap. Stp. Th. 1, 1120. G. non reperi, ſed in L. N. T. Schw. p. 910. N. „ἐπιεικής τε καὶ μ. *manſuetus* et *moderatus*“ it. ap. Luc. 2, 188. l. 29. de Phalari, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις ἐπιεικῆ κ. μ., *me* praeſtiti *aequum* et *moderatum*, opp. βίαιον — ὑβριστικὸν λ., cf. Koen. ad Gr. p. 246. N. 27., ubi et contrario ordine μ. κ. ἐπ., ſed Ael. V. h. πρᾶος κ. ἐπ. *manſuetus* et *mitis*, Plut. Krg. §. 8. χρηστὰ κ. ἐπιεικῆ, (quocum cf. N. T. 1 Petr. 2, 18. τοῖς ἀγαθοῖς κ. ἐπιεικέσιν, Grot. *bonis* ac *lenibus*,) it. §. 385. καὶ φίλος ἐπ., καὶ πατὴρ χρηστὸς, et Diod. S. 1, 106. l. 64. τὸν τρόπον ἐπιεικὴς κ. δίκαιος, morum *benignitate* atque *iuſtitia*, tum ap. Stp. Th. l. l. H. ἐπιεικείας κ. πρᾳότητος, (quocum cf. N. T. 2 Cor. 10, 1. πρᾳότητος κ. ἐπιεικ.) — ἐπιείκειαν κ. χρηστότητα, — ἐπ. κ. φιλανθρωπίαν, — ἐπιεικῶς κ. μετρίως, — ἐπ. κ. φιλανθρώπως, ut μέτριος κ. ἰσότιμος, it. μέτριον κ. πρᾷον ib. 2, 906. F. et

Schw. L. N. T. l. l., ſed ap. Dem. 556, 24. *βίον μ. κ. φιλάνθρωπον*, 573, pen. *τῶν μετρίων τινα κ. δημοτικῶν* ex Ind., cui add. 574, 14. *μέτριος κ. φιλάνθρωπος*, Ariſt. Nub. v. 1135. *ἐμοῦ μέτρια τε κ. δίκαια αἰτουμένου*, *iuſtum* et *aequum*, immo inverſo ordine, Xen. Ageſ. 11, 11. m. *τῶν ὑπεραύχων καταφρονῶν*, *τῶν μετρίων ταπεινότερος*, Th. V. 2. p. 522. mediocribus *humilior*, Dion. H. Rs. V. 2. p. 1160. l. 5. *χρηστὸν κ. μέτριον*, *frugi* et *modeſta*, Luc. 1, 566. l. 93. *μέτριος*, *ἐπιεικής*, *ἁρμόδιος τῷ βίῳ*, *mediocris*, aequus, *vitae aptus*, et p. 675. i. *τὸ μέτριον κ. αὔταρκες τοῦ σοῦ τρόπου*, mediocritatem *tuam*, Thuc. p. 286. l. 6. *ἑαυτὸν παρασχὼν δίκαιον κ. μ. ἐς τὰς πόλεις*, *quod ſe* iuſtum *et* moderatum *erga* civitates *praebuiſſet*, cum praep., ut ap. Dem. 547, 13. *μέτριος πρὸς ἅπαντάς εἰμι λ.*

Tum de *ἐπιεικής* cum affinibus, quoad notionem, cf. Bud. C. 157, 32. 1158, 6. Stp. Th. Foeſ. Oec., ubi „Gal. *ἐπιεικέως* exponit *μετρίως*, h. e. modeſte, *moderate*, quemadmodum etiam *ὁ ἐπιεικὴς ἄνθρωπος ὁ μέτριος* Graecis dr.“ Suic. Th. L. Ern. et N. T. Indd. Dion. H. S. T. 1. Polb. Ern. Rs. Or. V. 7. Dem. et V. 1. An. ad Gr. A. p. 170. m., Plut. Hſ., (cuius locus ſimilis illi ap. Rs. Or. V. 3. p. 569. l. 32.) Fiſch. Aeſch., Xen. Mor. Hell. et Bach., (ubi Oec. 2, 1. m. *ἐπιεικῶς* i. q. pr. *ἀρκούντως* et ſq. *ἱκανῶς*, quod partim et Z. Ind. monuit,) Iſocr. Ev. et Ael. V. h., tum Vig. p. 394. m. Obſ. ad N. T. Grot. et Loesn. p. 357. e. Caſ. ad Polb. T. 1. p. 802. m. Graev. L. Heſ. p. 71. e., ad Luc. 2, 22. N. 80. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. Chr. p. 126. m. et V. 4. p. 270. m. Abr. Dil. Th. p. 192. m. Ern. ad Hom. Ἰλ. ψ', 246. ad Plat. Ph. Fiſch. p. 208. N. 3. et Gottl. p. 108. m. Caſ. ad Suet. Claud. c. 21. m. et Boſ. ad Corn. N. 1, 8, 4., porro per definitiones, ut Galeni, *ἄνθρωπον ἐπιεικῆ καλοῦμεν τὸν μέτριον, ᾧ μηδὲν ἄγαν πράττεται κατὰ τὸν βίον*, (quae repetitur a Foeſ. l. l., ſed mendoſe ap. Caſ. ad Polb. et Graev. l. l.) tum aliam ex Ariſtot. ap. Bud. C. l. l., Stp. Th. 1, 1120. D. e. ſq. et per partes etiam ap. Caſ. l. l., qui et aliam ex Euſtrathrio, Ariſtotelis interprete, affert, ut Stp. ex Ariſt. ſunt de morib. l. 5. c. 14. e. l. 6. c. 11. e., quibus ſimilia ſunt illa in rhet. l. 1. c. 13. e. et Magn. mor. l. 2. c. 21. *ἔστι δ' ἡ ἐπιείκεια καὶ ὁ ἐπιεικὴς ὁ ἐλαττωτικὸς τῶν δικαίων τῶν κατὰ νόμον*, pro quo mox *ὁ ἐν τούτοις παραχωρῶν*, quod vicinius eſt ad notationem, quam v. ap. veteres Grammaticos, ut Etym. M. ap. Suic. l. l., *ἐπιεικής*, *παρὰ τὸ εἴκειν καὶ ὑποχωρεῖν. καὶ γὰρ οἱ πρᾳεῖς ὑποχωροῦσι καὶ οὐκ ἀντιτείνουσιν*, ſed Suid. 1, 808. i. *ἐπ.*, *πρᾷος*, *μέτριος*, *lenis*, moderatus, *modeſtus*, cf. paulo ante v. *ἐπιεικές*, et poſt v. *ἐπιεικῶς*, it. 816. i., Heſ. 1, 1351. i. ſqq. *ἐπεοικός*, — *μέτριον*, — *πρᾷον*, *ἀγαθόν*, it. mox cum N. 7. et Schol. Luc. 2, 188. l. 29. p. 737. l. 67. it. Schol. Thuc. 52, 38. 170, 71. p. ſq. l. 53. 368, 12. 250, 15. *ἀλλ' ἦν, παρὸν τὸ αὐτὸ δρᾶσαι πρὸς τὸ ἐπιεικές, καὶ ἀρετῇ αὐτὸς νικήσας παρὰ ἃ προσεδέχετο, μετρίως ξυναλλαγῇ*, *ſed ſi*, cum *ipſi* liceat *hoc* ipſum *facere* et vi uti, *quamvis* ipſe *victoriam virtute* praeter *ſuam* expectationem *ſit adeptus*, tamen *animi* aequitate *adductus*, moderatis *conditionibus* cum hoſte *reconcilietur*, ubi Schol. *πρ. τ. ἐπ.* explicat *τῇ φιλανθρωπίᾳ*, ut Stp. Th. 1, 1120. E. m. putat, eſſe i. q. ſq. *μετρίως*, me quidem *πρ. τ. ἐπ.* copulante cum pr. membro, et, *παρὸν* accipiente pro *ἐξόν*, quo et tendit Schol. liberius *δυνάμενος*, in hanc ſententiam, *ſed ſi*, quanquam liceat *ei* (poſſit is) *id* ipſum *facere* per *ius* aliquod (cum iure quodam,) *et* quanquam *virtute* ipſe *vicerit* praeter *expectationem*, tamen *moderate*, animi uſus moderatione, moderatis, aequis conditionibus *reconcilietur* cum *hoſte*.

Similiter de adi. *μετρ.* cum affinibus, praeter Stp. Th. et L. Ern. cum Schw. N. T. p. 910. N., cf. Indd. Dion. H. S. T. utr., Ern. Polb.

et Xen., cum Bach., Mor. 'Αγβ. Z. Pol. et Cyr. Fiſch. Aeſch. et Pal., Plut. Hſ. Rs. Or. V. 4. et Dem., tum Obſ. ad Heſ. ἔργ. v. 306. Heinſ. Graev. et Krb. et hic ad N. T. p. 371., Gron. ad Polb. T. 1. p. 896. Harl. ad Dem. p. Cor. p. 371. N. 29. e., porro ap. vet. Grammat. Schol. Ariſt. Plut. v. 246., qui in pr. etiam reddit σύμμετρος, Suid. 2, 545. m. μ., τὸ ἦθος ἐπιεικὴς, *moderato* et *modeſto* ingenio *praeditus*, etiam in rel. plane cum Schol. ad Luc. l. l. ſupra ad ἐπιεικ., non coll. ad Heſ. 2, 588. m. μέτριοι, ἐπιεικεῖς, Greg. de dial. §. 116. Schol. Thuc. 30, 31. 250, 16. 286, 4. 258, 18. ſed cum praep. 374, 28. πρὸς τοὺς ἥσσους μέτριοι, inferioribus *ſe* moderatos *praebent*, δίκαιοι. E quibus omnibus ſatis liquet, iſta adi. duo Noſtri eſſe ſyn. et per copiam hic copulari, ut tamen per ſe differant ſic, ut ἐπιεικὴς, ex ἐπὶ et εἴκω, proprie dicatur, qui cedit de iure ſuo, neque id ſevere ſectatur et uſurpat, Lat. *concedens*, et nobis *nachgebend*, ſed deinde i. q. lenis, benignus, quia tales libenter cedunt, ſed μέτριος, qui modum tenet, Lat. *modeſtus* et *moderatus*, nemini nocendo contra leges, et eas ubique obſervando, quod et ipſum eſt principis et imperatoris boni benignique, cf. Plin. Pan., qui μετρ. βασ. pingit c. 21. ſq. §. 5. c. 23. ſq., ſed ἐπιεικ. c. 48. ſq. §. 4. ſqq. c. 50. ſq. §. 4. c. 56. §. 6. c. 63. §. 5. e. ſq. c. ſq. it. 71. 76—78. c. 80. 85. ſqq., ubi *modeſtia* et *moderatio* de principe dr. eo, qui non eſt arrogans, ſed ſe demittit et cum civibus agit, ut cum paribus, quem nos dicimus *leutſelig*, quo forte potius, quam ad noſtratium *beſcheiden*, reſpexerit Bg. in ſuo, ap. G. Th. cum Gr. n., etiam in pr. *clemens* et affinibus huius, quod et ap. Stp. Th. 1, 1120. G. e. aliunde et ap. Suic. l. l. in gloſſ., v. c. „ἐπιείκεια, manſuetudo, *clementia*" ap. G. Th., praeter principem notionem pro eo, qui non nimius eſt in ira et poenis, ſed in his modum tenet, etiam in univerſum pro leni ac benigno, nobis *gnädig*; de Marco quidem, ita modeſto ac leni, per exempla narrante Capit. c. 3. p. 297. cum N. Caſ. 2. b. m. it. c. 6. p. 314., cf. Exc. ad 1, 2, 1., ſed et Noſtro mox ſubiungente quaedam per participia, dictis prioribus demonſtrandis atque explicandis inſervientia, quae reſolvimus adeo per particulam Lat. *dum*, nobis *indem*, vel per Lat. *quippe* ſ. *utpote*, aut per pron. ſimul *quippe qui*, ſ. *utpote qui*; quae deinde valent pro quia; ut eodem ſpectat P. *ut*, ſenſu explicandi acceptum, pro ita, ut, cf. Ern. Ind. Tac., ſilentibus G. Th. et Hor. Turſ., liberius verſante P. in v. πρ., ſed Bg. ſevere etiam omittente ſuppreſſum dat. perſ. pron. αὐτῷ ſ. αὑτῷ, cf. ap. Luc. Ael. V. h. et Xen. Cyr. Z. v. i.

Tum v. δεξιοῦσθαι med. hic P. accepit phyſice proprieque, pro dextram dare ſ. porrigere, et hinc forte etiam C. Barth. Adverſ. l. 25. c. 8. p. 1229. „Principibus noſtris ſignum animi clementis dextrae datio, Herodi. l. 1." ſubiectis Gr. noſtris, ſed vitiato τοὺς δὲ, pro τούς τε, ſumente contra Bg. translatam notionem, cuius formulam non tenet Stp. Th., ſed alias ſyn., pro ad ſe admittere, pati venire, alloqui, colloqui, audire cum ſignis benevolentiae, hilari fronte et oculo, voce et oratione leni comique. Verum de hac ratione, cum Noſter iam praemiſerit, Marcum clementem ſe praebuiſſe, ſi nunc addas, *clementer* excipiendo *adeuntes*, videatur quaedam oriri tautologia, niſi in adv. aliquo deligendo prudenter verſeris, utendo v. c. comiter, amice, aut Bg., ubi remanet modo tautologia generis ac formae, non illa vitioſa; ut de P. more et porrectae dextrae aut ad oſculandum adeo, ut hodie, cf. Gs. ad Plin. Pan. 23, 1. et Lipſ. Elect. 2, 6. Opp. T. 1. p. 466. e., ſed, ad Stp. Th. locupletandum, de v. δεξ. in univerſum L. Ern. Ind. Dion. Caſ. cum Xen. Cyr. Z.

et Caſ. ad Athen. p. 13. e., ſed deinde 1) in phyſicam notionem, de perſ., cum acc. perſ. diſerto ſ. oppreſſo, pro dextra manu prehendere, ſ. dextram porrigere Xen. Bach. et Cyr. Th. V. 1. p. 166. m. 380. i. e., pro quo p. 294. i. λαβὼν τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, it. p. 517. i. et 357. m. λαβόμενος τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ, (quam formulam cum Ioſeph. T. 1. p. 77. ſ. 5. i. habet Noſter etiam,) Luc. 3, 423. l. 11. illum *ſalutare*, Dion. H. S. T. 1., Plut. Krg., Rs. Or. V. 4. 6. cum Luc. 1, 156. l. 18., ubi Barl. p. 195. valde convenit cum Pott. ad Lycophr. v. 51., tum de re ac loco, cum perſ. acc. ib. v. 564., ubi i. q. δέχεσθαι ſ. ὑποδέχεσθαι, cf. infra 1, 5, 3. 2) in tropicam vim, de perſ., cum acc. perſ., ad Luc. 2, 130. l. 47. in N. ex Longo τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν, per oppreſſam pr. κατὰ, *cum* omni, *ſumma* dexteritate, i. bonitate, humanitate, *accipere*, cf. G. Th. Heſ. 1, 916. i. Suid. 1, 523. m., ut Luc. δεξιῶς capio pro bene, humaniter, comiter, ſicut δεξιὸς, ut Lat. *dexter*, praeter phyſicam notionem, tropice eſt 1) aptus ad aliquid, ſolers, bonus, 2) bonus, ſenſu morali, propitius, benignus, comis, 3) felix, proſper, tum Foeſ. Oec. p. 91. b. i. „φιλοφρονώτερον τοῦ καιροῦ — ἐδεξιοῦντο, maiori cum comitate, quam occaſio, (tempus, temporis rationes) *ferret*, homines *excipiebat*“ bene ſic ſimpl., ob pr. adv. ſimul; porro cum acc. rei ſ. loci Lycophr. v. 416. δεξιώσονται τάφους, intrabunt *ſepulcra*, ad ſenſum, ſed melius v. 51. *ſalutare*, quod et ipſum dr. pro venire in locum, cf. G. Th. cum Gr. n., it. cum acc. perſ. et dat. rei ſ. modi Stp. Th. 1, 962. C. Dion. H. S. T. 1. 422, 25. *excipere*, Rs. ed. V. 3. p. 1326. l. 7. *ſalutans*, i. tropo remoto, declarans, excitans in adventu eius, Ael. V. h. 1, 32. σὲ δεξ. τοῖς δώροις, *exceperunt*, i. affecerunt, tibi ea tribuerunt advenienti, it. 3, 19. δεξ. αὐτοὺς τιμῇ — καὶ τῇ κοινωνίᾳ τῶν λόγων, *excipiebat*, cum diverſo ſubſt., ubi in primo, honorem tribuere, declarare, ſed in poſtr. admittere ad ſermones, participem reddere, ut reddiderim, *tribuens* illis cum reliquum honorem, tum vero etiam hunc, ut liceret intereſſe ſermonibus ſuis; cum quibus conveniunt expoſitiones veterum Grammaticorum, Suid. 1, 524. m. δεξιοῦται, προσάγεται, ξενοδοχεῖ, φιλοφρονεῖ, *data dextra* ſalutat, *hoſpitio* excipit, *benevole excipit*, (omiſſo v. πρ., quod ceperim non tam pro ad ſe adducere, quam pro amplecti ſ. amplexari, cf. Dion. H. S. T. 1. 516, 26. Rs. ed. V. 1. p. 1610. l. 7. Suid. 3, 198. m. ex Ariſt. Av. v. 161. et Schol.) Heſ. 1, 916. i. cum N. 18., ſed ib. m. δεξιώσασθαι, ἐγγίσασθαι γυναικὶ, quod ceperim ſenſu exquiſitiori honeſtiorique, pro rem habere cum femina, concumbere, ut noſtratium elegantiores dicunt etiam *umarmen* et *die Umarmungen*, ut et Lat. *amplexum*, v. G. Th. 314, 75., aliter me locum Aeſch., ibi excitatum, interpungente, νῦν δ', ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους, Ἐλθὼν θεοῖσι πρῶτα, δεξιώσομαι, accepto ἐς, ut Lat. *ad*, pro apud, in, intra, et recto ἐλθ. cum dat. perſ., ut ἥκειν, pro *veniens* ad *deos* ante *omnia*, i. ad eorum ſimulacra, denique δεξ. abſolute ſumto, ſed ut e pr. repetatur pron. αὐτοὺς, pro *amplexabor* eos, ſ. ea ſimulacra, eorumque genua, cf. ib. Sept. c. Theb. v. 97. cum Schol. β'. aut *ſalutabo*, i. adorabo, cf. G. Th.

1, 2, 6.

— σεμνῷ ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι.

Super hoc loco iam aliquid dictum in Exc. ad 1, 2, 3. e., ubi cum σ. β. reddiderimus *vita honeſta*: prius σ. ἤ. vertamus aut *honeſtos mores*, aut probos ſ. ſanctos, quae ſunt ſyn., ut Gr. σεμν. et σωφρ., reddente Bg. prima σ. ἤ. per ſubſt. duo e P., non item ſecundum β. σ. membrum,

ſed in Gr. σεμν. per Lat. *gravis*, ſecundum exemplum aliorum quidem, at per Lat. ambiguum, ap. G. Th. „eſt virtutis nomen, quatenus ſe huc, illuc impelli ac demoveri non patitur, (ut ſit, de perſ. quidem, i. q. conſtans, ſibique par ac ſimilis, nobis *geſetzt*,) quo et tendunt Gs. in ſubſt. Bg., nihil ut ib. ſit in notionem pro honeſtus in univerſum, nec alibi, et in Corn. N. Ind. modo cum Gr. n. ſine explic.; unde equidem non uſurus eram iſto Lat. hic, ubi ex opp. σωφρ., et adhuc clarius ex illo 1, 2, 3. e. κοσμίους τὸν τρόπον, καὶ σώφρονας τὸν βίον, nihil ſit σεμνὸς, quam κόσμιος, et hoc, ut ibi demonſtravimus, idem cum Lat. iſtis, ab initio poſitis, cf. Suic. Th. p. 148. i. „κόσμιος — poſſes etiam *gravem* vertere, ut Theophylactus, qui interpretatur σεμνοπρεπῆ. Greg. N. — κόσμος, ἡ σεμνότης, *gravitas*. Heſ. ἐν κόσμῳ, ἐν σεμνότητι" 1, 1247. e.

Omnino σεμνὸς recte videtur derivari a σέβομαι, ut ſit, e σεβινὸς contractum, i. q. σεπτὸς, σεβάσμιος, σεβαστὸς, atque adeo, ut Lat. *gravis* ap. G. Th. et Cl. Cic., venerabilis, colendus, magni faciendus, dignus honore, admiratione, it. amore, it. laude, atque hinc etiam laudatus et celebris; quibus affinia Lat. alia, ut, cum vertitur *auguſtus*, quod G. Th. „σεβάσμιος, σεβαστὸς, ἱερὸς, fere i. q. magnificus, atque venerabilis ob maieſtatem ſuam divinam" ſ. omnino magnitudinem ſuam; unde σεμνὸς quoque magnus, praeſtans, excelſus, it. honeſtus et virtuti deditus, cum univerſae, tum partibus eius; unde ſanctus, caſtus, pudicus, it. ſeverus, ſine ſtudio partium, v. c. de iudicibus et magiſtratibus, etiam (propter virtutum ac vitiorum affinitatem, vicinitatem et ſimulationem) i. q. rigidus, nimis ſeverus, moroſus, triſtis; it. tumidus, inflatus, faſtuoſus; it. magnificus in malam partem, i. amans magnificentiae in rebus inanibus, profuſionis, luxuriae; quorum multa cadunt et *in* Lat. illud *gravis*, cf. G. Th. et de Gr. Bud. C. 964, 37. 1176, 52. Stp. Th. L. Ern. et N. T., Indd. Ariſt. Kuſt., R. Or. V. 6. 7. Dem., Iſocr. Pan. et Ev., Ael. V. h. Diod. S. Xen. Ern. Bach. et Z. Cyr., Fiſch. Aeſch., Luc. et Plut. Hſ., nihil ut proſit huc definitio Lex. Schw. ex Ariſtot. Eud. l. 3. c. 7. i., nec alia ib. Magn. Mor. l. 1. c. 29., ſed magis veterum Grammaticorum ratio, ut Schol. Eur. Ph. v. 989. ed. Valck. σεμνὰ, — σεβάσμια, Heſ. 2, 1169. e. σεμνὴ, τιμία, σώφρων, cf. p. ſq. i. cum N., Suid. 3, 298. e. (ex Schol. Ariſt. Nub. v. 48.) it. p. ſq. i., cf. copulata Ael. V. h. 1, 15. νεὼς, σεμνός τε καὶ ἅγιος, *venerandum* et *ſanctum*, 13, 1. σεμνότατον καὶ σώφρονα παρθενῶνα, 2, 11. μέγα κ. σεμνὸν, R. Or. Iſ. V. 7. p. 148. l. 4. σεμνὰ κ. εὐσεβῆ γράμματα, et Luc. 3, 229. l. 3. σεμνότερον κ. θειότερον, *auguſtius* ac *divinius*, cf. ſq. ib.

De ἦθος autem abſolvimus hic, quae 1, 2, 3. e. coepimus, eſſe i. q. τρόπος, cf. ad Heſ. 1, 1611. N. 4. „Etym. ἦθος ὁ τρόπος" at ib. 1613. i. pro ἦθος, γνώριμος τρόπος, ob adiunctum hoc adi. et epitheton malim cum N. τόπος, ut Lat. *nota loca*, it. *notae ſedes* dr., pro nido, cubili et commorationis loco. Tum etiam conveniunt duo iſta in hoc, quod in ſing. et plur. ἦθος et ἤθη eodem ſenſu, ut τρόπος et τρόποι, uſurpantur, v. Stp. Th. 1, 1097. F. m. ſqq. R. Or. V. 3. p. 1069. m. Ind. V. 8. p. 663. e. it. Dem. Luc. Plut. Hſ. et Fiſch. The. Cumque ἦθος ductum ab ἔθος, huiusque ſyn. eſſe velint, cf. Stp. l. l. D. e. ſq. Hſ. l. l. p. 24. N. 16. Wyttb. Plut. de ſer. n. v. p. 21. Ariſtot. Eth. l. 2. c. 1. i. et Eud. l. 2. c. 2. i.: tamen mireris, praeter L. N. T. Fiſch., nullibi nominis ἦθος principem notionem conſtitui per Lat. *mos* et *conſuetudo*, ſed potius illam, cum dr. de loco ac ſede, ubi homines ſ. animantes degere, verſari, eſſe ſoleant atque conſueverint, quae tamen eſt impropria, et ex illa pr. ducta,

e qua et reliquae, in Lexx. reperiendae, derivari poſſunt ad hanc rationem ac veluti ſeriem. Sit enim univerſe Lat. *mos* et *conſuetudo*, ſed vario ſenſu, it. ἤθη Lat. *mores*, tum de hominibus, quoad vel animum, vel corpus eiusque adeo partem aliquam, veluti oris ac vultus, tum de animantibus, v. c. equo, aut de aliis rebus, tanquam de febri, it. de civitate et inſtitutis civilibus, rebusque, more receptis et obſervatis inde a multo tempore. Hinc de loco, in quo quid ſolet ſ. conſuevit eſſe ac commorari, ut de hominibus pro patria ſ. domicilio, ſed de amantibus pro luſtro, it. paſcuis, campis, pratis, ſylvis, ſaltibus, it. nido, porro de rebus aliis, ut de ſole et loco eius conſueto, ubi oritur. Denique ſenſu rhetorico primum Lat. *mores*, ut definivimus ad 1, 2, 3., de toto hominis animo, mente ac voluntate, pro iis, quae ibi ſunt fiuntve per conſuetudinem aliquam, cf. L. Ern., deinde vero de ſola voluntate, nec tantum de univerſis illis motibus et affectibus, ſed et anguſtius de lenibus modo ac moderatis; unde ἦθος dr. lenitas, moderatio, modeſtia, etiam extra rhetorum ſcholas, et omnium aliorum hominum, nec tantum animi illa interna, ſed etiam externa, nominatim vocis et orationis; quanquam haec notio quoque fuerit orta hinc, quod, ſicut τρόπος, cf. Ind. Fiſch. Pal., ita ἦθος de certo tantum genere morum virtutisque ſumeretur, cf. pro more ſ. moribus illis univerſis ante laudatos, ſed de ratione oris ac vultus Ind. Fiſch. The. cum Caſ. p. 106., de civitatis moribus, praeter Stp. l. l., quoque Thom. M. p. 417. et Ind. Dem., pro loco ſolito, praeter Stp. l. l., etiam Suid. 1, 771. i. 2, 49. i. Heſ. 1, 1611. i. cum N., Greg. de dial. p. 236. i cum N., Ind. Hom. Ern. Herodt. Ael. V. h. D'Orv. Ch. p. 753. Cl. ad Hom. Ὀδ. ξ', 411. Ern. Call. Del. v. 297., ad Plat. Phaed. Fiſch. p. 213. a. N. Gottl. p. 52. i., ſed ſenſu rhetor. Ind. Dion. H. Sb. T. 2. it. Quinct. Inſt. Or. 6, 2, 8. ſqq., quae, quanquam repetita a Stp. Th. l. l. F. m., non tamen recte habent.

Sed quod ἦθος ſubinde vertitur per Lat. *ingenium*, animus, *indoles* et *natura*; cf. Stp. l. l. G. i. et p. 1098. A. e. Cl. Cic. Ind. Grl. it. Ind. Fab. Aeſ. Hſ., in L. N. T. Krb. et ad Plut., ubi veriſſime ἤθους pro εἴδους corrigitur: iſtis Lat. utuntur libere et ad ſenſum, ſed non neceſſario, cum Lat. *mos* et *mores* aeque late pateant, ſimiliterque *mos* v. c. equi dicatur, ut ἦθος ἵππου, ad quam formam ἦθος πυρετοῦ non dubitem reddere *morem febris*, quae et noſtrates habent, *den* Gebrauch, *die Art* des *Pferdes*, des *Fiebers*. Porro cum Thom. M. l. l. ait, καὶ ἦθος ἡ εὔλογος αἰτία, ex Ariſtid. οὐδὲ τὰ τολμήματα τῆς πόλεως ἀσπάσασθαι μᾶλλόν ἐστιν, ἢ τὸ τῶν ἔργων ἦθος, ſufficit ibi ἦθος interpretari per Lat. *ratio*, pro modus, quo Lat. et utitur L. Ern.; et cum Stp. l. l. p. 1097. G. dicit, Ciceronem ap. Plat. ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἤθει vertiſſe, *conſtanter* in *ſuo* manebat *ſtatu*, Cicero libere egit, ut alibi, ad ſenſum reddens, primo κ. τρ. pro adv. Lat. *conſtanter*, quaſi κ. τρ. τὸν αὐτὸν, uno *eodem* que *modo*, ſed deinde ἤθει Lat. *ſtatu*, pro ratione, more, modo, cf. Cl. Cic., quanquam mihi potius videtur κ. τρ. exquiſite poſitum, et praep. cum ſubſt. in periphraſi gen., pro ἐν τῷ — τρόπου ἤθει, *manſit* in *animi* more *ſuo*, quem gen. non poſuerit Plato ob pr. ἑαυτοῦ eundem caſum; ſicut illud Stp. l. l. p. 1098. i. ex Iſocr. p. 1. l. 32. ὅπως τὰ τῶν τρόπων ἤθη σπουδαῖοι πεφυκέναι δόξουσι, eſt neque bene ibi vel converſum, vel explicatum in Annot. p. 49. l. 12. ſqq., neque ap. Stp. Th. 3, 1637. D. e., cum ſit, *ut* quoad *animorum* ſ. *animi* mores *videantur* probi *facti eſſe*, ut σπ. τὰ ἤ., pro κατὰ τὰ ἤ., ſic Lat. *probus moribus*, et οἱ τρόποι i. q. animi,

animus, mens, cf. Exc. ad 1, 2, 3. e. it. Stp. l. l. p. 1636. G. e. ſq., quanquam et hic reddas, morum rationes, vitae, vivendi agendique rationem; ut in prima Verſ. reſpondet noſtrum *Gemüthsart* contractum illis Gr. pluribus τὰ τ. τρ. ἤθη.

Denique formula ἐν ἤθει ponitur p. adv. ἠθικῶς, ſed hoc utrumque ſenſu duplici, primum pro convenienter et accommodate moribus cuiusque perſonae inductae atque tractatae, (v. c. ap. Plut. de aud. p. p. 26. e., ubi in pr. oppon. ἀτόπως, cf. ib. Krb. p. 129., quo ſenſu familiare et Scholiaſtis Gr., cf. Valck. Theocr. p. 328. m. Ind. Ariſt. Kuſt. in Schol. v. et Call. Iov. v. 7., ubi verterim *ſecundum mores*,) deinde, ut in Ind. Plut. Krg. de diſcr. ad. redditur, *modeſte*, i. moderate, ſ. melius, cum lenitate ſ. leniter, e §. 386. e. ἐν ἤθει καὶ μετ' εὐνοίας προσφέρεσθαι τοῖς ἁμαρτάνουσιν, ubi ἐν pro σὺν capias, ut alias, et tanquam ſyn. cum ſq. μετὰ, ubi etiam per *placide*, i. q. noſtrum antea, verſum ait Abr. L. Ariſt. p. 311. i., it. ἠθικῶς, *blande* ib., qui locus eſt §. 368., ubi Ind. tacet, et §. 387. oppon. πικρῶς, Lat. *acerbe*, i. cum ira et contumelia, ſed §. 388. ἠθικώτερον iterum Ind. „moderatius, aequius“ i. lenius, verbis mitioribus. Sed ad Ariſtaen. l. l. p. 310. e. „ἠθικῶς — notat *graviter*, — *ſevere*, ut vertit Intp. Philon. p. 429. e βαθεῖ φάναι ἤθει, et p. 435. A. ἤθει βαρυτάτῳ φησὶν αὐτοῖς, ſevere *admodum* reſpondet *iis*“ quorum poſtr. locus in mea ed. ſimiliter vertitur, ſed prior, *pari oris gravitate*, quod rectius videtur, cum loco utr. ἦθος ſit, ut ſupra monuimus, ſenſu anguſtiſſimo, pro vultus certa ratione et *vultu ipſo ſoloque*, ob diſertum adi., i. oculis, fronte ac genis, cumque potius modo adi. iſta duo ſignificent id, quod Abr. voluit, loquente ibi Ioſepho cum fratribus, et affectum opprimente fraternum, cumque vehementer eo moveretur, βαθεῖ ὅμως ἤθει φησὶν, tamen *dicit* ad *eos* vultu *gravi*, i. ſevero, non commoto, non perturbato, ſed conſtanti et aequabili, vel etiam irato, non benigno et amico; cum utr. ſenſu dicatur Lat. *gravis*, cui exacte reſpondet Gr. alterius loci βαρὺς, pro quo in pr. ſit βαθὺς, niſi in hoc depravato latet alterum, ut alibi quoque confunduntur. Caeterum hic commode dici poterit, quare ἦθος de vultu ſumatur, quia Gr. ea vox proprie de animo valet, ſed, ubi hic ſeverus eſt et iratus, aut aliquo alio affectu commotus, etiam vultus conformatus eſſe ſolet ſimiliter, illosque animi motus prodit et prae ſe fert.

1, 2, 7.

Πολύ τι πλῆθος ἀνδρῶν σοφῶν ἤνεγκεν ἡ τῶν ἐκείνου καιρῶν φορά.

Noſtro loco uſus eſt Graev. ad Iuſt. 13, 1, 12. *neque enim unquam ante* Macedonia, *vel* ulla *gens* alia, *tam* clarorum *virorum* proventu *floruit*, ubi N. „ἀνδρῶν σοφ. φορὰν vocat Herodi. l. 1. ſub init.“ memoriter ac male, ut apparet, et forte e P. „*quo factum eſt*, ut *magnum* ſapientium *virorum* proventum *aetas* illa *extulerit*“ tum Kuhn. Ind. Ael. V. h. v. εὐφορία „at 2, 17. (εὐετηρίαν τὴν ἐξ ὡρῶν καὶ εὐφορίαν τὴν παρὰ τὸν τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ χρόνον, *copioſum* ex *anni* partibus *proventum* et *fertilitatem* per *imperii* illius *tempus*,) fertilitas; nec tamen repugnaverim, ſi quis haec verba, εὐφορίαν χρόνων, (quae proprie ibi non ſunt; ſed tamen ad ſenſum et ex illa periphraſi gen. per praep. cum ſubſt., ut Exc. pr., quae iterum orta ex altero gen. τῆς ἀρχ.) interpretetur non de frugum, ſed de virorum fortium proventu et copia. Haec enim optima καιρῶν φορὰ eſt. Herodi. 1, 3.“ in verbis quidem diligentior, quam Graev., ſed obſcurus, cum non dicat, quomodo capiat φορὰν, pro fertilitate, an pro copia.

De Bg. non dixerim, unde reddiderit, e P., an e Sb. Ind., ubi ex h. l. „φ. *proventus* ſ. εὐφορία, — φορὰ χρημάτων, affluentia“ ut ap. Poll. 1, 51. redditur φ. *copia*, et 1, 237. *proventus*, ſed ad Sext. E. p. 379. N. 9. „proventus, genus et veluti ſecta, it. aetas, proprie multitudo atque ubertas“ tum Geop. 1, 8, 2. σίτου φορὰ πολλὴ — ἔσται, frumenti *fertilitas* magna *erit*, §. 6. multa *copia*, §. 7. multa *fertilitas*, it. §. 12., ſed §. 10. cum ſyn. σίτου ἐλαχίστου φορὰ καὶ ἐλαίου εὐφορία, *frumenti* copia *exigua*, olei *fertilitas*, at 10, 1, 4. ταχεῖαν φορὰν τῶν καρπῶν, citum *ipſorum* fructuum *proventum*, Bud. C. 539, 37. *ubertas* et *copia*, Stp. Th. 4, 88. F. e. ſqq. *proventus*, nec hunc tenens locum, nec ſimilem, L. Ern. „4) *feracitas*, ubertas, *proventus*“ cf. Thom. M. p. 899. Ind. R. Or. V. 4. et Dem. cum Weſſ. ad Diod. S. 2, 124. N. 19. et Gs. ad Luc. 2, 859. N. 76. Iam Bg. ap. G. Th. „— ortus ſ. reditus non tantum bonarum, ſed etiam malarum rerum, — pro ſucceſſu, — *ſuperioris* temporis *proventus*“ cf. Ind. Iul. Caeſ. Plin. Iuſt. Amm. M. et Liv. „*ſecundarum* rerum *velut* proventus *ſecutus eſt*. Nempe *proventus* in bonam partem dr., Gr. φορὰ“ in quibus nihil eſt ſimile noſtro loco, quam iſtud Caeſ. *ſuper*. temp. *proventus*, ubi quidem cum ſubſt. *temporis* etiam, ſed ut dubites, an eodem ſenſu, tacentibus N. ad Caeſ. b. Civ. 2, 38, 2. e., ſed Ind. Mor. fere cum Gs. Th. explicante, ut ſit pro ſucceſſu bono, i. felicitate ſ. fortuna, rebus et caſibus ſecundis, laetis, bonis; ad quam rationem h. l. fuerit, *illius* temporis *felicitas* ſ. *fortuna*, nobis *die Glückſeligkeit* ſeiner *Zeiten* ſ. *Zeit*, ſeines *Zeitalters*, ſ. per ſubſt. et adi., *tempus* eius *felix*, fortunatum, in quod ille incidit, quo ille vixit et imperavit, *magnum* numerum *virorum* ſapientum *tulit*, quod, tropo remoto, felicibus iſtis temporibus imperii eius, ſ. quibus ille imperavit, multos ſapientes ac doctos extitiſſe, fuiſſe, ortos eſſe ac repertos.

In quo ſane eſt ſententia commoda, ſed dubito, an uſus loquendi ap. Gr. ſcriptores; non me tenente locum alium, ubi φ. ſit i. q. fortuna, felicitas, ſecundus ac felix curſus, ſtatus et conditio, ſed modo haec, Suid. 3, 623. m. φορὰς, ὁρμὰς, ἢ τύχας, *impetus* ſ. *caſus*, Schol. Aeſch. Choeph. v. 351. τάφον — εὐφόρητον, — ἀντὶ τοῦ εὐτυχῆ. φορὰ γὰρ ἡ τύχη, quo de pronunciato Grammatici tamen et ſenſu dubitat Abr. Ann. 2, 432., Pavo etiam alio inclinante T. 2. p. 1020. b. m., ut tamen copulentur quoque ap. Dem. 316, 26. ἀνθρώπων τύχην κοινὴν καὶ φοράν τινα πραγμάτων χαλεπὴν, et ap. Greg. N. αὐτόματον φορὰν et συντυχίαν, cf. Bud. C. 539, 47. et Stp. Th. 4, 88. C. m., ſicut nota ſunt φορὸς et εὔφορος de vento ferente, ſecundo ac felici, v. D'Orv. Ch. p. 661. e. Weſſ. ad Diod. S. 1, 685. N. 86. Abr. Auct. D. Th. p. 319. e. Ind. Fiſch. Pal. et Xen. Hell., unde fortaſſis elicias, φορὰν eſſe poſſe curſum, motum, ſtatum ſecundum felicemque, et adeo in univerſum fortunam et felicitatem.

Alioqui, ſi φορὰ eſt Lat. *aetas*, ut ſupra ad S. Emp. explicabatur, ἡ τῶν κ. φ. poſſit videri noſtratium contractum *Zeitalter*, et Lat. *tempus* i. *ſpatium* aetatis, *temporum*, cf. G. Th., ubi et Cic. aetates *ſaeculorum*; ad quam rationem finxeris et *temporum aetatem*, e Gr. magis ordine, qui eſt plane in illo Vern. ante; unde exiſtat idem ſenſus, qui in pr. explicatione, ut *temporum* illius *aetas* multos doctos *tulerit*, multique docti fuerint temporum illius aetate; verum ut et hic uſum loquendi requiram, et an φ. ſit vere alibi pro aetate ſenſu hoc, quo habet notionem temporis; etſi illuc fortaſſis proſint haec, quod φ. dr. de motu ac curſu, ſed in tempore tale quid etiam cogitamus, rerumque ſucceſſionem quan-

dam ac motionem, cf. v. c. Ariſtot. Phyſ. 4, 12. it. de coelo 1, 9. fere extr., ubi κίνησις, noſtro φ. ſyn.; tum quod φ. vidimus eſſe *proventum*, i. quidquid veniat, oriatur, proferatur ab aliqua re, i. q. *adventus*, et quidquid ſuccedit, unde ſupra Gs. *ſucceſſus*, et cum aliquid cadit, accidit, unde ſupra ap. Suid. *caſus*, porro quod γενεὰ (proprie Lat. *progenies*, i. homines, ab aliis generati ortique, cum Lat. pr. *proventus* quodammodo conveniens,) etiam uſurpatur de aetate ac tempore, quanquam certi generis tantum et certorum quorundam annorum. Quibus tamen non multum tribuo, ſuſpicans, ad S. Emp. Lat. illud *aetas* non de tempore ſumtum eſſe, ſed potius de iis, quae in aetate ac tempore ſunt, fiunt et generantur, h. e. pro γενεὰ de progenie et hominibus alicuius aetatis et temporis, cf. G. Th. 178, 90. ſqq. 180, 13. cum Ind. Iuſt. et Corn. N.

Iam, cum conſtet, φορὰν ſignificare motum et curſum, it. ſucceſſionem: hinc ἡ τῶν κ. φ. queat eſſe noſtrum *Zeitlauf*, et Lat. *curſus temporum* ſ. *temporis*, quibus et dr. *curſus aetatis*, it. *decurſus temporis*, it. *motus temporis*, it. *aetatis flexus* et *ruina*, (quod par ſuperiori *caſus*,) it. *tractus temporum et aevi*, quod G. Th. 831, 75. ſqq. non explicat, ſed Cl. Cic. per curſus et motus, cf. alio ſenſu Ind. Iuſt. Flor. Corn. N. et Cort. Sall. cum Vell. Pat. 1, 6, 4. 1, 7, 2., quorum in primo loco Interpres Vern. in N. recte ad ſenſum dedit, *um* dieſe *Zeit*; unde et hic ἡ τῶν ἐκ. κ. φ. libere vertatur et ſumatur pro οἱ ἐκείνου καιροὶ et ὁ ἐκ. καιρὸς, quo redit et P. *aetas illa*, niſi quod peccat in pron., pro *aetas illius*; quanquam, quod ap. Vell. ſevere valet *um* dieſe *Zeitfolge*, id et noſtro loco eſt aptum, ut Lat. *tractus* ibi et alias eſt i. q. ſeries et omnino id, quod trahitur, extenditur, ſequitur, ſuccedit alteri; et quod G. Th. *tractum* aliquo loco explicat *ductum*, non id plane abhorret a Gr. φορὰ, cum et v. affine φέρειν, ut Lat. *ferre*, ſumatur pro ducere, cf. Stp. Th. 4, 81. i., ut adeo ἡ τ. κ. φ. aeque reddi poſſit *temporum tractus* ſ. *curſus*.

Sed ſi quis malit *temporis feracitas*, i. fertilitas, fecunditas, ubertas: ob iam praemiſſum a Noſtro πολὺ πλῆθος, ne tautologia exiſtat inanis, id Lat. non capiet pro copia, ſed ſic, ut ſit i. q. vis et facultas copiam aliquam rerum proferendi, et *temporum feracitas* ea temporum conditio, qua potuerint producere aliquam copiam, ut *tempora fertilia*, quae ita comparata, ut poſſint aliquid copioſe proferre; ſicut *agrum fertilem* dicimus, qui valeat proferre magnum numerum, magnam copiam, ſegetum ac frugum. Cumque Noſter potuiſſet ſimpliciter ſcribere, πολὺ πλ. ἀνδρῶν σ. ἤνεγκαν οἱ ἐκείνου καιροὶ ſ. ἤνεγκεν ὁ ἐκ. καιρὸς, ut 1, 1, 8. ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ — πολλὰ ἤνεγκε, et ap. Corn. N. 25, 12, 4. *L. Iul. Calidum*, quem — *multo* elegantiſſimum *poëtam* noſtram *tuliſſe* aetatem *vere videor poſſe contendere*: addito φορᾶς ſubſt. Noſter videatur ſimul aliquam adiecisse cauſam, ut magnum numerum virorum doctorum protulerint illius tempora, ob ſuam in hoc genere fertilitatem, et quia haberent conceſſam facultatem et vim talium proferendorum; in quo nihil ſit, quam brevitas iſta exquiſita, per quam cauſa et enunciatio cauſalis exprimitur vel per adv., vel per adi. ſ. epitheton, vel denique per ſubſt., idque aut ſimplex, v. c. condona id meae iuventuti, i. mihi ob iuventutem meam, ſ. quia iuvenis ſum, aut duplex, v. g. parcendum infantum teneritati, i. infantibus teneris ſ. ob teneritatem et quia teneri ſunt, cf. Ern. rhet. §. 154. 300. c. 310., maxime, cum Noſter ſit in numero ſcriptorum non modo elegantium, ſed et eorum, qui abundantiam aliquam amant, cumque tum Gr. φορὰ iſtam notionem certo habeat, ut ab initio demonſtra-

tum, tum Plin. ep. 4, 15, 8. dicat *ferax* ſaeculum *bonis artibus*, ſimiliter tempori tribuens, quod proprie eſt divinae providentiae, quae facit permittitque, ut aliquo tempore et ſub alicuius imperio ſint atque exoriantur docti viri, et naſcantur ingenia, litterarum ſtudiis apta et incenſa, tum parentum magiſtrorumque bonorum cultura, tum vero etiam regum ſavore, honore ac praemiis, et, quod his omnibus eſt potentius, exemplo, quod in Marcum cadere novimus.

Ad quam quidem poſtremam rationem ut in primis inclino: ſic probo pauciores vocabuli φορὰ notiones, quas prae Stp. Th. conſtituit L. Ern., ut princeps ſit phyſica pro vi actuque ferendi, it. pro re, quae fertur, profertur, editur, datur; in quibus ineſt 1) latio ac portatio ſive perſonae, ut in humeris, ſive rei, ut ſuffragiorum, 2) motio, motus, impetus, isque omnis generis, cum phyſicus, ut iactus, lapſus, curſus, deſcenſus rerum naturalium, v. c. fluctuum, fluminis, fulminis, it. diſci, tum moralis et animi, ubi valent Lat. *impetus*, ſtudium, *propenſio*, idque vel univerſe ac ſimpliciter, vel cum aliqua vehementia, 3) latio, collatio, datio, penſio, penſitatio, vel hominum, in primis pecuniae, (unde pro tributum, portorium, vectigal et donum,) vel agrorum, cum ferunt, proferunt fruges; unde pro proventus, annona, copia, it. feracitas, fertilitas; quo et pertineat φορὰ pro genus et ſecta ad S. Emp., dum, qui ab aliquo doctore inſtituti ſunt, dici poſſunt eius progenies, genus et familia, quae et ipſa Lat. dr. *ſecta*; it. foetus, quocum Lat. φ. comparat Stp. Th. et Cl. Cic., quam et cf. in v. *proventus*, ut nominatim pro impetus, motus, curſus Suid. 3, 322. c. Heſ. 2, 1519. e. Bud. C. 539, 47. Stp. Th. 4, 88. A. ſqq. Ind. R. Or. V. 7. Ant. cum Luc. it. D'Orv. Ch. p. 273. e. 312. c. 661. e. ac pro curſus etiam ap. Diod. S. 2, 42. l. 48. αἰωνίοις κινήσεσι καὶ φοραῖς ὡρισμέναις, pro penſio v. c. tributi Ind. Xen. Cyr. Z., pro εἰσφορὰ et ἔρανος, collatio, tributum Thom. M. p. 899. Schol. Thuc. p. 63. l. 62. Bud. C. 539, 35. Stp. Th. l. l. F. Ind. R. Or. V. 6. et pro impetus et ſtudium de animo Stp. l. l. D. Ind. Polb., quo et retulerim Luc. 2, 438. l. 94. p. 684. l. 70. p. 858. l. 76.

1, 2, 8.

φιλεῖ γὰρ πως ἀεὶ τὸ ὑπήκοον ζήλῳ τῆς τοῦ ἄρχοντος γνώμης βιοῦν.

Tria illa φ. γ. π. ſimul etiam ſunt ap. Ariſt. Nub. v. 810., ubi Schol. v. φιλ. explicat ἔθος ἔχει, it. συμβαίνει, at Suid. 3, 599. i. φ. γ. π., — τέρπεται γ. π., ἢ εἴωθε γ. π., amat *enim*, ſ. *ſolet enim*, poſt quae cum Comici eodem loco eſt etiam aliquid e Schol., ſed inverſo ordine, ſed Heſ. 2, 1507. i. φιλεῖ, εἴωθεν, quomodo et exponit Schol. Eur. Ph. v. 854., ut Schol. Thuc. 216, 15. φ. —, ἔθος ἐστὶν λ. quo de Gr. φ., improprie ſumto hic pro ſolere, cf. Bud. C. 1491, 6. Stp. Th. 4, 158. D. ſqq. Foeſ. Oec. p. 394. b. m. L. Ern. et N. T., Ind. Thuc. Ael. V. h., Plut. Hſ. cum p. 12. N. 2., Harl. Chr. Xen. Pol. Z., ubi φιλοῦσι δέ πως, tum Barn. ad Eur. El. v. 523. it. Temen. v. 12. Fiſch. ad Plat. Phileb. p. 74. N. 2. Pierſ. ad Moer. p. 382. N. 1. Gat. ad Ant. 10, 21. e., ubi e Noſtro comparatur ἐρᾷν 1, 3, 15., ut hic locus noſter ſine Vs. a Cort. ad Sall. Iug. 34, 1. quae *ira* fieri *amat*, cf. Phil. in Fl. p. 760. B. m. et Dem. ſine Ind. 1361, 12.

Bg. e P. ad ſenſum: at ſevero interpreti liceat imitari Gr. per Lat. *amare*, in primis hic in hiſtorico, cum et Lat., nominatim hiſtorici, ſic uſurpent, v. Bud. C. Stp. Th. Gat. et Corr. l. l., G. Th. 303, 26. ſqq. et Ind. Amm. Marc. Verum ad Luc. 2, 406. l. 93. *aſſolet*, per compoſ.

redditur, at per ſyn. tamen; ut ad ſenſum rectum eſt, cum reddunt per adv. aliquod affinis notionis, 1) *libenter*, cf. Stp. Th. l. l. E., quod redit ad illud Suid. τέρπεται, 2) *plerumque*, quod reſpicit illud alterum eiusdem v. εἴωθε, et Lat. *ſolere*, quod etiam reſolvunt per alia ad temporis, ut *frequenter*, it. *ſaepe*, it. *ſemper*, it. *alias*. Sed, quod Ind. Dion. H. S. T. 1. φ. vertit „plerumque *accidit*" atque adeo dupliciter, per v. *accidit*, reſpondens ſuperiori ad Ariſtoph. συμβαίνει, et ſimul per adv., id nec ipſum improbem, dum, quod accidit, i. fit, non neceſſario ſecum copulatum habet hoc, ut plerumque ac frequenter contingat; quod tamen ineſt in illo Gr. εἴωθε. Illa vero cautio eſt in v. φ. per adv. explicando, ut id fiat modo tum, cum non adeſt ſimul adiunctum, quod idem ſignificat, ut noſtro loco ἀεὶ, quod cum πὼς Bg. e P. *plerumque* reddit negligenter, pro quo πώς cum v. φ. Ind. Xen. Z. vertit per Lat. *fere*, de noſtra ratione, ut πώς ἀεὶ ſit Lat. *fere ſemper*, i. prope ſemper, *beynahe immer* ſ. *ſtets*; ſicut in illo Xen. loco Vs. ed. Th. V. 4. p. 584. 9' reddit φιλ. δέ πως *ſolent* vero *plerumque*, e qua ratione Bg. hic ἀεὶ neglexerit, niſi cogitarit illud G. Th. cum Grr. al. „*plerumque*, i. fere ſemper" unde expreſſerit Gr. utr. πώς ἀεὶ brevius modo.

Omnino de particulae πώς verſione ac ſenſu videas adhuc diſſentire Viros Doctos, et hodie quidem convenire tantum in hoc, ut ſit enclitica, nec amplius ſcribatur cum circumflexo, ne confundatur cum interrogativa ſimilium litterarum, ut ſaepe olim, v. Fiſch. Plat. Soph. p. 23. N. 4. Stp. Th. 3, 652. G. Dev. p. 330. m. Hemſt. Ariſt. Pl. p. 73. a. e., ad Thom. M. p. 732. N. 7., nec cum iſto accentu deprehendimus, niſi ap. Vig. p. 431. Nr. 3. (et laudatos ad 4, 13, 15.) praeter quem, ſuper hac encliſ. cf. Bud. C. 1547, 17. Stp. Th. l. l. p. 651. B. e. L. Ern. et N. T. Fiſch. cum Krb., Ind. Thuc. Xen. Fiſch. Aeſch. Ael. V. h. ad eumque Per. 2, 12. N. 2. Hoog. Op. p. 1115. e. ſqq. ubi Plat. „περιέρχεται γάρ πως ἀεὶ ἡμῖν, ſemper *enim* neſcio *quomodo* obverſatur *mihi*" verterim, ut noſtro loco, at v. περ. *oberrat*, vagatur incerto loco, i. incertum eſt, certo definiri nequit; ut patet ex ſq. ed. Fiſch. Euthy. p. 24. i. καὶ οὐκ ἤθελει μένειν, ὅπου αν ἱδρυσώμεθα αὐτὸ, ut ap. eundem Hoog. p. 1116. Nr. 3. illud Hom. „ἀεὶ μέν πως λ. quodammodo *ſemper*, i. fere" idem puto cum Noſtri πὼς ἀεὶ alius ordinis, et recte habere Vs. Cl. *ſemper — fere*, non curans Euſtathium, ſaepe cum errore ſubtiliorem in talibus, ut nec Schol. cum aliis Nr. 4. ib. in Ariſtoph. ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πώς εἰμ' ἀεὶ, quod ſimiliter verto.

Haec attuli, quia ad Noſtri hunc locum pertinebant quam maxime, reliquum Exc., olim ad h. l. ſuper πώς ſcriptum, opprimens, ut longiorem, hincque modo afferens haec, primo putari a quibusdam, πώς interdum vacare, v. Hoog. p. 1118. e. ſq. Stp. Th. l. l. p. 651. E. Rs. ad Dev. p. 331. N. 63., quod equidem nolim, ſic conſtituens huius particulae notiones, ut ſint principes tantum duae, 1) *quodam modo*, nobis *einiger Maſſen*, etwas, *etwa*, it. *quo modo*, i. aliquo modo, 2) *fere*, ſed triplici ſenſu, a) pro ferme, prope, propemodum, nobis *beynahe* ſ. *faſt*, b) pro circiter, nobis *ungefähr*, v. c. in ὧδέ πως, Lat. *ſicce fere*, c) pro plerumque, nobis *meiſtens* ſ. *gemeiniglich*; quae ratio poſtr. procedit et cum v. φιλεῖ ſolo et absque adv. ἀεὶ, ut in illo Xen. ſupra, ſed et alibi, et cum aliis v. v., tanquam ap. Ael. V. h. 1, 23. e. ἔοικε γάρ πως ἡ δόξα μὴ πάνυ τὶ ἀκριβὲς μήτε ὁρᾶν, μήτε ἀκούειν, videtur *enim* fama *non* prorſus *accurate* aut *cernere* aut *audire*, neglecto πώς, pro *videtur* enim *fere* fama *non* admodum *certi*, veri *quid* vel *videre* vel *audire*, τὶ potius ad ſq.

trahendo. A quibus notionibus pendent reliquae, ut cum 1) Ind. Xen. Ἀνβ. Mor. et Z. reddit „τεχνικῶς πως, *cum* quadam *arte*" quod per ſe eſt *artificioſe quodammodo*, nobis inverſo ordine *einiger Maßen* ſ. *etwas künſtlich*, et liberius *artificioſe ſatis*, nobis *ziemlich künſtlich*, 2) ib. „ἄλλως πως, *ullo* alio *modo*" pro *aliter quodammodo*, vel, ut Ind. Xen. Cyr. Z., *alio* quodam *modo*, it. *alio* quo *modo*, i. alio aliquo modo ſ. aliquo alio modo, nobis *auf einige* andre *Art*, it. *etwa anders* ſ. *ſonſt anders*, cf. Stp. Th. 1, 342. C. e. „*alio* quodam *modo*, vel ſimpl. pro *alio* modo, *aliter*, vacante particula πως" quod ſupra iam negabamus; ut nec probamus Ind. Dem. „ἄλλως, temere, ut fert, fortuito, ſine fraude mala, τῶν ἄλλως πως ἐξαμαρτανόντων" ubi ſaltem πὼς *quodammodo*, etſi ἄλλως pro temere concedatur, cum opponatur in pr. ἑκουσίᾳ, pro ἑκουσίως, ut illud Ind. Fiſch. Aeſch. „ἄλλως γέ πως, *temere* quidem *quodammodo*" rectius putamus, quam Hoog. Op. p. 1118. Nr. 5., μὴ potius ad ξυνυποθέμενος referendo cum Fiſch. p. 125. b. m. N. 99., tum alius ordinis hoc Xen. Mem. S. 4, 6, 9. i. τὸ δὲ καλὸν ἔχοιμεν ἄν πως ἄλλως εἰπεῖν, ed. Th. V. 4. p. 254. *an vero* pulcrum *aliter* appellare *poſſimus*, de Stp. ratione oppreſſo πὼς, ſed Ind. Ern. „num *forte* aliqua *ratione* dicere *poſſumus*" ubi πὼς redditum credo per *forte*, ut alias fit, v. c. in εἴ πως, ſi *forte*, et μή πως, ne *forte*, pro quo alii ſevere *ſi* quo *modo* et *ne* quo *modo*; quae tamen ad ſenſum redeunt eodem, etiam eo, ut πὼς ſit in his noſtrum *etwa*, quod ſimiliter, ut Lat. *forte*, uſurpatur pro fortaſſis; ſicut in illo Xen. Ern. aeque procedit *alio* quo *modo*, ſed 3) Ind. Xen. Cyr. Z. „μόλις πως, vix aegre, ſumma cum difficultate" quo Stp. Th. reſpexerit 4, 1468. G. i. „Xen. μ. πῶς, *cum* quadam *difficultate*" de vetere more in accentu, pro *vix quodammodo*, nobis *kaum* einiger *Maßen*, ſed Soph. Ai. v. 306. μόλις πὼς, Hoer. ed. in Vs. proſ. *vix*, at Vs. Scal. *tandem*, ſed ap. Camer. p. 24 e. et ap. Iohnſ. *vix tandem* ſimul, quod potius eſt Noſtri 3, 15, 5. μόλις ποτέ.

Quod iam noſtro in loco ſequitur τὸ ὑπήκοον, ignoratum a Stp. Th., habensque formam ſubſtantivi illam e neutro adi. cum artic., et faciens ſubſt. vel rei, vel perſ., ut hic, per quandam enallagen abſtracti pro concreto, reperimus ap. Thuc., de re 296, 6. νομίζοντες, τὴν μὲν Ὠρωπίαν — Ἀθηναίων κατὰ τὸ ὑπ. εἶναι, *exiſtimantes, agrum Oropium — Athenienſium quidem* eſſe, *quod* illorum *imperio* ſubiectus *eſſet*, pro breviori *Athenienſium eſſe* quoad *ditionem*, ſed de perſ. 422, 87. τὸ δ' ὑπ. τῶν ξυμμάχων λ., ſocii *vero*, qui *aliorum* imperio *parebant*, ubi opp. in pr. l. 84. τῶν ξυμμάχων οἱ αὐτόνομοι, *qui* ex *ſociis* liberi *erant*, pro quo 482, 26. ſqq. τῶν δὲ ἄλλων οἱ μὲν ὑπήκοοι, οἱ δ' ἀπὸ ξυμμαχίας αὐτόνομοι, *alii*, partim *ſubditi*, partim *ſocii*, qui *ſuis* legibus *vivebant*, et mox καὶ τῶν μὲν ὑπηκόων καὶ φόρου ὑποτελῶν, *atque ex* ſubditis *quidem* et *tributariis*, ſed l. 37. ὑπήκοοι δ' ὄντες λ. *et Athenienſium* imperio *ſubiecti*, quo Lat. particip. ſolo Bg. cum Sb. Ind. reddit, utque 1, 1, 9. m. ad τῶν ὑπηκόων, pro quo h. l. variatur, ut et pro τοῖς ἀρχομένοις 1, 1, 5. m. Sed ap. L. Boſ. Ell. p. 268. m. ſub nom. πλῆθος „idem abeſſe puto in τὸ ὑπηκ., quod Herodi. habet l. 1. c. 3. φιλεῖ — τῆς (τοῦ) ἀ. γ. β. *ſolent* enim *cives* aemulatione *imperantis* vitam *inſtituere*" omiſſis πὼς ἀεὶ, utque fortaſſis alia ſubſt. liceat ſuppleri, γένος, φῦλον, μέρος, quae conveniant in loca, ubi de perſ. ſermo eſt, ut in ſuperius Thuc. de re modo τὸ μέρος τῆς γῆς ſ. χώρας, ſecundum, *quoad* partem *terrae*, regionis, *quae* paret *iis*.

In reliquis noſtri loci ſane vix ſummam diligentiam et ſeveritatem adhibueris, unde et ante ap. L. Boſ. libera eſt Vs., et ap. ipſum Bg., qui

primo uſurpat pro ſimpl. verbo β. phraſin, deinde commutat dat. ζ. cum formula participii illa per praep. *ad* aemulandam *vitam*, quam ſi mutes in affinem *ad aemulandum*, venias ad eius rationem alibi in praep. εἰς cum ſubſt., unde pro ζήλῳ habeamus εἰς ζῆλον, quae ſane inter ſe permutare licet; ut ſit *vitam* componere *ad aemulandam* ſententiam *principis*, i. q. vitam ita inſtituere, ita vivere, ut aemuleris ſ. imiteris, ſententiam principis; quod verius, quam ζήλῳ ſumere pro Lat. abl. ex aemulatione et imitatione; quanquam et Lat. habent ſuum v. *vivere* cum ſexto caſu, v. c. Ter. Andr. 1, 1, 125. *alieno* more *vivere* et *meo*, pro quo per diſertam praep. ib. Heaut. 1, 2, 29. ex *illius* more *vivere*, quod tamen potius reſolvas per Lat. *ſecundum*; ſicut ap. G. Th. in praep. 86, 97. „*ad* naturam *vivere*, i. ſecundum nat. (pro quo ib. in verbo 1063, 34. de ſapiente) ut *e* natura *vivat*" praeter quae nihil ſimile in Lat. reperimus; ut Noſter peculiari ratione ſcripſerit, proque breviori ζηλοῦν τὴν τοῦ ἀρχ. γνώμην, ſ. ζηλοῦν τὸν τοῦ ἀρχ. βίον, quod cum Ind. Diod. infra 2, 7, 8. adhibet Noſter et P. hic, et ſaltem ad analogiam, dum copulatur cum aliis verbis ille caſus ζήλῳ, (ut ap. Luc. 3, 114. l. 39. πράττειν τὰ δέοντα ζήλῳ τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων, *ut poſſit facere*, *quae* oportet, *optimorum* aemulatione *et* fuga *deteriorum*, i. ex amore boni honeſtique, et odio mali,) tum formula ſyn. aliqua, ut ap. Ael. V. h. 10, 9. e. χρὴ — τῶν τοιούτων μνημονεύειν, οὐκ εἰς ζῆλον αὐτῶν, ἀλλ' ὥστε φεύγειν αὐτὰ, *oportet talia memorare*, non *ad* imitationem *eorum*, ſed *ut* ea *fugiamus*, pro εἰς τὸ ζηλοῦν αὐτὰ ſ. ὥστε ζηλοῦν αὐτὰ, propterea ſ. eo conſilio, ut imitemur, (cf. ap. Noſtrum 3, 8, 17. παννυχίδας ἐπιτελεσθείσας εἰς μυστηρίων ζῆλον, ubi Bg. *pervigilia celebrata* ad *Cereris* initiorum *aemulationem*, et 2, 14, 7. πάντα πράξειν εἰς ζ. τῆς Μάρκου ἀρχῆς, *omnia facturum* ad *aemulandum* Marci *imperium*,) it. πρὸς ſ. κατὰ ζῆλον, cf. Sb. Ind. v. ζ. et Suid. 2, 6. m. ex Appiano κατὰ ζῆλον ἀρετῆς, *ob* virtutis *aemulationem*; nihil horum tenente Stp. Th. 1, 1399. E. m. nec in v. ἀρχ. Lat. Bg. e P., ubi variatur cum §. 1. τῷ βασιλεύοντι it. §. 5. ſq. βασιλέα et βασιλέων, quod Bg. ibi reddit, ut hic, ubi Noſter itidem variet pro τρόπος, ἦθος et βίος §. 3. et 6., quorum poſtremum diſerte P. hic exprimit.

Sed Bg. *ſententia*, ut et ſyn. *ſenſus*, magis ſeverum et e notatione Gr. vocabuli a v. γινώσκειν, quae pertinent praecipue ad mentem et intelligentiam, ut ſint cogitatio, opinio et iudicium de rebus quibusvis, noſtratiumque *Geſinnung* et *Denkungsart*, ſed quoque vagantur deinde ad voluntatem eiusque ſtudia, cupiditates ac propenſiones, et, cum §. pr. ſermo fuerit de doctis et ſapientibus, hic maxime innuunt opinionem et iudicium de ſcientiis earumque praeſtantia et utilitate, tum amorem litterarum; quas res dum palam oſtendebat Marcus cum aliis modis, tum favore, honore ac praemiis doctorum virorum: idem hoc faciebant cives ſuo quisque modo. Sed P. ratio ſaltem non pertinet ad omnem principis vitam, cum nec Gr. γνώμη ſic ample dicatur, ſed modo 1) de mente, 2) de voluntate, 3) omnino de iis, quae in utraque illa facultate ſunt ac fiunt, 4) de animo in univerſum, 5) de iis, per quae profertur, declaratur et ſentitur animi vis, nominatim de verbis et dictis, tum ſenſu forenſi, de iudicum ſententia ac populi ſuffragio, tum ſenſu rhetorico, cf. Ern. rhet. §. 150. ſq. et G. Th. v. *ſenſus* 391, 97. ſqq. et v. *ſententia* cum Gr. n. 393, 12. ſqq. Ind. Dion. Caſ. et Suid. 1, 488. m., ap. quem et de ſubſt. ζηλ. 2, 7. m. cum Heſ. 1, 1583. e. p. ſ. Nr. 12. 15.

Caeterum Noſtri ſententiae toti proxima fuerit illa Iſocr. Nicocl. Or. 3, 10, 3. e. ed. Krt. γιγνώσκων, ὅτι φιλεῖ τὸ πλῆθος ἐν τούτοις τοῖς ἐπιτηδεύ-

μασι τὸν βίον διάγειν, ἐν οἷς ἂν τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἑαυτῶν ὁρῶσι διατρίβοντας, ed. W. 48, 49.

1, 2, 9. i.

Ὅσα μὲν οὖν — ἃ δὲ λ.

De μὲν et οὖν agetur hic modo, quoad iſtae particulae ſunt aut in vicinia, aut aliis adiunctae particulis, idque maxime ad Noſtri intelligentiam.

Primo igitur de μὲν οὖν in vicinia, quod et μενοῦν ſic una tantum voce ſcribitur, mei quidem Grammatici veteres nihil edicunt, et Heſ. 2, 574 i. obſcura ſunt, v. N. ib. Sed e Lexx. tacet Ern. v. μ., habens in v. οὖν, poſt vulgares notiones, „variis particulis ſubiunctum vacat“ ſine exemplo, ut e L. N. T. modo Krb. p. 455. e. μ. οὖν aliquot locis reddit Lat. *vero*, at Schw. „μενοῦν, igitur, 2) autem, vero, — μὲν οὖν, igitur quidem; et tum ſequitur δὲ“ quod poſtremum repetit Ind. Fab. Aeſ. Hſ., inconſtans hic ib. in v. μ., potiusque faciens cum Vig. p. 524. i. et Rs. ad Dev. p. 210. N. 52., ut omnium maxime fluctuat Stp. Th., de cuius loco e Thuc. 1, 138. ſ. 90, 88. cf. Vig. l. l. Nr. 16. cum Abr. Dil. p. 144., quem et v. in Auct. p. 257. e. it. in Lect. Ar. p. 142. m., ut et Bud. C. 1238, 37. Ind. Dem. Ariſt. Kuſt. Xen. Hell. Mor. et Cyr. Z. v. μ., it. breviter Hoog. ad Vig. l. l. Nr. 17., ſed pluribus in Op. p. 676. e. ſqq. Pro quibus ego, praeterquam in reſpondendo, reddere ſoleo ſevere *quidem igitur* ſ. *igitur quidem*, ut ſuam quaeque illarum particularum vim ſervet, οὖν illam in colligendo, tranſeundo, redeundo, ſed μὲν iſtam reſtringendi, quae valet non modo, cum δὲ ſequitur, etiam intervallo, ut noſtro loco, ſed et alibi, poſt ſubſt., ut Θαλῆς μ. ο., poſt adi., ut ἐκεῖνοι μ. ο. (quo et pertinet Noſtri locus,) et poſt alias orationis partes, ut adv., v. c. πρῶτον μ. ο., quod reddo *igitur* primum *quidem* ſ. *igitur* primo *quidem*. Sed Bg. ap. Noſtrum varie reddit, at nunquam ſevere, ſed *nempe* 7, 3, 1. *quidem* 1, 8, 5. *equidem* hic et alibi.

Cum hoc μὲν οὖν comparo μὲν ὦν, μέν νυν, μὲν ἄρα, poët. μέν ῥα, et μὲν δὴ, quod Sb. Ind. e Noſtro 3, 12, 26. vertit *igitur*, ſed Hoog. ad Vig. p. 521. a. e. ex 6, 9, 13. *quidem*, tum Bg. primo loco, ut et 1, 8, 14. *ſcilicet*, at poſteriori *nempe*, porro *videlicet* 1, 9, 23. *nimirum* 3, 9, 21., quae ſunt ſyn., ſed *itaque* 1, 9, 14. *igitur* 3, 1, 16. etc., *quidem* 3, 1, 1, etc., *ac quidem* 3, 3, 3. etc., *atque quidem* 7, 9, 25., at *hactenus* 1, 11, 14., plane omittens 1, 17, 26. etc., cf. Bud. C. 1286, 5. Vig. p. 521. Ind. Plut. Hſ. Stp. Th. 2, 1617. C. m. 4, 1115. F. m. L. Ern. v. μ. Nr. 3. Hoog. Op. p. 672. ſqq. Ind. Xen. Z. Pol. Cyr. et Ἀνβ. In quo μὲν δὴ a nobis, reddentibus ſimiliter, ut pr. μὲν οὖν, alii diſcedere videntur ex eo, quod putatur redundare alterutrum, deinde ob multiplicem iſtius δὴ notionem, quarum aliquam quisque interpres pro ſua opinione deligit loco quovis; ubi ſaltem hoc improbamus, cum utr. μ. δὴ opprimitur, v. c. ad Herodt. p. 153. l. 13., nec capio, quod ſit diſcrimen in μ. οὖν et μ. δὴ, placitum Hoog. Op. p. 677. N. 3. p. 1007., cum δὴ et οὖν valeant *igitur*, ac pro ſe ponantur promiſcue, cf. Hei. 1, 924. m. 934. m. Nr. 27. it. Xen. Mem. S. 1, 2, 55. ταῦτα οὖν, ſed §. 58. e. ταῦτα δὴ, et modo οὖν, modo ἄρα, modo τοίνυν, adhibeatur variandae orationis cauſa ib. §. 3. m. 29. i. 44. m., ut ipſe Hoog. Op. p. 1164. Nr. 6. fatetur, μὲν τοίνυν et μ. οὖν pro iisdem poni, nec quis diverſa putat πρῶτον μ. οὖν et πρ. μ. δὴ ib. p. 673. Nr. 3. e. 677. e.

Ibi p. 688. Nr. 22. οὖν δὴ ſ. μὲν οὖν δὴ redditur *age igitur*, ſed Nr. 23. μ. δ. ὀ. „*quocirca*, quapropter, *quare*, (ſed p. 577. Nr. 13.) καὶ δὴ οὖν, atque *adeo*“ ut ap. Herodt. 1, 30. i. ſ. 13, 25. αὐτῶν δὴ ὦν harum *itaque*, ſed p. 123. l. 4. pro textus ἐν ταύτῃ ὦν V. L. ἐν τ. δὴ ὦν male habet Gronovium in Obſ. p. 94. b. e. ad 104, 27., non item me, ut nec Noſtri 1, 4, 9. γένεσθε δὴ οὖν, ubi, quanquam δὴ poſt imperat. poteſt ſignificare *quaeſo*, tamen δὴ οὖν videtur poſitum per figuram illam ἐκ παραλλήλου, ut Lat. *itaque ergo* ſ. *ergo igitur*, cf. G. Th. v. *itaq.* 1238, 59. et v. *igit.* 963, 39. it. Hor. Turſ. p. 468. i. cum Ind. Liv. v. *itaq.*, ubi bene comparatur Ter. Eun. 2, 3, 25., ad quae Weſth. argutatur, ſed, praeter Dev. p. 109. i., nobiscum facit dudum Thom. M. p. 663. e. τὸ οὖν, καὶ τὸ δὴ, καὶ μόνα καθ' ἑαυτὰ τίθεται, καὶ ὁμοῦ ἐκ παραλλήλου, θατέρου τούτων ἢ ἡγουμένου, ἢ ἑπομένου, οἷον, ὅσα οὖν δὴ γέγονε, καὶ, ὅσα δὴ οὖν γέγονε, quomodo hic locus conſtituendus eſt, ut comma ponatur poſt παραλ., non item poſt τούτων, cum ſenſus ſit, οὖν et δὴ *poni* cum *ſola per ſe*, tum etiam *ſimul* in vicinia et ſine copula, ita quidem, ut *alterutrum* horum *aut* praecedat *aut* ſequatur, *veluti* οὖν δὴ, ubi οὖν praeit, ſed δὴ ſequitur, et δὴ οὖν, ubi δὴ praemittitur, ſequente οὖν, qualia iuncta nemo ad Thom. attulit. Nam, quod Oudend. habet e Phav., minus pertinet ad illuſtrandum, quam ad criſin, quae tamen non videtur neceſſaria: ſed Thomae dicta firmantur Phavorinis, ὅσα οὖν γέγονε, καὶ ὅσα δὴ γέγονε, καὶ πάλιν, ὅσα οὖν δὴ γεγ., καὶ ὅσα δὴ οὖν γεγ., quorum priora, de οὖν et δὴ ſimpliciter poſitis, Thomas de induſtria omiſit, ut per ſe facilia et perſpicua.

Cum hoc δὴ οὖν confero quoque Hom. δή ῥα, hic dimittendum, ut pergam modo in Noſtri rebus, et in hoc, cum μὲν eſt ſimul cum γὰρ et τοὶ, quorum prius μὲν γὰρ a Bg. 1, 16, 1. redditur *autem*, ſed cum P. 2, 4, 12. ſeverius *nam — quidem*, quomodo ſemper vertendum exiſtimo, ita quidem, ut μὲν non referatur ad γὰρ, ſed ad orationis partem praecedentem, vel ſimul ad illam, quae poſt γὰρ ſequitur; nihil ſuper μὲν γὰρ monente Hoog. Op., forte quod nobiscum proprie ac per ſe particulam utramque capiebat, tum afferente Dev. nihil, quam duo exempla, ſed illa ſine Vs., p. 207. i. et p. ſq. i., hocque tantum conſilio, ut oſtenderet, μὲν et δὲ inſervire partitioni, praecedentibus articulis, ut ἡ μὲν γὰρ — ἡ δ' ἑτέρη λ. ubi manifeſto ad ſe referuntur μὲν et δὲ, ut in Noſtri 1, 5, 17. ſq. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ — ἡμῖν δὲ λ., reliquis ſuper μὲν γὰρ varie ſtatuentibus, Stp. Th. 2, 1617. B. e. ex Hom. 'Οδ. σ', 131. et Thuc. 7, 55. ſ. 480, 75. (cf. Abr. ad Aeſch. 1, 215.) ſed L. Ern. e Stp. in v. μ. „3) μ. γὰρ, *enim*“ ut L. N. T. Schw., quod tamen ſubiungit „2) *nam — quidem*“ Vig. p. 515. e. cum Ind. Plut. Hſ. et Fab. Aeſ., it. Fiſch. ad Plat. Apol. p. 103. i. ἐγὼ μὲν γὰρ λ. N. 23. „partic. γὰρ habet vim augendi affirmationem“ forte pro ſane, profecto, utique, cf. eius L. N. T. Ind. Dem. et Xen. Cyr. Z. cum Vig. p. 479. b. N. 5., ut de μὲν γὰρ per Vs. inconſtantem ap. Luc. 1, 673. l. 67. 684. l. 32. 687. l. 89. 784. l. 89. σὺ μ. γ. tu *quidem*, at ſevere eadem 2, 632. l. 41. *nam* tu *quidem*, ap. Herodt. 210, 85. 445, 1, ap. Ael. V. h. 3, 17. c. ap. Xen. Mem. S. 1, 2, 12. m. ed. Th. V. 4. p. 13. Κριτίας μ. γ. *nam* Critias *quidem*, ſed negligentius ib. §. 27. p. 19. §. 34. e. p. 23. §. 61. m. p. 34. it. ap. Hom. 'Ιλ. δ', 226. ἵππους μ. γ. *equos* quidem *enim*, ε, 877. ἄλλοι μ. γ. πάντες, alii *enim* quidem *omnes*, ſed negligentius ib. δ', 376. 415. χ', 149.

Alterum Noſtri μέντοι, vel diviſum μέν τοι, (v. ap. Stp. Th. 2, 1619. F. m. ſqq., qui p. 1622. G. praefert priorem ſcripturam una tantum voce:

ut et eſt ap. Suid. 2, 534. m. μ., ὅμως. *tamen*, quibus utitur quoque Abr. Dil. Th. p. 441. e., ſed ſine Vs.) redditur varie, cf. Stp. l. l. Ern. v. μὲν et N. T. cum Ind. Xen. Cyr. et Ἀνβ. Ael. V. h. Hſ. Plut. et Fab. Aeſ. Bud. C. 1286, 27. Dev. p. 208. Vig. p. 522. cum Ind. et N. it. Hoog. Op., cuius ſenſum et verſionem nos quidem repetimus, ut ſit ſevere *quidem vero* ſ. *quidem certe* et *quidem ſane*, cf. Hor. T. p. 905., aliove ordine *certe quidem* ſ. *ſane quidem*; aut, alterutra vi et particula modo ſervata expreſſaque 1) *quidem* ſ. *equidem*, 2) pro adverſativa quadam, *ſed*, vero, *verum*, caeterum, *tamen*, eaque adeo ſimplici, aut pro duplici, ſed per figuram ἐκ παραλλήλου, *at vero* etc. vel diverſae notionis, ut *verum* tamen, tamen *vero*, ſed *tamen*, at *tamen*, 3) pro affirmativa aliqua, *ſane* ſ. *certe*, quae adeo ſimplex, oppreſſo primo vocab. μὲν, quanquam ſeveras quoque Lat. utrasque antea dedi ex Hor. T. et ſyn. alius ordinis *certe quidem*, rel.

Nempe de particulae τοὶ vi utraque, adverſativa aut affirmativa, quam Stp. Th. 4, 118. tenet, non diſerte priorem ponit Hoog. Op. p. 1152. ſqq., quanquam profuturam in multis, ut γάρ τοι, quod eſt Lat. *enim vero*, ubi ſtat ſolum, cum in καὶ γάρ τοι malim Lat. *etenim ſane*. Sed, quod maxime pertinet ad illam notionem μέντοι, ante poſitam, pro dupl. adverſat., μὲν ſumi poteſt pro μὴν, et pro adverſativa quadam, non modo per analogiam Lat. *quidem*, (cf. Exc. ad 1, 1, 5. i.) ſed et propter teſtimonia Grammaticorum Gr. diſerta, Heſ. 2, 804. i. οὐδὲ μὲν, — οὐδὲ μὴν, et ap. Stp. Th. 2, 1624. B. Euſt. ad Hom. Ἰλ. β', 703., qua ſumta notione, iuveris intelligentiam locorum Hom. aliorum, etiam Platonis, nec opus habeas vel μὲν in μὴν corrigere, vel cogitare de confuſis iſtis, cf. Fiſch. Phaed. p. 154. N. 1. 227. N. 6. cum Ind. v. μ. ad Soph. et Phileb. Tum, quod ſevere ſoleo reddere μέντοι, expreſſa particula utraque, id valet quoque v. c. ap. Xen. Symp. 4, 10. e. κἀγὼ μέν τοι πιστεύω, quod, tacentibus Ind., pro ed. Th. V. 4. p. 450. *ac* fidem *vobis* equidem *habeo*, verto potius *et* ego *quidem* ſane *credo*, it. Ariſt. Pac. v. 1289. σὺ μέν τοι νὴ Δία λ. at *tu* quidem *profecto*, et Equ. v. 168. σύ μ. τ. *tu* quidem *ſane*, it. v. 189. cf. Hoog. Op. p. 689. e. ſqq. it. Xen. Ἀνβ. Z. 1, 9, 29. 4, 6, 15. quanquam non pugno, ſi quis aliter reddat, et modo alterutram particulam, in primis, accedente alia adhuc adverſativa, ut ib. 4, 6, 16. ἀλλὰ μέντοι, quod Ind. Mor. *enimvero*, pro noſtro *at* ſane *quidem*, nobis *aber* freylich *wohl*, cf. infra ap. Noſtr. 1, 13, 8. e.

Caeterum in noſtra §. 9. ordo eſt, πολλοῖς οὖν καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται ταῦτα μὲν, ὅσα ἀνδρεῖα — ἐκείνῳ πέπρακται· ἐγὼ δὲ ταῦτα συνέγραψα, ἃ μετὰ λ., unde apparet, illa μὲν οὖν ſeparatim et locari et verti poſſe; ſicut eodem redit, ſi ſic regas, ὅσα οὖν ἐκείνῳ μὲν πεπρ. ſed ut potior ſit prior ordo, ubi, ταῦτα omiſſo, μὲν debet neceſſario poſt ὅσα collocari; ut nemo offenditur hoc ordine diſſoluto οὖν, ὅσα μὲν — ἃ δὲ λ. qui Latinus plane ſit, *igitur* quae *quidem* — quae *vero*.

1, 2, 10.

ἃ δὲ — εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, ἔστι δ' ὧν λ.

In verbis ἔστι δ' ὧν — γενόμενος ſi parentheſis ſtatuitur: ſeveram interpretationem conſequaris hanc, *ſunt* vero *quaedam*, quorum *et* experimento *particeps fui*, i. quae et expertus ſum, aut *quaedam vero et expertus ſum*, ſi v. εἶναι cum pron. reſolvitur per pron. aliud illud *quidam*, cf. 1, 1, 3. 7., cui ſyn. eſt hoc *nonnulla* ap. Lat. noſtri loci Interpretes, qui, praeter δὲ, pro τὲ, ſeriem orationis et ipſi dirimunt, cum eorum *nonnulla* non cohaereant cum praemiſſo ἃ pron., poſt quod requiritur

potius ὧν δὲ καὶ π. μετ., ſine v. ἐςὶ, aut opus eſt alia medela, qua de poſt.

Equidem credo, utrumque Intp. in animo habuiſſe formulam iſtam exquiſitam, cum v. εἰμὶ cum pron. facit periphraſin illius pron. τὶς, maxime ἐςὶ in tertia ſing., qua de cf. Stp. Th. 1, XVI. A. e., e Thuc. in primis, cuius Ind. alia tenet v. εἰν. e., quibus add. alia ad Vig. p. 229. a. e. ſq. ex 1, 12. ſ. 11, 64. 2, 13. ſ. 107, 55. 2, 26. ſ. 114, 27. 2, 67. ſ. 141, 72. 3, 92. ſ. 224, 18. et 6, 88. ſ. 434, 32., praeterea l. 41. it. 1, 6. ſ. 7, 21. it. 2, 89. ſ. 157, 7. 7, 11. ſ. 452, 28., quorum in quibusdam locis Schol. explicat per τινὰ ſ. ἔνια, ut inſignis locus eſt 7, 3. ſ. 448, 61. ubi ἔςιν ἃ et τὰ δὲ componuntur, pro τὰ μὲν et τὰ δὲ, i. e. τινὰ — τινὰ, Ind. Xen. Z. Pol. et Cyr. v. ἐςὶ, ubi cf. Ind. Mor. cum N. ad p. 76. it. Duk. ad Thuc. 2, 13. p. 107. a. N. 55. et Abr. Auct. p. 358. e., tum per locum mirabilem ap. Xen. Mem. S. 1, 4, 2. e. εἰπέ μοι, — ἔςιν οὕς τινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; ed. Th. V. 4. p. 43. *dic* mihi, *ſunt* ne, *quos* ob *ſapientiam* ſis *admiratus*? ubi poſt ἔς. οὓς eſt adhuc diſertum pron. τινὰς, quod, reſpondens iam illi formulae ἔςιν οὓς, redundet, ut ὅςις pro ὃς habuimus in Exc. ad 1, 1, 5. i. et ſic per *aliquos* reddit Bud. C. 1545, 35., cf. Vig. l. l. et Rs. ad Dev. p. 382., nec ap. Xen. eſt V. L. in hanc partem, ut non de gloſſa ſuſpicio ſit, quaſi e marg. τινὰς in textum ſimul venerit.

Enimvero eo ſenſu formula haec ponitur

1) continuo et in ſumma vicinia, v. c. τῆς Ἑλλάδος ἔςιν ἃ χωρία, ubi inter v. ἔς. et pron. ἃ nihil interponitur,
2) ſic, ut interiiciatur aliquid, una vox, ut noſtro loco, (ubi modo δ' intercedit,) vel plures, ut ap. Thuc. ἔςι δὲ αὐτοῦ ἃ λ.
3) in media verborum ſtructura, ut ἀκρίτους καὶ βουλομένους ἔςιν ἃ εἰπεῖν, ἀπέκτειναν πάντας, *indemnatos* et *volentes* quaedam *dicere*, interfecerunt *omnes*, vel ab initio enunciationis, ἔπεμψαν δὲ καὶ ἐς Τυρσηνίαν, ἔςιν ὧν πόλεων ἐπαγγελλομένων καὶ αὐτῶν ξυμπολεμεῖν, *miſerunt* (vero) *etiam in Hetruriam*, quia *nonnullae* civitates *ultro ſe belli ſocias fore ſpoſponderunt*, ubi genitivi conſeq. perite reſoluti ſunt per cauſalem particulam, pro ſevero *quibusdam* civitatibus *denunciantibus*, profeſſis, *et ipſis* belli *ſocietatem*, ſ. *ſe* ſimul *belligeraturas eſſe*, vel in fine enunciationis, ἦλθε —, ςρατιὰν ἔχων ἐκ Πελοποννήσου καὶ ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων ἔςιν ὧν, venit *cum* exercitu, *quem* ex *Peloponneſo* duxit, *et* ex *quibusdam* Siciliae *civitatibus*, pro ſeveriori *venit* ſecum *habens* ſ. *exercitum* ducens *e* Pelop. *et* e *Siciliae* civitatibus *quibusdam*,
4) ſic, ut caſus pronominis regatur quidem a parte orationis aliqua, vel antecedente, vel ſequente, ſed tamen etiam
5) ſic, ut pronomen cohaereat cum v. ſubſt. tertiae perſ., tanquam pron. relativum, ut v. c. in poſtremo loco e Xen. ſupra apparet, ſi ἔςιν commutatur cum plur. εἰσὶν, ut fit ab Intp. ibi.
6) ſic, ut, omiſſo v. ἐςὶ, debeas pro pron. ὧν etc. ſubſtituere poſſe pron. τινῶν ſ. ἐνίων etc.

Atqui hoc ſecus eſt in noſtri loci lectione vulgata. Nam hic ſi ὧν refertur ad prius v. ἐςὶ, de forma exquiſita: debet ἔςιν ὧν mutari poſſe in τινῶν ſ. ἐνίων, quem gen. requirit v. μετέχειν. Verum ſic oriuntur haec, ἃ δὲ — εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, τινῶν δὲ πεῖρα μετέσχον, — ταῦτα σ., ubi videas tranſitum fieri ab ἃ relativo ad indefinitum τινῶν et demonſtrativum ταῦτα. At ſic nemo ſcribit ſeverus, ſed, quod iam ſupra ponebam, ἃ —

ὧν δὲ καὶ π. μ. — ταῦτα σ. Itaque, ſi formula illa exquiſita in Noſtri loco defendatur: non poteſt cum Bg. ὧν tractari tanquam pron. relativum, quod ad ſq. v. μετ. pertineat, ſed debet parentheſis ſumi illa ſuperior, per quam ἃ — ἤκουσα referantur ad ταῦτα σ., at caetera ab ἔστι — γενόμ. per ſe ſtent et extra rectionem reliquorum.

Sed parentheſis iſta cum, de meo quidem ſenſu, ſit durior: valde inclino illuc, ut pro ἔστι δ' legatur ἔτι δ', his e cauſis, quia primo ἔστι et ἔτι facile potuerunt inter ſe confundi, deinde ἔτι δὲ tum Noſtro eſt ſolenne, tum aliis, porro ſic melius referuntur ad ſe illa pron. ἃ et ὧν, atque etiam utraque ad unum ταῦτα, poſtremo ita manet rectio eadem et ſeries duntaxat una orationis, per hanc interpretationem, *quae vero* — vidi *et* audivi, *praeterea* que, *quorum* et *experimento* particeps *fui*, — ea *conſcripſi*; ubi ſane et ipſe δὲ pro τὲ accipio, nec καὶ poſt ὧν, pro *etiam*, negligo, quod facit Bg., ut alibi, ſed hic forte, quia δ' iam per *etiam* expreſſit.

De dicendi autem genere ὧν πεῖρᾳ μετ. tacet Stp. Th., afferens v. μ. 1, 1348. G. modo pro conſcium eſſe, nec pro ſimpl. Lat. *cognoſcere*, ut h. l. ſumſerim cum ſubſt. πεῖρᾳ, quod ille ib. 3, 151. C. e. pro Lat. *experientia* agnoſcit aliunde, etiam e Noſtri 8, 7, 8. πεῖρᾳ μεμαθηκέναι, quam formulam hic comparaverim, ut et illam Thuc. 286, 11. τῶν μὲν πεῖρᾳ αἰσθομένων, τῶν δὲ ἀκοῇ νομισάντων, *quod* alii *quidem* re ipſa *experti fuiſſent*, alii *vero* fama *iudicarent*, it. Dion. H. S. T. 1. 590, 8. ἱστορίᾳ τὲ καὶ πεῖρᾳ παραλαβόντες ἔχομεν, *vel* experientia, *vel* auditu *acceperimus*, et Dem. 1443, 3. (ἃ) πεπειραμένος οἶδα, quibus phraſibus Gr. utuntur potius, quam privo v. πειρᾶσθαι, fortaſſis ob ambiguitatem eius, cf. Stp. Th. 3, 155. D. e. ſqq., ut tamen occurrat id interdum iſta notione, ut ap. Dem. 195, 2. ἔργῳ πειραθέντες καὶ διδαχθέντες, ὅτι λ. et 255, 9., proferente G. Th. haec „*experior*, — uſu et rebus ipſis cognoſcere, (ſed in ſubſt. Bg., cum Gr. n., tantum) diſcat *igitur* Aegyptus *credat* que *experimento*, — deprehendere *experimentis*.“ Cumque dicamur *experiri*, quod ſenſibus percipiamus, ſive externis, ſive internis, cf. Ern. Log. §. 131: Noſter hac formula ὧν π. μ. idem eloquitur, quod ante in privis v. v. ἃ εἶδόν τε καὶ ἤκουσα, nec diſcrimen facit in his, niſi per tempora, quibus ſuas res viderit, et audierit, et expertus ſit, h. e. παρὰ πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον, per *omnem* ſuam *vitam* reliquam et priorem, ante munera ſuſcepta, et ἐν βασ. ἢ δ. ὑπ. γενόμενος, poſtquam, dum, quoad eſſet, conſtitutus eſſet, verſaretur in muneribus, cf. 1, 2, 3., quo in participio per Lat. Bg. e P. ditabitur Stp. Th., ut G. Th. ſic, quod hoc Lat. ſaepe dr. pro eſſe, cf. Ind. Corn. N.

Sed de Noſtri muneribus his ut nihil mihi conſtat: ſic de primo eorum genere, de *principalibus*, ut habent Lat. Intp., vel imperatoriis, h. e. iis, quae ab imperatore Rom. acceperit, et in quibus curarit res, ad imperatorem pertinentes maxime et ad eius commoda, quaeritur, quomodo a δημοσίαις, *publicis*, diſtinxerit? Quod fecerit, ſi particulam ἢ proprie accipias; quanquam haec vocula ſaepe non diſtinguit, nec res diverſas innuit, ſed eſt pro copula tantum, ut h. l. diſerte Lat. Intp. uterque exprimit; in quo convenit Lat. *aut*, quanquam dubitante G. Th. v. e., cf. Ind. Tac., ut contra *atque* et *aut* ponuntur promiſcue et variant, cf. Cort. ad Sall. Iug. 82, 2. Igitur *publica* quidem munera et negotia intelligo, quae ſuſcipiuntur populi ac civium cauſa, quatenus opponuntur reges et imperatores, et quibus res populi civiumque aguntur, et eorum commoda ac ſalus praeter caetera curantur. Cum ſint

tamen utraque interdum implicata ſibi: non repugno, ſi quis et hic per copiam exiſtimet illa Gr. copulata ſynonymice, at cum hac differentia, quatenus a diverſis ſpectantur partibus, et βασιλικαὶ quidem, quoad auctorem, et qua conferuntur ab imperatore, ſed δημόσιαι, quoad naturam et uſum, cum *publica* quoque dicantur, quae fiunt non noſtra cauſa, ſed pro aliis in univerſum, nec ſunt noſtra, ſed aliorum omnino, in quibus adeo rex et imperator resque horum ſunt aeque, ac civium et populi; tacente Stp. Th. etiam de fem. iſtorum adi., (cf. de δημ. Ind. Xen. Z. Pol. et Ἀνβ.) et tantum e Syneſ. proferente ſubſt. ὑπ., quo de cf. Ind. Dem., a Sb. Ind. hinc converſo *miniſteriis*, quod, noſtrati reſpondens *Dienſte*, redit ad Bg. e P., quod pro dignitate cum laboribus forte reperias ap. G. Th. in his 568, 43. „*officium*, pro magiſtratu videtur accipi“ ap. ſcriptores ſerioris aetatis.

I, 3, 1. i.

Γηραιὸν ὄντα κ.

De ἡλικία, vocabulo univerſi generis, ut Latt. Intp. illo *aetas*, et noſtrate *Alter*, deinde tantum pro aetatis aliqua parte, ut hic de ſenili, praeter N. ad 1, 1, 9., cf. Stp. Th. 1, 1452. C. m., cuius locum e Luc. ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας 1, 725. l. 14. Gs. *prae ſenectute* reddit ſevere, conſervata praepoſitione, quam e P. oppreſſerit Bg., non tam, quod abl. Lat. nudus eſt par illi formulae per praep. cum ſubſt., quam potius, quod h. l. pr. ὑπὸ poteſt etiam non *prae* valere, ſed Lat. *ab*, ut alibi cum v. paſſ., quale hic τετρ., et denique quod noluerit imitari inconſtantiam aut varietatem in hoc verbo dupliciter conſtructo, (qua de ratione v. Exc. peculiarem,) forte nec recordatus Lat. verbum cum aliqua praep., de quo infra.

Tum de καμάτοις res eſt expedita, accipi hic non de quibusvis laboribus, ſed ſuſceptis imperii cauſa, in quibus ſunt et bellici, bellique illae moleſtiae, per itinera, in caſtris et tempeſtatibus, quo de utr. laborum genere Noſter id ſubſt. adhibere ſolet; tenente Stp. Th. noſtrum locum ſine Vs. alia ſub „labor, fatigatio. — Hac voce utuntur interdum proſae ſcript., licet poëtica ſit potius, quam oratoria, praeſertim autem Herodianus“ quae cenſura forte nimia, cf. Ind. Ael. V. h., ſed Heſ. 2, 131. m. ſine N.

Sed de φροντίσι forte dubitatio eſt, utrum ſignificentur aegritudo ac triſtitia, rerumque triſtium cogitationes, ut de filio, quorſum inclinat Bc. in N., et pertinent quaedam ap. Noſtr. in ſqq. §. 3. 5. ſqq., ut et de Germanis §. 12., an univerſe valeant cogitationes rerum, ad imperium pertinentium, deliberationes, conſilia, mente agitata, cum opera corporis quadam; cum et Lat. *curae* ſimiliter dicantur, et ſaepe copulentur *labor* et *cura*, tanquam affinia, ut tamen ille maxime ad corpus, ſed haec ad animum praecipue referatur, cf. G. Th. cum Gr. n., nobis hic ut ſufficiant *Geſchäfte* und *Sorgen*, aeque late patentia.

Porro v. τρυχοῦσθαι, idem cum τρύχεσθαι, (cf. Ind. Xen. Hell. Mor. et Fiſch. Aeſch.) communis eſt notionis cum τρύω, v. Stp. Th. 3, 1323. F. et Foeſ. Oec. p. 377. b., quorum uterque noſtrum locum adhibet, e P. paene, ille G. e. „*laboribus* multis *que* curis *confectum*“ ſed hic ſeverius ſine illo P. adi. „lab. *curis* que *confectus*“ ut Bud. C., recte comparato v. τρέω, 1233, 10. cf. p. pr. l. 33. ſqq. it. Stp. ad Schol. Thuc. p. 643. a. i. ad Vs. 5. Suid. 3, 455. i. 513. e., ubi et ſyn. ἐκτετρυχωμένος, *attritus*, afflictus, *vexatus*, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἐκτ. ἦν, *ille* vero *propter*

rerum *inopiam* macie *confectus erat*, cf. p. ſq. i. (cum Toup. P. 3. p. 231. ſq., non tamen memori prioris loci ap. Suid. ad P. 2. p. 79. m.) it. 1, 705. ἐκτρυχωθεὶς, ἐκπιασθεὶς, (vel potius ἐκπιεσθεὶς, ut ſupra πιεσθεὶς, cf. ad Thuc. l. l.) *attritus*, malis *confectus*, Heſ. 1, 1152. m. 1155. e. 1487. e. 2, 1428. e. 1430. m. τρύχειν, — κακοπαθεῖν, (quo de in N. nihil dicitur, cum tamen ſic rariori ſenſu ponatur, nec act., ſed neutraliter et pro paſſ., ſupplendo pron. ἑαυτὸν, ſ. *affligere*, et ſe male habere, mala perpeti, cf. Foeſ. l. l. v. e.) it. τρύχωσα, (forte τρυχῶσα,) τρύχουσα, 1374. e. 2, 188. m. v. κατατρύχει, ad quae cf. Suid. 2, 268. i. cum Toup. emendatione certiſſima, (ad quam tamen iam Stp. Th. 3, 1324. C. ducere potuit, in v. diſerte explicandi cauſa habens „ἐλαττῶ, κολούω“ quanquam tum de Suida non cogitans,) et per locum, οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν· κατατρύχειν ἑαυτοὺς μερίμναις, *non eſt virorum*, curis *confici*, quibus firmentur ante poſita ad Heſ. explicandum.

Succedere nunc quum Schol. ſ. Biſetus ad Ariſt. Pac. v. 989. debuiſſet: pro eo, iam occupato in Leisn. N., monebimus ad ipſa Comici οἵ σου τρυχόμεθ', poſitum ibi videri v. hoc cum gen. perſ. per ellipſin alicuius praep., ὑπὸ ſ. ἐξ, cf. D'Orv. Ch. p. 414. e., ſed ut ὑπὸ praeſter, v. Abr. Dil. Th. p. 830. e., quia et ſupra eadem fuit cum affini v. ἐκτετρ., et per legem iſtam, ſi qua praep. deſit in v., talem ſupplendam eſſe, qualis alibi cum v. diſerte occurrat; ut ad Soph. Ai. v. 609. χρόνῳ τρυχόμενος, *attritus*, Schol. ἤγουν ὑπὸ τοῦ χρόνου δαμαζόμενος καὶ κακοπαθῶν, bene dat. ſ. abl. reſolvit per ſyn. formulam praep. cum gen., ſed Sch. Thuc. 224, 12. non recte culpatur a Stp. l. l., cum hic ipſe in Th. 1, 908. E. reddat „δαμάω et δαμάζω, — affligo, *conficio*“ cf. Ind. Thuc. v. τρυχ. et ἐκτρ., ubi reſpiciuntur Hom. Ὀδ. ϱ', 387. τρύχειν ἓ αὐτὸν, quod et ipſum ad Heſ. l. l. proſit, κ', 177. τρυχώμεθα λιμῷ, (cf. Stp. Th. 3, 1323. H.) β', 219. Ind. Herodt. et Polb. it. Luc. 3, 469. l. 8. ἐς ἐμφανὲς ἐτρύχετο, *manifeſte* afflictabat *ſe*, Zoſ. 4, 29, 3. πενίᾳ τε καὶ ἀρχόντων κακίᾳ τρυχόμενοι, *qui tam* paupertate, *quam magiſtratuum* improbitate *affligerentur*, ſed phyſica notione ap. Alc. ep. 1, 14. i. p. 58. παλαιὸν καὶ τετρυχωμένον δίκτυον, vetus *et* lacerum *rete*, ſed Bud. C. 1233, 6. „detritum et vetuſtate conſumtum“ nobis *abgeführt* ſ. *abgenützt*, attenuatum, tenue factum et hinc lacerum, it. vile ac inutile; ut noſtro loco, tropice poſitum, de corpore et animo ſimul, pro viribus privatus, debilitatus, (*entkräftet* ſ. *geſchwächt*,) quibus par Lat. Bg., quod de morbo non reperi ap. G. Th. et alibi, ſed modo ap. Foeſ. l. l., cf. Ind. Flor. Suet. et Cort. Sall. et ad P. Lat. ib. Iug. 11, 5. „morbo *atque* aetate *confectus*, — i. q. viribus exutus, attritus, imminutus, (it. ad Cic. ep. 14, 4, 4. mulierem — *et* corpore *et* animo *confectam*,) attritam et diminutam“ ſed G. Th. in Bg. „*affligere* et *debilitare* animos *metu*, — *haec duo*, ſc. deſidia et luxuria, *corpora afflixerunt*, — *non* plane *me* enervavit, *non* afflixit *ſenectus*“ ſed cum praep. aliqua modo in affini ib. *afflictari* de *re aliqua*, et Ind. Tac. *afflictari* a *vulneribus*, cf. Ind. Cort. Sall. Liv. Flor. Amm. M. Iul. Caeſ. Corn. N. et Iuſt. it. Caſ. ad Suet. Cal. 13.

1, 3, 1. e.

Μάρκον — νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει.

Super v. κατ. non hic dicturi univerſe, ſed quatenus eius explicatio prodeſſe Noſtro queat, adhibemus notionum ordinem, in Ind. a nobis propoſitum, ut primo valeat phyſice de perſ., pro Lat. *deprehendere*, offendere, invenire, v. c. τινὰ, quo de cf. Bud. C. 782, 3. Stp. Th. 2, 570. F.

Ind. Polb. „κ. τινὰ, reperire, *von* ohngefehr *antreffen*" Xen. Mem. S. Cyr. et Ἀνβ. Z. Ael. V. h. Fiſch. Aeſch. R. Or. V. 7. Iſ. et ap. Dem. 298, 13. 911, 13. 1149, 26. rel. Sed Noſtri 1, 15, 2. παρδάλεως ποτε ὀξυτάτῳ δρόμῳ τὸν ἐκκαλούμενον καταλαβούσης ſimpl. interpretamur cum Ind. Z. Xen. Ἀνβ. Lat. *aſſequi* ſ. invadere, ob diſerte adiuncta δρόμῳ et ὀξ., quae impediunt, quo minus explicare poſſis aut *aſſequi curſu* cum Stp. l. l. p. 571. C. m., aut de eo, qui, quem perſequitur celeri curſu, comprehendit, ut ad Luc. aliunde 1, 821. N. 46., quae tamen procedunt alibi, ubi v. ponitur abſolute, cf. Ind. Xen. Ἀνβ. et Cyr. Z. Tum in Noſtri 2, 13, 22. τὰ ὅπλα καταλαβόντες ſevere reddetur Lat. *comprehendere*, ſed liberius Lat. *occupare*, pro ſimpl. capere ac ſumere, vel pro rapere, corripere, praeripere, i. rapide, celeriter capere, cf. Ind. Xen. Pol. Z.

De re autem ubi adhibetur, ut h. l. cum Μάρκον dr. νόσος κ., refert hoc Stp. Th. l. l. p. 571. D. m. ad notionem pro invadere, corripere, inceſſere, it. illud 1, 14, 13. πολλῶν καὶ δεινῶν συνεχῶς κατειληφότων τὴν πόλιν, quod Bud. C. 783, 26. contra videtur explicare *contingere* ſ. accidere, ad ſenſum non admodum differens, nobis *befallen* ſ. *betreffen*, cf. Dem. 918, 18. τριῶν ἤδη καιρῶν κατειληφότων τὴν π. it. 804, 2. 301, 27., in quibus ſimilibusque locis alii dicunt, v. κατ. in malam partem uſurpari de periculis et caſibus, qui inopinati repentino impetu ſuperveniant, Duk. ad Thuc. p. 258. N. 36. et Hemſt. ad Luc. 1, 16. N. 78., ubi et Lat. *deprehendere* valere oſtendit Abr. Dil. Th. p. 707. m., conſentiens et cum Sb. Ind., qui, poſt exempla aliquot e Noſtro, ut 1, 12, 16. αἰσθόμενοι τὸ κατειληφὸς πάθος, ſubiicit „in quibus loquendi generibus accuſativum (pronominis aliquem, v. c. αὐτοὺς) ſubaudiri, cum ex aliis patet, tum ex hoc, τέλος κατέλαβεν αὐτοὺς τοιοῦτο" quorum primum locum Stp. l. l. p. 571. F. e. habet in notione verbi pro accidere, contingere, evenire, quanquam nec ibi Lat. *invadere* reſpuens.

Sed cum nominatim de *tempore* adhibetur: varie reddunt, Stp. l. l. p. 572. B. i. *advenire* e Noſtro 1, 15, 5. ἐπεὶ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, it. Bud. C. 783, 38. cum Sb. Ind., ſed Abr. Dil. Th. p. 187. m. *appetere* et *appropinquare*, tum e Noſtro 6, 4, 3. καταλαβούσης τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, *ubi* dies — *advenit*, e P., ubi adiunctum ὡρ. non admittit notionem inopini aut celeritatis, qui locus eſt claſſicus pro ſimpl. notione veniendi, cf. Abr. l. l. Porro e Noſtro 2, 9, 6. ἑσπέρας καταλαβούσης Stp. l. l. ſine Vs. modo ſubiungit priori, at Kypk. 1, 398. ad Io. 12, 35. ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ reddit „quum *veſpera* illi *ſuperveniſſet*, (putans quippe,) κ. de noctu ſ. veſpera ingruente in primis dici, ſi illa homines *opinione citius* occupet" ut Ind. Fab. Aeſ. Hſ. ſimili phraſi „cum *veſpera* eos *deprehendiſſet*, iis *ſuperveniſſet*" aliter explicante ſacrum locum L. N. T. Krb. p. 326. Nr. 2., ſed me in talibus de tempore locis capiente v. κ. nonniſi ſimpl. pro venire ſ. advenire, ut et illum N. T. 1 Theſſ. 5, 4. ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς, ὡς κλέπτης, καταλάβῃ, ubi notio inopini ac celeritatis non eſt in v. κ., ſed in adiuncto ὡς κλ., cumque v. 2. ἡ ἡμέρα — ὡς κλ. — ἔρχεται haud dubie illis reſpondeat: κατ. v. 4. nihil eſt, quam pr. ἐρχ. Sed Stp. l. l. denique e Noſtro 7, 2, 18. χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος vertit „*quum* hyems *adveniret*" de noſtra ſententia, qui et notionem violentiae ſ. impetus, huic v. tributam, habemus ſuſpectam, cum nec tale quid ſit in L. Ern., nec in pr. κατὰ in compoſitis, cf. ad Vig. p. 618. b. e. ſqq., nedum ut primam hanc faciamus notionem cum L. N. T. Schw. p. 743. b. e., ad ſecundariam aliquam nitentibus etiam Schol. Thuc. ad 202, 44. (ſecus ac 320, 70.) et Suida 2, 257. m., non item p. 278. i. in

paſſ., in quo breviori Stp. Th. 2, 571. A. ſqq. add. Foeſ. Oec. p. 193. b. 1. cum Ind. Xen. Cyr. Z., ubi et ſemel in med. 4, 2, 6., cf. R. Or. V. 6. 7. Ant. 8. And. (ad quem V. 4. p. 10. N. 33. non cogitatur de Stp. monitis l. l. p. 572. G. e.) Dem. Fiſch. Aeſch. et L. N. T. Krb.

Sed ad ſg., deſerto P., ap. G. Th. cum Gr. n. „*occupare*, vi quadam capere ac tenere, (ubi tamen non eſt cum ſubſt. noſtro, at 332, 31.) morbus *occupat* Celſ. (et l. 21. 13.) *invaſit*, — *inceſſit* in *caſtra*, (ſed in loco Iuſt. 11, 8, 4. tum *repente* tantus *nervos* eius *occupavit* rigor, *ut* rel., adiunctum adv. vetat, quo minus vis illa inſit verbo Lat. per ſe, cf. ad 1, 4, 17. v. *capere* e Iul. Caeſ., tum ad Lat. Stp.) *invadere*, — aggredi, impetum facere, (1207, 4.) an *dolor* repente *invaſit*? (l. 7.) eum *morbus* invaſit *gravis*, (ut hic χαλ.) — quibus *invaſit* repentinus *rei* magnae *timor*, — *inceſſere*, aggredi, invadere, — ingruere, accidere, *cura* gravis *patres* inceſſit, — *corripere*, una, uno impetu rapere ſ. capere celeriter, (et tamen ſq.) *corripere* ſe *repente*, — ita *corripuit* derepente *tacitus* ſeſe *ad filiam*, i. raptim intulit, (quod eſt potius in adv. adiecto) — morbi *ſingula* corpora *corripiunt*, (cf. 1260, p. et 400, 3.) *appetere*, relatum ad temporis nomen, pro appropinquare, inſtare, adventare, — *advento*, — appropinquare, — de tempore, (1156, 60. ſqq.) *inſto*, adeſſe, propinquum ſ. proximum eſſe, — *dies inſtabat*.“

1, 3, 2.

Ἐπεὶ δὲ — ὑπώπτευεν, ἑώρα τε — ἐπιβαίνειν· δεδιὼς, μὴ λ.

Longioris periodi redditio eſt §. 5. in οἷα δὴ, quae, cum caſus variationem habeat, a nominativo δεδιὼς §. 3. tranſiliens ad accuſ. ἄνδρα πολ. §. 5., efficit quoddam σολοικοφανές. Sed eiusmodi ἐναλλαγαὶ huic ſcriptori non ſunt infrequentes, atque adeo paulo poſt, non multum abſimilis uſurpata variatio 1, 5, 11. et 1, 16, 2. In quarum poſteriore, ob multiplices parentheſes, duplex eſt epanalepſis, prior §. 7. ταύτης δὴ ἐ. προϊούσης, poſterior §. 8. πάντων ἑορτ. Itaque recte in talium hyperbatorum redditione uſurpatur epanaleptica particula δὴ ſ. οὖν, ſicut ap. Lat. *igitur*. Mox etiam, poſt hanc ita variatam periodum, ſequitur alia, parentheſi et ἀκαταλληλότητι etiam ipſa transfigurata 1, 16, 9. ſq. *Sylb.* Pro τὲ aut τότε leg. aut τέως, et apodoſis ſententiae, hic coeptae, eſt §. 11. in illis τοιαύτας δὴ λ. *Reisk.* Aut deeſt aliquod verbum ante δεδ., aut ſcribendum ἐδεδίει. *Steph.* Sed reſcribere tam ex facili aliena opera, vix eſt conſultum. Modeſtius agit doctiſſimus Sylb. — *Boecl.* Aſſentimur Stephano, qui aut verbum aliquod ante δεδ. intercidiſſe ſuſpicatur, aut legendum cenſet ἐδεδίει. *Oxon.* Poſt δεδ. aut excidit ἦν, aut hoc ipſum eſt ſubaudiendum. Sic Aeſch. Choëph. v. 643. τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες ἀθεμίστως, *omnem Iovis* maieſtatem *transgreſſi ſunt*, ſc. Aegiſthus et Clytaemneſtra. Ad h. l. Schol. παρ., ἀντὶ τοῦ παρεξέβησαν. καί ἐστι μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος, ὡς τὸ καρπῷ βριθομένη. Qui locus eſt ap. Hom. Ἰλ. θ', 307. ubi v. Schol. (Pavo T. 2. p. 1031. e. quaedam contra diſputante, ſed violenter, more ſuo:) Sic Luc. in Gallo (2, 714. l. 21. ſqq. εἶτά μοι — ὄνειρος ἐπιστὰς, tum *mihi* ſomnium *ſuperveniens*, i. e. ſuperveniebat, (ubi tamen in textu et Vs. poſt ἐπισ. ſunt puncta ...., ſigna lacunae aut orationis imperfectae.) Eadem ellipſis verbi ſubſt. eſt Ebr. 12, 15. (ubi poſt ὑστερ. ſane et Grot. ſupplet v. ſubſt. ᾖ, et Vat. Vs. *ſit*, et L. Krb. vertit, eodem ſubintellecto „*ne quis* deſtituatur *gratia dei*“) Si ergo in δεδ. ſubaudias ἦν verbum: non erit, cur cum Stp. ſcribas aut ἐδ., aut deeſſe aliquod verbum ante δεδ. ſtatuas. *Leisn.* Verba δεδ. — μετοχ.

(a §. 3. — §. 4.) parentheſin efficere, adeoque uncinis includenda videntur. *Stroth.*

Tum Tob. Eckhardi Obſ. Philol. ex Ariſt. Plut. p. 41. i., ſuper ellipſi v. ſubſt. agens, haec habet. „Sed nec profanis ſcriptoribus haec loquendi ratio eſt incognita. Herodi. l. 1. n. 3. δεδ. ſc. ἦν, pro ἐδ., ut Stp. legendum, ſed ſine cauſa, cenſet, *anxius agebat*, v. Boecl. in Annot. ad h. l. et Luc. T. 2. in Gal. p. 165. εἶτα — ἐπ. ſc. ἦν, *tum mihi* ſomnium *ſuperveniens*, ſc. *erat*, et in Tim. T. 1. p. 100. (p. 131. l. 53. πορφυροὶ — περιέρχονται,) οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες, οἶμαι, neque *ipſi* credunt, *puto*, (qui locus non eſt idoneus, cum participium πισ. cohaereat cum pr. v. περ., nec οὐδὲ ſit copula, ſed Lat. *ne quidem.*) Elsnerus affert etiam locum ex Aeſch. Choëph. — ubi notanda Scholiaſtae interpretatio, — ubi diſerte ait, quod participium pro verbo (finito) ſit poſitum, atque hinc illuſtrat locum 2 Cor. 10, 12. ſq., ubi μετροῦντες pro μετροῦμεν, et συγκρίνοντες pro συγκρίνομεν poni obſervat, et Ebr. 12, 15. ubi ὑστερῶν pro ὑστερῶν ἦν adhibetur. — Hom. Ἰλ. θ', 307. ἥ τε — βριθομένη, *quae* in *horto* fructu *gravata.* Scholia annotant, βρ. ἀντὶ τοῦ βρίθεται λ. additque, quod Attica ſit loquendi ratio, ſi participium pro verbo ponatur" finiti temporis, qua de ellipſi v. ſubſt. poſt particip. ſ. enallage temporis modive ac participii pro finito verbo cf. L. Boſ. Ell. p. 422. i. D'Orv. Ch. p. 347. i. Abr. ad Aeſch. 1, 451. cum Dil. Th. p. 746. Z. Xen. Pol. p. 251. a. i. Cyr. p. 743. a. §. 8. Mem. S. p. 94. b. m. Hom. Ἰλ. ω', 500. et Ὀδ. δ', 231. per quam omnis ſane dubitatio ſublata videtur de h. l., ſuper quo tamen adhuc quaedam dicimus.

Primo illa Sb. aliorumque parentheſis non bene procedit, quorſumcunque prolata aut contracta, cum nominativus δεδ. non coëat cum §. 5. ἄνδρα — ἐτάρασσε μνήμη diverſa conſtructione, neque cum §. 11. τοιαύτας δὴ τυραννίδος εἰκόνας ὑποτυπούμενος, ἐδεδίει τὲ καὶ ἤλπιζεν, ubi et moleſtum eſt v. finitum ἐδεδ., nec convenit res et argumentum, quod demum a §. 5. incipit, non iam hic §. 3. Neque exempla alia, a Sb. ſubiecta e Noſtro, ſunt idonea, ut ad illa videbitur loca, quae ſine iſto adminiculo poſſunt conſiſtere. Tum correctiones, propoſitae a Stp. et Rsk., duriores ſunt, in primis illa in particip. δεδ., pro quibus, ſi quid mutandum eſſet, legerem leniori ratione aut ἑώρα γὲ τὸν π., e perpetua confuſione illarum particularum τὲ et γὲ, quam, pro Lat. *quidem*, i. ſcilicet, reperiat quis in P. *videlicet*, aut ἑωρᾶτο τὸν π., ſenſu medii accepto paſſ., quo de v. Stp. Th. 2, 1417. E. m. et Ind. Hom., cum et alia Noſter cum hiſtoricis poëtica habeat, et ultima το ſyllaba potuerit ſeparata in τὲ tranſire; quanquam et pro τὲ legi poſſet δὲ, et ipſum ſaepe varians cum τὲ, et hic in apodoſi, ut Lat. *vero*, ſumendum, aut pro Gr. δὴ, ſimiliter in apodoſi occurrens; ſecundum quas coniecturas, non illas tamen neceſſarias, ſubiectum particip. δεδ. bene conſiſteret, per copulam *et* reſolutum; quanquam omnium optimum eſſet, putare ἦν elapſum ob pr. ſimile εἶν, quod tamen et ipſum non eſt neceſſarium, cum ellipſis iſtius v. ſubſt. ſatis ſit ſolennis, per eamque locus hic ſalvus maneat ſine medicina, quae non adhibenda, niſi ubi deficiunt reliqua interpretandi praeſidia, in quibus ſane et illa ellipſis habetur.

Fuit et, cum putarem, ἐπεὶ hic non eſſe particulam conſecutivam ſ. temporis, pro Lat. *cum*, quum, *poſtquam*, ſed continuationis ſ. ordinis, pro ἔπειτα, quo ſenſu ſaepe occurrit, cf. Ind. Sb. e Xiph. 197, 19. et ipſo e Noſtro 2, 3, 6. 2, 10, 7. Abr. Dil. Th. p. 446. e. 719. m. Rs. An. ad Gr. A. V. 1. ad Dion. Chr. p. 14. i. (ubi ἐπεὶ δὲ λ. deinde *vero*, ut h. l.)

ib. Ind. poſt Xiph. p. 170. m. it. ad Polb. p. 646. e., quanquam videas de hoc dubitari ab aliis, v. c. ad Xen. Cyr. Mor. 1, 3, 12. e. at Z. 1, 3, 14. m. reiectum ἐπεὶ mutatur in ἔπειτα, tum ib. Mor. 1, 6, 17. m. in N. ἐπεὶ δὲ habitum pro ἔπειτα, et in Ind. ἐπεὶ pro ἔπειτα, refutat Z. ad 1, 6, 20. m., ut contra Vig. p. 389. m. Nr. 4. it. Dev. p. 138. N. 34. e. pugnat Hoog. Op. p. 396. Nr. 4., non ſatis idonea, credo, ex cauſa, cf. ad Orph. p. 36. v. 182. p. 98. v. 675. ubi αὐτὰρ ἐπεὶ i. q. proſaicum ἐπεὶ δὲ, quod nec bene tentatur ad Luc. 1, 30. N. 96., ut legatur ἔτι, (quocum tamen illud ἐπεὶ ad ſenſum convenit, cf. Abr. l. l., qui reddit diſerte *praeterea* et *porro*,) ſed 3, 8. N. 54. pro ἐπεὶ δ' non corrigitur ἔπειτ', quanquam et ἐπὶ δ' V. L. ib. procedit, Lat. *inſuper* ſ. *ſuper*, pro praeterea ſ. deinde, ut male ἐπεὶ δὲ in ἐπὶ δὲ mutat L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 15. et Ell. p. 338. e. it. Valck. ad Herodt. p. 607. N. 30., quod forte et valet de loco Xen. Mem. S. 1, 4, 6. e., ad quem Hindb. p. 29. e. ἐπεὶ δὲ, ab initio corrigens in ἐπὶ δὲ, tamen deinde tuetur, ſed ἐπεὶ δὲ ap. Hermog. π. ἰδ. ed. Sturm. p. 22. l. 7. perverſe redditur *quia autem*, pro *tum vero* ſ. *praeterea vero*, quomodo ἐπεὶ et capio ap. Dion. H. S. T. 2. 186, 37., ut et ἐπειδὴ interdum videtur ſtare pro ἔπειτα, v. c. ap. Theophr. Ch. 28, 1. m. ἐπειδὴ δ', it. ap. Thuc. 10, 30., cf. ib. Stp. N. it. 14, 49.

Ad quam rationem noſtro loco ἐπεὶ, per ἔπειτα explicatum, etſi habet ſententiam non incommodam: tamen inclino potius ad δεδιὼς per illam ellipſin, nihil certi conſtituens, quid Bg. legerit, niſi quod, extrinſecus aſſumto v. ἦν, cum P. potuerit formulam illam verbi ſubſt. cum particip. mutare in unum verbum finiti temporis atque adeo imperfecti h. l., dum *agebat* i. q. vivebat ſ. erat, cf. G. Th. 214, 48., non tenente Stp. Th. hanc Lat. phraſin in *v*.

1, 3, 3. i.

— νεότης ἀκμάζουσα λ.

De v. ἀκμάζειν etſi non commode dici poteſt, niſi et ſimul de cognatis dicatur: tamen diſputatiunculam accommodabimus maxime ad uſum Noſtri, ap. quem ἀκμὴ phyſica notione, de corporum extremitate, (cf. Stp. Th., ad Luc. 1, 656. a. Suid. 1, 86. i. Heſ. 1, 194. e.) ſed translate tantum de aetate, idque vel abſolute, οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, opp. οἱ πρεσβύτεροι, (quorſum habet Stp. Th. 1, 273. G. e. ſine auctore „οἱ ἐν ἀ. ὄντες, ſ. ἔνακμοι, ſ. ἀκμάζοντες, qui firma ſunt aetate et vigente, rel." cf. p. ſq. i. e Bud. et Polb.) vel cum adiuncto, ut πρὸς τῇ τῆς ἡλικίας ἀκμῇ, quam formulam Stp. l. l. p. 274. A. m. B. e. leviter modo tangit, ſine Vs. et auctore, ubi ἡ ἀ. vigor, i. ſummum et optimum, it. cum gen. τοῦ βίου, ut Ind. Xen. Cyr. Z. i. q. τοῦ ζῆν ap. Stp. l. l. p. 274. m. it. cum gen. τοῦ σώματος Ind. Xen. Pol. Z., ut contra, ubi ἀκμὴ ſimpliciter ponitur, poteſt valere pro vigor aetatis, integra ſ. firma aetas et iuventus, cf. Stp. l. l. p. 273. G. e. L. Ern. Heſ. et Suid. l. l. Foeſ. Oec. p. 11. e. Bud. C. 844, c., quo et refer Orph. h. 86, 7. ἐν ταχυτῆτι βίου παύων νεοήλικας ἀκμὰς, *florentes* ſtinguens *aetates* funere *acerbo*, immo *mature* vita *iuvenilia* robora *privans*, i. iuvenes, ut de viris et virili aetate ap. Ael. V. h. 3, 18.

Tum ap. Noſtrum eſt adi., inde ductum, de Heliogabalo 5, 3, 13. ἦν τὴν ἡλικίαν ἀκμαῖος, tum annos fere habente quatuordecim, cf. §. 7. e., quo pertinere poſſunt Stp. Th. haec ſine auctore 1, 275. i. „ἀκμαῖος, vigens aetate, florens aetate, integer aevi, aliquando ἀκμαῖος τὴν ἡλ., aliquando ἀκμαῖος ſimpliciter, et de eo dr. qui aetate viget ſimul et robore,

i. e. cui per aetatem datur robuſto eſſe“ ſic potius conſtituenda, ut ἀκ. ſolum ſit vigens ſ. florens, optime ſe habens, ſed cum acc. elliptico τὴν ἡλ. (oppreſſa κατὰ) *vigens* per *aetatem* ſ. *ob* aetatem, *aetate*, ſ. habens aetatem optimam, cf. ap. Noſtr. 2, 14, 10. m. τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐπιλεξάμενος, ubi maxime iuvenis et maxime robuſtus, et de aetate ſimul ac viribus, ut quae plerumque cum iuventute coniunctae, et intelliguntur in vigore hominum ac corporum, cf. Suid. 1, 85. e. per ἀκμάζων recte, ſed p. ſq. i. cum Heſ. 1, 194. e. cum N., at ἀκμαίων, ὀξέων, ſine N., phyſice, ab ἀκμὴ, pro Lat. *acies*.

Porro v. ἀκμάζειν ap. Noſtrum de perſ. tum de viris, tum de adoleſcentibus ſ. iuvenibus, ut 7, 6, 11. νεανίσκον, τὴν ἡλικίαν ἀκμάζοντα, plane cum Diod. Sic. 1, 136. l. 59. aetate *florens*, oppreſſa iterum pr. κατὰ, quod i. q. pr. τὴν ἡλ. ἀκμαῖον, nihil ſimile tenente Stp., cf. L. N. T. Foeſ. Oec. p. 12. i. Ind. Fiſch. Aeſch. R. Or. V. 4. 6. 7. Ant. Thuc. Xen. Ἀνβ. et Pol. Z. Dio Caſ. Polb. cum Ael. V. h. it. Abr. ad Aeſch. 1, 464. m. et Dil. Th. p. 182. e. D'Orv. Ch. p. 619. m. 303. i. Harpocr. p. 19. m. Suid. 1, 85. e. 2, 50. e. Heſ. 1, 194. m. N. 28. Moer. p. 180. ſq. cum N. Luc. 2, 141. l. 3. ſed in aliam notionem Ind. Xen. Cyr.

Verum noſtro loco res, νεότης, dr. ἀκμάζουσα, de Commodo, quem Noſter inter μειράκια ponit, novendecim fere annorum, cf. ad 1, 1, 9., ubi haud dubie eſt iuventus optima, (quo Bg. tropus reſpicit pro florens,) et i. q. ap. Stp. Th. 1, 275. D. m. ſine auctore „ἀκμάζουσα ἡλικία, aetas iuvenilis, vivida et vegeta“ quae forte pertinent ad Noſtri 6, 1, 11. de Alexandro, qui dr. κομιδῇ νέος 5, 8, 20. et τοῦ δωδεκάτου ἐπιβαίνων 5, 7, 7. et παῖς aliquoties poſtea 5, 8, 3. 9. 12. In quibus de aetate locis vulgo retinemus Lat. *vigere* et *florere*, quae, tropo remoto, de re ac perſ. dicuntur, cum ſunt in conditione optima, et cum quis fruitur aetate optima, firma, robuſta, eaque vel iuvenili et adoleſcentium, vel adultiori ac virorum, cf. Cort. ad Sall. Cat. 15, 2.

Sed idem v. Noſtro uſurpatur et de aliis rebus, ut, praeterquam de urbe,

1) de plantis ac floribus 1, 7, 4. ἄνθη, τότε ἀκμάζοντα, flores vigentes ſ. virentes, i. qui tum erant in ſua natura et conditione optima, colore, ſucco, robore et vigore naturali primoque, qui nondum perdiderant colorem, et rel. iſta, nec dum contraxerant ſe in rugas et plicas, nec folia abiecerant, (cf. Ael. V. h. 13, 1.) it. 7, 2, 6. de ſegete τῶν ληίων ἀκμαζόντων, quorſum referas Stp. l. l. G. m. „ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, *adultis* iam frugibus, *maturis* iam frugibus“ quo Lat. poſtr. redditur quoque ἀκμαῖος, ut adv. ἀκμαίως *mature*, et ſubſt. ἀκμὴ *maturitas*, it. v. ἀκμάζειν *matureſcere*, cf. Stp. l. l. C. L. Ern. et N. T. Fiſch. cum Krb.,

2) de tempore 2, 5, 3. ἡμέρας ἀκμαζούσης, quorſum Stp. l. l. F. e. „ἀκμάζουσα ἡμέρα ap. Herodi. (ſine numeris) dr. meridies“ cum diei tempus eſt optimum et pars optima, cf. ib. B. i. cum Ienſ. Lect. Luc. p. 196. i. tum 2, 1, 12. νυκτὸς ἀκμαζούσης, ap. Stp. l. l. F. m. iterum univerſe „ἀκμ. νυκτὸς, ap. Herodi. *nocte intempeſta* Pol., q. d. vigente nocte, tunc videlicet, quum eſt μεσονύκτιον, i. e. medium noctis ſ. media nox“ it. 5, 6, 13. ἀκμάζοντος θέρους, ut Zoſ. 3, 10, 1. ἀ. ἤδη τοῦ θερ. *adulta* iam *aeſtate*, cum artic. ſine diſcrimine, ap. Stp. l. l. p. 274. B. e. „θέρους ἀκμὴν, aeſtatis *vigorem*, i. illud aeſtatis tempus, quo maxime viget calor, (ſed p. ſq. G. i.) ap. Thuc. ἀκμάζον θέρος, adulta *aeſtas*, ut loquitur Tac.“ e Thuc. 110, 77. τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος, vigente *iam* aeſtate *maturis* que *frumentis*, ubi Vs. libere addit illud adv. Zoſ., cf. Abr. Dil. p. 182. e. Tac. An. 11, 31. m. *adulto*

autumno et Lipſ. ad eiusdem Ann. 2, 23. *aeſtate* iam *adulta*, qui reſpicit ad Sall., tacente Ind., et ad Serv. ad Virg. Ge. 1, 43. vere *novo* „prima parte veris, — ut primo menſe veris *novum* dicatur ver, ſecundo *adultum*, tertio *praeceps* rel.“ unde et aeſtas *adulta* ſecundo eius menſe, cf. Poll. 1, 59. 80. ἀκμάζοντος ἔτους, adulto *anno*, πρώτου ἔτους καὶ νέου ἔτους, καὶ ἀκμαζ. τοῦ ἔτους, καὶ μεσοῦντος τοῦ ἔτους λ. cf. Ind. Geop. ἀκμάζοντος ἡλίου.

3) de morbo, peſte ac calamitate 1, 12, 1. τὸ πάθος τῇ Ῥωμαίων πόλει ἤκμασεν et §. 6. ἡ νόσος — ἤκμασε, ut ap. Thuc. in ſimili lue 129, 11. ὅσον πὲρ χρόνον καὶ ἡ νόσος — ἤκμασε, *quamdiu* morbus *vigebat*, ap. Stp. l. l. p. 274. B. e. ſine Vs. νοσήματος ἀκμὴ, ſed p. ſq. E. m. „ἀκμάζον νόσημα ſ. πάθος, quod eſt in ipſo vigore mali, quum dolor ad ſummum venit“ it. calor, frigus, debilitas, periculumque, ut Foeſ. Oec. p. 12. i. „ἀκμάζειν morbus dr., qui ſumme intenditur ac viget“ ſed in civitate nominatim et urbe, cum ad plures homines diffunditur per contagionem et multos citoque perimit, praeſidiaque et remedia omnia eludit ac reſpuit, et ap. Noſtrum §. 6., propter adiunctum adv. ἐπὶ πλεῖστον (χρόνον ſ. χρόνου μέρος,) cum durat, nec deſinit, vel, ut ante, vehemens fuit, multos invaſit ac perdidit; non praebente G. Th. aut Ind. v. *vigere* cum ſubſt. *morbus*.

Tum noſtro loco ſubſt. ὀρφανία ap. Stp. Th. 2, 1692. B. e. cum Bg. e P. et ex Aeſch. Or., qui locus ſine Ind. eſt V. 3. p. 542. p., cf. R. Or. Ind. V. 6. Ael. V. h. 12, 1. i. ap. Suid. 2, 718. m. ſine ῥήσει cum Bg., ap. G. Th. cum Gr. n. Sed ſubſt. ἐξουσία perinde eſt, utrum reddas cum Bg., an cum Leisn., e P. forte, qui *licentiam* ceperit non in malam partem, ob additum adi. *nimiam*, ſed notione fere recentioris aevi pro ſimpl. *poteſtate* Bg., i. agendi facultate ac libertate, cf. in utr. partem Bud. C. 1462, 36. Stp. Th. aliunde, L. Ern. et N. T. Schw. cum Fi., ſupra 1, 1, 10. Dem. 95, 23. 111, 12. 625, 18. 634, 4. 639, 13. 171, 6. τοῦ — ψηφίζεσθαι — ὑμῖν ἐξουσίαν καὶ ἄδειαν παρασκευάσουσι cum affini ſubſt., cf. 6, 1, 11.

Sed adi. ἀκ. non habui aliunde, at Stp. Th. cum ſubſt. ἐξ. modo hinc et praeterea cum ſubſt. alio e Luc. ſine Ind. 1, 129. l. 23., ubi redditur cum Bg., qui alterum αὐτ. cepit non pro appellativo et univerſi generis nomine, ſed proprio et honoris, qua notione non eſt ap. Stp. Th. ſed affine αὐτοκρατορικὸς, at e Noſtro 7, 10, 12. αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, imperatoria *dignitas*, ubi Bg. contra *abſolutum imperium*, quae notio eſt antiquae et melioris Graecitatis, et noſtrum, cum ſit proprie ſubſt., ponitur pro adi. valetque i. q. plenus, ſummus, nullis limitibus circumſcriptus, cf. Stp. Th. L. Ern. Bud. C. 50, 33. 382, 42. Ind. Sb. Thuc. cui add. 206, 17. Dion. H. S. T. 1. 87, 17. ἡγεμονίαν αὐτοκράτορα ἐν πολέμῳ, ſummum *in* bello *imperium*, Dem. ſine Ind. 279, 12. στρατηγὸν αὐτοκράτορα, qui *plenam* habet *poteſtatem*, ſed Diod. S. 1, 618. l. 81. imperator *cum* ſumma *poteſtate* et Ind. Xen. Hell. *ſummus dux*, ſed Z. Ἀνβ. *qui* ſolus *ſummum* imperium *obtinet*, ad quorum analogiam Noſter cum ſuo ſubſt. dederit, cf. Suid. 1, 386. m. Heſ. 1, 626. m. coll. p. 622. i., ſed ap. Dion. H. S. T. 1. 528, 22. τὴν αὐτοκρατορικὴν ἔχοντα ἐσθῆτα, *ornatum* imperatorio *cultu*, quam veſtem gerere ſoliti duces belli, i. q. pr. l. 32. ἐν ἡγεμονικῷ ἀξιώματι, ſed h. l. cum ἀκ. ſyn., cum liber homo habeat quoque plenam agendi facultatem; unde et Leisn. unum modo reddiderit *licentiam nimiam*, pro *poteſtatem plenam* ac *liberam*, in qua et ipſa non eſt impedimentum; ut vel ſic appareat ſyn., at per hanc interpretationem

ſubſt. ἐξ. non debeat reddi *licentia*, cf. de αὐτ. Exc. ad 1, 4, 4. e Diod. S. et pro ſubſt. cum diſcrimine a βασιλεὺς ap. Cang. Gloſſ.

1, 3, 3. e.

— μέθαις — καὶ κραιπάλαις λ.

Duo haec ſubſt. ap. Noſtrum copulantur quoque 2, 6, 9. in ſing., ut hic in plur. ſine differentia, quomodo in N. T. Luc. 21, 34., alio quanquam ordine, μή ποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ, it. verba μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν ap. Luc. 2, 810. l. 21. *ebrius*, vino *gravis*, ſed ap. Noſtr. praeterea τρυφαῖς καὶ κραιπάλαις, it. ἀσωτίαις καὶ κρ. et ap. Dem. 23, 12. τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην, it. Plut. de diſcr. ad. §. 319. ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ, et Phil. in Fl. p. 762. C. ἄκρατος καὶ μέθη, καὶ παροινίαι, compotationes, *ebrietates* debacchationes *que*, ſed ſecundum Stp. Th. 2, 1605. A. e. ap. Plut. μέθη et οἴνωσις, it. Athen. μέθας καὶ εὐωχίας.

Iam, quid in talibus locis κραιπάλη ſit, iuncta τῇ μέθῃ, quaeritur. Pricaeus quidem ad N. T. l. l. „κρ. non eſt h. l., quod magiſtri Gr. χθεσινὴν μέθην vocant, ſed πλησμονὴ, ἀδδηφαγία. Clarum id ex adiuncta μέθη" unde mihi nondum ſatis clarum eſt, quomodo ille intellexerit πλ. et ἀδδ., intemperantiamne ſolius cibi et edendi, an ſimul potus ac bibendi; ſicut video, κραιπάλην de utroque victus genere explicari in L. N. T. Fiſch. p. 628. e. it. μεθύειν in Krb. p. 385. ex 1 Cor. 11, 21., cui ſimile fuerit illud Matth. 24, 49., tum Stp. Th. 1, 1441. G. m. e Suida, neſcio unde, affert ὑπὸ τῆς ἀδηφαγίας καὶ μέθης, ubi ſane illa intemperantia duplex intelligi queat; et ſi τρυφὴ eſt interdum ſenſu anguſtiori i. q. πολυφαγία, cf. Stp. Th. l. l. p. 1594. e., ut τρυφηλὸς καὶ τρυφητὸς ap. Suid. 3, 513. i. ὁ ἄπληστα τρώγων exponitur: tum in Noſtri illis τρυφαῖς καὶ κραιπάλαις etiam aliquid pro duplici iſta vitioſitate reperiatur. Sed de πλησμονῇ in Lexx. nihil invenio; etſi notatio vocabuli per ſe patitur, ut capiatur de utraque intemperantia in cibo ac potu, ut diſerte Ind. Polb. „πλησμονὴ, intemperantia in cibo et potu" e T. 1. p. 173. m. διὰ τὰς ἀλόγους οἰνοφλυγίας καὶ πλ. *ubi* mero *cibo* que *ſeſe ingurgitarunt*, ob quod adiunctum οἰν. potius tamen capias de ſolo cibo, ut de ſolo potu videtur eſſe ap. Ael. V. h. 9, 26. e. μή ποτε διαῤῥαγῇ ὑπὸ πλησμονῆς, ne *nimia* ſaturitate *dirumperetur*, cum in toto illo capite nihil memoretur de cibo, ſed modo praecedant τὴν μέθην ἐλέγξας, *temulentiam* eius *redarguens*, it. ὑπερπλησθεὶς οἴνου — ἐπεκώμασεν λ., cf. Plut. de diſcr. ad. §. 221. ἐν ὑποψίᾳ κραιπάλης τινὸς ἢ πλησμονῆς γενόμενον, Ind. Krg. „repletio ventris, ſaturitas, κρ. crapula, ebrietas" ut affine v. πληροῦσθαι tantum de vino ac potu memini, pro οἰνοῦσθαι, ut Heſ. 2, 558. e. μεθύσκομαι, πληροῦμαι, ubi ſupplendus gen. οἴνου, qui expreſſus erat ap. Ael. l. l. in affini compoſ., cf. Luc. 3, 81. l. 37. ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, *aqua* illa *ebrii*, qui gen. proprie pendeant ex omiſſa praep. ἀπὸ, ὑπὸ, ἐκ, ut in μεθύσκεσθαι intelligi οἴνῳ vult Fiſch. Ind. The., qui dat. eſt diſerte cum v. in N. T. Eph. 5, 18., ubi reſpondet πληροῦσθαι, contra ἀπληστία de ſola edendi aviditate dici videtur, cf. Suid. 1, 268. m. coll. p. 51. e. it. Stp. Th. 1, 1441. G. et 3, 377. D. m., qui et cum L. Ern. ἀδηφαγίαν novit tantum proprie ac de uno victus genere.

Sed κραιπάλη neque in illo loco N. T., neque ap. Noſtr. unquam eſt in propria notione, pro capitis ex vino offenſione ſ. dolore, cf. Stp. Th. Foeſ. Oec. L. N. T. Suid. 2, 371. e. Biſet. ad Ariſt. Plut. v. 298. Heſ. 2, 337. m. et Thom. M. p. 553., ſed eſt ibi vitium hominis atque animi,

τῇ μέθῃ cognatum, cuius adeo genus eſt quoddam, etſi obſcurum, quale, cum veteres Grammatici non modo κρ. tanquam μέθην aliquam definiant, ſed et κρ. ſubſt. et v. κραιπαλᾷν et alia e ſubſt. compoſita, per μέθην exponant, cf. ad Alc. ep. 1, 37. p. 169., unde Bg. p. ſq. i. τὴν κρ. reddit *temulentiam*, Ammon. p. 85., ad Heſ. 2, 337. N. 6. Schol. Ariſt. Ach. v. 276. (ubi adv. ἕωθεν refero ad v. ſq., non ad ἐκ κραιπάλης, quod explico *a crapula*, i. poſt crapulam, ubi evanuerit illa, cf. ib. Veſp. v. 1247. it. ἐξ ἀρίστου ap. Stp. Th. 1, 1162. B. i. cum Ind. Dion. Caſ. v. ἐκ — τοῦ δείπνου,) ad Tim. L. Pl. p. 121. N. 25., ad Thom. l. l. (cui proſint Suid. 2, 246. e. Heſ. 2, 152. i. m. cum N. 16. 25.) denique Grot. ad N. T. Luc. l. l., ſicut promiſcue ponitur κρ. et μ., cf. Heſ. 2, 557. m. N. 9. μέθη, κραιπάλη, λ. Suid. 1, 276. m. ἀποκεκραιπαλισμένος, τῆς κραιπάλης ἀπαλλαγεὶς καὶ μέθης, *cui* crapula *et* ebrietas *deceſſit*, p. 277. e. 2, 371. m. Schol. Ariſt. Ran. v. 218. (quanquam diſſidente Biſeto,) Heſ. 2, 337. m. Tim. l. l.; unde κρ. et μ. intelliguntur ſyn., ſed ut per ſe differant, credo, ut minus et maius, levius et gravius, ſitque μέθη uſus vini largior is, ut ſecuta mentis quaedam alia conditio duret breve tempus et eo tantum die, quo vinum ſumtum eſt, ſ. ebrietas quaedam levis ac brevis, at κρ. uſus vini adeo largus, ut conſecuta mentis alia conditio ſit diuturnior duransque etiam in diem alterum, et ultra, ſ. ebrietatis genus maius, nobisque ap. Noſtr. h. l. *Trunkenheit* und *Völlerey*, cf. de μ., ut mitiori, Suic. Th. P. 2. p. 325. m. B., qui bene comparat v. μεθύεσθαι, oblitus loci clariſſimi N. T. Io. 2, 10., ad quem, poſt caeteros, cf. Loesn. et Kühn., et ſimile quid ap. Plut. de diſcr. ad. §. 147., ſed de μ. in peiorem partem, utque ſit par κραιπάλῃ, v. Stp. Th. 2, 1247. i. B. ſqq. e Plut. οἰνώσεως μὲν ἄνεσιν, μέθης δὲ φλυαρίαν, quod interpretor, illius eſſe hilaritatem atque recreationem, at huius garrulitatem nugasque ineptas, tum Plut. de diſcr. §. 320. Plat. Symp. ed. Fiſch. p. 113. e. p. ſq. l. 6. Alc. ep. 3, 32. p. 342. e. Plut. Hſ. 18, e. p. 164. ἦλθέ ποτε χθεζῆς μέθης ἀποπιέων, *venit* aliquando, *heſternam* exhalans *crapulam*, Luc. 1, 725. l. 15. χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον λ. *heſterna* crapula *oppletum*, cum diſertis adeo epithetis, ſed ib. 3, 409. l. 3. ſqq. εἶτα ὑμεῖς μὲν οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίητ' ἂν ἐς τὴν ὑστεραίαν — ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄγαν πλησμονῆς δυσῶδές τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοντες, *deinde* enim *vos* neque *gravato* per *ebrietatem* capite *poſtridie* ſurgatis, *neque* ventre *nimis* referto *tetrum* vaporem *eructetis*, cui loco reſpondeat per oppoſita ſuperior e Polb. ſecundum Heſ. 2, 731. i. οἰνοφλυγίαι, μέθαι, ſine N., ut Ind. Polb. caruit illo ſubſt., quod ap. Stp. Th. redditur *vinolentia* et *ebrietas*, ubi et e Philon. οἰνοφλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι, καὶ λαγνεῖαι, λ.

Tum ad v. κραιπαλᾷν cf. Alc. ep. 1, 37. p. 166. m. τέσσαρας — ἑξῆς ἡμέρας ἐν τῷ — κήπῳ μετὰ Θεττάλης — κραιπαλᾷ, *comiſſatur*, Luc. 3, 282. l. 83. μέμηνας — ἢ κραιπαλᾷς; καίτοι χθὲς οὐ πάνυ ἐμεθύσθημεν, *furis*, an *ebria* es? *Certe* (quanquam) *heri* non *plane* fuimus *ebrii*, Plut. Hſ. p. 162. e. δούλων πολλάκις κραιπαλώντων μέθην οὐκ ἐξηλέγξαμεν, *quum* vel *ſervorum* crapulam *ebrietatem* que *ſine* reprehenſione *feramus*, quod ego ſimpliciter, ſine Heuſingeri repetitione, τί θαυμαστὸν, εἰ τέκνων, vertetim, *ſervorum* adeo *potorum* ebrietatem *ſaepe* non *caſtigamus*, nobis *verſoffner* Sclaven *Trunkenheit*, Plat. Symp. ed. Fiſch. p. 114. i. κραιπαλῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας, ſc. ἡμέρας, capite *gravatum* adhuc *e* priori *die*, ſ. potu prioris diei, pro quo ib. p. 112, e. πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου, quod i. q. ἀπὸ χθιζῆς οἰνοποσίας ap. Schol. ad Ariſtoph. l. l., cf. p. 113. l. 4. καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων, bene *potorum*, quaſi

vino obrutorum, tectorum, ut nobis *zugedeckt*, cf. Stp. Th. 1, 719. D. ſq. Sed ap. Noſtrum 2, 1, 3. m. τῶν φυλάκων, ὧν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες λ. eſt illud κρ. *capite* gravatum *eſſe*, et hinc teneri ſopore, torpore, obtenebratione mentis, ut nihil ſentias et videas, pro quo, ſine adiuncto illo ἀπὸ μεθ., alii dixerunt ſimpliciter κρ., ut in Tim. Lex. l. l. κραιπαλῶντα explicatum ἔτι ἀπὸ τῆς μέθης βαρυνόμενον, ſed ut Noſtri ratio forte defendatur e ſimilibus, ut ſupra Luc. καρηβ. ὑπὸ τῆς μεθ., quale quid et ap. Caſ. ad Athen. 2, 209. i. παρειμένοι καὶ καρ. ὑ. τ. μ. (cf. ap. Noſtr. 1, 17, 25. παρειμένον ὑπὸ τοῦ φαρμάκου καὶ μέθης,) Lycophr. v. 384. καρηβαροῦντας ἐκ μέθης, caput *ex* crapula *gravatos*, ubi Schol. comparat Hom. Ὀδ. γ′, 139. οἴνῳ βεβαρηότες, cf. τ′, 122., tum Poll. 2, 41. ὑπὸ μέθης καρηβαρεῖν, *ebrietate* caput *gravare*, ubi mox ſequitur ſimpl. καρηβαριᾶν ex Ariſtoph. *crapula laborare*, quo pertinet Stp. Th. 4, 1137. G. e., locum Comici non tenente Ind. Kuſt., ſed alia Suid. 2, 244. i. καρηβαρῶν, τὴν κεφαλὴν βαρούμενος ἀπὸ μέθης (ἢ) οἴνου, cuius *caput* ebrietate *vel* vino *gravatum eſt*, cf. Heſ. 2, 149. i. καρηβαρεῖ, — ἐξ οἴνου μεθύει, ut ap. Diod. S. 2, 96. l. 49. τῆς μέθης μεθύοντες, ab *ingurgitatione* adhuc *ebrii*, ubi in N. recte comparatur N. T. Apoc. 17, 2. ἐμεθύσθησαν ἐκ τοῦ οἴνου, quod i. q. ſuperius μεθύσκεσθαι οἴνῳ, cui ſimile Luc. 3, 469. l. 15. οἴνῳ ἑαυτὴν μεθύσασα, vino *inebriata*, ut ap. Diod. l. l. ἐκ τ. μεθ. vertas etiam *e vino*, cf. ib. 2, 237. l. 98. παροξυνθεὶς ὑπὸ τ. μ. *ubi* mero *incaluerat*, it. Valck. ad Eur. Diatr. p. 178. e., ut ſuperior Diod. locus reſpicit p. 96. l. 35., ad quae cf. p. 60. l. 43. et 45., apparetque, promiſcue dici in talibus ἀπὸ, ὑπὸ, ἐκ, pro *propter*, cf. ap. Noſtr. 1, 17, 22. τοῦτο πάσχειν — ὑπὸ κραιπάλης.

1, 3, 5. e.

Διονυσίου τοῦ Σικελιώτου τυράννου λ.

In locis, a Bc. in N. excitatis, ſermo eſt de Dionyſio filio, quem vulgo appellant minorem ſ. iuniorem, et hunc innui h. l., ſuadent potius ſeqq., quae de voluptatibus conquiſitis Noſter ſubiungit, quam nomen τοῦ Σικ. τυρ.

Omnino Dionyſii utriusque, patris et filii, nomina ap. ſcriptores ſunt haec, ut ap. Graecos vocetur 1) uterque ſimpliciter Διονύσιος, ap. Diod. S. pater 1, 631. l. 90. etc. 2, 8. l. 22. rel., ſed filius 2, 86. l. 44. it. p. 89. l. 65. etc., ap. Polb. T. 3. p. 41. e., ubi tamen in Vs. *Dion. tyrannus*, ap. Ael. V. h. pater 4, 8. 12, 46. ſed filius 3, 17. 4, 8. cf. Ind., ap. Luc. pater 2, 820. l. 8. 3, 112. l. 7. ubi Vs. *Dion. tyrannum*, ſed filius 2, 737. l. 72. it. p. 861. l. 23. 29. 33. it. ap. Dem. 506, 22. ubi Ind. Lat. hiſt. V. 12. p. 848. m. „*Dion. iunior*“ ut uterque Διονύσιοι ap. Luc. 2, 505. l. 21.

2) uterque ſimpliciter ὁ τύραννος, ap. Diod. S. pater 1, 644. l. 37. 53. 62. rel. 2, 7. l. 12. it. p. ſq. l. 15. 47. p. 60. l. 14. ſed filius 2, 90. l. 17. p. 92. l. 30. etc.

3) pater per ſyn. ὁ δυνάστης ib. 2, 14. l. 43. 4) uterque Διον. ὁ τύραννος, ib. pater 2, 13. l. 79. p. 57. l. 84. p. 59. l. 99. ſed filius p. 153. l. 13. it. ap. Ael. V. h. pater 2, 41. i. 4, 8. ap. Iſocr. Or. ad Nicocl. p. 44. l. 37. ſed filius ap. Luc. 2, 860. l. 19.

5) a terra aut urbe pater Δ. ὁ Συρακούσιος ap. Polb. T. 1. p. 204. i. Dion. *Syracuſanus*, it. Dion. H. S. T. 1. 417, 35. et Dem. 161, 11., ubi Ind. Lat. hiſt. V. 12. p. 848. m. „D., Siciliae tyrannus“ tum Δ. ὁ Σικελὸς ap. Ael. V. h. 11, 11. i. D. *Siculus*, ſed filius ὁ Σικελιώτης Δ. ap. Luc. 1, 474. l. 3. *Siculus D.*, cf. Polb. T. 2. p. 425. e. Ἀγαθοκλεῖ καὶ Διονυσίῳ τοῖς Σικελιώταις, de *Agathocle* aut *D. Siculo*, it. Suid. 1, 601. m. Δ., Σικελίας

τύραννος, *D.* Siciliae *tyr.*, et mox Δ., *υἱὸς τοῦ Σικελίας τυράννου, καὶ αὐτὸς τύραννος καὶ φιλόσοφος*, tum pater Δ. *ὁ τῆς Σικελίας τυρ.* ap. Ael. V. h. 2, 41. i. 13, 18. it. Dion. H. S. T. 1. 418, 12. *ὅστις ἦν τύραννος τότε Σικελίας*, cf. Polb. T. 3. p. 22. e. *Ἀγαθοκλέους τοῦ Σικελίας δυνάστου*, *Agathoclem*, Siciliae *tyr.* coll. p. 27. m. *Ἀγαθοκλέα τὸν Σικελίας τύραννον*,

6) a populis, pater Δ. *ὁ τῶν Σικελῶν τύραννος* ap. Diod. S. 1, 643. l. 4. *D.* Siculorum *tyr.*, it. Δ. *ὁ τῶν Σικελιωτῶν τυρ.* ib. p. 653. l. 70. cum eadem Vs., ſed per V. L. Σικελῶν, e gloſſa, it. Δ. *ὁ τῶν Συρακουσίων δυνάστης* ib. p. 720. l. 89. *D.* Syracuſanorum *princeps*, it. p. 723. l. 13., it. *ὁ τῶν Συρ.* Διον. p. 718. l. 79. *Syracuſiorum* tyrannus *Dion.* it. Δ. *ὁ Συρ. τυρ.* ib. 2, 66. l. 28. *D.* Syracuſanorum *tyr.* it. Δ. *ὁ τῶν Συρ. τυρ.* ib. 1, 631. l. 71. *D.* Syracuſanus *tyr.* it. p. 650. l. 14. *D.* Syracuſiorum *tyr.*, ſed p. 679. l. 84. D. Syracuſarum *tyr.* ſed p. 685. l. 45. *D.* Syracuſanorum *tyr.*, cf. 2, 7. l. 99. p. 13. l. 49. p. ſq. l. 35. ſed filius Δ. *ὁ τῶν Συρακουσίων τυρ. ὁ νεώτερος* ib. p. 85. l. 14. D. *iunior* Syracuſanorum *tyr.*, ut

7) ab aetate porro Δ. *ὁ πρεσβύτερος* et Δ. *ὁ νεώτερος* ap. Diod. S. 2, 138. l. 68. ſqq. D. *ſenior* — *iunior*, (cf. Dion. H. S. T. 1. 417, 44.) ſed *ὁ πρ.* Δ. p. 86. l. 32. et Polb. T. 1. p. 8. e., at *ὁ νέος* Δ. ap. Ael. V. h. 4, 18. i. *D.* ille *iunior*,

8) a tempore, Δ. *ὁ δεύτερος* ap. Ael. V. h. 6, 12. i. 12, 60. i. D. *iunior*, pro *Dion. ſecundus*, ut ſupra ad Suid.

9) ab origine, ap. Diod. S. 2, 60. l. 27. ſqq. pater Διονύσιος et *ὁ υἱὸς* Διονύσιος, filius *Dionyſius*, quo de et Agathocle add. Polb. T. 2. p. 426. i. *ἀμφότεροι — τύραννοι Συρακουσῶν, πόλεως λ., μετὰ δὲ ταῦτα βασιλεῖς ἁπάσης* Σικελίας νομισθέντες λ. Hinc ap. Lat. quoque uſurpatur

1) *Dionyſius*, de patre, a Corn. N. 10, 1, 3. 5. it. 10, 2, 1. 4. it. a Iuſt. 20, 1, 1. etc. et a Cic. divin. 1, 33. m. 2, 31. e., ſed de filio a Corn. N. 10, 1, 1. etc. 20, 2, 1. ſqq. a Iuſt. 21, 1, 3. etc.

2) *utrique Dionyſii* a Corn. N. 20, 2, 2. 3) *tyrannus*, de patre ib. 10, 1, 3. ſq. Dionyſius *tyrannus* ib. 10, 2, 3. et a Iuſt. 20, 5, 1. 21, 1, 1. ap. Cic. de nat. d. 3, 33. m. *Dionyſius* tyrannus *fuit*, et Verr. 5, 55. i. *crudeliſſimus* tyr. *Dion.* et de filio ib. ep. ad div. 9, 18. i. Dion. *tyrannus*, quo de filio

4) *Dion.* Siciliae *tyr.* ap. Liv. 24, 3. m. et Iuſt. 23, 1, 11. (ubi cf. 22, 1, 1. it. 23, 4, 4. de Agath. et Gelone, ſed 23, 1, 1. *Agathocles* rex *Siciliae*, it. 23, 3, 2. de Pyrrho,) ut de patre ap. Cic. Qu. Tuſc. 5, 20. i. tyrannus *Syracuſanorum* fuit *Dionyſius*, it. divin. 1, 20. i. Dionyſii *eius*, qui *Syracuſiorum* tyrannus *fuit*, et de eodem

5) *Dionyſius* ille *ſuperior* ap. Corn. N. 10, 1, 1. et *ſuperior Dion.* ap. Cic. de off. 2, 7. m. at *Dion. prior* ap. Corn. N. 10, 1, 3.

Quae omnia videntur efficere, ut Noſtri titulus, Dionyſio tributus, ſit ambiguus, (unde Vern. rec. *König*, ſed vet. *Tyrann*, quo ſenſu malo hic forte potius capiendum Gr. *τυρ.*, cf. §. 11.) deinde, ut eundem titulum non male, nec ſine exemplo, reddiderit Bg. e P., pro ſeveriori *Dionyſii* Siculi *tyranni*, accipiendo Σικελιώτης pro Σικελὸς, quae et ſupra promiſcue poſita, et praeterea ſaepe ap. Diod. S., cum dicantur iidem οἱ Σικελοὶ 1, 687. l. 92. p. ſq. l. 28. et Σικελιῶται p. 689. l. 50. *Siculi*, p. 690. l. 97. et 7. it. l. 15. *Siceliotae*, cf. l. 30. et p. 693. l. 94. ſed p. ſq. l. 6. *Sicilienſes*, p. 695. l. 81. 89. *Siculorum*, deinde iterum οἱ Σικελοὶ p. 700. l. 34. 41. p. 702. l. 54. p. 710. l. 17. 23. 29. p. ſq. l. 33. 41. 50. 53. etc., rurſus οἱ Σικελιῶται p. 724. l. 63. *Siculi*, etc., qui, quod viderim, ſoli occurrunt ap. Polb. T. 1. p. 24. e. *Siculi*, p. 175. c. 20. e. T. 2. p. 521. i. bis et

T. 3. p. 27. e., ſed et aliud adi. τὸ Σικελικὸν πέλαγος, mare *Siculum*, ib. p. 521. et T. 2. p. 197. e. it. τὰς Σικελικὰς πράξεις, res *Siculas* p. 101. e., quanquam ab initio diſcrimen potuit eſſe, ut Σικελοὶ dicerentur *Siculi*, indigenae Siciliae, ſed Σικελιῶται, *Sicilienſes*, advenae in Siciliam, in primis Graeci, ibique habitantes, non nati, ſed deinde Siciliae incolae omnes, v. Thom. M. p. 792. ſqq. cum N., Ammon. p. 77. v. Ἰταλοὶ e., Schol. Thuc. 321, 89., ad Ael. V. h. 11, 13. N. 1. ad Thuc. p. 271. Var. L. r) et N. 48., ad Diod. S. 1, 335. N. 24. p. 420. N. 39., ad Luc. 1, 389. N. 97. Miſc. Obſ. Nov. T. 6. p. 496. e. Ind. Fiſch. Aeſch. Suid. 3, 312. e. nude Σικελιώτης, *Siceliotes*, quod Gr. ap. G. Th. in „*Siculus*, qui e Sicilia eſt, vel incola, vel indigena, — *Siculi tyranni* Hor. ep. 1, 2, 58."

Sed, quod ſupra coeptum eſt, non Dionyſium patrem hic a Noſtro notari, verum filium, pateat e Cic. Qu. T. 5, 20. i. de patre *a bonis auctoribus ſic ſcriptum accepimus*, ſummam *fuiſſe* eius *in* victu *temperantiam*, — eundem *tamen* maleficum *natura* et *iniuſtum*, ut de filii luxuria et voluptate cf. Iuſt. 21, 2, 1. 10. Luc. 2, 861. l. 32. ſqq. Ael. V. h. 9, 8. et 6, 12.

1, 3, 6. i.

— *αἱ τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων εἰς τοὺς ὑπηκόους ὕβρεις τε καὶ βίαι λ.*

Copulantur ſubſt. ὕβ. et β. ap. Noſtr. iterum, ſed inverſo ordine 1, 4, 12., atque etiam in ſing. βία καὶ ὕβ., tamen et de imperantibus, ut cognata ὑβριστὴς καὶ βίαιος ap. Lyſ. R. Or. Ind. V. 6. et Xen. Mem. S. 1, 2, 12. e., ſed ap. Luc. 2, 153. l. 25. ὑβριστὴς βιαιότερος, in *facienda* iniuria *violentior*.

Sed utriusque ſubſt. notio hic et diſcrimen forte ſic conſtituatur, ut ſit ὕβρις genus iniuriae levioris, at βία gravioris, tum ὕβ., quatenus honor nullus tribuitur, priſtinusve minuitur, ex animi arrogantia et ſuperbia contemtuque aliorum, ſed β., quoad bona reliqua adimuntur, fortunae, familia, libertas, patria, vita, it. corpori aegre fit manibus, armis, etc., e crudelitate in primis et avaritia, cf. de ὕβ. Bud. C. 397, 31. Stp. Th. L. N. T. Schw. cum definitione Plat., (quacum cf. Ariſtot. de Virt. et Vit. p. 377. A. e. it. Rhet. 2, 2. p. 651. E. m. cum Sturm. p. 158. b. i. et ed. Cantabr. p. 220. ſqq.) Heſ. 2, 1442. i. L. Ern., cuius notatio melior eſt, quam illa ap. Suid. 3, 523. m. cum loco e Soph. Oed. tyr. v. 892. ſqq. (cf. ib. Schol. ad v. 882. e. ad Trachin. v. 904.) Ind. Gs. Chr. Gr. et Theſ. in Lat. Bg. cum Gr. n., Xen. Z. Pol. Cyr. et Ἀνβ., ad Vig. p. 298. N. 45., Weſſ. ad Herodt. 4, 129. N. 84. Mor. ad Xen. Ἀνβ. 5, 8, 2. cum Ind. v. ἐγγιν., ut ad univerſam notionem in textu ib. 5, 8, 1. ſq. 8. ſq., ſed de β. Ariſtot. Eudem. 2, 7. i. et 8. Stp. Th. 1, 731. E. e. „βίαι, iniuriae, *contumeliae*, quae per violentiam fiunt" e ſolo Hom. hunc plur. afferens, (quem nec aliunde habui,) et per illud ſuum Lat. agnoſcens ſyn., ut ap. G. Th. in altero Bg. eſt ſimul „βία, ὕβρις."

Caeterum ex hiſtoria in rem huc afferri poterunt Demetrius et Andriſcus, ſed in contrariam partem Antigonus Doſon cum Philippo, cf. Heyn. Hiſt. 3, 696. i. 764. e. 733. i. 735. i.

1, 3, 7. e.

— *κισσὸν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας καὶ διαδήματος Μακεδονικοῦ.*

Addentes hic aliquid ſuper καυσία tum per ſe, tum in vicinia διαδ. Μακ., locum Poll., ad quem reſpexerunt N. aliorum, dabimus 10, 162. ἡ δὲ καυσία πῖλος (hoc accentu, non illo edit. Oxon.) Μακεδονικὸς, ὡς τιάρα

Περσικὸς, ad quem in N. 8. „Gloſſ. καυσία, inſula, tegumentum capitis ap. Macedonas, (et ex Euſtath.) καυσία διαδηματοφόρος, cui diadema circumvolutum erat“ quorum prioribus ſimilia habet Stp. Th. et praeterea ex Euſt., fuiſſe καυσίαν πῖλον πλατὺν, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουν, λευκὸν αὐτῷ διάδημα περιειλοῦντες, tum Suid. 2, 284. i. cum epigr. Antipatri cuiusdam, quod ſic carmine reddidimus, Καυσίη, ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον, καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ, *Cauſia, quae quondam Macetum capiti leve pondus, Tegmen ſub pluvia, militibus galea*, rel. it. ex Athen. de Alexandro M. — τὴν καυσίαν, ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικὸν, it. e Bud., cui ſimilia ſunt ap. G. Th. in v. *cauſia* cum Gr. n., cf. Polb. T. 1. p. 435. i.

Iam ſecundum illos ſcriptores, quibus diſtinguitur ipſa cauſia, h. e. pilei genus qualecunque, a diademate, i. e. faſcia, quae circa cauſiam pileumque ligabatur, Noſter per duo ſubſt. cum copula per hendiad. expreſſerit ſuperius ſubſt. cum adi. καυσίαν διαδηματοφόρον, quod et ap. Stp. l. l. e Plut. affertur, i. e. cauſiam, quae ferebat ſ. habebat circa ſe ligatum diadema; cum alioqui Noſter potuerit etiam poſuiſſe ſynonyma, quorum prius a poſteriori explicaretur, de more ſcribentium, in primis in vocabulo peregrino, cumque cauſia dici poſſet diadema, quia hoc adiunctum habuit illa; ſicut *vitta* et *inſula*, quanquam per ſe diverſa, tamen interdum pro ſe ponuntur, ut unum eorum modo nominetur, cf. G. Th. v. *inſula*, utque κίδαρις dr. dupliciter, pro pileo et faſcia, cf. Suid. 2, 312. e. Heſ. 2, 254. e. cum N., ubi *Diod. S.* dr. κίδαριν vocaſſe Περσικὸν διάδημα, *Spanh. de Pr. et u. n.* 1, 449. ſqq. cum G. Th. v. *cidar.* ubi *locus* Curt. 3, 3, 19. ſimilis illi Leisn., Heſ. 2, 1384. N. 22., ubi laudata Gat. Adv. Miſc. p. 690. C. e. 692. C. „quod τιάραν Xenophon, idem καυσίαν appellat Ephippius ap. Athen.“ poſt quae ſunt ex Etymologo quaedam ſuper καυσία, unde Suidas hauſit, ſed p. 693. D. m. de μίτρα, quae et ipſa ab initio fuit diadema, at poſtea latius capitis tegumentum, cf. Diod. S. 1, 250. l. 69. ſqq.

Sed in ſententiam, qua cauſia diverſa eſt a diademate, cf. Hemſt. ad Luc. 1, 478. N. 66. et Xen. Cyr. Z. p. 745. §. 13., ubi tiara et diadema quoque diſtinguitur, et non modo hoc circa illam volutum dr., ſed diſerte etiam „ſimili modo cauſiam regum Macedonum diademate fuiſſe cinctam; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho“ ſed in nomen Vernaculum Montefalc. Antiqu. p. 240. e. et in figuram ib. Tab. 85. fig. 6. 8—12. cf. Suid. 3, 329. e.

1, 3, 8.

— *αὐτὸν ἐλύπει τὰ μὴ πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ὑπόγυον ἔχοντα τὴν μνήμην.*

Quo ſenſu hic Noſter ὑπόγυος uſurpat de re ac tempore, etſi Grammatici veteres quidam non ſatis Graecum putant, ut Thom. M. p. 872. et Moer. p. 377., tamen his reſponſum eſt bene in N. et nuper iterum in Ind. Iſocr. Ev., reliquis Grammaticis nec ipſis convenientibus, cf. Etym., ad Moer. laudatus, Heſ. 2, 1468. m. e. cum N. et Suid. 3, 553. m., qui fere explicant ſic cum Stp. Th., ut derivetur a notione τοῦ γυίον, pro manu, cf. Heſ. 1, 864. e. cum N., Suid. 1, 499. e. Foeſ. Oec. p. 89. a. m. et Ern. Call. h. in Di. v. 177., quanquam et ſumi licet alteram notionem eiusdem ſubſt. pro pede, ac conferri Terent. Ad. 3, 3, 32. *illud eſt ſapere, non*, quod *ante* pedes *modo 'ſt* Videre, *ſed* etiam *illa*, quae *futura* ſunt, *proſpicere*; ubi, *quod ante ped. eſt*, valet i. q. propinquum, vicinum, praeſens; quod et ſignificant illa *ad manum*, in *manibus*, ſub

manus; unde ὑπόγυιος, cum de tempore adhibetur, dicemus de proxime praeterito, aut pr[oxi]me futuro, ſevere quidem; etſi fortaſſis deinde vis vocabuli ampliata patuit quoque ad remotius utrinque, etiam in noſtro loco, ubi, per hiſtoriae fidem ac tempora, τὰ ὑπ. ἐχ. τ. μν. non ſunt proxime praeterita, ſed paulo remotiora, cum Neronis et Domitiani facta, a Noſtro ſubiecta, plures annos a Marci memoria diſtent; quomodo et Lat. *recens*, quo reddit Bg. cum aliis noſtrum Gr., latius ſumitur, cui reſpondet νεαρὸν, a Noſtro uſurpatum 1, 1, 4. i. in ὑπὸ νεαρᾷ τῇ μνήμῃ, ut νεαρὰ ἡ μνήμη et ὑπόγυος ἡ μνήμη ſint eadem per variationem.

Sed totam Noſtri formulam ὑπ. ἐχ. τ. μν. ſevere reddam, *quae recentem habent memoriam*, cum et Niz. afferat, *habet* aedilitas *eius* memoriam *non ingratam*, i. libenter meminimus eius aedilitatis; unde Noſtri illa vertantur libere, quorum ipſe, Marcus, meminerat e ſuperioribus temporibus, ſ. quae in recenti adhuc memoria habebat, ſ. ei erant; tenente Stp. Th. tantum v. ἐχ. 1, 1316. A. e. exemplum, cum res dr. ἔχειν τὶ, quod eſt alius notionis, cf. ad 1, 2, 9. i., quo et referenda illa ap. Vig. p. 246. Nr. 12. et p. ſq. Nr. 15., nec mihi reperto, quod plane ſimile eſſet formulae noſtrae, quae tamen analogiam habet ab iſto Cic. et a reliquis, cum res dr. aliquid habere, vel perſona, cuius generis quaedam ſunt affinia ap. Luc. 2, 402. l. 2. ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω, cuius *memoria* aures *adhuc* perſonare *videtur*, pro ſeveris *adhuc habeo* memoriam *aures* perſonantem, *circumſonantem*, i. recentem, (cf. Schol. et Suid. 1, 735. m. 385. i. Heſ. 1, 1216. m. Thom. M. Tim. L. R. Gottl. Plat. Menex. p. 19. N. 39. et Stp. Th. 1, 620. F. e., ubi ἔναυλοι λόγοι ap. Euſt. per οἱ πρόσφατοι explicantur, quo vocabulo Grammatici ſupra utuntur in noſtro adi., ſed ap. Phil. in Fl. p. 765. C. e. ταῖς ἐναύλοις μνήμαις τῶν κακοπραγιῶν διακναιόμενος, *vexans ſe* ipſum *recenti* calamitatis *memoria*, cf. Krb. ad Plut.) ſed ap. Luc. porro 1, 191. l. 31. ἑωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, *heſternae rei* memoriam *conſervare*, cf. Suid. 1, 781. i., tum ad ſupplendam Stp. penuriam in v. ἐχ. de rebus Dion. H. S. T. 1. 667, 45. ἄλλως τε καὶ τῆς εἰς τὰ χρήματα ζημίας εὐδιόρθωτον ἐχούσης τοῖς πεπονθόσι τὴν συμφορὰν, *praeſertim* cum *pecuniarum* iactura *facilius* ſarciri *poſſet*, ubi ad ſenſum bene, etiam in formula ſubſt. cum praep. et ſubſt. ἡ ζημία εἰς τὰ χρήματα, per gen. ἡ ζημία τῶν χρημάτων, pro *iactura* ſ. *damnum* quoad *pecunias*, ſ. ratione, reſpectu pecuniarum, cf. ad 1, 5, 27., ſed caetera ſeverius ſic vertentur, *tum* aliam *ob* cauſam, *tum* propterea, *quod* pecuniarum *iactura* iis, *qui* paſſi *eam* eſſent, *calamitas* eſſet *facile reparabilis*, Aeſch. Or. R. V. 3. p. 172. l. 6. διὰ τί οἴεσθε, — τὰς κρίσεις ἐνίοτε τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἔχειν ἐπιπλήξεις; Ind. V. 4. p. 1065. i. „ἐπίπληξιν ἔχειν, reprehendi, culpari, obiurgari“ *ob quid* putatis, *ſententias*, quae *in* iudiciis *fiunt*, interdum *reprehendi*? Lyſ. V. 5. p. 403. l. 5. ταῦτα οὔτε ἔλεγχον, οὔτε βάσανον εἶχεν, Ind. V. 6. p. 817. v. ἐχ. fere extr. „haec neque verbis argui, neque tormentis exprimi poterant“ *haec* neque *argumentis*, neque *tormentis* convinci *poterant*, Iſ. V. 7. p. 170. l. 6. τοιαύτας ἀκριβείας ἔχει τὰ δίκαια τὰ παρ' αὐτοῖς, Ind. p. 558. v. ἐχ. i. modo per Vernacula, pro *tanta* cum *diligentia* et *ſeveritate* ſ. adeo ſevere ac diligenter *iura* apud *eos* habentur, *tenentur*, exercentur, obſervantur, cf. v. ἐχ. Ind. Fiſch. Aeſch. et The. cum Abr. Dil. Th. p. 408. m. „ἔχειν πάροδον, παρουσίαν, pro παριέναι, παρεῖναι“ reſoluta formula in verbum affine, latens in ſubſt., hic reddentibus forte noſtratibus, *was noch* im *friſchen* Andenken *war*, reddito particip. ἐχ. praeſ. per impf., unde et in pr. τὰ μὴ πρ. π. expleas potius γενόμενα.

1, 3, 11. e.

— ἐδεδίει τε καὶ ἤλπιζεν.

Verbum ἐλπίζειν cum improprie ſumitur: ſignificat vel univerſe Lat. *expectare*, it. *cogitare* et *putare*, vel in malam partem *ſuſpicari*, it. *metuere*; quae notiones tenentur ſimul in propria pro *ſperare*, cum ſpes ſit in expectatione, opinione et cogitatione (repraeſentatione) boni futuri, ſed, ubi in partem deteriorem accipitur, h. e. de ſuſpicione aut metu, remota *boni* notione, maneat tantum notio expectandi, opinandi et cogitandi; quae cum cadant in futurum ſive bonum, ſive malum: in hoc poſtremo haeret ſuſpicio ac metus, quibus propria eſt expectatio, opinioque mali, cf. Ern. Init. pſych. §. 73. et in illas notiones v. ἐλπίζειν Stp. Th. L. Ern. et N. T., tum, praeter Suidam, iam in Leisn. N. occupatum, Heſ. 1, 1184. m. Schol. Thuc. 1, 4., unde Suidas hauſit, ſed quaedam immutando, 105, 62. Thom. M. p. 298. (ubi et tranſitive, pro ſpem alicui iniicere et excitare, quo de cf. N. et p. 158. N. Ammon. p. 66. et L. Ern.) Moſchop. ad Thom. M. p. 300. N. 4. Ind. Thuc. Dion. H. Dion. Caſ. R. Or. V. 6. et Dem. cum Ariſtoph. Kuſt. et Xen. Ἀν.β. Z. it. Grut. Lamp. T. 5. ſupplem. p. 331. ſq. Barn. ad Eur. Suppl. v. 790. (e Nicolao ap. Grut. et Stp. Th., etiam cum vitio ap. Noſtr.) ad Helen. v. 1539. ad Ion. v. 348. cum Ind., Weſſ. ad Diod. S. 1, 574. N. 49., ad Luc. 2, 143. N. 30. e. 741. N. 57. Abr. ad Aeſch. 1, 363. e. Kypk. 1, 321. Schw. ad Onoſ. p. 68. N. 10. 126. N. 28. Seybold. Luc. Opuſc. Sel. p. 91. N. 39. „ἐλπίζειν pro φοβεῖν (immo φοβεῖσθαι,) vel ſimili verbo" Vig. p. 191. m. 239. N. 50. ubi locus ex Herodt. 490, 23. et Lyſ. ſine Ind. eſt V. 5. p. 100. l. 2. et ad Hom. Ἰλ. ν', 8. pertinere poteſt Heſ. 1, 1088. e. ἐέλπετο ſine N.

Sed de ſubſt. ἐλπὶς, praeter laudatos, qui ſimul egerunt, cf. Barn. ad Eur. Or. v. 857. Weſſ. ad Diod. S. 2, 463. N. 11. Heinſ. ad Heſ. ἔργ. v. 500. ſ. 498. Caſ. ad Suet. Caeſ. c. 60. (ubi Pindari eſt Nem. od. ά, 48.) Heſ. 1, 1184. m. Suid. 1, 717. e. 3, 195. e. v. προσδοκ. Thom. M. p. 299., tum philoſophi, Plato ap. Vig. p. 240. e. Ariſtot. rhet. 2, 5. i. p. 658. E. (ed. Cant. c. 6. i. p. 247.) p. 660. C. m. (ed. Cant. c. 7. i. p. 254. i. cum Sturm. p. 179. b. i. 181. b. m. 183. b. m. 185. i. e. p. ſq. b. i.) tum per ſingula quaedam loca, Luc. 2, 142. l. 30. τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, *imminentium* ſpe *malorum*, 155. l. 67. τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, terrorem, *futuri* metum *temporis*, Thuc. 486, 71. ἀθυμεῖν δὲ οὐ χρὴ, οὐδὲ πάσχειν, ὅ περ οἱ ἀπειρότατοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ, τοῖς πρώτοις ἀγῶσι σφαλέντες, ἔπειτα διὰ παντὸς τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ὁμοίαν ταῖς ξυμφοραῖς ἔχουσιν, *ſed animum* abiicere *non oportet*, nec *idem* pati, *quod* imperitiſſimis *hominibus* accidere ſolet, *qui*, ſi *primis* in *praeliis* rem *infeliciter geſſerint*, deinde *ſimiles calamitates* perpetuo *formidant*, fere e Schol., pro ſeveris, *ſed animum abiicere non oportet*, neque *pati*, facere, ſentire, cogitare, *quod* quidem *imperitiſſimi* hominum, *qui*, cum *primis* praeliis *infelices fuerunt*, deinde *per omne* tempus *ſpem* mali *eandem* ob *clades* priores *habent* ſ. *fovent*, ut dat. ταῖς ξ. non copuletur cum ὁμ., ſed per ſe capiatur, ut dativus ſ. abl. cauſae, per praep. reſolvendus, pro διὰ τὰς ξυμφορὰς, (ubi et ſupplendum adi. προτέραις,) tum τὴν ἐλπ. pro cogitatio ſ. expectatio, ſed τοῦ φ. non de motu ſ. affectu animi, verum de re, quae timetur, re timenda, re mala, ſ. de malo, eventu malo et infelici, ut contra ἐλπὶς et Lat. *ſpes* pro re, quae ſperatur, cf. Bauer. Thuc. Or. Ind., quomodo et capio Apul. *adhuc illis* expectatione *teterrimae* formidinis *torpidi*, pro rei formidandae ſ. formidabilis, quod G. Th. non

protulit, ſed Pric. ad N. T. Luc. 21, 26., cf. ad Thuc. locum Abr. Dil. p. 711. m., tum Aeſch. Ag. v. 1443. οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, Vs. ed. Pav. *non* mihi *ſuſpicio* eſt *timoris* ſpecu *ingredi*, quam Vs. non intelligo, ut nec Gs. hanc ap. Luc. ſine 2, 149. l. 16. ἓν μόνον ἐξέταζε, — τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν, *illud* (unum modo) *repoſce*, *quis impiorum relictus ſit*, aut *quae* metus *ſuſpicio*, aut *quod* calamitatis *monumentum*, quae utraque, (ut et Valck. ad Ammon. p. 40. N. 86. ex Heliod. δέει τῶν παρόντων φόβων, ex 2, 12. ed. Schm. p. 112. l. 8., qui in N. tacet,) capio, ut ante illud Thuc., ſed Eur. Or. v. 857. Οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις, *hei* mihi, *venit* ſpes, *quam* metuens *Olim*, propter *futura* contabeſcebam *luctu*, ubi Barn. modo „ἐλπὶς, ὁ φόβος" pro re timenda, triſti, mala.

Quod vero Leisn. dixit in N. de δέδοικα pro praeſ., recte habet clarumque eſt ex Hom. Ἰλ. ώ, 435. aliisque locis, nec aliter fere Intp. reddunt, ut ap. Ariſt. Plut. v. 199. 354. (ubi quoque eſt cum alio praeſ., ut ap. Hom.) it. Equ. v. 112., et diſerte Grammatici ſic explicant, Heſ. 1, 901. m. e. δέδοικα, φοβοῦμαι, it. Suid. 1, 518. i. cuius locus e Soph. eſt in Ai. v. 278., ubi v. Schol. et v. 584. it. Aeſch. Sept. c. Th. v. 255. Sch. β'. ſed v. 770. Sch. ά., Sylb. Ind. v. ἐλπ. „ἤλπικα, pro ἐλπίζω" repetitum in v. ἠλπ. e Noſtri 1, 4, 6., ut poët. ἔολπα Orph. Λιθ. 15, 29. *dubito*, Heſ. ἐργ. v. 271. ſ. 273. *arbitror*, Moſch. Idyll. δ', 55. *credo*, Call. h. in Di. v. 221. *ſpero*, Heſ. 1, 1303. m. Ind. Hom. Ern. et ad Vig. p. 208. b. N. 2. tum Schol. ά. Aeſch. l. l. v. 527. πέποιθα, πιστεύω, cf. Heſ. 2, 915. m., de aliorum v. v. perfectis Munth. p. 205. m. Fiſch. Pal. Ind. v. πιστεύειν et p. 9. b. N. e), ubi recte praeſentis notio dr. „ex iis maxime locis cognoſci, ubi praeterita et praeſ. coniuncta legantur" ſed de pluſq. pro impf. vel praet. cf. Heſ. 1, 1570. m. ἐώλπει, ἤλπιζεν, ut ap. Hom. Ἰλ. τ', 328. et Ὀδ. φ', 96. *ſperabat*.

Copulata porro habent Ael. V. h. 13, 17. e. δεδοικότα καὶ ὑποπτήσσοντα, *metuentem* ac *trepidantem*, iterum perf. cum praeſ., Dem. 314, 24. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων, καὶ ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν, Ioſeph. 1, 81. ſ. 3. i. οἱ δ' ἦσαν ἐν ταραχῇ καὶ φόβῳ, καὶ, κίνδυνον τὸν μέγιστον αὐτοῖς ἐπηρτῆσθαι νομίζοντες, λ. Fa. Aeſ. 124, 3. ed. Hſ. ἀλλ' ἔγωγε ἄνους ἂν εἴην, εἰ, τὸ ἐν χερσὶ παρεὶς κέρδος, κἂν σμικρὸν ᾖ, τὸ προσδοκώμενον, κἂν μέγα ὑπάρχῃ, ἐλπίζειν, in quo, etſi nondum conſtat, utrum ſana ſit lectio ἐλπίζειν, ut εἰ ſtet cum inf., quemadmodum ὅτι, ὡς, ἐπεὶ, it. πρὶν, an legendum ἐλπίζοιμι cum Hſ., aut potius cum Zeun. ad Vig. p. 492. b. c. ἤλπιζον ſ. ἐλπίσεια, quod ad litteras lectionis vulg. quam proxime accedit, tamen apparet, τὸ προσδ., ſc. κέρδος, copulatum cum v. ἐλπιζ., eſſe ſimpliciter pro *futurum* ſ. abſens, ex oppoſ. τὸ ἐν χ. κέρδος, ſc. ὂν, *lucrum*, quod *in* manibus *eſt* i. praeſens, ut aperte Ael. V. h. 14, 6. e. μόνον γὰρ ἔφασκεν ἡμέτερον εἶναι τὸ παρὸν, μήτε δὲ τὸ φθάνον, μήτε τὸ προσδοκώμενον, *ſolum* enim *aiebat* praeſens *noſtrum eſſe*, non autem *praeteritum*, neque *futurum*, ad quam rationem interpretor illud N. T. Ebr. 11, 1. ἐλπιζομένων ὑπόστασις, *rerum futurarum* ſ. abſentium *adhuc* expectatio *conſtans* ſ. *firma*, ſive fiducia firma de rebus futuris, quas ſis conſecuturus, cum proprie quidem ὑπόστασις ex uſu τῶν ό ſit expectatio firma rerum futurarum, ſed deinde cum gen. illo ἐλπ. tantum expectatio firma et conſtans, et ἐλπιζόμενα i. q. ſupra προσδοκώμενα.

Verum ad Noſtri hic locum propius accedit ſacer ille Luc. 21, 26. ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων, ubi ſub-

ſtantiva ſunt eodem ordine, quo ap. Noſtr. verba ἐδεδ. τὲ καὶ ἠλπ., et utraque notionis affinis, primum finitae, deinde infinitae, ſic, ut poſterius πρ. τῶν ἐπ. ſit quaedam explicatio prioris φ., ſed cum diſcrimine hoc, ut πρ. pertineat proprie ad mentem intelligentiamque, in qua eſt cogitatio, ſed φ. maxime ad animum et voluntatem, ut ſenſus ac motus ſ. affectus; recte comparantibus Pricaeo locum Plut. et Kypk. 1, 321. m. locum Thuc. 418, 30. „πρὸς τὸν πρῶτον φόβον καὶ τὴν προσδοκίαν, poſt primum *metum* et *expectationem*“ qui Kypk. ſic πρ. melius vertebat, quam deinde *metum*, cum φοβ. diſerte adſit, et πρ. quidem per ſe, ad ſenſum, ita explicari liceat, ubi ſolum ſtat, v. c. ib. 409, 2. et alibi, ſed, ubi ſimul additur ſubſt. affine, ut φόβος, per Lat. reddi debeat vocabulum univerſi generis quoque, quale illud Lat. *expectatio*, cf. Obſ. Krb. p. 132. et Loesn. p. 131. cum L. N. T. Schw. p. 1166 m. et Krb. Iam, quemadmodum in ſacro loco copulantur ſine vitio illa ſubſt. ſyn., ſic et in Noſtri loco verba ſyn. eiusdem generis ac notionis; ſicut e L. Boſ. Obſ. Miſc. p. 98. in adverſariis habui „copulari φοβεῖσθαι et προσδοκᾶν, verti que *timere* et *expectare*“ quae ſunt ſyn. verbis Noſtri.

Quod denique a Leisn. quaeſitum eſt de ἐδ. plusq. ſimul cum impf. ἠλπ., ad id videmur iam ante reſpondiſſe in perfecto poſito cum praeſ. et pro praeſ., cum monſtravimus, plusq. adhibitum pro impf., ut adeo ἐδ. τὲ κ. ἠλπ. ſumi queant pro duobus impf., et ἐδ. quidem pro impf. propterea, quia cum alio impf. ἠλπ. ſimul ſtat, qui canon, ſupra de praeteritis ſ. perf. valens, et huc accommodari poteſt ac debet.

1, 3, 12. m.

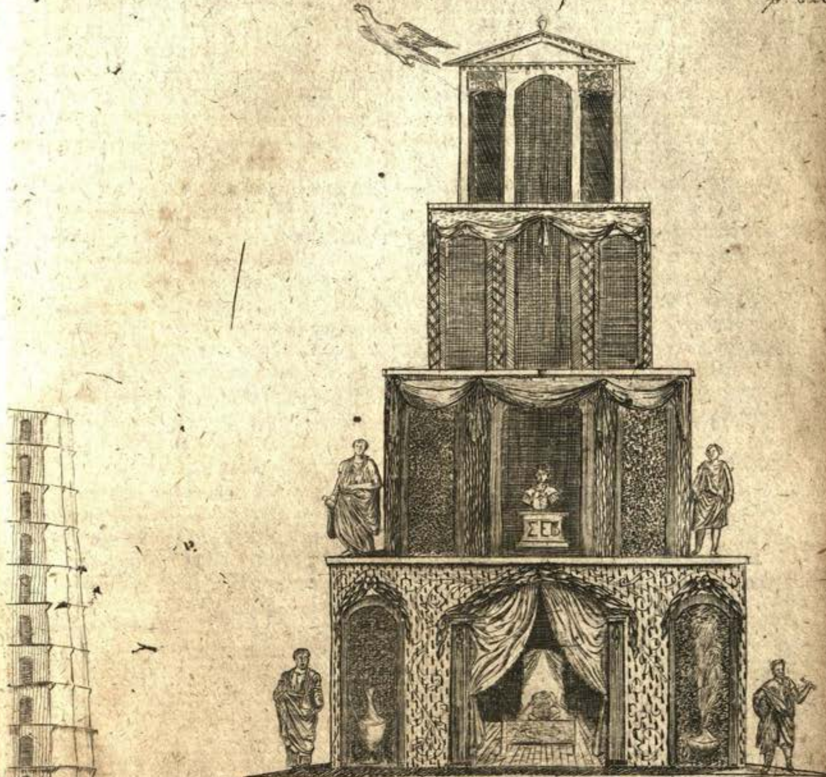
— τοὺς μὲν πειθοῖ ἐς συμμαχίαν προσηγάγετο λ.) blanda *perſuaſione* in *ſocietatem* pellexerat. *Memm.*

Pertinet hoc contra P., qui omiſit dat. πειθοῖ, non item Vern. vetus (*durch Güte*), in ſubſt. π. Stp. Th. 3, 134. A. m. reſpiciente huc tantum ſic „προσάγεσθαι πειθοῖ, ap. Herodi.“ ſine Vs., cum antea in locis aliorum varie reddidiſſet, etiam *perſuadendo*, ut Sch. in π. „προσάγειν εἴς τι, *vi perſuadendi* adſciſcere *in* —, ut ſponte id faciant: opp. vi armorum“ pro ſevero *ſuaſu*, aut (quoniam illud G. Th. modo habet e Tertull., ſed *perſuaſione* plane non illa notione, it. *per ſuaſum* modo ex Ulp.) per ſyn. *perſuadendo* et *ſuadendo*, nobis *durch Zureden*, Ueberredung, *Vorſtellung*, it. liberius *durch* gütliche *Vorſchläge*, Anträge, *Anerbiethungen* it. *Verſprechungen*, cum videatur Marcus, miſſis acceptisque legatis, cum iis egiſſe, ne bellum et noxas inferrent, idque vel cauſis afferendis, quibus proprie ſuadetur, vel offerendis commodis ac praemiis, quae potentius verbis loquuntur, promittendaque amicitia et adiumento ad uſus neceſſarios. Omnino enim ſubſt. πειθὼ aeque late videtur accipi, ac v. affine πείθειν, quod non modo eſt verbis precibusque flectere, ſed etiam quacunque ratione ſibi alios conciliare, pacare, in partes pellicere ſuas, etiam pecunia et donis, cf. Obſ. M. A. Nov. T. 3. p. 8. Abr. Dil. Th. p. 165. i. Krb. ad N. T. p. 77. Loesn. p. 68. m. Ind. R. Or. V. 6. 7. Ant. et Dem. it. Xen. Bach. cum Hell. Mor.

Et pecunia quidem an Marcus ad Germanos uſus ſit, neſcio. Commodus ſane 1, 6, 26. et Alexander 6, 7, 21. pacem ab iis atque amicitiam ita redemerunt.

Quoad formulam autem, noſtro loco ſimilia ſunt haec Diod. S. 2, 17. l. 68. τῶν πόλεων ἃς μὲν πειθοῖ προσαγόμενοι, ἃς δὲ — βίᾳ χειρούμενοι, urbium *aliis* perſuaſione, *aliis* vi *ſubactis*, 231. l. 99. τῶν πολ. ἃς μὲν βίᾳ

p. 826

Irmisch sc.

χειρωσάμενος, ἃς δὲ πειθοῖ προσαγόμενος, urbium *alias* vi, *alias* deditione *ſubiungit*, at § 10. l. 57. πολλὰς δὲ πόλεις τῇ πειθῷ προσηγάγετο, πολλὰς δὲ καὶ καταπολεμήσας, *multasque urbes* perſuaſione *ſibi* adiungit, *multas* etiam *debellat*, ubi dat. τῇ π. non tam ſcribae vitium habeo, quam aliam formam atque declinationem, ut v. c. ἡ ἅλως formatur in declinatione utr., ſecunda et tertia, cf. Stp. Th. 4, 1619. F. m. „πειθώ, — πειθῶς quoque dici fertur pro eodem“ quanquam hoc nec in v. πειθὼ l. l. ſupra repetit, nec L. Ern., ſed τῇ πειθοῖ, quo Weſſ. inclinat, non tamen prolato exemplo, cf. ap. Schol. Muſaei ad v. 164., in quibus articulus ſine diſcrimine additur, ut pro dat. ſ. abl. Noſter 1, 4, 12. dicit per ſyn. formulam e praep. μετὰ πειθοῦς, (quod Stp. Th. 3, 133. G. e. reddit e Plat. „cum *perſuadendi* vi, *cum* perſuaſione, *perſuadendo*“) ſed in ſimili loco 7, 8, 23. per particip. πείσας, ut alii ſcriptores, cf. Weſſ. ad Diod. S. 1, 449. N. 79., cui vicinius eſt Lat. *perſuadendo*, cf. Suid. 3, 105. e. πειθοῖ nudum, *perſuaſione*, ſed ſubiectis π. τε ὑπαχθέντες λ. *ab* eo *perſuaſi*, et, praeter Orph. h. 54, 9., quoque Luc. 3, 85. l. 82. ſine Ind. τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτοὶ ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι, *in univerſum* autem *putamus*, oratione (*ei* ipſum) *Herculem* perfeciſſe *omnia*, ſapientem *virum*, et *eloquentiae* viribus *pleraque expugnaſſe*, quo de loco a Stp. l. l. p. 134. E. e. diſputata quaedam contra Bud. negliguntur ad Luc., etſi recte, opinor, interpretatur, inter alia, *eloquentiam*, cum reſpondeat pr. λόγῳ, quod ſimiliter Gs. intelligit ib. p. 84. l. 54. 72.

Porro συμμαχία a Bg. e P. *ſocietas* (ap. G. Th. cum Gr. n.) redditur cum aliis, ut ap. Thuc. 250, 4., ubi quoque, ut alibi ap. Noſtr., eſt cum φιλία, it. 272, 84. 208, 88. Ind. Xen. Pol. Z., ſed *auxilium* ad Luc. A, 191. l. 21., quorſum et pertinet Diod. S. 1, 379. l. 12., ubi contra p. 78. l. 51. *ſocietatis fedus*, ut ad Luc. 3, 518. l. 25. *mutui* auxilii *fedus*, at Ind. Fab. Aeſ. Hſ. belli *ſocietas*, rel., cf. Stp. Th. Schol. Thuc. 76, 91. cum Abr. Dil. p. 598. pro ipſis ſociis, (per abſtractum pro concreto,) ſed pro quibuscunque copiis auxiliaribus Krb. Decr. R. p. I. p. 35. m., pro ſubmiſſione recentium ſubſidiorum Rsk. An. ad Gr. A. V. 1. ad Diod. S. p. 32. m. cum Ind., cf. Ioſeph. 1, 472. i. cum praep. τῆς συμμαχίας τῆς πρὸς Ἄγχαβον, et mox τῆς πρὸς Ἀγχ. σ., ſed ap. Dem. 158, 15. πρὸς τὴν ὑπὲρ ἡμῶν συμμαχίαν, pro ſocietate et pro τὴν ἡμετέραν σ., ſed forte pro federe 165, 6., ut pro ſociis 163, 24. 207, 17. coll. l. 19. et 209, 16. coll. l. 18. ut Iſocr. in Plat. 437, 42., ſed pro ſocietate ib. l. 48. τὴν Λακεδαιμονίων σ., 441, 48. 445, 30. 440, 24. 444, 51. ἀποστάντες τῆς ὑμετέρας σ. et in Pace 273, 21. μετασχεῖν τῆς φιλίας καὶ τῆς σ. τῆς ἡμετέρας.

Hic quidem ap. Noſtr. non fuerit illud ſocietatis fedus, cum σύμμαχοι, ut Lat. ſocii, dicuntur honeſtiori ac leniori ſenſu tituloque de iis, qui parent, et ſunt in ſervitutem ac provinciam redacti, et de incolis provinciarum, cf. Ael. V. h. 10, 10. m. p. 89. N. 5., quia h. l. diſtinguuntur, qui armis ſubiecti ſunt, verum potius aut fedus offenſivum, ut hodie dicunt, per quod ſocio, aliis bellum inferenti, auxilia praeſtari oportet, milites et pecunias, aut ſimul illud noſtrorum temporum fedus defenſivum, quo, praeter ſuperiora, tenearis defendere ſocium, ubi laceſſatur bello, eiusque fines tueri; unde h. l. univerſe explicabitur de federe; niſi quis finite magis, quam ego, ſciat, utrum ex illis duobus federum generibus a Marco cum Germanis ſit initum; quanquam per ſe occurrit σ. duplici illa notione, ut priori ſenſu diſtinguatur ab ἐπιμαχία, ſed et pro eadem ponatur, cf. Schol. Thuc. 33, 37. 38, 14.

102, 71. Suid. 3, 394. m. (qui hauſit e primo iſtius loco, unde et recte corrigitur in N.) Ammon. p. 55. m. Stp. Th. 2, 813. G. ſq. Wolf. ad Iſocr. Paneg. N. p. 364. e. Abr. Dil. Th. p. 49. i. Krb. Decr. R. p. I. p. 33. e. Ind. Fiſch. Pal. v. συμ. Cup. Obſ. p. 201. m., qui fruſtra ſe torquet in βοηθὸς, cf. Suid. 1, 814. i. ἐπίκουρος, βοηθὸς, et Heſ. 2, 1295. i. σύμμαχος, βοηθὸς, quorſum pertinet in primis Thuc. 38, 14. et Dem. 209, 9.

Sed cum v. προσάγεσθαι in med., ſenſu improprio, ut hic, exemplum adiuncti noſtri ἐς συμμαχίαν non innotuit mihi, ap. Noſtr. bis occurrens, ubi Stp. Th., praeter Lat. Bg. e P. 1, 86. C. „Iſocr. Plat. πρ. τοὺς Ἕλληνας, *aſciſcere*, (448, 18. *allicere*, at 445, 48. Graecis *ad* ſe *pellectis*,) fortaſſe pro πρ. συμμάχους, ut etiam loquuntur" qualem locum, non ibi ſubiectum, v. in lib. de V. med. Fi. p. 32. m. p. 39. e. „Xen. I. 3. Ἀπομν. συμ. καὶ βοηθοὺς πρ." qui locus ſine Indd. eſt 3, 4, 9. m., ut alii reddunt v. πρ. iam per ſe per *adiungere ſibi ſocium et amicum*, cf. Ind. Mor. Iſocr. Pan. in ed. W. 81, 24., Noſtro fortaſſis iſto adiuncto magis definieure verbum per ſe late patens, cf. Bud. C. 526, 41. Ind. Polb. Dion. Caſ. Rs. Or. V. 4. 7. Ant. et Dem. cum Xen. Z, et M. (ubi locus ex Ag. 1, 20. e. ſimilis priori Iſocr.) Fiſch. The. et p. 46. e. (ad quem locum cf. D'Orv. Ch. p. 202. e.) Hſ. ad Plut. p. 136. e. Krb. ad N. T. p. 401. i. Valck. ad Herodt. p. 187. N. 29. m. Weſſ. ad Diod. S. 2, 292. N. 82. 30. N. 18., ubi dr. hoc verbum „ſedem habere in gentibus et civitatibus, quas aut armis, aut oratione (Noſtri πειθοῖ) victores ſuae patriaeque ditioni adiiciunt, (et vertitur quoque) *ad* ſocietatem *allicere*" Abr. Dil. Th. p. 616. m., ſed ad Luc. 1, 793. l. 14. *Noſtri locus* affertur ſine *Vs.*, quem vertiſſem *ad* ſocietatem *adduxerat*, ſed in noſtrate lingua *zu einem* Bündniſs *vermocht* ſ. *gebracht*, ſumto med. pro act., vel per hoc Lat. ap. Iul. Caeſ. b. G. 6, 12, 2. eos *ad* ſe *magnis* iacturis *pollicitationibus* que *perduxerat*; tenente G. Th. in Bg. cum Gr. n. etiam formulas *ſibi* ſocios *aſciſcere*, it. *aſciſcere ſibi* ſocietate *aliquem*. Liberius quidem, at vi med. ſervata, reddas quoque, *ſuadendo* in *ſocietatem* ſibi *conciliaverat*, ſed ut ſit ubique, tropo remoto, facere, ut ſocietatem ac fedus ſecum inirent.

Caeterum Hſ. ad Plut. l. l. poterat uti Suid. 3, 194. i., ut huius illud p. 198. m. contuliſſem ad Heſ. 2. 1040. m., quod reperi, non item illa ap. Stp. Th. et Abr. Dil. Th.

1, 3, 12. e.

— κρατήσας ἦν) pro κεκράτητο, edomuerat *eos*, (e P.) Sic 1, 10, 8. τὰ προπεπραγμένα — ἦν προχωρήσαντα, it. 2, 3, 2. κινδύνων — ἦν καταφρονήσας, it. 2, 4, 16. τοὺς συκοφάντας — ἦν διώξας, it. 3, 6, 20. 5, 4, 24. 8, 6, 12. Hanc periphraſin Atticam male quidam ad Hebraiſmos referunt. Sic Io. 11, 1. Luc. 1, 21. Sed et ſic Ariſt. Plut. v. 519. (τίς δ' ἔσαι πρῶτον ὁ πωλῶν;) et v. 1082. (ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;) v. Obſ. Miſc. T. 1. p. 149. *Leiſn.*

Comici quidem loca proprie huc non pertinent, quanquam eadem cum illis N. habet Eckh. in Obſ. Phil. ex Ariſt. Pl. p. 40. m., ſacra iſta recte explicans, primum pro ἠσθένει, *aegrotabat*, quod ib. v. 2. diſerte per variationem ſequitur, tangens quoque Luc. 1, 10. 20., ubi ſimiliter articulus deeſt ante particip., qui ap. Comicum adiectus eſt. Sed pro Eckh lege „participium cum v. ſubſt. poni pro verbo" fiet potius haec, participium cum v. ſubſt. poni pro verbo ipſo, quod in participio continetur, ſive adſit articulus, ſive minus, ſicque, ut in reſolvenda illa dicendi ratione tempus exprimatur id, quo iam extat verbum ſubſt., ut

plurimum quidem. Nam in Comici illo ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐςὶ τίς; tum Schol. exprimit tempus adiecti participii, (cum pro τίς μοὶ ἐπιτρέψῃ videatur legendum ἐπιτρέψει,) tum Eckh. in ſua Vs. *quis vero* hoc *permittet*, tum vulg. Vs. *quis* erit, *qui* hoc *permittat*, quae eſt ſevera huius formulae cum artic. reddendae ratio, dum alius Schol. τίς αὐτὸν ἐᾷ ἀναχωρῆσαι per hoc praeſ. reſpicit haud dubie v. ſubſt. ἐςὶ, in cuius impf. ἦν cum particip. interdum in Vs. retinetur impf., ſed interdum ponitur plusq., quod in Noſtri hoc loco et exprimit Lat. uterque Intp. cum Leisn., et flagitat pr. ἐκεχείρωτο idem tempus; quanquam ſimul adeſt προσηγάγετο aor. 2., qui tamen ad plusq. proxime accedit, et pro illo ipſo plusq. ſaepe ponitur, ut et imperfectum, cf. Exc. ad 1, 3, 11. e., unde forte cauſa repetetur, cur impf. ἦν cum particip. per plusq. interdum reddendum.

Nos quidem, in Ind. v. εἰμὶ omnia e Noſtro dantes et varia eius generis loca, hic addimus, periphraſin hanc verbi per particip. cum v. ſubſt. audire Chalcidicum ſchema in Obſ. M. A. V. 10. p. 216., e Lesbonacte, puto, poſt Ammon. p. 179., Χαλκιδικὸν, ὡς τὸ Σωκράτης ἀπολογούμενός ἐςι ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖται. Τὰ γὰρ ὁριςικὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχὰς ἀναλύει μετὰ τοῦ ἔςιν ἢ εἰμὶ, unde Salm. in N. „Chalcidicum – fuit, quo verba *indicativi modi*, praeſentis *temporis*, reſolvantur in participia cum v. ſubſt. *ſum*" pro quorum primis voluit haud dubie *finiti modi*, nec debuit addere *praeſentis temporis*, cum et alia tempora hic occurrant, ut fut., manendumque fuit in lege Lesbonactis, e qua *Chalcidicum* ſchema *finita* verborum *tempora*, (ut ἀπολογεῖται,) *in* participia *reſolvit* cum *v. ſubſt.*, cf. ad Thuc. 2, 5. Schol., Stp. Th. 1, 1130. F. e. Bud. C. 181, 15. Weſſ. ad Diod. S. 1, 117. N. 91., cuius e Soph. Phil. eſt v. 440. τεθνηκὼς ἦν, mortuus *erat*, L. Boſ. Ell. p. 422. N. T. L. Krb. p. 194. Nr. 1), Munth. p. 274. m. Loesn. p. 26. e., ad Luc. 2, 351. N. 23., ubi huc reſpicitur „κρ. ἦν τ. ὁ. pro ἐκράτησε" ut p. 599. N. a. i. alia proferuntur exempla, quorum Ael. V. h. 2, 4. i. non tenet Ind., ſed aliud v. εἰ. ex 5, 14. i., Ind. Xen. v. εἰ. e. Z. Cyr. Mem. S. et 'Αvβ., ſed ſine Ind. ap. Dem. 37, ult. 9, 15. 132, 10. 15, 18. 21, 13. 36, 21. 72, 20. 54, 27. 52, 14. 11, 16. 4. 13, 13. 54, 22. 30, 13. cum Rsk. ad Noſtr. 2, 3, 9. ſed ad Orph. p. 335. e. ὃ πρὶν ἔχων ἦες, pro quo in textu ἦεν, quod et Vs. exprimit per *habebat* „h. e. εἶχες. Videtur illa paraphraſis (ſ. periphraſis) continuationem aliquam notare, *diu* habebas" quod vellem non dictum, ſed comprobatum.

Subiungimus promiſſum in N. de conſtructione v. κρατεῖν, quo de Suid. 2, 371. i. κρατῶ, ἐπὶ τοῦ κυριεύω, γενικῇ, αἰτιατικῇ δὲ, ὅτε σημαίνει τὸ νικῶ, quum ſign. *impero*, genitivo iungitur, accuſativo vero, cum ſign. *vinco*, ad quam differentiam reſpexerit noſtrorum Mss. auctor, quae tamen non eſt perpetua, et forte plane nulla, tum ad Ariſt. Av. v. 419. κρατεῖν τὸν ἐχθρὸν, hoſtem *ſuperare*, Schol. σημειωτέον δὲ, ὅτι — τὸ κρατεῖν συνέταξεν αἰτιατικῇ, qui adeo miratur hunc caſum, tanquam inſolentem, quem tamen v. ap. Stp. Th. 2, 412. B. e. ſqq., ut ap. Suid. l. l. cum acc. rei, ſed p. 370. i. κρατεῖν, νικᾶν, *vincere*, exemplum cum acc. τὸν λαγωὸν κ. convellit illud prius decretum, cum et v. eodem ſenſu cum gen. perſ. ſit frequens, cf. Thuc. 45, 19. 220, 28. 142, 14. 164, 97. 192, 79. Iſocr. Pan. 76, 22. 80, 13. Xen. Mem. S. 3, 2, 1. e. cum Ind. Z. 'Αvβ., Ael. V. h. 3, 18. 7, 19. Luc. 1, 388. l. 99. 775, 29., ut de aliis rectionibus etiam Poſſ. Call. et Synt. cum Indd. Xen. et Dem., unde ſalva adhuc lectio Noſtri vulg., et altera Mss. librarii aut errantis in litteris, aut ſcioli,

1, 4, 1. e.

ἡσυχῇ τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτόν.

Super ἡσ. fere eadem eſt res, quae in κομιδῇ 1, 1, 9. m., ſine Iota edentibus Stp. Th. hinc cum P. et e Thuc. 546, 60. (ubi in textu et Schol. cum Iota τοῖς δ' ἐν τῇ ξυνωμοσίᾳ εἴρητο ἡσυχῇ λ. *coniurationis* vero *ſociis* clam *praeceptum fuerat*, quo ſenſu, repetendo illo ex ἡσυχῇ, pro *ſilentium*, quanquam non aliunde ſic mihi cognitum, poſt ἡσ. comma faciendum erat, quo ſine aeque trahi poteſt ad ſq. v. περιμένειν, etiam vulgari ſenſu, pro *quiete*, nemini vim inferendo ante, quam quis ſe oppoſuerit et adverſatus ſit iis, quae fieri debebant,) L. Ern. Foeſ. Oec. p. 162. b. i., ap. Ariſt. Kuſt. it. Hemſt. Plut. v. 692. 735. cum Schol., Ind Rs. Or. V. 4., ſed cum Iota ap. Dev. p. 56. N. a. e. „ἡσ. quiete, paululum, Herodi. l. 1. c. 4." ap. Luc. 1, 80. l. 25. *ſenſim*, 473. l. 90. *leniter*, ſed 2, 412. l. 6. ſine Iota in textu, quanquam in Ind. cum eodem, rectius, cum ſimiliter, ut κομιδῇ, ſit per ſe abl. ſubſt., ſed deinde tranſierit in notionem adv., quam hic dat Bg. e P. Lat., quod noſtrum *etwas*, innuat, Marcum, antea in lecto cubantem, tunc corpus ſuperius ſuſtuliſſe ad ſitum obliquum, quem deinde ad tempus inter orandum ſuſtinuerit brachium ſuppoſitum, reſpiciente Vern. rec. per *ſanft* aliorum illud *leniter* et *placide* etc., quo exprimatur motus non vehemens et ſubitus, et tempus aliquod, quo Marcus debilis corpus erexerit, ut fecerit lente.

Sed v. κουφ. cum gen. loci non iterum reperi, nec habuit Stp. Th., niſi hinc ſine numeris ſub Bg. Lat. e P., quam Lat. rectionem cum praep. nec G. Th. tenet, at in ſimpl. tamen, ſeveriori, quam Bg. compoſ. 67, 46. 48. *de* caeſpite *virgo* ſe *levat*, — e *lectulo* ſe *levare*, qualem praep. in Gr. aſſumi licet, ἀπὸ ſ. ἐκ, cf. L. Boſ. Ell. p. 470. i. 489. i. ſed cum acc. rei alioque ſenſu Ind. Geop.

Denique Sb. Ind. „σκίμποδα et σκιμπόδιον proprie de lectica ſ. grabato, δίφρον de ſella, uſurpatum fuiſſe, atque illud vetuſtioris, hoc novioris fuiſſe inventi, φορεῖον autem fuiſſe de utroque dictum, tradit Lipſ. Elect. 1, 19." Op. T. 1. p. 412. m., ubi et haec „σκιμπόδιον non aliud, quam grabatus; et grabati nomine ipſa *lectica* Catullo dicta, — in qua — etiam domi iacebant" cf. Poll. 10, 35. N. 36. 10, 36. N. 48. Heſ. 2, 1211. m. σκίμποδα, κράββατον, rel. ſine N., ſed cum N. ſq. σκιμπόδιον, Suid. 3, 330. e., ubi pro καὶ σκίμποδος forte leg. σκιμπόδιον, cum notatione e Schol. Ariſt. Nub. v. 253., ubi contra quaedam e Suida repetit Biſetus, ap. quem τὸ χωλοκράββατον μιᾷ λέξ καλούμενον, vitioſe pro λέξει, cf. v. 708., Stp. Th. aliunde, Ael. V. h. 4, 11. cum N. 4. Per., Suet. Aug. c. 78. *a* coena *lucubratoriam* ſe *in* lecticulam *recipiebat* cum N. Caſ., ad quem Ortwynum, qui negat, portatilem fuiſſe, ſed fixam eodem ſtetiſſe loco, nec a lecto diverſam fuiſſe alio, refutant vel loca e Dion. Caſ. ap. Lipſ. l. l. it. Stp. Th. et Luc. 3, 39. l. 54., Thom. M. p. 799. cum N. Moer. p. 354. Pierſ. cum ed. Fiſch. Rhodig. Lect. Ant. l. 27. c. 25. et quoad notationem, praeter Sch. Ind. „ex σκίμπτομαι, *nitor*, et πούς, *pes*" etiam L. Ern. Foeſ. Oec. p. 344. e., ſed in Cang. Gloſſ. modo v. Lat. *ſcimpodium*, quod ap. G. Th. ſine Gr. e Geli., ut Bg. e P. cum Gr. al., denique in Strothi ſententiam pro aegrotis reperias aliquid ap. Noſtr. 7, 5, 5. ſq.

1, 4, 2.

Ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον, λ.

Super hoc loco nec Stp. criſin valere, nec explicationem, agnoſcere ſupra in N. Faber et Rsk., tum Ienſ. in Lect. Luc. p. 301. e. et ad

Luc. 2, 436. N. 54. b., ubi probatur Fabri ratio, aptior ſane illa, quam Rsk. Res vertitur in oratione contracta et modo eius reſolvendae ac vertendae; quo de ut perſpicue tractemus, ibimus per partes ac claſſes.

Orationem contractam appellamus univerſe, quae parte aliqua ſua truncata ſit atque privata, ſed hic, cum ante artic. poſtpoſ., ſ. pron. relativum, deeſt pron. demonſtrativum, οὗτος, ἐκεῖνος, τοιοῦτος rel.

Hoc ſit primum in articulo, cuius caſus eſt legitimus, et regitur a verbo ſuo, nec alieno; ubi a), cum cogitamus et vertimus, omiſſum pron. non addimus neceſſario, et b) articuli caſus in Vs. dandus eſt, quem rectio et lex Grammatica ſ. ſyntaxis legitima in verbo aliquo flagitat, cf. 3, 13, 15. e. ἀεί τι καινὸν ἐξευρίσκοντες, δι' οὗ εὐφρανοῦσι μὲν (τοῦτον ſ. ἐκεῖνον,) ὃν ἐκολάκευον, λ. it. 1, 12, 17. οἱ δὲ ἔπασχον (ταῦτα ſ. ταυτὰ,) ἅ περ δεδράκεσαν, cf. Ind. ſub pron. Sed 1, 9, 23. γενόμενον δὲ αὐτὸν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, οἷς τοῦτο ἐντέταλτο, διεχρήσαντο, ubi ante οἷς requiritur οὗτοι ſ. ἐκεῖνοι, referas quoque ad ſq. genus, ubi ſimul eſt oratio inverſa, cum ordo fingi queat praepoſito v. διεχρήσαντο (οὗτοι,) οἷς λ.

Similis res eſt, ubi praecedunt aut adſunt non verba, ut in prioribus exemplis, ſed ſubſtantiva, ad quae illud omiſſum pron. pertineat, tanquam 5, 1, 7. e. τὸν γοῦν πρὸς Παρθυαίους πόλεμον, μέγιστόν τε ὄντα, καὶ ἐφ' ᾧ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευεν ἀρχὴ, κατελύσαμεν, pro καὶ τοῦτον ſ. τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ λ., quanquam et hic poſſumus illud pron. referre ad v. ὄντα, hoc ordine, ὄντα μέγιστόν τε καὶ τοιοῦτον, ἐφ' ᾧ λ.

Item, cum eſt oratio ſimul inverſa, et poſtpoſita pars orationis et enunciatio aliqua, quae proprie erat praeponenda, ut in ſuperiori 1, 9, 23. et in illis 7, 4. 8. et 10. κρύπτοντες ὑπὸ ταῖς ἐσθῆσιν, ἃ ἔφερον — ὅπλα, pro ὅπλα ταῦτα, ἃ ἐφ., ubi ſubſtantivum exquiſite ponitur poſt artic. ſ. pron. relat. et cum verbo ſequentis membri, cum proprie ad pr. v. κρ. pertineat, ad quod primi membri verbum et poteſt interdum referri ſubſtantivum, ſi comma fiat poſt verbum ſecundum ante ſubſt., quae varietas quoque reperitur ſubinde in libris editis et Mss., ut huius generis exempla alia praebemus etiam in Ind. in pron.

Sed locus 1, 4, 14. τοιαῦτα δὲ συμβουλεύοντες αὐτῷ, καὶ, ὧν ἀκούει παρῶν, ἀπομιμνήσκοντες λ., requirit ante ὧν ſuppletum τούτων, quia v. ἀκ. regit hunc gen. rei. Quem eundem caſum quia v. ἀκ. quoque habet: articuli ὧν caſum non debeas neceſſario mutare in ἃ accuſ. rei, quanquam eundem adſciſcit v. ἀκ., cf. vel Stp. Th. 1, 283. B. D. e. Verum, ſi mutes, pertineat is locus ad ſq. genus.

Eſt enim ſecundum genus hoc, in quo opprimitur idem pron. demonſtr., ſed in articulo, cuius caſus non eſt conſtructus cum ea orationis parte, quacum proprie debeat, ſed cum alia qua vicina, ſive illa praecedente, ſive etiam ſequente; ubi duplex labor eſt et cautio, ut a) non modo pron. illud expleatur, et quidem eo caſu, quo iam expreſſus eſt articulus, ſed b) etiam articuli caſus mutetur plerumque in caſum alium, quem rectio poſtulat legitima, et verbum, aut ſubſtantivum, aut adiectivum, ad quod proprie articulus pertinet et regendus eſt. Tale exemplum habeas in pr. loco, ſi v. ἀκ. ſumas cum acc. rei, ſed certiora haec,

1) in verbo 1, 6, 23. ἐκπέμψας δὲ γράμματα, καὶ διανείμας οἷς ἐδοκίμασε τῆς ὄχθης τοῦ Ἴστρου τὴν πρόνοιαν, pro τούτοις, οὓς ἐδοκίμασε, τῆς λ., it. 5, 1, 4. ἴστε γάρ με καὶ οἷς ἐκεῖνος ἔπραττεν οὐκ ἀρεσκόμενον, pro τούτοις, ἃ ἐκ. ἔπραττεν, οὐκ λ. et 8, 8, 13. e. ἵν' ἐπὶ πλεῖον ὧν πάσχουσιν αἴσθοιντο, pro τούτων, ἃ πάσχουσιν, αἰσθ.

2) praecedente caſu adiectivi 3, 10, 13. οὔτε ὠμότητος, οὔτε βίας ἐν πᾶσιν, οἷς ἔπραττεν, ἀπείχετο, pro ἐν πᾶσιν ἐκείνοις, ἃ ἐπρ., ἀπειχ., cf. 4, 3, 9.

3) praemiſſo ſubſt. 2, 2, 20. πεῖρα δὲ ὧν πρὸς αὐτοῦ πεπόνθασι λ., pro τούτων, ἃ πρὸς λ., cf. 2, 14, 8. e. 4, 15, 17. e.

4) cum ſubſt. et adi. ſimul 7, 11, 6. e. παίουσι — ξίφεσιν, οἷς ἐπεφέροντο ὑποκολπίοις, pro τούτοις ξιφ. ὑποκ., ἃ ἐπεφ., ubi et poſt artic. poſitum ſolum adiectivum; niſi comma fiat poſt v. ἐπεφ., ubi vero non opus ſit expleto pron. demonſtr., ξιφ., ἃ ἐπεφέροντο, ὑποκ.

5) ſimul in oratione aliter inverſa 7, 6, 16. e. οἷς εἶχον ὑποκολπιδίοις ξίφεσι φονεῦσαι, pro φον. τούτοις ὑπ. ξιφ., ἃ εἶχον, niſi et hic omittas pron. demonſtr., it. 4, 8, 13. e. πλὴν ὧν εἶχε τριχῶν ἀπεκείρατο, pro πλὴν ἀπεκείρατό (τινας) τριχῶν τούτων, ἃς εἶχε.

Quibus accedat Xen. Mem. S. 5, 1, 10. m. τῶν ἐθνῶν, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, — ἄρχουσιν λ., pro ἃ ἡμ. λ., quo de Ind. Z. „ὅς, articulus poſtpoſ. ſpectat caſum ſubſtantivi praecedent." cui add. §. 25. m., ubi in oratione inverſa ſimul expreſſum eſt pron. demonſtr., ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζονται, τούτοις σὺ χρήσῃ, pro ἃ ἂν λ., ut de ſimplici et recti ordinis genere cf. Ind. Bach. et in Lat. Liv. Ern. v. *qui*.

Sequitur genus tertium, ubi intercedit aliqua praep., quae ſtat proxime ante articulum, eumque regit; ubi a) non tantum fit, quod in ſuperioribus, ut addatur pron. demonſtr., ſaltem mente, eoque caſu, qui iam comparet in articulo, nec modo b) articuli caſus pariter commutatur cum alio caſu, quem requirit conſtructio legitima; niſi haec fere eundem, qui iam adeſt in Gr., caſum; ſed c) etiam alia videnda ſunt atque facienda, ut apparebit e formis ſubiectis.

Una eſt, eademque facillima, ubi eandem praep. aut ſimilem in Vs. adhibeas, tanquam

1) per verba, 1, 4, 7. e. ὑμῖν — δείξασιν, ὅτι ὑπὲρ ὧν ἐτύχετε, οὐκ ἀμνημονεῖτε, pro ὅτι οὐκ ἀμνημ. ὑπὲρ τούτων, ὧν ἐτυχ., retento hoc articuli caſu gen. eodem, vel ἃ ἐτυχ., mutato eo in acc., quem et ipſum habet v. τυγχάνειν, (cf. Stp. Th. 3, 1440. A. ſqq. H. e. p. ſq. E. m. 1442. A. E., Abr. ad Aeſch. 1, 324. e. 326. e. Valck. Eur. Hipp. p. 257. 1. A.) it. 2, 10, 6. e. ἐξ ὧν ἡγεμονεύσαντες ἐκεῖσε διωκήσαμεν, pro ἐκ τούτων, ἃ — διωκ., ubi caſus articuli neceſſario mutatur, manens contra in his 6, 1, 21. τῷ μὲν Ἀλεξάνδρῳ χάριν εἰδότα ἐφ' οἷς ἐτιμᾶτο, τὴν δὲ Μαμμαίαν αἰτιώμενον ἐφ' οἷς ὑβρίζετο, ubi bis formula eſt pro ἐπὶ τούτοις, οἷς λ., cf. 6, 6, 5. e.

2) per ſubſt. 5, 4, 11. e. δεδιότες, — τὴν ἐφ' οἷς ἔδρασαν τιμωρίαν ἀναδέξασθαι, pro τὴν τιμ. ἐπὶ τούτων, ἃ ἔδρ., cf. 7, 9, 25. m. it. 5, 3, 1. e. πρόφασιν — εἰς ἃ ἐβούλοντο λ.

3) ſimul in oratione inverſa 4, 9, 12. e. αὐτὸς μὲν ὑπεξέρχεται μεθ' ἧς εἶχε φρουρᾶς περὶ ἑαυτὸν, pro μετὰ ταύτης φρ., ἣν εἶχε π. ἑ. it. 6, 1, 7. ἐφ' οἷς εὐδοκιμήκασιν ἁμαρτήμασιν, pro ἐπὶ τούτοις ἁμ., οἷς εὐδ.

Altera forma eſt in eo, ut rationem Gr. iſtam non poſſis commode vertere per unam praep. et unum pron. relativum, ſed debeas rem aliquo pacto duplicare, ſic quidem, ut praepoſitionem repetitam iungas cum ſupplendo pron. demonſtr., cuius generis exempla ſunt

1) clara 3, 7, 8. πολύ τε ὑπερέσχεν ἡ φάλαγξ τοῦ Ἀλβίνου ςρατοῦ, καθ' ὃ μέρος ἐτέτακτο Σεβῆρος, pro κατὰ τοῦτο τὸ μέρος, καθ' ὃ ἐτετ. Σ. it. 5, 3, 20. καθ' ὃν καιρὸν ἐν τοῖς βασιλείοις — διέτριβεν, pro κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἐν τ. β. διετρ., ubi videas, ſimul praeponendum eſſe ſubſt.

2) ambigua 2, 9, 14. *εὐμαρῶς αὐτοὺς ἐφ' ἃ ἐβούλετο, ὑπηγάγετο*, pro *ταῦτα, ἐφ' ἃ ἐβ.*, ſc. *ὑπάγεσθαι αὐτοὺς*, vel ſimpliciter *ἐπὶ ταῦτα, ἐφ' ἃ ἐβ.*, per quam rationem poſtremam pertinet ad formam priorem, cf. ib. 5, 3, l. in 2), it. 5, 1, 4. *προκινδυνεύσαντα ὑμῶν ἐν οἷς, πολλάκις ταῖς τυχούσαις διαβολαῖς πιϛεύων, ἀφειδῶς ὑμῖν προσεφέρετο*, pro *ἐν τούτοις*, ſc. *τοῖς χρόνοις, ἐν οἷς λ.*, ubi deinde *ἐν οἷς* ſumas, ut *ἐν ᾧ*, pro temporis particula *quum*, quando, *dum*; ut tamen vel ſic in talibus ſtatui queat ellipſis ſubſt. *χρόνοις* ſ. *χρόνῳ*.

Tertia forma eſt propria noſtro loco, ubi a) non modo fit prius, ut duplices praepp. adhibeantur, ſed b) etiam pro altera praep. debet ſubſtitui alia aut praepoſitio, aut pars orationis, veluti coniunctio aut adv. Nam in Noſtri *ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με διακείμενον* Faber ita verſatus eſt, ut praecepimus, dum in eius *ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς λ.* agnoſcis primo ſuppletum pron. demonſtr. *ἐκ.*, deinde duas praep., ſed ſibi diſſimiles, *ἐπὶ* et *ἐν*, quae poſterior ſubſtituta eſt priori *ἐπὶ*, quia haec non ita, ut *ἐν*, apta eſt verbo *διακ.*, cum ſic locum liceat perſpicue reddere, *dolere quidem* vos *ob* ea, *in* quibus *videtis* me *conſtitutum*. Contra, Reiskii rationem meminimus fuiſſe hanc, ut Noſtri illa mutaret in *ἐπὶ τούτοις, ἃ διακ. ὁρ. με*, ubi formula Gr. reſolvitur non e tertio genere, ſed e ſecundo, ut, adſcito pron. *τούτοις*, articulus tranſeat in caſum alium ſine alia praep. ſimul; quae tamen ratio non eſt ſatis conſentanea uſui loquendi, cum v. *διακ.* non adhibeatur ſic cum nudo caſu et articulo ſ. pron. relativo. Sed ſi tamen iſtius rationem amplecti velis: debeas illud *ἃ* accipere per ellipſin praep. *κατὰ*, pro *καθ' ἃ*, ubi ſtatim appareat tertium genus, ut, praeter pr. *ἐπὶ*, alia *κατὰ* aſſumatur.

Quod conveniat cum eo modo, quem in hac forma tertia quoque ſequaris, ut formulam Noſtri ſolvas in *ἐπὶ τούτοις, καθὼς ὁρ. με δ.*, ubi particula *καθὼς*, ſ. coniunctio adverbium ve modi ſubſtituitur illis prioribus formulis e praep. quadam, *ἐν οἷς* et *καθ' ἃ*, quod, mutatum in vocem unam *καθὰ*, vulgo pro adv. ſumimus, cf. Stp. Th. et L. Ern. it. Heſ. 2, 107. m. *καθώς*, — *καθάπερ*, quae ratio hactenus apta eſt noſtro v. *διακ.*, quod et alibi cum adv. aliquo occurrit; et quanquam nemo fortaſſis Gr. ita locutus eſt, ut reſolvimus: tamen ſic ſaltem ad ſenſum loci noſtri venimus.

Similis res eſt in loco 1, 4, 6. *ἐκ γὰρ ὧν αὐτὸς διάκειμαι*, quem Rsk. explicabat itidem, *ἐκ γὰρ τούτων, ἃ δ.*, quod et ipſum intelligas pro *καθ' ἃ*, et reſolvas in *ἐκ τούτων, καθὼς — δ.*

Sed 2, 10, 3. *τὸ πιϛὸν ὑμῶν — δεδηλώκατε δι' ὧν ἀγανακτεῖτε ἐφ' οἷς οἱ κατὰ τὴν Ῥώμην ϛρατιῶται — ἐτόλμησαν*, duae ſunt ſimul formulae, una e priori claſſe, *ἐφ' οἷς*, pro *ἐπὶ τούτοις, ἃ ἐτολμ.*, ſed altera e tertia forma, *δι' ὧν*, pro *διὰ τούτων, δι' ἃ*, ſ. *διὸ*, ſ. *διότι*, ſ. *ὅτι*, ubi adeo aut eadem praep. repetitur, aut ſubſtituitur particula ſ. coniunctio, cum *δι' ἃ* ſit idem cum particulis illis propoſitis; unde *δι' ὧν* etiam reſolvas in *διὰ τοῦτο, διότι*, ſ. *διὰ τοῦτο, ὅτι*. Nam, ſi reſolvas modo ad genus ſecundum, per *διὰ τούτων, ἃ ἀγανακτεῖτε*: hic acc., tributus verbo *ἀγαν.*, adhuc dubius eſt, cf. Stp. Th. 1, 3. F. m. Abr. L. Ariſt. p. 266. m. et Fiſch. Plat. Phaed. p. 162. e.

Tum 2, 10, 5. e. *πλέον ἦν ἐν αὐτῷ τὸ ἐλεούμενον ἐφ' οἷς ἐσφάλλετο, ἢ τὸ μισούμενον*, ambiguum eſt, quomodo ſolvatur, utrum per *ἐπὶ τούτοις, ἃ ἐσφ.*, pro *καθ' ἃ ἐσφ.*, an per *ἐπὶ τούτοις, ἐν οἷς ἐσφ.* ſ. *ἐπὶ τούτοις, οἷς ἐσφ.*, quia v. *σφ.* reperitur cum acc. nudo, cf. Stp. Th. 3, 1169. A. m. E. i. e. „*πολλὰ σφάλλεται*, *in* multis *errat*“ pro *κατὰ πολλὰ*, quod par

deinde alteri ἐν πολλοῖς, Ind. Xen. Cyr. Z. et Hell. Mor. e p. 353. e., ut Ind. Mem. S. Z. cum ἐν, it. ap. Stp. l. l. F. i., ubi et cum dat. ſimplici E. e.

Quibus accedat novum contractae orationis genus, quod a priori differt in hoc, quod pronomen demonſtr. non ita commode poteſt ſuppleri, ſed tantum duplicari praepoſitio, et oratio inverti debet, ut 3, 9, 14. e. οὐκ εἰς ἃς ἐβούλετο Ῥωμαίων ἔχθας κατηνέχθη, pro οὐκ εἰς Ῥωμ. ὀχθ., εἰς ἃς ἐβ., ſc. κατενεχθῆναι, ubi ſimul videas, tranſponendum eſſe ſubſt. ὀχθ., quod exquiſite poſt pron. eſt reiectum.

Caeterum, qui ſuper tali oratione contracta ſcripſerunt aliquid, praeter ſupra laudatos Ind. Bach. et Zeun. ad Xen., ſunt duplicis generis, 1) qui ad Noſtrum reſpexerunt, ut ap. Luc. 2, 436. N. 54. b. ad 1, 4, 2., ubi ratio Stp. reiicitur, probata Fabri contra, tum Bud. C. 1345, e. ad 1, 4, 6., ubi ἐκ γὰρ ὧν dicitur eſſe pro ἐξ ὧν et „per tmeſin ſolutum elegantiusque“ it. 1406, 2. ad 2, 3, 10., ubi δι' ὧν ἀγαν. explicatur „διὰ τοῦτο, ὅτι ἀγ.“ ut et nos voluimus, ſed 1405, 28. ἐξ ὧν reſolvit per ἐκ τούτων, ἃ, cf. l. 31. et l. 49. πρὸς ὃ per πρὸς τοῦτο, οὗ, et 1406, 9. ὧν ſine praep. per τούτων, οἷς, poſt quae l. 26. addit „nullum eſt verbum ap. Gr., nec neutrum, nec paſſ., quod non accuſativum interdum admittat, alicuius actionis ſignificativum“ quibus exempli loco ſubiicit, ὅσα αὐτὸς ὑβρίσθην, — ὅσα ἠδίκησθε etc., ubi tamen melius ſit, ſumere ellipſin illius pr. κατὰ,

2) qui in univerſum hoc genus tractarunt, *Bud. C. 1467, 26. Stp. Th. 2, 1502. A. e. ſq., ad Luc. 2, 361. N. 8. et l. l. it. Ind. Iſocr. Ev. v. ὅς,* tum ſine praep. aliqua Fiſch. ad Well. p. 304. e. Rs. Or. V. 3. p. 415. N. 11., ſed per unam praep. Hemſt. ad Ariſt. Plut. p. 436. b. Miſc. Obſ. A. Nov. T. 3. p. 30., Ind. Fab. Aeſ. Hſ. v. ὅς m., denique cum praep. duplici Bud. C. 1346, 20. et Rs. Or. V. 5. p. 178. N. 40.

Priusquam locum hunc de contracta oratione dimittimus: commemorandum videtur et illud genus, cum volunt ſuppleri praepoſitionem, ut Bud. C. 1381, 14. et 1405, 51. „ὥστε οὐκ ἔτι ὧν οὗτοι κλέπτουσιν ὀργίζεσθε, — ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν, ſimile, ut ὧν ἔπαθεν, ὀργὴν ἔχει, — ἀντὶ τοῦ ἀνθ' ὧν“ ad quem poſtr. locum canon eſt ap. Greg. de dial. p. 48., ubi v. N. Koen., qui recte „ὑπὲρ in talibus ſubaudiatur, an ἕνεκα, perinde eſſe“ ſicut in his locis ſubintelligetur quoque illud χάριν et praep. διὰ ſ. ἐπὶ, ſed et, e noſtra ratione, ſimul pronomen demonſtr., et praeterea caſus articuli accommodabitur ad verbum legitimum, v. c. ὑπὲρ τούτων, ἃ ἔπαθεν.

Nunc progredimur ad Noſtri v. διακεῖσθαι, eiusque primo conſtructiones, in quibus ſane non reperi, niſi ſemel, illam Rſk. cum nudo acc., ἃ διάκειμαι, (etſi nunc non amplius tenebam auctorem et locum ipſum,) ut nec meam hanc, καθ' ἃ διάκειμαι, quae tamen nititur illo, quod ſupra dicebam, ut καθ' ἃ ſit i. q. καθὼς, quod par eſt illis ὡς, ὅπως, ὥσπερ, cum v. διακ. ſolennibus. Scilicet hoc v. occurrit de perſ. 1) cum ὡς, v. Stp. Th. 2, 163. A. e. ſq. G. m. p. ſq. A. m., ap. Ariſt. Kuſt. Ind. et Luc. 3, 621. l. 8. 2) cum ὅπως Luc. 1, 317. l. 16. 2, 171. l. 30. et Ael. V. h. 14, 23. 3) cum ὥσπερ Luc. 2, 488. l. 98. 4) cum πῶς et ſimul cum pr. πρὸς et acc. perſ. ap. Dem. 155, 1. aut cum acc. elliptico τὴν ψυχὴν Ind. Xen. Cyr. Z. 5) cum formula, ſyn. illis particulis ap. Luc. 2, 813. l. 88. ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ, *ut diſcatis*, quomodo *erga me affectus ſit*; ubi omnes ſupplemus pr. κατὰ, 6) cum οὕτω Stp. Th. Ael. V. h. 4, 28. Ind. Xen. Hell. Mor. et Z. Cyr. it. Ἀνβ. ex 3, 1, 3., Fab. Aeſ.

Hſ., Luc., Rsk. Or. V. 6., it. ap. Dem. 97, 12. p. ſq. l. 11. 111, 18. 230, ult. 7) cum οὕτω et πρὸς ib. 141, 25. (cf. Ind. Xen. Cyr. Z.) 8) cum οὕτω et acc. elliptico τὰς γνώμας ib. 182, 2. cf. Stp. Th. 2, 163. F. m. p. ſq. D. Rs. Or. Ind. V. 7. Ant. 9) cum οὕτω et ὑπὸ Xen. Hell. Mor. it. cum adv. alio Abr. Dil. Th. p. 460. i. 10) cum οὕτω et νῦν Xen. Mem. S. 2, 3, 18. 11) cum ὡς et πρὸς ad Luc. 2, 813. N. a. et Stp. l. l. E. e. G. m. p. ſq. i. 12) cum ὥσπερ et πρὸς Xen. 'Ανβ. Z. ex 2, 6, 12. 13) cum adv. et πρὸς cum acc. rei Luc. l. l. ap. Dem. 138, 24. Ind. Thuc. Xen. Mem. S. 'Ανβ. Mor. et Cyr. Z. Polb. Ern. Diod. S. Fiſch. Aeſch. Rs. Or. V. 7. Iſ. Ael. V. h. 14) cum adv. et τὴν ψυχὴν Xen. Mem. S. Z. 15) cum adv. et gen. rei Abr. L. Ariſt. p. 112. i. Stp. Th. l. l. p. 164. D. 16) cum adv. et dat. perſ. Dem. 99, 23. Stp. l. l. p. 163. G. e. Ind. Xen. 'Ανβ. Z. 17) cum pr. περὶ Ind. Luc. et Stp. Th. l. l. p. 164. B. m. 18) de re, cum adv. modi ac temporis, it. cum dat. perſ. Xen. Mem. S. Z. ex 3, 5, 5., qua de re 19) etiam abſolute v. ap. Dem. 112, 1., ubi reddimus per paſſ. conſtitutum ſ. comparatum eſſe, it. libere per Lat. ſe habere, cf. ap. Ael. V. h. 4, 28., ut in reliquam notionem L. Ern., cui addiderim, in aliquid inclinatum eſſe.

In Noſtri quidem loco Bg. e P. ad ſenſum, pro quibus ad ſevera illa noſtra, *dolere* vos *ob* ea, *in* quibus *videtis* me *conſtitutum*, noſtrates dicant, *über* den *Zuſtand*, in *welchen* ihr *mich* verſetzt *ſehet*, ſ. *über* die *Umſtände*, Lat. ob ſtatum, in quem videtis me redactum eſſe, cf. ad Luc. l. l., it. ob rationes (circumſtantias), in quibus videtis me conſtitutum, i. morbum, corpus animumque debilitatum, et periculum vitae ac mortis; unde ad illa Gr. ἐφ' οἷς, accommodate in primis ad v. διακ., adhibitum et alibi de aegroto eiusque miſera conditione, (cf. Thuc. 497, 13. Stp. l. l. p. 163. B. et ad Luc. l. l.) ſupplebuntur, praeter communia illa ſubſt. πράγμασι ſ. χρήμασι, quoque alia, ut κακοῖς, δεινοῖς, πάθεσι, παθήμασι, ἀτυχήμασι.

Caeterum videtur Stp. iterum adductus ad corrigendum a P. Vs., quae tamen inſtituta eſt, ut ſaepe, ad ſenſum modo, dum οὕτω latet in ἐφ' οἷς, ſi fingas, Noſtrum ſic potuiſſe ſcribere, ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς, ὁρῶντάς με διακείμενον ἐν τούτοις, cui ſubſtitui οὕτω poteſt. Sed illud particip. ὁρ. videas reſolviſſe P. per particulam *quum*.

τὰ — δεινὰ, ὑπ' ὄψιν πεσόντα) Generatim, ut Hor. canit (Art. p. v. 180. ſ.) *ſegnius irritant* animos *demiſſa* per *aures*, Quam, *quae* ſunt *oculis* ſubiecta *fidelibus*. Cic. ad Torquat. (ep. ad div. 6, 1. i.) *oculi* augent *dolorem*, (qui *ea*, *quae* caeteri *audiunt*, intueri *coguntur*, *nec avertere a miſeriis cogitationem ſinunt*,) et (ib. 6, 4. m.) in *malis* omnibus *acerbius* eſt *videre*, quam *audire*. Plura v. ap. Pric. ad Apul. p. 97. Lucian. de domo p. 460. *Leisn.*

Cui Luc. 3, 202. l. 70. adde p. pr. l. 62. it. Eur. Elect. v. 290. ſqq. ubi Ἔνεστι δ' οἶκτος, ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ Σοφοῖσιν ἀνδρῶν, corrigentur ex Antiop. v. 50. ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ, Σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν, commate etiam ſublato poſt οἶκτος, in hanc ſententiam, *ineſt enim* commiſeratio *ſtultitiae* (ſtulto, ſtultis) quidem *minime*, *ſed*, ſapientibus *virorum*, ubi ſimilis ſententia v. 37., rediens in Androm. v. 421. ſq. (ubi profert eam chorus, cui convenit aor. tempus, hinc forte in pr. locum veniens.)

In Noſtri autem loco Bg. expreſſerit illud Hor., cum et Lat. habeant ſeveram formulam, *ſub* adſpectum *cadentia*, it. *ſub* oculos *cadentia*, cf.

G. Th. v. *cad.* 671, 93., ut noſtrates *in die* Augen *fallen*, pro qua hic melior ſit *vor* Augen *ſeyn* ſ. *ſchweben*, quae omnia ſunt paria privo v., *quae conſpiciuntur*, et aliis phraſibus, ut *quae* oculis *cernuntur*, et exquiſitiori ſyn. P., cf. G. Th. v. *uſurp.* 1128, 59. et in Bg. 598, 100. Sed ſubſt. ὄψις, per ſe variae notionis, hic utrumque valere poteſt, aut oculos, aut adſpectum ſ. viſum, cf. Ind. Xen. Z. Pol. et 'Aνβ. Foeſ. Oec. p. 287. a. et Stp. Th., qui nullibi tenet formulam Noſtri ipſam aut ſimilem, ut duxerit e Latinis illis antea, et ſuam conformarit ad alias non diſſimiles, ut, cum v. π. ponitur cum pr. ὑπὸ et dat., v. c. ap. Xen. Cyr. Z. 7, 1, 37. m., it. cum acc., cf. Stp. Th. 3, 311. B. e Polb. (quod non eſt in Ind., ſed per ſyn. praep. „π. — εἰς ἐξουσίαν" e T. 1. p. 257. m.; ubi *cadere* ſane pro venire, cf. G. Th. 671, 43.) ap. Diod. S. 2, 323. l. 41. it. 1, 204. l. 73., ſed l. 49. τηλικούτου μεγέθους ὄφεως εἰς ὄψιν κοινὴν κατηντηκότος, cum *anguis* tam *enormis* palam *in* conſpectum *venerit*, pro quo l. 51. ἀποφαίνονται, — ὁρᾶσθαι — ὄφεις λ., *memorant*, angues *conſpectos eſſe*, ſed 2, 186. l. 58. τὸ μέγεθος τῶν ἀκληρωμάτων, ἐν ὄψει κείμενον, εὐλόγως τοὺς ὁρῶντας ἐποίει συμπάσχειν τοῖς ἠτυχηκόσι, *calamitatum magnitudo*, oculis *ſubiecta*, reſ., ubi, praeter ſententiam, et Vs. ſimilem Bg., quoque adv. εὐλ., par illi εἰκότως, convenit Noſtri φύσει, cf. 1, 1, 10., ſed ib. l. 43. et 1, 208. l. 10., ubi et Noſtri ſubſt. οἰκτ., quo de cf. Ind. Hom. Rs. Or. V. 4. p. 78. i., qui locus ſimilis eſt illi Thuc. 497, 27. *miſericordia*, (ap. G. Th. cum Gr. n.) cum Abr. Dil. p. 733. e., ad Luc. 1, 114. l. 26. cum pr. πρὸς, ſed 2, 899. l. 86. Dion. H. S. T. 1. 210, 37., ſed cum gen. rei 427, 37. *miſeratio*; quod Bg. non eſt ap. Stp. Th., ſed huius locus e Soph. Ai. v. 905., ubi cf. et v. 525. Rs. Or. V. 8. Ind. Din., Ammon. p. 102. i. Heſ. 2, 727. m. οἶκτος, θρῆνος, ἔλεος, συμπάθεια, Suid. 2, 665. m., et ſyn. οἰκτισμὸς Xen. Symp., ap. Stp. ſine auctore.

1, 4, 7.

Νῦν δὲ καιρὸς εὔκαιρος ἐμοί τε λ.

Addenda hic ſunt quaedam primo de adi. εὐκ., quod deprehendimus praeterea ap. Abr. ad Aeſch. 2, 157. e. εὐκ. βοῦς et ναῦς, ſed ap. Ael. V. h. ὕπνος et ἐπιθυμία, utr. loco Vs. *opportunus*, ap. Plut. Hſ. σιγὴ, *tempeſtivum*, ſed pro ſubſt. ap. Anton. Philoſoph. 12, 35. τὸ εὔκαιρον, *quod* tempeſtivum *eſt*, et cum dat. perſ. 4, 23. τὸ σοὶ εὐκ., it. cum dat. rei et adv. 11, 13. e. οὐ δέχῃ τὸ νῦν τῇ τῶν ὅλων φύσει εὔκαιρον, (cui forte ſyn. in pr. τὸ τῇ φύσει σου οἰκεῖον, et in ſqq. τὸ κοινῇ συμφέρον,) ſed ap. Onoſ. c. 39. p. 114. εὔκαιρον ὥραν τῆς νυκτὸς, cf. de notione D'Orv. Ch. p. 583. e. Rs. ad Polb. p. 375. e., ſed ad ſupplendum Stp. Th. de affinibus, praeter L. N. T., εὐκαιρεῖν Moer. p. 145. Thom. M. p. 830. Suid. 1, 893. i. Bud. C. 1114, 50. Rsk. l. l. p. 375. m. Kypk. 2, 88. m. Loesn. p. 213. e. Ind. Polb. et Luc., de εὐκαιρία Suid. 1, 892. e. p. ſq. Ind. Diod. S. Ael. V. h. Polb. Fab. Aeſ. Hſ., Caſ. ad Theophr. c. 12. i. εὐκαιρία χρόνου, cum Gat. ad Ant. p. 363. a. E., de εὐκαίρως D'Orv. Ch. p. 588. Ind. Diod. S. Dem. Ael. V. h. ex 13, 1., ubi pro καιρίως, cf. ἐπίκαιρος Stp. Th. Foeſ. Oec. Suid. 1, 811. Heſ. 5, 1356. e. ἔγκαιρος Suid. 2, 286. e.

Sed luſus verborum, quem in N. tetigi, ſeparatim dabitur, ubi e toto Noſtro omnia collegerimus, ad hanc partem pertinentia.

1, 4, 8.

— δεόμενον, ὥσπερ ἐν χειμῶνι καὶ ζάλῃ, τῶν κυβερνησόντων.

Loca, ubi χ. et ζ. copulentur alibi, v. ap. Abr. ad Aeſch. 1, 331., quibus add. Luc. 1, 598. l. 62. καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος, *procella* et

aeſtu, Plut. ap. Stp. Th. 4, 487. A. m. καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως, Dion. H. S. T. 1. 176, 35. κατά τε ὄμβρον καὶ ζάλην καὶ σκότον, per Vs. ed. Rsk. V. 1, p. 516. i. *imbribus* et *procellis* et *caligine*; ubi adeo ζ. phyſice dr., ut ap. Luc. 2, 74. l. 95. *tempeſtatis*, (quae uberius deſcripta eſt ib. l. 86. 90.) ut per hoc Lat. et *procella* redditur quoque Ind. Luc. et Ael. V. h., ſed eodem modo χ., cf. Stp. Th. 4, 486. e. 1004. e. ſqq., quo de, proprie aut improprie ſumto, cf. L. N. T. Foeſ. Oec. p. 406. b. m. Ind. Dion. H. S. T. 1. Diod. S. Luc. Xen. Bach. cum Z. Mem. S. et Ἀνβ. Rs. Or. V. 7. Ant. 8. And. Dem. Hſ. Plut. et Fab. Aeſ. cum Fiſch. The. Ae. et Pal., it. Obſ. Cup. p. 220. Char. 43, 1. cum D'Orv. p. 243. Soph. Ai., Ariſt. Ach. v. 876. cum Schol. Sed ζ. praeterea v. in Ind. Dion. Caſ. Soph. Ai. v. 352. ὑπὸ ζάλης Schol. κινήσεως ἀνέμων, in Vss. recte *turbo* et *tempeſtas*, Aeſch. Prom. V. v. 371. πυρπνόου ζάλης, procellae *flammivomae*, ubi v. Schol. ά, i. q. v. 368. ποταμοὶ πυρὸς pluvia *ignea*, cf. Schol. it. ad v. 367. et Stanl. ad v. 370. πυρὸς ζάλη, ſed ad v. 644. θεόσσυτον χειμῶνα, *divinitus* immiſſa *tempeſtas*, Schol. ad v. 641. τὴν ἐκ θεῶν ἐπελθοῦσαν ζάλην καὶ τὸν κλύδωνα τῶν συμφορῶν, nihil profuturo Suida in χ. 3, 666. m., ſed 2, 2. i. ζάλην, μεγάλην ἄλα, λ. vehementem *procellam*, (haud dubie ex ζα, pro σφόδρα,) ex Etym., cf. Stp. Th., ubi et melior notatio, eſſe τὴν μεγάλην ἄελλαν, ſed Heſ. 2, 1546. i. χειμασία, ζάλη, ταραχή, deinde χειμών, ἡ ὥρα, (puta hiemis et anni tempus, ut Lat. *tempeſtas* dr. et de tempore univerſo, et de peculiari illo, ubi ventus flat vehemens; niſi leg. ἡ αὖρα, aura, *ventus*, cf. 1, 619. m. et Suid. 1, 382. m.) ταραχή, ζάλη, λ. it. 1, 1575. i. et p. pr. e. ζάλα, θόρυβος, cf. N. et 1725. m. 116. m. it. 2, 677. i.

Unde ap. Noſtr. h. l. χ. et ζ. pro ſyn. copulabuntur, ut nobis *Sturm* und *Wetter* ſ. *Ungewitter*, qui, credo, cogitamus in primo ventum vehementiorem, ſed in altero tonitru cum pluvia, quae conveniunt mari etiam, a quo, etſi hic non diſerte nominato, metaphora ducta eſt tamen, vel ob adiunctum τῶν κυβ., quae malim prae *Sturm* und *Wellen* ſ. *Woogen*, et prae *im Sturm* und *Meere*, quo forte reſpexit Bg., quod ap. G. Th. „*ſalum*, ἅλς,— mare, quatenus commotum et inquietum fluctuat" quae iuvantur ab Heſ. 2, 1144. m. et Suid. 3, 276. e. σάλος, σαλευμός, λ. pro quo Kuſt. malit σαλευσμός, forte ſine cauſa, cum et σάλευμα habeamus, cf. L. Ern., tria haec ſubſt. ignorante Stp. Th. Cumque ad σάλος explicandum iſti Grammatici adhibeant eadem, quae in ζάλη ſupra: ſuſpicetur quis, non tantum ſyn. eſſe, ſed etiam adeo eadem, et a ſe invicem orta, in primis ob illud ſupra ζάλα, cui affine σάλα, quo de cf. Suid. 3, 276. e. p. pr. m. Heſ. 2, 1142. i. 1, 565. e. N. 13. 2, 1142. e. 1145. m. Nr. 5., quae interpretationes ſunt tropicae ac ſecundariae, non prima propriaque, de qua bene ad Heſ. 2, 1142. N. 16. „σάλα, i. e. σάλος, *concuſſio*." Scilicet σάλα, ζάλα, ζάλη, ut σάλος, σάλευμα, rel., videntur primo et univerſe eſſe concuſſio, agitatio, commotio, quae fit a ventis, (unde ſupra Schol. Soph. κίνησις ἀνέμων,) deinde orta hinc aquae turbatio, unde ap. Grammaticos ſuperiores, ταραχή, θόρυβος, ταραχὴ ὑδάτων,) porro ſenſu improprio et morali, de animo, ſolicitudo et cura, ſed phyſico id, unde oritur maris et aquae commotio, ſ. cauſa eius, i. ventus vehemens, (unde ſupra ἄνεμος λάβρος, rel.) tum id, quod a vento movetur, i. mare, it. fluctus, unda fluctuans et commota, mare commotum; et quia ventus eſt aër motus, hinc ζάλη ſupra quoque ἡ ταραχὴ τοῦ ἀέρος, et quia venti ferunt ut plurimum pluviam, aut liquidam, aut concretam, i. nivem et grandinem, hinc ζάλη ſupra μετὰ ὄμβρου πνοὴ et ἡ χάλαζα, et denique,

quia venti, tempeſtates et fluctus maris ſuſcitant pericula, noxas et calamitates, hinc χειμὼν et ζάλη de iisdem effectis, ut ſupra ap. Aeſch. et Schol. it. Suid. 3, 394. i. v. κῦμα, cf. Salm. ad Lamprid. 1, 807. N. 2. qui et recte ad Heſ. 2, 1143. e. pro σαλέης, ἄλη, βλάβη, in N. voluit σαλέη, σάλη, βλ., cf. Heſ. v. σάλα, non bene mirante Stp. in Th. σάλος pro φροντὶς, cf. G. Th. „aeſtus, κλύδων, fluctus, σάλος, — κλύδων, procella, ἄελλα, χειμὼν, vehementior quidam venti impetus, — tempeſtas, χειμὼν, ζάλη, καταιγὶς" quo in Gr. et Heſ. 2, 168. m. ἡ τῶν ὑδάτων ζάλη, tum Loesn. p. 109. e. ex Phil. „σάλον καὶ κλύδωνα λ." quo forte et reſpicit p. 454. m. „Philonem κλ. ſolere coniungere cum σάλος" cuius generis loca e Phil. v. ap. Abr. L. Ariſt. p. 48. e., ubi et de tropico horum vocab. ſenſu, ut ap. Caſp. Barth. Adv. l. 25. c. 12. e. p. 1240. ad Pacati *vitiorum turbo*" eleganti ſimilitudine a fluctibus maritimis dictus. Herodi. l. 1." cum Gr. noſtris ſine Vs.

1, 4, 8. e.

— μή ποι φερόμενος λ.

Ad τὸ δέον et τὰ δέοντα, quod decens ſ. opus eſt, et hinc officium, praeter pauca Stp. Th., cf. L. N. T. Ind. Xen. Oec. 'Ανᾶ. et Cyr. in δεῖ aut δέον, Ael. V. h. (ubi et eſt explicatio, ἃ δεῖ λέγειν καὶ πράττειν ἐν τῷ βίῳ,) Luc. v. δεῖ et 1, 15. l. 59. loco memorabili, cum N. e Thuc. 1, 70. e. (cf. Ind., ubi Vs. τὸ δ. ea, *quae* ſunt *facienda*, ſed τὰ δ. rebus, *quae* ſunt *faciendae*, bene, ut reſpiciatur ellipſis ſubſt. πράγματα, χρήματα, ἔργα, ſed 90, 86. aliter,) tum ad Luc. l. l. „in plur. frequenter τὰ δ. Demoſtheni familiaris dictio" per duo tantum loca, quibus add. τὰ δ. per ſe 9, 8. 10, p. 14, p. 15, 3. etc. pro quibus τὰ δίκαια 142, 10. 204, 19. 208, 15., ſed ſyn. periphraſis cum pron. et verbo 13, 27. ὅ τι δεῖ ποιεῖν, 144, 5. ὅ τι χρὴ συμβουλεύειν, it. μηδὲν φροντίζειν ὧν ἐχρῆν 42, 3. 43, 2. 130, 1. 191, 8. it. ἃ δεῖ 16, 6. 124, 13. cf. 24, 17. 67, 23. 109, 13. 120, ult. 128, 11. 166, 16. tum per copulata in vicinia 24, ult. — ὧν — προσήκει, — ἃ δεῖ λ., it. 32, 12. ἃ προσήκει, ſed l. 20. τὰ δ. et l. 25. ἃ δεῖ, cf. 111, 23. 28. et ult., ſed 38, 12. ἃ χρὴ, at l. 22. τῶν δεόντων, et l. 25. τὰ προσήκοντα, cf. 65, 5. b. et ult. τὰ δ., ſed 66, 5. τὸ τί χρὴ ποιεῖν, it. 141, 11. τὰ καθήκοντα, ſed l. 14. τὰ δ., tum εἰς δέον λέγουσιν 44, 6. cf. Ariſt. Nub. v. 857. et peculiari ſenſu τὰ δ. pro τὰ ἐπιτήδεια ap. Fiſch. de Vit. L. N. T. Prol. 12. p. 13. i. cum Ind. Xen. Z. ex Hier.

Super προσαῤῥαχθῇ autem, utrum ſic duplici ῥ ſcribendum, an uno modo, cum Ms. Ba., habet poſtremi generis tantum exempla Ind. Sb. quaedam, in quibus et diſerte eſt Noſtri hic locus, quo de nihil Stp. Th., ſed, praeter 4, 523. E. e. Ind. ἀράσσω, et ſeparatim 536. C. e. ἀῤῥάξαι, quoque haec 1, 517. C. „notandum, ἀῤῥάξαι ſcribi et ἀράξαι, ſicut et ἀπαῤῥάξαι, καταῤῥάξαι, etc." deinde in v. ἀπαράσσω ſubiiciens locum, ubi eſt ἀπήῤῥαξαν, ſed in ſqq. modo συναράσσω et συῤῥάσσω, tum poſt ῥάσσω, i. q. ἀράσσω habens compoſ. ἀποῤῥάττω, ἐπιῤῥάσσω, καταῤῥάσσω, ſed tamen cum locis per unum ῥ, cf. Bud. C. 1099, 21. ſqq. 43. 50. p. ſq. l. 8. 34. at 1101, 35. noſtrum v. modo per ῥ unum, ut L. Ern., praeter illa Stp., ἐπαράσσω et ἐπαῤῥάσσω, it. „καταράσσω, v. καταῤῥάσσω, (et hic diſerte) e κατὰ et ῥάσσω" tum per Indd. et ſcriptores cum ῥ ſimplici alia verba, cf. Hom. Ἰλ. π', 116. μ', 384. ψ', 673. Orph. Arg. v. 380. 396. Call. h. in A. v. 3. Ariſt. Eccl. v. 969. Equ. v. 638. Nub. v. 1376. Lyco. v. 940. ἀραγμοῖς, ſed v. 256. καταῤῥαγαῖς, tum v. 15. ἀράξας cum V. L. ἀῤῥαξ., cf. v. 169. 539., ut in proſaicis Dion. H. S. Ind. v. ἀράττειν et

ἀπαράττειν, ſed in textu 494, 41. ἀπήῤῥαξαν cum N. „vel ἀπηραξ. leg., vel ἀπέῤῥαξ. ab ἀπαράττω, hoc ab ἀποῤῥάττω“ cf. 551, 24. et v. καταῤῥ. Ind., it. Diod. S. v. ἀρατ., ubi προσαρατ. per pravos numeros, Polb. καταῤῥάττ., Herodt. ἀπαρασ., ſed 660, 31. ἀπήραξαν cum V. L. ἀπήῤῥαξαν, ſed in N. probatum unum ῥ, at Ind. „καταράσσειν, — κατέῤῥαξαν, κατήραξαν et κατείραξαν confuſa, it. καταρήγνυσθαι, κατέῤῥαξαν et κατήραξαν, κατεῤῥάχθη et κατηράχθη permutantur eadem ſignificatione“ cf. 723, 79. κατήραξαν, V. L. κατήῤῥ., in N. „perparum intereſſe“ ut tamen deinde corrigatur Dem. κατέῤῥαξε in κατήραξε e Cod. κατήῤῥαξε, cf. 402, 82. ſine Ind., ſed Thuc. v. ἀπαρατ. cum 486, 6. it. καταρασ. cum 450, 66., tum Ael. V. h. ἐξαρατ. Luc. ἀραττ., προσαρασσ. et συναρασσ., ſed Dem. „καταράττειν, quod eſt ab ἀράττειν, vel καταῤῥάττειν, quod eſt a ῥάττειν — 675, 19.“ ubi κατέῤῥαξε, ad quod v. V. 9. p. 743. i. et 11. p. 1102. i.

Tum ap. Poll. 1, 114. de navi eſt προσαῤῥάξαι, *impingere*, et περιαῤῥάξαι, it. ἀπαῤῥαχθέντες cum N. 34. e Ms. per ῥ unum, quod et in aliis v. ap. Schol. Aeſch. Prom. V. v. 716. Soph. Ai. v. 736. ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν, Vs. Iohnſ. *maledictis* proſcindebant *hinc*, *inde*, immo *irruebant*, impetebant, *petebant*, (cf. Philoct. v. 378. cum Schol. it. Ariſt. Nub. v. 1376. cum Schol. et Stp. Th. 1, 517. B. e. E. m.) Trach. v. 1032. Thuc. 487, 6. 451, 66. porro Suid. 1, 307. e. p. ſq. m., ſed 247, m. ἀπαῤῥάξειεν, 264. m. ἀπήῤῥαξεν, (quae duo loca tamen emendantur ad Herodt. p. 660. N. 31. in ῥ ſimplex,) 762. m. ἐξαραξ. et e., cf. Toup., it. 2, 73. e., ſed 263. e. καταῤῥάκται etc., at 3, 195. i. προσαρασσόμενα, προσρηγνύμενα, προσκρουόμενα, alliſa, *colliſa*, quae eadem ſunt ad ſimpl. ἀρασσομ., denique 532. e. ὑπαρατт., tum Heſ. 1, 512. i. ἀράσσει, — ἀρασσομ., non coll. Suid., deinde ἀράττων — (unde corrigitur Suid. 1, 309. e. ἀῤῥάττων,) p. 550. i. ἀῤῥάξει vel ἀῤῥάσσει, κροτεῖ, ut pro κρατεῖ emendatur, niſi malis κρούει, p. 425. m. ἀπάραξεν, ad quod in N. „Hom. ξ', 497. ἀπέραξεν (in ed. Ern. ſine V. L. ἀπηραξ.) quod duplici ῥ effertur ap. Herodt. 8, 90.“ ubi tamen ſupra vidimus corrigi, cf. p. 425. e. 1276. i. cum N. et Toup., p. 1650. m., ſed 2, 182. m. καταῤῥάκτης, N. „καταράκτης, quod ordo poſcit, et καταῤῥ. ſcribitur; cuiusmodi voces hic et in ſqq. miſcentur, ut paſſim ap. Suid. etc.“ mox καταῤῥάξαι, — καταῤῥάσσειν, ubi N. „Gl. Mss. καταρασσ.“ ſed p. 183. i. καταράξαι, m. καταῤῥάσσειν, rel. p. 1041. e. προσαρασσομ., it. 1300. e. συναρασσ.

Denique ap. Loesn. p. 80. i. καταῤῥάττειν et m. „προσαῤῥάττεσθαι, *allidi*“ cf. p. 109. et Rs. ad Polb. p. 104. m. „ἐπιῤῥάττειν, aut ex vetuſto more ſcribendi ἐπιράττειν, ſimplici ῥ“ quod et in noſtrum Cod. convenit; ut ex his omnibus nihil tentandum ſit aut definiendum, cum et ſignificatio ſit eadem, ſive duxeris ab ἀράττω, ſ. a ῥάσσω, quorum prius in compoſ. et derivatis ῥ ſimplex retinet, ſed poſterius adſciſcit alterum ῥ, hic autem, tropo remoto, εἰς φ. ἐπ. προσαῤῥάττεσθαι nihil valeat, quam deferri, delabi, ruere, i. amare, deditum eſſe, exſequi, ſuſcipere, nobis *geſchmiſſen*, verſchlagen werden *auf*, cf. cum praep. eadem ap. Luc. 3, 263. l. 87., quae et in affinibus, v. Bud. C. 1097, 27. p. ſq. l. 2. 1099, 35. (cf. Stp. Th. 1, 519. E.) 1100, 37. 43. cf. ad Herodt. p. 402. N. 82. 723. N. 79. et Lat. Bg. ap. G. Th. cum Gr. n., etiam in v. *illido*.

1, 4, 9. e.

— περιέποντές τε καὶ τὰ ἄριστα συμβουλεύοντες.

Verbum περ. altero Noſtri loco, quem Leisn. adhibuit, cum acc. rei eſt, ut aliunde in Sb. Ind. et ap. Stp. Th. cum Leopard. in Grut. Lamp.

T. 3. p. 131. e. it. Luc. 1, 386. l. 50. cum Gs. Vs. eadem in Ind., ſed cum acc. perſ. hic et illo loco Leisn. e Xen. Mem. S., quem quis putet eundem eſſe cum iſto Stp. et Leop., forte memoriter allato, quanquam de perſ. capiunt Vs. ed. Th. V. 4. p. 126. *eum — obſervare*, et Indd. Ern. ac Z., ubi et Lat. *colere*, quo caſu exemplis Stp. Th. aliis add. Ind. Xen. Cyr., it. ſimul cum adiuncto et adv. et dat. ſ. abl. rei ſ. modi ap. Dion. H. S. T. 1. 59, 19. ἀσπαζόμενον δὲ αὐτὸς Λατῖνον, τῇ τε ἄλλῃ θεραπείᾳ περιέπειν εὖ λ. Ind. *bene tractare*, Vs. *educatos liberaliter*, at ed. Rs. 1, 184. l. 12. liberaliter *tractatos*, pro ſeveris, *reliquo* que *cultu*, honore, *proſequi decenter*, cf. Stp. Th., ſed ap. Plut. de diſcr. ad. §. 272. φανερῶς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, ſine Ind. Krg, ſed ap. Luc. 1, 121. l. 9. τοὺς περιέψοντας, *qui* me *amplectantur*, ubi caſus pron. deeſt, ut h. l., ſed in med. Ind. Xen. Hell. Mor., quem locum ignorat Stp. Th., cuius paſſivo add. aliud exemplum ap. Foeſ. Oec. p. 299. i., cf. Bud. C. 1035, 25. Abr. ad Aeſch. 1, 214. i. et Obſ. M. A. V. 9. p. 111. ſq. „περ. et ἀμφέπειν proprie cingere, circumire, ſed improprie adminiſtrare, curare, tueri, obire, inſtruere, tractare" cf. Hom. ἀμφιβαίνειν et ad hoc Heſ. 1, 295. e., ſed praeterea ad Soph. El. v. 653. Schol. it. ad Valck. Eur. Phoen. v. 342. 1337. Suid. 1, 578. m. (cf. Ind. Hom. v. διεπ. ex Ἰλ. β', 207.) 3, 85. m. Heſ. 1, 292. e. cum N., it. 299. m. (coll. Valck. ad Eur. l. l.) 984. m. cum N., 2, 557. i. 924, i. cum N. e Suid. 3, 87. i., cui ſimilia in Gl. Plat. Tim. p. 154. cum N. ex Herodt., quorum nihil eſt in Ind., ſed tamen valent quaedam ad conſtituendum Stp. Th., ut 1, 73. f. 36, 98. coll. l. 5. et 57, 10. cum N. et V. L., it. Stp. Proleg. ad Herodt. p. 20. ad p. 738. i. Grut. l. l., ubi ad Stp. Th. pertinet ap. Herodt. locus ultimus ex 8, 27. f. p. 631. e., ſed e Xen. Symp. ſine Ind. Bach. eſt §. 38., bene converſus in ed. Th. V. 4. p. 492., cf. Stp. Th., quem auge ex eodem Symp. §. 23. e. ad med. v. uſum, quod ſolum in L. Ern., non item act., quod v. etiam ap. Zoſ. 2, 31, 4. e. de Rheae ſimulacro, τὴν πόλιν ἐφορῶσα καὶ περιέπουσα, urbem *inſpectans* et *obſervans*, i. tuens, ut dea tutelaris, ſed h. l. ap. Noſtr. e notione impropria *curare*, i. pro Commodo et eius commodis facere aliquid, ea cogitare et adiuvare, nobis *für* einen *ſorgen*, etiam ſic, ut conſilio regas et hortatu, ut Noſter reſpexerit ad pr. κυβερνᾷν, quo explicabatur a Schol. ſupra ad Eur. Ph. (unde et hic ſequatur quodammodo ſyn. et explicatio,) ſed ex propria et phyſica notione i. q. 1, 2, 2. e. συνόντες ἀεὶ αὐτῷ, et 1, 6, 1. m., ubi ſimiliter ſq. τὰ βέλτιστα συμβουλεύοντες, reddente Bg. plane e P., (ut Sch. partim *excolentes*,) quod redit ad priorem notionem impropriam, et maxime ad curam animi mentisque, ut inſtruatur ſapientia ac virtute, dignisque imperante ſententiis et ſtudiis, i. q. formare ingenium et animum, nobis *einen bilden*.

§. — ὅσοι μὴ φόβον ἐξ ὠμότητος λ.

Lectionem vulg. dubiam fecit Stp. ſic, ut legendum putaret, πόθον δὲ ἐκ τῆς αὐτ. χρ., intruſa pr. ἐκ, idque ob P. Vs., ubi ſane illa praep. compareat, unde et Bg. ſervarit, ſimul ita coniecturam Stp. amplexus forte, quam tamen nec Mss. adiuvant, nec vicinitas; ut dubites, an exciderit ἐκ intra δὲ et τῆς, quanquam, aſſumta pr. illa, videatur oriri maior concinnitas, Noſtro familiaris, quae ut non ubique ſpectanda ap. Noſtr., (et hic forte de induſtria eidem neglecta, cum §. ſq. id artificium adhiberetur, ne nimis appareret,) ita, cum ἐκ intrudendo vis textui Gr.

ſiat, leniorem quis medicinam primo afferat illam, quae litteras tantum aliquas mutet, legendo τῇ αὐτῶν χρηστότητι, quia τῆς et τῇ, Iota de more poſtpoſito, et ς cum ι facile ac ſaepe confunduntur, ut et ſyllabae et finitiones τος et τι, cf. Ern. ep. ad Xen. Bach. Apol. p. 7., quo dat. ſ. abl. ſumto, membrorum aequabilitas haec et concinnitas conſit, ut quaedam ſibi reſpondeant non quidem ad externam ſpeciem, ſed tamen vi pari, cum ille dat. Gr., ut Lat. abl., componi eodem ſenſu queat cum gen. pr., inſtructo praepoſitione, et, ut pr. ἐξ ὠμ. eſt *per* ſ. *propter* ſuam *crudelitatem*, ſic τῇ α. χρ., *ſua bonitate*, reſolvi liceat in *per* ſ. *propter* ſuam *bonitatem*.

Quae cum habeant ſpeciem aliquam: tamen nondum ſic correxerim, quia ſupereſt alterum critices praeſidium, ut explicando lectionem vulg. adiuvemus. In quo varia iniri poteſt via. Primo dicas, Noſtrum neglexiſſe ſummam illam concinnitatem, ut aliam elegantiam afferret. Nam, quum potuiſſet ſic ſcribere, *diu* imperarunt, *non*, qui *terrorem* incuterent *civibus*, ſed *amorem* ſui *commoverent*: pro poſtrema parte *amorem ſui* dixit potius *amorem* ſuae *bonitatis*, i. amorem ſui propter bonitatem; ſecundum elegantiam iſtam Ern. rhet. §. 300. e., ut cauſa amoris ſimul afferatur, et pro ſimplici pron. *ſui* ponatur ſubſt. cum pron., quod ſubſt. deinde reſolvitur per aliquam praep. cauſalem, v. c. *propter*; unde ſententia oritur toleranda, *qui non* timorem *ex* crudelitate, *ſed* amorem *ſuae* bonitatis *animis* civium *commoverent*, i. amorem ſui propter bonitatem. Pro quo acutiori forte placeat magis aliud interpretandi adiumentum; quod ad gen. ſubſt. aſſumit a) aliquam praep., ut διὰ, cf. D'Orv. Ch. p. 779. e. it. ἐκ, (quam Stp. obtrudit h. l.) cf. ad Vig. p. 220. N. 15. L. Boſ. Ell. p. 486. Abr. ad Aeſch. 2, 431. e. Bach. ad Xen. Ag. 11, 8. Fiſch. ad Well. p. 309. i. 313. i. 357. e. cum Ind. Pal. v. e.

b) aliam particulam, quae vim praepoſitionis habet, ἕνεκα ſ. χάριν, cf. Abr. l. l. p. 125. L. Boſ. l. l. p. 361. m. 501. e. Ind. Xen. Cyr. Z., et utramque, quod hic maxime prodit, pro διὰ, et Lat. *propter*, v. Abr. Dil. Th. p. 804. m., aut pro ἐκ, quod Stp. coniecturam plane enecat, cf. L. Boſ. l. l. p. 502., unde habeas *amorem* propter *ſuam bonitatem*, vel *ex* ſua *bonitate*, eodem ſenſu. Denique hic valere poteſt modus ſcribendi atque interpretandi ille, ubi e priori aliqua vox ſ. pars orationis repeti debet, et nominatim praepoſitio, quae iam in praeced. membro eſt, in primis, cum adeſt eadem verborum rectio in membro ſeq., quanquam aliae quaedam orationis partes interiiciuntur, ſive, ubi praepoſitio, quae bis ponenda erat, ſemel tantum ponitur in primo membro, ut πόθον δὲ videas interiectum inter genitivos ἐξ ὠμ. et τῆς α. χρ., qui poſterior pendeat adhuc e priori praep. ἐξ, pro φοβ. ἐξ ὠμ. πόθον δὲ ἐκ τῆς α. χρ., cuius generis exemplum ſuppetit ap. Iſocr. Ev. 293, 45. ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαστότερον, ἢ τοῖς ἄλλοις, ſe in his *longe* admirabiliorem *praebuit*, quam *in* aliis *omnibus*, repetente ſic Vs. praepoſitionem ἐν, ut ad Phil. ſupra Exc. ad 1, 4, 3. i., cf. Abr. Dil. Th. p. 208. e. 630. e. 770. et in Lat. ap. Ern. init. Ethic. §. 146. e. ad *patientiam* roborant *altitudinem* que *erigunt*; quam quidem explicandi noſtri rationem, ut facillimam omnium, prae caeteris probem.

Sed in formula ἐξ ὠμ., de ἐκ in notione modi aut cauſae, pro Lat. *per* et *propter* ſ. *ob*, cf. Stp. Th. 1, 1161. F. e. G. e. L. Ern. it. N. T. Schw. p. 428. a. e. Nr. 4. cum Krb. p. 202. Nr. 16., Indd. Thuc. v. m. Plut. Hſ. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc. it. Dem. (cui add. 20, 25.) Iſocr. Ev. F. v. m. Xen. Z. 'Αναβ. et Cyr. v. ἐκ Nr. 3. v. ἐξ e. 3, 3, 37. Vig. p. 582. i.

Nr. 4. Fiſch. ad Weſſ. p. 356. m. Abr. ad Aeſch. 1, 407. m. Krb. Decr. Ath. p. H. p. 425. e. Loesn. p. 47. m. Schol. Aeſch. Choëph. v. 31. Soph. Trach. v. 729. Thuc. Ind. v. ἐκ, ἀντὶ τοῦ διὰ, Euſt. ad Hom. ap. L. Boſ. Ell. p. 502. i. Suid. 1, 698. e. ἐκ παντὸς, διόλου, pro δι' ὅλου, cf. ἐξ ἑταιρείας Ind. Fi. Aeſch., et ap. Noſtr. 7, 1, 4. ſyn. δι' ὠμότητος, ad quod ſubſt. Ind. Dem. add. 543, 4. 550, 12.

Denique de ſubſt. χρηστ. dubius videtur aliunde Stp. Th., an reddi debeat *bonitas*, ut hic fit a Bg. e P., ſubiiciens „eſſe alioqui frequens pro clementia ſ. benignitas, quo verbo ab eodem (Pol.) reddatur ap. eundem (noſtrum) hiſtoricum non ſemel" non allato loco, ſed e Plut. et N. T. Per notationem quidem, ductum a χρηστὸς, cum hoc habeat principes notiones duas, phyſicam, pro utilis, et moralem, pro bonus, ſane etiam χρηστότης, ſenſu poſtremo, eſt bonitas univerſa, noſtratium *Güte*, ſtudiumque animi hoc, ut aliis proſis ac benefacias, ſed etiam deinde prolata extra animum bonitas, declarataque verbis et factis, hinc beneficentia, it. comitas, it. lenitas et clementia, quatenus in ira et poenis modum tenet, aut peccata aliorum fert patienter; quae bonitas externa patet h. l. ex oppoſ. ὠμ., in quam notionem nihil eſt per Indd. antiquiorum ſcriptorum, ſed ap. Dion. H. S. T. 1. 680, 46. cum Bg., ap. Diod. S. 1, 75. l. 27. *benignitas*, pro quo in ſq. ἐπιείκεια, quam et Noſter cum χρ. copulat 5, 1, 12., cf. Bud. C. 157, 32., Ael. V. h. 1, 30. e. cum Bg., Luc. 1, 114. l. 24. χρ. καὶ φιλανθρωπία, *comitas* atque *humanitas*, (qui locus proſit ad N. T. Tit. 3, 4.) 118. l. 73. ὑπὸ χρηστότητος, *qua* bonitate *eſt*, ſ. *pro* bon. *ſua*, ſed cum gen. perſ., ut ap. Noſtr. hic, *ib.* 2, 631. e. χρηστότητι — τινὶ τῶν ἀνθρώπων, *benignitate* quadam *hominum*, ſed in N. cum Bg., ubi V. L. mera eſt gloſſa, cf. Heſ. 1, 1493. e., non coll. Suid. 1, 883. m. Thom. M. p. 921. cum L. N. T.

1, 4, 12.

— ἀνύποπτοι — διατελοῦσι

Primo ad adi. ἀνυπ. comparativum Stp. Th. cf. Rs. Or. V. 6. p. 36. i. 751. m. cum Ind. Thuc., ſed ſuperlat. v. Ind. Xen. Cyr. Z., ubi et poſitiv., qui etiam ap. Sb. Ind. et Diod. S. et Poll. 2, 57. de perſ., at de re ſine Ind. ap. Dem. 191, 24., ut adv. ἀνυπόπτως ſine Ind. ap. Thuc. 96, 30. cf. Abr. Dil. p. 622. Heſ. 1, 409. m. et ad ſyn. ἀνυπονόητος Ind. Dem. et Polb.

Tum in ſq. formula ἔξω κολ. utitur Bg. non optima Latinitate, cum *citra* dat pro ſine, cf. G. Th., quam notionem τοῦ ἔξω novit Stp. Th., ſed ſine ſimili loco cum ſubſt. ex abſtractorum genere, cf. Schol. Thuc. Ind. it. Addend. p. 665. a. m. ad p. 10. l. 19. (quorſum pertinet etiam Thom. M. p. 329.) Ind. Thuc. ad textum v. et in ἐκτὸς, Abr. ad Aeſch. 1, 98. m., ad Vig. p. 226. N. b. Nr. 6. 290. N. 96. e. et de ἔξω cum adi. vel ſubſt., pro ſine, Ind. Xen. Cyr. Z. Polb. Ael. V. h. Luc. Rs. Or. V. 4. 6. 8. Lyc. et Dem., ubi cf. 38, 19. 528, 21. 633, 25. 1328, 27. 1471, 19. et cum inf. pro ſubſt. 49, 25. it. ap. Luc. 3, 413. l. 24., ubi et cum particip., ut h. l., 391, 84. Gs. *extra*.

Sed adi. προσποίητος hoc accentu v. ap. Stp. Th. aliunde, Rs. Or. V. 8. Din. cum ſyn. ψευδὴς, Dem., ſed cum alio accentu προσποιητὸς in L. Ern. Ind. Dion. Caſ. et Dion. H. S. T. 1. cum ſyn. πεπλασμένος, ubi melius Vs. ed. Rs. 3, 1439. i., ut noſtro loco Bg. propius ad Gr., quanquam non per optimum Lat., cf. G. Th. cum Gr. al., ſed v. *ſimulatus* cum Gr. n., quod non deprehendi cum ſubſt. κολ., cui alia adiungun-

tur, v. Ind. Rs. Or. V. 4. et Dem., (quae et G. Th. tenet in Bg.) ſed ut tamen adulationi, ſive aulicae, ſ. univerſae, conveniat id epitheton et quaedam ſimulatio, cf. Theophr. ch. 2. et Plut. de diſcr. ad. §. 188. ſq. e. 249. 356. m., ut Noſter per id adi. adulationis naturam pinxerit, vel etiam magis definierit ſubſt. κολ., interdum uſurpatum in meliorem partem, et pro Lat. *blanditiis*, quae innoxie adhibentur ac vere atque ex animo, cf. G. Th. cum Gr. n. et affine κολάκευμα ap. Alc. 1, 38. p. 178. m. Xen. Oec. 13, 12. m. cum Ind. Bach. et Abr. L. Ariſt. p. 108. m., quo Gr. caret Stp. Th., non item L. Ern., nobis h. l. *ohne* verſtellte *Schmeicheley*, ſ. *ohne* angenommene *Heucheley*.

Caeterum, ubi ἀν. per ſe capias, aſſumto extrinſecus v. εἰσὶ, ut in N. dicebam, intelliges *non ſuſpectos* de malo animo, perfidia, inſidiis. Sin cum ſqq. copules: in καὶ ἐξ. κολ. fuerit quaedam explicatio, et anguſtior notio adi. ἀν., ut ſint tantum *non ſuſpecti* de ſimulatione; qua de poſteriori ratione aliquid et in ſqq. dicetur, ut priorem ſpectarunt, qui poſt ἀν. punctum ediderunt, quod tamen non fert ſevera diſtinctio, cum priora ſubiecta etiam ad extr. verb. ἀχϑ. ſuſpendantur, praeſertim per eandem conſtructionem et meros nominativos in §. tota.

Porro in v. πασχ., cum hic in malam partem ponitur, oppoſito v. δρᾶν, ut alias v. ſyn. ποιεῖν, etiam cum ſolum ſtat, ut in formula εἴ τι πάϑοι, recte ſumſeris ellipſin aut adi. ſ. ſubſt. κακὸν, κακὰ, ſ. δεινὸν et δεινὰ, aut adv. κακῶς, quae utraque interdum diſerte adiunguntur, ut in partem contrariam εὖ, it. ἀγαϑὸν et ἀγαϑὰ, cf. L. Boſ. Ell. p. 159. e. 554. Bud. C. 109, 46. Stp. Th. 3, 60. E. ſq. p. ſq. B. E. F. m. G. e. ſqq. L. N. T. Ind. Rs. Or. V. 4. 6. cum V. 5. p. 690. N. 91. Indd. Thuc. Xen. Z. Ael. V. h. Fi. Aeſch. et Plut. Krg.

Nec difficile eſt ad intelligendum, cum *cives* a Noſtro dicuntur *agere* ſine *adulatione ſimulata*, i. e. tum in ſermone non eſſe mendaces, ſed vere loqui, ac quae ſentiant, tum in factis, ubi dant v. c. dona ex vero honore atque amore, et, quae ſunt ſigna alia documentaque honoris et amoris, ea praeſtant ac declarant ex animo. Verum, quod *cives* dicuntur *pati* aliquid *ſine* adulatione *ſimulata*, id fuerit vel hoc, ut doleant de principis malis, incommodis ac morbo non ſolum vultu, geſtu, ſermone, ſed et ex animo, vel fuerit hoc, ut, cum ſub principe et propter eum debent ſubire incommoda, pericula, iacturas et ſolvere tributa, ut igitur in talibus prae ſe ferant hilarem frontem ac vultum, animum promtum, libentem, patientem malorum, principis amantiſſimum, nec tum fingant, nec pectore aliud clauſum teneant, iram, indignationem, diras.

Deinde in totius enunciationis ſerie et rectione ſic verſeris, ut 1) participia per ſe ſumas et pro gerundiis, δρ. τε καὶ πασχ. διατ. ἀν. καὶ ἐξ. κολ. πρ., *tum* agendo, *tum* patiendo *ſemper ſunt* ſine *ſuſpicione* et *ſine* adulatione *ſimulata*, ubi v. διατ., ſumtum vi ſua continua, reſolutumque in phraſin ſyn. *ſemper eſſe*, habeat ſecum modo adiectivi nominativum ἀν., et formulam ἐξ. κολ., quae et ipſa pro tali aliquo nominativo adiectivi haberi poteſt, ut adiectivum ἀν. mutari rurſus in talem formulam, quod in Vs. fecimus, cum ad ſenſum iidem ſint, *qui* ſunt *non ſuſpecti* et *qui* ſunt *ſine ſuſpicione*,

2) verbum διατ. referatur non ſolum ad adi. ἀν. et formulam ἐξ. κολ. πρ., ſed et ſimul ad participia illa, *ſemper* tum *agunt*, tum *patiuntur* ſine *ſuſpicione* et *ſine* adulatione *ſimulata*,

3) ſumto adi. *ἀν.* ſolo, ſed per ellipſin v. ſubſt. *εἰσὶ*, verbum *διατ.* coniungatur cum caeteris modo, *ſuſpecti non* ſunt, *et* ſine *adulatione* ſimulata *ſemper* tum *agunt*, tum *patiuntur*.

Quomodo P. et Bg. hic egerint, videbimus deinde, ſi prius ipſi egerimus de v. *διατ.*, primoque ſecundum alios, quorum ſunt, qui hoc verbum tractarint univerſe, ac miſcendo formulas et rectiones eius diverſas, ut Bud. C. 544, 35. Stp. Th. 3, 1382. C. m. Ind. Ael. V. h. Munth. ad Act. 27, 33. p. 290., de cuius e Diod. locis monendum, primo ed. Weſſ. 1, 42. l. 23. vitioſe *ἀνθρώπων* habere cum Vs. ſimili, ſed reliqua loca a Munth. non accurate et plene exhibita eſſe, quibus plenis opus eſt ad totam rectionem perſpiciendam p. 53. l. 98. *τοὺς δὲ λοιποὺς χρόνους ἅπαντας διατελέσαι βασιλεύοντας τῆς χώρας ἐγχωρίους*, p. 398. l. 96. *θυσίαις ὡς θεὸν ἐτίμων, ἃς διετέλουν θύοντες μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν*, p. 153. l. 3. *ἄφωνος διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον*, et poſtremum locum p. 159. l. 71., e Vs. ad latus hauſtum, potius ſic eſſe reddendum, *Arabes* invicti, *indomiti* ſunt *adhuc* ſ. *adhuc ſemper*, nobis *unbezwinglich*.

Sed alii ſuper v. *διατ.* cum participio ſolo praecipiunt, ut Wolf. ad Iſocr. Annot. p. 582. l. 18. et 601. l. 49. ad loca 279, 48. et 289, 3. quorum in primo *καὶ κατ᾽ ἐκεῖνόν τε τὸν χρόνον λ.* minus hoc *τὲ* ſervarim, relatum ad ſq. *δὲ*, quam correxerim in *γὲ*, Lat. *quidem*, Poſſ. Synt. p. 201. e., melius reddens, quam in Call. p. 193. e. 596. i., Hoog. ad Vig. p. 227. b. Nr. 1., Krb. Decr. Ath. p. H. p. 386. i. cum per Indd. Gs. Chr., Xen. Mem. S. Ern. (cui add. 3, 1, 4. 4, 2, 4.) et Z., it. Bach., porro Iſocr. Ev. F., ad cuius loca tacet Wolf. in Annot. p. 587. l. 31. 297. l. 12. 611. l. 44. 292. l. 34. 605. l. 42. 613. l. 7.

Praeterea non reperimus praecepta in hanc rem, ſed v. *διατ.* cum particip.

1) per Indd. varie redditum, cf. Aeſch. Fiſch. Xen. Z. omnes et Fab. Aeſ. Hſ.

2) per Vss. ad latera varie tractatum, ut a) ſervaretur omnis conſtructio, et participium adeo, ap. Ael. V. h. 4, 25. et 6, 12. ſecus ac in L. N. T. Schw. p. 346. N. b) participium mutaretur in inf., ut ſupra praecepit Munthius, ap. Ael. V. h. 2, 41. (ſecus ac in L. N. T. Schw. l. l.) cf. 3, 4. e. it. ap. Herodt. 1, 32. ſ. 17, 32. qui eſt locus ille ap. Gs. Chr. c) v. *διατ.* mutaretur cum adi. aliquo temporis continui, ut ap. Ael. V. h. 12, 41. i. *ἑπτὰ ἔτεσι διατελῶν γράφων λ. ſeptem annis* continuis *pingens*, cf. Xen. Ἀνβ. ed. Th. V. 2. p. 202. d) v. *διατ.* plane omitteretur, quaſi vacans ap. Luc. 1, 65. l. 38. e) tota formula mire tractaretur ib. 2, 822. l. 90. *τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοὶ*, deos *deas* que *precor* univerſos, *ut*, quanta *eſt* ſemper *que* fuit *mea* adverſus *urbem et vos omnes benevolentia*, talis *a vobis* mihi *tribuatur*; ubi v. *διατ.* per adv. *ſemper* converſum, ſed participium *ἐχ.* per duplex verbum et verbi tempus *eſt* et *fuit*. Apud Dem., unde iſtud prooemium nomine Rhetorices Lucianus duxit, in noſtram rem, praeter Ind., exempla ſunt verbi *διατ.* cum participio 1) nudo 84, p. 156, 21. 160, 18. 163, 12. 249, 3. 253, 20. 2) ſimul cum acc. temporis 295, ult. 3) ſimul cum adiuncto temporis per praep. 255, 22. *ἐν τοῖς προγενομένοις καιροῖς εὐνοέων διατελεῖ Βυζαντίοις*, it. 266, 26.

Sed ubi cum v. *διατ.* reperitur diſertum adv. *ἀεὶ*, de eo genere habeo 1) per Indd. Polb. Ern. „*ταύτας ἀεὶ τὰς χώρας προθοῦντες διετέλουν*. Ex quo loco patet, in hac phraſi non intelligi neceſſario perpetuitatem actionis, niſi *ἀεὶ* redundare dicamus. Et ſunt alia loca, ubi illa vis non

convenit“ in Vs. T. 1. p. 150. 2, 5. i. *fines* perpetuis *Illyriorum* incurſionibus *obnoxios*, neglecto adv. ἀεὶ, et v. διατ. per adi. illud temporis continui expreſſo, it. Plut. Krg. „δ. *perficio*. Iungitur participiis verborum, et explicatur per adv., πράττων ἀεὶ διατελεῖ, ſemper *ac* perpetuo *hoc* facere *ſolet*“ ubi neſcias, utrum *ſemper ac perp.* per copiam iuncta reddant unum adv. ἀεὶ, et v. *ſolet* unum v. διατ., an *ſemper* pertineat ad ἀεὶ, et reliqua *ac perp. ſolet* ad unum v. δ., quod tunc redditum ſit a) per adv. *perpet.* b) interiecta *ac* copula, ob ἀεὶ iam adiectum diſerte, ne *ſemper perpetuo* concurrerent cum tautologia inani, et c) ſimul per v. Lat. *ſolet*.

II) per Vss. ad latus, ubi vel omittitur alterutrum, ἀεὶ aut διατ., ut ap. Luc. 2, 188. l. 27. ἀεὶ διετέλουν τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, ſemper *popularem* me *in* civitate *praeſtiti*; it. 3, 416. l. 82. (cf. ſine Ind. Xen. Mem. S. 4, 5, 1. e. ed. Th. V. 4. p. 245.) vel exprimitur utrumque ap. Luc. 1, 575. l. 99. ὡς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα λ. *qui* ſemper *ita* vixerim, *philoſophiam* ut *admirarer*; ubi redditur ἀεὶ per *ſemper*, et v. δ. per Lat. ſimpliciter *vivere*, ſed participium θαυμ. reſolvitur per particulas *ita*, *ut*.

In his ſententiarum verſionumque divortiis nos quidem 1) ſtatuimus, praepoſitionem διὰ in v. διατ. aliquid ſignificare, 2) credimus, v. διατ. non vacare, ſive poſitum ſit cum nudo particip., ſive etiam ſimul cum adv. ἀεὶ aliove temporis adiuncto, 3) tribuimus verbo διατ. vim illam continuam, ſed paulo ampliorem, dividentes perſpicuitatis ergo tempus iſtud continuum a) in univerſum et infinitum, ubi in v. διατ. vertendo adhibeas Lat. quaedam adv., et ipſa univerſe infiniteque ſumta, ut *ſemper*, perpetuo, *conſtanter*, it. *deinceps* et *continuo*, nobis *nach einander*, b) in definitum, idque duplex, ut reſpiciatur vel tempus prius ac praeteritum, (cui apta ſint Lat. *adhuc*, it. *unquam*, it. *inde* ab *aliquo* ſ. *ab* omni *tempore*,) vel ſequens, poſterius, futurum tempus, ubi adhiberi queant Lat. *deinde*, poſtea, *porro*; quae valent omnia in v. διατ. vel cum particip. ſolo, vel cum adv. ἀεὶ, vel cum adiuncto temporis alio quodam; ſicut in v. διατ. ſine adv. ἀεὶ procedunt quoque compoſita Lat. temporis adverbia, quale noſtrum ſupra ad Diod. *adhuc ſemper*, it. *ſemper adhuc*, it. Stp. Th. *deinceps perpetuo*, et *ſemper deinceps*, per quam libertatem modo perſpicuitas iuvatur, et additis iſtis *deinceps*, (pro poſtea) aut *adhuc*, definiuntur magis illa infinita *ſemper* et *perpetuo*.

Sed his adv. omnibus interdum non opus eſt in v. διατ. reddendo: ſed poſſumus contenti eſſe uno verbo aliquo Lat., compoſito e praepoſitione aliqua, in qua ſit notio illa continua, ut *permanere*, perſeverare, *traducere*, tranſigere, *exigere*.

Scilicet ſimplex τελεῖν, praeter reliquas notiones, habet primo hanc, qua eſt finire, i. ad finem perducere, ſed deinde etiam aliam pro agere et facere. E priori compoſitum Gr. διατ. ſit proprie Lat. *perfinire*, quo de G. Th. cum Gr. „ἐπιτελέω, i. q. ſimplex finire“ recte; unde et Gr. διατ. nihil fuerit, quam τελεῖν, et in v. utroque praepoſitio nihil poteſt valere et augere. Sed in διατ. a verbi τελεῖν notione poſteriori poſſumus vim aliquam praepoſitionis cogitare, ut in Lat. verbis, quae ſevere reſpondent, *peragere* et *perficere*, aut, quae libere ac pro ſyn. ſubſtitui illis poſſunt, *exigere* et *tranſigere*, it. *conficere* et *traducere*; ut in his omnibus ſit notio haec, qua dicamur aliquid totum agere et facere, ac plene perpetuoque.

Hinc naſcitur verbi διατ. notio illa continua, et perpetuitatis, conſtantiae continuationisque; nec modo a v. τελεῖν, pro finire, (in quo et

ipſo eſt aliquid illius continui, dum in re quadam finienda atque abſolvenda incipimus alicubi, pergimus, venimusque ad extremum iſtius,) verum et a pr. *διὰ*, cui vulgo damus notionem hanc, ut ſignificet continuationem temporis, poſſitque in compoſitis inde verbis reddi per Lat. adv. *ſemper* etc., cf. Zeun. Ind. Xen. Pol. v. *διὰ*, et ad Vig. p. 511. b. N. 3. cum Ind. v. *διαγίγνεσθαι* Xen. Bach. (ed. Th. V. 4. p. 410.) Mem. S. et Cyr. it. v. *διατελ.* Ind. Iſocr. Ev. cum Xen. Bach., tum L. Ern. v. *διὰ* Nr. 7. „cum nominibus temporis exprimitur per *quoque* ſ. *quaque*, v. g. *διὰ δέκα ἐτῶν*, *decimo* quoque *anno*, (quod eſt i. q. *decimo* anno *ſemper*, ut noſtrum *im zehnten* Iahre *allezeit*, et Nr. 14.) notat continuum, ut *διαμένω*, permaneo" i. ſemper maneb, cf. ap. Dem. 107, 21. *διαμένω λέγων*, ubi Ind. „pro *διατελῶ λέγων*" ſine Vs., at in v. *διαγιν.* cum Vs., porro Foeſ. Oec. p. 98. a. m. v. *διὰ τέλεος* e. ubi locum *καὶ γὰρ οἱ πολλοὶ πλευμοῤῥωγέες ἐόντες, διατελέουσιν, ἕως ἂν ἀποθάνωσι*, multi *namque* rupto *pulmone* vitam *trahunt* ad *extremum* usque *ſpiritum*, potius, commate poſt *ἐοντ.* ſublato, reddam, *etenim* multi *ruptis* pulmonibus *ſemper* deinde *vivunt*, donec *moriantur*, ſ. usque ad mortem, ſ. ruptos pulmones habent deinde ſemper, rel.

In verbis autem Lat., quae valere poſſunt ad Gr. *διατ.* reddendum, cognoſcetur notio haec e G. Th. 1) *perduro* „*χρονίζομαι*, usque ad finem durare, — *probitas* longum *perdurat* in *aevum* Ovid." quod adiunctum potius oſtendit, eſſe i. q. ſimplex, 2) *permaneo* „*διαμένω*, usque ad finem manere, — *mos* ille *Athenis* iam *a* Cecrope *permanſit*, — ſtatus *hic* permanſit *in* multos *annos*, — *ira* —, quae *iam* permanſit *diu*" quo in Ter. loco, ob adiunctum, fuerit modo pro ſimplici, ut et in prioribus, (ut in noſtro *verbleiben*,) — 3) *perſevero*, „*διατελέω*, *διαμένω*, cum conſtantia animi et quadam fortitudine continuare" quae refutantur per diſerte adiuncta ſyn. adv. e locis his 828, 27. e Cic. perſevera *conſtanter* nos *conſervare*, et ap. Niz. *Dolabella* iniuriam *facere* fortiſſime *perſeverat*, — 4) *pergo*, „*πορεύομαι*, *διατελέω*, — perſeverare" 798, 51., quod et ipſum ſit i. q. ſimpl. agere ſ. ire ex illo Cic. l. 69. perge *porro*, — 5) *traduco* ſine Gr. in Nr. 2. „tempus *traducere*, i. conſumere, — it. *vitam*" quod ſit i. q. ſimpl. *ducere vitam*, et hoc i. q. privum v. *vivere*, cf. ib. in ſubſt. 1053, 42., niſi pro continuare velis ex illo *diem ducere*, cf. Cl. Cic. et Graev. Cic. ep. ad Att. 5, 21. e. it. ex hoc *trahere tempus* et *bellum*, cf. Cl. Cic. G. Th. 830, 38. Cort. ad Sall. Ind. v. et Iug. 27, 1. — 6) *exigo* ſine Gr. Nr. 2. „*exigere* — *aetatem*, i. tranſigere, (ſed 498, 59.) *lux exacta ſolis*, i. finitus dies" ſed pro ſimpl. v. Cort. ad Sall. Iug. 14, 15. it. ad Plin. ep. 3, 1, 1. et Ind. Iuſt. — 7) *tranſigo* Nr. 2. „ad tempus refertur, ut *agere*, *διάγειν*, — adoleſcentiam *omnem* per *haec* fere *tranſegit*, (quod adiunctum adiectivi etiam faciat pro ſimpl. notione, ut ipſe Gs. 218, 54.) *agere* tempora *belli*, i. tranſigere" ubi procedent noſtratium *zubringen* et *hinbringen*, fortaſſis et poëticum *verbringen*.

Sed in verbi *διατελεῖν* claſſibus conſtituendis primam facimus, ubi habet aliquem acc. caſum temporis, qui varius eſt,

1) ap. Stp. Th. *διατετελεκὼς δέκα ἔτη*, cum Lat. *peragere*, exigere, *conficere*, pro finire ſ. abſolvere,

2) ib. ex Iſocr. *τὸν βίον διατελεῖν*, ubi Latt. procedunt *vitam* tranſigere, *traducere*, etc., ſevere, *vitam* ſemper *duceremus* ſ. *ageremus*, ubi Stp. Th. non bene nudum v. *διατ.* iam per ſe reddebat *tranſigere vitam*,

3) cum aliquo adiuncto alio, ut, praeter adv. *εὐδαιμόνως* in pr. loco Iſocr., etiam in eiusdem Ev. *ἐν ταύτῃ* (*τῇ βασιλείᾳ*) *τὸν β. διατ.*, per praep.

adeo extra temporis notionem, ſed ap. Diod. S. 1, 454. l. 19. διετ. τὸν β. εἰρηνικῶς μέχρι τῆς τελευτῆς, praeter adv., quoque aliud temporis adiunctum, quod male Vs. neglexit, pro *vitam* pacifice (tranquille) peregit *usque* ad *mortem*, ſ. *ſemper* egit *deinde* usq. ad *mort.*

4) ap. Poeſ. l. l. οὐ δυνάμενοι τὰς ἡμέρας διατελέειν, ἄχρις οὗ λ. cum *nequeant* ad *dies* perdurare, *in quibus* rel., ſeu potius *dies* (ſc. vitae, τῆς ζωῆς rel.) *exigere*, ducere *eo*, *donec* rel., vel cum vi quadam praep. *dies porro*, adhuc, *deinde* agere.

Altera claſſis eſt, ubi, praeter acc. temporis, ſimul adeſt participium, quod in Vs. reſolvas per *ita*, *ut*, aut in gerundii ablativum, aut in adi. aliquod, v. c.

1) Iſocr. Ev. ὁμονοοῦντες ἅπαντα τὸν χρόνον διετέλεσαν, concordes *omne* tempus *tranſegerunt*; ubi v. διατ. non poſſis per adv. *ſemper* reddere, ob adiunctum ἅπ. τ. χρ., quod, ſuppleta pr. κατὰ ſ. διὰ, faciens adv., idem ſit, ut quoque noſtratium *allezeit*, pro *auf* alle *Zeit*, quanquam v. διατ. licet verti per aliud adv. aliquod temporis poſterioris, v. c. *concordes* per *omne tempus* deinde *fuerunt*, ſ. concordarunt, *conſenſerunt* deinde *per* omne *tempus*; cui non adverſatur ibi praeſens ſimul ἔπειτα, cum hoc pertineat ad pr. πρῶτον, pro Lat. *tum*, in numerando. Sic et eiusdem ib. ἅπ. τὸν χρ. διετέλεσεν οὐδένα μὲν ἀδικῶν, τοὺς δὲ χρηστοὺς τιμῶν, *omne* tempus *exegit* neminem *quidem* laedendo, *ſed* bonos *honorando*, colendo, beneficiis afficiendo; it. eiusdem in Paneg. 66, 4. ἀλλ' οὕτω καλῶς καὶ γνησίως γεγόναμεν, ὥστ', ἐξ ἧς περ ἔφυμεν, ταύτην ἔχοντες ἅπαντα τ. χρ. διατελοῦμεν, αὐτόχθονες ὄντες, ſed *ita* bene *ac* genuine *nati ſumus*, ut *e* qua *quidem* terra *prognati ſumus*, hanc *teneamus* per *omne* tempus *deinceps* ſ. adhuc, *cum* indigenae *ſimus*, ubi Wolf. deterior in Vs., quam in Annot. 299, 30., ſed nos vertamus quoque, *hanc* tenendo *omne* tempus *exigimus*. Sed ap. Schw. L. N. T. p. [illegible]5. N. ſine Vs. e Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 805. l. 24. στασιάζοντες πρὸς αὐτοὺς τὸν ἅ. χρ. διετέλεσαν, *quippe* qui *omni* tempore *adverſari* eis *perſtiterunt*, pro qua Vs. ed. Marb. p. 418. e. (ubi, praeter acc. temporis per ſyn. abl., mutatum v. διατ. in inf. cum Lat. alio, quam ſupra ponebamus, ap. G. Th. cum ἐμμένω in utr. *perſto* et *perſiſto* et per perſeverare) licuit quoque ſic, *rebellare* cum *iis omne* tempus *perſeverarunt*, perrexerunt, ſ. rebellando *cum* iis *omne* tempus *exegerunt*, ſ. rebellarunt *cum* iis *omne* tempus *deinde* ſ. deinceps.

2) ex Iſocr. ap. Poſſ. Call. p. 596. i. ἡμεῖς τὸν πλεῖστον χρόνον μεθ' ὑμῶν ὄντες διατετελέκαμεν „*nos* quam *diutiſſime* vobiscum *perſeveravimus*" immo *nos* plurimum tempus *vobiscum* verſando *traduximus*, ſ. *ita*, *ut* vobiscum *eſſemus*, ſ. *plurimum* tempus *vobiscum* fuimus *adhuc*,

3) Dem. 295, ult. ἀγωνιζομένη — πάντα τὸν αἰῶνα διατετέλεκε, certando — *omne* aevum *peregit*, ſ. conſumſit, ſ. *ita*, ut *certaret*, ſ. *certavit* adhuc *per* omne *aevum*.

4) Plat. Apol. Fi. p. 76. i. εἶτα τὸν λοιπὸν χρόνον καθεύδοντες διατελοῖτε ἄν, *tum* reliquum *tempus* dormiendo *tranſigatis* ſ. tranſigetis, ſ. *rel. tempus* dormietis *ſemper*, ſ. *deinde* per *rel. tempus*, pro libera Vs. Ficini, *reliquum* omne tempus *dormietis*, ubi tamen in adi. *omne* ineſt notio adv. iſtius *ſemper*,

5) Diod. S. 1, 25. l. 29. τὴν Ἶσιν — διατελέσαι — τὸν λοιπὸν τοῦ βίου χρόνον βασιλεύουσαν νομιμώτατα, „*in* aequiſſima *regni* adminiſtratione, *quod* reliquum *erat* vitae, *exegit*" immo *exegiſſe reliquum* vitae *tempus* iuſtiſſime *regnando*, ſ. *per* rel. *vitae* temp. *ſemper* ſ. *deinceps* regnaſſe *iuſtiſſ.*

6) ap. eundem 1, 53. l. 98. τοὺς λοιποὺς χρόνους ἅπαντας διατελέσαι βα-

ϕιλεύοντας τῆς χώρας ἐγχωρίους, cum Vs. liberrima, pro *reliqua tempora* omnia *tranſegiſſe* imperando *illi* regioni *indigenas*, ſ. *rel. temp.* omn. *deinde*, deinceps *imperaſſe* iſti reg. *indigenas*; quod adv. alterutrum hic adhibueris, non vero *ſemper*, ob adiunctum ἀπ.

7) Ael. V. h. 4, 25. χρόνους διετέλεσε πολλοὺς συνοικῶν τῷ ἀῤῥωστήματι τούτῳ, „multos *annos* perſeveravit *huic* morbo *implicitus*" fere ad rationem Vern., *er* blieb *behaftet*, pro *annos* tranſegit *multos* conflictando *cum* morbo *iſto*, ſ. *annos* deinceps *multos conflictavit*, conflictatus eſt *cum m. iſto*.

8) Xen. Ἀνβ. 4, 3, 2. ἑπτὰ ἡμέρας — πάσας μαχόμενοι διετέλεσαν, ed. Th. V. 2. p. 202. „*dies* totos *ſeptem* perpetuis *exerciti* proeliis *fuerant*" pro *ſeptem* dies *totos* pugnando *tranſegerunt*, ſ. *ſept. di. tot.* pugnarunt *ſemper*, deinceps, continuo; ubi nihil officit adi. πασ., cum alio, quam antea, ſenſu ſtet.

In his igitur locis temporis caſus quartus regetur aut a verbi διατ. praepoſitione, aut ab extrinſecus ſumta praepoſitione quadam, κατὰ et ἀνὰ, it. διὰ, ut ap. G. Th. 798, 49. in Cic. *Neptunum eſſe dicis animum cum* intelligentia *per* mare *pergentem*, eadem eſt praep. ſeparatim adiuncta, quae eſt in v. ipſo.

Secundam verbi διατ. claſſem ſubiicio cum temporis dativo, qualis ap. Ael. V. h. 12, 41. τὸν Ἰάλυσον — ἑπτὰ ἔτεσι διατελῶν γράφων ἐξετέλεσεν „*ſeptem* annis *continuis* pingens *abſolvit*" pro *Ialyſum*, ſeptem *annis* perpetuo, *continuo*, *deinceps*, (*nach einander*) pingens *abſolvit*, ſ. Ialyſum abſolvit, poſtquam pinxiſſet ſeptem annis deinceps; ubi dat. temporis, par illi acc. in priori claſſe, pendet ab ellipſi praep. ἐν.

Tertia rectio verbi διατ. eſt cum particula temporis, caſum regente quendam, h. e. a) praepoſitione, vel b) adverbio, vicem naturamque praepoſitionis obtinente, cuius poſterioris generis exemplum fuit ſupra ap. Diod. S. 1, 398. l. 96. θυσίαις ὡς θεὸν ἐτίμων, ἃς διετέλουν θύοντες μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν, cum Vs. liberrima, pro *victimis* ut *deum coluerunt*, quas *deinde* ſ. *ſemper* deinde *immolarunt* usque *ad* recentiora *tempora*, ſed prioris generis exempla, in que praepoſitionibus cum caſu temporis, ſunt haec,

1) Dem. 255, 22. ἐν τοῖς προγενομένοις καιροῖς εὐνόως διατελεῖ Βυζαντίοις, in *prioribus* temporibus *favit* ſemper *Byzantiis*, it. ordine inverſo 266, 26. ἀρετῆς ἕνεκα —, ἧς ἔχων διατελεῖ ἐν παντὶ καιρῷ, *quam* habet *adhuc* omni *tempore*,

2) Iſocr. Ev. θαυμαστότατος ἐξ ἀρχῆς ὢν διετέλεσεν, ubi pro Vs. Wolf. 298, 12. admirabiliſſimus *iam* inde *ab* initio *permanſit*, malim ſic, *maxime admirabilis* ab *initio* fuit *ſemper* ſ. deinde ſemper, ſ. inde *ab* rel.

3) eiusdem ap. Poſſ. Caſſ. p. 596. i. „ταῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὀρθῶς καὶ νομίμως πράττοντες διετέλεσαν, quotidie *haec recte et legitime* conſtanter *fecerunt*" pro quo ob tautologiam in *quotidie* cum *conſtanter* malim hoc, *haec* quovis die *recte* fecerunt *deinde*, deinceps, inde ab omni tempore,

4) eiusdem ex Ev. κατ' ἐκεῖνον χρόνον, ἕως ἦν μετ' ἀνθρώπων, μετὰ καλλίστης δόξης ὢν διετέλεσεν, Wolf. 279, 48. *is et* dum *vixit*, inter *homines* maxima *ſemper* gloria *fuit*, pro ſeverioribus, *per* ſ. *ad* id tempus, *dum* erat *inter* homines, *cum* maxima *gloria*, ſ. cum *optima* exiſtimatione, *fuit ſemper*; ubi, praeter praepoſitionem, etiam adiunctum aliud temporis per coniunctionem, ut ap. Ter. Heaut. 5, 1, 78. *dabo adeo depexum*, ut, *dum vivat*, *meminerit* ſemper *mei*, it. Ad. 3, 1, 6. *nunquam* unum *intermittit* diem, *quin* ſemper *veniat*.

Quarta verbi *διατ.* claſſis conſtituetur cum adv. temporis aliquo, ut

1) *ἔτι καὶ νῦν* ap. Xen. Mem. S. 4, 8, 11. *οἱ ἀρετῆς ἐφιέμενοι πάντες ἔτι καὶ νῦν διατελοῦσι πάντων μάλιστα ποθοῦντες ἐκεῖνον*, Vs. Th. V. 4. p. 267. *qui virtutis ſtudioſi* ſunt, *etiam* nunc *eum* cum *maximo* deſiderio *expetunt*, immo *virtutis* ſtudioſi *omnes* adhuc *etiam* nunc *ſemper* omnium *maxime* deſiderant *eum*,

2) *ἀεὶ*; quo de maxime quaeritur, quia idem ſignificat, quod v. *διατ.*, ſi de vulgari praeceptione mutatur in adv. temporis continui; unde tautologia oriatur, aut alterutrum redundare videatur, aut verbo *διατ.* non tribuenda vis illa continua. Ibi

a) facillima res eſt, ſi verbum *δ.* reddas per Lat. *perſeverare*, quocum ſupra e Cic. erat adv. *conſtanter*, cui par illud *ſemper*, quo vulgo reddimus *ἀεὶ*, unde ſit noſtrum *beſtändig*, ſ. *ſtets fortfahren*; in quibus duplex eſt continuatio, tum infinita in Vern. *fort*, pro porro, it. in Lat. *per* et Gr. *διὰ*, tum finita magis per adv. illa *ſtets*, it. *conſtanter* etc., dum ſane aliquis continuare poteſt aliquid et facere per aliquod tempus, ſed non per omne reliquum tempus deinde, neque adeo ſemper;

b) aeque facilis res eſt, ſi verbum *διατ.* ſumas pro ſimplici, ut redundet praepoſitio, quo reſpiciebat ſupra Ern. Ind. Polb., etſi non dicens, quid tum ſignificaret remanens ſimplex v. *τελεῖν*, quod equidem tunc ceperim aut pro continuare, aut pro agere, aut pro adv. aliquo, ut *porro*, deinde, *deinceps*; quae apta fuerint illi Polb. *ταύτας γὰρ ἀεὶ τὰς χώρας Ἰλλυριοὶ πορθοῦντες διετέλουν*, ſic reddendo, *has* enim *ſemper* regiones *Illyrii* vaſtabant *porro* ſ. deinde, ſ. deinceps; quod quidem nunc malo, quam ut

c) verbum *διατ.* cum *ἀεὶ* et participio reddatur per Lat. adv. *adhuc*, et *ἀεὶ* — *διετ.* per *ſemper* — *adhuc*, aut alio ordine *adhuc* — *ſemper*, propter locum Xen. Mem. S. 4, 5, 1. e. *ἀεὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς ἀρετὴν χρησίμων αὐτός τε διετέλει μεμνημένος, καὶ τοὺς συνόντας πάντας ὑπομιμνήσκων*, Vs. ed. Th. V. 4. p. 245. *itaque* ſemper *et* ipſe *meminerat* illorum, *quae* ad *virtutem* conducerent, *et* familiares *ſuos* omnes *commonefaciebat*; ubi opprimitur alterutrum *ἀεὶ* aut *διατ.*, pro quibus valebit v. *διατ.* aut per adv. illa *porro*, deinde, *deinceps*, aut per Lat. ſeverum verbum *perſeverare* ſ. *pergere* cum inf., *igitur* ſemper *quidem* eorum, quae *ad* virtutem *utilia* eſſent, *tum* ipſe *perſeverabat*, pergebat *meminiſſe*, tum *familiares* omnes *commonefacere*.

Quintam ultimamque claſſem facimus verbi *διατ.* cum caſu aliquo recto vel obliquo nominis

1) ſubſtantivi, ut cum nominativo ap. Stp. Th. *διετέλει φίλος τοῦ λαβόντος*, ubi reddimus v. *διατ.* vel ſevere, per v. aliquod Lat. reſpondens, vel per adv., ut *perſeverabat*, permanebat *amicus* ejus, qui *ceperat*, it. *perpetuo deinde* manebat, erat *amicus* rel., ubi et explere poſſis acc. *τὸν βίον* ſ. *τὸν χρόνον*, *tranſegit* vitam *amicus*, i. ut amicus, ſuppleta particula *ὡς*,

2) adiectivi, quod genus proprie a ſuperiori in v. *διατ.* cum participio non eſt diverſum, quia ad adiectiva etiam participia referimus; ubi valent

a) eadem verba Lat. ſevera, quae et ipſa ſic conſtruuntur; v. c. Ind. Liv. Ern. „*unus* incorruptus *permanſerat*, — dr. h. l. de pertinaci conſtantia“ pro conſtanter ſ. ſemper manſerat,

b) ſupplementum ſ. ellipſis illa accuſativi, ut plene fuit ſupra ap. Diod. S. 1, 153. l. 3. *ἄφωνος διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον* „mutus *deinceps* vitam *exigit*“ ap. Munth. p. 290. m. „*perpetuo* mutus *vivit*“ pro *mutus* perma-

nec *per* reliquam *vitam*, cf. per rectum caſum, praeter Bud. et Stp. Th. l. l. ſupra, etiam ad N. T. Act. 27, 33. *ἄσιτοι διατελεῖτε* Inttp. et L. Fi., ſed cum ellipſi Schw. et Krb. cum Obſ. p. 264. i. et Kypk. 2, 143. e. et per obliquum caſum, ut gen., ap. Stp. Th. l. l. e Thuc. 5, 89. ſ. 435, 78. *διατελοῦντός μου προθύμου*, Vs. ad latus et Ind. „cum *in* hoc *ego* ſtudio *perſeverarem*“ pro *cum* permanerem *ſtudioſus veſtri*, propenſus in vos, amicus vobis ſ. hoſpes, quo de ſermo erat in pr.

In qua quidem claſſe aſſumunt quidam ellipſin participii v. ſubſt., non tamen neceſſario, cf. Munth. l. l., Fi. ad Plat. Phaed. p. 238. m. N. b. e. (*ἡ δὲ ἄγνοιά μοι αὕτη οὐ ξυνδιατελεῖ*, *ſed inſcitia* haec *mecum* ſ. *in me non permanebit*, it. ſemper poſtea manebit ſ. erit,) ad Aeſch. Socr. p. 78. a. N. 54. e. (ſuper Xen. Mem. S. 1, 6, 2. *ἀχίτων διατελεῖς*, ubi et Ern. cum Valck. inclinatior ad *ὢν* omiſſum,) Zeun. ad Xen. Cyr. 1, 5, 10. e. (*ἀναγώνιστος διατελέσειεν*, Vs. ed. Th. V. 1. p. 53. e. „ac *deinde* nullum *unquam* certamen ſubeat“ fere ut Ind. Z. v. *ἀν.*, omiſſo tantum adv. *deinde*, pro *ſine* certamine *ſemper* deinde *maneat*,) Hindb. ad Xen. p. 41. e., qui reſpicit Xen. Ag. 10, 4. *ἀήττητος διετέλεσεν*, ed. Th. V. 2. p. 517. *perpetuo* invictus *exſtitit*, melius, quam ib. 1, 37. e. *ἐποίησεν, ὥστ᾽ ἄνευ φυγῆς καὶ θανάτων, ἕως αὐτὸς παρῆν, ὁμονόως πολιτευομένας καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις διατελέσαι* Vs. p. 480. *quod perfecerit, ut absque exiliis et* caedibus, *quam* quidem *diu* aderat *ipſe*, magna *cum* animorum *concordia* ſemper *adminiſtrarentur* et *felices* eſſent *civitates*, ubi v. *διατ.* cum aliquo temporis adiuncto, *ἕως α. παρ.*, et ſimul particip. *πολ.* cum adi. *εὐδ*, utroque caſus obliqui, ſed Vs. exprimit v. *διατ.* ad particip. *πολ.* per adv. *ſemper*, ſed ad adi. *εὐδ.* per aſſumtum v. ſubſt., pro *fecit*, *ut* ſine *exilio* et *caedibus*, dum *ipſe* aderat, *concorditer* viverent *et* felices *civitates* eſſent *ſemper*, vel *ſemper* viverent *concorditer* rel., ſumente me illic v. *πολ.* in med. ſic pro Lat. *vivere*, cf. L. Ern.

Laudabat praeterea Hindb. locum Iſocr., quem et ipſe in Adverſariis habui, et quidem in altera claſſe verbi *διατ.* cum adi. et ſimul cum adv. temporis *νῦν ἔτι* e Pan. *τῶν μὲν γὰρ Ἑλληνίδων πόλεων — Ἄργος καὶ Θῆβαι — καὶ τότ᾽ ἦσαν μέγισται, καὶ νῦν ἔτι διατελοῦσι*, ubi, ad v. *διατ* repetendo e pr. adiectivum *μεγ.*, ne opus quidem habeas ſupplere participium *οὖσαι*, (quia et ſupra v. *διατ.* ſine hoc partic. adfuit cum mero nominativo adiectivi,) cf. Mor. p. 45. e. cum Wolf. Ann. p. 334. l. 10., pro cuius Vs. 78, 4. ut *tum* fuerunt, *ſic* etiam *hodie* ſunt *maximae*, ſeverius malim, *nam* Graecarum *quidem* civitatum — *Argos* ac *Thebae* et *tum* erant *maximae*, et *nunc* adhuc *permanent*, ſ. ſemper manent ſ. ſunt.

Quibus adiicimus, tanquam corollarium

I) affinia quaedam verba, a) *διάγειν* cum eodem adiectivi nominativo ap. Ael. V. h. 5, 1. *Ταχὼς —, ἕως — εὐτελῶς διεβίω, ὑγιεινότατος ἀνθρώπων διῆγεν*, *Tachos*, donec *frugaliter* vixit, *maxime* omnium *hominum* fuit *ſanus*, ſed Ind. „*omnium* maxime *ſanus* vitam *tranſegit*“ recte, aut *peregit*, it. *traduxit*, vel *ſemper* duxit *vitam*, ſuppleto ſubſt. *τὸν βίον*, vel, ad ductum verſionis ad latus, *ſemper fuit*, cf. Ind. Xen. *Ἀνβ.* Z. b) *διακαρτερεῖν* cum participio ap. Xen. Hell. 7, 4, 8. *ἐὰν διακαρτερῶμεν πολεμοῦντες*, Ind. „*διακαρτερέω ποιῶν*, pergo facere“ et adeo ib. *ſi* porro *belligeremus*, proprie Lat. *perdurare*, quod i. q. ſimpl., ſed in Vs. ed. Th. V. 3. p. 482. *ſi* nos *in* bello *perſeveraverimus*, c) *καρτερεῖν*, quod Wolf. ſupra cum noſtro v. *διατ* comparabat univerſe, ſed Kypk tantum per rectionem cum adi. „*ἄσιτοι καρτεροῦμεν*, cibo *abſtinemus*“ liberrime, pro *ieiuni duramus*, quanquam G. Th. 292, 23. modo habet cum „*ἐπιμένειν*, —

perſeverare“ nec cum adi., ut nec Niz., ſed Gr. cum particip. et adiuncto temporis e particula Xen. Hell. 3, 1, 14. e. *καὶ μέχρι τεττάρων ἡμερῶν ἐκαρτέρει θυόμενος*, Ind. „perſeverare, non deſinere defatigatum“ et Vs. ed. Th. V. 3. p. 134. l. 4. „*adeoque* totos *quatuor* dies *exta* conſulere *non ceſſabat*“ ſeu *quatuor dies* ſacrificare *pergebat*, ſ. *porro* deinde *ſacrificabat*, cum primo die non litaſſet,

II) ambigua quaedam noſtri v. *διατ.* loca, a) ap. Luc. 1, 146. l. 46. *εἴσεται, οἷαν με οὖσαν ἀπολείψει, — ᾗ συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν* (pro *αὑτὸν*) *ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων*, ſentiet, *qualem* me *reliquerit*, — quocum *degens*, tum *ſalubri* corpore, *tum* animo *vegetus* fuit, *viri vitam agens*, *et ſeſe* reſpiciens, *caetera* autem *ſupervacanea* exiſtimans, *ut* re *ipſa* talia *ſunt*; quem locum in partibus ſic dediſſem, *ſanus* quidem *corpore*, valens (cf. G. Th. 914, 96. et v. *animus* 352, 37.) autem *animo* ſemper *fuit*, — *illa* vero *ſupervacanea* et *multa* (quae divites habent) aliena, *ut* ſunt, *exiſtimans*; ubi illa *ὥσπ. ἐστὶν* reſtitui in locum ſuum et ſeveris Lat., quanquam a Gs. ad ſenſum recte expreſſa, cf. Exc. ad 1, 1, 5., ſed verbum *διατ.*, a Gs. per ſimpl. v. *fuit* redditum, ſine illo adv. temporis *ſemper*, ſecum habet tum adi. *ὑγ.*, tum participium *ἐῤῥ.*, non item certo reliqua participia *ζῶν λ.*, ut quae et per ſe ſtare poſſunt, b) ib. 212. l. 78. *φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις καὶ περιπτύσσων*, usque *enim* deoſculabor *te* et *amplexabor*; ubi incertum, quid Gs. reddiderit, utrum, praeter v. *διατ.* per Lat. *usque*, pro ſemper, dederit *πολλ.* in v. Lat. *deoſc.* ſimul, (ubi tamen in Th. modo „*καταφιλέω*, vehementer et arcte oſculari“ etſi illam notionem per *ſaepe* ſubiecta ibi loca non reſpuunt,) an oppreſſerit adv. hoc, quod tamen ſic ſervem, *multoties* te deoſculabor *et* amplexabor *ſemper*, i. quotidie, quavis die et nocte; quanquam de poſtremo tempore ibi proprie ſermo eſt,

III) e Plut. de lib. educ. 17, 15. *ὅπερ γὰρ πολλάκις καὶ πρὸς πολλοὺς τῶν πατέρων διατελῶν λέγω, καὶ νῦν ἂν εἴποιμι*, *quod* enim *identidem* et *multis* dicere *patribus* conſuevi, *nunc* quoque *affirmo*, generis alius, quod Wolf. tetigit ſupra alicubi, cum verbum *διατ.*, in participio ſtans, copulatur cum alio verbo finiti temporis, ubi Interpres non modo novum v. Lat. adhibuit, quo de paulo poſt, ſed etiam formulam, adhuc a nobis tractatam in v. *διατ.* finiti temporis cum participio, fecit e Graeca alia, ubi proprie participium ſtat pro adv., ut alibi, (cf. 1, 4, 8. m. it. Exc. ad 1, 1, 1. m. *λανθαν.*, ad Vig. p. 253. b. m. 336. b. m. 341. b. e.) ut tamen vel ſic redeatur ad noſtram dicendi rationem et v. *διατ.* pro adv. *ſemper*, verterimque ibi, *nam* quod *quidem* ſaepe, *et* ad *multos* patrum *ſemper* dico, *id* et nunc *dixerim*, ſ. liberius, quod enim ſaepe alibi, et apud alios homines, et nominatim ad patres multos ſemper dico, rel., qua ratione *πολλακ.* conſiſtit cum v. *διατ.* pro *ſemper*, i. e. adhuc ſemper, inde a multo ſ. omni tempore.

Iam haec omnia proderunt ad Noſtri locum, ubi primo P. in ſuis „*ii ſunt in agendo patiendoque a ſuſpicione* omni *aſſentationeque vacui*“ per Lat. v. ſubſt. *ſunt* et adi. *omni* videtur reſpexiſſe verbum *διατελ.*, quod ſupra ap. Plat. quoque Ficinus ſic reddebat; unde idem P. verbum *διατ.* ſimul ad adi. *ἀνυπ.* traxit, ſed participia *δρ. λ.* per ſe cepit, quia adhibuit ſimul praep. *in*. Contra Bg. in his „*citra adulationem* affectatam *et* agere *et* pati *ſolent*“ praeterquam, quod verbum *διατ.* retulit ad ſola iſta participia *δρ. λ.*, nec ſimul ad pr. adi. *ἀνυπ.*, quod et iam aſſumto v. *εἰσὶ* ſepararat, etiam illa participia per inf. reddidit, ob verbum Lat., quo Gr.

v. διατ. exprimebat, plane cum Ind. Plut. Krg., ſed per ſyn. cum Vs. ad locum Plut. poſtremum; quam novam verbi διατ. notionem vertendique rationem adiuves dupliciter, primo per cauſam philoſophicam, quod in verbis iſtis Lat. *conſueſcere* et *ſolere* ineſt quaedam actio continua, ut in Gr. διατ., cui ipſi tribuebat Wolf. ſupra diſerte *habitum* aliquem, qui tenetur continua actione repetitaque, (cf. Ern. Init. Pſych. §. 100 et 103 et G. Th. „*conſueſco*, — ſaepius agendo aliquid agendi facilitatem, quem *habitum* vocant, ſibi parare, vel ſimpliciter eſt i. q. ſolere, — *ſoleo*, — frequenter et ordinarie agere aliquid") deinde quod in Exc. ad 1, 2, 8. diximus, verbum φιλεῖν cum affinibus, et Lat. *ſolere*, poſſe commutari cum aliquo adv., in quibus retulimus et ipſum illud *ſemper*, quo reddimus verbum διατ., et alibi, et in hoc ipſo Noſtri loco, aut, ut ſupra propoſitum, ſimul cum v. ſubſt. *ſunt*.

Unde verbum διατ. cum participio omnino ſic reddetur,

I) ſevere, per duo verba, etiam adeo ſervato participio, ut ſupra ac Ael., v. c. perſeveravit *agens*, it. *perſeveravit* — *implicitus*,

II) minus ſevere, verbis quidem ſervatis duobus, ſed participio in infinitivum mutato, ubi ſolennia ſunt Lat. *perſeverare*, rel., ſed infrequentiora *ſolere* et *conſueſcere*,

III) liberius, cum adhibetur adv. temporis, continens notionem praepoſitionis διὰ, ſimul cum verbo, cui ineſt aliquo pacto notio verb. τελεῖν, ut *ſemper manere* et *ſemper eſſe*, quod poſtremum tamen non procedit, ubi cum v. διατ. diſerte adeſt participium verbi ſubſt. ὤν,

IV) liberrime ad ſenſumque, per ſolum adv. temporis aliquod, quorum a) vulgare eſt *ſemper*, ſed b) ſeveriora ſunt *perpetuo* et *continuo*, quia et ipſa habent praepoſitionem, qualis in v. διατ., ut c) in hoc v. cum diſerto adv. ἀεὶ potius adhibentur illa *porro*, deinde, *deinceps*, quam *adhuc*,

V) liberrime omnium per adiectivum e notione temporis continui, ut *perpetuus* et *continuus*.

Sed tota verbi διατ. rectio ad hanc veluti tabulam revocabitur, ut uno intuitu perſpiciatur,

I) cum accuſ. rei
 A) temporis, idque
  a) ſimpliciter, διατετελεκὼς δέκα ἔτη,
  b) cum adiuncto uno 1) praepoſitionis, διατ. τὸν βίον ἐν βασιλείᾳ,
   2) adverbii univerſi ac modi, διατ. τὸν βίον εὐδαιμόνως,
   3) adverbii ſ. coniunctionis temporis, διατ. τὰς ἡμέρας, ἄχρις οὗ λ
  c) cum adiuncto duplici, adverbii et particulae cum caſu, διατ. τὸν βίον εἰρηνικῶς μέχρι τῆς τελευτῆς,
 B) alius alicuius, quod genus ſuperioribus hic addere licet ex Ind. Fi. Aeſch. „διατ. τὸν λόγον, *abſolvere*, conficere *ſermonem*"

II) cum participio alterius verbi
 A) ſolo, διατ. ποιῶν, ἀγρυπνῶν, rel. it. ὢν et ὄντες,
 B) ſine caſu, ſed cum temporis adiuncto
  a) uno tantum, 1) per praepoſ. ἐν παντὶ καιρῷ, it. ἐν τοῖς προγενομένοις καιροῖς, it. ἐξ ἀρχῆς, it. καθ' ἑκάστην ἡμέραν,
   2) per particulam ſyn. ſ. adv. temporis, regens caſum, μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν,
   3) per adv. temporis univerſum ſ. abſolutum, idque α) ſingularis vocis, ut ἀεὶ, β) compoſitum et plurium vocum, ἔτι καὶ νῦν ſed et γ) totius enunciationis, ἕως ἂν ἀποθάνωσι,

b) duplici, per praepoſ. et adv., *κατ' ἐκεῖνον χρόνον*, *ἕως ἦν μετ' ἀνθρώπων*, *λ.*

C) cum caſu temporis

1) quarto a) ſubſtantivi cum adiectivo α) uno, *πάντα τὸν αἰῶνα*, it. *ἅπαντα τὸν χρόνον*, it. *τὸν λοιπὸν χρον.* it. *τὸν πλεῖστον χρ.* it. *χρόνους πολλούς*, β) duplici, *ἑπτὰ ἡμέρας πάσας*, it. *τοὺς λοιποὺς χρόνους ἅπαντας*, ubi participium erat in obliquo accuſativi caſu, *διατελέσαι βασιλεύοντας*,

b) ſubſtantivi et adi., ſimul cum ſubſt. alio in regimine, *τὸν λοιπὸν τοῦ βίου χρόνον*,

c) adiectivi neutrius generis cum articulo et cum genitivo alius ſubſt., *τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας*, pro *τὴν πλείστην ἡμέραν*.

† 2) tertio, *ἑπτὰ ἔτεσι διατελῶν γράφων ἐξετέλεσεν λ.*, quem locum in dubiis ſupra referentes, hic propterea ſignum crucis praefiximus numero.

III) cum caſu alio ſ. alius rei ac modi,

1) ſubſtantivi, caſu recto, *διατέλει φίλος*,

2) adiectivi a) obliquo caſu, *διατελοῦντός μου προθύμου*, b) recto caſu, eoque α) nudo, *ἄσιτοι διατελεῖτε*, it. *διετέλεσε — ἄγαμος*, vel β) ſimul cum accuſativo temporis, *ἄφωνος διατελεῖ τὸν λοιπὸν βίον*, quod ſubſt. hic eſt una cum adi. aliquo, γ) ſimul cum adv. temporis, *καὶ τότ' ἦσαν μέγισται*, *καὶ νῦν ἔτι διατελοῦσι*, ubi adiectivum non diſerte ſtatim cum v. *διατ.* eſt, ſed e pr. membro repetitur,

3) adiectivi et participii ſimul, per copulam *καὶ* vel aliam iuncti, idque a) ſimpliciter, *ὑγιεινὸς μὲν —*, *ἐῤῥωμένος δὲ — διετέλ.* vel b) cum adiuncto aliquo,

† α) univerſo ſ. modi, per particulam cum caſu, *ἔξω κολακείας — ἀνύποπτοι — δρῶντες λ. διατ.*

β) temporis, per adv. ſ. coniunctionem, *ἕως αὐτὸς παρῇν*, ubi et caſus obliqui, *πολιτευομένας καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις διατελέσαι*,

(quanquam ſecundus et tertius numerus et hic diſponetur, forte melius,

II) cum participio

A) ſolo, *διατ. ποιῶν*, rel. it. *ὤν*,

B) ſimul cum adiuncto temporis,

1) per adv., idque a) ſingularis vocis, *ἀεί*, b) compoſitum et plurium vocum, *ἔτι καὶ νῦν*, c) inſtructum verbo, per enunciationem ſingularem, *ἕως ἂν ἀποθάνωσι*,

2) per caſum ſubſtantivi, praemiſſa a) praepoſitione, *ἐν*, — *ἐξ* —, *καθ' ἑκάστην ἡμέραν*, et ſimul b) per adv., inſtructum verbo, ſ. coniunctionem, ut fiat enunciatio plena, *κατ' ἐκεῖνον χρόνον*, *ἕως ἦν μετ' ἀνθρώπων*, c) particula ſ. adverbio cum caſu, *μέχρι τῶν νεωτέρων καιρῶν*,

3) per caſum nudum

a) quartum 1) ſubſtantivi, cum adi. α) uno, *πάντα τὸν αἰῶνα*, it. *ἅπαντα τὸν χρ.* it. *τὸν λοιπ. χρ.* it. *τὸν πλεῖστον χρ.* it. *χρόνους πολλούς*, β) duplici, *ἑπτὰ ἡμέρας πάσας*, it. *τοὺς λοιποὺς χρόνους ἅπαντας*, ubi et participium obliquo caſu, *διατ. βασιλεύοντας*,

2) ſubſtantivi et adi. cum alio ſubſt., *τὸν λοιπὸν τοῦ βίου χρόνον*,

3) adiectivi neutrius generis rel., *τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας*

† b) tertium, *ἑπτὰ ἔτεσι διατ. λ.*

III) cum caſu modi, in
 A) ſubſt., caſu recto, *διετ. φίλος*,
 B) adi.,
  1) obliquo caſu, *διατελοῦντος λ.*
  2) recto caſu, *ἄσιτοι διατ.*, it. alio ordine, *διετελ. ἄνοσος*,
  †3) ſimul cum acc. temporis, *ἄφωνος διετ. τὸν λοιπὸν βίον*, ubi et adiunctum adiectivum in ſubſt., tum crux praefixa, ſi quis referat ad Nr. 1).
  †4) ſimul cum adiuncto temporis, per adv. compoſitum, *καὶ τότ' ἦσαν μέγισαι, καὶ νῦν ἐ. δ.*, qui locus iterum crucem habet, quia adiectivum ad v. *διατ.* repetendum eſt e pr. membro,)

IV) cum participio et adiectivo ſimul, iunctis per copulam aliquam, ut *καὶ*, it. *μὲν — δὲ*,
 †1) ſimpliciter, *ὑγιεινὸς μὲν, — ἐῤῥωμένος δὲ — διετέλεσεν, ζῶν λ.*, qui locus crucem habet, quia participium *ἐῤῥ.* etiam pro adiectivo tractari poteſt, et ſic pertinere poteſt hic locus modo ad pr. Nr. III.
 †2) cum adiuncto modi, per particulam cum caſu, in Noſtri loco dubiae rectionis, *ἀνύποπτοι — καὶ — ἔξω κολ. — δρῶντες λ.*
 3) cum adiuncto temporis per adv., inſtructum verbo, in enunciatione ſingulari, *ἕως αὐτὸς παρῆν*, per caſum obliquum *πολιτευομένας καὶ εὐδαίμονας τὰς πόλεις διατελέσαι*,

V) ubi participium verbi *διατελεῖν* ponitur cum alio verbo finiti temporis, ut tum verbum *διατ.* tractetur pro adv., et quidem pro Lat. *ſemper*, etc., ap. Plut. *ὅπερ — διατελῶν λέγω λ.*

VI) ubi verbum *διατ.* cum participio alius ponitur de re, non, ut ſupra, de perſonis, ap. Stp. Th. ex Phil. de mundo, *ἀγέννητος καὶ ἄφθαρτος ὢν διατελεῖ*, et ap. Fi. Aeſch. 2, 19. i. *τὰ πράγματα —, τοιαῦτα διατελεῖν ὄντα αὐτὰ*, Ind. „tales *ſemper* eſſe *eas*" ubi adeo, ut de perſ., recte per ſolum adv. temporis redditur, ob diſerte adiectum particip. verbi ſubſt.

Denique, quo de in Nota etiam promiſi, particulam *οὐδέποτε* ſic deprehendi, 1) ap. poëtas, Heſ. *ἐργ.* v. 176. *Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐςὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ — οὐδέ τι νύκτωρ*, neque *unquam* rel., in ed. Cler. ac Krb. vs. 174., ſed in ed. Heinſ. *οὐδέποτ' λ.*, *nunquam* rel. et ap. Schol. Moſch. varie, diviſum et ſimul, at *θεογ.* v. 759. *θεοί· οὐδέ ποτ' λ.* neque *unquam*, Call. Di. v. 65. in media oratione ſine diſtinctione, *κείνους δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ Οὐδέποτ' ἀφρικτοὶ*, *nunquam*, at ib. Del. v. 233. *κείνη δ' οὐδέποτε λ.* Ern. Vs. *nec unquam*, ſed Stüb. *ipſaque* adeo *nunquam*, ib. v. 237. *εὕδει. Οὐδέποτε ζώνην λ.*, Ern. *nec unquam*, ſed Stüb. *οὐδέ ποτε λ.* neque *unquam*, et Muſ. de Her. v. 34. in media oratione *οὐδέποτε*, *nunquam*, at v. 282. *γαμοςόλος, οὐδέ ποτ' λ.* neque *unquam*,

2) ap. proſaicos, Thuc. 273, 11. *τοῖς γὰρ οὐδέποτε λ.* *illis* enim *nullum* auxilium *unquam*, it. 344, 91. *οὐδὲ λέγουσιν οὐδέποτε ταυτὰ*, nec *eadem* unquam *dicerent*, ſed Aeſch. Or. in media oratione *οὐδέποτ'* Rs. V. 3. p. 539. ante l. 9. et V. 4. p. 1128. i., tum Theophr. Ch. 17, 2. i. *ἀλλ' οὐ θησαυρὸν εὕρηκα οὐδέποτε*, in ed. Caſ. et Fi., ſed Vs. prioris, *nullus* unquam *reperi*, at Ind. poſterioris *nunquam*, ſimiliter in Ind. Fi. Pal. it. ap. Iſocr. Pan. Mor. p. 96. l. 4. *ἐξ ὧν οὐδέποτε παυσόμεθα πολεμοῦντες*, etiam ed. Wolf. 97, 46. *nunquam*; pro quo ed. Mor. p. 89. e. *πρὸς οὓς οὐδὲ πώποτε ἐπαύσαντο πολεμοῦντες*, etiam ed. Wolf. 96, 25. *nunquam*, in qua affini negat. vel copulanda vel ſeparanda etiam alias variatur.

Caeterum, quod Mss. volebant *καὶ οὐδέποτε*, ipſum eſt ap. Lyſ. Or. Rs. V. 5. p. 804. m. *αἱρούμενοι· καὶ οὐδέποτε αὐτοῖς λ.*, etiam ſic iunctum in edit. Marb. p. 417. e. neque *unquam* rel.

I, 4, 13.

— *ὑπηρετούσης ἐξουσίας λ.*

Verbum *ὑπηρ.*, e propria vi ac notatione, videatur dici de remigibus, et eſſe i. q. miniſtrare, operam laboremque praeſtare gubernatori ſ. domino navis, ut ea progrediatur atque provehatur; quo tamen ſenſu non innotuit mihi, niſi huc referas Xen. Oec. 8, 16., ubi de tempeſtate maris, a deo excitata, ſermo eſt, *ἐὰν δὲ καὶ πάνυ καλῶς ὑπηρετοῦντας σώζῃ λ.* Ind. cum ed. Th. V. 4. p. 330. quodſi *etiam* rectiſſime *omnia* adminiſtrantes *ſervat*, ſed in univerſum pro miniſtrare ſ. miniſtrum eſſe v. abſolute ap. Luc. 2, 440. l. 94. *ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν*, *miniſtrarum*, cum dat. perſ. Plut. Hſ. 6, 1. N. T. Act. 24, 23., ſimul cum praep. et adv. et ſyn. Luc. 3, 61. l. 68. *ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ὑμῖν*, *omnibus* in *rebus* dextre *operam* nobis *dabat* miniſtrabat*que*, ſimul cum gen. modi, *μισθοῦ τινι ὑπ.* *mercede* ſ. *pro mercede*, Xen. Cyr. et Ἀνβ. 2, 5, 14., ubi et ſimul cum acc. rei *τὶ*, tum pro parere ſ. obſequi, abſolute Ariſt. Veſp. v. 516. opp. *ἄρχειν* et pr. ſyn. *δουλεύειν*, cum adv. *καλῶς* Xen. Pol. Z., cum dat. perſ. ibid. Cyr. e 1, 6, 10., ſimul cum adv. et praep. ibid. Mem. S. 3, 5, 18., pr. ſyn. *πείθεσθαι* et ſq. *πειθαρχεῖν*, cum dat. rei et adv. ap. Diod. S. 1, 119. l. 79. *μὴ προχείρως ὑπηρετοῦντος τοῖς προστάγμασι*, *ni pareat*, pro *non* ſtatim, *promte* parente *iuſſis*, ſed, leniori ratione, abſolute Xen. Hier. 1, 37. pr. *ὑπουργεῖν* et *χαρίζεσθαι*, cum dat. perſ. ibid. Cyr. „ſyn. *χαριζ*" Dem. 104, 27. coll. pr. *τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς ἐκείνῳ*, it. 124, 21. pr. *τοὺς παρ' ὑμῖν ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας*, pro dare, praebere, rel. cum dat. perſ. et acc. rei Luc. 1, 133. l. 76. it. 277. l. 66. *χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα*, *oportet* enim *cuncta* morigerari *patri* te *iuvenem*, (ubi Gs. ceperit pro *κατὰ πάντα*, per *omnia*, in *omnibus*, et pro obſequi,) Xen. Ἀνβ. et Pol. Ἱππ. 4, 13. (ubi Ind. pro facere, cf. Dem. 125, 8.) ſimul cum adv. Rs. Or. V. 7. p. 186. l. 3., ſimul cum dat. perſ. Xen. Cyr. 6, 2, 2., quorſum refero cum dat. rei ibid. 6, 1, 33. *δοκῶν ὑπηρετήσειν τῷ τυχεῖν, ἃ ἐβούλετο*, pro *putans*, ſe *effecturum*, facturum, *ut* conſequeretur *ea*, quae *vellet*, cum dat. alio ſimul ſ. modi, vel potius cum abl. ſimul ap. Lyſ. Rs. Or. V. 5. p. 78. l. 4. *ἔργῳ δὲ τούτοις ὑπηρετεῖν*, *re ipſa*, factis, *miniſtrare iis*, i. adiuvare, ſuſtinere, ſtabilire, ut in N. *famulari*, unde hic locus ambiguus potius pertineat ad primam ſupra claſſem, ut dubius hic Xen. Ἱππ. 8, 7. cum pr. *πρὸς ἕκαστα τούτων* ad illam pro obſequi ſ. facere aliquid; ut ad phyſicam aut tropicam notionem referentur loca, cum adhibetur de equo, cum dat. perſ., cum adv. it. cum acc. rei, *πάντα* et *τὰ δέον*, Ind. Xen. Pol. Z. it. de avibus, cum dat. perſ. et acc. rei ibid. Cyr. 1, 6, 39. e. (*ut* tibi *conducentia* ſ. *utilia* ſubminiſtrarent, *ſuppeditarent*,) ſed tropico ſenſu, de perſ. cum dat. rei *τῇ μοίρᾳ* Luc. 1, 451. l. 91. *miniſtrare*, i. parere; (opp. pr. *ἑκὼν πράττειν*.) *τοῖς τρόποις* Ariſt. Ran. v. 1480. N. T. Act. 13, 36. Δαβὶδ. *ἰδίᾳ γενεᾷ*, ſua *aetate*, *ὑπηρ. τῇ τοῦ θεοῦ βουλῇ*, *divino conſilio*, voluntati, *ſatisfaciens*, obſecutus, explens, exſecutus, adiuvans, tum de re, abſolute Luc. 1, 451. l. 1. *ξίφος — ὑπηρετεῖ —*, enſem — (incuſabis,) *adminiſter eſt*, i. modo inſtrumentum eſt caedis, ſed cum dat. rei et perſ. N. T. Act. 20, 34. *ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται*, manus *has* meas *ſubminiſtraſſe*, i. ſuppeditaſſe, paraſſe *neceſſitates* mihi *et* iis,

qui mecum *ſunt*, cum dat. perſ. et acc. rei Xen. Mem. S. 2, 4, 7. ἃ δὲ αἵ τε χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι, cf. Ind. Z., quibus accedit hic Noſtri locus et ſimilis 6, 1, 11. de ἐξουσίᾳ, pro adiuvare, praeſtare auxilium et facultatem, (*behülflich*, beförderlich *ſeyn* zu *etwas*,) cf. de medio huius v. Bg. ad Alc. 1, 11. e. p. 44. e. cum dat. perſ. *inſervire*, cui add. ex Heliod. p. 55. m. cum dat. perſ., praep. et adv. temporis ἐγὼ μέν σοι πρὸς τὸ βούλημα τὸ σὸν ἀεί τε καὶ νῦν ὑπηρετησάμην, ut cum alio adv. ap. Aeſ. Fab. 4, 3. pro auxilium praeſtare, it. cum dat. perſ. ſolo ib. 45, 1. pro operam praeſtare, i. q. ſqq. μοχθεῖν et ἀχθοφορεῖν, cf. ad Noſtrum 2, 11, 18. tum L. N. T. ad ſupplendum Stp. Th. et Bud. C. 458, 13. et Hemſt. ad Ariſt. Plut. v. 980.

1, 4, 14.

Τοιαῦτα — συμβουλεύοντες αὐτῷ, — τῇ τε ἐμῇ μνήμῃ χαριεῖσθε τὰ μέγιστα λ.

Formulae Noſtri τῇ μν. χαρ. τὰ μεγ. modo vicinas has reperi ap. Luc. 2, 17. l. 85. ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, *putabat enim*, maximam *ſe* a *rege* gratiam *initurum*, et 474. l. 60. ὡς οὐκ ἔστιν, ὅ τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι, *neque enim* eſt, *in quo* maiorem *a* me *gratiam* inire *poſſis*, quorum in priori τὰ μ. eſt aut adi., ſubintellecto ſubſt. πράγματα ſ. χρήματα, aut adv., oppreſſa pr. κατὰ, quale adv. eſt μᾶλλον in poſteriori, et adeo tota rectio verbi χαρ. in med. cum dat. perſ. (vel ap. Noſtrum cum dat. rei,) et acc. adiectivi, aut adv., quarum rectionum illa cum dat. perſ. et acc. rei per adi. non eſt ap. Bud. C. 1506, 18., nec ap. Stp. Th., niſi huc referas ſimile Luciano 4, 359. i. τί ἂν σοι ποιήσας χαρίσαιτο, ſine Vs. et Ind. e Xen. Cyr., ſed illa cum dat. perſ. et accuſativis rei aliis ap. Dion. H. S. T. 1, 516, 25. Ariſt. Equ. v. 54. Ach. v. 436. Theſm. v. 763. 945. Ael. V. h. 12, 1. 11, 9. Luc. 1, 362. l. 15. 272. l. 81. 865. e. Ind. Dem. cum Poſſ. Call. p. 423. e., cum perſ. et dat. et acc. χαρ. τινὶ ἄνθρωπον L. N. T., Krb. Obſ. p. 192. i. Loesn. p. eadem e., ſed cum dat. rei ſolo Ariſt. Eq. v. 1365. (cf. Ruhnk. Tim. Gl. p. 126. b.) Luc. 2, 868. l. 79., ſed abſolute Ind. Xen. Cyr. Z. et Mem. S., it. cum dat. perſ., it. cum dat. rei, (cf. Ind. Ἀνβ. Z. pro obſequi, indulgere, facere aliquid ob iram v. c.) it. cum particip., pro adv. *comiter*, ib. et Poſſ. Call. p. 423. i., ſed ſenſu paſſ. de perſ. abſolute, it. de re, etiam cum dat. perſ. ib. et Poſſ. l. l. e. ex Plat. ubi ſufficit Lat. *gratificari*, ſ. facere et dare alteri aliquid gratum ac iucundum, et quod benevolentiam alterius paret, quibus par illa formula Gs. ad Luc. l. l., cf. ej. Th. in ſubſt. 834. i. et v. 1084, 70. ſqq. et aliorum *facere* ſ. *dare* in gratiam *alterius*, ut omnino notio et intelligentia verbi χαριζ. pendet ab iſta ſubſtantivi χάρις, qua de v. ſupra ad §. 7.

Sed noſtro loco dativus τῇ ἐμῇ μνήμῃ non capiendus eſt de memoria, quoad eſt mentis facultas et recordatio, etiam in mortuo ſuperſtes, ſed de memoria, quam alii habent de aliquo mortuo, quum cogitant iterum, qualis fuerit, quid quantumque fecerit, ſed et quum id dicunt, narrant iterum aliis, cf. 1, 1, 3. e., et tota Noſtri formula reddetur *meae* memoriae *gratificabimini* maxima, *maxime*, ſed, tropo remoto, meae memoriae favebitis maxime et proderitis, optime conſuletis, proſpicietis, i. e. facietis ac curabitis, ut mei memoria ap. alios exiſtat et maneat, eaque optima et gratiſſima, in animis, ore et ſcriptis, ut optime libentiſſimeque de me alii cogitent, loquantur ac ſcribant. Quae explicatio 1) conſiſtit cum ſq. ſententia, *ita* que *ſolum* eam *ſempiternam* facere *poteritis*, quae priorem noſtram definit magis, addendo tempore, dum Marcus vult, ut memoria ſui optima et dulciſſima maneat perpetuo et

in omne tempus, 2) firmatur uſu verbi Lat. tum ſeveri, tum aliorum, cf. G. Th. *gratificor* cum Gr. n. „— favere, — *faveo* — augere it. prodeſſe“ tacens in v. *conſulere* v. c. *famae* et *irae*. quo de cf. Cort. ad Cic. ep. 7, 11, 3. et Sall. Cat. 37, 8. 51, 7. cum Ind. Corn. N. v. e. „*conſulere* male *patriae*, — noxam afferre“ atque adeo *bene conſulere* i. q. prodeſſe, 3) convenit partim cum P. „*memoriam* noſtram *demerebimini*“ ad quod ſuppleto adv. *maxime*, cum ille omiſerit Gr. τὰ μεγ., ſenſus orietur, de mea memoria optime merebimini, quod eſt i. q. maxime prodeſſe, quanquam G. Th. in v. P. *dem.* non habet exemplum cum acc. rei.

Verum Bg. *meae memoriae* gratiſſimum *facietis*, (ubi adv. Gr. τὰ μεγ. per ſuperlat. innexum adiectivo et phraſi Lat.) aut eſt i. q. noſtrum, prodeſſe quam maxime, proprie gratiſſimum negotium, officium praeſtare, de perſ. uſurpatum potius, (cf. G. Th. in adi. 837, 2.) quam de re, ut Bg. adhibuit, aut *memoriae meae* i. q. mihi mortuo, ſ. mihi poſt mortem, ut ſumatur Marci ſenſus aliquis rerum humanarum etiam in morte, utque dicat, ſibi mortuo etiam ſic fieri iucundiſſimum quid, cf. cap. ſq. §. 21. ſq., (at Tac. Ann. 3, 2. i. *ut magiſtratus Calabriae*, — ſuprema *erga* memoriam *filii ſui* munera *fungerentur*, et 4, 9. m. *memoriae* Druſi *eadem*, quae *in* Germanicum, *decernuntur*, alioſum pertinent, et fiunt nunc *Leopoldo* illi et magno et unico, *quo non alius* — *in* mare *purpureum* violentior *influit*,) et 1, 5, 20. c. ubi Commodus ad cives et milites pro concione dicit, τὴν τοῦ κοινοῦ πατρὸς μνήμην χάρισιν ἀξίαις οὕτως ἀμείψεσθε, *communis* patris *memoriae* gratias *dignas* ita *referetis*, i. e. patri meo, qui et veſter quondam fuit pater, gratias decentes refereris, ſ. erga patrem grati eritis, ob memoriam eius, qualis erga vos fuerit, quantumque vobis fecerit; ad quam rationem, ſumendo v. privo χαρίζεσθαι pro illa phraſi χάρισιν ἀμείβεσθαι, fuerit in noſtro loco, *memoriae meae* eritis *gratiſſimi*, i. in meam memoriam, ob meam ſ. mei memoriam demonſtrabitis gratiſſimum animum, ſ. animum gratum maxime declarabitis, quia memores eſtis priſtini mei erga vos amoris meorumque beneficiorum; in quo ſit iterum illa exquiſita brevitas, qua de v. ad 1, 4, 11. e., cum ſubſtantivum abſtractum ponitur loco concreti ſ. perſonae et pronominis perſonalis cum cauſa, et τῇ ἐμῇ μν. pro mihi, ob memoriam mei; ſicut ego non dubito de v. χαρίζεσθαι pro referre alicui gratiam ſ. gratias poſt acceptum beneficium ſ. gratum ſe alteri praeſtare, ſ. gratum alteri declarare animum.

Res quidem ipſa et ſententia Noſtri vera eſt e duabus partibus, cum Marcus dicit, curando filio, eoque reddendo bono imperatore, iſtos aut memoriae ipſius maxime profuturos, aut ſeſe declaraturos gratiſſimos in Marcum, neſcio an et de tertia ratione, maximum ipſi creaturos gaudium vel poſt mortem. Cum quibus ut conſiſtat ſententia ſequens, ita *tantum* memoriam Marci ſempiternam reddituros, quia tamen vel cum indigno et impio filio per hiſtoricos ad omnia tempora venit Marcus, etiam ſua iam virtute ac bonitate: ſumemus, Noſtrum oratorie magis, quam vere dixiſſe in illo adv. μόνως, et inducere Marcum loquentem in aeſtu animi quodam, qualis ſane eſt interdum etiam morientium, et effundit talia enunciata nimia, ut furor poëtarum, aut capiemus illud adv. Gr. pro maxime, praecipue, in primis, ut ſaepe Lat. *unice* et affinia *unicus* et *unus*, cf. Ind. Suet. Burm. Liv. Ern. Cort. ep. Cic. (cui adde p. 193. e.) et ad Sall. p. 1063. b. m. cum Cl. Cic., libere verſantibus Latt. Inttp., pro *ita* que *ſolum* ſ. *tantum*, ſed tenente Stp. Th. formulam affinem e Xen. οὕτως — μον., quo adv. poſtremo

uſus et Thuc, cf. Ind., ſed alterum Noſtri v. ap. Xen. Mem. S. 1, 5, 5. e. *οὕτω γὰρ ἂν μόνως*, ubi Z. laudat alium locum e Cyr.

1, 4, 17. e.

— ὡς μηδὲ κατασχόντας τινὰς αὐτῶν εἰς οἰμωγὴν ἀναβοῆσαι.

Extrema *εἰς οἰμ. ἀν.* Bg. reddit, *cum* eiulatu *exclamarent*, cum Sep. nec emendans, nec intelligens, ſed capiens praepoſitionem *εἰς* pro *cum*, quo de nihil memini ap. alios, nec ap. Stp. Th., qui et in rel. duobus vocab. nec noſtrum habet locum, nec ſimilem, qualis nec mihi per Indd. repertus eſt. Cum in noſtro Ind. v. *εἰς* ad eandem notionem retulerimus hinc cum alio 5, 8, 1. loco: eius rei hic rationem reddemus ſic, quod putamus, *εἰς* cum acc. rei eſſe proprie Lat. *per*, in notione modi, quod deinde in quibusdam locis formulisque reddi poteſt per Lat. *cum*, cf. G. Th. 770, 70. „per *aquam*, i. cum aqua“ et Ind. Ern. Tac. „*per* pro cum“ ex Ann. 14, 5. m. *per* gaudium *memorabat*; ſicut e Graecis habemus in eam notionem exempla ap. Zoſ. 4, 29, 1. e. *τὰς δὲ πόλεις ἀπολελοίπει τὰ χρήματα, τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἐπιτεθέντων φόρων, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον, τὰ δὲ εἰς τὴν τῶν ἀρχόντων ἐκενοῦτο πλεονεξίαν*, *urbes* vero *pecunia* deſtituebat, *quae* partim per *impoſita* tributa, *modum* excedentia, *partim* per *avaritiam* magiſtratuum *exhauriebatur*; ubi Intp. videtur ſequi coniecturam Sb., inſerentis *ὢν* poſt *χρημ.*, quod ſane ſeries requirit, ut *εἰς* recte redditur, ibi i. q. pr. *ὑπὸ*, quae propterea eodem Lat. reddebatur, tum 4, 32, 2. e. *εἰσπράξοντας τὸ τελούμενον* (i. q. *τὸ τέλος* et pr. *φόρος*) *εἰς πᾶσαν ἀκρίβειαν*, qui *omnino* rigide *penſiones* tributarias *exigerent*, pro ſeveris, *qui exigerent* tributum *per* ſummam *ſeveritatem*, pro cum ſumma ſeveritute, cui formulae par Intp. adv. *rigide* et adi. *π.* mutatum in adv. affine *omnino*, in periphraſi ſuperlativi *rigidiſſime*, quomodo et alii formulam illam invertunt, v. Bud. C. 1461, 27. 1463, 45. Stp. Th. 1, 1157. D. ſq. L. Ern. Ind. Thuc. Dion. H. S. T. 1. Polb. Xen. 'Ανβ. Bach. Cyr. utr. (ubi *εἰς κάλλος* ſevere reddo *per honeſtatem*, cum *honeſtate*,) Ael. V. h. Suid. 1, 872. i. 2, 32. e. 34. m. Heſ. 1, 1458. e. Vig. p. 578. (qui p. 575. i. *παριέναι* ſ. *παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον* reddit „*agere* cum *populo*“ per non condonandam libertatem, et per conſequens pro antecedente, cum Lat. habeant tamen eadem,) Fi. ad Well. p. 364. e. et ad Plat. Symp. p. 109. e. cum Loesn. ad N. T. p. 195. e., tacente G. Th. v. *in* et *ad*, quanquam in poſtr. 89, 83. in notione inſtrumenti patet, ut de ſyn. Gr. *πρὸς* eodem ſenſu alibi habemus.

Quae pro Bg. in *εἰς* ratione ſi cui minus ſatisfaciunt: poterit is exponere *εἰς οἰμ.*, ut alibi, per gerundium *eiulando* aut particip. *eiulantes*, (v. G. Th., ubi Plauti loca ſic conſtituenda Aul. 2, 4, 39. et 4, 9, 17.) it. per adv. *flebiliter*, (ut ap. Luc. 2, 156. l. 2. *ἀνεβόησεν οἰκτρὸν*, *miſerabile* quiddam *exclamaret*, reddas, ob pr. *κατὰ* oppreſſam, per adv. *miſerabiliter*, et Rs. Or. V. 3. p. 278. l. 3. *ἀναβοᾷ παμμέγεθες*, *validiſſime*,) cum Lat. non habeant *eiulanter* ſ. *eiulabiliter*; quae ratio et noſtratibus commodior, *kläglich ausruffen*, it. per ſyn. particip. *wehklagend*, ſed de Bg. Vs. *mit* kläglichem *Geheule*; non me probante (quo reſpexerit Vern. vetus) vim intendendi, quam quidam in pr. *ἀνὰ* reperiunt, cf. Stp. Th. in v. *ἀναβ.* Ind. Plut. Krg. L. N. T. Fi., ubi tamen ſubiicitur Matth. 27, 46. *ἀνεβ. φωνῇ μεγάλῃ*, ut et in ſimpl. *βοᾷν* tamen additur Marc. 15, 34. *ἀβ. φωνῇ μεγάλῃ*, unde melius L. Krb. ſine vi, ut Schw. partim, it. L. Ern. per ſolum *exclamo*, quod ſufficit, etiam a G. Th. non recte cum emphaſi expoſitum, propter adiuncta in locis ſubiectis *furioſe*, it. *maxime*,

it. *maxima voce*, etc., add. Cic. Tuſc. Qu. 2, 24. i., ut Gr. noſtrum ad Ariſt. Plut. v. 639. Schol. D'Orv. ed. Hemſt. explicat ἀνυμνεῖν, quod i. q. ſimplex, cf. Suid. 1, 192. i. coll. 2, 740. m. οὐράνιον, ad quod, pro adv. poſitum, iſtius interpretationes pertinent, Heſ. 2, 818. e. cum N. 27. ex Ariſt. Ran. v. 791. 793., ubi Schol. ἀναβ. per ſimpl. βοᾷν exponit, ſed Bg. ap. G. Th. „voce ſublata flere."

Sed ſuper notione ſubſt. οἰμ. cf. Suid. 2, 666. m. Heſ. 2, 728. m. ut Bg. ap G. Th. cum Gr. al., at cum noſtro in v. *fletus* et *ploratus*, (ad quorum Graeca cf. Heſ. 1, 1730. e. 718. i. 744. e.) ut Virg. A. 4, 463. *viſa bubo* Saepe *queri* et *longas* in *fletum* ducere *voces*, forte ſic explices, *longas voces* pro longum cantum, et *ducere* pro facere, ſed utrumque pro canere multum ſ. diu, et *in fletum* pro cum fletu ſ. flebiliter.

Denique e Stp. coniectura ſenſus ſit, *usque ad* ciulatum *exclamarent*, quod non aliter capio, quam ita exclamare, ut ciulatum facerent ſimul. At haec ipſa eſt ſententia Bg. et lectionis vulgatae, nec proinde Stp. emendatio neceſſaria, etſi conſentanea eſſe poteſt uſui loquendi, dum ipſe habet in Th. μέχρις πρὸς, ſed et ſolum εἰς pro usque ad, ut Lat. *ad*, cf. Th. 1, 1157. B. m. cum L. N. T.

1, 4, 18. e.

— πόθον τε τοῖς καθ' αὐτὸν ἀνθρώποις ἐγκαταλιπὼν λ.

In verbo ἐγκ. penuria Stp. Th. iuvabitur tum L. N. T., tum Lat. e L. Ern. *derelinquo*, ap. G. Th. „auget aliquantum ſignificationem v. *relinquo*, et reſpondet fere Gr. ἐγκ. rel." quae ſunt diluta, et Lat. nihil, quam ſimpl., ut et Gr., per ſimpl. etiam explicatum ab Heſ. 1, 1068. e., non coll. Suid., cui propterea ſimul additur ſeparatim pr. ἐν, cf. Dion. H. S. T. 1. 575, 26., ut ſimul cum acc. perſ. Dem. 1087, 7. (quo reſpexerit Stp.) it. ſimul cum acc. rei ap. Poſſ. Call. p. 248. i., ubi recte modo *relinquo* cum Bg., ſed cum dat. perſ. et acc. rei, ut h. l., quoque Luc. 1, 46. l. 39., ubi ſimul cum adv., porro cum rei dat. et acc. Rs. Or. V. 7. p. 738. ſq., ſed in paſſ. de re cum dat. rei Dion. H. S. T. 1. 615, 10., at abſolute in paſſ. de perſ. Thuc. 148, 50. et Herodt. 644, 70. οἱ δέ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανεῦνται, (in N. „hic ſunt in ſtadio relicti, ſ. curſu ſuperati" quo ſenſu et ſimplex dr.) cum acc. perſ., de mortuis, Heſ. ἐγγ. v. 376. ſ. 378., ſed univerſe Ind. Dem., ut de re iterum de mortuis Rs. Or. V. 4. p. 175. i., cf. V. 8. Lyc., ſed in univerſum ap. Thuc. 167, 6. 286, 15., tum in malam partem, ut Lat. *relinquere*, pro deſerere, cum acc. perſ. et dat. rei ap. Dion. H. l. l. 676, 3., cum ſolo acc. vel perſ. ib. 214, 14. 369, 36. 514, 8. Rs. Or. V. 4. et Dem., vel rei ap. Dion. H. l. l. 516, 24. Rs. Or. V. 8. Din. et Lyc. Dem. Plut. Krg., Gs. Chr., tum ſenſu medico ap. Foeſ. Oec. p. 108. e. per notiones ſupra principes duas, pro relinqui, in paſſ., de re cum dat. perſ., it. abſolute p. 109. a. m., ſed pro deſeri, de perſ. ib. v. e. it. de re; porro, quoad uſum et rectionem in N. T., ubi ſemper de perſ., pro relinquere, cum acc. perſ. et praep. Act. 2, 27. οὐκ ἐγκ. τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου, pro ἐν, cf. Krb. L. p. 196. v. εἰς Nr. 2., tum pro reliquum facere, reſervare, ſervare, cum perſ. dat. et acc. Rom. 9, 29., ſed pro deſerere, cum acc. perſ. Matth. 27, 46. Marc. 15, 34. 2 Tim. 4, 10. 16. Hebr. 13, 5., ſed cum acc. rei Hebr. 10, 25., ut per ambiguae notionis loca 2 Cor. 4, 9., ubi de perſ. abſolute, cf. L. N. T. cum Inttp., et ad Herodt. l. l. Ind. Dem. ex 140, 5. et denique ad criſin, ubi confuſa ſint aut videantur v. ἐγκ. et ἐγκαταλαμβάνεσθαι in temporibus, quorum vocales ac ſyllabae mediae ſonum haberent eundem in audiendo pronunciandoque, aut in Codd. figuram

affinem, tanquam aor. 1. ἐγκατελήφθησαν et ἐγκατελείφθ. rel., v. Weſſ. ad Diod. S. 2, 55. N. 92. D'Orv. Ch. p. 563. i. Abr. Dil. Th. p. 686. e. cum Rs. Or. V. 3. p. 483. e.

Caeterum, tropo ademto, hic quidem de mortuo, cum deſiderium ſui reliquit ſuae aetatis hominibus, dicetur mortuus eſſe ſic, ut id deſiderium in hominum animis remaneret, ut ap. Luc. l. l. ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι, *revera* aculeum *quendam* in *auditorum* mente *reliquit*, Gs. reddit de Lat. ratione, ubi potius dr. cum ſubſt. rei, quam perſ., cf. Cic. in Brut. c. 9. e. ſ. 38. de eodem Pericle, *cum* delectatione *aculeos* etiam *relinqueret* in *animis* eorum, *a quibus eſſet auditus*, it. de Orat. 3, 34. ſ. 138. m. *ut* in *eorum* mentibus, *qui audiſſent*, quaſi *aculeos* quosdam *relinqueret*, h. e. oratione habita finitaque abiit e concione ſic, ut in audientium memoria et pectore remanerent graviter dicta.

1, 4, 21.

— πάντες δ' ὥσπερ ἐκ μιᾶς φωνῆς, οἱ μὲν πατέρα χρηστὸν — ἀνεκάλουν.

In marg. Ox. ſignarat Leisn. „ἐκ pro ablativo cauſae et pleonaſtice, Aelian. 3, 9." ubi nil, niſi haec V. h. p. 214. ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, p. ſq. ἐξ Ἄρεος — μανέντα, et ἐξ ἑνὸς περιειλημμένοι δαίμονος, it. p. 216. τὸ ἐξ Ἄρεως — φονῶντι, quorum duo Ind. affert ſub „ἐκ cauſam notante" quae tamen non ſint huius loci, ut alterum de ἐκ pleonaſtico modo ſic intelligetur, ut tota formula ἐκ μ. φ. ſit ſyn. illi per dat. ſ. abl. μιᾷ φωνῇ, qua de infra, unde Sb. Ind. v. ἐκ noſtram *una voce* cum P. et Bg. verterit; reſpiciente omnino Leisn. ad Rz. ad Luc. 1, 737. N. 11., ubi et Noſtri locus adhibetur cum Ael. ultimo.

De mea ſententia res ſic habet, ut in aliis praepp. cum ſubſt. aliquo, ut in εἰς, v. 1, 4, 17. e., in ἐν, v. 1, 4, 12. e. et in ipſa ἐκ noſtra 1, 4, 12. i., quam h. l. non capio in notione cauſae, ſed modi, nec puto redundare, ſed proprie valere *ex*, deinde *cum* ſ. *per*, et i. q. Gr. διά. ut ἐκ cum ſubſt., it. cum adi., ſevere reddas per talem praep. aliquam; qui vertendi modus in noſtra ſolennis eſt lingua, a Vern. hic quoque ſervatus, recente *aus* einem *Munde*, aſſequente etiam praepoſitionem Gr., nobis reliquam quoque in illo, *aus* vollem Halſe *ſchreyen*, ubi praepoſitio non eſt in notione cauſae, ſed modi; quanquam ſic exprimitur aliud Gr. ἐξ ἑνὸς στόματος, quo de poſt, quam noſtrum ἐκ μ. φ., nobis *mit* einer *Stimme*.

Porro tales dicendi formae per pr. ἐκ cum ſubſt. aut adi. poſſunt ad ſenſum et ex uſu Lat. ſermonis explicari reddique ſolo abl., cf. 1, 4, 12. i. et e., quam rationem vulgo amplectuntur, v. Stp. Th. 1, 1161. E. m. ſqq., ubi et „eſt ἐκ pro διά" L. Ern. „ἐκ inſervit — periphraſi abl." Vig. p. 582. m., unde Noſtri ἐκ μ. φ. per nudum abl. reddatur cum Sb. ſupra, quaſi in Gr. ſit μιᾷ φωνῇ, cum Lat. non dicant per praep. et abl., ſed ſolo abl. *una voce*, uno *ore*, cf. G. Th. v. utr. et Weſth. ad Ter. Andr. 1, 1, 69., qui ad *uno ore* confert „μιᾷ φωνῇ καὶ ἐξ ἑνὸς στόματος"

Denique eandem pr. ἐκ cum ſubſt. aut adi. licebit etiam libere ad ſenſumque interpretari per adv., cf. 1, 4, 12. i., et adeo Noſtri ἐκ μ. φ. per *einſtimmig*, ut Latini, pro *una mente*, (v. Weſth. l. l.) adhibent interdum adv. *unanimiter*, et Graeci, loco μιᾷ γνώμῃ, etiam ὁμοθυμαδὸν, pro quibus nos habemus *mit* einer *Seele*, et, ex Hebr. opinor, *in* einem *Geiſte*, ſed et adv. *einmüthig*.

Quae quidem omnia puto plana eſſe ac vera, ſeverisque hominibus magis placitura, quam illam aliorum rationem, quae ubique crepat et amat pleonaſmum atque redundantiam; quae ratio nihil facit ad loci, verbo-

rum, phraſiumque intelligentiam veram ac iuſtam, ſed ad ignaviam in vertendo deducit, longiſſimeque avocat ab interiori linguarum ſubtilique notitia.

Quaeritur poſt illa, quomodo Noſtri formulam *ἐκ μ. φ.* uſu exemploque aliorum Gr. defendamus atque illuſtremus. Eam nullibi profert Stp. Th., ſed modo 1, 1158. e. e N. T. Luc. 14, 18. *ἀπὸ μιᾶς — πάντες*, cum ſupplemento *φωνῆς*, et Lat. *uno ore*, et 3, 1040. E. i. *ἀφ' ἑνὸς ςόματος*, per Lat. eadem; it. *ἐξ ἑν. ςομ.* et *πάντες — ὡς ἀφ' ἑνὸς ςομ.*, p. ſq. *ἐν ἑνὶ ςόματι* „pro *ἀφ' ἑν. ςομ.* ſ. *ἐξ ἑν. ςομ.* uno *ore*, ad Rom. 15, (6.) *ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ ς. δοξάζητε τὸν θεὸν*, — Ariſt. Eq. (v. 667.) *οἱ δ' ἐξ ἑν. ςομ. ἅπαντες ἀνέκραγον*, (ubi Schol. explicat *ὁμοθυμαδὸν καὶ μιᾷ φωνῇ.*) Sic Plato *μιᾷ δὲ φωνῇ καὶ ἐξ ἑν. ςομ. πάντας συμφωνεῖν*" ad quem locum ſupra Weſth. reſpexit, ut illud *ἐν ἑ. ς.* eſt proprie ex Hebr. pro *σὺν ἑ. ς.*

Porro ap. L. Boſ. Ell. p. 68. m. „vox *γλῶσσα* ſubaudienda – in *ἀπὸ μιᾶς*, (ſine auctore, quem v. ante ap. Stp.) Supplet enim expreſſe Dio l. 58. *πάντες ἀ. μ. γλώσσης λ.* (ubi particula comparativa *ὡς* ſ. *ὥσπερ* iterum, ut ante in Stp. quibusdam deeſt, et p. 70. m.) integra oratione — *μιᾷ γνώμῃ*. Pro eo habet Dion. H. l. 6. p. 348. (l. 28. ed. S. T. 1.) *ὥσπερ ἐκ μιᾶς ψυχῆς ἅπαντες ἀνεβόησαν ἅμα*, (Vs. quaſi *uno* ore *conclamarunt*, et ſic quoque Rs. ed. 2, 1058. pro *ex* uno *animo*, vel ſine praep. *una mente*,) Macarius — *ἀπὸ μιᾶς φάσεως*, (et p. 359. e. *ἀπὸ μιᾶς*, ab *una*, pro *ἀ. μ. φωνῆς*, *ab* una *voce*. — Plene *ἀπὸ μιᾶς φωνῆς* occurrit ap. Herodi. l. 1. c. 4. (ubi innuitur noſter locus, e quo error in *ἀπὸ* pro *ἐκ* corrigendus, et p. 394. i.) in *ἐκ μιᾶς*, (cuius generis exemplum nec ibi ſubiicitur, nec mihi cognitum,) *ἀπὸ μ.* ſupple *ψυχῆς*, uno *animo*. Addidit Dion. Hal. (in loco ſuperiori,) *tanquam* uno *animo* omnes *exclamarunt*" ſeverius ſane, quam ante in Vss. ad latus, nec tamen bene omiſſo *ſimul*, cum ibi *ἅμα* adhuc adeſſet.

Ut autem per Boſ. libellum videas varietatem in *ἀπὸ μιᾶς* explendo: ſic ad N. T. locum, quo iſta pertinent, voluit Grot. ſubiiceri *ψυχῆς* ſ. *καρδίας*, non *φωνῆς*, quod tamen defendit Pric. ibi, comparans Rom. 15, 6. Act. 19, 34. *φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων*, et e Ioſepho *πάντες διὰ φωνῆς ὁμοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ψυχῆς, εἶπον*, Vs. ed. Hvc. 2, 509. i. l. 3. *uno* ore *ſimul*, quaſi *ex* eadem *anima*, ſed ap. Krb. Obſ. p. 126. i. omnes *uno* ore *ſimul*, quaſi *ex* eodem *animo*; ubi iterum adiungitur adv. aliquod *ὁμοῦ*, ſyn. illi *ἅμα* ap. Dion., ſed etiam, pro Noſtri *ἐκ*, ſyn. *διὰ*, qua ipſa ſuperius noſtram pr. *ἐκ* reddebam; in quam rem v. clarum exemplum aliud ap. D'Orv. Ch. p. 97. m. ubi, pro *ἐκ τοῦ δικαίου*, alibi dr. *διὰ τοῦ δ.*; ſicut pron. *τῆς αὐτῆς* pro pr. numerali *μιᾶς*. Sed ad ſacrum locum Munth. p. 165. i. e Diod. S. utitur (praeter alienum 1, 493. l. 17. *ἐποίησε πάντας, ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, ἀποκλῖναι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους*, *uno* omnes *nutu*, ſed ed. Weſſ. *uno* omnes *impetu*, quod adhibeas ſimul ad explendum Boſ. libellum) 2, 90. l. 30. *τὸ δὲ πλῆθος, ὥσπερ ἀπὸ μ. φωνῆς, ἀνεβόησε*, una *voce*, comparans et 1, 576. l. 57. *οἱ σαλπιγκταὶ δὲ ἀφ' ἑνὸς παραγγέλματος ἤρξαντο σημαίνειν τὸ πολεμικὸν*, ad *unum* veluti *iuſſum*, quod ad illud N. T. modo valuerit ob *ἀπὸ* et *ἤρξ.*, ut *ἀφ' ἑνὸς συνθήματος*, quo de alibi, componit Loesn. p. 121. e., ut Suic. Th. p. 1040. Nr. 1. e. „malunt ſubintelligere *φωνῆς*, ſ. *γνώμης*, ſ. *βουλῆς*, ſ. *ψυχῆς λ.*" poſt quae ib. interpretatio illius *ἀπὸ μιᾶς* per Gr. *μίαν γνώμην* adiuvabitur per ſubintellectam pr. *κατὰ*, ut non opus ſit correctione in *μιᾷ γνώμῃ*, quod ſupra adfuit, ut ſimile exemplum per accuſ. proferemus infra, cf. L. N. T. Schw. p. 915. b. e. ex Themiſt. *ἐκ μ. γνώμης*, *ex* una *eadem* que *ſen-*

tentia, ſed et *uno animo*, it. e Ioſeph. ὁμοῦ πάντας μιᾷ γν. *omnes* una *ſententia*, iterum neglecto *ſimul*, ſed p. ſq. N. noſtro loco „omnes *una* voce *alii* patrem *bonum*, alii *bonum* regem *vocabant*" oppreſſa ὥσπερ, ubi ſyn. in N. ſq. e Polb. ſine Ind. οἷον ἀ. μ. ὁρμῆς, omnes *tanquam* uno *impetu*, it. N. ſq. ἀ. μ. ἀρχῆς, p. 1248. i. ἐν ἑ. στομ. *magno* omnium *conſenſu*, per ſe bene, ſed non convenienter ad Rom. 15, 6., ubi ſimul eſt ὁμοθυμαδὸν, et ſtatuo figuram ἐκ παραλλήλου, ut, inſerta copula, reddamus, *una mente* et *uno ore*, cf. Krb. L. p. 436. e. 627. Nr. 8. tum p. 79. e. Nr. 16. ad Luc. 14, 18. ἀ. μιᾶς „ſc. ψυχῆς ſ. φωνῆς, *unanimiter*" bene, quoad ellipſ. ψυχ.

Praeterea e ſcriptoribus profanis in Noſtri formulam habemus Dion. H. S. T. 1. 275, 36. ὥσπερ ἐξ ἑνὸς στομ. ἅπαντες τὴν αὐτὴν φωνὴν ἀνέκραγον, *velut* uno *ore* omnes *exclamarunt*, ut ed. Rs. 2, 838., tacentibus N., per illam iterum figuram ἐκ παραλλήλου, pro *quaſi uno* ore *omnes* et *eadem* voce *excl.*, perque accuſ. ellipticum iterum, ut ſupra ap. Suic. in μίαν γνωμ., denique per commutationem in ſyn. ἑνὸς et τὴν αὐτ., ſed Dem. 147, 1. ἐὰν μὲν ὑμεῖς ὁμοθυμαδὸν ἐκ μιᾶς γνώμης Φίλιππον ἀμύνησθε, ubi, ſicut in loco N. T., ſimul eſt adv. ὁμοθ., tacentibus N. et Ind., pro *una* mente *et* una *ſententia*, nobis *einmüthig* und *gleichgeſinnt*, non bene ſtatuente Stp. Th. 1, 1605. D. in adv. „Dem. quaſi ex ſuperabundanti addidit ἐκ μ. γν." tum Luc. 1, 53. l. 53. ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, omnes *una* voce – *exclamare*, cf. L. N. T. Schw. p. 916. N. 1., cuius locum e Diod. S. non reperi, ſed ſine Ind. 1, 425. l. 20. ὥστε μιᾷ φ. πάντας ἀποκαλεῖν εὐεργέτην, καὶ σωτῆρα, καὶ βασιλέα, ut *una* voce *proclamarent*, ſed ex Ind. ib. 474. l. 99. ὥσπερ τινὶ μιᾷ φ. – ἅπαντες ἐβόουν λ. unanimi *voce*, ut noſtri *mit* einmüthiger *Stimme*, ubi N. Weſſ. affert e 2, 143. l. 14 πάντων δὲ καθάπερ τινὶ μ. φ. βοώντων, *omnes* una *voce* rel., omiſſo καθ., ubi iterum adiungitur pron. τινὶ, nobis quoque ſolenne, *gleichſam* mit *einer* einzigen *Stimme*, et e Greg. N. ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἑνὸς συνθήματος καὶ μιᾶς φωνῆς τὸν τῶν Χριστιανῶν ἀνακαλεῖσθαι, ſine Vs., qui locus noſtro ſimilis, propter non modo v. ἀνακ., (pro quo med. ap. Noſtr. modo eſt act.) ſed et formulam eandem in ἐξ – μ. φ., repetenda pr. ἐκ poſt interiecta quaedam, tum Phil. in Flacc. p. 763. B. i. ἀνεβόων οἱ μὲν – οἱ δὲ – ὡς ἅπαντας ὁμοθυμαδὸν μιᾷ φωνῇ κεκραγέναι, *denique* cuncti *conclamant*, ſed ap. Loesn. l. l. ut *cuncti* ſimul *una* voce *conclamarent*, melius, niſi ut *unanimiter* malim, quod iterum in formula noſtra compareт, qua de habui in Adverſariis „ad Dion. Caſ. p. 576. alia eſſe exempla, ubi ἀπὸ μιᾶς" ſic minus plene, ut neſcirem amplius, quale ſubſt. ibi aut ſimul eſſet, aut ſuppleretur, cf. exempla Lat. ap. G. Th. Weſth. l. l. Stp. Th. 3, 1041. A. e. Pric. ad N. T. l. l. L. N. T. Schw. p. 916. N. 1. e. cum L. Boſ. Ell. p. 70. e.

1, 5, 2. e.

ὡς – μεγαλόφρονι ἐπιδόσει οἰκειώσηται τὸ στράτευμα.

Adiectivum μεγ. habens Stp. Th. tantum in notione propria, pro magnanimus, de perſ., (cf. Ind. Luc.) tamen ſubiicit in adv. „in vulg. lex. magnifice, *largiter*, e Polluce." Nempe, quoniam, qui ſunt magno animo atque excelſo, iidem inclinant ad magnificentiam, in primis publicam, et ad liberalitatem eam, quae multa et magna dat aliis: inde fit, ut μεγαλόφρων valeat pro magnificus, de perſ., cum quis, ſecundum G. Th. „in magnis (rebus) pro dignitate ſumtum (eundemque magnum) facit" eſtque etiam erga ſe ipſe ſumtuoſus, in victu amictuque, deinde pro liberalis, beneficus valde, largiens multa; unde et de re, pro magnificus, it. largus et multus, ut h. l. de ἐπιδ., nobis *durch* eine *freygebige*, anſehnliche *Beſchenkung*, ein *freygebiges*, reiches *Geſchenk*, et

denique pro magnus, in utramque partem, cf. de adv. ap. Poll. 3, 114. L. Ern. Ind. Ael. V. h. (cf. 1, 25.) ubi et ſubſt. μεγαλοφροσύνη, pro liberalitate, 14, 24. i. it. 1, 25. in titulo, quam notionem ignorat Stp. Th. cum L. Ern., ubi de adi. noſtro bene, nec tamen plene, cf. pro liberalis et largus ad Capitol. T. 1. p. 356. b. e. N. Caſ. et p. ſq. N. Salm. it. Hemſt. ad Luc. 1, 452. b. m. Suic. Th. p. 1163. a. i. v. ἐπιδαψ. it. ad Heſ. 2, 554. i. Suid. 2, 515. m. λέγεται δὲ καὶ μέγιςος πλοῦτος λ. pro quo lego μεγιςόπλουτος, (ut habemus μεγιςότιμος et μεγιςόφωνος et μεγαλόπλουτος, quod v. ap. Stp. Th. et Thom. M. p. 405.) tum pro fortis ſ. intrepidus cum praep., de perſ., Ind. Xen. Cyr. Z., de equo, pro generoſus aut magnus cum acc. elliptico τὴν ψυχὴν, Ind. Xen. Pol. Z., ſed in malam partem, de perſ., pro arrogans, ſuperbus, elatus, efferens ſe animo aut verbis, ad Luc. 2, 826. N. 40. Bud. C. 1251, 17., et ad comparandum in notionem pro liberali, vel magno, μεγαλοψυχία L. Ern., it. μεγαλοπρεπὴς cum adv. ſuo Ind. Fi. Aeſch., Xen. Z. Mem. S. Cyr. et ’Αναβ. cum Plut. Krg.

Sed de ſubſt. ἐπίδοσις, praeter Bud. C. 1197, 44. Stp. Th. et L. Ern., dederim ſic, ut ſit phyſice 1) additamentum ſ. additio, (*Zugabe*, Zulage, *Zuſchuß*) 2) donatio, largitio, erogatio, donum, i. q. ſimpl. δόσις, (ut v. ἐπιδιδόναι pro διδόναι, ad Heſ. 1, 1350. i. Suid. 1, 807. m.) in primis cum fit publice et in remp., atque a magiſtratu, i. donativum et congiarium, ſed et a civibus, v. c. exhauſto aerario, Fi. The. Ind., Rs. Or. V. 4. 8. p. 625. i. Dem. p. 347. e. p. ſq. e. 3) emolumentum quodvis, Ind. Polb., tum improprie 1) incrementum, augmentum, (*Zuwachs*, Zunahme, *Wachsthum*,) omnis generis, hominum, rerum, artium, morbi, rel. Ind. Dion. H. S. T. utr. Diod. S. Polb. Xen. Bach. Iſocr. Mor. et Fd. cum Foeſ. Oec. p. 138. b. i., ad Vig. p. 179. a. e. 2) rerum melior conditio et ſtatus Polb. Ind. 3) ſtudium, cura, amor alicuius rei, i. q. ἐπιτήδευσις ſ. ἐπιτήδευμα, Ind. Dion. H. S. T. 2., a v. ἐπιδοῦναι, pro dedere, dedere ſe, ſtudioſum eſſe, cf. ad Vig. l. l. N. 59. e. cum L. Boſ. Ell. p. 101. m. Verum ap. Noſtr. ubique dr. fieri in milites; unde recte Bg. *donativum*, quod proprie in hac re adhibetur et de dono, quod a principe milites accipiunt, variis temporibus, occaſionibus et cauſis, interdum, ut hic, ſub auſpicium imperii; reſpiciente P. ad aliam partem vocabuli, cum donativum interdum datum eſt etiam auctoratis in ipſo tirocinio, ut militaturis, cf. G. Th., ut h. l., a novo imperatore praebitum, pro *auctoramento* (*Handgeld*) haberi poteſt; ſed ut praeſtet Bg. ratio. Tum, ſicut ap. Noſtr. cum hoc ſubſt. eſt alibi epitheton λαμπρὸς, i. q. h. l. μεγαλόφρων, ita et cum eodem gen. habetur χρημάτων, qui h. l. quoque ſuppleatur ad plenam vocabuli notionem, ut ſit donatio pecuniaria, (*eine Verehrung* ſ. *Geſchenk* am *Gelde*,) cf. §. 27. de eadem re, μεγαλόφροσι δωρεαῖς χρημάτων οἰκειωσάμενος τὸ ςρατιωτικὸν, ubi manifeſte δωρεὰ χρημ. per variationem pro noſtro ἐπίδοσις, quae 6, 8, 15. νομὰς καὶ δόσεις μεγίςας ὑπέσχετο, ubi δόσις μεγίςη noſtra eſt μεγαλόφρων ἐπίδοσις, et ſimplex adeo pro compoſ., denique noſtra §. ipſa paulo antea idem dr. per χρήματα δωρησάμενον.

Tum v. οἰκειοῦσθαι, med. ſenſu ap. Noſtr. frequentatum, ex eoque a Stp. Th. aliquoties allatum, poſt Bud. C. 1106, 21., pro facere ſibi aliquem ſuum, familiarem, amicum, ſibi conciliare, ſervante vim med. Bg. et Sb. Ind., etiam P. per aliam formulam, (*ſich* geneigt, *gewogen machen*,) pro Dion. H. οἰκεῖον αὐτῷ ποιῆσαι, it. οἰκείους ἑαυτῷ καθιςάναι, v. Ind. S. T. utr., non reperi per Indd. cum acc. perſ., niſi ap. Dion. Caſ.

„οἰκειόομαι, mihi concilio, 2) paſſive“ nec ap. Poſſ. Call., nec in lib. de V. med., at in L. Ern. modo activum, quod tamen et ipſum ponitur cum acc. rei, v. c. terrae, pro vindicare ſibi aliquid, ſuum facere ac profiteri, cf. Ind. Herodt. et Thuc. cum Abr. Dil., it. ſimul cum dat. perſ., v. c. ut quis dicatur οἰκειοῦν ἑαυτόν τινι, alicui amicum ſe facere, praeſtare, alicui ſe adiungere, cf. Stp. Th., quam rectionem habet quoque medium Noſtri, v. Ind. Luc. et Dem., quo pertineat lex Thomae M. p. 734. m. v. πρέπει, — ὡσαύτως καὶ τὸ οἰκειοῦμαι δοτικῇ πάντοτε, ubi N. ſilent.

I, 5, 3.

Παρηγγέλθη τε δὴ πᾶσιν λ.

Haec Hoog. reddit ad Vig. p. 482. N. 6. b. i. „*et* ſane *edictum* eſt *omnibus*, (additis his.) Caeterum τε δὴ vel καὶ δὴ paſſim redditur *igitur* ſ. *itaque*, ut ab Interprete (vetere P.) h. l. — Utraque particula ſuam notionem et vim retinere debet. Et καὶ quidem ſ. τε coniunctio ſuo copulandi fungitur officio: particula vero δὴ non tantum probat ſ. confirmat praecedentia, — ſed etiam, neſcio quid, addit et auget.“

Quae quidem poſtrema τοῦ δὴ vis et emphaſis, ſentienda illa magis, quam explicanda verbisque expromenda, cf. Ind. Fi. The. et Pal., mihi eſt nulla; ut notio altera aiens ſ. confirmans procedit hic quoque per Lat. *ſane* aut *verè*, noſtratium *wirklich*, ut hic fiat vere eventumque habeat, quod Noſter §. 1. dixit, amicis viſum eſſe ac placuiſſe, ab iisque propoſitum eſſe Commodo per conſilium, ſi ei placeret exſequi; unde ſane comprobet Noſter praecedentia. Verum ego non dubito δὴ hic capere pro Lat. *igitur* ſ. *adeo*, reddens totum *denunciatum* que *eſt igitur* ſ. adeo *omnibus*, qua vi particulae illativae ſ. conſecutivae indicatur, quid poſt amicorum illud conſilium producendi ad caſtra militesque Commodi factum ſit atque evenerit. De ea notione, nobis iam ad 1, 3, 5. producta, dubitarunt Hoog. in Op. p. 301. ſqq. et Zeun. ad Vig. p. 487. b. N. 14. e., quanquam iidem ſimiliter per *igitur* vertentes in Op. p. 287. Nr. 1. p. ſq. Nr. 2. et *adeo* p. 289. m., ſed ad Vig. l. l. N. 14. a. e., et Zeun. per Indd. Xen. Cyr. Pol. 'Ανβ. et Mem. S. ibique ad 2, 1, 24. N. e., ut dudum Heſ. 1, 924. m. δὴ, οὖν, explicat, et nobiscum reddunt Dev. p. 109. i. Vig. p. 482. i. Stp. Th. 1, 965. G. m. p. ſq. G. m. L. Ern. et N. T. cum Indd. Xen. Ern. et Mor. Cyr. et 'Ανβ., Fi. Pal. et Hſ. Fab. Aeſ. Et fortaſſis pugna eſt tantum de vocabulo ac nomine, quod iſti particulae ex arte tribuendum ſit, an debeat dici, habere uſum ἐπιδοτικὸν, quem, pro Lat. *etiam* capiendo illam δὴ, et ipſe nego, non item, ut late accipiatur illud ἐπιδοτικὸν, et pro qualicunque *conſecutione*, quae eſt et in addendo, tranſeundo, inferendo, colligendo, argumentando, utque uſum illum ἐπιδοτ. habeam eundem cum *illativo*, it. *concluſivo*, qui ſtatuitur in Op. p. 300., etiam cum *inchoativo*, παρακελευστικῷ et μεταβατικῷ ib. p. 287. m. 289. Nr. 5. 281. ſqq., ubi et δὴ ſubinde per *adeo* redditur; utque denique credam, notionem illam τοῦ δὴ illativam, pro *igitur*, contineri in illa (quae primaria eſt ſumta ib. p. 276. e.) temporis pro νῦν, Lat. *nunc* ſ. *iam*, quae quidem Lat., cum noſtratium inde facto *nun*, non modo de tempore uſurpantur, ſed etiam in conſecutione univerſa, in colligendo et tranſeundo, proque illo *igitur*, cf. de *iam* Hor. Turſ. p. 367. m. VII. 1. et 3.

Iam τε δὴ cum Hoog. capio ſic, ut utraque particula vim obtineat ſuam, reddens primo ſevere *que — igitur* ſ. *et — adeo*, ſed liberius *ita que*, diviſis ſic vocibus, quia *ita* ad ſenſum valere poteſt pro tunc ſ. nunc

ſ. igitur, ut noſtrum *alſo*, proprie etiam de modo dictum, ſed deinde ſenſu illativo et conſecutivo, quanquam hac ratione invertitur ordo notionum Gr., quae res reliqua eſt quoque in P. *itaque*, una voce ſcripto, et in mediam orationem coniecto, ubi ſane pro ſolo *ita* ſ. *igitur* ſumitur, peremto ſenſu copulae *que*, quae olim vim habuit ſuam in enunciationis initio, poſtea vero per negligentiam librariorum et morem ſcribendi omnia ſerie una, tandemque per ſcriptorum uſum modo valuit pro unis illis *ita* ſ. *igitur*, cf. G. Th. et Hor. Turſ. p. 467. m. Unde non fit ſevere ſatis, cum alii illud Gr. τὲ δὴ ſimiliter per ſolum *igitur* reddunt, at tamen ſimul pro mea notione; cum δὴ pro οὖν capiant manifeſto, τὲ prorſus neglecto, nec illam vim illativam habente, ſed cum δὴ mihi reperto etiam ap. Thuc. 275, 64. τὸ ξύμπαν τὲ δὴ λ. *in* ſumma *vero*, (ut Ind.) ap. Dion. H. S. T. 1. 339, 9. *quapropter*, (ed. Rs. 2, 1031. l. 4. *quare*) 610, 41. ταῦτά τε δὴ καὶ πολλὰ ὅμοια λ. haec *alia* que *multa*, (cum ed. Rs. 3, 1894. l. 6. oppreſſis τὲ δὴ,) it. 657, 9. et Ariſt. Nub. v. 60. in Vs. vulg. oppreſſo δὴ, quod ibi ad Dev. p. 109. N. 34. Rsm. vult per Lat. *ibi tum*, me quidem reddente ſic, *natus* eſt *filius* hicce *nobis*, mihi *ſcilicet* et *uxori*, ubi δὴ magis definit et explicat, (ut Lat. *mihi* que *adeo* et *uxori*,) et τὲ non cohaeret cum δὴ, ut nullibi, ſed cum ſq. καὶ, ut noſtro loco pertinet ad pr. v. παρ., quod reſpicit v. ἔδοξε §. 1., ſuper coniuncto τὲ δὴ nihil me praeterea reperiente, (cum Stp. Th. 4, 105. E. e. Append. e Dem. non extiterit in Rs. Ind.) ut tamen comparem non modo καὶ δὴ cum Hoog. ad Vig. (cf. ad 1, 2, 9.) ſed etiam τὲ οὖν, ap. Noſtr. et alios, it. δὲ δὴ, quo de v. Bud. C. 1299, 5. Stp. Th. 1, 965. G. i. Dev. p. 102. e. 109. m., ad Luc. 2, 875. N. 59. Fi. ad Plat. Theaet. p. 139. Ind. Xen. Pol. Z. v. δὴ e. Hoog. Op. p. 268. it. δ᾽ οὖν ib. p. 271., ſive δὲ proprie capias, (ubi et noſtrates habent *aber nun*,) ſive pro τὲ, ut alibi.

Quod autem Reuſm. l. l. comparabat cum Gr. δὴ noſtrum *da*: id per ſe non improbo, cum ex iſto ſermone noſter duxerit plura, illudque *da*, leviter immutatum in vocali, non modo adhibeatur de loco, ſed etiam de tempore, ubi pro Lat. *tum* ſ. *tunc* ponitur, in primis in apodoſi, ſi ſtat ſolum; ut δὴ cum τότε eſt potius Lat. *demum*, pro tandem, quam Lat. *vero*; unde h. l. eſſe poſſit, *denunciatumque* eſt *tunc*, (*und* da *iſt allen angekündiget worden*,) etiam adeo pro νῦν de tempore, Lat. *nunc* ſ. *iam*, (nunmehr, *ietzt*,) quibus affine prius *tunc*; ut ſemper, quamcunque notionem eligas, hic aptum ſit δὴ, et male a Ms. tentetur, ſi vis tamen interceſſerit, nec caſus fortuitus, ut elapſum ſit ſcribae invito.

De v. παραγγ. cf. Bud. C. 103, 7. 845, 52. Stp. Th. (qui notiones ſine cauſa cumulat, commode ad illas in L. Ern. revocandas,) Ind. Thuc. Xen. Ἀνβ. Hell. Pol. et Cyr. it. Diod. S. cum Luc., per variam rectionem, abſolute, it. cum acc. rei, it. cum dat. perſ. et ſimul cum inf., it. tantum cum inf., it. cum praep., et paſſ. de re, ſed Ind. Fi. The. „verbum proprium, quod de imperatoribus atque ducibus adhibetur" ſive ipſis, maximeque, ſive per alios, ap. Lat. vulgo *imperare*, it. *edicere*, (*anſagen*), ſed ſeverius *denunciare*, ut h. l. ap. Intrp. Lat. (ap. G. Th. cum Gr. n. et notione eadem „futurum aliquid nunciare, et cum quadam auctoritate, certe aſſeveratione, praedicere" nobis *ankündigen*, it. *verkündigen*,) cf. Suid. 3, 26. m. ſq. p. ſq. i. 49. i., (quo uti poterat Stp. Th. 1, 22. i.) ἐθελονταὶ παρήγγελλον εἰς τὸν κατάλογον, ſc. ἑαυτοὺς, deferre ſe, i. nomen ſuum, ut noſtratium *ſich* anzeigen, *angeben*.

1, 5, 8.

Ἔχαιρεν οὖν μᾶλλον συστρατιώτην μὲ, ἢ υἱὸν καλῶν.

Super v. χαίρειν cum particip., quomodo explicandum ſit, primo quid praecipit Hoog. ad Vig. p. 313. b. e. „Latini ſolent vel in inf. mutare, vel, mutata verborum ſtructura, per nomen (ſubſt. affine et in verbo latens) efferre, (ſubiectis exemplis cum v. paſſ.) ὁπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος, *unde* gaudet *nominatus*, i. quocunque alio nomine gaudet, ſ. nominari velit, (et v. act.) ὁτιοῦν χαίρεις ὀνομάζειν, ſi *qua* alia *tibi* arridet *appellatio*" ubi v. *arridere* pro placere, cui et ſubſtituas *velle* ac *lubere*, v. c. ſeverius in poſteriori exemplo, *quocunque* igitur *modo* placet, *libet* tibi *nominare*, ſ. *vis*, velis, *nominare*; in quibus Lat. verbis notio eſt ſimul gaudii laetitiaeque, item notio adv. *libenter*, quo de poſtea.

Sed Stp. Th. 4, 339. e. „nonnunquam χ. cum particip. conſtruitur, χαίρω ποιῶν τι, magna *cum* laetitia *facio*, ſ. facere *gaudeo*, ſ. *facere* me *delectat*, ſ. *lubens* facio" ubi v. χ. mutatur tripliciter, 1) in ſubſtantivum affine, idque per abl. cum praep. *cum* laetitia *facio*, (nam a Stp. negligenter additur adi. *magna*, ſicut et licet per abl. nudum, ut in ſuperiore χαίρει ὀνομαζ. nomine *gaudet*,) 2) in infinitivum, ubi verbo Gr. χ. ſubſtituitur Lat. aut privum, *gaudeo*, aut iunctum ſ. phraſis ſyn. *me delectat*, pro quo licet quoque per ſyn. paſſ. privum *delector*, 3) in adi. ſ. adv. affine *lubens*, pro lubenter aut laetus, cf. G. Th. 127, 92., quam rationem per adv. ſequitur h. l. et Bg., dante Stp. l. l., praeter exempla e Lat. ſcriptoribus, eundem Graeciſmum imitantibus, (cf. Hoog. l. l. p. 314. a. m.) alia Gr. cum ſimili Vs., ſed ſine Vs. χαίρω φειδόμενος ex Ariſt. Plut. v. 247., (ubi Kuſt. Ind. gaudeo *parſimonia*, et Eq. v. 1113. per liberrimam Vs. ad latus, pro *libenter* ſinis *te blandiri* ac *decipi*,) tum ex Hom. Ὀδ. μ', 380. (qui locus non huc pertinet, quia participium ἰὼν cum v. χαίρεσκον vulgari modo explicari poteſt per particulam *ſi*, quando, *quoties*, maxime ob adiunctum dat. ſ. abl. ᾗσιν, qui caſus in noſtra formula non ſolennis eſt,) et ex Ἰλ. τ', 185. χαίρω — ἀκούσας, ubi tamen etiam participium per particulam *dum* reſolvi poteſt, ut fit per ſyn. ap. Poſſ. Call. p. 325. m. „χαίρω ἐπαινούμενος, *gaudeo*, cum *laudor*, rel." in cuius loco e Virg. A. 10, 726. de leone, *gaudet* hians *immane* Heyn. ed. ponit comma poſt *gaudet*.

Praeterea ad Herodt. 616, 77. τρόποισι τοιούτοισι χρώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι, *his* moribus *uti* Graeci *gaudent*, Valck. N. 79. reddit, *iſtiusmodi moribus* ſ. *iſthoc* ingenio *ſolent* eſſe *Graeci*, atque adeo χ. per Lat. *ſolere*, et participium per inf., ut v. χ. accipiatur, ſicut ſupra φιλεῖν et ἐρᾶν, it. διατελεῖν, et ſeverius iſta vertantur, *moribus* talibus *uti* Graeci *ſolent*, cf. Caſ. ad Ath. 2, 302. e., contra quem Valck. non vult illa inverti in χαίροντες χρῶνται, tandem eodem tamen redeunte ſenſu.

Tum Geſnerus, qui magiſtri loco eſſe interdum poteſt in ſuis Vss., ap. Luc. ſic noſtram formulam reddit, 1, 337. i. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτοὺς, gaudeo *propterea*, dum *dolore* eos *afficio*, (ich *mache* mir *ein* Vergnügen, *ſie* zu *kränken*,) 2, 17. l. 3. ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος, ut *ſe* in *talibus* laudari *gaudeat*, it. 3, 121. l. 28. χαίρεις ἐξαπατώμενος, *imponi* tibi *gaudes*, quod ſimile eſt ſuperiori ap. Ariſtoph. ex Equ.

Sed ap. Luc. 3, 662. l. 313. οὐκ ἔρισας ἐχάρη Φοίβῳ Σάτυρος Μαρσύας, *nec* rixa *gaudet* Phoebi *Satyrus Marſyas*, mutato participio in ſubſt. affine, cum verbum χ. habet ſecum negativam, ubi et infinitivus pro participio in Lat. procedit, (cf. Virg. A. 6, 392.) qua de peculiari forma cf. Stp. Th. 4, 390. B. m., ſed ut teneatur, eam reperiri

1) ſine participio et omnino verbo aliquo, ut ap. Ariſt. Plut. v. 64. Equ. v. 825. 235. cum Schol., it. Veſp. v. 186.

2) cum verbo aliquo finiti temporis, ut Ariſt. Ach. v. 562. ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν, per liberam Vs. ad latus, pro *ſed* nec *cum* gaudio *haec* audebit *loqui*, i. non ſine damno et poena, ſ. non impune, ut ap. Luc. 1, 146. l. 53. ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, *ſed* non *ſine* infortunio *eſtis* hinc *abituri*, it. 3, 660. i. ὡς οὔτι χαιρήσοντες, ὦ δυσδαίμονες, Ἴσην πάθησθε κόλασιν, οἷς δεδράκατε, *nihil* ergo *gaviſuri*, infeliciſſimi, *aequam* ſubite *poenam* veſtris *actibus*, pro ſeverioribus, *igitur* minime *gaviſuri*, o *infelices*, aequam (dignam) *patiamini* poenam *iis*, quae *patraſtis*, ubi verbum adiunctum poſtponitur, ut interdum praeponitur, v. c. ib. 2, 703. l. 15. ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν, ἀλλ' οὔτι χαίρων γε, *a veſpera* inde *ſtatim* clamat: *ſed* certe *non* ſic *auferet*, pro *ſed minime* laetus *ſane* ſ. profecto,

3) cum participio, ut ib. 1, 160. l. 71. οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος, *tibi* male *erit* ob iſtam *morum converſionem*, qui cum olim *perquam* benignus *fueris* et *comis*, nunc *te* adeo *agreſtem* atque inhumanum *praebeas*; pro *tu vero* non *gaudebis*, (tu vero dolebis, te vero poenitebit, tu vero infelix eris et poenas dabis,) *quod* ita *durus* e *comi* factus *es*, it. 2, 630. l. 1. πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε τὰ τοιαῦτα διεξιόντες, verum *non* gaudebunt *impune* ſe *auferre* eiusmodi *diſputationes*, pro *at* non gaudebunt *ſane* ſ. profecto *talibus diſputationibus*, ſ. at dolebunt profecto, talia diſſeruiſſe, cf. ibid. 3, 660. N. 262. In qua formula unum reperi locum ſuperiorem οὐκ ἔρισας ἐχάρη, ſimillimumque Virg. l. l. extra comminationem, quae non cadit in illud tempus praeteritum, ſed in praeſens et maxime in fut., per quae tamen tempora omnia valet eadem explicatio formulae legitima, cum ſit οὐ χαίρειν a) proprie non gaudere, b) uno verbo dolere, lugere, poenitere, c) quia hoc fit in damnis, malis ac poenis, affici damno, malis, poenis, poenas dare, puniri, non impune ferre ſ. abire, it. infelicem eſſe ſ. fieri; cf. ſine negativa Hoog. ad Vig. p. 314. b. i. cum Z., qui et videndus ad Xen. Mem. S. 1, 6, 8., quanquam ibi εὐφραίνονται eſt non cum nudo participio, ſed cum ὡς εὖ πράττοντες, quam particulam ὡς cum participio non tam reddam cum Vs. ed. Th. V. 4. p. 57. *quaſi qui* rebus *utantur proſperis*, quam per ſimplex Lat. *ut*, vel compoſitum *ut qui* ſ. *quippe qui*, et haec ad ſenſum *quia* bene *faciunt*, ſc. τούτων τὶ, quod malim ob ſuperius μηδὲν εὖ πράττειν οὐκ εὐφραίνονται, ut εὖ πρ. pro *feliciter gerere*, ad hanc ſententiam, delectantur, utpote bono ſucceſſu utentes, ſ. quia res et rerum exſecutio bene feliciterque procedit; ut et ib. comparo οἱ μὲν οἰόμενοι et οἱ δὲ ἡγούμενοι, it. καλῶς προχωρεῖν et εὖ πράττειν, ſicut ipſe Xen. plane omittere potuit membrum ὡς ε. πρ., adiectum, credo, modo ob multa interiecta poſt καλ. προχ. ἑαυτ.

Tum, ut ad formulam verbi χ. cum negat. comparo Hom. Ὀδ. μ', 88. οὐδέ κε τίς μιν γηθήσειεν ἰδὼν, Cl. *neque* quisquam *ipſam* laetaretur *conſpicatus*, ubi Lat. *gaudere* propius, e Gr. illo haud dubie ortum, et participium reſolvetur quoque per *ſi* ſ. quum: ſic nunc adiicio exempla, quae noſtrae formulae ap. Noſtr. ſunt conſentanea, Atticae illius, ut Kuſt. Ind. Ariſt. cenſebat, et antiquiſſimae, cf.

I) ap. poëtas, Heſ. ἔργ. Vs. 55. χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας, gaudes *ignem* furatus, *quod* que *animum* meum *deceperis*, participio ſemel ſervato, ſemel per cauſalem reſoluto, quae ratio utrinque procedebat, *gaudes*, quod *furatus es* — et *decepiſti*, aut potius acc.

cum inf., *gaudes*, te *furatum eſſe*, rel., tum alius poëtae ap. D'Orv. Ch. p. 758. m. χαίρουσιν — ἐόντες, ſine Vs., ubi participium reſolvas per *ſi*, aut per adv. *libenter* verbum χ., quod cum ſyn. γήθειν, etc. de aſtris ille ait eſſe i. q. pollere, vim habere praecipuam ac maiorem, ſed non addita cauſa, unde illa notio veniat, quae videtur eſſe e tropo metonymiae et antecedenti, cum gaudeat, qui bene ſe habet et felix eſt, i. viribus integer et inſtructus, quas adeo exſerere poteſt atque declarare; quanquam etiam aſtra et planetae dicentur laetari in ſuis ſedibus, de diſciplina veterum ſuperſtitioſa, cum libenter ibi ſunt, qua de notione verbi e prioribus patet, ſicut utraque valet in his ap. G. Th. 788, 54. „*myrrha* gaudet *raſtris*, i. melius provenit circumfoſſa" at ſine explic. 19, 13 ſqq. frumenta omnia *maxime* laetantur *patenti campo*, — laetantur *beneficio* incendii *loca* ſterilia, — *laetatur* vitis *tepore*; patetque res etiam ex illa ſalutatione χαίρειν et χαῖρε, cui reſpondet Lat. *valere*,

II) ap. proſaicos, Dem. 1014, 14. ſine Ind. τουτονὶ Βοιωτὸν, ἢ Μαντίθεον, ἢ ὅτι ποτ᾽ ἄλλο χαίρει προσαγορευόμενος, ut ſupra ap. Hoog. e Plat., *quidquid* tandem *aliud* ſ. *quocunque* tandem *modo alio* vult *appellari*, (*was* ſ. *wie* er *nur* immer *anders* ſ. *ſonſt* will *benennet ſeyn*,) Aeſch. Or. Rs. V. 3. p. 627. e. ἔχαιρε κολακευόμενος, ut ſupra ap. Ariſtoph. Eq. v. 1113., nullibi per Ind. converſum, ſed a Z. ad Vig. p. 314. a. m. *gaviſus* eſt *adulatione*, et Aeſch. Socr. 2, 33. e. p. 28. e. μοὶ δοκεῖς σὺ — οὕτως ἐμοῦ χαίρειν ἀκροώμενος, ὥσπερ τῶν ῥαψωδῶν, quem locum, non redditum ab Ind., verterim, *mihi* videris tu *ſic* gaudere *me* audito, *ut* rhapſodis *auditis*, ſ. ſic me libenter audire, ut rhapſodos, propr. in med. pro act. *me audiens*, ſ. *ſi* me *audis*.

III) ap. Heſ. 2, 1536. i. χαιρέτω ληρῶν, ἐρυθριάτω, ſine N., quod interpretor, *valeat* ſ. abeat *cum* nugis *ſuis*, ſ. *valeat nugator*, abeat hinc, non ſit moleſtus mihi, deſinat nugari, nolo audire nugatorem et nugas eius, et, quia loquitur meras nugas, res inanes, falſas, *erubeſcat* iis nugis, pudeatque eum illarum; ubi adeo tum verbum χ. cum particip. habet alium, quam in ſuperioribus, ſenſum, quo de aliunde ſatis conſtat, tum participium extulimus paulo aliter, quam ſupra, fortaſſis et reſolvendum per copulam, *abeat* et *nugetur*, quantum velit, ut nos habemus, *geb* und *rede*, was *du willſt*.

IV) ap. Noſtrum vero tria exempla, ſed diverſi generis, a) ubi ſimplex enunciatio, 4, 11, 5. χαίρουσι τοιαύτην τινὰ ὄρχησιν κινούμενοι, ubi Bg. e P. *delectantur* eiusmodi *ſaltationibus*, oppreſſo tum pron. τινὰ, tum participio κιν., forte, quod non habent Latini phraſin ſimilem illi Gr. κινεῖσθαι ὄρχησιν, movere *ſaltationem*, aut *moveri*, movere ſe *quoad* ſaltum, *ſaltatione*, ſed potius *choreas ducere*, it. *choreas exercere*, cf. G. Th., pro quibus non verear dicere *choream ciere*, pro ſaltationem inſtituere, ſaltatione uti; unde h. l. fuerit, *libenter* talem *quandam* choream *cient* ſ. *ducunt*, it. *ſolent* talem *aliquam* choream *ducere*, b) duo reliqua, ſimilia ſibi in hoc, quod habent enunciationem compoſitam ex μᾶλλον — ἢ et duplici attributo, quorum locorum primus eſt, ſuper quo hic ſcribimus, a Latt. et Vern. unanimiter converſus, *libentius* commilitonem *me*, *quam* filium *vocabat*, reddito v. χ. per adv., unde participium abiit in verbum finiti modi, ſed alter de Caracalla 4, 1, 11. συστρατιώτης ὑπ᾽ αὐτῶν μᾶλλον, ἢ βασιλεὺς καλούμενος χαίρειν προσεποιεῖτο, ubi, ut ſupra ap. Luc., participium alium, quam in priori exemplo, locum obtinet, ibi poſtpoſitum, hic praemiſſum, ubi P. negligenter verſatur, ſed Bg. ſeverius, *ſi* commilito *ab* ipſis *potius*, quam *imperator* vocaretur, *delectari* ſe *ſimulabat*, ſervato verbo χ. per ſyn. Lat. paſſ., ſed participio re-

ſoluto per particulam conditionalem vel temporis, pro *quando*, verum ut diverſa ratione utatur in μᾶλλον — ἢ, noſtro loco copulans μαλ. ſtatim cum v. χ., quod quippe, per ſe mutatum in adv. *libenter*, accedente μαλ., Lat. *magis*, comparativum facit et illud *libentius*, contra in altero loco μᾶλλον non regens cum v. χ., ſed cum ſubſt. συςρ. aut cum v. καλ. ſecus faciente P. in his „commilitonem, *quam* principem *vocari* ſe *malle*" per orationem infinitam, hiſtoricorum Lat. more, pro *maluit*, et μαλ. iuncto cum v. χ., cum ſumſiſſet hoc pro velle, ut ex *magis velle* fieret *malle*, retinente hoc Stp. Th. 3, 1076. D. m., cf. ſine Ind. Xen. Ag. 11, 9. ἐπαινούμενος γοῦν ἔχαιρε μᾶλλον, ἢ χρήματα κτώμενος, ed. Th. V. 2. p. 521. m. ſi *laudaretur*, magis *gaudebat*, quam *ſi* opes *adquiſiviſſet*, ſed ib.-§. 5. ſimplici in enunciatione ἐπαινούμενος ἔχαιρε λ. *ſi* laudaretur — *gaudebat* rel.

Atque hic quidem videtur commodiſſimum dicere de diſtinctione in noſtro loco poſt μᾶλλον, ubi facientes comma edd. cum Ms. innuerint idem illud, μαλ. potius cum v. χ. copulandum eſſe, quam cum ſubſt. ςρατ., ad quod ſi referatur, ut in Noſtri loco altero, ibi tum comma ſit potius poſt οὖν ſtatim locandum, nobis quidem probantibus cum Bg. hoc, ut neque poſt οὖν, neque poſt μαλ. comma fiat, quoniam adv. *libentius* a ſuo verbo nequit divelli commate, ut et, ſi reddatur v. χ. per Lat. *ſolere*, ubi μαλ. trahi oporteat ad ſq. ſubſt., et per ſe exprimi Lat. *magis* ſ. *potius*; ſicut in ſevera interpretatione, *gaudebat* ſ. *delectabatur* vocare *me*, ambiguum quidem μαλ. fuerit, trahendum ad v. χ., aut ad v. καλ., aut ad ſubſt., ſed comma in Lat. Vs. nullum valet, quanquam in Vern. poſt *gaudere* et ſyn. ſolenne; propter quam ambiguitatem aliquam nec h. l. uſurus ſim ratione vertendi illa ſeveriore; qui nec in noſtra formula reperi comma intra v. χ. et participium, niſi ap. Luc. l. l. 2, 630. l. 1., ubi editum erat πλὴν οὐ χαίρουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες, quod comma procedit tamen, ubi participium reſolvitur per particulam aliquam, v. c. *ſi*, in primis, cum participium habebit quaedam adiuncta, ut ibi, ut enunciationem ſingularem accipias, non item commode, ubi participium eſt ſolitarium, ut in exemplis ſupra ap. Poſſel., quanquam ſunt, qui et tum interiiciant comma, cf. ad 1, 1, 1. m.

Caeterum et hic, velut in tabula, conſpiciatur ſimul diſputatio omnis ſuperior, ut teneamus, verbum χαίρειν cum participio alterius verbi, ſive activae, ſ. paſſ. formae, reddi

1) ſevere, ſervato participio, Latiniſque verbis ſimplicibus, gaudere, laetari, delectari, oblectari, quanquam haec omnia non reperiuntur in G. Th. et Indd. Lat. cum particip., et ſuperius ap. Poſſel. e Virg. eſt ambiguum,
2) vicinius, mutato participio in infinitivum, ubi et Lat. phraſis, *ſe delectare*, *oblectare*, pro privo v. obtinet,
3) libere, verbo χ. expreſſo iisdem Lat., ſed a) participio reſoluto per particulam *ſi*, dum, *quod* et ſyn. b) participio mutato in cognatum ſubſt. rei, ſeu perſ. in alio ſenſu verbi χ. ap. Heſych. χαιρέτω ληρῶν, Nr. III.
4) liberius, verbo χ. reddito per Lat. ſyn. lubere, placere, (arridere,) ſolere, velle, it. cum μᾶλλον per Lat. *malle*, ſed per haec omnia participio mutato in infinitivum,
5) liberrime, mutato v. χ. a) in adverbium, *libenter*, et cum μᾶλλον in adv. comparativi gradus *libentius*, b) in participium ſ. adiectivum *libens*, it. *laetus*, ſed tamen eodem adverbii ſenſu, c) in

ſubſtantivum affine una cum praep., *cum gaudio*, cum laetitia, cum oblectatione; quae formula et ipſa valet pro adv., per quae omnia participium mutatur in verbum temporis finiti.

Sicut alia ratio, ubi verbum χ. eſt in participio expreſſum cum alio verbo finiti temporis ſimul, requirit quoque, ut χ. mutetur in adverbium. Sed ubi negativa praemittitur verbo χ., poſito vel in participio, vel in finito modo, adhiberi poſſunt et aliae rationes vertendi.

Denique ſubſtantivum συστρ., a Stp. Th. tantum e Noſtro laudatum, v. abſolute poſitum, ut hic, ap. Rs. Or. V. 7. Iſ. et Ael. V. h., ſed cum gen. perſ. ap. Luc. 1, 426. l. 87. συστρ. τῶν Ἀχαιῶν, commilito *Achivorum*, it. cum alio ſubſt. per appoſitionem ib. 448. l. 40. ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἑταῖρον, *commilitonem* et *ſodalem*, (ἄνδρα oppreſſo,) ſed tropico ſenſu in L. N. T., ubi et cum gen. perſ., ut ſaepe ap. Poll., ſed nunquam reprehenſum aut allatum ab iis, qui de compoſitis e σὺν talibus ſubſt. agunt, cf. Thom. M. p. 207. 649. i. 728. Moer. p. 273. Herodi. Gr. p. 475., ad Luc. 3, 562. N. 78. D'Orv. Ch. p. 272. e. 382. m. 523. m. 674. m. vs. 4. et 704. m., e quo genere Noſter adhibuit modo haec praeterea, σύμβουλος, σύμμαχος, συμφοιτητής, σύνεδρος, συνωμότης et σύσκηνος, h. l. *nennte* mich *daher* lieber *Mitſoldat*, als *Sohn*, quod fecerit Marcus maxime in orationibus ad exercitum, (uſus fortaſſis compellatione univerſa *commilitones*, nec filium ſeparatim appellans, v. c. mi fili et vos commilitones,) ſive etiam, ſi res ita ferret, ut, praeſentibus quibusdam militibus, filio aliquid diceret et imperaret, non appellans filium, ſed commilitonem.

1, 5, 8. e.

Τὴν μὲν γὰρ προσηγορίαν ἡγεῖτο φύσεως, τὴν δ' ἀρετῆς κοινωνίαν.

Malim κοινωνίας. *Reisk.* Aliter diſtinguenda eſſe haec verba exiſtimo, ut comma poſt προσηγ. ponatur, ad quod ſequens τὴν δ' refero, ſicut κοινωνίαν ad utrumque genitivum, eo ſenſu, hanc appellationem ſignificare, ſe natura, illam vero ſe virtute coniunctos eſſe. *Stroth.*

Eundem ſenſum efficias etiam ſine commate iſto, quod non videtur commodum in oratione Noſtri obliqua, quia, commate poſt προσηγ. ſuſcepto, aliud quoque poſt ἡγ. inducendum ſit, unde tria commata ſtent in vicinia, et duo poſt ſingulas voces ἡγ. et φυσ., quae diſtinctionum frequentia verear, ut omnibus placeat. Illud apparet, in v. ἡγ. iterum deeſſe inf. εἶναι, ut 1, 2, 4., quo aſſumto, e lectione vulg. rectio verborum eſt, τὴν μ. γ. πρ. ἡγ. εἶναι κοινωνίαν φυσ., τὴν δ' (προσηγορίαν εἶναι κοινωνίαν) ἀρετῆς, ſ. ἡγ. γὰρ, τὴν μ. πρ. εἶναι κοινωνίαν φυσ., τὴν δ' (προσηγορίαν εἶναι κοινωνίαν) ἀρετῆς, ut ſane et ipſe refero acc. κοιν. ad utr. ſubſt. et gen. φ. et ἀρ., et in relatis ad ſe τὴν μὲν et τὴν δὲ, valentibus pro pronomine demonſtr. in notione diſtinguendi, pro Lat. *hanc quidem* et *illam vero*, prius τὴν μ. π. pertinet ad propius υἱὸν, ſed poſterius τὴν δὲ πρ. ad remotius συστρ., cum lectio Ms. Ba. ſit inſulſa, nec digna, quae amplius memoretur. Unde totius enunciationis ſenſus fuerit, putabat, hanc filii appellationem eſſe communionem naturae, ſed illam commilitonis eſſe communionem virtutis; ubi ſane et ipſe capio v. *eſſe* et εἶναι aſſumtum pro Strothi *ſignificare*, quia et alibi hac notione ponitur, et *nomen* filii *ſignificat* communionem *naturae*, pro indicat, alicui eſſe communem cum altero naturam, aliquem habere eandem, quam alter, naturam, i. non tam easdem animi ac corporis dotes et proprietates, quam potius idem genus, ortum, natales, ſ. indicat,

aliquem cum altero coniunctum eſſe nativitate, genere, ortu, natalibus, i. ſic, ut ab altero genitus ſit et ortus, in quam notionem, tacente in φυσ. Stp. Th., v. L. N. T. Krb. p. 724. e. Nr. 3., ubi recte affertur Heſ. 2, 1532. i. φύσις, γένος, ſine N., cf. Soph. Ai. v. 1276. οὐ, μαθὼν, ὃς εἶ φύσιν, pro κατὰ φ., quoad *genus* ſ. *ortum*, et hinc per ſyn. abl. in Vss. Iohnſ. *non*, *cum noris*, *qualis* es *genere*, Hoer. *quis* genere *ſis*, ſed Scal. ad ſenſum, *non*, *tuorum* conſcius *natalium*, it. v. 1318., quae ſunt eadem cum illo v. 1315. τοιῶδ' ὀνειδίζεις σπορὰν, mihi *tali* exprobras *genus*, (proprie *ſatum*, cf. G. Th. eodem ſenſu,) ubi et Schol. φύσει δὲ ἐπὶ γένους λέγεται κυρίως λ., it. Iſocr. Ev. Wolf. 280, 25. περὶ τῆς φύσεως τῆς Εὐαγόρου καὶ τίνων ἦν ἀπόγονος, de *ortu* atque *natalibus*, cum Annot. 579, 17., ubi fluctuat, non videns, vocabuli τῆς φ. mox aliquam ſubiici explicationem, et poſtea l. 34. diſerte ſequi γένος, quo ducere debuit vel ipſa laudandi ap. veteres ratio ac diſciplina, ubi ſemper prima pars eſt de natalibus ac genere, ad quod et infra in epilogo redit orator 297, 14., ubi deinde indoles animusque diſtinguitur, ut 282, 44. ſqq., quibus in locis intelligenter verſatur Ind. Find., etiam in N. p. 8., tum ap. eundem in Pan. Mor. p. 35. §. 13. e. μᾶλλον Ἕλληνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας, ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετασχόντας, ubi praecedit τοῦ γένους, et Vs. W. male habet 73, 5. ſqq., ſed Annot. 327. e. ſq. plane tacent, at Ind. Xen. Pol. Z. „ὄντες τοῦ δήμου φύσιν, *e* plebe *oriundi*, plebeii *natura*" in poſtr. fere cum ed. Th. V. 2. p. 586., ſed prius in N. etiam ſolum magis perſpicue poſitum cum vera cauſa ob ſq., ſevere exponendum, ut ante ap. Soph., *quum ſint e plebe* quoad *ortum* ſ. *genus*, per conſtructionem ſolennem v. εἶναι cum gen. perſ., ubi *quis* dr. *eſſe plebis*, h. e. e plebe.

Quam quidem notionem ſubſt. φυσ. pro *genus*, nobis *Geſchlecht*, ſ. *nativitas* et *ortus*, noſtratium *Geburt*, hic neceſſariam puto, quia illa P. cum Bg. notio, etſi per ſe vera eſt, (cum filii nomen declarat, aliquem eſſe participem cum patre eiusdem eſſentiae, et fere earundem animi corporisque dotum,) tamen primo non ſatis pertinet ad rem praeſentem, deinde quia animi dotes, ſi in primis cogitentur, non videntur ſatis diverſae eſſe a ſq. parte, (qua nomen commilitonis communionem virtutis indicare dicitur, atque oſtendere, aliquam cum altero communem habere virtutem militarem, eſſe aliquem aeque fortem militem, pari fortitudine militare ac pugnare,) denique quia animi bona et virtus, ſive illa communis aliorum, ſive militibus propria, non ſolent ab oratoribus componi, ſed potius animi bona et fortunae bona, in quibus cenſetur genus et natales, cf. 5, 1, 11. ſq. Unde filii nomen deterius eſt minusque, quam commilitonis, quia illud reſpicit modo bonum externum ac fortunae donum, h. e. genus, in quo per ſe nulla eſt honeſtas et laus, cum contra appellatio commilitonis contineat virtutis formam aliquam, in qua virtute eſt honeſtatis ſedes, veraeque laudis ac gloriae materia. Merito igitur, inquit Commodus, pater commilitonis nomen praetulit, eoque libentius uſus eſt.

Sed ut Lat. *natura* non memini hoc ſenſu, ut ſit de vinculo ac ſerie dictum, qua quis ab altero natus eſt, ad eumque et eius familiam pertinet, niſi huc referantur quaedam e G. Th. Nr. 8.: ſic tamen Lat. *virtus* ſimiliter arctiori ſenſu et de bellica militarique virtute ſaepe dr., cf. de Gr. ἀρ. Stp. Th., (qui adeo principem hanc notionem facit cum Hſ. Ind. Plut., non item L. Ern.) Krb. Plut. Harl. Dem. pro Cor. p. 157. N. 89. cum Chr. Gr. P. p. 5. vs. 5. Ind. Iſocr. Ev. Fd. Xen. Mor. Ἀνβ.,

ſed Z. Pol. et Cyr. it. Ael. V. h., tum ad Thuc. 202, 62. τῶν Ἑλλήνων τινὰ ἀρετὴν, *fortitudinem*, Schol. ἀνδρείαν, tenente G. Th. noſtrum Gr. κοιν. modo in Lat. Pol., quo caret Stp. Th., non item L. Ern. et N. T.

Reiskii autem res et emendatio poteſt accipi dupliciter, vel eodem modo, quo nos cum Strotho facimus, ut κοινωνίας pertineat ſimul ad utr. ſubſt. φ. et ἀρ. ſic, τὴν μ. γ. πρ. ἡγ. (εἶναι) κοινωνίας φύσεως, τὴν δ' (προσηγορίαν εἶναι κοινωνίας) ἀρετῆς, vel aliter, ut κοινωνίας tantum ad ſubſt. ἀρ. referatur per hanc rectionem, τὴν μ. γ. πρ. ἡγ. (εἶναι) φύσεως, τὴν δ' (προσηγορίαν ἡγ. εἶναι) κοινωνίας ἀρετῆς, ubi gen. ille novus tum lapſu ſcribae ſolenni in ς et ν tolerari poſſit, tum quia et alibi ap. Noſtr. concurrunt tales genitivi duplices, qui porro habent non abſurdam rectionem v. εἶναι cum gen. rei, ut in Lat. *eſſe*, cf. G. Th. 641, 34. ſqq. Stp. Th. 1, 1130. B. m. ſqq., ut cum gen. perſ. Bud. C. 108, 10. ſqq. et ad Vig. p. 234. ſq. Nr. 12., ut, de noſtra quidem ſententia, utriusque ſermonis illud verbum cum rei gen. valeat 1) i. q. Lat. *referri*, ſ. *pertinere ad*, et tropo remoto, i. q. oſtendi, declarari, cogitari, v. c. filii nomen putabat referri ad communionem generis, ſed nomen commilitonis ad communionem virtutis, ſ. in filii nomine indicari, cogitari communionem generis, at in commilitonis communionem virtutis, 2) in eadem formula interdum extrinſecus ſumatur ſubſt. aliquod, nominatim pars, genus, ſpecies, it. ſignum ſ. indicium, ut cum dicimus *eſſe* virtutis *hoc*, *ut* rel., quod deinde redit iterum ad ſyn. formulam, v. c. virtutem hoc ſignificat, indicat, prodit, rel., unde h. l. fuerit quoque, filii nomen putabat ſignificare communionem generis, etc. 3) eadem formula reddi poſſit interdum per Lat. requirere, deſiderare, continere, v. c. *hoc* eſt *artis*, i. deſiderat, habet in ſe artem; unde h. l. nomen filii putabat continere communionem generis, quod ipſum, tropo remoto, redeat ad prius *indicare* ſ. *cogitari*, 4) in eadem formula queat genitivus mutari in nominativum, v. c. *hoc* eſt *artis*, i. hoc ſ. haec eſt ars, quod deinde, pro ſerie orationis intelligitur proprie ſ. improprie, ubi eſt i. q. prius *ſignificat*, continet, *requirit* rel.; unde h. l. *nomen filii* putabat *eſſe* communionis *generis*, i. q. eſſe communionem generis, atque adeo indicare et ſignificare communionem generis, etc. Ita ſemper coniectura Reisk. ab ea parte, ſi κοινωνίας referas ad utr. gen. φ. et ἀρ., non eſt neceſſaria, cum e vulg. lectione oriatur idem ſenſus. Si vero Rs. κοινωνίας pertineat tantum ad poſteriorem ἀρ. genitivum: tum membra fient inaequalia, tum ſenſus laborabit, quia *nomen* filii *putabat* eſſe *generis* poteſt ſane reddi, *nomen* filii *putabat* ſignificare *genus*, ſed non commode, *nomen* filii *putabat* ſignificare *communionem generis*; ut nec apparet cauſa, cur Noſter ſic uni tantum nomini tribuat *communionem*.

1, 5, 9.

Φέρων — μὴ πολλάκις — ταῖς ὑμετέραις ἐνεχείρισε πίστεσι.

Super φέρων participio cum verbi alius tempore finito ſcripturus et ego hodie quidem, ac poſt tot tantosque viros, ut brevis ſim, primo indicabo eos, qui ſuper illa formula egerint, non vero, quomodo eam intellexerint ac verterint, Bud. C. 543, 13. 579, 8. Stp. Th. 4, 82. B. Ind. Ael. V. h. cum N. ad 8, 14. p. 554. ſq., ad Luc. 1, 349. N. 54. a. m. 680. N. 33. 699. N. 2. D'Orv. Ch. p. 520. m. Weſſ. ad Diod. S. 2, 586. N. 91. Ern. L. v. Nr. 7., ad Hom. hymn. in Merc. V. 5. p. 36. v. 63. cum Ind. v. φ. it. Polb. cum Rsk. ad eundem p. 12. m. et Or. V. 4. p. 1205. m. cum N. V. 3. p. 242. 474. N. 32. cum Vig. p. 343. cum N. 99. Hoog. et Z.

p. ſq., it. Hſ. Plut. Ind. cum N. p. 40. e. 59. e. it. Toup. ad Suid. P. 1. p. 30.

Tum divido rem et diſcerno loca, in quibus participium φ. vim habere queat ſuam propriam et phyſicam, ab aliis locis, ubi ea non procedat, ſed φ. per tropum ſit capiendum. Quod diſcrimen facile, opinor, deprehendetur e locis ſcriptorum ſingulis et e contextu orationis, oſtendetque cum res ipſa, qua de ſermo eſt, an phyſice poſſit *ferri*, deferri, *portari*, tum adiectum finiti temporis verbum, aut tota phraſis.

Ubi itaque φ. proprie ac phyſice valebit: ibi tum a) ſevere quidem Latine etiam participium exprimetur, ſed b) libere ac perſpicuitatis ergo reſolvetur participium Gr. de more per copulam aliquam *et* ſ. *ac*, ſic tamen, ut, cum forte φ. poſtpoſitum fuerit verbo finito, in verſione praeponatur, c) liberius φ. praeſentis temporis, pro praeterito ἐνεγκὼν ſumtum, mutabitur in formam paſſ., v. c. *delatus*; qui poſtremus tamen modus tantum proderit Latine reddentibus, et in ſenſu exponendo ſemper revocandus erit ad priorem ſolutionem per copulam; ſicut in hac phyſica iſtius φ. notione liberum erit, quod verbum Latine ad reddendum adhibeas, ſive *ferre*, quod exacte reſpondet Gr., ſive alia ſyn. ſimplicia, ſive adeo compoſita, ut ſenſus iuvetur magis.

In exemplis talibus digerere placet verba, quibuscum φ. incedit, per claſſes certas. Igitur eſt φ. cum verbis, notionem habentibus

1) dandi, Hom. Ἰλ. ί, 331. φέρων — δόσκον, v. Ern. Ind. et Rsk. ad Polb. l. l. it. Ὀδ. ϱ́, 345. δὸς — φέρων, v. ad Vig. p. 344. a. e. it. φέρων ἀπέδωκα Alciphr. 3, 3. p. 280. e.

2) iaciendi Luc. 2, 908. l. 30. πῦρ — φέρων — ἐμβάλοι ἐς λ. (ubi Gs. opprimit φ.) it. 1, 699. l. 2. σὲ — ἀποῤῥίψῃ φέρων, it. Hom. Ὀδ. ϱ́, 91. χέρνιβα — ἐπέχευε φέρουσα,

3) ponendi θῆκε — φέρων Hom. Ἰλ. ψ́, 886. Ὀδ. ύ, 97. cf. ad Vig. p. 344. a. e. it. κατέθηκε — φέρων Hom. h. in Merc. v. 63. Ὀδ. ϱ́, 333. et v. 94. σῖτον — παρέθηκε φέρουσα,

4) ſtatuendi ſ. collocandi, quae, quanquam fortaſſis ad pr. referas, tamen ſeparatim damus, quia tenent aliud v. Gr., Hom. Ὀδ. ά, 127. ἔγχος — ἔστησε φέρων, cf. ad Vig. p. 344. i. it. ϱ́, 29. cum Ind. Ern.

5) veniendi, ap. Valck. ad Eur. Ph. p. 92. a. e. ἵξεται φέρων, it. ἥκω — φέρων, it. φέρων ἥκω, ubi Schol. ſervat et εἰδῇς recte per ἀκούσῃς, quia miſcentur ſenſuum verba, (aliter reddente Kypk. N. T. 2, 398. e. v. φ. tunc, et pro annunciare, ut ſane ap. Eur. Ph. v. 1082. diſerte ſequitur ἥκεις — ἀγγέλλων, ſed ut nihil inde efficiatur,) add. Call. Di. v. 147. φέρουσα νεῖαι — ἔδεσμα, afferens *venias*, it. in L. Pall. v. 7. φέρουσα — ἦνθ' λ., Heſ. Θεογ. v. 481., ad Ael. V. h. p. 555. b. i. Rs. Or. Ind. Iſ. V. 7. p. 594. m., quo et referam verba *eundi*, ut ap. Valck. l. l. b. m. ᾔει φέρων, ubi et nos habemus *er gieng* und *trug*, rel.

Sed in tropico participii φέρων ſenſu, ubi (praeter illos, qui redundantiam et ornatum inanem ſtatuunt) fere omnes reddunt vel a) per adv. aliquod, vel b) per formulam, adverbio parem, ut per abl. aut nudum, aut inſtructum aliqua praepoſitione, omnia mihi quidem videntur repetenda e notione v. φέρειν ea, qua adhibetur de impetu, vi ac feſtinatione, et ubi eſt pro ferre cum impetu, vi et feſtinatione, ſ. ferre violenter, feſtinanter, celeriter, it. pro rapere et abripere, cf. Ern. ad Hom. Ἰλ. ά, 405. it. de animo pro inclinare, cupere, velle aut univerſe, aut vehementer; in qua notione ineſt, cum φέρων vertunt praeterea 1) prompte, 2) cupide 3) ultro ſ. ſponte, quibus affine 4) pron. ipſe, 5) data ope-

ra ſ. dedita opera, quae cum noſtris *mit Fleiß* et *gefliſſentlich* ſunt i. q. cum propoſito ac voluntate, et i. q. pr. cupide, 6) libenter, i. cum voluptate, quia, quae facimus ſic, eadem cum voluntate, ſtudio, celeriter, ultro, ſponte facimus, aut etiam contra, quia, quae cum propenſione fiunt, eadem quoque libenter fiunt, 7) *temere*, credo e notione v. φ., qua habet impetum et feſtinationem, in quibus fere eſt hoc, ut ſine cogitatione, conſilio, conſideratione et deliberatione agamus, nec certa ratione idoneaque; qua notione tamen forte non opus eſt, ut nec 8) pro *contra* ſ. e contrario; quia in locis, ubi has notiones ſumunt quidam, etiam reliquarum una procedit, quae cum principi notione v. φ. magis conveniunt, a qua notione vix ducetur illa pro *contra*, niſi ſumas, φ. eſſe aut eſſe poſſe i. q. transverſum rapere, i. in aliam partem, quod fieri ſane poteſt, ſi quid cum vi et impetu fit, fertur, aufertur, rapitur.

Huius autem participii φ. tropico ſenſu genus cum non ſit unum, ſed ponatur cum de perſ., tum de re, et vel abſolute, vel cum adiuncto quodam, it. ſic, ut alterum verbum habeat accuſativum aliquem vel minus, isque ipſe acc. varius ſit, ac vel pronominis perſ. ſ. poſſeſſ., vel ſubſtantivi, it. perſonae aut rei: etiam hic per claſſes eundo, ponimus primo φέρων cum pron. ἑαυτὸν, ubi adiunguntur verba

1) dandi, Char. 7, 2. p. 116. l. 4. φέροντες — ἑαυτοὺς δίδομέν σοι φίλους πιςοὺς, Vs. Rs. p. 135. l. 18. ultro — *nos* damus *tibi fideles amicos*; quo refero etiam affinia verba a) dedendi, tradendi, adiungendi, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρονι τῶν ὁδῶν ad Luc. 1, 350. a., et, praeter locum e Suid. 3, 292. e., etiam ib. m., it. τῷ κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν Bud. C. 543, 16. it. ἑαυτοὺς ἐνεχείρισαν αὐτῷ φέροντες Ael. V. h. 6, 1. p. 444. e. (ubi in Vs. omittendum erat *offerentes*, cf. Ind.) it. Plut. Hſ. p. 41. N. 2 it. φέρων — τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτὸν ad Luc. 1, 349. b. e. b) inſerendi ſ. ingerendi, σαυτὸν φέρων — παρενέγραψας ib. 1, 350. a. m. c) permittendi, φέρων ἑαυτὸν ἐπιτρέπει τῷ ποιμένι ad Ael. V. h. p. 555. b. i., ad Luc. 1, 349. b. e. 664. l. 64. d) vendendi ib. 1, 680. i. σεαυτὸν φέρων ἀπημπόληκας, Bud. C. 543, 21. cum Ind. Ael. V. h. ubi et ſimul cum acc. rei ᾧ — φέρων αὑτόν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἕξιν ἐκαπήλευσε, cf. ad Luc. 1, 350. a. i.

2) iaciendi, ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ Luc. 3, 348. l. 85. 360. l. 18. ad Ael. V. h. p. 555. a. e. it. Char. 8, 2. ſ. 131, 8. εἰς τὰς ἐκείνου χεῖρας φέροντας αὑτοὺς ἐμβαλεῖν, Rs. Vs. 153, 4. ſponte *dare* nos *in* eius *manus*, it. ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων λ. Rs. Or. V. 4. Ind. ex 66, 26., ad Luc. 1, 349. b. m. ad Vig. p. 344. a. m. it. ἑαυτὸν φέρων — ἔῤῥιψε λ. Ael. V. h. 8, 14. i. cum N. e Suid. 2, 527. i. v. Μελ. e. it. Char. 6, 2. ſ. 100, 15. φέρων — σεαυτὸν — ἔῤῥιψας λ. Rs. Vs. 117, 5. *dedita opera*, quorſum et referas verba mittendi et trudendi ad Luc. 1, 349. b. i. φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, it. ἐκτραχηλίσῃ φέρων ἑαυτὸν, it. φέροντα ἐνσεῖσαι ἑαυτὸν, it. ὤθησεν ἑαυτὸν φέρων, cf. ad Ael. V. h. p. 555. i. e Suid. 1, 899. m. v. εὐνουχ.

3) ponendi, σοὶ ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω ap. Toup. ad Suid. P. 1. p. 30. it. ad Luc. 1, 349. b. e. ubi et ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν παιδείαν, it. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν, it. ταύτῃ φέρων ὑπέθηκεν ἑαυτὸν, cf. Vig. p. 345. i.

Deinde φέρων et alius quis accuſativus reperitur cum verbis

1) dandi, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς Luc. 1, 778. l. 6. *tu* hoc *praereptum* aliis *ad* Stoicos *detuliſti*, oppreſſo ἔδωκ., it. τὸ βασίλειον ἱεράτευμα φέρων παρέδωκας ad Diod. S. 2, 587. N. 91. e. ubi et σοὶ φέρων ἐγχειρίζω τὴν — ἡγεμονίαν, cf. D'Orv. Ch. p. 520. e.

ex Heliod. l. 10. p. 494. e. ἣν (feminam) φέροντες ἐνεχείρισαν, quanquam hic locus fortaſſis et phyſice intelligi poteſt, ut quoque ille Diod. S. 2, 586. l. 91. ταύτην ἅπασαν τὴν κατασκευὴν φέρων ἐδωρήσατο τῇ μητρὶ, cf. N. 91., it. ille εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸν ἵππον ad Luc. 1, 349. b. e., ubi et ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοὶ, ubi φ. fuerit *celeriter* ſ. *ſtatim*; quo licet referre etiam Luc. 1, 466. l. 82. ἐμοὶ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε, λ. *me vero iſtis* omnino *inſtruxit*, quod novum Gs. *omnino* pro φέρων, vix latens in notione ſuperiori verbi φέρειν, mutarim in Lat. *data opera*, i. curioſe, nobis *ſorgfältig*, non probans illa in N. „φ. redundat."

2) iaciendi, τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱοὺς ap. Plut. Hſ. l. l. it. ad Ael. V. h. p. 555. a. m. ad Luc. 1, 349. b. m. et ad Vig. p. 343. e.

3) ponendi, τὴν κατὰ γῆν ἡγεμονίαν ἄρδην φέρων ἀνέθηκε Θηβαίοις ad Luc. 1, 349. b. m. cum Ind. Rs. Or. V. 4. it. καὶ γῆν καὶ θάλατταν φέρων εἰς τὰς ἐκείνου χεῖρας ἐνέθηκε — ὁ θεὸς, ad Diod. S. 2, 587. N. 91. it. ἀλλὰ καὶ τὸν ἤπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρὶ ad Luc. 1, 349. a. e. it. εἰς τοῦτο μετέθηκε τὰ πράγματα φέρων ib. b. m. it. μύθοις οὐρανίοισι φέρων παρέθηκα γελοῖα ib. a. e. it. τούτοις φέροντες τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν προσέθηκαν, cf. Bud. C. 543, 20.

4) ſtatuendi, ἐς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα Rs. Or. V. 4. Ind. Bud. C. 543, 25. Vig. p. 343. cum N. et Hſ. Plut. p. 40. e.

† 5) προσέμιξε φέρων τὸν κίνδυνον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει Rs. Or. V. 4. Ind. et ad Luc. 1, 349. b. m., Lat. *admovit*, h. l., tropo remoto, intulit, attulit, excitavit, paravit.

Sequuntur loca, ubi φέρων ſine aliquo accuſativo eſt cum verbis

1) eundi, cum finitimis currendi, it. irruendi, ᾠχόμην φέρων Rs. Or. V. 4. Ind. it. θέει φέρων Luc. 1, 133. l. 80. curriculo *domum contendit*, quo de abl. ſubſt. pro adv. alibi dictum, it. φέροντες προσήρεισαν Ind. Polb.

2) ſtatuendi, ἐπέστησα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον Ind. Rs. Or. V. 4. et ad Luc. 1, 349. b. m. quo et referam

† 3) φέρουσα ἐπέγραψεν, data opera *inſcripſit* ad Luc. 1, 680. N. 33. b. i.

De perſona autem φέρων cum adiuncto aliquo habui in his ap. D'Orv. Ch. p. 520. m.

a) ex Heliod. l. 9. p. 440. m. ἀλλὰ μὴ παρὰ τὴν πρώτην ἑκόντι φέροντες αὐτοὺς ἐνεχείρισαν, quae ſic rectius ap. D'Orv. eduntur, quam in ed. Schmid. αὐτοὺς ἐνεχείρησαν, qualem confuſionem v. etiam ap. Xen. Ἀνβ. Z. 3, 2, 8.

b) e Luc. 1, 705. l. 13. ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ — ἐνῆκε, ſua *ſe* ſponte *in* manifeſtam *adeo* ſervitutem *demiſerit*, ubi non modo Gs. opprimit φ., ſed et Rz. in N. nihil, quam ut iubeat legi, quae ſupra dixerit in hanc rem, non monens adeo, hic eſſe quid praecipuum, φ. ſimul cum adi. ἑκὼν, nec quomodo tum debeat explicari. Nam in ſuperioribus nullum exemplum eiusmodi adfuit. Iam, quia adi. ἑκ. pro adv. ſaepe ponitur: manifeſto hic locus eſt ſimilis priori Heliod., ubi diſertum adv. ἑκόντι cum φ.; quod participium cum ſoleat et ipſum per adv. exponi, et inter alia per Lat. *ſponte*: patet, tum, cum illa ἑκὼν et ἑκόντι concurrant, non poſſe φ. ſic accipi. Hinc facile expedient ſe, qui φ. tum quoque, ut alibi, redundare dicunt. Equidem in tali concurſu interpretor illud φ. per Lat. *volens*, et ἑκὼν per Lat. *libens*, quae per figuram illam ἐκ παραλλήλου iungantur et per aſyndeton, ubi vero copula deinde interiicienda, ut fiat noſtratium *willig* und *gern*; et Lat. *volens*

ac *libens* ſ. volens libensque; etſi neutrum ſic ſimul G. Th. tenet, et modo ſimile quid in v. *ſp.* 534, 100. e Cic. *ſenes autem*, ſicut *ſua ſponte*, nulla *adbibita* vi *conſumtus ignis exſtinguitur*, ubi poſt *ſua ſponte* illud *nulla adb. vi* ſyn. ſequitur explicandi cauſa quodammodo. Alioqui Gr. φ. ibi ceperim pro *ſtatim*, ut ſupra.

At φέρων de re deprehendi cum verbis

I) ſuperiorum notionum,

a) dandi, ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια ad Luc. 1, 349. b. m.

b) eundi, ἀργύριον — οἴχεται φέρον ib. a.e. ex Dem. 60, 7. ſuper quo, tacente Ind., modo V. 9. p. 56. Wolf. „τὸ φερ. non tam elegante pleonasmo additur, quam celeritatem quandam et impetum ſignificat" et adeo eſt pro adv. celeriter, cito, ſubito.

c) iaciendi, διωκομένη γὰρ (ἡ ναῦς —) ὑπὸ τῆς Ἀττικῆς, φέρουσα ἐνέβαλε νηὶ φιλίῃ, ad Luc. 1, 349. b. i. ex Herodt. 659, 78. ubi Vs. *in navem* ſociam *impegit*, oppreſſo φ., ſed Weſſ. in N. „adiuvat hic incitandi ac propellendi vim participium φ., alibi eleganter redundans, — Diodor. εἰς ἐμβολὴν φέρουσα, it. ναῦς ἐς ἐμβολὴν φερομένη, de tali impetu" ut ap. Herodt. reddiderim per adv. *impetuoſe*, ſ. ſyn. formula abl. *cum impetu.*

II) propinquis, et a φέρειν primitivo derivatis, ap. Plut. ἡ τύχη, φέρουσα προσήνεγκε, αὐτὸν, τὸν πλοῦτον, cf. N. Heum. et Hſ. p. 59. e., ubi fuerit *ultro*, it. Ariſtid. ὁ λόγος, ὥσπερ ῥεῦμα, φέρων ὑπήνεγκε βίᾳ ap. Bud. C. 579, 5., qui dativum reddebat *vi ſua*, i. per vim ſuam, ſ. pro vi ſua; unde φ. explices per adv. *rapide*, totumque locum ſic, *oratio*, tanquam *flumen*, rapide *me* abſtulit *vi ſua*, (durch *ihre Gewalt* ſ. *Stärke* reiſsend *mit ſich fortgeführt*,) aut ſumetur iterum figura ἐκ παραλλήλου et βίᾳ per adv. etiam, *rapide* abſtulit *violenter*, aut reſolvetur φ. per copulam, *me* rapuit *et* abſtulit *violenter*, (*hat mich* gewaltſam *hingeriſſen* und *fortgeführt*.)

Iam ap. Noſtr. formulae noſtrae loca ſunt tria, primus hic, quem in fronte diſputationis ſcripſimus, ubi φ. eſt cum v. ἐγχειρίζειν, ut ſupra ap. alios, haud dubie tropico ſenſu, pro adv. *ultro* ſ. *ſponte*, vel potius *libenter*, ſtatuente me quippe, φέρειν accipi poſſe ad ſenſum pro ſyn. in prioribus χαίρειν, (quod pro adv. *libenter* ibi demonſtravi,) et ἔχαιρεν et φέρων cum reliquis ſuis adiunctis ſeſe reſpicere, interiecta quaſi per parentheſin enunciatione tota τὴν μὲν — κοινωνίαν, ex hac ſerie, Pater meus vos amavit et veſtram vitam conditionemque militarem. Itaque me libentius commilitonem nominavit, quam filium, et libenter me infantem ſaepe veſtrae fidei commendavit. Noſtra enim ac noſtros ſolemus modo iis committere, quos amamus, quos amicos habemus et credimus. Ex eo igitur, quod pater me iam dudum vobis tradidit, poteſtis eius in vos amorem iudicare atque agnoſcere. — Tamen amorem cum fiducia prodit declaratque hoc etiam, ſi quis filium alicui tradit *ultro* ac ſua ſponte, i. non coactus, non rogatus, ſed ſua voluntate et propenſione. Politianus vero cum Vern. intellexit φ. proprie ac phyſice, (quae res nec hodie ſine omni uſu et exemplo eſt in prole vel recens nata, vel adultiore etiam, quo tempore liberi manu ducuntur, quod et ipſum φέρειν Graeci dicunt,) fortaſſis et Bg. per ſuum *tradens*; quanquam hoc ponitur quoque tropice et pro ſq. Bg. *commendare*, quae utr. copulant interdum Lat., cf. G. Th. Qua ratione ſi Bg. ceperit: ſumenda ſit hic in

Gr. φ. Latinitas quaedam Noſtri. At e ſerie orationis, ante declarata, melior mihi videtur tropica illa verbi φ. notio.

Sed quod Leisn. addidit in Progr., φ. participium verbo, quod commendandi poteſtatem habeat, atque adeo iſti ἐγχειρίζειν, etiam *conſuetudinis* vim addere: id, puto, voluit, ut φ. eſſet pro adv. aliquo, quod ſubſtituimus verbo Lat. *ſolere*, ac Graecis φιλεῖν et ἐρᾶν, ut *plerumque*, frequenter, *ſaepe*; quibus verbis alibi annumeravimus illud χαίρειν, quocum paulo ante comparatum a nobis noſtrum φέρειν. Sed cum priora verba in notione tali habeant ſecum verbi alius infinitivum aut participium: hic debeat eſſe ἔφερε — ἐγχειρίζειν aut ἐγχειρίζων, aut comparari oporteat illa διατελῶν ποιῶ 1, 4, 12. et χαίροντες χρῶνται 1, 5, 8. At vel ſic adverbium πολλάκις, hic adiunctum, notioni Leisn. repugnabit, faciens tautologiam inanem, accepto φ. pro eodem.

Reliquorum Noſtri ex hoc genere locorum eſt unus 1, 13, 11. τέλος λελωβημένους εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἔρριψαν φέροντες, ubi noſtrum verbum habetur cum alio iaciendi, ut ſupra, a Bg. et P. oppreſſum, ſed phyſice ſumendum, ut ibi dicetur, — alter 2, 1, 3. οἱ δὲ φέροντες διὰ μέσων ἐκφέρουσι τῶν φυλάκων, ubi noſtrum v. cum agnato iterum, ut in ſuperioribus, comparet, a Bg. acceptum phyſice, ut tamen et pro adv. Lat. *rapide* ſ. *celeriter* exponi queat.

Tum de v. ἐγχειρ. Stp. Th. 4, 450. e. „ap. Herodi. cum dat. πίστει I. 1. ubi P. duplicem interpretationem verbo ἐνεχ. dedit. — Ut autem hic ἐγχ. πισ., ſic διὰ πίστεως ἐγχ. ap. Xen. legitur Ἀναβ. l. 2. —" (immo 3, 2, 8., quem locum aliter, quam Stp., interpretatur Ind. Z. v. διά,) ſed cum dat. rei alio et ſimul iterum cum acc. perſ. Rs. Or. V. 7. Ant. p. 749. ἰδοὺ ἐγὼ τῇ τε ἀτυχίᾳ — ἑκὼν ἐμαυτὸν ἐγχειρίζω τῇ τε τούτων ἔχθρᾳ, ubi adiunctum ἑκὼν ſyn. noſtri ſupra φέρων, quod inde hac notione firmes, ſed cum acc. perſ. ſolo, aut cum dat. perſ. et ſimul acc. aut perſ. aut rei Ind. Rs. Or. V. 4. et Dem., Ael. V. h. Luc. Plut. Hſ. Xen. Cyr., ubi privum v. ἐγχ., ut Stp. volebat l. l., iam redditur phraſi *committere* ſ. *tradere* ſe *fidei alterius*, quod adiunctum Noſtro fuerit ad definiendum magis, ut declaretur modus, quo quis ſe tradat, vel a) per Latinitatem quandam, cf. G. Th. 197, 29. mandare *fidei* alicuius *pecuniam*, quae P. hic eſt phraſis partim, ſeverior, quam Bg., quae ib. in *fid.* 655, 51. et in v. Bg. 1046, 81. ſqq., vel b) per analogiam Gr. hanc ap. Polb. δοῦναι αὐτὸν εἰς πίστιν τινός, cf. Ind. v. πισ., ubi redditur *fidei* ſe *dare* ſ. *permittere*, ex 2, 549. m. p. ſq. i. e. 804. m., quanquam et Polb. duxerit e Lat. ſevera formula *committere* ſ. *conferre ſe* in fidem *alicuius*, cf. G. Th. v. *fid.* 655, 55. ſq. 60. ſqq. et v. *comm.* 1054, 92. it. in v. *permittere ſe* in *fidem* 813, 2. ſqq. (cum Ind. Liv.) it. in v. *tradere* in fidem *ſe* 826, 12. ſq. cum Cort. ad Sall. Iug. 62, 3.

In quibus formulis Lat. et Gr. ſenſus pendet a notione ſubſt. *fidei* ac πίστεως, quae 1) proprie eſt animi perſuaſio et opinio, maxime certa, de re vel perſ.; unde tradere ſe fidei alicuius eſt, permittere ſe alteri ex opinione ac fiducia hac, fore, ut faciat nobis aliquid, curando, tuendo, ſervando, rel., atque propterea, quia ſcimus, credimus ſperamusque, aliquem eſſe nobis amicum, benignum, prudentem, ſapientem, potentem, it. diligentem, curioſum, induſtrium, honeſtum, integrum, ſine dolo ac fraude; unde fides a) opinio de fide alterius, cf. Cl. Cic. it. opinio de fideli cura alicuius, in rem ſ. perſ. impendenda, b) pro ipſa cura alterius, adminiſtratione operaque fideli, ſevera legitimaque;

unde permittere ſe in fidem alterius ſ. fidei eius eſt, permittere ſe eius curae, operae, auxilio, tutelae, benevolentiae,

2) dr. de promiſſo ſ. cura ſtudioque ſervandi promiſſi, atque adeo de ipſa veracitate et promiſſi obſervatione atque impletione; unde tradere ſe in fidem ſ. fidei alterius eſt, ſe alteri committere propter promiſſum, i. promiſſam ſalutem, ſecuritatem, tutelam ac curam, cf. Ind. Liv. in *fidem — peterent*, et Corn. N.

Ita que formula dr. in bonam partem. Sed eſt et, ubi adhibeatur in malam, et per catachreſin, et ſenſu bellico, quem dixerim, ut et illa ſupra ap. Polb., ubi valet permittere ſe alicuius poteſtati atque arbitrio, et ſic ſe tradere, ut alter agat pro libidine, etiam, ut puniat, ulciſcatur, bonis, libertate, vita privet; (cf. ap. Polb. 2, 549. e., qui eſt potius claſſicus locus, non ille Ind. oſtenſus, *παρὰ Ῥωμαίοις ἰσοδυναμεῖ τό τε εἰς τὴν πίστιν αὑτὸν ἐγχειρίσαι, καὶ τὸ τὴν ἐπιτροπὴν δοῦναι περὶ αὑτοῦ τῷ κρατοῦντι*, *fidei* ſe *permittere* et *victoris* arbitrio *ſe permittere*;) ubi formula hinc videtur ducta, quod, qui ſic ſe tradunt, tamen habent opinionem, ſpem, promiſſionem item aliquam, etſi non certam, de ſecuritate ac conditione leniori clementiaque; unde noſtratium *auf* Treue *und* Glauben *ſich ergeben*, it. *auf Willkühr*, it. *auf Gnade* und *Ungnade*; qui h. l. in bonam partem dicent *eurer* Treue *übergeben* ſ. *anbefehlen*, quod convenit in milites, qui fidem dant et promittunt de amore, tutela, una cum obſequio.

1, 5, 14.

— *μὴ πειραθέντα μὲ ἰδιωτικῶν σπαργάνων.*

Super h. l. ap. Stp. Th. modo eſt 3, 913. i. in „*σπάργανον*, faſcia, pannus oblongus, in quo infans involvitur. — Herodi. l. 1. — intactum *me* plebeiis *faſciis*. — Solebant enim nobiles et ſplendidiore familia nati infantes *σπαργάνοις* diſtingui a plebeiis, (et F.) *Ἀριδαῖον σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ*, *purpurea* involvens *faſcia*, rel. Solebant enim regia aut alias nobili ſtirpe prognati infantes a plebeiorum infantibus diſcerni faſciarum genere; ideoque Commodus ap. Herodi. gloriatur, ſe *μὴ πειραθῆναι ἰδ. σ.*, et homini ignobili obiiciuntur *τὰ εὐτελῆ τῆς γενέσεως σπάργανα*“ v. Ind. Noſtri, cuius loca ib. B. laudarat cum P. Vs. (praeter locum e Phil. p. 477. F. m.) etiam cum Bg. Lat. in aliis Noſtri locis, cf. Foeſ. Oec. p. 348. e. it. Salm. ad Vop. T. 2. p. 421. a. e. N. 2. ſqq. cum Capitol. T. 1. p. 692. et Cuper. Obſ. l. 2. c. 9. p. 203. e. ſq. 206. m. Suid. 3, 361. m. Heſ. 2, 1242. i. cum N., ubi pro *οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων δεσμῶν* lego potius *δεσποινῶν*, cf. N. Boecl. ſub textum noſtrum et Suid. 2, 306. m., non coll. a Suic. Th. p. 83. a. i., ſed tentatus a Pric. ad N. T. Luc. 2, 7., tum per loca ſcriptorum ap. poëtas Hom. h. in Merc. v. 151. V. 5. p. 42. it. v. 268. p. 48. Ariſt. Ach. v. 430. coll. v. 413. 417. 422. 425. 431. ſq., ubi pro eo *τῶν ῥακῶν*, et Lyc. v. 1202. cum Schol., ſed ap. proſaicos Luc. 1, 221. i. Ael. V. h. 2, 7. e. *faſciis*, (ubi ap. G. Th. noſtrum Gr.) ſed tropice ib. 8, 8. p. 541. it. 10, 10. p. 660. cum N.

Tum ap. Stp. Th. 1, 1642. F. e. hinc ſine numeris in adi. *ἰδ.* „*σπάργανα*, cunabula privatorum ſ. plebeiorum, ſ. cunabula vulgaria“ in primo per formulam ſyn., mutato adi. in genitivum ſubſtantivi, (cuius rationis ignorantia nubes offudit ſaepe, ut in Plin. Pan. 44, 2. i. *in* privato *iudicio* principem *geris te*, recte ab Ern. explicato,) hic exponendo adi., ut ſubſt. *ἰδιώτης*, e contextu et oppoſito, et adeo h. l., cum loquatur princeps et imperator, pro eo, quod non eſt regium atque impera-

torium, ſed quo utuntur cives, populus, plebs, plebeii homines, et hinc, ut Stp. ſupra ad σπ. (nobis *gemeine Windeln*,) qui ib. vertit v. μὴ πειρ. e P., pro quo ſeverius Bg. *non expertum* privata *cunabula*, quod, tropo remoto, dr. de eo, qui non eſt uſus iis faſciis, non in iis iacuit, non iis involutus eſt, ut ſit i. q. ſupra ap. Ael. ἐν σπαργάνοις εἶναι ſ. κεῖσθαι, et i. q. χρῆσθαι, ἀπολαύειν, μετέχειν, cf. de v. πειρ. in univerſum D'Orv. Ch. p. 208. m. v. 11., ſed pro cognoviſſe it. uſu cognoviſſe Ind. Ael. V. h. Polb. Xen. Ἀνβ. Plut. Krg. v. πεῖρα, ſicut cum ſciendi verbo copulatur Rs. Or. Ind. V. 6. et ap. Abr. L. Ar. p. 289. m. pro ὁμιλίας ἀπείρατος eſt ἴσμεν ὁμιλίαν, quanquam et *noſſe* diſtinguitur ap. Luc. 1, 651. l. 9. cf. ſupra 1, 2, 10., tacente G. Th. de formula, et Noſtro ſcribente ſaltem ad analogiam.

1, 5, 17.

Ὁ μὲν γὰρ πατὴρ — ὀπαδὸς ἤδη καὶ σύνεδρός ἐστι θεῶν.

In primo ſubſt. Stp. Th. „ὀπ. comes, aſſectator. Philo — ἀλήθεια — ὀπαδὸς θεοῦ, —. Deorum etiam aliquis eſſe ὀπ. dr., qui cum eis in coelis converſatur, et eos veluti comitatur, quocunque ierint, deorum aſſectator. Herodi. l. 1." ſine Vs., cuius Latt. repetit L. Ern., addens recte articulum fem. ἡ, a Stp. omiſſum, quanquam ſubieciſſet illud Phil., cf. Eur. Alc. v. 134. Plat. Phileb. Fi. p. 93. i., ubi quaedam explicatio adiuncta, αὐτῇ ξυνακολουθοῦσι πάντη, Soph. Trach. v. 1280. cum Schol. (quem Stp. tacite exſcripſit,) Eur. Oreſt. v. 1126. Med. v. 1119. Hippol. v. 1151. cum Vs. Barn. et Valck. ed. p. 125. it. N. p. 286. 2. C. m., ſed e proſaicis Dion. H. S. T. 2. 33, 15. cum 199, 25. Μουσῶν καὶ Ἀπόλλωνος ὀπαδοὶ, *aſſectatores*, i. e. poetae, Luc. 3, 527. l. 68., ubi in N. noſter locus ſine Vs., cf. Gs. Chr. Ind. Heſ. 2, 767. i. p. ſq. i. Suid. 2, 703. m. (tum ad Stp. ſyn. a) ὀπάων Heſ. l. l. ſine N., Ind. Hom. Eur. Or. v. 1110. Ind. Herodt. eum p. 433. N. 8. e. 716. N. 79. b) ὀπηδὸς Eur. Phoen. Valck. p. 8. N. a. e. Ind. Hom. ex h. in Merc. v. 449. V. 5. p. 58. cum dat. perſ. pro gen., de Apolline, μούσῃσιν ὀλυμπιάδεσσιν ὀπηδὸς, *Muſarum* olympiacarum *ſectator*, quod nomen et Herculi tributum, cf. G. Th. 373, 86. v. *muſae*, quae contra et ipſae vocantur Apollinis comites ib. l. 38., cf. ὀπαδεῖν Gs. Chr. et Plut. Krg., ut ὀπηδεῖν ap. Luc. in carmine,) dum rem ipſam de hominibus ὀπαδοῖς θεῶν, (expreſſam a Latt. Inttp. per *conſors*, pro ſocius haud dubie, cf. G. Th., *Gefährte* ſ. *Geſellſchafter*,) gentiles duxerunt e noſtris ſacris, cf. N. T. Philip. 1, 23. et 1 Theſſ. 4, 17., etiam ſequentem fortaſſis e Matth. 19, 28. Luc. 22, 30. Ap. 4, 4. 20, 4. Dan. 4, 17. ſ. 14., quo in ſubſt. συν. pauper eſt Stp. Th., noſtrum locum afferens e P., auctus in L. Ern., cf. Ind. Polb. Rs. Or. V. 4. Dem., ubi ſimiliter, ut hic, cum gen. perſ., it. in Ind. Diod. S., tum pro adi. ap. Soph. Ai. v. 760. (ubi σύνεδρος κύκλος corona *conſultatoria* ſ. *conſultantium*) ſed ap. Dion. Long. 11, 1. i. σύνεδρός ἐστι ταῖς προεκκειμέναις ἀρετῇ, Mor. Vs. p. 74. cum *virtutibus* orationis *hactenus* expoſitis *ea* etiam *cohaeret*, pro *eſt* conveniens, *congruens*, affinis, *ſimilis*, fortaſſis ex augurali ſenſu τοῦ σύνεδρος, cf. L. Ern. Thom. M. p. 691. Herodi. Gr. p. 473. Heſ. 2, 874. i. Suid. 3, 44. m. et de re Salm. ad Spart. T. 1. p. 138. b. m. it. ad Lampr. T. 1. p. 1035. a. e. (unde fere ad verbum ap. Suic. Th. p. 591. a. e.) Spanh. de Pr. et u. n. 2, 334. i., qui ſine Vs. huc ſpectat, ubi nobis *Beyſitzer*.

I, 5, 24.

Ὅσα δ' ἂν σὺν ἐμοὶ — προθύμως ἐπιδείξησθε, τούτων τὴν δόξαν πίστεώς τε ἀγαθῆς καὶ ἀνδρείας ἀποίσεσθε.

Leg. ἐκ τούτων δόξαν λ. aut, ſi τὴν ſervetur, ἐκ τούτων τὴν γιγνομένην, i. e. neceſſario effloreſcentem, δόξαν λ. *Reisk.*

Praeter quem, in hac τούτων lectione omnium librorum nec haeſitavit Bg. nec alius quis, adeo, ut Bud. C. 229, 46. ex eoque Stp. Th. 4, 94. B. i. afferrent „τούτων τὴν δόξαν ἀποίσεσθαι“ ſed ſine Vs., et omiſſis rel. ap. Noſtr. genitivis πισ. τε ἀγ. κ. ἀνδρ. Quod comma in Bg. Vs. deprehenditur poſt *gloriam*: forte docet, eum poſt δοξ. quoque voluiſſe comma, hoc ſenſu, *auferetis* gloriam *horum*, ſc. quae alacriter mecum feceritis, *et* praeterea *fidei* et *fortitudinis*; qua particula mente ſaltem addita, habeas tres partes ac res, unde gloriam conſequantur, et in his iſta *ipſa* fortiter *facta*, et deinde iterum *fortitudinem*; quae quanquam diſtingui poſſunt, ut effectus et cauſa: tamen videntur mihi ſubtiliora; et P. exprimit tantum res duas, *fidem* et *fortitudinem*; quae et ſufficere poſſunt; unde ſuſpectus mihi ſemper fuit ille gen. τούτων, in quo Reiskiana ſunt violentiora, in primis poſtrema, (depromta e Reiskii deliciis, cf. Ind. Anim. ad Gr. Auct. V. 1. et 4. it. Dem. v. γιν.) prae quibus primo malim interpretando hunc locum ita iuvare, ut vel pr. ἐκ, a Rs. intruſa, ſubaudiatur, vel ſyn. ἕνεκα ſ. χάριν, cf. 1, 4, 11. e. ad πόθον, vel denique pendeat gen. τούτων a praep. in v. ἀποισ., quod forte et ſtatuas in v. ἀπολαύειν cum gen., ad ſenſum cum noſtro v. partim conveniente, ubi vulgo pr. ἐκ aſſumunt extrinſecus, cf. Ienſ. L. Luc. p. 25. e. it. ad Vig. p. 220. N. 15., ut, quoad ἐκ ſuppletum in v. noſtro, Dion. H. S. T. I. p. 458. i. *μέλλοντες ἀρὰν καὶ ἐπιορκίαν, καὶ μῖσος μὲν παρ' ἀνθρώπων, χόλον δὲ παρὰ θεῶν ἐκ τῆς δίκης ἀποίσεσθαι*, e litis *eius* diiudicatione *periurium et exſecrationes*, et *tum* hominum *odia*, tum *deorum* iram *relaturi*; ubi adeſt pr. ἐκ diſerta, quae tamen per libertatem ſcribendi omiſſa eſſe a Noſtro poſſit, ut et per analogiam aliorum verborum, quae uſurpantur utroque modo, cum et ſine praep.

Reliqua de v. noſtro ἀποφέρεσθαι reperta ſunt haec, ap. Stp. Th. 4, 93. E. „ἀποφέρεσθαι δόξαν, auferre *laudem* ſ. gloriam, ſ. reportare, (ſine auctore, et p. ſq. A. e.) ἀπ. πολλὴν τιμὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς“ e Bud. C. 229, 41. ſqq., ubi et l. 50. e Greg. ἀπ. δόξαν παρὰ βασιλεῖ ſine Vs. et l. 47. ex Hermog. τὸ δὲ ἐνθύμημα δόξαν δριμύτητος ἀποφέρεται, ſed ap. Zoſ. 3, 11, 8. e. ἀχαρίστου παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀποίσεται δόξαν, ap. *multos* opinionem *hominis* ingrati *de* ſe *concitaturus eſſet*, in quibus v. ἀπ. comparet cum pr. aliqua, praeter unum illud Hermog., ubi de re adeo, ut in rel. de perſ.

Sed Lat. *auferre*, noſtro Gr. magis reſpondens, quoad praep., quam *referre* et *reportare*, (ſyn. illa et ſimiliter poſita pro impetrare, conſequi, ſibi parare et acquirere,) ap. G. Th. habet formulas has, p. 534. a) per abl. nudum, ut l. 87. *iudicio* iam pridem *abſtuliſſem*, b) per abl. cum praep. l. 79. *ablato* poſt *a* plebe *conſulatu*, it. l. 89. *qui* hoc *non* ex *priore* actione *abſtulerit*, et p. ſq. l. 45. *laudem* ex *aliqua* re *auferre*, c) per particulas, quae valent pro ſecundo antea genere, ut 534, 84. *ſpes ad talem iudicem* veniendi, *unde* eo *plus* opis *auferret*, pro a quo, it. p. ſq. l. 64. *bene merens* hoc *pretium* inde *abſtuli*, pro ab hoc, ſc. homine, aut loco, aut negotio, i. ab hac re.

Per quorum analogiam adducor eo, ut credam, pro vulgato τούτων legendum eſſe aut τούτοις, (Lat. *his*, i. ex his, per haec,) aut τούτῳ, (Lat. *hoc*, i. ex hoc, per hoc, ſ. inde, ſ. ea re, ea ex re,) cum 1) ambo iſta

Gr. in litteris vulgatae lectionis latere poſſint, 2) finitiones *ων* et *οις* ſaepe confundantur, etiam infra ap. Noſtr. 3) pro *τούτῳ* etiam alibi male ſit *τούτων*, v. c. Rs. Or. V. 3. p. 612. N. 19., a confuſo *ν* et *ι* poſtſcripto, 4) *τούτῳ* pronomen ſingularis numeri, relatum ad plur. pr. *ὅσα*, per ſe procedat, ſed tamen, quia eſt infrequentius, 5) potius ſit *τούτοις*, quod pro *ἐκ τούτων* (Reiskiano adeo par, et coniecturam emendationemque habens leniorem) ſimili notione habetur infra 1, 6, 17. *τούτοις — μεγάλοι τὲ καὶ ἔνδοξοι γεγόνασι*, 6) ſententia ita exiſtat planior ac facilior, *quae vero* mecum *fortiter* geſſeritis, *ex* his *gloriam* cum *fidei* bonae, *tum* fortitudinis *auferetis*, 7) eodem ipſe P. ducat, quanquam per orationem obliquam „*ea* ſunt *vobis* ipſis — *paritura*“ ubi comparet pron. *ea*, quod referatur ad v. *ἀποισ.*, libere converſum, ſed redeat ad priora noſtra ſecundum emendationem propoſitam, nobis *dadurch* werdet *ihr* davon *tragen* rel.

Quod vero P. addebat pron. perſ. *ipſis*: id videtur feciſſe, (ſicut aliis quoque hic addendis,) ut ſententiam adiuvaret, quae hic videbatur laborare, ob rem univerſe pronunciatam; ubi ſane opus ſit quibusdam adiunctionibus atque ſupplementis. Eorum, inquit Commodus ſ. Noſter, quae ſub patre fortiter egiſtis, ad vos pertinet nihil aut parum, cum militaveritis ſub ſene, experto ac ſapienti duce. Verum poſtea, ubi mecum rem praeclare geſſeritis adverſus hoſtes, ad vos *in primis* redundabit inde gloria et laus, eaque duplex, tum fidei, mihi conſtanter ſervatae ac praeſtitae, tum fortitudinis, cuius laus vobis tribuetur *maxime*, quia ſub me iuvene et rudi rerum bellicarum pugnabitis, remque geretis prope ſoli et ipſi tantum, cum ego iuvenis et ignarus vix numerari haberique poſſim dux, it. quia, quam pugnandi alacritatem, voluntatem et conſtantiam declarabitis, eam a vobis ipſi habebitis, non a me, cuius prudentia et eloquentia non eſt ea, ut illum animum in pugnando vobis inſtillare queat atque commovere. Blanditiae quidem apparent, ſed fortaſſis parum ſapientes, quia contemtum potius concitare poterant ap. milites, quam amorem.

In formula *πίστεως ἀγαθῆς* nihil habeo neque e Stp. Th., neque ex Indd., ut videatur Noſter expreſſiſſe Lat. *fidem bonam*, quam exponit G. Th. in adi. p. 625. e. ſic „quum, quod promiſſum eſt, praeſtatur“ quae mihi quidem non ſufficiunt. Scilicet ſubſt. *πίστις* et *fides* ſumetur hic de militibus iterum vel de animo, quoad eſt ſtudium ſervandi promiſſi et eius, quod dixeris, vel extra animum de ipſo promiſſo ac dicto, quorum utrumque dicetur *bonum*, ſi eſt verum, ſincerum, nec ſimulatum aut mendax, et *πίστις ἀγαθὴ fides* que *bona* i. q. vera, ſincera, infucata, non ſimulata, (*wahre*, aufrichtige, *ungefärbte*, ungeheuchelte, *unverfälſchte*, unverſtellte *Treue*.) Quae omnia cum ſint certa, firma, conſtantia, perpetua, nec facile movenda, ſolicitanda, corrumpenda: inde *πίστις ἀγαθὴ fides* que *bona* etiam de his explicabitur, cf. G. Th. per illa omnia epitheta, (nobis quoque *zuverläßige*, beſtändige, *unverbrüchliche Treue*,) in quam partem poſteriorem alii ſcriptores reſpiciunt, ut cum ſubſt. *πίστεως* ponant adi. 1) *σαφής*, cf. Stp. Th. 3, 138. D., ubi vertitur *certus*, 2) *ἰσχυρὰ* Ind. Ael. V. h. v. *πιστ.* ex 2, 31. e. p. 152. *immotus*, (nobis *unverrückte Treue*) et 3) *ἀκριβής* Ind. Luc. v. *πιστ.* ex 3, 338. l. 83. idoneo *argumento*, i. certo, firmo, quod et Lat. *bonum argumentum* dicimus, ut de *ἀγαθ.* pro *ἀσφαλής* et *βέβαιος* v. Foeſ. Oec. p. 1. i., qui paulo poſt et *ἀληθής* interpretatur. Sed ap. milites h. l. nominatim fides bona fuerit vel militaris promiſſi ac iurisiurandi obſervandi ſtudium ſin-

cerum nec ſimulatum, ſed conſtans ac firmum, vel promiſſum ipſum militare, fideliter ſervatum, ſine violatione, conſtanter, firmiter, vere ac ſine mendacio.

1, 5, 25.

Τό τε ἐν ἡμῖν νέον σεμνότητος πληρώσετε τῇ τῶν ὑμετέρων ἔργων ἀνδραγαθίᾳ.

Ab initio *τὸ ἐν ἡμ. νέον* accipio pro *τὴν ἡμετέραν νεότητα*, i. e. *ἐμὴν*, *noſtram*, meam, *iuventutem*, ſupplendo iterum (cf. §. 18. 11. e.) participio *ὄν*, quod et Bg. refert, dum P. accedit ad noſtram rationem, tenente Stp. Th. tantum in adi. 2, 1028. G. e. „Plato *τὸ νέον ἅπαν*, *ipſi* etiam *infantes*“ e liberrimo Cic., cf. Luc. 3, 480. l. 7. *τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι*, *adoleſcentiam* rel., ubi etiam poteſt eſſe abſtractum pro concreto, ut et noſtro loco, me iuvenem, me, qui ſ. quia ſum iuvenis; ſemel modo Stp. eodem afferente aliunde e Noſtro ſubſt. *σεμν.*, quo de cf. Ind. Dem. Xen. Cyr. Z. Ael. V. h. Luc. Plut. Krg. Chr. Gs. cum Exc. ad 1, 2, 6.

Verum maxima res eſt in v. *πληροῦν*. Quod ſi Bg. vertit per *ſupplere* ſenſu vulgari, pro in deficientis locum aliquid ponere, nobis *erſetzen* ſ. *ergänzen*: tum ſane videtur abeſſe poſſe ſubſt. *σεμν.*, afferente Stp. Th. nihil, quam v. *πλ.* cum gen. rei per duo exempla, cf. L. N. T. Ind. Fab. Aeſ. Hſ. Abr. L. Ar. p. 147. e., qui in An. ad Aeſch. 1, 333. m. etiam habet cum abl. rei. Iam, cum Lat. *implere* etiam cum gen. rei ponatur, (cf. G. Th.) ſevere quidem totum Noſtri locum interpreter ita, *noſtram* iuventutem *gravitatis* implebitis *veſtrorum* factorum *fortitudine*, ſed deinde liberius, noſtram iuventutem auctoritate inſtruetis per veſtra facta fortia, it. meae iuventuti auctoritatem addetis, conciliabitis, parabitis veſtris factis fortibus.

Scilicet Noſter in formula ſua videtur reſpexiſſe illam aliam, quae in re navali uſurpatur etiam infra 2, 14, 13. *τὰς τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας*, ubi ſimiliter v. eſt cum acc. rei et aliquo gen., ſed perſ., non, ut hic, rei, quem Noſtri alterum locum Stp. Th. tenet ſine Vs. 3, 386. C. m. ſub ſimili Thuc., non reperto mihi in Ind., ſed alio 214, 36. Vs. *explere*, cf. Diod. S. 2, 24. l. 22. *ναῦς — πληρῶσαι*, naves *implerent*, Ind. Xen. Hell. Mor. et Pol. Z. *nautis* replere *naves*, ſed ed. Th. *explere*, quae Lat., nihil tenentia ap. G. Th., quod huc proſit, paria ſunt iſtis *naves* ſ. claſſem *armare*, inſtruere, *ornare*, quorum medium in primis hic amplector, quaſi ducem ad noſtri loci intelligentiam et explicationes P. ac Leisn. Nam *inſtruere*, et ipſum tropicum, in multis dicendi rationibus nihil eſt, quam dare et impertire, v. c. *inſtruere* milites *ſtipendio*, G. Th. 1158. i., etiam adeo in iſta notione, qua ille ait eſſe *docere* l. 11., ut l. 15. *arte* ſ. *ſcientia* aliquem *inſtruere*, ubi ſubſtituas non modo Lat. *imbuere*, (quod, tropo amoto, i. q. implere,) ſed et tribuere, dare, et noſtratium *mittheilen* et *verſehen*, quod fluxerit e Lat. *providere* et *proſpicere*, quae et ipſa dicuntur pro comparare et procurare, (cf. G. Th. 1140, 73. 1149, 90.) nobis *verſchaffen*, i. quaerendo, curando dare, cum aliis communicare. Unde facile habeas Leisn. *addere*, quod non ſemper eſt inſuper dare, ſed ſaepe i. q. ſimplex dare, ut *alacritatem ſcribendi* alicui *addere*, it. *animos*, i. tribuere, inſtillare, excitare, cf. G. Th. 94, 17. ſqq. Sicut P. *conciliare* extra tropum valet in multis i. q. comparare, procurare, dare, cf. Ind. Iuſt. et Corn. N. Itaque noſtrae formulae, *noſtram iuventutem* auctoritate *inſtruetis* per *veſtra* facta *fortia*, pares

ſunt hae, noſtrae iuventuti conciliabitis, addetis, comparabitis, dabitis auctoritatem per facta fortia veſtra, it. mihi iuveni, mihi, qui ſum iuvenis; ubi ſufficient noſtra *verſchaffen* ſ. *erwerben*.

Sed ſubſt. ἀνδραγ. 1) e notatione ſignificat bonitatem ſ. probitatem viri, ſ. quam quis vir natus habet, exercet, poteſtque ac debet exſerere, atque adeo viri boni ac probi animum, actiones et officium, uno vocab. *virtutem*, (et ipſam dictam a *viro*, cf. G. Th.) in quam notionem locus eſt claſſicus ap. Dem. pro Cor. ſine Ind. 243, 20. ubi eſt cum explicatione, et modo Harl. p. 158. N. 91. aliquid dicit, nobis *Redlichkeit* ſ. *Rechtſchaffenheit*, et Lat. *probitas*, ut et vertitur ab aliis, cf. ad Poll. 4, 10. 6, 134. it. Heſ. 1, 350. e. ἀνδρ., καλοκἀγαθία, ἔπαινος, ſine N. Enimvero, ut probi bonique viri multiplex eſt officium: ita etiam ἀνδρ. late patet, ad variasque virtutes, quae ſingulae ſingulis locis agnoſcuntur ex orationis ſerie ac contextu; unde 2) interdum dr. pro bonitate, quae cernitur in *benevolentia*, quorſum pertineant loca Ind. Dem., nec ſolum de animi virtute atque affectione illa bonâ probaque, ſed 3) quoque de actione eius generis externa; quod et maxime cadit in plur., ut ἀνδραγαθίαι ſint actiones bonae, honeſtae, egregiae, pro quo uſurpatur alias ἀνδραγάθημα, ut ap. Zoſ. 5, 37, 8. εἰ — ὑπὲρ τούτων ἀμείψαιτο τῶν ἀνδραγαθημάτων, *ſi pro* tam *fortibus* factis *remuneraretur*, immo *factis honeſtis*, egregiis, *laudabilibus*; unde intelligitur prius Heſych. ἔπαινος, quod, ut Lat. *laus*, ponitur pro facto laudabili. Tum 4) ἀνδραγαθία maxime valet de *fortitudine*, quae viri eſt propria, ſed et boni viri ac civis, cuius eſt interdum, pericula contemnere ac ſubire, patriamque, ſacra, libertatem defendere; ſicut iam antiquiſſimis temporibus, ut Homeri, etiam adi. ἀγαθὸς et κακὸς nominatim de militibus adhibita ſunt, ut ſubſt. noſtrum eo ſenſu v. per Indd. Dion. Caſ. Xen. Cyr., praeter Stp. Th., idque abſolute, tum ap. Ael. V. h. 3, 47. i. de Timotheo, ἡ φθάνουσα αὐτὸν ἀνδραγαθία ἀλλ' οὐδὲ ὀλίγον ἔσωσεν, *nihil eum* ne *parum* quidem *iuvit* priſtina *fortitudo*, (in titulo capitis *virtus*,) ubi proprie deeſt gen. perſ. pron. αὐτοῦ, qualis caſus habetur diſerte ap. Ioſeph. 1, 2. e. στρατηγῶν ἀνδραγαθίαι, *imperatorum* praeclara *facinora*, et p. 222. e. ὑπὸ τῆς τούτων ἀνδραγαθίας, *horum* egregia *virtute*, pro quo in pr. τόλμῃ καὶ ψυχῆς καὶ σώματος ἀνδρείᾳ; it. ſimpl. ἀρετῆς et τόλμης, quocum primo ſubſt. etiam commutatur ap. Xen. l. l., a quibus Noſtri locus diſcedit in hoc, quod ἀνδρ. eſt cum gen. rei, et quidem τῇ τῶν ὑμετέρων ἔργων, quale quid nullibi deprehendi, niſi ap. Corn. N. 21, 1, 4. m. virtute *belli*; unde, pro ſupra a me verſo *veſtrorum* factorum *fortitudine*, malim potius, de more bonorum Lat., per adi. et ſubſt., *fortia facta*, facinora, *opera*; quae Noſter in animo habens, delegit tamen rationem illam per duo ſubſt. in regimine; unde ſint eius *veſtris* factis *fortibus*, vel de formula ſyn. cum praep. *per* veſtra *facta fortia*, ad noſtratium modum *durch* eure *tapfre Thaten*; quae et eloquaris *fortiter facta*, mutando adi. in adverbium, ut *bonum factum* in *benefactum*; ubi et manet Noſtri pron. poſſeſſ., *veſtris* fortiter *factis*, ut dicimus v. c. *veſtris benefactis*; ſicut ſubſtantivum *facta* commutari licet cum ſyn. formula *res geſtae*; unde h. l. *rebus* a *vobis* fortiter *geſtis*, mutato pron. poſſeſſ. in aliud affine cum praep. Et ſic perventum eſt ad Latt. Inttp. *rebus* ſtrenue *gerendis*, ubi ſyn. ſunt tum adv., tum participium futuri pro noſtro perfecto, quae duo et alias ponuntur promiſcue, ut *ortus* et *oriundus*; quanquam fortaſſis illi Lat. Inttp. de induſtria uſi ſunt futuro, quia milites auctoritatem iuveni imperatori comparare debuerint non per res prius geſtas et iam peractas,

ſed demum per res adhuc ſequentes et agendas. Verum iidem Lat. debebant etiam ſimul conſervare pron., *rebus* a *vobis* ſtrenue *gerendis*.

Deinde, etſi Noſtri verba illa omnia *τῇ τῶν ὑμ. ἐργ. ἀνδρ.* ad ſenſum cum Leisn. vertere licet, *veſtra virtute*; quia virtus ſ. fortitudo et fortia facta ſunt copulata ſecum: tamen, cum poſſimus leviter mutando formulam Gr. aſſequi, (ut in ſuperioribus feci,) ſeverius eſt, cum Noſtro commutare orationem, qui, pro §. pr. privo ſubſt. *ἀνδρείας*, ponit hic formulam *τῇ τῶν ὑμ. ἐργ. ἀνδρ.* ſ. fortitudinis adiunctum et effectum, qui eſt in factis.

Caeterum, quod diſcrimen affert Ammon. p. 15. e., e ſuperioribus firmari queat, *ἀνδραγάθημα μέν ἐστιν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν, ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινουμένη*, quae ſic interpretor et intelligo, ut *ἀνδραγ.* ſit, *ſi* animi *virtutem* habeat *teſtatam*, teſtimonio ac documento firmatam, ſ. ut ſit teſtimonium, documentum externum virtutis internae, et animi fortis ac boni, i. bona, fortis, laudabilis actio, ſed *ἀνδρία* animi *facultas* et affectio *laudata* illa, celebris, laudabilis, bona, ſ. interna animi virtus et fortitudo. Tamen non eſſe haec perpetua, nec ſemper diſtingui *ἀνδραγάθημα* et *ἀνδραγαθίαν*, ſupra quoque vidimus, cf. Abr. Dil. Th. Auct. p. 289. m.

1, 6, 8.

— δύναμιν καὶ περιβολὴν συγκροτήσας λ.

Primo ad vindicandam contra Stp. lectionem vulgatam faciat etiam L. Boſ. Ell. p. 269. e. „nominis *πλοῦτος* ellipſis occurrit ap. Herodi. 1, 6, 8. Plena oratio eſt 1, 2, 3.“ Deinde ſimul ad notionem ſubſt. *περιβολῆς* ſpectant Bud. C. 648, 12. „Herodi. in primo — i. e. copias et inſtrumentum apparatumque imperatorium“ quae obſcuriora non repetit Stp. Th., agnoſcens tamen pro Lat. *copia* in Noſtri 1, 2, 3., ſecus ac Gat. ad Ant. 12, 2. e. it. L. Ern., at rurſus Rsk. ad Polb. p. 460. m., quae notio apta eſt locis Noſtri, ubi ſubſt. eſt cum gen. *πλούτου*. Sed noſtro loco, abſolute poſitum et ſolitarium, erit i. q. pecunia ſ. pecuniae vis ac copia iuſta, ſ. divitiae, ut Suid. 3, 83. i. *περ.*, *ὁ πλοῦτος*, divitiarum *copia*, ſ. opulentia, cf. 1, 476. e., ubi bis in exemplis eſt abſolute, et ap. Noſtr. 1, 9, 11. *δύναμιν ἐπί σοι καὶ χρήματα ἀθροίζει*, it. 3, 2, 21. *στρατὸν ἀθροίζων καὶ χρήματα*, haud dubie ſyn. ſunt *χρήματα*, copulata ſimiliter cum *δύναμιν* et *στρατὸν* eiusdem notionis, ut exprimantur opes militares et pecuniariae. Cumque *δύναμις* ibi et hic ſit exercitus, nec ille nudus tantum, militibus conſtans et capitibus hominum equorumque, ſed et inſtructus habensque arma, veſtitum ac commeatum: non videas, quid ſignificet adiunctum ſubſt. *περιβ.*, ſi reddas univerſe *apparatum*, aut *comitatum*, qui poſterior de exercitu quidem vix alius ſit, quam impedimenta, coqui ac lixae. Ergo planior notio eſt pro pecunia pecuniaeque copia, cuius notionis, ubi abſolute ſtat ſubſt. *περιβ.*, quaeritur ſane in ellipſi illa ſubſtantivi *πλούτου*, ſed et in analogia aliorum, cum Lat., (ut *opes* et *copiae*, porro in ſing. adeo *abundantia*, cf. Tac. Agr. c. 6. e. Ern. N. et G. Th., ubi et „*opulentia*, *πλοῦτος*, conditio hominis opulenti, divitiae“) tum Gr. in *εὐπορία*, (quae ſimiliter ſumitur a) pro univerſa copia, b) etiam cum gen. *χρημάτων*, c) iterum abſolute pro abundantia bonorum ſ. opulentia, cf. Stp. Th. 3, 172. G. cum L. Ern.) it. in *περιουσία*, cf. Stp. Th. 1, 1135. F. ſq. et L. Ern. Per quorum uſum reddiderim noſtrum ſubſt. *περιβ.* Lat. *opes* alibi quidem aut *copias* in plur. (cum poſterioris nominatim ſingularis pro plur. *copiis* de

exercitu dicatur, cf. Cl. Cic., non item de pecunia, quod repererim,) ſed h. l., ne ambiguitas ſit, *exercitum* et *pecuniam*. Nam Bg. hic interpretatio, *copiis conflatis*, contractis duobus ſubſt. in unum e P. *collectis viribus*, liberior eſt, pro qua ſaltem licuit *copiis* et *militaribus* et *pecuniariis*.

Caeterum ad notiones ſubſt. περιβ. cf. ſenſu phyſico, pro circuitu ſ. amplexu, Ind. Z. Pol. et Cyr. it. Dion. H. S. T. 1. (ubi et pro amictu,) porro ſenſu tropico, pro conatu ac ſtudio rei acquirendae Hell. Mor., it. ſenſu rhetorico, pro copia ornatuque, Rsk. ad Polb. l. l. Longin. Mor. et Suid. 3, 83. i., it. ſenſu medico, pro excretione qualicunque in corporis ambitu ſ. ſuperficie, Foeſ. Oec., tum v. περιβάλλεσθαι in med. vel paſſ., ſenſu phyſico, pro indui ſ. induere ſe, lib. de V. med. p. 373. e., it. pro complecti ſ. cingere Ind. Gs. Chr. Xen. Cyr. et 'Ανβ. cum Iſocr. Pan. Mor., ubi fortaſſe potius eſt pro occupare, ſibi ſubiicere, in poteſtatem redigere ſuam, ſibi acquirere, it. adipiſci, conſequi, quo de cf. Xen. Hell. 'Ανβ. Cyr. et Mem. S. it. Diod. S. cum Suid. 3, 82. i., quorſum et referam Ind. Eur. Barn., etiam per vim Ind. Dem. cum Kypk. 2, 462. m.

Sed de v. συγκροτεῖν v. D'Orv. Ch. p. 85. e., ad Luc. 2, 911. N. 21. 3, 432. N. 7. ad Polb. Rs. p. 74. e. ad Polyaen. Diſſert. Kronbiegel. p. 16. e. ad Vig. p. 286. Ind. Xen. Hell. L. Ern. et Stp. Th., qui 2, 458. F. ſq. aliunde σ. ςράτευμα ſ. δυνάμεις cum Bg. Lat., ſed hinc e P. Vs., cum loco e Luc. 2, 738. l. 92. et e Suid. 3, 390. m. συγκροτεῖ, — συνάγει, colligit, *cogit* — *conflat*, Heſ. 2, 1288. m. 1309. m. N. 10., ſed de exercitu iterum, pro ſyn. ἀθροίζειν in Noſtri locis ſuperioribus, praeter Polyaen. l. l., quoque in Ind. Dion. H. S. T. 1., ſed alia notione ib. T. 2., Dem. Xen. Bach. cum Cyr. Z., cf. ad Bg. Lat. G. Th. „*conflare*, — contrahere, — *exercitum*, — *ſanguine civili* rem *conflant* divitias *que* conduplicant *avidi*" nobis *zuſammen bringen*.

1, 7, 3. e.

— *δήμοις ἑορτάζουσιν ἐπιφανεὶς, ἀσπαςός τε καὶ ποθεινὸς πᾶσιν ὤφθη.*

De ſubſt. δήμοις cf. 1, 3, 9. e., ſed nihil hinc ap. Stp. Th., ut nec in v. ἑορτ., ubi ſumma haec modo penuria „ἑ. feſtum celebro, (abſolute, ut noſtro loco, — e Plut.) ap. quem cum acc. (rei) τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει" qua in rectione iterum ap. Xen. Pol. Z. „ἑ. ἑορτὰς, *dies* feſtos *celebrare*" ſed deinde, praeter L. N. T. (ubi explicatur improprie, cf. Loesn. p. 277. m.) tantum proprie et abſolute ap. Luc. 3, 391. l. 84. 410. l. 50. ſed ſine Ind. 405. l. 9. it. cum praep. 395. l. 69. καθ' αὑτοὺς λ. it. cum adv. 404. l. 64. ἀεὶ, tum iterum cum acc. rei Char. 43, 4. τοὺς γάμους Vs. Rs. 50, 21. cf. p. 244. i. Ioſeph. 1, 568. ſ. 2. e. Luc. 1, 266. l. 76. et cum τὰ ἐπινίκια iterum p. 113. N. 18. ſed 2, 147. l. 79. τὴν κοινὴν εὐτυχίαν, Ioſeph. 1, 948. i. ἡμέραν αὐτοῦ γενέθλιον, *celebrare*, ſq. ὅτε πᾶσιν, ὧν ἦρχεν, εὐφροσύναι καθίςαντο θάλειαι, it. per varia adiuncta, cum abl. temporis p. 563. ſ. 5. i. τῷ ἑβδόμῳ μηνὶ τὴν σκηνοπηγίαν, ſq. explicatione, etiam ſimpl. ἑορτάζειν ἤρξαντο, epulari *coeperunt*, it. cum praep. duplici p. 617. ſ. 7. i. μετὰ τῶν πολιτῶν ἀνάκτησιν — ἐφ' ἡμέρας ὀκτὼ, rurſus explicatione ſq., et cum praep. ſimpl. τὴν ἀνάκτησιν — ἐφ' ἡμ. ὀ. (in Vs. ſuppleto forte ſubſt. χρημάτων, ſed ut malim *ob* ſacrificia *in* templo *reſtituta*, cum in τῶν videatur deeſſe ſubſt. θυσιῶν, ut in loco pr. aderat diſerte τῆς π. τ. ν. θυσίας,) ſed cum praep. et adv. ap. Luc. 1, 113. e. παρ' ᾧ λαμπρῶς — τὰ Διάσια λ., tum med. cum abl. temporis ἑορτάζεσθαι πολ-

λαῖς ἡμέραις, in nuptiis, ſine Vs. e Xen. Eph. ap. Abr. Dil. Th. p. 66. m. cf. Suid. 1, 782. ἑώρταζον, ἐτέλουν, *diem* feſtum *agebant*, cum Bg. hic, quod proprie eſt ἑορτὴν ἄγειν ap. Luc. 3, 388. e. ubi Gs. cum Bg., quae phraſis, haud dubie ſynonymica noſtro v. privo, ab aliis adhibetur in v. ἑστιᾷν, v. c. ap. Nieup. Ant. R. p. 279. i. „*feriae* dicuntur a Gr. v. ἑστιᾷν, h. e. feſtum diem agere“ ſed ap. Noſtrum ipſum cum explicat. quadam 5, 6, 12.

Equidem Lat. *feriae* potius duco a Gr. ſubſt. ἑορτὴ, cum noſtratium *Feyer*, putoque, v. Gr. ἑορτάζειν eſſe Lat. *feriari*, eodem derivatum, (nobis *feyern*,) atque adeo proprie vacare et ceſſare ab opere, eoque ſolito ac quotidiano, ſive illo privato, ſive publico, idque alius rei aut perſonae cauſa, ut aliud quid agas, interdum in honorem alicuius perſ., etiam cum aliis in coetu quodam, palam, cum omnique genere laetitiae, ſacris, conviviis, ludis, rel., it. per certas formulas, leges, cerimonias, quas et interdum repetas, ac certis temporibus iterum uſurpes, cf. G. Th. „*feriae*, — ἑορτὴ, — *ferior*, — σχολάζω, — ferias agere, (quod illud ἑορτὰς ἄγειν,) — feriati *dies*, (qui ap. Gr. ἑορτάσιμοι ſ. ἑορταστικοὶ ἡμέραι,) *feſtus*, ἑορταῖος, ἑορτάσιμος, — *feſtum*, ἑορτὴ, — *feſtivo*, — ἑορτάζω, — *feſtivus* —“ i. q. *feſtus*, quod cum derivatis non ab ἑορτὴ duco, ſed ab ἑστία et ἑστιᾷν, unde et accipio pro laetus, quia in epulis et epulando, inter edendum bibendumque, adhibetur laetitia; unde et convivia Gr. dr. εὐφροσύναι, ab animo laeto, cf. Suid. 1, 873. i. Heſ. 1, 1469. i. it. Nr. 9. ἑστίασεν, ηὔφρανεν, cum N., ut contra dies feſtus ſ. laetus ac feriae coniunctae ſunt cum epulis conviviisque. Sed effecit hinc uſus, ut feſtum ſ. feſtus dies poneretur pro ἑορτὴ, quanquam per ſe diverſa ſunt, et illud Gr. reddendum ſevere Lat. *feriae*, perque principem notionem, quanquam contra ſentiente Stp. Th. et L. Ern. ubi tamen bene „ἑορτασμὸς, *feriae*, — ἑορταστέον, *feriandum eſt*“ cf. G. Th. „*celebritas*, — ἑορτὴ, — *celebro*, — ἑορτάζω, — *celebratio*, ἑόρτασις, (quo Gr. carent Stp. Th. et L. Ern.) *ſolemnis*, — ἑορτάσιμος, — *ſolemnitas*, ἑορτὴ, λ.“

Igitur ἑορτὴ et *feriae*, proprie 1) vacationes ab opere vel perſ. vel rei ergo, 2) dies ac tempus, quo ſic vacamus, dei hominumve cauſa, ſive adſint, ſ. adveniant, ſ. diſcedant, cum hilariter vivendi modo vario, 3) hinc de quavis laeta die ac re, et de omni laetitia, et ſimiliter v. ἑορτάζειν 1) *feriari*, et a negotio vacare, 2) cum aliis laetari quavis ratione, et nominatim hic ap. Noſtr. in imperatoris adventu et tranſitu per urbes, ubi faciebant, quod et hodie fit, cf. 4, 8, 19. ſqq. 4, 11, 2. ſqq. utque h. l. participium reſolvatur per pron., *qui* diem *feſtum* ac laetum *agebant*, ſc. propterea, in adventu et tranſitu eius, nobis *die* darüber *feyerten*, ſ. *deſswegen* Feyertage, *Feſttage*, Feſte, *anſtellten*, begiengen, *hielten*, ſ. *die* ſeinen Durchzug *feyerten*, feſtlich *begiengen*.

Tum v. ἐπιφ. in med. cum dat. perſ. Stp. Th. aliunde recte 4, 28. E. e. *dare ſe* in *conſpectum*, et G. e. „ἐπιφανῆναι τῷ δήμῳ, *ſe* populo *oſtendere*“ per quam formulam exponas Bg. privum v., h. l. conſpiciendum ſe praebere, inter tranſeundum per urbes, ſive in rheda lecticaque aperta, ſive equo vectum, cf. §. 12., in publico et per plataeas, ſed et fortaſſis in aedibus, diaeta, menſis, per manſiones, cf. G. Th. 565, 51., quod Lat. delegerit Bg. ob ſq. ὤφθη ſyn., ubi illius phraſis eſt pro privo v. ap. Luc. 3, 393. l. 40. ὤ. μοὶ, mihi *viſus eſt*, ut hic, cum dat. perſ. pro praep., *ab omnibus*, i. Romanis tantum, et his, per quorum urbes tranſibat, cf. Heſ. 2, 1600. i. ὤφθη, ὡράθη, ἐθεάθη, ſine N., ſed (prae-

ter Suid. 1, 796. m.) ib. 1, 1333. i. ἐπεφάνη, ἐπ' αὐτοφόρῳ ὤφθη, ubi non modo per Noſtri alterum verbum explicatur, ſed et cum notione ſecundaria, ducta e praep. (cf. L. Ern.) quae ſit pro ἐν, ſicut alibi in eodem v. poteſt eſſe pro εἰς, quae patet in Lat. *apparere*, (quo redditur maxime in L. N. T.) pro advenire ſ. adeſſe; quo et redeas, ſi Gr. praepoſitio reddatur per Lat. *ſuper*, cf. L. Ern. cum Ind. Xen. Pol. Z. *ſupervenire*, ubi abſolute ponitur; in quibus duabus notionibus ego quidem maneo, aliis alio inclinantibus, v. c. ut ſit repente ſ. improviſo, cf. Ind. Dem. et Xen. Cyr. Z. (ex 1, 6, 43. ubi cum dat. perſ., ſed abſolute 2, 4, 17. e. ut cum adi. ἄντιος pro adv. 6, 3, 13. m., ubi Ind. Mor. ſine emphaſi, cf. Ind. Xen. 'Αvβ. Z. it. cum praep. et adv. 8, 5, 15.) quae notio non in v. ipſo eſſe poteſt, quia diſerte additur adv. ἐξαπίνης ap. Xen. 'Αvβ. Z. 3, 5, 2., ut nec noſtro loco Commodus venit *ſubito*, quia fuit nunciatus, cf. lib. de V. med. p. 18. m. 488. i.

Sed cum v. ὠ. nominativi adiectivorum vertentur, ut advv., *libenter* et *cupide*, vel per ſyn. formulam abl., *cum voluptate* et *cum deſiderio*, vel per ambages, et ut in participio per particulas, aſſumto ἂν, *ita ut* eſſet *gratus* rel., cf. ad ἀσπ. Stp. Th. (ab Ern. L. auctus,) cum Ind. Hom. et Heſ., quod videtur numerandum in Noſtri poëticis, cf. Suid. 1, 356. m. ἀσπαστοὶ, ἄσμενοι, grati, *iucundi*, non coll. ad Heſ. 1, 577. m. ſine N., ut 3, 137. m. ποθεινὸς, πεποθημένος, *optatus*, rel., h. l. proprie pro eo, qui iam deſideratus erat, quem deſiderabant, volebant videre et habere ap. ſe, cf. Stp. Th. aliunde, (ab Ern. L. iterum auctus,) hic ut utrumque adi. quodammodo ſit pro ſyn., ut Heſ. ἀσπαστὸν explicat per ἐπιθυμητὸν, et Suid. 1, 894. i. εὐκτὸν, ἐπιθυμητικὸν, it. G. Th. *optato* „venis Ter. i. gratus et deſideratus, *gratus*, ἀσπάσιος" in quo Gr. ap. Heſ. χαρτὸς, ut ἀσπασίως, — ἡδέως, cf. infra 1, 13, 9. τερπνὸν καὶ ποθεινὸν λ. 3, 11, 18. εὐκταῖα καὶ ἀσπαστὰ, it. ap. G. Th. v. *expect.* 514, 101. *carus* omnibus *expectatus* que *venies*, it. adventus *ſuaviſſimus* et *expectatiſſimus*, it. v. *opt.* 605, 26. rumores *grati* et *optati*, quibus Latt. utuntur hic P. et Bg., tum Luc. 1, 215. i. ἡδίων καὶ ποθεινότερος, a Gs. neglecta, pro *ſuavior* et *optabilior*, ſed plura iuncta ap. Xen. Mem. S. 3, 10, 3. τὸ ἥδιστον καὶ φιλικώτατον καὶ ποθεινότατον καὶ ἐρασμιώτατον τῆς ψυχῆς ἦθος, de re adeo, ut comparat. ποθ. ſolus Rs. Or. Ind. V. 6., ſed poſitiv. ap. Ariſt. Av. v. 697. ſ. 695., at cum dat. perſ. ib. Ran. v. 84. π. τοῖς φίλοις, et Stp. Th. Ind. Xen. Pol. Z., ſed adv. ἀσπαστῶς ap. Lyc. v. 1090. lubentes *venerint*.

1, 7, 9.

— ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι.

Praeter Caſp. Barth. Adv. l. 58. c. 17. p. 2760., quoque Eſchebach. Diſſ. Ac. VII. p. 447., agens de capillis rutilis vel natura, vel arte, ſubiicit haec. „Rutilus color videtur eſſe igneus et flavus ſ. aureus. Hinc Batavi Silio *auricomi* dicti, — quomodo et Vandalos χρυσοειδεῖς i. e. *auricolores* capillos Procopius habere ait, (p. 449.) ſed et Germani, Rheni accolae, ſcobem et ramenta aurea videntur habuiſſe, quae capiti inſpergerent, quo magis coma illuminata flaveſceret. — Ab his autem ad alios etiam iſte mos pervenit. Ita enim refert Herodi., quod non puduerit Antoninum imperatorem *flavam* capiti *caeſariem* aptare, quae mentiretur Germanicae tonſurae modum" ſubiectis Gr. e 4, 7, 6., ubi tamen nihil diſerte de aurea ſcobe, quae eſt antiquior, ut apparet e noſtro hic loco et illo Ioſephi in N., quo de tamen dubitat Bochart. Hier. P. 1. l. 2. c. 9. p. 154., ubi, praeter alia „ita Verus imperator, capiti legitur

auri ramenta *inſperſiſſe*, et Commodus fuiſſe *capillo* ſemper *fuçato*, et *auri* ramentis *illuminato*; quamvis tantum in comis fulgorem illum *a* natura *habuiſſe* afferat Herodi. l. 1., *ut*, cum *in* ſole *ambularet*, τοὺς μ. οἴεσθαι ϱ. χϱ. πϱοϊ. ἐπ. quidam *auri* ramentis *euntem* conſpergi *putarent*. Gallienus quoque crinibus ſuis *auri* ſcobem *aſperſit*. Itaque rem ſuorum temporum videtur Ioſephus ad Solomonis aetatem tranſtuliſſe" qui et ipſe cum Bg. v. συγγεγενῆσθαι proprie accepit, quo de in N. dicebam, cf. Io. Arntzen. Diſſ. 1. de colore et tinctura comarum p. 22. coma *flava* olim laudatiſſima ſ. ξανθή, cum p. 25. ubi coma *flava* i. q. fulva, rutila, rufa, rel., it. p. 52. de totis populis, quibus hic comarum color, ut Germanis p. 55. it. p. 78. de οὔλας κόμας ex Hom. rel., tum p. 115. ſect. 5. „inter reliquos etiam ornatus, quos nimia excogitavit labente rep. Romanorum luxuries, non infimum locum obtinet, ſolitos fuiſſe crines *ſcobe* aurea *inſpergere*, ut *aureum* acciperent *colorem*, (ſubiectis exemplis Gallieni et Commodi e Lampr. et) quod de eodem hoc imperatore refert Herodi. 1, 7, 9. — et *coma* natura *flava* et *criſpa*, ut, *quando* in *ſole* ambularet, *illa* ſplenderet *veluti* ignis, *adeo*, ut *putaretur*, exeunti *ſcobe* aurea *inſpergi*" ubi ἐκλαμπ. rel. libere redduntur, et ad κόμη relata, ſed pro abl. *ſcobe* fortaſſis legendum *ſcobes* ſ. *ſcobis* in nominativo, prolatis deinde adhuc aliis exemplis p. 116. laudatisque maxime Voſſ. et Burm. ad Val. Flacc. 6, 709., ut de pulvere aureo, capillis iniecto, alios laudat Fabric. in bibl. Ant. p. 846., quo de fortaſſis et habent nominati ib. p. e. ſect. VI. i., ſicut in Grut. Lamp. T. 4. a p. 482. extat Hadr. Iunii de coma commentarium, ſed p. 539. c. 8. de criſpatura et contortione capillorum, p. 541. c. 9. de capillitii coloribus, ubi p. ſq. m., cum explicuiſſet ξανθὴν κόμην *rutilam*, deinde „Commodo imp. *ſtatua* (leg. flava) *coma*, velut *auri* ſcobe *reſperſa*, divinitatis opinionem attulit, dictitantibus Romanis, coeleſte quoddam *iubar* caput eius circumdare, ut ſcribit oculatus teſtis Herodi." in c. 7. ne verbo quidem facto ſuper auri ſcobe, qua de aliquid habet quoque Kypk. 2, 433. m., nihil vero G. Th. in Bg. *ſcobe* cum Gr. n., ubi Stp. Th. hinc e P., cf. Foeſ. Oec. p. 534. a. e., ubi ex Hipp. „ϱινήματα χαλκοῦ, aeris *ramenta* et *ſcobes*" ad quam formam procedit et Noſtri ϱιν. cum χϱ., pro quo ſupra ap. Ioſeph. ψῆγμα χϱυσίου, et ap. Strab. ψ. τοῦ χϱυσοῦ, cum articulo ſine diſcrimine, cf. Suid. 3, 260. m. 703. e. non coll. ad Heſ. 2, 1576. e. Nr. 30. cum N. et p. 703. i. ξέσμα ſine N., quod iuvent tamen illa p. ſq. e. Nr. 24. (nobis *Goldſtaub*,) ſed Stp. Th., praeter ἐπιπάσσω, (quod v. Ind. Xen. Pol. Z. ex Arr. 8, 3.) cum Lat. Bg. (ap. G. Th. cum Gr. n., cui L. Ern. addit bene *adſpergo*,) „unde paſſ. Herodi. l. 1. — ei *ſcobem* auream *inſpergi*, vel ut Pol." cf. Ind. Ael. V. h. et Luc.

1, 7, 10.

Ἴουλοί τε αὐτοῦ κατιόντες ταῖς παϱειαῖς ἐπήνθουν.

Bg. e P. fere in τὲ, et in poſtremo v. ἐπηνθ. ſupplet pron. αὐτὰς, quaſi Noſter id omiſerit ob iam praemiſſum αὐτοῦ alius generis, in quo ſane latere poteſt iſtud femin. vel quia cum P. participium κατ. cum dat. ταῖς π. copulavit; ſicut pronomen αὐτοῦ, a P. neglectum, de Bg. Vs., et cum in Ms. eius nulla plane extiterit diſtinctio, referre licet aut ad pr. ſubſt. ἴουλ. aut ad ſq. ταῖς π., unde illam Bg. Vs. diſtinguas vel ſic, *lanugo etiam* eius, *demiſſa* genis, *eas* etc., vel *lanugo etiam*, eius *demiſſa* genis, *eas* rel., et hinc quoque in Gr. vel Ἴουλοί τε αὐτοῦ, κατ. ταῖς παϱειαῖς, ἐπ., vel Ἴουλοί τε, αὐτ. κ. τ. παϱειαῖς, ἐπ., vel denique per Var. L.

cum edd. quibusdam, ἴουλοί τε αὐτοῦ κατιόντες, ταῖς παρειαῖς ἐπ., relato pron. ἀ. ad pr. ἴουλ., ſed ταῖς π. ad ſq. v. ἐπ., ac commate poſt κατ. facto, quae ultima rectio maxime probabitur, ubi ante de ſingulis dictum fuerit vocabulis, deſerente Sch. partim P. in „ἰουλ. *lanugines* malis *proſerpebant*, κ. deſcendentes *lanugines* ex *genis*, ἐπ. efflorefcebant *lanugines* e *malis.*"

Igitur Stp. Th. aliunde modo in ſubſt. ἰουλ. habet, praeter caetera, Xen. Symp. 4, 23. m. οὐχ ὁρᾷς, ὅτι τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει, Κλεινίᾳ δὲ πρὸς τὸ ὄπισθεν ἤδη ἀναβαίνει; Vs. ed. Th. V. 4. p. 455. *non vides*, huic *quidem* lanuginem (*primum*, demum) propter *aurem* ſerpere, *Cliniae* vero *iam* retrorſum *ſurgere?* ſed ex Hom. Ὀδ. λ', 318. πρίν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ, *antequam* ipſis *ſub* temporibus *pili* florerent, *tegerent* que *mentum* florenti *lanugine*, ubi melius regatur πρίν γένυν πυκάσαι λάχνῃ, priusquam *mentum* lanugine *denſum fiat*, denſetur, oppleatur; cum pili ſ. ἴουλοι non bene dicantur *mentum* tegere *lanugine*, quae et ipſa eſt pilorum genus; unde *pili* pilos *tegere* debeant, ſ. *pili* pilis *mentum*; variante tantum poëta, et ponente ſyn. ἰουλ. et λ., ut πυκ. act. ſumi poteſt pro paſſ., intellecto pron. ἑαυτὴν, ſe *denſare*, i. denſari, conſentiente Suid. 3, 238. m. πυκάζουσι, τουτέστι πεπυκνωμένοις, *denſatis*, ap. quem 2, 126. m. eſt illud Stp. ex epigr. ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Κειράμενος, γενύων ἄρσενος ἀγγελίας, λ. *mature* florentem *ſub* temporibus *lanuginem* Detonſam, *mentorum* virilium *indicem*, ubi γεν. pluralis poëtice pro ſing., aut mentum utrumque, i. partis utriusque faciei ac genae, cf. infra e Suida; quibus add. e Valck. ad Eur. Ph. p. 50. b. Heliod. 7, 10. e. p. 368. l. 8. Aeſch. Th. v. 540. στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων, Ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ, *huic* commodum *inſerpit* per *malas* lanugo, *Creber* naſcentis *pubis* exſurgens *pilus*, ubi v. Schol. utr. et Abr. Anim. 1, 109. m. comparat non modo illud Xen. ſupra et Poll. — παρὰ τὰ ὦτα καθέρποντα τὸν ἴουλον ἔχων, ſed p. 650. i. etiam Noſtri locum, ſed ſine Vs. et diſtinctione ulla; quibus porro addimus e noſtris copiolis Call. in Iov. v. 56. ὀξὺ δ' ἀνήβας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι, celeriter *puber* factus es, *et* matura *tibi* venit *lanugo*, it. in Ap. v. 36. οὔποτε Φοίβου θηλείαις, οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς, *nunquam* Phoebi *teneras* lanuginis *quicquam* veſtivit *genas*, ap. Klotz. Tyrt. p. 50. i. ex inſcript. πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάοντος ἰούλου Δευόμενον φθονερὴ μοῖρα καθεῖλε βίου, quae ſic reddo, *Adhuc* puerum *modo* puberem, *adhuc* molli *lanugine* ornatum, *veſtitum*, invida *ſors* privavit *vita*, (cui ſimile illud Stp. ex Apoll. Rhod. Διὸς υἱὸς ἔτι χνοάοντας ἰούλους ἀντέλλων,) it. ex Anthol. Εἰ καί σοι τριχόφοιτος ἐπισκίρτησεν ἴουλος, καὶ τρυφεραὶ κροτάφων ξανθοφυεῖς ἕλικες, λ. quae partim modo reddimus, *Etſi tibi* villoſa, *hirſuta* inſiliit *lanugo*, et pro τριχοφ. malumus τριχόφυλλος, quod ſolum Lexx. tenent, non item alterum, porro Orph. Arg. v. 225. ex emendatione quidem Interpretum, τῷ δ' οὔπω ὑπὲρ δροσεροῖο γενείου Ἀργεννὰς ἐρύθαινε παρηΐδας ἁβρὸς ἴουλος, cui *nondum* ſupra *roſcidum* (pulcrum) mentum *candidas* rubefecit *genas* mollis *lanugo*, et Luc. 2, 407. l. 12. πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες. ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις παρειαὶ πυκασθῶσιν, λ. *unusquisque prope ſervus illi imberbis*, qui *nempe*, dum *prima* illos *lanugo* obumbraret, *ap. ipſum manerent*. Cum primum *vero* prima *barba* denſarentur *genae*, qui locus ſimilis illi Hom. de noſtra explicatione, cf. de ἰουλ. Ind. Call. et Diod. S., tum Poll. 2, 88. cum N.

5. Schol. Apoll. Rhod. l. l. it. Lyco. v. 23. Suid. 2, 126. m. 419. e. 3, 675. e. Heſ. 1, 814. e. 2, 55. i. cum N. 436. i. 732. m. ſine N. et 1558. m.

Ut videatur id ſubſt. referendum in Noſtri poëticis, ut et alterum *παρειὰ*, quo de cf. Ind. Hom. Heſ. Call. Muſ. Orph. Eur. Ariſt. Kuſt. Ael. V. h. et Abr. L. Ar. p. 38., cum et Stp. Th. exempla teneat plura e poëtis, ſed tria tantum e proſaicis, nec ſimul noſtrum locum, cf. Ind. Luc. cum Heſ. 2, 874. e., non coll. Suid. 3, 47. e.

Tum habet Stp. Th. verbum *κατ.* nec hinc, nec per ſimile quid, ſed modo phyſice, tum de perſ. cum Lat. *deſcendo*, tum de re, ut navi ac vento, cum Lat. *ingruere* et *cooriri*, ſequente fere L. Ern., ut Bg. *demitti* ad primam notionem redigi poſſit, et *lanugo* per genas *demitti* dicatur, cum deſcendit ab oculis, temporibus et auribus ad mentum usque; tenente G. Th. tantum in ſubſt. *lan.* cum Gr. n. ad Homericum ſupra „nunc *primo* opacat *flore* lanugo *genas*, it. *fuſcante* lanugine *malas*" quibus add. Amm. Marc. 31, 10. p. 527. e. *dum etiam tum* lanugo *genis* inſerperet *ſpecioſa*, it. Virg. Aen. 8, 160. *tum* mihi *prima* genas *veſtibat* flore *iuventas*, (ubi Heyn. „veſtibat *flore*, *πύκασεν*" comparato etiam ſine Vs. loco illo ſuperius Hom. Ὀδ. λ', 318. ſq.) it. 10, 324. et Ovid. Met. 13, 754. it. 9, 398. ubi v. Gier. et 12, 291. ſed me reperiente in Graecum modo ap. Abr. L. Ar. p. 60. „*ἡ κόμη συγκατιοῦσα τῷ ἰούλῳ παρὰ τὸ οὖς* dictum, ut ap. Petron. deſcendentes *ab* aure *capilli*, Lucan. *intonſos* rigidam *in* frontem *deſcendere* canos *Paſſus erat*. — Ariſtoph. *ἃ 'παθεν Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις*, (*quid Magnis* iam *canis* venientibus *eſſet expertus*, i. q. pr. vs. *ἅμα τῷ γήρᾳ*,) *Βοστρύχους ταῖς παρειαῖς συγκαταβαίνειν* Philoſtrat. (ſine Vs.) Apul. *lanugo* malis *inſerpebat*, — id. *vide*, ut *decenter* utrinque *lanugo* malis *deſerpat*. *κόμας κατιέναι* eſt Ariſtoph." ubi proprie eſt *τὴν — καθῆσθαι μητέρ' — κόμας καθεῖσαν*, ſedere *matrem* comis *promiſſis*, quod potius pertineat ad *καθιέναι*, cf. Kuſt. Ind., ut illa, de *crinibus* univerſis dicta, etiam valeant ad *τοὺς ἰούλους* et *lanuginem*, ac ratio Bg. hinc ſtabiliri queat, et h. l. *lanugo* demitti *genis* ſit i. q. ap. Apul. *lanugo* malis *inſerpere* et *deſerpere*, i. e. in malis ſerpere et de malis ſerpere, ſ. per genas deſcendere, cf. G. Th. v. *deſerpo* ſine Gr. „deorſum ſerpere (cum Apul. illo et) Stat. *deſerpit* que *genis* nec *ſe* lanugo *fatetur* Intonſae *ſub* nube *comae*, — *inſerpo*, *ἑρπύζω*, ſerpendo occupare et obrepere" cum loco Apul., quibuscum conferas illud ſupra Xen. Symp. *καθέρπει λ.*, quod, ignoratum a Stp. Th., habet L. Ern. „i. q. *καθερπύζω*, repo, ſerpo, 2) ſerpendo deſcendo, 3) deſcendo ſimpl." prout pr. *κατὰ* vel *deorſum* ſignificat, vel redundat, quo et tendit Ind. Xen. „ſerpo, — de lanugine, quae primum progerminat."

Quod Lat. ſimile illi P. hic „*lanugo* malis *proſerpebat*" ap. G. Th. „*ἐφερπύζω*, ſerpendo in conſpectum venire" quod ambiguum, et vel adrepere, ad aliquem venire e longinquo, vel i. q. erumpere, i. ex carne et cute, ſub qua latebat, e profundo in ſummas externasque genas, nobis *hervor brechen* ſ. *ſtechen* ſ. *kriechen*; in qua poſtrema notione adeo fuerit alius modus ſerpendi, quam ap. Bg., ſed ut tandem utraque interpretatio redeat eodem, et *ἴουλοι* dicantur *κατιέναι*, dum oriuntur vel orti ſunt primi pili in mento; quo ſenſu capiatur et ſuperius Callim. *ἐλθεῖν*, cum quoque *κατιέναι* ponatur ſimpliciter pro venire; ſicut *ἴουλοι* dicentur etiam *κατιέναι*, qui ſimpliciter *ſunt* in *mento*; ut Lat. *venire* pro eſſe capiunt, v. Heyn. ad Virg. A. 5, 344.

Sed e P. duxit Bg. etiam hoc, ut ſuum *demiſſa* conſtrueret cum *genis*, et adeo Gr. v. κατ. cum dat. ſ. abl. rei ſ. loci ταῖς παρ., quod neſcio, an quis velit comparare cum illis antea ap. Abr. ἡ κόμη συγκατιοῦσα τῷ ἰούλῳ, et βοστρύχους ταῖς παρειαῖς συγκαταβαίνειν, ubi caſus adiunctus poteſt pendere a praep. alterutra, ſed magis a pr. κατὰ, ſaltem in poſteriori loco Philoſtr., quae rectio per ſe cadit in noſtrum v. κατιέναι, etſi reperi id modo ſic,

1) vulgari notione ac prima, pro deſcendere, et devenire, it. pro ſimpl. venire

a) de perſ. idque abſolute, v. Ind. Luc., Ael. V. h. 2, 29. e. p. 143. (ubi oppon. ἀνιόντων,) Fab. Aeſ. Hſ. 28, 2. (ubi pro eo in pr. κάτω κατελθεῖν), tum per adiuncta, cum acc. rei ſ. loci, v. Call. in Ap. v. 100. et in Di. v. 19. σπαρνὸν γὰρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν, raro *enim* in *urbem* veniet *Diana*, quae, liberius converſa, non tamen habuere Notam, ſed ſunt, *rarum* eſt *enim*, cum *Diana* in urbem *venit*, ſuppleto v. ἐστὶ, et ὅτ' pro particula temporis ὅτε accepto, aut pro ὅτι ſic, *rarum* eſt *enim*, quod *Diana* in urbem *venit*, quod et in Vern. lingua ſolenne, cf. G. Th. v. *quod* 56, 55., porro cum pr. εἰς Ind. Fi. Aeſch., it. cum pr. πρὸς Ind. Luc., it. cum adv. temporis ἤδη, ib., aut loci, i. in locum, Ael. V. h. 2, 13. p. 103. i. ἐκεῖ κατῄει, cf. Ind. v. utr., porro cum adv. de loco et temporis ſ. per formulam adverbialem ſimul ap. Call. in Del. v. 197. σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις, — οὔ τι παλαιὸν, ab *Euboea* deſcenderas, — *neque* diu *ante*, quod decipiat aliquem ad οὔ τε, cui notioni adiungo illud Fab. Aeſ. Hſ. 129, 5., ubi coquus canem, in furto deprehenſum correptumque, ἔρριψε παραχρῆμα ἔξωθεν τῶν θυρίδων, extra *feneſtram*. ὁ δὲ κατιὼν ἀπῄει μεγάλως κράζων, ubi Ind. bene „*decido*" ſed eſt Lat. *delapſus*, i. deveniens, e ſuperiori loco in inferiorem,

b) de re, cum adiuncto ſimplici, ut cum praep. ap. Muſ. v. 110. κατῄιεν ἐς δύσιν ἠώς, deſcendit *ad* occaſum *ſol*, Schol. κατήρχετο λ. cf. Suid. 2, 280. m. non coll. ad Heſ. 2, 194. m. e. cum Bud. C. 760, 47., ſed cum adiuncto duplici, ut cum adv. et praep. ap. Hom. Ὀδ. κ', 159. de cervo, ὁ μὲν ποταμόνδε κατῄιεν ἐκ νομοῦ ὕλης, *is quidem* ad *flumen* deſcendebat *ex* paſcuis *ſylvae*, it. cum caſu temporis et adv. ap. Heſ. θεογ. v. 722. ſqq. Ἐννέα — νύκτας — Οὐρανόθεν κατιὼν, *novem noctes* coelitus *delapſa*, — Ἐννέα δ' αὖ νύκτας — Ἐκ γαίης κατιὼν, *ex* terra *deſcendens*, et cum praep. duplici ib. ἀσπ. v. 254. ψυχὴ — ἄϊδόσδε κατεῖεν τάρταρον ἐς κρυόενθ', anima *ad* orcum *abibat* (al. deſcendebat) *tartarum* in *frigidum*,

II) notione exquiſita, pro redire, (etiam Stp. Th. cognita, ſed ut eius loca non licuerit adhibere, abſentibus libris et Indd. tacentibus meis,)

a) de perſ., universe, cum praep. Dion. H. S. T. 1. 396, 31. de populo Rom. in monte, ἐπὶ τὰ ἡμέτερα ἡμᾶς κατεῖναι, ut *redeamus* ad *propria*, et ſimul cum adv. p. pr. l. 4. κατεῖναι πάλιν ἐπὶ τὰ ὑμέτερα, *reverti* ad *veſtra*, ubi in Vs. adv. neglectum ſine cauſa, cum omnes linguae habeant id ſimul, ut Lat. *rurſum* cum *redire*, et noſtrates *wieder* zurück *geben*, cf. G. Th. 104. i., ſed praecipue de exulibus, et quidem abſolute, ap. Aeſch. Agam. v. 1292. *adveniet*, cum Abr. Anim. 1, 404. e. et Mor. Iſocr. Pan. Ind. e p. 85. e., ſed cum adiuncto ap. Thuc. 536, 96. *rediret*.

b) de re, in univerſum, abſolute, ap. Call. in Cer. v. 1. 3. τῶ καλάθω κατιόντος λ. calatho *deſcendente*, i. deportato, devecto, cf. Harl. Chr. Gr. P. p. 164. vs. 1., tum de vento, pro oriri, venire, flare, aliis

vero *a* tergo *venire*, ſine neceſſitate, ap. Thuc. 114, 13. 378, 36. cum N. et Abr. Dil. p. 444. e. it. N. ad Moer. Attic. p. 223. a.

De v. ἐπανθεῖν porro in L. Ern. „dr. 1) de rebus, quae aliquid decoris extrinſecus addunt, ut rubor genarum, — colores omnes vividiores, 2) de iis, quae erumpunt, prorumpunt e cute" ut Foeſ. Oec. p. 136. a. e. „ἐπ. eſt in ſuperficie efflореſcere, — translatitie eminere, exiſtere, ſupereminere et emicare, rel." cf. Stp. Th., qui in tropico ſenſu addit quoque Lat. *conſpicuum eſſe*, cum locis „Ariſt. Nub. τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, *lanugo* malis *ſuperfloreſcebat*, — de colore Luc. τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. ἐπιπρέπειν" 2, 465. l. 5. ruborem *effloreſcere*, cf. 1, 290. l. 36. ἢν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα, *niſi* eniteſcat *candori* immixtus *rubor*, quo reſpexerit Stp. Th., cuius ex Ariſt. Nub. v. 974. contractiora ſunt, quam in textu ipſo, et partim converſa e Biſeto, qui μῆλα inter alia explicabat per τὰς παρειάς, ut ad Stp. rationem ille locus cum noſtro maxime conveniat, ſed et de Comici ipſius rectione, quam in v. noſtro ſic reperimus, ut, ſemper adhibitum de re, nunquam tamen proprie phyſiceque, pro Stp. illo florere ſuper aliqua re ſ. in ſumma extremaque re ac ſuperficie eius, ſed tropice poneretur

1) abſolute ap. Foeſ. l. l. „τραχύτης ἐπήνθει λ. aſperitas *exiſtebat*" it. ap. Stp. Th. E. e. ſq. e Luc. Herodt. et Gal. cum Bud. ſine Vs. e Baſil., ubi in τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ περιχαρὲς τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα, ad φαιδρ. extrinſecus ſumas τῆς ὄψεως ſ. τῶν ὀφθαλμῶν, *eminente* ſ. conſpicua *vultus* hilaritate *ſummam* animi *laetitiam* et tranquillitatem *oſtendens*, i. e. hilaritate, quae in vultu eius eminebat, conſpicua erat, ſ. ſimpliciter *erat*, it. ap. Ariſt. Veſp. v. 1060. κύκνου — πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσι τρίχες, *magis* cygno *albicant* nobis *pili*, immo *quam cygni*, candidiores *ſane* ſ. iam *hi* pili *ſunt*, cf. Suid. 2, 392. m. it. ib. Eccl. v. 13. τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα, pullulantes *pilos*, i. pilos, qui ibi ſunt; quanquam Lat. illud Vs. vulgatae convenit cum Heſ. 1, 1337. e. ἐπήνθησεν, ἐβλάστησεν, ſine N., it. Plut. de diſcr. adul. §. 106. αἱ τῶν φίλων χάριτες ἐπὶ καλῷ τινὶ καὶ ὠφελίμῳ τὸ εὐφραῖνον, ὥσπερ ἐπανθοῦν, ἔχουσιν, ubi, tacente Ind. Gs. Chr., modo Krg. bene ad ſenſum, pro ſeveris, *amicorum* mutua *benevolentia* ſ. *officia*, praeter *honeſtatem* et *utilitatem*, ſecum habent *ſuavitatem*, ſ. coniunctam habent, *quaſi florem*, ornatum quendam; ut participium ſit pro ſubſt. ἐπάνθησιν, ἐπάνθημα, ἄνθος, i. pulcritudo quaedam, color quidam pulcher, i. q. §. pr. ἀνθηρὸν χρῶμα,

2) cum praep. ap. Xen. Venat. 4, 8. αἱ μὲν οὖν πυῤῥαὶ ἐχουσαι ἔστωσαν λευκὴν τρίχα ἐπανθοῦσαν περὶ τὰ πρόσωπα, καὶ αἱ μέλαιναι, αἱ δὲ λευκαὶ πυῤῥάν, ubi Ind. Z. „ἐπανθοῦσα θρὶξ π. πρ. de cane, *in* cuius *fronte* enati ſunt *villi*" ſed Vs. ed. Th. V. 4. p. 612. non bene monſtrat rectionem, quae haec eſt, αἱ πυρ. ἔστωσαν ἔχουσαι λευκὴν λ., ad haec ſeveriora, *igitur rufi* quidem *ſunto* tales, *qui* habeant *album* pilum *effloreſcentem*, eminentem, enatum *ad*, circa *faciem*, ſ. *in facie* ſ. *fronte*, ut *et* nigri, ſ. etiam nigri, *ſed* albi *rufum*,

3) cum adv. ap. Stp. Th. ex Ariſt. Nub. v. 1176. ſine Vs. τοῦτο τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, ubi Schol. πλεονάζει, ἀκμάζει, bene per ſimplex, Lat. *floret* ſ. *viget*, ſed Vs. vulgata, *in te* palam *illud* populare verbum *effulget*, non male ſuppleto *in te*, cum ἐπ. reſpiciat pr., ut deſit *in vultu tuo*, pro *eſt* in *vultu tuo* ſ. conſpicitur ibi; ſicut ſequitur ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος, et praecedit ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών. Νῦν μέν γ' ἰδεῖν λ.

4) cum dat. aliquo, idque

A) perſonae, abſolute ap. Stp. Th. e Gal. ἔρευθος ἐπ. λ. vel ſimul cum a) adv. ap. Stp. Th. e Luc. τοῦτο εἰς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τοῖς Ἕλλησι, quod (nec a Stp. verſum, nec Ind. monſtratum) verterim *adeo* hoc *apud*, inter *Graecos floruiſſe*, viguiſſe, fuiſſe uſitatum et conſpicuum, et ib. e Plat. „ὅ περ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις — σύμφυτον ἐπανθεῖ, quod elucet, apparet in illis, ſ. quod prae ſe ferunt“ i. oſtendunt, ſed ut potiora ſint Latt. prima, it. *conſpicitur* ſ. *eſt* in *pueris*, b) cum praep. ap. Stp. e Syn. ſine Vs. εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, quod verto, *ſtatim oritur*, ſuffunditur *mihi* rubor *per genam*; in quibus dat. ille haberi poteſt pro aliquo dat. loci, ut et in verbo cum dat.

B) rei, idque a) abſolute ap. Stp. e Gal. illo ante ἔρευθος ἐπ. λ., ſi ſqq. τοῖς λελουμένοις rel. de rebus ibi ſunt, ubi Bud. vertit „exiſtit ſ. per ſumma ſcatet“ ſed e Strab. „ὕστερον δ' ὁρᾶσθαι πηλὸν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ, Bud. per ſumma eminere et *conſpicuum eſſe*“ quod poſtr. nolim ob pr. ὁρ., ſed, praeter prima Lat., lutum in [illegible] i eſſe, natare ſupra aquam, innatare mari, oriri in ſummo mari, et ſine Vs. e Luc. 2, 64. l. 30. τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, perſpicuitas *effloreſcat* in *dictione*, i. inſit, conſpiciatur, cf. Dion. H. S. T. 2. 84, 35. p. ſq. l. 28. cum Luc. 2, 466. l. 86. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, quod *autem* in *hiſce* omnibus *floris* inſtar *enitet*, gratia *nempe*, ſ. floris inſtar eſt, it. Longin. Mor. 30, 1. e. p. 164. i. b) cum pr. ἐπὶ ſimul ap. Ariſt. Eccl. v. 898. τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε τοῖς ἁπαλοῖς μηρίοις, Κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ, ubi eſt i. q. pr. ἐμπ. et i. q. ſimpl. ἀνθεῖ,

C) cum dat. rei, qui non ſit loci, ſed modi, ſ. pro abl., ap. Abr. ad Aeſch. 1, 332., qui ad ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος — νεκροῖς monet „ἀνθ. ſimpliciter poni pro πλήθειν, πληροῦσθαι“ non vertens reliqua duo loca, ſed ad hunc „Cononis Narrat. 45., ubi Orphei κεφαλὴν dicit ἐπακμάζουσαν καὶ ζωϊκῷ αἵματι μετὰ πολὺν χρόνον ἐπανθοῦσαν, (ſubiiciens,) prorſus ut ἀνθεῖν et ἀκμάζειν ſaepius copulat Hippocrates“ ubi verbum eſt cum adv. temporis et reddo, caput *vigere* ac *florere* adhuc *poſt multum* adeo *tempus* animali *ſanguine*, i. habere ſanguinem, praeditum eo eſſe, ſ. abundare, ut ap. Aeſch. Sept. c. Th. v. 958. ἰὼ πολλοῖς ἐπανθήσαντες πόνοισί γε δόμοι, ad ſenſum in Vs. *heu* multis *abundantes* cladibus *aedes*, ubi ſane haec Vs. procedit, ſed verbum eſt adhibitum in malam partem, pro calamitatibus premi, obrui, in illis verſari, quale quid G. Th. non tenet in *florere* et *effloreſcere*; niſi velis, et ibi eſſe pro eminere, eſſe conſpicuum, inſignem, celebrem.

E quibus omnibus conſtituerim verbi ἐπ. notiones has, ut, 1) praepoſitione ſpectata ſervataque, *florere* aliquid *in re* vel *perſona*, tropo remoto, dicatur, quod in ea eſt, apparet, tanquam flos et ornatus, quod eam ornat, vel quod eſt conſpiciturque in eius extremitate ac ſuperficie, ut flos eſt in plantis ſummis, earumque extrema parte; in quo utroque licebit divellere praepoſitionem, et reddere ἀνθεῖν ἐπὶ ſ. ἐν τινὶ, 2) ſit i. q. ſimplex ἀνθεῖν, maxime cum alia praep. ſimul, ut ἐπὶ, κατὰ, περί.

Per has notiones ſervari poterit unum Lat. *effloreſcere*, quod ap. G. Th. „ἐξανθέω, flores producere, et per translationem de illis rebus dr., quas provenire, augeri, incrementa laeta habere, gaudemus“ quibus addi debent haec Niz. „ſplendeſco, eluceo, eniteo, exiſto, mano“ it. illa Cl. Cic. „duci, naſci“ ſed et communia iſta, oriri, eſſe, reperiri, conſpici; quanquam, quoad praepoſitionem, viciniora ſunt

1) illud Stp. ap. G. Th. „*ſuperfloreſco*, ἐπανθέω, Plin. — particulatim *cucumis* floret, *ſibi* ipſe *ſuperfloreſcens*, (ſine explic., it. ſine Gr.)

2) *infloreo* ſ. *infloreſco*, videtur tractum quendam et ſucceſſionem florum notare. Claud. — *priſtina* Romuleis *infloruit* artibus *aetas*“ quod fuerit vel *floruit* in *artibus*, vel pro ſimpl. *floruit artibus*, quam utr. formulam G. Th. tenet 692, 42. 61.

Noſtro quidem in loco, ubi videtur Herodianus reſpexiſſe Hom. l. l. ſupra ex Ὀδ. λ', 318., coniungo ταῖς παρ. ἐπήνθουν, pro ἐπὶ ταῖς παρ. ἤνθουν, nobis, *und* ſein *hervor* ſtechendes *Milchhaar* blühete *auf* den *Wangen*, ſed Lat. *et* proveniens *lanugo eius* effloreſcebat *genis*, i. florebat in genis, erat in genis, tanquam flos ſ. ornatus quidam, efficiebat quendam ornatum, genas ornabat, pulcriores reddebat, (*verſchönerte*, ſchmückte *die Wangen*;) quo et tendat Bg. phraſis, *eas* quaſi floribus *veſtiebat*, e P. fere, *eas* quaſi floribus *conveſtiebat*, quae utraque, tropum verbi retinens aliquo pacto, redit huc, ut *floribus* quid *veſtire* ſ. *conveſtire* ſit i. q. aliquid floribus tegere, exornare, inſtruere, munire, atque hinc ſimpliciter i. q. aliquid ornare, pulcrum ac iucundum reddere; cum flores additi rebus quibusdam, ut veſtibus et cibis, utrumque praeſtent, tum ornatum et pulcritudinem, tum ſuavitatem ac voluptatem; cf. G. Th. in v. illo utr.

1, 8, 5.

Ἀλλὰ γὰρ, ὥσπερ τινὸς πονηρᾶς καὶ βασκάνου τύχης ἀνατρεπούσης λ.

Primo in ἀλλὰ γὰρ ſeverior eſt Bg. per *verum* enim *vero*, quam P. in *dein*; quanquam ſufficiunt Lat. alia haec, *verum enim*, it. *at enim*, it. *ſed enim*, vocibus Gr. duabus magis reſpondentia, etiam magis, quam hoc *enimvero*, habens quippe ordinem alium; etſi omnia, quoad ſenſum quidem, redeunt ad unam aliquam adverſativam *ſed*, it. *at*, ſicut diſerte Suid. 1, 97. e. ἀλ. γὰρ, ἀντὶ τοῦ δὲ, λ.

Scilicet in Gr. particula, ſive illa ſic vicine poſita, ſive ſeparata, interiectis quibusdam aliis vocibus, porro ſtante illa ſive ab initio orationis, ſive in media oratione, ſive in relatione, (ut hic, ubi reſpondet priori μὲν §. i., ut alias ad ſe referuntur μὲν et δὲ, it. poſt οὐ ſ. μὴ μόνον,) ſive etiam ſine relatione, cum ἀλ. γὰρ ſolum comparet, ut Lat. adverſativae ſimplices aut compoſitae, tanquam in enunciationum initiis, in re nova et tranſitu ad rem aliam, in reditu ad rem priorem et poſt parentheſin, in obiectione et occupatione, in ratiocinatione et aſſumtione, in hac igitur Noſtri particula ſevere quidem ſtatuas illam ἐκ παραλλήλου figuram, dum ſumatur γὰρ et ipſa pro δὲ, cf. 1, 5, 17., ut ἀλ. γὰρ ſit una ex his Lat. 1) *at vero*, cf. G. Th. v. *at* e. cum Hor. Turſ. p. 160. 2) *ſed vero*, qua de modo Hor. T. p. 1093. i. Nr. 3. cum N. 3) *verum vero*, ap. G. Th. v. *verum* e. cum Plaut. *verum* hercle *vero* convellere *illos cogito*, quae ſimiliter, ut Gr. ἀλ. γὰρ, divulſa eſt; ad quam notionem claſſemque referas quoque 1) *verum tamen*, cf. G. Th. cum ἀλλ' ὅμως, et Hor. T. p. 1095. e. Nr. 5. it. Cl. Cic. „eleganter poſt parentheſin pro *igitur*“ immo pro ſimpl. *ſed*, etc., prorſus ut ἀλ. γὰρ et πλὴν ἀλλὰ, quo de infra, 2) *at tamen*, ap. G. Th. v. *at* e. 505, 44. ſqq. „interpoſita una pluribusve dictionibus, — *at* tu *indignus qui* faceres *tamen*“ Hor. T. p. 161. e. p. ſq. m. 3) *ſed tamen* ib. p. 954. i. ap. G. Th. v. *tamen* 714, 10. ſqq. „reditum a parentheſi indicat“ plane ut ἀλ. γὰρ et πλὴν ἀλλὰ, 4) *at at*, ap. G. Th. 55, 72. pro interiectione, cum Don. ad Ter. Andr. 1, 1, 98. Eun. 4, 5, 1. Hec. 3, 4, 35., proprie repe-

tita adverſativa per epizeuxin rhetorum, ut noſtratium *aber*, *abêr*, quod ſane cum aliquo animi motu ſumunt, ut quidam poſtea noſtrum ἀλλ. γὰρ, cui extra motum animi par noſtrum *aber allein*, e duplicata adverſativa, quales Gr. aliae ἀλλὰ μὴν, ἀλλὰ μὲν et πλὴν ἀλλά.

Sed noſtro ἀλλὰ γὰρ e Latinis reſpondent

A) ſevere ac per totidem voces, i. duas modo, et eodem vocum ordine 1) *at enim* ap. G. Th. v. *at* 504, 98. ſqq. p. ſq. l. 23. cum Hor. T. p. 158. m. it. Don. ad Ter. Ad. 2, 1, 14. 2) *ſed enim* ap. G. Th. modo 365, 47. ſqq. 3) *verum enim* ap. G. Th. ſine explic. v. *verum* 985, 83. ſed Niz. per *atenim*, tacente Hor. T. et N. ad Ter., niſi quod Phorm. 3, 3, 22. habetur Var. L. *verum enimvero*, quae gloſſa eſt,

B) per totidem quidem voces, ſed alio ordine *enimvero*, quo de v. G. Th. Liv. Ind. Ern. Hor. T. p. 259. m. cum N. 257. e. ſq. ſed melius Niz. per „verum enim, at enim" cum hoc *enim* ſit pro adverſativa, ut γὰρ p. δὲ, cf. G. Th. v. *enim* 364, 93. it. Liv. Ind. Ern.

C) per tres voces 1) *verum* enim *vero* ap. G. Th. v. *verum* e. 985, 86. Hor. T. p. 1095. i. Cort. ad Sall. Cat. 2, 9. b) *ſed* enim *vero* ap. G. Th. v. *ſed* 365, 55. ſine explicat., ut Ind. Liv. Ern. et Hor. T. tacent, c) *at* enim *vero* ap. Hor. T. ſine explic. it. ap. G. Th. v. *at* 505, 27. e Liv., ubi nihil in Ind.

Sed quod Niz. *ſed enim* explicabat per *etenim* et hoc contra pro „nam, *ſedenim*" videtur G. Th. in *etenim* dubitare, eſſe pro adverſativa *at* ſ. *enimvero*, habens ib. *etenimvero* e Plaut., et exponens pro enimvero, quo de tricompoſito nihil ap. Hor. T., ſed ut par videatur illi *verum* enim *vero*, ſi *et* pro adverſativa capitur, quo de v. G. Th. 415, 101. cum Ind. Liv. Ern., unde quoque alterum *etenim* erit i. q. ſed enim, et Gr. καὶ γὰρ i. q. noſtrum ἀλλὰ γὰρ, quod alii

1) commemorant, non explicantes per Lat. aliquod, Abr. ad Aeſch. 2, 111. e., ubi et exemplum eius divulſi, Ind. Ariſt. Kuſt., Diod. S. ex 1, 299. l. 49. *atqui*, et Dion. H. S. T. 1. 529, 5. ἀλλ' οὐ γὰρ, ſed *non*,

2) aliquam notionem indicantes, ſed ſimiliter ſine Vs., Rs. Or. V. 5. p. 237. N. 17. e. „ab his ἀλλὰ Λακεδαιμόνιοι γὰρ incipit obiectio ſ. interrogatio, per abſurdum concludens. Iſtud ἀλλὰ γὰρ per tmeſin divulſum eſt" cf. Ind. V. 6., it. ad Herodt. p. 685. a. N. 97. cum Ind. dr. „uſurpari in hyperbatis" i. e. poſt parentheſin,

3) reddunt Lat. vocibus vel ſevere, vel utcunque ac varie, ſed ut ſileatur, quid hic γὰρ valeat, in quo rei caput eſt tamen, Ind. Xen. Z. Pol. *enimvero*, ſed Cyr. 'Αvβ. et Mem. S. *verum* enim *vero*, tum Bud. C. 1263, 26. *at enim* „et notam habet interrogationis, (quod non ita eſt, ſed ut interrogatio aliunde pendeat. — Greg. ἀλλ' οὐ γὰρ, *ſed* enim *non*, (diligentius, quam ante ad Dion. H., cf. ib. 1286, 46.) ἀτὰρ, i. q. ἀλλὰ γὰρ, ſed *tamen*" quod Lat. et nos ſupra comparavimus, cf. Stp. Th. 1, 336. C. e. 817. D. m. 2, 1530. e. ſq., ubi οὐ γὰρ ἀλλὰ non eſt par illi ſupra ἀλλ' οὐ γὰρ, tum L. Ern. „ἀ. γ. *quin*, Philox. *aſt enim*" quod Lat. non comparet ap. G. Th. et Hor. T., porro e Bud. quoque Vig. p. 458. m. Nr. 6. cum N. Hoog., qui reddit Lat. *atqui*, et deinde ſuper iſta particula diſſerit, ut in Op. p. 18. ſqq., ut cuique voci ſuam tribuat vim, praeeunte quodammodo Dev. p. 18. ſqq., qui et ipſe hauſit e Bud., et γὰρ putat reddere cauſam aliquam, at p. 20. m. „γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅμως;" ſed

4) γὰρ hic redundare putant, praeter Hoog. ad Vig. p. 459. b. m., quoque ad Ariſt. Plut. v. 2425. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας, at *non* geſtat *faces*,

Schol. τὸ δὲ γὰρ ἀργὸν, ὡς ὑποτασσόμενον τοῦ ἀλλὰ, *otioſum verum eſt* γὰρ, utpote particulae ἀλλὰ *ſubiectum* ſ. *poſtpoſitum*, quae cauſa nulla eſt, tacens alibi, cf. Theſm. v. 538. *enimvero*, ſed ap. Suid. 1, 122. m. *ſed enim*, it. ad Orph. Arg. v. 528. ἀλλ᾽ οὐ γὰρ λ. *verum — non*, Ind. „γὰρ videtur παρέλκειν" ut Dion. H. S. T. 1. 609, 9. νῦν δὲ ὁρᾶτε γὰρ, *at* nunc *videtis*, et 614, 44. ἀλλ᾽ οὐ γὰρ, ſed *non*, Ind. „γὰρ pleonaſt." Quorum prius δὲ γὰρ, divulſum et ipſum, reſpondet noſtro ἀλλὰ γὰρ, quo de

5) Per. ad Ael. V. h. 3, 17. p. 241. N. 30. e. varie, a) ut viderit, poni poſt negat. ſimplicem οὐ, vel poſt μὴ μόνον — ἀλλὰ γὰρ καὶ, b) ut putet „intendere emphaſin, et notare *ſane*, *enimvero*, plane ut — ἐγὼ μὲν γὰρ, *ego* quidem *certe*." In quo poſtr. ſi vel maxime concedam, γὰρ eſſe pro affirmativa: tamen non propterea in noſtra formula opus eſt, ut γὰρ eo ſenſu ſumatur; quanquam Vs. ib. ad 12, 1. ſimiliter ceperit, et illud ἐγὼ μ. γὰρ aliter accipi poſſit, cf. ad 1, 2, 9. Perturbavit, credo, virum, alioqui Graece doctiſſimum, quod ἀλλὰ γὰρ eſſet in media oratione, ubi tamen et Lat. *enimvero* occurrit. Nec ad 14, 5. p. 933. N. 1. recte videtur laudaſſe 6, 10. 13, 24. cf. Ind. v. utr., ubi locus 6, 8. e. οὐκ — τὸν Ὦχον· ἀλλὰ γ. καὶ λ. non — *Ochum*: ſed *etiam* rel. ſimilis illis Per., niſi quod ἀλ. γ. ſtat poſt colon.

Caeterum, quod aliquoties dictum eſt, etiam hic contigiſſe puto, ut alterutra tantum particula in compoſitis cogitaretur et verteretur, neglecta altera, quod non modo cadit in Lat. *enimvero*, cum ponitur tantum pro enim, ſed quoque in *etenim*, et huic ſyn. *namque*, (Gr. poëtarum γάρ τε, cf. Hom. Ἰλ. ά, 81.) quod ordine vocum modo diſcrepat; in quibus fortaſſis *et* et *que* aliquid ſignificabant olim, ut hodie noſtrates habent *und* denn *iſt* es *ſchädlich*, pro *und dann*, ſ. *und hernach*, ſ. *und überdieß*, it. *und* was *denn*? Quae deinde populus, linguarum conditor, copulavit extra talem contextum.

In reliquis noſtri loci, quod de τύχῃ ad 1, 5, 13. dictum, huc non eſt commodum, ob epitheta; nec h. l. videtur eſſe caſus, i. e. res, fortuito accidens ſine cauſa, aut per cauſam nobis ignotam; cum rem *malam*, quae ſit, intelligam, non item rem *invidam*; etſi noſtrates habent *ein* neidiſches *Geſchick*, it. *ein* misgünſtiges *Schickſal*; ubi poëtice ac tropice res pro perſona haberi queat eique tribui invidia, quae quid efficiat, nobisque aut rapiat bonum poſſeſſum, aut non concedat detineatve ſperandum; ut ſit tunc res, quae quaſi per invidiam aliquid facit, cf. G. Th. in adi. *invid.* cum Gr. n. *fata* et *fortuna*, it. in ſubſt. *invidia* 1214, 51. ſqq. „invidia et invidus in talibus ponuntur non pro affectu, ſed pro effectu, cum fieri videntur a deo, quae facere ſolent, cum invident, homines" ut theologi noſtra de ira et motibus animi aliis, noſtro deo in SS. tributis, praecipiunt, ἀνθρωποπαθῶς dici, ſed intelligi θεοπρεπῶς, nec affective, ſed effective; quod tamen de invidia non dixerim, cum taceant litterae ſacrae, et per ſe vitium ſit ubique ac ſemper; quod ſecus eſt in ira et aliis; ut hodie quidem in deum talis formula ſit impia atque iniuria, ſtultisque ac perverſis gentilium de natura divina ſententiis relinquenda, nec amplius inquiram, quid Noſter hic in ſua τύχῃ cogitarit; nec aliquid lenimenti reperiam in particula ὥσπερ, cum non pertineat ad ſubſt. τ. et attributa eius duo, ſed potius ad v. ἀνατρ., relinquens ſimilia Suidae 2, 343. m. v. Κομ. i., nec inveniens ap. alios τύχην πονηρὰν, nec hinc aut aliunde ap. Stp. Th., qui modo in ſubſt. affert contrariam ἀγαθὴν et χρηστὴν, et in adi. „βασκάνῳ τινὶ τύχῃ, *invidi* cuiuspiam *faſcinatione*, (e Plut., ſed eadem Gr. poſtea per Lat.) *invida* quadam *fortuna*, ſ. invidia quadam fortunae, (recte ad-

dens,) non magis crediderim, nomini βάσκανος ullam ſubeſſe hic faſcinationis ſignificationem, quam ineſt v. βασκαίνω in illo Herodi. loco (2, 4. 11.) ἐβάσκηνε πάντα καὶ ἀνέτρεψε πονηρὰ τύχη" cf. de adi. hic β., alias ſubſt., Dem. 307, 22. πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ καὶ πανταχόθεν βάσκαινον λ., ſine Vs. in Ind., tum Luc. 3, 265. l. 50. ἀποστερηθέντας — ὑπό τινος βασκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος, *ab* invido *quodam* ad *talia* daemone *privatos*, ubi cum praep., qualem non protulit G. Th. in adi. Lat., notam tamen et nobis in *neidiſch* auf *etwas*, Euſeb. hiſt. eccl. ed. Read. 1, 239. l. 32. ἦν δὲ ἄρα τοῦτο τῷ μισοκάλῳ Δαίμονι βασκάνῳ ὄντι τὴν φύσιν οὐκ οἰστὸν, *verum* infeſtiſſimus *bonis* omnibus *Daemon*, et *ſuopte* ingenio *invidus*, iſtud *ferre* non *potuit*, Phil. in Flacc. p. 750. F. cum Loesn. ad N. T. p. 330. m. Fi. Ind. Aeſch. Harl. Chr. P. p. 150. m. vs. 4. Schol. Theocr. Id. 6, 13. Ariſt. Plut. v. 571. Heſ. 1, 701. m. β., φθονερὸς, cum N., ſed Suid. 1, 422. m. nude βασκανία et βάσκανος, faſcinatio, *invidia*, — invidus, *malignus*, quo Lat. reddit Bg. e P. adi. πον., ap. G. Th. „*malignum* proprie eſt attributum animi non bene cupientis, et ſubtrahentis proinde alteri, quidquid in ſe eſt boni, quin detrahentis etiam, quae habet" quae et cadunt in β.; ut Noſter per copiam iunxerit ſyn., ſed proprium cum tropico, quod hic ſtat poſteriori loco, ut priori alias, nobis *ein* ungünſtiges *und* neidiſches *Geſchick*; non tenente G. Th. epitheta Bg. in ſubſt., ſed tantum *facies* invidioſa *fortunae*, it. *iniqua fortuna*, quae tamen et poteſt eſſe i. q. adverſa.

Tum ob Noſtri alterum locum adiungimus v. βασκαίνειν, quo de cf. Stp. Th., qui ſub *invideo* (ap. G. Th. cum Gr. n.) 1, 1884. D. habet quoque hunc locum ſine Vs., tum L. N. T. (quorum Fi. breviter repetit, quae L. Boſ. ad Gal. 3, 1. dedit, ſed alia notionum ſerie, quam Stp. et L. Schw.) Loesn. p. 329. e. Schm. ad Heliod. p. 94. N. 8. Gottl. ad Pl. Ph. p. 74. i., tum Heſ. 1, 701. m. β., φθονεῖ, non coll. Suid. 1, 422. m., quorum pars ex Harpocr. p. 97. et haec βασκαίνω σοὶ ἀεί· ὁ δὲ Λιβάνιος αἰτιατικῇ, *tibi* ſemper *invideo*, potius ſic capio, *ſemper* dici *alias* β. σοὶ *cum dat. perſ.*, ſed *Libanium* etiam *cum* acc. *rexiſſe*, ut non ſit χρῆσις quaedam ex alio ſcriptore, ſed praeceptum Suidae, quo de caſuum regimine ac diſcrimine v. Thom. M. p. 148. Ammon. p. 29. cum N., Herodi. Gr. p. 470. b. N. 4., ubi Suidas tentatur cum Tayl. ad Dem. V. 9. p. 282. m., cum acc. rei, (quo de nemo dubitat,) ap. Dem. 94, 19. cum διαλύειν, (pro quo aliud habet Ind. memoriter,) cum σκοπεῖν 207, 4. it. abſolute 327, p., cf. Ind. Ael. V. h. et de notatione Schol. Ariſt. Plut. v. 571. cum G. Th. v. *faſcino*, Heſ. 2, 108. e. Nr. 28. cum N.; abeunte L. Boſ. l. l. ad thema φάω, *dico*, pro quo ſtatim ſumam βάσκω, per litteras convenientius ac notionis eiusdem, cf. Heſ. 1, 702. i., tum Luc. 3, 61. e. ἐβάσκαινε — αὐτοῦ, illo — *invidebat*, ubi nihil in N. de rectione cum gen. rei, quem Gs. exprimit per abl., in Lat. verbo ſolitum, ac parem frequentiori acc., ut locus ſit ſalvus, ſi ſuppleas dativum perſ. ἐμοὶ, *invidebat* mihi *eo* ſ. id, i. privavit me artificio iſto, tacuit hoc, non docuit, cf. Poſſ. Call. p. 8. e. ſine numeris e Luc. et per plenam ſtatim rectionem „β. σοὶ τούτου, cum gen., *hoc* tibi invideo" qualis conſtructio eſt ap. Poſſ. etiam in v. ſyn. φθονεῖν, forte per ellipſin pr. διὰ, λ. ſ. ἕνεκα.

Sed in altero Noſtri loco, ubi β. eſt de ſola τύχῃ πονηρᾷ cum acc. rei πάντα, accipias etiam pro invidere, ſed, tropo remoto, pro corrumpere, perdere, adimere, privare, quocum, ut ap. Dem. ſupra διαλύειν, per copiam ſyn. eſt v. ἀνατρέπειν, quod, non prolatum ex hoc Noſtri primo loco, Stp. Th. tractat negligenter, non ſeparata notione

phyſica et tropica, qua hic eſt de animo; pro animi reliquos motús honeſtos bonosque, ſenſus et cogitationes opprimere, tollere, adimere; in Bg. Lat. e P. tenente G. Th. modo phyſicam notionem, at cum Gr. n. „everto, vertendo perdere, (et tropice) *totam* evertit *dialecticam*, h. e. corrupit“ cf. Foeſ. Oec. p. 34. m. L. N. T. Obſ. Krb. Kypk. 2, 378. e. Loesn. p. 140. e. Bg. ad Alc. 1, 27. p. 110., ad Luc. 2, 608. N. 30. Abr. Dil. Th. p. 777. Heſ. 1, 346. i. cum N., Poll. 1, 12. cum N. it. 1, 114. 167. 3, 155. 4, 35. 5, 79. Ind. Xen. Mor. Hell. et Z. Cyr. cum Dem., cui add. 275, 15.

1, 8, 8. e.

— *καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτῆς.*

In rem de igne praelato, ad melius intelligendam N. Leisn., cf. Grut. Lamp. T. 5. p. 662. ad locum Anton. ed. Gat. 1, 17. p. 32. i., ubi et huc ſpectat a §. 6–8. cum depravatis Noſtri Gr. e P., ſed Gat. ib. in N. non modo ad hunc locum cum Vs. *et ignis* in *pompa* illum *praecedebat*, (fere cum Bg.) ſed etiam ad alia Noſtri, ut Lipſ. ad Tac. Ann. 1, 7. cum Exc. l. 1. A. ubi „Ignis originem neſcio; niſi quod antiquum video, et a temporibus Antoninorum. Herodianus ſane in Comm. ſtatim meminit, ut rei vulgatae, ubi de Lucilla ſorore eius, *οὐδὲν — αὐτῆς*, *nihilo ſecius* Commodus *honores* ſorori *ſuae* ſervavit. *Nam* et *in* theatris *ſella* imperatoria *ſedebat*, et *ignis* eam *praecedebat*, it. de Marcia Commodi concubina, *ἡ οὐδὲν*, inquit, *ἀπεῖχε γαμετῆς γυν., ἀλλὰ π. — πυρὸς*, *quae* nihilo *differebat* a *legitima* uxore, *ſed* omnia *ut* Auguſtae *aderant*, praeter *ignem*, et de Pertin. *κατῆλθεν — ἀρθῆναι*, venit *in* Senatum, *neque* ignem *ſibi* paſſus *praeferri*, neque *aliud* ullum *principatus* inſigne *attolli*. Nec ambigimus de more. Illud tamen mirum, non alium e Graecis Latque exprimere tam inſignitam rem, praeter Herodianum, non Dionem, non Capitol., Spartian., Lamprid., qui eadem ſcripſerunt illi. Nec enim, quod ſciam, meminerunt verbo. Quis tamen iſte ignis? Non e carbonibus aut ligno, nec qualis ille ap. Hor. *prunae batillus*: lampas tantum fuit. Rem adhuc ignotam doceo, firmoque ex M. Anton. in libris ſuae vitae. *ὅτι δυνατόν ἐςι*, inquit, *ἐν αὐλῇ βιοῦντα μήτε δορυφορήσεων χρῄζειν, μήτε ἐσθήτων σημειωτῶν, μήτε λαμπάδων καὶ ἀνδριάντων τοιῶνδέ τινων καὶ τοῦ ὁμοίου κόμπου*, (Vs. ed. Gat. *poſſe in aula ita degi*, *ut* nec *ſatellitio*, nec *veſtitu* inſigniore, *nec* funalibus *ſtatuis* que *iſtiusmodi* atque *apparatu* conſimili *opus ſit*.) Deſcribit recenſetque inſignia omnia principatus, et *poſſe*, ait, *eum*, *qui in aula vivat*, *carere* ſtipatoribus, *carere* veſte *inſigni* purpuraque, it. *lampadibus* et *certis* ſtatuis, *ſimili*que *luxu*. Ut ergo in deorum cultu adhibitae lucernae facesque, ut docui in Elect. 1, 3. (Op. T. 1. p. 356. ſqq.) ſic Imperatorum. Opinor autem, Romam traductum morem e Perſis. Illorum enim regi praelatus ignis, rel.“

Quibus addo, quae Tromlerus meus, orator eximius, excerpſit. „Auszug aus den Betrachtungen über die neueſten hiſtoriſchen Schriften, Altenb. 1769. 8. 1 B. S. 172. Die 15 Abhandlung in den Memoires de l'Acad. des Inſcript. et bell. lettr. Tom. 32. iſt von dem Gebrauche der Alten, Feuer vor den Kaiſern herzutragen. Hr. Bonamy ſuppliret eine Anmerkung des Lipſius zum Tacitus, wo er von dieſem Gebrauche handelt. Er giebt zuerſt noch eine Stelle des Herodians an, wo deſſelben gedacht wird. Dann zeigt er, daſs ſich Lipſius geirrt habe, wenn er ſagt, vor dem Herodian habe kein Schriftſteller etwas davon

geſagt. Lipſius konnte es auch nicht wohl wiſſen, weil Heinrich von Valois erſt Fragmente von Dio Caſſius bekannt gemacht hat, worinnen von dieſem Gebrauche geredet wird. Was aber unter dem Feuer zu verſtehen ſey, ob ein Licht, eine Lampe, eine Fackel, eine Kohlpfanne, oder etwas anders, das weiſs Hr. Bonamy ſo wenig, als Hr. Lipſius auszumachen. Er glaubt übrigens, daſs die Römer dieſe Gewohnheit von den Perſern gelernet haben.“

Dionis quidem loca habet Eſchenbacus in diſſ. §. 4. e. it. 5. e. cf. Nicol. Tract. de phyllob. p. 58. §. 4. Apud G. Th. nihil in v. *ignis* et *praelatus*, et in Stp. Th. v. πῦρ ne ſemel quidem ad Noſtrum reſpicitur, ſed in v. „προπομπεύω, in ſolenni pompa praeeo ſ. praeferor, (quae modo repetit L. Ern.) de animatis pariter et non animatis, (i. e. perſonis et rebus.) — Herodi. l. 1. ἐπὶ τοῦ — καὶ τὸ π. πρ. ὥ. ignis *ei* de more *praeferebatur*“ e P. fere, ut et in aliis deinde Noſtri locis, nihil tamen monens nec de conſtructione verbi cum gen. e praep., nec de Vs., quam ad locum Athen. liberiorem dederat, cf. ap. Luc. 1, 682. l. 86. τινὰ τοῖς προϊοῦσι καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ, *aliquem* praecedentibus *ipſum* et *deducentibus*, ubi cum ſyn. προϊέναι et ſimpliciter vertitur ſine illo Stp. *in* ſolenni *pompa*, aut Bg. et Gatak. *in pompa*, quae adiuncta, in v. latentia, ſed a P. quoque omiſſa, rectius intelligas, quam Vern. rec. *bey* groſsen *Feſten*, cum ignis praelatus ſit, ut Eſchenbacus recte docet, non modo feſtis diebus, nec iis magnis, ſed etiam quavis alia occaſione, cum in publicum procedebatur e domo, comitantibus aliis, qui praecedunt aut ſequuntur, aut ad latera eunt, quae dr. pompa, coniuncta fere cum tarditate quadam in eundo aut portando, et dicta tum de actione deducendi, tum de re ac perſ., quae ab aliis mittitur, deducitur, praemittitur, quo pertineat praepoſitio in v. Gr. potius, ut in aliis v., veluti προπέμπειν, cf. Ind. Xen. Z. Ἀνβ., quam ut ſit h. l. Lat. *pro*, v. c. in *prodire*, i. foras, extra domum, in publicum, in publico, palam, quod noſtratium ſaltem ad brevitatem commodius fuerit, *gieng* ſ. *zog* vor *ihr* öffentlich *her*.

1, 9, 7. e.

— τῷ — τῆς χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας.

L. Boſ. ad Act. 12, 17. Ariſtophanem citat, quaſi alicubi ſic locutus eſſet. Sed Herodianum haud dubie citare voluit. Idem interim hanc locutionem comparat cum illa Lucae, κατασείειν λαῷ τῇ χειρὶ, eamque illuſtrat ex Heliodoro. — Indicebant et ſilentium digito ſalutari aut exerto, aut ad os admoto. Hinc κατασιγάζων δάκτυλος eſt ſalutaris ap. Suid. — Apul. Mileſ. 1. p. 6. Plura v. ad h. l. ap. Pric. p. 24. — Dicturi oratores manus extendere ſolebant, teſte Apul. l. 2. Metam. 2. p. 54. Antiquiſſimis vero temporibus iidem manus intra pallium continebant, auctore Aeſchine in Timarchum p. 174. De utroque ritu lege Elsner. p. 478., de poſteriore vero Iac. Dan. Caſellum 2, 5. Var. Lect. Adde Ferrar. de ritu ſacrarum concionum 1, 13. Haec Wolf. ad Act. 26, 1. Apuleii locus eſt Met. 2. p. 123. ſq. ed. Elmenh. — Itaque non ſolum capitis eſt annuere: ſed et manu annuere dicimur, etiam Latine. Quintil. 2, 3. de manibus loquens, *annuendi quoque et renuendi ratione demittuntur aut elevantur*. (Herodianus, etiam in ſilentii argumento, τῷ τ. χ. ν. τ. δημ. κ. Haec Pric. ad Act. 12, 17. Sed Leisn. immutavit leviter prima.) Ioſeph. b. l. 7, 24. de Veſpaſ. τὸ τῆς σιγῆς ἐποιήσατο, — i. e. τῇ χειρὶ κατέσεισε, — καὶ πολλῆς ἐκ πάντων ἡσυχίας γενομένης, etc. Ovid. *Poſtquam voce*

manu que *Murmura* compreſſit: *tenuere ſilentia cuncti.* Claudian. *Et* ſacrum *dextra* ſedare *tumultum.* Tac. An. 1. *ſtabat Druſus, ſilentium* manu *poſcens.* Heliodor. τὴν χεῖρα προτείνας πρὸς ἡσυχίαν. (Adde Herodiani locum, ſupra ad Act. 12, 17 adductum." Etiam haec ap. Pric. l. l.) Luc. Iove Trag. ἄμεινον οἶμαι τῇ χειρὶ σημαίνειν καὶ παρακελεύεσθαι σιωπᾶν. Virg. de Turno, Significat *que* manu, *et magno ſimul incipit ore.* Haec Pric. ad Act. 21, 40. v. Voſſ. Inſt. Or. P. 2. c. 6. p. 535. ſq. et Zeibich. Specimen Obſ. in N. T. ex numismatis n. X. p. 29. *Leisn.*

1, 10, 11. et 1, 11, 8. ſqq.

In utrumque locum ſubiicimus ad comparandum, quos ſuper iſtis rebus conſulere potuimus, primum e Lucret. ex ed. Creech., cuius et Nota ſubiecta eſt, lib. 2. v. 598. ſqq.

Quare *magna* Deum *mater*, materque ferarum,
Et noſtri genetrix Haec dicta 'ſt Corporis una.
Hanc veteres Graium docti cecinere Poëtae
Sublimem in curru biiugos agitare leones:
Aeris in ſpatio magnam pendere docentes
Tellurem; neque poſſe in Terra ſiſtere Terram.
Adiunxere Feras, quia quamvis effera proles
Officiis debet molliri victa parentum.
Muralique caput ſummum cinxere Corona:
Eximiis munita locis quod ſuſtinet Urbeis:
Quo nunc inſigni per magnas praedita terras
Horrifice fertur *divinae Matris* imago.
Hanc variae gentes antiquo more ſacrorum
Idaeam vocitant *matrem*, Phrygiasque catervas
Dant comites, quia primum ex illis finibus edunt
Per terrarum orbes Fruges coepiſſe creari.
Gallos attribuunt, quia numen qui violarint
Matris, et ingrati Genitoribus inventi ſint,
Significare volunt indignos eſſe putandos,
Vivam progeniem qui in oras luminis edant.
Tympana tenta tonant palmis, et Cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur Cornua cantu,
Et Phrygio ſtimulat numero cava Tibia menteis,
Telaque praeportant violenti ſigna furoris,
Ingratos animos, atque impia pectora volgi
Conterrere metu quae poſſint numine *Divae.*
Ergo cum primum magnas invecta per urbeis
Munificat tacita Mortaleis muta ſalute:
Aere atque Argento ſternunt iter omne viarum
Largifica ſtipe litantes, ninguntque roſarum
Floribus, umbrantes Matrem, comitumque catervas.
Hic armata manus (Curetas nomine Graii
Quos memorant Phrygios) inter ſe forte catenas
Ludunt, in numerumque exſultant ſanguine laeti,

v. 625. Verſus plane admirabilis, et ſcomma acutiſſimum. *Mater* enim illa *Magna* Lapis rudis, nec dum arte elaboratus, non admodum loquax et garrula, beneficia multa haud dubio contulit, at quae dedit tacebat ipſa.*

Terrificas capitum quatientes numine criſtas,
Dictaeos referunt Curetas: qui Iovis illum
Vagitum in Creta quondam occultaſſe feruntur,
Cum pueri circum puerum pernice chorea
Armati in numerum pulſarent aeribus aera,
Ne Saturnus eum malis mandaret adeptus,
Aeternumque daret *Matri* ſub pectore volnus;
Propterea *Magnam* armati *Matrem* comitantur:
Aut quia ſignificant Divam praedicere, ut armis
Ac virtute velint Patriam defendere terram,
Praeſidioque parent, decorique Parentibus eſſe.
Quae bene et eximie quamvis diſpoſta ferantur,
Longe ſunt tamen a vera ratione repulſa.

deinde ex Ovid. Faſt. lib. 4. cum Notis quibusdam Cioſ. et Burm., ſed maxime Neapolis, quem propterea non nominamus,

181. Protinus inflexo Berecynthia tibia cornu
Flabit, et *Idaeae* feſta *Parentis* erunt.
Ibunt ſemimares, et inania tympana tundent;
Aeraque tinnitus aere repulſa dabunt.
Ipſa ſedens molli comitum cervice feretur
Urbis per medias exululata vias.
— — — — —
247. Hoc quoque, dux operis, moneas, precor, unde petita
Venerit. An noſtra ſemper in urbe fuit?
Dindymon et Cybelen, et amoenam fontibus Iden
Semper et Iliacas Mater amavit opes.
Cum Troiam Aeneas Italos portaret in agros:
Eſt Dea ſacriferas paene ſecuta rates.
Sed nondum fatis Latio ſua numina poſci
Senſerat, adſuetis ſubſtiteratque locis.
Poſt, ut Roma potens opibus iam ſaecula quinque
Vidit, et edomito ſuſtulit orbe caput:

vs. 181. Pridie Nonas Apriles erant Megaleſia feſta magnae Matris Idaeae. Vetus Kalendarium notat hunc diem hiſce litteris, LVD. MATRIS MAG. etc.

vs. 183. ſemim.) Velut anteambulones. Igitur quidam e ſacerdotibus ſtatuam Matris Idaeae praeibunt, quidam humeris ſuper impoſitam ferent, neque hi ſolum, ſed, quod in ſupellectile auguſto, ditiſſimum omne lecticam Divae praeibat. Herodi. l. I. ἥρως— μιμούμενον, (ſine Vs.) Iſta vero ſi capias de Hilariis, ut Critici volunt, nullo modo huc attexenda. Nam illa erant menſe Martio VIII Kalendas Apriles, ſi Macrobio credimus. Nulla enim memoria huius feſti in Kalendariis antiquis. — Megaleſia et Hilaria eadem ſuſpicor. —

vs. 250. Il. op.) Nam omnis Phrygia illi ſacra. Ilium in Troade, Troas in Phrygia minore.

vs. 255. ſaec. q.) A. U. C. DXLV. P. Corn. *Scipione* et P. Licin. Craſſo Coſſ., ſecundi autem belli Pun. anno XIV Liv. l. 28. ſq. *Cioſ.* Et inſuper annos XLVIII,

Carminis Euboici fatalia verba ſacerdos
  Inſpicit. Inſpectum tale fuiſſe ferunt:
Mater abeſt: Matrem iubeo, Romane, requiras.
  Cum veniet: caſta eſt accipienda manu.
Obſcurae ſortis Patres ambagibus errant,
  Quaeve Parens abſit, quove petenda loco.
Conſulitur Paean. *Divum* que arceſſite *Matrem*
  Inquit. In Idaeo eſt invenienda iugo.
Mittuntur proceres. Phrygiae tum ſceptra tenebat
  Attalus. Auſoniis rem negat ille viris.
Mira canam. Longo tremuit cum murmure tellus,
  Et ſic eſt adytis Diva locuta ſuis:
Ipſa peti volui. Ne ſit mora. Mitte volentem.
  Dignus Roma locus, quo Deus omnis eat.
Ille ſoni terrore pavens, Proficiſcere, dixit.
  Noſtra eris. In Phrygios Roma refertur avos.
Protinus innumerae caedunt pineta ſecures
  Illa, quibus fugiens Phryx pius uſus erat.
Mille manus coëunt; et picta coloribus uſtis
  Coeleſtum Matrem concava puppis habet.
Illa ſui per aquas fertur tutiſſima nati.
— — — — —
Oſtia contigerat, qua ſe Tiberinus in altum
  Dividit, et campo liberiore natat.
Omnis eques, mixtaque gravis cum plebe ſenatus,
  Obvius ad Thuſci fluminis ora venit.
Procedunt pariter matres, nataeque nurusque,
  Quaeque colunt ſanctos virginitate focos.
Sedula fune viri contento brachia laſſant.
  Vix ſubit adverſas hoſpita navis aquas.
Sicca diu tellus fuerat. Sitis uſſerat herbas,
  Sedit limoſo preſſa carina vado.

vs. 257. fat. v.) Curae fuit hoc per id tempus Decemviris. Invenies Duumviros inſpexiſſe libros Sibyllinos, invenies Quindecimviros, caet.

v. 258. Inſpicit) Cauſam inſpectionis Appianus ſuggerit in Annibalicis. γιγνομένων ἐν Ῥώμῃ σημείων ἐκ Διὸς φοβερῶν, οἱ μὲν τὰ Σιβύλλεια ἐπισκεπτόμενοι δέκα ἄνδρες ἔφασαν, ἐξ οὐρανοῦ τι ἐς Πεσινοῦντα τῆς Φρυγίας, ἔνθα σέβουσιν οἱ Φρύγες θεῶν μητέρα, πεσεῖσθαι τῶνδε τῶν ἡμερῶν, καὶ δεῖν αὐτὸ ἐς τὴν Ῥώμην ἐνεχθῆναι· μετ' οὐ πολὺ δὲ πεσεῖν τε προσηγγέλθη, καὶ ἐς Ῥώμην ἐκομίσθη τὸ βρέτας· καὶ τὴν ἡμέραν ἑορτάζουσι.

v. 263. conſulit.) Mutavit rerum ordinem. Nam prius miſſi legati, poſtea oraculum conſultum Liv. l. 29.

v. 272. In Phryg.) Herodi. l. 1. de Cybeles ſimulacro (1, 11, 9.) ἔτυχον δὲ ῥᾳδίως, συγγ. πρεσβ. λ. Ob hanc forte conſanguinitatem ultimus Attalus, cognomento Philometor, nullo relicto ex ſuis ſuperſtite, heredes nominavit Romanos, caet.

v. 291. Qua ſe Tib.) Hoc tempore uno alveo fluxiſſe, et uno oſtio in mare exiiſſe Tiberim, qui poſtea duobus oſtiis, probat Caſtal. Obſ. Dec. 4. c. 10. *Burm.*

v. 300. limoſo) Naſo tribuit ſiccitati, quod hiſtorici defectui oſtii

Quiſquis adeſt operi, plus, quam pro parte, laborat,
  Adiuvat et fortes voce ſonante manus.
Illa velut medio ſtabilis ſedet inſula ponto.
  Attoniti monſtro, ſtantque paventque viri.
Claudia Quinta genus Clauſo referebat ab alto.
  Nec facies impar nobilitate fuit.
Caſta quidem, ſed non et credita. Rumor iniquus
  Laeſerat; et falſi criminis acta rea eſt.
Cultus et ornatis varie prodiſſe capillis
  Obfuit, ad rigidos promtaque lingua ſenes.
Conſcia mens recti famae mendacia riſit:
  Sed nos in vitium credula turba ſumus.
Haec ubi caſtarum proceſſit ab agmine matrum,
  Et manibus puram fluminis hauſit aquam:
Ter caput irrorat, ter tollit in aethera palmas.
  Quicunque adſpiciunt, mente carere putant.
Submiſſoque genu, vultus in imagine Divae
  Figit, et hos edit, crine iacente, ſonos.
Supplicis, alma, tuae, *genetrix* fecunda *deorum*,
  Accipe ſub certa conditione preces.
Caſta negor. Si tu damnas: meruiſſe fatebor.
  Morte luam poenas, iudice victa dea.
Sed, ſi crimen abeſt: tu noſtrae pignora vitae
  Re dabis, et caſtas caſta ſequere manus.
Dixit, et exiguo funem conamine traxit.
  Mira, ſed et ſcena teſtificata loquar.
Mota dea eſt, ſequiturque ducem, laudatque ſequendo.
  Index laetitiae fertur in aſtra ſonus.
Fluminis ad flexum veniunt, (Tiberina priores
  Oſtia dixerunt,) unde ſiniſter abit.
Nox aderat. Querno feligant a ſtipite funem,
  Dantque levi ſomno corpora, functa cibo.
Lux aderat. Querno ſolvunt a ſtipite funem;
  Ante tamen poſito tura dedere foco;
Ante coronata puppi ſine labe iuvencam
  Mactarunt, operum coniugiique rudem.
Eſt locus, in Tiberim qua lubricus influit Almo,
  Et nomen magno perdit ab amne minor.
Illic purpurea canus cum veſte ſacerdos
  Almonis dominam ſacraque lavit aquis.
Exululant comites, furioſaque tibia flatur,
  Et feriunt molles taurea terga manus.

Tiberini. Huc omnino adſcribendus Strabonis locus. Ὠστια, inquit l. 5., πόλις ἀλίμενος διὰ τὴν πρόσχωσιν, ἣν ὁ Τίβερις παρασκευάζει, πληρούμενος ἐκ πολλῶν ποταμῶν. παρακινδύνως μὲν οὖν ὁρμίζονται μετέωρα ἐν τῷ σάλῳ τὰ ναυκλήρια.

v. 305. Clauſo) Claudius ille princeps patriciae huius familiae recens a Sabinis Atta clauſus appellatus, priusquam Appius Claudius diceretur.

v. 340. domin.) *Domina* et *ſacra* nihil aliud, quam parvus lapis, ut didiciſti e Liv.; et hunc facit Arnobius coloris furvi atque atri angulis

Claudia praecedit, laeto celeberrima vultu,
  Credita vix tandem teſte pudica dea.
Ipſa ſedens plauſtro porta eſt invecta Capena.
  Sparguntur iunctae flore recente boves.
Naſica accepit. Templi tunc extitit auctor.
  Auguſtus nunc eſt. Ante Metellus erat.
— — — — — —
Cur igitur Gallos, qui ſe excidere, vocamus,
  Cum tanto Phrygia Gallica diſtet humus?
Inter, ait, viridem Cybelen altasque Celaenas
  Amnis it inſana, nomine Gallus, aqua.
Qui bibit inde, furit.

Ex Silii Ital. Pun. l. 17. i.

Hoſtis ut Auſoniis diſcederet advena terris,
Fatidicae fuerant oracula priſca Sibyllae,
Coelicolum Phrygia *genetricem* ſede petitam
Laomedonteae ſacrandam moenibus urbis,
Advectum exciperet numen, qui, lectus ab omni
Concilio Patrum, praeſentis degeret aevi
Optimus. Heu nomen melius maiusque triumphis!
Iamque petita aderat, Latia portante Cybelen
Puppe, atque intrepidus, magno cedente ſenatu,
Obvius accitis properabat Scipio ſacris.
— — — — — —
Isque ubi longinquo venientia numina ponto
Accepit ſupplex palmis, Tuſcique ſonora
Thybridis adducit ſublimis ad oſtia puppim:
Femineae tum deinde manus ſubiere, per amnem
Quae traherent celſam religatis funibus alnum.
Circum arguta cavis tinnitibus aera, ſimulque
Certabant rauco reſonantia tympana pulſu,
Semivirique chori, gemino qui Dindyma monte
Caſta colunt, qui Dictaeo bacchantur in antro,
Quique Idaea iugo et lucos novere ſilentes.
Hos inter fremitus ac laeto vota tumultu,
Subſtitit adductis renuens procedere vinclis
Sacra ratis, ſubitisque vadis immobilis haeſit.
Tum puppe e medio magno clamore ſacerdos,
Parcite pollutis contingere vincula palmis,
Et procul hinc, moneo, procul hinc, quaecunque profanae,
Ferte gradus, nec vos caſto miſcete labori,
Dum ſatis eſt monuiſſe Deae. Quod ſi qua pudica
Mente valet, ſi qua illaeſi ſibi corporis aſtat
Conſcia: vel ſola ſubeat pia munera dextra.

prominentibus inaequalem; unde magnes vere creditus. Prudent. hymn. 10. Roman. Paſſion. v. 156. Lapis nigellus evehendus eſſedo, Mulieris oris cluſus argento ſedet, rel.

v. 347. Naſica) A. ab U. C. DXLIX Liv. l. 29. Legendus eſt et Valer. l. 11. c. 15. *Ciof.*

v. 361. Qui ſe excid.) A Gallo, Phrygiae flumine. Auctor Steph. et Herodi. l. 1. ἐν δὲ — Πεσσινοῦντι, — παραῤῥέοντι, — ἱερωμένοι.

Hic, priſca ducens Clauſorum ab origine nomen,
Claudia, non aequa populi mala credita fama,
In puppim verſis palmis oculisque profatur:
Coelicolum genetrix, numen, quod numina nobis
Cuncta creas, cuius proles terramque fretumque
Sideraque et manes regnorum ſorte gubernant,
Si noſtrum nullo violatum eſt crimine corpus,
Teſtis, Diva, veni, et facili me abſolve carina.
Tum ſecura capit funem; fremitusque leonum
Audiri viſus ſubito, et graviora per auras
Nulla pulſa manu ſonuerunt tympana Divae.
Fertur prona ratis, (ventos impellere credas,)
Contraque adverſas ducentem praevenit undas.
Extemplo maior cunctis ſpes pectora mulcet,
Finem armis tandem, finemque venire periclis.

E Rutil. Itin. 1, 179. ſqq.

Tum demum ad naves gradior, qua fronte bicorni
  Dividuus Tiberis dexteriora ſecat.
Laevus inacceſſis fluvius vitatur arenis:
  Hoſpitis Aeneae gloria ſola manet.

Ex Ovid. ep. ex Ponto 1, 2, 143.

Ipſa ſua melior fama, *laudantibus iſtis*, Claudia *divina non eguiſſet ope*. Et ſic ſimpliciter vocatur ſupra Faſt. 4, 343. ſed v. 305. Claudia Quinta, it. Liv. 29, 14. e. at inverſo ordine Cic. de har. reſp. c. 13. i. Q. Claudia, qua de Cl. Cic. Ind. hiſt. „Claudia, Coel. 14. (e. Q. illa *Claudia*, — non *virgo* illa *Veſtalis* Claudia, *quae patrem rel.*) Har. 13. (*hac igitur vate ſuadente quondam*, *defeſſa Italica Punico bello*, *atque ab Annibale vexata*, *ſacra iſta maiores noſtri aſcita ex Phrygia Romae collocaverunt*, *quae vir is accepit*, *qui eſt optimus populi Rom. iudicatus P. Scipio*, *femina autem*, quae *matronarum* caſtiſſima *putabatur*, Q. Claudia,) Appii Caeci progenies, pudicitiam probat. Filiam non fuiſſe, ſed neptem, docet e temporum ratione Abramius ad Or. p. Coel. 14. Veſtalem non fuiſſe, ut nonnulli tradidere vel exiſtimavere, docet Duk. ad Liv. 29, 14. Dicitur Quinta non praenomine, ſed cognomine, ut aliae Tertiae, Secundae, etc.“ Sed Abram. l. l. „eam autem fuiſſe Virginem Veſtalem, tradit Herodi. l. 1. Quod ſi verum eſt: mirum eſt, id Tullium h. l. tacuiſſe.“ Ibi quam Cicero alteram diſerte nominat Virginem Veſt. Claudiam, eandem memorat Val. Max. 5, 4, 6. et a Suet. l. deinde proferendo innui cenſet Urſinus in N. ed. Burm. 1, 487. b. e., quam Lipſius in Op. T. 3. de Veſt. p. 42. e. quoque Veſtalem vocat, e gemmaque adeo demonſtrat.

E Sidon. Carm. 2, 4, 41. ſqq.

Qualis nec Phrygiae *dicata* Veſte, *Quae* contra *ſatis* Albulam *tumentem* Duxit *virgineo* ratem *capillo*; ad quae ed. Io. Savari ad v. 44.“ duxit) i. e. Claudia Veſtalis. Praeter caeteros Tertull. Apol. — Panegyriſtes in Pan. Conſtant. et D. Hieron. — Dixit autem *capillo virgineo*, ut et Claudian. — ducens *Claudia* virgineo *cunctantem* crine *Cybelem*.

Sequuntur proſaici,

Liv. 29, 10. m. Civitatem eo tempore repens religio invaſerat, invento carmine in libris Sibyllinis, propter crebrius eo anno de coelo lapidatum inſpectis: Quandoque hoſtis alienigena terrae Italiae bellum intuliſſet, eum pelli Italia vincique poſſe, ſi *mater Idaea* a *Peſſinunte*

Romam advecta foret. Id carmen ab Decemviris inventum eo magis Patres movit, quod et legati, qui donum Delphos portaverunt, referebant: et ſacrificantes ipſos Pythio Apollini litaviſſe, et reſponſum oraculo editum, maiorem multo victoriam, quam cuius ex ſpoliis dona portarent, adeſſe populo Rom. In eiusdem ſpei ſummam conferebant P. Scipionis velut praeſagientem animum de fine belli, quod depopoſciſſet provinciam Africam. Itaque quo maturius fatis, ominibus, oraculisque portendentis ſeſe victoriae compotes fierent, id cogitare, quae ratio transportandae Romam Deae eſſet.

ib. 29, 11. Nullasdum in Aſia civitates ſocias habebat populus Rom.: tamen memores, Aeſculapium quoque ex Graecia quondam, haud dum ullo federe ſociata, valetudinis populi cauſa arceſſitum, et iam cum Attalo rege, propter commune adverſus Philippum bellum, coeptam amicitiam eſſe, facturum eum, quae poſſit, populi Rom. cauſa, legatos ad eum decernunt, M. Valer. Laevinum, — M. Caecil. Metellum, rel. — His quinque naves quinqueremes, ut — adirent eas terras, — decernunt. Legati Aſiam petentes protinus Delphos quum eſcendiſſent, oraculum adierunt, conſulentes, ad quod negotium domo miſſi eſſent, perficiendi eius quam ſibi ſpem populoque Rom. portenderet. Reſponſum eſſe ferunt, Per Attalum regem compotes eius fore, quod peterent. quum Romam Deam devexiſſent, tum curarent, ut eam, qui vir optimus Romae eſſet, hoſpitio exciperet. Pergamum ad regem venerunt. Is legatos comiter acceptos Peſſinuntem in Phrygiam deduxit, ſacrumque iis lapidem, quam matrem Deum eſſe incolae dicebant, tradidit ac deportare Romam iuſſit. Praemiſſus ab legatis M. Val. Falto nunciavit, Deam adportari. quaerendum virum optimum in civitate eſſe, qui eam rite hoſpitio exciperet.

ib. 29, 14. med. Eo acceſſit conſultatio de matre Idaea accipienda, quam praeterquam quod M. Valerius, unus ex legatis praegreſſus, actutum in Italia fore nunciaverat, recens nuncius aderat, Tarracinae iam eſſe. Haud parvae rei iudicium Senatum tenebat, qui vir optimus in civitate eſſet. — P. Scipionem —, adoleſcentem nondum quaeſtorium, iudicaverunt in tota civitate virum bonorum optimum eſſe. — P. Cornelius cum omnibus matronis Oſtiam ire iuſſus obviam Deae, isque eam de nave accipere, et in terram elatam tradere ferendam matronis. Poſtquam navis ad oſtium amnis Tiberini acceſſit, ſicut erat iuſſus, in ſalum nave evectus ab ſacerdotibus Deam accepit, extulitque in terram. Matronae primores civitatis, inter quas unius Claudiae Quintae inſigne eſt nomen, accepere, cui dubia, ut traditur, antea fama clariorem ad poſteros tam religioſo miniſterio pudicitiam fecit. Eae per manus, ſuccedentes deinceps aliae aliis, omni effuſa civitate obviam, thuribulis ante ianuas poſitis, qua praeferebatur, atque accenſo thure, precantibus, ut volens propitiaque urbem Romanam iniret, in aedem Victoriae, quae eſt in Palatio, pertulere Deam pridie Idus Aprilis; isque dies feſtus fuit. Populus frequens dona Deae in Palatium tulit, lectiſterniumque et ludi fuere, Megaleſia adpellata.

ib. 29, 37. i. cenſores — Romae M. Livius et C. Claudius — aedem Matris Magnae in Palatio faciendam locaverunt.

ib. 34, 54. i. Megaleſia, ludos ſcenicos C. Atilius Serranus, L. Scribonius Libo aediles curules primi fecerunt.

ib. 36, 36. m. Per idem tempus aedes Matris Magnae Idaeae dedicata eſt; quam Deam is P. Cornelius, advectam ex Aſia P. Corn. Scipio-

ne, cui poſt Africano cognomen, P. Licinio Conſulibus, in Palatium a mari detulerat. Locaverant aedem faciendam ex Senatusconſultus M. Livius, C. Claudius cenſores, M. Cornelio, P. Sempronio Coſſ. Tredecim annis poſt, quam locata erat, dedicavit eam M. Iunius Brutus, ludique ob dedicationem eius facti, quos primos ſcenicos fuiſſe, Antias Valerius eſt auctor, Megaleſia adpellatos.

Suet. Tib. c. 2. m. gentis eiusdem utraque Claudia fuit. et quae navem cum ſacris matris deum Idaeae, cohaerentem Tiberino vado, extraxit, precata propalam, ut ita demum ſequeretur, ſi ſibi pudicitia conſtaret, et *quae* rel. Ad quae Torrent. in N. „hiſtoriae huius, praeter alios, meminere Tertull. Apol., Hieron. contra Iovin. et Auguſtin. de civit. l. 10. c. 16. Herodi. 1.“ ſed Caſaub. „Plin. l. 7. c. 25.“ mihi c. 35. ſic. *De pudicitia.* Pudiciſſima femina ſemel matronarum ſententia iudicata eſt Sulpitia, Paterculi filia, uxor Fulvii Flacci, electa ex centum praecipuis, quae ſimulacrum Veneris ex Sibyll. libris dedicaret, iterum religionis experimento Claudia, inducta Romam *deorum matre.*

His addimus ſtatim certis de cauſis

Amm. Marc. 22, 9. m. p. 256 m. *per Nicaeam* venit (Iulianos) ad Gallograeciae fines; unde dextrorſus itinere declinato, *Peſſinunta* convertit, viſurus vetuſta Matris Magnae delubra; a quo oppido bello Pun. ſecundo, carmine Cumano monente, per Scipionem Naſicam ſimulacrum translatum eſt Romam. Cuius ſuper adventu in Italiam pauca cum aliis huic materiae congruentibus in actibus Commodi principis digeſſimus per exceſſum: quam autem ob rem hoc nomine oppidum ſit adpellatum, variant rerum ſcriptores. Quidam enim figmento deae coelitus lapſo, ἀπὸ τοῦ πεσεῖν, quod *cadere* nos dicimus, urbem adſeruere cognominatam. Alii memorant, Ilum, Trois filium, Dardaniae regem, locum ſic adpellaſſe. Theopompus, non Ilum id egiſſe, ſed Midam adfirmat, Phrygiae quondam *potentiſſimum regem.*

Minuc. Fel. Octav. 7, 3. *Teſtis* Mater Idaea, quae adventu ſuo et probavit matronae caſtitatem, et urbem metu hoſtili *liberavit.* Ad quae N. Cellar. „Claudiae Quintae. Sil. l. 17. v. 34. Lactant. l. 2. c. 7. ſ. 12.“

Aur. Vict. de Vir. Ill. c. 50. *Livia* Claudia *virgo Veſtalis.* Annibale Italiam devaſtante, ex reſponſo librorum Sibyll., Mater Deum e Peſſinunte arceſſita, cum adverſo Tiberi veheretur, repente in alto ſtetit, et cum moveri nullis viribus poſſet, ex libris cognitum, caſtiſſimae demum feminae manu moveri poſſe. Tum Claudia, virgo Veſtalis, falſo inceſtus ſuſpecta, Deam oravit, ut, ſi pudicam ſciret, ſequeretur, et zona impoſita navem movit. Simulacrum Matris Deum, dum templum aedificatur, Naſicae, qui vir optimus iudicabatur, quaſi hoſpiti datum.

Lactant. de orig. error. 2, 7, 12. Claudia quoque proponitur in exemplo miraculi. Nam, cum ex libris Sibyll. Idaea mater eſſet accita, et in vado Tiberini fluminis navis, qua vehebatur, haeſiſſet, nec ulla vi commoveretur: Claudiam, ferunt, quae ſemper impudica eſſet habita ob nimios corporis cultus, deam ſubmiſſis genibus oraſſe, ut, ſi ſe caſtam iudicaret, ſuum cingulum ſequeretur. Ita navim, quae ab omni iuventute non valuit commoveri, ab una muliere eſſe commotam.

ib. 2, 16, 11. m., ubi totum miraculum merito ridet, — *Inde* eſt, quod — Claudiae manum navis *ſecuta eſt.*

Hieronym. l. 1. adverſus Iovin. fol. 22. T. 3. ed. Baſ. 1516 per Er. Rol. *Claudia* virgo Veſtalis cum in ſuſpicionem veniſſet ſtupri, et ſimulacrum matris Idaeae in vado Tiberis haereret, ad comprobandam ſuam

pudicitiam fertur cingulo duxiſſe navem, quam multa milia hominum trahere *nequiverant*. Ad quae in N. Eraſm. laudantur ſuperiores Liv. Ovid. Suet. Plin. et Vict.

Tertull. in apol. c. 22. p. 141. ed. Cerd. *Quid* ergo de caeteris ingeniis vel etiam viribus fallaciae ſpiritualis ediſſeram? Phantasmata Caſtorum, et aquam cribro geſtatam, et navem cingulo *promotam*, — Ad quae extr. Cerda iterum laudat Ovid. Liv. Lact. Minuc. loca duo ſine numeris, (quorum unus ille ſuperior ex 7, 3. ſed alter „ut cingulum matronae navicula ſequeretur" deinde addit, fere cum P. Vs. „Relatum ab Herodi. l. 1. navigium, quo Peſſinuntia Dea Tiberi advehebatur, ſubito divina quadam vi ſubſtitiſſe, nec inde ullis viribus moveri potuiſſe, donec aſtitit ſacerdos Veſtalis, — ipſe non nominat, ſed dictam Claudiam Ovidius in Faſtis canit, et ſcribit Liv. l. 29. — Ea cum argueretur virginitatem polluiſſe, damnationemque metueret, petiit a populo, ut iudicium de ſe Deae Peſſinuntiae committerent. Quo impetrato, clare Deam precata eſt, ut, ſi ſe eſſe intemeratam Dea ſciret, navem progredi iuberet. Quo dicto, zonam recinxit, et navigio illigavit, quod ſtatim ducentem manu virginem conſecutum eſt."

Auguſtin. de civ. dei l. 10. c. 16. ed. Paris. 1586. *Non* ea miracula deorum gentilium dico, quae hiſtoria commendat, quae intervallis temporum occultis ipſius cauſa mundi, verum tamen ſub divina providentia conſtitutis et ordinatis monſtroſa contingunt, — ſed ea *dico*, quae vi ac poteſtate eorum fieri ſatis evidenter apparet, ut eſt, quod effigies deorum penatium, quos de Troia Aeneas fugiens advexit, de loco in locum migraſſe referuntur, — quod navim, qua ſimulacrum matris Phrygiae vehebatur, tantis hominum boumque conatibus immobilem redditam, una muliercula, zona alligata, ad ſuae pudicitiae teſtimonium movit et *traxit*. Ad quae in Commentariis Io. Lud. Vivis quidam e ſuperioribus etiam laudantur.

Claudat locum Diod. S. 2. 605. l. 99. *ὁ δὲ πάππος αὐτοῦ καὶ κατὰ δόγμα τῆς συγκλήτου τῶν πλείστων ἄριστος ἐκρίθη· ἐν μὲν γὰρ ταῖς τῆς Σιβύλλης χρησμοῖς εὑρέθη γεγραμμένον, ὅτι δεῖ τοὺς Ῥωμαίους ἱδρύσασθαι νεὼν τῆς μεγάλης μητρὸς τῶν θεῶν, καὶ τῶν μὲν ἱερῶν τὴν καταγωγὴν ἐκ Πεσινοῦντος τῆς Ἀσίας ποιήσασθαι, τὴν δὲ ἐκδοχὴν αὐτῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ γενέσθαι, πανδημεὶ τῆς ἀπαντήσεως γενομένης, καὶ τῶν τε ἀνδρῶν τὸν ἄριστον καὶ γυναικῶν ὁμοίως τὴν ἀγαθωτάτην τούτους ἀφηγεῖσθαι τῆς ἀπαντήσεως, καὶ δέξασθαι τὰ ἱερὰ τῆς θεᾶς. τῆς δὲ συγκλήτου πάντα συντελούσης κατὰ τὸν χρησμὸν, ἐκρίθη τῶν μὲν ἀνδρῶν ἄριστος Πόπλιος Νασικᾶς, τῶν δὲ γυναικῶν Οὐαλερία*, *avus* praeterea *vir* optimus *a ſenatu* iudicatus eſt. *Nam* cum *in* Sibyll. *libris* inventum *carmen* eſſet, *quo* praecipiebatur *Romanis*, ut *matri* Idaeae *templum* ponerent, *eius* que *ſimulacrum* Peſſinunte *Aſiae* adveherent, *et* celeberrimo *omnium* ordinum *occurſu* illud *exciperent*, agmen *virorum* praeeunte *viro* optimo, *matronarum* vero *pompam* ducente *optima* femina, *qui* ſimulacrum *deae* acciperent: *ſenatus*, omnia *ex* carminis *praeſcripto* agens, *P. Naſicam* virum *optimum*, Valeriam *vero* optimam *matronam* eſſe *iudicavit*. Ad quae N. Weſſ. „de Valeria alii tacent: Claudiam memorant — Liv. 29, 14. Plin. 7, 35. et quos ibi teſtes produxit Harduin. et ad Sil. 17, 33. Drakb."

1, 12, 16. e.

— ἀποκλείσαντες τὰς τῶν οἰκιῶν εἰσόδους, εἴς τε τὰ δωμάτια ἀναβάντες, λίθοις καὶ κεράμοις ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς.

Huius loci ſententia tantum haec eſſe poteſt, ut cives Romani, clauſis aedium ianuis, in equites coniecerint lapides ac tegulas vel ex aedium diaetis altioribus, et e feneſtris partis ſ. contignationis alicuius ſuperioris, (quae pugna et hodie nota,) vel extra diaetas e tecto, tum temporis plano; quo de v. Caſ. ad Ath. 2, 275. „ſoliti antiqui, non Iudaei tantum, ſed et Graeci et Lat., tecta ſuarum domorum ita confecta habere, ut in ea ſpectandi cauſa adſcenderetur, quoties aut pompa ducebatur, aut alia cauſa ſtimularet. — tum fiebant tecta non e tegulis, ſed habebant aggeſtam ſuper trabes terram, ut ibi etiam cubare aliquis poſſet. — at alia tecta, quamvis erant plana et ſine faſtigio, tamen et tegulas habuerunt" quas adeo, ſi h. l. ſumas tecta talia, evulſerint, item lapides, ſi qui forte cum terra ibi aggeſta olim eo veniſſent, ut contra, ſi diaetas ſuperiores *hic* cogites, aliunde lapides et tegulas ſecum habuerint. Nec opus exiſtimo, ut in λιθ. καὶ κερ. ſtatuatur hendiadys et unum genus modo lapidum coctorum e luto, cum in ſimili loco 7, 12, 12. diſtinguantur diſerte et ſic, ut alio ordine poſita ibi verba non admittant illam figuram, τῷ τε κεράμῳ βάλλοντες αὐτοὺς καὶ λίθων βολαῖς, τῶν τε ἄλλων ὀστράκων. Sicut ob v. adiunctum ἀναβ. τὰ δωμάτια ſ. Cod. Ven. τὰ δώματα hic non de univerſis domibus et pro ſyn. prioris τῶν οἰκιῶν ceperis, ſed tandem redire debeas vel ad diaetas ſuperiores, vel ad tecta illa plana; quorum locorum utrum genus inſit in lectione aut vulg., aut nova Ms., nunc amplius videndum.

Ab initio ſunt, qui utrumque vocabulum Gr. pro eodem accipiant, aut utrique notionem tribuentes eandem, cf. L. Ern. „δῶμα — 3) tectum planum, — δωμάτιον — 2) tectum" aut utrumque ſecum comparantes, alterumque altero explicantes et illuſtrantes, ut L. N. T. Schw. „δῶμα, tectum, ſuperior pars domus, (ad quae in N.) Hanc ſignificationem non ineptam eſſe, docet elegans Herodianus 1, 12, 16. ἀπ. — δωμάτια — ἔβαλον (ſic, non per λλ) τ. ἱπ. *clauſis domibus*, quum *in* culmina *evaſiſſent*, lapidibus *tegulis* que *equites* deſuper *inceſſebant*. Sic vertit Pol. (non plane, ut poſt videbitur) id. 2, 6, 19. μή που καὶ λίθων τις βολὴ ἀπὸ τῶν δωμάτων ἐπὶ τῇ πομπῇ γένοιτο, *ne iacerentur* lapides *e* tectis, *interea dum* imperator *duceretur*, (non e P.) id. 7, 12, 12. ἀναπηδῶντες εἰς τὰ δώματα, τῷ τε κεράμῳ λ. aſcendentes *tecta*, teſtis *et* lapidibus *coniectis* eos *perdebant*, (nec hoc e P.) Ioſeph. XIII. c, 5. ſ. 4. p. 646. τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ δώματος ἐπὶ δῶμα διαπηδώντων, Iudaeis *e* tecto *in* tectum *inſilientibus*, rel." it. L. Krb. „δῶμα, — 2) tectum planum. Matth. 10, 27. 24, 17. Herodi. 1, 12. εἴς τε τὰ δωμάτια — ἱπ. (ſine Vs., tum in Obſ. ad Act. 10, 9. p. 206. e. ad ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα,) eſt ſane is ſignificatus, quo δ. tectum domus denotat, ap. profanos paulo rarior, neque tamen non obvius, (ubi deinde, prolatis e Ioſepho ἐπὶ τοῦ δώματος et παρὰ τὸ δωμάτιον, it. εἰς τὸ δωμάτιον addit.) Quod hic dr. ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ δῶμα, id Ioſeph. l. l. παρελθεῖν εἰς τὸ δωμάτιον, nulla utriusque loquendi rationis diverſitate. Nec ſatis accurate idem Vir doctus in eo, quod ſcribit, τὸ ὑπερῷον a δώματι — diſtingui."

Sed de utroque vocabulo incertus eſſe videtur Stp. Th., qui in „δωμάτιον, dimin. domuncula, (ut et vertitur ad Poll. 1, 78.) it. cubiculum, thalamus, Plut. — Pol. interpretatur etiam *tectum* et *culmen* ap. Herodi. l. 1." hinc, ubi ſane P. duplici Lat., ut alibi, unum τὰ δωμάτια

tecta et *culmina* reddit, ſequente Sch., ſed retinente inde Bg. modo *tecta.* Scilicet δωμάτιον, vi eius principe, qua pertinet ad diminutiva, neglecta, cf. Fiſch. de vit. L. N. T. Prol. 10., poteſt eſſe i. q. δῶμα, it. poeticum δόμος, et ſyn. οἶκος, atque adeo valere tum de toto aedificio aliquo, tum de parte tantum aliqua eius, ſive illa ſit intra aedificium, ſive etiam extra, et in primis ſupra aedificium, atque adeo de tecto. Enimvero cum in notionibus vocum inveniendis non ſufficiat illa philoſophia aliqua: tum accedere debet uſus loquendi, aut ſaltem analogia vocum earumque ſynonymicarum. Ita δωμάτιον eſſe poteſt i. q. tectum, quia ap. Ioſeph. non modo ſyn. eius δῶμα ſic vidimus uſurpatum, ſed et ipſum δωμάτιον, cui add. 2, 212. ſ. 5. i. φθάσαντος εἰς τὸ δωμάτιον, cum *ille* ſemet *in* tectum *iam* ante *recepiſſet.* Verum, an Ioſephi haec auctoritas ſufficiat, quaeritur.

Mihi quidem reperta ſunt modo haec, ap. Suid. 1, 623. m. δῶμα, ὁ οἶκος, καὶ δωμάτιον, οἰκημάτιον, domus, — *cubiculum*, ubi Vs. cepit ſenſu arctiori pro loco intra aedificium, ubi dormitur, de qua notione, ut et pro loco, ubi habitatur, vel viri, vel uxoris, v. Ammon. p. 45. Phryn. in Ind. Plut. Krg., Heſ. in Ind. Fiſch. Theophr. T. 2. p. 296. e., Schol. Ariſt. Lyſ. v. 160. ſ. 159., (ad Ran. v. 100. modo comparans recte οἴκησιν, pro domo et habitatione univerſa, tacens plane cum N. ad v. 313.) Caſ. ad The. Fiſch. p. 154. D'Orv. Ch. p. 441., ad Luc. 2, 570. N. 49. ut principem adeo Atticamque velint notionem pro cubiculo ad Poll. 1, 79. N. 44. cf. Rs. Or. Ind. V. 6., quorum poſtremus de gynaeceo intelligendus fuerit, (in quo et ipſo convenit cum δῶμα, ut infra dicetur,) etſi is Lyſ. locus ad Dion. H. S. T. 2. 89, 30. et in Ind. redditur per *cubiculum*, ut in Ind. T. 1. modo e duobus locis, quibus adde 210, 38., ubi et ſic in Vs. ad latus, ut et ad Luc. 2, 581. l. 16. it. ap. Krb. Obſ. ad Io. 6, 25. in quibus locis δωμάτιον abſolute poſitum eſt, ut aliquoties ap. Noſtr., qui tamen et 3, 11, 12., de Severo loquens patre et filio eius, εἰσιέναι — μέχρι τοῦ δωματίου, ἔνθα ἀναπαύονται, cum adiuncto adhibet aliquo, quale etiam ex Ind. Dion. Caſ. (ubi *conclave* vertitur, ut a Sb. Ind. e Noſtro,) notaram „δ., ἐν ᾧ ἐκάθευδεν" ut ap. Luc. 2, 580. l. 86. δ., ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον, cubiculi, *ubi* illi *quieſcebant*, it. ap. Dion. H. S. T. 1. 262, 7. δ., ἐν ᾧ τὴν Λουκρητίαν ᾔδει καθεύδουσαν, *in* cubiculum, *in* quo *Lucretiam* dormire *norat*, (ubi mox ſq. abſolute iterum, ut et l. 13.) ſed ap. Noſtr. 1, 17, 1. ἐπανελθὼν εἰς τὸ δ., ὡς δὴ καθευδήσων, per quae adiuncta dixeris vocabulum definiri magis, per ſe latius patens, nec proprie ab initio dictum de iſto loco, ubi dormitur, ſed de domus parte qualicunque, cf. Ind. Dion. Caſ. ex 880, 96. δ., ἐν ᾧ ἠσπάζετο, et Luc. 2, 407. l. 16. πᾶν τὸ δ. tota *domus*, ubi tamen agitur de convivio, cf. l. 2. et 4. et adeo potius videtur eſſe triclinium ſ. coenaculum, quo Lat. poſtr. eſt ad Poll. 4, 129. N. 37., par in eo alteri Gr. ὑπερῷον, (v. Suid. 3, 545. e., non coll. ad Heſ. 2, 1464. m. ſq.) ſed et illis δῶμα et δόμος, ut poſtea patebit.

Sed ſuper ſubſt. δῶμα L. N. T. Fiſch. „ſynecd. tectum, ſ. ſuperius illud planum, quod in ſuprema domus parte eſt, h. e. ſolarium. — Verum haec ſignif. non Graeca, ſed Helleniſtica, eſt. Nam auctores Gr. veteres et probi notionem *tecti* vocabulo δῶμα nusquam ſubiecere, ſed Alexandrini contra Inttp. — Locus ex Aeſopo — itemque loca Xen. Thuc. et Herodiani (cuius nullus ſubiectus) manifeſto ἀπροσδιόνυσα ſunt" cf. Ind. Fab. Aeſ. Hſ. tum ad Matth. 10, 27. Caſ. cum Grot., ſed hic quoque ad Matth. 24, 17., ut Druſ. ad Luc. 5, 19., ubi ille inclinat ad

plana tecta potiſſimum, aut ad tectum univerſum, cum reliquis nihil dicens ſuper adiectis, *διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν*, quae iuvent ſuperiora e Caſ. ad Athen., ut in plano tecto tegulae fuerint, quibus ſublatis, erutis, remotis, et facto ſic foramine, per id demiſerint lectum cum aegroto in locum, ubi Ieſus docebat. Sed idem Druſ. ad Luc. 12, 3. iterum tecta plana ſumit et ſolarium, it. ib. 5, 19., ut ad Act. 10, 9. Caſ. *δῶμα tectum* intelligit, ſed ſine auctoritate veteris bonaeque Graecitatis, e qua etiam nihil eſt ad Heſ. 1, 1020. e. N. 32. nec 1054. i. nec in N., nec ap. Salm. ad Spart. T. 1. p. 676. a. e. ſqq.

Tum ſuper *δῶμα* ap. ſcriptores profanos reperimus

I) ap. proſaicos, praeter Fab. Aeſ. loca ſuperiora, a) ap. Ariſtaen. ep. 1, 10. e. ed. Abr. p. 28. i. *ἔκαον δὲ κατὰ δώματα δαΐδες* λ. ed. Pav. p. 72. m. *ardere* interea *in* aedibus *taedae ture accenſae*, qui locus ſubiiciebatur ad Heſ. l. l. „*δώματα* de una domo" ut tamen et de gynaeceo intelligi queat, b) ex nobiliſſimo Ael. V. h. 3, 14. p. 224. i. *τῶν οἰκιῶν τῶν ἰδίων καὶ τῶν δωμάτων ἐξοικισθέντας*, *ſuis* aedibus *et* domibus *demigrantes*, ubi, tacente N., tantum Ind. „*δ.* iunguntur *οἰκίαις* λ." ſed Fi. The. Ind. v. *δωμάτιον* „etiam ap. Ael. — *δ.* dicuntur conclavia, cubicula. Diſtinguuntur enim diſerte ab *οἰκίαις*" et Ern. ad Call. h. in Cer. v. 55. „ſic dixit Theocr. Id. 17, 17. *χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ Δέδμηται*, aureum *cubiculum*, et ap. Ael. — *οἰκ. καὶ δ.* iunguntur, ut totum et pars" quibus fortaſſis uſus eſt noviſſimae editionis auctor Kuhnius, non item nuperus Intp. Vernaculus, ponens unum modo ſubſt. *ihre eignen* Wohnungen *verlaſſen*, pro *Häuſer* und *Wohnungen*, quod poſtr. et noſtrates pro ſingulis diaetis capiunt; unde ibi reddiderim Lat. *aedibus* et *domiciliis*, vel inverſo ordine, it. *domibus* et *aedibus*, cf. in hoc poſtr. G. Th. et Cort. ad Cic. ep. 13, 4, 9. e Caeſ. b. G. 1, 31, 14. ut *domo* emigrent, *aliud* domicilium, *alias* ſedes — *petant*, ubi *ſedem* de terra capio, urbe, pago, campo, ſed *domicilium* pro habitatione et peculiari loco in domo tota; non ſufficiente G. Th. in v. *domic.*, nec in v. *ſed.*, ubi cf. Ind. Tac. et Iuſt.

II) ap. poëtas, a) Hom., unde pauca loca nunc quidem praebemus, praeter ea in Stp. Th. et Ind. Ern., quae omnia habent plur. *δώματα*, cum N. Ern. ad 'Οδ. σ', 313. „*δ.* et *μέγαρον* v. 315. cape de *ὑπερώῳ*, gynaeceo" Cl. Vs. *aedes*, quorſum et referas ex h. in Merc. v. 60. *δ. νύμφης*, *domos*, quibus Lat. utitur eadem Vs. per loca rel., praeter 'Οδ. δ', 72. *καδδώματα*, per *domum*, ubi ſit coenaculum, aut latius e v. 44. *κατὰ δῶμα*, et v. pr. *δόμον*, cf. v. 46. et v. 15. ad *ὣς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑψερεφὲς μέγα δῶμα*, *domum*, Ern. „*δ.* accipi poteſt de triclinio ſ. oeco, in quo epulae nuptiales factae, rel." pro quo v. 4. *ἐνὶ οἴκῳ*, in *domo*, et diſtinguitur v. 2. *δώματα*, *domum*, it. v. 20. *δόμων*, *aedium*, ut amplioris notionis, ſed v. 24. *δώματα*, *aedes*, iterum pro coenaculo, quo de v. 37. capitur quoque *ἐκ μεγάροιο*, ex *domo*, et v. 238. *ἐν μεγάροισι*, in *aedibus*, ſed v. 97. iterum ampliter *τριτάτην ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν*, *tertiam* habens *in* aedibus *partem*, at rurſus de coenac. v. 621. *ἐς δώματ'*, in *domum*, pro quo v. 624. *ἐν μεγάροισι*, in *aedibus*, ſed ampliter rurſum v. 657. *πρὸς δώματα*, ad *domum*, ſed de gynaec. v. 679. *ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείῃ*, *per* domum *Penelopae*, at v. 715. *κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος*, *per* domum *Ulyſſis*, it. v. 674. *δόμον εἰς Ὀδυσῆος*, *in* domum *Ul.*, de diaeta, ante Ulyſſi propria, ut v. 720. *κατὰ δώματ'*, in *domo*, de gynaec. Penelopes, i. q. v. 718. *θαλάμοιο*, *thalami*, quanquam et ampliter ibi valere poteſt, ut v. 799. *πρὸς δώματ' Ὀδ.* *ad do-*

mum *Ul.*, cf. v. 811. δώματα, *domum*, et v. 755. δώματα ὑψερεφέα, domos *excelſas*; quae vel unius libri varietatem produnt magnam, ſed non notionem pro tecto, quam nec poſtea ap. Hom. reperi, ſed ſuperiores notiones quoque ap. b) reliquos, Heſ. ἐργ. v. 8. 81. θεογ. v. 114. 463. 410. Muſ. v. 28 Orph. Λιθ. προοιμ. v. 66. et ſine Ind. Arg. v. 592. Call. h. in Iov. v. 61. δώματα, *ſedes*, pro quo v. 59. οἶκον, *ſedes*, pro habitatione univerſa, ſed h. in Di. v. 68. δώματος ἐκ μυχάτοιο, *ex* interiori *domo*, pro certa domus parte ac diaeta, et h. in Cer. v. 64. τεύχεο δῶμα, ſtrue *triclinium*, cf. Ern. ad v. 55. στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας — ἀξῶ, ubi δομ. recte intelligit *triclinium*, ſed ut, ob diſerta illa adiuncta ᾧ — ἀξῶ, res ſit eadem, quae ſupra in adiunctis cum δωμάτιον, quanquam hoc certum, δόμον ibi non eſſe totam domum ſed partem eius aliquam modo, tum Aeſch. Ag. v. 616. δωμάτων κύνα ἐσθλήν, *aedium* canem *benignam*, i. q. pr. vs. ἐν δόμοις, *domi*, et Eum. v. 743. δωμάτων, *aedium*, i. q. v. 757. δόμους, *aedes*, Soph. Ai. v. 580. δῶμ' ἀπάκτου, domum *abducito*, Eur. Ph. v. 820. κατὰ δώματα, in *aedibus*, et Andr. v. 990. δῶμα, ad *domum*, cf. Barn. ad Herc. F. v. 825. „niſi familiam per δώματα intelligas, quod raro invenias, (mihi vero plane non repertum,) licet δόμος id aliquando ſignificet" et Lyc. v. 181., ubi non opus, δῶμα capere de nido veſparum, ſed proprie de domo, cuius in pariete aut tecto ſ. tigno intra domum pendent veſpae in nido ſuo, prorepentes e cavernis ſuis, domo impleta fumo.

Quibus corollarii loco addimus Ern. ad Hom. 'Οδ. ά, 333. τέγεος πύκα ποιητοῖο, *domus* affabre *ſtructae* „τέγος non *domum*, ſed triclinium, in quo convivabantur proci, intelligam. Sic et δόμος ap. Call. h. in Cer. v. 55. (et v. 356. εἰς οἶκον ἰοῦσα, *in* domum *profecta*,) οἶκος h. l. eſt gynaeceum, ex quo venerat, ὑπερῷον v. 328. et mox v. 362. (it. θ', 56. Βὰν δ' ἐς μέγα δῶμα. Πλῆντο — δόμοι ἀνδρῶν, *perrexerunt ad magnam* domum. *Implebantur autem* domus *viris*,) δόμοι, triclinia, diaetae, oeci, (qui locus eſt inſignis, quia δῶμα et δόμοι ſimul ſunt cum diſcrimine, per ſe eadem, ut δῶμα ſit tota domus, ſed δόμοι certae tantum iſtius partes, it. χ', 494. εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, *bene* ſuffivit *aedes* et *domum* et *aulam*,) μ. eſt triclinium, δ. eſt πρόθυρον v. 474." cf. ad ύ, 355. tum ad comparationem reliquorum Heinſ. ad Heſ. ἐργ. v. 96. ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι „locum, in quo ante nuptiarum tempus puellae ſolent παρθενεύεσθαι, Heſ. δόμον et οἶκον vocavit, — Hom. μυχὸν δόμου et μυχὸν θαλάμου poſuit, pro δόμῳ et θαλάμῳ, (immo ut ſupra ad Call. Di. v. 68. pro interiori domus parte ſ. diaeta.) Idem enim illis eſt δόμος et θάλαμος, quia pars intima erat" quae cauſa nulla eſt, ſed noſtra ſuperior, quia δόμος, vocabulum generis, ponitur pro ſpecie ac parte; tacente Ind. Hom. de illis locis, ſed ap. Harl. Chr. Gr. P. p. 115. ad ὑψωρόφοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι „*dormiens* in *aedibus*, quae *ſub* tecto *ſunt*, i. e. in parte aedium ſuperiore, (N. v. 6.) ὑψ. δ. periphraſis eſt θαλάμου, uti infra v. 22. — θάλαμος enim a veteribus dicebatur cubile mariti et uxoris, quae in editiore aedium parte ſolebat habitare. Apoll. Rh. dicit ὑπωρόφιον θαλάμου" ut Hom. 'Ιλ. γ', 423. ὑψόροφον θάλαμον, Helenae quidem, cui par Telemachi θάλαμος ὑψηλὸς 'Οδ. ά, 425. β', 5. cf. vel Feith. Ant. H. 3, 11, 8. ſq. et de οἶκος praeterea Krb. ad N. T. p. 165. e. ſqq. it. Ind. Xen. Hell. Mor., ut in partem criticam de confuſis δῶμα, σῶμα et ὄμμα Pierſ. Veriſ. p. 146. m. ſq., ubi bene οἶκος cum δῶμα comparatur.

Igitur in Noſtri loco, niſi in Ms. lectione alia ſcribae lapſus inciderit in finibus τια et τα, aliquis Gloſſator ad vulg. δωμάτια comparaverit

δώματα vel aliorum ſcriptorum, vel Noſtri ex aliis locis, et in vulg. lectione nihil novandum, ſive capiatur de tectis planis, ex auctoritate Ioſephi, quem et alibi Noſter novit, ſive de diaetis, ex uſu bonae Graecitatis, ad quam poſtr. notionem fortaſſis et reſpexit Gloſſator Ven., et refero ipſe Noſtri loca illa per δώματα, niſi et haec de tectis illis et Ioſephi exemplo ſupra intelligas.

1, 13, 4.

Οἴχεται δέ σοι ὅ τε δῆμος λ.

Verbum οἴχεσθαι ſatis ampliter quidem tractavit Stp. Th., nec tamen ordine optimo, ſed L. Ern. modo ſic „abeo, diſcedo, proficiſcor, decedo, pereo, diſſipor, ut pecunia" neque adeo cum notione illa, diſerte quidem, qua de in N. dubitatum meminimus, cognita illa tamen iam Stp. Th. 2, 1256. E. „aliquando etiam οἴχεσθαι dicuntur, quae evanuerunt, quae perierunt, de quibus actum eſt. — Herodi. l. 1. οἴχ. — ϛρατ. (non bene huc, ubi de rebus agere coepit, noſtrum referens locum, credo, ob praemiſſam formulam Lat. e P., cum pertineat ad ſq. claſſem de perſ.) Homo etiam aliquis οἴχεσθαι dr., quum ex hac vita diſcedit, quum e vivis excedit, quum moritur, (praeter Euſt., tantum ſubiiciens tria loca haec.) Sic interpretantur nonnulli ap. Hom. Ὀδ. ξ, (144.) οἰχομένοιο, *mortui*, — alii contra *abſentis*, (cf. Cl. N.) it. eodem libro (v. 376.) οἰχομένοιο, i. e. ἀπόντος, (ubi Cl. N. tacet, ſed Vs. *abſente.*) itidemque ap. Plat. διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, de eo loqui, tanquam qui non adeſſet; ubi etiam reddi poſſet, loqui de eo, velut qui abiiſſet, *niſi malles*, qui mortuus eſſet" quo de loco, abſente libro, non liquet.

Rem ego ſic diſpono, ut principem verbi medii notionem ſumam pro ire ſ. abire, ſenſu phyſico, quo reperitur de perſ., cum adiuncto aliquo,

1) cum praep. ſimpl., ap. Stp. l. l. A. „Xen. Paed. 3. ᾤχετο ἐπὶ τὸν Ἀρμένιον ἄγγελος, *abiit*, ivit, *ad*" (qui locus non eſt in Indd.) it. antea cum εἰς ſ. ἐς, quo de cf. Poſſ. Call. p. 600. m., Rs. Or. V. 5. p. 142. Nr. 21. ſine Ind. ᾠχόμην εἰς Πειραιᾶ, *in* Piraeum *abii*, it. Ind. Xen. Z. Ἀνβ., ubi et cum ἐν, ſed ap. Ariſt. Av. v. 1270. Ind. „παρά τινα, aliquem *adire*" it. ſine Indd. Xen. Cyr. 3, 2, 27. e. ᾤχοντο πρὸς τοὺς πολεμίους, Th. V. 1. p. 171. ſ. 13. *ad* hoſtes *abiiſſe*, it. Hom. Ἰλ. ξ, 371. cum Lat. eodem, at cum praep. dupl. ib. η, 460. et ο, 490. οἴχωνται σὺν νηυσὶν φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, *abierint*, 2) cum adv. Luc. 3, 304. e. ὡς μηδὲ, ὅποι οἴχησθε, ἔχοιτε εἰδέναι, *ut neque*, quorſum *effugiendum* ſit, *reperiatis*, it. ap. Ammon. p. 20. i. οἶδα γὰρ, ὅπου οἴχονται; e Xen. Ἀνβ. 1, 4, 8. Th. V. 2. p. 28. quo *ſeceſſerint*, 3) cum praep. et adv. Call. ep. 43, 3. ἢ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο, profecto *ad* puerorum *quempiam* rurſus *abiit*, 4) cum dat. perſ. Ariſt. Plut. v. 619. αὕτη μὲν ἡμῖν — οἴχεται; *abit* haec *anus*, ubi Schol. Cod. D'Orv. ed. Hſth. p. 202. a. m. explicat ἀπῆλθεν per praeter., aeque bene.

Phyſice autem ſic de perſ. reperitur etiam cum participio alterius verbi, cuius generis exempla mera habent Ind. Ael. V. h. et D'Orv. ad Ch. p. 661. v. 17. e., ſed diverſam vertendi rationem Stp. Th. l. l. B., (qui partim omittit, v. c. Hom. Ἰλ. β', 71. ᾤχετ' ἀποπτάμενος, *avolabat*, partim reddit, ut „Xen. Paed. 5. πρὸς τὸν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο, legatus *abierat* ad *regem*" ut Vs. ed. Th. V. 1. p. 263. i. ſine Ind. Cyr. Z.

5, 1, 2., ſed alio modo „οἴχομαι φεύγων, aufugio, ſ. *fuga* me *proripio*“ et rurſus alio „Plut. ᾤχετ' ἐξαναστὰς, *ſurrexit* et *abiit*“ ſine Vs. proferens alia loca, ut e Xen. „Hell. 1. τὰς δὲ ναῦς οἱ Ἀθηναῖοι ᾤχοντο ἄγοντες εἰς Προικόννησον“ qui eſt ſine Ind. in ed. Mor. 1, 1, 12. Vs. Th. V. 3. p. 6. naves *univerſas* Athenienſes *ad* Proeconneſum *deducere*, Ind. Tayl. Lyſ. Rs. Or. V. 6. p. 925. m. „exprimit participium quandoque *modum*, ᾤχετο φεύγων, — ἐκπλέων. — Ad quam formam ſaepe *redundare* videtur, ut ἀπιὼν ᾤχετο“ quam poſteriorem rationem ſequi videntur, qui ſine praecepto aliquo formulam reddunt per unum duntaxat verbum Lat., ut Indd. Xen. Ἀνβ. „ᾤχετο — ἀπιὼν, *abiit*, — ἀποδρὰς ᾤχετο, *aufugit*“ praelucente quaſi Suida, qui, quanquam nihil ſuper hoc genere praecipiens 1, 273. e. in ἀποδρὰς, ἀποφυγὼν, tamen p. 267. m. poſt ἀπιὼν ᾤχετο, φεύγων, ἀποδιδράσκων, abiit, *diſceſſit*, Ὁ δὲ τὴν Πελοπόννησον καταλιπὼν, εἰς Ἰταλίαν ᾤχετο ἀπιὼν, *ille* vero, *Peloponneſo* relicta, *in* Italiam *abiit*, diſerte addit, συνήθης ὁ πλεονασμὸς τοῖς Ἀττικοῖς, *hic* pleonasmus *Atticis* eſt *familiaris*, et 2, 774. m. ᾤχετο, ἀπῄει, ἐπορεύετο, diſceſſit, *abiit*, cum ῥήσει eadem, ſed leviter immutata, quo de N. tacuit, Ὁ δὲ τὴν Π. κ., εἰς Αἰτωλίαν ᾤχ. ἀπ., *ille* vero, *relicta* P., *in* Aetoliam *abiit*, mox ſeparatim ᾤχετο ἀπιὼν, diſceſſit, *abiit*, ἐπαγγειλάμενος δὲ, πάλιν ἐπανήξειν, ᾤχετο ἀπιὼν, ἀντὶ τοῦ ἐς τοὐπίσω ἀπεχώρησε, *pollicitus autem*, *ſe reverſurum*, inde *diſceſſit*, melius, quam *retro ivit*, de Grammatici praecepto non vero, qui addit iterum, συνήθης ὁ πλεον. τοῖς Ἀττ. *hic pleon. eſt Att. familiaris*, ſine N., ut de hoc Attico more nihil ap. Greg. Koen., nec ap. alios Grammaticos veteres aliquid habui.

Sed huic quaſi ſectae ac redundantiae repugnant

1) Fi. ad Plat. Phaed. p. 257. a. e. „v. οἰχ., iunctum aliis verbis, indicat celeritatem actionis, (et Ind. Pal.) οἰχ. *abire* 16, 3. (Εὐρώπην Ταῦρος ἔχων ᾤχετο.) — aliis verbis iunctum, indicat fere celeritatem actionis agentisque ſtudium, — ᾤχοντο φεύγοντες εἰς τὴν οἰκείαν, celeriter *ſe* receperunt *domum*, — ᾤχετο ἀπιὼν, continuo *abiit*, — ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον ᾤχοντο, *Seriphum* ſtatim *reliquerunt*“

2) Loesn. Ind. Call. „οἰχ., aliis v. iunctum, non, ut quibusdam viſum eſt, merae periphraſi inſervit, ſed celeritatem actionis agentisque ſtudium denotat. Ergo ᾤχετ' ἔχουσα, celeriter *abſtulit*“

3) Harl. Chr. Gr. P. ad Theocr. Id. 11, 23. οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, recedis *vero* ſtatim *abiens*, in N. p. 75. e. „*ſtatim* vero, *quam* celerrime *aufugis*. ἰὼν, ἐλθὼν, cum alio v. iunctum, indicat celeritatem actionis et animi promtitudinem“

4) idem ad Dem. p. Cor. p. 139. τοιγαροῦν ἐκ τούτων ᾤχετο ἐκείνους λαβὼν, *ubi* igitur *hoc factum eſt*, cum *primum* eos *aggrederetur*, adeo *ſibi* omnes *ſubiecit*, rel. „pari modo Herodt. 1, 189. (Weſſ. 89, 26.) ὁ δέ μιν συμψήσας ὑποβρύγιον οἰχώκεε φέρων, *hunc* fluvius *contorquens*, ſubmerſum *abripuit*, (et p. 171. ad εἰ μὲν, ὡς ἐκράτησε, Φίλιππος ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιὼν, *ſi Philippus*, *ut primum eſſet victoria potitus*, continuo *abiiſſet*,) ᾤχ. ἀ. *celeriter*, continuo *abiiſſet*. ἰὼν enim et ἐλθὼν, cum alio v. iunctum, animi promtitudinem et celeritatem actionis eleganter indicat“

5) poſt haec Vig. p. 340. „participia quaedam eleganter in oratione παρέλκουσιν, atque uni decoro ſerviunt, ut ἀνύσας, ἀπιὼν, ἔχων, λαβὼν, φέρων, — ᾤχετο ἀπιὼν, abiit *diſcedens*, i. e. diſceſſit. Satis enim eſſet ᾤχετο, ſine particip. „cumque Hoog. in N. repugnaſſet redundantiae,

at in ſq. N. tamen vertiſſet „ῴχ. ἀπ. pro *obiit*, utitur Ariſt. εἰ ἐπεβίω Περικλῆς, καὶ μὴ πρότερον ῴχ. ἀπ. *ſi Pericles ſuperſtes fuiſſet*, *nec* prius *e* vita *deceſſiſſet*" Zeun. „Hoog. non male negat, illa participia abundare. Nam v. c. ἀπιὼν, uti ſimplex ἰὼν et ἐλθὼν, et ſimilia, habent vim celeritatis et impetus, e. g. Ael. V. h. 13, 33. aquila dr. devolaſſe et ancillis — erepto calceo ἀπιὼν οἴχεσθαι, h. e. ſtatim, celeriter abiiſſe. Hinc quoque ap. Dem. p. Cor. εὐθὺς, ut orationi maior concilietur vis, additur, ὡς ἐκρ. Φ., ῴχ. εὐθὺς ἀπιὼν, h. e. *ſimulatque* rerum *potitus eſt* Phil., *confeſtim* ſine *mora* interpoſita *abiit*. Atque pro ἀπιὼν Pauſanias — eidem verbo iungit φεύγων, ut οἴχεται φεύγων, h. e. extemplo aufugit" qui

6) idem Zeun. unus omnium diſerto perſpicuoque praecepto hoc uſus eſt in Xen. Cyr. Ind. „οἴχ. — ſervit periphraſi adverbii *ſtatim*, ut οἴχομαι παραφέρων, ſtatim *ad* alios *fero*, 2, 2, 4. (Th. V. 1. p. 102. m. ᾤχετο περιφέρων, diſcedens *circumferebat*,) — λαβὼν, ſtatim *ſumſi* 5, 5, 32. (cuius de Vs. infra,) — φεύγων, celeriter *aufugio* 6, 2, 19." Th. p. 366. p. φ. ᾤχετο, *fuga* ſe *ſubduceret*, praeced. ἔφυγον, *fugerent*.

Nos quidem nunc, rem formulamque digerendo, facimus claſſem primam hanc, cum verbo οἴχεσθαι adiunctum eſt participium alicuius verbi, quod non habeat notionem, in v. οἰχ. contentam; ubi valebunt modi vulgares in participio tractando vertendoque, ut cognoſcetur per exempla, quae ponimus duplicis generis, primum, ubi v. οἰχ. eſt cum uno tantum eiusmodi participio, eoque

a) praepoſito, ut ap. Dem. ſine Ind. 59, 6. οὐσίαν — πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ᾤχετο, it. ap. Stp. Th. l. l. πρεσβεύων ῴχ., quod vertebat *legatus abierat*, mutato participio in ſubſt. affine, pro tanquam leg., cui par *ad regem* abierat *legatione fungens* ſ. *functurus*, ſumto praeſ. pro fut., ut ap. Ariſt. Plut. v. 32. ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν, interrogaturus *igitur* adivi *hunc deum*, v. οἰχ. eſt cum fut. particip., et cum praep., ut Schol. πρὸς τὸν θ., ſed ap. Poſſ. Call. p. 502. e Dem. „κληθέντες οὗτοι πρὸς Ξενόφρονα, ᾤχοντο, λ. *invitati iſti ad* Xen., *abierunt*" ſine Ind. 402, 15. it. Xen. Cyr. 2, 4, 9. i. οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἀκούσαντες ᾤχοντο, Th. V. 1. p. 130. i. *his illi* auditis *abierunt*, pro ſeveris, *igitur* illi *quidem* haec *cum* audiſſent, *abierunt*,

b) poſtpoſito, ap. Stp. l. l. e Plut. ᾤχετο ἐξαναστὰς, quod bene reddebat *ſurrexit* et *abiit*, praemiſſo participio et per copulam reſoluto, pro vulgari, *abiit*, poſtquam *ſurrexiſſet*, ſed idem in Soph. illo pleno Ai. v. 754. ἀλλ' οἴχεταί τοι πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς γνώμης, negligenter *converſus eſt*, oppreſſo v. οἰχ., ut in Vs. Scal. poët., pro quo Vs. Iohnſ. *ſed* abit *ſane* converſus *ad optimum conſilium*, (ex ordine Schol. ad vs. ſq. οἰχ. οὖν τρ. πρ. λ. qui adeo cum Schol. Tricl. tacet de Suidae illo pleonasmo,) et Hoer. *ſed* abiit *ſane*, converſus *ad utiliſſimum conſilium*, recte commate facto poſt τοὶ, et v. οἰχ. per perf. reddito, tum ap. Xen. Cyr. ſine Ind. 5, 5, 2. ἄγγελος ᾤχετο ταῦτ' ἀπαγγέλλων, Th. V. 1. p. 323. e. *nuncius*, qui *haec* exponeret, *abibat*, participio reſoluto per pron., it. Luc. 1, 871. l. 55. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτό μόνον, οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, *ſi vero* (vel) *locutus ſolum fuerit*, ilicet *auribus te* devincto *abibit*, ubi Gs. illud Lat. *ilicet*, cum diſerto *abibit* otioſum, male excuſat in N., quae habet ſimilia cum Rs. illis ad Dem. p. Cor. et Ind. v., porro Xen. Cyr. ſine Ind. 5, 5, 4. e. αὐθήμερον ᾤχετο πρὸς αὐτὸν ἄγων τὸ στράτευμα, Th. V. 1. p. 324. e. *eodem die ad* Cyrum *pergebat*, exercitum

ductitans, quo Lat. *perg.* in v. οἴχ. etiam alii utuntur, me tolerante, maxime pro ſimpl. ire, cf. G. Th., denique Dem. ſine Ind. 49, 27. αἰχμαλώτους πολίτας ὑμετέρους ᾤχετ' ἄγων, et 50, 1. τὴν ἱερὰν ἀπὸ τῆς χώρας ᾤχετ' ἔχων τριήρη, ubi fortaſſis eſt et cum praep.

Alterum huius claſſis genus eſt, ubi v. οἴχ. ſecum habet tale participium multiplex, ut ap. Theocr. Id. 13, 36. 39. Κᾤχεθ' Ὕλας —, ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἴσων, — Χάλκεον ἄγγος ἔχων, et *abiit* Hylas, *aquam* ad *coenam* allaturus, *aereum* vas *ferens*, ubi v. οἴχ. cum particip. fut. et praeſ., pro rei notionisque diverſitate, et Schol. ἐπορεύθη, κομίσων ὕδ. λ. cum Suida noſtrum v. vertens, (cf. ſupra ex 2, 774. m. it. 674. i.) ſed deinde in κρατῶν ξίφος σιδηροῦν, ad v. 39. pertinentibus, recte quidem ἔχων explicans per κρατ., Lat. *tenens*, ſed in ξιφ. habens aliam lect., v. c. ἔγγος, alienam tamen ab h. l., aut corruptam e σκεῦος, cf. v. 46. ubi κρωσσὸν, ap. Schol. τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, λ.; quorum uſus erat ad Heſ. 1, 39. e. ἄγγος, ἀγγεῖον, ſine N.

Claſſis ſecunda habet v. οἴχ. cum participio verbi alicuius e ſimili notione, h. e. motum pariter continentis; quae claſſis eſt et ipſa duplicis formae, quarum prima cum v. οἴχ. adiunctum fert tale participium modo unum, idque ut

1) praeponatur, ut Rs. Or. V. 4. Lyc. p. 164. e. ἐκ τῆς πόλεως ἀποδρὰς ᾤχετο, Luc. 3, 33. l. 95. μεταξὺ λεγομένων ἀπιὼν ᾠχόμην, *in* media *eorum* enarratione *diſceſſi*, at Rs. Or. V. 5. Lyſ. p. 127. l. 3. ἀπιὼν ᾤχετο, Vs. p. 12. m. *abiit*, Dem. ſine Ind. 81, 22. σιωπῇ ἀπιόντες ᾤχοντο, cf. Ind. Fi. Pal.

2) poſtponatur, ap. D'Orv. Ch. p. 661. m. ᾤχετο πλέων, ſine Vs. it. Rs. Or. V. 7. Ant. p. 716. e. ſed Dem. 899, 5. ᾤχετο ἐνθένδε ἀποπλέων, Ariſt. Plut. v. 934. οἴχεται φεύγων; arripuit *fugam*, quod nihil quam privum Lat. *fugit*, tacente G. Th., qui modo in ſubſt. habet formulam ſyn. *capere fugam*, Luc. 2, 325. l. 78. ἀγρόνδε ᾠχόμην, ψύτταν κατατείνας, rus *abieram*, cito *percurrens*, cf. Stp. Th. l. l. B. e. ᾤχοντο ἀπιόντες λ.

Sed in altera forma hic cum v. οἴχ. participium eſt eiuſmodi, ſed et ſimul aliud alius notionis, et quidem

1) multiplex, ap. Ael. V. h. 13, 33. p. 902. ἀετὸς καταπτὰς, τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων ἁρπάσας, ἀπιὼν ᾤχετο, καὶ ἐκόμισεν εἰς Μέμφιν, *aquila* devolans, *alterum calceorum* quum *rapuiſſet*, abiit *et* deportavit *Memphin*, oppreſſo alterutro v., ἀπ. aut ᾤχ.

2) duplex modo, Ael. V. h. 12, 51. e. p. 813. ἐξαναστὰς ἀπιὼν ᾤχετο, conſurgens *diſcedebat*. Sed Rs. Or. V. 4. Lyc. p. 148. l. 5. διὰ τῆς πυλίδος ἐξελθὼν, πρὸς τὴν ναῦν προσέπλευσε, καὶ ᾤχετο φεύγων, referetur adhuc ad priorem formam, quia ἐξελθ. cohaeret cum v. finito προσεπλ. et hoc per copulam cum finito etiam ᾤχ.

Melius vero converſa ſunt haec exempla per easdem claſſes superiores, cum participio verbi e ſimili notione, A) ubi unum adeſt participium

1) praepoſitum, Ariſt. Theſm. v. 660. ὅπως μὴ διαφυγὼν οἴχεται, ne *fugâ* hinc *elabatur*, ubi, praeter libere additum adv. loci, participium mutatur in abl. ſubſt., in quo G. Th. tenet modo formulam parem *fugâ abire*, quae proprie alia eſt Gr. ap. Call. h. in L. P. v. 39. φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα ᾤχετ' ἔχων, fuga *ſacrum tuum ſimulacrum* abiit *ferens*, etiam noſtratibus nota, *mit* der *Flucht*, ſ. *durch* die *Flucht* davon *gehen*, ut Comici illud v. Gr. compoſ. i. q. ſimplex φυγὼν ſ. φεύγων οἴχ., quod

poſtr. ſupra e Xen. bene converſum *fuga ſe ſubducebat*, quae phraſis, ignorata G. Th., par eſt privo v. *abire*, ſed Rs. Or. V. 5. Lyſ. p. 154. l. 6. ἐγὼ δὲ ἑτέραν ἀπελθὼν ὁδὸν ᾠχόμην, Vs. p. 37. m. *ego* (vero) *aliam viam* ingreſſus *abii*, nobis *ich* aber *nahm* einen *andern* Weg, *und* gieng *davon*, ſ. *ich aber* gieng *einen* andern *Weg*, und *machte* mich *davon*, i. q. infra ap. eundem ἑτέραν ὁδὸν ᾠχόμην ἀπιών,

2) poſtpoſitum, ap. Stp. Th. οἴχομαι φεύγων, fuga *me proripio*, quae formula ignota eſt G. Th., tum per interiecta quaedam, ap. Luc. 1, 624. l. 69. κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών, (vel nos) fuga *evaſerat*, nobis *ſo würde er* auch *uns* durch *die* Flucht *entgangen ſeyn*, it. ap. Xen. Ἀνβ. 4, 7, 19. e. ſ. Z. 4, 7, 27. e. ἐπεὶ ἑσπέρα ἐγένετο, ᾤχετο τῆς νυκτὸς ἀπιών, Th. V. 2. p. 243. *ſub* veſperam *diſcedit*, et *noctu* iter *facit*, pro quo malim, *cum* veſpera *adeſſet* ſ. veniſſet, *diſcedens*, nocte *proficiſcebatur*, cf. 3, 3, 5. e. ᾠχ. ἀπ. νυκτός,

B) ubi ſimul adeſt participium non affinis notionis, idque

1) multiplex, ap. Fab. Aeſ. Hſ. 39, 3. διὰ μέσου ἀμφοῖν διαδραμοῦσα, καὶ ἁρπάσασα, φεύγουσα ᾤχετο, Ind. „celeriter *abiit*“ reddito participio per adv., quo de mox,

2) duplex, Rs. Or. V. 5. Lyſ. p. 679. l. 2. οὐκ ἄν ποτε ἐν ὀκτὼ ἡμέραις εἰσελθὼν εἰς τὸ βουλευτήριον, ᾤχετο ἐκπλέων, Vs. p. 331. i. nunquam *profecto* octo *dierum* ſpatio, *quibus ſenatui ſui copiam fecerat*, hinc *enavigaſſet*, ſed melius Rs. in N. „die, *ex* quo *curiam* frequentare *coepiſſet*, octavo *in* nave *abiit*, participio reddito per abl. ſubſt. cum praep., ap. Hom. Ὀδ. θ', 356. εἴ περ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας οἴχηται φεύγων, *etiamſi* enim *Mars* debitum *renuens* abierit *fugiens*, ſed ap. Luc. 1, 294. i. μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο φεύγοντες, *atra me bile percitum putantes*, confeſtim *abierunt*, participio praepoſito mutatoque in ſyn. adv., cum in Lat. *fugere*, ut in Gr. φ., inſit notio celeritatis et celeris motus, cf. G. Th., quae ratio forte melior, quam prior ſevera per Lat. *fugiens*, etſi hoc participio, ut ſubſt. abl. *fuga*, per ſe tantum modus exprimitur, quo quis abeat, et illi abl. (non expoſito a G. Th. e Virg. A. 4, 281. pro per fugam, ſ. cum fuga,) ſubſtitui poteſt adv. celeriter, etc. cf. ad Theocr. Id. 2, 152. ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων, *tandem* fugiens *abierit*, Schol. ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε, quod Gr. τρ., ut Lat. *currere*, (cf. G. Th.) quoque vim illam celeritatis habet; unde formulam ſupra ap. Lycurg. ἀποδρὰς ᾤχετο reddiderim, *curſim*, curriculo, *abiit*, ſed ap. Lyſ. Rs. V. 5. p. 143. l. 9. ῥίψας τὸ ἱμάτιον, ᾤχετο φεύγων, Vs. p. 29. m. *reiecto pallio*, fuga *diſceſſit*, ut p. 154. l. 5. τὸ γὰρ μειράκιον ὡς ἔγνω, ῥίψαν θοιμάτιον, φεύγων ᾤχετο, Vs. p. 37. m. *adoleſcens enim*, ut *ipſe* novit, *abiecto* pallio, *fuga* ſe *ſubduxit*, et p. 143. l. 12. ταῦτα δὴ διανοηθεὶς, ἑτέραν ὁδὸν ᾠχόμην ἀπιών, Vs. p. 29. m. *haec*, inquam, (igitur) *animo volvens* (cogitans,) *aliam viam* ingreſſus *abii*.

Separatim ponimus verba, a Gr. λείπω et praep. aliqua compoſita, ubi, per easdem claſſes eundo, deprehendimus v. οἰχ. cum A) participio talis verbi ſolo

1) praepoſito, in Fi. Ind. Pal. ἐκλιπόντες τὴν Σέριφον, ᾤχοντο, quod Vs. Phaſ. ſeverius *Seriphon* relinquentes *abierunt*, quam Velar. *relicta* Seripho, *abierunt*, et Toll. *relicta* Ser., *diſceſſerunt*, nobis reſolvendo, *verließen* Ser. *und* giengen *davon*,

2) poſtpoſito, Theogn. v. 1098. ὅςις — σ' ἐκέλευσεν Οἴχεσθαι προλιπόνθ' ἡμετέρην φιλίην, *quisquis te iuſſit* abire, *relinquentem* noſtram *amicitiam*, ubi Camer. ὑπομν. bene, ὁ συμβουλεύσας σοὶ, ἀπολιπόντα ἐμὲ φοιτᾷν σε πρὸς ἄλλον, et poëtice προλ. i. q. ſimplex, it. Dion. H. S. T. 1. 217, e. τὰ μὲν παιδία οἰχήσεται, τὴν πόλιν ὑμῶν καταλιπόντα, *pueri* quidem *iſti*, relicta *patria*, proficiſcentur *in exſilium*,

B) cum aliis participiis ſimul, Ariſt. Eccl. v. 533. Ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ', ἐπιλαβοῦσά τε τοὔγκυκλον, Ὤχου, καταλιποῦσ' ὡσπερεὶ προκείμενον, ſed *poſtquam* me *exueras*, et *veſtem* inſuper *tuam* ſumſeras, *abiiſti*, relinquens *me*, ut *mortuum*, ubi verior coniectura Kuſt. in N. ἐπιβαλοῦσα, de confuſione iſtorum verborum ſolenni, et *iniiciens mibi* tuam *veſtem*, cf. Suid. 2, 774. e. it. Luc. 1, 115. l. 36. γυμνώσαντες — περιτράγοντες — ἐκμυζήσαντες — ᾤχοντο — ἀπολιπόντες, *nudatis* Timonis *oſſibus* et *circumroſis*, ac *medulla* exſucta, *aridum* relinquentes, *abierunt*,

C) cum participio affinis notionis, Xen. Ἀνβ. ſine Ind. 4, 6, 2. Z. 4, 6, 3. ἀπὸ δὲ τούτου ἐκεῖνος τῆς νυκτὸς ἀποδρὰς ᾤχετο, καταλιπὼν τὸν υἱὸν, Th. V. 2. p. 228. tum *ille* noctu, *relicto* filio, *profugit*, pro ſeveris, exinde *vero* ille *nocte* curriculo *abiit*, relicto *filio*, cf. ſupra ap. Suid. τὴν Πελ. καταλιπὼν, εἰς Ἰταλ. ᾤχ. ἀπιών.

Quae quidem verba propterea ſeparavimus, quod in iis notio videretur ambigua, ut in Lat. *relinquere*, quod eſt tum noſtrum *zurück laſſen* ſ. *hinter* ſich *laſſen*, aliquem hominem non ſecum ducere, tum *verlaſſen*, quod de perſ. et re ſ. loco i. q. diſcedere inde, qua in poſtr. notione v. οἰχ. habeat, iterum participium ex affini notione.

Separatim quoque inſerimus illum locum Dion. H. S. T. 1. 674, 7. ſqq. οὐδ' ἂν ἀπολειφθείη τοῦ πατρὸς, τόσῳ δὲ μᾶλλον, ὅσῳ γε ἀποθανούμενος οἴχεται, *et* patrem *tanto* minus *deſerturum*, quanto *certiorem* mortem *peteret*, pro ſeveris, *neque* ſe *relicturum* patrem, *tanto* que *id* magis, *quanto* ſcilicet *certius* abiret *moriturus*, ſ. *in mortem*, ut p. pr. e. ὡς ἐπὶ θάνατον ἐξιόντα μετὰ τοῦ πατρὸς, ubi v. οἰχ. iterum cum particip. fut., ſed et cum v. ἀπολ., ſed finiti temporis ac modi, non infiniti, ut ante ap. Luc. Nr. B).

Aliis vero de cauſis ſeiungemus v. οἰχ. cum participio λαβὼν, quod per claſſes ſuperiores A) ſolum eſt, et

1) praeponitur, ap. Rs. Or. V. 5. Lyſ. p. 142. m. ὥςε ἔδοξέ μοι, κράτιςον εἶναι, ἀποδημῆσαι ἐκ τῆς πόλεως. λαβὼν δὴ τὸ μειράκιον, — ᾠχόμην ἐκ τῆς πόλεως, Vs. p. 28. m. adoleſcente *igitur* accepto, *egreſſus* ſum *civitate*, ſed in L. N. T. Schw. p. 828. N. *arrepto* adol., *abibam* ex *urbe*, ubi v. οἰχ. i. q. pr. ἀποδ., ſed λαβ. nihil, quam *mecum ſumens*, it. ap. Xen. Cyr. 5, 5, 33. m. λαβὼν ᾤχου πᾶσαν μοῦ τὴν δύναμιν, reddente Z. modo in N. „*tu* eo *progreſſus* es, *ut* omnes *abduceres* copias *meas*“ tropico adeo ſenſu et pro προχωρεῖν ſ. χωρεῖν μέχρι τοῦ λαβεῖν, manente me in propria notione cum Vs. Th. V. 1. p. 334. m. *diſceſſiſſe* te *ita*, *ut* omnes *meas* copias *acciperes*, reſoluto participio per particulas modi, pro quo et procedit *ſumſiſti tecum* et *abiiſti*, ſ. *duxiſti tecum*, quae reſpiciunt §. 21. e. ſq., ubi τούτους λαβὼν ἐπορευόμην, Th. p. 331. i. eos *accepi* atque *abii*; quomodo et cap. §. 32. εἴ τις τῶν φίλων, φιλοφρόνως σου εἰπόντος, λαμβάνειν ὁπόσα ἐθέλοι, εἶτ' αὐτὸς τοῦτο ἀκούσας οἴχοιτο λαβὼν ἅπαντα λ. ubi, propter pr. inf. λαμβαν., qui proprie phyſiceque ſumitur, etiam ſq. particip. λαβὼν ſic ſumo, cum Vs. Th. V. 1. p.

334. i. ſi, *poſteaquam* id *audiſſet*, iret *atque* omnia *acciperet*, nec cum Ind., quanquam hic locus proprie pertinet ad ſq., ubi v. οἴχ. cum particip. λαβὼν, quod

2) poſtponitur, quo de Stp. Th. l. l. „Eur. οἴχου λαβὼν αὐτὴν, *abiiſti*, ea *abrepta*, ſ. *abripuiſti eam* et *diſceſſiſti*" tum ap. Ioſeph. 1, 109. ſ. 2. m. τὸν Μωϋσῆν ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς οἴχεσθαι, τοὺς Ἑβραίους λαβόντα, *Moyſem* cum *Hebraeis* diſcedere, *iubebat rex*, ubi particip. mutatum in praep. Lat. *cum*, ut facimus in v. ἔχων cum v. aliquo, cf. Fi. Ind. Pal. v. ἐχ. b. e., ubi diſerte, quanquam per numeros modo, locus ſuperior 16, 3. Εὐρώπην Ταῦρος ἔχων ᾤχετο, ad quam rationem et locum e Xen. in pr. numero reddas, *cum* omnibus *copiis* meis *abiiſti*, ſicut in Ioſephi loco, praeter liberiora, *Hebraeis* ſumtis, *aſſumtis*, ductis *ſecum*, ſevera ſunt, *poſtquam* ſumſiſſet, *duxiſſet* ſecum *Hebraeos*; ad quam rationem aliquam verſer equidem etiam in illis duobus Dem. 347, 10. εἶχε δὲ τοιούτους λόγους, καὶ τηλικαῦτα καὶ τοσαῦτα ἔχοντας ἀγαθὰ, ὥσθ' ἅπαντας ὑμᾶς λαβὼν ᾤχετο, hoc ſenſu, *habuit* vero *eiusmodi* orationem, *et* tanta *et* tot *continentem*, promittentem, *bona*, ut, *univerſis* vobis *captis*, occupatis ea oratione, *abiret*, diſcederet e ſuggeſtu et concione; qui locus, planus ut puto, recteque captus a Wolf. Rs. Or. V. 9. p 357. i. „λαβ.) ἀντὶ τοῦ ἔπεισε, ταῦθ' οὕτως ἔχειν" debuit adhiberi ad alterum 239, 16. τοιγαροῦν ἐκ τούτων ᾤχετο ἐκείνους λαβὼν, εἰς τὸ μηδοτιοῦν τῶν μετὰ ταῦτα προορᾷν, μηδ' αἰσθάνεσθαι, ἀλλ' ἐᾶσαι πάντα τὰ πράγματα ἐκεῖνον ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι, in hanc ſententiam, *abiit* igitur *exinde*, vel *per haec*, per litteras ſcriptas, blanditias, *illis* adeo *captis*, occupatis, *ut* nihil prorſus *eorum*, quae *poſtea* futura eſſent et conſecutura, (ſupplendo γινομένων ſ. γενησομένων,) *praeviderent* ac *ſentirent*, ſed *ſinerent illum* omnia *negotia* ſibi *ſubiicere* atque vindicare; ubi res omnis verſatur non tam in v. οἴχ., quam potius in particip. λαβ., quod neque per aliam lect. tentandum, neque phyſice capiendum, ſed tropice cum Schol. e Cod. Aug. Rs. Or. V. 2. p. 145. m. „λαβ.) ἀντὶ τοῦ καταδουλωσάμενος" quod Gr., cum Lat. *capere* et *occupare*, de animo acceptum, i. e. de intelligentia et voluntate, eſt i. q. quod Wolf. ſupra πείθειν et ἀναπείθειν, in ſuas partes et ſententias pertrahere, et alicui aliquid perſuadere et approbare, et i. q. Gr. κατέχειν et Lat. *tenere*, ex conſequenti, aliquem quaſi occupaſſe, et in ſua poteſtate habere, poſſe agere cum eo pro arbitrio, regere ac ducere, quo velis, et per eum efficere, quae velis; quo et redeunt Rsk. in Dem. Ind. v. λ. p. 480. m. ex h. l., ubi v. οἴχ., ſicut et 416, 25. ᾠχόμην τὸ πρᾶγμα αὐτῶν ὑφελόμενος, ſumo phyſice iterum, et de Aeſchine oratore potius, quam de rege Philippo, quo de tamen et ipſo procedat, ſi cogitetur *ex aliqua* urbe *abiens*, poſt propoſitam ſententiam voluntatemque coram paucis apud ſe, quam iis pro eloquentia ſua approbarit ac perſuaſerit adeo, ut coeci veluti permitterent ei ſua omnia negotia; quanquam fortaſſis utroque loco τὸ πρᾶγμα et τὰ πράγματα capi licet pro rep. et civitate. Sed ap. Theocr. Id. 13, 55. Ἀμφιτρυωνίδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ Ὤιχετο, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα, *Hercules* vero, *animo* perturbatus *ob* puerum, *ibat* incurvo *arcu* accepto *Maeotice*, ubi Sch. iterum ἐπορεύθη — λαβὼν τὰ τόξα,

B) cum alio participio ſimul ap. Ariſt. Ran. v. 471. κἀποδρὰς ᾤχου λαβὼν, et *hinc* abduxiſti *Cerberum* fuga *dilapſus*, participio λ. mutato in

tempus finitum, ſed contra Gr. ὠχ. finito tempore in participium, pro ſeverioribus, *capto eo*, fuga *abiiſti*, ſ. curſim ſ. curriculo.

Addimus quaedam ad vertendi rationem, ut priora vel illuſtrentur, vel confirmentur.

1) ſi quis in formula ἀπιὼν ᾤχετο verſetur quoque reſolvendo, v. c. *diſceſſit* et *abiit*, it. in altera φεύγων ᾤχετο, *fugit* et *abiit*: is copulaverit ſynonymica rhetorice, quae aliquo pacto differunt tamen, cum *abire* habeat motum e loco ſimplicem, at *fugere* celeriorem, ut in *diſceſſit* et *abiit* tropus diverſus apparet; unde tautologia inanis non admittatur, ſed modo copia quaedam, qualis eſt et in illis noſtratium, v. c. *er gieng* und *machte* ſich *davon*, ſ. *trug* ſich *davon*; quae potius comparo, quam Cic. illa *abiit*, *exceſſit*, *evaſit*, *erupit*, quod aſyndeton ſevero interpreti non permiſſum, etſi ſibi idem Cic permiſit in Plat. illo ap. Stp. Th. I. I. „οἰχήσεται ἀπιών, hinc *excedam*, hinc *evolabo*" ſi tamen Cicero illuc reſpexit.

2) in illis participiis ἰὼν et ἐλθὼν non ab omnibus ſumitur vis illa celeritatis et impetus, cf. Abr. ad Aeſch. 1, 167. e. ſq., ubi et ᾤχετ' ἰὼν μαντευσόμενος e Pind. 'Ολ. 6, 63. ed. Heyn. Vs. p. 11. *abiit* oraculum *conſulturus*, pro ſeveris *abiit* et *profectus* eſt *conſulturus oraculum*; quia *abire* eſt, ſimpliciter ſe movere ab aliquo loco, ſed *proficiſci* i. q. porro ſe movere, quaſi proficere in itinere, motum continuare, ac fere i. q. *pergere*.

3) copia illa Gr. in copulandis verbis talibus habet aliquid ſimile in Hebraeorum formula *moriendo mori*, it. *ivit* et *crevit*, quarum in prima hodie quidem non quaerunt emphaſin, et alteram reſolvunt per adv. temporis ac modi, v. c. ſemper, continuo crevit, quod et commode fit in Gr. participio cum finito tempore, ut in N. T. 1 Petr. 3, 19. πορευθεὶς ἐκήρυξεν, cf. Lex. Krb., quo et referas Hom. βῆ ἰέναι,

4) quod Fiſch. in Pal. Ind. v. οἰχ., comparans Hom. illud βῆ φεύγων, vertebat: „celeriter *aufugit*": eundem ſenſum nos efficimus ſic reddendo *abiit celeriter*, quaerentes vim hanc celeritatis in v. φευγ., quam per ſe habere poteſt.

5) ſi v. οἰχ. cum alio verbo redditur per adv. *ſtatim*, continuo, *celeriter*: difficultas oritur, cum additur diſerte adverbium eius notionis, ut ſupra ap. Dem. ᾤχετ' εὐθὺς ἀπιών, et de Zeun. ratione ad Vig., cum, addito εὐθὺς, dicebat, orationi maiorem conciliari vim, et reddebat „confeſtim ſine mora interpoſita" ſic ſine copula interiecta, ſaltem oritur illa figura ἐκ παραλλήλου, quam et Servius ſtatuit ad Virg. A. 3, 548. *haud* mora *continuo*, cf. 5, 368. et Ge. 4, 548. Sed in Harl. ratione ſupra ad Theocr. „οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, *ſtatim* vero, *quam* celerrime *aufugis*" eadem dubitatio eſt, niſi *ſtatim* ſumatur de tempore, nobis *ſogleich*, ſed *quam celerrime* de modo, ut v. c., cum quis, ad menſam ſedens, audierit, hoſpitem veniſſe ad fores, *ſtatim* ſurgat, nec maneat amplius ad menſam, ſed deinde ad hoſpitem eat *celeriter*, gradu incitato, nec lente; ad quam rationem expediat ſe fortaſſis aliquis in Hom. adv. poëtico, quod par illi proſaico εὐθὺς, 'Οδ. ά. 410. οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, ubi, de noſtra ratione, ſenſus eſt, *quam ſurgens* ſtatim *abiit*, ſed Cl. Vs. *ut facto impetu* ſtatim *abiit*, obſcurius, quam *ſurgens* 'Ιλ. ά, 584., quo et ducere potuit Schol. ἀναστὰς, qui locus noſter Hom. addendus in N. ad Heſ. 1, 325. i., e cuius p. 635. e. ἄφαρ, ταχέως, ἢ εὐθέως, (quod extr. modo p. ſq. i.) et e Suidae ſyn. 1, 391. i. ἀφαρεὶ, ἐσπουδασμένως

νως λ., dubites quoque de ſenſu adv. et utrum ibi pertineat ad pr. v. ἀν., an ad ſq. οἰχ., v. c. *wie* ſtand er *ſogleich* auf, *und* gieng *davon*, aut *wie* ſtand er *auf*, und *gieng* ſogleich *davon*, vel *gieng ſchnell*, eilfertig *davon*. In Theocr. quidem loco obſcurior erat Vs. vulgata *recedis* ſtatim *abiens*, ſed melior haec ad Ariſt. Eccl. v. 196. εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο, *ſtatim* fugiens *abiit*, i. e. de ſuperiore ratione, poſt illud factum, nullo intervallo temporis interveniente, abiit celeriter, celeri greſſu.

6) qui putant, verbo οἰχ. ineſſe *promtitudinem animi* et *agentis ſtudium*, laborarint, ubi cum eo verbo reperiant participium φέρων, tropico ſenſu poſitum, quo ſenſu alibi reddimus per adv. promte, ſtudioſe, rel., ut Rs. Or. V. 3. p. 242. ς. τὴν ἐκκλησίαν εὐημερήσας ᾠχόμην φέρων, ubi Wolf. in N. „φ.) πλεονάζειν δοκεῖ“ ſecto ſic nodo, non ſoluto, at tacente Rs. ibi et in Ind. v. οἰχ., verum in v. φ. i. diſerte hunc locum ſubiiciente his, ubi participium φ. notat „cito, expedite, alacriter, agiliter, magna cum contentione“ quae et ipſa inſunt in *promtitudine* illa *animi*, et *agentis* illo *ſtudio*; unde exiſtent eaedem in utroque v. οἰχ. et φ. notiones.

Sed in illo Harl. loco ex Herodt. de fluvio, μὶν — ὑποβρύγιον οἰχώκεε φέρων, Vs. ad latus, *hunc* ſubmerſum *abripuit*, nihil exprimit, quam v. φερ. phyſico ſenſu, pro Lat. *rapere*, ubi v. οἰχ. act., pro med. ᾤχετο poſitum, (cf. Lex. Voc. Ion. p. 15. b. m.) hanc potius edat ſententiam, de noſtra ratione, *fluvius* eum *contorquens*, ſubmerſum *ferens* ſecum *abiit*, i. e. defluxit, decurrit, *der Fluſs* gieng *davon*, ſ. *der Strom* floſs *dabin*, und *trug* ſ. *riſs* ihn *mit* ſich *fort*, ubi fluvius ponitur pro aqua in alveo eius, diciturque abire, i. movere ſe ex loco uno in alterum.

Proprie quidem hic locus pertinet ad claſſem illam, cum v. οἰχ. dr. tropice de rebus, ad quam nunc progredimur in medio noſtro, quod ita reperitur vario ſenſu ac modo,

A) cum participio 1) ſimplici, ut in Sep. illo, quod plenum ponimus ex Hom. Ἰλ. ζ΄, 346. Ὥς μ᾽ ὄφελ᾽ ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, Οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, ubi primum pron. με traho ad particip. προφ. (hoc ſumens pro ſimpl.) et v. ὀφελ. ad ſubſt. θυελ., ut ſit, *quam* procella *venti* debuit *abire* ferens *me*, ſ. quam debuit abire mecum et ferre me in montem rel. ſ. utinam abiiſſet mecum et tuliſſet me in montem; in quo illud pron. *mecum* libere adiicio ad ſenſum planiorem, cui loco ſimilis eſt hic Ὀδ. ύ, 64. 2) cum participio dupl. Ἄρτεμι, — αἴθε μοι ἤδη Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ᾽ ἐκ θυμὸν ἕλοιο Αὐτίκα νῦν, ἢ ἔπειτά μ᾽ ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα κατ᾽ ἠερόεντα κέλευθα, Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο, Vs. Cl. *Diana*, utinam *mihi iam ſagitta pectoribus* immiſſa *animum* (animam, vitam) eximeres *ſtatim nunc*, vel *poſtea* me *raptam* procella *iverit* portans *per* aëreas *vias* (per aëris vias, i. per aërem, ut Schol. τὸν ἀέρα, cf. Heſ. 1, 1609. e. ſine N.) *fluentis* que *iniiciat* refluj *Oceani*; quae Vs., melior, quam illa ap. Clav. Schauf., propter diſertum participium ἀν. (ut ſupra ap. Ael. V. h. 13, 33. et ap. Palaeph. 30, 3. ſimpl. ἁρπάσας, cui par Hom. compoſ.) exprimit ſevere v. οἰχ., et recte participium προφ. per ſimplex, eadem ſervans bene rectionem Gr. in ἐν προχ. βάλοι, ubi dativus eſt pro acc. cum praep. εἰς προχοὰς, et hoc par illis in priori loco εἰς κῦμα π. θαλ., ſed pro Cl. *iverit* malim iterum in imperf. *abiret* mecum *et* ferret *me*, quo tempore iam coeperat illa in *eximeres*, rectione repetenda a pr. αἴθε, unde et poſt νῦν modo comma dedimus pro

colo ed. Ern., ubi adeo *vento* ſ. turbini tribuitur verbo οἰχ. per tropum, a perſ. ductum, ut *ventus* dicatur *ire*, non modo cum flat, (quo ſenſu alias et noſtrates habent *der* Wind *geht*,) ſed omnino, hicque potiſſimum, cum ſe movet ex uno loco in alium, quod et cadit in locum Hom. Ἰλ. ά, 53., ubi verbum οἰχ. eſt

B) ſine participio, at 1) cum adv. temporis et cum praep. ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ ϛρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, quo de Stp. Th. l. l. „οἰχ. ἀνὰ pro *obire*, ire *per*" comparatis Schol ἐπῄει, ἐπήρχετο, quae reſpondent illi compoſ. ib. v. 50. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, ſc. αὐτὸς, ὁ ἰὸς v. 48., ubi Cl. Vs. *mulos quidem* primum *invaſit*, bene, pro ᾤχ. ἐπ' οὐρ., ubi et commodum Lat. *pervadere*; quae, de ſagitta tropice dicta, ut et Lat. *volare*, valent pro eo, cum ſagitta movet ſe ab aliquo loco in alium, et ab aliquo coniicitur et immittitur; unde ib. v. 48. μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε, et v. 51. βέλος — ἐφιείς, 2) cum dat. perſ. et praep. ap. Luc. 1, 506. l. 33. οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος, abeat *tibi* aurum *in* Perſidem *captivum*, i. e. mittatur a te, 3) cum adv. modi, ap. Ioſeph. 2, 493. m. τὰ μὲν οὖν Ἀθηναίων ᾤχετο καλῶς, tam *bene* ſcilicet *adminiſtrabatur* Athenienſium *reſpublica*; quae libera Vs. ſic adiuvanda, *igitur* res *quidem* Athenienſium *cedebant*, procedebant, *bene*, ubi v. οἰχ. per illa Lat. reddimus, pro ire et pro Gr. χωρεῖν ſ. προχωρεῖν, non tropico illo ſenſu, quo ſupra vidimus ap. Zeun. ad Xen., ſed pro noſtratium *von* Statten *geben*, it. *vor* ſich *geben*, pro quibus et habemus ſimplex *die* Sache *geht*, cum res aliqua poteſt fieri, agi, (quo ſenſu et dr. Lat. illud Vs. *adminiſtrari*, pro quo proinde Cic. ap. G. Th. in v. *confeſtim* adhibet *geri*,) it. cum res poteſt perfici et ad finem perduci; it. cum res iam acta eſt, perfecta et abſoluta, nec aliquid in ea reprehendimus et vitioſum deprehendimus, ſed eam probamus et laudamus, pro bonaque agnoſcimus ac profitemur; unde ap. Ioſeph. fuerit, Athenienſium inſtituta (de quibus expoſitum in prioribus) bene comparata erant, bene ſe habebant, bona et laudabilia erant, it. res Athenienſium bene comparatae erant, bene geſtae et adminiſtratae, bonae erant, cf. G. Th. 374, 85. „res *it*, pro ſuccedit" et locum ſimilem Herodt. 1, 30. ſ. 14, 44. τῆς πόλιος εὖ ἡκούσης, *rep.* bene *inſtituta*, ad ſenſum iterum, ubi tacet Ind.

Separatim autem dabimus v. οἰχ. ex hac claſſe de re, pro Lat. *abire*, praeterire, *interire*, obire, *perire*, i. e. evaneſcere, non amplius adeſſe et comparere, it. tolli de medio, auferri, abripi, abſumi, it. perdi, everti, deſtrui; ubi v. οἰχ. ponitur

A) abſolute, praeter Stp. Th. ſupra e Syneſ. „πάντα οἴχεται, πάντα ἀνῄρηται, *perierunt*, interierunt *omnia*" quoque ap. Luc. 1, 278. l. 85. ubi Iupiter reprehendit ſolem de curru, Phaëthonti permiſſo, οὐκ ᾔδεις, ὡς οἴχεται πάντα; non *tu* ſciebas, *actum eſſe* de *omnibus*? quibus reſpondent l. 74. διαφθαρῆναι, et p. pr. ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, it. 3, 286. l. 5. ἅπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, *abierunt* iſta *omnia*, cum Charino amatore, amor, voluptas, felicitas illa,

B) cum adiuncto quodam, ut 1) cum adv., ap. Ioſeph. 2, 273. ſ. 2. i. ὡς ἤδη τῆς πόλεως οἰχομένης, quaſi *iam* in *eo* eſſet *urbs*, ut *periret*, de Hieroſolymis occupandis et evertendis, 2) ſimul cum participio, ap. Luc. 1, 604. l. 91. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, multae *autem* illae *de* amicitia *diſputationes*, et *virtus*, et *honeſtum*, neſcio, *quo* abie-

re; *omnia* quidem *avolarunt*; ubi Vs. colon adeo habet poſt οἰχ., pro commate in ed. textu Gr., aeque male, cum cohaereant οἰχ. ἀποπτ., ut ſupra ap. Stp. Th. ex Hom. Ἰλ. β', 71. et infra ap. Plat., hoc ſenſu, *neſcio*, *quo* tandem *omnia* iſta *abierint* et *avolarint*, ſ. abierint *celeriter*, quoniam in v. *volare*, in primis tropice ſumto, ineſt celeritatis notio, cf. G. Th. Nr. 2., unde et hic participium mutabitur in adv. illud, manente vi τοῦ οἰχ. illa, quam propoſui, quocum verbo copulatur ibi alterum ἀποπτ. alius tropi, et ſine vitio adeo et tautologia inani, 3) cum ſolo participio, eoque multiplici, ap. Luc. 1, 512. l. 16. *αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι*, *hae ſpes vero capitibus imminentes*, *ubi maxime quis putat ſe prehenſurum* eas, *avolant* repente, *hiantes* que *deſtituunt*, ubi recte nullum comma interiectum, ſed v. οἰχ. converſum e vulgari praecepto per adv., pro noſtrae rationis *repente abeunt*, etſi dixerim ſeverius *volantes abeunt*, ſecundum Virg. A. 6, 191. *coelo* venere *volantes*, 4) cum dat. perſ., ap. Stp. Th. l. l. C. e. „res etiam aliquae οἰχ. dicuntur, quum a nobis recedunt, aut etiam, quum nos deſerunt et deſtituunt, Hom. Ἰλ. ε', 472. Ἕκτορ, πῇ δή τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες; quo *tibi* abiit" ut Cl. Vs., nobis *wo iſt* dein *Muth* hin *gekommen*, vel ſimpliciter, *wo iſt* d. M. *hin*, quo de infra, ſed ſine Vs. loca ſqq. ex Ἰλ. ω', 201. Ὤμοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ', Cl. Vs. *quo* iam *tibi* prudentia *abiit*, et γ', 220. ποῦ τοι ἀπειλαὶ Οἴχονται, Vs. Cl. *quo tandem* minae *abierunt*, quae τοὶ non pro dat., ſed pro adv. priorum locorum illo δὴ cepit, ſine neceſſitate, ut Stp. l. l. forte oppreſſum putavit dativum iſtum perſ. in hoc ſubiecto ibidem e Muſon. ap. Gell. „ἄν τι πράξῃς καλὸν μετὰ πόνου, ὁ μὲν πόνος οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει, quae ib. Cat. Latine ita, *Si quid* vos *per* laborem *recte* feceritis, *labor* ille *a vobis* cito *recedet*, benefactum *a vobis*, dum vivetis, *non* abſcedet." Satis libere, pro ſeveris, *ſi quid* feceris *bonum* cum *labore* (i. moleſta opera, moleſtia,) *labor* quidem *abit*, (praeterit, tranſit, non amplius poſtea adeſt ac ſentitur,) *ſed* bonum *manet*; ſecus ac in illis, *periit* labor; *pereant* et *numi*; ubi valet potius, opera moleſta fruſtra eſt impenſa, nec cum digno magnoque fructu ac praemio.

Ponimus iam huius claſſis loca quaedam ambigua

1) cum participio ſimplici, ap. Luc. 1, 363. l. 29. de ſcaphula Charontis, ἣν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχήσεται περιτραπέν, *ſi inclinaverit* in *alterutram* partem, *peſſum* ibit *everſa*, quam formulam Gs. Th. in v. *peſſum* exponit per perire, quod de ſcapha in iſto quidem loco fuerit, deſcendens in fundum maris ſ. ſubmerſa mihi adimetur, nec amplius poſſidebitur; ſicut ap. Herodt. 2, 29. ſ. 115, 45. τὸ πλοῖον οἴχεται φερόμενον ὑπὸ ἰσχύος τοῦ ῥόου, *abire* navigium, *raptum* fluxus *impetu*, dicitur, cum, non ſubmerſum, in ſuperficie aquae manet, cum flumine decurrens.

2) cum participio multiplici, Call. ep. 38, 2. Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς Ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ, profundum *vini* potorem *Eraſixenum* bis *porro* vini *epotus* abſtulit *calix*, pro quo malim *magnum* vini *potorem* Eraſixenum *habens* calix *meri* bis *deinceps* epotus *abiit*, ſ. cum magno vini potore Eraſixeno calix meri bis deinceps epotus abiit, i. periit, perditus eſt, mihi ſ. nobis ademtus eſt; ſtatuoque, Eraſixeno, forti potori, ſi bis calicem, mero repletum, epotaſſet deinceps ſ. continuo, (*zwey* Mal *nach einander* ſ. *hinter einander*,) ab hoſpite ſ. compotoribus conſtitutum eſſe pro mercede hoc, ut

cederet ei calix, et victor cum hoc calice abiret domum, et adeo, ut ipſe calix cum viro iſto abiret, dominoque periret, et poëtam rem convertiſſe, cum dicendum eſſet plane et extra tropum, Eraſixenus, cum ebibiſſet bis deinceps, abiit cum calice; ubi v. προπίνειν pro ſimplici ſumſi, cf. Harl. Chr. P. p. 45. e., quanquam, proprie ſumtum, in paſſ. *propinatus*, qua notione locum Stp. Th. ex Athen. ſine Vs. affert, non multum diverſam a propoſita ſententiam edet, accepto v. ἐχ. iterum, ut ſupra, cum alio verbo per praep. Lat. *cum*,

3) ſimul cum dat. perſ. et adv., ap. Theocr. Id. 2, 6. ἦ ῥά οἱ ἄλλᾳ ᾤχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα, nimirum *illi* alio *abiit* habens *Amor* levem *animum* et *Venus*; ubi participium ἐχ. ſit pro continens, coniunctum habens ſecum, i. amor, levis ille per ſe et natura inſtabilis, amor, inquam, eius converſus eſt ad aliam feminam; quod malim, quam ἐχ. iterum per praep., amor et voluptas cum animo levi abiit alio,

4) cum adv. ſolo, Rs. Or. V. 4. Andoc. p. 72. e. ἐάν με νυνὶ διαφθείρητε, οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἔτι λοιπὸς τοῦ γένους ἡμετέρου οὐδεὶς, ἀλλ' (αὐτὸ, τὸ γένος,) οἴχεται πᾶν πρόῤῥιζον, cf. ſine Vs. Ind. V. 7. p. 508. 517. m. 476. e., ubi a ſubſt., ſumto pro re ſ. familia, aut pro perſonis, pendet notio verbi οἰχ., pro perire, i. deſinere, finiri, vel tolli, interimi, ut, de perſonis quidem, ſit fere i. q. pr. διαφθείρεσθαι, ut πρ., adi. neutr. pro adv., Lat. *ſtirpitus* ſ. *radicitus*, i. q. prorſus, (cf. Suid. 3, 193. e. ad Heſ. 2, 1040. i. et Soph. El. v. 767. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι Πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος, totum *ergo* (iam ſ. ſane) veterum *dominorum* radicitus, *ut videtur*, interiit *genus*, cum Schol. v. 514.) tum Ariſt. Lyſ. v. 31. Λυ. Οὕτω γε λεπτὸν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος Ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σωτηρία, *adeo* eſt *minutum*, *ut univerſae Graeciae* in *feminis* iam *tota* verſetur *ſalus*. Κα. Ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου γὰρ ᾤχετο, *in feminis ne? quippe* paulatim *perit*, ad quae extr. diſcrepat Schol. (qui ᾠχ. refert ad ſubſt. ἡ σωτ.) a Biſ., qui ad prius τῆς Ἑλ. refert, ἡ Ἑλλὰς — σχεδὸν ἀπόλωλεν, qua de Graecia ſumtum v. οἰχ., erit non modo de re, ut de terris occupandis, fortunis, libertate, legibus adimendis, ſed etiam ſimul de perſ., ac Graeciae incolis, qui proprie pereunt, cum moriuntur et interficiuntur, ſed tropice, cum vivi fiunt infelices, bona perdunt omnis generis, iisque privantur; ſicut v. οἰχ. de σωτ. erit pro adimi etc.

Cum claſſe hac coniuncta venit nunc ultima de perſ. et hominibus, maxime illa in Nota ad noſtrum locum tentata, de v. οἰχ. pro mori, in quam notionem, praeter ſuperiores quosdam, ut Stp. Th., Camerar. ad Soph. et Euſt. ap. Schol. ad Ariſt. Lyſ. v. 31., habemus quoque ex Ind. Dion. Caſ. „οἱ οἰχόμενοι, *mortui*" ſed et alia haec, dum Gr. verbum ſic uſurpatur

1) abſolute, non tantum ap. ſcriptores dubiae fidei, ſed et optimae, Orph. Arg. v. 593. Κυζίκου οἰχομένου, Cyzici *interemti*, Luc. 3, 527. l. 66. de Demoſthene, ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἕξων τὸν ἐν Μακάρων νήσοις, at *ille* quidem *diſceſſit*, rel. e quo loco Gs. Chr. „οἴχομαι, *abii*" et 643. l. 62: βοᾷ —, Νέρωνα οἴχεσθαι, Neronem *periiſſe*, ſed ap. Ioſeph. 2, 392. e. Νέρωνος οἰχομένου, Nerone *e vita excedente*, Plat. ap. Bg. ad Alc. p. 173. „ἐπειδὰν πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται αὐτῷ; τότε οἰχήσεται, *ubi ad cor ei* pervenerit *frigus cicutae*, alsdenn *wird* er *verſcheiden*" ed.

Fi. Phaed. p. 304. i., Vs. *cum ad cor* eius *pervenerit*, *tunc* eſſe *deceſſurum*, ubi iam p. 239. l. 4. Socrates ipſe de ſe, οἰχήσομαι, Vs. *abeam*, Xen. Cyr. 3, 1, 13. m. αἱ δὲ γυναῖκες ἀναβοήσασαι ἐδρύπτοντο, ὡς οἰχομένου τοῦ πατρὸς, Th. V. 1. p. 146. e. *feminae vero ſublato eiulatu ora ſua* dilaniabant, *quaſi* pater *periiſſet*, cum Ind. Z. „οἴχ. per euphemismum, pro mori" ubi et alius locus

2) cum quodam adiuncto univerſo et relato, unde colligi iſta notio queat; e 7, 3, 8. φεῦ, ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχή; οἴχῃ δὴ, ἀπολιπὼν ἡμᾶς, Th. p. 423. ſ. 2. e. *heu fortem ac fidam animam*, itane *nobis* relictis *abiiſti*, cum participio e notione affini, ut ſupra, ubi praecedunt proxime ἐπεὶ εἶδε — τὸν νεκρὸν κείμενον, ſed et §. 3. οὐ ζῇ, ἀλλ᾽ ἐν τῇ μάχῃ ἀπέθανεν, et §. 5. τῷ τελευτήσαντι,

it. per alia ſimul relata ſ. oppoſita Xen. Ἀνβ. 3, 1, 22. ſ. Z. 32. οἱ δ᾽ ἄλλοι, παρὰ τὰς τάξεις ἰόντες, ὅπου μὲν στρατηγὸς σῶος εἴη, τὸν στρατηγὸν παρεκάλουν, ὁπόθεν δὲ οἴχοιτο, τὸν ὑποστρατηγὸν, λ. ubi Ind. Mor. „οἴχ. mori" ſed Z. cum ed. Th. V. 2. p. 140. „periiſſe, opp. σῶον εἶναι" ſed ib. §. 22. ſ. Z. 38. εἰ ἐπιμεληθείητε, ὅπως, ἀντὶ τῶν ἀπολωλότων, ὡς τάχιστα στρατηγοὶ καὶ λοχαγοὶ κατασταθῶσιν, λ. Th. p. 142. *in locum eorum*, qui *perierunt*, it. 3, 2, 2. Z. 3. καλῶς νικῶντες σωζώμεθα, — καλῶς γε ἀποθνήσκωμεν, λ. it. §. 7. εἴτε νίκην διδοῖεν οἱ θεοὶ, — εἴτε τελευτᾷν δέοι. Th. p. 146. c. *ſin* moriendum *eſſet*,

it. Cyr. 5, 4, 11. e. οὕτως ἐμοὶ προθύμως ἐβοήθησας, ὡς νῦν τὸ μὲν ἐπ᾽ ἐμοὶ οἴχομαι, τὸ δ᾽ ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι, Th. V. 1. p. 309. l. 6. *usque adeo alacriter opem tuliſti, ut* iam, *me* quod *attinet*, perierim, *quod te*, ſalvus *ſim*, Ind. utr. „οἴχομαι, perii" ſed Z. in N. „οἴχ. per euph. pro ἀπόλωλα ſ. τέθνηκα" ubi cum adv. temporis et cum adiuncto modi, omiſſo κατὰ,

it. Soph. Ai. v. 1147. Με. δίκαια γὰρ τόνδ᾽ εὐτυχεῖν κτείναντά με; *iuſtum ne eſt* igitur, *mei* occiſorem *feliciter agere?* Τευ. κτείναντα; δεινόν γ᾽ εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, *occiſorem?* Rem *ſane* atrocem *narras*, ſi *quidem* vivis *mortuus*. Με. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ᾽ οἴχομαι, *deus* (enim, quippe, ſane) me *ſervavit*: quantum (vero) *in illo* erat, *periiſſem*, ubi, ſecundum Schol. ὅσον τὸ ἐπὶ τούτῳ, V. οἴχ. fuerit cum dat. perſ., oppreſſa pr. ἐπὶ, ut

cum adv. modi ap. Ioſeph. 2, 361. ſ. 3. τὸ πλῆθος ἐπέσχεν ἀθυμία, πεπεισμένους οἴχεσθαι τῷ ὄντι, λ. multitudinem *moeror* tenuit, *vere* periiſſe *credentem*, praeced. οἱ στασιασταὶ δὲ, ὡς ἀνελόντες, — μετὰ χαρᾶς ἀνεβόων, tanquam *interfecto*,

it. cum adv. temporis et cum participio affini ſupra ex Ariſtid. ap. Vig. εἰ ἐπεβίω Περικλῆς, καὶ μὴ πρότερον ᾤχετο ἀπιὼν, quae extr., ob oppoſitum ἐπεβ., ſane non phyſice capienda, ſed de tropico diſceſſu per mortem,

3) cum adiuncto tali, quod oſtendat, unde verbum οἴχ. generis ac late patens ſumtumque pro *abire*, acceperit notionem illam ſecundariam et anguſtiorem ac ſpeciei, pro mori, ut

a) cum nominativo participii, ap. Soph. Ai. v. 1018. Ὀξεῖα γάρ σου βάξις διῆλθ᾽ Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχῃ θανὼν, *acuta* (clara) *enim de te fama* pervaſit *omnes* Achivos, *quod* periiſſes *mortuus*, pro quo malim aut *ut* abieris *mortuus*, aut participium θ. mutare in ablativum affinis ſubſt., *ut* perieris *morte*, vel *ut* abieris *mor*[illegible], ſ. in parem formulam e praep., *diſceſſeris* per *mortem*, ut noſtrates habent *mit* Tode *ab*-

geben, it. *durch* den Tod *verſcheiden*, it. *im* Tode *verſcheiden*, et *des* Todes *verfahren*,

b) cum nominativo adiectivi ſ. ſubſt., ap. Eur. Ph. v. 1733. ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς, Vs. ed. Valck., *qui* fraudatus *iure* ſepulcri, *etiam* patria *poſt* fata *caret*, ſed Barn., *qui* mortuus *periit* inſepultus *extra* paternas *aedes*, quod νεκ. comparo cum priori θανὼν ap. Soph., cf. Suid. 2, 605. m. νεκ., νεκρὸς, non coll. ad Heſ. 2, 664. e. ſq., ut illa ἐκ δομ. reſpiciunt v. 1621. ſqq., pro quo v. 1332. δόμων ἔξω, ex *aedibus*, cf. ed. Barn. P. 2. p. 508. v. 208. ὅταν τὶς ἐκ δόμων ἔλθῃ θανὼν, cum *funus* effertur *domo*, v. et Valck. Diatr. poſt Hipp. p. 237. e.

c) cum praep., ap. Plat. Phaed. p. 299. l. 8. ἐπειδὰν πίω τὸ φάρμακον, οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ, ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας, *ad* beatorum *certas* profecturum *felicitates*, et mox μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε, ἐπειδὰν ἀποθάνω, ἀλλὰ οἰχήσεσθαι ἀπιόντα, *non manſurum me ſpondete*, cum *obiero*, ſed *abiturum*, oppreſſo alterutro v., οἰχ. ſ. ἀπ.

it. ap. Bg. ad Alc. p. 172. ex Theocr. epigr. 6, 3. „quaſi de homine mortuo, οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν, *abiit* capella, *pulcra* ſoboles, *abiit* ad *inferos*, (p. ſq.) Plenius Apoll. Tyan. ep. 13. i. Στράτων μὲν ἐξ ἀνθρώπων οἴχεται, πᾶν, ὅσον ἦν αὐτῷ θνητὸν, ἐπὶ γῆς καταλιπὼν, *Strato* quidem *ex* hominibus *abiit*, quidquid *erat ei mortale*, *in terris relicto*" ut L. Boſ. Ell. p. 32. e. „in οἰχ. abire, *mori*, ſubint. ἐξ ἀνθρώπων. Liban. ep. 3. λέγεται γάρ τι περὶ τῶν οἰχομένων καὶ τοιοῦτο, de *mortuis*. Ellipſin ſuppiet Apoll. ep. 13. per οἰχ. ἐξ ἀνθρ." ubi non recte ſatis una haec agnoſcitur ellipſis, quae et alia cogitari poteſt, ut ſupra θανὼν et νέκυς, utque ſupplebant ſupra Intrp., v. c. ap. Ioſeph. Hoog. ad Vig. et Stp. Th., *e* vita *excedere*, it. *e* vita *diſcedere*, it. *e* vivis *excedere*, v. c. ἐκ τῆς ζωῆς, it. ἐκ τοῦ βίου.

Qualia ſupplementa alia etiam colligi licet e Lat. verbis, quae nunc comparandi cauſa e G. Th. ponimus in claſſem verbi οἰχ. utramque, de rebus ac perſ.,

1) abeo, — οἴχομαι, diſcedere, — *nunc quidem* abiit *peſtilentia*, (deſiit, non amplius ibi eſt,) *tu* miſſus *abibis*, i. dimitteris, (cum participio adeo,) ſpes *abit*, i. perit, effluit, (evaneſcit,) tempus *abit*, i. praeterit, — *ſublimis abiit*, de Romulo, (in altum, coelum, v. *ſublim.*) Ter. Phorm. 5, 8, 30. ea *mortem* obiit, *e* medio *abiit*, (quae copulata non ſunt eadem, ſed extrema non valent de morte, ſed de ea, quae non amplius impedit nuptias, et quaſi ex loco illo, ubi erat, ceſſit,) Cic. Tuſc. *Cato autem* ſic *abiit* e *vita*" ſed

cum dat. perſ. modo ſic ib. 14, 52. *non* hoc *tibi* ſic *abibit*, nec adeo ad Gr. rationem in noſtro v. οἰχ., et

praeterea ap. Phaedr. F. 4, 19, 16. *abiturus* illuc, *quo* priores *abierunt*, Ind. Amm. M. inter *abeuntis* anhelitus *animae*, Sall. Iug. 35, 1. e. profugus *ex* Africa *abierat*, qua nova ratione ſupra Gr. φεύγων ᾤχετο exprimas, participio mutato in adiectivum, quod ei et alias par eſt, ubi Cortius, de lectione tantum ſollicitus, comparat 10, 8. e. *haud* repulſus *abibis*, ubi in N. „haud repulſam feres, haud repelleris. Solent enim optimi Latinorum verba geminare" non vero per redundantiam, quo inclinabat et Gs. in illo *tu* miſſus *abibis*, ſed ſic, ut modum exprimant per participium, quo quis abeat, ut ſupra ad Gr. exempla monitum, cum et hic reſolvas, abibis, poſtquam miſſus ſ. dimiſſus es, ſ. ſi

dimiſſus fueris, ſ. poſt dimiſſionem, it. non abibis cum repulſa, ſ. ut repulſam tecum feras,

it. ap. Plin. ep. 5, 9, 5. e. *quae* nunc *omnia* cum *ipſo* ſine *fructu* poſteritatis *abierunt*, ubi Cort. recte defendit lectionem, addens in N. „*ab.* eſt occiderunt, exſtincta ſunt, — evanuerunt. Hauſit ab Tullio ſuo, qui ep. fam. 9, 20, 3. *illa* mea, *quae* ſolebas *antea* laudare, — *abierunt*" ad quem locum tacetur, etiam in Cl. Cic., ubi modo „*abeo*, Caec. 7. abiturum *eum* non *eſſe*, i. interfectum iri" aliter tamen explicante Graev. N., ſc. impune aut vivum, nobis *nicht* lebendig, *mit* dem *Leben* davon *kommen*; quod tamen tandem redeat ad Ern.

2) in v. *interire* nihil ap. G. Th., ſed Ind. Corn. N. „interit *pecunia*, i. prodigitur" ad ſenſum, ex 2, 2, 2., ubi N. comparat modo ἀποσβέννυται, cum propius ſit noſtrum οἴχεται, quod de pecunia infra aderit,

3) in v. *obire* tantum 508, 38. morte *obire*, e Suet. Aug. c. 4., quae formula, in ed. Burm. N. non firmata exemplis, facile tamen ſuſtinet ſe ex ſq.

4) *pereo*, — οἴχομαι, ἔῤῥω, ut *interire*, plane abire, ut nunquam redeas, (ex etymologia quidem,) quod tum de morte, tum de alio fine, corruptione, interitu adhibetur, — labor *irritus* anni *perit*, — pecunia *periit*, — *puppis* hauſta *perit*, — *urbes* funditus *pereunt*, *leto* praecipiti *perire*, — morte *merita*, — perit *tibi*, i. tuo periculo (ſ. damno, cf. N. ad Noſtri locum,) Ulpian. — utrum *mibi*, an *tibi* perierit, *quaeſtionis eſt*" cuius ad Gr. v. Phil. in Fl. p. 749. e. ἔῤῥει μέν σοι τὰ ἀπὸ Τιβερίου Νέρωνος τοῦ παιδὸς, καὶ ἔῤῥει δὲ καὶ ὁ μετ' ἐκεῖνον ἐλπὶς ἑταῖρός σοι Μάκρων; *periit* rel.

5) *occidere*, — morte *aeterna* Valer. — *domus* una *occidit* Ovid. *ſpes* noſtra *occidit*, h. e. de ſpe decidimus" cf. in ſubſt. hoc 519, 58. et Cl. Cic. ſine explic. occidit *vita*, — ſententiae *occidunt*,

6) *evaneſco*, ἀφανίζομαι, (e quo forte Lat. ortum,) inanem fieri, et in nihilum redigi, certe e conſpectu ſubduci" quod Gr. illi vicinius,

7) *cedo*, — abire, Hor. *Inde fit*, *ut raro*, qui *exacto contentus tempore vitae* cedat, *uti conviva ſatur*, *reperire queamus*, — e *corpore* ceſſit *anima* Lucr. — *in* auras *cedere*. — Pſeudo — Cic. *cedam vita*, — honeſte dictum, pro eo, quod eſt, ultro ad mortem accedam, mortem mihi conſciſcam, (quo et inclinat Ern. ad Cic. Qu. Tuſc. 1, 15. ſ. 35. *qui* vita *ceſſerint* „quaedam edd. *e vita*. Sed haec phraſis dr. proprie de iis, qui ſe ipſi interfecere. Igitur malim *exceſſerint*" quod tamen eſt nihil aliud, quam *ceſſerint* ex *vita*, ut gloſſa mera illud *e vita* per additam praep., quae ſaepe omittitur, poſitoque ſimplici pro compoſ., ut ap. G. Th. antea, ut non modo in *patria cedere*, ſed et deinde ib. ap. Tac. hiſt. 2, 55. *ceſſiſſe* vita *Othonem*, quae formula tum ibi, tum per ſe univerſe dr., deque omni, qui e vita abeat, quocunque modo, ſive naturaliter, ſive vi; unde melius Cl. Cic. v. e. „*cedere* interdum eſt ſimpliciter pro abire, ut in illo *cedere vita*,) Cic. — *ceſſit* e *vita*, i. mortuus eſt. Simpliciter (ſine ſupplemento illius abl. vel nudi, vel cum praep.) Plin. Pan. — *ceſſerit* parum *gratus*; i. mortuus ſit, — *cedere fato*, i. mori, Liv. — cum quodam euphemiſmo, de voluntaria morte, (tacente Ind. Ern., ubi *fato* eſt i. q. morte ſ. per mortem, et deeſt iterum *e vita*,) — formulae, ubi *cedere* dicuntur non perſonae, — *horae* quidem *cedunt* et *dies*, menſes — *anni*, i. paulatim abeunt, (immo ſimpl. praetereunt, quae ſine explic. ſunt in Cl.

Cic.) — Valer. et *labor* et *dulces* cedunt *e* pectore *nati*; i. oblivioni dantur“ proprie e memoria et animo abeunt, evaneſcunt.

8) *abſcedo*, — abſceſſit e conſpectu *meo*, — *Pallada* nonne *vides* — abſceſſiſſe *mihi*, — de pecunia Plaut. Perſ. 4, 4, 120. *decem* — minae — *abſcedent*, (ſine explic., etiam in N.; pro noſtro *abgeben*, i. non dabuntur, non addentur, ex opp. *accedent* et *non accedent*,) aegritudo *abſceſſerit*; — cito *ab* eo *haec* ira *abſcedat*“

9) *diſcedo*, — abire, — *diſcedere* dr., qui facile abit e medio, (immo et ſimpliciter,) animus *diſcedit* Cic. Tuſc. — diſceſſum animi a corpore intelligit, (bene et modo ſubintelligitur illud *a corpore*, vel *e corpore*,) — *diſcedit* in *auras* (*et gelidos artus in leti frigore linquit*) Lucr. 3, 401. de vi animae loquitur, (immo de ipſa anima, cum ibi v. pr. *vis animai* ponatur e Gr. pro anima mera, ut v. 400. ſequitur, it. v. 405.) *a* vita *diſcedere*, — *ex* vita *diſcedo*, tanquam *ex hoſpitio*, non tanquam *e domo*, (hinc tropo ducto,) cf. Manut. ad Cic. fam. 2, 2, 1.“ ubi, tacente Cort., proferuntur et *de* vita *decedere*, it. *vita excedere*, de quibus et ap. G. Th. in v.

10) *decedere* 18, 102., ubi et *de* vitae *ſtatione*, et p. ſq. „*decedere*, ſine appoſitione, pro mori, quaſi a cuſtodia et gubernatione corporis proficiſci, (immo, ut ſupra in ſimpl. *cedere*, per ellipſin illorum abl.) Cic. ad Att. 1, 4. (1, 6. ubi N. tacent,) *pater* nobis *deceſſit*, (cum dat. perſ., ſed abſolute) id. 1, 12. (e. Soſitheus *deceſſerat*,) Nep. 20, 1, 6. ((*quibus rebus ille adeo eſt commotus*, *ut* nonnunquam *vitae* finem *facere* voluerit; *atque* ex *ingratorum* hominum *conſpectu* morte *decedere*, ubi eſt cum rectione duplici, i. e. per abl. cum praep. et per abl. nudum, quorum extremus proſit nobis ad ſuperius *cedere* — *fato*, et ad Gr. *οἴχῃ θανών*, in Ind. „*decedere*, pro mori, 3, 3, 3. (ubi abſolute, cf. N. it.) 21, 2, 3. ſubint. de vita. *Decedere* morte *e* conſpectu *hominum*, ſignificanter (ſcilicet) de morte voluntaria“ quod ibi potius praeceſſit in *vitae finem* facere *voluerit*, cf. Ind. Iuſt., Amm. Marc. et Suet. „*dec*., mori“)) De *catello* poſuit Val. Max. — reprehenſus hoc nomine a Ruperto „non recte, cum de animali et capella etiam Gr. *οἰχ.* e Theocr. ſupra habuerimus,

11) *excedo*, — locum relinquere — Cic. Catil. 2, 1. *abiit*, exceſſit; *ev.*, *er.* (ſine animadverſione, cf. N. Muret. argutantem, cum in noſtro Lat. modo ſit tropus alius;) *de* medio *excedere*, i. mori, (quo poſſis uti ad ſuperius e Ter. in v. *abire* e *medio*, ut de morte valeat tamen per tropum alium) e *corpore* animus *excedit* Cic. Tuſc. — e *vita* vel *vita*; pro mori“ tacente Cl. Cic., quae ſi ſunt eadem et proba: profecto et illa ſunt ſuperiora *cedere vita* et *ex vita*, cf. Ind. Suet. „*exc*. mori“ in ſubiectis locis ſtans abſolute, tacentibus N. et modo ad Claud. c. 45. comparato Gr. *μετήλλαξε*; ſed Ind. Tac. „*exced*. obitu *miti*“ i. q. ſupra *fato* et *morte*.

Quibus omnibus firmatur ſimul verbi noſtri Gr. *οἰχ.* notio illa per analogiam Lat., ut poſtea, nulla, opinor, relinquatur dubitatio, quae forte nec fuiſſet ante, ſi quis monuiſſet, non poni per ſe pro mori, ſed per ellipſin aliquam, quam variam demonſtravimus, et per tropum e conſequenti ſ. adiuncto, cum, qui moriuntur, i. e. ſenſu et actione privantur, non amplius adſint inter alios viventes, locumque mutent, ut recte dicantur *abiiſſe*; ſicut, tropice id dici, per ſe patet; ſive cogites

corpus, utpote in ſepultura modo portatum, ſive animum, quo de noſtrum v. *οἰχ.* ſervavimus huc e Plat. Phaed. vario ſenſu,

1) p. 205. m. *ὅταν δέ γε αὐτὴ καθ' αὑτὴν σκοπῇ, ἐκεῖσε οἴχεται εἰς τὸ καθαρόν τε καὶ ἀεὶ ὂν καὶ ἀθάνατον*, *at vero cum* ipſa *per* ſe *ipſam* (ſola, ſine corpore) res *conſiderat*, illuc *ſe confert* ad *purum*, rel., ubi de animo, verſante adhuc in corpore, valet pro intelligere, cognoſcere, reperire, deprehendere; quo ſenſu nec Lat. illam Vs. formulam memini, nec privum aliquod verbum, *ire*, abire, *vadere*, pervadere, *penetrare*, (quanquam hoc poſtremum Galli ſic dicunt,) nec *venire* aut *pervenire*, quorum tamen alterutro utar ad illum Plat. locum, ut noſtrate *gelangen*,

2) p. 209. i. *ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδὲς, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, — εἰς ᾅδου, — οἷ — αὐτίκα καὶ τῇ ἐμῇ ἰτέον*, anima *vero*, quae *inviſibile quiddam* eſt, *in* ſimilem *quendam* alium *que* locum *migrans*, — in *ᾅδην*, — quo *paulo poſt* meae *quoque* animae *migrandum eſt*, ubi Vs. bene eodem Lat. utitur in utroque v., cum poſterius *ἰτ.* ſit i. q. pr. *οἰχ.*, pro quo p. 210. i. *εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ θεῖον ἀπέρχεται*, *ad* divinum, *quod* ſibi *eſt* ſimile, *abit*, et p. 218. l. 6. *εἰς ᾅδου — ἀφικέσθαι*, in *ᾅδην proficiſci*, it. p. 219. l. 5. ſed

p. 276. l. 9. *ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, τὸ μὲν θνητὸν — αὐτοῦ ἀποθνήσκει, τὸ δ' ἀθάνατον σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιὸν, ὑπεκχωρῆσαν τῷ θανάτῳ*, *immortale* ſalvum *incorruptum* que *diſcedit*, morti *que* ſe *ſubtrahit*, pro quo rurſus p. 278. i. *εἰς ᾅδου ἡ ψυχὴ ἔρχεται*, *migrat* in *ᾅδην*, ſed

p. 279. l. 6. *βίᾳ καὶ μόλις ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος οἴχεται ἀγομένη*, vix *tandem* vi *praefecti* daemonis *abducitur*, ſed

p. 180. i. *εὐθὺς ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος, καὶ ἐκβαίνουσα, ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα, οἴχηται διαπταμένη*, *ſtatimque* ac *ſeiungitur* a *corpore* et *egreditur*, ſicut *ſpiritus* (nobis *Hauch*, *Athem*,) aut fumus *diſſipata* (anima) *pervolet*, it. p. 219. l. 8. *ὅπως μὴ διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος, ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφυσηθεῖσα καὶ διαπταμένη οἴχηται*, *ne* in *ſeiunctione* a *corpore* diſtrahatur, *et* a *ventis* diffletur, *et* avolans *pereat*.

Addimus porro ſeparatim e Cl. Cic. Ind. Gr. L. „argentum *οἴχεται*, i. diſparet, (quo de Lat. alibi,) evaneſcit“ ex in Piſ. c. 25. e., ubi N. non explicant, ſed et ex Att. 6, 1. i. ed. Graev. p. 566., ubi *non οἴχεται tua induſtria*, quod vereris, *ſed* praeclare *ponitur*, (i. impenditur, ut nobis Fleiſs *anlegen*, pro *anwenden*, non explicante Cl. Cic. hoc v.) ad quae Corr. *perit*, ſed Popma „non periit, et evanuit“ et uterque monet, ſumtum eſſe e Plaut. Trin. 2, 4, 17., ubi et N. Par. in marg. „periit, abiit, evanuit, proficiſcitur“ ſed Corr. praeterea, hunc cepiſſe ex Ariſt. Veſp. v. 1058. *πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ' οἴχεταί γε*, *ſed* fuerunt *haec* prius: *nunc* quidem *exoleta ſunt*, pro quibus malim *prius* aliquando (ut noſtrates *vormals einmal*, per figuram *ἐκ παραλλήλου*) *fuere* haec, *prius*: nunc *vero* abierunt *ſane*, ubi Schol. *τὰ πρὶν κατορθώματα ἀπώλετο*, unde ap. Cic. eſt ſenſus idem, qui ſupra in illo *periit* labor, *pereant* etc. i. e. induſtria non ſine fructu et utilitate inſumitur, ſed de *pecunia*, cum dr. *periiſſe*, valet i. q. non amplius adeſſe, profuſam eſſe, expenſam, noſtris dicentibus in priori *der Fleiß* iſt *umſonſt* ſ. *vergeblich*, ſed in altero *das Geld* iſt *fort*, ſ. *weg*, ſ. *dahin*, ſ. *hin*, in quibus fortaſſis eſt ellipſis verbi *gegangen*.

Unde noſtratibus permiſerim, ſi in v. *οἰχ.* cum participio affini utantur verbo ſuo ſubſt., aut alio, una cum particula illa priori quadam, it. hac *davon*, ut in quibus eſt aliquis motus e loco, v. c. οἴχεται ἀπιὼν, *er* iſt *weg*, ſc. *gegangen*, vel plene *er iſt* davon *gegangen*, it. οἴχεται ἀναπτάμενος, *er* fliegt *davon* ſ. *auf davon*; ſicut noſtrates habent in tropico ſenſu ac de mortuo, *er* iſt *dahin*. Et forte reſpexerunt illuc et quidam e Latt. Intp., ut ad Lyſ. ſupra ᾤχετο ἐκπλέων, hinc *enavigaſſet*, ubi particulam loci traxerint mente ad v. ᾠχ., it. ad Ariſtoph. διαφυγὼν οἴχεται, *fuga* hinc *elabatur*, quanquam hic nimium, cum *fuga* teneatur in διαφ. et *elabatur* in οἰχ., ſufficiatque *fugiat hinc*; quod et uno Lat. *aufugere* aſſequare, in quo eſt praep. *ab*, nobis *davon* ſ. *weg fliehen*.

Placet quoque adiicere e G. Th. 14, 56. v. *abeo* „Plaut. Truc. 2, 2, 12. *niſi* abis *actutum*, ac *dicis*, quid *quaeras*, ubi videtur παρέλκειν“ ubi, tacentibus N., comparo noſtrum *wenn* du *nicht* gleich *anbiſt* und *ſageſt* rel. (quod antiquum verbum valet i. q. *adeſſe*, ſ. *in eo eſſe*, reliquum etiam in *da* war *er* an *und machte* rel., ubi et ſubſtituas Lat. *parare aliquid* ſ. *ſe* ad *aliquid*, ſ. *accingere ſe* ad *aliquid*, it. *occupari* aliqua re,) it. *wenn* du *nicht* gleich *kömmſt* und *ſageſt*, quod etiam de eo dicimus, qui non proprie *venit*, nec locum mutat, ſed etiam ſtat ſedetve, quanquam ab initio forte uſurpatum de eo, qui vere *venit* et *abit* ad aliquid agendum; unde et fluxit illud *er gieng* und *machte*, quo ſupra iam utebar, hic conceſſurus adeo, ut quis improprie haec adhibeat ad ſuperius Dem. ᾤχετο ἐκείνους λαβών.

Superſunt loca quaedam ambigua, ad claſſem verbi οἰχ. de perſ. pertinentia

1) Heliod. 2, 1. p. 91. e. οἴχεται Χαρίκλεια, Θεαγένης ἀπόλωλε, quae videntur eadem eſſe, cf. N. ib.

2) Eur. Ph. v. 983. ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ, Barn. *ſi vero cunctatus eris*, perimus, *occideris*, et eadem v. 1288. *ſi vero tardius veneris*, periimus, *morieris*, quo poſteriori loco, ut ſpurio, reiecto in ed. Valck., primus redditur ad latus p. 359. *ſin praevenimur*, morte *me* perdis *tua*, ſed in N. p. 432. a. e. morieris, *ſi abitum tuum Tireſias anteverterit*, oppreſſo v. οἰχ., non item ap. Schol. p. 358. ἐὰν δὲ ὑστερηθῇς, ἀπολόμεθα, ἀποθανῇ γάρ, pro quo ſtatuerim potius aſyndeton, pro *nos* periimus *et tu morieris* ſ. *peribis ſimul*, quam ut legam diviſis vocibus κἆτ' pro κᾆτα, i. καὶ εἶτα, *et deinde*, aut καὶ θανῇ,

3) Ariſt. Ach. v. 207. Ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος, *fugit*, evanuit, *tranſiit*, ubi, tacente Schol., verbum οἰχ. eſt non modo cum affini verbo finiti temporis ſine copula, ſed et ſimul cum nominativo adi. φρ., quod per verbum Lat. aliquod redditur quoque ad Soph. Ai. v. 746. Οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, non *eſt* intus, *ſed* modo *abiit*, ad quae e vs. 744. repetendum eſt v. ſubſt. ἐστὶ, pertinens non ſolum ad ἐνδ., ſed etiam ad φρ., quocum ſaepe eſt ap. Ariſtoph., v. Ind. Kuſt., qui adiectivi nominativus, ut alibi, pro adv. tractari poteſt reddique Lat. *procul* ſ. *extra*, et noſtrate *fort* aut *weg*, (er *iſt* nicht *drinnen*, ſondern *nur* ietzt *fort* ſ. *weg*,) quod poſtremum convenit quoque notationi illius Gr. ap. veteres Grammaticos, Suid. 3, 634. m. φρ. — πρὸ ὁδοῦ, οἱονεὶ ἀπεληλυθώς, *qui* procul *a* nobis *eſt*, qui *abiit*, ἢ ἤδη ἔξω ὤν, (aut *qui iam* extra *eſt*,) non coll. ad Heſ. 2, 1526. i. φρ., πρόοδος, λ., Thom. M. p. 902. Moer. p. 383. Schol. Ariſt. Ran. ap. Kuſt. Ind., it. Soph. Phil. v. 568.

φροῦδοι διώκοντές σε, abiere, *qui perſequuntur te*, it. cum dat. perſ. v. 430. ἐπεὶ θανὼν Ἀντίλοχος, αὐτῷ φροῦδος, poſtquam *mortuus* Antilochus *ab eo diſceſſit*, immo *mortuus* ab *eo* procul *eſt*, it. Eur. Rheſ. v. 662. Ἕκτωρ δὲ φροῦδος, *abeſt*, quod idem cum noſtro *procul eſt*, una cum participio fut. κοσμήσων στρατὸν, ut ſupra noſtrum v. οἴχ., et cum praep. ib. Cycl. v. 130. φροῦδος πρὸς Αἴτνῃ, *abiit* ad *Aetnam*, pro *procul eſt* ad *Aetnam*, unde et primum Comici reddo, *effugit*, abiit, *procul eſt*, per aſyndeton ſimile illi Cic., cf. Spanh. ad Ariſt. Nub. v. 716., qui tamen magis colligit alia loca, quam ſollicitus eſt de notione, quae in L. Ern. traditur fere cum Stp. Th., ut ſupra in Vs. ad Suid., per pron. relat. cum verbo aliquo Lat., ſed et per adi. ſ. participium aliquod, ubi commoda abſens, remotus, ablatus, (v. Ind. Liv. Ern.) it. *longinquus*, ſicut praeterea reddetur tum per adv. aliquod ſuperius cum v. ſubſt., tum per unum Lat. verbum ſyn., ut *abeſt*, abiit, *evanuit*, rel., cf. Soph. Antig. v. 15. ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργεῖος στρατὸς Ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, *poſtquam* vero *pulſus* evanuit *Argivorum* exercitus *hac* ipſa *nocte*, cum praep., et ib. El. v. 809. ἀλλ' ἐγγελῶσα, φροῦδος, ſed *irridens*, intus *ſe abripuit*, v. 854. φροῦδος ἀναρπασθεὶς, evanuit *vi abreptus*, ſed v. 1157. οἴχεται πατήρ· τέθνηκ' ἐγώ σοι· φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών, periit *pater*; ego *quoque* tibi *ſum* mortua; *tu quoque* ipſe *nullus* es *mortuus*, ad quod comparo ſuperius οἴχῃ θανών, et per copiam in commoto animo iſta tria habeo pro ſyn., pro *periit* pater, *perii* ego, *periiſti tu*; e quo et reddo ſupra illud Philoct. *poſtquam* ſ. *quia* ſ. *nam* morte *Antilochus* ei *periit*, commate poſt Ἀντιλ. ſublato, quod et abeſt in hoc poſtremo loco, ſed referendo pron. ibi αὐτῷ potius ad φρ., quam ad θαν.,

4) Eur. El. v. 811. ὥς μ' ἀπώλεσας θανών! *ut* me *tua* perdidiſti *morte*! Ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχῃ φρενὸς, Αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι, Avulſa *enim* prius *ex* animo *meo* abis, *Quae* mihi *ſola* aderat *iam* reliqua, *ſpe*, pro οἴχῃ γὰρ, ἀποσπάσας τῆς ἐμ. φρ. ἐλπίδας, αἵ μοι μ. παρ. ἔτι, periiſti *enim*, ſ. *mortuus es*, et ita *avulſiſti* ſ. ademiſti ſimul *ex* animo *meo* ſpes, *quae* mihi *ſolae* adhuc *aderant*, ubi in *quae ſpes* rel. ſubſtantivum poſt pron. relat. reiectum eſt, ut alibi.

Ad quae loca, ſed et alia, utilis eſt animadverſio G. Th. 337, 96. „mortuus *eſſes*, i. prope mortem fuiſſes. Sic *mori* dr. is, qui in periculo mortis eſt, (aut ſe eſſe credit,) etſi deinde eripiatur“ nec mors vere conſequitur; ſicut Gallus clamare ſolet *je ſuis mort*, et Lat. etiam perfectis temporibus *perii* et *occidi*, morte et periculo mortis cogitato iam certo, praeſenti, aut proximo; unde eadem perfecta, it. *periiſti* et *occidiſti*, per fut. explicari poſſunt, cf. Not. ad Noſtr. §. pr. e.

5) ap. Heſ. 2, 735. m. et e., praeter alia, convenientia cum ſuperioribus ap. Suid. et Scholl., ſunt haec, οἴχεσθαι, οἰχνεῖν, πορεύεσθαι, τρέχειν, quod extremum, non habens ibi N., adhibere poſſint, qui in v. noſtro οἰχ. vim illam celeritatis ſtatuunt, comparando L. Ern. „ἔρχομαι, — 3) invado, *impetum facio*, — 5) particip. ἐλθὼν indicat ſtudium, feſtinationem, ut ἰὼν“ quo de nihil in v. εἶμι ib., ſed ap. Heſ. 2, 90. e. ἰὼν, -- συντόνως ἐλθὼν, quae, in N. recte ſervata, ſint *cum contentione*, feſtinanter, celeriter, veniens, it. cum impetu, quo et redit illud L. Ern. Nr. 3., cf. G. Th. „*invado*, -- impetum facere, involare, irruere, (cf. Niz. et 372, 91.) ire *in hominem cupiebam*, i. invadere, -- (p. ſq. l. 4.) iret *in* ora *deae*, i. irrueret infeſtis manibus“ nobis *ins* Geſicht *fahren*, cf. Ind. Flor. „*invadere*, -- aliquid vi aut fraude occupare, ut *invadere*

gubernacula *urbis*, rel." et Ind. Tac. „invaſit *eos*, cur *nunc ſilerent*, i. tumultuoſe interrogavit" noſtrum *anfahren*,

6) ap. Plat. Phaed. p. 257. ſ. 47. i. ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς — ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος, ἐπειδὴ προϊὼν καὶ ἀναγινώσκων ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον, ubi Fiſch., recte reiecto Stp. ὑπὸ, poſt alia „v. οἰχ., iunctum aliis verbis, indicat celeritatem actionis. Itaque ἀπὸ ἐλπ. ᾠχ. φερ. eſt, *ſtatim* vidi et intellexi, ſpem iſtam et opinionem me fefelliſſe" pro ſeverioribus, *igitur* ab *hac* praeclara *ſpe* ſtatim *abripiebar*, avocabar, abſtrahebar, i. hac ſpe deſtituebar, ſ. hanc ſpem dimittebam, *poſtquam* ſ. *quum* progrediens *ac* legens *video*, rel., contra ſumente Gottleb. p. 77. ſq. maiorem diſtinctionem poſt φερ., et pro ἐπειδὴ legente σπουδῇ δὲ „ab hac mirifica ſpe ſane iuſto celerius abripiebar: ſtudioſa lectione vero ulterius progreſſus, video, rel." quod, de ſevera ratione, ſit, *ab* hac *igitur* mira *ſpe* celeriter *abripiebar*: ſtudioſe *vero* progreſſus *ac* legens, *video*, rel., ut tamen mihi ſufficiat lectio vulg. et Ficini in φ. notio, *hac* igitur *mirabili* ſpe *ductus*, pergebam, *quum* inter *progrediendum* et *legendum video*; ubi φερ. ἀπὸ ſumo pro Herodt. ſupra φερ. ὑπὸ cum noſtro v. οἰχ. etiam, (quia ſaepe nulla differentia eſt in ἀπὸ et ὑπὸ, in primis cum paſſ.) et, tropo remoto, φ. ἀπ. ἐλπ. pro habens hanc ſpem egregiam de libris Anaxagorae, tum οἰχ. pro Lat. *pergere* ſ. *progredi*, et pro ſyn. ſq. πρ., deprehendens in vicinia quandam repetitionem, ut alibi, familiarem ipſi Plat., v. c. p. 150. e. ἔτριψε τῇ χειρὶ, καὶ τρίβων λ. it. p. 162. l. 3. ſqq., hic tamen ut ſcriptor per copiam variarit diverſis v. οἰχ. et πρ., poſteriori forte prius explicaturus.

Fuit tamen, cum legebam ibi ᾠχούμην, ab ὀχέω, cum ο et ου ſaepe ſint confuſa, hoc ſenſu, *ab* hac *igitur* magnifica *ſpe* vehebar *ſublatus* ſ. ſublimis, it. ſuſpenſus vehebar, ſublimis ferebar ſ. tenebar, (i. e., tropo remoto, hanc ſpem habebam ſ. animo ferebam,) *quum* progreſſus *in legendo* (per hendiad.) *video*, dum occurrit alias phraſis ὀχεῖσθαι ἐπ᾽ ἐλπίδος, v. Ariſt. Eq. v. 1251. Valck. Diatr. poſt Eur. Hipp. p. 240. C. et Hſth. ad Luc. 1, 32. a. e. „Plato — ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης, *illa* ſpe *vecti* et *confiſi*" quo Lat., ut et ſyn. *freti*, (iisdem tamen cum ſuperioribus noſtris *habentes* ſ. *foventes*,) ſane etiam reſolvas tropum, a phyſica notione verbi ductum, v. c. ὀχεῖσθαι ἐφ᾽ ἵππου, cf. Ind. Fi. Th. et Pal., Xen. Z. Cyr. et Ἀνβ. Diod. S. Luc. Ariſt. Kuſt. cum Stp. Th. 2, 1579. e. ſq. „met. Plato dixit ὀχεῖσθαι ἐπ᾽ ἐλπίδι, ſpe evehi attollique" qui dat. par priori gen., ut his formulis par illa ὀχεῖσθαι ἀπ᾽ ἐλπ., ut ſyn. ſunt Lat. *vehi* ſpe, *a* ſpe, *in ſpe*; quanquam Lat. non tenent tropum hunc de ſpe ſecundum G. Th. et Indd.

Sed Plato ibi adiunxerit participium paſſ. φερ. ſimilis tropi ex uſu aliquo aliorum, ut Luc. 3, 655. e., in carmine tamen, ὅτε ἐπὶ λουτρὰ φερόμενος βαστάζεται, *dum* defertur *geſtatione* ad *balneas*, it. Rs. Or. V. 4. And. p. 30. i. ἀναβὰς ἔπεσον, — φερόμενός τε ἐπὶ κλίνης ἀπεκομίσθην οἴκαδε, V. 8. p. 471. m. „referebar *domum*" oppreſſo v. alterutro, cf. D'Orv. Ch. p. 304. m. „φερόμενος i. q. βασταζόμενος, ὑπολαμβανόμενος, in ſella ſ. lectica, ſ. etiam ſublevatus aliorum brachiis et humeris. Theodor. ἀχθεὶς φοράδην εἰς κλίνην ἐπερρίφη, — Eur. Bacch. v. 966. φερόμενος ἥξεις" Barn. redibis *geſtatus*; quorum illud ἀχθ. φορ. cum formulis prioribus comparari licet, ut et hoc Herodiani de Severo 3, 14, 6. τὰ πλεῖστα γοῦν καὶ φοράδην φερόμενος τῆς ὁδοιπορίας εἴχετο, in quo adeo derivata ex ſe copulantur cf. Suid. 3, 623. m. φοράδην, ὑφ᾽ ἑτέρων βασταζόμενος, it. Heſ. 2,

1519. e. φοράδην, ὁ φερόμενος βασταγμῷ, (cum ſq. ſine N.) quod conveniat cum pr. Luc. φερομ. βαστάζεται, tenente Stp. Th. nihil in β. et φερ., ſed 1, 209. e. ſq. ex Eur. Alc. v. 608. φέρουσιν ἄρδην, quod adv. Euſt. et Schol. explicat per φοράδην, (quod proximum illi Herodiano in paſſ.) et φορ. ἐκκομίζεσθαι, quo de 4, 89. i. et Bud. C. 600, 26. it. e Luc. 1, 397. Gs. *portatum* praelio *efferri*, it. Vig. p. 366. i. tum Luc. 3, 450. i. 2, 716. l. 59., ſed 3, 409. l. 15. μὴ φορ. ἐπὶ τεττάρων ὀχούμενον, *non* quatuor *hominum* humeris *invectum*, (quod ad ſenſum, quanquam phyſice modo, proximum eſt illi Platon. ὠχ. φερομ.) Phil. in Fl. p. 755. E. e. ὡς ἐκ τῶν πληγῶν τοὺς μὲν φορ. ἐκκομισθέντας αὐτίκα τελευτῆσαι, per liberam Vs., pro *ut a plagis*, ſ. propter verbera, *nonnulli quidem* ſublimes *ablati* ſtatim *morerentur*, ſ. ſublimes exportati, cf. Loesn. ad N. T. p. 110. i., it. Ioſeph. 1, 938. e. ἦγον (αὐτὸν) ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου φορ. ἀναβαστάσαντες, ſublimem *in* caſtra *perferebant*, cum N. e Suet. in Claud. c. 10., ubi Caſ. potuit aeque hunc Ioſ. reſpicere locum, ac alium ſ. 2. l. 10., cf. L. N. T. Schw. p. 244. e Ioſeph. antiq. 8, 4, 1. T. 1. p. 428. i. βαστάσαντες — μετεκόμιζον λ. *ſublatam* arcam *transferebant*, it. ex 8, 2, 2. m. p. 417. βαστάσασα — μεταφέρει, iisd. Lat. it. 5, 8, 6. m. p. 301. βαστάσας — κομίσειεν λ. *aſportarit*, pro quo ſect. i. ἀνελόμενος — σὺν τοῖς λοιποῖς δώροις, οἷς ἐκόμιζε, δίδωσι λ. auferens *una cum reliquis*, quae *portabat*, muneribus *dono dat*, it. Zoſ. 3, 29, 1. de Iuliano in pugna vulnerato, ἐπιτεθεὶς ἀσπίδι, φοράδην — ἄγεται, *deportatur*, Ind. „φ. ἀγ. geſtari" ut Sb. Ind. *geſtatur*, et ap. Suid. l. l. et 1, 480. e. it. ap. Luc. 1, 132. i. φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι, *domo* me *baiulorum* opera *efferunt*, quocum adv. recte Stp. Th. comparat φοράδην.

Sed ſeparatim ſtent, praecipientes aliquid ſuper hoc genere, Hſ. ad Plut. 8, 5. φέρουσα προσήνεγκε „delectantur omnino Gr. eiusmodi *pleonasmis*, Soph. El. v. 1218. φέροντες κομίζοντες, (non ibi repertum,) Herodi. 3, 2, 11. (immo 4, 2, 11.) βαστάσαντες τὴν κλίνην φέρουσιν, Ael. V. h. 3, 33. (immo 3, 22.) et Iulian. Miſ. ἀπιὼν ᾤχετο" ſed ad Ael. l. l. p. 263. ἐν τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον, *in* humeros *ſublatum* ſecum *auferrent*, Per. N. 2. „vocab. ἀρ. in Vs. ratio habita erat nulla, quum tamen *emphaſis* in eo haereat *vel praecipua*. — mox dr. βαστάσας ἔφερεν, et ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν. Sic Herodi. 7, 10, 15. ἀράμενοι, — ἐπὶ τῶν ὤμων — ἀνάγουσι et 4, 2, 8. τὴν κλίνην ἀράμενοι — κατακομίζουσι. Eadem eſt vis vocis βαστάσας" ſed Ind. Kuhn. v. φ. m. a. e. „ἐφ. β. 3, 22. pleonasmus *Atticus*. Exempla alia ex Herodi. — Notis in Poll. notavi" denique ad Luc. 1, 680. i. φέρων ἀπημπόληκας N. 33. a. e. „Kuhn. in Ael. — quoque pleonasmum Attic. ſtatuit: ſed verius Per. — ait, ſignificare *ſublatum auferre*" quod probo, ut nec pleonasmus ſit, nec emphaſis, ſed tantum modus exprimatur finite.

Unde dederim haec praecepta

1) ſuper φοράδην, reddi non uno poſſe ac ſimplici modo, ſed ut ſemper reſpiciatur verbum, ei adiunctum, quod eſt a) vel quodcunque aliud, ut ap. Suid. l. l. φορ. ἐφοίτα, vel b) e notione affini, ut φορ. φερόμενος etc. atque adeo pro loco ac contextu reddendum, et raro cum Stp. Vs. ad Suid. et L. Ern. per abl. gerundii *portando*, nec ſemper per abl. *in lectica*, cum et ad *ſcutum* in ſuperioribus patuerit, tum ſaepius intelligi de hominum manibus, humeris ac dorſo, et plerumque tractari poſſe pro participio, ſi adſit verbum finiti temporis, ut illa ἐφοίτα et ἧκε, reddique ut paſſ. aliquod, tanquam βασταζόμενος, ἀράμενος, ὑπολαμβανό-

μενος, ſed, ubi ſit cum quodam participio, reddi per abl. ſuperiores ſubſt. in lectica, manibus, humeris, dorſo, it. per adi. *ſublimis*,

2) de verbis ſecum poſitis illis affinibus, cum alterum effertur participio, alterum finito tempore, ut a) participium ſervetur, vel b) reſolvatur in copulam *et*, vel c) mutetur in adi. illud *ſublimis*, cf. in v. βαςαζ. Krb. Obſ. p. 153. m. L. N. T. Schw. l. l. cum Kypk. 1, 409. e.

Sed nominatim participium φερόμενος incerta vagatur notione et interpretatione, dum 1) in loco Andoc. φερ. ἀπεκομίσθην ſtat pro βαςαζόμενος et pro φοράδην, ſed 2) proprie ap. Luc. φερ. βαςάζεται, modo ut partes mutatae ſint ſ. modi verborum, pro βαςαζόμενος φέρεται, quod et fit in aliis participiis, ut in verſione debeant talia loca et dicendi genera commutari, ac participium fieri tempus verbi finitum, et contra, cf. N. ad 1, 13, 11. e. ad Vig. p. 335. b. e. Nr. 5. et in Lat. Ind. Cort. Sall. v. *particip.*

Tum in tropico ſenſu et loco Plat. e noſtra quidem coniectura, ὠχούμην φερόμενος, comparatum iam ſupra cum Luc. φοράδην ὀχούμενος, fuerit *invehebar latus* ſ. inſidebam *latus*, item, mutatis modis, *vectus*, invectus *ferebar*, it. reſolvendo *invehebar* et *ferebar*, ſed, iunctis ſyn., i. q. huic ſpei invehebar, inſidebam, innitebar, i. e. hanc ſpem fovebam et habebam; quo et redit *ſublimis* ſ. *ſuſpenſus vehebar* ſ. *ferebar*, cf. Heſ. 2, 827. e. cum N. et p. ſq. e. ſine N. (cui ſimile ap. Hom. Ἰλ. ώ, 731.) it. p. 404. i.

Caeterum ad v. act. ὀχεῖν, phyſica notione, pro portare, cf. Ind. Xen. Cyr. (ut de Lat. *vehere* Gron. Obſ.) et alio ſenſu Xen. Z. Pol., ſed de paſſ. ὀχεῖσθαι tropice Ind. Orph., ut de act. οἰχεῖν rurſus phyſice de re Aeſch. Perſ. v. 12. cum Schol., praeter locum ſupra ex Herodt., tum de perſ. tropice Soph. Ai. v. 906. οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι, interii, *perii*, vaſtata ſum, *amici*, ſed Vs. Hoer. proſ. *abii*, interii, *perii*, cf. Suid. 2, 674. i. cum Dion. H. S. T. 1. 273. e. de Lucretia, ᾤχηκας, ἀπόλωλας, abiiſti, *periiſti*.

00109825

Digitized with financial assistance from
Observer Research Foundation
on 22 February, 2020